

Thế Hôn

Contents

Thế Hôn	10
1. Chương 1: Nằm Mộng	10
2. Chương 2: Cốt Nhân 1	13
3. Chương 3: Cốt Nhân 2	15
4. Chương 4: Giao Hảo	18
5. Chương 5: Thân Nhân 1	20
6. Chương 6: Thân Nhân 2	22
7. Chương 7: Diễn Cố	25
8. Chương 8: Kể Thù 1	28
9. Chương 9: Kể Thù 2	30
10. Chương 10: Cốt Nhục 1	33
11. Chương 11: Cốt Nhục 2	36
12. Chương 12: Cốt Nhục 3	38
13. Chương 13: Con Đường Tắt	41
14. Chương 14: Tạ Lễ	44
15. Chương 15: Chim Quốc 1	46
16. Chương 16: Chim Quốc 2	49
17. Chương 17: Chim Quốc 3	52
18. Chương 18: Phong Ba 1	55
19. Chương 19: Phong Ba 2	57
20. Chương 20: Phong Ba 3	60
21. Chương 21: Họa Phúc 1	62
22. Chương 22: Họa Phúc 2	65
23. Chương 23: Họa Phúc 3	68
24. Chương 24: Họa Phúc 4	71
25. Chương 25: Sáo Cổ 1	74
26. Chương 26: Sáo Cổ 2	76
27. Chương 27: Thử Xem 1	79
28. Chương 28: Thử Xem 2	82
29. Chương 29: Thử Xem 3	85
30. Chương 30: Lời Dẫn 1	88
31. Chương 31: Lời Dẫn 2	91
32. Chương 32: Chuyện Xấu 1	93
33. Chương 33: Chuyện Xấu 2	96
34. Chương 34: Chuyện Xấu 3	99
35. Chương 35: Lễ Trùng Dương 1	102
36. Chương 36: Lễ Trùng Dương 2	104
37. Chương 37: Tỷ Tỷ	107
38. Chương 38: Thăm Bệnh	110
39. Chương 39: Cửu Phụ	113
40. Chương 40: Cảnh Cũ	116
41. Chương 41: Đấu Trà 1	119

42. Chương 42: Đấu Trà 2	122
43. Chương 43: Lạc Mai 1	124
44. Chương 44: Lạc Mai 2	127
45. Chương 45: Lạc Mai 3	130
46. Chương 46: Thỉnh Tuyết 1	133
47. Chương 47: Thỉnh Tuyết 2	136
48. Chương 48: Thỉnh Tuyết 3	139
49. Chương 49: Thỉnh Tuyết 4	141
50. Chương 50: Thắng Bại	144
51. Chương 51: Chứng Bệnh 1	147
52. Chương 52: Chứng Bệnh 2	150
53. Chương 53: Bàn Thủy 1	153
54. Chương 54: Bàn Thủy 2	156
55. Chương 55: Bàn Thủy 3	159
56. Chương 56: Tranh Thủ	162
57. Chương 57: Tuyết Đêm	164
58. Chương 58: Vứt Bỏ	167
59. Chương 59: Tộc Huỳnh	170
60. Chương 60: Cảnh Xuân 1	173
61. Chương 61: Cảnh Xuân 2	176
62. Chương 62: Phong Cảnh 1	178
63. Chương 63: Phong Cảnh 2	181
64. Chương 64: Phần Nộ	184
65. Chương 65: Chuyện Xưa	187
66. Chương 66: Trực Tiếp	190
67. Chương 67: Sơn Đỏ 1	193
68. Chương 68: Sơn Đỏ 2	195
69. Chương 69: Kẹo	198
70. Chương 70: Người Tốt	201
71. Chương 71: Không Nể Mặt	204
72. Chương 72: Cơ Hội	207
73. Chương 73: Bạc Lạnh	210
74. Chương 74: Trở Về	213
75. Chương 75: Điểm Danh	216
76. Chương 76: Biến Hóa	221
77. Chương 77: Số Học	223
78. Chương 78: So Đo 1	226
79. Chương 79: So Đo 2	229
80. Chương 80: Nghi Ngờ	232
81. Chương 81: Hồng Việc	234
82. Chương 82: Bán Châu Sai	237
83. Chương 83: Chu Mại	240
84. Chương 84: Tâm Ma	243
85. Chương 85: Chê Cười	246
86. Chương 86: Mua Đất	249
87. Chương 87: Hỏa Diễm	252
88. Chương 88: Sinh Hạ Và Nuôi Dưỡng	254
89. Chương 89: Xa Xỉ	257
90. Chương 90: Tự Biết	260
91. Chương 91: Đi Chung Đường	263
92. Chương 92: Hiếu Thắng	266
93. Chương 93: Tri Âm	269
94. Chương 94: Tự Rước Lầy Nhục	271
95. Chương 95: Thanh Châu	275

96. Chương 96: Phó Thác	278
97. Chương 97: Ngẫu Ngộ	281
98. Chương 98: Chiến Thư	284
99. Chương 99: Lễ Vật	286
100. Chương 100: Muốn	289
101. Chương 101: Kỳ Quái	292
102. Chương 102: Lạch Cạch	295
103. Chương 103: Không Phụ	297
104. Chương 104: Một Nửa	300
105. Chương 106: Xem Tướng 1	303
106. Chương 107: Xem Tướng 2	306
107. Chương 108: Nhược Điểm	308
108. Chương 109: Đổi	311
109. Chương 110: Ghét Bỏ	317
110. Chương 111: Sinh Oán	320
111. Chương 112: Quật Lư	323
112. Chương 113: Ánh Đèn	325
113. Chương 114: Tính Toán	328
114. Chương 115: Vụng Trộm	331
115. Chương 116: Trục Lợi	334
116. Chương 117: Làm Mai	337
117. Chương 118: Cứ Để Ta	342
118. Chương 119: Tự Chịu	345
119. Chương 120: Giận Chó Đánh Mèo	348
120. Chương 121: Giận Dối	350
121. Chương 122: Nói Rõ	353
122. Chương 123: Mặt Trời Mọc	356
123. Chương 124: Vô Đề	359
124. Chương 125: Nhìn Thấu	361
125. Chương 126: Hương Vị	364
126. Chương 127: Mộng Đẹp	367
127. Chương 128: Thay Đổi	370
128. Chương 129: Lưu Ly	373
129. Chương 130: Đông Vũ	376
130. Chương 131: Cẩn Kinh	379
131. Chương 132: Cứng Rắn Hay Mềm Mỏng	382
132. Chương 133: Con Bướm	385
133. Chương 134: Tồn Tại	387
134. Chương 135: Thanh Ảnh	390
135. Chương 136: Điều Kiện	393
136. Chương 137: Quế Viên	396
137. Chương 138: Đại Cát	399
138. Chương 139: Ly Biệt	402
139. Chương 140: Hoa Triều 1	405
140. Chương 141: Hoa Triều 2	407
141. Chương 142: Yên Tâm	410
142. Chương 143: Ấm Áp	413
143. Chương 144: Dự Bị	416
144. Chương 145: Quyết Tâm	419
145. Chương 146: Lựa Chọn	421
146. Chương 147: Lời Khuyên	424
147. Chương 148: Phúc Khí	427
148. Chương 149: Cúc Lâu	430
149. Chương 150: Hôn Kỳ	433

150. Chương 151:	Vấn Vương	436
151. Chương 152:	Gió Nhẹ	439
152. Chương 153:	Luận Thân	441
153. Chương 154:	Thêm Trang	444
154. Chương 155:	Thúc Giục Trang	447
155. Chương 156:	Thành Thân	450
156. Chương 157:	Đêm Xuân	452
157. Chương 158:	Tân Nương	455
158. Chương 159:	Xuyến Vàng	458
159. Chương 160:	Giao Phong	461
160. Chương 161:	Mẫn Hành	464
161. Chương 162:	Khóc Lóc	467
162. Chương 163:	Bàng Quan	470
163. Chương 164:	Hồng Mai	473
164. Chương 165:	Phu Thê	476
165. Chương 166:	Tổ Tôn	479
166. Chương 167:	Chân Thật	482
167. Chương 168:	Vô Lý	485
168. Chương 169:	Biến Sắc Mặt	488
169. Chương 170:	Trò Đùa	491
170. Chương 171:	Nhận Lỗi	494
171. Chương 172:	Khó Xử	497
172. Chương 173:	Con Chuột	500
173. Chương 174:	Khuyên Giải	503
174. Chương 175:	Chân Phật	506
175. Chương 176:	Căn Cơ	509
176. Chương 177:	Chúng Sinh	512
177. Chương 178:	Cám Ôn	515
178. Chương 179:	Nhà Cũ	518
179. Chương 180:	Thượng Tì	520
180. Chương 181:	Lục Tích	523
181. Chương 182:	Mưa Xuân	526
182. Chương 183:	Hạnh Hoa	529
183. Chương 184:	Khác Biệt	532
184. Chương 185:	Khai Mạc	534
185. Chương 186:	Hào Phóng	537
186. Chương 187:	Tiến Thoái	539
187. Chương 189:	Tính Toán	542
188. Chương 190:	Cất Bước	545
189. Chương 191:	Nhân Tình	548
190. Chương 192:	Phân Công	551
191. Chương 193:	Quần Áo	553
192. Chương 194:	Khúc Mắc	556
193. Chương 195:	Hiếu Lãm	559
194. Chương 196:	Bắt Nạt	562
195. Chương 197:	Vô Công	565
196. Chương 198:	Hoa Hồng	568
197. Chương 199:	Vận Mệnh	571
198. Chương 200:	Nói Dối	573
199. Chương 201:	Trái Phải	576
200. Chương 202:	Không Cùng	579
201. Chương 203:	Trọng Trách	581
202. Chương 204:	Bản Vẽ	584
203. Chương 205:	Vấn La	587

204. Chương 206:	Gió Lùa	590
205. Chương 207:	Anh Đào	593
206. Chương 208:	Suy Nghĩ Sâu Xa	596
207. Chương 209:	Phân Tán	599
208. Chương 210:	Kim Khẩu	602
209. Chương 211:	Ngất	604
210. Chương 212:	Cục U	607
211. Chương 213:	Hồ Đồ	609
212. Chương 214:	Nước Trà	613
213. Chương 215:	Thành Thật	616
214. Chương 216:	Hết Sức Lòng Bông	619
215. Chương 217:	Hăng Hái	622
216. Chương 218:	Tuyệt Tình	625
217. Chương 219:	Lông Chim	628
218. Chương 220:	Lý Do	631
219. Chương 221:	Uỷển Chuyển	634
220. Chương 222:	Mưa Đêm	636
221. Chương 223:	Khen Ngợi	639
222. Chương 224:	Hoảng Sợ	642
223. Chương 225:	Kỳ Quái	645
224. Chương 226:	Ngu Nhân	648
225. Chương 227:	Cụt Tay	651
226. Chương 228:	Bất Công	654
227. Chương 229:	Ta Ở Đây	656
228. Chương 230:	Đại Kỳ	659
229. Chương 231:	Thất Thế	662
230. Chương 232:	Thiên Ý	665
231. Chương 233:	Thả Lông	668
232. Chương 234:	Phát Uy	671
233. Chương 235:	Không Ngốc	674
234. Chương 236:	Đập Tay Thề	677
235. Chương 237:	Chê Cười	680
236. Chương 238:	Họ Hàng Xa	683
237. Chương 239:	Đầu Bạc	685
238. Chương 240:	Hiếu Đạo	688
239. Chương 241:	Mệnh Tốt	691
240. Chương 242:	Ôn Hòa	694
241. Chương 243:	Bi Phần	697
242. Chương 244:	Thất Tín	700
243. Chương 245:	Cất Giấu	702
244. Chương 246:	Lắm Miệng	705
245. Chương 247:	Xem Xét	708
246. Chương 248:	Chậu Than	711
247. Chương 249:	Hơi Nước	713
248. Chương 250:	Tâm Tư	716
249. Chương 251:	Châu Sai	719
250. Chương 253:	Bôi Thuốc	722
251. Chương 254:	Tuyệt Quang	724
252. Chương 255:	Chu Đáo	727
253. Chương 256:	Hiệp Lực	730
254. Chương 257:	Quấy Phá	733
255. Chương 258:	Âm Mưu	736
256. Chương 259:	Thái Độ	738
257. Chương 260:	Bất Mạch	741

258.	Chương 261:	Đan Sa	744
259.	Chương 262:	Chưa Từng	747
260.	Chương 263:	Sự Kiện	750
261.	Chương 264:	Ngẫu Nhiên	753
262.	Chương 265:	Hiếu	755
263.	Chương 266:	Phá	758
264.	Chương 267:	Thả Mồi	761
265.	Chương 268:	Cẩn Cầu	764
266.	Chương 269:	Tán Gẫu	767
267.	Chương 270:	Dạ Yến	770
268.	Chương 271:	Đồ Cưới	772
269.	Chương 272:	Băng Tiết	775
270.	Chương 273:	Khó Xử	778
271.	Chương 274:	Giải Quyết	781
272.	Chương 275:	Túi Hương	784
273.	Chương 276:	Tin Tưởng	786
274.	Chương 277:	Đắc Ý	789
275.	Chương 278:	Tuyệt Động	792
276.	Chương 279:	Tuyệt Lở	795
277.	Chương 280:	Thành Băng	798
278.	Chương 281:	Kích Động	800
279.	Chương 282:	Tuyệt Rơi	803
280.	Chương 283:	Đoạt Nhi Tử	806
281.	Chương 284:	Bã Thuốc	808
282.	Chương 285:	Huynh Đệ	811
283.	Chương 286:	Tảo Tuyết	814
284.	Chương 287:	Hỏi	817
285.	Chương 288:	Cầu Cứu	820
286.	Chương 289:	Mở Tráp	822
287.	Chương 290:	Vào Hạ	825
288.	Chương 291:	Sắp Mưa	828
289.	Chương 292:	Mưa Tầm Tã	831
290.	Chương 293:	Tay Áo	834
291.	Chương 294:	Đối Thủ	836
292.	Chương 295:	Hỏi	839
293.	Chương 296:	Hiếu Được	842
294.	Chương 297:	Lo Lắng	845
295.	Chương 298:	Thúc Tẩu	848
296.	Chương 299:	Góp Lời	850
297.	Chương 300:	Tịch Mịch	853
298.	Chương 301:	Tin Mừng	856
299.	Chương 302:	Suy Nghĩ	858
300.	Chương 303:	Trung Tâm	861
301.	Chương 304:	Đoan Ngộ	864
302.	Chương 305:	Chào Hỏi	867
303.	Chương 306:	Mắt Nhìn	869
304.	Chương 307:	Tâm Tư	872
305.	Chương 308:	Kiên Định	875
306.	Chương 309:	Chương Kết Thúc	878
307.	Chương 310:	Nhớ Tình	881
308.	Chương 311:	Thản Nhiên	884
309.	Chương 312:	Chỉ Điểm	887
310.	Chương 313:	Hòa Thượng	890
311.	Chương 314:	Ngẫu Ngộ	892

312. Chương 315: Tâm Nguyên	895
313. Chương 316: Chuyện Xưa	898
314. Chương 317: Kiếp Này	901
315. Chương 318: Nhớ Rõ	904
316. Chương 319: Cường Giả	906
317. Chương 320: Nương Nương Sơn	909
318. Chương 321: Ngọt Khổ	912
319. Chương 322: Quý Trọng	915
320. Chương 323: Có Thai	917
321. Chương 324: Lừa Gạt	920
322. Chương 325: Không Tha	923
323. Chương 326	926
324. Chương 327: Không Tin	928
325. Chương 328: Chấp Nhận	931
326. Chương 329: Sinh Ý	933
327. Chương 330: Hy Vọng	936
328. Chương 331: Mời	939
329. Chương 332: Tán Thành	942
330. Chương 333: Đánh Giá	945
331. Chương 334: Cửa Ai Cuối Năm	948
332. Chương 335: Cây Trâm	950
333. Chương 336: Hiệp Lực	953
334. Chương 337: Tính Tình	956
335. Chương 338: Thư Nhà	959
336. Chương 339: An Ổn	962
337. Chương 340: Sắp Sinh	965
338. Chương 341: Tân Sinh	967
339. Chương 342: Suy Tư	970
340. Chương 343: Buông Tay	973
341. Chương 344: Đầy Tháng	976
342. Chương 345: Khách Nhân	978
343. Chương 346: Mang Thù	981
344. Chương 347: Bằng Hữu	984
345. Chương 348: Hiệp Thương	987
346. Chương 349: Bát Súp	989
347. Chương 350: Kích Thích	992
348. Chương 351: Đáp Lễ	995
349. Chương 352: Ngẫu Ngộ	998
350. Chương 353: Khó Hiểu	1001
351. Chương 354: Tiến Thoái Lương Nan	1004
352. Chương 355: Suy Tính	1006
353. Chương 356: Tháng Bảy	1009
354. Chương 357: Chống Đối	1012
355. Chương 358: Đáng Thương	1015
356. Chương 359: Bái Phỏng	1018
357. Chương 360: Hồi Kinh	1021
358. Chương 361: An Bài	1023
359. Chương 362: Xa Cách	1026
360. Chương 363: Đến Nơi	1029
361. Chương 364: Bấm Báo	1032
362. Chương 365: Lẫn Nhau	1035
363. Chương 366: Trần Bảo	1037
364. Chương 367: Đêm Lạnh	1040
365. Chương 368: Chăm Sóc Người Thân Trước Lúc Lâm Chung	1043

366. Chương 369:	Hân Khí	1046
367. Chương 370:	Cường Hãn	1049
368. Chương 371:	Đường Sống	1052
369. Chương 372:	Cật Vắn	1054
370. Chương 373:	Hợp Lực	1057
371. Chương 374:	Không Sợ	1060
372. Chương 375:	Đối Chứng	1063
373. Chương 376:	Phân Chia Tài Sản	1066
374. Chương 377:	Cướp Đoạt	1071
375. Chương 378:	Thúc Chắt	1074
376. Chương 379:	Bắt Đầu	1077
377. Chương 380:	Cam Đoan	1080
378. Chương 381:	Cơ Hội	1083
379. Chương 382:	Lục Luân	1086
380. Chương 383:	Lí Do Thoái Thác	1089
381. Chương 384:	Sơ Hở	1092
382. Chương 385:	Không Nghe	1095
383. Chương 386:	Đoàn Tụ	1098
384. Chương 387:	Xinh Đẹp	1101
385. Chương 388:	Té Xiu	1104
386. Chương 389:	Nhất Trí	1107
387. Chương 390:	Thủ Lễ	1110
388. Chương 391:		1113
389. Chương 392:	Mộng Yểm	1116
390. Chương 393:	Mỹ Danh	1118
391. Chương 394:	Bất Bình	1121
392. Chương 395:	Hoang Đường	1124
393. Chương 396:	Ép Sát	1126
394. Chương 397:	Sạch Sẽ	1129
395. Chương 398:	Trí Mạng	1132
396. Chương 399:	Cáo Biệt	1135
397. Chương 400:	Ấm Chỉ	1137
398. Chương 401:	Quyết Định	1140
399. Chương 402:	Biến Chuyển	1143
400. Chương 403:	Kết Thúc	1145
401. Chương 404:	Tương Thông	1148
402. Chương 405:	Kinh Mộng	1151
403. Chương 406:	Trao Đổi	1154
404. Chương 407:	Chân Ái	1157
405. Chương 408:	Điểm Canh	1159
406. Chương 409:	Đừng Ngại	1162
407. Chương 410:	Làm Khó Dễ	1165
408. Chương 411:	Đánh Cuộc	1168
409. Chương 412:	Công Bằng	1170
410. Chương 413:	Đại Bại	1173
411. Chương 414:	Nhận Thua	1176
412. Chương 415:	Ủy Khuất	1178
413. Chương 416:	Động Tâm	1181
414. Chương 417:	Phu Thê	1185
415. Chương 418:	Mây Bay	1188
416. Chương 419:	Điểm Báo	1190
417. Chương 420:	Hậu Sự	1193
418. Chương 421:	Cảnh Đào	1196
419. Chương 422:	Xuân Tuyết	1198

420.	Chương 423:	Giáo Dưỡng	1201
421.	Chương 424:	Ngại Phiền	1204
422.	Chương 425:	Phó Thác	1207
423.	Chương 426:	Biện Kích	1210
424.	Chương 427:	Ưu Tư	1213
425.	Chương 428:	Tin Ta	1215
426.	Chương 429:	Thầy Trò	1218
427.	Chương 430:	Khí Khái	1221
428.	Chương 431:	Tin Dữ	1224
429.	Chương 432:	Đáng Thương	1227
430.	Chương 433:	Cẩn Tay	1230
431.	Chương 434:	Số Tiền Lớn	1233
432.	Chương 435:	Giáo Huấn	1235
433.	Chương 436:	Áp Chế	1238
434.	Chương 437:	Thỉnh Tội	1241
435.	Chương 438:	Loạn Mộng	1243
436.	Chương 439:	Cầu Tình	1246
437.	Chương 440:	Quan Tâm	1249
438.	Chương 441:	Nghe Ngóng	1252
439.	Chương 442:	Có Lễ	1255
440.	Chương 443:	Thị Chúng	1258
441.	Chương 444:	Tuần Tự	1261
442.	Chương 445:	Thẳng Thắn	1263
443.	Chương 446:	Tự Tại	1266
444.	Chương 447:	Hoa Quỳnh	1269
445.	Chương 448:	Tịch Dương	1272
446.	Chương 449:	Thu Ý	1274
447.	Chương 450:	Tà Tâm	1277
448.	Chương 451:	Tiến Dần	1280
449.	Chương 452:	Danh Lợi	1283
450.	Chương 453:	Ôm	1286
451.	Chương 454:	Thiên Mệnh	1288
452.	Chương 455:	Tuyệt Mịn	1291
453.	Chương 456:	Thiếu Xe	1293
454.	Chương 457:	Hứa	1296
455.	Chương 458:	Tráng Sĩ	1299
456.	Chương 459:	Tiền Đồ	1302
457.	Chương 460:	Ngã Ngựa	1305
458.	Chương 461:	Khác Nhau	1307
459.	Chương 462:	Vận Khí	1310
460.	Chương 463:	Vạn Hạnh	1313
461.	Chương 464:	Gắn Bó	1316
462.	Chương 465:	Nguyên Nhân	1319
463.	Chương 466:	Suy Nghĩ	1321
464.	Chương 467:	Chờ Đợi	1325
465.	Chương 468:	Tặc Tập Kích	1327
466.	Chương 469:	Sợ Bóng Sợ Gió	1330
467.	Chương 470:	Linh Thông	1333
468.	Chương 471:	Kẻ Lừa Đảo	1336
469.	Chương 472:	Đi Thuyền	1338
470.	Chương 473		1341
471.	Chương 474:	Tích Phúc	1344
472.	Chương 475:	Tân Gia	1347
473.	Chương 476:	Ngày Xuân (kết CỤC)	1350

Thế Hôn

Giới thiệu

Chuyện xưa vừa mới bắt đầu, tiền căn hậu quả, cái gọi là chân tướng là chân tướng trong mắt nữ chi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-hon>

1. Chương 1: Năm Mộng

Trên trời tuyết trắng bay bay, bên dưới sông nước mênh mông bát ngát, nàng chìm nổi trong nước, ra sức giãy dụa, mưu toan có thể nắm được thứ gì đó, mưu toan có thể lại tự do tự tại hô hấp, nhưng bất quá chỉ có nước sông lạnh như băng theo khoang mũi khoang miệng của nàng tràn vào phế phổi, giống như nghìn kim châm đâm vào lòng nàng, đâm vào đau đớn, đau đến chết lặng..... Lâm Cẩm Dung trong lúc chìm nổi thê lương cười.

Dù cố gắng vẫn là mệnh, nhưng nàng vốn không nên phải chết, Lê Chi cũng không đáng chết, nếu không phải kẻ vong ân phụ nghĩa kia từ bỏ các nàng, nếu không phải người kia ngoan tuyệt ra đi không quay lại, nàng vốn sẽ không rơi vào tình cảnh này — vì không chịu được vũ nhục mà nhảy xuống sông tự tử. Nàng không rõ, vì sao nàng thật tình thật lòng, thấu tâm đào phế đối tốt với bọn họ, đến cuối cùng, nàng lại trở thành người bị vứt bỏ?

Một cành hoa rơi xuống, trước mắt nàng bỗng tối sầm, lại lười động ngón tay, cứ để như vậy đi. Trong lúc hoảng hốt, nàng tựa hồ nghe thấy có người gọi tên nàng, nhưng nàng cũng lười mở mắt nhìn, sẽ có ai đây? Đơn giản chỉ là ảo ảnh mà thôi, ngay cả hắn cũng muốn mặc kệ nàng, còn có ai màng đến sinh tử của nàng nữa đây?

Lâm Cẩm Dung bừng tỉnh từ trong ác mộng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tẩm ướt cả quần áo. Nàng liều mạng ôm lấy thân dưới lạnh lẽo, từng ngậm từng ngậm thở, giống như muốn đem tất cả hô hấp bị trì hoãn vừa rồi tìm về. Liên tục thở hổn hển hơn mười nhịp, nàng mới ý thức được nàng còn đang nằm trên chiếc giường nhỏ sơn đen khắc hoa gỗ ở nhà mẹ đẻ của mình, nàng vừa rồi chỉ đang nằm mơ, nàng còn sống. Nàng suy sụp, xụi lơ nằm trên giường, trong bóng tối ôm lấy nhịp tim đang đập thành thịch.

..... Tim đập chưa từng đình chỉ, nàng nhắc nhở chính mình, nàng vẫn còn sống, vừa tỉnh lại nàng vẫn đang ở độ tuổi này, hết thảy chưa từng phát sinh, nàng còn có cơ hội.

“Tiểu thư lại gặp ác mộng sao?” Nhũ mẫu Quế ma ma cẩn thận đặt ngọn đèn trong tay lên bàn, nương theo ánh trăng đem ngọn đèn nửa mới nửa cũ làm bằng sứ men xanh thấp lên, sau đó nhìn Lâm Cẩm Dung trong gương.

Trong cảnh tranh tối tranh sáng, Lâm Cẩm Dung đôi mắt long lanh, trên mặt vẫn mang theo chút kinh hoảng cùng mờ mịt, trên trán đổ mồ hôi lạnh, tóc mai ẩm ướt dán trên vầng trán trơn bóng, khiến gương mặt vốn trắng trẻo của nàng càng thêm trắng bệch.

Quế ma ma mặc dù không thấy nàng trả lời, lại biết nàng vừa gặp ác mộng, không khỏi khẽ thở dài một hơi, chỉ lấy tay vuốt trán, theo thói quen đi lấy quần áo để nàng thay, lại bảo nha đầu Lệ Chi đang thất thần đứng ở gian ngoài: “Lệ Chi, nhóm bếp lò đun nước ấm mang tới để tiểu thư tắm rửa. Cả người nàng đều ẩm ướt rồi.”

Nha đầu Lệ Chi liền đáp vâng, một lát sau bê nước ấm tiến vào, lưu loát đổ đầy vào một thau đồng, lại lấy ra khăn bố sạch, tiến lên giúp Quế ma ma lau rửa cho Lâm Cẩm Dung để nàng thay quần áo.

Lâm Cẩm Dung thuận theo ngồi dậy, trầm mặc để các nàng thoát xiêm y lau thân thể, khăn bố nóng ẩm lau ở trên người, thoải mái qua đi chính là cảm giác mát mẻ, nàng dần dần bớt run rẩy, tim đập cũng trở nên bình ổn hơn.

Quế ma ma một bên giúp Lâm Cẩm Dung lau mồ hôi, một bên quan tâm hỏi nàng: “Tiểu thư, vừa rồi mơ thấy gì vậy? Lại bị dọa thành bộ dạng này, thật đáng thương.”

Lâm Cẩm Dung mím nhẹ môi hồng, hơn nửa ngày mới thấp giọng nói: “Ban đêm đừng nói về ác mộng nữa.”

Lệ Chi cùng Quế ma ma nhìn nhau liếc mắt một cái, đều thấy vẻ bất đắc dĩ trong mắt nhau. Lệ Chi cúi đầu giúp Lâm Cẩm Dung buộc dây cho áo lót, lại cười nói: “Tiểu thư, để Quế ma ma kể chuyện xưa cho người đi.”

Kỳ thật chính là lo lắng Lâm Cẩm Dung sợ hãi, lại gặp ác mộng, ý muốn để Quế ma ma ngủ cùng nàng. Có điều Lâm Cẩm Dung từ trước đến nay rất để ý mặt mũi, gia quy của Lâm gia vô cùng nghiêm khắc, từ lúc nàng bắt đầu bốn tuổi, nữ mẫu không thể ngủ cùng nàng, cho nên mới dùng cách nói uyển chuyển như vậy.

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu nhìn Lệ Chi, ánh mắt vạn phần phức tạp. Lệ Chi so với nàng lớn hơn hai tuổi, trầm mặc ổn trọng, bộ dạng thanh nhã quan tâm, ngũ quan lại rất xinh đẹp. Lâm Cẩm Dung nhớ tới sự việc từ lúc bắt đầu Lệ Chi vẫn luôn bồi ở bên người nàng, vừa là bằng hữu vừa là nha hoàn của nàng, sau đó, tất cả mọi người rời khỏi nàng, chỉ có Lệ Chi ở cùng nàng mãi cho đến lúc chết, nếu không phải nhờ Lệ Chi, nàng ngay cả cơ hội nhảy sông tự tử để thoát khỏi vũ nhục cũng không có.

Lệ Chi bị Lâm Cẩm Dung chăm chăm nhìn ánh mắt có chút đăm đăm, cười sờ sờ hai má, rồi đưa tay quơ quơ trước mặt Lâm Cẩm Dung, nói: “Tứ tiểu thư đang nhìn gì vậy? Hay là còn chưa tỉnh ngủ, không nhận ra nô tỳ?” Thiếu gia, tiểu thư của Lâm gia theo gia phả trong tộc là thứ xuất, vì vậy Lâm Cẩm Dung là thứ nữ của Tam phòng, nên phải theo thứ tự gọi là Tứ tiểu thư.

Nàng sao lại không nhận ra? Nàng nhớ rất rõ. Lệ Chi, ta muốn đối tốt với người, đời này, ta không bao giờ để người phải chịu khổ như vậy nữa. Lâm Cẩm Dung thu hồi ánh mắt, bên môi lộ ra ý cười thần nhiên, không lên tiếng nghiêng người nằm xuống, tóc xõa ra tán loạn trên gối, nhẹ nhàng nói: “Mai là ngày sinh thần của tổ mẫu, ngày mai mọi người đều có việc, không thể qua loa, các người đi ngủ đi, để lại một ngọn đèn cho ta là được rồi.”

Quế ma ma lại lo lắng cùng Lệ Chi nhìn nhau liếc mắt một cái, nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, người.....” Sau khi Tứ tiểu thư nửa tháng trước sinh bệnh, ban đêm đều gặp ác mộng, khóc lớn hô to, nếu đốt đèn sẽ im lặng. Vốn tưởng rằng nàng dần dần sẽ chuyển biến tốt, vì vậy Tam phu nhân đã bảo tắt hết đèn lúc đi ngủ, nhưng rồi nàng lập tức lại gặp phải ác mộng.

Lâm Cẩm Dung có chút mệt mỏi nhắm mắt lại: “Ta không còn nhỏ nữa, ta tự biết lo ithub.”

Tuy mới chỉ có mười hai tuổi, nhưng xác thực không còn là một tiểu cô nương. Quế ma ma bất đắc dĩ, đành để lại đèn cho nàng, buông màn xuống, cùng Lệ Chi nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài. Sau khi đóng cửa lại, Quế ma ma nhẹ giọng nói: “Cứ như vậy lui xuống cũng không được, ta thấy tiểu thư gặp ác mộng càng ngày càng nặng, người cũng không có tinh thần. Ta nghĩ, sợ là ngày ấy bị kinh hãi quá mức, chỉ bằng nói với Tam phu nhân, cần phải tìm biện pháp khác mới được.” Nói xong lại thấp giọng mắng vài câu: “Nhị phu nhân cũng thật là, rõ ràng thanh thiên bạch nhật lại làm ra việc thiếu đạo đức như vậy, cũng không biết che giấu một chút, khiến Tứ tiểu thư của chúng ta sợ hãi.”

Lâm Cẩm Dung mí mắt nhẹ nhàng giật giật.

Quế ma ma nói tới là chuyện Tứ thiếu gia chưa thành thân của Nhị phòng — Tứ đường huynh của nàng đã làm cho nha hoàn bên người của Nhị phu nhân có thai, Nhị phu nhân định dùng một chén được xoá sạch

thai nhi kia, trong lúc đang thu dọn sạch sẽ, vừa vặn bị Lâm Cẩm Dung bắt gặp, hăm dọa nàng không được để lộ ra ngoài. Vì chứng kiến việc đó mà tinh thần nàng hoảng hốt gần một tháng, trong phủ thỉnh đại phủ, đã hồi phục được một chút, nhưng lúc này đây, nàng sao có thể vì sự việc kia mà sợ hãi, loại chuyện này, cùng với việc mà nàng về sau gặp phải thì tính là gì! Chính mắt đã từng thấy loạn phủ, mới biết được cái gì gọi là mạng chỉ như cỏ rác!

Chỉ nghe Lệ Chi thở dài một tiếng: “Phu nhân cũng khó xử, Tam gia lại mặc kệ.”

Phụ thân của Lâm Cẩm Dung là Lâm Tam gia, tên tự Tán Tiên, Tứ tiểu thư bị kinh hãi đến mức thành bộ dáng này, hẳn cũng bất quá theo đạo nghĩa đến thăm hai lần. Tam phu nhân Đào thị tính cách cương liệt, trong mắt không chịu nhẫn nhịn, không hiểu có những việc nên chịu thua cúi đầu, phu thê hai người luôn bất hoà, cho tới bây giờ ở cùng một chỗ không thể nói nhiều hơn mười câu, vì chuyện này hai người lại hung hăng tranh cãi, giằng co nửa tháng không nói chuyện.

Quế ma ma nặng nề thở dài, trầm mặc một lát, lại hưng phấn nói với Lệ Chi: “Nghe nói là, Cô phu nhân ngày mai cũng sẽ trở về.” Trong ngữ khí của bà có sự vui sướng khi người gặp họa, “Người nói đã qua nhiều năm như vậy, cũng không biết được tiểu thiếu gia mà nàng nhận làm con thừa tự kia bây giờ thế nào rồi. Hài tử kia thời điểm được nhận làm con thừa tự tuổi cũng đã hơi lớn.”

“Có lớn bất quá vẫn là tiểu hài tử, họ rời đi đã sáu bảy năm, chỉ cần Cô phu nhân đối tốt với hắn, lòng người tương thông, chắc cũng không có gì ngoài ý muốn.” Lệ Chi thấp giọng trả lời một câu.

Lâm Cẩm Dung gần như chết lặng không tiếng động nói: “Không có, Lục Giam vĩnh viễn cũng sẽ không quên. Trong lòng hắn chỉ có chính hắn cùng cha mẹ thân sinh ra hắn, không thể chấp nhận người bên ngoài.”

Vừa nghĩ đến Lục Giam, Lâm Cẩm Dung trong lòng không thể dễ chịu, nàng kiệt lực suy nghĩ về sự tình khác, không muốn có chút liên quan đến cái tên này. Nàng xuyên thấu qua sa trường nửa mới nửa cũ nhìn ngọn đèn bằng sứ men xanh trên bàn kia, liễu mạng suy tưởng, có lúc nghĩ, trong nhà lúc trước thường dùng đèn bằng đồng hoặc là nến đỏ, khi đó là lúc tổ phụ thành danh, nhưng phụ thân không hề nổi tiếng trong đám đồng lứa, tuy có công danh nhưng cũng không thể đồ tiến sĩ, lại càng không biết kinh doanh, những gì biết được chỉ là sống phóng túng, là hạng người ngâm gió ngồi trăng, trong nhà chỉ có ra mà không có vào, huynh đệ tỷ muội đồng lứa cũng rất nhiều, nhưng luận về tài cán cũng không có ai xuất sắc, qua mấy thế hệ, trong nhà trừ bỏ trong phòng của lão thái gia cùng lão thái thái ra, từ trên xuống dưới chỉ có thể dùng ngọn đèn làm bằng sứ men xanh giá trị chỉ bằng một nửa so với đèn làm bằng đồng trước kia.

Nàng khe khẽ thở dài, quả nhiên là thế hệ sau không bằng thế hệ trước. Cho nên tại thời điểm kia, khi nàng nhận được mối nhân duyên đó, trong nhà bọn tỷ muội ánh mắt hăm mộ tỏa sáng, nàng cũng tự cho rằng đây là một nhân duyên tốt..... Cẩm tú lương duyên, xuy..... Như thế nào lại nghĩ tới việc này? Nàng cười nhạo một tiếng, không tự giác lắc lắc đầu. Nếu nàng nhớ không lầm, ngày mai Lục Giam cũng sẽ tới, đó là lần đầu tiên nàng cùng hắn gặp mặt sau khi cả hai đã lớn. Ngày mai, Lâm Cẩm Dung trong lòng đột nhiên sinh ra vài phần lệ khí, hàm răng cắn cắn môi có chút đau.

Tuy rằng trong lòng có nhiều tâm sự, nhưng nàng rất cuộc mệt mỏi, rất nhanh liền thấy ngọn đèn kia càng ngày càng mờ nhạt, càng ngày càng xa xôi, dần dần, nàng chìm vào giấc ngủ. Lúc này đây, nàng ngủ vô cùng an ổn.

Thái dương vừa ló ra một nửa, một thân ảnh yếu diệu nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ khắc hoa văn, đổ đầy nước ấm vào bồn bằng đồng bên cửa sổ, sau đó đi đến trước giường, xúc màn, đem bàn tay lạnh lạnh khẽ chạm lên gương mặt hồng hào đang ngủ say của Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung chợt giật mình bừng tỉnh dậy, híp mắt cảnh giác nhìn mặt cười trước mắt kia mang theo chút nghịch ngợm, trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn cùng mỉa mai, khóe môi lại nhẹ nhàng cong lên một độ cong tuyệt đẹp: “Quế Viên.”

Nha đầu Quế Viên là nữ nhi của Quế ma ma, Lâm Cẩm Dung và nàng được Quế ma ma nuôi dưỡng lớn lên, lại làm bạn bên cạnh Lâm Cẩm Dung từ nhỏ, luận về mức độ thân mật, Lệ Chi kém xa. Cho nên, thái độ của Quế Viên đối với Lâm Cẩm Dung có thể nói là vô cùng thân thiết vượt qua mức chủ tớ bình thường, mà Lâm Cẩm Dung đối đãi với nàng cũng không giống một chủ tử đối đãi với một hạ nhân, một lòng một

dạ suy nghĩ cho tiền đồ của nàng. Nhưng mà, chính vì như vậy cũng khiến Quế Viên cuối cùng trở thành kẻ lòng tham không đáy, vong ân phụ nghĩa.

2. Chương 2: Cổ Nhân 1

Lúc đó Lâm Cẩn Dung vừa mở mắt, khi nhìn thấy Quế Viên, nàng nghĩ đến việc xảy ra sau này giữa mình và Quế Viên, định đuổi Quế Viên ra ngoài, nhưng nàng chung quy vẫn đối với Quế Viên nở nụ cười ngọt ngào. Hiện tại hết thấy chưa phát sinh, nàng lại có được tiên cơ, có thể biết trước chuyện xảy ra, sao có thể giữ Quế Viên bên cạnh nữa đây? Nàng có lòng phòng bị, ai có thể biết cuối cùng kết cục sẽ là thế nào? Mặc kệ là người tốt hay người xấu, dùng đúng chỗ đúng lúc đó cũng là một việc tốt.

Quế Viên làm sao biết Lâm Cẩn Dung trong nháy mắt đã chuyển vô số ý niệm trong đầu? Trước mặt nàng đây vẫn là Tứ tiểu thư thiên chân nhuyển thiện, chỉ nghịch ngợm cười, vươn tay kéo Lâm Cẩn Dung đứng lên: “Tứ tiểu thư mau dậy, Tam phu nhân cùng Nhị phu nhân đều cử người tới hỏi thăm người, Tam tiểu thư cũng mới đến.”

“Tỷ tỷ đã tới? Sao không có người nào gọi ta dậy?” Lâm Cẩn Dung nhìn nhìn cửa sổ, phát hiện sắc trời đã không còn sớm, vì nàng tỉnh giấc giữa đêm, nên chắc hẳn Quế ma ma cùng Lệ Chi muốn để nàng ngủ nhiều thêm một chút. Nếu không phải bởi vì hôm nay là lễ sinh thần tròn sáu mươi tuổi của tổ mẫu, chỉ sợ hai người sẽ để nàng ngủ thoải mái không cần gọi dậy.

Quế Viên đem một váy dài mềm mại sắc đỏ chỉ bạc mới tinh mặc vào cho Lâm Cẩn Dung, một bên hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, một bên kiki oa oa nói không ngừng: “Những khách nhân ở xa đã sớm đến rồi, nhưng người có biết, người của Cửu phu nhân còn chưa tới đâu. Một số khách nhân gần đây cũng vội tới, tại phòng bếp làm đồ ăn khắp nơi bận rộn, khiến mấy bọn tiểu tử nha đầu quét rác làm việc nặng trĩu dài than vãn.” Quế Viên trong giọng nói bất tri bất giác có vài phần thể diện cùng kiêu ngạo vì mình thân là đại nha hoàn bên người của tiểu thư – mấy bọn tiểu tử nha đầu phải làm việc nặng nhọc không thể so sánh với mình.

Lâm Cẩn Dung trên mặt mang theo ý cười thản nhiên, tùy ý để Quế Viên thay nàng vấn tóc trang điểm. Nàng tuổi còn nhỏ, chưa đến tuổi búi tóc kiểu, bất quá chỉ chải tóc dài xoa bên dưới, rồi dùng dải lụa bầy màu vấn thành hai búi nhỏ, dùng mấy đóa châu hoa trang trí. Đối với son phấn nàng cũng chưa đến tuổi được dùng, cho nên việc trang điểm đối với nàng mà nói là việc quá đơn giản.

“Lại đeo một đôi kim đinh hương được không?” Lệ Chi cầm lên một cái hộp nhỏ, tìm kiếm trong hộp, lấy ra một đôi kim đinh hương, lôi kéo Lâm Cẩn Dung ôn nhu đeo cho nàng, lại thay nàng sửa sang ngọc bích bên hông, mặt mày loay loay cười nói: “Tứ tiểu thư trưởng thành, càng ngày càng giống phu nhân.”

Ai cũng biết Tam phu nhân Lâm gia Đào thị từng là tiểu mỹ nhân rất nổi danh, Lệ Chi cũng nói như vậy, mặc dù chưa từng nhắc tới dung mạo của Lâm Cẩn Dung nữa phần, nhưng thật sự chính là lời khen ngợi.

Lâm Cẩn Dung giương mắt nhìn mình trong gương. Nàng da thịt trắng nõn tinh tế, hai rèm mi dài cong, ánh mắt trầm tĩnh dịu dàng, cánh môi mềm mại đầy đặn. Khuôn mặt này của nàng, không thể gọi là vô cùng xinh đẹp, nhưng thẳng ở vẻ điềm tĩnh, người ta nói tướng từ tâm sinh, năm đó cô cô không phải vừa thấy khuôn mặt này, thấy nàng tính tình ôn nhu điềm tĩnh, cho nên mới phá lệ thích mình sao? Nếu cô cô thích, những người khác nhất định cũng phải thích hay sao. Năm đó nàng là bộ dáng gì đây? Lâm Cẩn Dung nghiêng đầu suy tưởng, lộ ra tươi cười thiên chân lại e lệ, ánh nắng sáng sớm chiếu vào khuôn mặt của nàng, quang hoa ánh ngọc.

Tư thái lúc ăn uống của Lâm Cẩn Dung cũng rất đẹp, không nhanh không chậm, nhưng nàng lại ăn không ngót, thể nhân lấy tiêu chuẩn đẹp là phải gầy mảnh, từ các a di đến mẫu thân của nàng, tỷ muội trong phủ, cùng với các tiểu thiếp thông phòng đều không dám ăn nhiều, lúc trước nàng cũng như thế, nhưng hiện tại nàng không nghĩ như vậy nữa. Nàng đùa dai tưởng tượng, nhóm mỹ nhân gầy yếu lúc gặp loạn phủ, thời điểm mới chạy một chút đã phải dừng lại nghỉ, không biết lúc đó có hối hận lúc bình thường hẳn nên ăn nhiều một chút hay không? Dù sao khi đó nàng cũng đã rất hối hận.

Thấy nàng lại ăn không ngót, Quế Viên hướng Lệ Chi nháy mắt – từ ngày Tứ tiểu thư tỉnh lại từ sự kinh hách, vừa thấy đồ ăn liền có bộ dáng dường như có cừu oán với chúng vậy, lượng cơm ăn so với hồi trước

lớn hơn rất nhiều, cũng không sợ ăn nhiều quá sẽ mập sao? Mắt nhìn xuống thân người nàng, đúng là nửa điểm cũng không kiêng kị.

Lệ Chi trên mặt không thay đổi, chỉ nhẹ giọng nói: “Tiểu thư ăn ít một chút, hôm nay phòng bếp đồ ăn rất nhiều, có thịt dê mà người yêu thích nhất.” Lúc này ăn nhiều, sau đó ăn sẽ không thấy ngon miệng nữa.

“Ăn nốt đồ ăn này đã, đừng lãng phí.” Lâm Cẩm Dung gật gật đầu, còn thật sự đem món ăn cuối cùng trong bát ăn sạch sẽ. Người chưa từng bị đói khát, sẽ không biết lương thực rất trân quý, người chưa từng chết một lần, sẽ không biết sinh mệnh đáng quý đến mức nào.

Lâm Cẩm Dung đứng ở dưới gốc cây hoa mộc sum xuê trong vườn của Lâm gia, dõi mắt trông về phía xa. Thời tiết tháng tám, đúng là thời điểm thần thanh khí sảng lúc cuối thu, cảnh vườn của Lâm gia trước sau như một vẫn tươi đẹp như vậy, lá cây từ màu xanh chuyển sang màu vàng, từ vàng đến đỏ, tầng tầng lớp lớp, cực kì mỹ quan.

Lâm gia mặc dù thua kém so với hồi xưa, nhưng lão thái gia khi con đường làm quan thông thuận đã kiến hạ phòng viện cùng sân vườn, chẳng những phu thê Lâm lão thái gia đối với nhi tử nội tức, kể cả bảy tám tôn tử tôn nữ đều có sân viện của mình, đều có giả thạch, một hồ nước, một gốc cây, tùng trúc trồng ở đây đều tốn tâm tư khéo léo, xây dựng rất đẹp. Có điều giờ phút này Lâm Cẩm Dung nhìn ngắm, trong vài phần hứng thú lại có cảm giác rã rời.

Cách đó không xa, bên cạnh ao truyền đến thanh âm cười đùa, có người lớn tiếng giọng ồ ồ như vịt đực cười nói: “Ngũ biểu ca, khối linh bích thạch này của huynh là thật sao? Ta thấy thế nào cũng không giống? Sao chỉ sờ một chút đã hỏng rồi.” Lời còn chưa dứt, liền có một thanh âm vang lên, ngân nga vang dội.

Lâm Cẩm Dung hoàn toàn xem nhẹ thanh âm vang vọng này, trong lỗ tai của nàng đều là thanh âm khó nghe như tiếng vịt kêu kia. Đã bao nhiêu năm, nàng không nghe thấy thanh âm này? Đầu ngón tay của nàng nhẹ nhàng run rẩy.

Giờ phút này thanh âm bất an lo âu của Lâm Diệc Chi, thứ huynh trưởng trong tộc của nàng cũng vang lên: “Lục gia biểu đệ, người tốt hơn nên biết rằng, đây là thứ tổ phụ ta trong lòng trân trọng.”

“Lâm gia biểu ca thật nhỏ mọn.” Người có tiếng ồ ồ như vịt đực kia cười nhạo một tiếng, nói: “Linh bích thạch của chúng ta đứng đầu ở Bình Châu, mới chỉ sờ nhẹ một cái, làm sao có thể hỏng được? Nhìn người gấp đến mức này, mặt cũng đỏ lên rồi.” Kế tiếp chính là tiếng nước chảy, “Ai nha!” Lâm Diệc Chi kêu sợ hãi ra tiếng, sau đó là một mảnh tiếng vang hỗn loạn.

Quế Viên ánh mắt chớp chớp, vui vẻ nói: “Tiểu thư người nghe thấy không, là Lục gia Ngũ thiếu gia đó, coi như Ngũ thiếu gia cũng chịu khổ vì hấn rồi.” Lâm Diệc Chi là Thứ trưởng của Tam phòng, trong tộc đứng thứ năm, chỉ lớn hơn Lâm Cẩm Dung một tuổi, nhưng so với bào đệ Thận Chi của nàng lớn hơn rất nhiều, cũng nhờ Hoàng di nương khéo léo, thuở nhỏ hầu hạ Lâm Tam gia phụ thân Lâm Cẩm Dung, được người yêu thích tín nhiệm, mười mấy năm thịnh sủng không suy, mẫu tử hai người chính là gai trong lòng Tam phu nhân Đào thị, phu thê hai người cãi nhau mười lần thì có đến bảy lần đều vì hai mẫu tử này.

Cho nên người bên cạnh Lâm Cẩm Dung đều thấy hấn không vừa mắt. Lâm Cẩm Dung tất nhiên cũng không thích Lâm Diệc Chi, trong dĩ vãng thời điểm Lâm Diệc Chi bị người trêu chọc bắt nạt, nàng tuy không giúp người ta bắt nạt Lâm Diệc Chi, nhưng tuyệt đối giả câm giả điếc, cho nên Quế Viên mới dám lớn mật như vậy.

“Phu nhân còn đang chờ tiểu thư.” Lệ Chi cùng Quế Viên không giống nhau, nàng cho tới bây giờ đều là tận lực không muốn dính vào mấy chuyện như thế này, giờ phút này cũng chỉ khuyên Lâm Cẩm Dung mau rời khỏi đây, đừng động nhàn sự. Nhiệm vụ của nàng chính là chiếu cố Lâm Cẩm Dung cho tốt, không được để Lâm Cẩm Dung rơi vào phiền toái, phiền toái của những người khác thì liên quan gì đến nàng?

Lâm Cẩm Dung dường như chưa từng nghe thấy lời các nàng nói, chỉ xoay người, cất bước hướng tới chỗ tranh cãi âm ỉ kia. Thật sự không nghĩ tới, chuyện này nàng lại có liên quan rất nhiều a!

Nàng nhớ rõ, khối linh bích thạch kia đã bị hỏng, bị Lục Luân bướng bỉnh vươn tay đẩy vào hồ nước. Lục Luân là khách quý, Lâm lão thái gia dù thế nào cũng sẽ không mắng mỗ hấn, cho nên cuối cùng người phải gánh chịu là Lâm Diệc Chi.

Lâm Diệc Chi vốn bởi vì sợ hãi mà nhảy vào hồ nước lạnh lẽo vớt tảng đá lên, lại bị phạt quỳ hai ngày hai đêm trong từ đường, bị bệnh sốt cao, vốn Hoàng di nương thân mình có bệnh cực nhọc chiều cổ hần cả ngày lẫn đêm, sau đó buông tay rời khỏi nhân gian. Mẫu thân bởi vậy bị phụ thân oán hận, phụ thân trả thù cười về một đồng mi thiếp, khiến mẫu thân vừa tức vừa giận, bệnh nặng một hồi, phụ thê hai người vốn tình cảm không tốt đẹp càng ngày càng ác liệt, liên quan đến tỷ đệ các nàng cũng bị khinh bỉ khó xử.

Mà địa vị và thân phận của Lâm Diệc Chi từ đó về sau hơn hẳn trưởng tử, hần trong lòng oán hận, chân chính trở thành sự uy hiếp của Thất đệ, nếu không phải cùng đường, mẫu thân cũng sẽ không đáp ứng việc hôn nhân kia của nàng, nàng cũng sẽ không phải đau khổ như vậy.

Năm đó nàng thức dậy sớm hơn hôm nay, việc này nàng không biết, cũng vô lực ngăn cản, nhưng hôm nay nàng bất gặp, dù thế nào cũng không thể ngồi yên không màng đến. Nàng thấy, một quyết định này của nàng có thể thay đổi rất nhiều việc. Lâm Diệc Chi sẽ không bị phạt, Hoàng di nương sẽ không chết sớm, phụ thân sẽ không cười về một đồng mi thiếp, mẫu thân sẽ không bị bệnh, Lâm Diệc Chi sẽ không oán hận các nàng, các nàng sẽ không cần phải chịu khổ như vậy, mà nàng, cũng sẽ không bị gả vào Lục gia, gả cho Lục Giam, rồi cuối cùng khổ sở nhảy sông tự tử.

Thấy Lâm Cẩm Dung thẳng bước, Lệ Chi trách cứ nhìn Quế Viên liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Lắm miệng! Nếu tiểu thư chọc phiền toái, xem ta mách lại Quế ma ma thế nào, đánh cái chân của người.”

Nàng chỉ mách với Quế ma ma, mà không phải là Tam phu nhân, vốn đã là nương tay, Quế Viên cũng không cảm kích, vẫn không kiên nhẫn nói: “Người cứ mách đi! Cái đó đâu có liên quan đến ta? Nhanh, tiểu thư đi xa rồi, nhanh đuổi kịp!”

Lâm Cẩm Dung đi đến bên cạnh ao thì dừng lại.

3. Chương 3: Cổ Nhân 2

Tháng tám, hoa sen trong ao sớm đã tàn lụi, chỉ còn lại một ít lá khô đen cùng vài lục bình trôi dạt vật vờ. Mà mấy cụm lục bình này còn bị mấy thiếu niên đang tuổi nghịch ngợm quấy nhiễu lung tung. Khối linh bích thạch kia được kiến tạo ở bên cạnh hồ, Lâm lão thái gia yêu nhất là khối linh bích thạch màu đen đã rơi vào ao kia, vài thiếu niên đang chỉ huy ba bốn gã sai vặt xấp xỉ tuổi bọn họ đứng trong ao cúi hạ thất lưng tìm kiếm, nước ao bị bọn họ quấy đảo hỗn loạn.

Lâm Cẩm Dung đánh giá đi qua, tiểu hài tử mập mạp màu da ngăm đen, hai hàng lông mày rậm giống hai con sâu róm, mặc áo choàng màu vàng nhạt là Lục gia Ngũ thiếu gia Lục Luân cùng tuổi với nàng, tiểu hài tử cao gầy nhả trắng trẻo mặc áo choàng màu xám là Ngô gia Thứ tử Ngô Tương, tiểu hài tử mập mạp mặc áo choàng màu lam kia là ca ca của Lục Luân, Lục gia Tam thiếu gia Lục Kinh. Còn tiểu hài tử bộ dạng thanh tú xinh đẹp, vẻ mặt sợ hãi tuyệt vọng, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, mặc áo choàng màu xanh nhạt là ca ca của nàng Lâm Diệc Chi.

Nhìn mấy tiểu tử độ tuổi choai choai đảo loạn trong vườn phủ nhà mình, Lâm Cẩm Dung cũng không kỳ quái. Tại Bình Châu, Lâm, Lục, Ngô ba nhà đều là vọng tộc, đều gia truyền thi thư, cho tới bây giờ chính là đối tượng hôn phối, nhất là hai nhà Lâm, Lục, khoảng cách khá gần, mỗi một khi có đám hỏi thường là hai họ thông gia với nhau. Cho nên những người này đều cùng Lâm gia có quan hệ thân thích thiên ti vạn lữ, ngày bé vẫn thường xuyên ra vào Lâm gia, vì vậy đối với nhau rất quen thuộc. Tuy rằng mấy năm nay mọi người tuổi tác đã lớn hơn, đã bắt đầu có phân biệt nam nữ, nhưng trong dịp hôm nay, có Lâm Diệc Chi dẫn dắt, bọn họ vụng trộm chạy đến trong vườn giương oai cũng không bị ai ngăn cấm, các gia phó cũng chỉ một mắt nhắm một mắt mở mà thôi.

Thật ra, Lâm Diệc Chi sau đó bị lão thái gia phạt vốn là điều xứng đáng, nhưng cuối cùng mẫu thân của nàng lại gặp phải tai ương bị giận chó đánh mèo, khiến tỷ đệ các nàng cũng bị khinh bỉ. Lâm Cẩm Dung cau mày suy nghĩ, điều này cũng không cần phải nói đến? Làm thê tử không được trọng phụ yêu thích, dù thế nào cũng đều là mình sai. Tại đây trong cảm nhận của nam nhân, thê tử nhà mình chẳng những phải thay hần để ý gia sự, sinh nhi dục nữ, hầu hạ hần hết mực, mà còn nên thay hần chiều cổ sủng thiếp kiều nhi cho tốt mới là lẽ phải, bằng không chính là ác phụ đồ phụ.

Lâm Cẩm Dung âm thầm hít một ngụm, đây là đạo lý chó má gì chứ! Bản thân nàng từ trước đó, trong lòng tuy rằng bất bình, nhưng cũng biết nên làm như vậy. Dù sao từ nhỏ nàng đã chịu qua giáo dục, tai nghe mắt thấy, đều là chuyện như vậy, thật dài thật lâu cũng đã hình thành thói quen. Có điều trải qua chuyện sau này, sống thêm một lần, rõ ràng càng thấy không thuận mắt.

“Tứ muội muội.” Lâm Diệc Chi có tật giật mình là người đầu tiên phát hiện ra Lâm Cẩm Dung, sợ hãi thiếu chút nữa chảy nước mắt, hần cơ hồ là cầu xin nhìn Lâm Cẩm Dung: “Làm thế nào đây?” Mẫu thân của hần dù được Lâm Tam gia sủng, hần cũng chỉ là con vợ kế, trong mắt Lâm lão thái gia luôn đặt nặng tôn ti trật tự, vì vậy hần cũng không có vị thế! Nếu không phải hần khoe khoang, vụng trộm đem mấy thiếu gia đưa tới đây xem linh bích thạch, sao có thể phát sinh chuyện như vậy? Thiếu niên mới chỉ mười ba tuổi sợ tới mức mặt trắng bệch.

Lâm Cẩm Dung không nói lời nào. Ánh mắt của nàng còn đặt ở trên người Lục Luân, tiểu hài tử ngăm đen mập mạp lại nghịch ngợm đem hai ngón áp út ép mũi hếch lên, hai ngón trở đè lên khóe mắt, kéo một cái, làm ra mặt quỷ khó coi. “Oa.....” Hần hướng về phía nàng xem thường le lưỡi, muốn có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu.

“Ba!” Lục Kinh mười bốn tuổi trọng sĩ diện, mặt đỏ tát một cái lên tay đệ đệ, vụng trộm nhìn thoáng qua Ngô Tương, thật có lỗi nhìn Lâm Cẩm Dung cười nói: “Tứ muội muội, muội đừng trách, Ngũ lang cũng thật sự chán ghét hình dạng quái đản này của hần.”

“Người đánh ta làm gì? Ta sẽ mách nương.” Lục Luân kêu to, không khách khí trả lại cho ca ca của hần một cái tát. “Ta không thấy quái đản.” Nàng cũng không hề muốn trách móc Lục Luân, có mấy ai đối tốt với nàng như hần, thậm chí hơn hần thân huynh. Lâm Cẩm Dung khó khăn mới đứng vững tâm thần, nhìn nhóm thiếu niên nở rộ tươi cười thản nhiên nhợt nhạt, thư giãn xoay người hạ thân một chút: “Lục Tam ca, Lục Ngũ ca, Ngô Nhị ca, Ca ca.”

Lục Luân mất mặt trừng mắt nhìn nàng, giọng khàn như vịt đẻ lớn tiếng nói: “Nghe nói muội bị bệnh, còn tưởng rằng muội hần sẽ gầy gò, sao lại béo như vậy? Muội không giảm cân sao? Nhị tỷ nhà ta gần đây mỗi ngày đều la hét rằng mình rất béo, cơm cũng không dám ăn.” Ngô Tương đứng bên cạnh hần cũng cười nhìn Lâm Cẩm Dung, chờ Lâm Cẩm Dung trả lời.

Lâm Cẩm Dung không khỏi sờ sờ hai má, bảo dưỡng nửa tháng, thật đúng là béo lên sao? Sao nàng không phát hiện? Bất quá cách biệt nhiều năm như vậy lại lộn trở về thời điểm này, nàng cũng không thể nhớ nổi lúc trước nàng là béo hay là gầy, trong khoảng thời gian ngắn, nàng thấy khó có thể trả lời Lục Luân.

“Không được hỗn. Chuyện của các tỷ tỷ muội muội người cũng có thể nói lung tung hay sao?” Lục Kinh mắng Lục Luân một phen, xấu hổ nhìn Lâm Cẩm Dung nói: “Tứ muội muội, hài tử mập mạp đen thùi này lại chọc họa, Diệc Chi nói với hần khối linh bích thạch này là đứng đầu Bình Châu, hần không tin.....” Nói là nói như thế, ánh mắt của hần lại vui sướng khi thấy người gặp họa tà liếc về phía Lâm Diệc Chi đang thất hồn lạc phách đứng một bên, lại nhìn nhìn khối linh bích thạch kia một nửa đã chìm trong nước, hướng Lâm Cẩm Dung chớp mắt vài cái đưa tình, nói “Người biết rồi đấy...” Biểu tình cho rằng – Việc nữ nhi của chính thê Tam phòng Lâm gia không thích Lâm Diệc Chi cho tới bây giờ không phải là điều bí mật.

Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Kinh làm bộ như cái gì cũng đều không hiểu ngây ngô cười, trong lòng lại đang cười lạnh. Lúc trước nàng là bị mỡ heo mông tâm (có mắt như mù), mới cho rằng hần là người tốt, nào biết người này về sau lại vì bản thân chi tư mà tự tay độc sát thân huynh đệ nhà mình. Nhìn bộ dáng hần hiện tại chỉ e thiên hạ bất loạn, lại còn tại trước mặt nàng âm hiểm giả dạng làm người tốt, kỳ thật tính cách của hần ở giờ khắc này cũng đã lộ ra manh mối, sao nàng lúc ấy không thể nhận ra chứ?

Tính cách của Lục Luân, hần hận nhất người ta nói hần vừa mập vừa đen, kể cả thân ca cũng không được, hần đen mặt hướng Lục Kinh lớn tiếng ồn ào: “Tên béo trắng này, ta sao biết tảng đá đó nên không vững? Lâm Ngũ lang chỉ nói với ta tảng đá này ở Bình Châu chỉ có một, cũng không nói cho ta biết nó bị kê lệch, không thể chạm vào, vẫn may ta vận khí tốt, bằng không nó hướng bên này nên xuống chẳng phải ta sẽ mất mạng sao” Hần hung hăng bá đạo nhìn Lâm Diệc Chi một bên sắc mặt tái nhợt, lớn tiếng nói: “Có phải như vậy hay không? Lâm Diệc Chi! Nói, người phải cố ý phải không? Vì trả thù chuyện đánh nhau lần trước thua ta đó sao?”

“Không phải. Ta cũng không biết sẽ bị như vậy.” Lâm Diệc Chi khẩn trương đem tay áo lau qua lau lại,

nhưng dù lau thế nào cũng không thể lau hết mồ hôi lạnh đang toát ra không ngừng, hần cắn răng xắn tay áo chuẩn bị nhảy vào hồ nước để giúp mấy đứa sai vặt nhấc tảng đá lên.

Bộ dáng này, hần quả nhiên đang định nhảy xuống! Lâm Cẩm Dung vội gọi Ngô Tương đứng một bên trầm mặt không nói: “Ngô Nhị ca, mau kéo hần lại.”

Ngô Tương lập tức nghe lời ngăn cản Lâm Diệc Chi, Lâm Diệc Chi đáng thương hề hề giãy dụa: “Để ta nhảy xuống, nếu không ta sẽ bị tổ phụ đánh chết.”

Kỳ thật hần cũng ngốc nghếch đến mức đáng thương, cũng không nhìn xem tảng đá kia chỉ với thân thể nhỏ bé của hần cũng có thể nhấc lên hay sao? Lâm Cẩm Dung ôn hòa nhìn Lâm Diệc Chi: “Hơn phân nửa là do phần nền của tảng đá bị hỏng, không liên quan đến ca ca. Chúng ta sẽ thay người làm chứng. Có phải vậy không? Lục Ngũ ca?” Nàng tà nghệ nhìn Lục Luân.

Tiểu mập mập học học hai tiếng, rốt cuộc nể mặt Lâm Cẩm Dung, không tình nguyện nói: “Đúng, ta nhìn thấy tảng đá này rất đẹp, muốn sờ thử, kết quả vừa sờ nhẹ một cái nó đã đổ xuống.” Hần liếc mắt xem thường một cái, “Thực xui xẻo!”

Ngô Tương nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, thần nhiên cười nói: “Đúng như vậy, chúng ta đều thấy.” Nếu Lâm Cẩm Dung có lý do thấy Lâm Diệc Chi gặp xui cũng không muốn truy cứu, hần cần gì phải nhiều chuyện? Hần cho tới bây giờ cũng không phải kẻ nhiều chuyện.

Lâm Cẩm Dung cảm kích nhìn Ngô Tương cười, Ngô Tương hướng nàng lộ ra hàm răng trắng tinh, tỏ vẻ nàng không cần để tâm.

Bốn người ở đây, đã có ba người bao che cho hần, Lâm Diệc Chi trong lòng dấy lên vài phần hy vọng, thật cẩn thận nhìn Lục Kinh còn chưa tỏ thái độ.

Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Kinh trắng trẻo mập mập, nghĩ đến ngoài mặt hần cười tủm tỉm đằng sau lại che giấu sự nhẩn tâm ác độc, cảm thấy một cổ phiền chán oán hận, trên mặt cố tình cười càng thêm sáng lạn: “Lục Tam ca? Huynh vừa rồi nói.....” Tuy rằng Lâm Diệc Chi không nên trước mặt bọn họ khoe khoang tảng đá này, nhưng hần cũng không nên khuyến khích Lục Luân trêu cợt Lâm Diệc Chi. Vừa đem mọi lỗi sai đổ lên đầu Lục Luân, tiếp theo ngay cả Lâm Diệc Chi cũng không chịu buông tha hay sao? Đây là Lâm gia, cũng không phải là hậu hoa viên của Lục gia hần!

Thấy mấy ánh mắt đồng thời nhìn mình, Lục Kinh chớp mắt, mỉm cười: “Đương nhiên là như vậy. Tứ muội muội, nhớ rõ lúc nói với các đại nhân, nên nhìn xem các tảng đá khác trong vườn có vấn đề gì hay không, nếu có, nên sớm xử lý tốt, bằng không làm bị thương người khác sẽ không tốt.”

Lâm Cẩm Dung ngây thơ cười: “Đó là điều tất nhiên.” Nàng hướng về phía Lâm Diệc Chi đang dần dần an tâm, ôn nhu nói: “Ca ca, ta tới tìm người, phụ thân đang gọi a.” Chạy nhanh đi thôi, đừng để nương nàng bắt gặp.

Lâm Diệc Chi khó xử nhìn tảng đá kia, lại nhìn đám người Lục Kinh. Lâm Cẩm Dung thở dài, đi trước vài bước, nhỏ giọng nói: “Người chạy nhanh đi thôi, ta sẽ đi nói với phụ nhân, an bài người tới nâng tảng đá lên.”

Lâm Diệc Chi cảm kích hướng nàng cười một cái, hướng đám người Lục Kinh chấp tay, lau mồ hôi lạnh trên trán rồi rời đi.

Lâm Cẩm Dung cười tủm tỉm nhìn mấy người Lục Kinh nói: “Vừa mới nghe nói phường diễn kịch đã đến, các ca ca không bằng đi trước xem thử xem có ca kỹ nào đẹp hay không, có gì hay nói lại với chúng ta. Ta cũng phải đi tìm phụ nhân một chút.”

Lục Luân một cước giẫm lên chân váy của nàng, hướng tới nàng nhe răng cười: “Ta không đi, ta và người cùng đi tìm Tiểu Thất đệ để chơi.”

Lục Kinh búng lên cái trán đen bóng của hần một cái, mắng: “Không có quy củ! Còn không buông chân của người ra?”

“Người lại đánh ta lần nữa thử xem?” Lục Luân “Oành” một quyền đánh vào ngực Lục Kinh, mắt lé khiêu khích nhìn Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung lại hướng hần cười, Lục Luân không nghĩ tới nàng chẳng những

không tức giận, ngược lại nở nụ cười, hai tai không khỏi đỏ ửng, vội thu hồi chân, ác thanh ác khí nói: “Người có bị bệnh gì không vậy?”

4. Chương 4: Giao Hảo

Nàng có bệnh gì ư? Vấn đề này Lâm Cẩm Dung không biết phải trả lời Lục Luân ra sao, nói ra chính là việc xấu trong nhà. Lục Luân thấy nàng không nói lời nào, lại duỗi tay định vuốt mái tóc của nàng, nhưng bị Lệ Chi bắt động thanh sắc bước lên một bước ngăn lại.

Lệ Chi lớn tuổi hơn Lục Luân, vóc dáng đã trưởng thành, khi đứng so với Lục Luân cao hơn gần nửa cái đầu, nàng đứng ngăn ở phía trước, rất có vài phần khí thế. Lục Luân tự xưng là thiếu niên anh hùng, cũng không tiện cùng một nha đầu động thủ, chỉ biết tỏ ra tức giận bất bình.

“Đi, ta nghe nói trong đội diễn kịch có ca kỹ rất giỏi, chúng ta đi nhìn thử xem. Tứ muội muội hẹn gặp lại.” Ngô Tương cười ôm cổ Lục Luân, hướng Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, rồi kéo cả hai huynh đệ Lục gia rời đi.

Quê Viên khó hiểu nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư, vì sao người giúp Ngũ thiếu gia a?” Đây là một cơ hội tốt, vừa vẫn có thể hung hăng tiêu diệt uy phong của mẫu tử Hoàng di nương, khiến Tam phu nhân cao hứng, nhưng Lâm Cẩm Dung cứ như vậy nhẹ nhàng buông tha.

“Hắn họ Lâm, ta cũng họ Lâm. Về sau loại chuyện này đừng để ta nghe thấy nữa.” Lâm Cẩm Dung căn bản mặc kệ Quê Viên ủy khuất tủi thân, chỉ xoay người đi về phía ngược lại. Kiếp trước, người mà nàng ghét nhất chính là Lục Luân ác khẩu hay trêu ghẹo này, nhưng giờ khắc này nàng bị hắn bắt nạt, nàng lại cảm thấy thực hạnh phúc — bởi vì hắn còn vui vẻ, mà không phải là thi thể lạnh như băng cứng ngắt, chết không nhắm mắt. Sau khi hắn chết, trên đời này mất đi một huynh trưởng thật tình yêu thương nàng, giúp nàng giải ưu sầu. Lâm Cẩm Dung cúi hạ thất lưng, nhắc chân váy bị Lục Luân giẫm bẩn kia lên, nhìn nhìn, khóe mắt trào ra một giọt lệ. Khi đó hắn luôn giúp đỡ nàng, lúc này nàng sẽ bảo hộ hắn.

“Lục Luân này thật sự đáng giận, váy mới tinh của muội muội bị hắn giẫm bẩn như vậy, vẫn là Ngũ Nhị ca tốt hơn hắn, vừa ôn hòa lại biết lễ phép.” Lâm Diệc Chi vốn đã sớm rời đi đột nhiên từ trong rừng trúc chui ra, đưa khăn tay trắng sạch cho Lâm Cẩm Dung: “Ta mới vừa tắm qua nước suối, muội muội dùng để lau đi.”

Tuy là bánh ít đi, bánh quy lại, vốn là chuyện phải làm, nhưng từ trước sao nàng không biết Lâm Diệc Chi cũng là người hiểu được đạo lý này? Có thể thấy được mọi chuyện đều vô tuyệt đối. “Cảm ơn ca ca, muội muội không khách sáo.” Lâm Cẩm Dung cười nhìn hắn một cái, tự nhiên tiếp nhận khăn tay này.

Lệ Chi cầm lấy khăn tay ẩm ướt, ngồi xổm xuống thật cẩn thận giúp Lâm Cẩm Dung lau chân váy, an ủi huynh muội hai người nói: “Chỉ bị bẩn một góc mà thôi, lau sạch xong sẽ không thể nhận ra.”

Lâm Diệc Chi bất an bẻ bẻ ngón tay, thấp giọng nói: “Tứ muội muội..... Đa tạ muội.” Bọn họ quan hệ từ xưa đến nay luôn lạnh nhạt, hắn tưởng rằng Lâm Cẩm Dung luôn muốn trông thấy hắn bị bẻ mặt, đứng nhìn hắn gặp chuyện không may, ai ngờ nàng lại vì hắn giải vây, còn nhiệt tâm khiến đám thiếu gia cao ngạo kia vì hắn làm chứng. Sự việc bất thường tất có điều kỳ quái, Lâm Diệc Chi có chút hoài nghi có phải Lâm Cẩm Dung đang âm mưu quỷ kế gì hay không.

Lâm Cẩm Dung nhìn hắn ngọt ngào cười: “Ca ca, vốn không phải lỗi của huynh, huynh bắt quá chỉ muốn thay lão gia phân ưu, chiều đãi khách nhân mà thôi. Ai có thể nghĩ đến sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy? Ít nhiều tảng đá kia bị rơi vào trong ao, bằng không nếu làm người khác bị thương, khi đó mới nghiêm trọng. Có phải vậy hay không?” Khẩu khí của nàng mang theo vài phần ngọt ngào dụ dỗ, nếu Lâm Diệc Chi không nói chuyện từ lúc đầu với nàng, hắn không thể nhận ra đây là nàng.

Lâm Diệc Chi ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Cẩm Dung, lẩm bẩm: “Tứ muội muội, ta..... Cũng là muội hiểu ta nhất.” Hắn hiểu được mình xuất thân không bằng người khác, vẫn luôn muốn hòa nhập với nhi tử của chính thế hai nhà Ngô, Lục, nếu làm tốt tương lai sẽ có trợ lực, mặc dù bọn họ nhìn hắn luôn mang theo chút khinh thường, nhưng hắn không cam lòng, trăm phương nghìn kế muốn tiếp cận bọn họ, cho nên mới cố ý nói ngoa rằng khối linh bích thạch này đứng đầu ở Bình Châu, vòng qua các lão gia, đám ma ma trông

coi vườn, dẫn bọn họ tới nhìn ngắm tảng đá kia. Nhưng tâm tư như vậy, hắn sẽ không nói với Lâm Cẩn Dung, nếu Lâm Cẩn Dung đã thu xếp lý do cho hắn, hắn cứ vậy mà nhận phần tình nghĩa này của nàng, theo cái thang này bước xuống là được.

Lâm Cẩn Dung hướng hắn gật gù đầu, lại mang theo vài phần nghiêm túc của tiểu chủ tử, thấp giọng nói: “Ca ca muốn hỗ trợ là chuyện tốt, nhưng về sau chuyện như vậy ca ca nên thận trọng hơn, nếu bị bá mẫu cùng các thím nhìn thấy, tất yếu sẽ bị mắng mỏ.” Nàng dừng một chút, tăng thêm ngữ khí nói: “Ca ca cũng nên yêu quý bản thân mình, đừng hơi một chút lại nhảy vào trong ao, nếu nhiễm lạnh bị bệnh thì sẽ thế nào? Bất quá là liên lụy người thân mà thôi.”

Nếu là ngày xưa, Lâm Diệc Chi sẽ không đem một tiểu nha đầu như Lâm Cẩn Dung để vào mắt trong lòng, hôm nay có chút xấu hổ, cảm thấy nàng nói thập phần có lý, liên lụy người thân, không phải là liên lụy đến mẫu thân của hắn sao? Tam phòng trong gia tộc thất bại, Đại phòng, Nhị phòng không có việc gì vẫn luôn chen ép Tam phòng vài câu. Tam phu nhân tức giận, còn không phải sẽ phát tác trên người mẫu thân hắn? Kể cả phụ thân có ở đó, bản thân cũng không thoát khỏi có liên quan. Lâm Diệc Chi gật đầu, lại lo lắng nói: “Phu nhân nơi đó.....”

Lâm Cẩn Dung thân thiết cười nói: “Ca ca còn không biết sao? Phu nhân tuy tính tình không được tốt cho lắm, nhưng cũng hiểu được thị phi. Huynh cứ yên tâm đi đi. Sau đó để di nương qua nói một tiếng là được.” Hôm nay khách nhân nhiều, mẫu thân cho dù không muốn nể mặt Hoàng di nương, cũng sẽ không quá phận.

Lâm Diệc Chi hoàn toàn thả lỏng tâm tình, thật lòng nói với Lâm Cẩn Dung: “Tứ muội muội, mấy ngày nữa ta có thể theo phụ thân xuất môn, ta sẽ mua tượng đất uội, thế nào? Hay là, ta nhìn thấy đồ chơi thú vị nào đó ta sẽ mua uội được không?”

Lâm Cẩn Dung cười đến mặt mày loan loan: “Tốt lắm, cảm ơn ca ca. Tam tỷ tỷ cùng Thận Chi cũng rất thích.”

Nói đến ấu đệ Lâm Thận Chi, nhi tử của chính thê kia cùng hắn khác nhau như trời với đất, Lâm Diệc Chi hơi hơi có chút không được tự nhiên, nhưng lập tức làm bộ dáng đương nhiên hào phóng nói: “Tất nhiên không thể thiếu Tam tỷ cùng Thất đệ.”

Lâm Cẩn Dung hướng hắn vẫy tay: “Ta đây đến phòng của phu nhân trước.” Nàng không trông cậy vào việc Lâm Diệc Chi đối tốt với tỷ đệ các nàng thế nào, chỉ hy vọng có thể tận lực bảo trì vẻ ngoài bình thản, không để người khác lấy nương nàng làm cái cớ.

Lâm Diệc Chi lại gọi Lâm Cẩn Dung: “Tứ muội muội.” Ánh mắt hắn dừng ở trên váy Lâm Cẩn Dung, có chút do dự nói: “Hôm nay nhiều khách nhân, nếu không, muội đổi chân váy khác đi? Ta thấy Ngũ muội, Lục muội, Thất muội đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp.”

Lâm Cẩn Dung nao nao, đột nhiên nở nụ cười: “Như vậy là được rồi. Chẳng lẽ ca ca cảm thấy không tốt sao?” Ba đường muội của nàng, tuổi tác xấp xỉ nàng, đều đã đến thời điểm định hôn phối, giống như trường hợp lần thọ yến này, vốn là cơ hội để người có tâm chọn lựa, làm sao có thể không trang điểm xinh đẹp cho được? Đặc biệt có Ngô Tương cùng Lục Giam, Đại bá mẫu cùng Nhị bá mẫu chắc chắn thập phần ra sức trang điểm công phu cho nữ nhi nhà mình. Nhưng nàng thì sao, hoàn toàn không muốn có chút liên quan, nàng thầm nghĩ ngồi nhìn Đại phòng, Nhị phòng vì nam nhân bạc tình kia tranh giành không ngớt.

Rốt cuộc Tam phu nhân dù sao tuổi cũng nhỏ hơn lại sợ ý, sẽ không có tâm tư này, vì vậy không có ai hướng dẫn nàng..... Lâm Diệc Chi không tiện nói thẳng ra, thấy nàng một bộ dáng ra vẻ không sao, cũng chỉ tùy ý nàng, cười gượng nói: “Rất tốt, rất tốt.”

Lâm Cẩn Dung mím môi cười rời đi. Đền đáp, đền đáp, những gì nhân tình cần làm, lúc trước nàng thất bại hiện giờ sẽ không còn gì liên quan? Nhờ điều này nàng đã học được một chút nhân tình thế thái.

Lâm Diệc Chi nhìn theo Lâm Cẩn Dung, chỉ cảm thấy nàng hôm nay có một tư thái không thể nói rõ, từ trước nàng nhìn hắn chỉ hờ hững, hôm nay nhìn hắn lại thật sự hòa khí. Hắn cau mày suy nghĩ thật lâu cũng không thể nắm bắt, liền thầm nghĩ, vô luận như thế nào bản thân được lợi, về sau tuổi càng lớn, nàng có thể vì mình nói lời hay trước mặt phu nhân là tốt rồi, sau này tốn chút công phu giao hảo tốt với nàng là được.

Lâm Cẩm Dung đi qua một cây cầu nhỏ, vòng qua hai ba tòa đình đài lầu các, mới đi tới sân viện của Lâm Tam phu nhân Đào thị, mẫu thân của nàng. Đang định bước vào cửa viện, chợt nghe thấy bên trong có người vui cười, tiếng cười thoải mái sang sảng.

Thanh âm đó, không một nữ nhân Lâm gia nào có thể cười như vậy! Bởi vì Quế Viên bị mắng vẫn đang tủi thân rầu rĩ không vui mở to mắt nhìn, vui mừng nhìn Lệ Chi nói: “Là Cửu phu nhân! Rốt cuộc người đã tới!”

Lệ Chi thản nhiên nhìn nàng một cái, rũ mắt xuống không nói chuyện. Trong miệng Quế Viên vừa nói tới là Cửu phu nhân, đúng là thân mợ của Lâm Cẩm Dung, Ngô thị trưởng tẩu của Đào thị, cũng chính là thân cô cô của Ngô Tương. Ngô thị tính cách hoạt bát, ra tay hào phóng, mỗi lần thấy các chất nhi bên ngoại luôn tặng lễ vật, ngay cả bọn nha hoàn bên người cũng được thưởng, vì vậy Quế Viên không khỏi hưng phấn. Nhưng vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt như vậy cũng quá hạ giá rồi, người không biết, còn tưởng rằng Lâm gia nghèo khổ, ngay cả bọn hạ nhân cũng nịnh bợ nhà khác. Lệ Chi nghĩ như thế.

Lâm Cẩm Dung trên mặt cũng tươi cười, cước bộ nhanh hơn vội vàng đi vào. Nàng thật tâm thích người mợ này, tính tình hoạt bát hào phóng không nói tới, hiếm có chính là tâm tính thiện lương, từ đầu tới cuối, vẫn đối với tỷ đệ các nàng rất tốt. Nhà mẹ đẻ chính là cột sống của nữ tử xuất giá, trong khoảng thời gian tầm tối gian nan kia, nếu không phải có cậu mợ chống đỡ, mẫu thân chỉ sợ đã sớm ngã xuống, chỉ tiếc mợ thân mình không khỏe, ra đi quá sớm. Lúc này có thể gặp lại mợ, nàng sao lại không cao hứng?

5. Chương 5: Thân Nhân 1

Lâm Cẩm Dung chân vừa bước trên thảm như ý, chỉ thấy bào tử (bào tử, bào muội: tử muội ruột thịt) Lâm Cẩm Âm của nàng cúi người vén rèm chui ra, đầu cũng không ngẩng lên, tử muội thiếu chút nữa va vào nhau.

“Tử tử đây là muốn đi đâu? Gấp gáp như vậy?” Lâm Cẩm Dung đứng lúc dừng lại, một phen giữ chặt Lâm Cẩm Âm, nhìn tử tử ôn nhu tươi cười. Lâm Cẩm Âm đã hứa gả cho Đại biểu ca Đào Phượng Đường, rõ ràng vừa mới bị mợ kiểm bà bà tương lai trêu cợt, xấu hổ muốn bỏ chạy.

Lâm Cẩm Âm mười sáu tuổi vẻ mặt đỏ bừng, cũng không dám cùng muội muội đối diện, chỉ nhẹ nhàng thay muội muội để ý dải lụa bảy màu thắt trên đầu, sờ sờ khuôn mặt nàng, vô cùng thân thiết nói: “Đã dùng điểm tâm chưa? Buổi sáng ta đến thăm muội, muội còn chưa tỉnh dậy.” Vừa có nét mỹ mạo của Đào thị, Lâm Cẩm Âm chẳng những khuôn mặt như hoa đào, thanh âm cũng rất êm tai, thanh thúy lại ngọt ngào, như châu lục ngọc bần.

“Ăn rất nhiều, buổi sáng ta ăn một chén cháo, bốn bánh bao thủy tinh.” Lâm Cẩm Dung chủ động cùng tử tử báo cáo số lượng điểm tâm mình ăn, trong lòng ngọt ngào hưởng thụ ôn nhu cùng quan tâm của tử tử. Nàng ngẩng mặt nhìn chằm chằm gương mặt tinh thuần trắng nõn xinh đẹp của Lâm Cẩm Âm, chỉ cảm thấy thế nào cũng nhìn không đủ, kiếp trước không biết, nhưng được sống lại một lần, nàng mới phát hiện ra được thân nhân quan ái cùng ôn nhu đáng quý cỡ nào.

“Thật không? Thật tốt.” Lâm Cẩm Âm đã quên bản thân đang ngược ngồng, kéo tay muội muội, thanh âm từ tốn nói: “Ta đã nghe Quế ma ma nói, nếu buổi tối còn sợ hãi, cứ chuyển đến ngủ ở sân viện của ta.” Nàng biết muội muội vì sao sợ hãi, nhưng loại sự tình này, nàng là một cô nương chưa chồng thật khó mà nói ra, chỉ có thể cố an ủi muội muội: “Không phải chuyện liên quan đến mình thì quên đi. Mẫu thân nói, mấy ngày nữa sẽ dẫn chúng ta đến Liên Âm tự dâng hương, sẽ thỉnh đại sư niệm kinh uội là tốt rồi.”

Lâm Cẩm Dung ánh mắt lóe lóe, hơi nhếch môi ngây thơ cười: “Không sao, mấy ngày nay muội đã không gặp ác mộng, đêm qua đại khái do đặt tay đè trước ngực mà thôi.” Nàng sao dám ngủ cùng Lâm Cẩm Âm? Nếu nàng trong mộng nói mê, bị Lâm Cẩm Âm nghe thấy thì làm sao bây giờ? Rõ ràng đã chết, lại không hiểu tại sao trở về thời điểm lúc còn bé, chuyện quỷ dị như vậy bảo nàng giải thích thế nào? Có ai sẽ tin đây? Sợ là người người đều nghĩ nàng cứ chỉ điên rồ, sẽ phát sinh chuyện không tốt. Ác mộng sao, đối với hiện tại chính là ác mộng..... Thời gian trôi qua sẽ biến chuyển tốt hơn. Nếu nhất lao vĩnh dật (vất vả một lần, an nhàn một đời) giải quyết xong hôn sự kia, nàng có thể ngủ an ổn kiên định.

Lâm Cẩm Âm yêu thương sờ sờ đầu muội muội: “Hải tử ngoan.”

Nàng rõ ràng so với Lâm Cẩn Dung chỉ hơn mấy tuổi, lại dùng tư thái lời lẽ như một phu nhân lão thái bà, vú già cùng bọn nha hoàn đều hơi hơi bật cười, Lâm Cẩn Dung không hề cảm thấy mất kiên nhẫn, ngược lại hốc mắt hơi hơi nóng lên.

“A Dung tới rồi?” Đào thị thanh âm như kim chúc leng keng thể hiện thân thể khỏe mạnh ở trong phòng không vội không chậm vang lên, nghe ra tâm tình của nàng có vẻ rất tốt.

“Ta đi đến tổ mẫu trước.” Lâm Cẩn Âm rút cuộc lại ngượng ngùng, liền hướng Lâm Cẩn Dung hơi hơi khoát tay áo, cười rồi đi.

Lâm Cẩn Dung lên tiếng trả lời bước vào phòng, hàm chứa tươi cười đối với Ngô thị ngồi ở bên trái giường hành lễ vấn an: “Mợ vạn phúc.” Nàng ngắm Ngô thị một lát, Ngô thị ăn vận rất ngăn nắp, thân áo xanh ngọc tay áo viền vàng, bên dưới là váy xòe dài rộng, trên đầu đeo bạch giác quan nhi trân quý, có điều làn da lại hơi vàng vọt, tròng mắt cũng có chút thâm đen. Lâm Cẩn Dung không khỏi thâm thở dài, mợ đang bị căn bệnh này hại chết.

Ngô thị cũng cười đem Lâm Cẩn Dung nâng dậy, quan sát trái phải một lúc, thở dài: “Nửa năm không gặp, lại cao hơn nhiều rồi. Có thể sánh bằng Tam nha đầu nhà ta rồi, muội nuôi dưỡng nàng thế nào vậy?” Nửa câu sau này là hỏi Đào thị ngồi ở một bên.

Trong nhà có việc vui, Đào thị cũng ăn vận trang điểm, áo ngoài dài đến đầu gối màu trắng bạc, tay áo màu lam, váy dài dẫn sắc, vấn tóc kiêu, đeo kim xuyên, tuy đã ba mươi lăm tuổi nhưng sống mắt vẫn như thu thủy liễm diễm động lòng người, nàng hờn dỗi nói: “Tẩu tử lại chê cười ta.” Nói xong liền nhẹ nhàng nhăn khuôn mày ngài, tức giận bất bình nói: “Tẩu phải hiểu được, mấy người nhà ta đức hạnh ra sao! Nữ nhi của ta bị dọa thành bộ dạng này, hấn vậy mà lại bỏ mặc! Còn không vì ta lấy lại công đạo! Bọn nhỏ nếu không hiểu chuyện thì sẽ thế nào đây? Không phải bị người hại cũng sẽ bị chịu thiệt?” Vừa mở miệng, liền thao thao bất tuyệt, dường như muốn đem nhiều năm chịu ủy khuất toàn bộ kể lể với Ngô thị.

Đào gia giàu có, Đào thị thời điểm là tiểu thư cũng là nữ nhi duy nhất trong phủ, vừa xinh đẹp lại có tài danh, nữ công may vá, cầm kỳ thư họa đều giỏi giang, ngàn vạn sủng ái, tẩu tử rộng lượng lại thiện lương, cho nên cuộc sống của nàng lúc đó thật sự sướng khoái, nhưng cũng bởi vì vậy, người trong nhà ngược lại xem nhẹ việc mài giũa tính tình của nàng, dưỡng nàng thành một người không chịu cúi đầu, tính cách bạo liệt. Có điều đã gả đi nhiều năm, lũ tao đã kích, tính tình bạo liệt này đã thu liễm rất nhiều, nhưng bản tính vẫn không thể sửa đổi, oán giận hay thích thú một thứ gì đều vô cùng trực tiếp, không hiểu cách lấy lòng khoe mẽ, không hiểu có những thời điểm nên cúi đầu, trước mặt người dù mình tín nhiệm lại không biết việc xấu trong nhà không nên tuyên dương, không hề che giấu nửa phần ý tứ. Cũng không sợ trước mặt nhà mẹ đẻ nói này nói nọ, rơi vào tai người nhà phu quân, bản thân lại chọn phiền toái.

Hai nhà mặc dù đã đính ước, nhưng Lâm Cẩn Âm tương lai sẽ gả đến Đào gia, loại chuyện gièm pha này kể cho bà bà tương lai cũng không nên. Lâm Cẩn Dung vừa sợ mất mặt vừa sợ tai vách mạch rừng, vội cười hì hì ôm cánh tay Đào thị, đánh gãy lời của nàng: “Nương a, sáng nay Nhị bá mẫu tới thăm ta, tặng ta một đôi ngọc đeo bên hông vậy để an ủi.”

Đào thị hơi nhướn mày, khinh miệt nói: “Thứ nàng ta đưa sao có thể là thứ gì đáng giá chứ?” La thị này, ý vào việc mình là nữ nhi bên ngoại của lão thái thái, khiến người nghèo chê cười người giàu có lại tức giận, là một người keo kiệt ngoan độc. Bất quá trùng hợp nàng nói trúng rồi, quả thực chính là một đôi thanh ngọc tỷ lệ bình thường đeo bên hông vậy mà thôi.

Ngô thị nhìn lướt qua chung quanh nín thở tĩnh khí, mắt xem mũi, mũi nhìn tim, nha đầu ma ma đều giơ khăn tay lên che miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Muội muội của phu quân cùng nàng có cảm tình, thích đem việc khó xử cùng thống khổ nói cho nàng nghe là chuyện tốt, nhưng truyền ra ngoài đối với mọi người cũng không hay. Dù cho người nhà mẹ đẻ muốn quần cũng không thể quần mấy chuyện vặt vãnh giữa phu thê hai người. Chuyện xấu nói nhiều, phu quân không những không thoải mái, huống chi người Lâm gia vốn cũng không hiền lành.

Đào thị không phải ngốc, có điều tính tình lại có khuyết điểm như vậy, đặc biệt nếu có tức giận cũng không thể nhẫn nhịn. Nàng hoàn hoàn, nhẹ giọng nói với Ngô thị: “A Dung không có việc gì là tốt rồi.” Lại vuốt mái tóc mềm mượt đen mượt của Lâm Cẩn Dung, khe khẽ thở dài, vô cùng thâm thiết hôn lên trán ấu nữ

một cái: “Nữ nhi ngoan của ta đổ bệnh lần này tính lại dường như đã trưởng thành không ít. Mọi người đều nói tiểu hài tử bệnh một hồi sẽ trở lại như lúc nhỏ không nhẽ yếu ớt, nhưng nó lại không giống vậy.”

Lâm Cẩn Dung thật sự đã trở lại thời điểm là tiểu hài nhi, hơi có chút không được tự nhiên, đứng dậy dựa vào Đào thị, cười hỏi Ngô thị: “Đại biểu ca cùng Tam biểu tỷ đâu ạ?”

Ngô thị nói: “Đại biểu ca tuổi đã lớn, không tiện ra vào trong trạch, đang đứng bên ngoài nói chuyện với phụ thân của con, Tam biểu tỷ thì bị cảm phong hàn, ta không đưa nàng đến đây.” Sang năm Đào Phượng Đường sẽ cùng Lâm Cẩn Âm thành thân, tất nhiên phải có chút cổ kỵ.

“Phu nhân, Thất thiếu gia đã dậy muốn dùng điểm tâm.” Đại nha hoàn Xuân Nha mà Đào thị vô cùng tín nhiệm cùng Lâm Thận Chi bộ dạng linh động đáng yêu mới chỉ năm tuổi đi đến, cười nói với Lâm Thận Chi: “Đến hành lễ với Cửu phu nhân nha.”

Lâm Thận Chi đáng yêu tươi cười, cũng hành lễ vấn an Ngô thị giống như khuôn như dạng. “Thật sự là ngọc oa nhi, thông minh lại lanh lợi.” Ngô thị mừng vui khen ngợi xoay người nhẹ nhàng ôm nó một cái rồi rời tay – bản thân nàng là bệnh nhân, cũng không nên tiếp xúc nhiều với tiểu hài tử.

Lâm Thận Chi được khen, cao hứng mi phi sắc vũ, ngồi vào trong lòng Đào thị ăn điểm tâm. Đào thị ưu sầu nhìn nhi tử độc nhất thiên chân vô thế sự, chỉ biết ăn cùng chơi đùa thờ dãi: “Nhìn xem nó còn nhỏ như vậy, cái gì cũng đều không hiểu, nhưng cũng chỉ chớp mắt một cái sẽ đón dâu nhà người, rồi lại có hài tử.” Nàng theo bản năng phủ tay lên bụng, điều này thì trách ai đây? Cha mẹ chồng không phải chưa từng inh cơ hội, không muốn để mình chịu thua kém, vào cửa nhiều năm qua vẫn chỉ có hai tỷ muội Lâm Cẩn Âm, tuy rất cục đã có Thất lang là độc đinh, rốt cuộc độc mộc khó thành cổ thụ, bất quá lúc này trong bụng đã hoài thai, vậy là tốt rồi.

Nhi tử của vợ kế lớn tuổi, trưởng tử tuổi thì nhỏ, tính cách bản thân lại như vậy, không được cha mẹ chồng cùng trượng phu yêu thích, đã lâu không thấy đến đây, ngày qua ngày, xác thực quá gian nan. Ngô thị sau một lúc lâu không nói gì, chỉ đành an ủi Đào thị nói: “Thất lang mới năm tuổi đã thông minh lanh lợi như vậy, tương lai sẽ không thua kém bất cứ ai, những gì là của nó, ai cũng không thể tranh đoạt. Hơn nữa, nó còn có hai tỷ tỷ giúp đỡ.” Còn có một câu trước mặt tiểu hài tử khó mà nói ra lời, Hoàng di nương kia tuy được sủng ái, cũng bất quá chỉ là tiện thiếp, dù thế nào cũng không có khả năng vượt mặt Đào thị. Bằng không, nhiều năm qua, Đào thị tuy không được ưa thích, vị trí chủ mẫu của Tam phòng không phải vẫn ngồi yên vững vàng đó thôi? Đối với Tam phòng mà nói, quyền lợi thật sự chỉ là tự mình biết mà thôi.

Nói đến hai nữ nhi xinh đẹp nhu thuận, Đào thị trong lòng vô cùng thoải mái, vừa lộ ra vẻ tươi cười, lại đột nhiên nhớ tới điều gì, vô cùng khó coi hỏi Lâm Cẩn Dung: “Vừa rồi con từ đâu tới đây?”

Lâm Cẩn Dung trong lòng nhảy nhót, hẳn đã có người đem chuyện trong vườn vừa rồi báo cho Đào thị biết. Nàng không phải sợ Đào thị, mà là sợ Đào thị tính tình hỏa bạo một khi phát tác sẽ không thể khống chế, không duyên cớ làm cho người khác chê cười, nhưng chuyện ngày hôm nay, nàng đã làm, thì sẽ hạ quyết tâm làm cho trót lọt!

6. Chương 6: Thân Nhân 2

Lâm Cẩn Dung ra vẻ khấn trương nói: “Ta đang muốn cùng nương nói chuyện này. Khối linh bích thạch màu đen mà Tổ phụ yêu thích phần nền bị hỏng, Lục Ngũ ca vừa dựa nhẹ vào, đã rơi xuống ao sen. May mắn không có ai bị thương, bằng không sẽ rất nghiêm trọng. Ca ca sợ bị trách phạt, muốn nhảy vào ao sen nhắc tảng đá lên, ta nghĩ, nước ao mùa thu rất lạnh, hôm nay lại là ngày thọ yến, sợ hẳn sẽ xảy ra điều gì không tốt, cho nên liền ngăn cản.”

Câu nói đầu tiên của nàng đã chỉ ra ba vấn đề, thứ nhất là phần nền của khối linh bích thạch kia đã bị hỏng; thứ hai là do Lục Luân đẩy xuống; thứ ba là Lâm Diệc Chi nếu xảy ra điều không may, cũng là trút lên người Đào thị. Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu đều đang chờ xem Tam phòng hết hoảng mà chê cười. Lâm Cẩn Dung mới nói xong, chỉ thấy Ngô thị mang theo vài phần ngạc nhiên đánh giá lại mình một lần nữa, liền ngậy thơ hướng Ngô thị tươi cười, được Ngô thị nhìn bằng ánh mắt tán thưởng.

Đào thị nghe một chút liền hiểu, khe khẽ thở dài: “Lại là nghiệp chướng này gây nên, ta đành phải bao che cho hẩn thôi. Được rồi, Cung ma ma, người sai vài người giúp nhấc tảng đá lên, chuẩn bị cho chu đáo cẩn thận, không cho phép xảy ra sai lầm!” Nói là nói như thế, trong lòng nàng thật sự vẫn không cam lòng.

“Vâng, phu nhân.” Cung ma ma cúi hạ thân đáp rồi xoay người, vội ra bên ngoài làm việc.

Xuân Nha cười nhắc nhở Đào thị: “Phu nhân, nghe nói lão thái thái bên kia đã chuẩn bị sắp xong, bây giờ có nên quá đó luôn không?”

Đào thị lên tiếng đáp, một tay cầm tay Ngô thị, một tay đang muốn bế Lâm Thận Chi, chỉ thấy Lâm Cẩn Dung đã đem Lâm Thận Chi kéo tới bên cạnh, trong lòng không khỏi một trận khoan khoái, đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, nữ nhi bị kinh hách lần này vẫn còn quá nhỏ.

Mấy người vừa muốn xuất phát, chỉ thấy Đại nha hoàn Hạ Diệp trong phòng Đào thị tiến vào nhỏ giọng nói: “Phu nhân, Hoàng di nương đến, nói là tới thỉnh an Cửu phu nhân.”

Lúc này đến đây? Nàng cũng không hiếm lạ! Không phải vì nhi tử vô liêm sỉ Lâm Diệp Chi kia sao? Đào thị cau mày đang muốn kêu Hạ Diệp đi ra ngoài đuổi người, đã bị Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng lôi kéo tay áo, nàng không khỏi hờn giận nhìn về phía nữ nhi, đã thấy Lâm Cẩn Dung cười nói: “Đây cũng là một mảnh hiếu tâm của di nương. Nương thành toàn cho nàng đi.” Không nằm ngoài sở liệu của nàng, Hoàng di nương quả nhiên tới khá nhanh.

Đào thị lại nhìn Ngô thị, Ngô thị mặc dù đang cười, nhưng biểu tình rõ ràng cũng không tán thành hành vi này của nàng, liền cười lạnh nói: “Để nàng tiến vào.” Nàng thật muốn nhìn xem con hồ ly này giả bộ gì đây.

Hoàng di nương dáng người tiêm nhuộm, mặc áo váy nguyệt sắc mộc mạc, mang hài uyên ương cúi đầu đi vào, tư thái nhã nhặn, ôn ôn nhu nhu làm lễ: “Tì thiếp thỉnh an phu nhân, thỉnh an Cửu phu nhân.” Nàng bộ dạng bất quá chỉ được tính là thanh tú, nếu luận về dung mạo hay xuất thân, nếu so sánh với Đào thị thật giống như một người ở trên trời một người ở dưới đất vậy, nhưng nàng đã hầu hạ Lâm Tam gia từ trước, có tình cảm lâu dài, khi tuổi còn trẻ cũng từng cùng Lâm Tam gia vui chơi nhiều nơi, có chút học hành, vì thế trong vẻ lả lướt tiêm nhuộm còn mang theo vài phần khí chất nhã nhặn.

Đào thị vừa thấy tình địch, liền ngập đầu cúi hặn, trong mắt như tóe lửa hoa. Trước mặt khách nhân cùng nữ nhi đành miễn cưỡng nhịn xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đứng lên đi. Người thân mình không ổn, không phải đã được miễn quỳ sao? Tam gia nếu biết, sẽ nói ta không đối tốt với người.” Kỳ thật không thể trách nàng hận Hoàng di nương đến vậy, hai người đấu qua đấu lại nhiều năm, Lâm Tam gia vô tâm, Đào thị buồn khổ một đời, đã sớm đổ mọi hận thù lên người Hoàng di nương.

Bên cạnh mỗi một người đàn bà điều ngoa hung ác, tất nhiên luôn có một đóa hoa trắng nhỏ đáng thương hề hề, nhận hết khi dễ. Nhưng hiếm có là đóa hoa nhỏ Hoàng di nương hôm nay không có tật xấu gió thổi qua cũng muốn ngã xù, mới nói một câu liền rưng rưng nước mắt, mà chỉ bình thường cười nói: “Nhận được sự quan tâm của phu nhân, sớm đã sai người kê đơn bốc thuốc cho tì thiếp, tì thiếp đã khỏe hơn nhiều.” Nàng dừng một chút, thập phần thâm tình nhìn về phía Lâm Cẩn Dung, hướng Lâm Cẩn Dung lộ ra tươi cười cảm kích, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn Đào thị, quỳ rạp trên mặt đất dập đầu một cái thật mạnh: “Phu nhân, đa tạ người. Lúc này Ngũ thiếu gia không thể đến đây, chút nữa hẩn cũng muốn tới dập đầu tạ ơn người.”

Cũng chính vì chuyện vừa rồi, Hoàng di nương tư thái mặc dù từ trước đến nay luôn cúi hạ, nhưng cũng chỉ là giả bộ mà thôi, hành lễ thật sự như vậy, cũng là lần phá lệ đầu tiên. Nhưng bất luận nàng có vài phần thực sự cảm kích trong lòng, trong chuyện này có liên quan nhiều người, phải nhờ Đào thị ở trước mặt lão thái gia phân trần rõ ràng, Lâm Diệp Chi mới xem như hoàn toàn thoát khỏi liên quan. Lâm Cẩn Dung âm thầm thở dài một tiếng, nhìn xem Hoàng di nương người ta, nhẹ nhàng nhấc tay nhấc chân, chuyện rắc rối đã giải quyết được ba phần, nương của mình sao có thể là đối thủ của nàng! Lão nương luôn thua, không phải không có nguyên nhân.

Với hiểu biết của Lâm Cẩn Dung về Đào thị, Đào thị tất nhiên sẽ không kiên nhẫn cùng Hoàng di nương lá mặt lá trái, lời hay cũng muốn nói thành câu khó nghe, mười phần nhân tình cuối cùng không dư thừa nửa phần, còn tự dưng tăng thêm vài phần oán hận. Mà việc nàng phải làm, chính là ngăn trở không để Đào

thị nói ra lời châm chọc, trong lòng suy nghĩ một hồi, không tất yếu lúc nào cũng phải biểu lộ chân thật với người khác – bản thân không phải do không biết giả bộ, cho nên về sau mới thắm như thế hay sao?

Lâm Cẩn Dung đang cân nhắc, chợt nghe Đào thị lạnh như băng nói: “Không cần, người đi nói cho Ngũ thiếu gia biết, bảo hắn nên tự quản bản thân, giúp ta vốn đang an nhàn không phải lo chuyện thì mọi sự sẽ đại cát! Bằng không, nếu có bản sự gây rắc rối thì phải có bản lĩnh tự đi thu thập, đừng liên lụy người khác!” Cũng vì câu nói kia của Hoàng di nương về việc Ngũ thiếu gia không đến được mà kích thích nàng, vì sao không đến, không phải là được Lâm Tam gia dẫn đi tiếp khách sao? Bất quá chỉ là con vợ kế, cũng đáng sao?!

Lâm Cẩn Dung ngăn trở không kịp, chỉ đành cùng Ngô thị đối diện cười khổ, cái gọi là giang sơn dễ đổi, nàng muốn chỉ trong nháy mắt thay đổi hành vi của Đào thị là quá khó khăn, cũng quá không phù hợp với thực tế.

Hoàng di nương cũng đã sớm quen với tính nết này của Đào thị, mặc dù bị đâm thọc vài câu không chút lưu tình, sắc mặt vẫn không hề thay đổi, chỉ biết vâng lời nhẹ nhàng nói: “Phu nhân nói đúng. Chút nữa tỳ thiếp sẽ bảo Ngũ thiếu gia tới đây nghe phu nhân dạy bảo.”

Đào thị lại càng thêm tức giận. Lúc trước nàng vào cửa ba năm sau mới sinh Lâm Cẩn Âm, tiếp theo lại là hai năm không chút tin tức, vì vậy dưới sự bắt bớ dĩ đành để Hoàng di nương được nâng phòng, Hoàng di nương mệnh thật tốt, lập tức có động tĩnh, lại sinh ra tiểu nam hài. Thời điểm Lâm Diệc Chi vừa sinh ra, ý tứ của Lâm Tam gia là hy vọng nàng có thể tổn chút tâm tư tự mình giáo dưỡng, nhưng nàng chậm chạp vô tâm, lại không thể sinh nhi tử, cũng sợ bị bọn họ âm mưu tính kế, đem con vợ kế dưỡng thành trưởng tử, liền sống chết không chịu đáp ứng, lấy cớ không đành lòng để mẫu tử chia lìa, để Hoàng di nương tự mình giáo dưỡng.

Tiếp theo nàng quả nhiên hoài thai Lâm Cẩn Dung, lúc đó không biết là nam hay nữ, Lâm Tam gia cũng không nhắc tới nữa, thế nào lúc bắt mạch lại là một nữ nhi. Nàng không phục, cắn răng sinh hạ, không nề hà mệnh mình không tốt, từ từ lại qua bảy năm, sau khi nàng vào cửa mười bốn năm rốt cục mới sinh ra Lâm Thận Chi. Trong khoảng thời gian đó, mẫu tử Hoàng di nương luôn gắt gao bám chặt Lâm Tam gia, tuy cũng không đến mức sủng thiếp diệt thê, nhưng luôn được bao hộ che chở.

Sự việc qua đi nàng bị người ta sau lưng cười nhạo, lại nhìn thấy cách các phu nhân xử lý loại sự tình này, lúc này mới nghĩ ra, nàng vốn nên đáp ứng giáo dưỡng hài tử đó, về sau vô luận thế nào gắt gao cắn chặt không buông là được, trong tay cũng có nhược điểm để trị Hoàng di nương, hài tử này nàng muốn giáo dưỡng như thế nào còn chưa đến lượt nàng ta xen vào! Đáng tiếc trên đời không có chuyện quay lại quá khứ, nàng dù hối hận đến mức nào cũng không được, mắt thấy bọn họ càng ngày càng an toàn lớn mạnh, nàng lại càng bất lực, thật sự là tức chết người đi được!

Đào thị một khi tức giận, liền mặc kệ mọi thứ, chỉ lo phụng phịu không nói lời nào. Lâm Cẩn Dung vội kéo kéo tay áo nàng, hướng Ngô thị bĩu môi, Đào thị mới hầm hừ nói: “Đứng lên đi.”

Hoàng di nương lại biết vâng lời đứng lên, thâm tình ngóng nhìn Lâm Cẩn Dung, nhìn ngấm khiến Lâm Cẩn Dung toàn thân nổi cả da gà. Đừng nhìn ta, ta không phải Lâm Tam gia, chịu không nổi ánh mắt long lanh này của người a, Lâm Cẩn Dung giương mặt cười nói: “Cũng đã đến giờ rồi, chúng ta cũng nên tới chỗ của lão thái thái, di nương có đi cùng không?”

Thân phận của Hoàng di nương có đến đó bất quá cũng chỉ giống như nha hoàn đứng hầu hạ Đào thị, lúc trước Hoàng di nương rất thích đến tham dự những dịp như thế này, bị Đào thị trước mặt mọi người thu thập hai lần, Lâm Tam gia yêu thương “Nhi tử độc nhất” Lâm Diệc Chi, đau lòng sủng thiếp, liền cùng Đào thị đặt thành hiệp nghị, không cần Hoàng di nương đến những trường hợp như vậy. Nhiều năm qua đã quen, Lâm Cẩn Dung nghĩ đến, Hoàng di nương cũng chỉ tới đây biểu lộ thái độ, hơn phân nửa cũng sẽ không đi theo, vì vậy mới có câu hỏi dãi bôi này.

Thế nhưng lại nghe Hoàng di nương cười nói: “Tì thiếp đã lâu không hầu hạ phu nhân, hôm trước Tam gia vừa răn dạy tì thiếp, phu nhân tấm lòng bao dung, là tì thiếp không có quy củ không biết nặng nhẹ.” Dĩ nhiên là ý tứ muốn đi theo hầu hạ Đào thị.

Đào thị và Lâm Cẩn Dung suy nghĩ giống nhau, nghĩ đến nàng sẽ không đi, nghe lời nàng vừa nói, đầu tiên

là ngẩn người, sau đó lập tức cười lạnh: “Tùy người, nhưng người nếu thân thể không ổn, thì nhanh trở về nằm nghỉ, đừng khiến người khác nghĩ rằng ta lại hà khắc với người.” Nàng hung hăng cắn răng nói ra một chữ “Lại” kia, không phải vì lo lắng nàng ta về ngoài trong lòng lá mặt lá trái, ở sau lưng cùng Lâm Diệc Chi nói bậy hay sao? Đào Thái Linh nàng cũng không dễ bị bắt nạt như vậy, chưa bao giờ chấp nhận để sự tình này xảy ra!

“Phu nhân!” Hoàng di nương trừng mắt nhìn, bên môi lại nở một nụ cười ôn nhu, chậm thanh tế khí nói: “Mọi người đều nói phu nhân tính tình không tốt, nhưng tì thiếp cũng biết được phu nhân tấm lòng bao dung. Chỗ tốt của phu nhân tì thiếp đều ghi tạc trong lòng, tì thiếp, là thật tâm thật lòng muốn hầu hạ phu nhân.” Bỏ qua tính xấu của Đào thị, mẫu tử Đào thị hôm nay giúp Lâm Diệc Chi che giấu, nàng sẽ trước mặt Đại phòng, Nhị phòng cùng khách nhân nịnh hót Đào thị.

Đào thị từ nhỏ ngông nghênh, cũng không muốn chịu thua trước mặt người khác, vừa vặn chính là người ăn mềm không ăn cứng. Hoàng di nương như kẹo mềm, đưa lên bịt miệng nàng, nàng cũng không biết phải nói gì, trừng mắt nhìn, hờn dỗi dặt Ngộ thị hùng hổ đi ra.

Lâm Cẩm Dung bế Lâm Thận Chi mũm mĩm cố ý đi chậm phía sau.

Hoàng di nương nửa điểm cũng không để ý bản thân không được người ta yêu thích mà lui xuống, bảo trì về ngoài, cười tủm tỉm cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện tào lao: “Tứ tiểu thư chắc hẳn đã lâu không gặp Cô phu nhân đúng không? Nghe nói Cô phu nhân mang theo rất nhiều thợ lễ, có chút vật hiếm lạ từ hải ngoại, ai cũng chưa từng thấy qua. Vị biểu thiếu gia kia nha, bộ dáng thật sự rất có được, trong số đám hài tử đồng lứa ba nhà Lâm, Lục, Ngộ, hẳn hẳn là đứng thứ nhất. Nghe nói lão thái gia cùng vài vị đại nhân thay nhau hướng hẳn hỏi mấy vấn đề, cũng không thể làm khó được hẳn. Tên gọi là gì nhỉ? Hình như là Lục Giam? Cùng tuổi với Ngộ gia Nhị thiếu gia.”

Lâm Cẩm Dung trái tim một trận co rút, thiếu chút nữa hít thở không thông. Đã chết đi sống lại, bị người vứt bỏ rồi gặp phải loạn phỉ, mọi chuyện xảy ra dường như chỉ trong nháy mắt! Dù nàng đã chuẩn bị tâm lý, nghe Hoàng di nương nhắc đến cái tên này, cũng nhin không được hận ý ngập trời.

7. Chương 7: Diễn Cốt

“Tứ tỷ!” Lâm Thận Chi lắc lắc tay Lâm Cẩm Dung, bất mãn quyết miệng oán giận nói: “Nhẹ chút! Tỷ cầm tay ta đau a.”

Bản thân thất thố, Lâm Cẩm Dung giật mình bừng tỉnh, vội điều chỉnh độ mạnh nhẹ trên tay, kéo tay Lâm Thận Chi tới bên môi nhẹ nhàng thổi thổi, cười nói: “Ta thổi thổi cho Thất đệ a, đệ nói xem Tứ tỷ của đệ sao lại có khí lực lớn như vậy đây?”

Lâm Thận Chi mặc dù được nuông chiều, nhưng đối với hai thân tỷ từ trước đến nay rất rộng lượng, tuy ăn đau nhưng được Lâm Cẩm Dung thay hẳn thổi thổi cũng liền thôi, chỉ lo cúi đầu vừa đi vừa vui vẻ đá mấy hòn sỏi.

Lâm Cẩm Dung trong lòng bất ổn, nhất thời uất hận, nhất thời lại cười lạnh, giận dữ một người cũng cần tiêu phí khí lực, mà kẻ nhẫn tâm ác độc bội bạc này thì sao, thật sự không đáng để nàng hận, không đáng để nàng tổn nửa phần tâm tư. Tuy rằng nàng thủy chung vẫn hận hẳn, nhưng hận cũng chỉ nên để mình biết mà thôi. Vì muốn che giấu sự bất thường của bản thân, nàng đành phải theo lời Hoàng di nương nói: “Thật không? Vị biểu ca này lợi hại như vậy? Di nương là nghe ai nói nha?” Tốt lắm, thanh âm của nàng thật sự vững vàng, không thấy nửa phần khác thường.

Hoàng di nương bị Đào thị gọi là hồ ly tinh, cũng có nguyên nhân của nó. Nàng sớm bắt động thanh sắc đem cử chỉ của Lâm Cẩm Dung đều xem ở trong mắt, rồi so đo tính toán. Chuyện lần này cho nàng một cơ hội mà nàng chờ mong đã lâu, nay Tam phòng có trưởng tử, Lâm Cẩm Âm lập tức sẽ gả phu, phu gia (nhà chồng) rất khá, Lâm Diệc Chi cũng đã lớn, nhiều lúc cần phải mượn phu nhân hỗ trợ, vì vậy nếu đối nghịch với phu nhân sẽ không có nghĩa lý gì, tuy rằng phu nhân tính tình không tốt, cũng là điều mà Tam gia đau đầu. Vì vậy, thật sự cần một người đắc lực ở trước mặt phu nhân nói mấy lời hay ầu tử hai người, chậm rãi khiến quan hệ đảo ngược. Chỉ cần nhi tử có được điều tốt đẹp, nàng bị phu nhân đá mấy cái thì có làm sao? Người hiểu rõ phu nhân nhất chính là ba hài tử của nàng, Tam tiểu thư tuổi đã lớn, sang năm sẽ xuất

giá, cho dù muốn mượn sức cũng không đem lại lợi ích gì; Còn Lâm Cẩm Dung tuổi tác còn nhỏ, chưa có hôn phối, tính tình nhuần thiện không thể nghi ngờ chính là người thích hợp nhất!

Hoàng di nương từ tầng dưới cùng giầy dựa đi lên, tất nhiên không thiên chân giống như Lâm Diệc Chi nghĩ rằng Lâm Cẩm Dung hôm nay giúp hắn, về sau tùy tiện lấy lòng sẽ tiếp tục giúp hắn. Mọi việc đều có nguyên do, Lâm Cẩm Dung ngẫu nhiên phát thiện tâm là vì nàng có đạo lý bên trong, ngoài miệng nói vì thể diện, không muốn người của Lục gia bắt nạt người của Lâm gia, lại sợ gặp phải chuyện không may khác, sẽ liên lụy Tam phu nhân..... Nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, tóm lại ai cũng có thất tình lục dục, muốn để Lâm Cẩm Dung về sau tiếp tục giúp mẫu tử các nàng, nhất định phải tốn công sức. Mà hiện tại, Hoàng di nương cảm thấy, nàng dường như đã tìm ra thứ Tứ tiểu thư đang cần nhất.

Nhóm tiểu thư không phải muốn gả cho phu quân tốt sao? Tổ tiên lưu truyền thói quen, hai nhà Lâm, Lục mỗi một thế hệ tất nhiên sẽ có đám hỏi –bởi vì hồi trước có điển cố tổ tiên hai nhà Lâm, Lục năm mới lên kinh dự thi, tổ tiên của Lục gia trên đường bị bệnh đau bụng cơ hồ chết đi sống lại, lại được tổ tiên Lâm gia cứu chữa, vừa hồi hóa ra là đồng hương, sau đó hai người cùng nhau thi đỗ, liền trở thành bạn tốt, ước định đời đời kiếp kiếp trở thành thân gia, hai họ chỉ hảo.

Trong đám đồng lứa, Lục Giam ở Lục gia có vẻ nổi bật nhất, mà tính tình dung mạo của Lâm Cẩm Dung trong đám nữ hài tử đến tuổi cập kê của Lâm gia cũng là đứng đầu, nếu chỉ nhắc tới nam nữ hôn sự, cũng không chỉ để ý về mặt này. Vì mẫu thân và phụ thân không có uy thế trong phủ, Tam phòng Lâm Tam gia cùng Tam phu nhân tính tình hòa hảo, sở hữu tài sản sẽ thuộc về Ngũ tiểu thư của Đại phòng, cặp tỷ muội song sinh Lục tiểu thư và Thất tiểu thư của Nhị phòng so với nàng đều chiếm ưu thế. Lâm Cẩm Dung muốn gả cho Lục Giam, vậy còn phải tốn chút tâm tư.

Hoàng di nương liền nhẹ nhàng ho khan một tiếng, giống như lơ đãng nói: “Ta từ trước cùng nha hoàn bên người của Cô phu nhân là tỷ muội tốt, mấy năm nay nàng mặc dù đi theo Cô phu nhân đến phía nam, nhưng ngày lễ tết cũng quay trở về nhà, chúng ta cũng vẫn còn liên hệ. Hôm qua Cô phu nhân mới tới Bình Châu, Phương ma ma liền bảo chất nữ tới gặp ta để tặng đồ, đây đều là nghe chất nữ của nàng kể lại, không phải là giả.”

Ai u, hóa ra là như vậy a, Phương ma ma là tỷ muội đáng tin cậy của Hoàng di nương, cũng là tâm phúc của Cô phu nhân, ở trước mặt Cô phu nhân có thể nói nhiều lời hay. Lâm Cẩm Dung nghe hiểu được ý tứ của Hoàng di nương, không phải là đang dùng con mồi này để câu nàng sao? Nhưng hồ ly tinh lần này móc sai mồi câu rồi, nàng không thích ăn cái này, nàng muốn là một kết cục khác, có điều bây giờ còn chưa tới thời điểm ngã bài với Hoàng di nương. Lâm Cẩm Dung cười ngốc nghếch, về mặt ngây thơ: “Hóa ra là như vậy a. Cũng không biết nếu so sánh hắn với Ngô nhị ca, ai sẽ tài giỏi hơn đây.” Thanh âm của nàng không thấp, khiến nô bộc đi lại xung quanh nghe thấy được.

Hoàng di nương xấu hổ cùng khấn trương, nói Ngô Tương không bằng Lục Giam, sẽ đắc tội với Ngô gia cùng Ngô thị, nói Lục Giam không bằng Ngô Tương, sẽ đắc tội với Lục gia cùng Cô phu nhân Lâm Ngọc Trân, những người này không phải là người nàng có thể chọc tới. Nhưng nàng rốt cuộc tâm tư linh lung, lập tức liền cười lớn tiếng nói: “Điều này thì ta không biết, bất quá nghĩ đến biểu thiếu gia lớn lên ở phía nam, danh nho phía nam mọi người đều biết, hẳn lại khắc khổ học hành, tất nhiên sẽ không thua kém. Hai thiếu gia hẳn sẽ là song bích ở Bình Châu chúng ta.”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ, không hề nói thêm. Cô phu nhân Lâm Ngọc Trân gả cho Lục gia này, chính là nữ nhi mà Lâm lão thái thái (tổ mẫu của Lâm Cẩm Dung) rất mực yêu quý, từ nhỏ được sủng ái nhất, đến tuổi lại gả cho phu quân tốt, có chút vênh váo tự đắc. Cái gì Bình Châu song bích, bất quá là Hoàng di nương muốn lấy lòng Lâm Ngọc Trân, cũng chính là gián tiếp lấy lòng lão thái thái mà thôi.

Ngô Tương ít nhiều cũng có tài danh, là thần đồng nổi danh ở Bình Châu, người đọc sách ở Bình Châu nhắc tới hắn, không người không biết, không người không hiểu. Lục Giam thì sao, bất quá chỉ là hài tử vô danh do Lục gia Tam phòng bữa bãi sinh ra, chỉ vì Đại phòng Lục gia không có nhi tử, bảy tám tuổi mới nhận làm con thừa tự mà trở thành đích tôn của Lục gia, trở thành nhi tử của Lâm gia cô cô Lâm Ngọc Trân. Lâm Ngọc Trân sợ hắn tuổi tác quá lớn không thể nuôi dưỡng, liền vội vàng vàng dẫn hắn theo Lục gia Đại lão gia Lục Kiến Tân chạy đến phía nam nhậm chức, ngăn ngại đã qua bảy tám năm, cũng không dám trở về nhà, chỉ sợ hắn gặp cha mẹ thân sinh của mình.

Lại nói tiếp, hiện tại Lục Giam đến Bình Châu, bắt quá chỉ là hạng người vô danh bừa bãi mà thôi, luận về tài danh, sao có thể cùng Ngô Tương đánh đồng? Có điều về sau, khi hắn tham gia thi đình, cũng một chín một mười với Ngô Tương. Nếu luận về diện mạo thì sao? Lâm Cẩm Dung trong đầu nhất thời hiện ra một đôi con ngươi lạnh lẽo như hàn băng dọa người, nàng nở nụ cười, Lục Giam thật giống như theo lời của Hoàng di nương, bộ dạng thật sự rất được, cho nên lúc trước hắn ở Lâm gia vừa lộ diện, liền khiến ba đường muội của nàng tranh giành tình nhân, lại làm cho các nữ hài tử của các nhà đến làm khách vụng trộm nhìn ngắm không ngớt, nhưng bộ dáng tốt thì được lợi gì à? Có thể làm cơm ăn? Hay có thể làm xiêm y mà mặc hay không? Không đáng một đồng! Kiếp trước Lâm Cẩm Dung chưa bao giờ nói một câu thô tục không chút do dự mắng chửi, tuy rằng là mắng thầm trong lòng, nàng lại cảm thấy rất thích thú.

Không biết tại sao, Hoàng di nương thấy trong tươi cười của Lâm Cẩm Dung có vài phần bi thương châm chọc, khi nhìn lại, ý tứ bi thương châm chọc kia không thấy tăm hơi, trước mặt chẳng qua chỉ là một nữ tử thiên chân vô tà đang tươi cười mà thôi. Hoàng di nương không khỏi nhẹ nhàng cười cười, mấy ngày này nàng làm lưng vất vả quá mệt mỏi, bị bệnh, mới có thể hoa mắt như thế. Tứ tiểu thư mặc dù từ trước đến nay rụt rè ổn trọng, ôn nhu cẩn thận, nhưng rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, vừa rồi nói câu kia, chỉ sợ vì cùng Ngô Tương quen thân từ bé, vì vậy đối với một “Biểu ca” đột nhiên xuất hiện chắc hẳn không phục, không cẩn thận nói ra lời so sánh mà thôi.

Có điều, Tứ tiểu thư kỳ thật là coi trọng Ngô Tương? Hoàng di nương nhìn lướt qua bóng dáng Ngô thị phía trước, hai nhà có quan hệ như vậy, nếu có đính ước, đã như vậy, nàng lại có một ý tưởng khác. Nàng trong giây lát chuyển vô số ý niệm trong đầu, sẵn sốc mà hảo tâm nhắc nhở Lâm Cẩm Dung: “Cô phu nhân tính tình rất mạnh mẽ, những lời vừa rồi của tiểu thư đừng để cho người bên ngoài nghe thấy, bằng không..... Người là tiểu thư đứng đầu trong đám tiểu thư, Đại phòng cùng Nhị phòng..... Ha ha..... Ta và Ngũ ca luôn hy vọng tiểu thư gặp điều tốt đẹp.”

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười, nàng nhìn Hoàng di nương nói nhún nhún từng chữ: “Di nương nói đúng, chúng ta đều là Tam phòng, thể diện là một, chúng ta là người một nhà. Độc mộc khó thành cổ thụ, bốn huynh muội chúng ta, tương lai nên hỗ trợ lẫn nhau. Bản thân ta, cũng là ngóng trông Ngũ ca sẽ tốt đẹp.” Lực lượng cá nhân so sánh với lực lượng dòng họ, nhỏ bé giống như hồng mao (lông hồng) với thái sơn. Trong gia tộc, cho tới bây giờ trước mặt người ngoài đồng lòng như một, đóng cửa lại mới nhắc tới ân oán.

Hoàng di nương sững sốt, nàng vốn muốn lôi kéo Lâm Cẩm Dung, uyển chuyển đem ý tứ biểu đạt, thế nào lại khiến Lâm Cẩm Dung trả lời cẩn thận, trong lời nói thêm một tầng ý nghĩa, trực tiếp nói với nàng, nàng tuy có Lâm Diệc Chi, nhưng độc mộc khó thành cổ thụ, Lâm Diệc Chi thân là con vợ kế muốn có tiền đồ, không phải dựa vào việc có thể đá văng tỷ muội huynh đệ của chính thê là có thể thành công, ngược lại, hắn cần bọn họ! Đồng dạng, Lâm Thận Chi tuổi còn nhỏ, tỷ đệ bọn họ cũng không muốn Lâm Diệc Chi tuổi đã lớn trở thành địch nhân! Tứ tiểu thư này, nàng từ trước sao lại không phát hiện nàng ta diều dưng như thế? Thật sự ôn nhu thiện tâm sao? Hoàng di nương lại nhìn Lâm Cẩm Dung, ánh mắt có chút không tin nổi.

Lâm Cẩm Dung lần này không có ý trước mặt nàng giả bộ ngu ngơ khờ khờ nữa, chỉ dùng ánh mắt trong trẻo nhìn Hoàng di nương: “Đạo lý này, phu nhân luôn nói với tỷ đệ chúng ta, cho nên hôm nay ta mới ra tay giúp Ngũ ca. Người cũng biết, phu nhân trừ bỏ tính tình không tốt lắm, tâm địa là như thế nào.” Người như Hoàng di nương, nếu đối lại là Đại bá mẫu hoặc là Nhị bá mẫu, cũng đã đủ chết vài lần.

Hoàng di nương nha nha nói: “Mười mấy năm qua, cách làm người của phu nhân, tì thiếp sao lại không biết?” Đào thị tuy luôn tìm nàng bắt bẻ khiến nàng không thoải mái, nhưng việc đại gian đại ác cũng chưa từng làm qua, hiện giờ, để tay lên ngực tự hỏi, tuy rằng hai người tranh đấu gay gắt nhiều năm, nàng cũng không đối với Đào thị các nàng làm ra việc đại gian đại ác gì, bằng không, chỉ sợ Lâm lão thái gia luôn trọng tôn ti luân thường sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho nàng.

Lâm Cẩm Dung vừa lòng cười nói: “Di nương biết là tốt rồi. Nếu sau đó trước mặt những khách nhân, phu nhân có chỗ nào không tốt, thỉnh di nương ủy khuất một chút. Đừng vội để người ta nhìn thấy mà chê cười, việc qua đi, ta sẽ nói tốt cho di nương.” Cùng với nàng hiệp đàm điều kiện, nên nói một lời sáng tỏ. Nếu muốn vội vàng đi theo hầu hạ người khác, phải có giác ngộ biết hy sinh, bằng không nên chạy nhanh biết khó mà lui, đỡ ọi người đều xấu hổ.

Hoàng di nương sắc mặt có chút ngưng ngưng, có những lúc Đào thị trước mặt mọi người thất thố bạo nổi,

tuy nói Đào thị tính tình táo bạo, nhưng việc nàng cố ý vô tình trêu chọc cũng có liên quan. Đào thị tất nhiên mắc bẫy của nàng, Lâm Tam gia cũng không tin, đều nói Đào thị bá đạo không tốt, không dung thứ nàng, ai ngờ lại bị Tứ tiểu thư hoàn toàn xem ở trong mắt. Có mắt mới có được, nàng cắn chặt răng, đập nổi đóm thuyền nói: “Phu nhân là chủ, ta là nô, nô theo y chủ, chính là bốn phận.”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Chỉ mong di nương nhớ rõ lời nói hôm nay. Bốn phận, nhất định phải thủ tín.”

8. Chương 8: Kẻ Thù 1

“A Dung, con ở phía sau làm gì vậy?” Đào thị thấy Lâm Cẩm Dung đi cùng Hoàng di nương ở phía sau chụm đầu nói nhỏ, không chú ý bước theo mình, vô cùng mất hứng, quay đầu giận dữ nhưn mày trừng mắt nhìn Hoàng di nương, bộ dáng dường như sợ Hoàng di nương dụ dỗ Lâm Cẩm Dung vậy.

Mẫu thân nhà mình lòng dạ hẹp hòi, tính cách trẻ con, bao che khuyết điểm lại có tính chiếm hữu a, Lâm Cẩm Dung cười rộ lên, nắm tay Lâm Thận Chi chạy chậm về phía Đào thị: “Di nương nói muốn làm hai đôi hài cho con.” Hoàng di nương làm hài trình độ hàng đầu, đặc biệt là hài của nữ tử, quả thực vô cùng tinh xảo, vừa đẹp mắt vừa thoải mái, không ai có thể phủ nhận.

Tứ tiểu thư này, đúng là thành tinh mà. Bảo nàng làm hai đôi hài sao? Sáng sớm ngày hôm nay Hoàng di nương hoàn toàn đảo điên vì lỡ đánh giá sai về Tứ tiểu thư trước đây, nàng sờ sờ vành tai, đơn giản khẳng khái nói: “Tì thiếp cũng muốn hiếu kính phu nhân hai đôi, không biết phu nhân có ban cho tì thiếp thể diện này không?”

Đào thị hừ một tiếng, lỗ mũi hướng lên trời: “Hài của ta phải là đồ hiếm có.” Hồ ly tinh mà làm hài nàng sao thềm dùng chứ.

Lâm Cẩm Dung quay đầu hướng Hoàng di nương cười, trong lòng cả hai đều biết rõ ràng, vì thân phận địa vị khác biệt, hai người vĩnh viễn cũng không thể trở thành tri kỷ tri tâm, bất quá vẫn có thể trao đổi lợi ích theo nhu cầu mua bán. Trong quá trình thử hợp tác này, chỉ một chút vô ý sẽ thất bại, bởi vậy hai người đều thật cẩn thận. Hiện tại mới chỉ là mở đầu, nếu muốn hợp tác lâu dài, còn phải xem về sau thế nào.

Đào thị thấp giọng mắng Lâm Cẩm Dung: “Đừng cùng nàng lui tới quá nhiều, nàng ta cũng không phải người tốt, nếu rấp tâm hại con, con cũng không thể biết được. Nói cũng đừng nói gì với nàng ta cả!”

Lâm Cẩm Dung hàm chứa ý cười, tùy ý Đào thị nói gì cũng đều đáp vâng. Nàng phải làm, chính là tận lực khiến Đào thị khoan khoái một chút, cần gì phải cãi lại khiến người không vui?

Đào thị nói vài câu, thấy nàng thái độ vâng lời, cũng quẳng chuyện này sang một bên, lại lặng lẽ nói với Ngô thị: “Trước đó vài ngày Phượng Đường thật sự một mình dẫn mọi người xuất môn một chuyến kia?”

Ngô thị cười đến mặt mày loạn loạn: “Đúng vậy.” Sau đó ghé vào sát tai Đào thị thấp giọng nói: “Dùng lương thực cùng tì quyền (vải vóc làm từ tơ tằm) đổi lấy rất nhiều mật sáp cùng xạ tễ, hoa hồng, này nọ vừa vận chuyển trở về Thanh châu không đến một ngày đã bán hết sạch. Giá cả rất khá, Đại ca của muội vô cùng vừa lòng. Ta cũng chỉ nói với muội, sợ người bên ngoài biết sẽ chê cười.”

Đào gia ở Thanh Châu cách Bình Châu khá xa, nơi đó khá gần Đại Vinh quốc cùng các khu vực biên giới của Triều Đại. Đại Vinh cùng Triều Đại nhiều năm vô chiến sự, mậu dịch lui tới thường xuyên, nhưng tại khu vực biên giới chịu các mặt hạn chế, cũng không thể thỏa mãn nhu cầu lẫn nhau. Vì thế các thương nhân tự mình kinh doanh, chẳng những giao dịch vật phẩm không có sự trông coi của quan lại, còn vùng trộm giao dịch tư doanh vật phẩm không kê theo số lượng xác minh của quan viên trông coi, rất nhiều người bởi vậy mà phát tài.

Con người luôn luôn trục lợi, Bình Châu và Thanh châu là nơi chiếm thiên thời địa lợi nhân hoà, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền này, bất luận là thi thư gia truyền, hay là quan viên, hay là thương nhân, đều có người với lá gan lớn phiêu lưu vùng trộm làm ăn. Nhưng tính tình là do trời sinh mà thành, có những người thích hợp làm việc này, có người lại thích hợp làm việc kia, nhưng kiếm tiền theo cách này khá nhanh, lại dễ dàng, có vẻ như ai làm cũng có thể kiếm chắc rất khá.

Người bình thường làm sinh ý này, trừ bỏ lá gan to, biết chịu khổ, nhìn chuẩn, còn phải tìm được đầu vào, đầu ra, sau lưng còn phải có người chống đỡ, thập phần không dễ; Giống như quan lại hay người xuất thân thi thư gia truyền, cũng không cần tự mình ra mặt, chỉ bỏ ra tiền vốn, sau đó tìm người đáng tin cậy có năng lực xuất đầu lộ diện làm việc, vừa kiếm được tiền lại giữ được thể diện, nhưng gia chủ cũng không thể không biết gì, nếu không bị người ta trêu chọc lừa gạt cũng không biết được, phá sản là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Đào Phượng Đường tương lai là Đào gia gia chủ, muốn đích thân chạy đến nơi buôn bán để biết quá trình thực hiện, hẳn đã làm rất tốt, Ngô thị tất nhiên vạn phần vui mừng.

Tuy nói là người đọc sách chạy tới chạy lui làm thương hành không phải là việc đàng hoàng, không có thể diện, nhưng Đào thị vốn lớn lên ở một gia đình tương đối thoải mái như Đào gia, đầu óc không cổ hủ cứng nhắc như người ở Lâm gia, cũng thấy tương lai hiển tế kiêm chất nhi có tiền đồ thập phần cao hứng, thấp giọng nói: “Như vậy mới tốt, làm người không cần quá cứng nhắc, hơn hẳn những người miệng ăn núi lở lại chỉ biết nói đạo lý suông.” Nàng đang mắng chính là nam nhân của Lâm gia, hai nữ nhân hiểu ý cười nhẹ. Cười càng ra vẻ trước mặt Hoàng di nương, nghĩ đến các nàng cố ý giả bộ ỉnh xem, đơn giản đi càng chậm lại, cách xa mấy người một chút.

Lâm Cẩm Dung cách hai người khá gần, hai người vẫn cho rằng nàng chỉ là một tiểu hài tử không hiểu chuyện, cho nên nàng nghe thấy rất rõ, từng chữ lọt vào tai, từng chữ dừng ở trong lòng, đôi mắt cũng chợt sáng lên. Nàng từ lúc trọng sinh tới nay, trong mấy ngày đầu cố gắng vượt qua uể oải phần hận thương tâm, mà thương tâm qua đi, chính là trầm tư suy nghĩ nàng vì sao lại rơi vào kết cục thê thảm như vậy.

Tục ngữ nói đúng, có nguyên nhân mới có kết quả, vì sao người khác không bắt nạt người bên ngoài, mà chuyên bắt nạt một mình nàng? Vì sao nàng toàn tâm toàn ý đối tốt với người Lục gia, cuối cùng ngược lại trở thành người bị vứt bỏ đầu tiên? Càng nghĩ, trừ bỏ rất nhiều nguyên nhân ra, có một nguyên nhân căn bản chính vì nàng không có bản sự, mọi chuyện cần phải nhờ vả người khác, mọi chuyện đều yêu cầu người khác, cho nên nàng dù đối tốt với họ, trong mắt họ nàng cũng không đáng giá một xu hào. Tỷ như nói người trong tay có ngàn vạn vàng bạc châu báu, có người cho người một đồng tiền, người không thấy kỳ quái coi thường sao? Tất nhiên sẽ không quý trọng nó.

Muốn người ta để mắt đến mình, chính mình phải có bản lĩnh, có phân lượng! Không dựa vào người, không cầu người, mới có thể nói được làm được, làm chủ bản thân mình, khiến người khác dựa vào, khiến người khác cầu mình! Muốn làm được điều đó, đầu tiên phải có tiền. Lần trước nàng lấy đồ cưới ra dùng là nàng không biết tự bảo vệ, nhưng lần này khẳng định sẽ không để vấn đề này phát sinh lần nữa, dù thế nào nàng cũng sẽ không tùy tiện bị người khác dụ dỗ, bị người khác lừa gạt, tùy tiện lấy ra dùng.

Cách giải quyết duy nhất, là phải có nhiều tiền, nhưng tiền kiếm từ đâu đây? Lâm gia gia đạo sa sút, đồ cưới tuy có, nhưng từng hành động cử chỉ đều bị hạn chế, nữ tử không thể dễ dàng xuất đầu lộ diện, nàng muốn kiếm rất nhiều rất nhiều tiền đúng là nói dễ hơn làm? Vấn đề này thật sự phức tạp khiến nàng đau đầu nhiều ngày, giờ phút này nghe Đào thị cùng Ngô thị nói ra một câu như vậy, nàng đột nhiên có cảm giác tỉnh ngộ, giống như đang lạc đường trong bụi gai rớt cục đã tìm thấy đường ra.

Tuy rằng chưa biết bước tiếp theo cụ thể nên đi như thế nào, nhưng tốt xấu đã có phương hướng, không còn chân tay luống cuống ngồi suy tưởng, như khốn thú tìm không thấy đường ra. Nàng có thể chậm rãi lên kế hoạch, nàng biết rất nhiều chuyện mà người bên ngoài không biết, nàng biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, bên người nàng còn có rất nhiều thân nhân yêu thương, đau lòng vì nàng, chỉ cần bắt lấy cơ hội, sử dụng thích đáng..... Lâm Cẩm Dung đang cao hứng miên man suy nghĩ, bỗng nghe thấy có người kêu lên: “Cô cô!”

Lâm Cẩm Dung ghé mắt nhìn, đã thấy Ngô Tương vốn nên cùng ở một chỗ với đám Lục Luân từ sau rừng cây phong bước ra, cười dài hành lễ vấn an Ngô thị, sau đó thì lễ với Đào thị, Lâm Cẩm Dung.

“Ngô nhị ca, sao huynh lại ở đây?” Lâm Cẩm Dung tâm tình đang tốt, tươi cười cũng phá lệ sáng lạn.

Ngô Tương cười nói: “Ta cùng Lục thể huynh ở phía sau đầu đình chơi cờ tướng.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một thiếu niên cao gầy im lặng mặc áo choàng trúc điệp thanh sắc đậm nhạt, bình tĩnh bước ra khỏi rừng cây phong, một đôi mắt trầm tĩnh như mặt hồ hướng về phía mọi người thoải mái quét một vòng, mây bay nước chảy lưu loát sinh động hành lễ, thanh đạm nói: “Tiểu chất Lục Giam, vấn an hai mợ.” Gió trời đem áo choàng viền lĩnh trúc điệp thanh thối bay hơi hơi rung động, hẳn đứng thẳng thân mình, nhẹ nhàng

phát áo choàng một cái, dáng người như trúc như tùng, thân thể vừa cường tráng lại phong nhã đến cực hạn.

Trong lòng giống như sợi chỉ vốn đã thả lỏng đột nhiên như bị ai đó kéo mạnh, đột ngột đến mức thiếu chút nữa đứt đoạn, Lâm Cẩm Dung nhất thời tay chân lạnh lẽo, trên mặt tươi cười cứng đờ, quên cả hô hấp. Sau đó Đào thị, Ngô thị cùng Lục Giam hàn huyên thế nào nàng không biết, cũng không hề nghe thấy.

Đầu óc nàng một mảnh hỗn loạn, tâm thần đều đang suy nghĩ Lục Giam sao lại ở đây?! Lần đầu tiên nàng và hắn gặp mặt, không phải là tình cảnh như vậy! Lúc này, hắn không phải đang ngồi với Lâm lão thái thái nói chuyện rất hoà thuận vui vẻ hay sao, sau đó dưới ý tứ của Lâm Ngọc Trân, trước mặt nhóm nữ quyến muôn hình muôn vẻ biểu diễn phong độ và văn nhã thi thư của hắn hay sao? Chẳng lẽ, bởi vì nàng trọng sinh, cho nên có một số việc cũng đã xảy ra lệch lạc? Như vậy lệch lạc này sẽ lệch lạc đến mức nào? Là tốt hay là xấu? Sự tình khác biệt có thể cũng sẽ phát sinh chuyển biến hay không?

Thiếu niên trước mắt đứng dưới ánh nắng mùa thu sáng lạnh, gió nhẹ phơ phất, cười đến thanh thanh nhợt nhạt hòa vào cùng với màn trời tuyết trắng bay bay, giá rét đông lạnh, người trên đường cùng bóng người trên mặt đất như đan vào một chỗ, làm cho người ta không thể nhận ra người nào mới là thật, người nào mới là cái bóng, làm cho nàng muốn khóc cũng không khóc được, muốn cười cũng không cười nổi. Nàng muốn hỏi hắn vì sao, nhưng không thể thốt nên lời, còn sót lại một tia lý trí cường ngạnh áp chế nàng.

Nàng đứng đó hồi tưởng lại quá khứ bị thương phần hận, cứng ngắc đến cực điểm, trong mắt người bên ngoài, chính là nàng đang nhìn ngắm Lục Giam, nhìn đến mức hồn bay phách lạc.

Cho nên nói, Lục Nhị thiếu gia nhân tài phong thái đều là đứng thứ nhất, một khối mật đường thơm ngào ngạt đặt đó, chẳng lẽ ong mật cùng bướm bướm đều mù hay sao, không ngửi không thấy mùi mật hay sao? Hoàng di nương đắc ý nở nụ cười, Đào thị cùng Ngô thị thì nhũn mảy, Ngô Tương vẫn cười vân đạm phong khinh, Lục Giam thì hạ rèm mi về mặt không chút thay đổi.

9. Chương 9: Kẻ Thù 2

“Tứ tiểu thư đừng sợ.” Thời khắc máu chốt là Lê Chi lên tiếng thay Lâm Cẩm Dung giải vây, nàng đưa tay phát nhẹ qua đầu vai Lâm Cẩm Dung một cái, khẽ cười nói: “Được rồi, sâu đã bị nô tỳ phui rồi, người cử động được rồi đó.” Động tác thoải mái vô cùng tự nhiên, giống như Lâm Cẩm Dung thật sự bị sâu dọa ngây người vậy.

Lâm Cẩm Dung thầm cắn đầu lưỡi mình một ngụm, đầu óc nháy mắt thanh tỉnh, nàng dùng bàn tay còn đang cứng ngắc vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi: “Dọa chết ta rồi.” Trong miệng tỏa mùi máu tươi..... Nàng nghe thấy thanh âm này dường như không phải của chính nàng, giống như thanh âm bay tới từ một nơi xa xôi, ở giữa còn có một tầng bao phủ, ứ đọng lại trong hư không, khó có thể xuyên thấu.

Đào thị cùng Ngô thị lúc này mới giãn mày, Ngô Tương nhẹ nhàng cười ra tiếng: “Tứ muội muội nhiều năm như vậy vẫn không hề tiến bộ? Ta nhớ rõ ngày bé lần đầu tiên nhìn thấy muội, một mình muội ngồi xổm trong vườn khóc, ta đi qua nhìn, mới phát hiện hóa ra có một con sâu ở trên người muội, đang bò đi lên cổ, muội chăm chăm nhìn con sâu kia gào khóc, cũng không dám vươn tay phui đi, động cũng không dám động.”

“Xi.....” Cũng là Lâm Thận Chi trước hết bật cười, đưa tay chỉ ở trên mặt thề lưỡi chê cười Lâm Cẩm Dung: “Người nhát gan, Tứ tỷ tỷ là người nhát gan. Vậy mà tỷ còn chê cười ta!”

Nàng còn sống, lúc này đây, nàng đã hồi phục tinh thần, nàng không tin ông trời sẽ để nàng sống lại một lần nữa chỉ vì để chịu tội! Máu từng chút một lần nữa lại lưu thông, thẳng tiến vào trái tim đang lạnh như băng của Lâm Cẩm Dung, trái tim hữu lực đập loạn, đem máu và nhiệt lượng, cùng với dưỡng khí thông qua mạch máu chảy về tứ chi khắp thân thể nàng. Tay chân dần dần ấm áp trở lại, trên mặt cũng càng ngày càng nóng, Lâm Cẩm Dung mặt đỏ tai hồng cắn răng nói: “Không có chuyện này, Ngô Nhị ca huynh nhớ lắm rồi!” Nàng không biết khuôn mặt nàng vừa hồng vừa nóng đến tột cùng là vì ai, đến tột cùng lại là vì cái gì, nhưng vô luận như thế nào, giờ phút này ngữ điệu cùng biểu tình của nàng vô cùng phù hợp với tình cảnh.

“Đứa nhỏ này! Thẹn thùng a.” Ngô thị cùng Đào thị đều nở nụ cười, không khí nhất thời trở nên thoải mái tự tại.

Ngô Tương trừng mắt nhìn, tiếp tục nói: “Đừng phủ nhận. Ta thay muối bắt sâu, định giã nó một cái uội hả giận, lúc đó trên mặt muối còn sót lại nước mắt, lại ngăn cản ta đừng làm như vậy, nhất định bắt ta phải đặt con sâu đó lên cây, nhìn nó đi xa mới yên tâm. Cũng không ngờ muối lại nhuyển thiện như vậy.”

“Ngô Nhị ca trí nhớ thật tốt, ta có muốn quýt nợ cũng không được.” Lâm Cẩm Dung một trận bất đắc dĩ cười khổ, trong lòng cũng bị thương đến cực hạn, xem đi, hóa ra tính tình nàng chính là yếu đuối thiện lương như vậy, một con sâu không biết gì cũng đành thôi, nhưng còn con người thì sao, nàng cũng không làm hại ai bao giờ..... Cũng khó trách người ta khi dễ nàng đến mức này.

Đào thị lại kiêu ngạo mà nở nụ cười: “A Dung của ta từ trước đến nay tính cách đều mềm mại thiện lương như thế này.” Bản thân nàng tính nóng nảy, theo bản năng cho rằng nữ nhân mềm mại thiện lương mới có thể được nam nhân yêu thích, cảm thấy nữ nhi có phẩm chất như vậy thật sự rất tốt.

Lâm Cẩm Dung lại một trận chột dạ, Đào thị trước mặt người ngoài gọi nhũ danh của nàng, nàng lớn như vậy rồi, còn bé bỏng gì nữa. Nàng buông rèm mi, Ngô Tương hướng nàng chớp mắt, vẻ mặt bốn cợt cười xấu xa. Sau đó, lại theo khóe mắt liếc nhìn Lục Giam mà nàng không muốn nhìn đến nhất ở một bên đang lảng lảng nhìn nàng, trên mặt hắn mang theo nụ cười nhợt nhạt mà nàng từng cho rằng là đẹp nhất, hiện tại lại thấy vô cùng ghê tởm với tươi cười dối trá này.

Lâm Cẩm Dung ngăn chặn ý muốn phun nước miếng vào mặt hắn, bắt buộc bản thân thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Quê Viên, Quê Viên sẽ có phản ứng thế nào nàng đã biết, nàng ta đang thẳng tắp nhìn Lục Giam, tròn mắt cũng không chuyển.

“Nghe nói hai vị ca ca là song bích của Bình Châu, nói vậy kì nghệ của hai người đều rất in, khó phân thắng bại?” Lâm Cẩm Dung cũng nở nụ cười nhợt nhạt như Lục Giam, nói xong lời này, nàng lưu loát nghiêng đầu, nắm tay Lâm Thận Chi, xoay người theo sau Đào thị đi về phía trước.

Bình Châu song bích? Bình Châu song bích cái gì chứ! Lục Giam chắc chắn sẽ thua, một người vừa trở về chưa có tài danh sao có thể đặt ngang hàng với Ngô Tương đây? Thần đồng Bình Châu Ngô Tương mỉm cười, hướng Lục Giam khoát tay: “Lục thể huynh, vừa rồi thắng bại chưa phân, chúng ta không bằng tiếp tục?”

Lục Giam thần nhiên liếc mắt nhìn bóng dáng Lâm Cẩm Dung một cái, hơi hơi gật đầu: “Ngô thể huynh, tiểu đệ cũng đang có ý này.” Hai người một trước một sau xuyên qua rừng phong, đi thẳng đến đình trong cảnh thiên hôn địa ám.

Đi được một đoạn xa, Ngô thị liền hỏi Đào thị: “Đây là thiếu gia mà Cô phu nhân nhà muối tinh tế tuyển lựa làm con thừa tự sao?”

Đào thị gật đầu: “Đúng vậy.”

Ngô thị liền cười nói: “Thật sự là tuần tú lịch sự, nhìn cũng nhã nhặn ổn trọng, khiến ta thấy trước mắt sáng ngời, khó trách lúc trước Cô phu nhân nhà muối lại chọn trúng hắn.” Nói xong liếc mắt nhìn Lâm Cẩm Dung đang rủ mi chỉ lo nhìn đường một cái. Về mặt khác thường này của Lâm Cẩm Dung, cho dù nhờ có Lệ Chi đưa ra lý do thoái thác hợp tình hợp lý, lại có Ngô Tương ở một bên giải vây, cũng không thể qua được đôi pháp nhãn của một phu nhân chủ mẫu như nàng.

Đào thị vốn tính vô tâm, chuyện vừa rồi đối với nàng mà nói bất quá chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ nhoi, chỉ mỉm cười nói: “Đúng nha, ta cũng thấy trong số tiểu bối hai nhà Lâm, Lục, hắn thật sự là người xuất chúng nhất.” So với Ngô Tương tuần tú lịch sự, ít nhiều đã có tài danh còn trội hơn một phần, nhưng Ngô Tương là chất nhi của Ngô thị, nàng sợ Ngô thị trong lòng không vui, nên bỏ qua Ngô gia.

Nhân phẩm ti tiện, cũng là hiếm thấy. Lâm Cẩm Dung ngầm bồi thêm một câu. Nếu hỏi nàng, trên đời này người nàng hận nhất là ai? Nàng nhất định sẽ không chút do dự trả lời, đó là Lục Giam.

Suy nghĩ của nàng không chịu khống chế trở lại một ngày kia, ngày nàng gặp phải loạn phủ, kỳ thật ban đầu là binh lính không chịu nổi áp bức mà bất ngờ làm phản giết trưởng quan, bất quá chỉ có mấy chục người, hơn nữa bọn họ rất nhanh đã trốn vào núi rừng, ai cũng không để bọn họ ở trong lòng, nhưng sau đó phản

binh này lại thần không biết quỷ không hay tiến vào chém giết ở Bình Châu, trong lực lượng còn thu nạp thêm lưu dân cùng sơn tặc, đối với phú hộ vọng tộc như bọn họ quả thực giống như sói đói thấy sơn dương.

Sự việc phát sinh khi Lục Giam không ở nhà, không biết đi nơi nào. Toàn bộ Lục gia đều chỉ lo chạy trốn chết thoát thân, gia phó bốn phía bôn đảo, mỗi người đều chỉ lo mình, bà bà, công công mà nàng cũng ít qua lại cũng không thấy tăm hơi. Nàng và Lệ Chi, hai thiếu nữ nương tựa vào nhau hoảng sợ trốn đi, thật sự là vạn phần thê lương, thời điểm nghe thấy Lục Giam gọi tên nàng, nàng vui mừng vạn phần, cảm thấy hẳn chung quy vẫn nhớ tới nàng, bằng không sao có thể quay trở lại tìm nàng?

Nàng đi theo hắn đến một ngôi miếu an toàn, hắn bảo nàng cùng Lệ Chi ở lại nơi đó chờ hắn, để hắn đi tìm của mẫu thân cùng phụ thân, sau đó sẽ cùng nhau rời đi. Nàng ở đó đợi hắn hai ngày hai đêm, vì an nguy của hắn lo lắng không thôi. Thẳng đến một ngày, nàng mới biết được hắn đã sớm mang theo phụ thân mẫu thân hướng một con đường khác chạy trốn.

Nàng sống sờ ở nơi đó, tìm như vỡ thành từng mảnh — hẳn lúc ấy căn bản không phải đi tìm nàng, mà chỉ quay trở lại tìm phụ thân mẫu thân của hắn, vừa vặn gặp phải nàng mà thôi. Buồn cười là lòng nàng còn tràn đầy vui mừng, đối với hắn còn mơ mộng, một mực tình nguyện tin vào hứa hẹn của hắn là thật, còn có người so với nàng buồn cười hơn, ngu xuẩn hơn nữa sao?

Sau đó hai người bị loạn phỉ phát hiện, Lệ Chi chết, mà nàng thì nhảy xuống sông tự tử. Khi nước sông lạnh như băng tràn vào khoang mũi, cảm giác lạnh lẽo tuyệt vọng. Đối với bản thân hèn mọn cùng yếm khí, chỉ cần nàng thần hồn bất diệt, nàng vĩnh viễn sẽ không quên. Bởi vì sự ngu xuẩn của nàng, nàng đã hại chết chính mình, còn hại chết Lệ Chi.

Vốn dĩ, phu thê nhiều năm, nàng biết hắn không thích bản thân bị dương mẫu bắt ép cưới thê tử, cho dù có một khoảng thời gian ngắn hắn đối tốt với nàng, đại khái bất quá là vì bên trên gây áp lực nên cùng nàng lá mặt lá trái mà thôi. Bằng không nàng rõ ràng không hề làm sai điều gì, toàn tâm toàn ý đối với hắn, bọn họ không hiểu vì sao lại rơi vào tình cảnh đó — hẳn bỏ nàng ở nhà một mình đi xa, mặc dù khi ở nhà phu thê cũng phân phòng, ít khi nói chuyện, giống như người xa lạ.

Những ngày đó, chính nàng cảm thấy như bị tra tấn, đối với hắn mà nói, chỉ sợ cũng là một loại tra tấn — hẳn là nam nhân, tuổi trẻ, lại xuất thân là tiến sĩ đứng thứ hai trên bảng tài danh, hẳn có nhiều cơ hội để cưới người trong lòng, không nên cưới nàng, một người không có chút hữu ích nào làm thê tử, khiến hắn hỏng một đời. Hắn tâm tư thâm trầm như vậy, có sẵn một cái cơ có thể thoát khỏi thê tử mới cưới, vừa được toại nguyện, còn không bị liên lụy thanh danh, sao lại không lợi dụng trọn vẹn?

Nàng bị Lục gia vứt bỏ, nàng mặc dù hận cùng cực cũng không nguôi tự trách, hơn cả là hận bản thân vô dụng, tai vạ đến nơi, người không phải nên tự biết lo mình sao? Nhưng bị trượng phu mình yêu thương vứt bỏ, tự tay đẩy vào chỗ chết, tâm nàng vừa lạnh vừa hận. Một khắc kia khi hắn thấy nàng sao không trực tiếp làm bộ như chưa từng nhìn thấy nàng chứ? Nàng đã hiểu được tâm tư của hắn, cũng sẽ không dám da mặt dày lao vào lòng hắn, hẳn cần gì phải khiến nàng trong lúc đang tuyệt vọng lại nảy sinh hy vọng, sau đó dùng phương thức như vậy đối đãi với nàng? Nói vậy sau lưng nàng, chắc hẳn luôn cho rằng nàng rất ngu xuẩn chẳng?

Người ta nói gặp trư không ăn có ba phần tội, nàng chính trư kia chẳng. Lâm Cẩm Dung cúi hạ lông mi che đầy đôi mắt nhanh chóng hiện lên một tầng sương mù mỏng manh, khóe môi hơi nhếch, cười châm chọc nói không nên lời.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn trời xanh như ngọc bích, buộc bản thân đem hồi hận cùng chua xót này đều nuốt xuống.

Trên đời vốn không có hồi hận, nhưng nàng lại được ông trời ban cho cơ hội.

Từ nay về sau, nàng không bao giờ làm việc ngu ngốc như vậy nữa!

Hoàng di nương ở một bên nhìn lên biểu tình của Lâm Cẩm Dung, nhìn mà thấy hồ đồ, Tứ tiểu thư rốt cuộc là người như thế nào? Ban đầu thấy nàng nhìn Lục Giam đến ngây người có vẻ như đã để ý Lục Giam, nhưng sau đó lại nhìn thấy nàng đối với Ngô Tương biểu hiện xinh đẹp đáng yêu, đối với Lục Giam ôn hòa, còn xúi giục Ngô Tương cùng Lục Giam tranh tài, lại có vẻ như cực kỳ không thích Lục Giam. Hiện tại

trong chốc lát buồn trong chốc lát lại vui vẻ, đây là làm sao vậy? Tứ tiểu thư khác thường là do sau khi trông thấy Lục Giam, chẳng lẽ, Tứ tiểu thư như vậy kỳ thật muốn khiến cho Lục Giam chú ý?

Lâm Cẩm Dung nếu biết suy nghĩ của Hoàng di nương, nói không chừng sẽ tức giận đến hộc máu. Nhưng nàng tuy biết kế tiếp sẽ phát sinh đại sự, cũng không sao đọc được suy nghĩ của người khác, giờ phút này tâm tư của nàng đều suy nghĩ nên lợi dụng cơ hội thể nào, để nàng giành chỗ tốt nhất, nếu thuận tiện, lại hung hăng đá Lục Giam mấy cái.

10. Chương 10: Cốt Nhục 1

Đoàn người lòng mang đầy tâm tư đến đại sảnh của Lâm lão thái thái, thấy các ma ma đại nha hoàn đang cầm vật phẩm đủ màu sắc lui tới, mỗi người đều sắc mặt vui mừng, hoà thuận vui vẻ, bên trong cũng là tiếng hoan hô cười đùa, rất náo nhiệt.

Ngô thị còn có chút thay Đào thị lo lắng: “Chúng ta không đến chậm chứ?” Bà bà chúc thọ, khách quý chật nhà, thân là nhi tức cũng không ở trước mặt phụng bồi, ngược lại khoan thai đến chậm, tuy là có lý do, sợ cũng bị người khác để ý.

Đào thị sớm đã bị người khác coi nhẹ, vô tình nói: “Không sao đâu, còn sớm mà, vẫn còn nhiều người chưa đến. Hơn nữa, tẩu tử đường xa mà đến, là khách quý, ta đã bẩm báo với lão thái thái, nói muốn tiếp đón tẩu tử rửa mặt chải đầu thay quần áo rồi mới đến, kể cả có là người đến cuối cùng cũng không có ai có thể chỉ trích!”

Lâm Cẩm Dung liền thấp giọng giải thích với Ngô thị: “Nhị bá mẫu của ta có thể còn đến muộn hơn nữa.” Hoàng đế yêu trưởng tử, dân chúng yêu quý tử (con út), nhưng người được sủng ái nhất lại hoàn toàn không phải là Lâm Tam gia, mà là Lâm Nhị gia miệng vừa ngọt vừa khéo, Lâm Nhị phu nhân La thị lại là nữ nhi bên ngoài của Lâm lão thái thái, quan hệ thân thiết, luôn miệng nịnh hót, cũng không giống Đào thị là một nữ tử kiên cường, vì vậy sao lại không được sủng ái chứ?

Mặc kệ nói như thế nào, đã có một lý do, Đào thị sẽ không khiến lão thái thái tức giận, bằng không bản thân là đại diện cho bên ngoài của nàng cũng không thể mở mày mở mặt, Ngô thị lúc này mới lược lược thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đại nha hoàn Thanh Lê trong phòng của lão thái thái sớm đã cười dài đón tiếp, hướng mọi người hành lễ, rồi nói: “Lão thái thái cũng đang nhắc tới Cửu phu nhân, vừa khéo người lại tới.”

Ngô thị cười, đang muốn trả lời, chợt nghe trong phòng đột nhiên bộc phát ra một trận tiếng cười, cơ hồ muốn đâm thủng nóc sảnh đường, vô cùng sung sướng. Đào thị liền hỏi Thanh Lê: “Đều đến đông đủ rồi sao? Có chuyện gì cao hứng vậy? Đã lâu không thấy lão thái thái vui mừng như vậy.”

Thanh Lê cười nói: “Đại phu nhân đứng bên ngoài tiếp đón khách khứa, Nhị phu nhân còn có việc trì hoãn nên vẫn chưa tới. Lúc này Cô phu nhân đang kể mấy chuyện thú vị ở phía nam cho lão thái thái nghe, vài vị thân thích trong tộc, các phu nhân, tiểu thư cũng đang hứng thú nghe.”

Càng đi tới gần, trong phòng tiếng nói chuyện cũng càng ngày càng rõ ràng, có một giọng nữ vui vẻ nói: “Các người chưa từng thấy qua, tạp kỹ ở phía nam là hàng đầu, người ta có thể cầm cờ lớn đủ màu sắc bày ra trận thế như nước sông đập dùi, xê dịch trăm động, kì vĩ không bút nào tả nổi, có đến trăm người như vậy đồng loạt nhảy dựng lên, thật sự có thể nói là vô cùng đồ sộ.....”

Nghe thấy thanh âm này, Lâm Cẩm Dung mí mắt không khỏi nhẹ nhàng nhảy dựng lên một cái, đây đúng là Lâm gia Cô phu nhân, trưởng tức của đích tôn Lục gia, dưỡng mẫu của Lục Giam. Trong trí nhớ ở kiếp trước của nàng, thanh âm của Lâm Ngọc Trân thân là cô cô kiêm bà bà luôn luôn không coi ai ra gì, chính vì theo Lục Kiến Tân đến phía nam làm Tri châu phu nhân được vài năm, liền cho rằng mấy nữ nhân ở Bình Châu này chưa từng thấy qua điều thú vị hay dở hay sao? Lâm gia tuy rằng có chút sa sút, nhưng so với Lục Kiến Tân, trong tộc cùng các bằng hữu thân thích cũng không phải không có ai làm quan to, Lâm Ngọc Trân bản thân đang khiến người khác chê cười rồi.

Lâm Cẩm Dung đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy giọng nói mềm mại nũng nịu của một nữ tử mang theo chút thổ phượng ngắt lời: “Mẫu thân..... Người đứng nói như vậy, các vị thím và bá mẫu sợ nghe thấy sẽ ghét bỏ mất thôi.”

Trong phòng nhất thời một trận thất linh bát lạc nịnh hót: “Sẽ không, sẽ không, chúng ta khó có dịp xuất môn, vì vậy cảm thấy rất thú vị.”

Lâm lão thái thái cười nói: “Nữ hài tử này, cũng đừng ngăn cản mẫu thân con, xem nàng đang xấu hổ rồi kìa. Không sợ các vị chí thân chê cười, lão bà tử ta đã bảy tám năm chưa từng nhìn thấy nàng, nàng nói cái gì ta cũng đều thích nghe.” Bà yêu thương nữ nhi, lại sợ khách nhân chê cười, vội nói lời giảng hòa, đưa ra lý do này đúng là hợp tình hợp lý.

Mọi người liền đều nói: “Bảy tám năm xa cách, mẫu tử gặp lại, tất nhiên nói không hết chuyện.” Mọi người đều gật gù bỏ qua.

Nữ tử một trận cười duyên: “Ngoại tổ mẫu, không ngờ người đau lòng mẫu thân như vậy, vậy người có đau lòng ngoại tôn nữ nhi này không? Con với người cũng đã bảy tám năm không gặp nhau rồi.”

Đi đến gần cửa Lâm Cẩm Dung nghe tiếng không khỏi mỉm cười, nữ tử này, chính là nữ nhi thân sinh độc nhất của Lâm Ngọc Trân, Lục gia Tam tiểu thư Lục Vân, tiểu thư này, tuy rằng yếu ớt, nhưng cũng xem như ôn hòa thông minh, lúc trước không thể nói rõ đối tốt với Lâm Cẩm Dung được bao nhiêu, nhưng cũng không bắt nạt nàng, có khi còn giúp nàng giải vây, cho nên Lâm Cẩm Dung cũng không hề chán ghét nàng.

Tiểu nha hoàn vén rèm lên, Đào thị cùng Ngô thị đi vào, Lâm Cẩm Dung theo sát sau đó, không hề khẩn trương bất an phần nộ giống như vừa rồi bất chợt nhìn thấy Lục Giam, nàng lúc này bước chân ổn trọng, tươi cười đầm ấm, ánh mắt trầm tĩnh quét về phía mọi người ngồi ở bốn góc trong gian phòng hoa lệ nhất của Lâm gia.

Chính giữa hé ra bốn tầng tháp nhỏ, phía trước có bàn làm bằng gỗ Tử Đàn, phía sau trên tường trang trí bằng màn tranh sơn thủy lớn cũng bằng gỗ tử đàn, bên trái là núi giả, trên bàn có một lọ hoa cổ, nhàn nhàn cắm mấy đóa cúc sắc rực rỡ như vàng ròng. Bốn phía có đặt án nhỏ dán chữ như ý, trên đó bày đầy nước trà, trái cây cùng điểm tâm.

Chúng nữ quyền phân biệt ngồi trên ghế, hoặc phẩm trà, hoặc ăn trái cây, Lâm gia lão thái thái ngồi phía trên cao, tà tà tựa vào lưng tháp làm bằng gỗ tử đàn, trên người vận áo sam tử đỏ sậm thêu hoa văn phúc lộc thọ hỉ khiến gương mặt bà càng thêm hồng hào, tinh thần chấn hưng.

Lục Tam tiểu thư (Lục Vân á) mặc váy gấm màu phấn hồng, tay áo và viền váy sắc vàng, trên đầu búi hai búi nhỏ nghiêng người dựa vào tháp, một đôi tay trắng hồng không nhanh không chậm xoa bóp trên đùi của Lâm lão thái thái, giữa đầu ngón tay nhìn Lâm lão thái thái làm nũng.

Mà Lâm Ngọc Trân quang vinh nhất được sủng ái nhất Lâm gia vẫn tóc kiêu trên đầu tinh xảo châu quan, bồi bên người Lâm lão thái thái, một đôi bàn tay trắng nõn bưng chén trà khinh tuyệt từ triều đại Việt Châu, trên cổ tay đeo một đôi vòng tay phỉ thúy quý giá, chiếu rọi lên hoa văn lĩnh mặt phù dung trên ngực áo, quả là phú quý huy hoàng.

Lâm Cẩm Dung vừa thu hồi ánh mắt, chỉ thấy Lâm Ngọc Trân hướng bên này thoáng nhìn qua, chậm rãi buông chén trà, ngồi thẳng người một chút, cùng Đào thị chào hỏi: “Tam tẩu.”

Dáng vẻ chào hỏi chỉ mang tính chất đối phó, Đào thị vốn cũng không thích Lâm Ngọc Trân kiêu căng ngạo mạn – Người vinh quang thì cứ việc vinh quang, cần gì ra vẻ trước mặt ta, ta lại không cầu người, ở trước mặt ta ngạo mạn cái gì? Tuy đã nhiều năm không gặp, nàng cũng chỉ thần nhiên gật đầu một cái: “Cô phu nhân đường xa mà đến, vất vả rồi.” Sau đó lập tức hành lễ vấn an Lâm lão thái thái, đem Ngô thị đến chào hỏi Lâm lão thái thái cùng các nữ quyền trong phòng.

Sau khi chúc lão thái thái mấy câu cát tường, Lâm Cẩm Dung nhìn Lâm Ngọc Trân kia tuy rằng so với kiếp trước trẻ trung hơn nhiều, nhưng vẫn mang khuôn mặt đáng ghét, ngăn chặn lửa giận trong lòng, cười dài nắm tay Lâm Thận Chi hành lễ vấn an trước nàng: “Chất nữ nhi vẫn an cô cô.”

Lâm Ngọc Trân đối đãi với nàng so với Đào thị thân thiết hơn nhiều, tươi cười vươn tay đỡ lấy nàng, một bên đánh giá một bên hòa khí nói: “Là Cẩm Dung cùng Thận Chi phải không? Cô cô hàng năm ở bên ngoài,

với cốt nhục nhà mình đều thấy có chút xa lạ.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, cũng không nói gì thêm, nắm tay Lâm Thận Chi hướng tới một góc sáng sủa. Nàng quá rõ ràng Lâm Ngọc Trân vì sao thân thiết với nàng như vậy.

Lâm Ngọc Trân lần này bỏ lại trượng phu cùng một đám tiểu thiếp, mang theo nữ nhi trở về nhà ngoại, thứ nhất là vì Lục Giam phải về dự kỳ thi hương; thứ hai là Lục Giam đã lớn, Lâm Ngọc Trân muốn ở nhà mẹ để chọn một chất nữ làm nhi tước, giúp nàng giữ chặt Lục Giam – dù sao cũng không phải nhi tử mình sinh ra, mẫu thân phụ thân của hắn lại ở một bên dò xét, không thể không cẩn thận. Nguyên do thứ ba, cũng là duyên tiếc thân sinh nữ nhi Lục Vân gả xa nhà, muốn ở quê hương chọn một mối hôn nhân thật tốt.

Nói tới đây, không thể không kể lại chuyện về Lục gia đích tôn.

Lâm Ngọc Trân đã được đính ước qua nhiều thế hệ, gả cho Lục gia trưởng tử Lục Kiến Tân, hai người cũng coi như thanh mai trúc mã, sau khi thành thân, phu thê mới cưới mặc dù không hẳn là thập phần ân ái, nhưng cũng tương kính như tân. Lục Lâm hai nhà nhiều thế hệ có hôn ước, Lâm gia khi đó còn có quyền có tiền, của hồi môn của Lâm Ngọc Trân rất đáng giá, hai lão Lục gia đối với Lâm Ngọc Trân cũng thập phần khách khí, Lâm Ngọc Trân sống rất sung sướng.

Tiếc rằng trăng tròn quá cũng phải khuyết, nước đầy quá cũng sẽ tràn ra ngoài, mệnh sinh đẻ của nàng không vượng, sau khi sinh ra song thai nam nữ thân thể gầy yếu, không được một tuổi, đều lần lượt chết non, khó khăn lại hoài thai một nhi tử, toàn gia thật cẩn thận, mắt thấy bình an sẽ vượt qua một tuổi, thân thể cũng khoẻ mạnh, toàn gia đều vui mừng không thôi. Có điều một ngày hài tử lúc đó ngủ ở trong thư phòng, kết quả bị một gã thiếu niên sai vặt không hiểu ở trong sân la hét mấy tiếng, lúc ấy hài tử kia từ trong giấc ngủ mơ màng giật mình bừng tỉnh, khóc nháo không ngớt, thậm chí không uống được sữa, mặc kệ hai nhà Lục Lâm nghĩ mọi biện pháp, vẫn là chết non.

Lâm Ngọc Trân bị đả kích thiếu chút nữa không sống nổi, cho dù căn bản không thể hỏi từ miệng gã sai vặt đã bị chôn sống đánh chết kia được điều gì, chính nàng cũng không rõ nguyên do vì sao, cũng vẫn cố chấp cho rằng do người khác bụng dạ khó lường hại chết nhi tử của mình, cả ngày khóc lóc không ngừng. Khoảng thời gian đó, Nhị phòng, Tam phòng của Lục gia cùng các hài tử cũng không dám gặp nàng.

Lục Kiến Tân bởi vì con chết, trong lòng thương tiếc nàng, cũng không đề cập đến chuyện nạp thiếp. Sau đó nàng lại hoài thai, ôm ấp hy vọng, sinh ra là một nữ nhi, thân thể bị suy nhược, vì vậy không thể sinh con được nữa. Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất, nàng lúc này mới không cam lòng cất nhắc nha hoàn bên người làm thiếp thất thông phòng, hy vọng có thể sinh ra nhi tử mang về nuôi dưỡng. Kỳ quái là, thiếp thất thông phòng này dù thế nào cũng không thấy tin tức, sau đó Lục Kiến Tân nạp thêm thiếp thất, chưa nói tới nhi tử, ngay cả nữ nhi cũng không có.

Không sinh ra nhi tử, không có đích tôn sẽ bị chặt đứt hương khói, vì vậy mọi người thương lượng, liền quyết định nhận con thừa tự. Vậy hài tử được chọn làm con thừa tự là ai đây? Nước phù sa không lưu ngoại nhân điền (một giọt máu đào hơn ao nước lã), tất nhiên muốn chọn nhi tử của hai phòng khác trong Lục gia. Nhị phòng Lục gia lúc đó đã có ba nhi tử, Tam phòng cũng có hai nhi tử. Nhị phòng tuy nhiều con, nhưng cũng muốn để con mình trở thành con thừa tự của ca ca và tẩu tẩu, sau này kế thừa gia nghiệp — Lục lão thái gia giỏi về kinh doanh, Lục Kiến Tân bên ngoài làm quan, xuất môn rất nhiều, Lâm Ngọc Trân đồ cưới cũng dày, nếu có thể trở thành đích tôn sẽ có đãi ngộ tốt đến mức nào đây, chuyện thật tốt a, cơ hội thật tốt a, là kẻ ngốc mới không tranh thủ.

Đã có thể xem như thân huynh đệ, thời điểm quan hệ với nhau thân thiết lợi ích cũng không thể không thâm thúy suy nghĩ. Nếu chọn lựa người thừa kế để an nhàn lúc về già, nhất định phải tìm người tri kỷ, đáng tin cậy, nhân phẩm tốt, có tiền đồ sáng lạn, bằng không không thể phát huy môn hộ, đại gia nghiệp nếu nằm trong tay hắn lụn bại, vậy không phải tìm người thừa kế, tìm người chăm sóc mình lúc về già, mà là tìm phải kẻ tội đồ rồi.

Vì thế phu thê Lâm Ngọc Trân liền cùng nhau tuyển lựa.

11. Chương 11: Cốt Nhục 2

Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân đều cảm thấy phu thê Nhị phòng quá mức khô khan. Trưởng tử Lục Thiệu của Nhị phòng đã mười một tuổi, dù thế nào cũng không thể quen thuộc với dưỡng mẫu dưỡng phụ, thứ tử Lục Kinh từ nhỏ đã gian xảo, không phải người tốt, quý tử (con út) Lục Luân quá coi thường người khác không biết phân biệt tốt xấu, bất hảo không chịu nổi (Hai anh em Lục Kinh, Lục Luân đã xuất hiện ở phần đầu bên hồ nước làm rơi khối linh bích thạch, Lục Kinh gian xảo, Lục Luân nghịch ngợm nhưng là người tốt). Dù xét về mặt nào cũng đều thấy phu thê Tam phòng dễ đối phó, dễ nắm trong tay, vừa vặn trưởng tử Lục Giam của bọn họ từ nhỏ đã thông minh xinh đẹp, thân thể lại cường tráng, tính tình trầm tĩnh, lúc nhỏ rất hiếu thuận, rõ ràng chính là một mầm non tốt. Khuyết điểm duy nhất chính là hài tử này đã bảy tuổi, tuổi tác có hơi lớn một chút, nhưng cũng đâu có sao, mang hấn đi đến một nơi xa, ngăn cách hấn và cha mẹ thân sinh, từ từ nuôi dưỡng, đợi cho hấn biết ưu điểm khi trở thành đích tôn, lúc đó cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Vì thế Lục Kiến Tân nói ra ý mình, đối với Lục lão gia cùng Lục lão phu nhân mà nói, trong lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, chỉ cần chọn lựa từ tôn tử nhà mình, ai cũng đều giống nhau, trưởng tử cùng trưởng tức nói chọn ai thì chính là người đó. Hơn nữa, Tam thiếu gia vẫn không thông mà võ cũng chẳng thạo, tính cách luôn chịu uất ức, nhà bên ngoại của thê tử hấn cũng không có thế lực, đồ cưới cũng không dày, như vậy đối với Tam phòng mà nói vẫn là chuyện tốt nhất, vì vậy cũng không cần hỏi qua ý kiến của Tam phòng, cứ như vậy mà quyết định.

Quả nhiên Lục Tam gia vốn chịu uất ức nhưng không dám lên tiếng phản bác, tuy rằng không vui, nhưng ngay cả tức giận cũng không dám phát tác, Lục Tam phu nhân tâm can đau đớn, khóc náo loạn mấy hồi, rốt cuộc chỉ như trứng chọi đá, đành nước mắt lưng tròng nhìn trưởng tử đổi giọng gọi mình là thím. Mà Lục Giam, bất quá chỉ là một tiểu hài tử, hỏi ai cũng sẽ không hỏi ý kiến của hấn.

Nhị phòng mọi cách lấy lòng tính kế lại vô ích, hận nghiêng rằng ngứa lợi, mà càng ghen ghét tức giận thì cơ hội càng bay mất. Lâm Ngọc Trân đoạt hài tử xuất sắc nhất của người khác trong lòng cũng không an ổn, đơn giản mang theo dưỡng tử cùng nữ nhi nhanh như chớp theo Lục Kiến Tân chạy đến Giang Nam, tính ngăn cách quan hệ giữa Lục Giam và Tam phòng, có chủ ý chuyên tâm bồi dưỡng cảm tình. Lục Giam thực sự không chịu thua kém, đọc sách có ngộ tính, lại khắc khổ cần cù, làm việc khéo léo hào phóng, đối với dưỡng phụ dưỡng mẫu hiếu thuận nghe lời, đối với muội muội săn sóc quan tâm, Lâm Ngọc Trân muốn soi mói cũng không thể nhìn ra bất cứ tật xấu gì. Có điều khuyết điểm lớn nhất của hấn chính là trầm mặc ít lời, nếu không cần thiết, cả một ngày nói chuyện cùng lắm được mấy câu.

Của mình sẽ là của mình, không phải của mình sẽ không bao giờ là của mình, mặc kệ Lục Giam biểu hiện thế nào, Lục Kiến Tân cũng chưa bao giờ buông tha ý tưởng có nhi tử thân sinh. Trong lúc rảnh rỗi, hấn thường không ngừng tìm đủ phương pháp để sinh con, vất vả cần cù cày cấy trên người mấy thiếp thất; Mà Lâm Ngọc Trân tuổi tác càng lớn, càng bất an, lo lắng Lục Giam biểu hiện tốt như vậy, lại trầm mặc ít lời, có phải kỳ thật trong lòng bất mãn hay không a? Một người tâm tư thâm trầm như thế, tương lai sợ càng khó nắm chắc, vì vậy nàng suy tính, chỉ có ở nhà mẹ đẻ tinh tế tuyển lựa một chất nữ nhi gả cho Lục Giam, cô chất hỗ trợ nhau, giúp đỡ nàng nắm giữ Lục Giam mới là lẽ phải. Vì thế mới có chuyện hôm nay lôi kéo Lâm Cẩm Dung ngầm nghĩa tướng mạo, mà trước đó, nàng đã thấy ba chất nữ khác cũng ở cùng một độ tuổi. Điều này liên quan đến cuộc sống về già của nàng, nàng không thể không cẩn thận.

Từ trước Lâm Cẩm Dung không biết tình hình thực tế, chỉ cảm thấy cô cô phong quang ngạo mạn này đối đãi nàng thập phần khách khí, mới có thể biểu hiện thật lòng với Lâm Ngọc Trân. Giờ phút này nàng đã trải qua một kiếp, hiểu được vị cô cô này thời điểm cần mình thì mới nhận quan hệ cô chất, thời điểm không cần còn coi nàng không bằng người ngoài, cho nên tất nhiên có thể trốn được bao xa thì cố bấy nhiêu.

Lâm Ngọc Trân cũng không buông tha Lâm Cẩm Dung, một tay giữ nàng lại, một tay lôi kéo Lâm Thận Chi, cười nói: “Nhiều năm không gặp, cô tốt xấu cũng đã lâu mới về nhà ngoại, đều chuẩn bị một phần lễ cho các chất nhi chất nữ, đã được phân phó, con trở về phòng sẽ thấy.”

Lâm Cẩm Dung chỉ đành lôi kéo Lâm Thận Chi lại cảm tạ một lần nữa.

“Đều là cốt nhục nhà mình, khách khí cái gì?” Lâm Ngọc Trân vừa cười vừa nói: “A Vân, lại đây gặp Tứ biểu tỷ cùng Thất biểu đệ của con đi.”

Lục Vân vừa rời ở một bên chớp mắt nhìn ngấm Lâm Cẩn Dung, nghe thấy mẫu thân căn dặn liền cười hi hi đứng dậy, thân ái nhiệt tình đối với hai tỷ đệ Lâm Cẩn Dung hành lễ: “Tứ tỷ tỷ ngày bé ta đã gặp qua, nhưng Thất đệ thì chưa.”

“Chỉ chớp mắt một cái Tam muội muội đã lớn như vậy rồi.” Lâm Cẩn Dung có vài phần cảm giác tựa như ảo mộng. Lục Vân lại giống như một chú chim hoàng anh, lúu rúu nói cười không ngớt. Lâm Ngọc Trân thì đem Lâm Thận Chi kéo vào trong lòng, cầm điểm tâm dứt cho nó.

Đào thị dẫn Ngô thị cùng mọi người trong phòng thi lễ, sau đó ngồi vào chỗ của mình, lúc này mới nhìn thấy tình hình bên này, không khỏi thập phần kinh ngạc. Lâm Ngọc Trân đối với mình từ trước đều thập phần không thuận mắt, nay sao lại đối với tỷ đệ Lâm Cẩn Dung thân thiết như vậy? Lại nói tới, bản thân vừa rồi cũng đối xử lãnh đạm với Lâm Ngọc Trân, nhưng cũng không hề thấy nàng để ý, đây là vì sao? Bỗng nhiên, nàng nhớ tới ước định của hai nhà Lâm Lục, cũng suy nghĩ cẩn thận lại. Lục Giam tuy rằng rất được, có vẻ như sẽ có tiền đồ rộng mở, nhưng thủy chung cũng không phải thân sinh, Lâm Ngọc Trân cũng không phải bà bà tốt, trong mối quan hệ trung gian phức tạp này, nếu nữ nhi gả qua đó, không phải sẽ bị khinh bỉ hay sao, đây thật sự không phải là mối lương duyên.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy đại nữ nhi Lâm Cẩn Âm nhích lại gần, thấp giọng nói: “Nương, cô cô nói ta tuổi lớn nhất, sang năm sẽ gả chồng, cho con một đôi tương đá mắt mèo bằng vàng thổi làm lễ gặp mặt, thật sự là hàng tốt. Con vừa mới hỏi thăm qua, nghe nói các muội muội còn lại đều là một đôi xuyên vàng ròng, các ca ca đệ đệ cũng được tặng tranh vẽ quý giá.”

Đào thị hơi hơi thất thần, thật không nghĩ tới oan gia đối đầu năm đó lần này lại hào phóng như thế, bản thân vừa rồi lễ gặp mặt cũng không có, đang thăm nghĩ nên trở về tặng lễ gì đó mới thỏa đáng, chỉ thấy Lục Vân lôi kéo Lâm Cẩn Dung đang đi về phía mình.

“Ngoại nữ tỉnh an Tam mợ.” Lục Vân một đôi mắt đen láy nhìn Đào thị vẫn an, cười hi hi nói: “Vốn nên sớm hành lễ vấn an Tam mợ, có điều thấy Tam mợ bận rộn, không dám quấy rầy.”

Kỳ thật là Đào thị chưa cho nàng cơ hội.

“Hảo hài tử, đường xa mệt nhọc, có chịu được không?” Đào thị cười, nàng là một nữ tử kiên cường, thấy lễ vật của Lâm Ngọc Trân quý giá, tất sẽ không keo kiệt, lập tức liền đem một đôi kim tương ngọc ước đội trên đầu xuống, đem tặng Lục Vân làm lễ gặp mặt, sau đó căn dặn tỷ muội Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Âm chiêu đãi Lục Vân.

“Chúng ta đi một lúc rồi nghỉ ngơi, trên đường mọi việc đều có ca ca để ý, không có gì phải phiền lụy.” Lục Vân gặp thấy đôi trâm cài vàng thật sáng rỡ, ngọc là ngọc tốt, lễ vật này không nhẹ, lập tức tươi cười càng thêm sáng lạn, đối với Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Cẩn Âm cũng thêm vài phần thân thiết. Lâm Cẩn Dung nhìn xung quanh, tìm kiếm ba đường muội của mình. Kiếp trước các nàng muốn gả cho Lục Giam muốn nổi điên, cuối cùng không thành còn hận, đau lòng, đổ kị nàng. Giờ phút này nàng thực ngóng trông các nàng mau chóng xuất hiện, bao quanh mẫu tử Lục gia, nàng mới có thể thoát thân.

Tiếc rằng ánh mắt của nàng quét qua lại mấy lần trong phòng, cũng không thấy ba đường muội kia đâu, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Khó khăn mới có cơ hội nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩn Âm: “Tỷ tỷ, ba người Ngũ muội các nàng đâu sao không thấy?”

Lâm Cẩn Âm cười nói: “Vừa nãy đều ở đây, sau đó có việc phải ra ngoài.” Kỳ thật là Lục Giam đi ra ngoài trước, sau đó ba tiểu cô nương này cũng lấy cớ đi tìm hấn. Lâm Cẩn Âm là người sắp gả đi, lại có ước đính của hai nhà Lâm Lục, nàng sao không hiểu tâm tư của ba đường muội kia? So sánh một chút, có thể thấy thân muội nhà mình tâm tư rất đơn thuần. Muội muội đã lớn, có một số việc cũng nên để nàng biết mới đúng, Lâm Cẩn Âm nghĩ nghĩ, lại nói thêm một câu: “Muội đã gặp Lục gia Nhị biểu ca chưa? Hấn nói là muốn dạo trong hậu hoa viên.”

“Đã gặp, hấn cùng Ngô Tương đang đấu cờ.” Lâm Cẩn Dung cũng không còn là tiểu cô nương tâm tư đơn thuần mà Lâm Cẩn Âm nghĩ đến, nàng lập tức đã hiểu được Lâm Cẩn Âm muốn nói gì. Nhưng kỳ quái là, vì sao ba nữ tử kia không ở cùng một chỗ với Lục Giam?

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến. Lâm Cẩn Dung đang hỏi ba đường muội kia ở đâu, chỉ thấy ba tiểu cô nương ăn mặc rực rỡ, đều vấn hai búi tóc đi đến.

Người đi đầu mặc quần lụa mềm màu lam, trên búi tóc cắm một đôi trâm nhỏ tinh xảo chính là đích tôn Lâm Ngũ cô nương Lâm Cẩm Chỉ, mặt dài, mắt xếch, bên mũi có mấy nốt tàn nhang, hai má ửng đỏ, hàm răng trắng nhỏ tinh tế nhẹ nhàng cắn môi dưới đỏ bừng, nhìn có vẻ không vui.

Hai người phía sau mặc quần lụa mềm màu phấn hồng, trên cổ đội chuỗi ngọc và khóa trường mệnh bằng vàng ròng, vóc dáng yếu điệu, đều phần nộn trắng nõn giống nhau, mi dài mắt to mũi xinh là song bào thai tỷ muội của Nhị phòng, điểm khác biệt duy nhất giữa hai người là Lục tiểu thư Lục Cẩm Châu so với Thất tiểu thư Lục Cẩm Ngọc có trang điểm nhiều hơn một chút. Tỷ muội hai người tay nắm tay, trên mặt mang tươi cười, vui sướng, có vẻ như gặp chuyện gì đó đẹp lòng.

Ba đoá hoa tỷ muội này bộ dáng rất đáng yêu, vừa xuất hiện liền hấp dẫn đại đa số ánh mắt trong phòng. Nhưng đa số mọi người đối với song bào thai xinh đẹp giống nhau càng cảm thấy hứng thú, Lâm lão thái thái cũng yêu nhất đôi tỷ muội song sinh miệng lưỡi ngọt ngào, lại luôn tươi cười, lập tức gọi các nàng lại: “Nhìn xem có chuyện gì vui như vậy, cười thành cái dạng này, nói mau cho chúng ta nghe một chút.”

Cặp song sinh lướt qua Ngũ tiểu thư đi đằng trước, như đôi bướm vây quanh bên cạnh Lâm lão thái thái, sau đó nhìn Ngũ tiểu thư đang hầm hừ ở một bên liếc mắt một cái, cười nói: “Hôm nay là ngày vui của tổ mẫu, tất nhiên chuyện tốt có rất nhiều. Chúng ta nha, ở trong vườn nhìn thấy một đám Hỉ Thước kêu vui. Chúng ta đã nghĩ, không phải là tước nhi cũng biết lão thái thái của chúng ta đang tổ chức mừng thọ đấy chứ? Vì vậy chạy nhanh về báo tin vui với người!”

Lão thái thái cười toe toét, lại giả bộ không tin: “Hài tử này vừa há mồm ra nói a, không phải mới uống mật đắng chứ?”

Thất tiểu thư ở một bên nũng nịu: “Xem kìa, Lục tỷ, ta đã nói lão thái thái không tin, chẳng phải đúng vậy sao?” Nàng vừa nói, một bên bắt động thanh sắc đem vừa Ngũ tiểu thư đang dựa vào bên cạnh Lâm Ngọc Trân khẽ đẩy ra.

Ngũ tiểu thư trên mặt ủy khuất càng đậm, Tín Nhi nha hoàn bên người của nàng cũng là vẻ mặt bất bình.

12. Chương 12: Cốt Nhục 3

Lâm Cẩm Dung ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, biết rằng cặp song sinh sẽ không chỉ nói về một chuyện như vậy. Cặp tỷ muội này kế thừa bản tính của Nhị bá mẫu La thị, mặt ngọt tâm khổ, không cần nói tới Ngũ tiểu thư, bản thân nàng cũng đã ăn qua vài lần chịu khổ trên tay hai vị tiểu thư này. Tuy trong chuyện hôm nay đã xảy ra một vài chi tiết không giống với kiếp trước, nhưng đại khái cũng không thay đổi, nhất định là Ngũ tiểu thư bị cặp song sinh tỷ muội này liên thủ bắt nạt.

Nàng hơi hơi suy nghĩ, lộ ra mỉm cười ngọt ngào, hướng tới Ngũ tiểu thư ngoắc gọi: “Ngũ muội muội.....”

Lâm Ngũ tiểu thư bị tỷ muội song sinh xa lánh, bị các trưởng bối bỏ qua mà thương tâm, chợt nghe thấy thanh âm ngọt ngào này, ánh mắt nhất thời sáng lên, giống như lơ đãng đụng phải người Lâm Thất tiểu thư một cái, cười hì hì hướng Lâm Cẩm Dung đi tới: “Tam tỷ, Tứ tỷ, Vân muội muội.”

Lâm Thất bị va chạm, thiếu chút nữa bỏ nhào vào trong lòng Lâm Ngọc Trân, khó khăn dựa vào tay Lâm Lục tiểu thư mới đứng được vững vàng, hung tợn quay đầu, chỉ nhìn thấy Lâm Ngũ tiểu thư vừa mới xoay người, mặc dù không cam lòng, nhưng nề hà trước mặt khách nhân không tiện phát tác, lại nở rộ ra tươi cười sáng lạn, như không có việc gì quay đầu tiếp tục lấy lòng Lâm lão thái thái cùng Lâm Ngọc Trân.

Lâm ngũ đi về phía này, chuyện thứ nhất không phải cùng tỷ muội Lâm Cẩm Âm, Lâm Cẩm Dung thân thiết chào hỏi, mà thân ái nóng bỏng cầm lấy cánh tay Lục Vân, cúi đầu thưởng thức túi thêu bên hông của nàng, cười nói: “Vân muội muội, hoa sen trên túi này thực tinh xảo, là muội thêu sao?” Cũng không đợi Lục Vân trả lời, liền tự nói: “Ta sớm nghe người ta nói quá, nữ hồng của muội vô cùng tốt, là danh gia ở Giang Nam, không hề thô kệch giống như ta, lúc nào rảnh, muội nên chỉ giáo ta một chút a.”

Tiểu cô nương mười một tuổi, có ai không thích được người khác khen ngợi chứ? Lục Vân quả nhiên che miệng lại cười khê: “Ngũ biểu tỷ khen ta quá lời rồi, thứ này tuy là ta tự tay làm, nhưng nào được như tỷ nói?” Hai người một người thổi phồng, một người thích thú, rất nhanh liền đi đến một chỗ yên lặng khác nói chuyện.

Cuối cùng đã đuổi được Lục Vân đi, Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng thở ra một hơi. Vốn là cùng một người, cùng một sự việc, nhưng bởi vì tâm tình không giống nhau, lại cảm thấy tư vị hoàn toàn khác biệt. Nàng không khỏi nảy sinh một nghi vấn, năm đó, nàng căn bản không hiểu thủ đoạn mấy tỷ muội này lấy lòng khoe mẽ, a dua nịnh bợ, làm việc chỉ bằng trực giác. Nàng như vậy sao lại được Lâm Ngọc Trân ưu ái đây? Huống chi Đào thị đối với Lâm Ngọc Trân cũng không thuận mắt. Không nghĩ ra, thật sự không thể nghĩ ra a.

Có điều nàng cũng không suy nghĩ nhiều về vấn đề này, đầu lưỡi đau đớn tùy thời tùy chỗ đều đang nhắc nhở nàng, không thể để xảy ra việc như kiếp trước, Lâm Ngũ các nàng thích tranh thì cứ tranh đi, tranh càng hăng càng tốt. Nàng nhẹ nhàng cười, cũng thả lỏng tinh thần, tùy ý nghe Lâm Cẩn Âm nói chuyện, ôm Lâm Thận Chi, lặng lẽ ngồi vào bên cạnh Đào thị cùng Ngô thị, yên lặng xem náo nhiệt.

Lần chúc thọ này của Lâm lão thái thái cực kỳ náo nhiệt, có rất nhiều bằng hữu thân thích đến dự, thời gian trôi qua, trong sảnh đường hoà thuận vui vẻ, khách nhân càng ngày càng nhiều, dần dần còn có vẻ hơi chật chội, ngay cả tỷ đệ Lâm Cẩn Dung đều đứng dậy nhường chỗ, đứng ở một bên.

Đào thị thấy thế, không khỏi nhíu mày nói: “Làm cái gì vậy? Vốn định đến đâu dự tiệc thì nên dẫn đến đó chứ, vì sao đều dẫn mọi người tới sảnh đường này vậy? Nơi này đâu có chỗ cho nhiều người chứ?” Liên hỏi Xuân Nha: “Giờ nào rồi?”

Xuân Nha nói: “Đã là giờ Ty.”

Đào thị liền gật gật đầu: “Cũng sắp đến giờ rồi.”

Đang nói, chỉ thấy Lâm gia Đại phu nhân Chu thị cùng Nhị phu nhân La thị một thân ngăn nắp, sóng vai nhau đi vào, tươi cười thì lễ với mọi người, đa tạ mọi người đến chúc thọ Lâm lão thái thái, sau đó thỉnh mọi người ra ngoài ngồi vào vị trí xem diễn. Sau đó Chu thị dẫn đường đãi khách, La thị cùng Lâm Ngọc Trân một trái một phải nâng đỡ Lâm lão thái thái, ba tỷ muội Lâm Ngũ cùng đi với Lục Vân, cao hứng phần chần vây quanh Lâm lão thái thái, vừa đi vừa nói chuyện cười đùa, rất náo nhiệt.

Đào thị giống như người dư thừa, chỉ yên lặng đi theo phía sau, mẫu thân như thế, ba tỷ đệ Lâm Cẩn Dung tất nhiên cũng yên lặng đi theo phía sau nàng, vừa nhìn qua đã thấy, Tam phòng giống như bị ngăn cách vắng vẻ ở một bên vậy. Ngô thị không khỏi khẽ nhíu mày, liền trách Đào thị: “Ngày như thế này, muội cũng không đi giúp hai tẩu tử quản lý, ở trước mặt bà bà hiếu kính một chút hay sao?”

Đào thị hèn mọn nhìn hai tẩu tử của mình liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Các nàng có khả năng vui cười chào đón, cứ để các nàng làm, mà cũng khiến lão thái thái vui mừng. Ta thì sao, lưỡi giao tiếp náo nhiệt, chỉ muốn càng thanh nhàn càng tốt.”

Ngô thị chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Muội nha! Muội cho dù không vì chính mình suy nghĩ, cũng nên vì mấy hài tử mà suy nghĩ.”

Đào thị cười lạnh một tiếng: “Ai có thể đối xử với bọn nó thế nào? Bọn nó chính là tiểu thư thiếu gia của chính thê Lâm gia!” Nói đến đây, lại lo sợ nhìn Lâm Cẩn Dung liếc mắt một cái, phần hận thở dài. Phía sau không có chỗ dựa, nàng có thể thế nào đây? Muốn thay nữ nhi công đạo cũng không có khả năng. Nhưng kêu nàng nịnh nọt lấy lòng như vậy nàng không làm được, bà bà vốn không thích nàng, mà nàng cũng không thích bà bà.

Trong lòng cảm động, Lâm Cẩn Dung thật ra có thể lý giải tâm tình của Đào thị giờ phút này, nàng cười hì hì nói: “Ta mới không thích cùng bọn họ giao tiếp, ta thích đi theo nương và mợ.”

Đang nói, chỉ thấy Ngũ tiểu thư nhẹ nhàng hô một tiếng, tiếp theo đứng lại, có nha hoàn thay nàng đi tìm hài, hóa ra hài của nàng không biết bị ai trong hai tỷ muội song sinh đá văng. Thời gian bị trì hoãn, Ngũ tiểu thư bị đoàn người bỏ lại phía sau, vì thế đứng tại chỗ nước mắt lưng tròng đánh nha hoàn Tín Nhi bên người để xả giận.

Đại phu nhân Chu thị đang dẫn khách phía trước nghe thấy thanh âm liền quay đầu, lạnh lùng quét mắt nhìn cặp song sinh cùng Nhị phu nhân La thị một cái, rồi nghiêm khắc trừng mắt với Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư lập tức thu hồi nắm tay, ủy khuất đứng ở nơi đó, vừa không dám khóc, vừa không dám nháo, chỉ

có thể ủy khuất thút thít, đến mức đầu vai run run, Tín Nhi thấp giọng khuyên nhủ hai câu, bị nàng hung trừng một cái, sợ tới mức không dám hé răng nữa.

Lâm Ngọc Trân giống như lơ đãng quay đầu nhìn lướt qua, lại làm bộ như cái gì cũng chưa thấy, quay đầu đi, cười hì hì cùng Lâm lão thái thái cùng La thị nói chuyện. Lâm Cẩm Dung xem ở trong mắt, có vài phần hiểu thấu, Lâm Ngọc Trân nhìn như cái gì cũng không quan, kỳ thật luôn luôn yên lặng quan sát đức hạnh của các nàng, không khỏi còn có vài phần kinh tâm, với biểu hiện của cặp tỷ muội song sinh và Lâm Ngũ tiểu thư, bản thân chỉ trốn ở một góc chắc chắn cũng không ổn.

Đào thị có chút vui sướng khi người gặp họa, nâng nâng cằm, thấp giọng nói với Ngô thị: “Nhìn xem, nhiều người giành một cái bánh đây.” Tuy Lục Giam kia xác thực rất khá, nhưng Nhị phòng cùng Đại phòng cũng quá nóng nảy rồi, nữ nhi tuổi còn nhỏ, đã dạy các nàng trước mặt người khác tranh giành rõ ràng như vậy, tỷ muội hỗ trợ, lúc này nhìn thì có vẻ tốt đẹp, nhưng lâu dài đối với nữ nhi có gì ưu việt chứ? Tiểu thư khuê các, là giáo dưỡng như thế này sao? Tuy nói tính tình của nàng hỏa bạo, nhưng nhân phẩm của nàng so với những người này cao thượng hơn nhiều, nữ nhi của nàng không mất quy củ, lại văn tĩnh nhu thuận.

Ngô thị tất nhiên cũng biết đính ước của hai nhà Lâm Lục, nghe vậy lại nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, từ chối lên tiếng cho ý kiến.

Hoàng di nương vẫn không lên tiếng, giống như người tàng hình giờ phút này nhẹ nhàng đẩy Lâm Cẩm Dung một cái, cười nói: “Ngũ tiểu thư rất cuộc tuổi còn nhỏ, để Tứ tiểu thư đi khuyên nhủ là được rồi.”

Hoàng di nương lúc này cũng là ý tốt, một tiểu cô nương điêu ngoa bốc đồng vừa khóc vừa hậm hực, Lâm Cẩm Dung đến dễ dàng, hình tượng ôn nhu có hiểu biết cứ vậy mà biểu lộ. Nhưng Lâm Cẩm Dung không hề cảm kích, điều nàng sợ nhất chính là lọt vào mắt của Lâm Ngọc Trân, chỉ nghiêng đầu cười: “Nàng đang nổi nóng, ta đi chỉ sợ ngược lại sẽ bị nàng mắng.”

Lâm Cẩm Âm là đại tỷ, liền cười nói: “Ta đây đi dỗ, làm cho người ta nhìn thấy mà chê cười cũng không tốt.” Lập tức tiến lên nắm lấy tay Lâm Ngũ tiểu thư, thấp giọng khuyên nhủ vài câu, Lâm Ngũ liền lau lệ, ngoan ngoãn đi theo tỷ đệ Lâm Cẩm Âm.

Phía sau Hoàng di nương thể hiện ưu điểm của mình, nàng nhẹ nhàng nói vài câu ôn ôn nhu nhu, liền đem Lâm Ngũ tiểu thư đang nín khóc mỉm cười, vui mừng, dụi dụi mắt nói: “Cũng là mấy người tốt. Không giống người khác.....” Tín Nhi nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nàng đành ngậm miệng lại, về mặt phần hận, dùng sức chà chà chân.

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy đôi hài vàng nhạt mắt trên thêu hoa tinh xảo của Lâm Ngũ bị dẫm bẩn, tất cả đều là dấu chân, cũng hiểu được cặp song sinh kia đã quá đáng, lại trầm nghĩ, nếu các nàng biết được, nam nhân mà các nàng đang tranh đoạt thực chất chỉ có vậy, các nàng còn có thể bất chấp tình nghĩa tỷ muội như thế này nữa hay không?

Đã thấy Lâm Ngũ tròn mắt vòng vo chuyển, nhẹ nhàng nắm tay nàng, dán bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Tứ tỷ tỷ, tỷ đã gặp Lục gia Nhị biểu ca chưa?”

Lâm Cẩm Dung yên lặng nhìn Lâm Ngũ, Lâm Ngũ một người đơn đả độc đấu không lại cặp song sinh, hẳn muốn kéo nàng tới hỗ trợ.

Đây là một cơ hội.

Nếu chỉ trốn tránh thì thật sự không ổn, như vậy nàng cũng chỉ có hai con đường có thể đi. Thứ nhất là cực lực thúc đẩy một trong ba đường muội cùng Lục Giam đạt thành cửa hôn nhân này, chỉ cần thuận thế làm theo, không cần tiêu phí nhiều khí lực; Thứ hai là khiến Lâm Ngọc Trân hoặc là Lục Giam ghét bỏ mình, điều này cần mưu kế tinh tế sâu xa, còn phải tự mình mạo hiểm.

Đi con đường nào đây? Lâm Cẩm Dung vô ý thức nắm chặt tay thành quyền. Không hề nghi ngờ, con đường đầu tiên là an toàn hữu hiệu nhất. Dù sao chỉ cần nàng không tranh đoạt Lục Giam, trong ba đường muội tất nhiên sẽ có một người phải gả đi, kết quả đều giống nhau. Dù sao tâm cơ của ba đường muội so với nàng cũng lợi hại hơn, cha mẹ cũng có thể lực, các nàng gả đi sẽ không phải chịu khổ như mình. Nàng chỉ cần đáp ứng Lâm ngũ, tìm cơ hội nhẹ nhàng thúc đẩy..... Nàng liền nhất lao vình dật (một lần vất vả, an nhàn cả đời), không cần phải lo lắng đề phòng nữa.

“Tứ tỷ! Ta đang hỏi tỷ đó! Rốt cuộc đã gặp hần chưa a?” Ngũ tiểu thư thấy Lâm Cẩm Dung nhìn chăm chăm mình, chậm chạp không đáp, không khỏi có chút xấu hổ, nghĩ chắc hần tâm tư của mình đã bị người khác nhìn thấu.

Ngũ tiểu thư xấu hổ, Lâm Cẩm Dung trong lòng đang tính toán có chút chột dạ, cả kinh thốt ra: “Đã gặp.”

Bộ dạng quái dị như vậy, hay là Tứ tỷ cũng coi trọng Lục Giam? Lâm Ngũ mị ánh mắt, hoài nghi tìm tòi nghiên cứu nhìn Lâm Cẩm Dung, sau đó khóe môi lộ ra tươi cười mang ý tứ “Bị ta nắm thóp”, chỉ vào Lâm Cẩm Dung nói: “Hừ hừ..... Ta biết tỷ có một bí mật..... Còn không mau mau thanh thật khai ra!”

Suy bụng ta ra bụng người, Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt cười nói: “Ta không biết ta thì có bí mật gì, Ngũ muội nói ra cho ta nghe thử một chút?”

13. Chương 13: Con Đường Tắt

Lâm Ngũ hừ lạnh hai tiếng, cũng không nói thêm gì, chỉ kéo Lâm Cẩm Dung chỉ vào bóng dáng hai tỷ muội song sinh phía trước thấp giọng nói: “Ta nói cho tỷ biết về bí mật của hai nàng. Là về Lục gia Nhị biểu ca a.”

Có thể có bí mật gì chứ? Đơn giản chỉ là tranh giành tình cảm mà thôi. Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Đi nhanh một chút, nếu không sẽ không theo kịp.” Nói xong chỉ để ý bước nhanh về phía trước, ném Lâm Ngũ bỏ lại phía sau.

Lâm Ngũ biết rõ bản tính của Lâm Cẩm Dung, hiểu được nàng từ trước đến nay không thích nói nhiều, càng không thích trêu chọc thị phi, vì vậy thấy thế cũng không tức giận, trong lòng quả thật có vài phần ý tứ cùng nàng kết minh — mặc kệ nói như thế nào, lợi dụng Lâm Tứ so với hợp tác cùng cặp song sinh kia cũng tốt hơn nhiều, huống chi, còn chưa biết lộc tử thù tử (hươu chết về tay ai). Vì thế cất bước đuổi theo: “Tứ tỷ tỷ, chúng ta đi với nhau.” Sau đó chỉ lo lôi kéo cánh tay Lâm Cẩm Dung làm nũng.

Đến chính sảnh, Lâm lão thái gia cùng Lâm lão thái thái ngồi ở chính vị, Lâm gia Đại lão gia Lâm Như Mẫn đi đầu chúng huynh đệ tỷ muội cùng với nam tử, nữ nhân các phòng già trẻ lớn bé theo thứ tự tiến lên dập đầu mừng thọ nhị lão, nói mấy câu cát tường.

Khi đến phiên các chất nữ, các tiểu thư Lâm gia đều thu liễm tâm tư, lên tinh thần, tư thái tao nhã nhàn tĩnh, tiến thoái có độ, nhất cử nhất động đều chuẩn xác hợp lý, khi lui ra cũng nâng đỡ lẫn nhau, có vẻ tỷ muội tình thâm, chỉ có Lâm Ngũ đặc biệt chú ý tới đôi hài mới đổi của mình, không để người khác lại dẫm bẩn lần nữa.

Cặp song sinh lúc này cũng không có tâm tình quản chuyện của Lâm Ngũ, các nàng một lòng một dạ đang tìm kiếm Lục Giam trong đám người. Các nam nhân khác của Lục gia có thể không tiến vào làm lễ mừng thọ lão thái thái, chỉ để ý ngồi vào vị trí uống rượu là được rồi, nhưng Lục Giam cũng giống như Lục Vân, với thân phận ngoại tôn phải ra mừng thọ lão thái thái, nhưng tìm kiếm một lúc, thế nhưng không thấy Lục Giam, mà Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân cũng đều có chút tâm thần không yên, luôn hướng về phía cửa nhìn xung quanh.

Lâm Lục tiểu thư nhỏ giọng nói: “Thất muội, sao không thấy người đâu?”

Lâm Thất tiểu thư hết nhìn đông tới nhìn tây: “Ta sao biết được?”

Lâm Lục tiểu thư: “Có thể đang ngấm cảnh, đã quên canh giờ rồi chăng?” Sau đó lo lắng nhìn Lâm Ngọc Trân: “Nhìn xem, cô cô tức giận rồi, nếu không đến sợ là sẽ bị phạt.” Thân phận của Lục Giam mỗi người đều biết, bất quá nàng cũng không bởi vậy coi thường hần, ngược lại càng có vài phần thương tiếc lo lắng.

Lâm Thất tiểu thư dùng quạt quạt vài cái: “Ngô Tương đáng giận, muội nói chúng ta rõ ràng đang cùng Nhị ca ngấm cảnh, hần đến làm loạn cái gì chứ? Nếu làm hại Lục Nhị ca bị cô cô mắng, cứ chờ xem ta sẽ không tha cho hần!” Đúng là một bộ dáng hoàn toàn không coi Lục Giam cùng Ngô Tương là người ngoài.

Lâm Ngũ thấy hai nàng không coi ai ra gì, dường như các nàng cùng Ngô Tương, Lục Giam vô cùng quen thuộc thân thiết, liền nhịn không được, cũng phe phẩy quạt, lạnh lạnh nói: “Hai vị muội muội oán trách Ngô Nhị ca thật không có đạo lý! Nhị biểu ca là nam tử, tuổi cũng không nhỏ, đều có chủ trương của hần.

Phàm là người cầu tiến, đều muốn cùng Ngô Nhị ca nghiên cứu học vấn, sao có thể hộ tổng tỷ tỷ muội muội thường ngoạn ngắm cảnh? Kia không phải sẽ trở thành người không có chí hướng hay sao?”

Lâm Thất tiểu thư đem quạt lụa hướng trong lòng bàn tay “Ba” gõ một cái, khiến Lâm Ngũ liếc mắt nhìn, rồi trào phúng nói: “Đúng vậy, hóa ra Ngũ tỷ sớm đã liễu mạng hướng trước mặt người khác cũng muốn nghiên cứu học vấn. Có phải Ngũ tỷ sang năm muốn cùng các ca ca đi tham dự khảo thí hay không a?”

Lâm Lục tiểu thư đem sườn quạt che miệng, khanh khách cười duyên, giả bộ trách cứ Lâm Thất tiểu thư: “Thất muội đừng làm loạn, không lại có người lòng dạ nhỏ nhen vừa khóc lóc, sau lưng chạy đi tìm nương rồi ca ca để cáo trạng, ta sợ bị phụ thân mắng a.”

Lâm Thất run run bả vai nói: “Ta cũng sợ a.....”

Lâm Ngũ tiểu thư hận nghiêng rằng, lại tìm không thấy lời nào để đáp lễ, hảo hán không chịu thiệt, đơn giản nâng cằm nói: “Ta không chấp nhận giống như các muội!” Lập tức kéo lấy Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Tứ tỷ, tỷ nói vừa rồi tỷ ở hoa viên nhìn thấy Lục gia Nhị biểu ca, bọn họ ở đâu vậy?” Chủ ý là muốn vụng trộm sai người đi gọi Lục Giam, thay Lâm Ngọc Trân cùng Lục Giam giải vây, hẳn sẽ không bị trách phạt.

Lâm Cẩm Dung giả bộ tự hỏi: “Để ta nghĩ lại xem.” Tuy phu thê tình cảm không tốt, nhưng nàng vẫn hiểu được một vài tính cách của Lục Giam, đó là người không dễ dàng chịu thua, chơi cờ thua người khác, sẽ vẫn quần quít đòi chơi tiếp, thẳng đến khi người đó thể lực chống đỡ hết nổi bại bởi hắn thì mới chấm dứt, nói cách khác, là nhả nhận che giấu sự xấu hổ. Mà Ngô Tương còn trẻ đã thành danh, tính cách ngạo kiêu, làm sao dễ dàng nhận thua? Hai người lúc trước nếu không bị nàng khích tướng một câu kia, lúc ấy chắc hẳn cũng sẽ dừng tay, nhưng có một câu nói kia của nàng, chắc chắn là toàn tâm toàn ý đấu cờ tới người chết ta sống, phân ra thắng thua đến cùng, làm sao còn nhớ rõ canh giờ mừng thọ?

Đây cũng là kết cục nàng đang chờ mong.

Có thể thấy được, Lục Giam hôm nay nếu không tới kịp dập đầu mừng thọ Lâm lão thái thái, Lâm Ngọc Trân vốn lòng dạ hẹp hòi, hay ngờ vực vô căn cứ, còn dễ dàng bị người khác xúi giục nhất định sẽ cảm thấy vô cùng mất mặt, khẳng định sẽ tức muốn nổi điên, cảm thấy Lục Giam cố ý khiến nàng khổ sở. Mặc dù trước mặt người ngoài sẽ không tìm Lục Giam tính sổ, nhưng sau khi trở về sẽ thu thập Lục Giam, Lục Giam mặt ngoài không nói, trong lòng sẽ mang thù..... Ha ha, nhất định là một màn rất thú vị.

Mất thấy Lâm Ngọc Trân sắc mặt càng ngày càng âm trầm, Lâm Cẩm Dung bình tĩnh xoa xoa thái dương, quay đầu nhìn Lâm Ngũ đã có chút gấp gáp nói: “Ta nhớ ra rồi, ta ở gần rừng phong gặp bọn họ, bọn họ lúc ấy hình như đang nói muốn chơi cờ. Về phần sau đó đi đâu, ta cũng không biết.”

Lâm Ngũ trong mắt lộ ra một tia vui mừng: “Vậy chắc hẳn chính là ngồi trong đình sau rừng phong chơi cờ rồi. Nhanh, Tín Nhi, người chạy đi gọi người giục.”

Lâm Cẩm Dung hồ hững nhìn Tín Nhi nhanh như chớp chạy đi, thản nhiên xoa nhẹ mu bàn tay.

Lâm Ngọc Trân cố gắng tươi cười, gương mặt ửng đỏ nghiêm túc thấp giọng giải thích với Lâm lão thái gia, Lâm lão thái thái, sau đó để một mình Lục Vân làm lễ dập đầu hai lần trước Lâm lão thái thái, còn cười hi hi nói: “Ca ca không thoải mái, bảo người công đạo ta, để ngoại tôn nữ nhi thay hắn dập đầu trước ngoại tổ mẫu. Chúc ngoại tổ mẫu an khang, phúc thọ lâu dài.”

Lâm lão thái thái cười sáng lạn: “Tốt, thực ngoan.” Sau đó đưa cho hai hồng bao, cố ý thuyết minh một phần là cho Lục Giam.

Lâm Ngọc Trân thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấp giọng công đạo người bên cạnh: “Tìm được Nhị thiếu gia thì bảo hắn trực tiếp trở về nhà, đừng tới đây nữa!”

Lâm Cẩm Dung ngồi khá xa, tuy rằng không nghe thấy nơi đó đang nói gì, nhưng dựa vào hiểu biết, nàng biết Lâm Ngọc Trân đang có chủ ý, liền ghé vào tai Lâm Ngũ thấp giọng nói: “Ta nhớ rõ từ nơi này đến rừng phong bên kia có đường tắt – phía nam có một cửa ngách, nhưng ngày thường không có ai đi qua đó nên cửa đã bị khóa lại.”

Lâm Ngũ không biết chuyện vừa xảy ra phía Lâm lão thái thái và Lâm Ngọc Trân, chỉ một lòng một dạ cho rằng nên nhanh tìm thấy Lục Giam mang đến đây mới thỏa đáng, vì vậy nhân tiện nói: “Tứ tỷ, hai chúng

ta cùng đi tìm người mở cửa?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Ta không dám đi loạn. Bất quá, nếu có người hỏi đến, trong khoảng thời gian ngắn ta có thể che giấu uội.”

Lâm Ngũ ánh mắt phát sáng nhìn Lâm Cẩm Dung, trên mặt lộ ra tươi cười sáng lạn: “Ta sẽ nhớ ân tình của tỷ.” Chu thị là đương gia chủ mẫu, nàng cũng có vài phần tự tôn, cần gì phải mất công tự mình đi một chuyến này? Chỉ cần chuồn ra tùy tiện tìm một nha hoàn có thể thay nàng làm việc.

Lâm Cẩm Dung rũ mắt xuống, nhìn chân váy phần hồng viền màu lam của Lâm Ngũ vui vẻ biến mất dưới khoeo mắt, nhất thời không khỏi có chút sợ run. Nàng có nên làm vậy hay không? Tính kế trừng phạt Lục Giam, hay biết thời biết thế, tính kế để một trong ba đường muội thay mình gả cho hần đây?

Nàng lúc trước liên tục đặt ra hai giả thiết, cứ lặp đi lặp lại, chuyện này hoàn toàn có thể làm, hoàn toàn có lý do để thực hiện, chỉ cần nàng không lấy chồng, trong ba đường muội tất nhiên phải có một người gả đi, các nàng so với nàng thông minh lợi hại hơn, phụ thân mẫu thân cũng có thể lực hơn, nhất định sẽ không bị thăm giống như nàng. Nhưng một ý niệm trong đầu vẫn không thể không chế trào ra — vạn nhất các nàng cuối cùng vẫn có kết cục thảm thương như nàng thì làm sao đây?

Biết rõ hoàn toàn sự việc sẽ có kết cục đó, nàng còn tự tay thúc đẩy chuyện này, nàng so với kẻ vô lương tâm không nói đạo nghĩa, không để ý đến tình cảm cốt nhục mà nàng thống hận nhất thì có gì khác nhau?! Ba đường muội và nàng tình cảm tuy rằng không thể nói là thâm hậu, thậm chí còn có một chút khúc mắc, nhưng dù vậy vẫn không có thâm cừu đại hận gì. Lâm Cẩm Dung mâu thuẫn, đầu lưỡi lúc này cắn nát vẫn đau, cảm quạt quạt phẩy mấy hơi gió cho đỡ rát. Nàng thở dài, đành hành sự tùy theo hoàn cảnh vậy.

Lúc này từng nhóm một đã mừng thọ xong, bắt đầu ngồi vào bàn tiệc. Các nữ nhân ở lại đây tiếp đãi khách nữ, các nam nhân ra phòng bên ngoài để tiếp đãi khách nam. Lục Vân tất nhiên muốn cùng Lâm gia tỷ muội ngồi cùng bàn, tỷ muội trật tự ngồi vào chỗ của mình, Lâm Lục tiểu thư cùng Lâm Thất tiểu thư chú ý thấy Lâm Ngũ tiểu thư và Tín Nhi vắng mặt, nhìn nhau liếc mắt một cái, dựa vào gần Lâm Cẩm Dung hỏi: “Tứ tỷ, tỷ có biết Ngũ tỷ đi đâu không?”

Lâm Cẩm Dung bất động thanh sắc nói: “Biết, nàng đi nhà xí một chút.”

Cặp song sinh tuy là không tin, nhưng cũng không tiện hỏi rõ, chỉ cười nói: “Ngũ tỷ đi thật nhiều a.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, không nói đúng cũng không nói không đúng.

Lâm Lục liền cười: “Tứ tỷ, tỷ đã gặp Lục gia Nhị biểu ca chưa?”

Lâm Cẩm Dung vẫn như cũ vân đạm phong khinh trả lời: “Đã gặp.”

Cặp song sinh nhìn nhau liếc mắt một cái, các nàng biết, trong số các nàng, phải có một người gả cho Lục Giam, mà Lâm Cẩm Dung là trưởng tỷ, không nói nhất định chính là nàng, nhưng cơ hội của nàng khẳng định không nhỏ. Lâm Thất liền sinh sôi nói: “Hắn đang làm cái gì? Các người có nói chuyện không?”

Lâm Cẩm Dung hờ hững nói: “Hắn cùng Ngô Nhị ca ở chung một chỗ, ta không cùng hắn nói chuyện, chỉ nói chuyện với Ngô Nhị ca mà thôi.”

Lâm Lục cũng cười: “Ngô Nhị ca cùng Tứ tỷ vẫn đều hợp ý. Ta nhớ rõ, thân cô cô của hắn chính là mẹ của Tứ tỷ, đúng vậy không?”

Lâm Cẩm Dung từ chối cho ý kiến.

Lâm Cẩm Âm lại nghe không thuận tai, liền chìa chìa Lục Vân một bên đang tò mò nhìn tỷ muội các nàng lặng lẽ nói chuyện, trầm mặt bày ra uy phong của tỷ tỷ: “Nhắc tới bọn họ làm cái gì? Các muội tuổi cũng đã lớn, nói chuyện cũng nên chú ý đúng mực, đừng để người ta nói nữ nhi Lâm gia không có quy củ.”

Tỷ muội Lâm Tam cùng Lâm Tứ đều giống nhau chất phác không thú vị, nhưng làm cho người ta không thể hời hợt, cặp song sinh cơ hồ ngượng ngùng sờ sờ mũi, lộ ra vẻ mặt không hứng thú. Lâm Cẩm Dung cười cười, âm thầm ôm lấy cánh tay Lâm Cẩm Âm.

Lâm Ngũ tiểu thư trước khi tiệc bắt đầu nhẹ tay nhẹ chân đi vào, cười đến mặt mày loan loan ngồi xuống cạnh Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Đã chuẩn bị tốt. Đợi lát nữa hẳn đến sẽ cảm tạ chúng ta, tỷ nghĩ xem chúng ta nên bắt hắn tạ lễ thứ gì đây?”

14. Chương 14: Tạ Lễ

Nàng muốn nhận tạ lễ gì ư? Nàng muốn mẫu tử Lục Giam cùng Lâm Ngọc Trân nội bộ lục đục! Nàng muốn bọn họ không tin tưởng lẫn nhau! Lục Giam sẽ không chịu cưới nàng. Lâm Cẩm Dung chối từ nói: “Đâu có liên quan đến ta? Ta bắt quá chỉ nói với Ngũ muội một lời thật mà thôi. Muội muốn hỏi thăm ai mà không được?”

Thấy Lâm Cẩm Dung chẳng những không kể công, lại có ý không muốn dính dáng đến chuyện này, Lâm Ngũ vô cùng cao hứng, tự mình gấp cho Lâm Cẩm Dung thịt dê non mà nàng thích nhất vào đĩa của nàng, cười nói: “Tứ tỷ, tỷ ăn đi.” Mặc dù không tiện nói rõ ý tứ cảm tạ của nàng, nhưng rõ ràng tỏ vẻ rất thân thiết.

Cặp song sinh thấy thế, lập tức dừng hành động lấy lòng Lục Vân, ngược lại hoài nghi nhìn hai người đang vụng trộm làm trò quỷ gì.

Lâm Cẩm Dung chỉ để ý cúi đầu dùng cơm, Lâm Ngũ hưng phấn vài lần muốn cùng nàng nói chuyện, nàng đều biểu lộ tỏ vẻ không hứng thú. Lâm Ngũ mặc dù đụng vào vách tường mấy lần, nhưng nghĩ nàng từ trước đến nay cũng không nói nhiều, lại luôn giữ quy củ, cũng liền thôi.

Nhưng thật ra Lục Vân thấy Lâm Cẩm Dung ăn nhiều, vì vậy cũng bảo nha hoàn gấp ình thức ăn giống như của nàng: “Thật sự ăn ngon như vậy sao? Ta nếm thử xem?” Lại tò mò hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tứ biểu tỷ, tỷ không sợ béo sao?”

Nàng là khách nhân, Lâm Cẩm Dung không thể không đáp lời, liền cười nhẹ: “Nếu dễ bị béo, thì ngay cả uống miếng nước cũng sẽ bị béo, ta không phải dạng người như vậy, dù có ăn nhiều cũng không sợ.”

Lâm Ngũ liền che miệng nhìn cặp song sinh có vẻ châu tròn ngọc sáng (thân thể đầy đặn) cười nói: “Đúng vậy, có những người cả ngày chỉ uống nước, vậy mà vẫn béo được.”

Lâm Thất trầm mắt, định phát hỏa, nhưng Lâm Lục lại kéo tay nàng, ý bảo Lục Vân đang ngồi bên cạnh nhìn, rất mất mặt. Lâm Thất lúc này mới sinh sôi nhịn xuống tức giận, giả bộ chưa từng nghe thấy.

Lâm Ngũ đắc ý một phen.

Bàn bên cạnh, đúng là thời điểm náo nhiệt. Lâm Ngọc Trân rốt cuộc xuất môn gặp người quen, truyện cười như chuỗi châu ngọc khiến một đám người hướng Lâm lão thái thái mời rượu vui vẻ, chỉ hai ba câu đã khiến không khí trở nên sôi nổi, đỡ Lâm lão thái thái mặt mày hơn hớn, chỉ vào nàng cười nói: “Hầu nhi này, làm nương rồi mà còn nghịch ngợm như vậy.”

Mà Lục Giam, đã ở phía sau vội vã chạy vào.

Lâm Cẩm Dung vẫn âm thầm chú ý lập tức buông đũa, lấy khăn tay tao nhã xoa xoa khóe miệng, chờ xem diễn trò.

Lục Giam không hổ là Lục Giam, mặc dù mắc phải sai lầm lớn, mặc dù thấy mọi người đáng vẻ biểu tình khác nhau, mặc dù nhìn thấy Lâm Ngọc Trân gương mặt đột nhiên trở nên cứng ngắc, hẳn cũng vẫn bình tĩnh trầm mặc, trên mặt không hề thấy thần sắc hoảng hốt, chỉ im lặng trầm ổn đi về phía Lâm lão thái thái.

Lục gia Nhị phu nhân Tổng thị vẻ mặt ý cười, nhiệt tình gương giọng hướng hắn tiếp đón: “Nhị lang, chúng ta ở trong này.” Theo thanh âm này, Lục Giam trở thành tâm điểm của toàn trường, tiếng cười của mọi người chợt im bặt, tất cả đều đánh giá hắn cùng Lâm Ngọc Trân.

Hài tử chết giẫm này, Lâm Ngọc Trân trên mặt biểu tình càng cứng ngắc, nụ cười rốt cuộc không thể tiếp tục duy trì. Lâm Cẩm Dung thực rõ ràng nhìn thấy rèm mi nàng không chế không được run rẩy vài cái, trong mắt toát ra lửa giận cùng khuất nhục, môi mím chặt, một bộ dạng muốn phát hỏa, lại không thể phát hỏa, nghẹn khuất nói không nên lời.

Đủ khổ sở chưa? Cô cô đại nhân yêu nói dối yêu hư vinh, lòng dạ hẹp hòi? Phần tạ lễ này nàng thật sự cực kỳ vừa lòng. Người đọc sách chơi cờ thành si vốn là việc phong nhã, nếu là thân sinh, cũng bất quá chỉ trách cứ vài câu, nhưng không phải là thân sinh, vô tình cũng thành cố ý. Lâm Cẩm Dung không khỏi một trận khoái ý.

Lục Vân cúi đầu “Ai nha!” một tiếng, buông dưa đứng dậy ngăn đón Lục Giam.

Cũng không trách mẩu tử hai người khổ sở, thời điểm vừa mới mừng thọ, Lục Giam thất lễ chưa từng xuất hiện, là Lâm Ngọc Trân chính mồm cùng Lâm gia nói hấn không thoải mái, trước hết bảo hấn trở về nhà, Lục Vân còn dứt khoát nói dối, thay Lục Giam hướng Lâm lão thái thái dập đầu mừng thọ. Nhưng hiện tại, trước mặt nhiều người như vậy, Lục Giam lại xuất hiện, còn tinh thần chấn hưng đứng trước toàn trường, tương đương chọc thủng mặt mũi Lâm Ngọc Trân đã cố ý nói dối. Các nàng sao có thể không khó chịu?

Lâm Ngũ vốn hàm chứa tươi cười tự đắc nhìn hết thấy, thấy thế cũng thu hồi tươi cười, vụng trộm hỏi Lâm Cẩm Dung: “Làm sao vậy? Làm sao vậy? Nhìn bộ dáng cô cô có vẻ mất hứng, mà Vân muội muội sao cũng không vui vẻ?”

“Không biết, Lục gia biểu ca làm lỡ việc, cô cô đại khái có chút tức giận.” Lâm Cẩm Dung nâng má trường mắt nhìn. Cái gọi là tự làm bậy không thể sống, Lâm Ngọc Trân nếu thành thành thật thật nói ra, đừng cố giữ mặt mũi, thì giờ phút này khi lời nói dối bị vạch trần thì đâu có bị đánh mất thể diện? Nàng cũng không ngẫm lại, hôm nay nhiều người như vậy ra ra vào vào, Lục Giam cùng Ngô Tương trốn trong đình chơi cờ quên mất chuyện mừng thọ sao có thể giấu giếm?

Lục Vân dĩ nhiên chạy nhanh đến bên cạnh Lục Giam, quan tâm nhắc nhở hấn nói: “Ca ca, không phải huynh thân thể cảm thấy không thoải mái sao? Sao còn tới đây vậy?” Tiếp theo lại nhỏ giọng nói: “Huynh không gặp người mà mẩu thân sai đi tìm huynh sao?”

Lục Giam theo người Lâm Ngũ phách đi tìm hấn, sao có thể gặp được người của Lâm Ngọc Trân? Nhưng lúc này mấy điều này cũng chỉ vô dụng, hấn chỉ nhu hòa nhìn Lục Vân liếc mắt một cái, cũng không trả lời, cũng không dùng đệm, liền cởi áo choàng thay đệm quỳ xuống trước Lâm lão thái thái vẫn đang tươi cười dập đầu một cái, cất cao giọng nói: “Ngoại tổ mẫu, tôn nhi dập đầu chúc thọ người.” Ngoài ra một câu giải thích đều không có.

Lâm lão thái thái cũng là người trọng mặt mũi, trong lòng tuy rằng thực mất hứng, rốt cuộc cũng vì thể diện của ái nữ, liền cực kỳ thân thiết nói: “Mau đứng lên, mau đứng lên. Hài tử này, nếu thân thể không thoải mái, nên đi nghỉ ngơi, sao lại tới đây nữa? Người trong nhà, làm gì phải cẩn thận như vậy?”

Lục Giam cũng không khách sáo với bà, chỉ cười nhẹ: “Tôn nhi là cố ý vội tới chúc thọ với lão nhân gia, không dập đầu một cái thì trong lòng lại cảm thấy bất an.”

Lục Vân ở một bên vụng trộm nhìn biểu tình Lâm Ngọc Trân cười nói: “Ca ca tính tình luôn tích cực như vậy.”

Không phải bản thân sinh ra có khác, sao mới trở về đây được vài ngày đã khiến nàng mất thể diện thế này! Tiểu súc sinh này, ngày thường cũng không thấy biểu lộ gì! Uống cho nàng giáo dưỡng hấn nhiều năm như vậy! Hấn hồi báo nàng như thế sao? Chẳng lẽ là oán hận chất chứa nhiều ngày, vừa gặp mẩu thân đã quên hấn có thể có hôm nay là dựa vào ai? Lâm Ngọc Trân trong lòng lửa giận ngập trời, chẳng những cực kỳ giận dữ Lục Giam, cũng hận thấu người kia, miễn cưỡng giữ nguyên vẻ mặt, lộ ra một tươi cười vô cùng khó coi, cứng ngắc nói: “Muội muội đã thay con dập đầu trước ngoại tổ mẫu, trở về nghỉ ngơi đi thôi.” Mặc dù hết sức che giấu, nhưng ai cũng có thể nhận ra nàng bất khoái cùng phần nộ.

“Vâng, mẩu thân.” Lục Giam cúi xuống, rũ rèm mi thi lễ, nhẹ nhàng lui ra ngoài, thời điểm đi tới cửa bước thật nhanh, áo choàng trúc điệp thanh rất nhanh liền biến mất ở tại cửa.

“Ca ca!” Lục Vân cũng không muốn dự tiệc nữa, chạy nhanh đuổi theo.

Mẩu tử giấu giếm bắt khoái cùng cứng ngắc, phàm là người có mắt đều có thể nhận ra.

Lâm Ngũ cùng cặp song sinh đều có chút mơ hồ, cặp song sinh tâm tâm niệm niệm đều oán trách Ngô Tương hại Lục Giam, Lâm Thất thậm chí còn gọi Ngô Tương là sao chổi.

Lâm Ngũ thì đứng ngồi không yên, khẽ kéo tay áo Lâm Cẩn Dung nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, dường như ta có ý tốt nhưng lại làm ra chuyện xấu a? Sớm biết vậy ta đã không sai người đi tìm hắc, đỡ khiến cô cô mất mặt trước mặt mọi người, rồi lại giận chó đánh mèo trên người hắc. Ai nha, hắc có thể oán ta hay không?” Thời điểm nàng vừa mới sai người đi gọi Lục Giam, còn cố ý công đạo, nhất định phải để hắc biết được là nàng phái đi, là mối ân tình của nàng.

Lâm Cẩn Dung cúi mắt nói: “Muội cứ yên tâm đi, muội có ý tốt, hắc sẽ không oán trách muội.” Cũng không biết Lục Giam trên người rốt cuộc có ma lực gì? Vì sao ba đường muội vừa thấy hắc, trong lòng trong mắt cũng chỉ có hắc? Biết rõ hắc là con thừa tự, địa vị hèn mọn, lại còn trăm phương nghìn kế mong muốn được hắc ưu ái? Đúng rồi, hắc anh tuấn phong lưu, nhã nhặn nho nhã, lại có học vấn, sợ là không dựa vào mẫu thân phụ thân sớm muộn cũng sẽ trở nên nổi bật, nữ tử khuê phòng không thương hắc thì thương ai?

Nàng nhắm mắt, cười người khác làm chi? Khi đó nàng tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng đã thâm thích hắc. Cũng không biết vì sao lại thích hắc, có điều những lúc không có việc gì cũng nhớ đến hắc, muốn nhìn hắc nhiều hơn, mơ mộng cũng nhiều hơn.

Lục gia cầu hôn, Đào thị tình cảnh vô cùng gian nan, liền đáp ứng. Nàng tuy rằng cũng lo lắng về thân phận của Lục Giam, gả đến đó có thể sẽ chịu khổ sở, nhưng trái lo phải nghĩ, vẫn thật sự cao hứng. Nàng thiên chân nghĩ rằng, Lâm Ngọc Trân tốt xấu cũng là thân cô của nàng, máu chảy trong người các nàng là của Lâm gia, Lâm Ngọc Trân sẽ không quá hà khắc với nàng, mà Lục Giam tao nhã, cũng không phải hạng người lỗ mãng ác độc, hai nhà lại là thế hôn, chỉ cần nàng thật tình đối với bọn họ, sao lại không có ngày sau tốt đẹp? Huống chi còn có thể hỗ trợ tình cảnh của mẫu thân cùng Thất đệ, có sao không làm?

Ai có thể tưởng tượng được nàng lại gặp kết cục kia? Lục Giam đứng vào thế khó xử giữa mẫu thân phụ thân cùng dưỡng phụ dưỡng mẫu, vì vậy giữa trượng phu và thân cô cô nàng cũng lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Thân cô cô hoàn toàn là người lòng dạ hẹp hòi, hay soi mói, luôn thấy nàng không thuận mắt; Nàng nghĩ trượng phu là người tao nhã, không phải kẻ lỗ mãng hung ác nhưng trượng phu cũng hoàn toàn đối đãi với nàng quá mức lạnh nhạt, hắc chưa từng đánh nàng, cũng không từng nhục mạ nàng, hắc bất quá coi như không nhìn thấy nàng, chỉ nói nặng nhất với nàng có một lần, đại khái cũng chính là thời điểm sắp phát sinh sự việc kia, đôi mắt hắc đỏ au yên lặng nhìn nàng cúi đầu rơi lệ sau một lúc lâu, chỉ nói một câu: “Thực hối hận để ngươi sinh ra nó.” Chính là những lời này, đã phá hủy hoàn toàn tự tôn cùng tin tưởng của nàng, nàng cũng không bình tĩnh nói thêm một chữ với hắc. Nhưng chỉ có như vậy, cuối cùng hắc vẫn mang nàng đến ngôi miếu, thời điểm hắc nói cùng nhau đào tẩu, nàng lại dễ dàng tha thứ cho hắc.

Còn có người nào cam nguyện làm kẻ hạ lưu như nàng sao? Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng vòng vo cầm chén rượu sứ đưa qua trước mặt, một ngụm uống cạn rượu mật bên trong chén. Rượu mật mặc dù ngọt, nhưng dù sao vẫn là rượu, đầu lưỡi vốn bị thương lập tức trở nên đau rát, nàng vội lấy khăn lụa trong tay áo ra lau lệ ở khóe mắt, hàm chứa cười nói: “Đau chết mất. Cần phải đầu lưỡi.”

Uống rượu cũng cần phải đầu lưỡi? Lâm Cẩn Âm kinh ngạc nhìn nàng một cái, lo lắng sờ sờ trán nàng: “Có phải cảm thấy không khỏe hay không? Nếu không thoải mái thì đi về trước nghỉ ngơi, ta sẽ nói với tổ mẫu, sẽ không có ai trách phạt muội.”

Bất quá chỉ một chén nhỏ rượu mật, Lâm Cẩn Dung lại cảm thấy có chút mơ màng, liền mềm mại tựa vào người Lâm Cẩn Âm, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, ta không sao, để ta ở bên cạnh tỷ trong chốc lát. Thực thích cùng tỷ tỷ ở chung một chỗ.”

Lâm Cẩn Âm sờ sờ mặt của nàng, yêu thương nói: “Hài tử gốc ghéech này, tỷ tỷ ở ngay bên cạnh muội đây, ban đêm sợ thì chuyển qua ngủ với ta?”

15. Chương 15: Chim Quốc 1

Vừa nghe nói muốn mình chuyển qua ngủ cùng Lâm Cẩn Âm, Lâm Cẩn Dung đột nhiên tỉnh rượu, lái sang chuyện khác: “Tỷ xem Hoàng di nương hôm nay cũng thật ngoan hiền.” Bên kia Hoàng di nương nhu thuận đứng phía sau Đào thị, vẻ mặt mỉm cười nâng khăn gấp đồ ăn, muốn ân cần bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Đào thị cũng không cố ý làm khó nàng, chỉ coi như không nhìn thấy.

Lục chú ý của Lâm Cẩm Âm quả thật chuyển hướng, nhìn qua vài lần, cười nói: “Quả nhiên là vậy, sao đột nhiên lại như thế?”

“Tỷ tỷ còn không biết?” Lâm Cẩm Dung liền đem chuyện Lâm Diệc Chi kể lại cho Lâm Cẩm Âm nghe, lại đem một vài nội dung trong cuộc nói chuyện giữa nàng và Hoàng di nương.

Lâm Cẩm Âm cười rộ từ nội tâm, vô cùng thân thiết vỗ hai má của nàng: “Trưởng thành rồi a? Ta còn sợ muội ngày thường yếu đuối, trải qua chuyện vừa rồi càng trở nên nhất gan sợ phiền phức. Hiện tại xem ra, thật đúng là vui sướng ngoài ý muốn.”

Lâm Cẩm Dung ngược nhảy dựng, che giấu nói: “Ta đã suy nghĩ cẩn thận mấy ngày, luôn nhường nhịn là không được, ta cũng đã lớn, phải thay mẫu thân phân ưu.”

Lâm Cẩm Âm khe khẽ thở dài: “Như vậy cũng tốt, bằng không ta có gả đi cũng không yên tâm. Tính tình kia của mẫu thân, dũng mãnh có thừa trí mưu không đủ.....” Nói tới đây, nàng ngậm miệng, không nói hết câu chỉ đưa mắt nhìn hoa văn trên vải trải bàn, vẻ mặt tâm sự.

Lâm Cẩm Dung thấy không khí nặng nề, liền bốn cọt cười nói: “Tỷ tỷ có thấy Đại biểu ca không?”

Lâm Cẩm Âm mặt đỏ hồng, vội nói: “Hắn ở bên ngoài viện, ta ở bên trong viện, sao có thể thấy hắn?”

Lâm Cẩm Dung chống cằm nói: “Ta đã lâu không gặp Đại biểu ca. Ta định nói với nương muốn mang theo Thất đệ tới gặp hắn, nương nhất định sẽ không ngăn ta. Ngày bé Đại biểu ca luôn quan tâm chúng ta, cũng không biết lần này mang theo đồ chơi gì tới đây?” Sau đó liếc mắt nhìn Lâm Cẩm Âm. Thân thích càng qua lại càng quen thuộc, nàng muốn tìm hiểu nhiều sự việc, muốn mượn sự trợ giúp của Đào Phụng Đường, cho nên lời này cũng không phải hoàn toàn đùa đùa Lâm Cẩm Âm.

Lâm Cẩm Âm khe khẽ dùng hàm răng trắng nhỏ xinh nhẹ nhàng cắn môi hồng nhuận, hơi hơi uốn éo thân mình, tức giận nói: “Muội muốn đi gặp thì tự đi đi, nói với ta làm cái gì?”

Lâm Cẩm Dung nhìn tỷ tỷ không được tự nhiên bộ dạng then thùng, không khỏi vui vẻ cười rộ lên. Kiếp trước, người mà nàng luôn hâm mộ chính là Lâm Cẩm Âm, Lâm Cẩm Âm cùng Đào Phụng Đường, đó là mối lương duyên hạnh phúc lại ngọt ngào, mẹ cùng cậu đối đãi với Lâm Cẩm Âm rất tốt, thật sự khiến người khác cực kỳ hâm mộ. Lúc này đây, nàng có thể có cơ hội gặp được mối lương duyên như vậy hay không?

Không bao lâu sau, Lục Vân từ ngoài đi vào. Không đợi nàng ngồi vào chỗ của mình, cặp song sinh cùng Lâm Ngũ liền khẩn trương hỏi nàng: “Thế nào? Nhị biểu ca không bị trách phạt chứ?”

Lục Vân thập phần miễn cưỡng cười nói: “Không có việc gì. Ca ca đã ngồi vào vị trí ở ngoài viện.” Nàng thoáng dừng một chút, lời lẽ có vẻ chân thành, nhưng trong trường hợp đó Lâm Cẩm Dung nghe tới ngược lại là khẩu khí giấu đầu hở đuôi: “Kỳ thật mẫu thân ta nhìn thì nghiêm khắc, nhưng đối với ca ca là thập phần khoan dung sủng ái. Ca ca đối với chúng ta cũng rất tốt, ta thích nhất là ca ca.”

Tình cảm huynh muội bọn họ có thể thật sự tốt đẹp, nhưng với dưỡng phụ dưỡng mẫu thì sao, thật khó mà nói ra, đó là bằng mặt không bằng lòng, tính cách khác biệt. Lâm Cẩm Dung ngoái đầu nhìn Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân đã lại tươi cười cùng mọi người, có điều nụ cười hơi gượng gạo, có vẻ có nhiều tâm sự.

Sau khi thọ yến tan, mọi người vây quanh Lâm lão thái thái ra bên ngoài xem diễn kịch. Sân khấu kịch được dựng lên bên cạnh hồ nước, chỗ ngồi xem diễn là tòa tiểu viện hai tầng. Dưới lầu là nam nhân ngồi, trên lầu là chỗ của nữ tử, náo nhiệt lại không đến mức rối loạn lễ nghi.

Theo lý nhiều khách nhân như vậy không thể ngồi đủ, nhưng có vài khách nhân có việc hoặc cũng do tính tình, tan tiệc liền cáo từ rời đi, còn lại đều là bằng hữu thân thuộc của Lâm gia, cho nên địa điểm này rất thích hợp.

Trên sân khấu diễn viên chính đang biểu diễn chính người nổi tiếng nhất, vừa xuất hiện liền giành được hàng loạt sự ủng hộ. Lâm Cẩm Dung từ trước đến nay không thích mấy thứ này, hơn nữa căng da bụng chùng da mắt, ngồi ở góc sáng sủa nhìn trong chốc lát, ánh mắt bắt đầu rời rạc, chỉ khi nhìn thấy Lâm Ngọc Trân cùng Lục Nhị phu nhân trong lúc đó sóng ngầm mãnh liệt mới có chút tinh thần. Đột nhiên da đầu tê rần, tất cả buồn ngủ đều tan thành mây khói.

Lâm Cẩn Dung tức giận ôm đầu quay lại, chỉ thấy Lâm Thận Chi cười tủm tỉm đứng ở phía sau nàng, trong tay còn cầm mấy sợi tóc của nàng, vẻ mặt đắc ý nghịch ngợm.

Lâm Cẩn Dung đau đầu kéo hẳn đến bên cạnh mình, trách mắng: “Sao tự dưng lại kéo tóc của tỷ? Là ai dạy đệ?”

Lâm Thận Chi chỉ chỉ lầu bên dưới nói: “Ta cùng Lục Ngũ ca đánh đố, nếu ta có thể nhổ một sợi tóc của tỷ, hẳn liền cho ta một con chim quốc.” Bởi vì sinh ra không dễ, từ nhỏ được nuông chiều, lại có chút nghịch ngợm, hoàn toàn không lo lắng với việc mình đã làm, đối với vẻ giận dữ của Lâm Cẩn Dung cũng không hề sợ sệt, một sợi tóc của tỷ tỷ có thể đổi lấy một con chim quốc, tất nhiên không phải là đại sự khó khăn gì.

Lâm Cẩn Dung trong lòng đột nhiên phát hỏa, vội hỏi Lâm Thận Chi: “Nói như vậy, nếu có người đáp ứng cho đệ một con chim quốc, muốn đệ chặt một ngón tay của ta, đệ cũng đáp ứng?” Kiếp trước, Lâm Thận Chi vốn không có tiền đồ, thậm chí chỉ vì một nữ tử mà nghe người ta xúi giục đi trộm cổ đồng trân quý của Lâm Tam lão gia, khiến Lâm Tam lão gia tức giận hung hăng đánh hẳn một trận. Gia tộc lụn bại cùng với gia tử trở thành trò cười, Đào thị vừa tức vừa đau không còn chút mặt mũi, bị bệnh ước chừng khoảng nửa năm, từ đó tính tình trở nên càng quái gở, vì vậy nàng cũng không muốn Lâm Thận Chi trở thành người như vậy!

“Ta.....” Lâm Thận Chi thấy Lâm Cẩn Dung thần sắc nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn, còn có chút lo sợ bất an nhìn về phía Lâm Cẩn Âm cầu tình. Lâm Cẩn Âm đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Cẩn Dung, cảm thấy nàng có chút chuyện bé xé ra to, liền kéo kéo Lâm Cẩn Dung, thấp giọng nói: “Bất quá là tiểu hài tử vui đùa, giáo huấn vài câu cũng được rồi, cần gì phải nghiêm khắc như vậy? Ngày mừng có cần phải làm vậy không?”

Lâm Cẩn Dung quét mắt nhìn vài tỷ muội thân thiết ngồi chung quanh một cái, kéo Lâm Thận Chi ra bên ngoài để giáo huấn. Lâm Cẩn Âm thấy thế lo lắng, cũng muốn theo ra ngoài, nhưng nghĩ nghĩ, lại thấy giống trống khua chiêng ngược lại không tốt, chỉ gọi Xuân Nha cùng Lệ Chi chạy theo sau, bản thân vẫn như cũ ngồi xuống xem diễn.

Lâm Cẩn Dung một hơi đem Lâm Thận Chi kéo dài đi ra cầu thang, dắt hẳn xuống lầu. Lâm Thận Chi thấy tình thế không ổn há mồm muốn hét gọi nường, Lâm Cẩn Dung hung tợn nói: “Đệ dám kêu! Đệ mà kêu ta sẽ sai người đem con chim quốc kia nấu chín!”

Lâm Thận Chi mắt đỏ au nói: “Tứ tỷ hư, tỷ dám!”

Lâm Cẩn Dung hung hăng nói: “Ta sao không dám? Đó là tóc trên đầu ta đổi lấy, ta muốn làm thế nào thì sẽ làm như thế!” Lập tức thanh âm trở nên mềm nhũn: “Bất quá nếu đệ nghe lời ta, ta tạm tha cho nó một mạng.”

Lệ Chi cùng Xuân Nha ở phía sau thấy vậy, hoang mang liếc mắt nhìn nhau một cái. Tứ tiểu thư hôm nay làm sao vậy? Từ trước đến nay cũng chưa từng thấy nàng như vậy. Nàng luôn có bộ dáng ôn hòa, ngoan ngoãn xảo xảo im lặng. Hay là bị chuyện đó dọa sợ vì vậy tính tình cũng thay đổi rồi?

Đã thấy Lâm Thận Chi trong mắt nhanh chóng tràn ngập một tầng sương mù, đáng thương hề hề nhìn Lâm Cẩn Dung cầu xin tha thứ: “Tứ tỷ, ta sai rồi.”

Hắn ngày thường vốn phần nộn xinh đẹp, đôi mắt đen láy ẩm ướt, thoát nhìn đáng yêu thương tiếc nói không nên lời, Lâm Cẩn Dung trong lòng mềm nhũn, cơ hồ muốn xoa đầu hắn, bàn tay vươn ra lại kiên định rút trở về, thân nhiên nói: “Vậy đệ nói cho ta nghe, đệ sai ở đâu?”

Lâm Thận Chi hé ra cái miệng phần hồng nhỏ nhắn, không biết nói mình sai ở đâu, chỉ phải thuận theo Lâm Cẩn Dung xuống lầu, nhỏ giọng cầu xin: “Tứ tỷ, ta đưa chim quốc cho tỷ chơi cùng được không?”

Lâm Cẩn Dung không nói được, cũng không nói không được, động tác cũng trở nên ôn nhu hơn. Thất đệ vẫn là tiểu hài tử không hiểu chuyện, thừa dịp bây giờ còn nhỏ, nàng dần dần dạy hắn đạo lý này cũng được.

Lệ Chi cùng Xuân Nha thấy thế, cũng không lên tiếng ngăn cản, chỉ cẩn thận đi theo hai tỷ đệ xuống lầu.

Mới bước xuống lầu, chỉ thấy Lục Luân từ một bên nhô đầu ra, gương mặt ngăm đen béo tròn tươi cười lấy lòng: “Tứ muội muội, muội rút cục cũng xuống rồi.”

Lâm Cận Dung trừng mắt nhìn hấn một cái, không thèm quan tâm đến hấn, liền đem Lâm Thận Chi kéo đến một bên trong rừng trúc, hạ giọng nói: “Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo(người quân tử thích tiền tài, nhưng trước hết phải có đạo lý), đệ muốn chim quốc, có rất nhiều phương pháp có được, hoặc là mang theo người đi bắt, hoặc là mở miệng nói với ta, vốn không có gì khó khăn. Vì sao phải làm như vậy?”

Thấy Lâm Thận Chi có vẻ không hiểu, cũng không đồng ý, liền nâng tay giựt một sợi tóc của nó, nói: “Có đau hay không?”

Lâm Thận Chi lập tức ôm da đầu nói: “Đau. Nhưng mà có làm sao, bắt quá chỉ là mấy sợi tóc mà thôi. Ta đã muốn nhận sai, tỷ còn muốn thế nào? Tỷ không thương ta a!” Sau đó chỉ lo giương mắt nhìn Lục Luân trốn phía sau Lâm Cận Dung đang nháy mắt ra hiệu.

“Được, một sợi tóc mà thôi, không đáng là gì.” Lâm Cận Dung liền kéo tay hấn, khoa tay múa chân nói: “Vậy nếu là một ngón tay, một bàn tay thì sao? Hoặc là một chân, thậm chí cả cái đầu thì sao?” Thanh âm của nàng càng ngày càng cao, càng ngày càng nghiêm khắc: “Hôm nay là vì một con chim quốc, nhưng trên đời này những thứ khiến con người động lòng đầu chỉ có một mình nó! Tâm thuật bất chính, ngày tháng trôi qua, dần dần sẽ hình thành tính cách muốn đi đường ngang ngỗ tất, còn ai coi trọng đệ nữa!”

Lục Luân nghe giống như đang quở trách chính mình, nghe không nổi nữa, ho khan một tiếng đi ra nói: “Được rồi, đều là lỗi của ta, muội muốn trách thì trách ta là được. Bắt quá chỉ muốn cùng muội đùa một chút, muốn gọi muội xuống lầu chơi mà thôi. Nhìn bộ dạng hung hăng này, chắc chắc, bệnh một hồi lại thay đổi thành bộ dáng này a.....”

Lâm Cận Dung nghiêm túc nhìn hấn nói: “Lục Ngũ ca, không liên quan đến huynh. Ta đang dạy Thất đệ đạo lý làm người.”

Lục Luân đỏ mặt nói: “Hấn còn nhỏ, cũng chỉ là một sợi tóc. Muội muốn xả giận, thì nhổ tóc trên đầu ta là được rồi.” Nói xong quả thực nghiêng đầu hướng về phía Lâm Cận Dung.

Lâm Cận Dung lui về phía sau một bước, nói: “Ta không phải vì tóc ta bị nhổ, mà là bởi vì hấn còn nhỏ, rất nhiều đạo lý hấn không hiểu, không muốn về sau đi sai đường, cho nên ta mới dạy hấn đạo lý làm người.”

“Chuyện bé xé ra to, làm sao có thể đi sai đường gì chứ?” Lục Luân nhàm chán vuốt đầu nói: “Ta như thế nào cũng cảm thấy không thể nhận ra muội, trước đây tuy rằng hay khóc lóc tốt xấu vẫn thích vui đùa, hiện tại lại một bộ dáng ra vẻ nói đạo lý, thật sự là không thú vị.”

“Lục Ngũ đệ, Tứ muội muội nói đúng. Quân tử có việc nên làm có việc không nên làm, không nên coi thường không làm việc thiện dù nó nhỏ nhất, đối với việc ác dù nhỏ cũng không thể cứ thế cho qua. Đạo lý này nên dạy cho Thất đệ biết được lúc hấn còn nhỏ.” Ngô Tương cười tủm tỉm cùng Lục Giam, Lục Kinh, Lâm Diệc Chi một đường đi tới.

16. Chương 16: Chim Quốc 2

“Lý luận, ta nói lại được với các người sao?” Lục Luân cau mày đưa tay vuốt mũi, hấn không thích đọc sách, nguyện vọng lớn nhất chính là khảo thí võ cử, đến một ngày ngân khôi ngân giáp, hoành thương cầm trong tay, uy phong lẫm lẫm, bảo vệ quốc gia trở thành đại tướng quân, đại anh hùng.

Ngô Tương cũng không để ý, chỉ mỉm cười, đi đến bên người Lâm Thận Chi nhẹ nhàng xoa đầu hấn, nói với Lâm Cận Dung: “Tuy là như vậy, phạm là dạy dỗ đều cần phải có quá trình, không thể nuốt hết một ngụm to chỉ trong một lần. Nên chậm rãi giảng giải, mưa dầm thấm đất, hấn mới có thể ghi tạc trong lòng, tự giác làm theo.”

Lục Giam vừa xuất hiện, Lâm Cận Dung mất đi tự tại, hấn không thể chạy nhanh cách ra xa, liền cúi mắt nói: “Đã biết.”

Lục Luân không kiên nhẫn nói: “Ta nói, các người không xem diễn, chạy đến đây làm cái gì?”

Ngô Tương tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Lục Giam: “Lục Nhị ca có chút buồn bực, ta đưa hấn đi ra ngoài một chút.” Kỳ thật là Lục Giam chỉ lo chơi cờ đã quên lễ tiết mừng thọ, vì thế một đám bên ngoài Lâm gia từ tổ phụ, cậu, biểu ca tự ình là nam nhân trưởng thành vây quanh hấn, người tới ta đi, ngấm ngấm

nói hần tài khí không đủ, còn muốn giảng đạo hiểu nghĩa, có đức hạnh mới là phong phạm của bậc quân tử, tương lai cũng mới có thể thành tài. Ngô Tương thấy không thuận mắt, nói rõ là do chính hần kéo Lục Giam chơi cờ mới xảy ra sai lầm, tiếp theo lại tìm cơ dẫn Lục Giam ra ngoài giải sầu.

Lục Kinh cười đến ánh mắt mị thành một đường: “Đúng vậy, bên trong vừa buồn tẻ lại âm ỹ.”

Lục Giam nhìn Lục Kinh liếc mắt một cái, thản nhiên chớp mắt, nhìn về phía một cảnh trúc điệp ở bên cạnh, trên mặt nhìn không ra cao hứng, cũng không thấy vẻ mất hứng, chỉ có đôi mắt đen lầy giống như hồ sâu.

Làm người khởi xướng, Lâm Cận Dung lập tức đoán ra chân tướng, nàng nhanh chóng nhìn Lục Giam cùng Ngô Tương liếc mắt một cái, lại rủ mắt xuống.

Rốt cuộc vẫn muốn làm bằng hữu tốt sao? Kiếp trước, Ngô Tương cùng Lục Giam vốn là bằng hữu như hình với bóng, sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì mà trở nên xa lạ, thậm chí giáp mặt còn giả vờ như không nhìn thấy nhau. Nguyên nhân nàng nửa điểm cũng không biết, sau khi nghe Lục Vân nói vài câu, cũng thấy như vậy thật không tốt, liền muốn đứng giữa khuyên nhủ. Có điều Lục Giam không nói nguyên nhân cho nàng biết, vừa nghe nàng nhắc tới Ngô Tương liền trở mặt. Có một lần, hần đang cùng nàng ngắm tuyết mai phẩm trà, nàng thấy hần tâm tình khá tốt, liền đánh bạo nói ra, Lục Giam đột nhiên biến sắc, một cước đá bàn trà ngã lộn, sau đó phát tay áo bỏ đi. Chỉ còn lại một mình nàng mặc danh kỳ diệu (không hiểu vì sao) ủy khuất nhìn trà đổ ra đất mà thương tâm rơi lệ.

Sau đó hần cả đêm không về; cũng từ đó nàng không dám ở trước mặt hần đề cập đến Ngô Tương; mà nàng có gặp được Ngô Tương cùng Ngô Tương chào hỏi cũng là lén lút không dám để hần biết; Lại sau đó nhi tử độc nhất chết đi, hần đối với nàng oán hận chất chứa càng sâu; Hần cùng nàng càng lúc càng xa, nói cũng không được vài câu; Rồi cuối cùng thì sao, hần muốn mạng của nàng! Tình bằng hữu này cuối cùng sẽ bất thành, không bằng hiện tại phá hủy đi thôi!

Lâm Cận Dung chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Lục Luân sáng sủa cười: “Lục Ngũ ca, đem chim quốc kia của huynh lấy ra cho ta xem.”

Lục Luân vốn đang ủ rũ lập tức biến mất vẻ ủ oải, đắc ý dào dạt nói: “Muội không phải đang mắng Thất đệ rất nghiêm khắc sao? Còn muốn xem chim quốc làm gì?”

Lâm Cận Dung nói: “Tốt xấu cũng đổi bằng mấy sợi tóc của ta, mà nói tới, huynh cũng không thể thất tín với Thất đệ của ta.”

“Không hề, ta luôn giữ thủ tín.” Lục Luân giương cằm, ra lệnh với gã sai vặt Trường An: “Lấy ra đây!”

Trường An cười hì hì theo bên hông lấy ra một cái lồng nhỏ tinh xảo, giống như hiến vật quý vào tay Lục Luân. Lục Luân vung tay áo, đem lồng chim quốc đưa lên cao, thóp bụng nói với mọi người: “Đến xem đại tướng quân của ta đây, cũng không thể tùy tiện bắt gặp đâu!”

Lâm Thận Chi hưng phấn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, kiễng chân kéo tay áo Lục Luân: “Cho ta! Lục Ngũ ca nhanh cho ta!”

Lục Luân nhéo hai má hần một cái, rộng rãi nói: “Cầm đi!”

“Tứ tỷ, các người đang làm gì vậy?” Thanh âm của Lâm Thất tiểu thư mang theo một tia hưng phấn rõ ràng vang lên.

Lâm Cận Dung theo tiếng nhìn lại, thấy ba đường muội cùng Lục Vân mang theo nha hoàn ma ma, thần sắc khác nhau đứng ở cách đó không xa nhìn chằm chằm mình. Cặp song sinh bộ dáng như bắt trộm tại trận, Lâm Ngũ thì bĩu môi, có vẻ như oán trách mình không gọi nàng theo cùng. Lục Vân lại ôn ôn nhu nhu cười, ánh mắt khiến người ta thấp phần thoải mái.

Lâm Cận Dung lười để ý xem các nàng đang nghĩ cái gì, thản nhiên chỉ chỉ lồng sắt trong tay Lâm Thận Chi nói: “Đang nhìn chim quốc.”

Vài tiểu cô nương liền hi hi ha ha đi tới, miễn cưỡng ngăn chặn ý xấu hổ trên mặt, giả bộ trấn định cùng đám người Ngô Tương, Lục Giam thi lễ, sau đó hưng phấn nói: “Là chim quốc nha, để ta xem nào.” “Cái mổ thật lớn! Nói vậy rất lợi hại?” “Là bắt được từ đâu vậy?”

Lục Luân cực kỳ đặc ý: “Tất nhiên là do ta mang đến.”

“Thật xinh đẹp, cho ta được không?” Lâm Thất là nhỏ nhất trong đám nữ hài tử Lâm gia, từ trước đến nay luôn được sủng ái, cũng bá đạo nhất, không đợi Lục Luân đáp ứng, vội đoạt lấy lồng sắt trong tay Lâm Thận Chi, cười hì hì đưa cho nha hoàn bên người, định bảo nha hoàn cầm cho nàng.

Lâm Thận Chi khấn trương, nhịn không được khóc nức nở nói: “Là của ta, là của ta.” Sau đó kiễng chân với lồng chim trong tay Lâm Thất.

Lâm Thất có hành động kia, đơn giản chỉ muốn khoe khoang, tỏ vẻ bản thân trong đám tỷ muội cao hơn một bậc, được mọi người vài phần kính trọng. Giờ phút này thấy Lâm Thận Chi như vậy, trong lòng có chút xấu hổ, thấy Lâm Thận Chi thật sự đáng ghét. Phụ thân mẫu thân có thể lực, Lâm Thất chưa từng để một tiểu hài tử nhỏ bé như hân ở trong mắt, liền một tay cầm lồng chim, một tay đặt lên đầu vai Lâm Thận Chi, đẩy mạnh một cái, trách mắng: “Rõ ràng là của Lục Ngũ ca, sao lại biến thành của đệ? Không có quy củ! Thích khóc lóc thì cách xa ta một chút!”

Lâm Cẩm Dung vươn tay định đỡ, nhưng đã không kịp, Lâm Thận Chi bị đẩy ngã, đặt mông ngồi dưới đất gào khóc, chỉ giấy lát lệ đầy mặt, hé ra mặt đỏ hồng. Lâm Thất có chút hoảng hốt, Lâm Lục lại nhíu mày nói: “Lão Thất! Sao đệ lại xấu tính như vậy! Thất tỷ bất quá chỉ đẩy nhẹ đệ một chút thôi, đệ đã ngã lăn ra đất gạ người lên tiếng khóc thét? Tuổi còn nhỏ học gì không học lại học mấy thứ này, hoàn toàn không có nửa điểm khí độ, một thân bỉ khí!”

“Đây vốn là của hân! Làm tỷ tỷ lại vô thanh vô tức đoạt chim quốc của ấu đệ, còn đánh mắng ấu đệ, khóc cũng không cho khóc? Ai mới không quy củ? Lâm gia chúng ta cũng không bao giờ dạy dỗ như vậy!” Ân thị người còn muốn tu tiên, đây không phải lần đầu tiên cũng không phải lần cuối cùng, Lâm Cẩm Dung sớm đã quên mọi thứ tồn tại quanh mình, lửa giận tận trời nhưng trên mặt vẫn mang vẻ bình tĩnh đem Lâm Thận Chi kéo ôm vào trong ngực, một bên lau lệ cho hân, một bên thấp giọng nói: “Nam tử hân, có rất nhiều việc, không đáng để đệ ngồi dưới đất khóc lóc?” Đợi Lâm Thận Chi im tiếng, mặt lạnh nhìn cặp song sinh: “Hân tuy nhỏ, nhưng cũng là huynh đệ của các muội, các muội không yêu thương hân thì thôi không nói tới, nhưng đã làm sai thì phải nhận lỗi.”

Cặp song sinh thấy nàng nghiêm mặt bộ dáng hùng hổ, hoàn toàn không giống như trước ôn nhu trầm mặc, không khỏi có chút khiếp sợ. Lâm Thất trừng mắt, phô trương thanh thế: “Tứ tỷ tỷ nói cho rõ ràng, ai đánh hân mắng hân? Rõ ràng hân ỷ vào mình tuổi còn nhỏ mà xấu tính! Hơn nữa, là chim quốc của hân sao? Rõ ràng là của Lục Ngũ ca. Tỷ ỷ mình là tỷ tỷ, lên mặt không nói đạo lý chẳng?!”

Lâm Cẩm Dung lạnh lùng tà nghệ nhìn nàng, đi về phía trước từng bước, nàng phát dục có vẻ sớm, so với Lâm Lục cùng Lâm Thất đều cao hơn nửa cái đầu, như vậy từ trên cao nhìn xuống, làm cho Lâm Thất không tự giác lui ra phía sau từng bước, giữa đầu nói: “Chẳng lẽ tỷ còn dám đánh ta?”

Muốn bắt nạt đệ đệ của nàng, cứ bước qua xác của nàng đi! Lâm Cẩm Dung rất nhanh nắm tay thành quyền quơ quơ trước mặt nàng, cười lạnh nói: “Xin lỗi!” Nếu tỷ muội song sinh này không biết phân biệt tốt xấu, nàng không sợ trước mặt mọi người giáo huấn các nàng, lưu lại ác danh, mà ác danh này rất nhanh sẽ nổi tiếng.

Có nha hoàn thấy tình thế không ổn, muốn lên tiếng khuyên bảo, nhưng Lâm Cẩm Dung ánh mắt sắc bén liếc qua khiến nha hoàn sợ tới mức lui về phía sau. Lệ Chi cùng Xuân Nha cũng bất động thanh sắc đứng bên cạnh Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Thận Chi.

Thấy bọn tỷ muội bị dọa sợ, hoàn toàn bị hủy hình tượng, hơn nữa là cặp song sinh mình hận nhất, Lâm Ngũ không khỏi tâm hoa nộ phóng (vui vẻ), phe phẩy cây quạt chính nghĩa hát đệm: “Thất muội, muội hơi quá đáng! Chúng ta đều thấy rõ ràng là muội không nói đạo lý, bắt nạt Thất đệ! Lục muội, muội cũng thật là, không phân biệt tốt xấu, thật sự không phải là hành vi của một tỷ tỷ. Nhanh nhận lỗi đi.” Sau đó mỉm cười tiến lên đỡ Lâm Thận Chi: “Thất đệ đừng khóc, Ngũ tỷ có thủy tinh cao rất ngon, cho đệ ăn được không?”

Lâm Lục căm hận nhìn Lâm ngũ liếc mắt một cái, sau đó lại nhìn nhìn mấy nam hài tử ở bên cạnh, lập tức thay đổi biểu lộ khuôn mặt tươi cười trước Lâm Cẩm Dung khuyên nhủ Lâm Thất: “Quên đi, quên đi, là hiểu lầm thôi. Chúng ta lúc trước đều nhìn thấy là Lục Ngũ ca lấy ra, Lục Ngũ ca cũng nói là hân mang

đến, ai ngờ hần vô thanh vô tức đột nhiên đưa cho Thất đệ? Chúng ta không biết mà thôi. Hôm nay là ngày mừng thọ của tổ mẫu, đều là tỷ muội nhà mình, Tứ tỷ cần gì phải khiến nhóm biểu ca chê cười?” Nghe thì có vẻ là lời hay, ngụ ý cũng muốn Lâm Cẩm Dung buông tha việc này.

Chê cười thì thế nào? Giữ mặt mũi cũng có thể nấu thành cơm ăn sao? Nàng kiếp trước chính là cố kỵ không muốn mất mặt, cho nên mới chết vì sĩ diện! Lâm Cẩm Dung khinh thường cười nhạo một tiếng: “Thất đệ tuy nhỏ, nhưng cũng có thể diện, làm tỷ tỷ cũng không cho hần thể diện, không làm gương tốt, sau này sao có thể dạy dỗ hần nên người?”

Lục Luân đã sớm tức giận không nhịn được, nghe vậy liền đem Lâm Lục đẩy ra, lại vươn tay béo tròn ngăm đen đuổi ra trước mặt Lâm Thất, trừng mắt nói: “Đưa đây! Vốn ta đã đưa cho Lâm Thất đệ, muội còn muốn bá đạo đoạt lấy? Ta chưa từng thấy qua nữ nhân như vậy, không nói đạo lý, không hiểu quy củ! Cũng không sợ tương lai không có ai muốn lấy về hay sao!”

Nữ nhân?! Tiểu cô nương mới mười hai tuổi lại bị hần gọi là nữ nhân! Nữ hài tử sắc mặt đều biến đổi, Lâm Lục cùng Lâm Thất đen mặt, Lục Vân muốn cười lại không dám cười, hé ra mặt trướng đỏ bừng, Lâm Ngũ không hề cố kỵ “Xì” một tiếng cười, Ngô Tương thì nhướn mày, Lục Giam trong mắt cũng lộ ra ý cười thần nhiên.

Chỉ có Lục Kinh phụng phịu đánh Lục Luân: “Đệ thật vô liêm sỉ! Ai kêu đệ nói muội muội như vậy? Ăn nói thô lỗ, xem ta trở về bầm mủ thân, đánh cho đệ không phân biệt được phương hướng!”

Lục Luân rít gào: “Lục lão tam! Huynh cứ mách thử xem!” Sau đó đỏ mặt tía tai đối với Lâm Thất rống giong: “Lâm Thất tiểu thừa! Đưa ta chim quốc! Chim quốc của ta có bị đá chết cũng không cho người! Nữ nhân chết dẫm này!”

17. Chương 17: Chim Quốc 3

“Tên mập đen này! Người dám mắng ta như vậy?” Lâm Thất hơn nửa ngày mới miễn cưỡng tiêu hóa được những lời này, đôi mắt đỏ ửng khuất nhìn về phía mọi người xung quanh, nhưng thấy Lâm Diệc Chi ngược mắt nhìn bầu trời làm bộ như cái gì cũng chưa thấy, Lục Kinh vẫn đang vẽ mặt mạc danh kỳ diệu nhìn cười muốn chết, Ngô Tương mặc dù nghiêm trang, khóe mắt cũng hơi nhử lại, Lục Giam còn lại chỉ thần nhiên nhìn nàng, một đôi mắt trong sáng dường như tràn ngập hèn mọn cùng khinh thường, Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Ngũ lại không cần phải nói, vẻ mặt yếm khí, mà Lục Vân đứng một bên rủ mắt bờ vai khẽ run rẩy.

Nàng hôm nay thật mất mặt! Đối với Lâm Thất, lòng tự trọng của một tiểu thư nhất thời đã bị thương tổn nghiêm trọng, máu toàn thân đều vọt lên mặt, nàng không cần nghĩ ngợi đưa tay ném mạnh lồng chim xuống đất, dùng chân dẫm đạp, nức nở hô một tiếng: “Các người đều bắt nạt ta! Ta sẽ mách với tổ mẫu!” Sau đó bụm mặt chạy ra ngoài rừng trúc.

“Thất muội!” Lâm Lục thấy thế, oán hận trừng mắt nhìn tỷ đệ Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, rồi cũng đuổi theo.

Cặp song sinh kia vốn được nuông chiều, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, Xuân Nha nghĩ ngợi, cũng chạy theo sau.

“Độc nhất là tâm của nữ nhân, lời này quả nhiên là thật, con chim này đâu có tội tình gì mà chọc nàng giận? Ta tốn nhiều khí lực mới bắt được, cứ như vậy mà mất mạng, thật sự là mệnh khổ nha.” Lục Luân rung đùi thở dài một hơi, lại hèn mọn nói: “Nhiều người có mặt ở đây, bản thân đã phạm lỗi lại có ý muốn trả đũa đi cáo trạng, phi phi phi! Thật vô sỉ!”

“Ai nha, Thất muội vốn đang xấu hổ thôi! Nàng cũng không phải người vô sỉ như vậy?” Lâm Ngũ khôi hài, cười nói: “Nàng từ trước đến nay tính tình đều như thế, không hiểu chuyện, khiến các biểu ca chê cười.” Vừa nói ánh mắt vừa liếc về phía Lục Giam, Lục Giam phát hiện, hướng nàng cười nhẹ, Lâm Ngũ nhất thời sợ tới mức lông mi run lên, hé ra mặt đỏ giống như sắp chảy máu, ý niệm tràn ngập trong lòng, hần hướng nàng nở nụ cười, hần không trách nàng! Hần nhớ ân tình của nàng! Chưa kịp nghĩ ngợi đã thốt ra: “Nhị biểu ca, lúc trước ta không phải cố ý, huynh đừng trách ta.”

Lục Giam nghiêm túc nói: “Biểu muội đừng lo lắng. Vốn là lỗi của ta, sao lại oán trách muội? Chưa kịp nói lời cảm tạ, cảm ơn muội.”

Bộ dáng của hắn cũng không giống như giả bộ, Lâm Ngũ nhất thời vui mừng quá đỗi. Nghĩ đến, Lâm Lục cùng Lâm Thất phẩm hạnh như thế, ai sẽ thích các nàng? Còn có Tứ tỷ bình thường ôn nhu nhân tính, hôm nay lại làm ra loại chuyện bưng hân hung hăng này, ít nhiều cũng nhờ con chim quốc kia, thật sự là phúc tinh của nàng. Bốn tỷ muội có ba người đồng thời đã rút dài, Lâm Ngũ cười thật tươi.

Đang say mê suy tưởng, chợt nghe thấy một bên Lâm Thận Chi cầm xác chim quốc trong lồng sắt ra, ngồi xổm gào to một tiếng khóc òa lên. Nước mắt của hắn trào ra, không được bao lâu như một chuỗi vòng châu rơi thẳng xuống đất, trong chốc lát liền khiến bùn đất trước mặt hắn trở nên ẩm ướt.

Lâm Cẩm Dung nhìn xem mà đau đầu, đành phải ngồi xổm xuống trấn an hắn: “Đừng khóc, hai ngày nữa ta sẽ bắt một con khác thật đẹp cho đệ.”

Lâm Thận Chi không nghe, kéo tay áo của nàng khóc khàn cả giọng: “Ta muốn nó sống lại! Ta không cần một con khác!”

Lục Luân nhíu mày nói: “Lâm Thất đệ thật không có đạo lý! Đã chết chính là đã chết, sao có thể sống lại? Cùng lắm thì ta ngày khác bắt cho đệ. Đệ kéo tay áo Tứ tỷ khóc lóc cái gì? Có bản lĩnh thì đá Thất tỷ mấy cái đi!”

Lâm Cẩm Dung dở khóc dở cười, cũng không ngại trên tay Lâm Thận Chi ôm xác chim dính đầy bùn đất và máu tươi, chỉ ôm hắn vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ sau lưng hắn, ôn nhu dỗ dành: “Được, được, chúng ta sẽ nghĩ cách làm cho nó sống lại, sẽ như khuôn như dạng. Thất đệ đừng khóc a, đệ đã sắp trưởng thành rồi, người khác sẽ chê cười, ngoan nào.”

Lâm Thận Chi ôm cổ tỷ tỷ, tiếng khóc dần dần xuống thấp. Lâm Cẩm Dung ôm thân thể ấm áp mềm mại của đệ đệ, một cảm giác vừa mềm nhũn vừa chua xót đã lâu không có thành linh trào ra, chẳng bao lâu lúc trước, nàng cũng là như vậy ôm một thân thể mềm mại nho nhỏ nhẹ giọng dỗ dành, nhưng chỉ trong nháy mắt, tiểu sinh mệnh kia liền trở nên lạnh lẽo, cứng ngắc, không bao giờ biết khóc không bao giờ biết nở nụ cười nữa. Rốt cuộc là lỗi của ai? Lâm Cẩm Dung trong lòng nhất thời một trận đau đớn, khóe mắt cũng cay nồng, đành cố gắng liều mạng nhịn xuống.

“Nhìn xem Lâm Thất đệ như vậy.....” Ngô Tương trong mắt có vài phần ý cười, thấp giọng nói với Lục Giam: “Ta nhớ tới ngày bé lúc ta phạm lỗi, Đại tỷ ta cũng dỗ dành ta như vậy.”

Lục Giam trầm mặc nhìn bóng dáng tỷ đệ Lâm Cẩm Dung, không nói được lời nào.

Lâm Diệc Chi ở một bên quan sát hồi lâu, mới đi đến bên cạnh tỷ đệ Lâm Cẩm Dung thử thăm dò nói: “Thất đệ, đệ đừng thương tâm, ta cho đệ mượn con rùa con của ta chơi vài ngày. Ngày mai ta sẽ bảo người đi bắt chim cho đệ, mặc dù không chắc sẽ đẹp được như con này, nhưng chắc cũng không khác biệt bao nhiêu.”

Lâm Cẩm Dung kinh ngạc nhìn hắn một cái, hướng hắn gật gật đầu: “Ca ca có tâm.” Rốt cuộc vẫn có khoảng cách, nếu Lâm Diệc Chi là bào huynh của nàng, mắt thấy cặp song sinh bắt nạt Lâm Thận Chi mà không có hành động gì, thẳng đến lúc sau mới tiến lên nói mấy ý tốt. Bất quá cũng thế, nàng vốn cũng không mong đợi bọn họ có thể thân mật khăng khít, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Lâm Diệc Chi được nàng cảm tạ một tiếng, vội ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Lục muội cùng Thất muội nhất định sẽ đi cáo trạng, làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Dung hờ hững nói: “Không làm sao cả, như thế nào thì như thế ấy. Vốn là các nàng vô lý, nhiều người đều thấy.” Chẳng lẽ bảo nàng trở mắt nhìn ấu đệ bị cặp song sinh bắt nạt mà nén giận? Dù là con cháu Lâm gia, dựa vào cái gì khiến người của Tam phòng bị khinh bỉ? Nén giận, bất quá là làm cho hai phòng khác càng thêm khinh thường Tam phòng mà thôi, nên hành động như thế nào thì cứ thế mà thực hiện.

Lâm Diệc Chi lo lắng nói: “Nhị bá mẫu tất sẽ không từ bỏ ý đồ.” Nhị phòng được sủng ái quá mức, từ trước đến nay tranh cường háo thắng đã quen, dã tâm càng lớn, gần đây thậm chí còn muốn cùng Đại phòng tranh tài cao thấp. Lúc này Lâm Cẩm Dung cùng Lục Luân dạy dỗ một trận, làm cho cặp song sinh ở trước

mặt thiếu gia hai nhà Lục, Ngô lộ ra bản tính xấu, Nhị bá mẫu sao có thể dễ dàng tha cho Lâm Cẩm Dung? Đừng nói là nàng, chỉ sợ chính mình cũng bị vạ lây.

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn Lâm Diệc Chi: “Ca ca sợ? Ta không sợ, ai muốn trước mặt ta bắt nạt huynh đệ tỷ muội của ta, trừ phi bước qua xác ta!” Một câu này, nàng nói ra trăm nghìn thiệt, so với Lâm Cẩm Dung trước kia luôn nhất gan thành thói quen, có việc phát sinh liền tức sự nhình nhân (nhân nhượng cho khỏi phiền hà về sau), dần dần đã hoàn toàn khác xa.

Âm lượng lúc nàng nói những lời này không hề nhỏ, Lục gia huynh đệ cùng Ngô Tương đều nghe thấy, cùng nhìn về phía nàng. Lục Luân lại hướng nàng vươn ngón tay cái, đồng dạng nói: “Ồ, muội rất cục đã xuất sư! Muội lúc trước thường hay khóc nhè, hoặc trốn tránh không dám lên tiếng, ta lúc đó rất coi thường muội!”

Ngô Tương nghiêng đầu nhìn nàng, tặng nàng một nụ cười mỉm. Về phần những người khác, Lâm Cẩm Dung theo bản năng lướt mắt qua không nhìn đến.

Lâm Diệc Chi thu hồi ánh mắt, muốn nói gì đó nhưng rút cục cũng không nói ra, chỉ cúi đầu thở dài, nói: “Ta đi tìm phụ thân.”

Lâm Cẩm Dung từ chối cho ý kiến, nàng đối với Lâm Tam lão gia chưa bao giờ ôm trông mong gì, nói vậy Lâm Tam lão gia nhất định sẽ cố làm ra vẻ nói, chuyện của tiểu hài tử người làm tỷ tỷ như nàng chen vào làm gì? Đã không khuyên nhủ, còn khiến chuyện trở nên phức tạp hơn? Sau đó sẽ mặc kệ. Hẳn đối với các nàng mà nói, bất quá cũng chỉ có trách nhiệm phụ thân về mặt hư danh mà thôi, có hẳn ở đây, các nàng đơn giản trên danh nghĩa không phải là cô nhi quả phụ, nhưng hẳn không ở đây, kỳ thật cũng không có tổn hại gì đặc biệt.

Nhưng chuyện ngày hôm nay, nàng cũng không biết cuối cùng nên giải quyết thế nào cho ổn thỏa. Bắt đầu từ lúc đụng phải Lục Giam ở nơi mà hẳn không nên có mặt, có một số việc không chịu khống chế xuất hiện lệch lạc, ví dụ như sau đó Lục Giam trúng kế của nàng, chọc giận Lâm Ngọc Trân, lại đến sự kiện chim quốc vừa rồi, đều có điểm sai lệch vượt ngoài tầm khống chế.

Nhưng vậy thì thế nào? Lâm Cẩm Dung rũ mắt xuống nhìn đỉnh đầu Lâm Thận Chi thầm nghĩ: Đây chỉ là một hồi tranh cãi của tiểu hài tử, nhiều người nhìn thấy, tổ mẫu không thể bắt công, Nhị bá mẫu dù hung hăng bá đạo, cũng không thể làm cách nào. Hơn nữa, cho dù nếu có xử sự bất hợp lý, thật sự muốn trừng phạt nàng, nàng cũng chấp nhận, người sống trên đời, không thể để người khác xem thường cùng bắt nạt! Mọi người đều có thói hư tật xấu, thích bắt nạt người luôn nén giận để việc trôi qua ổn thỏa, nàng không bao giờ muốn làm kẻ để bị người khác ăn, bị người bắt nạt còn cho rằng điều đó là đương nhiên nữa.

Thiếu niên không biết tư vị của sầu lo, nhóm thiếu gia tiểu thư cũng không để tâm vào chuyện này, mà cùng đùa vui nói giỡn. Lâm Cẩm Dung cũng không có tâm tư để nhìn Lục Giam ghê tởm mình, đồng thời có cặp song sinh đi cáo trạng nàng cần phải lưu lại chứng cứ để xử lý, liền thi lễ rồi nói: “Ta đưa Thất đệ đi rửa mặt thay quần áo, các ca ca mời tự tiện.”

Lâm Ngũ thấy nàng thật sự rời đi, vội chạy tới kéo ống tay áo nàng thấp giọng nói: “Tỷ thật sự phải đi? Còn lại một mình ta phải làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Dung đem ống tay áo của mình bị bàn tay đầy bùn cùng máu đỏ của Lâm Thận Chi dấy bẩn hướng trước mặt nàng nói: “Muội cảm thấy bộ dạng này của ta thích hợp ở đây vui đùa sao? Còn có Thất đệ như vậy, để cho người khác nhìn thấy cũng không tốt.”

“Chắc!” Lâm Ngũ ghét bỏ lui về phía sau một bước, lông mày khê cau hờn dỗi nói: “Ta đây làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Lục Vân đang xấu hổ nói chuyện cùng Ngô Tương, nói: “Muội cũng không thể bỏ lại Lục gia biểu muội chứ? Bằng không người ta sẽ nói chúng ta thất lễ.”

Lâm Ngũ nhất thời mặt mày hớn hở, đúng lý hợp tình nói: “Vậy tỷ mau đi đi, ta phải ở lại cùng Lưu Vân biểu muội.” Sau đó hướng Lâm Cẩm Dung chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Tỷ vừa rồi hung hăng quá a, bất quá thật sự là đáng giận, tỷ yên tâm, đợi lát nữa nếu hai kẻ lòng dạ hẹp hòi kia nháo loạn, ta sẽ thay tỷ làm chứng, nói các nàng ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo.”

Lâm Cẩn Dung cười nhẹ: “Ta đây trước đa tạ Ngũ muội.” Nàng vì bảo vệ Lâm Thận Chi, bản thân cũng không làm ra chuyện gì xấu. Một khắc tỉnh lại từ trong mộng kia, nàng mặc dù không muốn phổ độ chúng sinh, xả thân như đức phật, nhưng cũng không muốn vi phạm nguyên tắc của mình, trở thành tiểu nhân ác độc vì muốn đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Con người vốn ích kỷ, xu cát tị hung (tìm đến điều lành mà tránh điều xui xẻo) là bản năng, nhưng cũng nên hiểu rõ, cái gì là đúng? Cái gì là sai? Nàng đã lột xác khỏi một Lâm Cẩn Dung thông khổ chạy trốn chết kia.

18. Chương 18: Phong Ba 1

Lại nói cặp song sinh sau khi ra khỏi rừng trúc, một trước một sau chạy vào chỗ xem diễn, Lâm Thất lệ đầy mặt, nức nở gọi một tiếng “Tổ mẫu”, liền chui đầu vào trong lòng Lâm lão thái thái cũng không ngăn lên nữa, Lâm lão thái thái xem diễn đang mê mẩn, chợt thấy nàng như thế, không khỏi bị hù nhảy dựng, liền thanh nói: “Đây là làm sao vậy?”

Cặp song sinh rất biết cách cáo trạng, Lâm Thất không nói một lời, chỉ ôm Lâm lão thái thái khóc lóc không ngừng, liền hấp dẫn ánh mắt toàn trường, khiến mọi người chú ý.

Sau đó Lâm Lục theo đuôi mà vào, trộm dò xét nhìn Đào thị nhỏ giọng nói: “Lục Ngũ ca cho Thất đệ một con chim quốc, Thất muội chưa thấy bao giờ nên tò mò, muốn tới gần để nhìn một cái, Thất đệ không cho còn ngồi bệt xuống đất khóc lóc, ta khuyên hai câu, Tứ tỷ liền mắng Thất muội và ta vô lễ, muốn chúng ta nhận lỗi trước Thất đệ, nếu không sẽ động thủ đánh Thất muội. Trước mặt ca ca hai nhà Lục, Ngũ, ta sợ sự tình náo loạn, liền nói hai câu khuyên nhủ ý muốn tức sự ninh nhàn, nào biết Lục Ngũ ca liền nhảy ra mắng chúng ta không quy củ, là nữ nhân chết dẫm, tương lai không có một ai muốn lấy về.....” Nói xong liền cúi đầu, ủy khuất nắm góc áo, hai giọt nước mắt trong vắt rơi xuống, một bộ dạng vừa khổ sở vừa thẹn thùng đến cực điểm

Nàng vừa nói xong, Lâm Thất liền khóc lớn hơn nữa, tựa như bị ai đó lấy dao đâm vào người vậy.

Lâm lão thái thái nhíu lông mày, Lâm Ngọc Trân đang cùng Lâm Nhị phu nhân nói giỡn cũng dừng lại, đau lòng nhìn về phía ái nữ, lại không có ý tốt nhìn về phía Đào thị.

Đào thị cũng như cơn mây, lập tức định nói rằng nữ nhi của nàng không phải người không phân rõ phải trái, rõ ràng là cặp song sinh vu oan giá họa, vừa hé miệng chưa kịp lên tiếng, đã bị Ngũ thị đè lên cánh tay, thấp giọng nói: “Đừng xúc động, trước nhìn xem tình huống thế nào rồi nói sau.”

Xuân Nha theo sát phía sau cũng đi đến, ở bên tai Đào thị nhẹ giọng nói vài câu. Đào thị nghe chân tướng rõ ràng, lại giận tím mặt, thầm nghĩ Nhị phòng thật sự khinh người quá đáng, đầu tiên người làm mẫu thân không tích đức, làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, không biết thu liễm khiến Lâm Cẩn Dung bị khiếp sợ, tiếp theo nữ nhi của nàng ta còn dám đối với Lâm Thận Chi động thủ, giờ phút này trước mặt mọi người cố tình phá hủy danh dự của Lâm Cẩn Dung, muốn nhả cũng không thể nhả nhìn nổi, thật sự muốn phát hỏa. Thấy tình thế không ổn, Lâm Cẩn Âm cùng Ngũ thị mỗi người một bên gắt gao đè lại, thấp giọng khuyên giải an ủi.

Ngũ thị nói thầm: “Người đừng phân không rõ nặng nhẹ, đây là trường hợp nào chứ? Nháo loạn thì bản thân dù có lý cũng biến thành vô lý.”

Lâm Cẩn Âm thì nói: “Tổ mẫu không phải còn chưa nói gì sao? Giờ phút này khiến tổ mẫu mất mặt vẫn là cặp song sinh, trước nên nhẫn nhịn xem thế nào, tứ muội tính tình mềm mại biết lễ nghĩa mọi người ai cũng biết.”

Đào thị cố gắng nhịn, trên trán gân xanh đều nổi lên, chung quy tận lực áp chế cơn lửa giận, thấp giọng cười lạnh: “Ta thật muốn xem các nàng sẽ nháo thế nào?”

Lục gia Nhị phu nhân Tống thị (mẫu thân của Lục Kinh và Lục Luân) ngồi ở một bên nghe xong cười gượng nói: “Lục Ngũ tiểu tử hỗn đản này, sao lại không biết đúng mực như vậy?” Lập tức vươn tay nâng Lâm Thất dậy, dùng khăn lụa của mình lau lệ cho nàng: “Đến đây, tiểu thư ngoan của ta, nước mắt của một tiểu thư khuê các rất quý giá, đừng hơi một tí là khóc lóc, đừng chấp nhặt với tiểu tử hỗn đản kia. Ta sẽ thay con thu thập tiểu tử hỗn đản kia, bảo hắn nhận lỗi để con hết giận.”

Lục Luân dù có tiếng bất hảo, nhưng lời này thật sự khó nghe đến cực điểm, có điều Lâm lão thái thái vẫn rất phong độ cười khách khí nói: “Đừng trách bọn họ, tiểu hài tử vui đùa, nổi nóng nói vài ba câu thất lễ, tất nhiên lúc nói ra cũng không nghĩ nhiều, đều là lời vô tâm, sao có thể cho là thực?”

Lâm Đại phu nhân Chu thị cũng cười: “Đúng vậy, đúng vậy, tiểu hài tử cãi nhau là chuyện rất bình thường. Nếu chuyện nào cũng phải phán xét rõ ràng, ta thấy tốt nhất là chúng ta chuyện gì cũng đừng làm!” Có chút ba phải, ý tứ hy vọng mọi chuyện không được giải quyết.

Đào thị nếu là người thông minh, nên tiến lên cúi đầu phục tùng, kiểm điểm nói vài câu nhu thuận, nhưng nàng luôn cho rằng bản thân mình mới đúng, ngồi tại đó phụng phịu không nói được một lời.

Lâm Nhị phu nhân không cam lòng liếc Đào thị một cái, hờn giận trách cứ cặp song sinh: “Hai người các con cũng không hiểu chuyện. Hôm nay là ngày mừng thọ của tổ mẫu, có gì ủy khuất không thể để sau hay sao? Không nên làm âm ỉ trước mặt các khách nhân! Một chút đúng mực đều không có, bản thân là một tiểu thư mà giờ thành bộ dạng gì đây, không sợ người khác chê cười hay sao! Còn không đi xuống rửa mặt chải đầu? Rửa mặt chải đầu xong ở trong phòng sao chép nữ giới, không chép đủ một trăm lần không cho phép ra ngoài!” Không hề phân trần đã gọi nha hoàn bên người của cặp song sinh đỡ hai người lui xuống, sau đó đứng dậy cùng Lâm lão thái thái và mọi người nhận lỗi: “Đều là thiếp thân giáo dục nữ nhi không chu toàn, khiến lão thái thái ưu phiền, khiến các vị trưởng bối bằng hữu tỷ muội chê cười.”

“Thôi, các nàng biết sai là được rồi.” Lâm lão thái thái ha ha cười, gương mặt đầy nếp nhăn quay đầu nói với các tỷ muội: “Thật sự khiến các vị chê cười, trong nhà tiểu hài tử nhiều, đúng là hay nghịch ngợm gây sự. Dù là quần áo nghiêm khắc, nhiều lúc khó có thể ép buộc bọn họ!”

Mọi người cười cười, đều nói Lâm gia gia giáo kỳ thật rất nghiêm khắc, có điều hài tử nhỏ tuổi, thiên tính hoạt bát, cần phải từ từ mài giũa. Còn nói hài tử nhà mình cũng rất ngoan ngoãn, so sánh với chuyện này quả thực chỉ có hơn chứ không kém, ai ngày bé mà không nghịch ngợm như vậy? Mọi người đều khiêm tốn mấy câu, vì thế sự tình này trôi qua hòa thuận vui vẻ, mọi người tiếp tục xem diễn uống trà.

Lâm Cẩm Âm thì lo lắng thật sự, tổ mẫu nhà mình trọng nhất mặt mũi, bình thường lại cưng chiều Nhị phòng cùng cặp song sinh, cặp song sinh này nháo loạn, Nhị bá mẫu nhìn thì công chính nghiêm minh, kì thực rắp tâm ác độc, mẫu thân của mình từ trước đến nay chưa bao giờ biết thể hiện nhún nhường tùy theo hoàn cảnh, chỉ sợ trong lòng Lâm lão thái thái đang rất khó chịu. Thất đệ thật ra tuổi nhỏ nhất lại là tôn tử sẽ không bị trách cứ, Tứ muội sợ rằng không thể tránh khỏi bị trách phạt. Vì thế còn có chút đứng ngồi không yên, chỉ hận không thể chạy nhanh xuống tìm Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Thận Chi, bảo bọn họ đừng lên lầu nữa, né tránh trận bão tố này, nhưng thấy người Nhị phòng chặt chẽ nhìn mấy người Tam phòng, muốn đi cũng không dễ.

Đang lúc đứng ngồi không yên, Hoàng di nương thiện tâm hiểu ý thấp giọng nói: “Tam tiểu thư, để ta đi nhìn thử xem.” Trong lòng nàng nghĩ đến Lâm Diệc Chi, chỉ sợ Lâm Diệc Chi không cẩn thận cũng liên lụy, dù trong việc này không có liên quan, vẫn chọc giận phu nhân cùng các đích nữ, nàng phải nhân cơ hội an bài một phen mới thỏa đáng. Nàng biết, chuyện lúc trước của Lâm Diệc Chi chưa được hoàn toàn giải quyết, con người vốn sinh tồn trong kẻ hở, vốn không chuyện nhàn hạ mà không phải dùng đến mách lới, dù sao trước tiên cũng phải lo lắng chu toàn.

Lâm Cẩm Âm mặc dù không tin tưởng nàng lắm, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, liền cười nói: “Làm phiền di nương, thỉnh di nương bảo hai người tạm thời né tránh trước, đừng đến đây khiến mọi người mất vui.” Sau đó lại đánh mắt ra hiệu cho nha hoàn Sơn Trà bên người, Sơn Trà liền tươi cười nâng đỡ Hoàng di nương: “Di nương, bệnh người còn chưa hết hẳn, nô tỳ đỡ người đi nghỉ.”

Hoàng di nương cười, cũng không tức giận, được Sơn Trà thân ái nhiệt tình dẫn xuống lầu tìm Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Thận Chi.

Mọi người chăm chú xem diễn, thừa dịp thời điểm thưởng bạc cho đội tạp kịch, Lâm lão thái thái đứng dậy thay quần áo, quả nhiên sai người gọi Đào thị đến, cau mày bình tĩnh thản nhiên nói: “Tứ nha đầu không phải bị bệnh sao? Sao không ở trong phòng dưỡng bệnh, hoặc là ngồi yên ở đây xem diễn, lại mang theo Thất đệ náo loạn? Nàng là trưởng tỷ, đệ đệ muội muội có lỗi gì thì phải khuyên nhủ ngăn đón, ngược lại lại đứng đầu chuyện này. Đã sắp đến tuổi cập kê, còn cùng Lục Ngũ tiểu tử hỗn đản kia ở chung một chỗ, làm ra mấy chuyện vô liêm sỉ này, nói mấy lời xấu xa khó nghe làm bại hoại khuê danh của muội muội, tỷ

muội bị người khác nhục nhã, chẳng lẽ nàng còn thể diện sao? Nửa điểm cũng không khuyen nhũ, khiến người khác chê cười Lâm gia! Người gọi nàng cách xa Lục Ngũ cho ta, rồi tới gặp Lục nha đầu, Thất nha đầu nhận lỗi, tỷ tỷ muội muội thân ái cùng đi tới đây, ngồi xuống nói chuyện, việc này cũng coi như được giải quyết.”

Lòng người sao có thể thiên vị như vậy? Không hỏi xanh đỏ trắng đen liền nhận định là lỗi của hai tỷ đệ nhà mình? Lâm lão thái thái cũng nói Lục Ngũ bất hảo, chẳng lẽ Lâm Cẩm Dung còn có thể sai sử xúi giục hấn mắng mỗ cặp song sinh hay sao? Thật sự là chê cười! Dù thế nào Lâm Cẩm Dung tính tình vốn là nhu nhược, nếu không vì thấy đệ đệ yêu quý bị bắt nạt sao có gan lớn động thân bước ra? Rõ ràng là vô tội, lại bắt nàng đi nhận lỗi với cặp song sinh, về sau chỉ sợ Nhị phòng càng dấm dáp lên nữ nhân của Tam phòng mất thôi! Trong nhà hạ nhân ai mà không nịnh ngọt người có quyền thế mà khinh thường người thế yếu? Chủ tử yếu đuối cũng bị khinh bỉ! Nàng kiên quyết không đáp ứng!

Đào thị chỉ cảm thấy huyết thái dương giựt giựt hốt hoảng, nâng mắt nhìn Lâm lão thái thái cứng ngắt nói: “Bà bà mình giám, Tứ nha đầu từ trước đến nay tính tình yếu đuối nhân tính, Thận Chi tuổi lại nhỏ, nào dám sinh sự? Lục Ngũ bất hảo ai ai cũng biết, các tiểu thư bình thường đại môn không ra nhị môn không mại (ý chỉ luôn ở trong phủ kín cổng cao tường, ít khi xuất môn), cùng biểu ca biểu muội thân thích gặp mặt số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, sao có thể cùng hấn gây sự bắt nạt người? Lại làm sao có thể quần khách nhân nói những gì? Rõ ràng là Lục tiểu thư cùng Thất tiểu thư khinh người quá đáng, người ngoài không nhẫn nhịn được, mới tự rước lấy nhục! Dựa vào cái gì bắt Tứ nha đầu nhận lỗi trước các nàng? Chẳng lẽ bắt tỷ đệ bọn nó bị mắng cũng không biết đáp lại, bị đánh cũng không biết hoàn trả, có ủy khuất cũng phải nhẫn nhịn vì đại cục, mới có phong phạm của trưởng tỷ? Nhị tẩu là chất nữ ruột thịt của người, nhưng nữ nhi của ta cũng là tôn nữ ruột thịt của người! Người sao có thể chỉ nhìn một phía liền nhận định là lỗi của bọn nó?! Thật không công bằng!”

“Ta không công bằng?! Đào gia nuôi dưỡng nữ nhi thật ngoan! Người nói ta bất công, không ưu ái mẫu tử các người? Giống như người mục vô tôn trưởng (trong mắt không có trưởng bối), đối với mọi chuyện đều tranh cường bao che khuyết điểm, ác ngôn ác ngữ, thì có năng lực dạy dỗ ra nữ nhi thế nào! Ta là muốn tỷ muội bọn nó hòa thuận, giữ lại thể diện, bắt quá chỉ nhún nhường một chút, chuyện trôi qua Tứ nha đầu vẫn được lợi, ta chẳng lẽ không phải muốn tốt cho bọn nó?” Lâm lão thái thái bị Đào thị nói cho nghẹn hơi, trước mặt hạ nhân vẫn phải giữ chút quy củ, ngữ khí cũng càng trở nên nghiêm khắc.

Đào thị cười lạnh nói: “Muốn tốt sao, chính là bất công khiến người khác không thuận mắt.”

“Người mục vô tôn trưởng, thật đúng là nghiệp chương mà, để ta thay phụ thân, mẫu thân người giáo huấn người!” Lâm lão thái thái nổi giận dưng dưng gơ quả trượng lên hướng về phía Đào thị.

Tính tình của Đào thị luôn là vậy, rõ ràng là một câu khẩu thị tâm phi mềm mại có thể khiến chuyện trôi qua êm đẹp, vì sao mỗi lần đều cố tình ăn nói gay gắt khiến mọi chuyện không thể thu xếp.

19. Chương 19: Phong Ba 2

Đào thị một bên trốn tránh một bên lớn tiếng nói: “Lục nha đầu, Thất nha đầu trước mặt mọi người thất lễ khiến người mất mặt, bà bà vì vậy mà trút giận lên ta sao? Đây không phải là đánh giá phiến diện, cho rằng Tứ nha đầu có lỗi muốn nàng nhận hết tội sao? Còn nói là vì muốn tốt cho nàng, rõ ràng chính là ủy khuất nàng, nàng có thể được lợi gì chứ?”

“Phụ nhân chanh chua, nghiệt chương nhà người! Khiến ta tức chết mất!” Lâm lão thái thái chạy một lúc cũng không thể đuổi kịp nhi tức, mặt thở hồng hộc, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, cũng không dám gây ra động tĩnh lớn, chỉ sợ nếu để người khác nghe thấy sẽ mất hết mặt mũi.

Lâm Cẩm Âm ở một bên rình coi thấy tình thế không ổn, vội vọt lên, ôm cổ chân Lâm lão thái thái, quỳ gối trước mặt bà gấp giọng nói: “Tổ mẫu bớt giận! Mẫu thân con trời sinh tính quật cường bộc trực, dù miệng nói như vậy, nhưng cũng không có ý chống đối lão nhân gia người, làm ra việc bất hiếu kia. Thỉnh tổ mẫu đừng cùng nàng so đo, muốn đánh thì đánh tôn nữ nhi đây! Chuyện vừa rồi, quả thật là Lục muội, Thất muội vô lý, mọi người đều thấy. Nhưng tổ mẫu nói cũng đúng, Tứ muội là tỷ tỷ, càng nên khuyen nhũ, che

chở muối muối mới phải. Nhưng tuổi nàng chưa lớn, khó tránh khỏi đôi lúc chưa phân rõ thị phi đúng sai, chuyện qua đi con sẽ dạy dỗ nàng thật tốt.”

Lâm lão thái thái cũng bất quá chỉ muốn phô trương thanh thế, sự tình giờ quả trạng đánh nhĩ tức như vậy, bà tự nhận dòng dõi thư hương như Lâm gia vốn không nên làm, huống chi bà cũng sợ Tam nhĩ tức vốn tính cách mạnh mẽ không để ý đến hậu quả kêu lên, khi đó thể diện gì cũng mất sạch. Vì thế liền thuận thể buông quả trạng, cả giận nói: “Hôm nay là ngày lành của ta, bên ngoài có khách, ta phải giữ mặt mũi, ta thấy người bên ngoài của Tam nhĩ tức có mặt ở đây nên không muốn cùng nó so đo! Nếu có lần sau, sẽ không dễ dãi như thế đâu!” Sau đó nổi giận đùng đùng cầm quả trạng đi ra bên ngoài.

Thực là khiến người ghen khuất mà! Toàn gia Lâm gia từ già đến trẻ đều là người không tốt! Đào thị tức giận sắc mặt trắng bệch, cả người phát run dựa vào bàn, thất thần nói không nên lời.

Lâm Cẩn Âm sợ hãi, vội đỡ lấy Đào thị vuốt ngực cho nàng: “Nương a, chúng ta đừng tức giận, không đáng mà.”

Đào thị gắt gao nắm lấy vạt áo trước, gắt gao cắn môi mới nhịn xuống không tủi thân khóc lóc, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Nương có phải thật vô dụng hay không? Khiến các con bị khinh bỉ như vậy, rõ ràng là mình đúng, lại phải đi nhận lỗi.”

Lâm Cẩn Âm không khỏi trong lòng chua xót, mẫu thân tính tình hỏa bạo xúc động, tỷ đệ các nàng từ nhỏ trước mặt người khác không thiếu lần phải chịu ủy khuất, ngày bé không hiểu chuyện, còn biết đi cáo trạng, kết quả mẫu thân đại náo xong, lúc ấy nhìn có vẻ như hòa một ván, kỳ thật chỉ là ngậm bồ hòn mà thôi. Lớn hơn một chút, chính là có ủy khuất cũng không dám nói với mẫu thân, chỉ sợ gặp phải phiền toái lớn hơn. Nhưng nói mẫu thân vô dụng, nàng cũng không nói nên lời, mẫu thân của nàng thật sự đã dùng hết toàn lực che chở các nàng, bằng không, nàng chỉ sợ đã phải gả cho Lục gia Trưởng tôn Lục Thiệu, sao có thể gả cho Đào Phụng Đường từ nhỏ đã đối tốt với nàng? Lâm Cẩn Âm nghĩ ngợi, ghen ngào nói: “Là nữ nhi vô dụng, lớn tuổi cũng không có thể thay mẫu thân phân ưu, nếu ta lúc trước đuổi theo Tứ muội cùng Thất đệ, không cho bọn họ đi ra ngoài cũng sẽ không phát sinh chuyện này.”

Đào thị nhẹ nhàng lắc đầu, trầm giọng nói: “Không đúng, không phải lỗi của con, lại càng không phải là lỗi của Tứ muội và Thất đệ, mà là ta vô dụng, phụ thân con vô dụng! Ta cũng biết nên làm như thế nào, tỷ như giống Đại bá mẫu cùng Nhị bá mẫu vậy, nhưng ta nhịn không được, cũng không thể nuốt trọn lửa giận. Cả cuộc đời ta đều trông cậy vào các con, chỉ sợ tỷ muội các con học tính tình của ta, tương lai đến phụ gia sẽ chịu khổ, cho nên ta luôn dạy các con nên mềm mại nhu thuận..... Con nha, tương lai đến Đào gia, tuy rằng đó là thân cậu, thân mợ, Phụng Đường hài tử kia cũng là người trung hậu, nhưng con cũng không thể tùy hứng!”

Lâm Cẩn Âm cố không trào nước mắt đáp ứng, lại thấy Đào thị đột nhiên tràn ra tươi cười: “Nhưng hôm nay muối muối con dám vì Thất đệ xuất đầu lộ diện, ta thật sự cao hứng, con phải biết rằng, nàng nếu nhìn thấy Thất đệ bị người khác bắt nạt cũng không dám lên tiếng, ta sẽ thật sự thất vọng. Vừa rồi dọa con sợ phải không? Kỳ thật con không cần sợ, ta cũng biết tổ mẫu sẽ không đánh ta. Bà cố kỵ mặt mũi, nếu thật sự muốn đánh ta, ta sẽ ồn ào khiến mọi người đều biết, bà sẽ càng mất thể diện! Phụ thân con vô dụng, nhưng ta không phải là kẻ ngốc!” Hơn nữa, nàng còn có một bùa hộ mệnh, nàng theo bản năng sờ sờ bụng, thật sự nếu náo loạn, nàng liền ồn ào nói ra nàng đang hoài thai, xem lão thái thái bất công muốn đối xử với nàng thế nào?

Ai chẳng biết Đào thị tuy không để ý tình huống nhưng bất quá cũng bị bức bách mà thôi? Bằng không tiểu thư khuê các, ai chẳng muốn ra vẻ thực nữ, có ai muốn biến thành phụ nhân chanh chua chứ? Lâm Cẩn Âm thở dài, phát sầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đúng vậy, mợ và biểu ca còn đang làm khách ở bên ngoài, tổ mẫu cũng sẽ không dám làm gì quá đáng. Nhưng Lâm Cẩn Dung cũng sẽ không thoát tội, tổ mẫu nhất định sẽ lấy nàng ra để diệt uy phong của mẫu thân, Nhị phòng chỉ sợ cũng muốn tìm cơ hội trả thù. Nhưng ngẫm lại, mẫu thân nói rất đúng, Lâm Cẩn Dung dám vì Thất đệ xuất đầu lộ diện, thật là việc khiến người ta cao hứng. Mềm mại nhu thuận tuy tốt, nhưng quá mức nhũn nhặn thì cũng đâu có gì tốt đẹp.

Hoàng di nương ở bên ngoài rừng trúc tìm hai tỷ đệ Lâm Cẩn Dung, vừa thấy bộ dạng chật vật của hai người, liền đoán được lời Xuân Nha vừa nói đều là thật. Nhưng biết làm thế nào đây? Nàng cũng chỉ có thể tiến lên trấn an tỷ đệ Lâm Cẩn Dung hai câu, sau đó uyển chuyển nhấn lại ý tứ của Lâm Cẩn Âm: “Hiện

tại khách nhân nhiều, Lục tiểu thư cùng Thất tiểu thư trước mặt mọi người nháo loạn một hồi khiến lão thái thái có chút mất mặt, ý của Tam tiểu thư là bảo Tứ tiểu thư không ngại dẫn Thất thiếu gia đi rửa mặt chải đầu thay đồ, không có ai gọi thì đứng qua đó nữa.”

Quả nhiên không ngoài sở liệu, cặp song sinh quả quyết không chịu thua, nhưng muốn bảo Lâm Cẩm Dung né tránh như vậy, việc trôi qua rồi lại âm thầm chịu thiệt, nàng cũng không chấp nhận. Liền hướng Hoàng di nương nở nụ cười cười, nói: “Đa tạ di nương, ta sẽ đưa Thất đệ đi.” Lại hỏi: “Nương ta không tức giận chứ?”

Hoàng di nương tựa tiểu phi tiểu nói: “Có Cửu phu nhân cùng Tam tiểu thư ở đó, phu nhân tuy là bất bình, nhưng cũng hiểu được nặng nhẹ. Hơn nữa, lão thái thái luôn trọng mặt mũi.”

Lâm Cẩm Dung thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấy Hoàng di nương hướng rừng trúc nhìn quanh, nhân tiện nói: “Ngũ ca đi tìm phụ thân rồi, cũng không ở bên trong, di nương nếu là có việc muốn tìm hắn, cứ sai người tìm hắn ở lầu dưới.”

Hoàng di nương cười, thấp giọng nói: “Ngũ ca người là kẻ nhất gan, thân phận lại không giống với.....” Cố ý hạ thấp một bậc, vì là lo lắng Lâm Diệc Chi làm việc không ổn, nàng cứ nhận trước cho đỡ lo lắng chuyện phát sinh về sau.

Lâm Cẩm Dung đánh gãy lời của nàng: “Ngũ ca không sao, hắn đi đem việc này báo cho phụ thân biết. Di nương cứ tự tiện, ta cũng muốn đi rồi.”

Gặp phải chuyện này nhi tử còn hiểu được nên thỉnh Tam gia làm chủ, cũng chưa tính là khờ. Tuy không biết kết quả như thế nào, nhưng rốt cuộc thái độ sẽ bỏ qua đối với mẫu tử nhà mình, tương lai cho dù có sai lầm gì cũng coi như không liên quan đến mình và nhi tử. Hoàng di nương liền cười hì hì trở lại lầu xem diễn.

Cặp song sinh quả đúng là ác nhân tuyệt đối phải cáo trạng trước, kế tiếp cũng không thể lại khiến các nàng vừa lòng đẹp ý – theo kinh nghiệm trong dĩ vãng của nàng, lão thái thái từ trước đến nay yêu thích ai đều có thể dễ dàng tha thứ, luôn nhân nhượng nuông chiều dù cho biết người đó đã tính kế, để mặc người kia chịu thiệt, lần này cũng sẽ không ngoại lệ. Lâm Cẩm Dung quyết định, cúi đầu hỏi Lâm Thận Chi: “Đệ nghe thấy không, Lục tỷ và Thất tỷ của đệ chạy đi cáo trạng chúng ta, nói chúng ta liên hợp với Lục Ngũ ca bắt nạt các nàng. Lục Ngũ ca hảo tâm muốn giúp chúng ta, lại bởi vậy bị mẫu thân hắn trừng phạt, làm người không thể không có nghĩa khí, chúng ta cũng không thể khiến người ta oan uổng, đệ nói phải làm sao bây giờ?”

Lâm Thận Chi bắt tay chỉ vào nàng hỏi lại: “Tứ tỷ nói phải làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng nói vài câu.

Lâm Thận Chi có chút sợ hãi, mũi chân vô thức đi đi bần đẩu: “Như vậy có thể sao? Ta rất sợ tổ phụ cùng phụ thân.”

“Đệ là tôn tử, lại là quý nam, cho tới bây giờ đều ngoan ngoãn vâng lời không gây họa, bọn họ kỳ thật cũng thích đệ, chính là không nói cho đệ biết mà thôi.” Lâm Cẩm Dung nói với hắn: “Ta sẽ ở bên ngoài trông chừng, nếu nhìn thấy đệ bị phạt, ta cam đoan sẽ là người thứ nhất lao tới cứu đệ!”

Bộ dáng nàng vừa rồi che chở Lâm Thận Chi khắc ghi trong đầu hắn, nghe thấy câu nói cam đoan này của nàng, Lâm Thận Chi liền gật đầu thật mạnh: “Ta nghe lời của Tứ tỷ.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, xoa xoa đầu hắn, thấp giọng phân phó Lệ Chi: “Chạy nhanh đi lấy một mâm đào mừng thọ tới cho Thất thiếu gia.”

Lệ Chi nhìn Lâm Thận Chi một thân bẩn thỉu, lo lắng nói: “Như vậy có thể đi sao?”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Vô luận dù thế nào cũng phải thử một lần.” Nếu đã nghĩ đến, mà lưỡng lự không thực hiện, sau này nàng nhất định sẽ hối hận. Về sau, cũng không thể để Lâm Thận Chi vĩnh viễn khúm núm núp ở phía sau, ở trước mặt trưởng bối không dám ngẩng đầu thẳng lưng. Bị người khác bắt nạt, nếu dám đánh trả, còn phải nghĩ ra biện pháp giải quyết, nàng vừa học vừa thử dạy cho Lâm Thận Chi xem sao.

Mắt thấy thân mình nho nhỏ của Lâm Thận Chi bệ một mâm đào mừng thọ một mình đi vào lầu một chỗ xem diễn, Lâm Cẩn Dung trong lòng bất ổn, lòng bàn tay lòng bàn chân đều đổ mồ hôi lạnh. Trong nhà này, người có thể đối kháng với Lâm lão thái thái cùng Nhị phòng cũng chỉ có Lâm lão thái gia, tuy gia tộc có chút sa sút, nhưng tôn ti già trẻ lớn bé tuyệt đối không được lộn xộn, tôn nữ dù thế nào cũng không thể đánh đồng với tôn tử, Lâm lão thái gia vĩnh viễn luôn là mặt lạnh bảo thủ, cũng là tấm chắn kiên cường hữu lực phía sau.

“Đây cũng là một biện pháp tốt, bất quá Lâm Thất đệ quá nhỏ, không có người giúp đỡ chuyện có thể chuyển biến xấu đi.” Đột nhiên có người đứng phía sau Lâm Cẩn Dung thấp giọng nói một câu.

20. Chương 20: Phong Ba 3

Lâm Cẩn Dung vừa nghe thấy thanh âm này, liền biết được là ai, nàng nhìn cũng không nhìn Lục Giam không biết khi nào đã đứng bên cạnh nàng, chỉ lãnh đạm nói: “Lục gia Nhị biểu ca, ta không hiểu lời huynh nói.” Lập tức xoay người bước đi, khi đi lên nàng theo khước mắt liếc qua rừng trúc, nơi đó đã không còn một ai – chắc hẳn đang đàm luận cao hứng, cho nên Lâm Ngũ tiểu thư đã dẫn bọn họ đi đến nơi khác du ngoạn, vì sao Lâm Ngũ tiểu thư không quần quít lấy Lục Giam?

Bất quá Lục Giam thật ra đang nhắc nhở nàng, nàng đi đến chỗ rẽ lại thấp giọng phân phó Lệ Chi: “Ta ở đây, người sai người đến nói với Đào gia Đại biểu ca một tiếng.”

Một mảnh hảo tâm lại bị lạnh nhạt, đây là chuyện Lục Giam chưa từng gặp qua, đặc biệt là với một nữ tử trẻ tuổi. Đối với việc hôn nhân này, trong lòng hắn cũng biết tuyệt đối trốn không thoát, bộ dáng của mấy nữ nhi Lâm gia cũng không kém, mấu chốt là phẩm hạnh.

Trước mắt xem ra, Lâm Lục tiểu thư, Lâm Thất tiểu thư kiêu hoành hung hăng không cần phải nói, Lâm Ngũ tiểu thư ôn nhu dễ gần. Có điều Lâm Tứ tiểu thư này, lúc trước mặc dù hình như có chút si mê với mình, nhưng sau đó cảm giác đem đến vừa vẫn tĩnh lại có đảm lượng, mà nhìn những người khác, như Ngô Tương, Lục Luân đều nguyện ý giúp nàng, trước sau như một, bởi vì thân phận của hắn, hắn cũng không thể nhận hết sủng ái của trưởng bối, lại liều mạng trả đũa cốt nhục nhà mình, cho nên đã nói ra câu đó, cũng có ý tứ lấy lòng. Nhưng nàng giống như có cừu oán với mình, cũng không biết bản thân sao lại đắc tội với nàng?

Lục Giam hơi hơi nhíu mày, bất khoái nhìn bóng dáng Lâm Cẩn Dung bóng dáng liếc mắt một cái, xoay người đi vào lầu xem diễn. Vừa bước vào, liền thấy Lâm Thận Chi một thân bùn đất, khuôn mặt nghiêm túc thật cẩn thận đang bệ một mâm đào mừng thọ, lớn tiếng gọi “Tổ phụ” rồi chậm rãi bước về phía Lâm lão thái gia đang chuyện trò vui vẻ.

Lâm lão thái gia đang dương dương tự đắc, đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con thanh thúy, lực chú ý bị hấp dẫn, đầu tiên là kinh ngạc, nhưng lập tức lại bật cười: “Tiểu lão Thất, con làm gì vậy? Sao bộ dáng lại đầy bùn đất giống như con khỉ nhỏ thế này, còn bệ đào mừng thọ đến tận đây sao?”

Lâm lão thái gia giờ phút này nhìn thì hiền lành, ngày thường trước mặt con cháu lại cực kỳ nghiêm túc, Lâm Thận Chi có chút nhút nhát, toàn thân đang run lên, mâm trên tay khê rung rinh. Lục Giam ở một bên bất động thanh sắc nhẹ nhàng đưa tay đỡ mâm, thấp giọng cười nói: “Tiểu lão Thất chớ để rơi.”

Lâm Thận Chi cảm kích hướng hắn cười, cố lấy dũng khí nhìn Lâm lão thái gia lắp bắp nói: “Tổ mẫu ăn đào mừng thọ, tổ phụ không ăn.” Hạ nhân ở bên cạnh thấy vậy liền tiếp nhận mâm đào trên tay Lâm Thận Chi, đôi tay bẩn của Lâm Thận Chi cầm một quả đào mừng thọ hướng đến miệng Lâm lão thái gia nói: “Tổ phụ ăn đi, nghe nói ăn vào có thể trường mệnh trăm tuổi!” Vừa nói, nước miếng lại nuốt xuống ực một cái.

“Thất lang, không thể vô lễ!” Lâm Tam gia vừa rồi đã nghe Lâm Diệc Chi nói về chuyện phân tranh trong rừng trúc, thấy bất quá là tiểu hài tử vui đùa, căn bản không để ở trong lòng. Lúc này lại thấy ấu tử một bộ dạng chật vật đột nhiên xông tới, còn trước mặt mọi người muốn đùa vui, không có quy củ, trên mặt có chút sượng sùng, thấy Đào thị giáo dưỡng nhi tử không tốt, trước mặt người khác làm hắn mất thể diện, khiến hắn phiền toái, liền trầm mặt muốn kéo Lâm Thận Chi xuống.

Lâm Thận Chi từ trước đến nay sợ nhất là phụ thân, theo bản năng đôi mắt đỏ hồng tội nghiệp hướng về phía Lâm lão thái gia dựa vào, run rẩy gọi một tiếng: “Tổ phụ.....”

Người già thích nhất chính là nghe người ta nói mình sẽ trường mệnh trăm tuổi, huống chi Lâm Thận Chi ngày thường phần nộn đáng yêu, lại là tôn tử nhỏ tuổi nhất, Lâm lão thái gia tuy rằng cảm thấy tôn tử này bộ dáng xác thực có chút mất thể thống, nhưng cũng cảm thấy có chỗ thú vị, liền mở rộng hai tay, bảo vệ Lâm Thận Chi, cười ha ha nói: “Nhân sinh từ xưa đến nay bảy mươi tuổi đã hiếm có, trường mệnh trăm tuổi kia bất quá là đồ ngọt người khác mà thôi! Có điều tôn tử ngoan của ta thật sự có lòng hiếu kính!” Lại xoa bóp mũi Lâm Thận Chi cười nói: “Tiểu tử kia là tự mình tham ăn, lấy lão nhân làm cái cơ chẳng?”

“Tứ tỷ nói trường bối ban ới có thể ăn, bằng không không được động vào.” Lâm Thận Chi nói năng phân biệt trắng đen lẫn lộn, tựa đầu cọ cọ trong lòng Lâm lão thái gia, cũng không đứng dậy. Lâm lão thái gia bắt đắc dĩ, cũng ôm nó vào trong ngực: “Con sao lại thành cái dạng này? Ngã vào bùn đất sao?”

“Tôn nhi không có!” Lâm Thận Chi tuy nhỏ, nhưng cũng có cảm hận riêng, lòng tràn đầy bất bình đem chuyện vừa rồi nhất nhất nói ra, sau đó thấy Lục Giam đi tới thì lễ cười nhẹ nói: “Hồi ngoại tổ phụ, cũng do Ngũ đệ bất hảo kia của con, đem một con chim quốc đến, chọc huynh đệ tỷ muội tất cả đều hứng thú.”

Lâm lão thái gia là lão thành tinh, biết trong đó có ẩn tình, có điều không tiện nói ra trước mặt người ngoài, nhưng cũng không chê Lâm Thận Chi bần, lại ôm nó vào trong ngực nói: “Nếu Thận Chi muốn ăn đào mừng thọ, thì ăn đi. Tổ phụ cho phép.”

Lâm Thận Chi vốn đã đem đào mừng thọ đưa tới bên miệng, lại nhịn xuống, cầm đào mừng thọ đến miệng Lâm lão thái gia, nước miếng nuốt ực thêm một cái, mặc dù mắt nhìn chăm chú quả đào, nhưng vẫn rộng rãi nói: “Tổ phụ người ăn trước đi!”

Đào Phượng Đường hợp thời cười nói: “Tiểu Thất đệ, nửa năm không thấy, đệ thật tiến bộ, hiểu được phải hiếu kính trưởng bối nha! Vậy để tổ phụ đệ ăn sau, có thể cho biểu ca một miếng thử trước được không?”

Lâm Thận Chi cũng thật tình thích Đại biểu ca nguyên ý cho nó cười ngựa thử sau này, lúc này cười tùm tùm nói: “Không được, không được! Tổ phụ ăn xong liền cho huynh!” Tứ tỷ nói qua, sau khi đi vào nhất định phải nghe lời tổ phụ, mọi chuyện đều phải đem tổ phụ đặt ở đằng trước, ai cũng không thể so với người, tổ phụ mới có thể vui mừng. Đại biểu ca thì sao, chuyện qua đi tặng cho hắn hai quả đào mừng thọ là được.

Mọi người cười vang.

Đào Phượng Đường nói: “Vẫn là tổ phụ quan trọng nhất a?”

Lâm Thận Chi không đáp, chỉ tựa đầu vào trong lòng Lâm lão thái gia nhẹ nhàng cọ cọ, ánh mắt then thừng cười cười. Lúc đầu sợ hãi lo lắng đến giờ được mọi người tiếp nhận nên vui sướng, động tác của hắn tự nhiên mà đáng yêu.

Lâm lão thái gia cũng cười. Tuy nói chuyện vừa rồi nhất định là có người dạy Lâm Thận Chi làm, nhưng hành động lúc này của Lâm Thận Chi cũng là xuất phát từ thiên tính, ai cũng không thể dạy nổi. Lâm lão thái gia nhất thời có vài phần chân tình, lão vỗ nhẹ nhẹ đầu Lâm Thận Chi, ôn nhu nói: “Tổ phụ lúc trước vừa ăn cơm xong, hiện tại chỉ ăn một miếng nhỏ, nhận hiếu tâm của tiểu Thất.” Cũng không ngại tay Lâm Thận Chi bần, quả thực cắn một miếng.

Thấy tổ phụ ăn xong, Lâm Thận Chi lúc này mới đưa cho Đào Phượng Đường, Đào Phượng Đường cười nói: “Thôi, đùa đệ thôi, biểu ca không đói bụng!”

Lâm Thận Chi do dự một chút, ánh mắt đen lúng liếng lấy lòng nhìn Lâm Tam lão gia nói: “Phụ thân, người có muốn ăn không?”

Lâm Tam lão gia sống an nhàn sung sướng đã quen chán ghét nhìn bàn tay bẩn kia liếc mắt một cái, nghĩ trên đó dường như dính bùn đất cùng máu của con chim quốc, cảm thấy ghê tởm, làm sao có thể nuốt trôi, lập tức liền khoát tay áo: “Con ăn đi!” Lâm Thận Chi cũng không nói thêm, dựa vào trong lòng Lâm lão thái gia ăn xong quả đào mừng thọ hương vị ngọt ngào.

“Trước không vội, hiện tại có nhiều khách nhân, sao có thể không để ý lễ nghi hình thức? Người đâu, trước mang Thất thiếu gia đi xuống rửa mặt chải đầu thay quần áo!” Lâm lão thái gia sai tâm phúc Phúc Toàn

ra hiệu, Phúc Toàn không nói một lời tiến lên dẫn Lâm Thận Chi đi xuống rửa mặt chải đầu. Lâm lão thái gia lại cùng mọi người nói chuyện tào lao: “Đây là tôn tử nhỏ tuổi nhất của lão hủ, tuổi tuy nhỏ lại hiểu được hiểu đạo, chính là bất hảo a.....”

Mọi người tất nhiên lại là một trận a dua nịnh hót, có người khen Lâm gia gia phong gia giáo, có người lại khen Lâm Thận Chi không phải vật trong ao (ý là không tầm thường), có người lại khen Lâm lão thái gia biết cách dạy dỗ không phải là trường hợp cá biệt gì.

Nhỏ như vậy mà bọn họ có thể nhìn ra Thất đệ lợi hại? Đây là sự khác nhau giữa nhi tử của chính thê và thứ xuất, nếu là thứ xuất, không đến một độ tuổi nhất định, không phải thật sự sắc sảo loá mắt, ai lại khen ngợi như vậy? Lâm Diệc Chi nhìn xem ngây ngốc, trong lòng có vài phần bi thương, lại nghe Lục Giam thần nhiên nói: “Tứ muội của đệ còn đang ở bên ngoài chờ tin tức của đệ.”

“A?” Lâm Diệc Chi quay đầu nhìn Lục Giam, Lục Giam cũng đã đi đến chỗ bên cạnh Lục gia Nhị lão gia Lục Kiến Trung ngồi xuống, dường như câu nói vừa rồi cùng hần căn bản không có nửa điểm quan hệ.

Lâm Diệc Chi sững sốt một lát, vụng trộm chuồn ra tìm Lâm Cẩm Dung. Ra khỏi lầu xem diễn, cũng không thấy thân ảnh của chủ tử Lâm Cẩm Dung đâu. Hần nghĩ nghĩ, vòng qua phía sau, quả nhiên thấy Lâm Cẩm Dung cùng Lệ Chi đang đứng ở bên đường nói chuyện với Đào Phượng Đường. Biểu huynh muội hai người đứng cách xa nhau một khoảng, trên mặt đều mang theo thần nhiên tươi cười, mặc dù không biết đang nói gì, cũng không có hành vi nào không ổn, lại có thể nhận ra không khí vô cùng hòa hợp thân cận. Không khí hòa hợp thân cận này với hần mà nói dù có tận lực sắm vai thế nào cũng không thể tạo nên.

Lâm Diệc Chi hơi hơi có chút ử rử, không cần phải nói, Đào Phượng Đường tất nhiên đã báo tin với Lâm Cẩm Dung, vừa rồi Đào Phượng Đường không phải trước mặt mọi người đã giúp đỡ Lâm Thận Chi đó sao? Đã có người khác hiệp trợ, hóa ra cũng không cần hần làm mấy việc này, bởi vậy hần chỉ thoáng đứng một lát, sau đó liền lộn trở lại ngồi ở phía sau Lâm Tam lão gia xem diễn.

Lâm Tam lão gia đã hoàn toàn quên chuyện vừa rồi, một tay đặt lên tay vịn của ghế dựa, nhẹ nhàng theo nhịp ca diễn, khép hờ mắt, rung đùi đắc ý, vẻ mặt say mê, lảng lảng không biết nguyên cớ. Lâm lão thái gia cùng vài lão bằng hữu nói chuyện trong lúc vô tình nhìn thấy hần như vậy, không khỏi nhướn mày, chán ghét dời mắt đi. Trong cuộc đời này, sự nuôi tiếc lớn nhất của hần, chính là nhi tử không thành đạt, hoặc là nói, không hề đạt tới sự mong đợi của hần, chỉ mong trong đám tôn tử có thể xuất hiện một nhân tài.

Lục Giam luôn luôn im lặng đánh giá thần thái động tĩnh của mọi người trong phòng, lơ đãng thấy một màn như vậy, cố ý quét mắt nhìn Lâm Tam lão gia, sau đó lại hờ hững thu hồi ánh mắt.

Lâm Diệc Chi tìm cơ hội, vội tiến đến bên người Lục Giam nhỏ giọng nói: “Lục Nhị ca, ta vừa đi xuống, Đào gia biểu ca đã báo tin với Tứ muội muội rồi.”

Lục Giam từ chối cho ý kiến chỉ cười cười, cũng không nói nhiều, liền đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Thận Chi đã thay đổi quần áo sạch sẽ tinh tươm đang được Phúc Toàn nắm tay dắt vào.

21. Chương 21: Họa Phúc 1

Lâm Thận Chi lá gan đã tăng lên, bản tính lộ ra, mang theo tươi cười lưu loát hướng Lâm lão thái gia cùng các trưởng bối chung quanh thi lễ, rồi thành thực chui vào lòng Lâm lão thái gia. Lâm lão thái gia mặc dù đang hết sức chăm chú nghe Phúc Toàn thấp giọng đáp lời, nhưng cũng không có ý đẩy hần ra, còn tùy tay cầm một quả cam đưa cho Lâm Thận Chi, thuận miệng trả lời câu hỏi của một người khách nhân bên cạnh: “Nó tuổi còn nhỏ, mới năm tuổi, còn chưa bắt đầu dạy học.”

Lâm Thận Chi mở to mắt nhìn, nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Lâm lão thái gia, dán bên tai hần nhẹ giọng nói hai câu, Lâm lão thái gia nhãn tình sáng lên, trên mặt lại lộ ra thập phần nghiêm khắc nói: “Con không gạt ta chứ?”

Lâm Thận Chi tự tin gật đầu, đưa tay di chuyển mấy vạch trong lòng bàn tay của Lâm lão thái gia. Tứ tỷ bảo nó nghĩ biện pháp để tổ phụ biết được nó đã biết chữ, thực tốt, rất cục đã có cơ hội.

Lâm lão thái gia trong lòng hứng thú, liền vuốt vuốt râu: “Một khi đã như vậy, con viết tên của con cho ta nhìn một cái.”

Đừng nhìn Lâm Thận Chi tuổi còn nhỏ được nuông chiều, nhưng rốt cuộc có Đào thị tự mình giáo dưỡng, từ nhỏ đã được tập viết, trước mặt mọi người mặt mày rạng rỡ là điều đã định rồi! Lâm Diệc Chi ánh mắt buồn bã, lặng yên không một tiếng động thu tay áo, lại lùi về phía sau Lâm Tam lão gia, ủ rũ cúi đầu, Lâm Tam lão gia lại có vài phần hứng thú: “Di, Thất lang đã biết viết chữ rồi sao?”

Lời này vừa nói ra, còn có người kỳ quái nhìn về phía hắn, chẳng lẽ hắn làm phụ thân lại không biết? Ánh mắt sắc bén của Lâm lão thái gia liếc qua, khiến Lâm Tam lão gia sợ tới mức rụt cổ không dám nói lời nào. Bên kia Lâm Thận Chi lại nài thanh nãi khí khiêm tốn vài câu: “Thật đáng thương, tại con giấu tài thôi.”

Mọi người cười vang.

Lại nói Lâm Cẩm Dung từ miệng Đào Phượng Đường biết đã thành công vượt qua cửa ải đào mùng thọ kia, liền nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười nói: “Đa tạ Đại biểu ca.” Về phần Lục Giam có giúp đỡ, nàng một mực coi như không hề nghe thấy.

Đào Phượng Đường năm nay mười chín tuổi, bởi vì hàng năm đi theo Đào Đại cữu (cữu: cậu của Lâm Cẩm Dung) đến thôn trang, cửa hàng, bộ dạng cường tráng khỏe mạnh, làn da ngăm đen màu đồng, hoàn toàn không giống nam nhân Lâm gia trắng trẻo yếu ớt, hiếm có là hắn tính tình vừa khoáng đạt vừa cẩn thận. Hắn thấp giọng nói: “Cho dù có tổ phụ áp chế, những người khác trong lòng cũng chỉ sợ không phục, về sau sẽ tìm mọi cách sổ, muội sẽ đối phó thế nào?”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Là phúc không phải họa, là họa khó tránh khỏi, chỉ cần không liên lụy tiểu Thất đệ, ta cũng không còn gì phải lo.” Chuyện vừa rồi kết cục tệ nhất bất quá cũng sẽ chỉ trách phạt nàng, nhưng với biện pháp này Lâm Thận Chi nói không chừng có thể được Lâm lão thái gia tự mình giáo dưỡng! Đây mới là điều nàng cần nhất cũng hi vọng nhất. Đào thị luôn muốn đem điều tốt nhất cho Lâm Thận Chi, giáo dưỡng nam hài tử không thể không có trường bối nam tử vĩ đại, phụ thân thần tiên kia của mình thì sao, căn bản không thể trông cậy vào hắn.

Đào Phượng Đường nói: “Răng nanh cũng có thời điểm chạm vào đầu lưỡi, ở nhà sống luôn có điều phiền não, chỉ cần muội bất kể lúc nào cũng xua đuổi được ý nghĩ bi quan trong đầu là tốt rồi.” Hắn trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: “Ta mang theo mấy thứ đồ chơi mới lạ cho các muội, tỷ tỷ muội cũng có quà, muội nói với nàng.....”

Lâm Cẩm Dung hiểu ý cười rộ lên, lại nói: “Ta Không nói đâu! Đại biểu ca bất công giấu thứ tốt cho tỷ tỷ, nếu trưởng bối biết, chúng ta sẽ bị phạt a!”

Đào Phượng Đường xấu hổ đến cả hai lỗ tai đều đỏ, chắp tay làm lễ thấp giọng năn nỉ: “Bất quá chỉ là một đôi hoa tai thủy tinh mà thôi, là tiền của ta lần này tự mình xuất môn làm việc mua cho nàng. Tương lai ca ca có bao nhiêu tiền, lại mua tặng cho đệ và muội là được rồi.”

Lâm Cẩm Dung giả hoạt cười: “Đại biểu ca! Ta đây chính là mạo hiểm sinh mạng nha, huynh nên nhớ kỹ, huynh nợ ta một đại nhân tình a! Đến lúc ta cầu huynh, huynh đừng có ra sức khước từ đó!” Sang năm mợ là Ngô thị sẽ tròn bốn mươi tuổi, dù thế nào nàng cũng phải chạy tới Thanh châu một chuyến, muốn xem các cửa hàng kia kinh doanh thế nào.

Một tiểu cô nương thì có thể có chuyện gì cầu mình đây? Đơn giản là món ăn cùng đồ chơi mà thôi, Đào Phượng Đường mặc dù lơ đãng, lại đùa với tiểu biểu muội cô kè mặc cả: “Ta không phải mới nghe lời muội giúp tiểu Thất đệ sao? Như thế nào lại nợ nhân tình của muội?”

Lâm Cẩm Dung trách móc hắn nói: “Kia không phải cũng là Thất đệ của huynh hay sao? Huynh giúp ta không? Hừ hừ! Đại biểu ca!”

“Được, cũng là tiểu Thất đệ của ta.” Đào Phượng Đường bật cười: “Năm năm không thấy, trở nên nhỏ nhen hơn rồi! Thôi, ta rời đi lâu quá sẽ không tốt, ta đi đây, chớ quên chuyện ta nói với muội!”

“Đã biết! Ta có quên chuyện của mình cũng sẽ không quên chuyện Đại biểu ca nhờ!” Lâm Cẩm Dung cùng Đào Phượng Đường phát phát tay, nhìn theo hắn bước vào lầu.

Có gió lạnh thổi qua bên tai, hoa trong rừng trúc rơi rụng, cách đó không xa thanh âm nhạc ca trên sân khấu văng lại, linh nhân ngâm xướng, tiếng cười xem diễn trên lầu, như xa xôi như quanh quẩn, Lâm Cẩm Dung đứng chân yên lặng nghe, trên mặt dần trở nên trầm tĩnh. Nhìn xem, nàng cũng không phải ngu ngốc, chỉ cần muốn làm, lá gan lớn một chút, nàng cũng có thể làm được Cuộc đời này nàng nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, tùy tâm sở dục làm chuyện mà mình muốn làm, nàng không thể như trước đi cầu người khác, dựa dẫm vào người khác, mọi chuyện đều không có tự do tự chủ. Có lẽ quá trình trải qua thật gian khổ, quá dài lâu, nhưng giờ đây nàng đã có mục tiêu sinh tồn.

Lệ Chi thấy nàng đứng bất động, cũng không thúc giục nàng, liền đứng lẳng lẳng ở phía sau, rũ mắt nhìn hài Lâm Cẩm Dung.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, trong nữ tử lưu hành một bó chân, chính là vì muốn có bàn chân nhỏ nhắn đẹp mắt, các tiểu thư Lâm gia tất nhiên cũng không ngoại lệ, Tứ tiểu thư vốn có một đôi chân rất đẹp. Cũng không biết sao lại thế này, đôi hài của tiểu thư vốn là hài mới làm tháng trước để chuẩn bị cho ngày vui hôm nay, hôm nay lần đầu tiên đặt vào chân, nàng thấy dường như có chút chật cứng. Nếu nói người trưởng thành, chân cũng sẽ to hơn, nhưng mới chỉ có một tháng quả thật có chút kỳ quái. Lệ Chi đang suy nghĩ, có nên đem chuyện này nói cho Quế ma ma biết hay không.

Chủ tớ có tâm sự đều đang ngăn người, Quế Viên hớn hể từ sau chạy tới nói: “Tiểu thư của ta, người còn nhàn nhả ở đây chậm rãi thưởng ngoạn a! Có biết phu nhân vì người cùng Thất thiếu gia chịu nhiều ủy khuất đến mức nào a!” Sau đó lại kéo tay áo Lâm Cẩm Dung: “Đi, cũng đến để bọn họ nhìn xem người chịu nhiều ủy khuất thế nào, Thất thiếu gia đâu?”

Lâm Cẩm Dung lạnh lùng quét mắt nhìn Quế Viên một cái, đẩy nhẹ tay nàng đang cầm tay áo của mình ra, thản nhiên nói: “Động một chút là hô to gọi nhỏ, đưa tay giật kéo, càng ngày càng không có quy củ! Người muốn để cho người khác nhìn thấy mà chê cười hay sao? Là nương ta sai người tới tìm ta?” Lâm Cẩm Âm kêu nàng đừng đi lên nữa, Quế Viên lại chạy tới kéo nàng đi, đây là muốn làm gì vậy?

Quế Viên căn bản không chú ý tới Lâm Cẩm Dung trong mắt không khỏi hờn giận, chỉ ngốc hồ đồ nói: “Không phải a, là Đại phu nhân kêu nô tỳ đến. Tam phu nhân bị lão thái thái gọi ra riêng một chỗ, tất nhiên là muốn trách phạt, người không biết Lục tiểu thư, Thất tiểu thư đã cáo trạng người ra sao đâu, người nên nhanh đem sự thật nói rõ ràng ra, để chậm sự sẽ không tốt.”

Trường hợp thế này, lão thái thái là người trọng sĩ diện sao có thể náo loạn đến mức nào? Hơn nữa, không phải còn có Lâm Cẩm Âm cùng mợ ở đó sao? Với tính tình của mẫu thân nếu muốn đại náo chỉ trong giây lát đã có thể bùng phát. Nàng đứng ở dưới lầu lầu như vậy, mọi thứ vẫn im ắng, làm sao có đại sự gì? Cho dù là có, không phải cũng còn có lão thái gia tọa trấn sao? Lâm Cẩm Dung vênh vênh khênh khênh, Đại bá mẫu thật sự là nhàn rồi đến hốt hoảng rồi, tùy tiện sai người đi gọi mình, thay nàng ta đối phó với Nhị phòng, cũng là nhờ mình trải qua một kiếp kia mà nhìn thấu rất nhiều sự việc, nếu không không hỏi xanh đỏ trắng đen liền chạy lên lầu thì mọi sự sẽ ra sao đây?

Quế Viên thấy Lâm Cẩm Dung đứng bất động tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, vừa vội vừa nghi hoặc: “Tiểu thư?”

Lâm Cẩm Dung vươn tay che miệng, tao nhã ách xì 1 cái: “Một mồi, ta đi thay quần áo rồi đi ngủ. Người bẩm báo Đại phu nhân, nói thân thể ta không khỏe, chống đỡ không được, đa tạ ý tốt của nàng.” Nói xong cũng không thèm để ý đến Quế Viên, tự đi về phía sân viện của mình.

Từ trước đến nay, nàng chưa từng thấy Tứ tiểu thư chịu qua ủy khuất thế này. Quế Viên mắt thấy Lệ Chi một tác cũng không rời theo sát Lâm Cẩm Dung, bỏ lại mình một người đứng ở chỗ này, không khỏi ủy khuất mắt đỏ hồng. Được một lát, mới hướng trên lầu bẩm báo Đại phu nhân, thám thính các tin tức khác.

Lâm Cẩm Dung trở về phòng, được Lệ Chi hầu hạ thay đổi một bộ váy mềm sắc phi thúy nửa mới nửa cũ, sau đó ngồi xuống giường, vươn chân để Lệ Chi đổi sang hài mềm đi trong phòng.

Lệ Chi lấy ra đôi hài sa tanh đỏ thắm thêu hoa mai trắng ra, ngồi xuống trước mặt Lâm Cẩm Dung, đưa tay cởi bỏ hài thô cứng màu xanh ngọc thêu hoa ngọc lan trên bàn chân của nàng, tay vừa chạm đến chân của Lâm Cẩm Dung, kìm lòng không được dùng ngón tay thử độ rộng — quả nhiên là có chút không thích

hợp. Nàng từ nhỏ hầu hạ bên người tiểu thư, cơ thể tiểu thư có chút biến đổi nhỏ nàng đều biết, thậm chí so với Quế ma ma còn rõ ràng hơn.

Biến hóa này là vì sao vậy? Lệ Chi một bên trầm tư, một bên đi hải cho Lâm cần Dung, đây là hải đi trong nhà, có vẻ rộng rãi, nhưng thật ra rất vừa vặn. Nàng trầm ngâm, thu dọn đôi hải xanh ngọc kia lại, vừa nhắc mắt liền chạm phải ánh mắt của Lâm Cần Dung.

Lâm Cần Dung trên mặt đang cười, nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Người vừa rồi đo chân của ta, có phải đã phát hiện ra có chỗ không thích hợp?”

Chuyện này không đơn giản! Lệ Chi nháy mắt tinh thần vạn biến, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Nô tỳ xem xét, chân của tiểu thư dường như so với vài ngày trước đó dài hơn một chút.”

Lâm Cần Dung đứng dậy đến án thư trong phòng lấy ra một bút lông kiến châu làm bằng lông thỏ, tùy ý đổ mực vào nghiên, nhẹ nhàng mài: “Thì sao?”

Thanh âm của nàng có cảm giác lạnh lẽo nói không nên lời, Lệ Chi có chút không biết thế nào, đành nói: “Là tiểu thư tự tháo ra?”

Lâm Cần Dung giương mắt nhìn Lệ Chi, trực tiếp nói: “Là ta. Ta không thoải mái.” Ngày bé khi khung xương chân chưa phát triển nàng đã được bó chân, mới bắt đầu cũng sẽ không cảm thấy đau lắm, nhưng một lúc sau sẽ thấy rất đau, khiến nàng rơi lệ, Đào thị cùng Quế ma ma đều khuyên nhủ nàng: “Như vậy nhìn mới đẹp, nhìn xem có nữ tử nào không bó chân chứ? Nhấn nhẹn một chút là tốt rồi. Chẳng lẽ con muốn làm tiểu thư chân to hay sao?” Lại chỉ chỉ nha đầu Quế Viên ở một bên xem náo nhiệt nói: “Nhìn xem, các nàng muốn cũng không được như vậy!”

Mẫu thân sẽ không hại nàng, mọi người đều như thế, nàng nhẹn, nhẵn hơn mười năm, chân thật sự đẹp mắt, khéo léo nhỏ nhắn, tiêm thẳng xinh đẹp, nhưng mà lúc đi chỉ có thể bước từng bước nhỏ, đi nhiều một chút sẽ thấy đau, lại càng đừng nói tới việc chạy trốn chết. Về sau lúc nàng bỏ chạy ra ngoài thấy mấy tiểu thư có xuất thân cũng giống như nàng, vì không theo tục bó chân, đã chạy trốn thật xa, nàng sao phải vì mấy xú nam nhân cảm thấy đẹp mắt mà ủy khuất bản thân mình? Nhỏ nhắn yếu ớt để cho ai xem đây? Cho nên chuyện đầu tiên nàng làm sau khi tỉnh lại chính là bỏ dải lụa bó chân. Quế ma ma cùng Quế Viên tất nhiên không thể phát hiện, nhưng Lệ Chi không giống như vậy, biến hóa này, dù giấu giếm ai cũng không thể gạt được Lệ Chi.

22. Chương 22: Họa Phúc 2

Tuy là làm nô tỳ không có điều kiện để bó chân, nhưng nghĩ đến nếu đôi chân mình ngày đêm bị bó chặt, có thể thoải mái được hay sao? Nhưng thông cảm là một chuyện, đồng ý chấp thuận lại là một chuyện khác, Lệ Chi khẽ thở dài một cái, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư người cũng đừng quá tùy hứng, nếu để phu nhân biết được.....”

Lâm Cần Dung đánh gãy lời của nàng, giả hoạt nhìn nàng: “Người vẫn hầu hạ bên người ta, hải của ta cũng do người làm, người không nói, ai mà biết được?”

Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, Lệ Chi có chút sợ hãi: “Nhưng vừa rồi người còn bảo Hoàng di nương làm hải cho người mà.”

Lâm Cần Dung cười nói: “Hình dáng hải như thế nào là do người cung cấp, rộng dài thế nào không phải còn tùy vào người sao? Nàng sao biết ta bình thường chân lớn bao nhiêu? Về sau thế nào cứ để về sau tính.” Bản thân tuổi cũng không còn nhỏ, lúc này bỏ vài quần chân, cũng không biết còn có thể phát triển thêm bao nhiêu? Dù thế nào có thể chạy nhanh hơn một chút vẫn tốt hơn so với đứng bất động một chỗ!

Lệ Chi thở dài: “Nhưng mà tương lai.....” Tương lai gả về nhà người ta, cô gia nhìn thấy tiểu thư nhà mình chân to không xinh xắn đẹp mắt thì phải làm sao đây.

Lâm Cần Dung lạnh nhạt nói: “Một đôi chân mà thôi, người đã coi trọng quá mức rồi, thật ra, người không bó chân, sẽ không biết được những bất tiện trong đó, chẳng những hại mình còn có thể hại người khác.....” Nếu không phải trước đó nàng chạy bị đau chân, nàng cùng Lệ Chi nói không chừng có thể trốn

thoát được. Cùng Lệ Chi nói những điều này làm cái gì! Lệ Chi vĩnh viễn cũng sẽ không biết từng có chuyện như vậy phát sinh. Lâm Cẩm Dung đơn giản trực tiếp hỏi: “Phu nhân cùng Hoàng di nương, ai đẹp hơn?”

Lệ Chi khinh thường nói: “Nàng ta ngay cả một sợi tóc nhỏ của phu nhân cũng không thể bằng.” Hoàng di nương xuất thân nha hoàn, tất nhiên cũng là bàn chân to, nhưng Tam lão gia yêu thích nàng, dù thế nào, chính là không thích Tam phu nhân.

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười: “Không phải đó là một ví dụ sao? Người rớt cuộc có giúp ta hay không, muốn nghe ta hay là muốn nghe ai, quyết định đi.” Lệ Chi cầm đôi hài kia im lặng sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Tiểu thư người nằm nghỉ một lát, nô tỳ đi vẽ hình dáng hài cho người. Hôm nay phải làm lại một đôi hài mới.”

Đáp án này Lâm Cẩm Dung đã sớm đoán ra, nhưng thấy Lệ Chi lặng yên không một tiếng động bước ra ngoài, không khỏi do dự gọi nàng lại: “Lệ Chi!”

Lệ Chi quay đầu: “Tiểu thư còn gì cần phân phó?”

Lâm Cẩm Dung lại đối với nàng tươi cười sáng lạn, sau đó phát phát tay: “Buổi tối không cần thức đêm, không tốt ắt, hài của ta cũng chưa đến mức không thể đi được, bình thường cũng không hay xuất môn, ta không nóng nảy.”

Lệ Chi vui vẻ nói: “Đã biết tiểu thư!”

Lâm Cẩm Dung miễn cưỡng tựa vào giường, trước ngấm qua lễ vật thu được trong ngày hôm nay, Lâm Ngọc Trân đưa đến vòng tay vàng ròng, Ngô thị đưa đến một đôi ngọc dây kết cẩm, của Đào Phượng Đường là mười hai con giáp để trang trí làm bằng toái bảo thạch, mất được khảm bạc. Đều là đồ đáng giá, mấy thứ này tương lai chính là tiền vốn của nàng. Lâm Cẩm Dung cẩn thận thu dọn, cất vào trong rương sơn đen khắc mẫu đơn vàng rồi khóa lại, đem chìa khóa gói trong một khăn lụa màu lam thêu hoa phù dung, sau đó cất kỹ khăn lụa trong ống tay áo, rồi chống cằm nhìn bồn hoa quỳ sắc vàng nhạt điểm lệ bên cửa sổ mà ngẩn người.

“Tiểu thư!” Quế Viên nhẹ chân đi vào, vô cùng thân thiết đứng bên cạnh Lâm Cẩm Dung, vẻ mặt lo lắng: “Lão thái thái không sai người đến gọi tiểu thư chứ?”

Lâm Cẩm Dung lông mi cong khê rủ xuống, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Không có. Làm sao vậy? Người ở đó đã khá lâu, thấy Tam phu nhân thế nào?”

Quế Viên trộm dò xét thần sắc Lâm Cẩm Dung, cố ý đè thấp thanh âm: “Vừa rồi nô tỳ trở về đứng đó một lúc, lại thấy Tam phu nhân cùng lão thái thái đều đã trở lại, vẫn tươi cười ngọt ngào, có điều trong lòng nô tỳ vẫn khẩn trương vì người, chỉ sợ sau khi khách nhân về hết, Nhị phu nhân bên kia sẽ không buông tha cho người.....” Nói xong liền dừng lại.

Từ trước đến nay Quế Viên luôn một lòng một dạ thích tranh sủng với người khác, chỉ sợ không có ai để ý đến nàng. Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Vẫn là Quế Viên lo lắng cho ta nhất, sau đó thì sao?”

Nghe xong lời hay của Lâm Cẩm Dung, Quế Viên khóe môi nhất thời khê nhếch, lấy lòng nói: “Quả nhiên khách nhân vừa ra về, có người đi báo nói Lục tiểu thư ồn ào kêu ngực đau, Thất tiểu thư ồn ào nói chân đau, lão thái thái cũng không tỏ thái độ gì nhiều, chỉ sai thỉnh đại phu, những chuyện khác một mực không đề cập đến. Nhị phu nhân tức giận mặt đen xì, mà có mặt Cửu phu nhân (Ngô thị, mợ của Lâm Cẩm Dung) ở đó, lại không tiện nói tỉ mỉ, nô tỳ sợ các nàng sau lưng làm mấy chuyện xấu, cho nên gấp gấp trở về nói với người, chúng ta nhất định phải cẩn thận.....”

“Người có tâm.” Lâm Cẩm Dung cũng không cùng Quế Viên giải thích, thái độ đó của lão thái thái hay Nhị phu nhân cũng không bởi vì sự có mặt của Ngô thị, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do có Lâm lão thái gia ở đó. Nói vậy hiện tại Lâm lão thái thái nhất định đã biết được chuyện xảy ra dưới lầu, nếu lão thái gia cũng chưa lên tiếng, ai có lá gan dám xen vào?

Quế Viên thấy trên mặt nàng không hề lộ ra sợ hãi cùng lo lắng như mình đã dự kiến, ngược lại cảm thấy có chút không thích ứng, lo sợ nói: “Tiểu thư?”

“Đưa chìa khóa rương tiền cho ta.” Lâm Cẩm Dung đột nhiên vươn bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn tinh tế ra trước mặt Quế Viên. Từ trước đến nay quần áo trang sức đều là Lệ Chi quản, tiền tài là do Quế Viên quản, về sau, mấu chốt nào cũng phải do tự nàng quản lý.

Quế Viên ngẩn ra, nhẹ nhàng túm tay áo, tìm tòi nghiên cứu nhìn Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư muốn làm gì?” Biểu hiện của tiểu thư không khỏi cũng quá khác thường rồi? Dĩ nhiên không hề có chút lo lắng Nhị phòng sẽ tính sổ, đột nhiên lại đòi tiền, hay là, là muốn để Lệ Chi kia quản lý thay ta? Vậy bản thân mình về sau ở trước mặt nhóm tiểu nha hoàn sao còn có nửa điểm thể diện? Thật là không nhận ra a, Lệ Chi này tiểu nhân âm hiểm, không hề niệm tình, ở sau lưng đâm nòng một dao, Quế Viên nghĩ ngợi đôi mắt cũng dần trở nên đỏ ửng.

Lâm Cẩm Dung cũng không nói nhiều, chỉ nhìn nàng, nhẹ nhàng lặp lại một lần: “Đưa chìa khóa cho ta.”

Nàng thanh âm tuy nhẹ, ngữ khí lại rất nghiêm khắc. Quế Viên đành phải run rẩy rút một khăn lụa màu phấn hồng trong lòng ra, cầm một chiếc chìa khóa bằng đồng thau linh lung khéo léo đưa cho Lâm Cẩm Dung, khóc nức nở nói: “Tiểu thư, nhưng mà nô tỳ đã làm sai cái gì? Sao người đột nhiên lại chán ghét nô tỳ như vậy? Có phải có người nào đó nói gì với người không?”

“Ta chán ghét người?” Lâm Cẩm Dung không hiểu nhìn nàng cười: “Sao người lại nghĩ như vậy? Ai nói với ta cái gì chứ? Ta hôm nay nghe thấy các tỷ muội khoe ra bản thân có nhiều tiền riêng, muốn nhìn xem ta hiện có bao nhiêu mà thôi. Ta nhớ rõ mấy năm nay, ngày lễ tết cũng tích trữ được không ít a.” Cũng không có nữ tử nào tự mình cầm một chuỗi chìa khóa chạy khắp nơi, dù sao cũng phải tìm cơ hợp tình hợp lý, lấy lại chìa khóa, qua hai ngày không đề cập đến, ai dám hỏi gì nàng?

“Đúng là có không ít vàng bạc, bất quá tiền tiêu vật hàng tháng của tiểu thư cũng không tích trữ được bao nhiêu, hàng tháng thưởng cho nhóm tỷ tỷ ma ma hay lui tới cũng không ít.” Quế Viên nhất thời ngưng khóc tươi cười, tự mình đi lấy một cái hộp sơn đen khảm trai đường kính khoảng một thước, đoan đoan chính chính đặt ở trước mặt Lâm Cẩm Dung, sau đó cầm lấy một chiếc chìa khóa nhỏ khác, trông mong nhìn Lâm Cẩm Dung.

Bình thường trong triều đại này vàng bạc cũng không dễ lưu thông, tiền mặt được sử dụng phổ biến hơn. Cho nên trong số tiền riêng của Lâm Cẩm Dung, vàng bạc cùng tiền mặt được tách ra, Lâm Cẩm Dung cũng rộng lượng nói: “Ta cũng chỉ muốn xem số vàng bạc, không cần xem tiền mặt.” Đại tài do mình quản lý, tiểu tài tất nhiên sẽ để cho nha hoàn trông coi.

Quế Viên cảm thấy mỹ mãn thu lại chiếc chìa khóa nhỏ kia, hưng trí bừng bừng đứng bên cạnh Lâm Cẩm Dung, cùng nàng mở hộp, nói rõ xuất xứ vàng bạc bên trong, vài trăm sai kia là ai thưởng cho vào lúc nào, trang sức vàng khác là dịp nào được mua.....

Chẳng lẽ tiền của tiểu thư từ đâu mà có bản thân tiểu thư cũng không biết hay sao, còn cần nàng ta phải nói tỉ mỉ lại một lần nữa? Lệ Chi đứng ở ngoài chỉ cảm thấy Quế Viên nói năng lưu loát, mà Lâm Cẩm Dung dường như không hề ngại phiền, giống như đang rất vui vẻ. Lại nhìn lên, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung chặt chẽ ôm rương vàng bạc, ngón tay gầy nhỏ trắng nõn giống như cánh hoa ôn nhu sẵn sốc nhẹ nhàng lướt qua vàng bạc quả tử đủ loại kiểu dáng, cảm giác kia, chắc, giống như ngày ấy mình lén nhìn Tứ thiếu gia vuốt ve gương mặt của nha hoàn Kim Kết vậy.....

Ai nha, sao bản thân lại suy nghĩ như thế chứ? Lệ Chi nhẹ nhàng nhéo bản thân một cái, miên man nghĩ ngợi gì vậy? Có điều lúc nàng lại nhìn thần sắc động tác của Lâm Cẩm Dung, ẩn ẩn cảm thấy, bản thân thật sự không thể tìm được lời nào để hình dung ánh mắt lúc này của tiểu thư, vừa ôn nhu, lại chuyên chú, chuyên tâm chủ định, ngay cả ánh mắt Ngũ tiểu thư nhìn về phía Lục Nhị thiếu gia so ra cũng thua kém. Kỳ quái, tiểu thư từ trước đến nay đã bao giờ hỏi qua vấn đề này đâu, tại sao hôm nay lại cảm thấy hứng thú? Người có gì thiếu thốn sao? Lệ Chi nghi hoặc nhìn Lâm Cẩm Dung, cũng không nhận ra điểm gì kỳ lạ, biểu tình, gương mặt kia, cử chỉ quen thuộc kia, cũng không hề khác biệt, tiểu thư vẫn là tiểu thư, có điều ánh mắt không đúng.

Cảm giác của Lệ Chi là đúng, giờ phút này Lâm Cẩm Dung nhìn vàng bạc quả tử đủ loại màu sắc hình dáng, trong lòng ôn nhu như nước, giống như đối với người mà mình yêu thương nhất. Mà Quế Viên đang nói cái gì, nàng cũng căn bản không hề nghe thấy, tự đếm thấy nén vàng tổng cộng có 32 đĩnh, nén bạc có 76 đĩnh,

hứng thú hừng hực đánh gãy lời Quế Viên đang lải nhải: “Cùng đếm nào, vàng có bao nhiêu, bạc lại có bao nhiêu?”

Thôi, tiểu thư được nuông chiều từ bé, lại vừa bị ủy khuất, nếu nàng thích, liền đưa cho nàng cao hứng một chút thì có làm sao? Lệ Chi suy nghĩ, liền tiến lên cười nói: “Nô tỳ cũng đến hỗ trợ?”

Quế Viên giống như chó gặm xương ôm lấy hộp gỗ, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Lệ Chi, cảnh giác nói: “Không nhọc phiền tỳ tỳ, đây là chức trách của ta.” Sau đó “Đặng đặng đặng” cầm ra bên ngoài

Lệ Chi hiểu được tính nết của nàng, biết nàng để ý nhất là mặt mũi cùng sủng ái, chắc hẳn sợ mình sẽ được sủng hơn nàng, bất quá chỉ cười mà thôi, tùy ý hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư, khách nhân vừa ra về, nói vậy Tam phu nhân cùng Cửu phu nhân chắc cũng đã trở về phòng, người muốn qua đó một chuyến không?” Về tình về lý, xảy ra loại chuyện này, Lâm Cẩm Dung dù tránh mũi nhọn tấn công của cặp song sinh vẫn nên đi qua xem xem mới đúng.

“Trước không vội, đợi lát nữa sẽ có người tới tìm ta.” Lâm Cẩm Dung hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, sắc trời vẫn còn sớm, thu dương sáng lạn chiếu vào tường viện, ánh vàng rực rỡ ấm hoà thuận vui vẻ, giống cái gì đây? Giống vàng, nhìn thực an tâm.

Lệ Chi kinh ngạc nói: “Có người sẽ đến tìm tiểu thư? Ai nha?” Nàng vẫn chặt chẽ đi theo bên cạnh Lâm Cẩm Dung, sao không thấy Lâm Cẩm Dung ước định điều này với ai vậy?

Lâm Cẩm Dung rủ mắt xuống không nói gì.

23. Chương 23: Họa Phúc 3

Quế Viên làm việc lưu loát, chỉ chốc lát liền hôn hờ cầm hộp tiền đi vào, cười nói: “Tiểu thư, đã đếm xong, vàng tổng cộng là 24 nén, bạc có 65 nén.”

Vẫn thiếu, bản thân cũng thật nghèo, cũng đúng, tuổi mình vẫn chưa lớn, trong nhà tất cả chi tiêu đều tính theo trung bình, có điều trang sức tư nhân không nhiều, nói chi đến vàng bạc? Hiện tại mỗi đấu gạo cũng đã tốn 30 văn tiền, có điểm ấy để căn cứ thì tài sản của mình cũng không đến nỗi nào. Tuy là nghĩ như thế, Lâm Cẩm Dung vẫn cảm thấy một trận uể oải, cúi mắt yên lặng khóa hộp tiền lại, buồn bã ỉu xìu đưa cho Quế Viên: “Cầm lấy đem cất đi.”

Lệ Chi cùng Quế Viên thấy nàng đang hưng phấn đột nhiên mất hứng, không biết nguyên do, đều không hiểu nhìn nhau liếc mắt một cái, lại không dám hỏi vì sao.

Đã thấy trong viện tiểu nha hoàn Đẩu Nhi chuyên lo việc vẩy nước quét nhà vội vã chạy tới, đứng ở bên ngoài nói: “Tứ tiểu thư, lão thái gia gọi người đến, thỉnh người tức khắc qua Thính Đào cư.”

“Người đâu? Là ai đến vậy?” Lệ Chi cùng Quế Viên đồng thời thay đổi sắc mặt, lão thái gia cho tới bây giờ chưa từng chủ động sai người gọi tôn ngoại nữ nhi nào của hần tới Thính Đào cư, kể cả ngày thường khi các tiểu thư cung kính hành lễ thỉnh an lão nhân gia, hần cũng chỉ rủ mắt hừ một tiếng giọng mũi “Ân hừ”, lãnh đạm uy nghiêm dọa người.

Hắn lúc này đột nhiên gọi Lâm Cẩm Dung đi, hơn phân nửa là cùng với sự kiện chim quốc có liên quan! Cũng không biết lão thái gia có thái độ thế nào? Hắn nếu chỉ nghe lời một phía, muốn động thủ trừng phạt Lâm Cẩm Dung, vậy Lâm Cẩm Dung căn bản không có khả năng chống đỡ, về sau Tam phòng sao có ngày tốt đẹp?

Các nàng cảm xúc chuyển đổi nhanh chóng vội hỏi Đẩu Nhi, Đẩu Nhi nhìn quanh trái phải, bất an nói: “Là A Mạch, hần chỉ tới cửa truyền tin rồi rời đi luôn.”

Lệ Chi nhất thời một trận thất vọng, nàng đang muốn hỏi thăm một chút tình huống. A Mạch là gã sai vặt đắc lực bên người của lão thái gia, bất quá tóc mới để chỏm, tầm mười bảy mười tám tuổi, lanh lợi chịu khó, ngày thường luôn thay lão thái gia truyền lời ở Thính Đào cư, tuy còn có thể đi vào bên trong nhị môn (qua cửa thứ hai của sân viện), nhưng khi đến ngoài sân viện của các tiểu thư thì không dám tùy tiện bước vào.

Đây là chuyện đã nằm trong dự kiến, từ khi Lâm Cận Dung đi đến lầu xem diễn, nàng vẫn chờ lão thái gia gọi đến. Lâm Cận Dung hồi phục tinh thần: “Xách hài lại đây, đem khối ngọc đeo bên hông buổi sáng Nhị phu nhân đưa tới kia lấy ra cho ta, các người, ai đi với ta?”

Quế Viên trầm mặc đi lấy khối ngọc bội, trong lòng có bóng ma. Nếu lần này tiểu thư bị phạt, người thứ nhất không gặp may chính là nha hoàn hầu hạ bên người như các nàng, lão thái gia rất hung dữ, năm trước từng hạ lệnh xử trí một nha hoàn bên người của Đại thiếu gia, khiến nha hoàn kia kêu rên đến nửa đêm thì ra đi Quế Viên rung mình, động tác trên tay cũng trở nên chậm chạp.

Lệ Chi ngồi xổm xuống giúp Lâm Cận Dung đi hài, thấp giọng nói: “Tiểu thư, nô tỳ đi cùng người.”

Lâm Cận Dung mỉm cười: “Được.” Hôm nay là họa hay phúc nàng không biết, nhưng với Lệ Chi, nàng luôn luôn tâm niệm có một ngày, nàng sẽ tận lực hồi báo Lệ Chi. Cái gọi là trung phó nghĩa chủ, không phải không có duyên cớ, cũng không phải một hai câu nói là có thể thành.

Quế Viên lúc này cầm khối ngọc bội đi ra, lại lấy một thắt lưng gấm ngân bạch tương xứng cho Lâm Cận Dung, giả bộ nói: “Tiểu thư, chúng ta cùng đi thôi.”

Lâm Cận Dung thân thiết nói: “Không cần, trong phòng dù sao cũng phải lưu lại một người, nhờ đâu lão thái thái hoặc phu nhân bên kia có người đến tìm ta, Đậu Nhi ăn nói sẽ không rõ ràng.” Làm gì đây? Lòng người trung thành tận tâm vốn không thể so với vàng bạc, thường chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, chính là điều khó cầu nhất trên đời, nàng không bắt buộc. Quế Viên, cứ như vậy coi như hết rồi.

Quế Viên có chút ngượng ngùng, đỏ mặt cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ nhất định sẽ trông chừng tốt.”

Lâm Cận Dung gật gật đầu, bước ra bên ngoài.

Mất thấy nàng cùng Lệ Chi đã đi xa, Quế Viên bỗng “Ai” một tiếng, chạy vài bước ra tới cửa – tiểu thư vừa rồi sau khi khóa hộp tiền đã quên đưa chìa khóa giao nhai bảo quản! Nhưng bảo nàng đuổi theo Lâm Cận Dung hỏi, nàng cũng không dám. Quế Viên rối rắm đứng hồi lâu, mới cầm khăn lụa trở về phòng.

Lâm lão thái gia đặc biệt ghét người chậm trễ, bởi vậy Lâm Cận Dung bước đi có chút gấp gáp, vòng qua vài tiểu viện, lại xuyên qua hai ba chiếc cầu nhỏ bằng gỗ hoặc bằng đá, nàng mới chậm lại cước bộ, vừa đi vừa bình định cảm xúc.

Tới khi đứng cạnh cây tùng bên ngoài Thính Đào cư, nàng dừng lại, cúi mắt để Lệ Chi tiến lên chào hỏi gã sai vặt trông cửa của Thính Đào cư: “Tứ tiểu thư tiến đến chờ lão thái gia dạy bảo.”

Gã sai vặt cũng không dám nhìn Lâm Cận Dung, cúi mi mắt vâng dạ, tự hướng vào bên trong đáp lời, sau đó trở về khoanh tay nói: “Trong phòng lão thái gia đang có khách, thỉnh Tứ tiểu thư chờ ở gian phòng bên cạnh một chút.”

Lâm Cận Dung liền cúi mắt, được gã sai vặt dẫn dắt, đi về phía gian phòng bên cạnh, một khắc khi bước qua cửa hông, nàng nghe thấy Lâm lão thái gia cười ha ha: “Nói như vậy, năm nay thật sự là mưa thuận gió hoà, mùa thu hoạch to rồi! Trời cao phù hộ a!”

Lại nghe thấy một giọng nam xa lạ cười nói: “Vâng, thật đúng là trời cao phù hộ! Đại bá phụ, vậy vài mẫu ruộng kia của chất nhi.....”

Người này gọi Lâm lão thái gia là Đại bá phụ, như vậy người lấy lòng đó là ai? Thúc bá huynh đệ trong gia tộc, nàng cũng quen biết, Lâm lão thái gia đều có thể giúp đỡ, quả quyết sẽ không để người ta cầu xin như thế. Lâm Cận Dung trong lòng tò mò, cũng không dừng lại, chỉ có thể thẳng tắp đi vào phía trong, gã sai vặt “Chỉ nha” một tiếng đem cửa gian phòng gát gao đóng lại, sau đó nàng ngồi chờ gần một canh giờ.

Trong lúc đó không có ai tới đưa nước đưa trà, cũng không có ai tới hỏi, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đi qua đi lại, không hề dừng lại trước cửa gian phòng chờ này. Đường như mọi người đã quên mất chủ tớ các nàng còn đang ở bên trong chờ lão thái gia triệu kiến. Mất thấy trên cửa sổ giấy ánh sáng vốn vàng óng ánh dần dần trở nên âm đạm, cách vách truyền đến thanh âm vang vang, Lệ Chi đứng không nổi nữa: “Tiểu thư, nô tỳ đi hỏi thăm xem?”

“Nếu tiện thì hỏi một chút vừa rồi người đến cầu lão thái gia là ai?” Lâm Cận Dung ngồi ngay ngắn ở trên đôn tròn khai quang mặt khắc hoa văn như ý, lưng thẳng tắp. Lâm lão thái gia đây là cố ý bắt nàng chờ

đây. Nàng nếu là lúc trước đã không thể chịu nổi, nhưng mà nàng trọng sinh từ kiếp trước về kiếp này, sớm đã quen với tịch mịch lạnh lùng.

Lệ Chi cũng không hỏi nhiều, yên lặng mở cửa đi ra ngoài, được một lát thì trở về, trên mặt mang theo vài phần ưu sắc: “Khách nhân lúc đầu đã rời khỏi đó, lúc này ở bên trong là Tam lão gia, nghe thanh âm nói chuyện có vẻ không tốt lắm.”

Lâm Cẩm Dung vẫn vẻn vẻn khỏe môi, trong lòng vốn có chút bất an nhất thời không còn sót lại chút gì, kiếp trước nàng vốn không thân cận với lão thái gia, nhưng dù thế nào cũng biết một ít bản tính của lão thái gia, nhất định là Lâm Tam lão gia, phụ thân nàng lại bị giáo huấn, lão thái gia là muốn giáo huấn trưởng bối trước, sau đó giáo huấn tiểu bối như nàng. Đến phiên nàng, cơn tức của lão thái gia cũng sẽ tiêu tan đi một chút. Mà kế tiếp nên làm như thế nào, nàng đã tinh tế suy nghĩ qua. Thấy Lệ Chi lo lắng, chỉ đơn giản dời lực chú ý của Lệ Chi: “Khách nhân mà ta nhắc tới đó, sao ta nghe giọng không thể nhận ra là trưởng bối nào trong tộc?”

Lệ Chi thật ra không quên hỏi thăm chuyện này, nhỏ giọng nói: “Đó là một vị lão gia trong tộc năm trước đến nương nhờ họ hàng, mọi người gọi hắn là Lâm Xương lão gia, phải nói đến thời điểm trước đó đến phía nam học tập, liền ở lại xây dựng gia nghiệp, mấy năm trước ở bên kia đắc tội với người khác, phải trốn tránh nên mới trở về nương nhờ họ hàng. Lâm Đại lão gia ra mặt giúp đỡ bố trí phòng ở, thu hoạch vụ mùa, chuyện nộp thuế, nhưng hắn không có công danh, tốn cơm tốn gạo, đã nghĩ đem đồng ruộng bất động sản theo danh nghĩa của chúng ta..... Thừa dịp đến chúc thọ lão thái thái, tặng lễ vật, nhân cơ hội mà mở miệng.”

Loại chuyện này Lâm Cẩm Dung cũng biết, cái này gọi là làm “ruộng theo danh nghĩa người khác”, lúc trước nàng còn ở Lục gia, cũng từng có người tới cầu Lục gia che chở. Chính là một ít tiểu địa chủ vì trốn tránh thuế phú, mượn có giống như Lâm Xương gia này, để không phải nộp thuế tịch. Với tính tình của Lâm lão thái gia, tuy rằng miệng luôn nói gia quốc thiên hạ, nhưng nhất định sẽ giúp người này trốn thuế, thu được tiếng tốt giúp đỡ gia tộc lưu lạc. Đợi chút, thu hoạch vụ mùa, thuế phú..... Lâm Cẩm Dung cúi mắt, đột nhiên nhớ lại một chuyện xa xôi, yên lặng suy nghĩ một hồi, ánh mắt của nàng đột nhiên phát sáng, nếu có thể thành công, vậy sang năm tiền riêng của nàng sẽ không chỉ ít ỏi đáng thương như vậy.

Chủ tớ hai người lại im ắng đợi hồi lâu, sắc trời hoàn toàn đen kịt, ngoài hành lang đèn lồng cũng đã được thắp lên, tiếng bước chân đi qua đi lại mấy lượt, sau đó nghe thấy Phúc Toàn ở cửa thấp giọng nói: “Lão thái gia thỉnh Tứ tiểu thư qua.”

Lệ Chi thở phào một cái, Lâm Cẩm Dung đứng dậy, cẩn thận vuốt nếp váy, lại để ý búi tóc, mới vững bước đi ra ngoài, Lệ Chi vừa theo nàng vài bước, đã bị Phúc Toàn vươn tay ngăn cản: “Lão thái gia chỉ thỉnh một mình Tứ tiểu thư.”

Lâm Cẩm Dung quay đầu, thấy gương mặt Lệ Chi dưới đèn lồng đỏ trở nên trắng bệch, trong đôi mắt tràn ngập sợ hãi. Lâm Cẩm Dung hướng nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trấn định nói: “Nếu đã như thế, Lệ Chi người ở bên ngoài chờ ta là được.” Sau đó vững vàng đi vào thư phòng của Lâm lão thái gia, cũng không ngần ngại lên liền cúi hạ thân hành lễ: “Tôn nữ thỉnh an tổ phụ, tổ phụ vạn phúc.”

Hồi lâu, nàng mới nghe thấy thanh âm có vẻ mệt mỏi của Lâm lão thái gia vang lên: “Đứng lên đi.”

“Vâng.” Lâm Cẩm Dung đứng dậy, nâng mắt lên nhìn về phía trước.

Lâm lão thái gia ngồi phía sau án thư dài bằng gỗ tử đàn, cả người được phủ trong ánh đèn, thất lưng thẳng tắp, một đôi mắt tuy đã già nhưng không mờ thẫn nhiên đánh giá Lâm Cẩm Dung, thanh âm vừa bình ổn vừa lạnh lẽo lại uy nghiêm: “Hôm nay việc là do người khơi mào?”

Vì sao con người trên đời này, rõ ràng đều biết rõ chân tướng, còn luôn thích ra vẻ hù dọa, thật sự không biết mệt hay sao? Nàng nếu dám làm tất nhiên dám đảm đương, Lâm Cẩm Dung có chút buồn cười hướng hắn vẻn vẻn khỏe môi: “Không biết tổ phụ hỏi là chuyện nào?”

Lâm lão thái gia lông mày hơi nhướn lên, không giận mà uy nói: “Người có thể nói ra được mấy chuyện?”

Lâm Cẩm Dung thanh âm bình tĩnh thanh thúy: “Có ba chuyện. Thứ nhất, là Ngũ ca dẫn biểu huynh hai nhà Ngô, Lục đi xem khối linh bí thạch mà tổ phụ yêu thích nhất, nền của khối linh bí thạch không

vững, rơi vào trong hồ, Ngũ ca sợ bị trừng phạt định nhảy vào trong nước, là ta ngăn lại cũng thỉnh mầu thân ra mặt sai người nhắc tảng đá kia lên; Chuyện thứ hai, là Lục Ngũ ca đưa cho Thất đệ một con chim quốc, khiến Lục muội, Thất muội, Thất đệ bởi vậy nổi lên tranh cãi, là ta răn dạy Lục muội, Thất muội, uy hiếp các nàng hướng Thất đệ nhận lỗi, chọc vào tính tình cương liệt của Thất muội, khiến nàng ta mất mặt; Chuyện thứ ba, Lục muội, Thất muội đến trước mặt tổ mẫu khóc lóc kể lể, là ta sợ hãi liên lụy mầu thân cùng đệ đệ, xúi giục Thất đệ bê mâm đào mừng thọ đi tìm tổ phụ để che chở.”

Có thể cúi đầu, nhưng vĩnh viễn không có thể cúi gập thắt lưng. Lâm Cẩm Dung đoan đoan chính chính quỳ gối trên nền đá thanh chuyên, thẳng thắt lưng, trán dán xuống nền lạnh như băng, thanh âm có vài phần cứng rắn giống như của Đào thị: “Tổ phụ muốn phạt tôn nữ, tôn nữ đều hiểu hết. Thỉnh tổ phụ trách phạt.”

24. Chương 24: Họa Phúc 4

Lâm lão thái gia mị mắt, chăm chú nhìn Lâm Cẩm Dung. Tôn nữ nhi này, từ trước tới nay đều không xuất sắc, dù thế nào cũng là một bộ dạng mảnh mai nhất gan, hỏi một câu, đáp một câu, hẳn vốn tưởng rằng lần này nàng cũng sẽ tận lực che giấu một việc trong đó, hoặc ra sức khước từ, hoặc nói mình oan khuất, muốn hẩn chủ trì công đạo, có lẽ, nàng sẽ khóc sụt sùi, sợ bị hẩn trách phạt. Ai ngờ, nàng lại xử sự thế này? Tưởng rằng nàng là người ôn hoà hiền hậu, hóa ra lại là người như vậy, rốt cuộc vẫn là nữ nhi của Đào thị.

Nữ tử cần phải ôn hoà hiền hậu, nhưng Lâm lão thái gia càng thích Lâm Cẩm Dung thế kia, tuy rằng quỳ rạp trên đất nhận sai, lại vẫn đang thẳng thắt lưng. Lâm Diệc Chi vừa mới bị hẩn vắn tội, quỳ trên mặt đất lo sợ không yên, thắt lưng đều đổ sụp xuống..... Lưng một người, có thể dễ dàng cúi hạ vậy sao? Không thể. Hồi lâu, Lâm lão thái gia mới nói: “Chính người cũng hiểu được người nên bị phạt?”

Có nên phạt hay không, lão nhân gia chính mình rõ ràng, ta nói cái gì cũng vô ích. Lâm Cẩm Dung từ chối cho ý kiến. Nhưng nàng vẫn làm đủ tư thái, thành khẩn kiểm điểm: “Chuyện thứ nhất, không kịp bẩm báo tổ phụ tổ mẫu; Chuyện thứ hai, oán trách ta không có bản sự khiến việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, vì vậy, đã đánh mất mặt mũi Lâm gia; Chuyện thứ ba, ta xúi giục ấu đệ làm nũng lấy lòng tổ phụ.”

“Làm nũng?” Lâm lão thái gia đột nhiên bật cười một tiếng, giây lát lại thu tươi cười, thần nhiên nói: “Chuyện thứ nhất người chưa từng làm sai, người nếu ngồi xem thứ huynh của mình nhảy vào trong nước mà không để ý, người chính là người thân tình bất nghĩa! Chuyện thứ hai, người đã làm sai, đệ muội không hiểu bảo vệ thể diện gia tộc, người nên động thân mà ra, cá nhân bị ủy khuất thì tính là gì? Không có gia tộc, không có phụ huynh, không có thể diện thanh danh, các người cũng không đáng là gì cả!” Lâm lão thái gia thanh âm đột nhiên cất cao, lại thấp dần xuống, “Chuyện thứ ba thì sao..... Nếu ta không hỏi, người có tâm giấu diếm hay không?”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên nhìn thẳng hẩn, ánh mắt trong trẻo, thanh âm kiên định nịnh nọt: “Chuyện trong nhà có chuyện nào giấu giếm được tổ phụ! Nhắc tới người công chính nghiêm minh nhất trong nhà, trừ bỏ tổ phụ còn có thể là ai?” Nàng cho tới bây giờ chưa từng có chủ ý này, cũng không sợ người khác biết chính là nàng bảo Lâm Thận Chi làm!

Lâm lão thái gia trong mắt hơi hơi lộ ra vài phần vừa lòng, nhưng cũng chợt lóe lóe nói: “Ta muốn phạt người cầm chừng một tháng, sao chép nữ giới một trăm lần, thẳng đến khi người hiểu được đạo lý tỷ muội thân cận, gia tộc là một thể mới thôi, người phục hay không?”

Điều này chẳng phải chính là kết cục tốt nhất sao? Lâm Cẩm Dung rũ mắt xuống nói: “Phục.”

Lâm lão thái gia phát phát tay: “Đi xuống đi.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc vái một cái, đứng dậy lui ra ngoài.

“Tiểu thư!” Thấy Lâm Cẩm Dung bình yên thoát thân, Lệ Chi lập tức theo hành lang bước tới, hướng nàng lộ ra một tươi cười sáng lạn, đưa tay về phía nàng: “Chúng ta trở về thôi.”

Lâm Cẩm Dung hướng Lệ Chi trấn an cười, được Lệ Chi giúp đỡ bước xuống bậc, trong lòng tràn đầy kích động, nhìn đi, nàng cũng có thể làm được!

“Thỉnh Tứ tiểu thư chờ một chút!” Phúc Toàn từ sau đuổi theo, đưa qua một ngọn đèn: “Lão thái gia phân phó để Tứ tiểu thư dùng khi đi đường!”

Lệ Chi vô cùng kính hỉ, liên tục hướng Phúc Toàn nói lời cảm tạ. Phúc Toàn cười: “Tứ tiểu thư cẩn thận dưới chân.”

Lâm Cẩn Dung hòa ái hướng Phúc Toàn gật gật đầu: “Làm phiền Phúc thúc.”

Lâm Cẩn Dung đi tới cửa Thính Đào cư thì quay đầu lại nhìn, thấy cặp song sinh vẻ mặt sợ hãi đi ra từ sương phòng bên kia, sóng vai nhau bước vào thư phòng của lão thái gia. Khóe môi của nàng không khỏi vểnh vểnh lên, Lâm lão thái gia hiếm khi ra tay quản chuyện nội viện một lần, ai cũng dừng nghĩ có thể tránh thoát!

Một chén nóng cơm tẻ cùng bốn đĩa đựng đầy đồ ăn, lại thêm một chén canh gà, chính là bữa tối muộn của Lâm Cẩn Dung. Nàng cúi mắt ngồi ở bên cạnh bàn, còn thật sự nâng niu dùng cơm, một miếng nhắm nuốt thật lâu, không nhiều không ít, ăn thật sự cẩn thận.

Lâm Cẩn Âm biết nàng trở về liền lập tức chạy tới, vừa vào cửa, nhìn thấy chính là bóng dáng gầy yếu của Lâm Cẩn Dung dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn làm bằng sứ men xanh, trầm mặc lạnh lùng ăn cơm đã được hâm nóng.

Lâm Cẩn Âm trong lòng đau xót, trong mắt còn có chút mơ hồ, nàng đã nghe nói Lâm Cẩn Dung bị phạt, tuy rằng bất bình, nhưng cũng cảm thấy xem như vạn hạnh, dù sao nàng biết được tin tức, bị phạt cũng không chỉ có một mình Lâm Cẩn Dung. Nhưng vừa nhìn thấy muội muội ngồi đó lặng lẽ, bất bình tức giận lại dâng lên.

“Tam tiểu thư đến.” Quế ma ma nhắc nhở Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung nhanh buông bát đĩa đứng dậy, hướng Lâm Cẩn Âm lộ ra một tươi cười sáng lạn: “Tam tỷ.”

Lâm Cẩn Âm chạy nhanh tiến lên ấn Lâm Cẩn Dung ngồi xuống: “Mau ăn cơm của muội đi, hân là đói bụng lắm rồi.” Nàng rất muốn có thể thay muội muội làm đồ ăn ngon khác đem đến, nhưng mà nàng không thể, vậy không phải rõ ràng là nàng không phục sự trừng phạt của lão thái gia sao? Thân làm trưởng tỷ Lâm Cẩn Âm còn có chút áy náy.

Lâm Cẩn Dung không chút nào để ý: “Không muốn ăn nữa.” Sau đó phân phó Quế ma ma: “Thu dọn đi, giữ lại đồ ngon thưởng cho Lệ Chi.”

Quế ma ma biết hai tỷ muội có chuyện cần tâm sự, dẫn Quế Viên thu dọn xong, lui xuống cùng Sơn Trà đứng canh ở bên ngoài.

Lâm Cẩn Dung hỏi thẳng: “Nương đâu?” Đào thị nhất định là có việc, bằng không sẽ không chỉ có mình Lâm Cẩn Âm đến thăm nàng.

Lâm Cẩn Âm ánh mắt lóe lóe, thấp giọng nói: “Cha bị tổ phụ ném chén trà vào người, bị thương ở trán, đang nằm ở trong phòng cần người hầu hạ, vì vậy nương không đến đây được.”

Xứng đáng! Lâm Cẩn Dung lạnh lùng thốt ra: “Hắn lại làm ầm ỹ?”

Lâm Cẩn Âm lại khẳng định: “Không có, có mợ và biểu ca ở đó, tổ phụ lại vừa phát giận, hắn sao dám? Chỉ đơn giản đổi hình thức mà thôi.” Thời điểm nàng tới, Lâm Tam lão gia đang nằm trên giường gối lên gối mềm, trên đầu quần lụa trắng, rậm rì rên rĩ, trong chốc lát sai sử Đào thị rót trà, trong chốc lát lại muốn Hoàng di nương xoa bóp chân cho hắn.

Lâm Cẩn Dung lại hỏi: “Ngũ ca cùng Thất đệ đâu?”

Lâm Cẩn Âm trong mắt lộ ra mỉm cười, trước tiên nói về Lâm Thận Chi: “Thất đệ đã đi ngủ, là Phúc Toàn đưa hắn về, nghe nói hôm nay ở lâu xem diễn có người hỏi hắn có biết chữ hay không, hắn ở trước mặt mọi người nhận biết được vài mặt chữ, lại biết viết một chút, lão thái gia rất vui mừng, quyết định chọn ngày tự mình dạy học, đây chính là đãi ngộ mà năm đó làm đích tôn Đại đường huynh mới có. Ít nhiều mẫu thân sớm đã dạy tỷ đệ chúng ta biết đọc biết viết, bằng không làm sao có được cơ hội này.” Lâm Cẩn Âm ôm đầu vai Lâm Cẩn Dung khen ngợi: “Cũng một uội, lúc ấy có thể nghĩ ra biện pháp kia.”

Có thể được lão thái gia tự mình dạy học cho Lâm Thận Chi, nàng cũng ở một bên trông chừng, nếu không sợ rằng Lâm Thận Chi sẽ không được như vậy. Lâm Cẩn Dung cười đến mặt mày loay loay, bản thân bị cấm chừng một tháng, thật sự là đáng giá.

Lại nghe Lâm Cẩn Âm thoáng dừng một chút, thản nhiên nói: “Ngũ ca thì, lúc này đang bị phạt quỳ trong từ đường cho đến tận sáng sớm ngày mai. Lão thái gia thứ nhất muốn phạt hấn tội hư cuồng nói ngoa, thứ hai muốn phạt hấn không thể bảo hộ huynh đệ tỷ muội, vì tư lợi, nhất gan vô dụng.”

Mặc dù bản thân đã cố gắng, Lâm Diệc Chi vẫn bị phạt, bất quá chỉ bị phạt quỳ một đêm mà thôi, cũng không nhảy vào trong hồ nước lạnh lẽo, nói vậy sẽ không phát sinh sự tình như kiếp trước. Lâm Cẩn Dung mỉm cười, châm chọc nói: “Vậy phụ thân không oán trách chứ?”

Lâm Cẩn Âm cười lạnh: “Nếu không có muội cùng nương, hấn đâu có chỉ bị phạt quỳ một đêm! Ai dám nhiều lời nữa chứ?” Cho nên tuy trên trán Lâm Tam lão gia trúng chén trà lão thái gia ném tới, cũng chỉ dám giả bộ suy yếu âm ỉ, còn lại cũng không dám nói một câu. Có điều chuyện Đào thị giáp mặt chống đối lão thái thái, sớm hay muộn cũng sẽ bị đưa ra, không biết đợi cho Ngô thị cùng Đào Phượng Đường đi rồi sẽ xử trí ra sao. Nhưng nàng cũng không định nói cho Lâm Cẩn Dung biết, nói rồi cũng không có tác dụng gì, bất quá chỉ khiến thêm nhiều người lo lắng mà thôi.

Đối với tình hình hiện tại, Lâm Cẩn Dung thực vừa lòng, đề thấp thanh âm nói: “Thời điểm ta đi ra, nhìn thấy Lục muội cùng Thất muội cũng vào Thính Đào cư, dường như là cùng ta một trước một sau đi vào gian phòng bên cạnh để chờ a.”

Lâm Cẩn Âm nhân tiện nói: Chuyện này ta cũng biết, là sau muội một khắc thì đi vào. Chúng ta chờ một chút, có lẽ còn có tin tức mới.”

Tỷ muội hai người dựa vào tháp ngồi nghỉ, Lâm Cẩn Dung có chút mệt mỏi, gối lên đầu vai của Lâm Cẩn Âm, thấp giọng cười nói: “Đã quên nói với tỷ một việc. Đại biểu ca nói, tặng tỷ hộp quà kia, đừng tưởng rằng chỉ có một tầng!”

Lâm Cẩn Âm quần bách, nhảy dựng lên nhéo nhẹ Lâm Cẩn Dung: “Gọi muội nói lung tung gì vậy chứ!”

Lâm Cẩn Dung một bên né tránh, một bên cười: “Tỷ tỷ sao biết ta nói lung tung? Tỷ trở về nhìn xem chẳng phải sẽ biết? Ta biết là cái gì, cũng sẽ không nói với tỷ đâu!”

Lâm Cẩn Âm còn có chút ngồi không yên, muốn ngượng ngừng chạy đi, Lâm Cẩn Dung liền đẩy nàng: “Canh giờ không còn sớm, trở về đi, để người ta nhìn thấy tỷ trẻ như vậy cũng chưa ngủ, cũng không hay.”

Lâm Cẩn Âm mới đứng dậy nói vài câu với Lâm Cẩn Dung, rồi gọi ma ma lấy đèn lồng, được Sơn Trà nâng đỡ đi trở về.

Lâm Cẩn Dung lại một mình ở dưới đèn im lặng ngồi một lát, sau đó gọi đám người Quế Viên đem nước vào để rửa mặt, vừa tháo búi tóc xuống, Lệ Chi liền đi vào nhẹ giọng nói: “Lục tiểu thư cùng Thất tiểu thư vừa ra khỏi Thính Đào cư, cấm chừng hai tháng, sao chép nữ giới hai trăm lần. Lúc này là Nhị lão gia đi vào.”

Rất nhẹ! Quế Viên bất bình nói: “Rõ ràng là lỗi của các nàng, lại khiến tiểu thư của chúng ta cũng bị phạt lấy.”

Lâm Cẩn Dung cười nhẹ: “Ngủ đi.” Cặp song sinh bị phạt ước chừng gấp đôi so với nàng, nhìn xem cũng có thể biết được, trong cảm nhận của Lâm lão thái gia, có thể thấy ai là người có lỗi nhất. Nếu chỉ phạt cặp song sinh cùng Lâm Diệc Chi, mà không phạt nàng, còn cất nhắc Lâm Thận Chi, nhìn có vẻ phong quang hãnh diện, nhưng sau lưng càng gây chú ý càng chọc người ghen ghét. Tam lão gia không thể trông cậy, Tam phòng căn cơ không vững, so sánh với việc chỉ bị phạt một chút thế này, nàng được lợi càng nhiều hơn, nàng bị cấm chừng cùng sao chép nữ giới thật sự có lỗi.

Kia nữ giới a, nàng nhắm mắt lại cũng có thể viết ra không sai một chữ, hữu dụng không? Không phải hoàn toàn vô dụng, chính là bùa hộ mệnh vô cùng tốt. Lâm Cẩn Dung ha ha cười: “Ngày mai nhớ rõ tìm mực tốt nhất, giấy tốt nhất, bút lông mềm nhất, tiểu thư ta muốn mượn cơ hội này để luyện viết chữ.....” Nàng liếc mắt nhìn Lệ Chi một cái, nói: “Người tối nay không cần đứng canh đêm, ngày mai dậy sớm chút, làm thỏa đáng chuyện này.” Nên để Lệ Chi nhận biết vài chữ mới được.

Không phải Lệ Chi trực đêm, vậy đó là Quế Viên trực đêm, nhưng Quế Viên canh bên ngoài, vẫn nghĩ nghĩ nên uyển chuyển nhắc nhở thế nào để Lâm Cẩm Dung đem chìa khóa giao ình quản, nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm thấy một lý do thích hợp, không khỏi cảm thấy rối rắm.

25. Chương 25: Sáo Cổ 1

Mưa rơi rơi, đêm thu se lạnh.

Tiếng mưa đập vào cửa sổ, hơi hơi rung động, thổi qua từng cơn gió lạnh, Lâm Cẩm Dung bình tĩnh dậy, nhìn ngọn đèn mờ nhạt làm bằng sứ men xanh đặt ở góc phòng, nàng không gấp ác mộng, sau khi nhìn thấy Lục Giam, nàng ngược lại không gấp ác mộng nữa. Vậy đây có được tính là một chuyện tốt hay không?

Đang sợ sệt, chợt nghe cửa “Chi nha” một tiếng vang nhỏ, Lâm Cẩm Dung nhanh nhảm mắt lại, khẽ hé qua rèm mi nhìn qua, Quế ma ma ôm thêm chăn đệm, nhẹ tay nhẹ chân phủ lên cho nàng, lại đi đến ngọn đèn kiểm tra còn dầu thấp hay không, thấy mọi việc đều thỏa đáng, mới nhẹ nhàng lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Lâm Cẩm Dung nắm thật chặt chăn. Quế ma ma là một nhũ mẫu tận chức tận trách, mỗi đêm luôn đến kiểm tra mọi thứ, xem nàng, cũng xem Quế Viên. Lúc này phủ thêm chăn ình, tất nhiên cũng đắp cho Quế Viên. Chỉ đáng tiếc, Quế ma ma có nữ nhi như Quế Viên; Mà Quế Viên, lại may mắn có mẫu thân như Quế ma ma.

Lâm Cẩm Dung lấy tay sờ sờ hai chìa khóa nhỏ trong người, nhẹ nhàng cười, mấy ngày qua Quế Viên thần sắc rối rắm muốn nói lại thôi tất cả đều rơi vào trong mắt nàng, nhưng chìa khóa này, Quế Viên vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới việc lấy lại. Tựa như những thứ này, là của nàng, nếu nàng không muốn đưa, ai cũng đừng nghĩ đến việc lấy đi. Muốn lấy, trừ phi nàng không cần.

Nàng lại nghĩ tới sự kiện kia — nàng nhớ rõ, có rất nhiều nơi cách kinh thành khá xa, hàng hóa vận chuyển khó khăn, mất rất nhiều thuế má, năm nay là mùa thu hoạch của Bình Châu, sang năm Bình Châu vẫn sẽ có mùa thu hoạch lớn, vì vậy sang năm đối với Bình Châu cùng Thanh châu mà nói, chính là một năm biến chuyển, bên trên sẽ ra luật định mua ngân (bạc) nộp cống. Có rất nhiều thuế hộ không có bạc, phải đến cửa hàng bán vàng bạc để đổi, số lượng cụ thể nàng không rõ lắm, nàng chỉ nhớ rõ năm ấy Bình Châu cùng Thanh châu đều có người nhờ vậy mà phát tài. Sau đó thường có người đến kinh thành mua vàng bạc, nhờ vào việc trưng thu thuế má hết sức kiểm soát.

Cho nên nàng đặc biệt nghĩ tới mở một cửa tiệm bán vàng bạc, nhưng nguyện vọng này chỉ sợ không khó mà thành, nhưng tối thiểu có thể đứng giữa kiếm lời một chút chẳng? Nhưng luận về tiền vốn, nơi duy nhất nàng có thể nghĩ cách cũng chỉ có Đào thị. Đào gia giàu có, cửa hồi môn của Đào thị không ít, trong đó có rất nhiều vàng bạc, nếu có thể được Đào thị ủng hộ, lại tiến tới liên hợp với Đào gia, để Đào gia ra mặt làm chuyện này, không muốn kiếm tiền cũng khó!

Nhưng nàng chỉ là một tiểu thư khuê các, cơ bản không có kinh nghiệm xuất môn, đột nhiên mở miệng cầu, tuyệt đối sẽ khiến người ta cảm thấy buồn cười không tin, rồi sau đó đến khi sự kiện chân thật xảy ra, lại khiến người ta cảm thấy kỳ quái, dẫn đến khắp nơi ngờ vực vô căn cứ, sẽ mang lại nhiều phiền toái. Làm thế nào mới có thể bình an thuận lợi đạt được mục đích này đây? Vấn đề này Lâm Cẩm Dung suy nghĩ mấy ngày nay, đến bây giờ vẫn đang không rõ ràng, qua ngày mai mẫu tử Đào gia sẽ trở về Thanh châu, mà mình lại bị cầm chừng tại đây, không thể xuất môn, cơ hội sẽ biến mất, không khỏi có chút trần trọc.

Thời điểm hừng đông mưa vẫn chưa ngừng, trong phòng so với ngày thường âm u thêm vài phần, Lệ Chi theo thường lệ bưng nước ấm vào để rửa mặt, chuẩn bị hầu hạ Lâm Cẩm Dung dậy, vừa vào liền thấy Lâm Cẩm Dung đã sớm ăn mặc chỉnh tề ngồi bên cửa sổ, đối diện cửa sổ mở một khe hẹp nhìn ra bên ngoài mưa bụi mênh mông mà ngăn người.

“Tiểu thư sao lại dậy sớm như vậy? Cũng không gọi người sao?” Lệ Chi buông chậu đồng, lo lắng chạy đến bên cạnh Lâm Cẩm Dung, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nàng, lo lắng nhìn đôi mắt có chút quầng thâm bên dưới cửa Lâm Cẩm Dung, không khỏi thốt ra: “Ban đêm lại gặp ác mộng sao?!”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu, phát sầu nói: “Ngày mai mợ cùng Đại biểu ca sẽ rời đi, chuyện này cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại. Ta muốn tiễn bọn họ, lại sợ khó xử mẫu thân.”

Lệ Chi trầm ngâm nói: “Tam phu nhân hiện tại quả thật không tiện thay người cầu tình.”

Sau khi Lâm lão thái gia chấn chỉnh một loạt, Nhị lão gia đã bị răn dạy, Tam lão gia bị đánh trúng, Lâm Diệc Chi, cặp song sinh tỷ muội, Lâm Cẩn Dung bị phạt, Lâm Thận Chi bị đưa tới Thính Đào cư vỡ lòng thụ giáo, chuyện Đào thị ngày ấy chống đối với lão thái thái cũng bị người có tâm tư nói ra. Có điều Ngô thị chậm chạp chưa rời đi, chuyện này tạm thời mới không nhắc đến.

Nhưng tội này nói chung sớm muộn cũng sẽ bị tính sổ. Cho nên Tam phu nhân hiện tại phải nhẫn nhịn, Lâm Cẩn Dung đã bị phạt nên ngoan ngoãn tránh ở trong phòng chép sách viết chữ, làm nữ hồng, không thể ra ngoài tiễn mợ cùng biểu ca, Tam phu nhân hoặc Lâm Cẩn Âm cũng không dám thay nàng cầu tình!

Lâm Cẩn Dung đưa bàn tay trắng nõn vào chậu đồng vô ý thức nghịch nước, khe khẽ thở dài: “Người lấy ra một chiếc sáo cổ cho ta, tìm một hộp gỗ xinh đẹp, đưa tới chỗ Ngũ tiểu thư. Người nói thêm, mợ lần này đến, cho ta một ít trà cực phẩm long phượng đoàn, ta luyện tiếu một mình độc hưởng, muốn chia sẻ với nàng.”

Trà thì cũng đành thôi, chung quy vẫn là thức uống, nhưng sáo cổ kia ý nghĩa cũng không giống như vậy. Lệ Chi đau lòng không thôi: “Tiểu thư, chiếc sáo cổ kia là bảo bối của người, là do Cữu lão gia trăm phương nghìn kế tìm mua làm lễ vật sinh thần mười hai tuổi của người, cứ như vậy đưa cho Ngũ tiểu thư, nàng cũng không phải thật sự thích, không phải sẽ phá hư vật quý sao.....”

Các tiểu thư đều có hứng thú lịch sự tao nhã, tỷ như cầm kỳ thư họa, cắm hoa, điều hương phẩm trà. Lâm Cẩn Dung ham phẩm trà cũng liền thôi, nhưng điều khác biệt là nàng luôn thích thổi sáo tạo nên những giai điệu nhẹ nhàng da diết. Mà Ngũ tiểu thư thì sao, vốn là không thích, sau lại thấy Đào cữu gia đưa cho Lâm Cẩn Dung chiếc sáo cổ kia, nghe người ta nói nó có phong cách cổ xưa thanh lịch, vì vậy trăm phương nghìn kế muốn tranh lấy sáo cổ của Lâm Cẩn Dung. Nhưng bản thân nàng ta không hề thật tâm yêu thích, cộng thêm không biết thổi sáo, Lâm Cẩn Dung dù thế nào cũng không chịu nhường cho nàng. Không nghĩ tới hôm nay lại chủ động dâng hai tay.

Lâm Cẩn Dung rũ mắt xuống: “Về sau tìm cách đổi trở về là được. Cậu nếu biết ngọn nguồn, cũng sẽ không oán trách ta.” Lâm Ngũ tiểu thư vốn không thật tâm thích, nàng khiến cho Lâm Ngũ tiểu thư có được mới mẻ kinh hỉ này, ngày sau có tiền, lại tìm một vật quý trọng khác đổi về, trước mắt quan trọng nhất là gặp mặt mẫu tử Đào gia một lần.

Trừ bỏ thỉnh Đại phòng giúp đỡ, quả thật cũng không còn biện pháp nào khác. Lệ Chi thở dài, dựa vào vách tủ sách lấy ra một hộp làm bằng gỗ tử đàn tinh xảo khắc hoa văn, mở ra, xóc lên vải gấm, lộ ra một đôi sáo hình quả đào phong cách cổ xưa thanh lịch, thợ khéo tinh tế: “Nếu đã như thế, tiểu thư chọn một chiếc mà mình thích giữ lại đi.”

Ngón tay Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng vuốt ve trên cây sáo hình quả đào, lại thu trở về, ánh mắt dời qua một bên nói: “Hai chiếc này cũng giống nhau mà thôi.” Đối với sáo, kiếp trước nàng mang theo làm đồ cưới gả tới Lục gia không lâu sau liền xảy ra vấn đề. Một ngày kia, Lục Giam bảo nàng lấy ra thổi để hân thưởng thức, mới phát hiện không biết một chiếc nữa ở đâu, dù thế nào cũng không thể tìm thấy, Lục Giam còn châm chọc nói sáo cổ này tự có cánh bay mất, tựa như nàng cố ý lừa hân vậy, nàng tuy có điều tra, nhưng cũng không thể tra ra chút gì. Đẳng nào mà chẳng biến mất? Lâm Cẩn Dung khẽ lắc đầu, đem suy nghĩ áp chế.

Lệ Chi bắt đắc dĩ, chỉ đành phải dựa theo quan sát ngày thường, để lại chiếc sáo Lâm Cẩn Dung thường xuyên thưởng thức để lại, sau đó tìm một hộp gấm khéo léo tinh xảo đặt chiếc sáo khác vào đó, cầm ô đi dưới mưa thu, bước trên con đường rải đá.

“Tiểu thư phải chịu ủy khuất rồi.” Quế ma ma ở một bên nhìn xem rõ ràng, dùng cây kim bạc từ trong hòm lấy ra cẩn thận thu lại hoa văn tinh tế bị sút chỉ trên cổ áo, tay áo cho Lâm Cẩn Dung, rồi giúp Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng xoa bóp, không tiếng động thở dài.

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Không có gì, vú nuôi không biết là ta đã trưởng thành rồi sao?”

“Tiểu thư đã trưởng thành.” Quế ma ma thần sắc phức tạp nhìn Lâm Cẩn Dung ý cười thản nhiên, tiểu thư càng lúc càng lớn, càng ngày càng có chủ ý, có việc cũng không giống như trước đây thường tâm sự qua với mình, mà hiện tại thích lôi kéo Lệ Chi sau lưng vụng trộm thương lượng, đã nhiều ngày qua còn dạy Lệ Chi

viết chữ nhận mặt chữ..... Nhưng còn nha đầu Quế Viên kia thì sao, vô tâm vô phế, không những hay dùng mách lới, còn ồn ào bảo mình hỏi tiểu thư đưa lại chìa khóa hộp đựng tiền và vàng bạc kia.

Nếu không phải là nữ nhi của mình, cũng không ngại đàm tiếu của mọi người, bà sẽ dám mở miệng khuyên tiểu thư đưa chìa khóa cho nó, nhưng vì đó là nữ nhi thân sinh của mình, bà dù thế nào cũng không thể mở miệng. Huống hồ, tiểu thư luôn khoan dung nhường nhịn Quế Viên, nha đầu chết tiệt không có quy củ kia, không phải vì nể mặt của mình sao? Lòng tham khiến con người luôn cảm thấy không đủ.

Bởi vậy Quế ma ma làm xong chuyện, cũng liền cáo lui: “Lão nô đi ra bên ngoài nhìn xem, nha đầu Quế Viên kia đã đi lấy điểm tâm, sao đến giờ này còn chưa thấy nàng trở về?”

Lâm Cẩm Dung cười, may mắn Quế ma ma không mở miệng.

Quế ma ma đi ra ngoài không lâu, đã thấy Quế Viên cầm ô xách thực hộp thướt tha đi tới, vẻ mặt vui vẻ, trước đem ô đang nhỏ nước giao cho Đẩu Nhi, lại ở đứng ở thềm trước cửa cầm khăn lau khô hài, vừa thấy Quế ma ma, liền thấp giọng nói: “Nương a, người đã nói với tiểu thư chưa?”

Quế mẹ trừng mắt nhìn nàng một cái, một tay tiếp nhận thực hộp, một tay âm thầm dùng sức nhéo nàng một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Không có, cũng không cho người đề cập đến nữa chứ, bằng không lão nương sẽ lấy gậy trúc đánh chân của người!”

Quế Viên đau đến nhe răng trợn mắt, lại không dám ồn ào, mắt hững hờ làm mặt bình tĩnh cùng Quế ma ma vào phòng, thăm dò nhìn nhìn buồng trong, một bên cùng Quế ma ma bố trí bát đĩa, một bên tò mò thấp giọng hỏi: “Ta vừa rồi thấy Lệ Chi, nàng vội vã đi đâu vậy?”

Quế ma ma còn chưa mở miệng, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung đi ra, ôn hòa nói: “Ta bảo nàng đi thỉnh Ngũ tiểu thư đến uống trà, đêm nay ta muốn đến dự bữa cơm cáo biệt Cửu phu nhân.”

Quế Viên lập tức lại mếu mếu miệng, chuyện chạy việc có thể được thưởng tiền trước kia đều là nàng đi làm, hiện tại sao Lệ Chi dần dần lại thay thế? Vì thế mặt ra vẻ ủy khuất, Quế ma ma ho nhẹ một tiếng: “Đi lấy khăn nóng đưa cho tiểu thư lau tay!” Nói xong bước lên phía trước, che lại biểu tình của Quế Viên, không muốn để Lâm Cẩm Dung nhìn thấy sinh chán ghét.

Lâm Cẩm Dung đã sớm đem vẻ mặt cử chỉ của mẫu tử hai người xem ở trong mắt, nàng chỉ lo vui đầu ăn cơm, cho rằng cái gì cũng không nghe không thấy. Trừ bỏ Lệ Chi, ai hầu hạ bên người cũng không cần phải bận tâm nhiều. Tối thiểu Quế ma ma là thật tâm đối đãi với nàng, cũng còn biết nên cư xử đúng mực.

Được một lúc, Lệ Chi thân có dính chút mưa chạy trở về, nói: “Tiểu thư, Ngũ tiểu thư thu nhận sáo cổ, vô cùng vui mừng, đáp ứng lập tức sẽ tới đây. Nhưng nô tỳ nhìn mọi người trong phòng nàng đang thu thập này nọ, bộ dáng có vẻ như sắp xuất môn, cũng không biết tới kịp không?”

“Có hỏi là chuyện gì không?” Lâm Cẩm Dung nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa thu vẫn đang rơi không ngớt, thời tiết này Lâm gia tiểu thư lại muốn xuất môn, vậy chắc hẳn đã có chuyện gì đó phát sinh.

26. Chương 26: Sáo Cổ 2

Lệ Chi mở to mắt mắt nhìn, nhẹ giọng nói: “Hình như Đại thiếu gia muốn thỉnh Lục gia huynh muội đi đông giao Bình Tể tự ngắm phong diệp. Nô tỳ thấy Tín Nhi giấu giếm giếm, liền cố ý nói rõ, người sai nô tỳ tới là vì muốn cáo biệt Cửu phu nhân.”

Lâm Cẩm Dung thấy nàng tinh tế như vậy, dĩ nhiên nhìn thấu bản thân đối với Lục Giam vô tình, trong lòng không khỏi cả kinh, che giấu giống như nhẹ nhàng nhéo nàng một cái, thấp giọng sảng giọng: “Thật là làm ta sợ, người nói như vậy, Ngũ tiểu thư nhất định sẽ đến!”

Lệ Chi đánh giá thần sắc của nàng, ra vẻ nghịch ngợm cười. Trong lòng lại thầm nghĩ đáng tiếc. Nghe nói đã nhiều ngày qua Lục Giam ở Bình Châu bá kiến vài văn nhân nhâ sĩ nổi danh, thanh danh nổi lên, được rất nhiều người xem trọng. Đại phòng thừa dịp Tứ tiểu thư, Lục tiểu thư, Thất tiểu thư đang bị cấm chùng, liền nhanh chân nhanh tay trong chốc lát thỉnh Lâm Ngọc Trân dẫn Lục gia huynh muội đến làm khách, trong chốc lát lại an bài đi ra ngoài du ngoạn.

Hôm nay là Đại thiếu gia ra mặt, thỉnh Lục Giam đi ngắm phong diệp, Lục Giam đi, Lục Vân tất nhiên cũng nhân cơ hội muốn đi, vậy Ngũ tiểu thư cũng thuận lý thành chương (hợp tình hợp lý) đi cùng biểu muội. Ý ở trong lời, ý tứ của Đại phòng ai cũng thấy, nhưng Lâm Ngọc Trân, lão thái thái, lão thái gia cũng chưa tỏ vẻ phản đối, cũng sẽ không có ai dám nhiều lời một câu. Cho dù là Nhị phu nhân, cũng chỉ là dám phát hỏa với hạ nhân mà thôi.

Rõ ràng là Tứ tiểu thư là tỷ tỷ đứng phía trước, cũng so với Ngũ tiểu thư ôn nhu đôn hậu, nhân tài càng xuất chúng, lão thái thái thật là bất công! Lệ Chi lại nhịn không được thở dài.

Không bao lâu, “Xoạch, xoạch” tiếng guốc gỗ bước trên con đường rải đá thanh thúy vang lên, Lâm Ngũ tiểu thư người chưa đến, thanh âm đã tới trước: “Tứ tỷ tỷ, ta tới rồi! Cảm ơn sáo cổ của tỷ a, ta rất cao hứng, tỷ đang làm gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung nghênh đón đi ra cửa, nhưng thấy Lâm Ngũ mất phượng cười tươi như trăng rằm, bên tai đeo hai khuyên tai trân châu như hai giọt lệ, bên ngoài khoác áo choàng sắc vàng nhạt, bên trong mặc váy gấm mềm mới tinh màu phấn hồng, eo nhỏ được một chiếc thắt lưng màu lục bằng tổ cẩm thắt chặt, hai khối dương chi bạch ngọc áp lên chân váy sắc lục như ý kết dải, quả nhiên giống như liễu xanh mùa xuân, tươi mát đáng yêu.

Lâm Ngũ một tay ngăn lại Quế Viên muốn tiến lên giúp nàng cởi áo choàng, cười dài nói: “Ta đã sớm nghĩ đến việc tới thăm Tứ tỷ, cũng muốn đi nói với tổ phụ, không phải lỗi của Tứ tỷ, Tứ tỷ không nên bị phạt! Nhưng mà.....” Mắt phượng của nàng khẽ nhú, mang theo chút lầy lòng cùng quan tâm nói: “Nhưng mà mẫu thân nói, chuyện tổ phụ đã quyết định không thể dễ dàng làm trái, ta nếu đi cầu tình, ngược lại khiến tỷ càng thêm phiền toái!”

Lâm Cẩm Dung ngày đó mặc dù đáp ứng nàng, nhưng cũng chưa từng trông cậy vào nàng sẽ thay mình làm chứng, liền rộng rãi nói: “Ngũ muội có tâm, Đại bá mẫu lo lắng cũng thực chu đáo, ngày ấy ta cũng có chỗ không đúng, kiểm điểm bị phạt là đúng. Đến đây, ngồi ở chỗ này, ta đã sai người đun sôi nước.” Vừa nói vừa làm tư thế mời.

Lâm Ngũ ánh mắt tươi vui, thân thiết ôm cánh tay Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ nha, ta lập tức phải xuất môn, sợ là không kịp cùng tỷ uống trà. Tỷ nói thẳng đi, muốn ta thay tỷ làm gì, ta lập tức sẽ giúp.”

Lâm Cẩm Dung cũng không cùng nàng khách khí, trực tiếp nói yêu cầu của mình, Lâm Ngũ cười nói: “Chuyện này nào có đáng gì? Ta lập tức sẽ thay tỷ đi nói chuyện!” Nói xong liền vội vã chạy đi, một bộ dáng như sợ hãi Lâm Cẩm Dung truy vấn nàng muốn đi đâu, làm cái gì vậy.

Lâm Cẩm Dung nhìn theo bóng dáng Lâm Ngũ khoáng hoạt đi xa, thầm nghĩ xem ra song phương đều có ý ghép Lâm Ngũ cùng Lục Giam trở thành một đôi, chỉ mong kết cục sau này đừng giống như mình ở kiếp trước.

Sau một lúc lâu, một tiểu nha đầu trong viện của Lâm Ngũ tới truyền lời, nói là Lâm Ngũ đã đề cập qua với Đại phu nhân, Đại phu nhân đáp ứng sẽ tìm thời cơ thích hợp nói với lão thái thái, bảo Lâm Cẩm Dung kiên nhẫn chờ tin tức.

Chờ đến chạng vạng, Lâm Cẩm Dung đã sớm cho rằng mọi việc sẽ thỏa đáng, nhưng chưa thấy một ai tới báo tin. Quế ma ma đi ra ngoài dạo một vòng, biết được lão thái thái vì mẫu tử Đào gia chuẩn bị yến hội mà tiệc đã sắp bắt đầu, đoán rằng Lâm Cẩm Dung sợ sẽ không được đến đó, trong lòng khổ sở, nhưng cũng chỉ đành hồi báo lại như vậy.

Quế Viên tức giận đến gơ chân gơ tay: “Thật là không công, đáng tiếc cái sáo cổ kia! Không chừng Đại phu nhân căn bản không để ở trong lòng, cũng không nói giúp người! Tiểu thư nha, người rất dễ dàng tin tưởng người khác!”

“Im miệng!” Quế ma ma lo lắng nhìn Lâm Cẩm Dung, tức giận mắng Quế Viên một câu, Quế Viên quệt miệng lui ra một bên.

Lệ Chi dù chưa tỏ vẻ gì, nhưng trong mắt cũng có ý tứ đối với Lâm Cẩm Dung thương tiếc. Lão thái thái trong lòng sợ đã oán hận Lâm Cẩm Dung bỏ qua bà trực tiếp tìm tới Lâm lão thái gia — Lâm lão thái gia

chỉ cần ra mặt, mặc kệ thế nào, chuyện này lão thái thái cũng không thể quản lý, lão thái thái trong lòng tức giận, sao không tìm cơ hội dẫn đo Lâm Cẩn Dung một chút để làm khó nàng?

Lâm Cẩn Dung im lặng đứng dậy, nhìn ngoài cửa sổ bầu trời ảm đạm mà trầm tư. Chẳng lẽ nói, những gì nàng kiếp trước không có quả nhiên không thể đạt được sao? Không! Nàng không tin, nàng thành công ngăn trở chuyện phát sinh với mẫu tử Lâm Diệc Chi mà khiến cho quan hệ giữa mẫu thân và phụ thân hoàn toàn chuyển biến xấu, nàng thành công đem đệ đệ đưa đến thư phòng lão thái gia. Cho dù lúc này đây không được, về sau cũng nhất định có thể thành công, nàng biết sau này sẽ phát sinh sự kiện lớn, chỉ cần có tâm, bất quá là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Vừa nghĩ như vậy, nàng buộc chặt cảm xúc bình ổn trở lại, ngược lại quay đầu nói với mọi người: “Châm đèn, dọn cơm.”

Quế ma ma thấy nàng thần sắc bất động, không giống như trước dễ dàng đỏ mắt ủy khuất, trong lòng âm thầm kinh ngạc, nhưng cũng thấy Tứ tiểu thư im lặng trầm ổn như vậy rất tốt, lập tức nhanh chóng làm việc, không bao lâu liền đem hết thảy an trí thỏa đáng.

Chỉ một lát, dùng xong cơm, Lâm Cẩn Dung rửa tay súc miệng, bảo Lệ Chi lấy ra sáo cổ còn lại kia, ngồi xuống thấp bên cạnh cửa sổ, thổi lên một khúc nhạc da diết. Tiếng sáo thanh âm không lớn, nhưng lực xuyên thấu lại rất mạnh, xuyên qua mưa thu rả rích kéo dài, làm bạn với tiếng mưa rơi tiếng gió thổi, giống như có thể xuyên thủng lòng người, lại ở trong lồng ngực hung hăng va chạm qua lại, khiến lòng người tự dừng nghĩ tới chuyện thương tâm lại ưu sầu.

Quế Viên cũng không có nhiều chuyện để thương tâm, về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Tiểu thư còn có tâm tư thổi sáo sao?”

Lệ Chi liếc nàng một cái, hảo tâm thấp giọng nói: “Tâm tư của tiểu thư, chúng ta là nô tỳ hạ nhân có thể đoán được sao? Nói đến chuyện hai ngày trước, người đoán được hay không? Bản thân ta không đoán được.”

Quế Viên tà mắt nói: “Ta tất nhiên không thể so với tỷ tỷ, được tiểu thư dạy viết chữ nhận mặt chữ, đương nhiên so với ta càng có thể đoán được tâm tư của người.”

Lệ Chi cười, hoàn toàn không muốn so đo với nàng ta, xoay người hướng tới ầm lò nhỏ bên cạnh vách tường thêm một chút than hương, chỉ đem tro hương trắng tinh bên trong bát ra đổ đi, lười biếng ở chung một chỗ với nàng.

Lâm Cẩn Dung thổi một khúc lại một khúc, thấy cảm giác uất ức trong lòng dần dần tiêu tan, ước chừng qua nửa canh giờ, chợt có người gõ cửa, Lâm Cẩn Dung mới ngừng lại, ý bảo hạ nhân ra mở cửa.

Người đến là Thanh Lê nha hoàn bên người của Lâm lão thái thái, trên mặt nhẹ nhàng dẫn dắt vài phần ý cười nhợt nhạt, dừng lại ngay trước cửa phòng, làm lễ với Lâm Cẩn Dung nói: “Tứ tiểu thư. Lão thái thái ân điển, ngày mai Đào gia Cửu phu nhân phải trở về Thanh châu, thưởng cho Tứ tiểu thư tới hành lễ cáo biệt với Cửu phu nhân!”

Lâm Cẩn Dung rõ ràng lưu loát buông sáo cổ xuống, quay đầu nhìn Thanh Lê tràn ra tươi cười sáng lạn: “Tạ lão thái thái ân điển, thỉnh tỷ tỷ thay ta nói một tiếng với lão thái thái, sau khi ta cáo biệt Cửu phu nhân sẽ hướng lão nhân gia người hành lễ tạ ơn.”

Thanh Lê tựa tiểu phi tiểu nhìn sáo cổ bên cạnh Lâm Cẩn Dung, nhẹ giọng nói: “Lão thái thái mấy ngày nay thân mình có chút mệt mỏi, lại mới mở tiệc chiêu đãi Cửu phu nhân, thể lực chống đỡ hết nổi, hiện giờ muốn đi ngủ rồi. Tứ tiểu thư không ngại ngày khác lại tới thể hiện hiếu tâm cũng được.”

Lâm Cẩn Dung lúc này mới mang theo vài phần khiếp ý: “Thanh Lê tỷ tỷ, ta đây vừa mới thổi sáo, có phải quấy nhiễu sự thanh tịnh của tổ mẫu?”

Thanh Lê thật sâu nhìn nàng một cái: “Không, tiểu thư thổi sáo rất hay.” Khiến người ta vừa nghe trong lòng như lên men, chỉ cảm thấy gió thấm mưa sâu, mùa thu lạnh lẽo, vô số sự chua xót trong lòng đều dâng trào, lão thái thái thật sự nghe không nổi nữa, hơn nữa lại có Ngô thị ở đó khen ngợi tài thổi sáo của Lâm Cẩn Dung càng ngày càng cao, còn nói vào ngày sinh thần mười hai tuổi, Lâm Cẩn Dung đã được tặng một

đôi sáo cổ, không biết hôm nay có phải dùng sáo cổ kia thổi hay không? Đại phu nhân cũng nói vài đôi ba câu lời hay, lão thái thái lúc này mới biết thời biết thế, vì vậy đã chấp thuận.

Lâm Cẩn Dung then thùng cười, phân phó Lệ Chi thay nàng đưa Thanh Lê ra ngoài. Lệ Chi được ra hiệu, chạy nhanh cầm lấy một hồng bao trong tay, nhân lúc dẫn Thanh Lê ra, giấu giếm không chút dấu vết đưa cho Thanh Lê.

Lâm Cẩn Dung cúi mắt lấy khăn lụa gấm chà lau sạch sẽ sáo cổ, như cũ thả lại vào hòm, giao cho Quế ma ma cất kỹ, rồi bảo Quế Viên thắp đèn lồng, Lệ Chi mở ô, đi guốc gỗ, hướng tới sân viện của Đào thị.

Đi được một nửa đường, nhưng thấy phía trước đèn đuốc kiêu diễm, hơn mười người vây quanh đi về phía này. Lệ Chi thấy bên trong có thân ảnh của nam tử, vội gọi Lâm Cẩn Dung: “Tiểu thư, không biết là khách nhân nào, lúc này còn tiến vào, chúng ta có cần tránh đi một chút hay không?”

Lại nghe đằng trước có tiếng người cười duyên nói: “Đằng trước là Tứ tỷ tỷ sao? Tỷ đừng đi, là chúng ta.” Chính là thanh âm của Lâm Ngũ.

Lâm Cẩn Dung không khỏi nhú mày, Lâm Ngũ không phải đi Bình Tế tự, khoảng cách khá xa chẳng phải sẽ ở lại đó qua đêm sao? Tại sao hiện tại đã trở lại?

Lúc này mọi người cũng dần dần đến gần, quả nhiên là Đại phòng Lâm Đại thiếu gia, Lâm Tam thiếu gia, Lâm Ngũ tiểu thư cùng huynh muội Lục Giam, Lục Vân.

Song phương thi lễ, Lâm Ngũ vui vẻ cầm tay Lâm Cẩn Dung, đánh giá nàng nói: “Tỷ tỷ tốt của ta, tỷ đã được ra ngoài? Ta không nuốt lời chứ?”

Quế Viên nghe thấy lời này còn có chút tức giận bất bình. Nhận vật quý của người khác không làm được việc, còn muốn trước mặt khách nhân khiến Lâm Cẩn Dung mất mặt, chẳng lẽ Đại phòng thật sự muốn giúp đỡ hay sao?

Lâm Cẩn Dung lại lười cùng Lâm Ngũ so đo, chỉ cúi mắt nói: “Cũng nhờ Ngũ muội nhiệt tình, Đại bá mẫu quan tâm, tổ mẫu từ tâm. Mọi người là từ đâu tới đây?”

Lục Vân cười nói: “Chúng ta vốn định đi Bình Tế tự ngắm phong diệp, ai ngờ thời tiết không thuận lợi, mưa đã được mấy ngày khiến đường lầy lội, đoàn chúng ta đi được nửa đường bị chặn lại, xe ngựa không qua được, đành phải dẹp đường hồi phủ. Ngũ biểu tỷ thân mình có chút khó chịu, chúng ta liền trước đưa nàng về nhà, cũng tới đây thỉnh an ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu.”

Lâm Cẩn Dung chất phác “Nga” một tiếng, cũng không định nói nhiều với bọn họ, nhưng thấy Lục Vân kéo lấy tay áo của nàng, nói: “Vừa rồi là Tứ biểu tỷ thổi sáo phải không? Không biết là do tiên sinh nào dạy? Thổi rất hay, có thể dạy ta không?”

Chỉ nghe Lục Giam thấp giọng nói: “A Vân, Tứ biểu tỷ của muội còn có việc, ngày khác nói sau cũng không muộn, đừng trì hoãn nàng.”

Có việc hay không sao người biết? Nhìn thế này, có vẻ như hẳn chính là người ôn nhu biết săn sóc người khác nhất trên thế gian này vậy. Lâm Cẩn Dung mày nhẹ nhàn cau, còn chưa mở miệng, chợt nghe Lâm Ngũ cười nói: “Vân muội muội, muội an tâm, Tứ tỷ luôn hòa khí thân ái, nhất định có thể dạy muội.”

27. Chương 27: Thử Xem 1

Lâm Cẩn Dung hiện tại hận nhất chính là người khác thay nàng làm chủ, lại là cùng huynh muội Lục gia dây dưa, dị thường mất hứng thân nhiên liếc Lâm Ngũ một cái, đang muốn mở miệng từ chối, đã thấy Lục Vân tươi cười ngọt ngào ôm lấy cánh tay của nàng, vui mừng mở to hai mắt chờ mong nhìn nàng nói: “Thật sao, vậy thật tốt quá! Nhưng mà ta không có sáo tốt thì phải làm sao bây giờ?”

Lâm Ngũ dò xét thần sắc của Lâm Cẩn Dung thử nói: “Ồ chỗ ta có một cái, là Tứ tỷ hôm nay tặng cho ta, có thể uội mượn dùng.” Nếu là Lục Vân muốn, vì để Lục gia huynh muội thậm chí để cô cô vui mừng, nàng đưa Lục Vân thì cũng đâu làm sao? Nhưng có điều trước mặt Lâm Cẩn Dung, nàng rút cuộc cũng cảm thấy không tiện.

Lục Vân một tay kéo Lâm Ngũ, một tay kéo Lâm Cẩm Dung: “Rốt cuộc là cốt nhục nhà mình, nhóm biểu tỷ thật sự là quá tốt, ta ở phía nam chưa từng có người nào đối đãi thật tình thật lòng với mình như vậy. Tỷ tỷ tỷ, khi nào ta có thể đến học?”

Nàng chưa nói gì, hai người này đã thay nàng quyết định rồi, đều là khi dễ nàng không dám cự tuyệt người khác sao? Lâm Cẩm Dung buông tay ra gắt gao mím môi, ngoài cười nhưng trong không cười chậm rãi nói: “Ta hiện tại thân có tội, đang bị phạt, mỗi ngày phải tự tu chỉnh, sao chép nữ giới, làm nữ hồng, chỉ sợ sẽ chậm trễ Vân biểu muội, để sau này rồi tính.” Nói xong hướng mọi người gật đầu một cái: “Mợ ta ngày mai phải về Thanh châu, ta muốn đi nói lời từ biệt, mưa thu gió lạnh, sẽ không trì hoãn các vị ca ca muội muội.” Đúng là không hề liếc mắt nhìn bất kỳ ai một cái, chỉ tiêu sai rồi đi.

Đội nàng đi khá xa, Lục Vân nắm khăn tay nhỏ giọng nói: “Ta thấy Tứ biểu tỷ bộ dáng có vẻ không vui, có phải chê ta phiền hay không a?”

Lâm Cẩm Dung ý tứ mất hứng cùng cự tuyệt ai cũng đều có thể nhận ra, nhưng đối với người Lâm gia cũng không có ai chân chính để ở trong lòng. Lâm Đại thiếu gia cười nói: “Biểu muội đa tâm, Tứ muội tính tình thường trầm mặc e lệ ít lời như vậy.”

Lâm Ngũ thần sắc thay đổi trong nháy mắt, cũng thở dài một tiếng, cười nói: “Đúng vậy. Tứ tỷ bị phạt, trong lòng đang khó chịu, hơn nữa mợ và biểu ca của nàng ngày mai phải đi, nàng thật vất vả mới cầu được lão thái thái đến để hành lễ đưa tiễn, tất nhiên có chút vội vàng xao động. Tin tưởng ta đi, Vân muội muội như vậy ai cũng yêu thích, không có ai chê muội phiền hà đâu.”

Lục Vân cũng mỉm cười, mở to mắt nhìn, ngọt ngào thấp giọng hỏi Lâm Ngũ: “Tỷ nói Ngô Nhị ca cũng biết thổi sáo đúng không? Hiện nay trong số những người biết thổi sáo cũng không có nhiều người thổi hay cho lắm, bọn họ có phải học cùng một tiền sinh không vậy?”

Lâm Ngũ cười rộ lên: “Làm sao có thể! Nam nữ bảy tuổi đã khác biệt..... Bất quá tài nghệ thổi sáo này, thật sự là do Ngô gia truyền đến. Tứ tỷ là học từ Cô phu nhân của Ngô gia, Ngô Nhị ca là học ở nhà. Muốn nói ai tài nghệ cao siêu hơn, ta từ trước đến nay chưa từng nghe Ngô Nhị ca thổi sáo, nên cũng không dám chắc. Nhưng nghĩ đến hần là nam tử, lại lớn tuổi hơn, sợ là sẽ càng giỏi hơn.”

Lại nghe Lục Giam nói: “Tứ biểu muội thổi đã rất hay, có điều lúc ta ở phía nam đã từng nghe qua tài nghệ của một lão nhân mắt mù so với nàng càng cao siêu hơn, nhưng nàng tuổi còn nhỏ, trải qua thời gian, sợ là sẽ càng tài giỏi. Nếu nói Ngô Nhị ca thổi hay hơn, vậy không biết tài nghệ cao siêu đến mức nào?” Nếu quả thực như thế, tài danh kia của Ngô Tương cũng không phải là hư danh.

Thanh âm tiếng sáo, làm bạn với mưa thu rả rích, khiến lòng hần chua xót khó nhịn, giống như trở lại thời điểm trở thành con thừa tự của Đại bá, Đại bá mẫu, bị vội vàng mang tới nơi xa rời khỏi Bình Châu. Ngày ấy mưa rất to, Lâm Ngọc Trân lại sống chết không chịu đổi sang ngày khác, mẫu thân Đồ thị bế hần qua, ô che không đủ, trên người, trên mặt Đồ thị ướt đẫm nước, cũng không biết đó là lệ hay là nước mưa. Hần thần kinh hốt hoảng bị Lâm Ngọc Trân gắt gao túm ở trong tay, khóc cũng không dám khóc, đối với tương lai tràn ngập sợ hãi cùng lo lắng.

May mắn có Lục Vân mềm mại tựa vào bên người hần, lấy lòng hướng miệng hần nhét một miếng bánh hoa quế, sau đó cầm tay hần: “Ca ca, đồ ăn ngon của ta đều chia cho huynh, quần áo cũng chia cho huynh, món đồ chơi cũng chia cho huynh, nhất định sẽ đối đãi với huynh thật tốt.....”

Hần không biết có phải do Lâm Ngọc Trân dạy Lục Vân nói như vậy hay không, nhưng hần xác thực cảm thấy miếng bánh đó thực ngọt, Lục Vân thực đáng yêu. Sau đó, Lục Vân xác thực vẫn đều săn sóc hần. Người nào kính hần một phần, hần sẽ kính lại người đó hai phần. Hần quay đầu nhìn Lục Vân, vừa vặn nhìn thấy Lục Vân nghiêng đầu, kiều kiều nhìn hần cười: “Ca ca muốn biết ai tài nghệ cao siêu hơn, điều này không phải đơn giản sao? Ngày khác thỉnh Ngô Nhị ca thổi một khúc tới nghe là được rồi.”

Lục Giam liền gật gù đầu, thanh âm ôn nhu nói: “Được, thời tiết đẹp hơn, ta sẽ thỉnh hần về nhà chơi.”

Lâm Ngũ nghe thấy hần khen ngợi Lâm Cẩm Dung thổi sáo hay, có chút không thoải mái, nghe vậy vội nói: “Cũng đừng quên ta.”

Lục Vân cười, thân thiết ôm cánh tay của nàng: “Có quên ai cũng sẽ không quên Ngũ biểu tỷ.” Hai người đối diện khoái hoạt nhìn nhau, giống như có chung loại ăn ý nào đó.

Lâm Cẩn Dung đi vào sân viện của Đào thị, cùng mọi người chào thân thiết một lúc, sau đó liền một lòng một dạ nghĩ xem bản thân nên dùng tài ăn nói thế nào mới có thể hợp tình hợp lý? Đang ngồi nghĩ ngợi, chỉ thấy Đào thị sai nha hoàn ma ma lui xuống, thấp giọng nói: “Tẩu tử, ngày mai ta sẽ sai người đưa tẩu đến tận xe ngựa, làm phiền các người đem vàng bạc này đổi thành tiền, thấy có thứ tốt thì mua giúp ta!”

“Nương muốn mua cái gì?” Lâm Cẩn Dung vội ngồi thẳng thân mình, hai mắt sáng lên, ai nha, vàng bạc nha!

Đã thấy Ngô thị mỉm cười nhìn về phía nàng, Lâm Cẩn Âm cùng Đào thị cũng nhìn nàng cười, Lâm Cẩn Dung không biết các nàng vì sao tươi cười như vậy, vội sờ sờ mặt: “Mọi người cười gì vậy? Trên mặt con có gì sao?”

Ngô thị cười kéo nàng qua, trêu tức nói: “Cẩn Dung của chúng ta cũng đã đến lúc đặt mua đồ cưới rồi.”

Lâm Cẩn Dung ngực căng thẳng, tay không tự giác gắt gao nhéo vạt áo, sau một lúc lâu mới tái nhợt nghiêm mặt nói: “Con còn nhỏ mà.”

“Xem xem, khiến hài tử thành thật này sợ tới mức nào rồi kia.” Đào thị cười: “Nữ tử sớm hay muộn đều phải lập gia đình, Tam tỷ của con ra cửa rồi sẽ đến con, hiện nay thừa dịp vàng bạc ở Thanh Châu so với Bình Châu có giá trị hơn, nương cũng nên thay con chuẩn bị chút, đồ cưới dày thì tương lai mới tìm được mối tốt.” Ý tứ này là sợ người khác chướng mắt với sự suy thoái của Lâm gia khó mà có nhà tốt tới mai mối.

Lâm Cẩn Dung nhất thời im lặng không nói gì.

Thói đời từ trước đến nay thế đạo đàm hôn luận giả không hề chỉ xét về môn phiệt, mà còn là của cải. Nghị hôn trước nghị tài, nghị thân chi thủy, trên thiệp của nữ tử phải viết rõ ông cố, tổ, phụ thân ba thế hệ xuất thân cùng với của cải điền sản gả đi.

Vì thế, cũng có người xuất thân quan viên cao quý lại cùng thương nhân phú hộ kết thân; Cũng có Lại Bộ Thị Lang cưới phú môn quả phụ; Còn có đương thời đại nho nam nữ kết hôn, vì mục đích làm giàu, đưa ra mục đích sinh lễ đồ cưới nhiều để đạt thành hôn phối. Cũng có nữ nhân nhà giàu không để ý quy định triều đình, không tiếc tổn thất địa vị, cam nguyện cùng thương nhân giàu có thông hôn. Mà nữ nhi nhà bần cùng khó gả đi, nam tử nhà nghèo khó cưới vợ, vì vậy mất cơ hội thành gia lập thất, có thể nói là phụ nhân oán thán, trượng phu bất bình.

Lâm gia nữ nhi ở Bình Châu có thể nói là đứng hàng đầu, thật ra không lo không gả đi được, nhưng muốn gả ột nhà chồng tốt, ở nhà chồng có địa vị cao, cũng phải tốn không ít công phu, cái gì cũng không thể so sánh với tiền tài.

Tiền a, đều là vì tiền, Lâm Cẩn Dung âm thầm thở dài, bày ra một bộ tò mò: “Vàng bạc ở Thanh Châu vì sao so với Bình Châu lại có giá trị hơn?”

Ngô thị bật cười: “Sao lại đột nhiên đối với điều này lại cảm thấy hứng thú? Bất quá đây cũng là chính sự, để ta nói cho tỷ muội các con nghe.” Ánh mắt là nhìn Lâm Cẩn Âm, trọng điểm cũng là Lâm Cẩn Âm: “Các con cũng biết, Thanh Châu bên kia có các cửa hàng, giao dịch rất nhiều, nếu dùng tiền đồng, vậy trả tiền ột khối lượng lớn hàng hóa rất mất thời gian, vừa nặng lại bị lỗ, tất nhiên vàng bạc sẽ là tốt nhất, vừa nhẹ nhàng lại thuận tiện. Vật quý vì hiếm, càng nhiều người cần, vàng bạc tất nhiên giá trị sẽ tăng lên. Hiểu chưa?”

Lâm Cẩn Dung đương nhiên đã hiểu, tình trạng này sẽ diễn ra ở Bình Châu sang năm, Thanh Châu do xu hướng mua bạc để nộp thuế, mọi người đều cần bạc, do đó giá trị sẽ tăng lên. Lại tiếp tục hỏi Ngô thị: “Chỉ sợ có cao hơn cũng không được bao nhiêu, chỉ kiếm được chút tiền vất vả mà thôi?”

“Các con không quản gia không biết củi gạo quý.” Ngô thị kiên nhẫn giải thích: “Hiện nay mỗi một thỏi vàng đổi được 5000 văn tiền, bạc đổi được 800 văn tiền, mà Thanh Châu bên kia so với Bình Châu, mỗi một thỏi bạc đổi được nhiều hơn 50 văn tiền, vàng sẽ nhiều hơn 350 văn tiền, nhìn qua xác thực không nhiều hơn bao nhiêu. Nhưng tích tiểu thành đại, nay gạo trắng thượng đẳng cũng bất quá chỉ tốn 30 văn tiền một

đầu, một mảnh ruộng tốt nhất tốn 300 văn tiền một mẫu, một hai thỏi vàng đổi ra tiền đã được một mẫu ruộng tốt nhất, con nói xem lời hay không lời?”

“Nhiều như vậy a!” Lâm Cẩn Dung vẻ mặt kinh hãi: “Ngày ấy lúc con đến Thính Đào cư của lão thái gia nghe giáo huấn, ngẫu nhiên nghe thấy người khác nói chuyện, nói là có nơi đã ra quy định mua bạc để nộp thuế, sang năm vì chuyện thuế mà giá bạc sẽ tăng cao, còn có người từ kinh thành đến mua bạc, chỉ sợ cũng vì đạo lý này chăng?”

Ngô thị cùng Đào thị liếc nhau, đều biểu lộ một tia vui mừng trong mắt, lại nghe Lâm Cẩn Âm bình tĩnh nói: “Là đạo lý này.” Vì thế hai người càng vui vẻ.

Lâm Cẩn Dung không ngừng cố gắng nói: “Như vậy, Bình Châu chúng ta có phải cũng sẽ có một ngày như vậy? Nói không chừng sẽ kiếm được càng nhiều.” Nghe ta đi, nên tích trữ, sang năm mọi người sẽ kiếm được rất nhiều tiền!

Lúc này Đào thị cười rộ lên: “Ai nha, A Dung nhà ta cũng vì đường muối củi gạo quan tâm nha. Nhưng mà, Thái Minh phủ của chúng ta gần sông Chữ giang, vận chuyển bằng đường thủy, cho nên đến nay luôn thu thuế bằng tiền, ngay cả năm ấy mấy phủ phụ cận quanh đó đã sửa lại, chúng ta này cũng chưa sửa. Năm nay thu thuế cũng là như thế, nếu không, chỉ với thể diện của tổ phụ con, dù thế nào cũng phải biết trước một chút tin tức.”

Lâm Cẩn Dung thầm nói, ý tưởng con người hình thành chỉ trong sớm tối, Thái Minh phủ cách nơi này rất xa, Thái Minh phủ Tri phủ muốn làm gì, Bình châu Tri châu sao có thể biết được ngay? Còn không phải Thái Minh phủ bên kia ra lệnh một tiếng, nơi này liền theo sửa lại hay sao. Lúc đó lão nhân đại khái sẽ biết trước một chút, nhưng khi đó mọi người cũng đều biết, như ông vợ tổ chém giết giành lấy vàng bạc, có thể kiếm được bao nhiêu? Giống như Đào thị trong tay có vàng bạc này, hiện tại muốn bán đi đổi ra tiền, lúc đó hối hận cũng đã muộn. Nếu để nàng nói, chính là nên thừa dịp hiện tại mua thêm ngân lượng để dự trữ mới đúng. Vàng bạc hiện tại trong tay Đào thị còn không lưu lại, còn nói gì về chuyện mua bạc mới? Chỉ đành nói: “Con còn nhỏ, đệ đệ cũng còn nhỏ, không vội như vậy, cứ giữ lại, nói không chừng sang năm giá bạc lên rất cao, khi đó càng có lời a.”

“ADung đã trưởng thành, có thể giúp đỡ muội đưa ra chủ ý.” Ngô thị tuy tươi cười, Đào thị lại sợ Ngô thị đa tâm, liền trầm mặt: “Tiểu hài tử thì hiểu được cái gì? Thôi lui xuống đi, mưa đã nhỏ, liền cùng tỷ tỷ của con đến thăm phụ thân xem thế nào!” Ngữ khí cùng biểu tình đều để lộ vẻ không thể thương thảo.

28. Chương 28: Thử Xem 2

Cảm giác của Lâm Cẩn Dung lúc này chính là trở mắt nhìn một đồng bạc lớn vượt qua người “Hưu” một tiếng bay mất, không khỏi đau lòng khó nhịn. Đang muốn mở miệng nói thêm, lại bị Lâm Cẩn Âm kéo tay, trầm giọng nói: “Tứ muội, việc này chúng ta không nên quản, đi thôi, đi thăm phụ thân một chút.” Trước đó vài ngày Lâm Cẩn Dung bị cấm chửi, không thể tới thăm Lâm Tam gia trốn tránh xấu hổ không dám xuất môn, hôm nay được ra ngoài, dù thế nào cũng nên tới nhìn qua một cái, bằng không sẽ bị nói là bất hiếu.

Lâm Cẩn Dung đối với Lâm Tam gia cũng không có tâm tình muốn quan tâm, nhưng nàng nhớ tới một sự việc khác, liền thuận theo Lâm Cẩn Âm đi ra cửa, hỏi trước nàng: “Mấy ngày nay ta chưa từng ra ngoài, không biết sau khi mợ rời đi, việc việc mẫu thân chống đối tổ mẫu nên xử trí thế nào?”

Lâm Cẩn Âm thở dài: “Ta không biết, hỏi mẫu thân, nàng nửa điểm cũng không lo lắng, chỉ nói nàng đã có biện pháp, bảo chúng ta đừng quan tâm.”

Tỷ muội hai người cũng không biết Đào thị đang nghĩ gì, Lâm Cẩn Dung tò mò không thôi: “Biện pháp gì vậy?”

Lâm Cẩn Âm nói: “Không biết, nàng không nói. Bất quá ta thấy mấy người Cung ma ma đã có định liệu trước, mợ cũng không lo lắng.”

Chẳng lẽ là Ngô thị giúp Đào thị đưa ra chủ ý? Ngô thị dám đi, hẳn là không có vấn đề gì lớn. Lâm Cẩn Dung cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, thấp giọng hỏi Lâm Cẩn Âm: “Tối nay là tổ mẫu vì mợ

chuẩn bị tiệc tiễn biệt, Đại biểu ca đến chơi, phụ thân tất nhiên ngượng ngùng ra mặt, vậy là ai đứng ra chiêu đãi Đại biểu ca?”

Lâm Cẩm Âm có chút xấu hổ quần bách nói: “Nghe nói là tổ phụ, mấy người Đại bá phụ, Thất đệ cũng bồi ở bên cạnh.” Xấu hổ là tổ phụ giúp nàng ra mặt, quần bách là phụ thân lại vì một nguyên nhân nhỏ như vậy mà không dám xuất môn.

Lâm Cẩm Dung nhân tiện nói: “Vậy lúc này Đại biểu ca ở đâu? Lần này hẳn đến chỉ sợ tỷ tỷ cũng chưa cùng hẳn nói được một câu đúng không?”

Lâm Cẩm Âm nhanh nhìn ngó chung quanh, lấy khăn tay che miệng Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Lại nói bừa! Không thấy mới là đúng. Ta sao biết hẳn ở nơi nào?” Nói là nói như thế, đầu mày khòe mắt cũng không thể che giấu vui mừng cùng xấu hổ.

Lâm Cẩm Dung rõ ràng Lâm Cẩm Âm chẳng những biết Đào Phượng Đường ở đâu, còn cùng Đào Phượng Đường gặp mặt nói chuyện khá nhiều, chỉ không tiện kể ra mà thôi, liền thở dài nói: “Là lần trước Đại biểu ca giúp ta, ta muốn tự mình cùng hẳn nói cảm tạ, vừa tặng đồ lại giúp ta một việc, ta đã thổi một khúc sáo, khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến đã không thấy người đâu, quả thật tiếc nuối.”

Lâm Cẩm Âm cúi mắt không nói, chỉ thúc giục nàng: “Đi nhanh chút, đợi lát nữa chỉ sợ phụ thân sẽ đi ngủ.” Nói xong dưới chân cước bộ cũng nhanh hơn.

Lâm Cẩm Dung thấy thế, trong đầu linh quang chợt lóe, bộ pháp cũng nhanh hơn. Lâm Tam lão gia trên đầu bị thương, ngượng ngùng đi ra ngoài tiếp đãi hiền tế, nhưng Đào Phượng Đường không thể không tới thăm nhạc phụ tương lai kiêm dưỡng, lúc này, Đào Phượng Đường tất nhiên đang ở trong phòng Lâm Tam lão gia để chào từ biệt! Đào thị bảo Lâm Cẩm Âm cùng mình tới thăm Lâm Tam lão gia, chẳng phải cũng muốn tạo cơ hội cho hai người gặp mặt sao?

Lâm Cẩm Âm thấy muội muội không nói gì, chỉ mím môi cười, hai tỷ muội chỉ vùi đầu đi mau. Sân viện của Lâm Tam lão gia cách Đào thị không xa lắm, một lát sau cũng đến nơi, Lâm Cẩm Dung xa xa nhìn thấy ngay trước cửa có vài nha hoàn ma ma đứng đó, trong lòng nhảy nhót, lấy thói quen của Lâm Tam lão gia mà nói, lúc này trong phòng tất nhiên có khách!

Quả nhiên, hai tỷ muội vừa mới bước vào sân viện, chợt nghe thấy Đào Phượng Đường ở bên trong nói: “Dưỡng cử an tâm tĩnh dưỡng, chớ nhai cáo lui, ngày mai sẽ không đến quấy rầy dưỡng!”

Lâm Tam lão gia râm rì nói: “Ta bị phong hàn khá nghiêm trọng, thật có lỗi với hiền chất, người thay ta bồi tội với mẫu thân người, hướng phụ thân người vãn an.”

Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Cẩm Âm đều không nói gì, phong hàn, hiện tại Lâm gia từ trên xuống dưới đều biết Lâm lão thái gia đánh hẳn đầu rơi máu chảy, còn nói mình bị phong hàn làm gì chứ. Bất quá loại chuyện che mắt che mũi này Lâm Tam lão gia nếu không làm, cũng không còn giống với Lâm Tam lão gia nữa.

Lâm Cẩm Dung nghĩ Lâm Cẩm Âm ngượng ngùng mở miệng, liền đơn giản phân phó Lệ Chi: “Chờ Đại biểu ca đi ra, người nói với hẳn, ta có lời muốn nhờ hẳn báo lại với Cửu lão gia, làm phiền hẳn chờ một chút.”

Lệ Chi hé miệng cười đáp ứng. Hai tỷ muội liền nghiêm mặt gọi người thông báo, tiếp theo Lâm Tam lão gia gọi vào, Đào Phượng Đường đi ra, cùng hai người mỉm cười gật đầu một cái, sau đó đứng chờ ở một bên. Lâm Cẩm Âm muốn nhìn hẳn, lại ngượng ngùng, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, cước bộ cứng ngắc theo Lâm Cẩm Dung vào buồng trong.

Lâm Cẩm Dung ở một bên nhìn thấy mà buồn cười, nghịch ngợm hướng Đào Phượng Đường chớp mắt vài cái, chỉ thấy Đào Phượng Đường cũng là một bộ dáng nghiêm trang, cúi mắt xuống nhìn mũi hài của mình, lại thấy Lâm Cẩm Dung đưa ánh mắt qua, còn vụng trộm ra hiệu, làm bộ muốn đánh nàng.

Giả bộ đi! Lâm Cẩm Dung tâm tình tốt, thậm chí cũng cảm thấy Lâm Tam lão gia cũng không đáng ghét như bình thường nữa, đến thăm Lâm Tam lão gia thấy hẳn khỏe mạnh cũng an tâm. Nhưng khi nghe thấy Lâm Tam lão gia kêu rên, trong phòng được trang trí thập phần tinh xảo chỉnh tề có hương thuốc, Lâm Tam lão gia đưa lưng về phía hai tỷ muội nằm ở trên giường, trướng màn rủ xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy

đỉnh đầu hấn quần một dải khăn trắng, Hoàng di nương thì đứng ở một bên, trên bàn bên cạnh có một bát thuốc đen đặc.

Lâm Cẩn Dung khinh thường âm thầm “Phi” một tiếng, là lão gia đã hơn ba mươi gần bốn mươi tuổi, chẳng lẽ còn muốn tiểu thiếp đồ uống thuốc? Khó trách nương nhà mình không khiến hấn vui, thật sự là ghê tởm. Trên mặt lại mang vẻ đoan trang nghiêm túc, theo Lâm Cẩn Âm thì lẽ vẫn an.

Lâm Tam lão gia cũng không nói nhiều với nữ nhi, chỉ lấy điều răn dạy Lâm Cẩn Dung vài câu, muốn nàng ăn năn, tôn lão yêu ầu, hiền lương kính cẩn nghe theo, lại công đạo Lâm Cẩn Âm dạy dỗ muội muội cùng đệ đệ, rồi bảo các nàng lui xuống.

Lâm Cẩn Dung vốn phải chịu ủy khuất, trước mặt người ngoài răn dạy là để cho người ngoài xem, lúc này không có ai, vậy chân chính đúng là hấn không để ở trong lòng. Lâm Cẩn Âm rất tức giận, nhưng cũng không nói gì, chỉ đành cố gắng bình tĩnh không để lộ vẻ hờn dỗi. Lâm Cẩn Dung cũng không để ý, trong lòng bình thản, không coi hấn là phụ thân, tất nhiên không thêm quan tâm, cứ như gió thổi qua tai.

Hai người bước ra cửa phòng, dưới ánh đèn thấy Đào Phượng Đường còn thành thành thật thật đứng ở hành lang, cũng đang nhìn qua bên này. Lâm Cẩn Dung liền kéo tay tỷ tỷ, hướng về phía Đào Phượng Đường, trước im lặng đứng một lúc, chờ Lâm Cẩn Âm cùng Đào Phượng Đường người nhìn ta, ta liếc người đủ rồi, giả bộ đủ rồi, mới đi vào chính đề, cực kỳ nghiêm túc nói: “Đại biểu ca, ta có một chuyện muốn nhờ vả.”

Đào Phượng Đường cười nói: “Nói đi.”

“Ta vừa mới nghe mẫu thân nói muốn nhờ mợ đổi vàng bạc, thay ta mua một vài thứ.....” Lâm Cẩn Dung liền chậm rãi nhắc tới lý do.

Nơi này không phải là sân viện của mình, nếu để Hoàng di nương nghe thấy cũng không tốt. Lâm Cẩn Âm vội ngăn cản Lâm Cẩn Dung: “Vừa rồi mẫu thân không phải đã nói qua chúng ta không nên quần tới sao? Muội rốt cuộc muốn làm cái gì? Đi ra ngoài rồi nói sau!”

Tỷ tỷ cái gì cũng tốt, chính là quá nhất gan, bất quá cũng không có gì lạ, kiếp trước so với mình nàng còn hiểu việc còn bản lĩnh hơn, bản thân nếu không phải trải qua một kiếp này, sao dám làm càn như vậy? Lâm Cẩn Dung chính là cố ý chọn chỗ này để nói, ai bảo Đào thị không nghe khuyên nhủ? Vì vậy nàng đành phải có chủ ý khác.

“Bên ngoài đang mưa. Ta nói là chính sự mà!” Lâm Cẩn Dung làm như không hiểu ám chỉ của Lâm Cẩn Âm, tiếp tục thấp giọng năn nỉ nói: “Ta tuổi còn nhỏ, Thất đệ cũng còn quá bé, về sau thời điểm cần đổi thành tiền có rất nhiều mà, đồ cưới của mẫu thân có hạn, có thể đổi được nhiều văn tiền hơn một chút cũng rất có lợi, cố sao lại không làm? Ta khuyên trưởng bối không được, cũng không phải muốn Đại biểu ca làm trái ý trưởng bối, ta chỉ muốn thỉnh Đại biểu ca giúp đổi mấy chục lượng vàng trong tay ta thành bạc, sau đó tích trữ, đợi đến mùa xuân sang năm thuế má có thể thay đổi, nếu có thể thành công, thì giúp ta kiếm một chút..... Nếu không thành, Đại biểu ca cứ coi như ta nghịch ngợm gây sự, tha thứ cho ta một lần vậy.”

Nếu Đào Phượng Đường thật sự giống như Ngô thị có năng lực một mình kiếm tiền, nên từ trong này nhìn thấy thương cơ, dám mạo hiểm một chút, thử một lần. Nàng không trông cậy bọn họ hoàn toàn tin tưởng nàng, chỉ cần một chút, cho dù bọn họ không chịu nghe lời của nàng, tốt xấu cũng thay nàng làm một lần này, có mở đầu, về sau nàng mới có thể thi triển. Quả nhiên không thể một ngụm nuốt miếng to, đến hiện tại, Lâm Cẩn Dung lại bắt đầu hận bản thân là nữ nhi, nếu nàng là nam tử, làm sao chuyện xảy ra đều phải cầu người khác?

Lâm Cẩn Âm vừa thẹn lại quẫn, muội muội sao lại van cầu người của Đào gia giúp đỡ chuyện này, thật sự rất mất mặt, liền tức giận nói: “Muội rất không hiểu chuyện! Muội không có tiền có thể nói với mẫu thân, cũng có thể nói với ta, vì sao phải làm như thế?” Kia là nhà của cậu, lại là nhà chồng tương lai của nàng, nhưng nàng họ Lâm, là Lâm gia nữ nhi, Lâm gia có thể diện, nàng mới có thể diện.

Lâm Cẩn Dung gương mặt nhìn Lâm Cẩn Âm, thản nhiên nói: “Bởi vì ta biết cậu cùng mợ, biểu ca cho tới nay đều muốn điều tốt nhất cho chúng ta, ta không coi bọn họ là người ngoài. Mặt mũi tất nhiên ta để ý. Tỷ tỷ không hiểu ta mà tức giận, ta không trách tỷ tỷ, nhưng chuyện này ta phải làm. Biểu ca không giúp ta, ta sẽ tìm người bên ngoài!”

Đào Phượng Đường cũng là ánh mắt chột lóe, trực tiếp bắt được trọng điểm: “Muội nói muội ở bên ngoài Thính Đào cư nghe thấy người ta nói như thế?”

Lâm Cẩn Dung nhìn thẳng hần, chân thật đáng tin gập đầu, hạ giọng nói: “Ta không biết là ai, nhưng đó là sự thật. Bằng không ta sao biết được điều này?” Lập tức lại tự giấu cười: “Là ta muốn thay mẫu thân phân ưu, ý nghĩ kỳ lạ, có điều gì nhóm đại nhân nhất định cũng biết sớm hơn ta. Nhưng mà, Đại biểu ca, giá bạc kia chắc chắn chỉ có tăng mà không có giảm, nếu không vội chi tiêu, thoáng chờ một chút cũng không tổn hại đến ai. Nếu chờ thời điểm bạc đang thấp mà mua nhiều một chút, đợi đến lúc giá bạc tăng lên không phải sẽ kiếm được rất nhiều tiền sao?”

Đào Phượng Đường sờ sờ đầu, điều này là đúng. Nhưng như vậy chỉ tốt ở bề ngoài, cũng không ai dám chắc chắn tin này là thật, lấy thực lực của Đào gia ở Thanh Châu, Lâm gia ở Bình Châu, không có khả năng không biết một chút tin tức. Nhưng muốn tích trữ một khối bạc lớn vậy phải xài hết bao nhiêu tiền? Có hàng trữ cần phải bán đi, quyết định này chính phụ thân cũng phải suy nghĩ mãi mới dám làm, bản thân thật sự không thể làm chủ. Thôi, coi như đồ tiểu biểu muội vui vẻ, chính mình thay nàng làm, số bạc kia không thay đổi là được. Hạ quyết tâm, nhân tiện nói: “Là tiền của muội, muội muốn thế nào thì làm như thế ấy. Ta đáp ứng muội.”

Lâm Cẩn Dung vừa nghe lời này, liền hiểu được đại sự không thành, chỉ là việc nhỏ, người ta cũng chỉ muốn đồ tiểu hài tử vui mà thôi.

29. Chương 29: Thử Xem 3

Hao hết võ mồm cũng không có người nghe mình nói nửa câu, mà bản thân lại càng không thể nói rõ. Nếu nói Lâm Cẩn Dung không thất vọng không buồn bực thì đó là giả, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm lên tinh thần cho bản thân — vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần có lần đầu tiên, về sau tiến hành mọi việc sẽ khá hơn. Lập tức lấy lại tinh thần nói: “Ta đây sau khi trở về sẽ sai người đưa cho Đại biểu ca. Vàng bạc đều đưa cho huynh, huynh nhất định phải giúp ta tích trữ!”

“Được, ta cam đoan!” Đào Phượng Đường bật cười không thôi, giống như đồ tiểu hài nhi, nùng tình mật ý nhìn Lâm Cẩn Âm liếc mắt một cái, sau đó mới miễn cưỡng rời đi.

Thấy hần đi xa, Lâm Cẩn Âm mới nghiêm khắc trừng mắt nhìn Lâm Cẩn Dung một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Muội đi theo ta!” Sau đó phân phó bọn nha hoàn cầm ô, đèn dẫn đường đi trước.

Lâm Cẩn Dung hiểu được tỷ tỷ muốn giáo huấn, nhưng nàng cũng không sợ, cười hi hi đi theo Lâm Cẩn Âm, một bên đem ô hơn phân nửa che trên đầu Lâm Cẩn Âm, một tay kéo nhẹ ống tay áo của nàng nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ tốt, tỷ không cần phải nói, ta đều biết rồi. Ta vừa rồi đa khiến Lâm gia, khiến nương mất mặt.”

Sau đó trong giọng nói mang theo thanh âm khốc nức nở: “Như tỷ thấy người lo lắng cho nương, trừ bỏ cửu gia (nhà của cậu), chúng ta còn có thể dựa vào ai? Trông cậy vào ai? Mợ rõ ràng không khỏe, sáng sớm hôm đó đã rời khỏi nhà, còn nói Tam biểu tỷ thân thể không tốt, vì vậy không thể đến chơi, hiển nhiên là bệnh khá nặng, vì sao kéo dài tới giờ phút này mới rời đi? Không phải là vì mẫu thân sao, muốn chờ tổ phụ cùng tổ mẫu bớt giận, để nàng đỡ bị trừng phạt nặng đó sao? Ta nếu không tìm được cách lo lắng chu toàn, vậy phải làm sao bây giờ?! Vĩnh viễn đều dựa vào người khác? Trông cậy vào người khác giúp chúng ta, cứu chúng ta? Kể cả người đáng tin cậy cũng có thời điểm không thể dựa dẫm!”

Lâm Cẩn Âm bị nói trúng yếu điểm, lập tức dừng lại cước bộ, ngoái đầu nhìn muội muội đang đau lòng kịch liệt, ngữ khí chua xót nhưng cũng rất nghiêm khắc: “Nhưng muội cũng không thể làm như thế! Nếu để người khác biết được, muội.....” Nàng vốn định nói, muội là một nữ nhi gia giáo, không làm việc đàng hoàng, một lòng một dạ muốn phò thác biểu ca hỗ trợ kiếm tiền riêng, thật là không ra thể thống gì. Nhưng vừa suy nghĩ, lại nhớ tới lời nói vừa rồi của mợ, lúc đó chẳng phải cố ý nói cho chính mình nghe sao? Đủ tư cách làm đương gia chủ mẫu, cũng không phải là người chỉ biết ngậm gió ngọng trăng! Bởi vậy lời kế tiếp cũng không thể thốt ra.

Lâm Cẩn Dung hiểu được mình đã khiến nàng xúc động, liền dán vào bên tai nàng nói: “Này thì tính là gì? Ta cũng từng chính tai nghe thấy Đại bá mẫu cùng Nhị bá mẫu đều thỉnh người bên ngoài hỗ trợ kiếm tiền.

Chuyện mẫu thân vừa làm chẳng phải cũng không có gì khác biệt so với việc ta đang làm hay sao? Mợ cũng chưa nói nàng sai, còn dạy chúng ta, có điều lời của ta không được các nàng tin tưởng mà thôi. Ta đang học bản sự, tỷ cũng nên bắt chước đi.”

Lâm Cẩn Âm mớ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng nhất thời lại không thể phản bác đạo lý của Lâm Cẩn Dung, môi run run, sau một lúc lâu mới nói ra một câu: “Kia không giống nhau! Muội vẫn là một tiểu cô nương chưa đính ước! Dù sao về sau muội cũng không được làm như thế nữa! Lần này coi như muội có lá gan lớn!”

Lâm Cẩn Dung đành phải thể hiện công lao: “Ta mà nhát gan, lúc này nương chúng ta sẽ càng thêm oan khuất.” Thấy Lâm Cẩn Âm thần sắc trở nên mềm mại hơn, nàng tro mặt ra bắt tay hướng tới trước mặt nàng: “Được rồi tỷ tỷ, nếu đã thỉnh biểu ca, ít nhiều đều là nhân tình, không bằng tạo cơ hội để hấn làm thật tốt. Tỷ cho ta mượn vàng bạc của tỷ đi, ta sẽ viết sổ, buôn bán lời lãi thế nào tất cả đều là của tỷ.”

“Muội.....” Lâm Cẩn Âm không ngờ nàng còn mặt dày như vậy, hơn nữa không hề biết hối cải, nhất thời chỉ vào nàng nói không nên lời.

Lâm Cẩn Dung thấp giọng hỏi: “Tỷ luyện tiếc sao?”

Lâm Cẩn Âm lắc đầu: “Ta sao lại luyện tiếc?”

“Hay là sợ ta dự đoán sai?”

Lâm Cẩn Âm lại lắc đầu: “Không phải.” Lâm Cẩn Dung nghịch ngợm, Đào Phượng Đường cũng không phải là tiểu hài tử, giúp đỡ tiểu biểu muội cũng đâu thể khiến tiền riêng của nàng bị lỗ vốn? Cũng bởi vì như thế, nàng mới càng không muốn gây nhiều phiền toái cho Đào Phượng Đường.

“Đó là sợ biểu ca nói tỷ vô dụng? Sợ người ngoài biết được đúng không? Tỷ yên tâm, ta sẽ không nói với bất luận một ai. Nhưng không chừng bởi vậy Đại biểu ca còn có thể tìm được cơ hội kiếm tiền thật lớn.”

Lâm Cẩn Âm nhũ mày trách mắng: “Nói hươu nói vượn! Sao tiền có thể dễ kiếm thế được? Vậy chẳng phải người trong thiên hạ đều phát tài hay sao? Ta không thể để muội làm xằng làm bậy! Ta không Ợn!”

Lâm Cẩn Dung đỏ đôi mắt: “Tỷ tỷ, tỷ thử nghĩ xem, nếu tỷ giúp ta cùng nương, đệ đệ cũng sẽ có thêm vị thế trong nhà. Ta không phải nghịch ngợm, ta là đang học bản sự, che chở nương, che chở Thất đệ. Tỷ thật sự không chịu Ợn, không chịu giúp muội muội việc này, ta cũng không còn cách nào khác, đành phải mở miệng đến hỏi mấy người Ngũ muội, Ngũ ca vậy!”

Đùa giỡn là một chuyện xấu, nhưng Lâm Cẩn Âm thấy nàng quyết tâm, cũng thật sự bất đắc dĩ, chỉ phải oán hận sảng giọng nói: “Muội muốn mượn bao nhiêu?”

Lâm Cẩn Dung nín khóc mỉm cười: “Có bao nhiêu mượn bấy nhiêu.” Thấy Lâm Cẩn Âm ánh mắt trừng qua, vội sửa lời: “Nếu không, tỷ để lại một nửa vậy?” Chợt thấy Lâm Cẩn Âm thần sắc dần dần hiện lên trầm trọng sầu lo, trầm giọng nói: “Muội thành thật nói cho ta biết, vì sao muội lại khẳng định như vậy? Không nghĩ có thể sẽ sai sao?”

Lâm Cẩn Dung trong lòng chột dạ, nhưng lại không dám cùng Lâm Cẩn Âm đối diện, chỉ đành ngập ngừng nói: “Ta.....”

Lại nghe Lâm Cẩn Âm tiếp tục nói: “Ngày ấy muội ở Thính Đào cư rốt cuộc nghe thấy được những gì? Muội đừng hòng giấu giếm ta, muội mấy cân mấy lượng ta thật sự rõ ràng, loại chuyện này muội chỉ là một tiểu cô nương tử sao dám làm? Ai bảo muội làm như vậy? Nếu muội không nói, ta sẽ kể lại với mẫu thân, đem Lệ Chi, Quế Viên kéo qua thẩm tra!”

Nàng ở Thính Đào cư cái gì cũng không hề nghe thấy, đơn giản chính là nghe người ta nói ra một câu về thuế phú, sau đó đã nghĩ về chuyện kiếp trước mà thôi. Bảo nàng giải thích với Lâm Cẩn Âm thế nào đây? Lâm Cẩn Dung tâm lập tức lạnh lẽo cứng rắn, ngữ khí cũng không còn vẻ hờn dỗi ăn vạ, mà là lạnh đậm trầm trọng nói: “Tin hay không tin thì tùy tỷ, không có người dạy ta. Sự tình liên quan đến ích lợi tiền đồ của nương chúng ta, cũng không có người nào có thể gây ảnh hưởng đến ta! Ta chính là ở Thính Đào cư nghe thấy việc đó, lại nghe mợ nói sau này, liền cảm thấy giá trị bạc nhất định sẽ tăng lên mà thôi. Giống như ta đã nói với Đại biểu ca, ta còn nhỏ, Thất đệ càng nhỏ hơn, ngày sau việc cần dùng tiền còn rất nhiều,

giá củi gạo du muối tăng lên, giá bạc cũng sẽ tăng lên, chỉ cần tích trữ, thử một lần, cũng không tổn hại gì! Có thể kiếm nhiều hơn một vạn tiền cũng tốt, ta không muốn đến thời điểm tiểu Thất đệ đón dâu lại không có sính lễ đầy đủ, cũng không muốn mẫu thân lúc đó cúi hạ thất lưng đi cầu người khác! Các người không nghe lời ta, ta không còn cách nào khác, đành phải tự mình ra chủ ý, tương lai hy vọng có thể hỗ trợ mẫu thân một chút. Tỷ tỷ có thể đi nói với mẫu thân, cũng có thể đem Lệ Chi cùng Quế Viên kéo đi thẩm tra! Lại cấm chừng ta thêm một tháng gì đó, ta sẽ không trách tỷ, lại càng không oán trách mẫu thân. Dù sao hai người đều muốn tốt cho ta, ta hiểu được điều này.”

Lâm Cẩm Dung từ lúc chào đời tới nay, chưa từng dùng qua lời lẽ khó nghe như vậy. Lâm Cẩm Âm nhất thời sắc mặt đại biến, chỉ vào Lâm Cẩm Dung cắn răng nói: “Ý của muội là ta không hiểu muội muốn tốt cho chúng ta? Ta không đau lòng ọi người? Ta không thay mọi người lo lắng? Ta.....” Đôi mắt dĩ nhiên trở nên đỏ ửng.

Lâm Cẩm Dung thập phần không đành lòng, nếu là lúc trước, nàng sớm sẽ nhận thua nhận sai, chỉ cầu Lâm Cẩm Âm đừng thương tâm khổ sở. Nhưng lúc này đây, nàng biết chính xác mọi sự sẽ phát sinh như thế, vạn vạn không thể bởi vì mềm lòng mà nhằm đường lạc lối. Cho nên nàng chỉ cầm khăn tay đưa cho Lâm Cẩm Âm, nhìn thẳng Lâm Cẩm Âm, ngữ khí ôn hòa, thái độ thành khẩn năn nỉ: “Tỷ tỷ, cho ta một cơ hội, giúp ta một lần, để ta thử đi.”

Lâm Cẩm Âm yên lặng tiếp nhận khăn tay, lau lau khóe mắt, trầm mặc thật lâu, sau đó rút cuộc cũng chưa cho Lâm Cẩm Dung câu trả lời thuyết phục, chỉ thản nhiên phân phó Lệ Chi cùng Quế Viên đứng một bên ngó qua nhìn: “Đem Tứ tiểu thư trở về.”

Không có người tin tưởng nàng, Lâm Cẩm Dung thất vọng vạn phần, thu hồi khăn lụa, cuối cùng chỉ nói: “Tỷ tỷ đi thông thả, ta còn muốn đi Yên Hỉ cư nhìn xem lão thái thái đã ngủ chưa, muốn hành lễ đa tạ bà đã cho phép ta ra ngoài tiễn biệt mộ, cùng biểu ca, giúp ta giữ chút thể diện này!”

Lâm Cẩm Âm lại bị đâm một nhát dao, nhất thời không nói gì, hồi lâu mới quay sang nha hoàn Sơn Trà là người được nàng tín nhiệm nhất, phân phó nói: “Người đi hỏi thăm xem, ngày ấy bên trong Thính Đào cư có những khách nhân nào đến đó?”

Sơn trà nhìn sắc trời, nhắc nhở nàng nói: “Tiểu thư, lúc này còn có thể hỏi thăm cái gì? Ta thấy Tứ tiểu thư rất nghiêm túc, mỗi một câu nói đều thành thật không hề lúng túng, nàng từ trước đến nay ổn trọng im lặng, loại sự tình này vẫn là lần đầu tiên, hiếm có nàng cầu người một lần, cho dù là vì tình cảm tỷ muội, người cũng nên.....”

Nghĩ đến mộ và biểu ca phải đi, Đào thị chống đối lão thái thái nợ cũ sẽ bị tính sổ, Lâm Cẩm Dung lại không hiểu chuyện gây thêm phiền não, Lâm Cẩm Âm tâm phiền ý loạn, thấp giọng nói: “Chính là bởi vì nàng rất khác thường, cho nên ta mới càng phải xem lại chủ ý.” Vừa đi một mạch, rồi đứng lại thở dài nói: “Thôi, thôi, nàng hiếm khi mở miệng như vậy, tiền tài bất quá chỉ là vật ngoài thân, nếu nàng muốn, ta sẽ đưa cho nàng, nếu thành công, là phúc khí của chúng ta, nếu không thành công, cũng coi như khiến nàng nhớ kỹ lần giáo huấn này!”

Chủ tớ hai người trầm mặc đi trở về, Lâm Cẩm Âm thấp giọng nói: “Sơn Trà, ta thấy Tứ tiểu thư mấy ngày nay thật sự có chút không giống trước. Người thấy thế nào?”

Sơn Trà làm sao chỉ ra được điều gì, sau một lúc lâu mới nói: “Nô tỳ nghe lão nhân nói, có những người bị kinh hãi quá độ, tính tình sẽ biến đổi, qua một khoảng thời gian sẽ tốt hơn.”

Lâm Cẩm Âm thở dài, nhíu mày trầm tư không thôi, nói: “Thôi, người đưa đồ qua đó, nhớ rõ chớ để để người bên ngoài biết được.”

Lâm Cẩm Dung cũng đầy bụng ưu tư, ứng phó Lâm lão thái thái xong, nàng còn có một vị khách nhân cần phải tiếp đãi, cũng không biết vị khách nhân kia có thể rơi vào tròng hay không?

Yên Hỉ cư đèn đuốc đã tắt, chỉ có một ngọn đèn treo ở cạnh cửa theo gió lắc lư qua lại, Lâm Cẩm Dung liền đoán lão thái thái đã ngủ, liền bảo Lệ Chi đi tìm Thanh Lê, trước mặt Thanh Lê, ở cửa Yên Hỉ cư vén áo thi lễ, tỏ vẻ mình đến tạ ơn lão thái thái, hoàn chỉnh cấp bậc lễ nghĩa.

Thanh Lê đứng ở một bên, nhìn Lâm Cẩm Dung có nề nếp hành lễ, không khỏi thở dài: “Đêm dài mưa lạnh, Tứ tiểu thư mau trở về đi thôi, người có hiếu, nô tỳ ngày mai sáng sớm sẽ chuyển lời cho lão thái thái.”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên nhìn Thanh Lê, nàng đối với Thanh Lê ấn tượng không sâu, nhưng nhớ rõ Lâm gia vốn không có ai ghét bỏ Thanh Lê, đó là một sự khẳng định về nhân phẩm của nàng, cho nên nàng mới có thể cố ý bảo Lệ Chi đi tìm Thanh Lê ra để chứng kiến thành ý của mình. Quả nhiên, Thanh Lê trong mắt có đồng tình, không sâu sắc, nhưng không phải loại giả mù sa mưa. Là người sẽ có tâm, có tâm có thể dùng, Lâm Cẩm Dung cảm kích nói: “Đa tạ Thanh Lê tỷ tỷ.”

Thanh Lê vội nói không dám nhận, tiễn bước Lâm Cẩm Dung, trở lại vào phòng, đang định ngồi xuống thấp nhỏ ở gian ngoài để trực đêm, chợt nghe bên trong lão thái thái ho khan một tiếng: “Là ai vậy?”

30. Chương 30: Lời Dẫn 1

Thanh Lê vội cầm ấm nước đi vào, đối với Lâm lão thái thái đang nằm trên giường cười nói: “Là Tứ tiểu thư, sau khi cùng Đào gia Cửu phu nhân từ biệt, nàng tới đa tạ ân điển của lão thái thái. Vì lão thái thái đã nghỉ ngơi, nàng mới đứng ở cửa thi lễ rồi trở về viện.”

Lão thái thái không lên tiếng.

Thanh Lê không thấy rõ thần sắc của bà, liền thử thăm dò nói: “Lão thái thái, người muốn uống nước không?”

“Không uống.” Lão thái thái lúc này mới thông thả mà lãnh đạm nói: “Hóa ra trong mắt nàng còn có tổ mẫu như ta.”

Thanh Lê nhất thời không nói gì. Thật ra lão thái thái vẫn luôn chờ Lâm Cẩm Dung đến tạ ơn, nếu Tứ tiểu thư không tới, chỉ sợ ngày sau cho dù nàng quỳ trước lão thái thái dập đầu nhận sai, lão thái thái cũng sẽ không nhận. Con người a, chính là thích tranh thủ tình cảm như vậy.

Lâm Cẩm Dung mới trở về tiểu viện của mình, liền có hai người một trước một sau đi tới. Người thứ nhất, là Sơn Trà, nha hoàn bên người của Lâm Cẩm Âm. Sơn Trà đưa tới cho Lâm Cẩm Dung một cái tráp đựng đầy vàng bạc quả tử, nàng bảo mấy người Quê ma ma lui xuống rồi chuyển nguyên văn lời của Lâm Cẩm Âm: “Tam tiểu thư nói, nàng không đồng ý người làm như vậy. Nhưng tiền tài chỉ là vật ngoài thân, người cũng là thân muội muội duy nhất của nàng, người đã muốn, nàng sẽ cho, thành công là phúc khí, bất thành thì người cũng nên nhớ kỷ lần giáo huấn này.”

Làm sao có thể không thành được chứ? Quả nhiên Đại tỷ Lâm Cẩm Âm luôn ổn trọng cũng không nghĩ rằng việc sẽ thành công dễ dàng như vậy. Lâm Cẩm Dung cười, thu nhận tráp vàng bạc kia, sau đó tự tay thưởng cho Sơn Trà, Sơn Trà tựa tiểu phi tiểu nói: “Nô tỳ chạy một chuyến tới đây là bốn phận, tiểu thư nếu thật sự muốn thưởng, đến lúc người buôn bán có tiền lời thì thưởng sau cũng được, nô tỳ sẽ không ngại chờ.” Dừng một chút, lại có ý tốt nhắc nhở: “Ý tứ của Tam tiểu thư, đối với người râu ria đừng để cho bọn họ biết, đỡ phải nhiều chuyện.”

Nha đầu kia nhất quán thỏa đáng vì người khác suy nghĩ, nói chuyện cũng xuôi tai, thật sự là bảo vật, khó trách sau này sẽ trở thành nương tử của quân gia Đào gia. Lâm Cẩm Dung cười, phân phó Lệ Chi đưa Sơn Trà ra ngoài, sau đó thấp đèn mài mực trải giấy, viết rõ vàng có bao nhiêu, bạc có bao nhiêu, để giao cho Đào Phượng Đường.

Quê ma ma cùng Quê Viên không biết việc nàng làm, chỉ kỳ quái nàng vì sao nửa đêm mài mực viết chữ, trong đầu không khỏi mờ mịt: “Tiểu thư là muốn làm cái gì vậy?” Quê Viên trong lòng lại cảm thấy tò mò giống như có con mèo nhỏ lấy móng vuốt gãi gãi, Tam tiểu thư không phải cùng Tứ tiểu thư vừa âm ỹ một trận sao? Như thế nào lại tặng một tráp đem tới? Sơn Trà còn ra vẻ thần thần bí bí, là cái gì a? Là cái gì vậy?

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng nhợt nhạt cười: “Ta muốn nhờ Đại biểu ca giúp ta mua các đồ chơi mới lạ ở cửa hàng, ta cần phải viết ra.” Hai mẫu tử này đều không biết chữ, cũng dễ lừa.

Quế Viên cũng thỏa lòng hiếu kỳ, nàng tự cho là thông minh suy nghĩ, vậy tráp đó, đại khái là Tam tiểu thư muốn tặng cho biểu thiếu gia rồi, có điều ngưng ngưng mở miệng, vì vậy nhờ Tứ tiểu thư đưa hộ?

Nhàn thoạt vài câu, Lâm Cẩm Dung vừa viết xong, Lệ Chi liền tiến vào, thần sắc có chút kỳ quái nói: “Tiểu thư, thời điểm người tới thỉnh an Tam lão gia làm rớt một hồng bao, Hoàng di nương tự mình mang đến cho người.” Cũng không biết trong cảnh tối lửa tắt đèn này, Hoàng di nương lén lút tới làm cái gì.

Ngày xưa Hoàng di nương rất trọng thể diện, nhưng Lâm Cẩm Dung cho tới bây giờ cũng không dễ dàng gặp nàng, cũng không nhờ vả điều gì. Quế ma ma liền dựa theo thói quen, nói: “Tiểu thư cứ an tâm nghỉ ngơi, để lão nô đi ra ngoài hầu hạ di nương.”

Lâm Cẩm Dung buông bút trong tay, thản nhiên nói: “Di nương có hảo tâm, sao có thể chậm trễ nàng? Thỉnh di nương tiến vào uống trà.”

Quế ma ma còn có chút chần chờ, Lâm Cẩm Dung cũng đã bước ra ngoài, mỉm cười nhìn Hoàng di nương đứng ở hành lang, đưa lưng về phía mình đang nhìn chằm chằm đèn lồng treo trên đỉnh: “Di nương, một hồng bao thì có gì quý giá? Đêm dài mưa lạnh, tùy tiện cử người nào đó hoặc là ngày khác gặp đưa lại cho ta cũng được mà. Nhanh, tiến vào uống chén trà nóng cho ấm người.” Ánh mắt ngưng một chút, lại chuyển về phía thực hộp sơn đen hai tầng trong tay nha hoàn Tảo Nhi bên người của Hoàng di nương.

Hoàng di nương vẻ mặt khiêm tốn cười cười, ánh mắt của nàng theo tầm mắt của Lâm Cẩm Dung cũng dừng trên thực hộp sơn đen kia, ngữ khí vô cùng thân thiết: “Tam gia muốn ăn thịt viên hoa quế, nô tỳ nghĩ đêm dài mưa lạnh, vừa vặn để mỗi người được ăn một chén cho nóng rồi đi ngủ mới thoải mái, vì vậy đã làm nhiều một chút, dâng lên phu nhân, Tam tiểu thư, Ngũ thiếu gia. Thất thiếu gia tuổi còn nhỏ, ăn vào khó tiêu hóa, nên ta không đưa, Tứ tiểu thư thì ở xa, lo lắng người bên ngoài đưa tới không kịp, vì vậy mới tự mình đến.”

“Di nương có tâm, cảm tạ.” Lâm Cẩm Dung thi lễ, mời vào phòng, thỉnh Hoàng di nương ngồi xuống thấp nhỏ cạnh cửa sổ, rồi sai Lệ Chi dâng trà nóng.

Quế Viên muốn tiếp nhận thực hộp trong Tảo Nhi, nhưng Tảo Nhi lại co rút lại, ánh mắt liếc về phía Hoàng di nương, miệng thúy trêu đùa: “Nô tỳ hiếm có cơ hội hầu hạ Tứ tiểu thư, tỷ tỷ cũng đừng giành với muội.”

Quế Viên giận dữ, chủ tớ đều là hạng người vô sỉ, vứt bỏ mặt mũi, chủ tử cướp nam nhân của người khác, nha hoàn lại chạy tới giành giật tiểu thư, đạo lý gì đây chứ! Đang muốn nói móc Tảo Nhi hai câu, chợt nghe Lâm Cẩm Dung nói: “Quế Viên, di nương hiếm khi tới nơi này, ta nhớ rõ chúng ta còn có bánh củ sen, người đi hâm nóng bưng tới thỉnh di nương nếm thử.” Nói vậy, hồng bao kia cùng thịt viên hoa quế này cũng chỉ là lời dẫn, nàng rất muốn biết, trong thực hộp hai tầng thì tầng dưới cùng là cái gì? Vì vậy liền tạo cơ hội cho Hoàng di nương thể hiện ý tứ?

Quế Viên khó chịu, cũng không dám không nghe theo, đành phải chỉnh đốn trang phục hành lễ lui ra, Lâm Cẩm Dung lại bảo Quế ma ma: “Ma ma, làm phiền người giúp ta đi kiểm tra nước ấm, trước đó gió lạnh mắc mưa, ta bị thấm hàn khí, ta muốn tắm qua một chút.”

“Vâng.” Quế ma ma ảm đạm nhìn Lệ Chi một bên liếc mắt một cái, nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài.

Giờ phút này Tảo Nhi đã nhắc lên tầng thứ nhất của thực hộp, hai tay lấy ra một bát sứ thanh tế đưa tới trước mặt Lâm Cẩm Dung. Hương vị ngọt ngào đặc trưng của thịt viên hoa quế liền tiếp chui vào trong khoang mũi của Lâm Cẩm Dung, nàng mỉm cười, không chút do dự cầm thìa yếu điệu dứt một miếng thịt viên vào miệng, tinh tế thưởng thức, thở dài: “Tay nghề của di nương thật giỏi, trong nhà cũng chỉ có người mới có thể làm ra tư vị thịt viên hoa quế ngon đến thế này.”

Hoàng di nương lại cười nói: “Nếu tiểu thư thích ăn, tùy tiện phái người tới nói một tiếng là được rồi, kể cả là nửa đêm, nô tỳ cũng sẽ làm cho người ăn.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, ăn ngay nói thật: “Ta sao lại có phúc khí này? Chẳng phải là muốn giết ta sao? Phụ thân là người thứ nhất sẽ không buông tha ta, Ngũ ca chỉ sợ cũng sẽ oán trách ta ép buộc di nương.”

Hoàng di nương bị lời nói không nhẹ không nặng của nàng đâm một cái, cũng không để ở trong lòng, thản nhiên cười nói: “Tiểu thư nói giỡn, nếu không có người, Ngũ thiếu gia sao có thể được lão thái gia buông tha dễ dàng như thế? Nô tỳ thô lậu, nhưng cũng hiểu biết. Nửa tháng nữa nếu người không tiện xuất môn,

nô tỳ cũng không tiện đến thăm. Nhưng việc tiểu thư nhờ cũng chưa từng lời lỏng, người muốn hai đôi hài, ta đã làm được một đôi, mấy ngày tới nhất định sẽ mang đến, nếu Tam gia không bị bệnh, hôm nay đã có thể cầm đến đây rồi.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu, nói thẳng: “Không biết di nương nhất được hồng bao gì? Có thể cho ta nhìn một chút được không?” Nàng có làm rơi hồng bao hay không, nàng rất rõ ràng, mà Hoàng di nương có nhất được hồng bao hay không, Hoàng di nương cũng rất rõ ràng.

Hoàng di nương sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, âm tình bất định, ánh mắt lại có chút mơ hồ, lập tức, ánh mắt nàng dừng lại trên tờ giấy mà Lâm Cẩm Dung còn chưa kịp thu hồi kia, nhãn tình sáng lên, đập nôi dim thuyền nói: “Tứ tiểu thư, nô tỳ nửa đêm tiến đến, chính là có việc muốn nhờ.”

Lâm Cẩm Dung chậm rãi dùng thìa múc thêm miếng thịt viên hoa quế, con cá đã mắc câu, nhưng, nếu nàng chỉ có một chút vô ý, có khả năng tất cả vất vả cùng tính kế đều trôi xuống sông xuống biển. Ổn thỏa, mọi việc cần phải ổn thỏa! Nàng đưa miếng thịt viên vào miệng nhai nuốt, rồi cười nhẹ nói: “Di nương đã coi trọng, ta nay thân vẫn mang tội, sợ là không thể giúp di nương.”

Hoàng di nương khẽ cau mày nói: “Tứ tiểu thư, ta không phải người không hiểu chuyện, chuyện này cũng không khó, chỉ cần người nhẹ nhàng nâng tay liền trôi qua, đối với ta có lợi, đối với phu nhân, với người, thậm chí cho Tam phòng chúng ta cũng có điểm ưu việt.”

“Nga?” Lâm Cẩm Dung tựa tiểu phi tiểu nhìn Hoàng di nương: “Nguyện nghe cho rõ ràng.” Chính là bởi vì Hoàng di nương rất hiểu thời thế, bằng không nàng cũng sẽ không có chủ ý tính kế trên người Hoàng di nương.

Hoàng di nương ý bảo Tảo Nhi đi ra ngoài, Lâm Cẩm Dung cũng bảo Lệ Chi lui xuống.

Tầng dưới cửa thực hộp được mở ra, bên trong tất cả đều là vàng bạc quả tử có chút lớn nhỏ không đồng nhất, số lượng không nhiều lắm, so với vốn riêng của Lâm Cẩm Dung cũng không nhiều hơn không kém hơn. Ngón tay của Hoàng di nương khẽ vuốt bên góc thực hộp sơn đen, có chút do dự.

Lâm Cẩm Dung lại ăn một miếng thịt viên hoa quế, thản nhiên cười: “Di nương tự đừng cầm số vàng bạc này đến, là muốn làm gì?”

Hoàng di nương giương mắt nhìn về phía Lâm Cẩm Dung. Nhưng thấy Lâm Cẩm Dung ngồi ở dưới đèn, ý cười thản nhiên, còn mang theo một chút khinh thường, dường như xem thấu lòng mình, lại cố ý giả bộ hồ đồ, liền cắn chặt răng nói: “Nghe nói giá vàng bạc ở Thanh châu so với ở Bình châu cao hơn.”

Lâm Cẩm Dung thu liễm tươi cười, thìa bị nàng buông xuống chén nhỏ, phát ra một tiếng vang “Đình铛” thanh thúy, thanh âm của nàng bỗng nhiên lạnh lẽo như hàn băng: “Di nương lỡ tai cũng thật thính. Nhưng cho dù như thế, đây cũng không phải chuyện của ngươi.”

Hoàng di nương bên môi nở rộ tươi cười thản nhiên, nhưng đặc biệt mạnh bạo: “Tứ tiểu thư, cũng không phải là lá gan nô tỳ lớn, nếu tiểu thư không có ý tốt, nô tỳ không thể dễ dàng nghe thấy.”

Lâm Cẩm Dung trong mắt tràn đầy hàn ý, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hoàng di nương.

Đúng, mặc dù không phải tận mắt nhìn thấy, nàng cũng biết có một số việc không thể giấu diếm được Hoàng di nương, ví dụ như, đem vàng bạc đến Thanh châu để đổi với giá chênh lệch, Đào thị không phải là người thứ nhất làm chuyện này, cũng sẽ không phải là người cuối cùng. Đạo lý phát tài dễ dàng như vậy, người giống như Hoàng di nương đặc biệt cần vàng bạc cho sau này sao lại không hiểu biết? Mà đêm qua, nàng không để ý đến sự phản đối của Lâm Cẩm Âm, cố ý lôi kéo Đào Phượng Đường đứng nói chuyện trong viện của Lâm Tam lão gia, vốn là có mục đích khác.

Nàng đang câu cá, câu Hoàng di nương khó nắm bắt như con cá chạch này. Hoàng di nương cũng giống nàng, đều là người có khát vọng với tiền tài, nhất là Hoàng di nương thân phận thấp kém, ra vào không thể tự do, cho dù biết biện pháp, hiểu được việc Đào thị đang làm, cũng không biết phải đi bước tiếp theo như thế nào, vô kế khả thi, cực kỳ hâm mộ mà không thể làm theo. Vì vậy, nàng cố ý đem chuyện mình muốn làm nói ra để Hoàng di nương nghe thấy, thừa dịp một khắc Hoàng di nương thấp ám lơ gần bên cửa kia, chờ đợi chính là Hoàng di nương có lá gan lớn. Mà giờ phút này, Hoàng di nương quả nhiên theo sát cước bộ của nàng dừng cảm đi tới đây!

Nhưng mà, Lâm Cẩm Dung không hề cảm nhận được vui sướng cùng kích động vì sắp thành công, đầu óc nàng càng bình tĩnh thanh tỉnh, nàng nghe thấy thanh âm của mình thẳng tắp đường như không có chút phập phồng khấn trương: “Lời của di nương quá thâm ảo, ta nghe không hiểu.”

31. Chương 31: Lời Dẫn 2

Hoàng di nương đột nhiên có chút phiền chán khi phải giả bộ như thế này, nàng nhếch lên khóe môi: “Tứ tiểu thư, vốn nô tỳ chưa từng biết người lại có trí tuệ như vậy, không biết người lại có tâm tư linh lung như thế.”

“Di nương có chuyện thỉnh nói thẳng, đã muộn rồi.” Lâm Cẩm Dung thu hồi ánh mắt nhìn Hoàng di nương, không chút để ý cười, nhằm chán đùa nghịch thịt viên hoa quế trong bát. Nàng cũng không biết bản thân hóa ra cũng có thể làm chuyện như vậy, có thể thấy được không có gì là không thể, chỉ không dám làm mà thôi.

“Không, giờ phút này vẫn chưa muộn.....” Hoàng di nương ngữ khí có chút thay đổi: “Tiểu thư tuổi tuy nhỏ, nhưng biết được tai vách mạch rừng, đạo lý họa là từ ở miệng mà ra, lại lôi kéo Tam tiểu thư, biểu thiếu gia đứng ở trước phòng lão gia lặng lẽ nói. Đây không phải cố ý để nô tỳ nghe thấy hay sao?” Tay nàng chỉ vào vàng bạc quả tử hình dạng lớn nhỏ khác nhau nói: “Người nhìn xem, đây đều là Ngũ ca người bao năm qua cố gắng tích trữ, không dễ dàng nha.....” Nàng thở dài một tiếng, bao hàm bất đắc dĩ: “Hắn so với tiểu thư lớn hơn một tuổi, sang năm cũng là thời điểm nghị hôn. Nếu số vàng bạc này có thể ở Thanh châu đổi với giá tốt hơn, kiến thêm tiền tài, cũng là tạo hóa của hắn.”

Dưới ánh đèn, ánh mắt Lâm Cẩm Dung như có màu hổ phách lộ ra một tia giảo hoạt: “Loại chuyện này, đều có lão gia cùng phu nhân quan tâm, di nương cứ yên tâm, đối với Lâm gia, mặt mũi chính là thứ quan trọng nhất, vì vậy Ngũ tẩu tương lai của ta gia thể nhân phẩm kiên quyết không thể kém cỏi.”

“Lão gia cùng phu nhân tất nhiên sẽ quan tâm, lão thái gia lão thái thái cũng có quy củ, mọi sự công bằng sẽ không bạc đãi ai. Có điều hiện nay hôn nhân luận tiền tài, nô tỳ cũng muốn thay lão gia, phu nhân phân ưu.” Hoàng di nương ngữ khí trở nên mềm mại, đáng thương hề hề nói: “Tứ tiểu thư, di nương là tối cầu người, xin người hảo tâm, di nương nhất định sẽ không quên, Ngũ thiếu gia cũng sẽ không quên.”

Lâm Cẩm Dung cười khẽ một tiếng: “Ta vô cùng muốn giúp di nương, nhưng ta không dám. Huống hồ, không phải ta lắm miệng, có điều số vàng bạc này có đổi với giá chênh lệch cũng không được bao nhiêu.” Nàng đương nhiên hiểu được Hoàng di nương đã tính toán điểm này. Người duy nhất Hoàng di nương có thể dựa vào chính là Lâm Tam gia, nàng cầm số vàng bạc lại thủy chung không nỡ, muốn tìm một lý do quang minh chính đại đưa ra, ai cũng không thể đoạt lấy; Đương thời đồ cưới của nhà gái và sính lễ nhà trai có có quan hệ trực tiếp, ở triều đại này theo pháp luật khi phụ thân mẫu thân khỏe mạnh sẽ không phân gia chỉ sau khi chết các phòng mới có thể ra ở riêng, mà đồ cưới của thê tử sẽ thuộc về phu gia sau khi ra ở riêng chứ không bị tính vào gia sản chung, có thể toàn quyền quyết định tài sản trọng yếu. Cho nên Hoàng di nương vì Lâm Diệc Chi chuẩn bị sính lễ tiền tài càng nhiều, tương lai Lâm Diệc Chi có thể quang minh chính đại, tự do chi phối, kinh doanh kiếm tiền, cũng sẽ không phải lo lắng viễn cảnh Lâm Tam lão gia chết sớm, Đào thị bất công.

Lâm Cẩm Dung cũng không để ý đến việc phát sinh tình huống này, Lâm Diệc Chi tiền tài có bao nhiêu, ngày sau giàu có cùng nàng có liên quan gì? Để Hoàng di nương đem số vàng bạc này đi đổi, thêm sính lễ cho Lâm Diệc Chi cưới thê, đối với nàng chỉ có chỗ ưu việt mà không có tổn hại gì. Thứ nhất Tam phòng có thêm thể diện, thứ nhì Lâm Tam lão gia đến lúc đó sẽ bảo Lâm Diệc Chi cho dù là thứ xuất cũng là trưởng tử, sính lễ quá ít sẽ mất mặt, mà tìm Đào thị gây loạn, khó xử Đào thị. Vậy thì sao không mượn gà đẻ trứng? Tuy rằng với tính tình của Hoàng di nương nhất định số vàng bạc trong thực hộp chỉ là một bộ phận rất nhỏ của nàng, nhưng rốt cuộc, chẳng phải vẫn là vàng bạc hay sao?

Hoàng di nương nghe thấy Lâm Cẩm Dung trầm đình tiệt thiết cự tuyệt, nhưng thật ra xuất hồ ý liệu (có vẻ ngoài ý muốn). Nàng hồ nghi nhìn Lâm Cẩm Dung, cười khổ nói: “Vàng bạc tuy ít, nhưng người nghèo không chê thiếu. Tứ tiểu thư, người cố ý để nô tỳ nghe thấy, chẳng lẽ vì để nô tỳ chạy không công tới đây một chuyến, rồi lại thất vọng trở về?”

Thật giả hư chi, hư giả thật chi (hư hư thật thật). Lâm Cẩn Dung cúi mắt nhìn lòng bàn tay: “Di nương không hiểu rồi. Ta thật ra đã nói qua một câu, nhất vinh câu vinh, nhất tổn hại câu tổn hại (một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả đều tổn hại), thể diện của Tam phòng cũng là mọi người. Ta xác thực cố ý nói cho để di nương có một cơ hội, thứ nhất hy vọng di nương có lợi sẽ nhớ phần ân tình này, tiếp tục bình thường giữ hòa khí đừng sinh sự nữa, thứ nhì cũng là có tư tâm, dù sao đồ cưới của nương ta có hạn, ta cũng chưa nghị thân, Thất đệ lại còn bé. Tuy nàng tính tình cương liệt, nhưng rất biết giữ mặt mũi chung ọi người. Cho nên trong nhà tiền tài càng nhiều càng tốt, Ngũ ca ngày sau vinh quang cũng tốt, ta đỡ phải lo lắng. Người lúc đó nghe xong lời ta nói, nên đi cầu phu nhân hoặc là Cửu phu nhân, tại sao lại đến cầu một tiểu cô nương như ta, như vậy không phải làm khó ta hay sao?” Nói đến đây, nàng chuyển lời: “Di nương cầm lại đi! Vốn không nhiều lắm, thuận tay làm chỉ vì nhân tình, ta lại sợ tương lai mất lòng cả đôi bên, đứng ở giữa khó xử.”

Nghe Lâm Cẩn Dung không chút lưu tình nói ra quan hệ lợi hại trong đó, thứ nhất sợ mình xúi giục khuyến khích Lâm Tam gia gây chuyện, thứ nhì sợ mẫu tử nhà mình trông mong vào cửa hồi môn của Đào thị, Hoàng di nương không khỏi vừa xấu hổ vừa ảo não, nhưng cũng thả lỏng chút nghỉ ngơi cuối cùng.

Không có ai dễ dàng phát tài, cũng không có ai dễ dàng trao tiền tài ra ngoài. Đào thị vốn muốn đổi vàng bạc từ lúc trước, sau khi được Lâm Cẩn Dung ám chỉ, nàng lại càng thêm háo hức, trái lo phải nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy không nên dễ dàng buông tha cơ hội này, ít nhiều cũng nên thử xem, nhưng nàng có tâm cơ, chỉ lấy ra một phần nhỏ để dò đường. Cho dù đã sớm tới cửa, cũng không thật sự muốn mở ra tầng dưới của thực hộp kia, nhưng nhìn thấy giấy trên bàn Lâm Cẩn Dung, lại được Lâm Cẩn Dung nói thẳng, sau đó còn cự tuyệt, ngược lại nàng càng hạ quyết tâm, không thể không thử một lần này.

Nàng có thể đi cầu Đào thị sao? Đào thị biết được nàng có nhiều vàng bạc như vậy, lập tức có thể hiểu được tiền là đến từ đâu, còn không phát hỏa hay sao, chẳng phải sẽ trực tiếp tìm nàng tính sổ? Về phần Ngô thị thì thế nào, Ngô thị liếc nhìn nàng một cái nàng đã cảm thấy rét lạnh, còn dám mở miệng ư? Không chỉ như vậy, mấu chốt là nếu sự tình không thành còn tự chọc phiền toái, không đáng.

Cho nên đề nghị này của Lâm Cẩn Dung căn bản không thể nghe theo, nhưng nàng không tin Lâm Cẩn Dung vô duyên vô cớ chạy tới nói mấy lời kia ình nghe, chỉ để trêu đùa mình. Nếu không, lúc trước Lâm Diệc Chi phạm tội, Lâm Cẩn Dung cứ việc mặc kệ, sự việc sao có thể trôi qua nhẹ nhàng thế này? Chẳng lẽ là lạt mềm buộc chặt, muốn mình ghi nhớ vài phần ân tình của nàng? Hoặc là, muốn nhân tiện kiếm chút lời? Đứa nhỏ này tuy nhỏ, lại rất nhiều trò, nhưng bởi vì Lâm Cẩn Dung còn nhỏ, cho nên nàng đối với Lâm Cẩn Dung càng cảm thấy có nắm chắc.

Nghĩ vậy, Hoàng di nương liền dè nén khẩu khí, giả bộ uể oải, từ từ thở dài: “Tứ tiểu thư, lời của người nói cũng thật sự thâm ảo, nô tỳ nghe không hiểu. Nhưng nô tỳ lần này đến đây, quả thật muốn thay Ngũ thiếu gia phân ưu, thay lão gia cùng phu nhân bỏ ra chút sức lực. Nếu tiểu thư nhất định không chịu giúp ta một việc nhỏ này, nô tỳ cũng vô pháp. Đêm đã khuya, tiểu thư ngủ đi.” Nói xong liền cầm thực hộp đi ra ngoài.

Người đã tới gần rèm cửa, nhưng vẫn không thấy Lâm Cẩn Dung có động tĩnh gì, đang lo được lo mất, thỉnh linh nghe thấy Lâm Cẩn Dung gọi: “Di nương chậm đã!”

Hoàng di nương dừng bước, đặc ý quay đầu, người muốn cùng ta đấu tâm tư, người vẫn còn non lắm! Vừa rồi cùng người mềm giọng nhờ vả, người lại tỏ vẻ kiên quyết. Lúc này đã biết thiếu kiên nhẫn rồi sao?

Chỉ thấy Lâm Cẩn Dung đem bát sứ thanh tể kia đưa tới trước mặt nàng, còn nghiêm túc nói: “Làm phiền di nương mang về. Ta đưa người ra ngoài.” Nói xong định vén màn lên.

Đặc ý trên mặt Hoàng di nương chỉ trong chớp mắt đã đổi lại vẻ ủy khuất, vội kéo tay áo Lâm Cẩn Dung: “Nô tỳ nếu có thể cầu người bên ngoài, tất nhiên đã không đến làm phiền tiểu thư. Người cũng nói, Tam phòng nhất vinh câu vinh, nhất tổn hại câu tổn hại, thể diện là một thể, gia pháp sâm nghiêm, nô tỳ không dám không an phận thủ thường, cũng không dám mơ đến cửa hồi môn của phu nhân, chỉ muốn bỏ ra một phần sức lực.....”

Lâm Cẩn Dung cúi mắt, đứng yên, thản nhiên nói: “Thật ra giúp thì không khó, ta chỉ sợ nếu có sơ xuất, di nương không buông tha ta, phụ thân không buông tha ta, Ngũ ca oán trách ta, nương lại giận ta, thể diện của Tam phòng cũng mất hết. Ta cũng không còn mặt mũi, ta còn chưa nghị thân nữa đây.”

Hoàng di nương vội ngọt ngào tươi cười: “Sẽ không, sẽ không. Tiểu thư lo lắng như vậy, thật sự có tâm. Dù thế nào..... Ta cũng sẽ không oán trách người, những người khác cũng sẽ không biết được.”

Lâm Cẩm Dung cười thầm, lại nhủ mảy: “Ta vốn định viết một giấy cam kết cho di nương, nhưng lòng người khó dò, ta sợ một ngày kia, có người nói ta tính kế với di nương, lấy tiền của huynh trưởng. Một mảnh hảo tâm, ngược lại thành lòng lang dạ thú.”

Hoàng di nương trong lòng thầm mắng một tiếng tiểu hồ ly, lại cười nói: “Làm sao có thể? Phẩm hạnh của tiểu thư ta còn không rõ sao? Bằng không, cũng sẽ không tùy tiện đem mấy thứ này tới đây. Đương nhiên rồi, sẽ không khiến tiểu thư vất vả không công, mỗi một lượng bạc không phải có thể kiếm 50 văn tiền sao? Tiểu thư cứ trừ đi 10 văn tiền làm lợi tức.” Đây là ám chỉ Lâm Cẩm Dung đừng hòng che mắt nàng, nàng biết được giá cả cụ thể.

“Ta sao có thể tham tiền của di nương cùng Ngũ ca? Tâm ta vẫn còn chưa ngoan tuyệt đến vậy.” Lâm Cẩm Dung vẫn là do dự, cau mày suy nghĩ hồi lâu, thử nói: “Nếu không, di nương viết chứng từ cho ta?”

Hoàng di nương ghen ghét muốn chết, nàng đưa tiền tài cho người ta, người ta chẳng những không viết chứng từ cho nàng, còn bắt nàng phải viết? Đạo lý gì đây?

Lâm Cẩm Dung dường như không hề cảm thấy sự ghen ghét của nàng, chỉ lo chạy tới mài mực trải giấy: “Di nương chắc hẳn đã đếm qua số lượng vàng bạc, nhưng tiền tài qua tay, chúng ta nên giáp mặt tính toán cho rõ ràng, sau đó di nương lại viết chứng từ cho ta, nói rằng, đem số vàng bạc này ủy thác để ta toàn quyền xử trí, theo như giá cả ở Bình châu, nếu cao thấp thế nào, cũng không thể oán ta.”

Nàng có ngọc mới viết chứng từ này, muốn viết cũng phải để Lâm Cẩm Dung viết cho nàng mới đúng. Hoàng di nương nhủ mảy nói: “Không viết. Dù sao nô tỳ tín nhiệm tiểu thư là được.”

Lâm Cẩm Dung cũng không để ý cầm tay nàng: “Di nương, tương lai khi chúng ta giao trả số tiền, người không viết, ta không dám lấy.” Lại nhìn nàng chăm chú, chậm rãi nói: “Di nương lá gan lớn như vậy, chỉ bằng mấy câu nói đó đã tìm tới chỗ ta, tất nhiên đã sớm suy nghĩ đường tiến đường lui thì còn gì phải sợ? Sợ ta ăn hết số vàng bạc này của người sao? Mí mắt của ta cũng không nhỏ bé như vậy.”

Ánh mắt Hoàng di nương dần ảm đạm, không sai, nàng thật sự lo lắng vận phần chu toàn mới dám đi bước này. Từ nhiều năm trước tới nay, nàng có thể được như bây giờ, không phải chỉ trông vào vận khí. Nàng nhẹ nhàng gạt đầu: “Được, ta viết. Nghĩ đến thân phận tiểu thư, lại có trí tuệ như vậy, sẽ không để ý đến mấy lượng vàng bạc vụn vặt này.”

Uy hiếp nàng nha..... Không đáng. Tương lai Hoàng di nương thật sự sẽ có lợi từ giá chênh lệch kia ở Bình châu, nhưng cái khác thì sao, tất nhiên đều là của nàng, nàng không thể làm việc không công. Núi vàng núi bạc, đều là tích tiểu thành đại. Lâm Cẩm Dung khẽ nhếch khóe môi, tùy tay cầm lên một thỏi vàng, cảm giác lạnh lẽo trầm trọng, kiên định cực kỳ này, nàng thật sự rất thích.

32. Chương 32: Chuyện Xấu 1

Song phương trao đổi xong.

Lâm Cẩm Dung đếm tổng số vàng bạc, dặn dò Lệ Chi ngày mai phải đem mấy thứ này đưa cho Đào Phượng Đường, lại bảo Quế ma ma hầu hạ nàng tắm rửa.

Quế ma ma bộ dạng phục tùng rũ mắt, cúi bả vai. Lâm Cẩm Dung tất nhiên hiểu được nguyên nhân, khẽ thở dài một cái, thừa dịp trong phòng không có người, đơn giản nói qua với Quế ma ma nhưng lược bỏ bớt những chỗ trọng yếu, sau đó dặn dò: “Việc này trọng đại, ma ma thay ta để ý người trong phòng, không cho phép bất luận kẻ nào lăm lăm miệng. Bằng không, đuổi ra ngoài, tuyệt đối không khoan dung!” Một câu cuối cùng, ngữ khí của nàng rất nặng.

“Tiểu thư yên tâm, sẽ không có ai dám nói năng lung tung. Nhưng nếu để phu nhân biết được chuyện này, sợ là người sẽ rất tức giận. Tiểu thư giúp ai không giúp lại giúp nàng ta. Số tiền này, nói gì thì nói, còn không phải đến từ trong tay lão gia hay sao. Bất quá cũng thật không nghĩ tới, Hoàng di nương lại tin tưởng tiểu thư, lấy hết vốn riêng ra.” Người trong phòng vốn không nhiều, đều là người trung thành, có ai

dám lắm miệng? Quê ma ma tuy rằng không đồng ý, trong lòng trong mắt là tràn đầy vui mừng – tiểu thư coi bà là hạ nhân trung thành mà đối đãi. Xem ra, sự tình khẩn yếu cuối cùng cũng không giấu giếm bà, còn muốn bà quản lý, vì thế tinh thần lại vui vẻ.

Lâm Cẩm Dung cũng thoải mái giải thích cùng phụ nhân thành thật này: “Phụ thân ta có tiền riêng, hấn không cho Hoàng di nương, chẳng lẽ chúng ta có thể lấy được sao? Tất nhiên là không thể, hấn có thể sử dụng theo ý mình. Còn tiền của nương ta, nàng không chịu lấy ra ai cũng không thể làm gì nàng, nhưng nếu thật sự có người thêm muốn, tranh cãi ầm ĩ cũng sẽ mất thể diện.” Nàng nhếch khóe môi: “Hoàng di nương cầu ta, bất quá Ngũ ca an ổn giàu có, nàng ta sẽ không nghĩ đến thứ khác. Ta giúp nàng chính là giúp chính mình.”

Hoàng di nương nguyện tiếp cận với mình, đôi bên cùng có lợi, đã chứng tỏ tầm nhìn của nàng ta không hề hạn hẹp. Có điều lúc trước che giấu tâm tư, nhưng sau khi Lâm Thận Chi được vào học trong thư phòng của lão thái gia, về điểm này dù có tâm tư chỉ sợ cũng không làm gì được nữa. Đích thứ có khác, từ cổ chí kim, Lâm Diệc Chi nếu là kinh thiên vĩ tài, thì không nói tới, nhưng nếu hấn chỉ có vậy, bùn loãng không thể trát tường, thì có thể thế nào?

Nay cũng làm gì có ai để dựa vào mà bổ sung sinh lễ sau này. Trước Lâm Diệc Chi là bốn đường huynh con của chính thê, người làm mẫu thân lấy bao nhiêu của hồi môn ra bổ sung là điều bình thường, không bình thường sẽ là Tam phòng. Có bốn người phía trước để so sánh, đến Lâm Diệc Chi đột nhiên thiếu hụt rất nhiều, không còn mặt mũi, nếu mẫu thân cố giữ lại đồ cưới, không lấy ra cũng bị người khác tính kế. Nếu mẫu tử Lâm Diệc Chi có thể giải quyết vấn đề, nàng vì sao phải ngăn cản? Chẳng lẽ còn muốn để bọn họ liên lụy đến mẫu thân cùng đệ đệ sao? Không thể. Huống chi mượn gà đẻ trứng đó là mua bán rất có lời.

Quê ma ma thấy nàng khóe môi tràn đầy ý cười, mặc dù có chút không hiểu lời của nàng, nhưng cũng hòa theo tâm tình tốt của nàng, đem cánh hoa thơm ngào ngạt phủ lên làn da tuyết trắng tinh tế của Lâm Cẩm Dung.

“Ma ma, không vội, ta muốn ngâm mình một lát, người đi ra ngoài, chờ ta gọi vào sau.” Lâm Cẩm Dung khép hờ mắt, thân mình tựa vào bồn tắm bằng gỗ hương, khuôn mặt trắng nõn vì hơi nước nóng mà đỏ bừng.

Mấy ngày nay, Quê ma ma đã quen với việc nàng khi tắm thích ngâm mình một lúc, cũng không nói gì, buông các thứ xuống rồi lui ra ngoài.

Sau khi cửa được đóng lại, Lâm Cẩm Dung nắm chặt thành bồn tắm bằng gỗ hương bên cạnh, nước tắm nóng ấm, thơm ngào ngạt lác lác sóng sánh trên người nàng, vốn vô cùng thoải mái, nhưng trong nước như có thứ gì đó gắt gao nắm chặt trái tim của nàng, không chịu thả lỏng. Trên mặt nàng lộ ra một tia ngoan tuyệt, nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu, co rút đầu, đem toàn bộ thân mình ngập trong bồn nước.

Nước ấm áp theo bốn phương tám hướng đè ép người nàng, mỗi một lỗ chân lông đều có thể cảm nhận được sự ấm áp này, nhưng mà, trong lòng nàng lại cảm thấy rét lạnh, mỗi một tác da thịt, mỗi một giọt máu, đều có thể cảm thấy sự lạnh lẽo này.

Giống như trải qua một cuộc đời dài đằng đẵng, thẳng đến khi nước đã có chút nguội, nàng ngửa đầu, “Xôn xao” ngồi dậy khỏi mặt nước, ngửa mặt lên trời, mồm há to hô hấp, một đôi bàn tay gắt gao bám lên thành bồn tắm đã sớm trở nên trắng bệch.

Lâm Cẩm Dung buông tay, lau nước trên mặt, híp lại mắt nhìn về phía bàn, vàng bạc quả tử lấp lánh, tinh tế, vàng bạc quả tử chồng chất so với dĩ vãng đã cao hơn một chút. Nàng như trút được gánh nặng tựa vào bồn tắm cười, sẽ có một ngày, nàng sẽ không sợ giấc mộng đó nữa, ngay lúc ban ngày cũng có những nỗi sợ riêng, ví dụ như nước, ví dụ như người nào đó.

Một đêm trôi qua tốt đẹp, gió mưa mùa thu bất quá chỉ là làm nền.

Canh ba giờ mẹo, Đào thị nắm tay Lâm Thận Chi, cùng Lâm Cẩm Âm đứng đó, hồng đôi mắt tiễn bước Ngô thị. Lâm Đại lão gia được Lâm lão thái gia ủy thác, thay thế Lâm Tam lão gia bị thương không thể ra đưa tiễn, nhiệt tình hữu hảo nhìn theo xe ngựa Đào gia ẩn vào trong màn sương mù sáng sớm.

Đến giờ, Lâm lão thái thái ăn vận xong, an vị ngồi trên cao, chờ nhi tử, nhi tức, tôn tử, tôn nữ thỉnh an ân

cần thăm hỏi. Đợi cho Lâm Thận Chi nhỏ nhất hoàn lễ, được Xuân Nha nắm tay đưa tới Thính Đào cư, nét mặt già nua của bà tràn đầy vẻ mệt mỏi chậm rãi chuyển hướng về phía trưởng tức Chu thị, ánh mắt Chu thị co rụt lại, nhìn về phía Đào thị cùng Lâm Cẩn Âm im lặng đứng một bên, cùng với La thị đứng ở phía sau Lâm lão thái thái hơi hơi cười lạnh. Cuối cùng Chu thị lại chỉ thở dài, thấp giọng nói: “Tam nha đầu, lão thái thái có mấy câu muốn nói với chúng ta, người dẫn Ngũ muội muội lui xuống đi.”

Đã bắt đầu rồi ! Lâm Cẩn Âm bản năng cảm giác được nguy hiểm, cố gắng trấn định thi lễ, ánh mắt lại kinh hoàng nhìn về phía Đào thị. Đã thấy Đào thị không hề chớp mắt nhìn chằm chằm sai phỉ thúy xanh biếc thâm trầm trên đầu lão thái thái, thần thái vô cùng bình tĩnh.

Lâm Cẩn Âm thầm thở dài, nhấc chân vác đi về phía trước hướng Lâm lão thái thái quỳ xuống thỉnh tội, lại nghe Đào thị nói: “Tam nha đầu, sao còn chưa đi?” Lâm Cẩn Âm quay đầu, chống lại đôi mắt sáng ngời của Đào thị, trong ánh mắt của Đào thị có một loại vui sướng cùng tự tin khó có thể hình dung.

Là điều gì khiến Đào thị có ánh mắt này? Chẳng lẽ mơ thật sự đã đưa ra ý kiến gì hay sao? Lâm Cẩn Âm có chút nghi vấn, lại bị Lâm Ngũ kéo ra ngoài.

Sau đó chính là lo âu chờ đợi một lúc lâu.

Một ngày này, Lâm Cẩn Dung như mất hồn mất vía, sáng sớm trải giấy mài mực, đến giữa trưa cũng bắt quá chỉ viết được nửa trang, sau đó nắm bút ngẩn người. Trong chốc lát nghe nói Lâm lão thái thái lưu lại đám phu nhân để nói chuyện. Trong chốc lát lại nghe nói Tam phu nhân chống đối lão thái thái, bị phạt quỳ. Một lúc sau, còn nói, Tam phu nhân còn chưa quỳ đã hôn mê bất tỉnh, lúc này đang thỉnh đại phu bắt mạch.

Lâm Cẩn Dung dường như không tin lắm vào tin tức này — Ngô thị mới vừa đi, mình vẫn bị cấm chường, Lâm Thận Chi vừa mới được đến thư phòng của lão thái gia, Lâm Tam lão gia thương thế còn chưa khỏi hẳn, Đào thị còn có thể cố gắng nhẫn nhịn không chống đối chọc giận lão thái thái, hết thấy bất quá là vì thọ yển kia kéo dài một ngày. Có điều Đào thị lại dùng biện pháp té xỉu giả bộ bị bệnh để tránh bị phạt quỳ, mà không phải trực tiếp chống lại, thật sự khiến nàng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhưng tin tức truyền tới lại làm cho nàng vô cùng kinh dị. Đào thị có hỉ mạch! Hoài thai hai tháng là bùa hộ mệnh hữu hiệu nhất. Lâm Tam lão gia đã từng này tuổi, nhi tử của chính thê chỉ có một, quá ít ỏi, ai còn muốn cùng một phụ nhân có tuổi đang mang thai được cưới hỏi đàng hoàng vào cửa như Đào thị mà tính sổ chính là không có mắt, không có tâm nhân, cố ý muốn ồn ào gây ra tai nạn chết người.

Có người vui vẻ, cũng có người buồn nản. Lâm Cẩn Dung trên mặt mang theo tươi cười, trong lòng lại nghi hoặc vạn phần. Tại sao có thể như vậy? Kiếp trước, Đào thị căn bản không hề hoài thai, sau khi sinh hạ Lâm Thận Chi, cũng không hề có tin tức gì. Không chỉ là nàng, chính là Tam lão gia sau đó cưới thiếp thất cùng nhà hoàn thông phòng, đều không có ai hoài thai. Vì vậy, nàng cũng chỉ có một tỷ tỷ, một thứ huynh, một đệ đệ.

Như vậy, đây sẽ là đệ đệ, hay là muội muội đây? Bút lông cừu trong tay Lâm Cẩn Dung đã được chấm đầy mực chậm chạp không đợi được chủ nhân hạ bút, rốt cục một giọt mực nhỏ xuống, ở trên giấy Tuyên Thành choáng váng nở rộ một đóa hoa mơ hồ. Lâm Cẩn Dung nhìn chằm chằm đóa hoa kia, hơi hơi nhíu mày, điều này có mang đến chuyện xấu gì không?

Cung ma ma ngồi xổm ở nơi tránh gió ngoài hành lang, ra sức quạt bếp lò sắc thuốc, chuẩn bị tự tay bưng lên cho Đào thị. Phu nhân đã có tuổi lại mang thai, sao có thể không cẩn thận hầu hạ?

Vị thuốc nhẹ nhẹ xuyên qua màn cửa, len vào trong phòng, Lâm Cẩn Âm đầy cõi lòng lo âu nhìn Đào thị đang nằm trên giường dưỡng thai. Trên gối đầu đồ thẩm thêu uyên ương nghịch nước, là gương mặt của Đào thị, nàng đang mở mắt nhìn lên đỉnh trướng thêu hoa bách hợp, đầu mày khòe mắt đều không thể che giấu sự vui mừng cùng đắc ý.

Nàng cảm thấy hôm nay như được xả hết giận. Sáng sớm nàng không hề trêu chọc lão thái thái, lão thái thái bắt nàng bưng trà tới không hiểu sao chén trà lại rơi xuống, sau đó mượn cơ hội trừng phạt nàng, sau đó muốn ngăn nàng, bảo nàng không được phép chống đối. Rồi nàng té xỉu, chẩn đoán là hỉ mạch, Chu thị giả bộ làm người tốt khuyên mọi chuyện nên dĩ hòa vi quý, La thị lại châm chọc nàng đã sớm biết, cố ý

không nói ra, cố ý để đến giờ phút này dùng làm bùa hộ mệnh. Lão thái thái cũng xanh mặt mắng nàng từng tuổi này rồi, bản thân hoài thai cũng không biết, nếu có điều gì không hay xảy ra chính là lỗi của nàng.

Đúng, đối với các nàng mà nói, đương nhiên cái gì cũng là lỗi của nàng.

Nàng là nương của ba hài tử, đối với loại chuyện này tất nhiên đã sớm biết. Nhưng nàng cố ý không nói, mà bởi vì khi đó Lâm Cẩm Dung vừa bị Nhị phòng dọa sợ mà sinh bệnh, nàng vô cùng tức giận buồn bực, đối với cuộc sống trở nên chán chường. Sau đó là ngày mừng thọ của lão thái vì vậy mới cố ý không nói. Nàng muốn chờ Ngô thị đi về, lão thái thái chắc chắn sẽ hùng hổ tìm nàng tính sổ, rồi bộ dáng uất nghẹn, cố gắng kìm chế tức giận không thể làm gì được nàng.

Nàng chỉ dễ bị xúc động, không chịu khom lưng, nàng cũng không ngốc. Đào thị mỉm cười, khoái hoạt hướng trưởng nữ chớp chớp mắt: “A Âm, con đừng sợ. Chuyện này cứ như vậy trôi qua. Con không thấy được vẻ mặt lúc đó của tổ mẫu cùng Nhị bá mẫu của con, khiến ta tức cười đến chết mất.”

Lâm Cẩm Âm tối nghĩa nhìn nụ cười kia. Không sợ, nàng có thể nào không sợ? Cái khác không nói tới, mẫu thân đã lớn tuổi như vậy, kia thật sự giống như dạo qua một vòng ở quỷ môn quan. Vạn nhất..... Nàng bỗng rùng mình, nàng quả thực không dám tưởng tượng đến hậu quả sẽ mất đi Đào thị, tại đây trong nhà này, Đào thị chính là chỗ dựa của các nàng.

Đào thị lại không nghĩ nhiều như vậy, nàng bắt tay nhẹ nhàng đặt trên bụng, vô hạn khát khao: “Con nói đây là cái đệ đệ hay là muội muội? Ta muốn là nhi tử, để huynh đệ bọn họ đỡ dần cho nhau, tương lai có tiền đồ cũng giúp cho các con ở phu gia (nhà chồng) đứng vững.”

Lâm Cẩm Âm thu tư trong lòng, để không khí thoải mái nói: “Thất đệ còn chưa biết, chờ hần trở về rồi hỏi hần xem!”

Hạ Diệp cười tủm tỉm đi vào: “Phu nhân, Quế ma ma ở bên viện của Tứ tiểu thư đến thay Tứ tiểu thư thỉnh an chúc mừng người.”

Hai nữ nhi từ nhỏ đến lớn đều vô cùng hiếu thuận. Đào thị nhân tình sáng lên, lại cười nói: “Nhanh để bà tiến vào!”

33. Chương 33: Chuyện Xấu 2

“Quế ma ma chờ một chút, ta có lời muốn hỏi người. Gần đây Tứ tiểu thư đang làm những gì?” Lâm Cẩm Âm ôn hòa gọi Quế ma ma vừa ở trong phòng thỉnh an Đào thị bước ra.

“Hồi Tam tiểu thư. Tứ tiểu thư hiện tại mỗi ngày không phải sao chép nữ giới thì cũng là luyện chữ đọc sách, bằng không sẽ làm nữ hồng, phẩm trà.” Quế ma ma trong lòng mâu thuẫn vạn phần, hận không thể đem chuyện Lâm Cẩm Dung cùng Hoàng di nương thông đồng nói cho Lâm Cẩm Âm nghe. Cũng không phải do sợ ngày sau sự việc bại lộ bà không tránh khỏi có liên quan, mà theo trực giác bà cảm thấy chuyện này không ổn, liệu đó không phải là bẫy của Hoàng di nương chứ?

Lâm Cẩm Âm cười, mắt nhìn chằm chằm Quế ma ma: “Tính tình của nàng luôn luôn trầm tĩnh, cũng có chút nghiêm túc. Nếu có chuyện gì không tiện quấy rầy phu nhân, có thể tùy thời đến nói với ta. Ta là thân tỷ tỷ của nàng, cũng coi như có vai vế, tất nhiên sẽ luôn chiều mạng che chở nàng.”

“Không có. Nếu có, nô tỳ nhất định nói với Tam tiểu thư.” Quế ma ma do dự thật lâu, cuối cùng vẫn buông tha chuyện đó. Tứ tiểu thư vừa mới nói qua, ai lắm miệng sẽ đuổi người đó ra ngoài, bản thân mình đứng trông cửa sao có thể làm đạo tặc? Đợi cho việc nếu không thể thành, lại nói sau cũng không muộn.

Lâm Cẩm Âm nhìn theo Quế ma ma đi xa dần, đôi mi thanh tú nhíu lại, trầm tư thật lâu, sau đó khe khẽ thở dài, rồi rửa tay đi đến phòng bếp nhỏ vì Đào thị làm một chút điểm tâm.

Nửa tháng sau, thời gian Lâm Cẩm Dung bị cấm chường sắp hết, có thể tự do. Khi nàng đem phần viết tay một trăm lần nữ giới, chữ viết xinh đẹp tuyển tú đặt ở trước mặt Lâm lão thái gia, Lâm lão thái gia nở nụ cười: “Chữ viết rất khá. Nhớ rõ tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, gia tộc mới có thể hưng thịnh.”

Lâm Cẩn Dung gật đầu xác nhận. Nhìn trộm liếc Lâm Thận Chi một bên vùi đầu viết chữ. Thân mình nhỏ nhỏ của Lâm Thận Chi ngồi chồm hổm ở ghế trên, thập phần cố sức ghé vào trên án thư cạnh cửa sổ viết chữ, bộ dáng rất nghiêm túc. Đang kỳ quái Lâm Thận Chi tại sao đột nhiên trở nên trầm ổn, chỉ thấy Lâm lão thái gia vuốt râu cười: “Tiểu lão Thất quá mức nghịch ngợm, tốn nhiều ngày mới khiến nó thu tâm.”

Điều lão thái gia thờ phụng là ngọc không mài không nên thân, có thể làm cho Lâm Thận Chi thiên tính nghịch ngợm trong một tháng có được bộ dáng này, chắc là vừa nghiêm khắc vừa dỗ dành, tốn không ít công phu. Lâm Cẩn Dung nhìn thân mình nhỏ nhỏ của Lâm Thận Chi, hơi nhú mày, trong lòng còn có chút chua xót. Những hài tử bảy tuổi khác mới học vỡ lòng, mà hần giờ đã bước trên con đường này, bị giam cầm thiên tính, nhưng mà, nàng không thể vĩnh viễn ở lại Lâm gia, có một số việc nữ nhi cũng không thể thay thế nữ tử, Lâm Thận Chi phải mau chóng lớn lên, phải thành tài.

Nghĩ đến điều này, ánh mắt Lâm Cẩn Dung lại trở nên kiên định, mỉm cười nói với lão thái gia: “Nói vậy Thất đệ nhất định khiến tổ phụ tốn rất nhiều tâm huyết.”

Lão thái gia cười, tràn ngập hào hùng: “Vì phồn vinh của Lâm gia, không nên để chôn vùi trong tay ta.”

Lâm Cẩn Dung hành lễ cáo lui. Đi ra tới cửa, nàng lại quay đầu nhìn Lâm Thận Chi, đã thấy đôi mắt to bồ đào đen láy của Lâm Thận Chi nghịch ngợm nhìn về phía nàng, đầu lưỡi nhỏ nhỏ phấn hồng giống như của thần lùn con từ trong miệng nhanh chóng vươn ra rồi nhanh chóng thu trở về. Dĩ nhiên là bất động thanh sắc đưa lưng về phía lão thái gia hướng nàng làm mặt quỷ.

Tốt lắm, thiên chân vẫn còn. Dù vậy bọn họ đều phải trưởng thành. Lâm Cẩn Dung ngửa đầu nhìn bầu trời xanh trong, không tiếng động cười rộ lên, cười đủ rồi, mới trở về nhìn Lệ Chi cũng đang vui mừng: “Đi, chúng ta nhanh đi thỉnh an lão thái thái, rồi tới thăm phụ nhân.”

“Tứ tiểu thư đến?” Thanh Lê cười dài thay Lâm Cẩn Dung vén màn, thấp giọng nói: “Hôm nay lão thái thái tâm tình khá tốt.”

Lâm Cẩn Dung cười nhìn Thanh Lê liếc mắt một cái, thật sự là người thủy tinh tâm can, khó trách được mọi người yêu mến. Thanh Lê hiểu ý hướng nàng cười, quay đầu lớn tiếng nói: “Lão thái thái, Tứ tiểu thư vội tới thỉnh an người.”

Lâm lão thái thái đang bị Lâm Ngũ đùa giỡn cười khiến chảy cả nước mắt, nghe vậy thu liễm tươi cười, lấy khăn tay nhẹ nhàng dè khéo mắt, thản nhiên nói: “Để nàng tiến vào.” Cũng không phải bà còn tức giận Lâm Cẩn Dung, muốn cố ý gây khó dễ, có điều bà là người quản lý hậu viện, vẻ uy nghiêm không được để mất.

Lâm Cẩn Dung theo thường lệ hành lễ vấn an, sau đó im lặng ngồi xuống, thần thái tự nhiên, lễ nghi như thường, cứ như nàng không phải là người bị cấm chường vừa được tự do vậy.

Biểu hiện như thế, Lâm lão thái thái cũng không còn chỗ nào không hài lòng, nhưng lại cảm thấy thực không thích. Cặp song sinh miệng như bôi mật đường, luôn biết cách làm nũng, biến đổi câu chuyện khiến bà vui mừng, Lâm Ngũ thì sao, cũng coi như đáng yêu thảo hỉ, hoạt bát hào phóng. Chỉ so sánh một góc mà nói, hai tỷ muội Lâm Cẩn Dung quá mức nghiêm túc nặng nề, không thường chạy tới nơi này nói chuyện với bà, còn không biết cách nũng nịu để người khác yêu thích. Có tâm dạy dỗ vài câu, cũng là bộ dáng không giận dữ cũng không hé răng nói, giống như kể cả có ai chọc vào mắt các nàng, dường như cũng không liên quan đến các nàng vậy. Thôi, nương như vậy có thể sinh ra nữ nhi thế nào chứ? Không giống như Đào thị hỏa bạo không biết nhìn tình huống đã tốt lắm rồi. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chỉ cần đừng quá khác người ta, thì mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

Nghĩ đến điều này, Lâm lão thái thái cũng có vài phần thoải mái, thản nhiên nói: “Mới từ chỗ tổ phụ đến đây?”

Lâm Cẩn Dung thân mình hơi hơi nghiêng về phía trước, biểu hiện ra tư thái quy củ lễ phép của văn bối chuyên tâm nghe trưởng bối giáo huấn: “Vâng. Tổ phụ bảo tôn nữ nên ở trước mặt tổ mẫu tấn hiếu đạo. Không biết tổ mẫu mấy ngày nay sức khỏe ra sao?”

Lâm lão thái thái mơ hồ không rõ hừ hừ một tiếng, huấn đạo Lâm Cẩn Dung vài câu, Lâm Cẩn Dung trả lời một ít việc nhỏ hàng ngày, cũng hỏi vài câu Lâm Cẩn Dung sức khỏe thế nào. Tổ tôn hai người đối thoại

mỗi một câu đều là quan tâm lẫn nhau, nhưng nghe vào lại giống như người ngoài mới lạ khách khí.

Lâm Ngũ ở một bên chống má nộn nghe, cười giống như trăng rằm, nghe thấy hai người hàn huyên xong, xen mồm nói: “Tứ tỷ tỷ đi ra hẳn vẫn chưa qua thăm Tam thẩm nương đi?”

“Đúng vậy, ta trước tiên muốn hành lễ vấn an tổ phụ, tổ mẫu rồi mới đến thăm phụ thân mẫu thân.” Lâm Cẩm Dung nhìn Lâm Ngũ liếc mắt một cái, Lâm Ngũ thiện ý trả lại một nụ cười, coi như đang nói, tỷ yên tâm đi, có ta ở đây, ta sẽ giúp tỷ.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, lạnh nhạt thu hồi ánh mắt. Không ai cho không ai cái gì bao giờ, Lâm Ngũ không biết muốn mình thay nàng làm cái gì đây.

Lâm lão thái thái nghe xong lời Lâm Ngũ, quả nhiên nói: “Thôi, Tứ nha đầu cũng đã lâu chưa thấy nương và phụ thân người, làm nữ nhi cũng vụn vặt lắm phải để ý hiếu đạo, đi đi.”

Lâm Cẩm Dung cũng liền thuận thể hành lễ cáo lui, đình tới thăm Đào thị.

Lâm Cẩm Dung tiếng bước chân đi xa hẳn, Lâm Ngũ liền ôm một chân của Lâm lão thái bên người ngồi xuống ghé làm bằng gỗ tử đàn, mềm nhẹ thay Lâm lão thái xoa bóp, cười nói: “Nhìn thấy Tứ tỷ nha, con đột nhiên nhớ tới ngày hôm trước, Vân biểu muội nghe thấy nàng thổi sáo, rất là thích, trăm phương nghìn kế muốn học nàng, nhưng Tứ tỷ trước mặt chúng con lại cự tuyệt, khiến Vân biểu muội thương tâm thẹn thùng, con khuyên cũng không được. Con hiểu được Tứ tỷ khi đó vì chuyện bị cấm chường mà tâm tình không tốt, vì vậy cũng không thể tùy hứng, kia tuy là biểu muội, rốt cuộc vẫn là khách, lời nói uyển chuyển cũng sẽ không mất lòng. Lúc này nhìn Tứ tỷ tâm tình đã tốt lên, chỉ mong về sau nàng cùng Lục muội, Thất muội có thể hòa thuận, con cũng đỡ phải khó xử.”

Lão thái thái cúi mắt, không nói một lời, dường như bắt đầu buồn ngủ.

Thanh Lê liền mỉm cười tiến lên đỡ Lâm Ngũ: “Ngũ tiểu thư, lão thái thái có vẻ đã rất mệt, nếu không, tiểu thư trước đi ra ngoài hít thở không khí rồi trở về?”

Lâm Ngũ sau lưng nói xấu Lâm Cẩm Dung, để nâng nhà mình lên. Có điều lại thấy Lâm lão thái thái phản ứng như vậy, không khỏi chột dạ, trên mặt đỏ ửng lộ ra vài phần xấu hổ, ngượng ngùng đứng dậy, đang muốn ra bên ngoài, chợt nghe thấy lão thái thái thấp giọng nói: “Thời điểm con không có việc gì dẫn Bát muội đi ra ngoài chơi đùa, nàng tuổi còn nhỏ, lại là thứ xuất, nhất gan, con làm tỷ tỷ cũng nên quan tâm, đừng để người ta về sau thấy không biết là Lâm gia tiểu thư, còn tưởng rằng là một tiểu nha hoàn ở đâu chui ra.”

Lời này chẳng những gõ vào lòng Lâm Ngũ, còn ý chỉ Đại phu nhân Chu thị. Lâm Ngũ mặt nhất thời hồng giống như sắp chảy máu, chỉ đáp một lời nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Vâng.” Sau đó lấy tay áo che mặt, nhanh như bay chạy ra ngoài.

Lâm lão thái thái cúi mí mắt, hừ hừ nói: “Đúng là chẳng có chuyện gì để bớt lo. Vừa còn thấy nàng hào phóng, tiếp theo đã lộ ra vẻ hẹp hòi. Chuyện ngày ấy nàng có thể không có chút liên quan sao? Cũng là người không hiểu đại cục, không biết trước sau.”

Tâm tư này của Lâm Ngũ, quả thực chính là Tư Mã Chiêu chi tâm người qua đường đều biết (dụng ý của nàng ai ai cũng có thể nhận ra). Muốn dìm Lâm Cẩm Dung là tỷ tỷ đứng trước mình, không phải vì muốn gả vào Lục gia sao? Cái gọi là hẹp hòi, đơn giản chính là Lâm Ngũ nói xấu người khác, âm mưu quỷ kế công phu nhỏ mọn này thôi. Thanh Lê trên mặt mang theo mỉm cười, ân cần thay Lâm lão thái thái xoa bóp bả vai, ôn nhu nói: “Các tiểu thư còn nhỏ. Ngày đó ngắm sao, cũng còn tranh nhau tỏa sáng trước ánh trăng, các tiểu thư bắt quá mong muốn được lão thái thái yêu thương mà thôi.”

Lâm gia các tiểu thư là sao, Lâm lão thái thái tất nhiên chính là ánh trăng. Thanh Lê nói chuyện khiến Lâm lão thái thái hé ra mặt cười già nua, bà nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của Thanh Lê nói: “Cũng là nha đầu người miệng ngọt nhất.” Rồi nhắm mắt, lại đột nhiên nói một câu: “Tứ nha đầu này, hơn phân nửa là biết mẫu thân không thích, nên cố ý cách xa Vân nhi đây. Cũng là đứa ngốc, không biết nhìn xa trông rộng.” Lục Giam tuy là người không biểu lộ vui mừng hay buồn bực, nhưng cũng có tiền đồ, có điều Lâm Ngọc Trân vì không muốn hẳn rối loạn tâm tư, đến bây giờ cũng không có nha hoàn nào dám thân cận, một mực đều là gã sai vặt hầu hạ, nếu bàn về thực lực, vị tất đã thua kém Ngô Tương.

Đào thị cùng Lâm Ngọc Trân nhiều năm bắt hòa người trong Lâm gia từ già đến trẻ đều biết, lão thái thái nói ra câu này cũng không thật sự hướng vào Tứ tiểu thư, chính là mọi người đều thấy một cơ hội cực kỳ tốt, bỗng nhiên có người không muốn nắm bắt, những người khác khó tránh khỏi suy nghĩ như vậy, chứng minh bản thân thông minh, người kia vụng về. Thanh Lê không dám trả lời, chỉ cúi đầu tận lực xoa bóp.

“Nương, con tới rồi.” Lâm Cẩm Dung bước vào sân viện của Đào thị, liền cười hì hì gọi một tiếng, ba bước hai bước chạy tới trước cửa, mình cũng được người đứng lúc vén lên, người nọ cúi đầu gọi một tiếng: “Tứ tiểu thư.” Dĩ nhiên là Hoàng di nương. Hoàng di nương mặc váy lục sắc, vấn một búi tóc đơn giản, chỉ cài một chiếc trâm ngân tố, vô cùng đơn giản, trên mặt lại tràn đầy ân cần tươi cười.

Lâm Cẩm Dung nhất thời đứng lại, gương mặt nghi hoặc nhìn về phía Hoàng di nương. Nửa tháng không thấy, Hoàng di nương đã trà trộn vào trong phòng Đào thị lúc nào? Nàng cùng Hoàng di nương hợp tác là một chuyện, nhưng nàng không hy vọng Hoàng di nương gây phiền toái cho Đào thị, kính cẩn nghe theo cũng là một chuyện khác, cũng không bảo Hoàng di nương ở phía sau ân cần đến trước mặt Đào thị hầu hạ.

34. Chương 34: Chuyện Xấu 3

Hoàng di nương lập tức nhận ra Lâm Cẩm Dung bài xích, liền hướng nàng mỉm cười, nói: “Phu nhân, đã đến giờ cơm trưa, tì thiếp đi xem lão gia nơi đó thế nào.”

“Ta nay có nhiều việc phải lo nghĩ, không rảnh bận tâm lão gia, người hầu hạ lão gia cho tốt chính là bổn phận của mình.” Đào thị hơi hơi gạt đầu, để nàng rời đi.

Lâm Cẩm Dung thu liễm thần sắc nghi hoặc, cười hì hì đi đến bên cạnh Đào thị ngồi xuống, một tay giúp Lâm Cẩm Âm vén một ít tóc dài xoa xuống bên tai, một tay nắm tay Đào thị, nói: “Nàng ta sao lại ở đây?”

Lời còn chưa dứt, đã bị Lâm Cẩm Âm âm thầm kéo kéo tay áo, lại nhìn Đào thị, Đào thị thần sắc vui vẻ giảm đi ba phần, thần nhiên nói: “Nàng ta sao, mấy hôm nay ngày ngày đều tới đây thỉnh an, ta khi nào rảnh thì nàng sẽ chờ tới khi đó. Ngũ thiếu gia cũng tới thỉnh an đủ sớm hay muộn, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi. Ta nếu không để cho nàng ta vào phòng, cả nhà cao thấp chẳng phải sẽ nói ta ỷ vào mình đang mang thai mà ép buộc người khác?”

Lâm Cẩm Âm cũng hiểu được Lâm Cẩm Dung lo lắng điều gì, vội nói: “Nàng ta thật sự quy củ, chưa từng làm loạn, mỗi ngày lưu lại cũng không lâu, đều đến giờ này sẽ rời đi, bằng không cũng sẽ không để nàng vào mấy ngày qua.” Nghe khẩu khí này, chắc hẳn thời gian này nàng cũng đổi mặt trông chừng.

Hoàng di nương dù muốn giữ quan hệ tốt với các nàng, cũng không nhất thiết phải gần gũi như vậy, tất nhiên là có điều gì khác. Lâm Cẩm Dung trong lòng ngờ vực vô căn cứ, cũng không dám trước mặt Đào thị tiếp tục truy vấn, chỉ cố nghiêm mặt ra vẻ không để tâm, khoa trương kể lại tình cảnh Lâm Thận Chi vừa rồi ở Thính Đào cư đọc sách viết chữ nhàn nhạt cho Đào thị nghe, đồ Đào thị vui vẻ.

Đào thị tay đang phủ lên bụng, tạm thời quên đi chuyện phiền lòng, cười vô cùng ngọt ngào: “Thất đệ nói đây sẽ là đệ đệ. Cũng không biết nó nói có đúng hay không đây.”

“Nhất định là đúng.” Hai tỷ muội đều cười nói với nàng, nhưng đều thấy trong mắt nhau một tia sầu lo.

Dùng xong cơm trưa, Đào thị mệt nhọc nghỉ trưa.

Lâm Cẩm Dung nói: “Nếu đã được ra ngoài, ta sẽ đi đến thỉnh an phụ thân.”

Hoàng di nương nói rằng đến hầu hạ Lâm Tam lão gia dùng cơm trưa bất quá là lấy cớ mà thôi, Lâm Cẩm Âm cầm chặt tay muội muội, thấp giọng nói: “Hắn không ở nhà. Đến đây, chúng ta trò chuyện.”

Hai tỷ muội dựa vào vai nhau, ngồi trên tháp bên cửa sổ đón ánh nắng mùa thu ấm áp dào dạt. Lâm Cẩm Dung theo bản năng có chút bất an: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Cẩm Âm toát lên bất lực sầu bi cùng lo lắng, lại gắt gao cố ngăn chặn, ra vẻ thoải mái nói: “Không có gì, chính là sau này khi thương thể hồi phục, các bằng hữu thỉnh phụ thân tới dự tiệc, hôm nay lão bản thỉnh, ngày mai Tây gia thỉnh, thời gian này không hề nhàn rỗi. Mấy ngày hôm trước

ban đêm còn say rượu, không thấy về nhà, mẩu thân vì mặt mũi tỷ đệ chúng ta, muốn giúp hẩn che giấu, vì vậy mới cùng Hoàng di nương thân cận hơn một chút.”

Lâm Cẩn Âm rút cuộc ngưng ngưng nhắc đến thói xấu của phụ thân nhà mình. Nếu thật sự là say rượu, vậy cũng không phải chuyện gì quá đáng, lão thái gia thật sự trách cứ cũng chỉ tùy tiện mắng mỗ vài câu mà thôi, có gì liên quan đến mặt mũi tỷ đệ bọn họ mà phải cùng Hoàng di nương thân cận? Sợ là tình huống Lâm Tam lão gia sắp sửa nạp một mỹ thiếp sẽ xuất hiện, Lâm Cẩn Dung trong lòng băng giá, trừ bỏ điều này, nàng rút cuộc không nghĩ ra còn có lý do nào có thể làm cho Đào thị cùng Hoàng di nương trở thành đồng minh. Thầm tính ngày, cũng là thời điểm không khác biệt lắm so với kiếp trước.

Nàng đột nhiên lại có chút buồn cười. Nhìn xem, cái gọi là Lâm Tam lão gia đối với Hoàng di nương thật tình chân ý, cũng bất quá chỉ như thế mà thôi. Khi đó tức hận là vì Hoàng di nương chết, mới cố ý nạp mỹ thiếp chọc giận Đào thị, lúc này Đào thị có thai, Hoàng di nương sống thoải mái dễ chịu, hai nhi tử đều đang trưởng thành, lão nhân gia hẩn vẫn nên hưởng thụ thì hưởng thụ đi. Hẩn khi đó quả thật vì đau lòng tức giận trước cái chết của Hoàng di nương hay sao? Đối với Hoàng di nương mười mấy năm đau sủng, thật sự là vì hai chữ “tình yêu” hư vô mờ mịt kia ư? Không phải, Lâm Tam lão gia chẳng qua là tìm cớ vì bản thân vô năng hạo sắc mà thôi.

Phu thê không hòa thuận, là Đào thị bá đạo khó hiểu phong tình, nhìn xem Hoàng di nương mềm mại ôn nhu, Đào thị sao không thể mềm mại một chút nghe lời một chút đây? Nhi tử nữ nhi bất kính với hẩn, không có tiền đồ, là Đào thị không giáo dục tốt, bằng không nhi tử, nữ nhi của Đại phòng, Nhị phòng sao vừa có quy củ vừa có tiền đồ chứ? Hẩn không có tiền đồ, đó là bởi vì thời vận không gặp may, Đào thị không phải là hiền thê, Lâm Tam lão thái gia lui về quá sớm; Lúc này thì sao, hẩn ở bên ngoài tìm hoa văn liễu, phong lưu khoái hoạt, cũng là bởi vì Đào thị không ôn nhu, có bầu không thể hầu hạ hẩn, Hoàng di nương lớn tuổi nhan sắc suy tàn, cũng không thể khiến hẩn thỏa mãn.

Nam nhân a, vốn luôn khinh thường nữ nhân, kỳ thật còn không bằng tám vãi bó chân của nữ nhân.

Lâm Cẩn Âm thấy Lâm Cẩn Dung trên mặt tươi cười cổ quái nói không nên lời, trong lòng có chút sợ hãi, nhẹ nhàng chạm vào nàng: “Muội làm sao vậy?”

Lâm Cẩn Dung thu liễm tươi cười, quay đầu chăm chú nhìn nàng nói: “Không có gì, ta chỉ là đột nhiên cảm thấy, chúng ta không được để người khác hèn mọn chúng ta, không thể luôn trách móc người khác, oán trời trách đất. Còn có, người nào mình thấy không thuận mắt, không thể khiến hẩn biến mất, coi như hẩn không tồn tại đi.”

Lâm Cẩn Âm đột nhiên cảm thấy có chút đau đớn. Đây là ý gì đây, nhìn không thuận mắt, lại không thể khiến hẩn biến mất, coi như hẩn không tồn tại rõ ràng chính là chỉ Lâm Tam lão gia mà thôi. Vậy nếu gặp phải chuyện gì, vẫn là phụ thân các nàng, Lâm Cẩn Dung làm sao có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo thế này? Quả nhiên là bị dọa khiến cho hồ đồ rồi, Lâm Cẩn Âm chần chờ vươn tay sờ trán của Lâm Cẩn Dung.

Lâm Cẩn Dung chủ động đưa trán áp vào lòng bàn tay của nàng, lại cười nói: “Ta không phát sốt. Ta nói thật, ta không còn nhỏ nữa, tuy rằng mọi người không nói, kỳ thật cái gì ta cũng biết. Nữ nhân kia có phải do Kim gia đưa cho hẩn không? Nghe nói mỹ mạo như thiên tiên, biết ủ rượu, pha trà ngon, còn có thể làm thơ. Danh nhi tên là Nhược Hồng, có phải thế không?”

“Muội làm sao mà biết được? Người nào lảm lời nói loạn với muội?” Lâm Cẩn Âm quá mức sợ hãi.

Lâm Cẩn Dung thần nhiên nói: “Mọi người nghĩ rằng có thể giấu giếm được ta sao? Căn bản không thể. Trong nhà này từ trên xuống dưới đã sớm biết, chỉ gạt tổ phụ cùng tổ mẫu mà thôi.” Lời của nàng cũng không xem như lời nói dối, khi đó quả nhiên là như vậy.

Muội muội trưởng thành, lại hiểu chuyện, Lâm Cẩn Âm có chút vui mừng lại có chút chua xót, cúi đầu thở dài: “Thôi, về sau những lời nói vừa rồi nên dừng nên nhắc lại. Người ngoài nghe thấy được, đối với chúng ta cũng không tốt.” Hàm răng trắng nhỏ đều đặn của nàng nhẹ nhàng cắn cắn môi hồng như cánh hoa, tức giận nói: “Đối với chúng ta thật ra hẩn không có nửa điểm tồn tại, có điều không duyên cớ liên lụy chúng ta, thì thật không đáng.”

Hiếm khi Lâm Cẩn Âm cũng sẽ biểu lộ sự bất mãn đối với Tam lão gia như vậy, Lâm Cẩn Dung cười, gương mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời xanh trong, đám mây trắng nõn, lá cây dưới ánh nắng mùa thu lóa ra

kim quang, có một con chim không biết tên là gì từ tường viện cất cánh bay lên tận trời, tư thế tuyệt đẹp vô cùng nhẹ nhàng. Khi nào thì nàng mới có thể thoát khỏi nơi bé nhỏ như lòng bàn tay này, tự do tự tại ngao du trong trời đất?

Một bên Lâm Cẩn Âm lại khê thở dài: “Chuyện này sợ là không thể dễ dàng trôi qua. Nhưng Tam phòng chúng ta cũng đã đủ loạn, không thể loạn thêm nữa.”

Chuyện này xác thực cũng không có gì rắc rối, Lâm Tam lão gia động tâm, Lâm gia cao thấp không ai ngăn cản, bất quá chỉ là một tiểu thiếp thân phận dẽ tiện, ai sẽ coi là việc lớn? Đại phòng, Nhị phòng cũng không thiếu nha hoàn mĩ thiếp làm ấm giường. Nếu Đào thị xua đuổi ý nghĩ kháng cự khỏi đầu, nữ nhân này cùng Hoàng di nương đúng là kỳ phùng địch thủ, các nàng tranh đấu, Đào thị vừa vặn nuôi dưỡng nhi tử nữ nhi an bình sống qua ngày, nhưng Đào thị rõ ràng luẩn quẩn trong lòng, còn cùng Hoàng di nương liên minh, điểm này thật khiến người ta đau đầu.

“Chúng ta có thể làm gì đây? Cho dù là tổ phụ tổ mẫu biết, cũng sẽ coi đó là việc vặt bé nhỏ không đáng kể.” Lâm Cẩn Dung bắt đắc dĩ xoa xoa trán, thấp giọng nói: “Kỳ thật muốn xem mẫu thân nghĩ như thế nào, bằng không một con dê là chăn thả, hai con dê vẫn là chăn thả, mà một đàn dê vẫn là chăn thả. Dê muốn ăn cỏ muốn đi ngủ, cùng với nàng cũng có liên quan gì đâu?” Nói xong nàng liền cảm thấy bản thân lỗ miệng, việc chăn dê, chính là năm đó khi nàng ở thần miếu chờ Lục Giam nghe thấy một nữ tử thú vị hảo tâm nói ra, lúc này thấy tình huống phù hợp, lại đã quên Lâm Cẩn Âm là một nữ tử khuê phòng sao biết được việc chăn dê là thế nào?

Lập tức Lâm Cẩn Dung trong lòng có chút hối hận, đang nghĩ tới muốn tìm mấy câu để nói qua loa, chợt nghe Lâm Cẩn Âm nói: “Gần đây muội làm sao vậy? Sao nói nhiều câu kỳ quái như vậy? Tuy rằng trên nữ giới viết như vậy, nhưng làm thế tử ai không có tư tâm? Ai có thể dễ dàng buông tha?”

Nàng có thể mặc kệ, tình thế thân phận bức bách, không thể không lập gia đình, nàng gả đi cũng không thể phụ thuộc vào hoàn toàn nhà mẹ đẻ, nhi tử sinh ra để về sau săn sóc mình lúc về già, về phần trượng phu thì sao..... Nam nhân giống như Tam lão gia, thì cứ coi như là đồ chơi, lúc cần dùng thì dùng lúc không cần thì thôi, cần gì để ở trong lòng? Hẳn thích tiểu thiếp, cứ để cho hắn cưới 8 người 10 người, náo nhiệt cho hắn chết. Nhưng lời này quá mức kinh thế hãi tục, không thích hợp với nữ tử ngoan hiền như Lâm Cẩn Âm, huống chi Lâm Cẩn Âm tương lai cũng không thể dùng được thủ đoạn này. Lâm Cẩn Dung vênh vênh lên khóe môi: “Không có gì, chính là ngày đó nghe thấy Lục Luân nói những lời này, cảm thấy vừa vặn có thể dùng thôi, liền lời ra thôi.”

Lâm Cẩn Âm sầu lo nhìn về phía nàng: “Tiểu tử hồn đản Lục Luân kia không biết quy củ, muội không nên qua lại với hắn, nghe hắn nói bừa.”

Lâm Cẩn Dung không lên tiếng, lại lần nữa giương mắt nhìn trời. Muốn bảo Đào thị an tâm, duy trì tình trạng hiện nay, không để mĩ thiếp kia vào cửa, nhưng nàng cùng Lâm Cẩn Âm thật sự không thể quản được chuyện trong phòng của Tam lão gia, phải làm sao bây giờ?

Vừa chớp mắt nhìn thấy Cung ma ma ngồi ở cửa phới nắng thành thạo may vá xiêm y, Lâm Cẩn Dung vội hướng Lâm Cẩn Âm ra hiệu, cười tủm tỉm đi ra ngoài tìm Cung ma ma nói chuyện, nói bóng nói gió, chỉ muốn biết Đào thị đến tột cùng đang có chủ ý gì.

Cung ma ma nghe nói hai vị cô nương lo lắng việc này, mặc dù cảm thấy không tiện mở miệng, nhưng cũng có thể hiểu tâm tình của các nàng, liền nói phong phanh một chút cho các nàng nghe: “Cũng đừng quá lo lắng. Mấy ngày nay Cửu phu nhân cũng gửi thư nói với phu nhân không ít, phu nhân vẫn còn biết nặng nhẹ. Lúc này tất nhiên không thứ gì quan trọng bằng tiểu thiếp gia trong bụng nàng.”

Lâm Cẩn Âm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lâm Cẩn Dung vẫn ẩn ẩn có chút bất an cùng bất lực, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trời xanh phù hộ mẫu tử Đào thị bình an, lại quyết định không có việc gì sẽ tới khuyên nhủ Đào thị.

35. Chương 35: Lễ Trùng Dương 1

Tỷ muội hai người lại vào phòng, tựa vào tháp bên cửa sổ nói chút nhàn thoai vụn vặt. Hai người đều chung một tâm tư, lo lắng Đào thị, khi rảnh sẽ tới khuyên nhủ nàng.

“Tam tỷ, Tứ tỷ, Tam thăm nương đâu? Chúng ta đến thăm nàng.” Phía trước cửa sổ đột nhiên chui ra hai cái đầu, một lớn một nhỏ, mắt phượng cười giống như trăng rằm, miệng nhỏ nhắn khê hé. Chính là Lâm Ngũ tiểu thư của Đại phòng cùng Lâm Bát tiểu thư Lâm Cẩn Nguyệt mới sáu tuổi, thường không được xuất môn gặp khách.

Người tới là khách, tuy rằng hai người Lâm Cẩn Âm thấy hai đường muội chưa được thông truyền đã chạy vào đây, nhưng cũng mang vẻ mặt tươi cười ra ngoài nghênh đón: “Nương ta mệt mỏi, vừa mới đi ngủ. Các muội sao lại đến đây?”

Lâm Ngũ tất nhiên quả quyết không kể ra chuyện nàng bị lão thái thái mắng, bắt đắc dĩ dẫn Lâm Bát ra ngoài dạo bộ một vòng để người khác trông thấy mà hồi báo lại lão thái thái, thuận tiện muốn làm chuyện tính toán đã lâu, chỉ cười nói: “Trước đó vài ngày Bát muội nhắc tới đã lâu không gặp Tứ tỷ, mà ta cũng đang rảnh nên dẫn nàng tới thăm Tứ tỷ.” Vừa nói vừa thân thiết giúp Lâm Bát tiểu thư chỉnh lại búi tóc, có vẻ như thập phần yêu thương thứ muội vậy.

Kỳ thật hai tỷ muội này có chuyện gì xảy ra, mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, Lâm Cẩn Âm lại giả bộ như không biết gì, đang định gọi người mang điểm tâm cho đường muội Lâm Bát tiểu thư đáng thương này, Lâm Cẩn Dung đã cầm một đĩa điểm tâm đặt trước mặt nàng, thân nhiên nói: “Thật sự là làm khó Bát muội còn nhỏ đã có lòng như vậy.”

Lâm Bát tiểu thư bé nhỏ, bị Đại phu nhân Chu thị áp chế, rất nhát gan, tuy rằng rất muốn ăn, cũng không dám tùy ý vươn tay cầm khối điểm tâm, chỉ lung tung gặt đầu xem như đáp ứng Lâm Cẩn Dung, rồi đưa mắt trộm dò xét thần sắc Lâm Ngũ.

Lâm Ngũ rất đắc ý nói: “Ăn đi. Là các tỷ tỷ uội, muội có thể ăn.” Lập tức bỏ quên thứ muội này, nói hai ba câu tiến vào chính đề: “Tứ tỷ, lúc này tỷ đã được ra ngoài, không cần sao chép nữ giới, cũng có thể tự do hành động, có thể dạy ta thổi sáo hay không?”

Trách không được lúc trước lại có hảo tâm chủ động nhắc nhở lão thái thái rằng mình đã hết thời gian cấm chường, có thể ra ngoài, hóa ra là vì điều này? Lâm Cẩn Dung sáng sủa cười: “Có thể, sao lại không thể chứ?” Không phải là muốn lấy lòng huynh muội Lục gia sao? Nàng thành toàn cho Lâm Ngũ! Chỉ cần không phải dạy cho Lục Vân, bản thân không dính dáng đến nàng là được rồi. Lâm Cẩn Dung phát hiện tâm địa của mình càng ngày càng cứng rắn.

Lâm Cẩn Âm lại kỳ quái, nghi hoặc nhìn Lâm Ngũ: “Ngũ muội từ lúc nào đột nhiên lại yêu thích thổi sáo vậy?”

Lâm Ngũ mặt không đổi sắc nói: “Chính là đêm hôm đó nghe Tứ tỷ thổi sáo một lúc, cảm thấy rung động đến tâm can, cảm động tâm phế, thật sự yêu thích cảm giác này. Tứ tỷ, ta khi nào thì có thể tới?”

Lâm Cẩn Dung khéo môi gợn một tia cười: “Cũng không nên chậm trễ, ngày mai đi, muội dùng xong điểm tâm tới sân viện của ta, ta dạy uội nửa canh giờ, chỉ cần muội nghiêm túc học, ta tất nhiên dốc sức truyền thụ.”

Từ đó, hai tỷ muội Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Âm thay phiên canh giữ bên cạnh Đào thị, hoặc may vá làm nữ hồng, hoặc là đọc sách viết chữ, hoặc là để ý ẩm thực, hoặc là đàm tiêu vui đùa, tóm lại, điều cần làm là phải khiến Đào thị buông lỏng tâm tư, vui mừng không lo.

Lâm Tam gia vẫn luôn vắng mặt, như cũ phong lưu lang thang, gặt lão thái gia, lão thái thái lặng lẽ ngủ lại bên ngoài. Nhưng không có ai đề cập tới chuyện này, Đào thị cũng nhẫn nhịn làm bộ như không biết, nhưng thật ra Hoàng di nương đột nhiên bị vắng vẻ, quãng mắt thâm đen, ở trước mặt Đào thị càng ra vẻ nhu thuận nghe lời. Đào thị thấy thế, không hiểu sao lại có vài phần thích ý, dần dần cũng xuất môn đi lại, như cũ thảnh thơi an lão thái thái, lão thái thái nể mặt thai nhi trong bụng nàng, tuy rằng không mặn không nhạt, cũng không khó xử nàng.

Lâm Ngũ học thổi sáo thật sự rất nghiêm túc, không chút nề hà, nhưng tiếc rằng không có thiên phú, vì thế mỗi buổi sáng trong vườn của Lâm gia luôn vang lên một hồi tiếng sáo chân chính thúc giục người người rơi lệ, tê tâm liệt phế, mỗi người nghe được đều phát điên, cũng không tiện phát biểu, giáp mặt còn phải tán dương Lâm Ngũ vài câu.

Mà Lâm Cẩm Dung làm tiên sinh rất chịu khó, nửa điểm không chểnh mảng, mỗi lần nghe thấy thanh âm sáo khóc quỷ gào kia, trên mặt luôn mang theo mỉm cười ngọt ngào, ôn hòa an ủi Lâm Ngũ: “Cố gắng, chỉ cần chăm chỉ luyện tập, có thể mài sắt thành kim.”

Lâm Ngọc Trân có một lần mời đến làm khách, mời nữ quyến hài tử Lâm gia qua chơi đùa, Lâm Cẩm Dung lấy lý do muốn chiếu cố thân thể Đào thị, không chút do dự cự tuyệt. Lâm Ngũ thì hoan hoan hỉ hỉ đi, nhìn về phía Lâm Cẩm Dung ánh mắt cũng càng thêm thân thiết động lòng người.

Thời gian từ từ trôi qua, ngày lễ Trùng Dương đúng hạn đã tới.

Ngày mùng chín tháng chín âm lịch là tết trùng dương cũng gọi là “tôn kính người già”, sau đời Ngụy Tấn trùng dương mới trở thành một ngày lễ, trùng dương là ngày lễ cho người cao tuổi Trung Quốc, đến nay đã có hơn 1700 năm lịch sử.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Cẩm Dung mặc áo cẩm sắc xanh lá thêu hoa mai đi kèm với váy lụa, trên chân đi đôi hài xanh biếc thêu hoa mai trắng do Hoàng di nương làm, đứng yên ở cửa Yên Hỉ cư, theo thường lệ chờ lão thái thái đứng dậy, triệu hồi các nàng đi vào hành lễ thỉnh an hầu hạ. Ngoại trừ Đào thị, đứng cùng nàng còn có các nữ nhân ở các phòng các viện trong Lâm gia. Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của Đại bá mẫu Chu thị, Nhị bá mẫu La thị thường thường đảo qua trên người nàng và Lâm Cẩm Âm, ý tứ hàm xúc không rõ.

Bởi vì Đào thị chậm chạp không tới, Lâm Cẩm Âm có chút bất an, lại trầm mặc mà kiêu ngạo ngẩng đầu lên, thẳng thắn thất vọng. Lâm Cẩm Dung bên môi còn hàm chứa một tia cười thản nhiên, cũng không nhìn ai, trong đôi mắt chỉ phản chiếu chân trời xanh trong đậm đặc. Vì thế hai người kia nhìn nhìn một lúc, Chu thị thu hồi ánh mắt, chỉ còn lại có La thị, ẩn ẩn chờ mong.

Cũng không trách được La thị, Lâm Cẩm Dung đã được ra ngoài hơn nửa tháng, nhưng cặp song sinh còn chưa hết thời gian cấm chùng, nàng mỗi lần thấy Lâm Cẩm Dung, lại nghĩ đến Lâm Ngũ thiếu gia cùng đích tôn Thất đệ tiền đồ rộng mở, bộ dáng giống như nắm giữ hết thảy, trong lòng không thoải mái. Thấy Đào thị chậm chạp không đến, thật sự là cơ hội dễ khó dễ.

Lễ Trùng Dương, thời điểm mặt trời đỏ rực mọc lên từ phía đông, tinh không vạn lí (vạn dặm quang đăng), so với ngày thường lạnh hơn hẳn. Mà trong ngày này, canh giờ thức dậy của Lâm lão thái thái so với ngày xưa trễ hơn rất nhiều, Lâm Ngũ bắt đầu khê khằng chà xát tay, ở tại chỗ nhẹ nhàng chạy bộ, thấy chung quanh nữ quyến đều nhìn về phía nàng, liền kiêu kiêu lạc lạc cười nói: “Hôm nay trời thật lạnh, tay và chân đều có chút đông cứng, ta thấy dường như so với ngày tuyết rơi mùa đông còn lạnh hơn vài phần, nhưng cũng không thể mặc áo bông đến đây.”

Lời này vừa nói ra, bao gồm Lâm Đại thiếu phu nhân (thê tử của Lâm Đại thiếu gia) đang đứng chờ vẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, các phụ dung phụ đức tôn tử nhi tức cũng đều lộ ra tươi cười, đều nói: “Ngũ muội nói giỡn, sao có thể so với đợt tuyết rơi?” “Tuyết rơi không lạnh, mà trời chưa tuyết lại lạnh sao.”

La thị ánh mắt lóe lóe, nhìn về phía Lâm Đại thiếu phu nhân Hề thị kia đang ôm bụng, cười nói: “Đại chất tức, thật sự là làm khó người, mang thai bốn tháng, mỗi ngày thỉnh an chưa từng bỏ qua, cho tới bây giờ cũng không thấy người đến trễ dù chỉ một khắc. Đại tẩu ta có nhi tức như người thật là có phúc khí.”

Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Cẩm Âm đồng thời liếc về phía La thị. Ai cũng nghe ra La thị ý ở trong lời, Hề thị mang thai bốn tháng, còn mỗi ngày đúng hạn trước khi bình mình đến thỉnh an, lão nương nhà mình mang thai còn chưa đầy ba tháng, mà lúc này vẫn còn chưa thấy đến. Đại gia đình, bí mật khó giữ nếu để nhiều người biết, muốn nói dối cũng không khó, nhưng tỷ muội tối hôm qua nhìn thấy Đào thị rất khỏe mạnh, cũng không có chỗ nào không thích hợp, lúc này lại chậm chạp không thấy bóng dáng, cũng không thấy hạ nhân bên người Đào thị tới thông báo điều gì, trong lòng cũng có vài phần nôn nóng bất an.

Chợt thấy Chu thị liếc mắt nhìn Lâm Tam thiếu phu nhân Văn thị bộ dáng phục tùng rù rụt, cười nhẹ: “Tam chất tức ôn lương hiền thực, thi thư đạt lễ, nhu thuận hiểu biết, phụng dưỡng bà bà công công cũng

là tận tâm hết sức, chẳng lẽ đệ muội còn có điều gì không hài lòng ? Nếu là ta, chắc hẳn ta sẽ nâng niu trong lòng bàn tay.”

Lời này còn có chút châm ngòi. Văn thị cái gì cũng tốt, có điều vào cửa chậm chạp không thấy có thai, La thị mặt ngọt tâm khổ, lòng dạ hẹp hòi, quan hệ giữa nhi tức bà bà có chút khúc mắc. Văn thị nghe vậy, đầu càng cúi thấp, La thị cũng không thể cười cũng không thể biểu lộ tức giận, chỉ có thể không âm không dương nói: “Đúng vậy, ta tất nhiên nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương che chở.” Lại nhìn Văn thị như vậy, trong lòng liền phiền chán, cũng không còn tâm tình châm chọc Tam phòng, chỉ nôn nóng nhìn rèm cửa trước phòng lão thái thái, hơn vài phần oán giận, cũng không biết lão thái thái có chuyện gì xảy ra? Để nhiều người chịu lạnh đứng ở ngoài chờ, muốn làm sao đây?

Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Cẩm Âm bất ngờ không biết vì sao Chu thị mở miệng giải vây, mặc dù không biết dưới nụ cười của Chu thị che giấu điều gì, nhưng cũng đành mặt mang cảm kích nhìn Chu thị tươi cười, Chu thị trấn an hướng các nàng gật gật đầu, tỏ vẻ đoan nghiêm của trưởng tức trong nhà.

Chợt thấy Cung ma ma vội vã chạy đến, hai mắt đỏ bừng, cước bộ lao đảo, mặc dù không đến mức thất lễ, lại có thể nhìn ra được nàng bị dả kích cùng kinh hãi. Lâm Cẩm Âm vội vàng nghênh đón, thấp giọng nói: “Ma ma, làm sao vậy?”

“Phu nhân có chút không ổn.” Cung ma ma thở dài, nhẹ nhàng chạm nhẹ lên tay Lâm Cẩm Âm, thấy màn hình của lão thái thái còn chưa vén lên, không dám lớn tiếng, liền thẳng tắp hướng tới Đại phu nhân, vội vàng nói: “Phu nhân, cầu người cứu phu nhân chúng ta!” Nói xong rồi quỳ xuống.

“A?” Lâm gia nữ quyến nhất thời xôn xao, mặc dù Lâm gia quy củ, gặp chuyện không thể lớn tiếng ồn ào, nhưng cũng kinh nghi bất định vây quanh hỏi han. Hai tỷ muội Lâm Cẩm Dung trong nháy mắt mặt trắng bệch như tờ giấy, tay nắm tay vô cùng lạnh lẽo.

Chu thị rốt cuộc vẫn có phong phạm trưởng tức, chỉ kinh ngạc một chút, liền bình tĩnh đỡ Cung ma ma dậy, trầm giọng nói: “Đây là thời điểm nào, còn để ý nghi thức xã giao này, nhanh nói ra vấn đề trọng yếu!”

Cung ma ma cố gắng không rơi lệ, thấp giọng nói: “Phu nhân động thai khí. Muốn thỉnh lão thái thái đến thăm một chút.”

Sao có thể bỗng dưng động thai khí? Động thai khí lại van cầu lão thái thái đến thăm? Vì sao động thai khí, vì sao phải thỉnh lão thái thái đến mới là trọng điểm. Các tiểu thư có lẽ không biết, nhưng các nhi tức cũng biết được một chút chuyện phong nguyệt bên ngoài của Tam lão gia, đoán hơn phân nửa cùng điều này có liên quan.

La thị vẻ mặt giống như quan tâm, kì thực vui sướng khi người gặp họa nói: “Vậy còn không nhanh đi thỉnh đại phu? Lão thái thái cũng không hữu dụng bằng đại phu! Nói cho rõ ràng, khiến mọi người đều cả kinh, lão thái thái không phải người để đùa giỡn.”

Cung ma ma than thở: “Dĩ nhiên đã sai người đi thỉnh, chính là.....” Những lời này nếu nói ra, Tam phòng thật sự không còn thể diện, bởi vậy bà lại tự ngậm miệng.

Rốt cuộc sự việc vẫn phát sinh sao? Mặc dù mấy ngày nay nàng cùng Lâm Cẩm Âm cẩn thận quản lý, cũng vẫn để xảy ra chuyện như vậy sao? Lâm Cẩm Dung cả người lạnh lẽo, toàn thân giống như bị nước lạnh hắt vào người. Nàng đẩy Lâm Cẩm Âm một cái, Lâm Cẩm Âm hiểu ý, lại bất chấp lễ nghi rút rè, nhắc vạy nhanh hướng ra ngoài chạy đi xem tình huống Đào thị thế nào.

Lâm Cẩm Dung đi ra phía trước, bức La thị còn định lấp miệng vài câu chen chúc tại một bên, gương mặt đáng thương hể hể nhìn Chu thị: “Đại bá mẫu.....”

Cùng là nữ nhân, mạng người quan trọng, lúc này không phải thời điểm ngồi xem náo nhiệt. Chu thị thở dài, trấn an xoa đầu Lâm Cẩm Dung, bước nhanh tới trước cửa lão thái thái, lập tức xốc màn lên.

36. Chương 36: Lễ Trùng Dương 2

Lâm lão thái thái tuổi cao, đêm qua xương cốt đau nhức khó có thể đi vào giấc ngủ, vì vậy sáng nay thức dậy hơi muộn, vốn đang được Thanh Lê và các nha hoàn khác hầu hạ đi hải, còn chưa kịp sửa sang lại quần

áo, đã thấy trưởng tức Chu thị vén rèm lên bước vào, gọi một tiếng: “Nương!”

Lâm lão thái thái luôn tự xưng là thi thư đạt lễ, luôn chú ý đến lễ nghi, trưởng tức chưa được thông truyền đã xông vào, động tác mạnh mẽ, gọi lớn tiếng, tất nhiên khiến bà không vui, lập tức liền hừ hừ nói: “Ta ngủ quên mất, trời lạnh, khiến các người phải đợi lâu.”

Chu thị da mặt căng thẳng, nhưng cũng bắt chấp lời của bà, vội nói: “Cung ma ma bên người Tam đệ muội vừa mới chạy tới, nói là Tam đệ muội động thai khí, thỉnh người đi qua nhìn xem.”

Lâm lão thái thái nhướn mày, lớn tiếng nói: “Sao lại thế này?!” Đang êm đẹp tại sao sáng tinh mơ đã động thai khí, mà còn phải thỉnh bà đi qua đó thăm?

Chu thị trong lòng biết một chút, mà cả nhà cao thấp đều gạt lão thái gia và lão thái thái, nếu nói ra bản thân không được cảm kích mà có khi còn bị liên lụy, cho nên cũng không dám trả lời, chỉ đành nói: “Nhi tức vừa mới vừa nghe nói liền nóng nảy, rối loạn, còn chưa kịp hỏi kỹ. Nếu không, để Cung ma ma tiến vào đáp lời?”

Lão thái thái một bên sai người nhanh giúp bà chải đầu rửa mặt, một bên âm thanh lạnh lùng nói: “Sao còn không gọi vào?” Lời còn chưa dứt, đã thấy La thị “nhiệt tâm” dắt Cung ma ma đi đến.

Cung ma ma vừa thấy Lâm lão thái thái, hốc mắt đỏ ửng, cũng không dám khóc, chỉ quỳ xuống hành lễ, run giọng nói: “Nô tỳ thỉnh an lão thái thái.”

Lão thái thái ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, hai mắt nhìn thẳng gương, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhanh nói tại sao lại như vậy.”

Cung ma ma vội nhất nhất nói ra, lão thái thái nghe thấy khuôn mặt già nua lúc đỏ lúc trắng, Chu thị mày nhíu lại, La thị thì khóe miệng run rẩy.

Lại nói Thanh Lê cũng lợi dụng thời gian rảnh đi ra ngoài, mỉm cười hành lễ với nhóm nữ quyến ở phía ngoài đang nghe ngóng động tĩnh, khuyên nhủ: “Các vị thiếu phu nhân, tiểu thư thỉnh đi về trước, lão thái thái sợ là trong chốc lát không có thời gian tiếp.”

Mọi người tuy rằng đều dựng lỗ tai lên muốn nghe xem chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không dám lưu lại, đều tản đi, chỉ còn lại một mình Lâm Cẩm Dung gắt gao mím môi, cúi mắt cố chấp đứng ở phía ngoài, sắc mặt xanh trắng.

Qua rèm cửa, thanh âm của Cung ma ma mặc dù có chút run run, lại thập phần rõ ràng có trật tự: “Tam phu nhân vừa trang điểm thỏa đáng, đang muốn đến thỉnh an lão thái thái, Tam lão gia bỗng nhiên đi vào, mở miệng bảo phu nhân chuẩn bị vàng bạc gốm vóc, chính thức đưa nàng kia vào cửa làm di nương. Đại sự này, dù thế nào cũng nên bẩm báo với lão thái gia, lão thái thái mới có thể thực hiện, Tam phu nhân không dám tự chủ trương, lại thấy Tam lão gia một thân mùi rượu, chỉ sợ cũng đã say đến mức hồ đồ, liền nói muốn bẩm với lão thái thái trước mới được, lại hỏi nàng kia xuất thân thế nào. Nhưng không biết vì sao, Tam lão gia đột nhiên phát hỏa, đầu tiên là ném đồ đạc trong phòng Tam phu nhân, khiến Thất thiếu gia sợ tới mức gào khóc, lại đánh chửi Thất thiếu gia, phu nhân đi khuyên nhủ, bị hấn đẩy, ngã xuống đất, lúc ấy đau đớn không thể đứng dậy, lại nhìn thấy có máu đỏ.....”

Lâm lão thái thái tức giận bừng bừng thanh âm bén nhọn vang lên: “Thật là vô liêm sỉ! Là hồ ly tinh ở đâu, mê hoặc hấn mất hồn mất vía như vậy! Hấn không phải muốn đưa nàng ta vào cửa sao? Được, ta đồng ý, ta thật muốn nhìn xem là cái dạng hồ ly tinh gì!”

Hai giọt nước mắt trong vắt theo lông mi của Lâm Cẩm Dung rơi xuống, Thanh Lê nhìn thấy mà trong lòng run lên, Tam lão gia thật sự kẻ vô liêm sỉ, không duyên cớ liên lụy đến các nữ nhân trong nhà. Đang muốn tiến lên khuyên nhủ Lâm Cẩm Dung, chỉ thấy rèm đã được nhắc lên, chính là Lâm lão thái thái khuôn mặt khó coi tức giận đi trước làm gương, hùng hổ bước ra, Chu thị, La thị mỗi người một bên gắt gao nâng đỡ bà, thấp giọng khuyên giải an ủi: “Lão thái thái bớt giận, đi chậm một chút.”

Thanh Lê không tiện khuyên nhủ, đành lui về phía sau một bước. Nhưng thấy Lâm Cẩm Dung vẫn đứng đó, chỉ cúi mắt, nước mắt như vòng hạt châu bị chặt đứt, một chuỗi rơi xuống, nhưng nửa điểm tiếng động đều không có.

La thị “Ai nha” một tiếng, âm thanh tiêm khí nói: “Tứ nha đầu, người sao còn ở đây? Còn không trở về phòng đi?”

Lão thái thái đứng lại, cau mày nhìn Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung đem khăn lụa màu trắng nhẹ nhàng lau lau khóe mắt, trong suốt thi lễ: “Tổ mẫu.” Còn chưa đứng dậy, một giọt lệ lại rơi xuống, ở trên tảng đá vỡ tung ra như cánh hoa.

Lão thái thái nhìn Lâm Cẩm Dung như vậy, cảm xúc vạn phần phức tạp, nặng nề mà đập mạnh quả trứng một cái, oán hận “Ai” một tiếng, nói: “Còn không đi theo!”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới cúi mắt bước nhanh đuổi kịp mấy người, lặng lẽ liếc mắt nhìn Cung ma ma. Đối với hiểu biết của nàng về tính nết của Đào thị, tình hình ngay lúc đó hẳn là không đến mức như vậy, Cung ma ma nói ra những lời này, chắc hẳn đã được thêm bớt vài phần. Nàng còn ôm một chút hy vọng, chỉ nguyện là Đào thị giảng dạy vì không muốn đánh mất Lâm Tam lão gia, hải tử trong bụng kia, hẳn là không có đại sự gì.

Cung ma ma nhận thấy ánh mắt của nàng, cũng lặng lẽ nhìn nàng một cái, biểu tình đau đớn kịch liệt, khóe miệng rũ xuống, vẻ mặt tro tàn.

Thật sự có chuyện? Lâm Cẩm Dung môi không chịu không chế nhẹ nhàng run run.

La thị vừa đi vừa nói: “Lão thái thái người đi chậm một chút, ai nha nha, chúng ta mặc dù đã sớm hiểu được Tam thúc cùng Tam đệ muội hai người thường xuyên âm ỹ cãi nhau, nhưng cũng chưa bao giờ động chân động tay, Tam thúc cũng là hồ đồ, một hồ ly tinh sao có thể so sánh với nhi tử của chính thê được cưới hồi đàng hoàng chứ.....”

Lâm lão thái thái thở dốc nặng nề, hung hăng trừng nàng, Chu thị nói: “Muội bớt tranh cãi đi!” Nói xong nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái.

La thị bĩu môi, rút cuộc vẫn ngậm miệng lại.

Lâm Cẩm Dung rũ mắt, mặt không chút thay đổi, không nói được một lời.

Trong trí nhớ của nàng, ở kiếp trước, Lâm Tam lão gia cùng Đào thị âm ỹ nháo loạn vô số lần, nhưng thật sự không hề động chân động tay. Thẳng đến năm Hoàng đế băng hà, Lâm Tam lão gia uống rượu say mềm ném đồ đạc trong phòng của Đào thị, Đào thị khó chịu, ném bình hoa về phía hắn, vì thế có lý cũng thành vô lý, trở thành người đàn bà chanh chua không ai không biết, không có ai thương xót, tình cảnh càng gian nan. Lúc này đây, mọi sự lại khác, người ném vào đầu Tam lão gia là lão thái gia, Đào thị lại trở thành người bị thương tổn. Hải tử này nếu có thể giữ được còn có cơ hội biến chuyển, nếu không thì.....

Lâm Cẩm Dung không dám tưởng tượng tiếp nữa. Một ý niệm trong đầu lại không thể ngăn chặn cứ nhảy vọt ra, có hay không bởi vì nàng trọng sinh, cho nên có một số việc đã thay đổi, nhưng chung quy kết quả vẫn sẽ giống nhau? Không nên có đệ muội không thể tới, quan hệ của phụ mẫu cũng sẽ trở nên vô cùng tồi tệ? Lâm Cẩm Dung rung mình một cái, không, nàng không chấp nhận. Nàng không bao giờ còn là Tứ tiểu thư lúc trước nhìn thấy phụ thân mẫu thân trở mặt chỉ biết trốn trong chăn khóc lóc!

Lâm Cẩm Dung nhanh chóng giương mắt nhìn lão thái thái rõ ràng đang vô cùng tức giận. Lâm lão thái thái là nữ nhân chính thống, dù không thích Đào thị, nhưng tuyệt đối không cho phép sự việc bại hoại gia phong này phát sinh, lúc này bà rõ ràng đứng về phía Đào thị, trong lòng cũng có áy náy. Lâm lão thái gia tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Lâm Tam lão gia, chắc hẳn sẽ đánh mắng.

Nhưng mà, sự tình đã phát sinh, lão thái gia, lão thái thái dù hận Tam lão gia kém cỏi, thì có năng lực đối đãi với nhi tử thân sinh thế nào? Có thể đánh chết đánh đến tàn phế sao? Không thể. Cho nên việc nàng phải làm, chính là khuyên nhủ Đào thị, bắt lấy thời cơ mưu cầu lợi ích lớn nhất, mà không phải hy sinh không công.

Lâm Cẩm Dung lập tức tiến lên, hàm chứa lệ thấp giọng nói: “Tổ mẫu, con lo lắng mẫu thân, trước chạy đến xem, sau đó lại lộn trở lại đón lão nhân gia người.”

Lâm lão thái thái vốn muốn nói, chỗ lộn xộn như vậy, có máu ô uế, tiểu cô nương đến làm gì. Nhưng nhìn Lâm Cẩm Dung bộ dáng đáng thương cùng thất kinh, nghĩ đến nữ nhi đang quan tâm mẫu thân, cũng là lẽ

thường tình, vì vậy lời này không nói ra, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Cẩm Dung liền bỏ mọi người lại, vén váy chạy nhanh về phía trước, nữ nhi lo lắng mẫu thân, lúc này cũng không ai có ai soi mói cử chỉ của nàng.

Nàng rất nhanh đã đến bên ngoài sân viện của Đào thị, chỉ thấy Lâm Tam lão gia xách cái ghế ỉm rỗ ngồi ở cửa, Lâm Thận Chi đứng ở một bên, gắt gao ôm chân nha hoàn Hạ Diệp thấp giọng nức nở, ngoài ra không thấy những người khác, trong viện một mảnh tĩnh lặng.

Thấy nàng, Lâm Tam lão gia toàn thân nồng nặc mùi rượu có chút không được tự nhiên, gương mặt xanh trắng run rẩy, miệng a a, mãi mà không nói ra được câu nào. Lâm Cẩm Dung kinh ngạc vì sao hắn không chạy đi, nhưng cũng coi như hắn không tồn tại, liền vòng qua người hắn đi vào trong phòng.

Trong phòng không khí nặng nề dọa người. Đào thị nằm ở trên giường co rúm người, Xuân Nha cùng Lâm Cẩm Âm gắt gao ngồi bên cạnh đỡ hồng đôi mắt, Hoàng di nương đã ở đó, bất quá nàng ta thức thức thời, im lặng đứng ở một bên, trên mặt lo âu rất thích hợp với tình cảnh.

Lâm Cẩm Dung nhanh chóng nhìn Hoàng di nương liếc mắt một cái: “Ta có lời muốn nói với phu nhân.”

Hoàng di nương lập tức nói: “Nô đi xem đại phu sao còn chưa đến.” Tiếp theo liền lui ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung từ Lâm Cẩm Âm tiếp nhận bàn tay lạnh lẽo của Đào thị, cúi đầu gọi một tiếng: “Nương.”

Đào thị đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt gắt gao cắn môi, bộ ngực phập phồng kịch liệt, lại còn liều mạng cố gắng tươi cười, run run nói: “A Dung đừng sợ, ta không sao..... Nhẫn nhịn là tốt rồi. Đi ra ngoài, đỡ dành Thất đệ.....”

Lâm Cẩm Âm không hiểu, Lâm Cẩm Dung lại lập tức hiểu được sự tình không tốt, tối thiểu là hài tử này không thể giữ lại. Nàng đột nhiên rất muốn lên tiếng khóc lớn, nhưng cũng rõ đây không phải thời điểm khóc lóc, nàng gắt gao nắm lấy tay Đào thị, cổ nuột nước mắt, gần từng tiếng thấp giọng nói: “Nương, tổ mẫu đang đến đây. Người nhớ kỹ, trước mặt bà có thể khóc lớn, có thể kêu đau, những thứ khác không cần nói. Những gì nên nói Cung ma ma đã nói rồi.....”

Đào thị trong mắt hiện lên một tia hận thù, cho thấy nàng đang khó chịu, chỉ bất hạnh thân thể không có sức lực để bùng nổ mà thôi, Lâm Cẩm Dung đành kề bên tai nàng nói: “Dù thế nào cốt nhục cũng đã mất. Người cố gắng nhẫn nhịn, coi như là vì Thất đệ, người phải nhẫn.....” Lời còn chưa dứt, một giọt lệ liền trào ra rơi xuống trên mặt Đào thị.

37. Chương 37: Tỷ Tỷ

Đào thị nhìn nhìn Lâm Cẩm Dung, lại nhìn nhìn Lâm Cẩm Âm, khóe môi lộ ra nụ cười hư vô, trầm mặc nhắm mắt lại.

Nàng đã đáp ứng rồi. Lâm Cẩm Dung toàn thân xụi lơ ngồi ở một bên, im lặng không nói gì, mình đã rất cố gắng, vẫn không thể bảo hộ được mẫu thân.

Lâm Cẩm Âm nhìn mà lòng chua xót, một tay phủ trên đầu vai muội muội, một tay nâng đỡ cánh tay mẫu thân, cũng là nước mắt lã chã.

“Tam phu nhân, lão thái thái đến thăm người!” Ngoài cửa vừa vang lên tiếng la của Cung ma ma, chợt nghe La thị khoa trương nói: “Tiểu lão Thất lại đây để Nhị bá mẫu nhìn xem, ai nha, nương của ta a, hài tử mềm mại phần nộn lại bị dọa thành bộ dạng này! Tam thúc nha, không phải ta nói người, người ra tay cũng quá đáng!”

Sau đó là thanh âm mơ hồ không rõ của Lâm Tam lão gia hừ hừ xuy xuy. Lâm lão thái thái chỉ rõ ràng lưu loát nói một từ: “Mở cửa!”

Tiếp theo một đám người dũng mãnh tiến vào, có người đem hai tỷ muội Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Âm nâng dậy kéo sang một bên. Lâm lão thái thái, Chu thị, La thị luân phiên đi lên hỏi han ân cần, Đào thị đưa lưng về phía mọi người, toàn thân run rẩy, dường như đang khóc, cũng không đáp lời, tôn nghiêm cùng ngạo khí của nàng mặc dù đã bị dẫm nát dưới lòng bàn chân, nhưng đau khổ vẫn còn đó.

Lâm Cẩm Dung đang ôm mặt khóc gọi lớn một tiếng: “Nương!” Đến lúc này Lâm Cẩm Âm cũng nhịn không được thấp giọng nức nở, bên ngoài Lâm Thận Chi nghe thấy, lập tức gào khóc. Cung ma ma cũng ghen ngào: “Phu nhân, phu nhân, lão thái thái đến thăm người, người có ủy khuất đau đớn gì, mau mời lão thái thái thay người làm chủ a!”

Nhất thời rối loạn. Vô hạn thê lương.

Lâm lão thái thái thống khổ xoa trán, thở dài, quay đầu uy nghiêm nói: “Khóc cái gì! Trời sập xuống còn có ta chống đỡ! Đem Thất đệ trở về phòng ở hậu viện! Đây cũng không phải chỗ để các người ngồi đó ngốc lẳng khốc lốc.”

Hoàng di nương vội vàng tiến vào: “Đến đây, đến đây, đại phu đến đây!”

Chu thị vừa đẩy vừa khuyên nhủ hai tỷ muội ra ngoài: “Nếu lo lắng, thì ngồi trong sương phòng phía sau hậu viện chờ tin tức.”

Lâm Cẩm Âm trầm mặc một tay nắm tay Lâm Cẩm Dung, một tay nắm tay Lâm Thận Chi, cũng không để ý đến Lâm Tam lão gia vẻ mặt ủ rũ ngồi đó, thẳng đi về sương phòng phía bên trái.

Chờ Lâm Thận Chi ngừng tiếng khóc, Lâm Cẩm Dung lúc này mới thấp giọng hỏi Lâm Cẩm Âm: “Đến tết cùng sao lại thế này?”

Lâm Cẩm Âm cau mày nói chân tướng chuyện nàng biết được. Lâm Tam lão gia từ sáng sớm hôm qua sau khi rời khỏi nhà vẫn chưa trở về, sáng tinh mơ hôm nay đã uống say không còn biết gì, vừa về liền xông vào sân viện của Đào thị, nói muốn đem nữ nhân kia vào cửa, vào cửa sẽ làm thiếp, cho đứng sau Hoàng di nương. Không phải cùng Đào thị thương lượng, mà là mệnh lệnh. Đào thị cảm thấy mình thân là chính thất, tôn nghiêm đã bị coi rẻ, lại thấy bộ dạng say rượu nói loạn kia của Lâm Tam gia rất khó coi, hai người lúc ấy liền âm ỹ.

Một người giận dữ vô tâm, không để ý lời nói, một người say như chết, thần chí không rõ, ai mắng ai trước cũng không thể nói rõ, dù sao hai người đều giương nanh múa vuốt với nhau. Mâu thuẫn trở nên chân chính gay gắt là khi Lâm Thận Chi xông lên phía trước hướng tới Lâm Tam lão gia vung nắm tay thành quyền, mắng hấn hỗn đản. Lâm Tam lão gia giận dữ, hấn không dám đánh người đàn bà chanh chua như Đào thị, chẳng lẽ còn không dám giáo huấn nhi tử sao? Vì thế tát Lâm Thận Chi một bạt tai, cũng không dùng nhiều khí lực, nhưng Đào thị bình sinh xem trọng nhất chính là nhi tử cùng nữ nhi, lập tức giống như oan ức, cũng bất chấp có thai trong người, vội xông lên, nhưng hấn tránh được, nàng liền chịu khổ.

Lâm Cẩm Dung thấp giọng đem lời Cung ma ma vừa nói ở trong phòng lão thái thái cho Lâm Cẩm Âm nghe. Bất luận như thế nào, chuyện phát sinh hôm nay chính là Tam lão gia một mình gây nên, là hấn không nói đạo lý, là hấn say rượu, là hấn mắng chửi người, là hấn đánh người, Đào thị không có lỗi.

Lâm Cẩm Âm lau lệ nhỏ giọng nói: “Ta đã biết, Cung ma ma trước khi đi đã an bài rất tốt, vừa rồi ta lại dặn dò đám người Hạ Diệp một lần nữa.” Nói xong lại ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Thận Chi nhẹ giọng nói: “Thất đệ, mặc kệ ai hỏi đệ, đệ phải nói đệ không thể nhớ rõ, lúc ấy đệ bị dọa quá mức sợ hãi.” Tam phòng đã là trò cười trong mắt người khác, Lâm Thận Chi nếu trước mặt mọi người nói Lâm Tam lão gia có lỗi, lại thêm một trò cười khác.

“Ta không nói dối.” Lâm Thận Chi tất nhiên không phục, nó chỉ biết trắng đen thị phi, trong cảm nhận của nó, bình thường thấy phụ thân luôn sợ hãi dù thế nào cũng không thể so với mẫu thân yêu thương.

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Nếu không, đệ cứ đem chuyện đệ vung quyền đánh Tam lão gia, mắng Tam lão gia hỗn đản nói cho tổ phụ nghe, tổ phụ nhất định sẽ cao hứng, nói người hiếu hiếu đạo, sau đó thưởng người hai roi, lại phạt người quỳ một lúc lâu.” Có một số việc không thể thực hiện, nàng thật tiếc nuối Lâm Thận Chi quá nhỏ, không thể đánh cho Tam lão gia hai quyền.

Lâm Thận Chi quả nhiên cúi đầu, lại thấp giọng nói: “Nhưng mà ta không nói, phụ thân cũng sẽ nói ra.”

Lâm Cẩm Dung lạnh lùng xuy một tiếng: “Hấn có mặt mũi dám nói ra sao? Ta hỏi đệ, thời điểm đó sao đệ không đến thỉnh an tổ phụ như ngày thường, sao lại ở trong phòng?” Nàng hoài nghi chuyện này sau lưng có người tính kế, chắc hẳn đó là người được lợi nhiều nhất.

Lâm Thận Chi nói: “Ta không ở lại trong phòng, ta đã ra cửa, nửa đường thấy phụ thân tiến vào, nghĩ hồi lâu chưa gặp hẳn, liền theo đi vào. Vừa mới bắt đầu ta rất sợ, sau lại nhìn thấy nương khóc, đột nhiên tức giận, vì vậy liền xông ra.”

“Không có người dạy đệ cái gì chứ?” Lâm Cẩn Dung còn muốn hỏi lại, Lâm Cẩn Âm xua tay, chân thật đáng tin nói: “Chuyện này ta đều có cân nhắc, không cần muội nhúng tay vào. Hai người phải nghe lời ta, điều Thận Chi cần phải làm là theo tổ phụ đọc sách cho tốt, so với bình thường phải càng thêm dụng công; Tứ muội vừa được bổ lệnh cấm, điều cần phải làm là phụng dưỡng mẫu thân, những sự tình khác không cần quan tâm. Ai không nghe lời, chính là kẻ bất hiếu! Khiến mẫu thân thêm phiền!” Thờ khắc mẩu chốt, thân là trưởng nữ tất nhiên việc cần gánh vác thì nàng phải có trách nhiệm.

Lâm Cẩn Âm nói rõ như vậy, Lâm Cẩn Dung liền ngậm miệng, không yên bất an chờ đợi. Mặc dù đã sớm biết kết cục, nàng vẫn mong mỗi vài phần may mắn, hy vọng đệ đệ hoặc là muội muội này có thể được giữ lại.

Không được bao lâu, gian ngoài vang lên thanh âm của đại phu, Lâm Cẩn Âm vội nói: “Ta đi nhìn xem.” Mới đứng dậy, đã thấy Sơn Trà sắc mặt tái nhợt đứng ở cửa, thấp giọng nói: “Đại phu nói, uống thuốc trước rồi xem thế nào.”

Chính là bào thai này không thể bảo đảm được giữ lại, mẫu thân đã chịu khổ rồi! Lâm Cẩn Âm đứng ở nơi đó, lệ nháy mắt mơ hồ hốc mắt. Lâm Cẩn Dung không khóc, chỉ ngồi xồm trước mặt Lâm Thận Chi ghen ngào nói: “Thận Chi, đệ phải nhớ kỹ, nếu tương lai đệ có thê tử, đệ nhất định không thể đối đãi với nàng như vậy. Đây không phải là việc mà một nam nhân có trách nhiệm nên làm.”

Lâm Thận Chi cái hiểu cái không gật đầu.

Lâm Cẩn Dung trầm mặc xoa đầu Lâm Thận Chi, còn có một loại nam nhân, sau khi thê tử có bầu, nuông chiều mọi điều, hận không thể lên trời hái sao cho nàng, nhưng sau khi hài tử chết non, lại mất lạnh nhìn nàng, điều này cũng không thể làm như vậy..... Bởi vì thê tử cho dù có lỗi, nhưng nàng kỳ thật hận người chết vì sao không phải là mình, mà lại là hài tử. Lời vừa đến bên miệng, Lâm Cẩn Dung lại chỉ khe khẽ thở dài.

Đào thị chung quy đã cố gắng trở thành nữ tử ẩn nhẫn một lúc, sau khi hồi hân xong, Lâm lão thái thái lúc ấy liền đánh cho Lâm Tam lão gia một quả trứng, tiếp theo Lâm lão thái gia lại gọi Lâm Tam lão gia vào.

Lâm lão thái gia từ trước tới nay có ảnh hưởng rất lớn, Lâm Tam lão gia theo bản năng muốn trốn tránh, muốn biện giải việc phát sinh là ngoài ý muốn, không phải hấn cố ý, hấn do say rượu nên hồ đồ, hấn không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy. Nhưng nhìn ba nữ tử ánh mắt lạnh như băng hèn mọn nhìn hấn, cũng lo lắng bản thân không có khả năng chạy đến đâu, còn phải dựa vào kiếm cơm ăn trong nhà, không thể không gặp Lâm lão thái gia, vì vậy bị trúng một trận đòn roi, từ đó thành thật rất nhiều. Mà nữ nhân tên gọi Nhược Hồng kia, còn chưa vào cửa đã bị lão thái thái sai người phá hỏng tướng mạo, cho uống thuốc độc bị câm, lột quần áo bán đi rất xa. Lâm Tam lão gia cũng không dám ngăn cản.

Tiếp theo Lâm Cẩn Âm ở trong phòng lão thái thái khóc gần nửa ngày, những người hầu hạ bên cạnh Lâm Tam lão gia, cùng với Hoàng di nương cũng không được thoải mái. Hoàng di nương cùng với người xung quanh nàng bị cấm chửi, mỗi ngày không được ngủ không được ăn cơm phải lặp đi lặp lại trả lời cùng một vấn đề, đợi đến khi sự trong sạch của nàng được chứng minh, khi được thả ra hai mắt hờn sâu, đóa hoa trắng nhỏ biến thành hoa cúc ven đường sắp héo tàn, đi đường đều phải cần người nâng đỡ.

Chuyện đầu tiên nàng làm sau khi được thả ra chính là chạy đến quỳ trước cửa Đào thị, biểu hiện sự trong sạch của mình. Chờ nàng dập đầu đủ rồi, Lâm Cẩn Âm mới đi ra ngoài mặt lạnh lùng như băng nói: “Di nương, phụ thân thân mình suy yếu, tuy biết người ủy khuất, nhưng không có tinh thần trấn an người, người ngày khác lại đến được không?”

Hoàng di nương vừa ăn một chút đau khổ, sao dám không đáp ứng? Khúm núm vâng lời, nhìn về phía Lâm Cẩn Âm trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi cùng ẩn ẩn ghét cay ghét đắng.

Lâm Cẩn Âm lại hướng nàng nhún nhún khóe môi, chậm rì rì thêm một câu: “Di nương, quý củ trong nhà, an phận thủ thường vẫn quan trọng hơn. Người đừng sợ, người xem, người an phận thủ thường, tai họa gì

cũng không liên lụy đến người, lão thái thái đã điều tra rõ người trong sạch, vậy thì người sợ gì nữa?” Bị bức bách, dù là ôn hoà hiền hậu như nàng, cũng lộ ra vài phần hung ác châm chọc.

Hoàng di nương rũ mắt xuống, lộ ra một tia e ngại: “Nô tỳ hiểu được phải an phận thủ thường.” Sau đó cúi đầu yên lặng rời đi.

Lâm Cẩm Dung bội phục nhìn về phía Lâm Cẩm Âm, chính mình hiện tại có thể mưu tính nhiều thứ, là vì đã chịu đựng đau khổ, trải qua sinh tử rèn luyện, thay đổi góc nhìn sự việc, cho nên mới có thể có tư thái thông dong trấn định. Mà Lâm Cẩm Âm ở tuổi này đã có thể làm được như vậy, có thể thấy được nàng ở Đào gia có cuộc sống tốt, không hẳn bởi vì cữu phụ (cậu), cữu mẫu (mợ) tốt, biểu ca tốt, mà chính bản thân nàng cũng có năng lực.

Lâm Cẩm Âm nhìn thấy ánh mắt sùng bái của muội muội, có chút bật cười: “A Dung, nhìn cái gì vậy? Thật giống như ngọc tử mà.”

Giống như từ nhỏ đến lớn, tỷ tỷ luôn thích nói nàng ngọc, bất quá nàng lúc trước thật sự quá ngọc ngà. Lâm Cẩm Dung cười, kéo Lâm Cẩm Âm đến một bên, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ đã làm thế nào vậy?”

38. Chương 38: Thăm Bệnh

Lâm Cẩm Âm kỳ thật sau khi cùng Cung ma ma thương lượng, đã nói với Lâm lão thái thái hai sự việc.

Thứ nhất là Lâm Tam lão gia tuy rằng ngày thường hay cùng Đào thị âm ỷ, nhưng chưa hề động chân động tay, hẳn vẫn biết nặng nhẹ. Đào thị có thể hoài thai không dễ, khó khăn lắm mới có bầu, hẳn sẽ càng không dám động thủ. Tại sao ngày ấy chuyện gì cũng phát sinh ở mức xấu nhất, thật sự quá mức kỳ quái. Còn có chuyện của Lâm Tam lão gia diễn ra chưa lâu, vậy mà trong nhà tin tức ai cũng biết, có thể thấy được nhóm điều nô thật sự quá phạm. Nếu các nô bộc khác học theo, sợ là sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh Lâm gia.

Thứ hai là nói bản thân cái gì cũng đều không hiểu, lúc trước đã viết thư gửi Đào gia báo tin vui, mấy ngày nay Đào gia khẳng định sẽ phái người tới tặng đồ thăm Đào thị, đến lúc đó tất nhiên sẽ lên hỏi nàng nguyên nhân, nàng nên làm thế nào bây giờ? Dù sao cũng phải có công đạo.

Lâm lão thái thái cân nhắc mãi, rồi nói, sẽ cho Đào thị một lời công đạo, đồng thời cũng nên vì gia phong của mình. Về phần Đào gia, Lâm lão thái gia lại tự viết thư giải thích. Trong đó lời lẽ thâm thúy, nói Lâm Tam lão gia kỳ thật cũng không phải cố ý, hẳn bị bằng hữu xấu bên ngoài cùng nhóm điều nô làm hỏng, trong lòng hẳn cũng áy náy. Lâm Cẩm Âm các nàng cũng không nên nói rõ, nếu để Đào gia biết, Lâm Tam lão gia không còn mặt mũi gặp nhạ gia, bản thân Lâm Cẩm Âm cũng không còn mặt mũi, còn bảo Lâm Cẩm Âm nên khuyên nhủ Đào thị.

Lâm lão thái gia cùng Lâm lão thái thái sĩ diện, đều sợ hãi người khác bởi vì việc này mà coi thường gia phong của Lâm thị, Lâm Cẩm Âm sao lại không hiểu? Đào gia có thể gây náo loạn đến tình trạng nào? Cũng không thể để Lâm Tam lão gia cùng Đào thị cùng cách (ly thân) được. Cho nên sáng sớm hôm sau nàng quyết định lấy ra việc có nên nói với Đào gia chân tướng hay không, cố ý ra vẻ ngây thơ, lấy tư thế tôn trọng hỏi ý kiến Lâm lão thái thái công đạo cho Đào thị.

Chuyện này nếu có liên quan đến Hoàng di nương, sẽ tìm mọi biện pháp khiến Hoàng di nương lập tức hiện hình; Nếu không liên quan đến Hoàng di nương, cũng là đối với Hoàng di nương cùng những kẻ tương quan ra một đòn cảnh cáo. Vì vậy, để một người sắp gả đi như nàng làm người ác, so với Lâm Cẩm Dung còn ở lại trong phủ nhiều năm thì càng thích hợp hơn.

Biết được chân tướng, Lâm Cẩm Dung chỉ trong nháy mắt thu hồi cảm nhận siêu nhiên về bản thân sau khi được trọng sinh kia. Cái gọi là sơn ngoại hữu sơn nhân ngoại hữu nhân, thước có điều đoản tắc có điều dài (mỗi người có năng lực, ưu thế riêng), nếu để nàng thay thế, cũng không thể chu toàn được như Lâm Cẩm Âm. Cho nên, vĩnh viễn không được dễ dàng coi nhẹ một người nào.

Lâm Cẩm Âm nhìn thấy Lâm Cẩm Dung bộ dạng có chút đăm chiêu, mỉm cười: “Để uội đến trấn an Hoàng di nương. Muội mau mau lớn lên, về sau phải nhờ vào muội.”

Đợi cho Đào thị mê man chìm vào giấc ngủ, Lâm Cẩm Dung theo lời ra lệnh cho Lệ Chi lấy hai hộp diêm tâm cũng một chén canh gà, tới trấn an Hoàng di nương. Còn chưa tới ngoài cửa phòng của Hoàng di nương, chợt nghe thấy thô sử ma ma trong phòng Hoàng di nương từ một bên đi tới, lớn tiếng vẫn an nàng: “Tứ tiểu thư sao lại rảnh tới đây?”

Là một người đứng trông cửa, Hoàng di nương rơi vào tình cảnh này, vẫn có người trung thành, không thể xem nhẹ. Lâm Cẩm Dung mỉm cười nói: “Phu nhân đã tỉnh lại, nghe nói di nương bị ủy khuất, để ta tới thăm di nương.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lâm Diệc Chi hốc mắt đỏ hồng từ bên trong đi ra, hướng nàng chấp tay: “Tứ muội muội.” Sau đó hít mũi rồi đi.

Hóa ra vừa rồi Lâm Diệc Chi ở bên trong cùng Hoàng di nương nói chuyện. Nhìn bộ dáng này của Lâm Diệc Chi, Lâm Cẩm Dung không cần nghĩ cũng biết bọn họ đã nói gì, trên mặt vẫn tươi cười, nhiệt tình nói: “Di nương, cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

“Khiến Tứ tiểu thư thêm phiền toái.” Hoàng di nương mệt nhọc được Tảo Nhi giúp đỡ đứng dậy từ trên giường nói: “Ta không sao, ta không sao, phu nhân đã khỏe lại chưa?”

“Phu nhân tỉnh được một lúc, phân phó ta đến thăm di nương, tiếp theo lại ngủ rồi.” Lâm Cẩm Dung sai Lệ Chi giao đồ ăn cho Tảo Nhi: “Di nương chịu ủy khuất, đây là Tam tỷ tỷ bảo ta mang đến để di nương bồi bổ thân mình. Có chuyện gì khó xử, có thể đến nói với chúng ta.”

“Ta phu nhân ân điển, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư quan tâm.” Hoàng di nương tất nhiên là ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt, lại biểu lộ sự trung thành cùng trong sạch, mắng to Nhược Hồng ác độc không biết liêm sỉ, lại thở dài Đào thị bất hạnh, Tam lão gia hồ đồ.

Lâm Cẩm Dung chờ nàng mắng đủ, rồi chậm rãi nói: “Di nương không cần mắng, nàng dĩ nhiên đã nhận trừng phạt. Di nương mới ra ngoài, chắc hẳn còn chưa biết? Ta nói cho người nghe, cho người cùng xả giận. Lão thái thái sai người đánh nàng một chút, làm hỏng dung mạo nàng, cho uống thuốc độc khiến nàng ta bị câm, rồi lột xiêm y, bán đến một nơi xa. Nàng ta quả thật không biết tự lượng sức, bất quá tồn tại giống như bụi đất, người khác nhẹ nhàng thổi trúng một hơi liền biến mất vô tung vô ảnh, nhưng không tự hiểu lấy, nàng là gieo gió gặt bão, lại hại khổ người một nhà chúng ta.”

Hoàng di nương ánh mắt lóe ra, nghĩ một hơi mới nhẹ nhàng nói: “Tự làm vậy không thể sống, nàng ta xứng đáng bị như vậy! Nó tự tự mình hiểu lấy, về sau còn muốn dựa vào phu nhân và các tiểu thư giúp đỡ Ngũ thiếu gia một chút.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Cốt nhục nhà mình, di nương không cần nhiều lời. Ngũ ca có tiền đồ, phu nhân cùng mấy muội muội trên mặt cũng có thể diện. Ta chỉ là sợ Ngũ ca nghe lầm lời đàm tiếu của người bên ngoài trở nên xa lạ với chúng ta, chúng ta tuy muốn giúp hắn, nhưng cũng muốn nhận sự cảm kích của hắn.”

Hoàng di nương ngẩn ra, mị hí mắt: “Tứ tiểu thư đang nói gì vậy? Ai cùng Ngũ thiếu gia nói ra điều gì không nên nói? Người cứ nói với nô tỳ, nô tỳ nhất định.....”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ đứng dậy, đánh gãy lời của nàng: “Không có gì, ta chỉ là lo lắng. Di nương người cứ nghỉ ngơi, ta không quấy rầy người.” Nói xong thì thi nhiên nhiên cáo từ rồi đi.

Hoàng di nương nhìn theo bóng dáng Lâm Cẩm Dung, khe khẽ thở dài, đem canh gà Lâm Cẩm Dung mang tới uống một hơi cạn sạch. Đào thị mệnh thật tốt, nữ nhi đều thông minh lợi hại.

Đào thị cuối cùng vẫn chưa khỏi bệnh.

Nàng vốn là người kiêu ngạo, vừa mới được hãnh diện, lại lấy phương thức này để non, thể diện mất hết không nói tới, nhưng đau lòng cốt nhục kia đến không dễ lại nhẹ nhàng mất đi. Bản thân tuổi cũng lớn, vì vậy bị hao tổn nghiêm trọng, kia máu hồng vẫn nhỏ giọt không sạch sẽ, thân thể vẫn không thấy chuyển biến tốt, người khó tránh khỏi gầy yếu tiêu tụy, tính tình càng khó chiều, lúc nhàn hạ điều nàng thích làm chính là nhìn ngắm gốc cây hạnh bên ngoài cửa sổ mà ngắm người. Nhưng vừa thấy Lâm tam lão gia thì sẽ bộc phát đáng sợ phần nộ, mặc cho ai khuyên nhủ cũng không được.

Lâm Cẩn Dung lo lắng không thôi, trước kia nàng táo bạo không chịu thua thiệt, nhưng là một Đào thị có sức sống vô hạn so với Đào thị tối tăm gầy yếu trầm mặc này càng khiến nàng bất an hơn. Nàng buông hết tâm tư việc vặt, cùng Lâm Cẩn Âm tùy thị một bên, chỉ cầu mẫu thân nhanh chóng hồi phục. Nàng có đôi khi nhịn không được suy nghĩ, nếu lúc ấy mình không khuyên Đào thị nhẫn, mà để Đào thị phát tác một chút, tuy rằng kết quả có lẽ không được lý tưởng như bây giờ, nhưng uất ức giận dữ trong lòng Đào thị có thể hay không bớt đi một chút? Nàng rất sợ cứ thế như vậy, Đào thị sẽ càng ngày suy sụp, rốt cuộc không có chuyển biến tốt.

Nếu nàng trọng sinh, không thể làm cho thân nhân sống tốt hơn, vậy điều này còn có ý nghĩa gì nữa?

Một ngày trong lúc Đào thị đang ngủ, Lâm Cẩn Dung đem nghi vấn này đến hỏi Lâm Cẩn Âm, Lâm Cẩn Âm xoa đầu nàng thở dài: “Nha đầu ngốc, lúc ấy ta cũng khuyên nhủ mẫu thân như vậy, có lỗi cũng là chúng ta cùng có lỗi.” Lâm Cẩn Âm dừng một chút, thấp giọng nói: “Ta đoán, mẫu thân trong lòng sợ là càng oán hận chính nàng. Nàng có bầu, vốn không nên cùng phụ thân hiếu thắng tranh cãi, điều gì có thể quan trọng bằng cốt nhục trong bụng mình đây, nhưng nàng không nhịn được, cho nên nàng cảm thấy là nàng hại chết tiểu đệ đệ. Ta và muội đều không thể khuyên giải, chắc phải dựa vào cữu mẫu (mợ) thôi. Ta đã viết thư cho cữu phụ (cậu), nói vậy mấy ngày nữa sẽ có tin tức.”

Lâm Cẩn Dung mặt co mày cau, Ngô thị thân mình cũng không tốt, đã bắt đầu mùa đông, khí hậu giá lạnh, lại là thời điểm cuối năm bận bịu nhất, nàng có thể có sức lực đi một chuyến này sao?

Chợt thấy Xuân Nha theo bên ngoài tiến vào nhẹ giọng nói: “Cô phu nhân muốn tới thăm phu nhân, có nên gọi phu nhân tỉnh lại trước không?” Đào thị thích nhất sạch sẽ, cho dù bị bệnh mỗi ngày cũng để ý bản thân sạch sẽ chỉnh tề, Lâm Ngọc Trân muốn tới, chỉ sợ sẽ càng chăm chút rửa mặt chải đầu trang điểm, không muốn đánh mất mặt mũi.

Lâm Cẩn Âm hơi trầm ngâm, liền xốc mình đi vào, đã thấy Đào thị đã mở mắt lặng lẽ nói: “Rửa mặt chải đầu cho ta.”

Hai tỷ muội biết rõ tính tình Đào thị, im lặng lấy ra áo choàng ngắn nhan sắc nhu hòa làm nổi bật màu da trắng hồng của nàng, vấn kiểu tóc đơn giản, rồi cài trâm vàng rỗng hình hoa mai, lại thay nàng trang điểm nhẹ nhàng che giấu vẻ vàng vọt, nhìn thần sắc mặc dù còn bị bệnh, nhưng cũng quyen rũ mảnh mai.

Đào thị nhìn vào gương vừa lòng gật đầu, chợt nghe thấy tiếng bước chân khách khí, thanh âm thanh thúy nói chuyện của nữ tử vang lên. Chính là La thị, Lâm Ngũ cùng cặp song sinh tỷ muội mới được ra ngoài chưa bao lâu và Lâm Ngọc Trân, Lục Vân đi vào.

Lâm Cẩn Dung liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lâm Ngũ cùng Lục Vân tay trong tay, trên đầu đội cùng một kiểu dáng châu hoa, thần thái thân mật, giống như tỷ muội ruột thịt. Mà cặp song sinh mặc dù tươi cười, làm bộ như không thèm để ý, trong mắt khinh thường cùng ghen tị cũng không thể che giấu.

La thị cười nói: “Tam đệ muội, chúng ta đến thăm muội, chỉ sợ muội đang ngủ, may mắn muội đã tỉnh dậy, bằng không một chuyến này của Cô phu nhân sợ là thành công cốc.”

Lâm Ngọc Trân nhiệt tình bắt tay Đào thị, để Đào thị ngồi xuống, còn thật sự đánh giá một hồi, cười nói: “Nhìn khí sắc rất tốt. Tam tẩu nha, không phải ta nói tẩu, rõ ràng so với ta lớn tuổi hơn, bị bệnh cũng còn xinh đẹp như vậy, ta cũng không dám so sánh.”

Đào thị vốn rất thích được người khác khen mỹ mạo, lúc này lại cảm thấy vô cùng thương tâm, xinh đẹp thì thế nào chứ? Không khỏi hơi hơi nhũn mày, trong lòng phiền chán không thể áp chế, tránh đi đề tài này, thần nhiên nói: “Trời rất lạnh, không phải bệnh nặng gì, không đến cũng không sao.” Lập tức phân phó tỷ muội Lâm Cẩn Dung: “Các con đi tiếp đãi các muội muội, có đồ gì ngon thì lấy ra mời.”

Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Cẩn Âm thi lễ rồi định rời đi, nhưng Lâm Ngọc Trân lại giữ chặt tay Lâm Cẩn Dung cười nói: “Ta vài lần mời các con qua chơi, cũng không thấy các con đến. Tỷ tỷ con sắp gả phụ, ngưỡng ngừng xuất môn thì không nói tới, nhưng hài tử này tại sao cho tới bây giờ cũng không đi?” Lại nửa đùa nửa thật nói: “Ta chính là thân cô cô của con đây. Tuy rằng hiếu đạo là mẫu chốt, chí thân cốt nhục cũng nên năng qua lại mới có thể thân thiết hơn.”

Lâm Cẩn Dung bị Lâm Ngọc Trân lôi kéo, nổi da gà, cúi mắt thần nhiên nói: “Hồi cô cô, ta lúc trước làm

chuyện có lỗi, bị tổ phụ trách phạt, không thể xuất môn, sau đó lại luyện tiếc mẫu thân, cũng không phải cố ý không đi.”

Lâm Ngọc Trân cười càng thêm sáng lạn: “Khá lắm hài tử hiếu thuận thành thật!” Sau đó mới buông tay Lâm Cẩm Dung, cười nói với Đào thị: “Tam tẩu, ta hâm mộ tẩu, nuôi dưỡng được ba hài tử hiếu thuận thông minh xinh đẹp như vậy!”

“Đừng khen nó quá mức thế.” Đào thị lúc này mới miễn cưỡng nở nụ cười, ý bảo Lâm Cẩm Dung nhanh dẫn đám người Lục Vân ra ngoài.

39. Chương 39: Cữu Phụ

Lâm Ngọc Trân hàn huyên vài câu, rồi nói: “Vân nhi từ nhỏ sinh trưởng ở Giang Nam, ở Bình Châu trừ bỏ các tiểu thư tỷ muội một vài phủ cũng không quen biết ai, ta tính ở nhà tổ chức ẩm lộ hội (thường tổ chức vào mùa đông), thỉnh nhóm phu nhân tiểu thư các nhà ở Bình Châu xem diễn chơi đùa. Tam tẩu cũng bảo Tứ tiểu thư qua chơi, nàng không còn nhỏ nữa, cũng không nên nhốt trong nhà.”

Bản thân những người kiêu ngạo, thường không thích những người cũng kiêu ngạo như mình, nhưng đồng thời cũng xem thường hạng người khom lưng uốn gối, chỉ biết a dua nịnh hót. Lâm Ngọc Trân đúng là người như vậy, nàng không thích Đào thị kiêu ngạo, vì vậy cũng không thích cặp song sinh kiêu hoành, Lâm Ngũ tiểu thư thì sao, nhìn qua có vẻ rất tốt, nhưng luôn cảm thấy ánh mắt mơ hồ lóe ra suy nghĩ, lại thích a dua nịnh hót, có chút không thích hợp. Nhưng Lâm Cẩm Dung, thuần hiếu im lặng, dung mạo lại đẹp, phụ thân mẫu thân cũng không phải người cường thế gian trá. Đào thị càng không để Lâm Cẩm Dung đến làm khách nhà nàng, nàng càng muốn Lâm Cẩm Dung đi.

Đào thị trầm ngâm một lát, cuối cùng đáp ứng: “Nàng có chút thẹn thùng, để Tam tỷ nàng đi cùng vậy.” Sau đó cũng không nói nữa chữ.

Tất cả mọi người đều nhận ra Đào thị không thích các nàng đến thăm, bởi vậy chỉ ngồi một lát rồi cáo từ rời đi. Lâm Cẩm Dung chạy tới nũng nịu với Đào thị: “Các muội muội tính tình đều trẻ con thích đùa giỡn, con không muốn ở cùng các nàng, chỉ muốn ở cạnh nương.”

Đào thị có quyết định của chính mình: “Con luôn theo ta canh giữ ở trong phòng, giấu mặt không ra ngoài, cũng giống như trường hợp của Bát tiểu thư, là muốn để người bên ngoài không biết Lâm gia còn có một Tứ tiểu thư hay sao, sao lại không đi? Ta biết con sợ người lạ, gọi tỷ tỷ đi cùng con, sẽ không có trở ngại gì nữa.”

Lâm Cẩm Âm đã ở một bên phụ họa: “Muội nên xuất môn nhiều một chút, không thể tuổi còn nhỏ mà đã trầm tính quái gở như thế, thật không tốt.”

Lâm Cẩm Dung đầy bụng ưu tư không thể thổ lộ, thở dài, lại được cả phòng tán dương: “Tứ tiểu thư thật sự là hiếu thuận.....”

Đào thị nói: “Nàng nếu thật sự hiếu thuận thì phải nghe lời ta.”

Lâm Cẩm Dung khóc không ra nước mắt.

Sắc trời mù mịt, Lâm Cẩm Dung đã mở mắt tỉnh dậy. Nàng miễn cưỡng nhận thấy hôm nay thập phần rét lạnh, ngay cả tròng mắt so với ngày thường cũng thấy buốt lạnh hơn, chân kẻ mũi cũng có chút ẩm ướt. Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, choàng áo khoác màu xanh lá mạ ở bên gối vào, tựa vào đầu giường nhìn chậu than đã dập tắt mà ngẩn người.

Năm ấy, Lâm Ngọc Trân cũng mở ẩm lộ hội. Trải qua tỉ mỉ an bài, Lục Vân trước mặt mọi người biểu diễn tuyệt kỹ pha trà, gây náo động, ở Bình Châu trở thành một trong những thực nữ thành tựu danh môn hàng đầu. Bắt đầu mùa đông đã lâu, Lâm gia thỉnh vài khách nhân, nàng còn tưởng rằng đã bỏ qua, ai ngờ vẫn diễn ra.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Quế Viên cùng Lệ Chi một người bưng chậu nước, một người cầm chậu than, tiến vào nói: “Hôm nay trời rất lạnh, âm u, lúc này còn chưa sáng, sợ là tuyết sắp rơi. Tiểu thư hôm nay đến làm khách nhà Cô phu nhân, cần phải ăn mặc trang điểm một chút.”

Lâm Cẩm Dung chui vào ổ chăn, chỉ lộ mặt ra nói: “Ta không thoải mái.”

“Chỗ nào không thoải mái?” Lệ Chi vội buông chậu than, tiến lên sờ trán của nàng, Quế Viên thì rót một chén nước ấm tới: “Không phải bị cảm lạnh chứ?”

Lâm Cẩm Dung nhắm mắt lại không nói lời nào.

“Tiểu thư!” Quế ma ma tiến vào, cười nói: “Cữu lão gia(Cữu lão gia họ Đào nhưng vì gọi theo xưng hô là cữu phụ (cậu) nên gọi là cữu lão gia, cũng giống như Cô phu nhân) cùng biểu thiếu gia tới rồi! Mang theo một xe ngựa, vừa mới tiến vào cửa. Nói là vào dịp đông chí trong nhà có việc, không thể tới tặng lễ ân cần thăm hỏi, cho nên trước tiên đến vấn an.” Phong tục của Triều Đại, sau khi đính hôn, mỗi khi có lễ tiết, nhà trai đều phải hướng nhà gái tặng lễ ân cần thăm hỏi.

Lâm Cẩm Dung lập tức xoay người ngồi dậy, hai mắt tỏa sáng: “Thật sự?!” Tới sớm không bằng lúc này, cữu phụ tới rất đúng lúc.

Quế ma ma cười: “Lừa người làm chi? Hai người còn mang đến một lão đại phu họ Thủy, được tôn là thánh thủ đứng đầu ở Thanh châu, ra giá ời đến xem bệnh cho phu nhân, A di đà Phật, chỉ mong phu nhân sớm hồi phục.”

Rốt cuộc là cốt nhục nhà mình, so với người ngoài vẫn chu đáo săn sóc hơn. Lâm Cẩm Dung nhanh chóng đứng lên, giơ tay giơ chân để các nha hoàn mặc quần áo rửa mặt, rồi vội vã chạy tới thỉnh an lão thái thái.

Vừa tới Lâm Cẩm Âm đã ở đó, hai tỷ muội nói hai ba câu thuyết minh ý đồ đến, Lâm lão thái thái cúi mắt chậm rãi nhấp một ngụm trà, rồi nói: “Cữu phụ của các con hiếm khi đến một chuyến này, cốt nhục chí thân, nên đoàn tụ với nhau. Nhưng trước đây các con đã đáp ứng với cô cô, đột nhiên lại không đi, sẽ mang tiếng thất tín..... Như vậy đi, Tam nha đầu có thể không đi, Tứ nha đầu trước hết hành lễ với cữu phụ, sau đó đến nhà của cô cô, chắc rằng cữu phụ của con cũng sẽ không chỉ ở lại có một ngày.”

Lâm Cẩm Dung nghe vậy, vội nháy mắt với Lâm Cẩm Âm, ý bảo nàng giúp mình nói vài câu, Lâm Cẩm Âm lại chỉ cười.

Thấy Lâm Ngũ tiểu thư, cặp song sinh đều ở đây, Lâm lão thái thái liền nói: “Lần này là cô cô cố ý chuẩn bị cho Vân biểu mộ của các con, các con nhớ lấy cần phải khiêm tốn thủ lễ.” Lời này trọng điểm muốn nói với cặp song sinh, chính là không được trở nên nổi bật so với gia chủ.

Các tiểu thư đều cười đáp ứng, Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhìn mũi hài, thầm nghĩ, khiến người vui mừng không dễ dàng, khiến người phiền chán còn khó khăn hay sao? Đây chính là các người bức ta a.

Hai tỷ muội bước vào sân viện của Đào thị, đúng lúc thấy Đào thị đang được đám người Cung ma ma, Xuân Nha trợ giúp trang điểm cho nàng thêm khí sắc. Lâm Cẩm Dung tiến lên ôm cánh tay mẫu thân, đỏ đôi mắt nói: “Con không muốn đi, nhà của cô cô thì gần, mà cữu phụ thì đã lâu chưa được gặp.” Nếu tính từ thời điểm của kiếp trước, chắc chắn đã rất nhiều năm nàng chưa được gặp Đào Thuần Khâm.

Đào thị bật cười: “Nha đầu này, cũng không phải lập tức đến nhà cô cô. Trước hành lễ với cữu phụ rồi đi, có gì phải vội vàng?” Lại dỗ dành Lâm Cẩm Dung: “A Dung, không thể luôn trốn tránh ở trong nhà nha. Như vậy không tốt.”

Chợt nghe thanh âm lãnh đạm của Cung ma ma: “Nô tỳ thỉnh an Tam lão gia.” Ngay sau đó, Lâm Tam lão gia mặc một kiện miên bào màu xanh nhạt, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt cười mỉa, cầm cây quạt phe phẩy bộ dạng phong lưu ở cửa ngõ đầu vào nói: “Các người đều ở đây?”

Chính là Lâm lão thái gia ra lệnh hắt đến hòa hảo với Đào thị, cần phải để Đào Đại cữu nhìn thấy phu thê hai người hòa thuận, để người của Đào gia bớt lo lắng. Lâm Tam lão gia mặc dù đã sớm phiền chán Đào thị hay làm âm ỉ, nhưng cũng không dám không đến.

Đào thị vẻ mặt lập tức trầm xuống, trong mắt nhanh chóng uẩn khởi một tầng lửa giận. Lâm Cẩm Âm cùng Lâm Cẩm Dung tất nhiên biết được Lâm Tam lão gia tới làm gì, thi lễ xong liền đứng sang một bên.

Lâm Tam lão gia nhìn bộ dáng của Đào thị, có chút hoảng hốt, lại có chút phiền chán, chỉ sợ nàng nổi điên, vội giả vờ giáo huấn nữ nhi: “Cữu phụ của các con cùng Đại biểu ca đến, không bao lâu sẽ tiến vào, nhớ rõ

phải tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, đừng để cho người khác chê cười, nói Lâm gia nữ nhi không có quy củ. Các con nên nói cái gì, nên làm cái gì, đều đã biết rồi chứ?”

Lâm Cẩn Âm cùng Lâm Cẩn Dung trong lòng biết hẳn muốn bảo hai tỷ muội giúp đỡ khuyên nhủ Đào thị đừng nói ra chân tướng ở trước mặt Đào Thuần Khâm, nói rằng hẳn có lỗi. Trong lòng hèn mọn không thôi, lười trả lời hẳn, chỉ cúi đầu không nói.

Nữ nhi kháng cự lời nói của mình, Lâm Tam lão gia nhíu mày, đang vắt óc suy nghĩ nên làm thế nào mới có thể nói ra mà không tổn hại đến thể diện, thì chợt nghe Đào thị ở một bên cười lạnh: “Không biết xấu hổ! Có bản lĩnh làm thì đừng sợ hãi! Lúc này còn giả vờ sĩ diện trước mặt nữ nhi. Nếu là ta, xấu hổ cùng mắc cỡ đến chết, không bằng đâm đầu vào vách tường chết cho sạch sẽ.”

Lâm Tam lão gia giận dữ. Nữ nhân này điên rồi, trước mặt nữ nhi nguyên rửa hẳn, trong thế gian này còn có phụ nhân nào ác độc như thế này nữa không đây! Lập tức liền ác thanh ác khí nói: “Đào Thái Linh! Hiền lương thực đức, người nhìn xem người có chỗ nào giống? Người đừng cho rằng cả đời ta thiếu nợ người, muốn ta nhường nhịn người cả đời. Chẳng lẽ người còn muốn gọi ca ca cùng chất nhi của người đến đánh ta sao? Đến nha! Gọi bọn họ tới nha! Ta nếu sợ hãi, liền đem chữ Lâm của ta viết ngược lại!”

Đào thị thân mình không tốt, không thể vận động mạnh, liền liếc mắt lạnh giọng châm chọc: “Lâm Tam lão gia học thức thật cao thâm, chữ Lâm kia viết ngược lại còn không phải vẫn là chữ Lâm sao? Hay là, Lâm Tam lão gia có học vấn có biện giải khác? Thiếp thân nguyện nghe cho rõ ràng.”

Lâm Cẩn Âm, Lâm Cẩn Dung một người kéo lấy phụ thân, một người đỡ lấy mẫu thân, khuyên nhủ: “Đều nói bớt một câu đi.”

Lâm Tam lão gia lại không nghe, mắt nhắm nói: “Điều phụ này! Cũng không sợ dạy hỏng nữ nhi sao!”

Đào thị trả lời: “Ngu phu như người! Cũng không sợ bại hoại môn phong sao!”

“Xì!” Có người ở bên ngoài nhin không được cúi đầu nở nụ cười một tiếng. Tiếp theo Cung ma ma gương mặt cứng ngắc đem Lâm Tứ thiếu gia Lâm Phàm Chi của Nhị phòng tiến vào.

Ở trước mặt nữ nhi và chất bị mất thể diện, Lâm Tam lão gia nhất thời vẻ mặt lúc xanh lúc trắng, càng hận Đào thị không giữ mặt mũi cho hẳn, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Lâm Phàm Chi chịu đựng ý cười đối với phu thê Đào thị vái chào thật dài, lớn tiếng nói: “Tiểu chất thỉnh an Tam thúc, Tam thẩm nương. Đại bá phụ bảo ta tới nói với hai vị trưởng bối một tiếng, hẳn sẽ dẫn Đào gia cùng Thủy lão tiên sinh vào đây.”

“Làm phiền Tứ ca chạy một chuyến này, huynh còn có việc, không trì hoãn huynh.” Lâm Cẩn Dung không hề có cảm tình với Tứ đường huynh vui chơi với nha hoàn, lại thờ ơ nhìn nha hoàn bị mẫu thân dùng một chén được phá thai, rồi thanh thần ổn định chờ cưới thê vào cửa. Nghe hẳn chê cười phu thê Lâm Tam lão gia cãi nhau lại không thoải mái, lập tức nói ra ý đuổi người. Lâm Tam lão gia đúng là đáng chê cười, nhưng không phải ai cũng đều có thể ở trước mặt nàng mà chê cười nhà họ.

Lâm Phàm Chi vốn muốn cùng hai đường tỷ muội nói chuyện, nghe vậy ngăn ra, lại nhìn Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Cẩn Âm trên mặt ần ần xấu hổ và giận dữ, lập tức hiểu được, hừ hừ lấy lệ một câu, rồi nhanh bỏ của chạy lấy người.

Nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm nói chuyện, Lâm Tam lão gia mới thu liễm thần sắc khó chịu trên gương mặt, cười tủm tỉm đi ra cửa nghênh đón đám người Đào Thuần Khâm. Đào thị nằm lại trên giường, Lâm Cẩn Âm giúp nàng buông màn gấm, lôi kéo Lâm Cẩn Dung đến sau bình phong. Hai tỷ muội theo khe hở của bình phong nhìn coi, thấy Thủy lão tiên sinh râu tóc bạc trắng, khuôn mặt thanh quắc, biểu tình trầm tĩnh, khiến người ta cảm thấy yên tâm, không khỏi đầy cõi lòng chờ mong.

Thủy lão tiên sinh bắt mạch trái rồi đổi sang mạch phải, lại thỉnh nhấc màn lên để hẳn nhìn sắc mặt cùng đầu lưỡi của Đào thị, sau đó vuốt râu trầm ngâm không nói gì. Lâm Tam lão gia vẫn bồi ở một bên vội hỏi: “Tiên sinh? Bệnh của nội tức thế nào?”

Thủy lão tiên sinh nói: “Đi ra ngoài rồi nói.”

Ra gian phòng dùng trà bên ngoài, có Lâm Đại lão gia và Đào Thuần Khâm cùng hỏi thăm. Lâm Cẩn Dung nghe thấy hẳn nói một tràng bí hiểm, sau đó tổng kết một câu, Đào thị bị bệnh không nhẹ, phải tĩnh dưỡng, tâm tình thoải mái, không thể bị kích thích, không thể mệt nhọc lo lắng, sau đó liền mài mực trải giấy.

Không bao lâu, nghe thấy Lâm Tam lão gia cao giọng gọi người đi bốc thuốc, sau đó lại là Lâm Đại lão gia bồi Thủy lão tiên sinh đi ra ngoài. Thấy không có người ngoài, Đào thị cúi đầu ho khan một tiếng: “Thỉnh Cửu lão gia tiến vào gặp mặt.”

40. Chương 40: Cảnh Cũ

“Tiểu muội!” Đào Thuần Khâm mặc một thân cẩm bào lông chồn trắng, đi giày làm bằng da hươu, gương mặt ngăm đen vén rèm bước vào. Khuôn mặt của hắn cùng Đào thị có vài phần giống nhau, giống như các nam nhân cùng độ tuổi khác, hắn cũng để râu dài, nhưng trong lúc giờ tay nhắc chân có bao hàm tư thái dừng cảm sang sảng mà đa số người đọc sách không thể có.

Thấy huynh trưởng, Đào thị đỏ đôi mắt, lại cố nén nhịn, miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng vừa cười, cũng là liên tiếp ho khan, nàng càng muốn nhịn xuống càng không được, đến mức mặt đỏ thỏ hồng hén. Hai tỷ muội Lâm Cẩn Dung vội vuốt vuốt ngực giúp nàng, đôi mắt cũng đỏ theo.

Đào Thuần Khâm sắc mặt nhất thời biến đổi, cắn chặt răng, trầm mặc sau một lúc lâu, đợi cho Đào thị dừng lại ho khan, mới cười nói: “Ta vừa mới ở chỗ lão thái gia thấy Thận Chi, thấy hẳn còn nhỏ đã biết lễ nghĩa, trong lòng thực vui mừng. Bây giờ đi vào, hai tiểu thư cũng đã trưởng thành rồi.”

Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Cẩn Âm vội hô gọi: “Cậu.” Ánh mắt ba người giao nhau, đều hiểu được tâm ý của nhau.

Hàn huyền vài câu, Đào thị bắt đầu lên tiếng đuổi người: “Ta có lời muốn nói với cậu, A Âm đi cùng Cung ma ma, bảo nàng chuẩn bị canh ba ba và món gà mà Cửu lão gia thích ăn nhất; A Dung thì xuất môn làm khách, canh giờ không còn sớm, nên nhanh đi đi! Đừng để những người khác thúc giục!”

Lâm Cẩn Dung bắt đắc dĩ, đành mang theo Lệ Chi, Quế Viên, cùng đám người Lâm Ngũ hội họp, rồi bước lên xe ngựa hướng Lục gia mà đi.

Lâm Ngũ cùng Lâm Cẩn Dung ngồi chung một xe, lên xe liền thân ái nóng bỏng ôm cánh tay Lâm Cẩn Dung lấy lòng khoe mẽ: “Tứ tỷ, tỷ rất cục có thể xuất môn cùng chúng ta, ta rất cao hứng. Lần trước Nhị biểu ca thỉnh mấy người Ngô Nhị ca tới làm khách, Ngô Nhị ca thối sáo, ta cảm thấy tài nghệ của hắn kỳ thật cũng chỉ ngang với tỷ, Lục muội cùng Thất muội lại thiên vị nói hắn thối hay hơn tỷ. Hôm nay nếu có cơ hội, vừa vận tỷ cùng Ngô Nhị ca so tài cao thấp.”

Lâm Cẩn Dung không yên lòng nói: “Ta vốn không thối sáo hay bằng Ngô Nhị ca.” Nàng cũng không phải khiêm tốn, danh tiếng của Ngô Tương cũng không phải là hư danh, nàng lúc trước thật sự không cho rằng Ngô Tương thối sáo hay, hai người tỷ thí vài lần, nàng cho tới bây giờ đều chưa từng thắng hắn. Mặc dù đã trải qua mấy năm nay, nàng cũng không có tin tưởng có thể vượt qua Ngô Tương.

Lâm Ngũ nghiêng đầu nhìn Lâm Cẩn Dung làn da trắng mịn cùng hai hàng lông mi cong dài, muốn nói lại thôi — không phải, Lục Giam cùng Lục Luân vẫn kiên trì cho rằng Lâm Cẩn Dung thối hay hơn Ngô Tương. Lục Luân nàng tin là hẳn bất công, nhưng Lục Giam nhất định có đạo lý của hắn. Nhưng nàng sẽ không nói với Lâm Cẩn Dung chuyện này, nàng luôn cảm thấy Lâm Cẩn Dung nên cách Lục Giam càng xa càng tốt.

Xe ngựa đi được một chút thì ngừng lại trước cửa của Lục gia. Có ma ma ở bên ngoài mở ô, cười nói: “Tuyệt rơi khá dày, lại rét lạnh, các tiểu thư nhanh khoác áo choàng, cẩn thận dưới chân!”

Lâm Cẩn Dung được Lệ Chi giúp đỡ bước xuống xe ngựa, gương mặt nhìn đại viện của Lục gia dưới màn tuyết bay tán loạn, quen thuộc mà lại xa lạ, trong mắt trong lòng một mảnh trắng xóa.

Lục gia cùng Lâm gia giống nhau, đều từ kiến trúc cũ dần dần xây dựng thêm, trong vườn có nhiều cổ thụ trăm năm, tình xảo cẩn thận, rất thịnh vượng. Kiếp trước, nàng ở trong này gần sáu năm, từng gốc cây ngọn cỏ, từng hòn đá vách tường đều nhớ như in, từng có kỷ niệm ngọt ngào, cũng từng có đau thương,

nhưng trải qua năm tháng sau này, ngọt ngào trước đó ngược lại so với đau thương càng khiến cho lòng người đau đớn.

Con người đều là vậy, thích hồi tưởng lại sự thành công cùng vui sướng, không thích nhớ lại thất bại cùng bi thương, nàng cũng thế. Nơi đây chứng kiến sự thất bại cùng quần bách của nàng, nàng nghĩ có một ngày, nàng có thể không sợ hãi mà đối diện với nó, vậy nên bắt đầu từ bây giờ đi.

Lâm Tam thiếu phu nhân Văn thị dẫn đầu phía trước nhỏ giọng tế khí phân phó hầu hạ chúng nha hoàn: “Thời tiết lạnh, tuyết rơi nhiều, phải hầu hạ các tiểu thư cẩn thận.”

Ma ma giúp nàng che ô vui nói: “Tam thiếu phu nhân đừng lo lắng. Hôm qua buổi tối phu nhân nhìn sắc trời đã nói sẽ có tuyết rơi, cố ý phân phó chuẩn bị lò sưởi đốt tại Thính Tuyết các. Đốt một ngày một đêm, lúc này rất ấm áp. Các tiểu thư đang cảm thấy lạnh, chờ đi vào, sợ là mặc xiêm y mỏng hơn cũng cảm thấy nóng.”

Giúp Lâm Cẩm Dung che ô là một ma ma khác cũng cười nói: “Hôm nay phu nhân mở sưởi lò sưởi này, thật sự là ngày lành, trời cao đỏ tiết, mai vàng bên ngoài Thính Tuyết các cũng nở rộ, hương thơm ngát.”

“Nga.” Lâm Cẩm Dung biết được bên ngoài Thính Tuyết các có hoa mai, chẳng những có mai vàng, còn có mai hồng, có thể nở từ đầu mùa đông cho đến cuối mùa đông. Nàng vừa gả tới năm ấy, cũng từng cùng Lục Giam sáng sớm đến Thính Tuyết các, lại hứng tuyết đọng trên cành mai làm nước pha trà. Nhưng đến năm thứ hai, những cành mai đọng tuyết kia đã bị người lăng quên.

Lâm Ngũ đột nhiên nhìn Lâm Cẩm Dung thản nhiên cười: “Tứ tỷ tỷ, thật sự rất thơm. Có một lần Lục Nhị ca còn dẫn ta đi ngắt mai vàng. Trong mùi hương mai, hẳn còn pha trà cho ta uống.”

Lâm Cẩm Dung liếc mắt nhìn Lâm Ngũ một cái, thản nhiên nở nụ cười. Thứ khác có lẽ nàng sẽ tranh đấu, nhưng người này, nàng nhất định sẽ không thêm, nếu không như thế, hôm nay nàng còn muốn làm một chuyện khiến cho Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân chán ghét mình.

Lâm Ngũ cảm thấy tâm tư của mình ở dưới ánh mắt trong trẻo kia của Lâm Cẩm Dung không thể che giấu, vì vậy cũng không dám cùng Lâm Cẩm Dung đối diện. Lại nghe phía sau Lâm Thất tiểu thư đột nhiên cười: “Ai u, như vậy, ta cũng muốn uống nước trà được pha từ tuyết trên cành mai nha..... Tứ tỷ tỷ, tỷ yêu thích phẩm trà như vậy, không biết tỷ đã từng uống thử nước trà như vậy chưa?”

Lâm Lục tiểu thư nói: “Thật là, Tứ tỷ tỷ cho dù là có, nhưng tư vị được thưởng thức cùng cô gia tất nhiên không giống nhau.”

Lâm Thất tiểu thư nói: “Ta sẽ nói với cô cô, thỉnh Nhị biểu ca lúc pha trà cho Ngũ tỷ uống, cũng tiện thể pha cho chúng ta a.”

Lâm Lục tiểu thư che miệng cười: “Nha đầu kia, ngay cả chén trà pha từ tuyết đọng trên cành mai của người khác cũng muốn thưởng thức, muội thật sự là Lâm gia tiểu thư hay sao mà lại có ý tứ này. Đừng nói ta quen biết muội nga!”

Cặp song sinh mỗi người một câu châm chọc khiêu khích rất náo nhiệt, Lâm Ngũ lại cảm thấy tức giận, nghiêm mặt nói: “Lục muội cùng Thất muội nói chuyện thật thú vị.....”

Lâm Lục tiểu thư cùng Lâm Thất tiểu thư đồng thời ha ha cười, cùng nói: “Cũng đâu có gì thú vị?”

Văn thị nhíu mày nói: “Thận trọng từ lời nói đến việc làm!”

Mấy nữ hài tử lúc này mới phẫn nộ nhìn xuống đầu gối.

Không bao lâu, một mùi hương đặc trưng của mai vàng xông vào mũi, hẳn đã sắp đến Thính Tuyết các. Lâm Cẩm Dung hít sâu một hơi, theo bản năng để ý bảo thạch dây kết đeo bên hông, quay đầu nhìn quanh.

Ngay lập tức nàng thấy một nắm tuyết ập đến, hung hăng nện xuống đầu vai của ma ma đang cầm ô cho nàng. Ma ma kia “Ai u” một tiếng, quay đầu nhìn, lại bị một nắm tuyết khác nện ở trước ngực.

Dám ở viện này làm như vậy, trừ bỏ Lục Luân, cũng không còn người thứ hai. Ma ma kia một bên phỉu tuyết trên áo, một bên lớn tiếng nói: “Ngũ thiếu gia, đừng chơi đùa náo loạn nữa, sẽ khiến khách nhân kinh

hải!” Lờn còn chưa dứt, lại một nắm tuyết bay tới mặt bà, trong lúc cả kinh bà cái gì cũng đều bấp chấp, cầm ô che lại.

Nắm tuyết đập vào mặt ô bắn ra xung quanh, rơi vào trong cổ áo của Lâm Cẩm Dung, lạnh lẽo khiến nàng rung mình. Lệ Chi cùng Quế Viên vội tiến lên, thay Lâm Cẩm Dung phủi sạch tuyết trong cổ áo.

Ma ma luôn miệng xin lỗi: “Nô tỳ đáng chết!” Lại oán giận nói: “Ngũ thiếu gia thật sự là bất hảo!”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Không sao.” Nắm đó cũng là như thế, Lục Luân nếu không ném tuyết, nàng còn cảm thấy kỳ quái đây. Nàng xoay chuyển ánh mắt, cách đó không xa, dưới một gốc cây đông thanh (Một loại cây quanh năm xanh biếc, đầu mùa hạ trở hoa màu vàng nhạt, và kết trái hình cầu màu đỏ tía) lộ ra thân ảnh Lục Luân mặc áo màu lam, thò đầu ra nhìn, hai bên tai có đeo lớp lông xù giữ ấm. Nhìn ra được hẳn đã sớm có chuẩn bị, dưới chân có một đồng tuyết lớn, chỉ chờ các nàng đi qua sẽ phát động tập kích.

Lục Luân đắc ý hướng Lâm Cẩm Dung chớp mắt, hai tay giương lên, lại là hai nắm tuyết gào thét bay tới, lần này là hướng tới Lâm Cẩm Dung. Kiếp trước khi Lâm Cẩm Dung bị ngốc tiểu tử không biết nặng nhẹ này ném tuyết khiến mặt đều sưng vù lên, làm hại nàng nhận lấy cười nhạo, lần này nàng sớm có phòng bị, chạy nhanh cầm lấy ô của ma ma chặn lại.

Lâm Lục tiểu thư cùng Lâm Thất tiểu thư cười ha ha, đều vỗ tay nói: “Thú vị, đùa thật vui!” Vừa cười vừa xoay người lại dồn tuyết ở gốc cây cạnh đó tạo thành một nắm tuyết, hướng tới phía bên kia.

Lâm Ngũ hai tay cũng có chút ngứa ngáy, nhưng nhớ ra phải trước mặt người khác duy trì hình tượng thực nữ, liền cố gắng nhịn xuống, khuyên nhủ: “Chúng ta đừng điên với hắn, người ta mà nhìn thấy sẽ chê cười!”

Lâm Lục tiểu thư cùng Lâm Thất tiểu thư căn bản không để ý tới nàng, chẳng những cùng ném tuyết, còn ra lệnh nha hoàn cũng hỗ trợ. Văn thị căn bản không ngăn cản được, đành phải mặc kệ.

Vô số nắm tuyết hướng tới phương hướng của Lục Luân bay đến, Lục Luân ngăn cản một lúc, không thể địch lại, bộ dạng chật vật, người đầy tuyết, hô lớn: “Các người thật xấu, ý vào có nhiều người nha! Không được kêu nha hoàn hỗ trợ!”

“Vậy cho người kêu gã sai vặt thay người nắm tuyết đi!” Lâm Thất nhắm ngay, “Ba” một cái vừa vặn ném trúng cái trán của Lục Luân, đắc ý vỗ tay nói: “Tên mập đen thói tha, ai bảo người mắng ta! Làm hại ta bị phạt!”

Lục Luân kỳ thật là người rộng lượng, cũng không tức giận, chỉ ném một nắm tuyết tới, lớn tiếng nói: “Lâm Thất quỷ hẹp hòi, ta đã quên mà người vẫn còn nhớ.”

“Cho nên người lại muốn gặp rắc rối ? Lần trước bị phạt quỷ đã quên rồi sao? Xem ta nói lại với phụ thân thế nào!” Phía sau gốc cây đông thanh đột nhiên chui ra vài thiếu niên, chính là Lục Giam, Ngô Tương, Lục Kinh. Người lên tiếng là Lục Kinh, khi nói chuyện một bàn tay của hắn dĩ nhiên cũng vươn ra nhéo lỗ tai của Lục Luân.

“Tên trắng mập mập! Lắm mồm!” Lục Luân nhẹ nhàng tránh thoát, hướng hắn làm cái mặt quỷ, tiếp đó nói một tiếng: “Lục đệ, chúng ta chạy mau!” Mọi người thấy sau gốc cây đông thanh có một tiểu nam hài thấp bé gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, ước chừng 8, 9 tuổi, trên mặt hàm chứa tươi cười, sợ hãi hướng nhóm nữ hài tử nhìn thoáng qua, rồi theo Lục Luân chạy đi xa.

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy rõ ràng, tiểu nam hài kia đúng là nam đinh duy nhất của Lục gia Tam phòng, là thân đệ đệ tên Lục Thiện của Lục Giam. Đứa nhỏ này từ nhỏ cơ thể đã mắc nhiều bệnh, hàng năm uống không biết bao nhiêu thuốc bổ, vì vậy được phá lệ nuôi dưỡng, tuy là thân huynh đệ, lại cũng không thích cùng Lục Giam tiếp xúc, chỉ thích thân cận với hồn thể ma vương giống như Lục Luân vậy.

Lục Kinh kêu to: “Lão Ngũ, người lại dạy Lục đệ làm chuyện xấu! Hắn thân thể không tốt, người lại bảo hắn nghịch tuyết, Tam thẩm nương nếu biết.....”

Lục Giam đột nhiên xen lời hắn: “Tam đệ đừng lo, tiểu hài tử bướng bỉnh đâu có định làm chuyện gì xấu? Các biểu muội cũng sẽ không so đo với hắn. Lục đệ thân mình không tốt, phải nên vận động nhiều mới đúng.” Sau đó hướng Lâm gia nữ quyến bên này ôm quyền thi lễ: “Mẫu thân đang ở Thính Tuyết các cùng biểu tẩu và các muội muội, các vị xin cứ tự nhiên.”

Mọi người đều tươi cười, hoàn lễ sau đó tiếp tục đi về phía trước. Cặp song sinh đưa mắt nhìn Lâm Ngũ, thấy Lâm Ngũ liên tiếp quay đầu lại, không khỏi cười nhạo một tiếng, Lâm Ngũ trên mặt đỏ ửng, rũ mắt xuống không nói gì.

41. Chương 41: Đấu Trà 1

Khác biệt so với bên ngoài bông tuyết bay tán loạn, trong Thính Tuyết các vô cùng náo nhiệt, ấm áp thơm ngát. Gần cửa sổ bố trí sân khấu ca kịch nhỏ, một nữ kỹ hóa trang đoàn chính đang xướng ca, có vẻ như đang diễn lại một câu truyện xưa hào hiệp trượng nghĩa.

Lâm Ngọc Trân rạng rỡ cùng các phụ nhân ngồi vây quanh ở một chỗ, thấp giọng nói giỡn. Lục Vân cũng cùng vài tiểu nữ hài nhi tuổi tác xấp xỉ ngồi ở một chỗ khác, vừa ăn đồ ăn vặt, vừa kỉ kỉ oa oa nói chuyện không ngớt.

Thấy Văn thị dẫn Lâm gia tỷ muội tiến vào, Lâm Ngọc Trân, Lục Vân đều tiếp đón các nàng. Lâm Ngọc Trân tâm tình rất tốt, thân thiết hỏi nữ hài tử trên đường đi có bị lạnh không, lại hỏi Lâm Cẩm Dung về thân thể Đào thị đã khá hơn chưa, còn Lâm Cẩm Âm vì sao không đến?

“Cữu phụ ta đến tranh thủ trước lễ đồng chí, tỷ tỷ không tiện xuất môn, bảo ta thay nàng hướng cô cô cùng biểu muội bồi tội.” Lâm Cẩm Dung ánh mắt đảo qua trong phòng, liền nhận ra trong số những người hôm nay ai là trung tâm.

Ngồi bên cạnh tay trái của Lâm Ngọc Trân là Tri châu phu nhân của Bình Châu Tổng thị mặc áo ngũ đoãn, tay áo có đính lông chồn trắng, váy dài xòe rộng, vắn tóc kiêu, cấm kim xuyên, nét mặt nhàn nhạt; Ngồi bên tay phải là phụ nhân xương gò má cao, vắn kiêu phượng kế, mặc áo khoác màu tím nhạt tay áo có đính lông chồn trắng, bên dưới là váy dài màu xanh, chính là Ngô gia Đại phu nhân, Dương thị, mẫu thân của Ngô Tương.

Mà nữ hài tử thân mặc áo khoác sắc đình hương, vắn tóc cài châu sai, bên tai đeo khuyên tai ruby, mang ý cười thần nhiên mà Lục Vân đang nói cười thần mật là biểu muội của Ngô Tương, chất nữ của Dương thị tên Dương Mật. Lúc này hai người đều vội vàng chiếu cố một tiểu nha đầu mập mạp mới 7, 8 tuổi, mặc áo khoác đỏ thắm, vắn hai búi tóc. Tiểu nha đầu này, tất nhiên là tiểu thư Tri châu Tô Chân. Mặt khác còn có nữ hài tử ở các nhà quen thuộc khác, nhưng cùng Lâm Cẩm Dung cũng không tính là thân thiết.

Tình hình năm đó cũng tương tự như vậy! Nói vậy kế tiếp Lâm Ngọc Trân sẽ bảo Lục Vân biểu diễn tuyệt kỹ pha trà. Lâm Cẩm Dung cúi mắt trầm tư, chỉ nghe Lâm Ngọc Trân cười nói: “Một khi đã như vậy, cũng không trách được Tam nha đầu.”

Một bên Dương thị lại có hứng thú: “Cữu phụ con đến ư? Có những ai tới nữa?”

Đào Thuần Khâm là hiền tể của Ngô gia, nếu không phải Đào thị có việc, phụ tử Đào Thuần Khâm trước tiên nên đến thăm Ngô gia nhị lão rồi mới đến Lâm gia mới phải. Lâm Cẩm Dung liền hướng Dương thị ngọt ngào cười, thấp giọng giải thích: “Cậu cùng Đại biểu ca đều đến. Thấy nương con thân thể không tốt, đã thỉnh đại phu đến, vì vậy trước đưa đại phu tới nhà con. Sợ là trễ một chút mới có thể đến quý phủ văn an lão thái gia, lão thái thái.”

“Hài tử này thật hiểu chuyện.” Dương thị mỉm cười tinh tế đánh giá Lâm Cẩm Dung, nói với Lâm Ngọc Trân: “Lâm gia tiểu thư người người đều là bộ dạng khiến người ta yêu thương đau lòng.”

“Tỷ lại khen các nàng quá lời rồi.” Lâm Ngọc Trân không khỏi nhìn ngấm Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung hôm nay mặc một kiện áo khoác hải đường thêu hoa văn mây trời, tay áo có đính lông sóc, phía dưới là váy dài màu lam, trên búi tóc có cài mấy đoá châu hoa, bên tai đeo khuyên tai sắc đình hương, trang sức đắt giá nhất có lẽ chính là bảo thạch dây kết đeo bên hông váy. Luận về ăn mặc, nàng cũng không đẹp mắt so với các Lâm gia tiểu thư khác, nhưng nàng mi thanh mục tú, làn da trắng nõn tinh tế, biểu tình trầm tĩnh văn nhã, đứng ở nơi đó rất nổi bật, khiến các tiểu thư trong phòng đều có chút lu mờ.

Lâm Ngọc Trân đột nhiên không hiểu sao có chút mất hứng, chỉ Lục Vân bên kia, nói: “Đi qua đó cùng các muội muội của con vui đùa, không phải người ngoài, muốn ăn cái gì, cứ sai bảo bọn nha hoàn.”

Lâm Cẩm Dung đối với Lâm Ngọc Trân có thể nói là khá hiểu biết, vừa thấy nàng ra vẻ hào phóng, kì thực tư thái có chút không kiên nhẫn, biểu lộ nàng đang mất hứng. Lúc trước khi thấy nàng ta như vậy, mình chỉ biết sợ hãi không yên, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, hiện giờ Lâm Cẩm Dung chỉ mỉm cười, thi lễ, rồi nhanh nhẹn lui ra.

Đi đến nơi, nhóm nữ hài tử đang nói chuyện khen xiêm y của người đẹp, vòng tay của người rất khác biệt, nên mua son bột phần nước ở đâu, điểm tâm ăn ở điểm nào ngon nhất, Lục Vân nhìn Lâm Ngũ liếc mắt một cái, Lâm Ngũ liền nhẹ nhàng cười: “Vân muội muội, nghe nói Giang Nam yêu thích đấu trà, không biết là thật hay là giả?”

Lục Vân liền ôn hòa cười: “Đúng là có chuyện như vậy.”

Lâm Ngũ nhân tiện nói: “Như vậy muội từ Giang Nam đến, tất nhiên rất tinh thông về mặt này? Thật ra thì, pha trà ở Giang Nam cùng nơi này cũng không có gì khác biệt nhiều? Nhưng ta nghe người ta nói, muội đã được danh sư chỉ điểm, có thể cho chúng ta mở rộng tầm mắt hay không?”

Phàm là người có tâm nhãn, đều có thể hiểu được đây là khúc nhạc dạo để Lục Vân biểu diễn tài nghệ.

Dương Mạt mặc dù không phải người của Ngô gia, lại thường xuyên ở tại Ngô gia, cùng Lâm Cẩm Dung coi như quen biết, nghe vậy liền ngẫm hiểu hướng Lâm Cẩm Dung cười. Lâm Cẩm Dung cũng hoàn trả một nụ cười rồi cúi mắt, Lâm Ngọc Trân vì nữ nhi duy nhất này thật sự là nhọc lòng.

Môn đấu trà này đòi hỏi người chơi phải có trình độ ới có thể đoán nhận và bình phẩm được từng loại trà. Có hai cách chơi, cách thứ nhất là thi kỹ thuật pha trà, sao àu sắc, hương thơm, mùi vị của trà đạt đến thượng đẳng, thể hiện bản sắc của nó, không lẫn với loại khác. Cách thứ hai là thi tài nhận biết loại trà, thí sinh phải tinh tường phân biệt được hương vị của chén trà rồi nói đúng loại trà đã pha và khó hơn là miêu tả nó đã được sao chế như thế nào.

Tuyệt kỹ pha trà, đấu trà này, ở Triều Đại đúng là rất thịnh hành, được coi là hoạt động cao nhã hàng đầu. Không nói đến các văn nhân nhà sĩ, khuê trung quý nữ, chính là trong cung đình, nơi phổ phưởng, cũng rất được coi trọng. Người văn nhâ, ai cũng vì bản thân có một tài nghệ pha trà mà kiêu ngạo, Lục Vân nếu thật sự kĩ kinh tứ tòa (thật sự tài giỏi), rất nhanh có thể nổi danh trong số sĩ tử ở Bình Châu.

Chỉ nghe Lục Vân khiêm tốn chối từ: “Ai nha, ta tuy rằng biết một chút, nhưng đó là một chuyện vô cùng thanh nhã, không được, vẫn là đừng để ta mất mặt trước mọi người.”

Lâm Ngũ nhân tiện nói: “Vân muội muội, muội còn khiêm tốn cái gì? Đến đây, đến đây, bọn tỷ muội khó có được cơ hội tụ họp, để chúng ta xem thử một lần được không?”

Lâm Thất mang thù, từ lần trước Lục Luân mắng nàng là nữ nhân chết dấm, Lục Vân cũng vì đó mà chê cười nàng, sau khi hết bị cấm chùng lại phát hiện Lục Vân cùng Lâm Ngũ rất thân cận, còn tại trước mặt Lâm lão thái thái mà châm chọc nàng, nàng liền chán ghét Lục Vân cùng Lâm Ngũ, dù thế nào cũng thấy các nàng không thuận mắt. Bởi vậy liền hèn mọn đụng phải cánh tay Lâm Lục, nhỏ giọng nói: “Thực mất mặt, lại ở đó vuốt mông ngựa. Nàng ta thì biết gì. Không phải là pha trà thôi sao? Nếu bảo là được danh sư chỉ điểm, Tứ tỷ cũng không có danh sư nào, tại sao vẫn có thể pha trà? Thật là cổ lộng huyền hư (cổ ra vẻ cao siêu).”

Lâm Lục có chút khấn trương, kéo kéo cánh tay nàng, nhỏ giọng nói: “Đừng nói nữa.”

“Quên đi, không thuận mắt ta sẽ không nhìn, được chưa?” Lâm Thất liền quyet miệng cúi đầu ăn dưa gang, không nói thêm lời nào nữa.

Lâm Cẩm Dung lông mi run rẩy, giương mắt chen vào nói: “Vân biểu muội, hiếm có mấy tỷ muội đều có nhã hứng, muội thử làm một lần, để chúng ta được thưởng thức một chút.”

Lục Vân còn muốn ra vẻ chối từ, Lâm Ngũ đã đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Ngọc Trân cười nói: “Cô cô, chúng ta nghe nói Vân biểu muội ở Giang Nam học được tuyệt kỹ pha trà, muốn nhìn thử, nếm thử. Nhưng nàng then thùng, dù nói thế nào cũng không chịu, cô cô, người mở miệng nói một lời, đừng để nàng lười nhác nữa!”

Nhân tài như Lâm Ngũ đứng là người mà Lâm Ngọc Trân cần nhất lúc này, Lâm Ngọc Trân lập tức liền cười mặt mày loan lan, càng giả ý khiêm tốn: “Nàng thì biết cái gì? Đừng để nàng khiến ta mất mặt.”

Lời này vừa nói ra, Dương thị cùng Tống thị đều khuyên nhủ: “Để chúng ta được mở rộng tầm mắt đi. Keo kiệt đem ưu điểm của khuê nữ nhà mình che giấu như vậy, là sợ chúng ta cướp mất nữ nhi của muội hay sao?”

Lâm Ngọc Trân liền che miệng mà cười: “Các tỷ thật là ba hoa, lại nói ta keo kiệt. Được rồi, tiểu hài tử vui đùa, nếu đảm đương không nổi, cũng đừng chê cười nàng.”

Tất cả mọi người đều nói: “Sao lại cười nàng? Chúng ta bản thân cũng không tinh thông, đơn giản chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi.”

Lục Vân đứng dậy, vuốt vuốt tóc mai, để ý vấy hoa thêu chỉ vàng chói mắt quý giá, lại chỉnh sửa ngọc bội dương chi ngọc hoàn trắng nõn không chút vết bên hông váy, hàm chứa tươi cười hành lễ với mọi người: “Ta tài nghệ không tinh, nhưng muốn để các vị bá mẫu, thím, bọn tỷ muội vui vẻ một chút, có chỗ nào không tốt xin đừng chê cười ta.”

Tất cả mọi người cười nói: “Ai có thể chê cười người chứ.”

Hoa hồng luôn có lá cây làm nền, Lục Vân nếu được coi là một đóa hoa, không có ai làm nền mọi người sẽ không thấy được thực lực của nàng, ngược lại nếu có người làm nền, điều này sẽ được thể hiện rất rõ. Lâm Ngọc Trân quét mắt nhìn mọi người một cái, nói: “Cũng để bọn nhỏ cùng tham gia. Chúng ta làm giám khảo, bọ trà của ai tan hết thì người đó sẽ thua. Đã là đấu trà, không thể không có phần thưởng, ta sẽ lấy ra châu sai khắc hai đóa sen bằng thủy tinh trên đầu này.” Nói xong quả thực lấy từ trên búi tóc xuống châu sai thủy tinh được chạm trổ tinh tế, trong suốt thông thấu, không phải tục vật, ít nhất cũng giá trị mấy vạn văn tiền. Nàng đưa ra phần thưởng như thế, hiển nhiên đối với tuyệt kỹ pha trà của Lục Vân tin tưởng mười phần.

Tri châu phu nhân Tống thị vốn là người kinh thành, kiến thức rộng rãi, nghe vậy liền rút từ trên tóc xuống châu sai hình phượng bằng vàng, hào sảng thả xuống trước mặt bàn, nói: “Ta dùng châu sai này làm phần thưởng, mặc dù không đáng giá mấy, cũng là món thủ công do lão thợ giỏi của Đường gia ở kinh thành làm ra. Coi như là đồ chơi mới mẻ, để các tiểu thư chơi đùa.”

Dương thị cũng cười, tựa đầu lấy xuống châu sai ngọc yển oánh nhuận, nhẹ nhàng nói: “Ta cũng góp phần.”

Nhóm nữ quyến ngồi xung quanh cũng đi theo quyền góp, này nọ nhiều ít không đồng nhất, đều là trang sức tinh xảo.

Các nữ hài tử nhìn một cái, có điều vẫn không có ai chủ động xuất đầu. Lâm Cẩm Dung nửa điểm không quan tâm, Lâm Ngọc Trân đã sớm an bài thỏa đáng, sao có thể xảy ra ngoài ý muốn? Một lát sau, có nữ hài tử của Lục gia tên là Lục Dương Nhi ở một bên đứng dậy cười nói: “Ta lúc nhàn rỗi cũng thích phẩm trà, không bằng để ta tham gia thử xem.”

Lâm Cẩm Dung liền nhẹ nhàng nói với Dương Mạt: “Muội giỏi phẩm trà, không bằng cũng thử xem?” Ở kiếp trước, năm đó Dương Mạt cũng cùng Lục Vân đấu trà, nhưng các nàng đều không phải là đối thủ của Lục Vân.

Dương Mạt chịu ảnh hưởng của gia phong, cũng tự xưng là người văn nhã, mà cũng thấy cô cô nhà mình góp một châu sai làm phần thưởng, không nên để người ngoài không công chiếm tiện nghi. Cho nên nàng đã sớm nóng lòng muốn thử, cho dù là Lâm Cẩm Dung không khuyên nàng, nàng cũng sẽ đứng lên, chính là giờ phút này Lâm Cẩm Dung khuyên nàng, đẩy nàng về phía trước, sự xuất hiện của nàng cũng hợp tình hợp lý, mà cũng không phải là người cố ý cùng người khác tranh cường háo thắng. [bánh ít đi, bánh quy lại], nàng cũng mời Lâm Cẩm Dung: “Ta nhớ rõ tỷ cũng ham thích mấy thứ này, chúng ta cùng tham gia?”

Ở kiếp trước Lâm Cẩm Dung vì mối quan hệ của mẫu thân và phụ thân, từ trước đến nay luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, chỉ sợ gây họa vào thân, đối với trường hợp này cơ hồ đều lặng yên không một tiếng động ngồi ở một bên làm quần chúng, cho nên năm đó nàng mặc dù tự tin Lục Vân không phải là đối thủ của nàng, nhưng cũng chưa từng đứng ra tham dự. Nhưng hiện tại thì sao, nàng có tâm tư bất lương, muốn đánh bại Lục Vân, muốn Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân hận nàng. Lập tức liền cúi đầu cười nhẹ nói:

“Giang Nam nhĩa sĩ rất nhiều, Vân biểu muội từ Giang Nam đến, kiến thức rộng rãi, lại được danh sư chỉ điểm, ta tài nghệ không tinh, không dám đứng lên, chỉ sợ sẽ mất mặt.”

Dương Mạt vừa nghe, lòng tranh cường háo thắng càng trỗi dậy, hơi hơi nhướn mày, thấp giọng nói: “Thật là không có đạo lý! Rõ ràng chưa biết hơn kém thế nào, đã muốn cúi đầu trước người khác, còn chưa tham gia đã nhận thua, thật sự là không có tiền đồ! Tính tình này thật khiến người khác buồn bực, ta thật sự không nhịn được, tỷ không muốn tham gia cũng phải tham gia.”

42. Chương 42: Đấu Trà 2

Sự tình phát triển theo dự đoán của nàng, Dương Mạt quả nhiên muốn ép buộc nàng cùng tham gia, Lâm Cẩm Dung cũng là sợ run, hóa ra lúc trước trong mắt người khác tính cách nàng uất ức khiến người ta sinh giận dỗi sao? Đang cân nhắc, Dương Mạt một tay kéo nàng đứng dậy, lớn tiếng cười nói: “Còn có nhóm ta. Chúng ta cũng tham gia náo nhiệt! Không biết Lục gia Đại bá mẫu có đủ trà cụ hay không?”

Dương Mạt đứng dậy nghênh chiến, vốn cũng nằm trong dự kiến của Lâm Ngọc Trân, chỉ có Lâm Cẩm Dung thật sự là ngoài ý muốn. Lâm Ngọc Trân có chút kinh ngạc nhìn chất nữ nhi nhà mình, nhưng thấy nàng bị Dương Mạt gắt gao nắm tay, thần sắc có chút sợ sệt, liền biết là bị Dương Mạt mạnh mẽ ép buộc. Vì vậy thăm nghĩ, chất nữ mặc dù nghe nói thối sáo hay, cũng yêu thích pha trà, tài danh lại không hiển lộ, nghĩ đến một thời gian dài nhốt mình trong nhà, tiếp xúc với người khác cũng không nhiều, kiến thức không rộng, cũng sẽ không có bao nhiêu tài cán.

Lập tức không để ở trong lòng, cười nói: “Có, có, như thế nào không có? Mau mau bố trí! Nhiều người mới náo nhiệt, còn có ai muốn tham gia nữa không a?” Thấy không còn ai lên tiếng trả lời, liền nói với Dương thị: “Mặt mặt nhà tỷ tính tình thật sự hào sảng! Ta rất thích.”

Dương thị mỉm cười nhìn chất nữ, thản nhiên nói: “Nàng sao, nửa điểm không biết nặng nhẹ, hôm nay để A Vân giáo huấn nàng một hồi, cho nàng biết thế nào là sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, thu liễm bớt sự kiêu ngạo.”

Lâm Ngọc Trân đối với Lục Vân tin tưởng tràn trề, lại nói: “Cái gì sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân a, rõ ràng chỉ là tiểu hài tử vui đùa mà thôi, chưa chắc đã đảm đương nổi.”

Khi nói chuyện, sớm đã có người thỉnh nữ kỹ đang biểu diễn trên sân khấu lui xuống, rất nhanh đem lên khay trà, bàn trà làm bằng gỗ anh tử, cống xúc trà (giống như một cái thìa bằng gỗ hay một ống tre vát một đầu để lường trà trước khi đổ vào ấm), ấm trà bằng bạc, đồ móc bã trà làm bằng trúc, tăm thông vôi bằng bạc, kẹp chén làm bằng vàng (để gấp chén khi tráng nước sôi cho vệ sinh và không phỏng tay), chén trà, đĩa trà bằng bạc, nước sôi để pha trà, muỗng nhỏ bằng vàng, bình vưng chai để đun sôi nước được đặt chính giữa.

Lục Vân được nha hoàn hầu hạ rửa tay trong một bồn nhỏ sứ trắng, đốt hương trong lư hương bằng sứ men xanh, bên môi mang theo một tia mỉm cười, vươn tay ra thỉnh Lục Dương Nhi, Dương Mạt, Lâm Cẩm Dung: “Các vị tỷ tỷ, mời.”

Lâm Cẩm Dung nâng bước đứng dậy, góc áo lại bị người khác nhẹ nhàng kéo lấy, nàng cúi đầu, thấy Lâm Lục tiểu thư mỉm cười nhìn nàng, thấp giọng nói: “Tứ tỷ tỷ, ta vừa rồi cùng Thất muội cá xem ai sẽ thắng, tỷ sẽ không để ta thua chứ?”

Lâm Thất cầm một hạt dưa ném vào miệng, nói: “Tứ tỷ, tỷ đừng để ý nàng, nàng cá tỷ thua! Tỷ thắng đi, cho tức chết nàng.”

Ánh mắt Lâm Cẩm Dung chậm rãi đảo qua trên hai gương mặt giống y hệt nhau, Lâm Thất như cũ ương ngạnh kiêu ngạo, Lâm Lục trong vẻ ngọt ngào mang theo tính kế thâm ngoi, nhưng mục đích đều giống nhau, đều muốn nàng thắng, đứng nhất trong lần biểu diễn này. Nguyên nhân cụ thể cũng không nói rõ, nhưng nàng biết Lâm Lục chưa bao giờ chịu thiệt, lúc này nàng không trả lời, cười nhẹ rút góc áo khỏi tay Lâm Lục, đi lên phía trước.

Mọi người ngồi xuống, Lâm Cẩm Dung đem trà cụ cùng nước pha trà nhất nhất nhìn qua, thấy trà cụ trước mặt không chỗ nào không phải là cực phẩm chuyên dụng, nước là nước suối ở Huệ Sơn, trà là cống phẩm

long phượng đoàn, các thứ chuẩn bị ấy nữ hài tử đều giống hệt nhau, cũng không có gì gian trá, có thể thấy được mẫu tử Lâm Ngọc Trân vô cùng tin tưởng vào bản thân.

Lục Vân nhiều năm trước đã không phải là đối thủ của nàng, nay càng không phải. Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Vân khuôn mặt phần non liếc mắt một cái, thầm nghĩ một tiếng thực xin lỗi. Tay hơi hơi giương lên, đã có Lệ Chi tiến lên hỗ trợ. Lâm Cẩm Dung lắng đọng tâm tư, thần sắc chuyên chú, thủ hạ trầm ổn, trong lòng trong mắt chỉ có việc pha trà. Tráng nước sôi, hong trà, nghiền trà, nấu trà, mọi việc chu toàn, một tay nghiền, một tay canh lửa.

Hong: Trà bánh đầu tiên thường được hong qua lửa để loại bỏ hết nấm mốc và côn trùng. Hong cũng tạo cho trà thành phẩm có hương vị.

Nghiên: Bánh trà được làm vỡ và nghiền ra thành bột.

Nấu: Người ta cho bột trà vào nước nóng, đun sôi và làm nổi bọt bằng một dụng cụ khuấy trước khi dùng.

Bước đầu tiên đổ nước sôi vào ấm đun sôi, lấy ra một lượng trà đã được nghiền nhuyễn để trong bát, giữ nguyên cánh tay, chỉ đảo cổ tay nhẹ nhàng khuấy, dần dần nước bắt đầu sôi lăn tăn, bọt nổi lên bốn phía, giống như sơ tinh kiêu nguyệt. Bước thứ hai khi nước sôi lăn tăn có những bọt nổi lên như mắt cá thì ra sức khuấy rồi ột chút muối vào, bọt nổi lên giống như châu ngọc quang minh; Bước thứ ba thấy nước sôi như tiếng suối reo, bọt nước giống như những hạt ngọc bằng pha lê thì cho trà vào, dùng sức khuấy khiến cho trong ngoài thấm nhuần, màu trà dĩ nhiên lộ ra sáu bảy phần; Bước thứ tư để lửa to, khuấy chậm, bọt trà màu sắc rực rỡ, sóng nước nổi lên sùng sục; Bước thứ năm đổ một thìa nước lã vào để “trần” trà và làm cho nước hồi phục lại nguyên dạng, nhẹ nhàng khuấy đảo, bọt trà giống như tuyết ngưng đọng, hương trà tỏa ra bốn phía; Bước thứ sáu hãm trà, tay nhẹ nhàng phát động; Bước thứ bảy nước sôi bình lặng, mờ ảo lay động, trà đục lại chìm sâu, mãnh liệt, ngưng mà bất động.

Lâm Cẩm Dung hết sức chăm chú, hành văn liền mạch lưu loát, tay hơi gơ lên rồi dừng lại, trong chén đựng trà sáng sủa nở ra một đóa hoa mai, nhũ khí bốc hơi, giống như thực giống như huyền hoặc. Toàn trường lặng ngắt như tờ, giấy lát phát ra một trận cú đầu than nhẹ. Lục Dương Nhi đã sớm dừng lại động tác, hết sức chăm chú nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, Dương Mạt ha ha cười, bỏ quên việc đấu trà, nói: “Ta nhận thua.” Chỉ còn lại có Lục Vân mặt đỏ hồng, vẫn cố chấp nhìn chăm chăm chén trà nhỏ trước mặt mình, chỉ thăm cầu bọt nước trong chén kia đừng vội tan đi, kiên trì trong chốc lát.

Bởi vì Lâm Ngọc Trân đã sớm nói qua, ai để lộ ra màu nước trong trước sẽ thua, cũng không bao hàm ý nghĩa động tác pha trà của ai đẹp mắt hơn giống như hình hoa mai trong chén kia, cho nên tất cả mọi người không tiện đưa ra lời bình phẩm, nói là ai thắng ai thua.

Giấy lát, trong chén trà của Lâm Cẩm Dung đóa hoa mai kia dần dần tan ra, chỉ dư lại chút bọt màu trắng. Lại qua một chút nữa, không biết là ai thấp giọng nói: “Đã lộ ra nước trong!” Tiếp theo Lục Vân bên kia phát ra một tiếng vang nhỏ, Lục Vân ngẩng đầu lên, hơi hơi hồng mắt, còn miễn cưỡng nở một nụ cười thăm đạm, thanh âm run rẩy nói: “Ta thua, Tứ biểu tỷ chân nhân bất lộ tướng, tài nghệ thật giỏi!”

Lâm Cẩm Dung than nhẹ một tiếng, mặc dù có chút gian trá, vì kiếp trước ở tầm tuổi này nàng cũng chưa thể khiến nước trà ngưng tụ ra bọt nước hình hoa mai, nhưng chắc chắn có thể kéo dài thời gian lâu hơn Lục Vân, cho nên trên mặt nàng cũng không có gì là xấu hổ, chỉ lộ ra một chút bất an, nhỏ giọng mà rõ ràng nói: “Đa tạ Vân muội muội! Ta cũng nhờ may mắn.”

Lục Vân miễn cưỡng cười, cúi mắt thấp giọng nói: “Là tài nghệ của ta không bằng người, tỷ tỷ không cần khiêm tốn.” Nàng tuổi còn nhỏ, bị thua bởi người khác, có thể có khí độ này thật không dễ, cho nên mọi người đối với nàng sinh vài phần thương hại cùng bội phục. Có điều thắng bại đều có đạo lý, nàng xác thực không bằng Lâm Cẩm Dung, lấy độ tuổi này của Lâm Cẩm Dung mà nói, có thể làm được như vậy, chính là thiên tài, thắng một cách tuyệt đối.

Tất cả mọi người đều nhìn sang Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Cẩm Dung, lộ ra một nụ cười cứng đờ quái đản, chậm rãi nói: “Thật sự là tài nghệ giỏi giang!” Tuy rằng nàng đã cực lực che giấu, nhưng ngữ điệu cứng nhắc ai cũng có thể nhận ra.

Cặp song sinh hưng phấn mà nháy mắt với nhau, Lâm Ngũ và Văn thị thì quay đầu trách cứ nhìn Lâm Cẩn Dung, oán nường vì sao cướp đi sự nổi bật của Lục Vân.

Lâm Cẩn Dung cúi mắt, vẻ mặt bất an cùng áy náy. Trong lòng lại đang mừng thầm, nường làm hỏng chuyện của Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân lúc này xem như chân chính hận nường. Nói vậy về sau Lục gia lại mời khách, mặc kệ nường đến hay là không đến, cũng sẽ không còn ai ép buộc nường. Thật là tốt.

Chợt nghe Tri châu phu nhân Tống thị “Ha” một tiếng cười, lớn tiếng nói: “Đều là tiểu cô nương giỏi giang! Lâm Tứ tiểu thư kĩ thuật cao hơn một bậc, thắng mà không kiêu ngạo; Lục Tam tiểu thư đại lượng, trải qua một thời gian, tất sẽ đại thành; Dương tiểu thư hào sảng lưu loát, đều là các tiểu thư đáng quý!”

Nường cố gắng nói ra những lời này để không khí đỡ xấu hổ, Dương thị cũng theo cười mắng Dương Mạt: “Nha đầu kia không hiểu chuyện, tài nghệ không tinh, mọi người thiên vị rồi, nường chỉ tham gia góp vui, nhiều loạn sự thanh tịnh của mọi người, khiến mọi người chê cười! Còn khen nường nữa sao, theo ta thấy, nên mắng nường mới đúng.” Lời này mang theo vài phần áy náy, là vì Dương Mạt cứng rắn kéo Lâm Cẩn Dung tham gia đấu trà, phá hỏng tính toán của mẫu tử Lâm Ngọc Trân mà nói cho Lâm Ngọc Trân nghe.

Lâm Ngọc Trân đã hồi phục lại tinh thần, hai mắt nhìn thẳng Lâm Cẩn Dung, làm một bộ dạng không thêm để ý đại khí đại lượng, từ ái cười nói: “Chất nữ nhi ngoan lại đây! Để cô cô trao phần thưởng cho con.”

Lâm Cẩn Dung vốn không phải vì mấy trang sức vàng ngọc này, vì vậy cũng không định thu nhận, lập tức tiến lên trong suốt thi lễ, cười nói: “Ta hôm nay tuy rằng thắng, nhưng đúng là may mắn, ngược ngùng lấy phần thưởng của các vị trưởng bối.”

Khá lắm vừa khiêm tốn nhưng cũng có chút ngạo khí! Thật sự giống nường của nường, nửa điểm không muốn chịu khổ, nửa điểm không chịu khuất phục. Ngày xưa tại sao mình lại không nhận ra. Lâm Ngọc Trân khoe môi hàm một tia châm chọc, ngữ khí lại vô cùng thân thiết: “Hài tử này, mặc kệ như thế nào, con thắng chính là thắng, làm sao có đạo lý trả lại? Con có tiền đồ, cô cô rất cao hứng. Đừng không hiểu chuyện như vậy, mau tới đây cầm đi, đừng từ chối nữa, sẽ bị coi là hẹp hòi.”

Nếu nường thắng những người khác, Lâm Cẩn Dung tin tưởng Lâm Ngọc Trân nhất định vô cùng cao hứng, nhưng người mà nường thắng là tâm can bảo bối của Lâm Ngọc Trân, là vận mệnh của nường. Lâm Ngọc Trân khí lượng hẹp hòi, lúc này cười có bao nhiêu thân thiết, nhưng cũng có bấy nhiêu chán ghét nường. Nếu nói không lấy phần thưởng chính là không có khí độ, chính là hẹp hòi, vậy xin miễn thứ cho kẻ bất tài, nường sẽ nhận lấy, mấy thứ này ít nhất cũng đáng mấy vạn tiền đây.

Lâm Cẩn Dung liền cười tiến lên, Lâm Ngọc Trân mang theo vài phần không cam lòng cùng phần hận, đau lòng đặt vào trong tay Lâm Cẩn Dung.

Trong nháy mắt, Lâm Cẩn Dung vô cùng muốn để Lâm Ngọc Trân trượt tay, đem châu sai thủy tinh đắt tiền rơi trên mặt đất mà vỡ nát, giống như kiếp trước lúc Lâm Ngọc Trân cố ý vô tình, làm rơi chén trà nường dâng lên cho nường ta, mắng nường một chút việc nhỏ cũng không thể làm tốt. Nhưng nghĩ tới nếu làm như vậy, sẽ gây thù hằn cho Đào thị, cũng vô duyên vô cớ khiến nhóm nữ quyến đang ngồi đây chế giễu, đối với tương lai của mình cũng có ảnh hưởng, đành phải nhịn xuống, hành lễ tạ ơn Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân đi đầu, Dương thị, Tống thị đều thực hiện lời hứa, đều tự đem phần thưởng của mình giao cho Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung nhất nhất hành lễ, giao cho Lệ Chi, đón nhận đủ loại ánh mắt lui về chỗ ngồi cũ.

Dương thị vì muốn bù lại sai lầm mà Dương Mạt vô tình gây ra, lại nhắc tới nường đã nghe nói Lục Vân được học với danh gia, vẽ tranh đẹp, viết chữ tốt, sao không để mọi người xem một chút? Lâm Ngọc Trân giả ý chối từ vài lần, sau đó gọi người chuẩn bị giấy bút, để Lục Vân vẽ tranh viết chữ.

43. Chương 43: Lạc Mai 1

Lần này Lâm Ngọc Trân cũng không dám mạo hiểm tìm lá cây để làm nền cho dóa hoa hồng Lục Vân nữa, mọi người cũng thức thời, đều tĩnh lặng xem Lục Vân viết chữ vẽ tranh. Lục Vân được cổ vũ tinh thần, muốn tìm lại thể diện, ngay tại đương trường vẽ hoa mai, còn đề một câu thơ do chính nường nghĩ ra.

Công bằng mà nói, với độ tuổi này của nàng đã là rất khá, chuyên tâm bồi dưỡng tài nghệ, cũng có linh khí. Vì thế mọi người đều khen ngợi nàng gấp bội, Lâm Ngọc Trân trên mặt rất cục cựa cũng tươi cười thật tâm, nhiệt tình tiếp đón mọi người tiếp tục dùng trà đàm thoại.

Thừa dịp đang náo nhiệt, Lâm Ngũ sầm mặt đứng trước Lâm Cẩm Dung nói: “Tứ tỷ tỷ, tỷ ra đây, ta có việc muốn nói với tỷ.”

Lâm Cẩm Dung thấy rõ thần sắc Lâm Ngũ, hơi hơi có chút giật mình.

Lâm Ngũ lòng đầy căm phẫn, vẻ mặt bất bình. Lâm Cẩm Dung hoàn toàn khiến Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân mất vui, nàng vốn nên cao hứng, nhưng đó là trong tình huống không gây ảnh hưởng tới ích lợi bản thân nàng, vì vậy giờ phút này, người mà nàng ghét nhất chính là Lâm Cẩm Dung.

Lâm Ngũ thật sự thích Lục Giam đến mức này rồi sao? Thậm chí không chút do dự với tới vì Lục Vân ra mặt? Kinh di qua đi, Lâm Cẩm Dung ngược lại có chút buồn cười: “Ngũ muội muội có chuyện gì?”

Lâm Ngũ thở phì phì nói: “Ta có việc muốn hỏi tỷ, tỷ có ra đây không? Nếu không về sau cũng đừng cầu ta giúp tỷ nữa.”

Lệ Chi nghe vậy, cực kỳ tức giận, Ngũ tiểu thư này sự cho rằng bản thân lúc nào cũng ra mặt giúp đỡ tiểu thư hay sao! Tuy nàng giúp Lâm Cẩm Dung rất nhiều việc, có tâm muốn che chở Lâm Cẩm Dung, tiếc rằng thân phận thấp kém, trong trường hợp đặc thù, nếu nàng lên tiếng mở lời sẽ khiến người khác chê cười Lâm Cẩm Dung, đành phải dấn sát vào người Lâm Cẩm Dung, khấn trương nhìn Lâm Ngũ.

Cặp song sinh ở một bên cắn hạt dưa, trong mắt mang ý cười, chờ xem diễn.

Dương Mạt thản nhiên quét mắt nhìn Lâm Ngũ một cái, trong mắt lộ ra vài phần hiểu rõ cùng mỉa mai, vội kéo nhẹ tay áo của Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Đỏ mắt ghen tị, đừng để ý nàng!”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt, trầm mặc một lát, rồi lại ngẩng lên nhìn Lâm Ngũ cười nhẹ: “Được.” Sau đó im lặng đập khẽ lên đầu vai Dương Mạt, dẫn đầu đi ra bên ngoài.

Ra ngoài Thính Tuyết các, Lâm Ngũ một bên phủ áo choàng, một bên chỉ vào rừng mai vàng đằng trước: “Chúng ta đi đến đó.” Lại lạnh lùng nói với đám người Lệ Chi, Tín Nhi: “Các người đều ở lại chỗ này, không được đi theo.” Sau đó đi trước làm gương.

Lâm Ngũ không có ý tốt lại đang rất tức giận, Lệ Chi cùng Quế Viên đều có thể nhận ra, hai người không khỏi lo lắng hỏi ý tứ Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư?”

Lâm Cẩm Dung bình thản hướng các nàng cười: “Các người chờ ở chỗ này, không có chuyện gì đâu.” Nói xong cũng nắm thật chặt áo choàng màu lam của mình, im lặng đi theo.

Lúc này tuyết đã rơi nhỏ hơn, trong rừng mai vàng im ắng một mảnh, trên cành mai tỏa hương thơm ngát, tuyết đọng như những viên ngọc. Tuyết rơi xuống đất dày khoảng hai tấc, chân vừa giẫm xuống xóp tới lún nhẹ một chút.

Lâm Ngũ buồn bực thở phì phì đi phía trước, Lâm Cẩm Dung nhắc váy, kiễng chân đi bằng mũi, khiến hai bàn da nai dưới chân dẫm lên mặt tuyết thành một khe hở kéo dài, nhìn lại, giống như ở trên tuyết dùng sợi tơ màu đen thêu nên một đường viền hoa, không khỏi mỉm cười.

Lâm Ngũ đi tới chỗ sâu nhất trong rừng rồi đứng lại bên cạnh một gốc cây mai, hít sâu một hơi, xoay người, trầm mặt nói: “Tứ tỷ tỷ! Tỷ rất không hiểu chuyện!” Lời còn chưa dứt, đã thấy rõ ràng hành động của Lâm Cẩm Dung, mặt từ đỏ chuyển sang trắng bạch, càng thêm phẫn nộ, thanh âm cũng cao hơn: “Tứ tỷ tỷ, tỷ nhìn xem dáng vẻ của tỷ đi!”

Lâm Cẩm Dung đứng lại, nâng mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn Lâm Ngũ: “Bộ dáng của ta làm sao? Ta có chỗ nào đắc tội Ngũ muội sao? Muội làm gì phải tức giận như vậy?”

Tròng mắt đen láy của nàng ánh lên dưới màn tuyết trắng xóa, hơi hơi có màu lam, lạnh lẽo giống như hàn băng, khóe môi hồng nhạt hơi hơi nhếch, mang theo vài phần hiểu rõ cùng mỉa mai.

Lâm Cẩm Dung như vậy vô cùng xa lạ, Lâm Ngũ chưa bao giờ từng thấy qua, nàng có chút nghi hoặc, lại có chút sợ hãi theo bản năng, nhưng từ trước đến nay nàng luôn biết cách khống chế cảm xúc vì vậy cuối

cùng vẫn nói ra không chút do dự: “Tỷ đương nhiên hiểu ý của ta. Tỷ đã làm sai, tỷ đã quên trước khi xuất môn tổ mẫu đã công đạo thể nào với chúng ta sao? Tỷ nhìn lại mình xem, nào có nửa phần bộ dáng tiểu thư khuê các?”

“Tổ mẫu nói, muốn chúng ta phải khiêm tốn thủ lễ, có đúng vậy hay không?” Lâm Cẩm Dung vươn tay hái xuống một đoá mai vàng đang hé nở ở gần nàng, cầm trên đầu ngón tay nhẹ nhàng thưởng thức: “Như vậy, ta không khiêm tốn thủ lễ sao? Ta có chỗ nào không giống tiểu thư khuê các? Tuy rằng muội là muội muội, nhưng chỉ cần muội nói ra đạo lý, người làm tỷ tỷ như ta cũng sẽ tiếp thu. Ngũ muội cứ nói đi, ta nghe.”

Lâm Ngũ có chút xấu hổ ảo não, không biết là do hận Lâm Cẩm Dung thái độ khinh mạn không coi nàng ra gì, hay là hận Lâm Cẩm Dung châm chọc nàng làm muội muội không hiểu quy củ, lại muốn giáo huấn tỷ tỷ. Vì vậy không khỏi hậm hực nói: “Tỷ biết rõ hôm nay cô cô mở ẩm lộ hội là cố ý chuẩn bị vì Vân biểu muội, tỷ không hỗ trợ thì thôi, vì sao còn muốn nhảy ra quấy rối? Tỷ có được vinh quang, lại khiến cô cô tức giận, Vân biểu muội thương tâm. Cô cô cùng Vân biểu muội rộng lượng, không cùng tỷ so đo, tỷ lại không biết hối cải, còn ngồi ở đó cùng người khác nói nói cười cười, dương dương tự đắc, thật sự hơi quá đáng!”

“Hóa ra Ngũ muội là vì điều này mà tức giận.” Lâm Cẩm Dung mí mắt bất động, trầm giọng nói: “Nếu nói tới việc hôm nay là ta cố ý, quá trình thể nào muội rất rõ ràng, cô cô cùng Vân biểu muội cũng chưa trách cứ ta, vậy mà muội đã muốn đi trước một bước trách cứ ta. Muội nói ta dương dương tự đắc, kia cũng là ảo tưởng của chính muội mà thôi.”

Lâm Ngũ dậm chân hận nói: “Tỷ dám nói không phải tỷ cố ý? Cho dù tham gia đấu trà không phải xuất phát từ ý muốn của tỷ, vậy sau đó vì sao tỷ lại cố ý tạo ra bọt nước hoa mai kia để bắt nạt Vân biểu muội? Có thể thấy được tỷ chính là cố ý! Tỷ rắp tâm bất lương! Tỷ muốn trở nên nổi bật!”

Lúc trước thời điểm Lâm Ngọc Trân dặn dò nàng hỗ trợ việc ngày hôm nay, người đã nắm tay nàng lời nói thăm thía khen ngợi nàng là hải tử ngoan có hiểu biết, nói thích nàng nhất. Hiện tại, nàng chẳng những không lập được công, còn phạm vào sai lầm. Việc này qua đi Lâm Ngọc Trân có thể sẽ oán trách nàng — biết rõ Lâm Cẩm Dung tài nghệ cao cường cũng không báo trước, không ngăn cản Còn có, một người ngày thường có vẻ không bằng nàng, đột nhiên trong lúc đó trở nên cao siêu hơn nàng, bảo nàng sao có thể tâm bình hòa khí mà tiếp nhận đây? Lâm Ngũ trong lòng kích động tức giận.

“Ngũ muội.” Lâm Cẩm Dung tất nhiên sẽ không thừa nhận nàng chính là cố ý, chỉ thở dài: “Muội hiểu lầm ta rồi. Vân biểu muội cùng ta không oán không cừ, ta sao lại bắt nạt nàng? Rắp tâm bất lương là tội danh lớn, đắc tội với cô cô cùng biểu muội đối với ta có lợi gì chứ? Muội cũng biết con người của ta thường là vậy, lúc làm việc luôn chuyên tâm chủ định thăm nghĩ làm cho tốt, những thứ khác đều không màng đến. Lúc ấy trong đầu không suy nghĩ gì cả, tự nhiên mà thành công như vậy, kỳ thật ta cũng hối hận sợ hãi, nhưng không còn kịp nữa rồi, cho nên ta mới nói không cần phần thưởng này, cũng tỏ rõ là mình may mắn, nhưng dù sao việc đã phát sinh, cô cô không nên cho ta, ta cũng không còn cách nào khác, cũng không thể không nhận khiến cô cô mất mặt.”

Lâm Cẩm Dung vốn tính cách cũng là như vậy, nhưng lần trước trong thọ yến của Lâm lão thái thái khi nàng gây ra sự tình, ngay cả mẫu thân của mình cũng nói nàng là tinh linh, ngày thường không nhận ra, chuyện này sao có thể nói là vô tình? Rõ ràng là bày ra đã lâu. Lâm Ngũ oán hận: “Ta quản tỷ thể nào được, tỷ phải đến nhận lỗi với cô cô và Vân biểu muội. Bằng không ta trở về sẽ nói lại với tổ mẫu, về sau không để tỷ đến làm khách nữa! Làm hại cô cô cũng không thích chúng ta.” Nói xong đôi mắt liền đỏ, thanh âm cũng trở nên nghẹn ngào.

“Muội đừng khóc, nếu để người ta thấy, ta càng không thể giải thích rõ.” Lâm Cẩm Dung buông đoá hoa mai trong tay, để nó nhẹ nhàng rơi xuống tuyết: “Ta sẽ đến nhận lỗi với cô cô và Vân biểu muội. Nói với các nàng, chuyện này không hề liên quan đến muội.” Nói xong, xoay người bước đi.

Lâm Ngũ vội gọi: “Tỷ đứng lại! Không thể đi lúc này. Tỷ thấy tỷ làm loạn chưa đủ hay sao a?” Lúc này đi không phải là trước mặt mọi người và vào miệng Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân sao? Lâm Cẩm Dung âm hiểm nếu trước mặt mọi người nói ra là mình bảo nàng đi nhận lỗi, mình cũng xong rồi!

Lâm Cẩm Dung liền dừng cước bộ, nhíu mày thản nhiên nhìn Lâm Ngũ: “Này không được, kia cũng không được, vậy muội rốt cuộc muốn ta làm thể nào đây? Ngũ muội, ta bình thường nghe lời muội, nhưng muội cũng không thể khinh người quá đáng.”

“Ai ô ô, hóa ra Ngũ tỷ ôn nhu đoan trang hiền thực lại hung hăng như vậy a, đang giáo huấn bắt nạt Tứ tỷ chẳng.” Cặp song sinh vui cười từ phía sau dọc theo dấu chân hai người chậm rãi đi đến, đứng lại sau lưng Lâm Cẩm Dung, Lâm Lục như cũ chỉ cười không nói lời nào, Lâm Thất thì nhàn nhàn nói: “Tứ tỷ, tỷ không biết nàng vì sao lại tức giận như vậy đúng không? Ta nói cho tỷ nghe. Có một loại người, người tốt không làm, lại muốn đi làm một con chó xun xoe vẫy đuôi, chó làm không được liền xoay ngược lại cắn người nói nàng không làm một con chó ngoan.....”

“Kèo kẹt!” Cách đó không xa truyền đến thanh âm để hài dẫm trên tuyết, có một dấu chân từ phía xa kéo dài đến gần sau một khối núi đá, phía trước chỉ thấy ngô cắt, không thấy đường đi, có thể thấy được người còn đứng đó. Lâm Cẩm Dung nhíu nhíu mày, xoay người bước đi: “Đều bớt tranh cãi đi. Hôm nay ta gây ra sai lầm, thì sẽ đến chỗ tổ mẫu linh phạt. Muốn theo ta cùng nhau bị phạt, thì cứ việc tiếp tục âm ỹ.”

Lâm Lục trông mắt vừa chuyển, kéo Lâm Thất lại còn đang muốn nói chuyện, hướng tới Lâm Ngũ ngọt ngào cười: “Ngũ tỷ tỷ, vừa rồi cô cô phải người đi chung quanh tìm muội đó.”

Lâm Ngũ tuy rằng không thực sự tin lắm, nhưng cũng không dám không đi, chỉ đành dùng sức vò khăn tay, cắn cắn môi oán hận trừng mắt nhìn mấy người một cái, sau đó bước nhanh ra ngoài rừng mai.

Lâm Lục nhanh chóng đuổi kịp Lâm Cẩm Dung, cười nói: “Tứ tỷ tỷ, tỷ khi nào thì lợi hại như vậy? Lại có thể tạo ra một đóa hoa mai, thật là giỏi nha, chúng ta từ trước cũng không biết. Nhưng tỷ cũng rất hiểu thắng, ta cá tỷ thua, tỷ lại càng muốn thắng. Với tính cách này, cô cô cùng Vân biểu muội cũng không sẽ thích tỷ.”

“Trong lúc đó ta cũng không nghĩ nhiều như vậy.” Lâm Cẩm Dung cực kỳ nghiêm túc nói: “Nhưng ta kỳ thật đã sớm có thể tạo ra đóa hoa, chính là không có cơ hội để các muội biết mà thôi.”

“Chuyện này tỷ tuy là vô tình, nhưng sẽ có người không cho là như vậy.” Lâm Lục tốt bụng nói: “Cô cô cùng Vân biểu muội đều là người thông cảm, sẽ không trách tỷ. Nhưng có người nhất định sẽ nói xấu về tỷ, đem mọi lỗi lầm đều đổ lên người tỷ, tỷ phải cẩn thận nga. Tỷ xem, có người đến tìm tỷ kia.” Nói xong chỉ chỉ đằng trước, kéo Lâm Thất đi lên phía trước, không quên nói thêm một câu: “Tỷ tỷ tốt, ta đứng về phía của tỷ, về sau trăm ngàn lần nên nhớ hôm nay ta đã đối tốt với tỷ thế nào.”

44. Chương 44: Lạc Mai 2

“A Dung!”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu, thấy Dương Mạt và Tri châu tiểu thư, mang theo đám người Lệ Chi tươi cười đi về phía bọn họ, liền cười nói: “Sao muội lại tới đây?”

Dương Mạt nói: “Bên trong náo nhiệt quá chừng, ta không quen, vừa mới nghĩ đến việc đi dạo, ta liền rủ nàng đi tìm tỷ. Đi đi, dẫn chúng ta đi thăm vườn mai nhà cô cô của tỷ đi?”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt cười nói: “Sợ là khiến muội thất vọng rồi, số lần ta đến đây không nhiều lắm, cũng không quen.”

Dương Mạt liền cười nói: “Có liên quan gì chứ? Chúng ta tùy tiện đi dạo là được rồi.”

Lâm Cẩm Dung vốn không có tâm tình đi thăm chốn cũ, nhưng đảo mắt nghĩ tới một khả năng khác, vì vậy cũng nghe theo. Nàng rất thích Dương Mạt, Dương Mạt từ nhỏ được sủng ái, tuy rằng ngây thơ, cũng rất quang minh đại khí, chưa bao giờ bắt nạt nàng. Có điều Dương Mạt vốn là người Giang Nam, sang năm tới sẽ bị đưa trở về chờ gả đi, ban đầu các nàng còn gửi thư cho nhau vài lần, đưa lễ vật, nhưng sau đó nàng mọi chuyện không như ý, dần dần chặt đứt liên lạc với Dương Mạt. Có thể cùng bằng hữu cũ du ngoạn, nàng cũng rất cao hứng, huống chi có lẽ... Cũng không nhất định — tuy rằng không dễ dàng, nhưng đường đi cho tới bây giờ đều là mình mưu tính, vận may sẽ không vô duyên vô cớ rơi xuống trên người ai.

Ba người tản bộ vô mục đích, Lâm Cẩm Dung cùng Dương Mạt tùy ý nhàn thoại, Tri châu tiểu thư tuổi còn nhỏ, cũng thích vui đùa, không thích phong cách của hai người, liền kêu nha hoàn đi theo, hướng tới một bên ngạch tuyết hái mai.

Dương Mạt cười nói: “Một thời gian ngắn không gặp, tài nghệ pha trà của tỷ lại cao siêu đến vậy, ta không thể nào đuổi kịp. Sao có thể luyện được như vậy? Dạy ta đi, truyền thụ cho ta một ít kinh nghiệm.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Trong khuê phòng tịch tịch không có chuyện gì làm, nhàn rồi tĩnh tọa thử biểu diễn pha trà, quen tay hay việc mà thôi.” Lời này của nàng cũng là thật tình, tiên sinh đời sau, ai cũng như thế.

Người của Ngô gia cùng hai nhà Lục, Đào có quan hệ, Dương Mạt cũng biết được chuyện hai nhà Lục Lâm, cũng hiểu được tình cảnh gian nan của Lâm Cẩm Dung, nghe vậy chẳng những không nghĩ nàng giấu tài, còn đồng tình nhìn nàng: “Có một số việc tỷ đừng để ở trong lòng. Ta hiểu được tỷ không phải cố ý, kỳ thật hẳn nên trách ta.”

Lâm Cẩm Dung da mặt càng ngày càng dày lúc này rốt cục không chế không được đỏ ửng, vội vàng xua tay nói: “Không trách muội, là do ta không đúng mực...”

Dương Mạt nhéo một cái lên tay nàng, cười nói: “Không cần phải nói, ta đều hiểu được. Tỷ cái gì cũng tốt, chính là tính tình này quá thành thật.” Lại nhỏ giọng cẩn thận nói: “Tỷ sẽ không trách ta nói chuyện bộc trực chứ?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Làm sao có thể?” Chuyện trên thế gian thật sự là kỳ quái, có đôi khi người ngoài so với thân nhân nhà mình còn biết sẵn sàng hơn. Nàng trước kia không rõ, giờ phút này đã có chút hiểu được, vô luận là đối với một người tốt như thế nào, đều dễ dàng có thói quen coi việc đó là đương nhiên, càng thân thiết, lại càng đòi hỏi, mà càng đòi hỏi lại càng trở nên hà khắc. Người ngoài thì sao, góc nhìn khác biệt, cũng không có quan hệ lợi hại, cho nên ngược lại có vẻ nhiệt tâm hào phóng hơn hẳn.

Dương Mạt chỉ về phía trước: “Tỷ xem, mấy biểu ca đang đứng ở kia.”

Hai người Lục Giam, Ngô Tương đang đứng dưới tàng cây một gốc mai cổ thụ lớn nhất cách đó không xa, cũng đang nhìn về phía các nàng.

Hoa mai đang đua, trên nền tuyết in bóng thân hình thanh nhã tuấn tú của hai thiếu niên trẻ tuổi.

Ngô Tương đeo tiểu quan (mũ) màu bạc, mặc kiện cẩm bào sắc xanh nhạt viền lông chồn trắng, dưới chân đi hài màu đen, trong tay đang cầm một cành mai vàng, tươi cười nhạt nhẽo, tư thái phong lưu, thật không hổ là thiếu niên tài tử hàng đầu ở Bình Châu.

Lục Giam thì mặc một kiện tố cẩm bào sắc xanh đậm viền lông chồn trắng, trên búi tóc đơn giản cài một cây trâm bạch ngọc, bên hông đeo ngọc bội ti thao màu xanh, chấp hai tay sau lưng, hơi nghiêng mặt nhìn về phía Lâm Cẩm Dung. Không biết là bởi vì thời tiết rét lạnh, hay do có tuyết trắng làm nền, màu da của hắn trở nên lạnh lẽo như ngọc, đôi mắt cũng càng tối tăm. Hắn cũng không có vẻ phong lưu rõ rệt như Ngô Tương, lại giống như cây trúc đứng trong tuyết, khiến người ta nhìn thấy mà khó quên.

Ánh mắt Lâm Cẩm Dung chậm rãi đảo qua trên mặt hai người, không biết người vừa mới tránh sau núi đá nghe lên tỷ muội các nàng nói chuyện có thể là một trong hai người này hay không?

“Nhị ca, các huynh ở đây đạp tuyết ngắm mai sao?” Dương Mạt cầm tay Lâm Cẩm Dung, cười dài đi tới, nghiêng đầu nhìn về phía Lục Giam, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Huynh chính là Lục Giam? Ta là Dương Mạt, biểu muội của Ngô Tương, cũng đến từ Giang Nam.”

Lục Giam hơi hơi gật đầu, lộ ra một tia cười nhợt nhạt: “Hạnh ngộ.”

Khó trách Lâm gia tỷ muội đều diên cả rồi, Dương Mạt hơi hơi sững sốt, lập tức buông tay Lâm Cẩm Dung ra, chấp tay sau lưng vây quanh Lục Giam đi một vòng, rồi đứng lại, sờ sờ mũi, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung mỉm cười, cũng không nói lời nào.

Lâm Cẩm Dung lại hiểu được ý tứ của nàng, liền không có ý tốt hoàn trả lại Dương Mạt một nụ cười mà người ở bên ngoài nhìn thấy cũng không hiểu. Nếu là thiếu niên nam tử bình thường khác, bị hai thiếu nữ vây xem, còn quý dĩ tươi cười như thế, cho dù là không xấu hổ ảo não cũng sẽ tò mò, nhưng Lục Giam lúc ban đầu còn lộ ra vẻ mặt không hiểu, lập tức cũng chỉ lẳng lặng nhìn hai người liếc mắt một cái, tùy ý để hai người nhìn ngắm, ngoài ra trên mặt cũng không có biểu tình nào dư thừa, vẫn thong dong tự nhiên.

Nhưng thật ra Ngô Tương lại thấy không thuận mắt, cười mắng: “Dương Mạt, muội lại nghịch ngợm gây sự!”

“Ta chỉ đang tò mò vị ca ca này vừa trở về liền tài danh hiển hách có bộ dạng gì thôi.” Dương Mạt quyết miệng: “Nhị ca, huynh cũng chỉ biết mắng ta nghịch ngợm gây sự, cũng không biết khen ngợi ta hai câu hay sao?”

Ngô Tương cầm cành mai vàng trong tay phe phẩy, nhìn Lâm Cẩn Dung lẳng lặng đứng một bên, nói: “Chính muội không chịu thua kém, còn muốn được khen ngợi? Cũng không biết xấu hổ, vừa rồi muội lại gây rắc rối đúng không?”

“Nhị ca huynh lại đây!” Dương Mạt thấy hấn đã biết được chuyện đấu trà vừa rồi, thu liễm thần sắc cố ý quấy rối nghịch ngợm này, có chút không được tự nhiên liếc Lục Giam, chạy tới kéo Ngô Tương đứng sang một bên, thấp giọng nói: “Huynh ở trước mặt người ta nói cái này làm gì? Ta gặp rắc rối, nhưng ta cũng không phải cố ý hại Lâm Tứ tỷ a.”

Ngô Tương hết sức lông bông cười: “Ta cũng không có ý trách muội, nhà bọn họ nếu dám gọi người đấu trà, cũng nên chuẩn bị tâm lý bị thua, khiến người khác nhường nhịn mới có thể đạt được tài danh, thật không bằng cút chó!”

Dương Mạt không tiếng động cười to, cũng không ngại hấn thô lỗ, ngược lại dùng sức vỗ bờ vai của hấn, cười nói: “Cũng chỉ có huynh mới dám ngông cuồng như vậy! Nhưng Lục Vân khí độ vẫn vô cùng tốt, tuy rằng vẫn thua kém ta một chút, nhưng chúng ta làm khách nhà người ta, cũng nên để lại mặt mũi cho chủ nhân. Huynh và Lục Giam là bạn tốt, trước mặt của hấn huynh nói về vấn đề này, không sợ hấn tức giận chứ?”

Ngô Tương lạnh nhạt nói: “Hấn muốn tức giận đó là chuyện của hấn, ta chỉ là nghĩ như vậy, cũng cho rằng đây là đúng.” Tuy rằng đã thu liễm rất nhiều, nhưng trong lời nói vẫn không thể che giấu được cuồng ý.

Dương Mạt thở dài: “Nhị ca, tính tình này của huynh a...”

“Ta cũng chỉ trước mặt các muội mới như vậy.” Ngô Tương cũng không để ý, chỉ nhìn bóng dáng Lâm Cẩn Dung nói: “Thật sự không nghĩ tới nha đầu Lâm Tứ này nửa ngày không nói một tiếng lại có trà nghệ giỏi như vậy. Lục Giam nói nàng thổi sáo cũng hay hơn ta.”

Dương Mạt vừa thấy bộ dáng của hấn, biết vị biểu ca kiêu ngạo này không phục, liền mỉa mai cười nói: “Nếu không, hai người tỷ thí đi. Lâm Tứ nếu có tài danh, cũng sẽ không ngại so tài.”

Ngô Tương thản nhiên nói: “Muội có chủ ý gì vậy?”

Dương Mạt nói: “Chủ ý không ít, nhưng cũng không biết nơi nào có sáo, Lục Vân chắc hấn là có, nhưng ta vừa đắc tội nàng, không muốn đến mượn nàng.”

Ngô Tương không nói một lời lấy ra hai cây sáo từ trong người ra.

Dương Mạt cắn răng nói: “Ta còn nói người ta hôm nay chưa từng thỉnh nam khách, sao huynh đã nóng lòng đi đến, còn mang theo sáo, hóa ra đã sớm hạ quyết tâm muốn tìm cơ hội so tài?”

Ngô Tương cũng không phủ nhận: “Ta trước kia có nghe nàng thổi qua, rõ ràng không bằng ta.”

Hai huynh muội ở bên kia lặng lẽ nói chuyện, bên này Lâm Cẩn Dung chuyên chú nhìn ngắm một đóa mai vàng cách đó không xa, thậm chí ngay cả đóa mai vàng kia có mấy cánh hoa, từng dấu vết trên cánh hoa nàng đều thấy rõ ràng. Ánh mắt nàng chăm chú nhìn mai vàng, ngay cả cách đó không xa thanh âm Tô Chân (Tri châu tiểu thư) đang ồn ào muốn nha hoàn hái hoa xuống cũng có thể nghe thấy rành mạch.

Chợt nghe Lục Giam thấp giọng nói: “Tứ biểu muội, nghe nói hôm nay muội pha trà, điếm ra một đóa hoa mai nở rộ. Tuổi còn nhỏ đã có tài nghệ này, muội thật sự có bản lĩnh.” Trong giọng nói mang theo vài phần bội phục.

Nàng có bản lĩnh sao? Nàng ở trong mắt hấn không phải cho tới bây giờ đều là người vô dụng nhất sao? Nàng là thê tử vô dụng, không thể khiến hấn vui vẻ; Nàng là mẫu thân vô dụng, không thể bảo hộ tính mạng của con mình; Nàng là nhi tử vô dụng, vừa không thể khiến thân mẫu của hấn cùng dưỡng mẫu hòa

thuận chung sống, lại khiến mẫu thân phụ thân huynh đệ của hắn đề phòng nàng như đề phòng kẻ cướp; Nàng lại là tỷ tỷ vô dụng, thường xuyên bắt hắn phải thay nàng biện giải dần xếp cho bào đệ hay gây rắc rối của nàng; Nàng thậm chí không thể quản lý thủ hạ nha hoàn, để nha hoàn leo lên giường hắn, vũ nhục hắn. Tóm lại, nàng rối tinh rối mù, không hề có một chút hữu dụng.

Lâm Cẩm Dung chậm rãi quay đầu, nhìn Lục Giam, mang theo vài phần khiêu khích cùng địch ý: “Ta thật có lỗi khiến cô cô cùng biểu muội thất vọng, nhưng ta thực không phải cố ý.” Nàng trong miệng nói lời xin lỗi, trên mặt kiêu ngạo tự đắc lại rất rõ ràng, nếu Lâm Ngọc Trân nhìn thấy, chỉ sợ sẽ hung hăng tát nàng một cái mới có thể hết giận.

Lục Giam hơi hơi nhíu mày, nhìn Lâm Cẩm Dung chăm chú, một lát sau mới nói: “Muội không cần phải cảm thấy có lỗi. Thắng liền thắng, có tài cũng không phải lỗi của muội. Trong thiên hạ này, quang hoa của tài năng không nên bị che giấu.” Hắn dừng một chút, có chút do dự nói: “Muội không cần phòng bị ta, ta không phải người như vậy.”

Thật sự là buồn cười, người nàng muốn phòng bị nhất lại nói nàng không cần phòng bị hắn, hắn không phải người như vậy. Lâm Cẩm Dung trong lòng đột nhiên tức giận, nàng châm chọc nói: “Vậy Nhị biểu ca nên nói rõ, huynh thấy ta nghĩ rằng huynh là dạng người gì? Ta vì sao phải phòng bị huynh?”

Lục Giam không giải thích, lại dùng một ánh mắt đồng tình thương hại nhìn Lâm Cẩm Dung.

Hắn đáng thương nàng! Nàng bị hắn thương hại! Còn có hành động nào có thể đả thương lòng tự tôn hơn so với việc bị người mà mình thống hận nhất nhìn bằng ánh mắt đồng tình này?! Lâm Cẩm Dung hận không thể dùng móng vuốt cào rách khuôn mặt tuần tú của hắn. Sự thật chứng minh, nàng có huyết thống tảo bạo của Đào thị, nhưng không có dũng khí không biết sợ hãi của Đào thị. Bởi vậy Lâm Cẩm Dung chỉ có thể nhìn thẳng Lục Giam, ghét cay ghét đắng nói rõ ràng: “Đừng nhìn ta như vậy, ta ghét nhất bị người khác nhìn bằng ánh mắt như thế! Tự cho bản thân biết mọi thứ, kỳ thật cái gì cũng không biết. Đối trá!”

45. Chương 45: Lạc Mai 3

Không ai lại thích người ghét mình, cũng không hiểu biết mà giẫm đạp lên ý tốt của mình, thái độ như vậy của Lâm Cẩm Dung thật sự khiến người ta giật mình cùng phản cảm. Lục Giam đầu tiên là ngẩn ra, lập tức nhíu mày trầm mặc nhìn Lâm Cẩm Dung, sắc mặt càng trắng bệch, ánh mắt càng tăm tối, môi cũng mím chặt gao hơn. Người nào quen hắn đều biết, hắn đang tức giận.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên cũng biết, nàng đón nhận ánh mắt Lục Giam nâng cằm lên khinh miệt tà nghệ nhìn hắn. Nàng cho tới bây giờ cũng không phải là nữ tử yêu kiều, có thể làm nũng, hay thích làm nũng, tuy rằng yếu đuối im lặng nhường nhịn, nhưng cũng có sự kiêu ngạo cùng tự tôn, chẳng qua sự kiêu ngạo cùng tự tôn của nàng chỉ có thể dùng vẻ trầm mặc cùng ánh mắt khinh miệt biểu lộ ra mà thôi.

Nàng còn nhớ rõ, biểu tình của nàng lúc này là điều Lục Giam oán hận nhất, hóa ra nàng và hắn còn có thể cãi nhau, lúc nàng mệt mỏi vô thức, chỉ cần thể hiện tư thế này, hắn sẽ ghét cay ghét đắng đẩy cửa rời đi, nàng cũng có thể được yên tĩnh một lúc. Mà chuyện nàng làm hôm nay, chính là muốn khiến Lâm Ngọc Trân, Lục Vân, Lục Giam từ nay về sau không muốn nhìn thấy nàng nữa, cho nên có thể chọc ấy người này phiền chán bao nhiêu, nàng sẽ làm bấy nhiêu.

Lục Giam không biểu hiện ra phần nộ kịch liệt như trong ấn tượng của Lâm Cẩm Dung, lúc ban đầu kia bởi vì bị nàng tự dưng mắng chửi mà sinh ra phần nộ, sau đó, mày càng nhíu chặt, còn mang theo một tia hoang mang.

Lâm Cẩm Dung cũng thật sự hoang mang. Hắn không phải sẽ khinh thường cười lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, về sau nhìn thấy nàng liền né tránh ba thước sao? Vì sao sự việc gì cũng không lần lượt diễn ra như nàng suy nghĩ cùng mưu tính?

“Hai người đang nói gì vậy?” Dương Mạt từ sau lưng đi tới, đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay Lâm Cẩm Dung, thân thiết đem cằm đặt ở trên đầu vai của nàng, một đôi mắt thông minh to tròn tò mò dạo qua một vòng trên mặt hai người. Không thu được hiệu quả như dự kiến, Lâm Cẩm Dung cũng thập phần tự nhiên thu hồi cằm, ngoái đầu nhìn lại với vẻ vô hại hướng tới Dương Mạt cười: “Đang nói chuyện đầu trà vừa rồi.”

Khóe mắt liếc qua, chỉ thấy ánh mắt Lục Giam đặt ở trên mặt nàng vẫn chưa thu hồi, chính là biểu tình hoang mang kia càng sâu.

Hắn đại khái thật không thể ngờ một người có thể biến sắc mặt nhanh như vậy đi? Lâm Cẩm Dung âm thầm cười lạnh, trở mặt như lật sách, điều này là nàng học được từ hắn. Dương Mạt cũng rất thông minh không hề truy vấn, mà chỉ cười nói: “Vừa rồi có người nói, hắn nghe người ta nói tỷ thối sáo hay hơn hắn, hắn không phục, muốn cùng tỷ tỷ thí một phen, tỷ có nguyện ý không?”

“Ta... “Lâm Cẩm Dung mới nói một chữ, đã bị Dương Mạt vươn một ngón tay đặt lên môi nàng, lúc lắc đầu cười nói: “Không cho phép chối từ, chối từ chính là người nhát gan.”

Người nhát gan. Lâm Cẩm Dung cúi đầu ung dung cười, lập tức ngẩng đầu nói: “Kỳ thật ta không bằng Ngô Nhị ca, mà tình cảnh hôm nay cũng không tiện. Thật sự khó mà tỷ thí, về sau cũng không phải không có cơ hội, cần gì phải ngay tại đây?”

“Về sau?” Dương Mạt đề cao thanh âm: “Về sau chúng ta lớn lên, làm sao còn có thể có cơ hội như bây giờ ghé vào một chỗ gặp mặt nói chuyện? Mùa thu sang năm, biểu ca sẽ đi Thái Minh phủ dự thi, chỉ sợ rất nhanh sẽ đóng cửa khổ công ôn luyện, không thể dễ dàng xuất môn. Mà tính tình của hắn tỷ không phải không biết, vốn không coi ai ra gì, không thích người khác giỏi hơn mình. Nhũn nhặn không bằng bạo lực, chính là hôm nay.” Nàng đề thấp thanh âm: “Tỷ thối thật hay, nếu thắng hắn, sẽ có tài danh.... nói không chừng đối với tỷ cũng có chút ưu việt, ít nhất mấy muội muội của tỷ sẽ không dám ở trước mặt tỷ ngông cuồng.”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ. Thiên chân như Dương Mạt, trong nữ nhân trên thế gian này, không phải ai cũng có thể được như nàng, bình thản hăm mộ bá phục người khác. Bất quá, hôm nay chuyện khác người nàng làm đã quá nhiều, cũng không thiếu một chuyện này, cứ tỷ thí, lại có chút thú vị. Lâm Cẩm Dung cũng không nhìn Lục Giam, nhướn mày cười: “Tỷ thí thế nào đây?”

Dương Mạt nói: “Có điều chỉ có vài người chúng ta thì không vui, nhiều người mới náo nhiệt. Hai vị ca ca ở đây chờ, đợi chúng ta đi gọi bọn tỷ muội tới đập tuyết ngắm mai, sau đó sẽ tỷ thí.” Nói xong lớn tiếng nói với Tô Chân đang vui đùa cách đó không xa: “Chân Chân, đi thôi! Chúng ta đi lấy điểm tâm ngon rồi chơi tiếp.”

Tô Chân “Uy” một tiếng, bỏ nha hoàn lại chạy tới, nắm tay Dương Mạt, đi theo Dương Mạt cùng với Lâm Cẩm Dung hướng về phía Thính Tuyết các. Mắt thấy sắp đến Thính Tuyết các, Dương Mạt công đạo Lâm Cẩm Dung: “Đợi lát nữa tỷ đừng nói gì cả, cứ để ta.”

Trong Thính Tuyết các lúc này không khí náo nhiệt mà hòa hợp, Lâm Ngũ lôi kéo Lục Vân, cùng Lục Dương Nhi và các nữ hài tử khác ngồi cùng một chỗ, thấp giọng nói gì đó, người người đều là vẻ mặt tươi cười. Vừa thấy ba người Lâm Cẩm Dung tiến vào, Lâm Ngũ thu liễm tươi cười trên mặt, hơi hơi lộ ra chút khinh thường, Lục Vân lông mi run rẩy, đứng dậy nhiệt tình tiếp đón: “Tứ tỷ tỷ, Dương tỷ tỷ, Tô Chân muội, mau tới đây nói chuyện.”

Dương Mạt hướng nàng khoát tay áo, đẩy Lâm Cẩm Dung đi qua: “Tỷ qua sưởi ấm đi, ta qua đây một lát.”

Lâm Cẩm Dung cũng bước đến, không e dè ngồi xuống, liếc mắt nhìn Lâm Ngũ, cười nhìn Lục Vân, thấp giọng nói: “Vân biểu muội, ta...” Lục Vân nhanh rủ lông mi, đánh gãy lời của nàng: “Tứ tỷ tỷ đa tài đa nghệ, ngày sau thỉnh chỉ giáo ta nhiều hơn mới đúng, đừng giấu tài.”

Giấu tài? Lâm Cẩm Dung cười, còn chưa mở miệng, chợt nghe Lâm Ngũ thở dài bên cạnh: “Lòng dạ của Vân biểu muội thật sự là vạn dặm mới tìm được một người.”

Chúng nữ nghe vậy, tuy là sắc mặt khác nhau, nhưng đều gật đầu đồng ý. Lục Vân buông mắt, nhỏ giọng nói: “Các tỷ muội đừng khen ngợi ta, kém hơn phải chịu thua mới là lẽ phải.”

Lâm Thất miệng chu ra làm biểu tình thống khổ tới cực điểm, Lâm Lục bất động thanh sắc nhéo nàng một cái, trước hướng tới Lục Vân mỉm cười gật gật đầu, lại có ý tứ khác nhìn thoáng qua Lâm Cẩm Dung, ý bảo Lâm Cẩm Dung nhìn xem bộ dạng nịnh nọt của Lâm Ngũ, sau đó tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Khi nói chuyện, Dương Mạt cười tủm tỉm chạy tới nói: “Đi, đi, đi, ra bên ngoài thôi. Lúc này tuyết đã ngừng, Lục gia bá mẫu đáp ứng cho chúng ta bày bàn tiệc trong rừng mai để ngắm tuyết thưởng mai, các

vị bá mẩu cũng đều đáp ứng rồi, ai không sợ lạnh thì cùng đi.”

Các nữ hài tử đang ngồi đây đều tầm mười hai đến mười bốn tuổi, là độ tuổi hoạt bát hiếu động, nghe vậy đều đứng dậy, nũng nịu kêu to nha hoàn ma ma hầu hạ lấy ra áo choàng cùng lò sưởi cầm tay, theo nhau đi ra bên ngoài.

Lại nói Ngô Tương nhìn theo thân ảnh của đám người Lâm Cẩm Dung đi xa dần, tò mò hỏi Lục Giam: “Người sao lại đắc tội với Lâm Tứ muội vậy?”

Lục Giam lắc đầu: “Ta cũng không biết.” Hắn bắt quá là lúc trước ngẫu nhiên nhìn thấy Lâm Ngũ ép Lâm Cẩm Dung nhận lỗi Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân, lại thấy Lâm Cẩm Dung bị buộc cũng rất bất đắc dĩ, liền ám chỉ nàng không cần lo lắng, hắn sẽ thay nàng hướng Lâm Ngọc Trân nói lời chu toàn mà thôi. Ai ngờ lại có kết cục như vậy, nàng đối với hắn giống như kẻ thù vậy, sự ghét cay ghét đắng cùng hận ý không phải cố ý giả vờ, khiến người ta vừa buồn bực lại kỳ quái.

“Làm trò! Không biết?” Ngô Tương căn bản không tin: “Phẩm tính của Lâm Tứ muội ta là rõ ràng nhất, ôn hoà hiền hậu thoái nhượng, hơn nữa, yêu nhất là tức sự ninh nhàn (nhân nhượng để tốt đẹp về sau), sợ nhất là gây chuyện thị phi. Từ trước đến nay, ta chỉ nhìn thấy nàng ngày ấy vì Thất đệ của mình mà biểu lộ ra vẻ mặt như vậy. Người nếu không hung hăng đắc tội nàng, nàng sao lại đối đãi với người như vậy? Nàng nha, chỉ sợ là đối đãi với cỏ hoa ven đường cũng khách khí vài phần hơn so với người. Sợ là người lúc trước một mình chạy vào trong rừng, cùng Lâm Ngũ bắt nạt nàng chăng?” Vừa nói còn bốn cọt chớp mắt vài cái.

Nói hắn không bằng cỏ hoa, cùng Lâm Ngũ bắt nạt Lâm Cẩm Dung, lời này cùng với biểu tình kia của Ngô Tương làm cho người ta thập phần không vui, Lục Giam không khỏi hờn giận, nhưng cũng không lên tiếng giải thích, chỉ thản nhiên nhìn Ngô Tương liếc mắt một cái: “Người không tin lời của ta, nói nàng thổi sáo không bằng người, thế nào cũng phải so tài với nàng, ta cá là người hôm nay nhất định sẽ thua!”

Ngô Tương trên mặt mang theo ý cười thản nhiên, coi như không thèm để ý, trong mắt lại lóe hai đốm lửa: “Được! Chúng ta liền cá cược! Ta nếu thua, bộ sách dạy đánh cờ kia chính là của người! Nếu ta thắng... Vậy bộ sách quý đó của người chính là của ta! Người dám hay không dám?”

Lục Giam suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Ngô Tương cười ha ha, giống như đã nhìn thấy bộ sách trân quý hiếm có mà hắn sưu tầm hồi lâu cũng chưa sưu tập đầy đủ đã trở thành vật trong lòng bàn tay vậy.

Lục Giam bên môi lộ ra một tia cười nhẹ khó mà nhận ra, Ngô Tương nhất định sẽ hối hận học máu. Nghĩ đến đây, hắn lại nhíu mày, Lâm Cẩm Dung, người người nói nàng ôn hoà hiền hậu trầm mặc, hắn mỗi lần thấy nàng đều là giương nanh múa vuốt, kể cả khi bị đám người Lâm Ngũ bức bách, tuy rằng bất đắc dĩ lại có thể nhận ra nàng kỳ thật cũng không sợ, mà là đang mặt lạnh chê cười. Nàng vì sao chán ghét hắn như vậy? Là vì Lâm Ngọc Trân? Hay là vì nguyên nhân khác?

Chợt thấy nha hoàn của Dương Mạt vội vàng chạy tới, hành lễ cười nói: “Tiểu thư bảo nô tỳ nói với Nhị thiếu gia, các nàng ở Trúc đình phía nam đã chuẩn bị bàn tiệc, thỉnh người thổi sáo, rồi nàng sẽ sai người đến thỉnh hai vị.” Dương Mạt lo lắng cực kỳ chu toàn, song phương chỉ là vô tình gặp phải, so với việc nàng không chút che giấu biểu lộ ra đã gặp gỡ hai người tại rừng mai, để Lâm Cẩm Dung cùng Ngô Tương tỷ thí thổi sáo càng hợp tình hợp lý hơn. Ngô Tương liền cười: “Nha đầu kia thật lắm mưu ma chước quỷ.” Từ trong lòng lấy ra hai cây sáo, nhìn ngắm kỹ, rồi chọn một cái, đem khăn lụa tuyết trắng lau qua, đặt ở bên môi thử âm, dồn khí vào đan điền, rồi thổi lên. Lục Giam ở một bên chuyên chú theo dõi hắn điều khiển biến ảo, tay giấu trong áo không tự giác cũng chuyển động theo. Ngô Tương thổi đến chỗ cao hứng, vô tình nhìn thấy động tác nhỏ của Lục Giam, mày nhướn lên, cố ý xoay người đi, không để Lục Giam nhìn thấy mình điều khiển như thế nào.

Hai người đều còn trẻ khí thịnh lại có tài, ở mặt ngoài mặc dù giao hảo, kỳ thật âm thầm tồn tại chi tranh. Ví dụ như chơi cờ, Ngô Tương có bộ sách hướng dẫn, từ nhỏ đã tập luyện, kĩ nghệ rất cao; Lục Giam cũng là người tính tình triền miên nghiên cứu, thua một lần không nản, tiếp theo, càng không ngừng yêu cầu đấu thêm, không vội không nóng nảy, thẳng đến khi Ngô Tương đầu choáng váng hoa mắt chóng mặt, thể lực chống đỡ hết nổi bị thua mới thôi. Đây rõ ràng chính là một tính xấu, những người khác lại cho rằng đây

là do Ngô Tương tính nhẩn nại không bằng Lục Giam. Ngô Tương căm giận đã lâu, hiện tại Lục Giam lại muốn học trộm tuyệt kỹ thổi sáo của hắn, hắn sẽ không để Lục Giam học được, trừ phi Lục Giam cầu hắn!

Lục Giam phát hiện hành động của Ngô Tương, cũng không nói lời nào, chỉ cúi mắt, hai tay giấu trong áo, lạnh nhạt nhìn về phía sâu trong rừng mai.

46. Chương 46: Thính Tuyết 1

Ngô Tương lặng lẽ nghiêng mặt nhìn động tác của Lục Giam, thấy hắn không nhìn mình, trên mặt cũng không có biểu tình tức giận hay xấu hổ, không khỏi cảm thấy có chút không thú vị, xoay người lại đối diện với Lục Giam tiếp tục thổi sáo, muốn Lục Giam lại nhìn mình, nhưng Lục Giam cũng không chịu liếc hắn một cái.

Một khúc nhạc kết thúc, quả nhiên lại có tiểu tỷ đập tuyết mà đến, trịnh trọng mời hai người: “Các tiểu thư đều ở Trúc đình đang thưởng tuyết ngắm mai, nghe thấy tiếng sáo, đều thực kính nể, ời nhị vị thiếu gia đi qua cùng nào nhiệt.”

Ngô Tương thu hồi cây sáo, mới bước được một bước, chợt nghe Lục Giam trầm giọng nói: “Lấy tâm tình này của ngươi, ngươi cũng đã thua nàng một bậc. Ngươi chắc chắn sẽ thua!”

Hắn lại càng muốn thắng! Ngô Tương giận dữ, dừng chân quay đầu nhìn về phía Lục Giam, Lục Giam cũng đã thi thi nhiên nhiên đi về phía trước.

Bên trong bảy tám chậu than bằng đồng dùng than bạc thản nhiên đổ rực, khiến Trúc đình gió lửa bốn phía vô cùng hoà thuận vui vẻ. Các thiếu nữ khoác áo choàng lông cừu, dùng lò sưởi cầm tay tinh xảo, ngồi vây quanh một chỗ nói chuyện đùa giỡn.

Phía sau có bọn nha hoàn đứng chắn gió, đằng trước có mỹ thực tinh xảo cùng trà nóng, giường mắt ngắm cảnh tuyết xinh đẹp, chớp mũi lại ngửi thấy hương thơm mát lạnh của mai vàng. Tình cảnh này, cho dù người có nổi lòng không vui như Lục Vân, Lâm Ngũ, cũng đều tươi cười thật sự.

Mà từ chỗ sâu bên trong rừng mai chậm rãi đi tới một đôi thiếu niên khiến mọi người hai mắt đều sáng lên. Có người tính cách hàm súc, chỉ vụng trộm liếc mắt một cái liền cúi đầu mỉm cười, có người lá gan lớn hơn một chút, ẩn nấp sau thân hình người bên cạnh, nhìn chằm chằm vào hai người.

Lâm Ngũ tự nhận là cùng hai người có quan hệ họ hàng, nên cũng quen thuộc hơn, liền đứng dậy nhiệt tình tiếp đón, dẫn tới ánh mắt hâm mộ của mọi người, trên mặt trong mắt không khỏi mang theo vài phần đắc ý.

Dương Mạt đột nhiên đứng dậy, chỉ vào phía góc lan can đối diện mọi người nói: “Nhị ca các huynh ngồi ở chỗ đó đi!”

Ngô Tương cười cười, theo lời ngồi xuống, Lục Giam không cần phải nói tới, cũng ngồi xuống chỗ đã chỉ định, nam nữ phân biệt rõ ràng, cách vài chậu than cũng bàn bày điểm tâm trà nóng.

Lục Vân mặc dù không lên tiếng, tự tay rót hai chén trà nóng, giao cho nha hoàn đưa tới trước mặt Ngô Tương cùng Lục Giam. Lục Giam ôm chén trà nóng trong tay, mỉm cười với nàng, Lục Vân cũng hoàn trả tươi cười, lập tức nhanh chóng liếc mắt nhìn Ngô Tương một cái, nhưng thấy Ngô Tương chỉ để ý nhìn Dương Mạt nháy mắt, Dương Mạt cũng là một bộ dáng như cụ bà, liền cúi đôi mắt, nhìn chằm chằm chậu than trước mặt, một đôi bàn tay trắng nõn vô ý thức vò khăn lụa trong tay.

Lâm Ngũ nhìn nàng, lại nhìn Ngô Tương, thấp giọng ho một tiếng, nhìn phía Dương Mạt: “Mạt mạt?”

Dương Mạt thanh thanh cổ họng, nói: “Nhị ca, vừa rồi mọi người nghe huynh thổi sáo, đều cảm thấy, khụ, khụ, là thiên ngoại chi âm, vô cùng hiếm có. Huynh có thể thổi lại một khúc cho chúng ta nghe được không?”

Các nữ hài tử đều chờ đợi nhìn Ngô Tương, thiếu niên tài tử hàng đầu ở Bình Châu. Lục Vân thì vò chặt khăn lụa trong tay.

Lâm Cẩm Dung thờ ơ lạnh nhạt, đột nhiên cảm thấy, nàng dường như phát hiện ra một bí mật nhỏ mà kiếp trước mình không biết.

Hiếm khi Ngô Tương đứng trước mặt nhiều nữ hài tử như vậy, nghe xong Dương Mạt khen ngợi câu “thiên ngoại chi âm” kia, nửa điểm không đỏ mặt, nửa điểm không khó xử, thần nhiên cười, rồi thở dài: “Chỉ là chút tài vật, nhiều loạn tai nghe của mọi người, thật sự quá mức hổ thẹn. Một người vui không bằng mọi người vui, nếu chỉ một người thối, không khỏi quá mức nhàm chán, như vậy đi, chúng ta bên này cử ra một người, bên kia các vị cũng cử ra một người, phân định thắng thua, có được không?”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, Lục Vân đang muốn mở miệng, Lâm Thất liền đi trước thanh thúy nói: “Được a, được a, chúng ta trước tiên sẽ cử Ngũ tỷ! Nàng cũng biết thổi sáo!”

Vì thế tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Ngũ, Lâm Ngũ tức giận mặt đỏ hồng, oán hận nhìn Lâm Thất, đồng cứng nói: “Ta không ra.” Rõ ràng muốn nàng xấu hổ trước mặt mọi người. Nàng bắt quá theo Lâm Cẩm Dung học chưa được nửa tháng, còn chưa nhập môn Đào thị đã bị bệnh, Lâm Cẩm Dung cũng không có tâm tư cùng thời gian dạy nàng, nàng làm sao thổi ra được khúc gì?

Lâm Lục thiên chân vô tà cười nói: “Ngũ tỷ tỷ, tỷ cũng đừng khiêm tốn, trước đó vài ngày, chúng ta mỗi ngày đều nghe thấy tỷ thổi sáo, buổi sáng nào mà không luyện tập nửa canh giờ? Mà sáo của tỷ chính là sáo cổ Tứ tỷ tỷ đưa à, ra đi được không? Tứ tỷ tỷ?” Nói xong liền nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, muốn Lâm Cẩm Dung làm chứng.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên sẽ không vào hòa cùng với bọn họ, chỉ cười không nói.

Lâm Ngũ tức giận cắn cắn môi, ủy ủy khuất khuất, thỉnh thoảng nhìn Lục Vân: “Ta thật sự không thể, nếu là cái khác, ta sẽ có thể thử xem.”

Lục Vân trấn an nhìn nàng một cái, nhướn mày cười nói: “Thổi sáo là tài nghệ gia truyền của nhà Ngô Nhị ca, nhân tài ít ỏi. Ngô Nhị ca nếu không chê, ta nguyện ý dâng lên một khúc. Ta mặc dù học nghệ không tinh, nhưng cũng xem như thuần thực.”

“Tất nhiên không chê, bắt quá xin hãy để sau.” Giờ phút này Ngô Tương cả tâm tư đều muốn cùng Lâm Cẩm Dung quang minh chính đại tỷ thí một lúc, trước mặt mọi người thắng Lâm Cẩm Dung, khiến Lục Giam không còn lời nào để nói, làm sao còn cảm thấy hứng thú đối với đề nghị của Lục Vân nữa đây? Lập tức liền trực tiếp điểm danh Lâm Cẩm Dung: “Tứ biểu muội, muội đã học thổi sáo từ nhỏ, tại sao trốn tránh giả bộ không nói lời nào?”

Lâm Thất lập tức nhanh nhẹn nhanh miệng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Tứ tỷ tỷ nhà chúng ta từ nhỏ đã yêu thích thổi sáo, thổi rất hay.”

Lâm Cẩm Dung cũng không chối từ, chỉ nói: “Đáng tiếc ta không mang theo sáo.”

Ngô Tương lập tức từ trong tay áo lấy ra một cây sáo nói: “Ta có!”

Lục Vân nhìn Lâm Cẩm Dung, lại nhìn Ngô Tương, đột nhiên che miệng cười nói: “Ngô Nhị ca, huynh thật không chu toàn! Đồ huynh đã dùng qua, có thể nào để Tứ tỷ tỷ dùng?” Vậy không phải nam nữ trao nhận thì là gì?

Ngô Tương ngẩn ra, đang muốn nói sáo này là mới, lại nghe Lục Giam nói: “A Vân, trong phòng muội không phải có vài cây sáo sao? Lấy ra cho Tứ tỷ tỷ dùng đi.”

“Đi đến phòng ta lấy cây sáo tốt nhất, cầm của ta và ngọc tiêu của ca ca đến đây.” Lục Vân lập tức đáp ứng, lại ân cần hỏi mọi người: “Các vị tỷ tỷ muội muội có thích nhạc khí gì không? Ta sai người đem đến.”

Ngày thường học mấy thứ này để làm gì? Không phải là vì một ngày kia có thể hiển lộ trước mặt người khác sao? Lập tức có người muốn tiêu, có người muốn đàn tranh, lại có người muốn tỷ bà, cũng có người tỏ vẻ muốn mượn cầm của Lục Vân.

Lâm Cẩm Dung bắt đầu thổi một khúc [thánh tuyệt].

Tuyệt quang mai ảnh, thiếu nữ biểu tình trầm tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, như thần du cửu thiên, lại dường như đang chuyên tâm chú định, mười ngón tay nhỏ dài trắng nõn, từ từ thổi ra thanh âm như thiên âm, tuyết trắng mai vàng làm nền cho khúc sáo, hồng nhan như mộng, nhân sinh tịch mịch.

Sau đó, vô luận là ai dùng loại nhạc khí tấu lên thủ khúc gì, mọi người đều không còn quan tâm nữa. Các nàng chỉ nhớ rõ Lục Giam thật lâu không nói được lời nào, Ngô Tương vẻ mặt khiếp sợ, vẻ mặt không thể tin được, mặc dù có Lâm Ngũ lên tiếng hoà giải, nói là không phân cao thấp, Ngô Tương cuối cùng đứng dậy đối với Lâm Cẩn Dung thành tâm thành ý vái chào, cất cao giọng nói: “Ta thua. Tâm phục khẩu phục.”

Dương Mạt đắc ý vô cùng, giống như người thắng Ngô Tương là nàng vậy, hơi hơi cười nói: “Ai nha, Nhị ca huynh luôn coi thường các tiểu nữ tử, lúc này rốt cục đã có tiểu nữ tử thắng huynh một lần rồi!”

Lâm Cẩn Dung nghiêm mặt thành tâm thành ý làm lễ: “Đa tạ Ngô Nhị ca.” Điều này không thể so với lúc trước nàng thắng Lục Vân cũng không thấy thẹn thùng, đối với Lục Vân, nàng tự tin từ đầu tới cuối Lục Vân không phải là đối thủ của nàng, mà đối với Ngô Tương, nàng cũng là nhờ chuyện trọng sinh mà thắng hẳn.

Luận về tài nghệ, bọn họ xem như cùng có một danh sư, hẳn có thiên phú, nàng cũng có thiên phú, nhưng tuổi của hẳn so với nàng lớn hơn, chiếm được tiên cơ, lại là nam tử, nhiều năm xuất môn, nhãn giới tâm tình so với nàng rộng lớn hơn, khúc từ tâm sinh, nàng tất nhiên không phải là đối thủ của hẳn. Mà lúc này, nàng được trọng sinh, trải qua sinh tử, tài nghệ thành thạo, tâm tình khác biệt, đã sớm trưởng thành, tuy là vô tình, cuối cùng vẫn có lợi thế.

Ngô Tương lại không biết nguyên do trong đó, chỉ biết lúc trước mạnh miệng, giờ phút này hơi có chút xấu hổ. Nhưng hẳn từ nhỏ ngạo khí, chính là thua cũng có tư thái cực cao, chỉ cười nói: “Ngày khác ngu huynh tất nhiên lại hướng Tứ muội muội lãnh giáo.” Ý tứ thực trong sáng, hẳn tin tưởng hẳn sẽ không thua tiếp.

Lâm Cẩn Dung cười khỏ, lấy tính tình của Ngô Tương, về sau sợ là sẽ thường thường tìm nàng luận bàn. Bất quá như vậy cũng tốt, vẫn là một cơ hội.

Lục Giam trong mắt hiện lên mỉm cười, cầm ngọc tiêu, ý bảo Lục Vân: “Chúng ta huynh muội hợp tấu một khúc, vì mọi người thưởng.”

Lục Vân cúi mắt, yên lặng nhìn cầm cổ trước mặt, thanh âm trầm thấp chậm rãi nói: “Được.”

Tiếng đàn vang lên, tiếng sáo của Lục Giam cũng nhanh chóng đuổi kịp. Huynh muội hai người phối hợp thập phần tinh diệu thành thạo, Lâm Cẩn Dung nghe thấy rõ ràng, Lục Giam cố ý vượt qua tiếng đàn của Lục Vân, cố ý phụ trợ cho nàng. Vẫn giống như lúc trước, Lục Giam cùng Lục Vân cảm tình luôn tốt đẹp, sẵn sàng cho nhau, suy nghĩ cho đôi bên.

Một khúc kết thúc, cả sảnh đường đều ủng hộ. Các thiếu nữ hoài xuân nhin không được ngắm nhìn Lục Giam vừa mới thổi tiêu phong tư tiêu sái trở về chỗ cũ, Lâm Ngũ nhìn Lục Giam ánh mắt thêm phần nóng bỏng, Ngô Tương lại không có tinh thần, lười biếng vỗ tay vài cái rồi đứng dậy: “Ta còn có việc, cáo từ.” Sau đó đối với Lục Giam nói: “Ta sau khi trở về sẽ sai người đưa vật đó cho người.”

Lục Giam hướng mọi người hơi hơi gật đầu: “Ta đưa hẳn đi ra ngoài.”

Nhìn theo bóng dáng hai người đi dần xa, Lục Vân quay đầu nhìn Lâm Cẩn Dung, ánh mắt u buồn, tươi cười lại ngọt ngào: “Tứ tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại, về sau có cơ hội tỷ nhất định phải dạy ta, chớ giấu tài.”

Hôm nay Lục Vân là lần thứ hai nói với Lâm Cẩn Dung đừng giấu tài. Lâm Cẩn Dung tự biết sở tác sở vi của mình hôm nay rất khác biệt, lại không nghĩ ra mình còn có thể có lựa chọn gì khác, chỉ có thể lung tung gật gật đầu.

Lục Vân nhìn Lâm Cẩn Dung chăm chú, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra một tươi cười mơ hồ. Tươi cười này vô cùng quen thuộc, Lâm Cẩn Dung đột nhiên nhớ tới kiếp trước, Lục Vân từng vô số lần cười với nàng như vậy. Trong lúc điện quang hỏa thạch, có thứ gì đó nhanh chóng lóe qua trong đầu nàng, nàng kiệt lực muốn nắm bắt, nhưng lại không thể.

Lâm Cẩn Dung đang thất thần, đột nhiên thân mình bị người hung hăng đập một cái, tiếp theo bên người Lâm Cẩn Dung phát ra một tiếng thét chói tai, lại tiếp theo, Lâm Cẩn Dung đã bị một người khác đẩy ra, sau đó Lâm Cẩn Dung phần nộ chỉ vào nàng mắng: “Tứ tỷ tỷ, sao tỷ lại làm vậy, không phát hiện Lục tỷ ta đang uống trà sao? Tỷ muốn nàng bóng chết a!”

47. Chương 47: Thính Tuyết 2

Dương Mạt một tay ngăn giữa Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Thất, lớn tiếng nói: “Là lỗi của ta, là ta không cẩn thận đụng phải Dung Dung, Lâm Lục muội, để ta xem muội bị thương ra sao? Nhanh dùng tuyết làm nguội.”

Tâm phúc của La thị Thôi ma ma đi theo cặp song sinh vội vàng tách mọi người ra tiến lên, một tay đỡ lấy Lâm Lục, vội vàng nói: “Lục tiểu thư, bị thương làm sao?”

Lâm Ngũ chạy tới, bắt động thanh sắc đá Lâm Cẩn Dung một cước, đem nàng đẩy qua một bên, lo lắng nói: “Ta xem xem, ta xem xem! Chậc! Tứ tỷ tỷ, tỷ thật không cẩn thận. Vừa thắng Ngô Nhị ca, lại khiến tỷ cao hứng đến vậy”

Lâm Cẩn Dung giống như không hề nghe thấy lời nói khó nghe quá đáng của Lâm Ngũ, chỉ yên lặng nhìn Lục Vân. Nhưng nụ cười ấy của Lục Vân bỗng nhiên biến mất, trong chớp mắt, Lục Vân cũng mang vẻ mặt lo lắng đi tới: “Bị phỏng làm sao?” Lại lớn tiếng gọi nha hoàn: “Còn không chạy nhanh đi lấy thuốc bôi bôi đến?”

Lâm Cẩn Dung thu hồi ánh mắt, mặt hướng về phía Lâm Lục, ngữ điệu bình tĩnh, thanh âm rõ ràng: “Lục muội muội, xin lỗi, ta không phải cố ý. Vừa rồi là có người đột nhiên đụng phải ta, ta không chú ý.” Mùa đông này, trà sẽ nóng tới mức nào đây? Nàng bị người ta ám toán.

Lâm Ngũ cười lạnh: “Mặt mặt vừa rồi đã nói a, là nàng đụng phải Tứ tỷ, bắt quá Tứ tỷ đang nghĩ cái gì vậy? Hơn nửa ngày mới nhớ tới hỏi thăm muội từ nhà mình bị thương thế nào.”

Kỳ thật sự tình phát sinh đến bây giờ, cũng bắt quá chỉ trong nháy mắt mà thôi, từng câu từng chữ của nàng đều nhằm vào Lâm Cẩn Dung, bỏ ngoài tai lời của Dương Mạt. Dương Mạt nhìn Lâm Cẩn Dung không có biểu tình gì, biết nàng không muốn tranh cãi, lập tức âm thầm thở dài một tiếng, lớn tiếng nói: “Lâm Ngũ muội! Hiện tại chuyện mấu chốt là vết thương của Lục muội, không phải là thời điểm tranh cãi âm ỉ cùng truy cứu!”

Lục Vân kéo Lâm Ngũ một phen, Lâm Ngũ lúc này mới phần nộ ngậm miệng.

Lâm Cẩn Dung căn bản không để ý tới Lâm Ngũ. Trong mắt nàng, Lâm Ngũ đã hoàn toàn trở thành con ghê đang nhảy nhót vô cùng buồn cười. Ngay từ thời điểm trong rừng mai Lâm Ngũ muốn nàng đến nhận lỗi với mẫu tử Lâm Ngọc Trân, trong lúc đó quan hệ giả dối hòa thuận của các nàng đã hoàn toàn bị đánh vỡ, mà càng về sau một loạt bản tính của Lâm Ngũ càng lộ ra.

Bất ngờ nhất là biểu hiện của Lâm Lục, nàng không giận không ảo não, một tay kéo lấy Lâm Thất, nhìn Lâm Cẩn Dung cười: “Ta mặc đồ dày, nước trà cũng không nóng, bị thương không nặng, chính là da bị đỏ hồng một chút, bị hoảng sợ mà thôi, Tứ tỷ không cần lo lắng.” Lại rộng rãi đối với Dương Mạt nói: “Mặt mặt, cũng không phải tỷ cố ý, ta không trách tỷ, đừng tự trách mình.” Tiếp theo lại đối với mọi người trong suốt cười: “Thật sự là ngượng ngùng, là ta quá mức ngạo nhiên, khiến mọi người mất nhã hứng.”

Đương sự không truy cứu, những người khác muốn đục nước béo cò cũng không dám tự chủ trương. La hét âm ỉ sau một lúc, cuối cùng bình tĩnh trở lại. Rốt cuộc không còn ai có tâm tình ở đây chơi đùa, mọi người được nhóm nha hoàn ma ma vây quanh trở về Thính Tuyết các.

Chuyện như vậy không thể giấu giếm Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân rất nhanh sai người đưa Lâm Lục vào bên trong xem vết thương bôi thuốc, giữ ở lại Thính Tuyết các một lúc, Văn thị thấy hòn ngọc quý trên tay của Lâm lão thái thái và Lâm lão thái gia bị thương, sợ tới mức vã mồ hôi, toàn bộ hành trình sốt sắng, vô cùng gấp gáp khẩn trương.

Bởi vì sự tình có liên quan đến Dương Mạt, Dương thị khó tránh khỏi quát mắng Dương Mạt: “Sao lại không cẩn thận như vậy? Đang êm đẹp, sao lại đụng vào Lâm Tứ tiểu thư?”

Dương Mạt ủy khuất vạn phần, thấp giọng nói: “Ta cũng không biết a, ta đang ngồi, đột nhiên bị người phía sau đụng phải một cái, không kịp phản ứng, liền đụng phải A Dung. Đúng lúc khi đó Lâm Lục muội vừa vặn bưng trà, nhân duyên trùng hợp mới thành ra như vậy.”

Lâm gia các tiểu thư cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, Lâm Tứ có tài nhưng lại là đầu gối chất phác, nhà mình nhìn thì thông minh, cũng không có tâm tư lợi hại như vậy, hôm nay trong mọi chuyện nàng đều nổi bật, người khác không tính kế nàng thì tính kế ai? Dương thị trong lòng tuy rằng tin tưởng Dương Mạt, lại vẫn đang mắng nàng: “Đại tiểu thư, còn không cẩn thận như vậy. Nhanh nhận lỗi trước hai vị tỷ muội của Lâm gia đi!”

Lâm Ngọc Trân nhin xuống phiên chán ngăn cản: “Cũng không phải đại sự gì, rằng nanh cũng sẽ chạm vào đầu lưỡi, đừng quá hà khắc. Mạt Mạt nha, thật sự là người quang minh hào phóng, gặp chuyện dám chịu trách nhiệm, không tự bao biện, ta thật sự là thích. Hài tử tốt như vậy, muội đừng mắng nàng nữa. Nhìn xem, chịu ủy khuất rồi kìa, khiến ta thật đau lòng.”

Lâm Cẩm Dung ở một bên nghe, thần nhiên vẻn vẻn khóe môi. Nàng không phải ý chỉ mình chính là người phạm lỗi còn tự bao biện, không dám chịu trách nhiệm hay sao?

Dương thị thở dài: “Tỷ đừng khen nàng quá lời như vậy, nhà mẹ đẻ của ta có đến 7, 8 chất nhi, chỉ có một mình nàng là chất nữ, từ nhỏ luôn được nuông chiều, suốt ngày gây rắc rối, ta cũng không còn mặt mũi ở lại đây nữa, mang nàng trở về thôi. Mạt mạt, mau tới đây hành lễ Lục gia Đại bá mẫu đi.”

Dương Mạt quỳ gối hành lễ trước Lâm Ngọc Trân, xoay người nắm tay Lâm Cẩm Dung, thân mật dán bên tai Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Ta không thấy rõ là ai làm, cũng không hiểu được có phải là cố ý hay không, chờ ta trở về hỏi nha hoàn bên người, rồi sẽ nói với tỷ. Ta vốn có ý tốt, nhưng chung quy lại hại tỷ, thực xin lỗi. Tỷ nên cẩn thận một chút.”

Có được thứ gì đó nhất định phải trả giá, là bản thân nàng vội vàng nên bị hại mà thôi, đạo lý này Lâm Cẩm Dung cũng hiểu được. Lâm Cẩm Dung khẽ cười nói: “Mạt Mạt, ta trách ai cũng sẽ không trách muội. Ít nhiều cũng là muội làm chứng cho ta, nếu đổi lại là một người khác, không chừng sẽ không đứng ra nói mấy lời giúp ta.”

Dương Mạt thấy nàng không tức giận không ảo não, ngược lại còn có thể tươi cười, cũng thoải mái hơn rất nhiều: “Nói như vậy, tỷ ngược lại cảm kích ta sao?”

“Muội không tin sao? Ta hôm nay thực vui mừng, đều là nhờ muội.” Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Ta lần này đi, sợ là khá lâu sẽ không có cơ hội xuất môn, muội nếu trở về Giang Nam, đừng quên ta.”

Dương Mạt trầm mặc một lát, gắt gao cầm tay Lâm Cẩm Dung: “Ân!”

Lúc này Dương thị cùng Lâm Ngọc Trân đã hàn huyên xong, đi tới xoa đầu Lâm Cẩm Dung, thân thiết nói: “Dung Dung, Mạt Mạt không hiểu chuyện, hôm nay khiến con gặp không ít phiền toái, con nể mặt của ta, đừng so đo với nàng.”

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn Dương thị thần nhiên cười: “Mạt Mạt là bằng hữu tốt nhất của con.”

Dương thị vừa lòng gật đầu, sờ sờ đầu Lâm Cẩm Dung, muốn nói gì đó cuối cùng lại không nói, cùng Dương Mạt rời đi.

Lâm Ngọc Trân bực bội nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Dung nha đầu, con là tỷ tỷ, cũng không có tâm che chở bọn muội muội một chút, chỉ lo vui chơi. May mà Lục muội chỉ bị đỏ da, tính cách cũng hào phóng không yếu ớt, bằng không ta xem con ăn nói thể nào với Nhị bá phụ, Nhị bá mẫu? Ngày xưa thấy con tính tình thành thật hàm hậu trầm ổn, ai ngờ lại như vậy, không biết nặng nhẹ, không có chừng mực!”

Còn không biết tiến thoái, không biết giấu tài, khiến người chán ghét phiền não đi? Lâm Cẩm Dung hơi hơi gật đầu, nói: “Cô cô nói đúng, Cẩm Dung ngu dốt, xấu hổ vạn phần, sau khi trở về sẽ chuẩn bị hướng tổ mẫu thỉnh tội, diện bích tư quá. (tự vẫn lỗi lầm)”

Lâm Ngọc Trân thấy nàng nói hết những gì mình định nói, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì hơn, liền cá giận: “Quên đi, tuổi đã cao, bị tỷ muội các con âm ỷ, lỗi tai ta bây giờ ong ong, thật đau đầu. Để Tam tẩu dẫn các con đi về trước đi. Thực mất hứng!”

Văn thị vội đứng dậy, cung kính nói: “Vâng, cô cô.”

Lâm Ngũ vô cùng không cam lòng, oán hận trừng mắt nhìn Lâm Cẩm Dung một cái, vẻ mặt ủy khuất. Lục Vân nhẹ nhàng nắm tay nàng, thấp giọng nói: “Ngày khác ta lại rủ tỷ tới chơi.”

Lâm Ngũ lúc này mới thay đổi sắc mặt, dán bên tai Lục Vân thấp giọng nói: “Nhìn nàng ta đáng vẻ hết sức lông bông, ngày xưa ta còn cho rằng nàng là người thành thật thiện tâm, ai biết được nàng ta lại là tiểu nhân tâm cơ thâm trầm ngoan độc. Từ nay về sau, ta sẽ không chơi với nàng nữa.”

Lục Vân nghiêm trang nói: “Ngũ tỷ lời này sai rồi, Tứ tỷ tỷ vốn so với ta và tỷ có tài văn chương, rất hiếm có, được mọi người vài phần khen ngợi cũng đúng, ta bại bởi nàng là tâm phục khẩu phục. Trải qua chuyện này, tài danh của nàng sẽ được truyền xa.”

“Muội đúng là tâm tính thiện lương!” Trong thần sắc của Lâm Ngũ càng lộ ra vẻ ghen ghét: “Nàng bắt quá chỉ là may mắn mà thôi, cũng đừng nói tới cái gì tài danh truyền xa?”

Lục Vân cười nhẹ, giương mắt nhìn hài làm bằng da nai của Lâm Cẩm Dung bị Lâm Ngũ dẫm lên mấy dấu chân, thấp giọng nói: “Ngũ tỷ tỷ quá cẩn thận rồi, loại chuyện này về sau đừng làm thế nữa, nếu bởi vậy mà bị trách phạt, sẽ không tốt.”

Lâm Ngũ khinh miệt nói: “Nàng ta tự thân khó bảo toàn, còn dám lăm miệng?” Cặp song sinh từng dùng chiêu thức này với nàng, một khi có cơ hội, nàng sẽ không chút do dự dùng trên người Lâm Cẩm Dung. Nguyên nhân không cần phải nói tới, nàng ta chỉ là quả hồng mềm tùy người khi dễ mà thôi.

Lục Vân cũng không nói nữa chữ, chỉ cười khanh khách đưa Văn thị cùng bốn tỷ muội Lâm gia đến cửa, rồi mới xoay người trở về. Cũng không đến gặp Lâm Ngọc Trân, đi thẳng trở về phòng, gọi nha hoàn bên người Giản Nhi: “Đem cây sáo Lâm Tứ tiểu thư vừa thổi lấy lại đây cho ta xem.”

Giản Nhi vội hỏi: “Tiểu thư, vẫn còn chưa được lau qua.”

Lục Vân cất cao thanh âm: “Người có nghe thấy lời của ta hay không?”

Giản Nhi vội đi lấy chiếc sáo đặt trước mặt của Lục Vân.

Lục Vân yên lặng nhìn cây sáo kia hồi lâu, chậm rãi vươn tay, dùng hai ngón tay ngọc miết nhẹ thân sáo, rồi giơ lên cao, nhẹ buông tay: “Ba!” Sáo kia rơi xuống mặt đất, tan xương nát thịt.

Giản Nhi đã thành thói quen, cũng không khuyên nhủ, chỉ ngồi xổm xuống chậm rãi thu dọn sạch sẽ.

Lâm Ngũ không chịu ngồi chung một xe với Lâm Cẩm Dung, lý do là Lâm Cẩm Dung hôm nay đã khiến Lâm gia tiểu thư mất mặt, nàng khinh thường cùng Lâm Cẩm Dung ngồi chung xe. Văn thị bắt đắc dĩ, hôm nay đi đến chỉ có ba cỗ xe ngựa, bởi vì sợ hãi Lâm Ngũ cùng cặp song sinh lại cãi nhau, lúc trước thu xếp để cặp song sinh ngồi chung, Lâm Ngũ cùng Lâm Cẩm Dung ngồi chung, nha hoàn ma ma ngồi riêng một xe, lúc này nên an bài thế nào mới tốt đây?

Lệ Chi cùng Quế Viên phần hận bất bình, Lâm Cẩm Dung không thèm quan tâm, thẳng bước lên xe. Lâm Ngũ không muốn ngồi cùng nàng, lại cùng cặp song sinh bất hòa, rõ ràng chỉ có thể lên đây, bằng không phải đi cùng xe của nha hoàn ma ma, nếu không nữa thì, có lẽ có thể bảo Lục Vân chuẩn bị một cỗ xe khác cho nàng. Định làm gì nàng a? Lâm Ngũ, cũng bắt quá chỉ có trình độ đến thế mà thôi.

Văn thị khó xử vô cùng, chỉ có thể thương lượng với cặp song sinh, Lâm Thất thanh thúy nói: “Ta không thích ngồi chung một xe với cậu chỉ biết quấy đuôi nịnh hót! Nàng không chịu đi thì cứ ở lại đây! Dù sao nàng cũng chưa muốn về mà.”

Lâm Ngũ khó thở: “Người mắng ai? Còn chưa sao chép đủ nữ giới sao?”

Lâm Thất nói: “Ai là cậu thì ta mắng kẻ đó. Ai đáp lời ta nói chính là kẻ đó.”

Văn thị gấp đến độ túa ra mồ hôi lạnh: “Các tiểu thư, đây là muốn để người khác chê cười sao? Các muội cùng Tứ tỷ ngồi chung một xe được không?”

Lâm Lục sáng sủa cười nói: “Được. Tam tẩu bảo Tứ tỷ lại đây. Vừa vặn, ta cũng có chuyện muốn nói với nàng.” Vừa nói vừa có ý tứ nhìn Lâm Ngũ liếc mắt một cái.

Lâm Ngũ nắm chặt tay áo, cừu hận trừng mắt nhìn cặp song sinh.

48. Chương 48: Thính Tuyệt 3

Văn thị lau một phen mồ hôi lạnh, lại chạy tới cùng Lâm Cẩm Dung thương lượng: “Tứ muội muội, phiền muội đi qua cùng Lục muội, Thất muội ngồi chung. Vốn nên để muội muội ngồi lại đây, nhưng muội cũng hiểu được, Lục muội bị phổng”

Lâm Cẩm Dung tựa tiểu phi tiểu nhìn Văn thị, Văn thị cười so với khóc còn khó coi hơn: “Ta cũng vậy không có cách nào khác.” Lâm Cẩm Dung cũng đứng dậy đi xuống: “Hôm nay chuyện khiến Tam tẩu phiền toái đã quá nhiều, ta sẽ không khó xử Tam tẩu.” Người ta cũng là nhi tức, sao không biết nhi tức cũng có chỗ khổ sở? Nàng khó xử Văn thị để làm gì?

Cặp song sinh thấy nàng lên xe, cũng không khó xử nàng, chỉ có Lâm Thất nói: “Tứ tỷ sao dễ dãi cầu nhi kia quá vậy? Tỷ vẫn nên ngồi ở trong xe, nàng có bản lĩnh thì cứ đứng bên ngoài!” Lâm Cẩm Dung không đáp. Mấy tỷ muội quan hệ thật sự là kỳ quái, lúc trước là cặp song sinh hung hăng, không đem nàng để vào mắt, luôn bắt nạt Lâm Ngũ. Hiện tại cặp song sinh này sau khi bị phạt được ra ngoài, Lâm ngũ cùng Lục Vân quan hệ càng ngày càng tốt, giữa mấy người đều đã xảy ra biến hóa. Đương nhiên, trong đó người biến hóa lớn nhất là Lâm Lục, Lâm Ngũ thì sao, phải nói là càng ngày càng lộ ra nàng vốn còn có thói hư tật xấu của tiểu nhân.

Ép buộc một phen, xe ngựa rốt cục cũng dời bánh, đi được một nửa đường, Lâm Lục nhẹ nhàng vén rèm cửa sổ lên: “Lại có tuyết rơi. Tứ tỷ tỷ, tỷ đoán hôm nay là ai đẩy Dương Mạt chạp vào tỷ?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta không biết, Dương Mạt cũng nói nàng không rõ ràng. Đại khái là ai đó không cẩn thận đi. Dù sao chỗ đó chật hẹp lại nhiều người, chuyện gì cũng có thể xảy ra.” Kỳ thật nàng cẩn thận suy nghĩ Lâm Lục, Lâm Ngũ, Lục Vân đều không thoát khỏi có liên quan, hết thấy đều có khả năng.

Lâm Lục rộng lượng bất thường khiến nàng thuận lợi trở hết tài năng, trở thành người ôn hòa hiền hậu nhất hôm nay trong đám Lâm gia tỷ muội, sau khi trở về nếu lão thái thái muốn khen ngợi ai, người thứ nhất chính là Lâm Lục. Lâm Ngũ hôm nay chắc chắn rất hận mình, lúc trước bắt mình nhận lỗi với Lâm Ngọc Trân và Lục Vân, sau đó lại ồn ào nói ra mấy câu khó nghe, thật sự có bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu. Cho nên cũng không bài trừ Lâm Ngũ vì Lục Vân xả giận, muốn lấy lòng Lục Vân.

Về phần Lục Vân..... Lâm Cẩm Dung có chút sợ sệt. Bản thân hai lần đoạt mất sự nổi bật của Lục Vân, khiến ám lộ hội này của Lục gia dường như chuẩn bị ình vậy, Lục Vân hận mình cũng không kỳ quái, hơn nữa trong lúc ngẫu nhiên bản thân phát hiện nếu bí mật kia là thật, Lục Vân cũng có lý do để làm vậy. Mà lúc đó Lục Vân đang ở nhà nàng ta, muốn làm cái gì cũng đều thuận tiện. Nhưng mà, đoán gần đoán xa, nàng không thể chỉ dựa vào điều này có thể kết luận là Lục Vân giở trò quỷ.

Còn có một khả năng khác, thì chắc hẳn là tranh đấu nội bộ giữa Lâm gia tỷ muội, Lâm Ngũ làm chuyện xấu, bị Lâm Lục phá hỏng, giả bộ thực hiện chút kỹ xảo nghiêng tay làm rơi chén trà khiến bản thân bị phổng một chút, sau đó lợi dụng Lâm Thất tính tình xúc động ồn ào mà trở thành người thắng cuối cùng, hiện tại lại muốn châm ngòi khiến mình cùng Lâm Ngũ bất hòa, trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi.

Nghĩ đến đây, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng rung mình. Hóa ra chỉ là một chuyện nhỏ, cẩn thận phân tích, cũng có thể phân tích ra nhiều khả năng như vậy. Kiếp trước, nàng chỉ biết tận lực rời xa thị phi, bị người ám hại cũng chỉ biết âm thầm tức giận khổ sở, cũng không muốn đi điều tra. Hiện tại xem ra cũng nên rời xa thị phi, nhưng cũng không nên hồ đồ.

Lâm Lục chậm rãi nói: “Ta biết là ai.”

Lâm Cẩm Dung nhanh chóng giương mắt nhìn Lâm Lục.

Lâm Lục cười: “Là Tín Nhi.”

Lâm Thất quát to một tiếng: “Cái gì? Đúng là nàng? Ta sẽ mách với tổ mẫu, đem tì này đánh chết, lại đem ra ngoài bán!”

“Câm miệng!” Lâm Lục trừng mắt nhìn muội muội sinh đôi một cái, rồi nghiêm túc nhìn Lâm Cẩm Dung: “Tứ tỷ tỷ, tỷ là người thành thật, không nhận ra chân tướng. Lúc trước chúng ta không hiểu chuyện, thường xuyên bắt nạt tỷ cùng Thất đệ và Ngũ tỷ. Vậy mà tỷ còn vì Ngũ tỷ bất bình.”

Nàng có chút e lệ cười, dề thấp thanh âm: “Ta bị cấm chửi hai tháng, phụ thân mẫu thân đã nói với ta rất nhiều, ta thực hối hận đã đối đãi với tỷ không tốt. Nhưng Ngũ tỷ, nàng ta là gieo gió gặt bão. Nàng đối tốt với tỷ đều là giả bộ. Tỷ không biết sao? Nàng ở mặt ngoài vô cùng ôn hòa, sau lưng thường ở trước mặt tổ mẫu nói xấu tỷ và chúng ta. Nếu tỷ không tin, có thể hỏi hạ nhân trong phòng tổ mẫu. Lâm Cẩm Dung rũ mắt nhìn dấu chân trên đôi hài làm bằng da nai của mình, mặt không chút thay đổi nói: “Nàng thay đổi rất nhiều, so với Lục Vân biểu muội còn hận ta hơn, ta cũng không biết vì sao lại đắc tội nàng, nàng lại nói ra mấy lời khó nghe như thế.”

“Nhìn bộ dáng nàng ta bức bách bộ tỷ..... Chắc, thật sự là mất hết mặt mũi của tiểu thư Lâm gia, cứ như tiểu thư Lâm gia đang phải cầu cạnh Lục gia vậy. Đối đãi với tiểu nhân như nàng, tỷ nên hung hăng hơn thì nàng mới có thể sợ tỷ.” Lâm Lục khinh thường loan loan khoe môi: “Tỷ đừng sợ, chuyện ngày hôm nay ta sẽ nói với tổ mẫu. Nàng chưa từng bị phạt, cho nên không biết dòng họ là một thể thống nhất, nhưng bắt đầu từ hôm nay, nàng ta cũng nên biết.”

Lâm Cẩm Dung không nói được một lời. Ai nàng cũng không tin. Nàng chỉ từ chuyện hôm nay mà nhìn ra một sự kiện, trong ba phòng người được tập trung gả cho Lục Giam rõ ràng là Lâm Lục thông minh, Lâm Thất chỉ là người phụ trợ. Các nàng lúc trước cũng đề phòng nàng, nhưng sau khi nàng biểu diễn pha trà thắng hoàn toàn đắc tội với Lâm Ngọc Trân, nàng cũng trở thành công cụ để nàng ta mượn sức đối phó với Lâm Ngũ. Về phần sau đó thì sao? Có thật là Lâm gia nữ nhi trừ bỏ Lục Giam ra, cũng không thể gả cho người nào khác nữa hay không?

Lại nghe Lâm Thất nhẹ nhàng hít một tiếng: “Mẫu thân ta đã vào phòng của cô cô, trong phòng cô cô có nhiều đồ trang trí ta cũng chưa từng gặp qua, rất tinh xảo đẹp mắt. Còn có váy lưu hoa sái kim mà Lục Vân mặc hôm nay, nghe nói là trang phục đang lưu hành nhất ở kinh thành, giá trị hai vạn lượng. Ta cũng muốn.” Lâm Lục nhìn nàng liếc mắt một cái, khẽ gắt nói: “Tầm nhìn hạn hẹp.”

Lâm Cẩm Dung xoa xoa trán, Lục lão ông giỏi về kinh doanh tích trữ gia sản bạc triệu; Lục Kiến Tân bên ngoài làm quan nhiều năm, kiếm được không ít; Lâm Ngọc Trân đồ cưới dày, quản lý Lục Giam cực nghiêm ngặt, không được dễ dàng gần gũi nha hoàn, mà Lục Giam là đích tôn duy nhất, tuấn tú có tài, tiền đồ có vẻ vô hạn lượng, Lục Vân sắp đến tuổi cập kê, cũng sẽ gả đến phu gia có thể lực. Hôn sự tốt như vậy, Đại bá phụ, Đại bá mẫu, Nhị bá phụ, Nhị bá mẫu quả nhiên đều toàn lực ủng hộ mưu tính cho nữ nhi nhà mình.

Nhưng nếu bọn họ biết, một ngày kia, gia sản bạc triệu của Lục gia toàn bộ trôi xuống sông xuống biển, thậm chí còn trôi dấy ý niệm cướp đồ cưới của nữ nhân, bọn họ còn có thể tranh đoạt như vậy nữa hay không?

Lâm Cẩm Dung nghiêng người tựa vào thành xe, nhìn rèm xe màu xanh da trời bên cạnh rồi nhắm mắt lại nhẹ nhàng nhếch khóe môi.

Xe ngựa dừng lại, Lâm Cẩm Dung được Lệ Chi đỡ xuống xe, vừa vặn nhìn thấy Lâm Ngũ đang cầm tay Tín Nhi, cười lạnh, uy hiếp nhìn lại nàng, tựa hồ là đang nói, tỷ cứ chờ đây. Lâm Cẩm Dung mặt không chút thay đổi cùng Văn thị, Lâm Lục, Lâm Thất đi vào, định đến thăm Đào thị, rồi chuẩn bị nghênh đón phong ba tiếp theo.

Lâm Lục xuống xe ngựa, nhíu mày nhìn Lâm Ngũ đi xa, Thôi ma ma tiến lên đỡ nàng, nói nhỏ: “Tiểu thư yên tâm, lần này nàng không thể trốn tội được.”

Đào thị trong phòng im ắng, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng vén rèm nhìn vào. Chỉ thấy Lâm Cẩm Âm kéo Lâm Thận Chi ngồi trên tháp đọc sách, hai tỷ đệ dán má vào nhau, nghe thấy tiếng vang, hai người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn nàng cười, bên tháp lò sưởi dùng hai miếng quạt ánh vàng rực rỡ được nướng tản mát ra hương quạt thân nhiên, khiến mùi thuốc đông y nồng đậm trong phòng cũng phai nhạt bớt.

Yên tĩnh tốt đẹp. Đây là nhà của nàng, là nơi có thân nhân của nàng.

Sự căng thẳng trong lòng đột nhiên được buông lỏng, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng cởi áo choàng, ngồi xuống bên cạnh hai người, thấp giọng nói: “Mẫu thân thế nào rồi?”

Lâm Cẩm Âm chỉ vào trong phòng, thấp giọng cười nói: “Cùng cữu phụ nói chuyện đã hơn nửa ngày, tâm tình đã tốt hơn nhiều, lại uống thuốc của Thủy lão tiên sinh, hiện giờ đang ngủ.”

“Như vậy là tốt rồi.” Lâm Cẩn Dung xoa xoa đầu Lâm Thận Chi: “Hôm nay tại sao không cùng tổ phụ đọc sách tập viết?”

Lâm Thận Chi đắc ý cười nói: “Ta gần đây rất ngoan, tiến bộ rất nhiều, tổ phụ theo lão bằng hữu đi ra ngoài ngắm tuyết, cho ta nghỉ nửa ngày.”

“Cửu phụ cùng Đại biểu ca chắc là đến Ngô gia?” Được Lâm Cẩn Âm khẳng định, Lâm Cẩn Dung hơi hơi cúi đầu, thấp giọng nói: “Ta có một sự việc muốn kể với tỷ, tỷ tỷ nghe xong đừng khần trương, cũng đừng lớn tiếng ồn ào.”

Lâm Cẩn Âm giống như chim sợ cành cong, ngồi thẳng lưng, mở to hai mắt nhìn Lâm Cẩn Dung: “Làm sao vậy? Có phải các nàng lại bắt nạt muội?”

Lâm Cẩn Dung lắc đầu: “Không phải, ta vô tình phạm lỗi, đắc tội với cô cô cùng Vân biểu muội, Ngũ muội cũng hận ta.” Nàng âm thầm suy nghĩ câu chuyện trong đầu sau đó kể lại cho Lâm Cẩn Âm nghe.

“Ngũ muội thật sự hơi quá đáng, thật sự không ngờ nàng lại là người như vậy, quả nhiên thời khắc mấu chốt mới thấy tâm tư.” Lâm Cẩn Âm nghe xong, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, sau khi trở mặt hồi lâu mới nghẹn ngào nói: “Muội không cố ý, không thể trách muội. Chính là.....” Chính là Lâm Cẩn Dung phá hủy âm lô hội của Lục Vân, lại có Lâm Ngũ khuyến khích, lão thái thái nói vậy sẽ không dễ dàng buông tha việc này: “Còn có chuyện Lục muội bị phòng.....” Lâm Cẩn Dung làm bộ chán nản khe khẽ thở dài: “Ta nghĩ, sự tình đã phát sinh, vô luận dù thế nào cũng không thể vãn hồi. Tổ mẫu muốn phạt ta thế nào ta đều chấp nhận, cùng lắm thì lại bị cấm chường.”

Lâm Cẩn Âm đem toàn bộ sự tình cẩn thận suy tư một lần, xoa xoa trán: “Như vậy cũng được, để ọi thứ chu toàn, đừng cưỡng lại.”

Lâm Thận Chi nghe xong, chớp mắt nói: “Làm sao vậy? Tứ tỷ tỷ, tỷ pha trà, thổi sáo đều thẳng, rất có tiền đồ, hẳn phải được khen ngợi mới đúng nha.”

Lâm Cẩn Âm không biết nên giải thích với nó thế nào, liền sờ sờ đầu nó nói: “Tiểu hài tử không hiểu chuyện cũng đừng hỏi nhiều.”

Lâm Thận Chi làm cái mặt quỷ: “Ta đi hỏi tổ phụ.”

Lại nghe Đào thị ở bên trong ho khan một tiếng: “A Dung! Con sợ cái gì? Nhà nàng gọi người đấu trà, còn không chuẩn bị tinh thần có người sẽ thắng mình sao? Con thổi sáo thắng Ngô Tương, đó là tài danh của con! Nữ nhi của ta là bảo vật, cũng không thể ủy khuất nữ nhi của ta làm nền cho người khác! Muốn trách thì trách mình tài nghệ không bằng người! Không thể bảo người khác giả bộ làm kẻ ngu dốt được? Ta cũng không tin nhà nàng không biết xấu hổ bắt con nhận lỗi như vậy.”

Đào thị mỗi lần đều để ý, lần này cũng để ý, lòng người đều như vậy, nếu là Đào thị chuyên tâm vì Lâm Cẩn Dung mở âm lô hội, lại bị người trong nhà đoạt hết nổi bật, nàng có thể vui vẻ được sao? Lâm Cẩn Âm bùi ngùi thở dài: “Nương, người không phải đang ngủ sao? Như thế nào lại nghe thấy?”

Đào thị nói: “Trong lòng ta có việc, làm sao có thể ngủ được? Vào đây, thừa dịp ba tỷ đệ các con đều ở đây, ta có việc muốn nói.”

Ba tỷ đệ Lâm Cẩn Dung không dám trì hoãn, chạy nhanh đi vào.

49. Chương 49: Thỉnh Tuyết 4

Đào thị được Xuân Nha nâng đỡ ngồi dậy, hơi hơi thở dài, thấp giọng nói: “Ta và cửu phụ con đã thương lượng, chờ thêm hai ngày nữa tuyết ngừng rơi, ta sẽ đến thôn trang hồi môn của ta để dưỡng bệnh. Tổ phụ cũng đã đồng ý.”

Đây là chủ ý của Đào Thuấn Khâm, hẳn từ lúc đi vào đều ẩn nhẫn chỉ vì muốn Lâm lão thái gia luôn coi thể diện là trên hết đồng ý để Đào thị rời khỏi đây mà đến đó dưỡng bệnh. Trong mắt người bên ngoài, Đào thị chuyển đến thôn trang hồi môn, có vẻ giống như bị trục xuất, nhưng thật ra đây mới là phương thức tốt

nhất đối với tính tình như Đào thị, mắt không thấy tâm không phiền, tâm bệnh tất nhiên sẽ chuyển biến tốt, thậm chí ở gần thôn trang kia có ôn tuyền (suối nước nóng), rất thoải mái.

Lâm Cẩn Dung hai mắt tỏa sáng. Như nàng mong muốn, sự tình đang phát triển theo hướng tốt. Kiếp trước, khi Đào thị bị bệnh, Đào Thuần Khâm lúc đó cũng từng hướng Lâm lão thái gia đưa ra yêu cầu để Đào thị đến thôn trang nghỉ ngơi, nhưng lại bị Lâm lão thái gia vô tình cự tuyệt, Đào Thuần Khâm nán ở Bình Châu một hai tháng, cuối cùng cũng chỉ có thể vô công phản kháng, sau đó thường thường phải người đưa tiền đưa tài vật, ngoài ra cũng không còn biện pháp gì khác, nhưng hiện tại, mặc kệ là vì Đào thị đã chịu ủy khuất, hay là vì Lâm Thận Chi, Lâm lão thái gia chung quy cũng đã đồng ý.

Mà nàng, cũng vì bản thân tìm được một cơ hội tốt. Lâm Thận Chi tất nhiên sẽ phải ở bên cạnh lão thái gia đọc sách, Lâm Cẩn Âm sắp gả đi, là trưởng nữ cũng có thể ở lại trông chừng Lâm Thận Chi, uy hiếp Hoàng di nương.

Còn nàng thì sao, nên đi theo Đào thị làm tròn hiếu đạo. Tự do tự tại không nói tới, nàng còn có mấy chuyện trong lòng muốn làm, một ngày chưa thể chứng thực, một ngày chưa thể thực hiện, nàng ngay cả ngủ cũng không an ổn.

Ở Yên Hỉ cư, Lâm Ngũ ngồi trước mặt Lâm lão thái thái, tràn ngập xấu hổ nói: “Tổ mẫu, hôm nay đều là lỗi của con. Con không khuyên nhủ được Tứ tỷ, đã cô phụ một mảnh hảo tâm của cô cô, điều này cũng đành thôi, cô cô cùng biểu muội đều là người rộng lượng, sẽ không cùng nàng so đo. Nhưng nàng thực không nên bởi vì thối sáo thặng Ngô gia Nhị thiếu gia, mà vui mừng đến mức làm bỏng Lục muội, chọc cho Thất muội phát hỏa tại đương trường khiến người khác đau lòng, mọi người đều chê cười tiểu thư Lâm gia không có quy củ, không có chừng mực. May mà Dương Mạt đã thay nàng hoà giải, bằng không thể diện của chúng ta không biết còn bao nhiêu.....” Lâm lão thái thái mặt âm trầm, rũ mắt nhìn chằm chằm chén trà xanh biếc giống như ngọc phỉ thúy, không nói lời nào.

Lâm Ngũ thấy bà chậm chạp không nói, dần dần có chút bất an, không khỏi lặng lẽ giương mắt trộm dò xét thần sắc của bà.

Lâm lão thái thái thở một hơi thật dài: “Con không cần phải nói nữa, hôm nay chuyện cần làm là phải xin lỗi Lục Vân, cũng nên vì nàng công đạo.”

Phải thừa dịp cơ hội này một cước đá bay tiểu nhân âm hiểm giả dối như Lâm Cẩn Dung này! Lâm Ngũ vui mừng quá đỗi, đang muốn nói thêm hai câu, đã thấy đại nha hoàn Ngân Hạnh trong phòng Lâm lão thái thái đi vào nói: “Lão thái thái, Tứ tiểu thư vội tới thỉnh an người.”

Lâm lão thái thái nâng mí mắt, thản nhiên nói: “Để nàng tiến vào.”

“Tổ mẫu, tôn nữ nhi thỉnh an người.” Lâm Cẩn Dung vừa vào cửa, đã hành lễ vấn an Lâm lão thái thái.

Lâm lão thái thái nghiêm mặt không thèm nhìn nàng, cứ để nàng đứng đó. Lâm Ngũ thấy Lâm Cẩn Dung quần áo cũng chưa thay, ngay cả đôi hài trên chân làm bằng da nai bị mình dẫm bẩn cũng chưa đổi, không khỏi hơi hơi cười lạnh: “Tứ tỷ tỷ, Lục muội cùng Thất muội đã đi bôi thuốc, tại sao tỷ giờ này mới đến thỉnh an tổ mẫu? Còn ngay cả quần áo cũng không không đổi? Hài bẩn như vậy cũng dám đi đến trước mặt tổ mẫu sao?”

Lâm Cẩn Dung sớm đã có chủ ý, tất nhiên là không hoảng hốt, thấy bản thân đứng ngốc ở một chỗ đang nhàm chán, đơn giản vui đùa với nàng một chút: “Ngũ muội muội, ta dẫm dẫm gây ra lỗi lầm, bị muội mắng còn nói sẽ đi mách tổ mẫu vì vậy trong lòng khó tránh khỏi kích động, liền đi tìm nương của ta. Nương ta lại nói với ta, ta là không cố ý, cô cô cùng biểu muội cũng không so đo với ta, ta cần gì phải sợ, hiện giờ phải đến nhận lỗi với tổ mẫu, vì thế ta liền đến đây.”

“.....” Lâm Ngũ nghe lời này liền hiểu được là nói dối, lập tức cười nói: “Thật sự là kỳ quái, một cái hũ nút giống như Tứ tỷ tỷ hôm nay chẳng những gây ra náo động, mồm mép cũng rất lưu loát, so với ngày thường thật sự giống như hai người khác nhau. Tứ tỷ tỷ, tỷ cũng đừng ngượng ngùng, tỷ đã đi tìm người của Đào gia chẳng? Nói đến cũng khéo, mỗi lần tỷ phạm sai lầm, đều là thời điểm có người đến từ Thanh châu.....” Trong đó ý tứ rất rõ ràng, chính là mấu tử Tam phòng đều thừa dịp người nhà mẹ đẻ ở đây, không hề sợ hãi muốn đối nghịch với Lâm gia nhị lão.

Lâm Cẩm Dung nhìn Lâm Ngũ, chậm rãi nói: “Xác thực, ta không có bản sự, mỗi lần đều khiến người trong nhà mất mặt, khiến cữu phụ, cữu mẫu quan tâm. Ta thực sợ hãi nếu cứ để như vậy, ta rốt cuộc không còn mặt mũi đi gặp bọn họ.” Thanh âm của nàng đột nhiên trở nên trầm thấp thương cảm: “Ngũ muội muội, ngày xưa muội đối đãi với ta thật tốt, sao hôm nay lại hận ta như vậy? Cho dù là ta đã làm sai, ta cũng đã nói với muội, ta thật sự không phải cố ý. Hôm nay trước mặt nhiều người nhiều như vậy muội lại mắng ta, ta rất khó chịu, tay chân cũng không biết nên để vào đâu..... Cho dù là cô cô cùng Vân biểu muội, Lục muội cùng Thất muội, cũng đều không giống như muội mắng ta như thế. Nếu muội đã hiểu lầm gì ta, sao không trực tiếp nói thẳng với ta? Ta sẽ sửa chữa là được.”

Giả bộ cái gì a? Lâm Ngũ dĩ nhiên coi Lâm Cẩm Dung là người âm hiểm giả dối, tức giận nói: “Ta khi nào thì mắng chửi tỷ? Ta thấy tỷ ngẩn người, hảo tâm nhắc nhở tỷ mà thôi!”

“Câm miệng!” Lâm lão thái thái đột nhiên vỗ tháp đang ngồi, lạnh lùng nói: “Còn cho rằng các người hôm nay khiến ta mất mặt chưa đủ hay sao? Đều quỳ xuống cho ta!”

Lâm Ngũ bị hù dọa nhảy dựng, ngẩng đầu lên không thể tin được nhìn Lâm lão thái thái, ủy khuất nói: “Tổ mẫu, con.....” Nàng không hề làm sai, vì sao phải bắt nàng quỳ? “Quỳ xuống!” Lâm lão thái thái hét to một tiếng, Lâm Ngũ giật mình, vội quỳ gối trước mặt Lâm lão thái thái, cũng bất chấp đầu gối đau đớn, chỉ ủy khuất cắn môi, lệ rơm rớm hung hăng trừng mắt Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung không nhanh không chậm quỳ xuống, hai mắt nhìn thẳng, trong lòng lại bay lên tận trời.

Lâm lão thái thái mắng: “Đừng nghĩ rằng ta già rồi thì không biết gì? Việc ngày hôm nay, ai cũng chưa cần nói, ta đã biết!” Sau đó chỉ vào Lâm Ngũ, lạnh lùng nói: “Có người thấy là nha hoàn bên người Tín Nhi của người đừng phải Dương Mạt, sau đó Dương Mạt mới va vào người Tứ tỷ người, tiếp theo khiến Lục muội bị thương. Thất muội tuổi nhỏ tính tình hỏa bạo không biết nặng nhẹ, người chẳng những không biết nên ngăn cản, còn thêm mắm thêm muối, trước mặt mọi người nói ra lời khó nghe, châm ngòi tỷ muội khác khẩu, người có biết người đã đánh mất mặt mũi của ai hay không? Chính là thể diện của Lâm gia! Tự tung tự tác!” Nói xong tát lên mặt Lâm Ngũ một bạt tai.

Tự tung tự tác, tổ mẫu sao có thể mắng nàng như vậy? Nàng lớn như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa có người nào mắng nàng, còn tát nàng như thế..... Vô cùng nhục nhã. Lâm Ngũ che mặt, nước mắt không thể không được trào ra đầy mặt, thất thanh nói: “Không! Ta không có! Tín Nhi cũng không có! Là ai nhìn thấy? Bảo nàng ra đối chất với ta! Tổ mẫu, người đừng nghe lời người khác gièm pha, ta từ trước đến nay hiểu được nặng nhẹ, sao lại làm chuyện này? Khiến tỷ muội bất hoà đối với ta thì có ích lợi gì?” Tiếp theo quay đầu trừng mắt Lâm Cẩm Dung, lạnh lùng nói: “Có phải tỷ hay không? Tỷ vì muốn chối tội mà oan uổng ta!”

Lông mi cong dài của Lâm Cẩm Dung lười biếng run lên, đạm mạc liếc mắt nhìn Lâm Ngũ một cái, rồi lại cúi mắt không nói lời nào, xứng đáng a! Tâm thuật bất chính lại còn kêu oan.

“Người là nói ta oan uổng người?” Lâm lão thái thái lạnh lùng nhìn Lâm Ngũ: “Chuyện người làm thì bản thân người là rõ ràng nhất, ta sẽ giữ lại thể diện cho người, sẽ không nói rõ ràng tỉ mỉ, ta chỉ muốn các người vô luận thời điểm ra sao phải hiểu được một việc, ta và tổ phụ các người vẫn còn sống! Không phải các người muốn như thế nào thì được thế đó. Trong lòng không có gia tộc, không có phụ huynh cốt nhục, không xứng đáng làm Lâm gia nữ nhi! Lại càng không xứng hưởng thụ cẩm y ngọc thực của Lâm gia!”

Lâm Ngũ biết rõ tính nết của lão thái thái, hiểu được bà nếu đã định tội mình, vậy cũng không còn khả năng xoay trở. Lập tức khóc ngã xuống đất, khóc tê tâm liệt phế, rồi tỉnh rồi mù, trong miệng còn không quên liêu mạng kêu oan.

Lâm Cẩm Dung mặt không chút thay đổi nhìn Lâm Ngũ, kiếp trước, nàng đã nhận ra thời điểm người khác đã định tội người, có kêu oan cũng không còn ý nghĩa gì nữa, cần bản không có nửa điểm tác dụng, bất quá càng khiến kẻ đó thêm khinh thị mình mà thôi, dù sau lưng có một mình rơi lệ, so với làm như vậy vẫn còn giữ lại được chút tôn nghiêm.

Đại phu nhân Chu thị nghe thấy tin tức chạy đến, nhìn thấy bộ dáng Lâm Ngũ khóc lóc choáng váng, đau lòng mày đều nhíu chặt, cũng không dám mở miệng cầu tình, chỉ dám đứng ở một bên đáng thương hề hề nhìn Lâm lão thái thái.

Lâm lão thái thái thấy Chu thị nhanh như vậy đã nhận được tin tức, gương mặt rét lạnh, căn bản không nhìn Chu thị cùng Lâm Ngũ, chỉ đưa mắt nhìn về phía Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung hiểu được tới phiên mình bị hỏi tội, vội cúi mặt, giả bộ bất an sợ hãi, cúi đầu gọi một tiếng: “Tổ mẫu.”

Lâm lão thái thái âm thanh lạnh lùng nói: “Giơ tay trái ra!”

Lâm Cẩm Dung hít một ngụm khí lạnh, run rẩy vươn tay ra, Lâm lão thái thái nắm lấy, cầm lấy thước sắt nện xuống, “Ba!” một tiếng vang lên.

Lâm Cẩm Dung đau thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cắn môi nhin xuống, lệ đảo quanh trong hốc mắt.

Lâm lão thái thái mỉa mai nhìn nàng: “Đau sao? Lúc đi ta đã dặn dò các người thế nào? Khiêm tốn thủ lễ, người đã làm thế nào vậy? Người tới cửa làm khách, ngay cả lễ nghi tôn trọng gia chủ cũng không làm được, vậy mà cũng cho là tiểu thư dòng dõi thư hương hay sao? Không đức không có phẩm hạnh khiến người ta xem thường! Về sau còn có ai dám mời người tới cửa làm khách?”

Lâm Ngũ thấy Lâm Cẩm Dung cũng bị đánh, trong lòng thoải mái hơn một chút, đang khóc lớn biến thành nhỏ giọng nức nở, nghiêng mặt nhìn lên trò hay.

Lâm Cẩm Dung hít mũi kiên trì nói: “Tổ mẫu, người nếu đã biết mọi việc, nên biết ta không phải cố ý. Ta vốn định không tham dự, từ trước đến nay không thích xuất môn, không có nhiều kiến thức, chỉ nghe Ngũ muội nói Vân biểu muội đã được danh gia Giang Nam chỉ điểm, nghĩ rằng nàng dù thế nào cũng tài giỏi hơn ta, ta thua cũng không thể thua quá thảm hại, làm cho người ta xem thường Lâm gia nữ nhi, vì vậy chú tâm pha trà, nào biết sẽ thành như vậy? Người có thể mắng ta ngu si, cũng không thể nói ta có ý hại cô cô cùng Vân biểu muội. Ta không sợ bị người trách phạt.”

Nàng đã sớm tính toán, nói đến việc pha trà, Lâm lão thái thái xác thực có lý do trách phạt nàng, cũng nên cho Lục gia một lời công đạo, tỏ vẻ xin lỗi, cùng Ngô Tương tỷ thí thổi sáo nàng thắng, ai cũng không thể oán trách nàng, cũng không phải một mình nàng lén lút cùng Ngô Tương gặp gỡ, cũng không phải nàng gây náo động ồn ào muốn cùng Ngô Tương tỷ thí tranh tài cao thấp, ai có mắt đều thấy, mà Lâm Lục bị phồng, có Dương Mạt làm chứng, Lâm Lục lại tỏ vẻ không truy cứu, Lâm lão thái thái tựa hồ cũng nhận định là Lâm Ngũ giỏi trò quý, ai còn có thể trách nàng điều gì nữa?

“Nói như vậy, ngược lại là cô cô người không biết lượng sức, Vân biểu muội của người xứng đáng mất mặt chịu ủy khuất? Ai dạy người đạo lý như vậy? Hôm nay ta sẽ dạy cho người biết cái gì là cách xử sự làm người!” Lâm lão thái thái cực kỳ tức giận cười lạnh, trong tay thước lại giơ cao lên.

50. Chương 50: Thắng Bại

Lâm Cẩm Dung liếc mắt nhìn, một hơi không nghĩ lớn tiếng nói: “Tổ mẫu người đừng đánh ta đánh hỏng tay rồi, ta sẽ không làm được nữa hồng, không thể pha trà, không thể thổi sáo thì phải làm sao bây giờ? Ta thừa nhận ta sai rồi, ta thừa nhận ta gốc nghèo, ta thừa nhận ta đo lường không đúng mực người nói gì cũng đúng.”

Tứ tiểu thư ngày thường luôn ản ản nhún nhường không thấy đâu, mà người đang lớn tiếng này dường như được chân truyền của Đào thị vậy, lại so với Đào thị hơn một phần mềm mại cùng thướt tha.

Thước trong tay của Lâm lão thái thái dừng lại một chút, cùng lúc đó, Lâm Lục cùng Lâm Thất như một trận gió tiến vào, Lâm Lục ý cười thản nhiên ôm lấy cánh tay Lâm lão thái thái, mềm giọng năn nỉ: “Tổ mẫu, Tứ tỷ đã nhận lỗi, nàng cũng không phải cố ý, nàng chỉ chân chất mà thôi, người tha cho nàng lần này đi?” Khóe mắt đắc ý liếc qua Lâm Ngũ đang chật vật không chịu nổi, khẽ cười nói: “Ngũ tỷ tỷ dù có lỗi cũng đã biết sai rồi, trời giá rét đông lạnh, cứ quý ở đó đối với thân thể sẽ không tốt, ta không oán trách tỷ ấy, người cũng tha cho nàng đi.”

Lâm lão thái thái nhìn về phía Lâm Lục ánh mắt rõ ràng nhu hòa rất nhiều: “Đi đi! Đừng khiến ta thêm phiền, cẩn thận vết thương, lưu lại sẹo sẽ rất khó coi.” Lại bảo Thanh Lê ở một bên bộ dạng phục tùng rũ mắt cơ hồ không tồn tại nói: “Đi ra phía sau lấy bình ngọc cơ cao cho Lục tiểu thư dùng.”

Ngọc cơ cao kia là mua về từ kinh thành, vận chuyển vận dậm, đáng quý thế nào không nói tới, có thể coi là vật vô giá, bên người của lão thái thái bất quá chỉ có hai ba bình, dùng để phòng sẹo không thể tốt hơn, hôm nay lão thái thái thưởng một lọ cho Lâm Lục chẳng qua chỉ bị đổ da một chút, trong đó rõ ràng biểu lộ ý tứ ca ngợi.

Trong mắt Lâm Ngũ tức khắc lộ ra vẻ ghen ghét không thể che giấu, vuốt gương mặt bị lão thái thái đánh cho sưng đỏ, lại “oa oa” khóc, Chu thị cũng âm thầm cắn chặt khớp hàm, Lâm Lục vui vẻ vụn phần, làm nũng nói: “Tổ mẫu nha, thật sự không nghiêm trọng, chỉ bị đổ da một chút mà thôi, không bằng tặng cho Ngũ tỷ bôi mặt. Lão nhân gia người đừng nóng giận, để Tứ tỷ cùng Ngũ tỷ đều đứng lên đi.”

Lâm Thất không mất thời cơ đoạt thước sắt trong tay Lâm lão thái thái, nhẹ nhàng thay bà vuốt tay: “Tổ mẫu của ta, ôi chao, tay người có bị đau không?”

Lâm lão thái thái rút cục nhịn không được “Xì” một tiếng cười rộ lên: “Hai kẻ dở hơi, bị tổ phụ cấm chừng hai tháng thật sự chưa biết sợ, sao chép nữ giới chưa đủ hay sao?”

Lâm Lục ngã vào trong lòng bà cười nói: “Tổ mẫu rút cục người cũng nở nụ cười rồi.”

Tổ tôn ba người nhất thời hoà thuận vui vẻ, trải qua mưu tính tỉ mỉ, cặp song sinh rút cục đã thành công đoạt lại sự ưu mến của Lâm lão thái thái.

Lâm Cẩm Dung thờ ơ lạnh nhạt, chọn lựa thời điểm mà nàng cho là thích hợp nhất, nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu, để tôn nữ nhi đi theo mẫu thân đến thôn trang ở nông thôn đi, thứ nhất có thể phụng dưỡng mẫu thân cho tròn hiếu đạo, để mẫu thân sớm ngày nghỉ ngơi cho tốt có thể trở về nhà phụng dưỡng tổ mẫu, thứ hai có thể diện bích tư quá (tự vấn lỗi lầm), tu thân dưỡng tính, về sau sẽ không còn chuyện khiến Lâm gia mất mặt nữa. Thỉnh tổ mẫu đáp ứng.”

Lâm lão thái thái thu liễm tươi cười trên mặt, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung.

Bà cũng biết chuyện Đào thị sẽ đến thôn trang dưỡng bệnh, rất khó hình dung tâm tình của bà lúc này. Đào thị tính cách tối tăm táo bạo, ở đây cũng không thể chuyển biết tốt; Lại sợ Đào thị đến dưỡng bệnh ở thôn trang vào mùa đông lạnh rét này, sẽ bị các nhà trong thành ở Bình Châu lên án, nói bà ngược đãi nhi tức. Nhưng Lâm lão thái gia đã chấp thuận, Đào gia cũng chưa nói gì, bà tất nhiên cũng sẽ không nhảy ra phản đối.

Đào thị bệnh cũng không nhẹ, nếu chuyển đi, chậm thì mấy tháng, lâu thì nửa năm, ở nông thôn tịch mịch lạnh lùng, Lâm Cẩm Dung cũng đi cùng, tương đương với bị cấm chừng trong một thời gian dài. Đợi đến khi nàng trở về, tài danh nàng có ngày hôm nay chỉ sợ cũng sẽ bị người lãng quên. Lúc trước bà còn hoài nghi Lâm Cẩm Dung hôm nay cố ý gây náo động là có tâm tư khác, ẩn ẩn còn có vài phần không vui, lúc này thấy Lâm Cẩm Dung chủ động đưa ra ý nguyện muốn theo Đào thị đến ở nông thôn, suy nghĩ kia không khỏi bay mất, nghiêm mặt nói: “Người thật sự nghĩ như vậy? Nếu đi, cũng không phải mười ngày nửa tháng có thể trở về.”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Đã nghĩ kỹ, chậm thì mấy tháng, lâu thì một năm, ta muốn mẫu thân dưỡng bệnh cho tốt rồi mới có thể trở về.”

Ánh mắt của Lâm lão thái thái chậm rãi đảo qua vài người khác trong phòng, thấy Lâm Ngũ dĩ nhiên ngừng khóc, chỉ dăm dăm nhìn Lâm Cẩm Dung, trong mắt đầy vẻ chờ mong, Lâm Lục vẻ mặt tiếc hận, Lâm Thất vẻ mặt lại không thú vị, Chu thị cúi mắt, đem mọi cảm xúc hoàn toàn che giấu. Nhà này thật sự không tốt, người đông, lại lăm lăm tư, Lâm lão thái không khỏi khẽ thở dài một cái: “Quyết định vậy đi, người trở về thu dọn các thứ cho đầy đủ rồi mới đi. Người nhớ cho kĩ, có tài không có đức hạnh sẽ bị gièm pha, phải đạt được nhiều mặt mới là chân chính có tài danh.”

“Vâng, tôn nữ nhi nghe lời tổ mẫu dạy bảo.” Lâm Cẩm Dung cúi đầu hành lễ cáo lui, tuy rằng lại một lần nữa bị cấm chừng, nhưng một khắc khi nàng xoay người ra khỏi Yên Hỉ cư, nàng lại thấy bản thân giống như đám mây kia vậy, phiêu lãng giữa không trung, Lâm Ngũ cùng Lâm Lục muốn đầu như thế nào, Đại phòng cùng Nhị phòng muốn tranh giành ra sao, đều cùng Tam phòng các nàng không có chút liên quan, cũng không thể ảnh hưởng gì đến nàng.

Lâm Cẩm Âm đứng ngóng chờ, thấy Lâm Cẩm Dung khoe môi khẽ nhếch, cho thấy tâm tình khá tốt, không

khỏi âm thầm kinh ngạc lão thái thái lại buông tha nàng như vậy. Nhưng sau khi nghe kể lại, đau lòng cầm tay Lâm Cẩm Dung lên xem, oán trách nói: “Tại sao muội lại không cẩn thận như vậy, mà tính ra, muội dù sao tuổi vẫn còn nhỏ không biết nặng nhẹ, đâu phải chuyện nào cũng có thể đứng mực.” Nàng cho rằng Lâm Cẩm Dung pha trà đã quá chú tâm, chứ không phải cố ý lao vào so tài.

Lâm Cẩm Dung không thềm để ý xoa xoa lòng bàn tay, cười nói: “Chớ nói với mẫu thân chuyện ta bị đánh. Tỷ chỉ nói với nàng Ngũ muội bị răn dạy trừng phạt, Tín Nhi là người đẩy Dương Mạt, nàng sẽ cao hứng.”

Lâm Cẩm Âm hơi hơi nhú mào: “Thật sự là Tín Nhi? Ngũ nha đầu cũng quá cả gan làm loạn rồi! Chẳng những hại tỷ muội nhà mình, mà còn cả hạ nhân, nàng ta sao lại làm như vậy chứ!”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Có đúng hay không cũng không quan trọng, có thừa nhận hay không cũng không cần thiết, mấu chốt là xem tổ mẫu tin hay không tin mà thôi.” Rất nhiều thời điểm chân tướng cũng không phải là chân tướng, thắng bại trước mắt vị tất đã là thắng bại cả đời, nàng không cần đuổi theo truy cứu rốt cuộc là ai làm, nàng chỉ cần dựa theo kế hoạch tiếp tục đi về phía trước.

Ban đêm, có người trả lại cho Lâm Cẩm Dung cây sáo cổ mà lúc trước nàng đã đưa cho Lâm Ngũ, có điều sáo cổ kia đã vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Xem ra kiếp trước không hiểu vì sao không thấy, đời này cũng không thể giữ nó lại. Lâm Cẩm Dung khẽ nhếch khóe môi: “Tặng người rồi, nào có đạo lý cầm lại? Dem về đi, đừng trả lại, nếu không ta sẽ đặt ở trước sân viện của Ngũ muội.”

Người tới không biết làm gì, chỉ đành đem mảnh sáo kia trở về.

Ngày kế tiếp, tuyết ngừng rơi, nhưng vẫn so với ngày tuyết rơi lạnh hơn vài phần.

Lâm Cẩm Dung cùng Quế ma ma thương lượng: “Ý của ta là ma ma ở lại chỗ này thay ta trông chừng, Đậu Nhi lưu lại làm bạn với người, ta sẽ đem Lệ Chi cùng Quế Viên đi.” Thấy Quế ma ma giống như muốn phản đối, nàng lập tức ngăn lại: “Ma ma đừng cho rằng chuyện này đơn giản, ta cùng phu nhân ở lại nông thôn, chỉ để Tam tỷ tỷ một mình ở lại, người hỗ trợ nàng, có việc gì thì giữ nhiệm vụ truyền tin.”

Quế ma ma trái lo phải nghĩ, cuối cùng cũng đáp ứng, thấy Quế Viên vẻ mặt tươi cười cùng Lệ Chi ở một bên thu thập hòm xiểng, do dự thật lâu, cuối cùng thấp giọng cầu khẩn: “Tiểu thư, nha đầu Quế Viên vừa lười lại tham, còn hay dùng mảnh lời, người dạy dỗ đừng lưu tình.”

Lâm Cẩm Dung cười: “Ma ma yên tâm.” Đường ở phía trước, nàng cũng không biết sẽ đi hướng nào, nhưng nếu Quế Viên muốn chọn con đường như kiếp trước, cũng không thể giúp gì được nàng.

“Đậu Nhi, Tứ tiểu thư có ở đây không?” Hoàng di nương một mình một người, kiêu kiêu sợ hãi đứng ở cửa hỏi Đậu Nhi.

Lâm Cẩm Dung ý bảo Quế ma ma để nàng ta tiến vào. Hoàng di nương gầy nhược yếu ớt, vẻ mặt tái nhợt nghiêm túc, bất động thanh sắc đánh giá căn phòng bởi vì đang thu thập hòm xiểng mà có chút hỗn loạn, thân thiết hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tứ tiểu thư, nghe nói người muốn cùng phu nhân tới thôn trang?”

Là lo lắng số vàng bạc của người? Lâm Cẩm Dung cười thầm: “Đúng vậy. Cho nên khi chúng ta đi, làm phiền di nương hầu hạ lão gia cho tốt.” Đào thị vừa đi, trong Tam phòng chỉ còn lại một mình Hoàng di nương là thiếp thất thông phòng chiếm ưu thế, nếu là từ trước Lâm Cẩm Dung tất nhiên sẽ lo lắng, nhưng sau sự kiện Nhược Hồng, nàng cũng không còn gì phải sợ nữa.

Hoàng di nương hơi có chút xấu hổ, vội nói: “Nô tỳ sẽ làm tốt bổn phận, hầu hạ lão gia, chiếu cố Tam tiểu thư cùng Ngũ thiếu gia, Thất thiếu gia.....”

Lâm Cẩm Dung cũng không muốn tiếp tục nghe nàng biểu lộ sự trung thành, sáng khoái nói: “Lần này Cửu lão gia cùng Đại biểu ca sẽ tự mình đưa chúng ta đến nông thôn, mùa xuân bọn họ còn có thể đến thăm chúng ta. Nếu có tin tức gì, ta sẽ sai người đến báo với di nương, sẽ không trì hoãn di nương.”

Hoàng di nương che miệng cười: “Tứ tiểu thư là người sáng khoái, nhưng nô tỳ cũng không lo lắng chuyện đó, là nghe người ta nói, vừa này Ngô gia Đại phu nhân đưa một vị tiểu thư tới nhận lỗi, còn có, Tín Nhi sáng nay đã bị mang đi, Ngũ tiểu thư cũng dốc lòng sao chép nữ giới, sao chép kinh thư các loại, sợ là tiết

nguyên tiêu cũng không được ra khỏi phòng. Đại phu nhân tâm tình không được tốt..... Đậu Nhi các nàng cẩn thận đừng va chạm. Đường nhiên, người chắc đã sớm biết, nô tỳ hẳn lại lắm miệng.”

Lâm Cẩm Dung đứng dậy đưa nàng đi ra ngoài: “Vẫn là di nương chu đáo, cảm tạ.”

Hoàng di nương nhanh nhẹn rời đi.

Lâm Cẩm Dung ra lệnh Lệ Chi cầm châu sai bằng ngọc mà Dương thị dùng làm phần thưởng khi đó ra, dùng khăn lụa bao quanh: “Người đi dạo quanh Yên Hỉ cư, tìm cách đưa thứ này cho Dương tiểu thư, nói ta khi đó đã muốn đưa lại cho nàng, nhưng không có dịp.”

Dương Mạt nếu thấy châu sai này, tất sẽ đến thăm nàng. Nàng lúc trước cũng không có bằng hữu gì, chỉ có Dương Mạt, Lâm Cẩm Dung tịch tịch nhớ lại trước kia cũng là thời điểm này, đại khái lần này sẽ là lần cuối cùng hai người gặp mặt, bây giờ sống lại, thì nên bảo trì phần tình cảm này, có thể có cơ hội gặp lại Dương Mạt.

Lệ Chi nhận thấy cảm xúc của nàng, nghĩ đến nàng bị phạt trong lòng khó chịu, im lặng cầm châu sai, ra bên ngoài, mới đi không bao lâu liền trở về: “Tiểu thư, Dương tiểu thư cùng Lục tiểu thư, Thất tiểu thư đến thăm người.”

Lâm Cẩm Dung kinh hãi, cũng không để ý cặp song sinh tỷ muội, phân phó mọi người: “Mau mau dọn bớt mấy thứ này, đem đồ ăn ngon lấy ra.”

Ánh mắt của Dương Mạt quét một vòng trong phòng hỗn độn, khẽ nhíu mày: “Nghe nói tỷ muốn đến thôn trang?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đại phu nói bệnh của mẫu thân ta cần phải tĩnh dưỡng, ta sợ nàng tịch tịch.”

Lâm Lục lại cười nói: “Tứ tỷ tỷ thật là người hiếu thuận.”

Dương Mạt lại áy náy cùng đồng tình, trước mặt cặp song sinh cũng không tiện nói gì, chỉ tiếc nuối nói: “Ta chờ tỷ trở về, tỷ dạy ta pha trà.”

“Được.” Lâm Cẩm Dung cũng nghĩ tới một ngày như vậy.

Các nữ hài tử tùy ý nhàn thoải, chưa được bao lâu thì có người đến thúc giục, nói là Lâm lão thái thái giữ Dương thị ở lại dùng cơm trưa, giục các tiểu thư qua đó.

Dương Mạt sợ khiến Lâm Cẩm Dung gặp thêm phiền toái, không dám lưu lại, áy náy cáo từ rời đi, trước khi đi dán bên lỗ tai Lâm Cẩm Dung cực nhanh nhẹ giọng nói một câu: “Nha hoàn của ta cũng không thấy rõ là ai đẩy ta.”

Kết cục này cũng là điều nàng đã dự kiến, Lệ Chi cùng Quế Viên lúc đó chẳng phải cũng không nhìn thấy gì sao? Lâm Cẩm Dung nhanh đem châu sai kia nhét vào trong tay Dương Mạt: “Đi đi.”

51. Chương 51: Chứng Bệnh 1

Trong nháy mắt, tuyết trên mặt đất hòa tan thành bùn.

Ở thôn trang nằm trong cửa hồi môn của Đào thị có người tới báo cáo phòng ốc đã được thu thập thỏa đáng, Đào Thuần Khâm nói chuyện với Lâm Tam lão gia, hai người sẽ đưa Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung đến thôn trang để dưỡng bệnh.

Tuy rằng đã sớm nói với Lâm Thận Chi, để hắn ở lại đọc sách viết chữ, cách mười ngày nửa tháng sẽ đón hắn về thôn trang chơi, hắn vẫn nước mắt lưng tròng, kiễng chân gắt gao túm tay Đào thị không nỡ buông ra.

Đào thị cũng luyến tiếc hắn, nhưng biết được không có điều gì có thể so với tiền đồ của nhi tử, lập tức ngoan tâm ra lệnh cho Lâm Cẩm Âm đem Lâm Thận Chi mang đi, cũng không quay đầu lại được Cung ma ma ma đỡ lên xe ngựa.

“Đã lớn rồi mà còn thò lò mũi xanh!” Lâm Cẩm Dung thở dài cười nhạo Lâm Thận Chi, mọi người nhìn lên, Lâm Thận Chi khóc nước mắt mũi chảy dài, dù thế nào cũng thấy rất buồn cười, mọi người nhin không được cười ha ha. Lâm Thận Chi ngượng ngùng, chui đầu vào trong lòng Lâm Cẩm Âm, cọ nước mũi vào người Lâm Cẩm Âm, Lâm Cẩm Âm cả kinh khê kêu, càng khiến mọi người cười to không thôi, chính là Đào thị ở trên xe nhìn qua, cũng nhin không được cười to ra tiếng. Kể từ đó, cũng đã tiêu tan vài phần thương cảm ly biệt.

Vì lo lắng Đào thị ốm yếu chống đỡ không được, lộ trình vốn chỉ mất hai canh giờ mà đi mất gần ba canh giờ còn chưa đến nơi. Lộ trình lâu dài làm cho người ta nhàm chán, trong xe ngựa lò sưởi dùng than bạc khiến không khí ẩm áp hoà thuận, Đào thị đã sớm nặng nề đi vào giấc ngủ, Cung ma ma cũng có chút gât gù, Lâm Cẩm Dung lặng lẽ vén rèm cửa sổ lên hé ra một khe hẹp, ngắm cảnh bên ngoài.

Xe ngựa đang đi dọc theo bờ sông không nhanh không chậm, đối diện bờ bên kia là phiến đất lớn, hoang tàn vắng vẻ, trên cùng là một mảnh trắng xóa, dưới ánh mặt trời phản xạ quang mang chói mắt, giống như tuyết chưa bị tan rã. Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng hỏi Đào Thuấn Khâm đang cười ngựa ở một bên: “Cửu phụ, trên mảnh đất kia là gì vậy? Vì sao lại sáng lấp lánh như thế?”

Đào Thuấn Khâm mỉm cười nhẹ: “A Dung, đây là đất bị nhiễm phèn, cũng chính là nơi đất nhiễm mặn. Con nhìn thấy thứ sáng lấp lánh đó chính là muối.”

Hóa ra đây là vùng đất nhiễm mặn sao? Lâm Cẩm Dung mở to hai mắt: “Con nghe nói vùng đất nhiễm mặn cũng có thể thành nơi trồng ruộng lúa, khiến lương thực tươi tốt?”

Đào Thuấn Khâm kiến thức rộng rãi, lãng đãng nói: “Đúng, gọi là ứ điền (ruộng lúa trồng trên đất nhiễm mặn). Có những nơi, hàng năm vào tháng tư, khi mùa mưa đến, thời điểm nước đục ngầu, đã đem phân sơn thủy đến gột rửa bớt độ mặn của đất, cứ như thế tự thành ruộng tốt.” (Mùa khô hanh nước sông thấp, nước biển ngấm sâu, khi nước bốc hơi, một lượng muối nổi lên mặt đất. Mùa mưa, các con sông dâng cao, dòng chảy mạnh, phần nào lấn át thủy triều; Đồng thời nước sông dâng cao lên đã rửa mặn cho đất, vì thế có thể trồng cấy được vào vụ mùa)

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc hỏi: “Cái gì gọi là phân sơn thủy?”

“Chính là nước sông vào tháng tư.” Đào Thuấn Khâm cũng không chê nàng phiền, nhẫn nại giải thích: “Khi đó nước sông đục ngầu nhất, có mùi tanh vị phèn, cho nên gọi là phân sơn thủy hoặc thiên hà thủy (nước trên trời).”

Lâm Cẩm Dung tư duy cực nhanh, lập tức nói ra: “Như vậy, nên sớm tìm người ra giá mua đất bị nhiễm phèn không phải là buồn bán có lời sao?”

Đào Thuấn Khâm sững sốt, giấy lát mới đuối kịp ý tưởng của nàng, thấy Lâm Cẩm Dung chặt chẽ nhìn chằm chằm phiến đất bị nhiễm phèn kia, hai mắt sáng lên, ẩn ẩn lộ ra vài phần hưng phấn. Nghĩ đến nàng lúc trước quần quít lấy Đào Phượng Đường đổi vàng bạc, ra lời thề muốn kiếm tiền mỗi ngày, lập tức cười loạn mặt mày: “A Dung a, ứ điền không phải dễ dàng có được như vậy. Thứ nhất phải có thiên hà thủy, thứ nhì phải có kênh rạch, chẳng những để dẫn nước còn có thể sắp xếp phân bố lượng nước, phải tốn nhiều công sức mới có thể thành.” Hắn mang theo thiện ý trêu chọc: “Bằng không, phiến đất lớn bị nhiễm phèn này chẳng phải đã sớm bị người mua cải tạo thành ruộng tốt rồi? Thanh Châu cùng Bình Châu không đáp ứng đủ điều kiện cho ứ điền, không có người quan tâm đến vùng đất bị nhiễm phèn này!”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ, lùi đầu vào. Thanh Châu và Bình Châu hiện tại xác thực không đáp ứng đủ điều kiện, nhưng sau đó thì sao, rõ ràng rất phù hợp với biện pháp ứ điền này. Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhìn chằm chằm hoa văn rườm rà trên lò sưởi tay, suy nghĩ lại trở về kiếp trước.

Khi đó vừa trăng tròn, Lục Giam cùng nàng quan hệ vẫn còn rất tốt.

Buổi sáng hôm ấy, hắn đưa cho nàng một chén cơm trong suốt: “A Dung, nàng tới nếm thử hương vị này thế nào?”

Hắn luôn luôn trầm mặc ít lời, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, cười cũng chỉ là cười yếu ớt, sắc vui mừng kinh hỉ như vậy quả nhiên là hiếm thấy. Nàng mỉm cười nếm thử một ngụm, tinh tế nhắm nuốt, cũng chưa nhận ra điểm gì khác biệt: “Cùng gạo ngày thường cũng đâu có gì khác.”

Trên mặt hần vẽ đặc ý càng thêm rõ ràng: “Không nhận ra sao? Đây là lúa sinh trưởng nơi đất mặn. Ai biết được ở nơi đất mặn cái gì cũng không thể sinh trưởng lại có thể biến thành ứ điền chứ?”

Thời điểm đó nàng chỉ ở trong khuê phòng, cũng không biết cái gì là đất mặn, cũng không biết cái gì gọi là ứ điền, cho nên nàng chỉ cười: “Đúng vậy.”

Nàng tưởng hần sẽ không vô duyên vô cớ chỉ để nàng ném thử gạo này như thế nào, hy vọng hần nói thêm gì đó, nhưng Lục Giam cũng không nói tiếp, chỉ cúi đầu ăn cơm, khi ăn cơm không nói chuyện, vốn là quy củ từ nhỏ, nàng cũng không hỏi lại hần. Sau đó, cũng không có người nhắc tới chuyện này.

Qua mấy ngày, liền truyền ra tin tức mẫu thân Đồ thị của Lục Giam đã chiếm được lợi lớn. Đồ thị chỉ lấy ra số tiền đồ cưới cực ít, mua hơn mười khoảnh đất nhiễm mặn, tiếp theo đất nhiễm mặn kia được vị quan mới nhậm chức của Thái Minh phủ ra lệnh một tiếng, quảng chinh dân phu, lợi dụng nước sông Chữ giang biến thành ruộng tốt, giá trị tăng lên gấp trăm lần.

Tam phòng Lục gia tuyên bố ra bên ngoài là Đồ thị hôm qua nằm mộng, được tổ tiên phù hộ. Lâm Ngọc Trân quả quyết không tin, nhận định là Lục Giam [ăn cây táo, rào cây sung], nước phù sa rơi xuống ruộng nhà người, trong lòng thập phần khó chịu, nhưng lại không nắm được đuôi của Lục Giam, vì vậy xả giận trên người nàng, mắng nàng vong ân phụ nghĩa, cố ý cảm kích không báo.

Nàng tất nhiên ủy khuất không thôi, trốn ở trong phòng rơi lệ, Lục Giam hỏi nàng vì sao, nàng muốn giữ mặt mũi, cũng không muốn lại chọc phiền toái, tất nhiên là cái gì cũng không chịu nói. Hai người ngồi im trong phòng nửa ngày, Lục Giam cuối cùng chỉ thở dài, không nói gì bước đi. Sau đó Lâm Ngọc Trân mặc dù không mắng nàng như vậy nữa, lại luôn vỗ về, tùy thời nhắc nhở nàng đừng quên tình cảm cô chất, nàng quả thực không biết theo ai.

Hiện tại nghĩ đến, buồn cười là nàng, bọn họ âm ỹ nháo loạn tranh đấu thì liên quan gì đến nàng? Nàng quả thật là nhàn rồi mà quan tâm vào làm gì a.

Ai, quên đi quên đi, Lâm Cẩm Dung lại vén rèm xe lên, nghiêm túc đánh giá bên phiến đất bị nhiễm phèn lóe ngấn quang ngoài kia, không biết giờ phút này thuộc về ai? Giá trị bao nhiêu? Nàng dù thế nào cũng phải nghĩ cách mua phiến đất này về tay.

Chưa tới thôn trang, đã có thị tỳ kiêm quản sự thôn trang tên Thiết Hòe của Đào thị dẫn vài quản sự tới tiếp đón. Thiết Hòe tuổi tầm bốn mươi, bộ dạng vừa đen vừa béo, theo Đào thị từ Thanh Châu mà đến, là người của Đào gia, đối với phụ tử của Đào thị và Đào Thuấn Khâm vô cùng trung thành, đi theo làm tùy tùng, ân cần bốn ba, đón mọi người vào thôn trang, rất nhanh liền an trí thỏa đáng.

Thôn trang này tuy là của hồi môn của Đào thị, không biết vì sao, hai kiếp làm người, Lâm Cẩm Dung đã nghe nói tới vô số lần, đây vẫn là lần đầu tiên đến đây, khó tránh khỏi cảm thấy vô cùng mới lạ, nhìn xung quanh không thôi.

Chỉ thấy thôn trang không lớn, nhưng cũng đầy đủ mọi thứ.

Ba sân viện, hai tiểu viện, Lâm Tam lão gia và Đào thị tất nhiên ở chính viện, Đào Thuấn Khâm được an trí ở tây viện, Thủy lão tiên sinh vì tị hiềm, ở lại trong nhà Thiết Hòe, Lâm Cẩm Dung thì ở đông viện. Trong đông viện có chính sảnh, sương phòng, tịnh phòng..., mặc dù tổng cộng chỉ có sáu gian, nhưng trên tường viện trồng đầy hoa, trong viện gạch đá rải đường, có gốc cổ thụ thạch lựu cùng một gốc cây mai vàng đang ở nở rộ. Dưới tàng cây thạch lựu có bàn đá, bốn ghế nhỏ, mai vàng nở rộ phía trên, hương thơm phác mũi, vươn ra ngay gần cửa sổ sương phòng (phòng ngủ) của Lâm Cẩm Dung.

Ở phía tây, còn có một giếng nước, nghe nói mới được dựng lên một năm, gạch bóng loáng, bên trong nước giếng cam liệt trong veo, chính là nước ngọt lành hiếm có. Lâm Cẩm Dung không tin, lúc này gọi nha hoàn ma ma thử mức lên một gáo nước, sau khi ném thử thì mặt mày hớn hở.

Ban đêm, Thiết Hòe tự mình xuống bếp, làm một bàn đồ ăn nông thôn mới mẻ phong thú, tỷ như thịt dê, cá chép mới vớt lên ở sông phụ cận, gà tre được nuôi trong sân thôn trang nhà mình, còn có nấm hương dại, đậu phụ tự tay làm.

Món ăn đơn giản, hương vị lại vô cùng ngon miệng. Lâm Cẩm Dung động đũa liên tục, chẳng những ăn nhiều hơn một chén cơm, còn khuyên Đào thị cũng ăn thêm nửa bát, cộng thêm một chén canh gà táo đỏ.

Nàng cùng Đào thị ngồi đây ít người, lại không uống rượu, rất nhanh đã ăn hết, ở gian ngoài Lâm Tam lão gia cùng Đào Thuần Khâm vẫn uống rượu uống đến canh hai còn chưa ngừng. Đào thị đã mệt mỗi đi ngủ, Lâm Cẩn Dung tất nhiên mà trở thành nữ chủ nhân đảm đương trách nhiệm, thỉnh thoảng sai người đi tra xét một phen, xem chậu than còn cháy nữa hay không, rượu nóng đồ ăn có được đưa lên đúng lúc hay không, lại ra lệnh phòng bếp chuẩn bị canh già rượu.

Trải qua một lúc như thế, Cung ma ma kinh ngạc thấy nàng còn nhỏ đã biết chu toàn, có tâm muốn xem nàng rốt cuộc có thể làm tới mức nào, liền công đạo tất cả mọi người làm theo yêu cầu của Tứ tiểu thư, rồi lại thấy nàng bố trí thỏa đáng, trật tự rõ ràng, không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Được một lát, Đào Thuần Khâm sai người ta tiến vào truyền lời dặn dò: “Cữu lão gia nói Tứ tiểu thư tuổi nhỏ, hôm nay đi đường mệt mỏi, không nên ở đây chờ để hầu hạ, ngủ trước đi, có Cung ma ma cùng Thiết Hòe coi chừng là được rồi.”

Cung ma ma được phân phó, liệu mạng khuyên bảo Lâm Cẩn Dung đi nghỉ, Lâm Cẩn Dung nghĩ rằng Lâm Tam lão gia là tửu quỷ, Đào Thuần Khâm chỉ sợ cũng có rất nhiều lời muốn công đạo Lâm Tam lão gia, cũng không kiên trì, tự rửa mặt đi nghỉ.

Một đêm này ngủ thật ngon.

Sắc trời còn chưa rõ, Lệ Chi tiến vào hầu hạ Lâm Cẩn Dung dậy: “Đêm qua tiểu thư có bị âm ỷ không?”

Lâm Cẩn Dung nghe trong lời nàng có ý tứ, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Lệ Chi cầm cây lược gỗ đem mái tóc đen dài của Lâm Cẩn Dung vấn gọn rồi nói: “Cũng không có gì, ban đêm hôm qua lão gia uống nhiều rượu, sau lại có chút không khỏe, suốt đêm nhờ Thủy lão tiên sinh đến giúp hần bắt mạch bốc thuốc. Nơi này vắng người, gió thổi cỏ lay đều có thể nghe thấy, các ma ma cũng không chú ý quy củ, ra ra vào vào, có chút tiếng vang, nô tỳ sợ âm ỷ người.”

Thánh thủ chuyên bệnh phụ khoa vì Lâm Tam lão gia xem bệnh? Lâm Cẩn Dung có chút muốn cười, lại nghĩ Lâm Tam lão gia này đại khái trên đường đi bị nhiễm gió lạnh, ban đêm uống rượu quá nhiều, nóng lạnh thất thường mới sinh bệnh, Thủy lão tiên sinh nếu được xưng là thánh thủ phụ khoa, không đến mức ngay cả bệnh đơn giản như vậy cũng không thể chữa được. Lại dừng tươi cười: “Ta ngủ rất ngon, cái gì cũng không nghe thấy. Chỉ sợ phu nhân bị âm ỷ.”

Lệ Chi nói: “Không cần nói tới phu nhân, chính là Cữu lão gia cũng bị kinh động. Nô tỳ ban đêm nghe thấy hần ở chính viện thảo luận.”

Lâm Cẩn Dung thu thập xong xuôi, kêu Quế Viên quét tước, dẫn theo Lệ Chi hướng chính viện đi tìm Cung ma ma hỏi thăm tình huống. Chưa tới chính viện, đã ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng đậm, Cung ma ma ngồi xồm ở góc hành lang để tránh gió, ngồi trước hai hỏa lò đang đun hai ấm sắc thuốc, trong tay nắm một chiếc quạt, mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm ấm thuốc, thần sắc cực kỳ cẩn thận.

52. Chương 52: Chứng Bệnh 2

Lâm Cẩn Dung nhẹ tay nhẹ chân đi qua, nhẹ nhàng vỗ vai Cung ma ma, cười nói: “Ma ma vất vả, sáng tinh mơ đã ở đây sắc thuốc. Người tuổi lớn rồi, việc này bảo Hạ Diệp hoặc là Xuân Nha làm thay đi.”

Cung ma ma bị hù nhảy dựng, mặt trầm xuống, nhưng khi thấy là Lâm Cẩn Dung, lại lộ ra vài phần ý cười: “Đa tạ tiểu thư quan tâm đến lão nô già cả, nhưng hai vị chủ tử đều bị bệnh, thuốc này cần phải để ý độ lửa, lão nô sao dám nhàn hạ?”

Khi nói chuyện, ấm được sôi lên, Lâm Cẩn Dung tùy tay cầm chiếc đũa lúc trước Cung ma ma đặt cẩn thận bên cạnh ấm thuốc nhắc nắp lên: “Đây là thuốc của phu nhân sao?”

Cung ma ma gắt gao nhìn chăm chăm chiếc đũa trong tay Lâm Cẩn Dung, cười nói: “Không phải, đây là thuốc của lão gia. Thuốc của phu nhân là ấm ở bên cạnh.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi giật mình, Cung ma ma từ trước đến nay đối với Đào thị vô cùng trung thành, trải qua sự tình lần trước lại hận Lâm Tam gia, tại đây dưới tình huống này, bà đối với thuốc của Lâm Tam

gia so với của Đào thị còn chú tâm để ý hơn, thật là kỳ quái. Nàng thoáng tự hỏi một lát, nói: “Thủy lão tiên sinh vừa kê đơn thuốc, thật khó cho chỗ này còn có thể kiếm đầy đủ vị. Ta nghĩ có thể phải trở về thành mua thêm.”

Cung ma ma một bên tiếp nhận đĩa trong tay Lâm Cẩm Dung, một bên khiếm cung cười: “Đương nhiên không chỉ có nhà chúng ta, đi qua vài dặm đường, là tòa nhà của Lâm Xương gia trong tộc, hàng năm hồi hương, thường xuyên có các loại thuốc để trị phong hàn đau bụng, Thiết quân sự đã đến hiệu thuốc, vừa vận gặp mặt.”

Lâm Xương gia? Lâm Cẩm Dung lập tức nhớ tới bà con xa trong tộc trong lúc vô ý khiến nàng có chủ ý kiếm tiền đầu tiên: “Gia đình hẳn cũng ở ngay gần đây sao?” (ở mấy chap đầu lúc LCD đến thư phòng Lâm lão thái gia để chờ bị phạt thì nghe thấy cuộc đối thoại giữa Lâm Xương gia và Lâm lão thái gia về vụ mùa)

Cung ma ma thật cẩn thận đẩy nắp ấm sắc thuốc của Lâm Tam gia, nói: “Cũng không phải vậy, đợi lát nữa sẽ tiến đến thăm lão gia cùng phu nhân.” Sau đó dùng miệng đỡ tiểu hài tử nói: “Nơi này hun khói lửa nóng, tiểu thư đừng đứng ở đây nữa. Muốn ăn cái gì thì bảo nha hoàn đi nói với Thiết Hòe, ở đây không thể so với ở trong phủ, thiếu thốn nhiều thứ.”

Hai mắt Lâm Cẩm Dung lại nhìn ấm sắc thuốc kia, nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta không kiêng ăn, tại phòng bếp có gì thì ăn đó. Phu nhân hôm qua ban đêm bị náo loạn, sau đó có ngủ được không?” Đào thị sau khi bị bệnh ngủ không yên, một khi bình tĩnh rất khó đi vào giấc ngủ, cho nên nàng mới hỏi như vậy.

Cung ma ma cười nói: “Tiểu thư yên tâm đi, phu nhân ban đêm tỉnh dậy, nghe nói Lâm Tam gia chỉ nhiệm phong hàn tâm thường, đã đi ngủ lại được, thật tốt, cũng sắp đến giờ dậy rồi.”

Đang nói, Xuân Nha lại tới nâng đỡ cánh tay Lâm Cẩm Dung cười nói: “Tiểu thư, phu nhân đã tỉnh, nghe thấy thanh âm của người, bảo người vào trong phòng.” Vừa nói vừa cùng Cung ma ma trao đổi ánh mắt, có vẻ rất ngưng trọng.

Lâm Cẩm Dung im lặng đánh giá hai người một hồi, rồi bước vào phòng của Đào thị. Đào thị mặc một kiện áo bông kim lĩnh màu hạnh đào, váy dài mới tinh đồ sộ, ngồi trước bàn trang điểm được Hạ Diệp giúp đỡ chải đầu, nghe thấy tiếng vang, ôn nhu nói: “A Dung đêm qua ngủ ngon không?”

“Tốt lắm, nương thì sao?” Lâm Cẩm Dung dựa vào ghế ngồi bên cạnh Đào thị, gương mặt đánh giá thần sắc của Đào thị. Đã thấy Đào thị khí sắc rõ ràng so với trước tốt hơn rất nhiều, khóe môi khẽ nhếch, trong mắt lưu động hồi lâu không thấy quang hoa, quả nhiên không thấy nửa điểm bộ dáng ngủ không ngon giấc, tâm tình rất tốt, so với thời gian tối tăm lúc trước, không khỏi âm thầm sinh kỳ quái.

“Ta tốt lắm.” Đào thị tâm tình tốt cầm hộp trang điểm ra: “Hôm nay có khách đến, A Dung giúp ta chọn châu sai.”

Lâm Cẩm Dung thấy nàng hưng trí, tâm tình cũng thả lỏng được một nửa. Ở trong hộp tìm vài cái, tìm ra một chiếc châu sai, đoan đoan chính chính cầm lên búi tóc của Đào thị, cười nói: “Khi con mới đến, nhìn thấy một chậu sơn trà đang nở rộ ở gần cửa, mẫu thân nếu thích, không bằng bảo Hạ Diệp tỷ tỷ đi chọn một đóa hoa đẹp nhất để cài lên tóc?”

Không đợi Đào thị mở miệng, Hạ Diệp liền cười hì hì buông khung thêu xuống: “Tiểu thư ý kiến hay, hoa sơn trà kia thật sự rất tươi mới.”

Không bao lâu sau, Hạ Diệp mang hoa sơn trà tiến vào, Đào thị nhìn thấy trong lòng cũng vui mừng, tự mình cài lên tóc, ngắm nhìn mình trong gương. Xuân Nha cầm bát sứ tiểu thanh vào, thấp giọng nói: “Phu nhân, uống thuốc.”

Đào thị thu liễm tươi cười, cầm chén thuốc, cúi con người nói: “Còn thuốc của lão gia?”

Xuân Nha nói: “Cũng đã sắc xong, Cung ma ma tự mình đưa qua, đã uống xong.”

Đào thị không lên tiếng nhìn chằm chằm chén thuốc trong tay đến nửa ngày, rồi ngửa đầu uống cạn chén thuốc.

Lâm Cẩm Dung cầm trà tới để nàng súc miệng: “Phụ thân chắc đã tỉnh, con nên đi trước vấn an.”

Đào thị trầm mặc dùng khăn lụa che miệng, đem nước trà phun vào ống nhổ, thấp giọng nói: “Đi đi.”

Thôn trang này nhỏ, Lâm Tam lão gia sẽ ngụ ở cách vách Đào thị, Lâm Cẩn Dung chỉ cần đi qua cửa hông liền bước vào một cánh cửa khác.

Lúc này sắc trời dĩ nhiên đã sáng rõ, Lâm Tam lão gia trên đầu quần khăn trắng, ngồi trên tháp bên cạnh cửa sổ, ôm lò sưởi tay, cau mày chọn lựa mứt trong hộp, một bên ăn một bên nói với Cung ma ma: “Thuốc này rất đắng, ta chưa từng thấy thuốc nào đắng như vậy. Ta không uống. Thừa dịp thời tiết đẹp, đợi lát nữa ăn cơm trưa xong ta sẽ trở về nhà.”

Cung ma ma cười gượng: “Thuốc đắng dã tật có lợi cho bệnh, lão gia thân thể quý giá, hay là nên dưỡng bệnh cho tốt rồi mới trở về. Bằng không phụ nhân sao có thể yên tâm?” Ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Cẩn Dung, vội nói: “Tứ tiểu thư tới đúng lúc, nhanh khuyên nhủ lão gia.”

Lâm Cẩn Dung hiểu được Lâm Tam lão gia khi uống thuốc luôn muốn Hoàng di nương dỗ dành, nhân tiện nói: “Phụ thân, bảo dưỡng thân mình mới là điều quan trọng. Trong nhà không lo, Đại biểu ca đã đi trước sẽ trở lại, cữu phụ cũng không gấp gáp, chắc chắn chờ người bảo dưỡng tốt thân mình rồi mới cùng rời đi.”

Lời này nhắc nhở Lâm Tam lão gia, hấn bản thân là gia chủ, Đào Thuận Khâm chưa nhắc tới việc rời đi, hấn sao có thể một mình đi trước. Nghĩ đến đây lạnh lùng tịch mịch, lại không có giai nhân ấm giường thêm hương, không khỏi thở dài một tiếng, dịch người qua tháp, về mặt không thú vị, sai Lâm Cẩn Dung: “Người đi mời cữu phụ người lại đây, nói ta thỉnh hấn chơi cờ.” Cố gắng nói chuyện để Đào Thuận Khâm nhanh trở về Thanh Châu mới được.

“Vâng.” Lâm Cẩn Dung gắt gao theo dõi sắc mặt hấn, thấy hấn trừ bỏ tinh thần có chút uể oải không phần chán ra, hết thấy đều bình thường, mới xoay người ra cửa phòng.

Đào Thuận Khâm quả nhiên đáp ứng, tùy ý Lâm Tam lão gia nói bóng nói gió thế nào, không hề đề cập tới khi nào thì rời đi, chỉ đầy mặt tươi cười, nói chuyện trên trời dưới biển.

Lâm Cẩn Dung bồi Đào thị ăn điểm tâm xong đi ra, lại thấy Cung ma ma ngồi xồm trước hỏa lò ra sức sắc thuốc, đối với ẩm thuốc kia của Lâm Tam lão gia tỉ mỉ cẩn thận giống như hầu hạ tiểu hài nhi vậy.

Khác thường tất có điều kỳ quái, tuy rằng kiếp trước Lâm Tam lão gia mãi cho đến khi nàng chết vẫn là tai họa nhân gian, nhưng cả đời này dù sao vẫn là phụ thân nàng. Lâm Cẩn Dung ở hành lang đứng hồi lâu, trong lòng cuối cùng bất an, liền phân phó Lệ Chi: “Người đi nói với phòng bếp, buổi tối lại hầm canh gà táo đỏ như đêm qua.” Sau đó một mình một người đi đến bên cạnh Cung ma ma ngồi xồm xuống tiếp nhận chiếc quạt: “Ma ma, ta muốn sắc thuốc, coi như làm tròn chút hiếu đạo.”

Cung ma ma tất nhiên không đáp ứng, đoạt lấy quạt hương bồ trong tay Lâm Cẩn Dung: “Điều này sao có thể? Đây là việc làm của hạ nhân.”

Lâm Cẩn Dung chột lóe: “Ma ma lời ấy sai rồi, vì mẫu thân phụ thân sắc thuốc, là hiếu đạo nữ nhi nên làm. Ta không biết thì ma ma dạy ta. Nói đến nói đi, đây là được gì vậy? Ma ma có biết không?” Nói xong lại cầm chiếc đũa trong tay nhắc nắp ẩm sắc thuốc của Lâm Tam gia ra.

“Thuốc này nô tỳ không biết, hay là để Thiết Hồn bồi người ra bên ngoài đi dạo? Lúc này thời tiết rất đẹp, là thời điểm để chơi đùa, có thể bắt thóc lép cho chim sẻ ăn.”

Lâm Cẩn Dung không lùi bước, nhìn thẳng Cung ma ma, gần từng tiếng nói: “Cảnh vật cho dù đẹp, sao có thể so với sức khỏe của phụ thân mẫu thân.” Trước kia nàng không biết rất nhiều việc, không biết quan sát phân tích, hiện tại nàng lại có thể nhìn ra rất nhiều điều khác thường.....

Cung ma ma ánh mắt lóe lóe, đắn đo thật lâu, sau đó châm chọc nói: “Tiểu thư hiếu thuận. Nhưng phụ nhân bị bệnh, Tam tiểu thư sang năm sẽ gả đi, người chưa đính hôn, Thất thiếu gia còn quá nhỏ..... Cữu lão gia cũng không thể đây lâu, sau khi an trí thỏa đáng nơi này sẽ rời đi, cho nên bệnh của Tam lão càng phải nhanh chóng được chữa khỏi, không thể trì hoãn. Người cũng đừng thêm phiền.”

Giải thích này rất hợp tình hợp lý, Tam phòng lúc này không thể thiếu Lâm Tam gia, nếu Cung ma ma đều biết, Đào thị cùng Đào Thuận Khâm không thể không hiểu, Đào thị không thông minh, nhưng Đào Thuận

Khâm cũng không ngốc. Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, cuối cùng thu tay về, không hề hỏi nhiều, thấp giọng nói: “Được, ta nghe ma ma, ra ngoài ruộng chơi một lúc.”

Cung ma ma nhẹ nhàng gật đầu, nhìn theo bóng dáng Lâm Cẩm Dung thở dài, tiếp tục trông chừng ẩm thuốc kia. Hồi lâu, Xuân Nha đi ra tiếp nhận quạt trong tay bà: “Ma ma đi nghỉ tạm một lúc, bồi phu nhân trò chuyện, ta sẽ thay.”

Cung ma ma nhìn Xuân Nha, Xuân Nha ngằm hiểu gật gật đầu. Cung ma ma bước vào trong phòng của Đào thị, thấy trong tay Đào thị đang cầm một quyển sách, nhưng ánh mắt lại không đặt trên sách, mà là nhìn chăm chăm vào bìa sách mà ngẩn người.

“Phu nhân?” Cung ma ma rót chén trà đưa qua, ra hiệu với Hạ Diệp, Hạ Diệp chạy nhanh ra bên ngoài, để hai người lại nói chuyện.

Đào thị buông sách, cũng không tiếp nhận chén trà, chỉ cau mày nhìn Cung ma ma thấp giọng nói: “Người nói, thật sự hữu dụng sao?”

Cung ma ma không chút do dự nói: “Cữu lão gia nói hữu dụng, nhất định sẽ không sai. Người cứ thanh thần ổn định dưỡng bệnh là tốt rồi. Lúc trước không phải đã yên tâm sao? Lúc này như thế nào lại lo lắng?”

Đào thị khe khẽ thở dài: “Ta cao hứng qua đi, nhưng mí mắt bên trái vẫn giật giật.”

Cung ma ma nở nụ cười: “Phu nhân, nháy mắt trái là phát tài, về sau, cuộc đời của người cam đoan sẽ vô cùng thuận lợi.....” Thấy Đào thị có vẻ bớt lo lắng, liền đề thấp thanh âm nói: “Nô tỳ để ý, Tứ tiểu thư rất thông minh. Nàng luôn nhìn ẩm sắc thuốc kia, còn muốn tự tay sắc.”

Đào thị mày nháy dừng: “Nàng vẫn còn là hài tử, nhìn thấy chúng ta đều bị bệnh, lo lắng mà thôi.” Lời tuy là như thế, nàng vẫn nhịn không được nói: “Người..... phải cẩn thận.”

Cung ma ma bình tĩnh nói: “Người yên tâm.”

Đào thị nhắm mắt, than nhẹ một tiếng. Đào Thuận Khâm nói đúng, nếu nàng rốt cuộc không sinh con được nữa, cũng không còn tinh lực cùng thực lực tranh cãi với Lâm Tam gia, vì ba hài tử, nên hoàn toàn chặt đứt ngọn nguồn, không cần tức giận náo loạn vô ích!

Cách vách truyền đến tiếng la không phục của Lâm Tam lão gia: “Ta đi nhầm bước này, không tính!”

Đào Thuận Khâm vui sướng cười nói: “Muội phu, nước cờ đã đặt xuống, không được hối hận!”

53. Chương 53: Bàng Thủy 1

Lâm Cẩm Dung theo lời của Cung ma ma, thay đổi hài, khoác thêm áo choàng, được Thiết Hòe dẫn qua cửa hông rồi đi ra ngoài.

Cảnh vật ở nông thôn khá đơn giản, không giống trong thành tường cao đại viện, sau khi ra khỏi viện dọc theo một hàng cây liễu đi thêm một chút chính là một đồng ruộng nước. Nay mùa nông nhàn, ruộng nước có chút cạn, có loại cỏ dại không biết tên mọc lên, trong sắc vàng xen lẫn sắc xanh, dưới ánh nắng mùa đông phản chiếu màu vàng đậm nhạt. Cũng không có người qua lại, chỉ có mấy chú vịt trời màu trắng cất cánh bay lên, vô cùng thanh tịnh. Bầu trời xanh lam, vạm vỡ không mây, trong không khí rét lạnh mang theo vài phần mát mẻ sáng khoái, cảm giác hoàn toàn khác biệt so với đại viện Lâm gia.

Lâm Cẩm Dung thật sâu hô hấp, lộ ra tươi cười từ nội tâm.

Thiết Hòe vốn là nha hoàn nhị đẳng bên người của Đào thị, vừa cảm kích vừa thúc thời, hiểu được trong thành các tiểu thư thiếu gia thích cái gì, trong miệng nói đến những thú vui ở nông thôn cho Lâm Cẩm Dung nghe, thỉnh thoảng lại tùy ý từ trên mặt đất nhổ lên vài cọng cỏ dại hoặc phiến lá cây đưa cho Lâm Cẩm Dung xem, nói đây là rau dại, cái gì có thể ăn, cái gì không thể ăn, cái nào có mùi vị ngon nhất.

Thú sự ở nông thôn, Lâm Cẩm Dung yêu thích nghe nàng nói về rau dại này, nghiêm trang bảo Quế Viên dùng khăn lụa bọc lại, nói là muốn trở về cẩn thận nghiên cứu, chọc mọi người cười trộm không thôi.

Đoàn người nói chuyện, dọc theo bờ ruộng, bắt tri bắt giác đã đi thật xa, Lâm Cẩn Dung đang muốn bảo Thiết Hòe dẫn nàng đi nữa, chợt nghe có người ở phía sau lớn tiếng kêu: “Thiết Hòe quản gia, Lâm Xương Đại gia cùng Đại phu nhân đến thăm lão gia cùng phu nhân. Phu nhân sai người dẫn tiểu thư về để tiếp khách. Tại sao người lại dẫn tiểu thư đi xa như vậy, khiến ta tìm mãi.”

Thiết Hòe quay đầu nhìn lại, thôn trang phía sau đã sớm thành một chấm nho nhỏ, đã đi xa hơn dự kiến rất nhiều, không khỏi vỗ đầu, kêu lên: “Ai nha, đầu óc của ta thật là! Đã sớm dự đoán được hẳn tất nhiên sẽ sai người tới đây báo vọng, tại sao còn dẫn tiểu thư đi xa như vậy? Chỉ lo cùng tiểu thư nói về mấy loại rau dại, may mà tiểu thư không chê nô tỳ phiền, có thể nghe nô tỳ lải nhải hồi lâu.”

Lâm Cẩn Dung ôn nhu nói: “Ma ma đừng khiếm tốn, ta cũng được tiếp thu thêm kiến thức. Biết đâu sẽ có ngày dùng được.”

Thiết Hòe mỉm cười nhìn Lâm Cẩn Dung liếc mắt một cái, thấy tiểu cô nương ôn nhu hòa khí lại xinh đẹp thật sự rất thuận mắt: “Tứ tiểu thư nói chuyện thực làm cho người ta thư thái. Nói vậy chắc tiểu thư không biết Lâm Xương Đại gia cùng Đại phu nhân này là ai?”

“Sáng sớm đã nghe Cung ma ma nói một chút. Là bá bá và bá mẫu trong tộc.” Lâm Cẩn Dung ngữ khí càng thêm ôn hòa: “Ngày sau mẫu thân sẽ ở đây dưỡng bệnh, không thể không phiền tới đến bọn họ, ma ma nói cho ta nghe một chút về chuyện nhà bọn họ, ta sẽ ghi tạc trong lòng, đỡ phải thất lễ.”

“Năm kia nhà hắc đến nương nhờ họ hàng, Đại lão gia thay hẳn an trí gia nghiệp, vừa vặn gần thôn trang của phu nhân có đất muốn bán, liền ở lại quanh đây.” Thiết Hòe chỉ về phía đông nam nói: “Từ nơi này đi qua ước chừng 7, 8 dặm là nhà của bọn họ. Nhà bọn họ cũng ngay cạnh nhà phu nhân. Tiểu thư chỉ cần nhớ kỹ, Lâm Xương Đại phu nhân này là tái giá, Đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia cũng không do bà ta sinh ra dưỡng dục, Tam thiếu gia mới là người bà sinh hạ.”

Lâm Cẩn Dung dõi mắt trông về phía xa, chỉ thấy ở phía đông nam có con đường trải dài, mấy cây dương liễu đã trụi lụi lặng lặng đứng sừng sững bao quanh, hướng xa xa có ngọn núi nhỏ che lấp, vì vậy cũng không thấy tiểu viện của Lâm Xương lão gia. Liền thu hồi ánh mắt, hỏi Thiết Hòe: “Không phải nói quanh đây có ôn tuyền sao? Ở đâu vậy?”

“Tiểu thư cẩn thận kéo bị vấp chân.” Thiết Hòe nâng đỡ Lâm Cẩn Dung, chỉ về phía tây: “Tiểu thư nhìn nơi đó, nơi đó có tòa Thanh Lương tự, ôn tuyền ở ngay bên trong.”

Lâm Cẩn Dung眯 mắt nhìn kỹ, quả nhiên có thể nhìn thấy một chùa miếu nhỏ bức tường màu trắng thấp thoáng ẩn trong rừng cây từng cây bách rậm rạp, liền thuận miệng hỏi: “Ta nghe Cửu lão gia nói, phu nhân còn có thể đi ngâm mình trong ôn tuyền”

Thiết Hòe vừa nghe đã biết nàng định hỏi điều gì, nhân tiện nói: “Là am ni cô, bên trong chỉ có hai lão ni cô tuổi tác đã cao. Chùa này không lớn, hương khói không vượng, phòng ốc cũ nát, hai lão ni cô rất thành thật, lại lưỡi giao du, cho nên ít người biết, bằng không trong thành các phu nhân các tiểu thư chỉ sợ cũng sẽ thường xuyên đến đây chơi đùa.”

Lâm Cẩn Dung trầm nghĩ, đúng rồi, chùa không lớn, hương khói không vượng, bên trong ốc xá cũ nát, cơm chay cũng không thể chuẩn bị chu đáo, cho nên có ôn tuyền người ta cũng không thích đến, tỷ như Đào thị, không có khả năng không biết ôn tuyền này, chắc chắn sẽ mang theo người thân đến chơi đùa một hồi. Nếu không phải lần này Đào Thuấn Khâm nhắc tới, chỉ sợ Đào thị cũng căn bản không nghĩ đến sẽ tới nơi này.

Thiết Hòe gia lại lải nhải: “Nước trong ôn tuyền từ trong Thanh Lương tự chảy ra, vòng qua núi Thanh Lương, theo sông Thanh Lương chảy xuống, một dặm bên dưới, là nhà của Chư tiên sinh, lão tiên sinh đức cao vọng trọng, miễn phí xây dựng học đường, không thu tiền dạy cho người nghèo đệ tử đọc sách viết chữ, thấy ta, cũng là khiếm tốn vô cùng. Lão thái thái nhà hắc là người thiện tâm, thường xuyên bố thí cho lão ni cô trong Thanh Lương tự. Lại nói tiếp, thôn trang hồi môn này của phu nhân, dựa vào bằng thủy (tựa núi nhìn sông), địa linh nhân kiệt, thật sự là trân bảo”

“Chư tiên sinh? Chư Mộng Ngạc tiên sinh sao?” Lâm Cẩn Dung ánh mắt sáng ngời, kia không phải là đại nho cực nổi danh ở Bình Châu sao? Sao lại là hàng xóm của mình? Lâm Cẩn Dung kiêng chân, nhìn về phía tây, mưu toan có thể nhìn thấy chút gì đó. Nhưng phía sau Thanh Lương tự là ngọn núi nhỏ kia, đem

toàn bộ phong cảnh ngăn trở, nàng chỉ có thể nhìn thấy xa xa có nước gợn dưới ánh mặt trời tản ra lân lân quang mang.

“Tứ tiểu thư, ở trên núi Thanh Lương trồng một vườn cây đào và cây lê, đợi đến khi mùa xuân hoa nở, hoa lê trắng muốt, hoa đào rực rỡ, phần hoa cánh hoa theo nước sông chảy xuống, trong sông cá đều nhảy lên đớp đóa hoa, khi đó chỉ cần bện lưới bằng cây liễu thả vào trong nước kéo, cá xung quanh sợ hãi trốn chạy, không nghĩ tới sẽ rơi vào lưới, rồi nướng lên ăn, thật sự rất ngon lại thú vị cực kỳ! Người cùng phu nhân sẽ lưu lại đến mùa xuân sao?” Thanh âm vừa thanh thúy vừa vội vã, vì Lâm Cẩm Dung miêu tả nên một cảnh đẹp như tranh vẽ.

Lâm Cẩm Dung ngoái đầu nhìn lại, thấy một tiểu cô nương mặc áo váy hồng nhạt nửa mới nửa cũ, vẫn hai búi nhỏ, tuổi xấp xỉ với mình đứng phía sau Thiết Hòe nhô đầu ra nhìn mình cười, trên khuôn mặt ngăm đen in sâu má lúm đồng tiền.

“Nha đầu chết tiệt này! Ai kêu ngươi lăm miệng? Trước mặt tiểu thư cũng không biết lớn nhỏ.” Thiết Hòe miệng tuy mắng, trong mắt ý cười cùng yêu thương cũng không thể che giấu: “Khiến tiểu thư chê cười, đây là Tam nha đầu của nô tỳ, nàng nhỏ nhất, thật đã bị dạy hư rồi.”

“Không sao, ta thấy nàng rất đáng yêu.” Lâm Cẩm Dung hướng tiểu nữ tử kia cười: “Ngươi tên là gì?” Nữ tử kia thoải mái nói: “Hồi tiểu thư, ta gọi là Miêu Nha.”

Quế Viên liền “Xuy” cười ra tiếng, “Phải tự xưng là nô tỳ, sao có thể cùng tiểu thư xưng ngươi và ta?” Ánh mắt lại rơi xuống chân thiếu nữ, phát hiện thấy đôi chân nàng dị thường to lớn so với người thường, không khỏi che miệng cười trộm.

Miêu Nha lúc này đỏ mặt, đem chân rụt vào trong váy, nhưng thấy Lâm Cẩm Dung cười rất ôn hòa, cũng không có ý trách cứ nàng, liền hướng Quế Viên thề lưỡi, hoan hoan hỉ hỉ thò ra một đôi chân to chạy nhanh về phía trước: “Ta dẫn đường cho tiểu thư.”

Như cũ vẫn tùy tiện xưng “Ta”.

Lâm Cẩm Dung đột nhiên cảm thấy bản thân có chút yêu thích nơi này. Nàng quay đầu khoái hoạt hỏi Thiết Hòe: “Ma ma, lúc ta đi trên đường, có ngang qua một con sông, trên bờ sông có một phiến đất lớn bị nhiễm phèn, đó là của nhà ai vậy?”

Thiết Hòe mất nửa ngày mới phản ứng lại nàng đang nhắc tới phiến đất nào, cười nói: “Không biết, đất kia vẫn bỏ hoang như vậy, chắc là vô chủ?”

Lâm Cẩm Dung nhú nhú mày: “Vô chủ?” Nàng nhớ rõ triều đại có luật, đất vô chủ, khi muốn khai hoang, thuế má cũng cực thấp, thậm chí có thể nói là không mất thuế má. Nhưng đối với người bên ngoài là chuyện tốt, đối với nàng mà nói ngược lại càng khó giải quyết.

Nàng có thể lấy lý do gì đã động Đào thị, an bài nhân công cùng nàng đi khai hoang đây? Đất bị nhiễm phèn cần cỗi sỏi đá, sao có ích lợi gì mà khai hoang!

Quả nhiên Thiết Hòe tùy theo cười nói: “Thật sự thì điều này nô tỳ cũng không dám chắc a.”

Lâm Cẩm Dung cười cầu xin nàng: “Ta cùng Cửu lão gia đánh cược. Làm phiến Thiết ma ma thay ta hỏi thăm mảnh đất kia là của ai, hỏi cẩn thận một chút, ta sẽ hậu tạ ngươi.” Rồi cúi đầu suy nghĩ, lại nói: “Quanh đây cũng không biết còn bao nhiêu mảnh đất như vậy? Nhất định cũng phải hỏi thăm cho ta.”

Thiết Hòe rất ngạc nhiên Lâm Cẩm Dung cùng Đào Thuần Khâm đánh cược cái gì, lại không có can đảm hỏi tỉ mỉ, chỉ lên tiếng đáp ứng. Lâm Cẩm Dung sợ bà cũng giống như những người khác, coi mình như tiểu hài tử qua loa cho xong chuyện, lại dằn dờ mãi mới thôi.

Đoàn người trở về thôn trang, Lâm Xương Đại phu nhân cùng Đào thị ngồi ở chỗ kia dùng trà nhàn thoại: “Ngày gian nan, nhân sinh không quen, năm trước nhờ quý phủ giúp đỡ, yên ổn giúp lão đại cưới vợ, được bề tôn tử, lão nhị đã gần hai mươi giải quyết xong vẫn là vô tin tức, sính lễ rất cao, Tam tiểu tử của ta lại vừa đính hôn..... Hiện giờ trong bụng lại thêm một đứa, cha hẳn không khỏi sầu não.....”

Đào thị biểu lộ vẻ đồng tình: “Mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn thôi.”

Thấy một đám người vây quanh Lâm Cận Dung tiến vào, Lâm Xương Đại phu nhân lập tức ngừng câu chuyện, được ma ma giúp đỡ đứng dậy, khách khí cười nói: “Đây là Tứ tiểu thư? Bộ dạng thật xinh đẹp.”

Đào thị vội hỏi: “Nàng là một tiểu bối, người để ý nàng làm chi, nhanh ngồi xuống đi.”

Lâm Xương Đại phu nhân lại cười rất vui vẻ: “Không có việc gì, không có việc gì.”

“Bá mẫu vạn phúc.” Lâm Cận Dung thi lễ, đợi Lâm Xương Đại phu nhân ngồi vào chỗ của mình, rồi đứng ở phía sau Đào thị, liếc mắt một cái liền thấy rõ bộ dạng Lâm Xương Đại phu nhân ra sao.

Phụ nhân này tuổi chừng ba mươi, diện mạo chỉ tính là thanh tú mà thôi, trên đầu cài một cây trâm, trên trâm có hai đóa châu hoa, trên người mặc một kiện vải trù màu lam nhạt nửa mới nửa cũ rủ xuống để hài, quần màu lục, nổi bật nhất chính là phần bụng chừa nhô cao.

Bên người hầu hạ là một ma ma lớn tuổi và một nha hoàn mới 8, 9 tuổi, áo váy nửa mới nửa cũ trên người ma ma kia có mang nếp gấp, tiểu nha đầu không để ý xung quanh, chỉ lo ăn trái cây.

Lâm Cận Dung không khỏi trầm nghĩ, xem ra gia cảnh vị bá mẫu trong tộc này cũng không dư dả, ngày trôi qua cũng không tốt lắm.

54. Chương 54: Bàng Thủy 2

Lâm Xương Đại phu nhân chuyển đề tài cùng Đào thị lẩm bẩm: “Thân mình nặng nề, thời tiết lại lạnh, nên ở nhà nghỉ ngơi, nếu không có Tam thúc cùng Tam đệ muội đến đây, cũng không thể xuất môn một chuyến này.”

Đào thị lại cười nói: “Trong lúc nhàn rỗi vẫn nên đi lại một chút. Đã thỉnh bà mụ chưa?”

Lâm Xương Đại phu nhân cười nói: “Đã sớm mời đến, qua mấy ngày nữa cũng muốn mời mọi người tới ăn bánh canh.”

Phong tục Triều Đại, sinh nhi tử thân hữu sẽ đưa ngô gạo dấm chua tới ăn mừng, chủ nhân thiết yến chiêu đãi, món chính là bánh canh, gọi là bánh canh hội, mời người tới ăn bánh canh cũng chính là ý tứ này.

Đào thị mỉm cười: “Sinh nhi tử là đại hỷ sự, tất nhiên chúng ta sẽ đến để lấy không khí vui mừng.” Nói xong lại nghĩ đến hài tử trong bụng đáng thương của mình, không khỏi tự trách oán giận.

Cung ma ma nhìn biết Đào thị không thoải mái, liền hướng Xuân Nha ra hiệu gõ canh giờ dùng bữa.

Khách đến dâng trà, gõ canh tức ý nên cáo từ.

Lâm Xương Đại phu nhân biết rõ, vội sai người đến hỏi Lâm Xương Đại lão gia đã đi được hay chưa, đúng lúc bên kia thăm bệnh xong cũng vừa đi ra.

Đào thị sai người đưa cho Lâm Xương Đại phu nhân một ít hoa quả làm đáp lễ, Lâm Cận Dung tiến lên đỡ Lâm Xương Đại phu nhân, đem nàng tới trước cửa, thì nhìn thấy một nam tử mặc thanh trù miên bào, có chút béo phì, tóc mai có chút hoa râm, tể mắt mũi cao dẫn theo một tiểu đồng đứng ở trước cửa, biết là Lâm Xương Đại lão gia, liền hành lễ vấn an, đợi cho khách đi, lại trở về hỏi thăm Đào thị đang nằm nghỉ trên giường: “Nương có khỏe không?”

Đào thị trong lòng cực kỳ phiền chán, nghe thấy thanh âm nhu thuận tràn ngập lo lắng của Lâm Cận Dung, trong lòng mềm nhũn, liền lên tinh thần cười nói: “Ta khỏe, A Dung vừa rồi làm rất tốt, cho dù là thân thích nghèo khổ, cũng nên lấy lễ tương đãi, con người, cũng không thể biết chính xác khi nào thì cầu người ta, nên kết thiện duyên mới tốt. Kể cho nương nghe, lúc trước con vừa làm gì vậy.”

Lâm Cận Dung có tâm khiến nàng vui mừng, đếm trên đầu ngón tay từng việc, có cảnh vật xung quanh, có rau dại cỏ dại, rồi đến ôn tuyền trong Thanh Lương tự, còn có cảnh cá đớp hoa trong miệng Miêu Nha kể lại cho Đào thị nghe.

Đào thị nâng má lẳng lẳng nghe, thỉnh thoảng trêu mếu vuốt ve khuôn mặt ái nữ: “Nhìn con thật cao húng, ta còn lo lắng con sẽ cảm thấy nơi này lạnh lùng, ai ngờ con lại bướng bỉnh thế này, thật đúng là như cá gặp nước.” Nàng cũng cảm thấy áy náy vì đã liên lụy nữ nhi rất nhiều.

Lâm Cẩm Dung ánh mắt sáng ngời nhìn Đào thị, đột nhiên ôm lấy cánh tay của Đào thị, thấp giọng nói: “Nương, con rất thích như vậy, đã lâu không thoải mái nở nụ cười, trước đó vài ngày con và tỷ tỷ đã rất sợ hãi.”

Trĩ tử vô tội, đứa nhỏ này quả nhiên miễn cưỡng lại thông minh, chỉ tiếc đầu thai lầm, rơi vào nhà có phụ thân mẫu thân như vậy, bằng không kể cả Lục Vân, hay Lâm Ngũ, Lục, Thất, thì tính là cái gì?! Đào thị vỗ về mái tóc đen mượt của Lâm Cẩm Dung, kiêu ngạo lại yêu thương, có ngàn vạn thứ ứ trong cổ họng, cuối cùng không lời nào có thể diễn tả, nhẹ nhàng thở dài, ngữ khí kiên định nói: “A Dung không phải sợ, nương nhất định sẽ khỏe lên.” Còn có thể che chở các con, không nhìn thấy các con trưởng thành, ta chết cũng không nhắm mắt.

Lâm Cẩm Dung ghé vào trong lòng Đào thị, ngửi thấy mùi hương trên người nàng, cảm thấy vô tận thỏa mãn cùng bình tĩnh: “Nương, ngày mai người có muốn đến Thanh Lương tự không? Nghe nói nơi đó rất thanh tịnh, lại có ôn tuyền.”

Đào thị liên tục uống thuốc do Thủy lão tiên sinh kê đơn, máu chảy đã ngừng, nhưng vẫn không có chút tinh thần, làm sao có nhân tâm cùng khí lực đến Thanh Lương tự ngâm mình trong ôn tuyền? Lập tức nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta không có tinh thần, A Dung nếu muốn đi, thì bảo Thiết Hòe mang theo vài ma ma đắc lực, mang chút hương nến tiền tài đến đó.”

Lâm Cẩm Dung được cho phép, cao hứng không thôi.

Dùng xong cơm chiều, Lâm Cẩm Dung tìm một cơ hội nói chuyện với Đào Thuấn Khâm, nhắc lại số vàng bạc nàng đã gửi, lưu lại chờ giá ới bán. Đào Đại cửu tính tình nhu hòa, tùy ý nàng nói như thế nào cũng không ngăn cản, chỉ cười nghe một chút mà thôi, cũng không để ở trong lòng. Trái lại phân phó Lâm Cẩm Dung, phải chiếu cố bản thân, chiếu cố Đào thị, có chuyện thì viết thư đến Thanh Châu, lại xoa đầu Lâm Cẩm Dung cười nói: “A Dung không nên gấp gáp, đến lúc đó cậu sẽ cho con thêm của hồi môn!”

Hắn từ trước đến nay đều hào phóng, lại chỉ có một mình Đào thị là thân muội tử, nói ình thêm của hồi môn tất nhiên không phải là ít.

Kiếp trước, hắn dù chưa từng nói ra, nhưng cũng đã cho nàng một hòm đầy vàng, chính là nàng không thể bảo vệ nó. Nhưng mà... Lâm Cẩm Dung bất đắc dĩ thở dài, có câu nói rất đúng, số mạng đã định thế nào thì chớ cưỡng cầu, Đào gia xem ra tạm thời không thể cùng nàng phát tài lần này, đành đợi về sau vậy. Trong lòng suy nghĩ như vậy, lại còn phải làm bộ thẹn thùng không thuận theo, khiến Đào Thuấn Khâm thành công trên đũa ngoai chất nữ cảm thấy tự đắc.

Đợi cho Đào Thuấn Khâm cao hứng, Lâm Cẩm Dung Phương hỏi nhỏ hắn: “Cửu phụ, phụ thân con bị bệnh gì vậy? Sẽ không xảy ra đại sự gì chứ?”

Đào Thuấn Khâm mí mắt giật nhẹ, tỏ vẻ thần nhiên nói: “Chỉ bị bệnh nhẹ mà thôi, A Dung đừng lo lắng, Thủy lão tiên sinh y thuật cực kỳ ỉnh, cũng không hổ là danh y ở Bình Châu, vì cửu phụ có ân tình với hắn, hắn chắc chắn sẽ cố hết sức. Đừng nói tới phụ thân con, kể cả nương con lần này điều trị bảo dưỡng thân thể thật tốt, về sau cũng khó sinh bệnh.”

Người lớn luôn giấu giếm với hài tử, nhưng kỳ thật có thể nghe chút ý tứ hàm xúc. Nói cách khác, bệnh này sẽ không nguy hiểm đến tính mạng Lâm Tam lão gia, cũng sẽ không khiến mọi người náo động, hơn nữa Thủy lão tiên sinh rất đáng tin cậy. Lâm Cẩm Dung hoàn toàn yên tâm. Nàng chống cằm dùng sức nhớ lại chuyện năm đó, khi đó Lâm Tam gia có bị bệnh này không? Hình như chưa từng bị bệnh, nhưng ngày ngày đều đi theo Đào Đại cửu xuất môn uống rượu, thường xuyên ở chung một chỗ. Có điều, đúng là nữ nhân Tam phòng sau này không còn ai hoài thai nữa.

Thấm thoát qua hai ngày, Lâm Tam gia không chịu nổi tịch mịch, vừa uống thuốc vừa gọi Thiết Hòe đến hỏi xung quanh có thú vui gì, cũng không biết Thiết Hòe nói thế nào với hắn, chết sống không nghe khuyên bảo, thế nào cũng phải kéo Đào Thuấn Khâm đến Thanh Lương tự một chuyến để ngâm mình trong ôn tuyền.

Đào Thuấn Khâm cũng không nhiều lời, đã sai người đi gọi Lâm Cẩm Dung: “Hai ngày trước nghe nương nói con muốn đi Thanh Lương tự nhìn ngắm, có muốn cùng đi với chúng ta không?”

Lâm Cẩn Dung cười tủm tỉm nói: “Con đã lớn như vậy, nhưng cho tới bây giờ không có cơ hội cùng phụ thân xuất môn. Thật ra, ngày bé đã cùng nhau đi ngắm hoa đăng trong tết Nguyên tiêu.” Ý tứ này chính là muốn đi cùng.

Lâm Tam lão gia nghe vậy, vẻ mặt không kiên nhẫn, lại không thể nói không cho nữ nhi đi cùng, chỉ hậm hực nói: “Đây là việc gấp. Nếu muốn đi, liền nhanh thu thập thỏa đáng. Đường xá xa xôi, lại là đi bộ, lúc sau đừng oán giận kêu la chân đau.”

Lâm Cẩn Dung cũng không chọc thủng “dụng tâm lương khổ” của hấn, mỉm cười, nhu thuận hành lễ đi ra ngoài, gọi ma ma tới: “Đi tìm Miêu Nha cho ta, bảo nàng theo ta tới Thanh Lương tự.”

Đào Thuần Khâm ánh mắt nặng nề nhìn Lâm Tam lão gia, Lâm Tam lão gia cũng không phát giác, còn đang cúi đầu ăn hoa quả, âm thầm tính toán đến lúc đó nên đá Lâm Cẩn Dung cho Đào Thuần Khâm như thế nào, hấn sẽ tiện làm theo ý mình, vừa nghĩ đến khả năng sẽ có tiểu ni cô trẻ tuổi xinh đẹp, không ăn được thì nhìn ngắm cũng tốt, vì vậy không khỏi tươi cười.

Từ thôn trang đến Thanh Lương tự, bất quá chỉ mất ba bốn dặm đường. Lâm Cẩn Dung dạo bộ, cũng không kêu mệt và đau chân, ngược lại hưng trí bừng bừng hỏi Miêu Nha một ít việc vặt, thỉnh thoảng theo bờ ruộng rút cỏ dại lên hỏi Miêu Nha đây là cái gì, đó là cái gì, lại thừa dịp Đào Thuần Khâm cùng Lâm Tam lão gia không chú ý, lặng lẽ theo Miêu Nha cầm một nắm thóc lép ném về phía ruộng, thu hút một đàn chim sẻ tới kiếm ăn, cười loan mặt mày.

Lâm Tam lão gia cùng Đào Thuần Khâm thấy chung quanh không có nông dân lui tới, trên đầu nàng cũng đang đội mũ có lụa che kín, vì vậy đành mặc kệ nàng.

Đoàn người vào chùa miếu, hai lão ni cô da mặt già nua như vỏ cây tuyên Phật hiệu ra tiếp đón, Đào Thuần Khâm lập tức thần sắc nghiêm túc, quy củ ứng đối, Lâm Cẩn Dung sau khi trọng sinh, cũng tin quỷ thần, tất nhiên thu liễm tâm thần, làm theo Đào Thuần Khâm.

Lâm Tam gia là kinh hãi nhất, hoàn toàn không còn chút hưng phấn chờ mong — vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy tiểu ni cô tuổi trẻ mỹ mạo, kết quả lại bị kinh hách, khó khăn đợi cho Đào Thuần Khâm cùng lão ni cô hàn huyên xong, hấn mới giả bộ vô tình nói: “Nghe nói chùa này có ôn tuyên...”

Đương gia lão ni cô danh tự là Trí Thanh, biết là nam chủ nhân của thôn trang đối diện, không dám chậm trễ, vội gọi lão ni cô Trí Bình: “Sư muội dẫn Lâm thí chủ đi ra sau nhìn một cái.” Vừa nói vừa tự mình dâng trà cho Đào Thuần Khâm cùng Lâm Cẩn Dung: “Trong chùa đơn sơ, lại chỉ có hai sư tỷ sư muội chúng ta, có chỗ chậm trễ thỉnh thí chủ chớ trách.”

Lâm Tam lão gia còn ôm điểm hy vọng, chỉ mong ngoài hai lão ni cô còn có tiểu ni cô trẻ tuổi cá biệt hầu hạ, cần dẫn khách nhân đến sau ngắm nhìn thì sẽ gọi tiểu ni cô đến, ai ngờ lại không có, vô cùng thất vọng, còn muốn hấn nhìn lão ni cô nhiều nếp nhăn kia.... Lập tức khoát tay chặn lại: “Thôi, các người có việc, ta tự mình đi chung quanh nhìn một chút.”

Trí Bình ngại hấn đi loạn, vẻ mặt đầy khó xử, Đào Thuần Khâm vội nói: “Cứ để hấn đi, ta hôm nay đến, là muốn quyên góp, cầu Phật tổ phù hộ xá muội cùng chuyết kinh sớm ngày lành bệnh, bình an an khang, bọn nhỏ cả đời hỉ nhạ không lo...”

Trí Thanh cùng Trí Bình nghe vậy nhất thời vui mừng quá đỗi, làm sao còn lo lắng đến Lâm Tam lão gia, cũng không cố kỵ thể diện, vây quanh bên người Đào Thuần Khâm thổi phồng một lúc, liều mạng khuyên nên đem tâm nguyện chứng thực tại Thanh Lương tự này, bổ thí càng nhiều càng tốt.

Lâm Cẩn Dung ở một bên nghe, khổng chế không được mũi chua xót, không nhờ trọng sinh, nàng không biết đời người ấm lạnh ra sao, thân nhân đều lấy phương thức không giống nhau tận lực yên lặng thủ hộ nàng, khi đó loạn phỉ xuất hiện, có phải đám người Đào thị thất lạc cũng đã thay nàng ngày đêm lo lắng cầu phúc thể này chăng?

Lâm Cẩn Dung đang cảm động, chỉ thấy Thiết Hòe tiến vào cười làm lành nói: “Tam gia nhà ta nghe nói ôn tuyên này rất có ích cho sức khỏe, muốn ngâm mình một lúc, không biết am chủ có cho phép?”

Trí Thanh sao có thể cự tuyệt? Vẻ mặt tươi cười nói: “Ôn tuyên kia ngày thường cơ hồ không có người đến, hôm qua mới mưa, nước chảy lưu động, chỉ sợ quý chủ thân thể quý giá, ghét bỏ ôn tuyên kia hơi bẩn...”

Thiết Hòe nhìn Đào Thuần Khâm liếc mắt một cái, cười tươi như hoa: “Không chê, không chê.”

Lâm Cẩn Dung thừa dịp Đào Thuần Khâm cùng hai lão ni cô thương lượng về việc quyên góp cho am, ngoắc Miêu Nha đi qua hỏi: “Ôn tuyền này người đã từng thấy chưa? Có lớn không? Nước nông hay sâu?”

55. Chương 55: Bàng Thủy 3

Miêu Nha cắn ngón tay nói: “Đương nhiên đã thấy qua, là đá thô xây thành, không nhỏ cũng không lớn, nước sâu vừa phải, ngày hôm nay vào trong đó tắm rất thoải mái. Chỉ tiếc Tam lão gia ở bên trong, bằng không ta dẫn tiểu thư nhìn ngắm chơi đùa một chút. Ta dù nhắm mắt cũng có thể dựa theo vách tường mà đi hết một vòng.”

Lâm Cẩn Dung tâm tư vui vẻ, thấp giọng nói: “Ngày khác chúng ta lại tới? Ta sẽ mang bọn người đến.”

“Được.” Miêu Nha cười phát sáng, nhiệt tình hướng Lâm Cẩn Dung vươn tay: “Tiểu thư, chúng ta qua bên kia cho chim sẻ ăn? Số thóc lép của ta còn rất nhiều, đây cũng là làm việc thiện mà.”

Miêu Nha đầu ngón tay hơi bẩn, trên móng tay cũng có chút không sạch sẽ, hơi cấu đen, Lâm Cẩn Dung do dự một chút, rồi mỉm cười, cầm tay Miêu Nha. Miêu Nha kéo mạnh nàng một cái chạy về phía sau đại điện.

Lệ Chi nhìn thấy Lâm Cẩn Dung bộ dáng có chút không thích ứng nhưng lại hứng thú, không khỏi có chút buồn cười, Quế Viên ánh mắt đều phun ra lửa, thấp giọng hăm hực nói: “Tiểu chân, lại ở trước mặt tiểu thư tác oai tác quái, rõ ràng là nô tài, luôn tự xưng là ta, cần tìm một cơ hội để dạy nàng nên biết quy củ.....”

Lệ Chi buồn cười nhìn nàng liếc mắt một cái, thấp giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư không phải là của hai chúng ta, hai người chúng ta mới là của nàng.”

Quế Viên cắn nhanh môi, đỏ hốc mắt: “Lệ Chi, người thừa dịp nương ta không ở đây mà bắt nạt ta.”

Lệ Chi vội xua tay tỏ vẻ đầu hàng, ném một câu cứng rắn qua: “Chúng ta lúc này cũng không phải là ở trong phủ, việc lớn việc nhỏ cũng phải tìm Thiết ma ma giúp đỡ, người thích thế nào thì làm như thế, cũng đừng nói có liên quan đến ta.”

Quế Viên chà chà chân, cắn răng đuổi theo: “Tiểu thư chạy chậm một chút, đợi nô tỳ.”

Phía sau đại điện là một sân nhỏ, cũng chỉ bày vài tảng đá, quanh đó là bùn đất, phía trên phủ nhiều cỏ dại khô héo. Có mấy chú chim sẻ phơi nắng, lưỡi biếng ở trong bụi cỏ tìm thức ăn. Quả nhiên cũ nát hoang vắng.

Miêu Nha lôi kéo Lâm Cẩn Dung đứng lại, cầm một nắm thóc lép nhét vào tay nàng, cười nói: “Xem hai lão ni cô lưỡi biếng này, cỏ cũng không dọn dẹp sạch sẽ. Người đừng thấy đằng trước quét tước sạch sẽ, phía sau lại bẩn lại cũ nát như vậy, phòng trong góc càng không phải nói tới, bụi trong phòng có thể có dầy tới hai thước, chuột chạy lung tung rắc đầy bụi. Chỉ có ôn tuyền kia, các nàng còn trông cậy vào nó có thể kiếm được ít tiền, vì vậy thu thập coi như sạch sẽ.”

Lâm Cẩn Dung tùy ý ném thóc lép về phía đàn chim sẻ, chim sẻ cả kinh bay lên: “Ôn tuyền này thường xuyên có người đến sao?”

Miêu Nha nói: “Không tính là nhiều? Lão ni cô muốn thu tiền, Lâm Xương Đại phu nhân, nữ quyến nhà Chủ tiên sinh sẽ đến, ta cùng nương không có tình hình gì đặc biệt cũng sẽ đến, trong thôn những người khác muốn tới trừ phi có đại sự, tỷ như xuất giá có vui việc mới bỏ tiền đến đây.”

Chim sẻ cả kinh bay lên đậu trên đầu tường nhìn xuống, thấy hai tiểu cô nương cũng không có hành động gì khác, cũng phi xuống dưới, tâm tình vui vẻ tìm thóc lép ăn.

Lâm Cẩn Dung ngơ ngẩn cả người, nhin không được chờ mong nhẹ giọng nói: “Miêu Nha, người có xuống sông đánh bắt cá ăn hoa đào không?”

Nói đến chuyện này, Miêu Nha hai mắt tỏa ánh sáng: “Đi a, cha ta cùng các ca ca khi nhàn rỗi sẽ dẫn ta đi, tự ta cũng vụng trộm đến đó.”

“Kia..... Người không sợ bị nước cuốn trôi sao? Nước sông nông hay sâu? Có đóng băng không?” Lâm Cẩm Dung hai mắt không có tiêu cự, lại ném thóc lép hướng tới nhóm chim sẻ, đáng thương ấy chú chim sẻ vừa ăn được vài miếng, lại sợ hãi bay lên.

“Tiểu thư đừng như vậy nha, lãng phí a.” Miêu Nha giữ nắm thóc lép trong tay Lâm Cẩm Dung lại, nghiêm túc đáp: “Sông Thanh Lương kia khá rộng, không đến chỗ sâu là được rồi, nước có một nửa là từ ôn tuyến này chảy ra, nên không đóng băng. Còn có.....” Nàng kiễng mũi chân bám vào bên tai Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng cười nói: “Ta biết bơi, ca ca đã dạy, cho nên ta không sợ. Đừng để nương ta biết, bằng không người sẽ đánh ta a.”

Lâm Cẩm Dung tâm một trận kinh hoàng, nhìn Miêu Nha giống như nhìn một đồng vàng bạc vậy.

Miêu Nha ngây ngốc hỏi: “Tiểu thư, người sao vậy?”

Lâm Cẩm Dung không thể không chế vui sướng quay cuồng trong lòng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì.”

Nàng muốn học bơi, đời trước bị chết đuối, đời này không thể lại bị như vậy nữa. Đã sớm nghe nói các thôn nữ lớn lên bên bờ sông có kỹ năng bơi lội, nàng vốn định tìm cơ hội thích hợp bảo Miêu Nha hỗ trợ tìm một người cho nàng, ai ngờ ông trời quả nhiên cưng nàng như vậy.....

Lâm Cẩm Dung hai tay nắm ở trước ngực, yên lặng ho khan hai tiếng, quay đầu nhìn Miêu Nha ánh mắt càng thêm thân thiết: “Miêu Nha, người muốn trở thành nha hoàn bên người của ta không? Ta cũng không bắt người làm nhiều việc, người chơi với ta là đủ rồi.”

Miêu Nha kinh hãi nói: “Tiểu thư thật sự muốn ta?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “So với vàng còn thật hơn.”

Quế Viên ở phía sau nghe thấy, ủy khuất đỏ mắt.

Miêu Nha quay đầu chỉ vào váy mới trên người Quế Viên, chờ mong nói: “Tiểu thư, ta theo người, có phải người cũng cho ta mặc váy đẹp như vậy không?”

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy bộ dạng Quế Viên nghẹn khuất lại không dám phát tác, nhin không được cười một tiếng: “So với váy của nàng còn đẹp hơn, ta cho người một bộ váy của ta. Người thích không?”

Miêu Nha khoái hoạt nhảy lên thật cao, lại chạy một vòng nói: “Ta nói cho cha mẹ biết!” Sau đó chạy đi nhanh như cơn gió.

Lâm Cẩm Dung chưa từng thấy qua nữ hài tử thô dã giống như cơn gió vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua trừ bỏ hươu nai người có thể lưu loát nhảy cao như vậy, giật mình kinh ngạc nhìn bóng dáng Miêu Nha, đôi mắt mở to, hơn nửa ngày, mới vui sướng cười ra tiếng. Nhân sinh, cũng có thể khoái hoạt như vậy!

Quế Viên cắn khần lựa rồi rầm nói: “Tiểu thư, nàng, nàng thật đúng là dã nha đầu nha! Người thật sự muốn mang nàng trở về sao? Không chừng không đến nửa ngày sẽ khiến người gặp rắc rối a.”

Lâm Cẩm Dung cười mà không đáp. Nữ hài tử như Miêu Nha, tạm thời làm bạn chơi đùa với nàng là được rồi, nếu thực sự mang theo nàng trở về Lâm gia, vậy không phải sẽ khiến nàng tù túng nghẹn khuất sao? Hay là thôi đi, nàng thích là Miêu Nha giống như chim nhỏ tự do tự tại, thông minh khoái hoạt này, mà không phải là Miêu Nha ở phía sau trạch viện bị quy củ thúc bách không dám cười, không dám khóc, một câu phải suy đi tính lại mới dám nói ra.

Đại để là ngẫm mình trong ôn tuyến kia quả nhiên thoải mái, Lâm Tam lão gia ngẫm đến nửa ngày, cũng không biết vì sao, sau khi trở về hôm đó ban đêm lại phát sốt. May mắn Thủy lão tiên sinh quả nhiên thật sự có tài, kê đơn bắt thuốc, sáng ngày hôm sau đã hạ sốt, có điều vẫn bị đau đầu, người cũng không còn chút khí lực, vì vậy phải ở lại thêm mấy ngày, dùng được càng nhiều, khiến hần than vẫn không thôi.

Đào Thuần Khâm cũng không vội, đầu tiên là bố thí cho Thanh Lương tự, sửa sang lại tượng Phật tổ, lại giúp lão ni cô đem ôn tuyến kia sửa lại cho tốt, để về sau Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung đi qua tiêu khiển.

Như thế lại qua mấy ngày, Lâm Tam lão gia cuối cùng đã khỏi hẳn, Đào Thuần Khâm luôn mãi dặn dò Đào thị nên buông lỏng tâm tình mà dưỡng bệnh, Lâm Cẩm Dung cẩn thận thân thể, cùng Thủy lão tiên sinh nói vài câu, liền cùng Lâm Tam lão gia trở về Bình Châu, sau đó xuất phát về Thanh Châu.

Từ đó, Lâm Cẩn Dung luôn luôn đến Thanh Lương tự thấp nén hương, vì Đào thị cầu phúc. Đương nhiên những lúc thế này, không thể không đến ôn tuyền kia ngâm mình một lúc, được Miêu Nha dạy bơi. Nàng lúc trước cũng đã học được cách nhịn thở, lúc này học bơi mặc dù không tính là nhanh, nhưng cũng không ngốc nghếch. Mỗi ngày đi ra từ trong ôn tuyền, luôn đỡ bưng cả người, lại có nha đầu tinh quái như Miêu Nha ở bên cạnh, dường như sáng sủa không ít, thân mình lại khoẻ mạnh hơn rất nhiều.

Hai lão ni cô được vô số lợi, thập phần không để bụng, mặc kệ các nàng thích chơi bao lâu, chỉ cần thận bảo vệ sau đại diện thật tốt, không cho người tùy tiện vào ra.

Vài lần như thế, Đào thị khó tránh khỏi biết được đại khái, nhưng chỉ biết Lâm Cẩn Dung yêu thích ngâm mình tại ôn tuyền, cũng không biết nàng vụng trộm học bơi. Dù khoảng cách gần, nhưng cũng có chút không yên lòng, mỗi ngày lên tinh thần đi theo Lâm Cẩn Dung đến Thanh Lương tự một chuyến, thấp nén hương, lại cúng tiền, cùng hai lão ni cô ngồi đàm luận nửa ngày, sau đó đi dạo quanh một vòng rồi cùng Lâm Cẩn Dung ngâm mình một lúc.

Đào thị trở về trầm tư hồi lâu, suy nghĩ mãi, sau đó phân phó Cung mã ma: “A Dung theo ta ở tại nông thôn này, hàng ngày phụng dưỡng cho ta uống thuốc, vừa tĩnh lặng vừa buồn chán. Nhìn dáng vẻ nó thiên chân nhưng cũng là cố ý giả bộ để ta vui mừng. Nữ nhi nhu thuận sẵn sóc như vậy, nhà khác đều nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương, chỉ có nàng cùng tỷ tỷ nàng đi theo ta chịu đựng ủy khuất. Hiếm khi nàng thích thú, cũng không phải chuyện khác thường gì, cứ tùy nàng. Bảo Thiết Hộc quản gia phái nhiều người đặc lực đi theo, phân phó, hầu hạ tốt cho ta, thiếu một sợi lông tơ, ta sẽ không tha.”

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tính ra Lâm gia ở đây chính là đại địa chủ, Đào thị ra mệnh lệnh này, mỗi ngày, trong ôn tuyền kia chỉ có một mình Lâm Cẩn Dung, không có ai dám dễ dàng tiến vào Thanh Lương tự nữa.

Lâm Cẩn Dung được Đào thị nuông chiều đau sủng như vậy, càng thêm cẩn thận, chỉ sợ không chú ý sẽ khiến Đào thị cùng người xung quanh gặp phiền toái, càng sợ mất đi tự do vất vả mới có được này. Mỗi lần đi Thanh Lương tự đều thành thành thật thật đọc kinh thư thấp hương, quy củ ở ôn tuyền ngâm mình, thời gian còn lại trừ bỏ bồi Đào thị chơi cờ, thì đọc sách, làm chút gia sự linh tinh, lại đem chi tiêu mỗi ngày ghi vào sổ sách để nhớ kỹ, còn dạy Lê Chi ở một bên đứng nhìn, ngẫu nhiên cũng giúp Lê Chi học viết thêm vài chữ.

Ngày trôi qua thoải mái thích ý hơn nữa phong phú vô cùng, kiếp trước, Lâm Cẩn Dung đã quá đạm mạc, vì thế, tươi cười càng thêm sáng lạn, cước bộ càng thêm nhẹ nhàng, ngữ khí càng thêm mềm mại. Dần dần, nàng cùng hai lão ni cô và người ở thôn trang trở nên quen thuộc, rồi thường xuyên hỏi thăm việc nông vụ. Nàng cùng người ngoài thân thiết có lẽ, đối với đồng ruộng còn dị thường cảm thấy hứng thú, người ở thôn trang mặc dù cảm thấy nàng hơi có chút kỳ quái, nhưng cũng đều thích nàng, cũng không bài xích nàng, hỏi gì đáp nấy. Lâm Cẩn Dung liền đem chuyện thời tiết gieo mùa, trồng trọt thế nào đều nhất nhất ghi tạc trong lòng.

Vận may chưa bao giờ vô duyên vô cớ rơi xuống trên người một người, cơ hội cho tới bây giờ chỉ lọt vào tay người có sự chuẩn bị. Nếu nàng không lay chuyển được vận mệnh cứng rắn, như vậy nàng sẽ dùng chính hai tay của mình, chính sức lực của mình để dời sông chuyển núi. Nàng muốn xem, nàng còn có thể bắt hạnh chết đuối tại sông băng kia nữa hay không! Nàng muốn xem, còn ai có thể không chút cân nhắc, tùy tùy tiện tiện ảnh hưởng đến tánh mạng cùng tâm tình của nàng nữa hay không đây! Nhấn nại không có nghĩa là nhận mệnh, mà là vì tập trung lực lượng để quật khởi vùng dậy!

Nàng nếu không phải tránh ở khuê phòng, lấy việc thoái nhượng, ngữ cốc khác biệt thế nào cũng không thể phân biệt, chỉ biết chuyện phong hoa tuyết nguyệt, chỉ biết thuận theo, nghĩ đến hết thấy trả giá đều là nữ tử.

Lâm Cẩn Dung hít sâu, nhắm mắt, chìm xuống trong ôn tuyền, trong tiếng cổ vũ của Miêu Nha, dùng sức đập nước, vung cánh tay, giống như một con cá, từ đầu này bơi sang đầu kia.

56. Chương 56: Tranh Thủ

Ngày như vậy trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã hơn một tháng, mấy hôm nay bầu trời đột nhiên sầm sì, tuyết bắt đầu rơi lả tả. Tuyết ở nông thôn không giống ở trong thành, rơi nhiều hơn, bắt quá chỉ nửa ngày mà quang cảnh chung quanh đã trắng xoá một mảnh, mọi thứ yên tĩnh, không nghe thấy tiếng người.

Thời tiết thế này, Đào thị tuyết đối sẽ không xuất môn, Lâm Cẩm Dung được Miêu Nha dùng cớ đại buộc vào để hài để chống trơn trượt, vẫn xuất môn, đi Thanh Lương tự để dâng hương rồi học bơi.

Đào thị một mình ngồi trên tháp nhàm chán bỏ khung thêu xuống, lo lắng nói: “Không biết A Âm cùng Thận Chi hiện tại như thế nào? Đang làm cái gì?” Nàng lúc trước vốn đã hứa với Lâm Thận Chi, qua mười ngày nửa tháng sẽ dẫn Lâm Thận Chi đến chơi hai ngày, tiếc rằng Lâm lão thái gia cũng không cho, mỗi lần hần chỉ được nghỉ ngơi nửa ngày. Rất nhiều khi nàng nhớ hải tử, muốn nhanh được trở về.

Cung ma ma đưa vẫn đưa đường kim mũi chỉ, lưu loát đâm vào bên trong hải, lại dùng cặp kẹp chặt kim khâu dùng sức rút ra, hung hăng khâu thêm hai ba mũi, rồi dè một nửa hải xuống, cười nói: “Mấy ngày trước đây Tam tiểu thư không phải mới gửi thư đến sao, nói là mọi việc đều ổn mà. Phu nhân chớ lo lắng, chắc đến tất niên sẽ trở về, chỉ sợ đến lúc đó người thấy Thất thiếu gia, sẽ cảm thán hần trưởng thành không ít a.”

Đào thị nhú mày nói: “Ta không muốn trở về vào dịp tất niên, tể tổ đãi khách, phải giữ quy củ, làm không xong chuyện, phiền cũng phiền đến chết.”

Cung ma ma thở dài: “Chỉ sợ lão thái gia, lão thái thái sẽ không cho phép. Đáp ứng để người đến đây dưỡng bệnh lâu như vậy đã là không dễ, bữa cơm đoàn viên sao có thể không trở về ăn. Người không trở về, đồn đãi ra ngoài đối với tiểu thư cùng Thất thiếu gia cũng không tốt.”

Hai người nhất thời trầm mặc.

Cung ma ma khó khăn nghĩ ra một câu có thể an ủi Đào thị: “Phu nhân, trở về cũng có lợi, nghe nói mấy ngày nay hai phòng tranh đấu càng ác liệt, Ngũ tiểu thư vẫn chưa được cho phép ra ngoài, ngay cả biểu tiểu thư đi cầu tình mà lão thái thái cũng không đáp ứng, Đại phu nhân bị bệnh, Nhị phu nhân đứng ra xử lý công việc, hai bên ngấm đấu đá đã lâu, chúng ta nhàm chán vừa vặn xem diễn.”

Đào thị nói: “Chu thị không hay ho ta có gì vui mừng, nàng tốt xấu còn hiểu được chút nhân tình thế thái, La thị kia từ trước đến nay không phải người tốt, nàng không hay ho ta còn cao hứng hơn.”

Bồng nha hoàn Xuân Nha bên cạnh cười nói: “Thiết ma ma, nhìn người mặt mày hơn hử, có chuyện gì tốt sao?”

Thiết Hòe cười nói: “Là Tứ tiểu thư bảo ta hỏi thăm một việc, đã làm xong, ta tới để báo tin với nàng.”

Xuân Nha nói: “Không đúng lúc rồi, tiểu thư vừa mang theo Miêu Nha cùng đến Thanh Lương tự.”

Thiết Hòe liền mắng: “Miêu Nha này thật không biết tốt xấu, thời tiết như vậy cũng dám xui khiến tiểu thư xuất môn, xem nàng trở về ta phải thu thập nàng một chút. Phu nhân có ở đây không, ta muốn hành lễ vấn an với người, hỏi xem người có muốn buổi tối ăn lẩu không?”

Đào thị liền hướng Cung ma ma nâng cằm, Cung ma ma đứng dậy vén màn, cười nói: “Thật là, phu nhân không ở trong phòng thì đi đâu? Còn không nhanh tiến vào?”

Hai người là tỷ muội năm đó, tất nhiên nói chuyện khá thân mật. Thiết Hòe liền cười hì hì đi đến, hành lễ vấn an, lại y theo phân phó của Đào thị ngồi xuống bên cạnh chậu than.

Đào thị nói: “Người thay Tứ tiểu thư tìm hiểu chuyện gì?”

Thiết Hòe liền đem việc Lâm Cẩm Dung nhờ làm nhất nhất nói ra: “Ai nha nha, vốn nghĩ rằng vùng đất bị nhiễm phen kia là bỏ hoang, ai ngờ thế nhưng cũng có chủ. Nghe phía bên kia của Bình Châu còn có một miếng đất lớn vô chủ, ngút tầm mắt, ít nhất cũng có mấy chục khoảnh, cũng không hiểu tiểu thư cùng Cửu lão gia đánh cược cái gì.”

Đào thị cùng Cung ma ma liếc mắt nhìn nhau, đều thấy thập phần ngạc nhiên, tiểu nha đầu này muốn làm gì đây?

Vì thế khi Lâm Cẩn Dung mặt đỏ ửng vì đi dưới tuyết về nhà thì chuyện thứ nhất chính là bị Đào thị chộp tới khảo vấn, hỏi thăm vùng đất bị nhiễm phen kia để làm gì? Cùng Đào Thuần Khâm đánh cược cái gì.

Lâm Cẩn Dung vốn đang suy nghĩ nên như thế nào mới có thể bàn với Đào thị, giờ phút này thấy Đào thị bộ dáng hứng thú, vì vậy đánh xà tùy cơn (Xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hàng động đúng đắn, khôn ngoan để đạt được mục đích), thăm dò Đào thị: “Cữu phụ nói cho con biết, đừng nhìn miếng đất kia hiện tại không đáng giá, sau mùa mưa chính là ruộng tốt, ta đã nói, một khi đã như vậy, vì sao không mua luôn để sinh lời? Cữu phụ nói, kia không dễ dàng a, nhờ nước mưa nước sông, còn phải khai hoang, tốn công sức của cả một thế lực lớn mới thành, con đã nghĩ, miếng đất kia nằm ngay cạnh sông, thiên hà thủy rất dễ dàng xuất hiện, chỉ cần bỏ ra chút tiền công tiền cơm khiến người khai hoang là được, ai nói không thể thành? Hấn chê cười con, con không phục, chúng ta liền đánh cược. Vì vậy con tìm cách mua miếng đất kia, ngày sau trở thành ruộng tốt nhìn xem hấn nói như thế nào.”

Đào thị cau mày nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên nhìn đám người Cung ma ma và Xuân Nha nở nụ cười: “Nói như vậy, Tứ tiểu thư là muốn bản thân xây dựng gia nghiệp chăng?”

Đám người Cung ma ma và Xuân Nha đều che miệng nở nụ cười, trong phòng mọi người đều cảm thấy Tứ tiểu thư thật trẻ con. Ai cũng biết, Đào Thuần Khâm là người rất khôn khéo, hấn nói không được, vậy nhất định không thể được. Đào thị còn nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Cẩn Dung cười: “A Dung cho dù muốn vì nường tiết kiệm tiền, cũng không cần phải như vậy, nường nên vì con chuẩn bị ruộng tốt thượng đẳng, mà không phải loại đất mặn bị người nghe thấy cười rưng cả hàm này.”

Lâm Cẩn Dung đột nhiên rất tức giận, cảm giác tức giận không phải bởi vì bị mấy người Đào thị có thiện ý cười nhạo, mà là đối với chính nàng tức giận, rõ ràng biết rất nhiều, rõ ràng nhìn thấy rất nhiều cơ hội, nhưng nàng không có cách nào thuận lợi để thực hiện! Không có cách nào khiến thân nhân nghe theo nàng cùng nhau phát tài! Chuyện lần trước là vắt hết óc mới miễn cưỡng cần được một miếng nhỏ, chẳng lẽ lần này còn bảo nàng trở mắt nhìn cơ hội này bay mất khỏi tầm mắt, rồi nàng lại chỉ có thể thở dài buông xuôi?

Không! Tình huống bị động này không thể cứ tiếp tục như vậy, nàng muốn chuyển biến hình tượng tiểu hài tử của mình, mới có thể càng nắm bắt được nhiều cơ hội hơn. Lâm Cẩn Dung rất nhanh thu liễm tâm tình, nghiêm túc nhìn Đào thị: “Nếu đã có phương pháp, vì sao chúng ta lại không thể thành công? Chẳng lẽ mọi người ở Bình Châu đều là kẻ ngốc sao? Sao lại không công buông tha cho miếng đất có thể trở thành ruộng tốt này? Nường, dù cho các người đều chê cười ta, ta vẫn muốn mua miếng đất này, tương lai sẽ cho các người xem.”

“A? Thật đúng là khí thế đánh bạc nha?” Đào thị cảm thấy hứng thú, hi hi ha ha cười rộ lên: “Như vậy A Dung nói cho ta nghe một chút, con định mua miếng đất này thế nào? Con có biết nếu muốn mua cần phải làm gì hay không? Miếng đất này giá trị bao nhiêu? Tiền của con lấy từ đâu?”

Thốt ra lời này, tất cả mọi người mỉm cười nhìn Lâm Cẩn Dung, xem Tứ tiểu thư gần đây càng ngày càng lộ vẻ tiểu đại nhân, lão khí hoành thu (cách nói chuyện, khí chất giống như người già) rốt cuộc sẽ trả lời như thế nào.

Lâm Cẩn Dung mặt nghiêm túc nói: “Con biết được cần phải tìm người trung gian, tìm người bảo lãnh, còn phải viết khế thư, đến quan phủ lập hồ sơ. Về phần giá trị bao nhiêu, nếu thật sự muốn mua thì cứ thỉnh người đi hỏi chẳng phải sẽ biết? Chà giá thế nào thì cứ thế mà thương lượng, dù sao muốn mua cũng phải có lời mới mua, cũng không thể ấn định theo giá ruộng tốt cho con được. Tiền của con lấy từ đâu đây?” Nàng giương mắt nhìn Đào thị, trên mặt đột nhiên lộ ra tươi cười nịnh nọt đến cực điểm: “Nường, là từ sinh nhật của con! Người lần trước đã nói sẽ đặt cho con một bộ trang sức vàng bạc mới tinh.”

Đào thị ngẩn ra, lập tức “Xì” một tiếng bật cười, chỉ vào Lâm Cẩn Dung nói: “Các người nhìn đi, hóa ra chủ ý đánh vào ta a.”

Lâm Cẩn Dung [không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng], lưu loát ngồi xuống bên cạnh Đào thị, gắt gao cầm lấy cánh tay nàng dùng sức nói: “Con không cần những thứ kia, nường mua khối đất này cho con được không?”

Đào thị chỉ cười mà không nói, nếu mua phiến đất này sẽ tương đương với lãng phí, nếu nuông chiều để hài tử vui đùa, dùng vàng bạc ném qua cửa sổ như vậy thật sự không phù hợp với quan niệm của nàng.

Lâm Cẩm Dung đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, cũng không nổi giận, ngồi thẳng thân mình, dùng ngữ khí kiên định từ trước tới nay chưa từng có nghiêm túc nói: “Con sẽ tự mình lấy tiền mua, nương có thể giúp con không?” Nàng không có hộ tịch độc lập, cho dù tìm mua phiến đất này, cũng phải dùng danh nghĩa của Đào thị mới được.

Đào thị nhú mày nhìn tiểu nữ nhi.

Lâm Cẩm Dung ánh mắt trong suốt nhìn thẳng Đào thị, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng không hề có nửa điểm nổi giận cùng thoái nhượng, thậm chí ngay cả vẻ hờn dỗi vừa rồi cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Nếu có thần sắc gì, chỉ còn kiên định cùng quyết tâm.

Đào thị đột nhiên nhớ tới, mình gần đây dường như cực hiếm nhìn thấy nữ nhi nũng nịu rơi lệ, luôn là nàng mỗi ngày giám sát mình uống thuốc đúng giờ, còn cứng rắn lôi kéo mình ra ngoài đi lại phơi nắng, lại thay mình gánh vác rất nhiều việc vặt trong thôn trang, tuy rằng Cung ma ma nói nàng mỗi khi làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ một lúc mới có thể ra lệnh, nhưng nàng cuối cùng vẫn làm rất tốt, không có nửa điểm tính tình trẻ con.

Thân thể của nàng từ khi nào đã biến hóa rõ ràng, giống như theo lời của Lâm Cẩm Âm, hay Cung ma ma, nàng như trước trầm mặc im lặng, nhưng sự thông minh cùng bình tĩnh của nàng đã được bộc lộ hoàn toàn sau một loạt sự kiện ngày thọ yến đó.

Nàng có chủ kiến, chỉ là vẻ ngoài mềm mại nhu thuận mà thôi.

Không thể không nói, sự thay đổi này đúng là khiến mình đồng ý để nàng tự do ra vào thôn trang, đến Thanh Lương tự dâng hương ngâm suối nước nóng chỉ là một nguyên nhân trong đó. Bởi vì từ lúc nào, chính mình cũng đã tin nàng sẽ không khiến mình gặp thêm phiền toái. Ý thức được điểm này, Đào thị một mỗi xoa xoa cái trán, hướng đám người Cung ma ma khoát tay: “Các người đều lui ra.”

Sau khi cửa được đóng lại, Lâm Cẩm Dung toàn thân cơ bắp cùng thần kinh đều trở nên căng thẳng, mở to đôi mắt, nàng biết kế tiếp sẽ là một sự đánh giá trọng yếu, nàng đã đã động được Đào thị, có thể tranh thủ cơ hội này, nhưng có thể hoàn toàn thuyết phục Đào thị hay không, phải xem bước kế tiếp nàng biểu hiện như thế nào.

Đào thị nói: “Đồ cưới của ta có hạn, muốn lưu lại lúc cần thiết, một văn tiền cũng không muốn lãng phí.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc hồi lâu, đột nhiên cười: “Nương, nếu con nói ban đêm nằm mộng, mộng kia lóe ngân quang, bên trong có vàng bạc, người nhất định sẽ nói con là kẻ ngốc, nhận định con chỉ một lòng muốn phát tài, là một tiểu hài tử hiếu thắng vì đánh cược với cữu phụ. Trên thực tế, con không phải như vậy. Con biết nương muốn lưu lại đồ cưới để dùng lúc cần thiết, mà phiến đất này sẽ không tốn bao nhiêu tiền, cho nên con quyết định bớt ăn, dùng tiền tiêu vặt hàng tháng cùng quần áo trang sức của con để mua.”

Nàng giương mắt nhìn Đào thị: “Mặc kệ nương cho con bao nhiêu, con đều phải có bản lĩnh giữ được, có bản lĩnh khiến nó tăng lên, bằng không núi vàng núi bạc cũng sẽ có một ngày hết sạch. Trải qua nhiều sự việc vừa rồi, nương hẳn biết, con đã trưởng thành, đúng là thời điểm học tập bản lĩnh, mà phiến đất này, chính là cơ hội để con luyện tập, con nhất định sẽ biến nó trở thành ruộng tốt.”

57. Chương 57: Tuyệt Đêm

Mẫu tử đối mặt lẳng lặng ngồi nhìn nhau cũng không nói lời nào.

Lâm Cẩm Dung mím nhanh môi, có chứa một vẻ liêu lĩnh, bướng bỉnh không đạt được mục đích thì không bỏ qua, Đào thị cũng mím nhanh môi, nàng đau lòng cho hài tử, muốn hết sức giành điều tốt nhất cho bọn họ, hết sức vì bọn họ lên kế hoạch chu toàn.

Nhưng rất nhiều thời điểm, nàng thật sự không biết nên làm gì mới là tốt nhất. Nàng muốn bọn nhỏ không bị người khác bắt nạt, nhưng mà hài tử luôn bị người khác bắt nạt, còn không dám nói với nàng, nàng muốn

cho bọn nhỏ tài danh truyền xa, nhưng bọn nó mới hiển lộ một chút lại bị người khác đổ kị trách phạt. Đào thị mày càng ngày càng nhú chặt.

Lâm Cẩn Dung nhận ra Đào thị do dự, lời nói nhỏ nhẹ nói: “Đại biểu ca từ nhỏ đã theo cữu phụ xuất môn học việc, giúp đỡ cữu phụ trong việc buôn bán, quản lý cửa hàng. Con nghe nói, có chút chuyện nhỏ cữu phụ cần bản mặc kẹ, đều quảng cho hấn làm, cho nên hấn mới có thể có tiền đồ như ngày hôm nay. Có thể thấy được không luyện tập thì không thể thành công. Con cũng biết, hấn là nam tử, con là nữ nhi, chúng ta không giống nhau, nhưng đây cũng là cùng một sự việc, ai có thể nói chắc chắn tương lai con không đạt được một điều gì đó? Phòng ngừa chu đáo luôn tốt. Giống như trước đó con đến làm khách vậy, nếu con thường xuyên xuất môn làm khách, không phải có thể dẫn đo đúng mực hay sao?” Nàng thật đúng là vất hết óc, lời gì cũng lấy ra nói, bộ dạng nào cũng lấy ra dùng.

Nghe Lâm Cẩn Dung nhắc tới sự kiện kia, Đào thị không khỏi than nhẹ một hơi, nữ nhi có thể chương hiển tài danh trong lòng nàng tất nhiên vui mừng, nhưng đạo lý làm khách nàng đương nhiên cũng biết, chính là lúc ấy cho rằng nữ nhi là vô tâm, không thể trách nữ nhi, muốn trách cũng là Lâm Ngọc Trân coi nhẹ không an bài chu đáo, cho nên dù thế nào cũng muốn che chở. Bất quá nếu có thể khiến nữ nhi quen với việc đối nhân xử thế, tất nhiên chỉ có lợi mà không có hại.

Đào thị lại lo lắng Lâm Cẩn Dung có tâm tính tiểu hài tử, nhất thời hứng thú, tùy tiện làm một chút rồi bỏ qua, liền trầm giọng nói: “Ta đáp ứng con. Nhưng ta trước tiên muốn nói cho rõ, con đã nói muốn dùng tiền của mình, thì hãy dùng chính tiền của mình, ta sẽ không đưa không cho con, từ từ khấu trừ vào tiền tiêu vặt hàng tháng và tiền quần áo mới. Đương nhiên, ta sẽ đem địa khế cho con, coi như là lễ vật tròn mười ba tuổi.”

Lâm Cẩn Dung vẫn khẩn trương đánh giá thần sắc của Đào thị, nghe vậy thiếu chút nữa nhảy dựng lên, khó khăn lắm mới không chế được vui sướng trong lòng, nghiêm túc gật đầu nói với Đào thị: “Con nhất định sẽ không làm cho nương thất vọng.” Cho dù là Đào thị không cho nàng, lưu lại tương lai đưa cho Lâm Thận Chi, cũng tốt lắm a, nước phù sa không rơi sang ruộng người, sẽ không để người của Lục gia chiếm tiện nghi.

Đào thị không nói gì, chỉ xoa đầu Lâm Cẩn Dung.

Mẫu tử hai người dùng cơm chiều đều có chút không yên lòng.

Đào thị suy nghĩ nàng có nên nhượng bộ hay không, làm vậy có đúng hay không, phương thức giáo dưỡng nữ nhi và nhi tử khác nhau, nhưng quản lý đồ cưới xác thực cũng là một môn tài nghệ. Không biết Ngô thị đã giáo dưỡng các ngoại chất nữ thế nào, nàng muốn viết thư để tham thảo một chút.

Lâm Cẩn Dung thì suy nghĩ, chuyện nàng muốn làm còn rất nhiều, không thể mọi chuyện đều cầu Đào thị ra lệnh cho thủ hạ quản sự đi làm, thật sự phiền phức, khắp nơi tình huống ngăn trở, phải tìm người chuyên chạy việc cho nàng mới được. Người này, phải có phẩm hạnh đoan chính còn có năng lực, đáng tin cậy, nhưng nàng từ đâu tìm được người này đây?

Vì thế mẫu tử hai người chỉ ăn nửa chén cơm rồi bỏ đó.

Vào đông trời tối sớm, bất quá mới chỉ canh một, Đào thị uống xong thuốc liền đi nghỉ. Lâm Cẩn Dung mấy ngày nay điều dưỡng thân thể khỏe mạnh, cảm xúc lại đang kích động, sao có thể ngủ sớm như vậy? Sai người đóng cửa cho kỹ, kiểm tra chậu than cháy thế nào, rồi bảo Lệ Chi, Quế Viên, Miêu Nha ngồi vây quanh cùng một chỗ, nàng pha trà cho ba người uống, Lệ Chi nướng hạt dẻ, Quế Viên nướng khoai, Miêu Nha nói về chuyện thú vị ở nông thôn, đang lúc cao hứng, chợt nghe bên ngoài âm ỹ, có người vội vàng gõ cửa, luôn mồm kêu cứu mạng.

Lâm Cẩn Dung cả kinh, gọi Lệ Chi: “Lấy áo tơ đầu lập, cầm đèn lồng đi xem là chuyện gì xảy ra?”

Lệ Chi theo lời bước ra cửa, một cỗ gió lạnh cuốn theo bông tuyết đổ ập tới, nàng lạnh lẽo rùng mình, quay đầu nhìn Lâm Cẩn Dung nói: “Gió lạnh tuyết rơi dày, tiểu thư cứ ở yên trong phòng, đừng đi ra ngoài, để nô tỳ cùng Quế Viên đi xem xét.”

Quế Viên nhìn thấy tuyết rơi gió lạnh, thầm nghĩ không muốn đi, liếc mắt nhìn Miêu Nha, Miêu Nha sáng khoái đứng lên vỗ tay một cái: “Quế Viên tỷ tỷ cùng tiểu thư ở trong phòng đi, để ta đi cùng Lệ Chi tỷ tỷ.”

Nói xong chạy vội đi ra ngoài, chỉ giây lát lấy áo tơi đầu lạp treo trên tường cạnh cửa, cùng Lệ Chi mặc vào, hai người tay nắm tay, hi hi ha ha mở cửa viện đi ra bên ngoài.

Quế Viên nhìn thấy hai người thân mật, lại không thoải mái, quyết miệng đi đóng cửa, Lâm Cẩn Dung vội nằng nằng lại: “Không vội, để ta nghe một chút.”

Có tiếng bước chân hỗn độn đi vào trong viện cách vách của Đào thị, Cung ma ma uy nghiêm nói: “Sao lại thế này?”

Thiết Hòe nói: “Là người trong nhà của Lâm Xương gia.”

Tiếp theo chợt nghe thấy có người khóc nức nở nói: “Cầu Tam phu nhân cứu phu nhân chúng ta, hàng xóm không quen biết, nàng cũng không có người bên nhà mẹ đẻ.....”

Lâm Cẩn Dung vội đứng dậy ra gần cửa, nghiêng tai lắng nghe. Bên kia thanh âm càng ngày càng thấp, nàng mặc dù nghe không rõ, nhưng có thể đoán được chút ít, nhất định là Lâm Xương Đại phu nhân lúc sinh hạ đã xảy ra vấn đề. Ngày ấy nàng cùng Đào thị đối đáp, bà mẹ đã sớm mời đến, lúc này tới đây, tất là muốn thỉnh Thủy lão tiên sinh.

Quả nhiên Lệ Chi cùng Miêu Nha đội gió tuyết chạy vào, nói: “Là Lâm Xương Đại phu nhân khó sinh, muốn thỉnh Thủy lão tiên sinh đi hỗ trợ..... Thủy lão tiên sinh đã đi trước, phu nhân cũng muốn qua đó nhìn xem.”

Hai nhà vốn không quen, Đào thị cùng Lâm Xương Đại phu nhân lại chỉ gặp mặt có hai lần, hạ nhân hai bên cũng chỉ giao tế vài lần, nhưng đều là người trong tộc, cùng quê nhà, cùng là nữ nhân, Đào thị biết rõ sinh đẻ vất vả cùng nguy hiểm, thương tiếc Lâm Xương Đại phu nhân một mình không có người bên ngoài một mình chống đỡ thật không dễ dàng, có thể giúp đỡ đều nguyện ý giúp đỡ.

Lâm Cẩn Dung phát sầu nhìn bên ngoài tuyết bay tán loạn, thời tiết như vậy mà Đào thị còn muốn vất vả xuất môn, nếu không cẩn thận bị cảm lạnh, chẳng phải mấy ngày nay điều dưỡng tất cả đều uổng phí hay sao? Nàng sẽ đi theo vậy. Lập tức ra lệnh nhanh lấy cho nàng giày và áo khoác, mặc xong liền chạy ra ngoài, vừa vặn gặp Đào thị vẻ mặt lo lắng, trong đám người Cung ma ma vây quanh đi ra.

Lâm Cẩn Dung bước lên phía trước nắm chặt cánh tay Đào thị: “Nương, con muốn cùng đi với người.”

Chuyện này cũng không thể để nàng quần quýt đi theo, Đào thị thần sắc lạnh lùng, vung tay áo, quát lớn nói: “Hồ nháo, con đi làm cái gì? Vào nhà ngủ đi!”

Cung ma ma cũng khuyên nhủ: “Tiểu thư, phu nhân đi là có chính sự, người tới đó cũng không có ai tiếp đón người, ngoan, nghe lời đi.”

Lâm Cẩn Dung lại ôm chặt cánh tay Đào thị, bước nhanh theo nàng, nhanh nói: “Không, con sẽ đi với người! Thân thể người không tốt, tuyết lớn như vậy, đường cũng không phải là gần, phải để con đi cùng thì con mới yên tâm, bằng không con sẽ sợ hãi a. Con sẽ yên lặng, nhất định sẽ không gây thêm phiền phức.”

Tứ nha đầu càng ngăn cản càng cố chấp, Đào thị có chút phiền chán, lại có chút muốn cười, vốn là định kiên quyết không đồng ý, nhưng nhìn thấy Lâm Cẩn Dung đã thập phần tự giác leo lên xe, muốn kéo nàng xuống dưới có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian, liền phụng phịu không để ý tới Lâm Cẩn Dung.

Đây chắc hẳn đã ngầm đồng ý.

Lâm Cẩn Dung cũng không nghĩ nhiều, bởi vì muốn thủ hộ mẫu thân mà kiên trì đến mức này, nhưng lại không biết đối với tương lai của nàng sẽ mở ra một cánh cửa khác.

Gió lạnh tuyết lớn, mặt đường căn bản không thấy rõ, xa phu cũng không dám đi quá nhanh, Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung dựa sát vào nhau, cũng không nói chuyện.

Không biết qua bao lâu, Đào thị có chút mệt mỏi nghe thấy bên ngoài ồn ào, Thiết Hòe lớn tiếng nói: “Phu nhân, đến rồi.” Tiếp theo xe ngựa dừng lại trước cửa viện không lớn lắm, lập tức còn có người mở ô gior đèn lồng tiến lên đón.

“Tam đệ muội, thật sự là xin lỗi, khiến người thêm phiền toái, thời tiết này còn hại người đi một chuyến này.....” Lâm Xương mặc áo khoác dày, rút tay hành lễ với Đào thị, liếc mắt một cái nhìn thấy Lâm Cẩn Dung đứng bên cạnh Đào thị, nhin không được hơi hơi lấp bắp kinh hãi.

Đào thị nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, giải thích: “Nàng một mình ở lại trong nhà có chút sợ hãi, làm phiền Tam bá sai người dẫn nàng tới một chỗ để sưởi ấm. Ta mang theo một bà cụ tới, có lẽ sẽ hữu dụng, người đang nằm ở đâu?”

“Đa tạ, Tam đệ muội mời đi bên này.” Lâm Xương ngàn ân vạn tạ, theo đuôi Đào thị bước nhanh vào hậu viện, tùy tay chỉ một phụ nhân trẻ tuổi đứng mái hiên: “Người dẫn Tứ muội muội đến trong phòng người sưởi ấm. Cần thận chiều dài cho tốt.”

“Ta là Đại tẩu.” Phụ nhân trẻ tuổi bước lên phía trước chào Lâm Cẩm Dung: “Tứ muội muội, mời theo nô tỳ.”

Lâm Cẩm Dung có chút sợ run, nàng vốn tưởng rằng bà bà khó sinh, đám người nhi tức nên ở chung quanh hầu hạ, ở hành lang mới để vú già nha hoàn hầu hạ tiếp đón khách nhân, ai ngờ lại là thê của trưởng tử Lâm Xương gia Mã thị.

Mã thị bộ dạng cao lớn, làn da trắng trẻo, mặt dài, miệng hơi rộng, xương gò má cao, nhìn có vẻ cực kỳ khôn khéo có năng lực. Lâm Cẩm Dung nghe khẩu âm của nàng dường như là người địa phương, không giống Lâm Xương gia cùng Lâm Xương Đại phu nhân, nhân tiện nói: “Tẩu tử là người địa phương sao?”

Mã thị “Ân” một tiếng, nói: “Nhà mẹ đẻ của ta cách nơi này năm mươi dặm dưới chân thôn.”

Lâm Cẩm Dung càng đi càng bất an, tiểu viện của Lâm Xương gia không lớn, nhưng nàng đi được một lúc, nhưng chưa hề nghe thấy tiếng kêu phụ nhân thống khổ, hết thấy đều im lặng có chút quỷ dị.

Trong phòng Mã thị có một nam nhân trẻ tuổi tầm hai mươi tuổi ngồi đó, bộ dạng có năm sáu phần giống Lâm Xương Đại lão gia, mũi rất cao, trong lòng đang ôm oa nhi một tuổi mũm mĩm mỉm cười vui đùa. Mã thị tiến vào, đánh mắt nhìn hắn: “Đây là Tứ muội muội bên nhà mẹ đẻ của Tam thẩm.”

Nam nhân trẻ tuổi đặt oa nhi lên giường, đứng dậy hướng Lâm Cẩm Dung chào, nói hai câu khách sáo, rồi bước ra bên ngoài.

“Phòng của ta nhỏ bé, dưới chân lại lộn xộn, khiến người chê cười.” Mã thị cảm ghê thính Lâm Cẩm Dung ngồi, xoay người lấy chăn trên giường, bọc oa nhi lại, la lớn: “Tiểu bao tử, tiểu bao tử, lại đây ôm hài tử!”

“Tới đây, tới đây.” Theo tiếng gọi này, tiểu nha đầu tầm 7, 8 tuổi ngày ấy theo Lâm Xương Đại phu nhân đi làm khách, chỉ vì đầu ăn trái cây vội tiến vào, cũng không hành lễ với Lâm Cẩm Dung, hoang mang rồi loạn chạy tới tiếp nhận tiểu oa nhi rồi lui ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung biết đây là chuẩn bị vì mình, cảm thấy băn khoăn, vội nói: “Không cần phiền toái, ta rất thích tiểu hài tử, đang ấm áp lại ôm hắn ra ngoài thật không tốt a.”

“Không phiền toái, cách vách cũng ấm áp.” Mã thị đem chậu than hướng tới trước mặt của Lâm Cẩm Dung cùng Lệ Chi, bồi cười nói: “Tứ muội muội hiếm khi tới đây một chuyến, theo lý nên chiều dài thật tốt. Chính là vừa vặn gặp phải chuyện này, thật sự không còn cách nào khác. Người ngồi đây cho ấm, ta đi pha trà.”

Lâm Cẩm Dung trong lòng bất an, nhanh nói: “Không cần, tẩu tử cứ lo việc của mình, không cần để ý đến ta.”

Mã thị lưu loát vén màn lên đi ra ngoài, ngữ khí kiên định: “Không được.”

Lâm Cẩm Dung cùng Lệ Chi lúc này mới có cơ hội đánh giá gian phòng.

58. Chương 58: Vứt Bỏ

Phòng này mặc dù không rộng lắm, nhưng vẫn mới tinh, có hai gian, Lâm Cẩm Dung đang ngồi chờ là gian ngoài. Cạnh tường có giá sách, thừa thớt có mấy quyển sách cũ, cạnh đó còn có mấy thùng lớn và ngăn tủ, mặt trên còn dán chữ hỉ màu vàng, có bàn dài, mặt trên đặt bình hoa lư sơn đen có hoa vẽ. Tuy rằng chỉnh tề, nên có đều có, nhưng nhận ra được vật liệu chất gỗ hay độ khéo léo đều cực kỳ bình thường.

Không bao lâu, Mã thị mang một cái ấm bằng đồng tiến vào, nói: “Thật sự là xin lỗi, trà không ngon, muối muối dùng tạm cho ấm người.” Rồi rót cho Lâm Cẩn Dung một chén trà nóng, lại đem tới một cái đĩa hạt dưa, mới nói hai câu, đã có người nhẹ nhàng gõ hai cái vào cửa sổ, Mã thị nghe thấy, hấp tấp đi ra ngoài: “Sợ là có chuyện gì đó, Tứ muội muội cứ ngồi ở đây. Nếu thấy mệt, cứ nằm nghỉ trên giường, chăn đệm mới được giặt giũ, rất sạch sẽ.”

“Đại tẩu cứ lo việc của mình, chớ để ý ta.” Lâm Cẩn Dung rót một chén trà nóng, tự tay đưa cho Lệ Chi: “Nửa đêm lại bắt người theo ta ra ngoài chịu rét, cũng uống một chén cho ấm. Cầm cái ghế lại đây ngồi đi.”

“Tiểu thư sao lại nói như vậy, người cùng phu nhân còn không sợ, nô tỳ còn sợ sao?” Lệ Chi đa tạ tiếp nhận chén trà nóng của nàng, ngồi xuống bên cạnh chậu than, thấp giọng nói: “Nhà này thật im lặng.”

Xem ra không phải một mình nàng cảm thấy kỳ quái, Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng xoa xoa tay Lệ Chi. Chủ tớ hai người nhìn chằm chằm vào chậu than kia mà ngẩn người, cũng không biết trải qua bao lâu, thỉnh thoảng nghe bên ngoài tiếng khóc chấn động. Tiếp theo Xuân Nha tái nhợt nghiêm mặt đi vào nói: “Không được rồi, phu nhân bảo tiểu thư ngồi chờ trong này, chớ đi ra ngoài, tránh va chạm sợ hãi.”

Quả nhiên là một chân bước vào Quý Môn quan, thu về không kịp sẽ ảnh hưởng đến tính mạng. Lâm Cẩn Dung im lặng một lát, bùi ngùi thở dài: “Hài tử thì sao?”

Xuân Nha thấp giọng nói: “Là nữ nhi, nghe nói có chút gầy yếu.” Hóa ra lúc trước khi Thủy lão tiên sinh đến đây, Lâm Xương Đại phu nhân đã ngất đi. Sử dụng châm cứu, dùng thuốc của Đào thị đem đến, cũng bắt quá chỉ cứu được hài tử mà thôi.

Lâm Cẩn Dung không khỏi trầm nghĩ, gia đình như vậy, Lâm Xương Đại phu nhân lại là tái giá, trừ phi trưởng tử huynh trưởng nhân từ, bằng không nữ nhi ngày sau sẽ rất khổ sở, lúc trước nhìn Mã thị cùng Lâm Xương gia Đại thiếu gia kia nửa điểm cũng không để ở trong lòng, sợ là sẽ gặp nhiều khó khăn.

Không được bao lâu, Đào thị được Cung ma ma cùng Thiết Hòe giúp đỡ đi đến, thần sắc lộ vẻ sâu thẳm, môi trắng bệch, đôi tay run run, có lẽ nhìn thấy tình cảnh vừa rồi khiến nàng chịu kích thích.

Lâm Cẩn Dung nhanh đứng dậy đỡ Đào thị ngồi xuống chỗ của mình, rót chén trà nóng đưa qua, không biết nên nói gì, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành nói: “Nương, chúng ta ở lại chỗ này cũng khiến nhà người ta thêm phiền toái, không bằng đi về trước, chuẩn bị vài thứ, chờ bọn họ lo xong việc thì lại đến. Hỏi một chút có cần người trợ giúp hay không, cũng phân phó tới đây hỗ trợ.”

Đào thị cũng không muốn ngồi chờ trong này, liền đáp ứng. Mấy người đi tới gian ngoài, Lâm Xương chạy tới đưa tiễn, nước mắt rơm rớm, vẻ mặt bi thương nói cảm kích, Đào thị dừng lại trấn an hần vài câu: “Tấn nhân sự biết thiên mệnh(đành phải chấp nhận số mệnh), nén bi thương mới là lẽ phải.....”

Chợt nghe bên trong gào to một tiếng, có nam nhân kêu, có nữ nhân kêu, hỗn loạn la hét, một thiếu niên mặc áo trắng từ trong viện xuất hiện, một đầu hương Đào thị, “Xoạch” quỳ xuống, khàn khàn cổ họng lớn tiếng nói: “Tam phu nhân, Tam phu nhân, người đại từ đại bi, cứu muội muội số khổ này của ta đi, ta nguyện làm trâu làm ngựa cho người!”

Lâm Cẩn Dung nhìn thấy rõ ràng, áo trắng trên người thiếu niên này bắt quá là dùng lớp lót bên trong áo khoác hay chắn lột trái ra may lại giống như đồ tang mà thôi, trong lòng hắn còn ôm chặt một oa nhi đang bọc trong tã, phía sau hắn, là Mã thị cùng với Lâm gia Đại thiếu gia, còn có một nam nhân ước chừng hai mươi tuổi, diện mạo tương tự, ước chừng là Lâm gia Nhị thiếu gia chạy như điên đi ra, nhìn thấy tình hình này, đều đứng lại, biểu tình có vài phần không được tự nhiên.

Mã thị xanh mặt, lạnh lùng nói: “Tam đệ, người đừng không hiểu chuyện nói lung tung, khiến Tam thẩm nương kinh hãi!”

Lâm Xương nhìn Đào thị, cắn răng đá một cước vào trước ngực thiếu niên, nổi giận mắng: “Tiểu súc sinh! Cút vào cho ta! Cẩn thận khiến muội tử người sợ hãi!”

“Hắn còn đang ôm đứa nhỏ mà!” Lâm Cẩn Dung không rõ tình huống hiện tại, theo bản năng kinh hô một tiếng. Đã thấy thiếu niên kia mặc dù bị Lâm Xương đá thân mình nghiêng đi, lại vẫn đang cố chấp nâng đỡ oa nhi, mở to hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đào thị, trong tã lót tiếng trẻ con mỏng manh khóc kêu giống như con mèo nhỏ.

Lâm Xương trầm mặt kéo thiếu niên: “Cút vào!”

Thiếu niên kia hé ra mặt trắng bệch như tuyết, một bên giãy dựa một bên khăn khăn cổ họng nói: “Tam phu nhân, Tam phu nhân, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, nương ta thì cốt còn chưa lạnh.....” Những lời còn lại bị Lâm Xương bịt miệng, Mã thị nhân cơ hội tiến lên đoạt lấy oa nhi kia, nhanh như chớp chạy vào bên trong.

Đây là đang diễn cái gì vậy? Đào thị nhú mày: “Sao lại thế này?”

Lâm Xương một bên ý bảo hai nhi tử phía sau đem thiếu niên kéo vào, một bên bồi cười nói: “Khiến Tam đệ muội chê cười, hài tử này chịu không nổi mẫu thân nó vừa mất, thần chí rối loạn, có điểm điên khùng, nghe nói muội tử của hần thân mình gây yếu, nghĩ rằng chúng ta sẽ mặc kệ..... Chớ để ý, chớ để ý.”

Lâm Xương Đại thiếu gia mang theo vài phần trào phúng nói: “Cũng không phải như vậy, đều là thân cốt nhục, ai lại mặc kệ chứ?”

Thiếu niên kia liềm mạng giãy dựa, hé ra bị mặt đang bị che miệng dưới ngọn đèn vạn phần vạn vẹo, bông tuyết dừng trên đầu, trên mặt hần, rất nhanh tan thành nước, theo gò má của hần chảy xuống, nhưng hần cũng không hề cảm thấy lạnh lẽo, chỉ liềm mạng giãy dựa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung, bị thương tuyệt vọng đến cực điểm.

Lâm Cẩm Dung kiếp trước là một nữ tử không hiểu biết nhiều việc, chưa từng nghe thấy chuyện trên đời này có cha mẹ nhẫn tâm sinh hạ oa nhi mà đem vứt bỏ, gặp phải năm mất mùa tai họa, cuộc sống gian nan, đặt tiểu hài tử vào bồn nước mà thả trôi sông cho chết chìm. Cũng có nhà vốn tương đối giàu có, nhưng bởi vì hôn nhân môn đăng hộ đối, sau khi gả đi, đồ cưới của nhà gái thường thường cùng với sính lễ của nhà trai trở thành gia sản chung, phụ thân mẫu thân huynh trưởng không muốn phân chia gia sản, cho nên cũng nhẫn tâm như vậy. Mà trong đó, có nhi tử cũng có nữ nhi, nhưng đại đa số là nữ nhi bị vứt bỏ cho chết chìm.

Nay Lâm Xương gia rõ ràng đang nằm trong tình cảnh như vậy, có tài sản, phụ thân có tuổi đã già nua, hai nhi tử đã trưởng thành có nguyên phối, trong đó một người vừa sinh con, một người tuổi đã lớn chưa làm mai, mà đại tẩu là người tái giá vừa mất, lưu lại nhi tử đang tuổi thành niên cùng nữ nhi mới sinh ra..... Vốn sinh ra đã gây yếu, sau đó chết non là hợp tình hợp lý. Thiếu niên rõ ràng đã biết, cho nên mới thừa dịp cơ hội chạy ra cầu cứu, nếu các nàng mặc kệ, oa nhi mới sinh ra khó thoát khỏi cái chết.

Nàng nếu chưa từng gặp thì không tính, nhưng nếu đã gặp, dù thế nào cũng không thể giả vờ như không biết. Lâm Cẩm Dung bước lên phía trước lớn tiếng nói: “Tộc bá, đây là Tam ca của ta sao? Hần còn trẻ gặp đại biến, có chút thần chí không rõ ràng là điều khó tránh khỏi, vừa vặn Thủy lão tiên sinh còn ở đây, thỉnh lão tiên sinh bắt mạch cho hần, xem có gì nguy hiểm không?” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy thiếu niên kia hai mắt sáng rực lên.

Lâm Xương lão gia ngẩn ra, lập tức trầm đình tiệt thiết sai người mở cửa: “Không cần, đa tạ ý tốt của Tứ tiểu thư, hôm nay đã phiền toái các người rất nhiều, không dám trì hoãn thêm. Nếu Tam đệ muội bởi vậy bị liên lụy, ta chính là tội nhân, ta trước đưa các người trở về.”

Gia đình của hần phức tạp, Đào thị tuy cũng đoán được mơ hồ, nhưng nàng là một phụ nhân bên ngoài thật sự không tiện nhiều lời, lại càng không tiện nhúng tay vào việc này — liên lụy đến gia sản chi tranh, đó là vô tận phiền toái, nàng trong lòng mặc dù rầu rĩ không đành lòng nhưng cũng kéo tay Lâm Cẩm Dung, hướng Lâm Xương lão gia gật gật đầu: “Không cần, người đang vội, chúng ta đi trước. Có chuyện gì thì nói sau, hài tử kia thật đáng thương.”

Lâm Xương lão gia cúi mắt, tùy ý đáp ứng một tiếng.

Lâm Cẩm Dung bị Đào thị dắt ra ngoài, thấy ánh mắt thiếu niên kia dần dần trở nên ảm đạm, lại vẫn không ngừng giãy dựa, dưới sự giam cầm của hai huynh trưởng mà điên cuồng đá đánh, giống như khốn thú tuyệt vọng, đáng thương đến cực điểm.

Trên đường tuyết trắng xóa, cửa lớn dần dần khép lại, đem thiếu niên đang liềm mạng giãy dựa ngăn cách ở bên trong, bông tuyết bay đầy trời, có gió trên núi cách đó không xa đang gào thét, cuộn cuộn nổi lên một trận lại một trận tuyết vụ.

Trên đời này có một loại tư vị, trong lúc đang tuyệt vọng, người nhìn thấy hy vọng, nó thậm chí còn ngay tại bên cạnh người, người cảm giác được nó tồn tại, nhưng vô luận người dùng bao nhiêu sức lực, đều không thể nắm bắt, chỉ có thể trở mắt nhìn nó vô tình trượt qua kẽ tay..... Tư vị như vậy, cả đời nếm qua một lần cũng đã đủ. Lâm Cẩm Dung nhớ tới tâm tình của mình khi nghe thấy họ hàng xa kia của Lục gia nói với nàng, Lục Giam đã mang theo phụ thân mẫu thân của hắn đào tẩu, lại nhớ đến bản thân liều mạng giãy dụa trong nước sông lạnh lẽo, hốc mắt không khỏi có chút ẩm ướt.

Nàng túm nhanh cánh tay Đào thị, đau khổ cầu xin: “Nương, chúng ta tới cũng tới rồi, vậy làm người tốt cho trót đi, biết rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra mà. Ta thấy thực không thích hợp, người nói với bá bá đừng làm hài tử bị thương, nhưng bá bá lại vẫn đá lên người hắn, nửa điểm không hề lo lắng không hề đứng mực..... Cứu người một mạng hơn xây bảy tháp phù đồ, nếu là hiểu lầm, cũng nên biết rõ ràng mới tốt, đỡ phải ban đêm ngủ không yên, việc qua đi lại hối hận. Hắn cùng hài tử không có nương che chở, quá đáng thương. Nhà hắn nếu thật sự không đối tốt với hài tử, sẽ không oán chúng ta nhiều chuyện, nếu nổi lên lòng xấu xa, đó là chúng ta làm việc thiện tích đức, con van cầu người”

Không biết có phải do một câu của Lâm Cẩm Dung “không có nương che chở quá đáng thương” kia đã động Đào thị hay không, mà Đào thị do dự hồi lâu, mày nhíu chặt, thấp giọng thương lượng với Cung ma ma: “Nếu đã gặp phải cũng không thể giả câm giả điếc, nếu không, chúng ta đến hỏi xem? Nếu thật sự không được, ma ma hãy mua lại tiểu hài tử kia. Chắc cũng không đáng bao nhiêu tiền.”

Cung ma ma thần sắc thực khó xử: “Phu nhân, việc này tuy là hành thiện tích đức, nhưng sẽ dẫn tới vô tận phiền toái, ai biết tương lai.....” Lời bà cũng không nói hết, nhưng ý tứ là làm việc thiện tích đức cũng nên lượng sức mình

59. Chương 59: Tộc Huynh

Lâm Cẩm Dung nhíu mày tiếp lời Cung ma ma: “Ai mà không sợ phiền toái? Hành thiện tích đức nếu dễ làm như vậy, trên đời này tất cả đều là người lương thiện rồi. Dù thế nào, chính là có thể so sánh với mười lăm dát vàng tượng Phật. Lời nói không cần khách khí, nhà chúng ta nuôi dưỡng nhiều nhân khẩu như vậy, cũng chỉ là thêm một người, vì sao không được?”

Đào thị trầm giọng nói: “Về sau thế nào thì tính sau.”

Cung ma ma hiểu tính tình của nàng, biết việc đã được quyết định, không khỏi khe khẽ thở dài, chuyển hướng đi lên bậc thang của Lâm Xương gia, dùng sức gõ cửa: “Mở cửa! Mở cửa!”

Hồi lâu, đại môn đang đóng chặt mới chậm rãi mở ra, lão nhân trông cửa cùng Lâm Xương lão gia tay cầm lồng đèn, thăm dò nhìn ra ngoài.

Đào thị nắm chặt tay Lâm Cẩm Dung, trấn định nói: “Đại bá, ta vừa rồi đã quên một việc.”

Lâm Xương lão gia vẻ mặt kinh ngạc, hơi hơi có chút bất an nói: “Tam đệ muội, sao vậy?”

Đào thị nghiêm túc nói: “Đại tẩu vừa đi, nói vậy các người cũng không có vú nuôi, nhà của ta có vú già chắc tay. Không bằng để Tam chất nhi bế nàng đi theo ta, thứ nhất hài tử sẽ không bị đói, thứ nhì sẽ giúp các người chuẩn bị việc hậu sự cho chu đáo, không phải tốn tâm tư an ủi chiếu cố hai hài tử này.”

Trong mắt Lâm Xương lão gia hiện lên một tia phức tạp, đang muốn mở miệng uyển chuyển chối từ, chợt nghe Lâm Cẩm Dung thanh thúy nói: “Tộc bá, người đừng chối từ, nói khách khí cái gì phiền toái không phiền toái linh tinh. Tổ phụ từng công đạo, chúng ta là tộc nhân, dù thế nào cũng phải giúp đỡ lẫn nhau.”

Nghe thấy Lâm Cẩm Dung nhắc đến chỗ dựa lớn nhất là Lâm lão thái gia, Lâm Xương lão gia ánh mắt vụt sáng, trầm giọng nói: “Ý tốt của các người ta nhận, nhưng hai hài tử này còn phải vì mẫu thân chịu tang.....”

“Ngày mai ta sẽ đưa bọn họ trở lại! Về phần tới nay, một người thần chí không rõ, một đứa gầy yếu không chịu nổi, cần phải được chiếu cố. Chăm sóc hài tử cũng khá vất vả, tình huống bây giờ các người có thể làm sao? Ta thấy nhà người chỉ có một mình Đại chất tức có thể làm được, nhưng nàng kế tiếp phải lo rất nhiều việc, người lúc trước còn không sợ phiền toái ta, lúc này tại sao lại khách khí như vậy? Hay là sợ ta

đoạt con người nha? Có phải xa xôi ngàn dặm gì đâu?” Đào thị một khi đã quyết định làm gì, khí thế cũng rất mạnh mẽ, căn bản không cho Lâm Xương lão gia cơ hội cự tuyệt, trực tiếp cầm tay Lâm Cẩm Dung, ra lệnh Cung ma ma cùng Xuân Nha: “Đi, đem Tam thiếu gia cùng tiểu thư đưa đến đây.”

Lâm Xương nghe thấy Đào thị không phân rõ phải trái, vốn nghe đồn vị Tam phu nhân này tính tình táo bạo, không khỏi thở dài một tiếng, cúi lưng, dẫn đám người Đào thị đi: “Đại ân của quý phủ, ta sẽ không quên, nhưng mà.....”

Đào thị thân nhiên đánh gãy lời của hắn: “Các người ở đây không quen biết ai, nghĩ đến muốn làm tang sự cũng không dễ dàng, tối nay ta sẽ bảo Thiết Hộc ở lại đây hỗ trợ, ngày mai lại phái vài người tới giúp đỡ. Người cẩn thận nghĩ lại, trong tộc có người nào muốn thông tri, ta phái người đi nói giúp người. Hậu sự dù sao cũng phải làm thỏa đáng, về sau các người mới có thể ngẩng mặt làm người.”

Phong tục của Triều Đại, hôn nhân luận tài, hậu táng chu toàn. Trong cuộc sống xem trọng nhất chính là hai chuyện này, việc vui hay tang sự nếu không thể chu đáo, sẽ khiến người xem thường. Vì vậy, phải cứng rắn nhắc tới mặt mũi mới được. Lâm Xương lão gia lại là một tiếng thở dài, hướng Đào thị hành lễ, thấp giọng phân phó nhi tử thứ hai đứng ở cửa: “Đem Tam đệ cùng muội muội ra đây, Tam thẩm nương muốn đón bọn họ về ở lại một đêm.”

Lâm Nhị thiếu gia rõ ràng thập phần không vui, nhúu chặt mày, hộc hộc muốn mở miệng nói, Lâm Xương lão gia lại lạnh mặt trầm giọng quát: “Nhanh đi!”

Lâm Nhị thiếu gia cắn chặt răng, chán ghét nhìn Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, mặt âm trầm đi vào bên trong.

Lâm Cẩm Dung cầm tay Đào thị, vụng trộm hướng nàng dựng thẳng lên một ngón tay cái, trong mắt tất cả đều là sùng kính.

Đào thị ngẩn ra, lập tức không tiếng động nhếch lên khóe môi. Nàng ngay cả Lâm lão thái thái cũng dám trêu vào, Lâm Xương gia này tính là gì? Nhà này từ phía nam trốn tới đây tìm thân hữu nương tựa, cảm rõ không xong, nếu không dựa vào Lâm lão thái gia trong tộc, thì về sau sẽ thế nào, cũng không có ai dám không tôn trọng trưởng bối, đặc biệt là Lâm gia có địa vị trong tộc. Trừ phi nhà hắn về sau không muốn gặp người nữa.

Không được bao lâu, thiếu niên mặc quần áo trắng khóe miệng hơi rỉ máu, trong lòng gắt gao ôm tiểu oa nhi, có chút tập tễnh xuất hiện ở hành lang. Ánh mắt hắn thân nhiên đảo qua gương mặt mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung, bắn khoản vài lần, nặng nề mà quỳ xuống.

Lâm Xương lão gia biểu tình nhất thời phá lệ khó coi.

Đào thị thở dài, tiến lên nâng thiếu niên quật cường này dậy, ôn nhu nói: “Đi đi, muội tử của ngươi đã sớm đói meo rồi.....”

Thiếu niên kia đứng dậy, cũng không quay đầu lại theo đám người Đào thị ra đại môn.

“Tam Lang!” Lâm Xương lão gia từ sau đuổi theo, thấp giọng nói: “Người phải chú ý, đừng để Tam thẩm nương cùng Tứ muội muội thêm phiền toái..... Ta.....”

Lâm Tam lang giống như căn bản chưa từng nghe thấy, cước bộ không hề ngừng nghỉ, đi đến trước xe ngựa mới dừng lại. Cung ma ma tiếp nhận oa nhi trong lòng hắn, hắn cũng không nói gì, chỉ nghiêng người tránh né, gắt gao ôm không buông tay.

Đào thị nhìn oa nhi trong lòng hắn, cũng có thể lý giải tâm tình của hắn, than nhẹ một hơi: “Người cùng Thủy lão tiên sinh ngồi xe ngựa phía sau đi.”

Lâm Tam lang đối với nàng biểu hiện tôn trọng, hơi hơi khom người, khàn khàn cổ họng nói: “Tam phu nhân, đại ân đại đức không lời nào cảm tạ hết được.”

“Người tên là gì?” Đào thị nghe hắn xưng hô gọi mình là Tam phu nhân, mà cũng không giống như người nhà hắn gọi mình là thẩm, còn có chút tán thưởng hài tử này. Mấy người Lâm Xương gia muốn làm thân, nhưng thật ra cũng không thân thiết bao nhiêu, thái độ của hắn như vậy, cũng cho thấy không tự coi hai người là thân tộc mà có quan hệ thân thiết, mà là chân chính nhớ ân tình.

“Lâm Thế Toàn.”

Đào thị nói: “Người không cần cảm tạ ta, muốn tạ liền tạ Tứ muội muội của người, nói thật, ta vốn sợ chọc phiền toái, là nàng đau khổ cầu xin ta.” Thốt ra lời này, Cung ma ma liền hướng nàng chớp mắt, ý tứ là, nói Lâm Cẩm Dung vì hấn cầu tình cũng đành thôi, vì sao còn nói sợ chọc phiền toái? Chẳng phải là nửa điểm nhân tình cũng không còn gì sao?

Đào thị không để ý lên xe, cũng không nói lời nào.

Cung ma ma theo bản năng đánh giá về mặt Lâm Thế Toàn, nhưng không hề nhận ra trên mặt Lâm Thế Toàn có dấu vết gì tỏ vẻ tức giận hay mất hứng, hấn chỉ gương mặt nghiêm túc nhìn Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung đang ngồi trên xe ngựa nương theo ánh đèn cẩn thận đánh giá vị tộc huynh này của mình — ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, mũi cao, trên môi có một tầng lông tơ xanh nhạt, ánh mắt không giống Lâm Xương phụ tử dài nhỏ, mà là một đôi mắt hạnh, bộ dạng cũng đứng đắn khỏe mạnh.....

Hai người ánh mắt chạm phải, Lâm Thế Toàn cúi mắt, chuẩn bị hành lễ trước Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung nghiêng người né: “Tam ca trước lên xe đi, chuyện gì trở về nói sau.”

Lâm Thế Toàn cúi hạ lông mi, ôm hằm tử trong lòng, xoay người lên xe.

Một đường không ai nói chuyện.

Trở về thôn trang Đào thị đã mệt mỏi không chịu nổi, lúc xuống xe toàn thân đau nhức cơ hồ bất động, lại còn phải cố an bài huynh muội Lâm Thế Toàn. Lâm Cẩm Dung vội đẩy nàng đi vào: “Nương nhanh đi nghỉ ngơi, mọi việc đều giao cho con.”

Đào thị chần chờ nói: “Con có thể sao?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Không phải còn có Cung ma ma sao?” Lập tức trở lại đầu vào đẩy chỉ huy mọi người: “Đi thu dọn Tây viện, đun nóng sữa dê, rồi bảo phòng bếp làm vài món ăn nhẹ đem tới đây.” Sau đó đưa tay đến trước mặt Lâm Thế Toàn: “Tam ca, người giao muội muội cho chúng ta đi. Người nếu không yên tâm, thì cứ ở một bên nhìn.”

Lâm Thế Toàn ngoan ngoãn giao ra đứa nhỏ, nhưng không đưa cho Cung ma ma, mà là đưa cho Lâm Cẩm Dung.

Đào thị thấy thế, có vài phần vui mừng, công đạo Cung ma ma vài câu, rồi yên tâm đi nghỉ ngơi.

Lâm Cẩm Dung nhìn qua, hằm tử kia căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, đang ngủ ngoan, khuôn mặt nhỏ nhắn bất quá chỉ lớn bằng một bàn tay, lông mày thưa thớt gắt gao nhú lại. Hằm tử đáng thương, Lâm Cẩm Dung thở dài, ý bảo Lâm Thế Toàn cùng nàng đến đông viện: “Ủy khuất Tam ca tạm thời trước tiên chờ ở phòng ta cho ấm người.”

Lâm Thế Toàn chần chờ một chút, cúi đầu đi theo.

Mới bước vào, Miêu Nha cùng Quế Viên liền đi ra: “Tiểu thư đã trở lại.....”

“Suyt.....” Lâm Cẩm Dung chỉ chỉ hằm tử trong lòng, ý bảo hai người chớ có lên tiếng.

Quế Viên kinh ngạc vạn phần, trầm mặc cẩn thận đánh giá Lâm Thế Toàn, Miêu Nha cũng hô lên một tiếng: “Di, này không phải Lâm Xương Tam thiếu gia sao? Sao người lại ở đây? Đây là.....”

Lệ Chi trừng nàng liếc mắt một cái, Miêu Nha nhanh chóng phản ứng kịp, lập tức che miệng lại. Lâm Thế Toàn môi run run vài cái, rốt cuộc nhịn xuống, không rơi lệ, chỉ thấp giọng nói: “Nương ta vừa mất.”

Miêu Nha sợ tới mức không dám nói lời nào, nhìn hằm tử trong lòng Lâm Cẩm Dung, lại nhìn Lâm Thế Toàn, chui vào sau lưng Quế Viên.

Lâm Thế Toàn cũng không nói lời nào, tiếp tục đi theo Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung im lặng bàng quan nhìn, đối với vị tộc huynh này ấn tượng khá tốt. Dám đánh bạo phản kháng phụ huynh cứu thân muội, đến nơi đây còn có thể nhịn xuống bị thống nói rõ nguyên do sự việc, không hề thất thổ khóc thành tiếng đến, tuổi tuy rằng chưa lớn, lại hiểu sự biết lẽ.

Sữa dê rất nhanh được đưa đến, Cung ma ma tự tay cho tiểu hài tử uống sữa dê. Nhìn thấy muội tử được ăn no xong ngủ, Lâm Thế Toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, mồm to ăn sạch đồ phòng bếp nấu đem đến, lập tức đứng dậy đối với Lâm Cẩm Dung vái thật dài: “Tứ tiểu thư, theo lý thuyết, các người đã cứu tánh mạng muội tử của ta, ta nên thấy đủ, không nên khiến các người thêm phiền toái.....”

Cung ma ma vừa nghe lời này có rơi xuống a, hài tử này là thừa dịp Đào thị không ở đây, muốn khiến cho Tứ tiểu thư mềm lòng, vì thế chạy nhanh hướng Lâm Cẩm Dung liếc mạng nháy mắt, ý tứ là mặc kệ Lâm Thế Toàn nói cái gì, đều không cần đáp ứng vội.

Lâm Cẩm Dung không để ý Cung ma ma, tiếp tục nghe Lâm Thế Toàn nói chuyện: “Nhưng hôm nay chúng ta sợ không thể trở về được, đành da mặt dày ở lại nhờ quý phủ. Ta thân không có gì quý giá, không thể nuôi dưỡng muội tử, nhưng cũng không thể để các người không công nuôi sống nàng cùng ta, ta.....” Hắn trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta nguyện ý giúp việc cho các người. Ta biết chữ biết tính toán, bất quá cũng có vài việc ta có thể làm.”

60. Chương 60: Cảnh Xuân 1

Lâm Thế Toàn đối với Lâm Cẩm Dung nói ra lời này, kỳ thật có chút ý tứ ăn vạ. Bởi vì hắn biết, Lâm Xương lão gia tuyệt đối sẽ không cho phép hắn mang theo muội muội trường kỳ ở tại thôn trang của Lâm Tam phu nhân, sẽ dẫn đến nhiều nhàn thoại a. Chỉ chờ tang sự thỏa đáng xong xuôi, đám người Lâm Xương lão gia cùng Lâm Đại thiếu gia tất nhiên sẽ trăm phương nghìn kế mang huynh muội hắn trở về, một khi rời khỏi sự che chở này, muội muội cho dù may mắn tránh thoát lần này, tương lai khó tránh khỏi chết non.

Hơn mười năm, hắn đã mất đi hai muội muội.

Hắn có thể đoán được, nhưng Lâm Tam phu nhân sẽ không nghĩ sâu xa. Có lẽ họ nhất thời quật khởi, nhất thời đáng thương, nhưng về lâu dài, không sợ phiền toái giúp một người không quen thân, mặc kệ là ai đều phải cẩn thận cân nhắc mới có thể hạ quyết tâm. Nhưng hắn đã không còn con đường nào để đi, cho nên mặc kệ Lâm Cẩm Dung và Lâm tam phu nhân đồng ý hay không đồng ý, hắn đều phải ở lại đây — không cầu Đào thị thì trực tiếp cầu Lâm Cẩm Dung, đây là trực giác không thể nói rõ, hắn cảm thấy tiểu cô nương mềm mại như Lâm Cẩm Dung, nhất định sẽ không đành lòng cự tuyệt hắn.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Lâm Cẩm Dung trầm mặc không nói, Cung ma ma tức giận phẫn nộ, chuẩn bị kết cục thất bại, có thể vứt bỏ tôn nghiêm, liều mạng cầu xin. Thời điểm hắn sắp quỳ xuống, Lâm Cẩm Dung bình tĩnh mở miệng: “Được. Tự mình cố gắng nuôi sống bản thân cùng người thân, hắn phải được tôn trọng. Ta sẽ thay Tam ca nói với mẫu thân, mẫu thân không thể giải quyết, ta sẽ nói với tổ phụ.”

Lâm Thế Toàn kinh hỉ vạn phần, lúc trước nước mắt vẫn cố nhẫn nhịn giờ phút này trào ra đầy mặt, hắn đem tay áo dùng sức lau một phen, còn thật sự thở dài: “Đa tạ Tứ tiểu thư không cầu nệ việc này, ta cũng không quên, chờ mẫu thân nhập táng, ta có thể khởi công, chi tiêu thế nào, thỉnh ghi lại, sẽ có một ngày, ta có thể hoàn trả.” Hắn sẽ vì sinh tồn của muội muội quỳ xuống cầu xin Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung, cũng không nguyện ý da mặt dày đi theo phụ huynh hô gọi: “Tam thẩm nương, Tứ muội muội.” Hắn rất rõ ràng, họ hàng xa, không có cảm tình, không hay lui tới, sao có thể coi là thân cận? Vì vậy không thể gọi theo như vậy, không bằng gọi Tam phu nhân cùng Tứ tiểu thư càng thuận miệng hơn.

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Tam ca, ta kính trọng huynh có chí khí, thương tiếc huynh cùng tiểu muội muội mất mẫu thân, cơ khổ vô y, cũng không phải mong các huynh báo ân. Tình cảm này, trong tương lai nếu huynh còn giữ mà báo đáp, ta thật cao hứng, bởi vì như vậy chứng tỏ huynh có tiền đồ; Nếu không thể, ta cũng không tức giận. Hết thấy là do lòng người, cho nên, chỉ là một cách xưng hô, kỳ thật cũng không chứng minh điều gì.”

Lâm Thế Toàn trầm mặc rất lâu, rốt cục cúi đầu gọi một tiếng: “Tứ muội muội.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, còn nghiêm túc đứng dậy đối với hắn hành lễ, đáp: “Tam ca.”

Một đêm qua đi, tiểu hài nhi mới được đặt tên: Lưu Nhi. Ý tứ là được lưu lại trên thế gian này thật không dễ.

Ngày thứ hai Đào thị nghe Lâm Cẩn Dung khuyên: “Đã làm tới bước này, cũng không sợ đi thêm vài bước... Biết chữ lại có năng lực chịu khổ, niệm tình, có chí khí, là một người đáng giá, tương lai sẽ là người hỗ trợ đắc lực cho Thất đệ. Nhà hắc bên kia đã nói nương cùng Lưu Nhi có duyên, nàng không có nương, có trưởng bối nguyện ý quan tâm, cũng là có tình có lý, về phần Tam ca, đã nói muốn thỉnh hắc hỗ trợ, nhà hắc căn bản không thể không đồng ý.”

Vì thế, Lâm Thế Toàn từ đó trở thành một phần tử trong thôn trang.

Sự tình truyền tới Lâm gia, Lâm gia cao thấp một mảnh ồ lên. Có người nói là Đào thị có tâm bất lương giả bộ hiền danh; Có người xúi giục Lâm Diệc Chi, nói là Đào thị đang đề phòng hắc, thấy hắc đã lớn, muốn tìm người giúp Lâm Thận Chi đối phó hắc; Có người xúi giục Lâm Thận Chi, nói là Đào thị thu nhận một nhi tử, không cần hắc; Có người đi tìm Lâm Tam lão gia, nói là Đào thị không đem hắc để vào mắt, chuyện lớn như vậy cũng không thương lượng với trưởng phu của mình, đồ cưới của nàng không thể để người ngoài dụ dỗ cướp đi, Lâm Tam lão gia nổi trận lôi đình, hận không thể lập tức giết người ở thôn trang để chấn chỉnh phu cương, nhưng sau đó được Lâm Cẩn Âm khổ sở khuyên nhủ.

Sự tình thông qua Lâm Thận Chi rơi vào tai Lâm lão thái gia. Lâm lão thái gia cân nhắc rất nhiều, chỉ nói một câu: “Làm việc thiện tích đức là chuyện tốt. Thêm người tổn một chút cơm, người của Lâm gia sao có thể nhìn tộc nhân phạm sai lầm mà chẳng quan tâm, nếu vậy cũng bị tiếng xấu. Tiểu lão Thất con phải nhớ kỹ, ngày sau nếu có tiền đồ, nên hết sức giúp đỡ tộc nhân mới đúng, danh vọng không phải được tích lũy chỉ trong ngày một ngày hai, làm việc thiện tích đức mới có thiện báo.”

Vì thế chuyện này đã được giải quyết, không ai còn dám nói Đào thị không đúng.

Qua năm mới, Đào thị vào ngày 20 tháng chạp mới mang theo Lâm Cẩn Dung trở về Lâm gia, bắt quá chỉ ở lại được vài ngày, rồi lại dẫn Lâm Cẩn Dung trở về thôn trang tiếp tục dưỡng bệnh. Lâm Thận Chi như cũ khóc nhè mếu máo, Đào thị như cũ nhẫn tâm không quay đầu lại — mặc dù lúc ở nhà, nàng hận không thể mỗi ngày mỗi đêm đều ôm Lâm Thận Chi không buông tay, nhưng nhìn thấy trưởng nữ càng thêm trầm ổn, Lâm Thận Chi chữ viết càng ngày càng đẹp, đọc sách cũng càng ngày càng nhiều hơn, nàng càng quyết tâm, sớm ngày chữa dứt bệnh, sớm ngày quay trở về!

Lâm Cẩn Dung chỉ cùng Lâm Cẩn Âm lặng lẽ nói chuyện, chơi đùa với Lâm Thận Chi, cũng không gặp đám người Lâm Ngọc Trân đến chúc tết, tất nhiên cũng không biết, Lục Giam cùng Lục Vân đều đã học xong thối sáo.

Sấm mùa xuân chợt vang rền, mang theo hơi thở mùa xuân tươi mát tí tách rơi xuống. Đường như chỉ sau một đêm, cỏ dại trong ruộng cùng cây cối đều thức tỉnh, đem đồng ruộng ngập nước, hoa viên trong đình viện đều nhuộm một tầng sắc xanh non mơn mớn. Ngay sau đó, hoa anh đào hồng nhạt, hoa lê trắng muốt, hạnh hoa hồng rực, hoa đào kiều diễm đều phấp phới trên đầu cành lộ vẻ quyến rũ tươi mát, đúng là cảnh xuân vô hạn.

Sau giữa trưa, thời tiết trở nên tốt hơn, gió nhẹ phơ phất, nông dân đang bận rộn cũng lười về nhà, ngay tại bờ ruộng ngồi xuống, uống nước trong hồ lô, ăn cơm canh người nhà đưa tới, vui vẻ nói chuyện đồng áng, nghị luận chuyện nhà người khác, đương nhiên nói nhiều nhất vẫn là về Lâm Thế Toàn cùng muội tử Lưu Nhi khắc chết thân mẫu kia đột nhiên chạy đến thôn trang của Đào thị để hỗ trợ, cùng với sự tình của Lâm Xương gia.

Có người cảm thán Lâm Xương lão gia nhẫn tâm, đám người Lâm Xương Đại thiếu gia tâm địa đen tối, Lâm Thế Toàn cùng tiểu cô nương đáng thương, cũng có người tán thưởng Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung thiện lương. Có người hâm mộ Lâm Thế Toàn dựa vào đại thụ này của Lâm gia, còn có người quan tâm thiếu gia như Lâm Thế Toàn thể nhân nhậm làm việc cực khổ hay không.

Nhưng mặc kệ người khác dùng ánh mắt nào xem xét, Lâm Thế Toàn áo xanh giầy vải vẫn tận chức tận trách canh giữ bờ ruộng, nhiệt tình cùng tá điền đi ngang qua chào hỏi, ánh mắt lợi hại kiểm tra việc nhà nông có làm chu toàn hay không.

Ngẫu nhiên hắc đưa mắt trông về phía xa, nhìn thấy Thanh Lương tự nhỏ nhỏ thấp thoáng, nghĩ đến vị tộc muội hảo tâm lúc này đang ở bên trong tháp hương bái Phật, vì mẫu thân cầu phúc, trong lòng chính là một mảnh yên tĩnh. Ngay cả thế gian có trăm việc không như ý, nhưng người tốt vẫn còn rất nhiều.

Lúc này trong Thanh Lương tự thanh tịnh đến cực điểm — Lâm Cẩn Dung đến thấp hương bái Phật ngâm suốt nước nóng hàng ngày, hai lão ni cô tất nhiên đóng chặt cửa miếu, không cho người lạ ra vào.

Đứng ở nơi không ai có thể nhìn thấy, Lâm Cẩn Dung mặc một thân xiêm y vải thô treo lên đầu tường không cao lắm của Thanh Lương tự, khiếp đảm nhìn Miêu Nha đứng phía bên kia bờ tường.

Miêu Nha hướng thân nàng vươn tay, thấp giọng cổ vũ: “Nhảy nha, nhảy nha, giống ta vậy, nhắm mắt lại liền nhảy xuống, người đừng sợ hãi, ta sẽ đỡ người...”

Lâm Cẩn Dung sắc mặt nhợt nhạt, một đôi tay gắt gao bám vào bờ tường, hai chân run rẩy: “Cánh tay của người gầy như vậy....”

Miêu Nha vừa tức giận vừa buồn cười: “Tiểu thư tốt của ta a, cánh tay của ta tuy gầy, nhưng thời điểm người bị ngã vẫn có thể đỡ người mà. Nếu không thì thôi vậy, người leo xuống đi.”

Lâm Cẩn Dung bàn chân đang rút gân, một cổ khí lạnh theo lòng bàn chân dâng lên, khiến hai tay nàng đều là mồ hôi lạnh, lưng cũng thấm ướt mồ hôi, nàng cơ hồ muốn rơi lệ: “Ta không dám xoay người.”

Miêu Nha nhìn thấy bộ dạng chật vật của nàng, nhìn không được “Xì” một tiếng cười rộ lên: “Vậy nhảy đi, giống ta vừa rồi vậy, nhanh chút, đừng để người khác nhìn thấy, về sau cũng không thể trốn ra ngoài được.”

Lâm Cẩn Dung cắn chặt răng, thật cẩn thận điều chỉnh tư thế, nhắm mắt lại nhảy xuống.

“Đông” một âm thanh vang lên, trừ bỏ hai chân khi rơi xuống đất bị chấn động có chút tê dại ra, thì cũng không còn chuyện gì đáng sợ phát sinh. Nàng lại từ chỗ cao như vậy nhảy xuống ! Còn không bị ngã sấp xuống! Lâm Cẩn Dung lấy lại bình tĩnh, vui mừng mặt mày tươi cười: “Miêu Nha, vừa rồi cảm giác này thật thú vị nha, giống như bay lên vậy, nhưng tim đập rất nhanh, cơ hồ sắp vọt ra ngoài.”

“Đúng vậy, tiểu thư thật lợi hại.” Miêu Nha sớm đã quen thuộc tính nàng, nhanh chóng cầm tay nàng chạy về phía trước: “Nhanh, Nhị ca ta ở bên kia chờ chúng ta. Hắn hôm qua đã bện lưới, đợi lát nữa xuống sông, người đừng lộn xộn, nên nghe lời ta. Chúng ta phải đi qua một chiếc cầu gỗ, có chút cũ nát, lần trước ta thiếu chút nữa bị ngã xuống, người đừng đi bên phải.”

“Được.” Lâm Cẩn Dung cười đến mặt mày loạn loạn, học bộ dáng như Miêu Nha, mở rộng chân chạy về phía sau núi Thanh Lương. Gió mùa xuân ấm áp thổi qua mặt nàng, nàng chưa từng cảm thấy tự do như vậy, không phải cố kỵ điều gì.

Lâm Cẩn Dung trước kia luôn tuân theo khuôn phép cũ dần dần im ắng đã biến mất.

Hai người đi không mất đến thời gian uống chén trà, một tiểu tử choai choai đang ngồi bên đường dưới tàng cây đứng dậy hướng Lâm Cẩn Dung đánh giá: “Sao giờ mới đến, còn tưởng rằng không tới.” Đúng là Nhị ca của Miêu Nha, Thiết Nhị Ngưu.

Miêu Nha nói: “Tiểu thư không dám nhảy tường, Nhị ca đợi lát nữa tìm một cái thang đi.”

Thiết Nhị Ngưu “Nga” một tiếng, cầm lấy đao đồn củi cùng đầu cá, đồ mặt củi đầu đi phía trước.

Miêu Nha uy hiếp nói: “Nhị ca, nói trước nha, chuyện hôm nay đừng nói ra ngoài, bằng không ta sẽ mách cha huynh trộm thịt hươu cùng than chỉ bạc ra ngoài trời tuyết nướng ăn, còn trộm rượu, uống say không biết trời đất gì cả.”

Thiết Nhị Ngưu hung tợn quay đầu trừng mắt nàng: “Nha đầu chết tiệt kia, muối yên lạng được hay không vậy? Nói hay không tùy muối, muối không tin ta cũng đừng đi theo, ta trở về.” Mắng xong lại nghiêm mặt vùng trộm liếc Lâm Cẩn Dung một cái, làm ra tư thế phải đi.

Lâm Cẩn Dung nhìn thoáng qua sơn đạo tĩnh lặng, trong lòng rốt cuộc vẫn có chút sợ hãi, vội nói: “Dùng người thì không nghi ngờ người nghi người thì không dùng người, Miêu Nha người sai lắm rồi.”

Miêu Nha không để ý nhiều, nói: “Nể mặt tiểu thư, đừng tức giận nữa, nhanh đi, thời gian không còn nhiều.”

Vì thế ba người cũng không nói nữa, im ắng dọc theo sơn đạo mà đi.

Trong cảnh xuân tươi mát, có thiếu niên áo xanh mang theo gã sai vặt, chậm rãi đi đến bên ngoài Thanh Lương tự, kinh ngạc nhìn cửa miếu đóng chặt, bảo gã sai vặt đi gõ cửa.

61. Chương 61: Cảnh Xuân 2

Hai lão ni cô đang ngồi ngoài đại điện phơi nắng ngủ gà ngủ gật bị tiếng gõ cửa làm bừng tỉnh, Trí Bình vội vàng đứng dậy, ra cửa mở một khe nhỏ hỏi: “Ai vậy?”

Thiếu niên áo xanh nho nhã lễ độ: “Xin hỏi lão sư, nơi này là Thanh Lương tự?”

Trí Bình bị quấy rầy mộng đẹp, vốn muốn nói người nhìn có vẻ như là người đọc sách, chẳng lẽ không biết chữ? Nhưng thấy thiếu niên như ngọc vẻ mặt trầm tĩnh cùng cử chỉ thong dong tao nhã, lời này không thể nói ra, quy củ hành lễ vẫn an: “Ngã phật từ bi, nơi này đúng là Thanh Lương tự, xin hỏi thí chủ từ đâu tới đây?”

Thiếu niên lại hoàn lễ: “Tiểu sinh từ chỗ của Chư tiên sinh đến đây. Nghe nói sau điện có khối cổ bia, nét chữ rất đẹp. Không biết sư thái có thể cho ta vào một chút được không?”

Trí Bình nghe nói đến từ chỗ Chư lão tiên sinh, lại là đến xem văn tự trên bia đá, mà cũng không là ngâm suối nước nóng, nhất thời nghiêm nghị: “Lão ni có mắt như mù, thất lễ, theo lý thí chủ đến từ chỗ của Chư lão tiên sinh, vô luận dù thế nào cũng nên để người đi vào quan sát cổ bia này, tiếc rằng hôm nay không khéo....”

Thiếu niên rất kinh ngạc: “Sao vậy? Ta thấy cửa miếu đóng chặt, chẳng lẽ là có việc không tiện?”

Trí Bình nói: “Có vị nữ thí chủ ở bên trong tụng kinh niệm Phật, không muốn có người quấy nhiễu thanh tịnh. Làm phiền thí chủ chờ một chút hoặc là ngày khác lại đến.” Tuy rằng cảm thán, tuy rằng tôn trọng, cũng là ý tứ không cho bọn họ bước vào.

“Người nào bá đạo như vậy?” Gã sai vật bất bình, lấy tiền từ trong túi ra: “Phật môn luôn mở rộng cửa, ai mà không thể tiến vào?! Miếu này cũng không phải là nhà nàng, nàng niệm phật tụng kinh là việc của nàng, thiếu gia chúng ta chỉ đến ngắm nhìn cổ bia, hai việc khác biệt, nếu muốn tiền bố thí, chúng ta cũng không phải không có.”

Thiếu niên vội ngăn gã sai vật vô lễ: “Trường Thọ chứ có vô lễ!” Lập tức đối với Trí Bình vái chào: “Sai vật vô lễ, sư thái đừng trách tội.”

“Không trách, không trách.” Trí Bình nói: “Người xuất gia kham khổ, là dựa vào các vị thí chủ bố thí, nhưng cho dù là việc buôn bán, cũng có thứ tự đến trước và sau, hết lòng tuân thủ hứa hẹn chi nghĩa. Thật sự đã sớm đáp ứng rồi, không dám để người lạ đi vào. Vị nữ thí chủ hôm nay tới sớm, đại khái lại nghỉ ngơi một canh giờ rồi sẽ đi, thí chủ nếu nguyện ý chờ, thì đứng ở phía sau này. Phong cảnh phía sau núi tuyệt đẹp, thí chủ có thể xuống du ngoạn, lão ni cũng có thể quét rác đãi khách.”

Thiếu niên nghe vậy, giương mắt nhìn về phía ngọn núi nhỏ sau Thanh Lương tự, thấy trên núi hoa lê trắng muốt, hoa đào phấn hồng, một mảnh thật tươi mát đáng yêu. Lại nhìn thấy một con sông theo Thanh Lương tự chảy xuôi qua, uốn chuyển uốn lượn vào trong núi, không khỏi thần nhiên cười: “Có sơn có thủy có hoa chắc hẳn phong cảnh cũng không tệ, nếu như thế, ta du ngoạn một chút thì có ngại gì? Trường Thọ, đi, chúng ta đi dọc theo bờ sông.”

Trí Bình tuyên thanh Phật hiệu, nhìn theo thiếu niên đi xa, gắt gao đóng lại đại môn. Phía sau, mấy ma ma của Lâm gia phía sau thiên điện đang ngồi ở cửa hậu viện cần hạt dưa, uống trà, nhàn thoai, thỉnh thoảng hướng bốn phía đầu tường liếc mắt một cái, có vẻ buồn ngủ.

Thiên điện, hai người Lệ Chi cùng Quế Viên chán đến chết ngồi ao bên cạnh ôn tuyên, đem chân ngâm mình trong nước, lay động bọt nước, ánh mặt trời xuyên thấu qua đầu tường chiếu rọi xuống, lại từ mặt nước gợn trong ao phản xạ trở về, khiến toàn bộ thiên điện chiếu ánh sáng lờ lờ. Hai người lại không có tâm tư hưởng thụ cảnh đẹp này, ngẫu nhiên liếc nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương lo lắng cùng sợ hãi.

Quế Viên ánh mắt dừng trên bộ quần áo tơ lụa hồng nhạt thêu hoa lê vắt trên ghế bạch đằng bên cạnh, liếc mạng liềm môi: “Lệ Chi, ta rất sợ hãi, tiểu thư sẽ không có chuyện gì chứ?” Lời còn chưa dứt, chính nàng lại “Phi phi” hai tiếng: “Tiểu thư sẽ không có chuyện gì đâu.” Lại khốc nức nở trách Lệ Chi: “Đều là tại người, người vì sao lại đáp ứng tiểu thư? Nếu... Nếu... Ta xem người phải làm sao bây giờ?”

Lệ Chi không nói gì, chỉ rũ mắt xuống nhìn chằm chằm nước trong ao.

Quế Viên thấy nàng không đáp lời, thập phần tức giận, đẩy mạnh nàng một cái: “Đều là tại ngươi! Nếu để phu nhân biết, ta sẽ nói là ngươi đáp ứng tiểu thư.”

Lệ Chi bị nàng gây phiền, nhũu mày tức giận nói: “Ngươi nếu không chịu, lúc ấy nên nói với tiểu thư rằng ngươi không chịu, gắt gao ngăn tiểu thư lại, lấy lý lẽ tận trung mới đúng, lúc ấy không nói, lúc này lại sợ hãi oán giận, muốn đổ tội lên người khác sao? Ta nếu là thủ phạm chính, ngươi chính là đồng phạm! Ta nếu bị đánh hai mươi roi, ngươi cũng sẽ bị mười lăm roi! Ta có bị thế nào thì ngươi cũng không thể thoát tội!”

Nhưng tiểu thư căn bản không nghe lời của nàng a, tiểu thư rõ ràng đã sớm nghĩ cách muốn đi theo Miêu Nha vùng trộm chạy ra ngọn núi sau Thanh Lương tự chơi đùa, nếu không sao ngay cả quần áo để thay đổi đều chuẩn bị sẵn? Lệ Chi đã đáp ứng rồi, nàng dám không đáp ứng sao? Miêu Nha càng ngày càng được sủng ái, nàng nếu không đáp ứng sẽ bị điều đi. Quế Viên càng nghĩ càng ủy khuất, đôi mắt đỏ lên, miệng hé ra như sắp khóc: “Đều là Miêu Nha nha đầu chết tiệt kia làm hỏng tiểu thư rồi!”

Lệ Chi thấp giọng quát lớn nói: “Câm miệng, ngươi muốn ma ma bên ngoài nghe thấy mà tiến vào sao?”

Quế Viên quả nhiên ngậm miệng, có điều nước mắt kia một giọt lại một giọt không ngừng rơi xuống, rơi vào trong suối nước nóng kia, tạo nên từng vòng tròn nhỏ.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên không biết những điều này, nàng khoái hoạt ngồi xuống trên tảng đá bên bờ sông Thanh Lương yên tĩnh, cùng Miêu Nha cầm cành liễu thật dài hướng xuống mặt sông dùng sức quạt, nước đục ngầu một mảnh, mấy con cá nhỏ thất kinh đều muốn chạy trốn bơi xuống dưới, phía cuối nguồn Thiết Nhị Ngư xấn ống quần lên cao, luống cuống tay chân qua lại kiểm tra lưới hắt đã giăng ra, không cho cá nhỏ giảo hoạt trốn thoát.

Miêu Nha xấn ống quần đứng ở trong nước, một bên quạt cành liễu, một bên chỉ huy ca ca nàng: “Nhanh chút! Nơi đó có con cá muốn bỏ chạy! Thật ngốc! Thật không biết huynh giăng lưới thế nào, như vậy con ếch cũng có thể chui qua mà, huynh biết bắt cá thật không đó? Nơi đó lại có con kia! Ai nha, huynh thật sự không bằng phụ thân nha! Không đừng mất đi rất nhiều cá rồi!”

Thiết Nhị Ngư mặc dù bận bịu, còn không quên quay đầu hung hăng mắng Miêu Nha: “Câm miệng, cha sẽ cùng muội hồ nháo sao? Giỏi thì đến đây tự làm đi!” Lại vùng trộm nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái. Tứ tiểu thư thật là xinh đẹp, chỉ là mặc quần áo vải thô cũng đẹp hơn Miêu Nha rất nhiều...

Lâm Cẩm Dung khoái hoạt quạt cành liễu, thỉnh thoảng nhìn hai huynh muội đấu võ mồm, hé ra mặt cười vì hưng phấn cùng vui mừng rực rỡ như hoa đào, ánh mắt đen láy tỏa sáng, miệng cho tới bây giờ vẫn chưa khép lại.

Không phải không có tiếc nuối — nàng có lá gan treo tường, cũng không dám giống như Miêu Nha cỡi hải, xấn cao ống quần đi xuống nước, tuy rằng nàng hy vọng có thể như thế, nhưng nàng biết không thể được, Thiết Nhị Ngư là ca ca của Miêu Nha, cũng là nam phó dịch nhà nàng. Nàng không thể, nhưng thế này, nàng đã cảm thấy mỹ mãn, khoái hoạt đến cực điểm, vui vẻ như vậy, thậm chí còn chưa từng xuất hiện ở trong mộng của nàng, nhưng giờ phút này vẫn sống sờ sờ hiện ra trước mặt nàng, bảo nàng sao có thể không vui sướng? So sánh với chút tiếc nuối đó, quả thực không tính là gì.

Có hoa lê cùng hoa đào từ thượng nguồn trôi xuống, trong nước sông đục ngầu di động chìm nổi, Lâm Cẩm Dung vui vẻ vươn tay: “Bị ngăn trở rồi phải không? Bất quá ta hiếm khi có cơ hội ra ngoài một lần, các người nhường nhịn ta vậy.”

Miêu Nha thấy nàng cùng đoá hoa nói chuyện, đánh mắt về phía Thiết Nhị Ngư, ý tứ là Tứ tiểu thư lại bắt đầu kỳ quái.

Cái này gọi là phong nhã! Muội hiểu hay không! Muội là tục nhân! Dã nha đầu! Thiết Nhị Ngư vốn đã được đi học ở chỗ Chư lão tiên sinh hai năm không tiếng động hung hăng miệt thị Miêu Nha một hồi, lại ngẩng đầu, nhìn thấy cách đó không xa dưới gốc cây hoa đào có hai người đang đứng đó, ngây ngốc nhìn về phía bên này. Đặc biệt là thiếu niên mặc áo choàng màu xanh kia, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung, ngay cả mắt cũng không chớp.

Thiết Nhị Ngư bực bội. Không hiểu nam nhân thô dã này từ đâu đến, có hiểu quy củ hay không vậy?

Nhìn chăm chăm cô nương nhà người ta, quả thực chính là nhả nhận biến chất! Hắn trầm mặt hô một tiếng: “Người đến từ đâu? Sao lại lén lút như vậy?”

Miêu Nha nhanh chóng nhìn thoáng qua, nhanh buông ống quần xuống, rồi lại ngẩng mặt lên, sau đó ngạc nhiên: “Ở đây sao lại có người như vậy? Là bước ra từ trong tranh sao?”

Lâm Cẩm Dung ngực mạnh nhảy dựng, theo bản năng nhìn lại.

Dưới gốc cây hoa đào, Lục Giam lặng lẽ đứng ở nơi đó, cau mày gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Miêu Nha nói chỗ này thanh tịnh hiếm khi có người đến, hắn sao lại xuất hiện ở đây? Thật sự là âm hồn bất tán mà. Cảnh liễu trong tay Lâm Cẩm Dung rơi vào giữa sông, hoa đào cùng hoa lê hỗn loạn xuôi theo dòng, lại bị lưới đánh cá ngăn trở, bị nước sông cọ rửa di động chìm nổi.

Bên kia Thiết Nhị Ngưu đã lên bờ, mặt âm trầm cầm theo đao bổ củi hướng về phía hai người, hung thần ác sát nói: “Sao lại nhìn chăm chăm cô nương nhà người ta a? Hiểu quy củ hay không vậy? Có muốn ta móc mắt người ra không?”

“Người đừng xằng bậy!” Gã sai vật phía sau Lục Giam vội nói: “Chúng ta là khách nhân của Chư tiên sinh, đến du sơn ngoạn thủy! ”Sau đó lại chỉ vào Lâm Cẩm Dung: “Còn có, chúng ta là thân thích của vị tiểu thư này!”

Thiết Nhị Ngưu hồ nghi quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, thấy Lâm Cẩm Dung cúi mặt ngồi xổm trên tảng đá vẫn không nhúc nhích, cũng không có phản bác những lời này, lập tức liền ỉu rù. Nhưng còn không chịu tránh ra, chỉ đứng đó, trừng lớn đôi mắt mà Miêu Nha hình dung là mắt trâu gắt gao nhìn chăm chăm chủ tớ Lục Giam.

“Tứ muội muội, sao muội lại ở đây? Lệ Chi các nàng đâu? Tam cữu mẫu có biết muội ở đây không?” Lục Giam chậm rãi đi đến, cách Lâm Cẩm Dung không xa thì đứng lại, nhìn trên người Lâm Cẩm Dung mặc một thân xiêm y vải thô không phù hợp thì nhíu mày.

Lâm Cẩm Dung gắt gao nhìn chăm chăm rêu xanh trên tảng đá dưới chân, không nói được một lời. Nếu bị Lục Giam nhìn thấy, vô luận nàng nói cái gì, đều không thể che giấu, bởi vì hiện tại tình hình cũng đã bại lộ hết thảy. Hiện tại việc cần làm chính là cầu Lục Giam đừng đem chuyện này nói ra. Nhưng cầu ai đều có thể, trên đời này người nàng không muốn cầu nhất chính là hắn!

Sự trầm mặc của nàng rõ ràng làm cho Lục Giam thực không kiên nhẫn, còn rất tức giận, đề cao thanh âm nói: “Muội không đến mức không thừa nhận muội là Lâm Cẩm Dung đi? Sao muội lại ở đây? Lệ Chi các nàng đâu? Vì sao không đi cùng muội? Hai người kia là loại người nào?”

Àn, nam tử như hắn, đương nhiên không quen nhìn thấy nữ tử không tuân theo quy củ như vậy, Lâm Cẩm Dung trong nháy mắt hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn Lục Giam nói: “Đúng vậy, là ta, Nhị biểu ca có khỏe không?”

62. Chương 62: Phong Cảnh 1

Nói như vậy, là không tính trả lời vấn đề của hắn. Nhưng nàng không nói, hắn cũng có thể đoán được. Lục Giam nhìn huynh muội Miêu Nha liếc mắt một cái, vươn tay vẫy Lâm Cẩm Dung: “Lại đây.”

Hắn nghĩ hắn là ai vậy a? Giả bộ quan tâm! Thật đúng là coi bản thân là biểu ca của người ta mà?! Lâm Cẩm Dung vờ chải tóc, không để ý tới Lục Giam, tự vỗ vỗ tay, tiêu sái nhảy xuống từ tảng đá. Có điều tư thế không quen, trên tảng đá lại có rêu, lúc nhảy bị trượt chân, một chân rơi vào trong nước, khiến một chiếc hài bị ẩm ướt. Nàng cau giận nhắc chân lên, muốn tặng cho tảng đá cổ ý cùng nàng đối nghịch kia một cước, nhưng thấy hành động này rất nhảm chán, liền phần nộ thu hồi chân, làm bộ vô tình nói với Miêu Nha và Thiết Nhị Ngưu: “Nhanh lên, nên gì thì làm gì. Làm xong rồi chúng ta nhanh chạy về!” Không nhìn hắn, không nhìn hắn là được rồi!

Miêu Nha cùng Thiết Nhị Ngưu trao đổi ánh mắt, xác định chuyện này không phải việc bọn họ có thể quản, vì thế tiếp tục làm việc. Có điều tâm tư đã không còn tập trung vào việc bắt cá, vì thế một người cầm cành

liều hữu khí vô lực quật, một người luôn để cá giảo hoạt trốn thoát trong tầm tay, mắt nửa ngày, đầu cá cũng không có mà ăn.

Thực mất hứng! Lâm Cẩm Dung phần nộ ngồi trên tảng đá bên bờ sông, cỏi hải bị sũng nước, đem chân thu vào dưới vẩy, sau đó dốc ngược xuống đổ nước bên trong ra, lại giơ lên hải dùng sức vẩy, nước văng vào mặt Lục Giam. Lục Giam sắc mặt khê biến, vội lui lại, Trường Thọ bắt mần trườn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, đưa qua một khăn tay: “Thiếu gia lau mặt.”

Lục Giam vừa lau mặt, lại một ít nước văng vào mặt hắn, có một giọt còn ngay bên miệng, hắn rốt cục có chút nổi giận, tức giận nâng mắt lên, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung lại thay đổi phương hướng, nhưng vẫn hướng tới hắn vẩy loạn.

Trường Thọ phần hận nói: “Tứ tiểu thư sao người lại vẩy loạn vậy a?” Lời còn chưa dứt, trên mặt của hắn cũng ướt sũng một mảnh.

“Xin lỗi a, không biết các người đứng gần như vậy.” Lâm Cẩm Dung dừng lại động tác tiếc nuối nhìn hải thêu kia, sao nước không văng mạnh hơn nữa? Thật muốn lại ném vào trong nước ngâm một lúc a. Nàng đem hải đặt xuống, buông vẩy xuống đón thái dương phơi nắng, ôm đầu gối giương mắt nhìn trời.

Lục Giam nhúu mày nhìn nhìn hải kia, lại nhìn nhìn vẩy của nàng đã ẩm ướt non nửa, đi qua che khuất tầm mắt của đám người Trường Thọ, nghiêm khắc nói: “Muội không nói, ta cũng biết muội gạt Tam cữu mẫu vụng trộm chuồn ra ngoài. Không chỉ như thế, Lệ Chi cùng Quê Viên cũng là đồng lõa.” Hắn đánh giá thần sắc của Lâm Cẩm Dung: “Người ở trong Thanh Lương tự niệm phật tụng kinh có phải là muội không? Mưu kế kim thiên thoát xác hay lắm!”

Hắn sao lại biết Thanh Lương tự? Đúng rồi, hắn hắn là từ bên kia đến, lão ni cô không để hắn đi vào, hắn mới dạo bộ tới đây. Thật sự là xui xẻo. Lâm Cẩm Dung tâm tình bực bội, cũng lười ngẩng mắt lên, thần nhiên nói: “Làm phiền cho, đừng che nắng ta đang phơi hải.”

Lục Giam quả nhiên tránh ra một chút, cũng không nhìn nàng, giương mắt nhìn nước sông vui vẻ xuôi dòng, lạnh nhạt nói: “Ta biết muội ra vẻ không quen ta, tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì, ta tốt xấu vẫn là biểu ca của muội, chuyện này nếu đã gặp, cũng không có thể không quản.” Hắn ngừng lại một chút, lạnh lùng nói: “Tuy rằng muội tuổi còn nhỏ còn ham chơi, nhưng nên biết đúng mực. Muội là một nữ hải tử, gạt người lớn một mình vụng trộm chạy đến chỗ sơn dã này, đứng ở giữa sông chơi đùa, hoàn toàn không để ý đến an nguy bản thân, quả thực chính là gốc tử lớn mật! Muội không sợ bị bọn buôn người bắt cóc hay sao? Muội không hiểu được hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào ư? Thật đúng là sống không bằng chết!”

Lời này hắn nói ra, huynh muội Miêu Nha vẫn ở một bên rình coi nghe lén có vẻ không vui, Thiết Nhị Ngưu thô thanh đại khí nói: “Vị biểu thiếu gia nói cái gì vậy? Ta tuy là nông dân, nhưng cũng hiểu được hai chữ trung nghĩa, sao có thể để tiểu thư nhà ta bị kẻ buôn lậu bắt cóc được? Phải hỏi trước đao trong tay ta có đáp ứng hay không đã!”

Miêu Nha hiếm khi đứng cùng một chiến tuyến với ca ca, đồng ý gật đầu: “Tiểu thư cũng không phải có một mình, có hai người chúng ta, ca ca còn mang theo đao. Mới vừa rồi nếu không phải người là biểu thiếu gia, sẽ chém người một đao! Rồi gọi người trối người lại ra ngoài đánh một chút!”

Trường Thọ nghe vậy, tức giận hướng Miêu Nha vung tay áo, khinh miệt nói: “Đã nha đầu ở nông thôn này thì hiểu cái gì? Chủ tử nói chuyện sao có chỗ cho người xen miệng vào? Không hiểu quy củ hay sao?”

Lời còn chưa dứt, đã bị một hòn đá nhỏ nện vào đầu gối, khiến hắn đau kêu to: “Khá lắm đã nha đầu!”

Miêu Nha khinh thường hướng hắn le lưỡi: “Miệng sạch sẽ một chút! Bằng không ta đánh người rụng răng, khiến người cũng không thể mở miệng nói chuyện a!”

Lâm Cẩm Dung đột nhiên rất muốn cười, trên thực tế nàng cũng cười ra tiếng. Miêu Nha cùng Thiết Nhị Ngưu thấy thế, thả lỏng tâm tư. Xem ra Tứ tiểu thư cũng không sợ biểu thiếu gia này lắm, cũng không có vẻ mất vui vì gã sai vật bị bọn họ bắt nạt.

Trường Thọ bị Lâm Cẩm Dung cười thẹn quá hóa giận, lại không dám hướng Lâm Cẩm Dung phát tác, chỉ đành ủy khuất nhìn Lục Giam: “Thiếu gia?”

Lục Giam hướng hấn vẫy vẫy tay, ý bảo hấn cầm miệng, quay đầu nói với Lâm Cẩn Dung: “Muội cũng đừng để bọn họ tác quái, ta không quản được muội, sẽ có Tam cữu mẫu quản muội.”

Lâm Cẩn Dung tâm nhảy nhót một cái, giương mắt nhìn hấn: “Huynh muốn cáo trạng ta? Huynh có phải là nam nhân hay không a? Không có việc gì lại học người khác lăm mồm xen vào chuyện của ta.”

Lục Giam trầm mặt: “Ta vốn muốn uội một cơ hội hối cải sửa lỗi, nhưng muội lại không cần. Ta cuối cùng không thể trở mặt nhìn muội hồ nháo như vậy, nháo loạn nếu gặp chuyện không may, lại khiến Tam cữu mẫu thương tâm.”

Người này thật sự nói được làm được. Có một năm Lâm Thận Chi bên ngoài làm chuyện xấu, hấn thay Lâm Thận Chi giải quyết, hai tỷ đệ bọn họ đều cầu hấn đừng nói ra ngoài, hấn dám không đáp ứng, nói cái gì không thể lại trợ Trụ vi ngược (giúp vua Trụ làm điều gian ác bạo ngược), do đó nói cho Lâm lão thái gia biết, Lâm Thận Chi bị đánh một trận, đánh cho nửa tháng cũng không khỏi, Đào thị thiếu chút nữa khóc thành bệnh. Nhưng bất luận chuyện đó hấn làm là đúng hay không đúng, dù sao hấn cũng là người nói được làm được. Lâm Cẩn Dung cười lạnh: “Huynh vẫn còn có ý tốt. Nói đi, huynh muốn như thế nào?”

Lục Giam thanh thanh cổ họng: “Ta vừa rồi dọc theo bờ sông, nghĩ tới muốn ngắm phong cảnh bên kia, nhưng không tìm thấy đường, nếu muội đáp ứng lần sau không chạy loạn, giúp ta dẫn đường, ta cũng không phải người không thông hiểu tình lý, không nên để Tam cữu mẫu lo lắng tức giận.”

Lâm Cẩn Dung giương mắt nhìn qua, thấy hai phiến vách núi bao quanh sông Thanh Lương, cửa ải sông Thanh Lương được Thiết Nhị Ngư giăng lưới, xuống dần liền trống trải, dòng nước cũng trở nên chảy xiết, trên sườn núi có rất nhiều sơn mộc cùng hoa đại, gió nhẹ lay động sinh tư. Đúng là thanh u xinh đẹp.

Lúc trước đúng là muốn xen vào, ra vẻ biểu ca, sau lại thuần túy muốn lợi dụng sự sợ hãi của nàng để dẫn hấn du sơn ngoạn thủy? Cả đời hấn đều cho rằng bản thân là người thông minh nhất đi. Được! Lần này là cơ hội tốt để giáo huấn người, nhìn người về sau thấy ta còn có dám tiến lên giúp vui hay không đây. Lâm Cẩn Dung nhếch khóe môi nhẹ nhàng nở nụ cười: “Được thôi.”

“Miêu Nha, thu thập rồi chúng ta đi.” Lâm Cẩn Dung hướng huynh muội trong lòng sông nói một tiếng, chụm đũa đi hải vẫn đang ẩm ướt vào.

Lục Giam biết rõ hải ẩm ướt rất không thoải mái, nhưng cũng không nói gì. Hấn nghe nói Tâm Tứ nha đầu kia bởi vì sự tình lần trước chẳng những đã bị đánh, còn bị chuyển đến thôn trang, hấn còn nghĩ rằng nàng sẽ khổ sở cùng ủy khuất không để đầu cho hết, ai ngờ người ta lại vui sướng như vậy, căn bản không để ở trong lòng. Hấn vừa rồi nhìn thấy Lâm Cẩn Dung ngồi xổm trên tảng đá cười đến vô ưu vô tư, trong lòng thế nhưng sinh ra thần nhiên ghen tị cùng nồng đậm hâm mộ — có mẫu thân che chở, mới có thể có lá gan lớn như vậy.

Năm ấy vừa bảy tuổi sau khi trở thành dưỡng tử của Lâm Ngọc Trân, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng khoái hoạt như thế, mặc kệ rét đậm hay nóng bức, hấn mỗi ngày đến đêm khuya mới ngủ, sáng sớm đã rời giường, liều mạng đọc sách tập viết học tài nghệ, trước mặt Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân làm tròn hiếu đạo, quy quy củ củ, vì không muốn để mẫu thân phụ thân chuốc thêm phiền toái, hấn thậm chí không dám cho gia nô tới lui hỏi thăm phụ thân mẫu thân cùng thân đệ tình huống ra sao.

Hấn đã sớm quên tư vị thoải mái cười to là như thế nào, càng quên cảm giác trước mặt mẫu thân nghịch ngợm gây sự, sau đó tuy rằng còn sợ bị phạt, nhưng bị đánh còn có thể khóc lóc om sòm, trái lại không buông tha mẫu thân, muốn mẫu thân dỗ dành. Bởi vì hấn biết hấn không có tư cách, hấn chính là dưỡng tử thay thế dùng để truyền thừa hương khói, địa vị bấp bênh. Hấn giống như một con ngựa trên chiến trường, chỉ cho phép đi về phía trước, không thể lui về phía sau, chỉ có thể tốt hơn, không thể thua kém người khác, cho dù là kém, cũng không thể kém quá nhiều.

Hấn hận nhất là, Lâm Ngọc Trân cùng Lục Kiến Tân nhìn hấn thăm thía nói vô số người tuổi còn trẻ đã đứng thứ hai bảng tiến sĩ, hiếu đạo cảm động thiên địa, mạnh vì gạo bạo vì tiền (biết cách kiếm tiền). Nhưng hấn chỉ có thể trầm mặt, sự phản kháng của hấn chính là liều mạng cố gắng khiến bản thân càng ngày trở nên mạnh mẽ, giỏi giang, làm cho người ta không thể chê bai.

Hấn đã rất thành công. Lâm Ngọc Trân là người soi mói cũng rất khi tìm ra khuyết điểm của hấn, Lục Kiến Tân cho dù liều mạng muốn sinh ra nhi tử của mình, cũng không thể che giấu thường thức cùng chờ mong

đối với hắn, Lục Vân lại thật tình đối đãi với hắn như ca ca ruột, trong nhà trường bồi các huynh đệ đều coi trọng hắn. Nhưng phụ thân mẫu thân của hắn không dám ở trước mặt người khác thân thiết với hắn, mẫu thân vừa nhìn thấy hắn liền nước mắt lưng tròng, ấu đệ không thân cận với hắn, vừa thấy hắn đã bỏ chạy thật xa.

Hắn sống không thoải mái vui vẻ, nhưng hắn cũng cực kỳ kiêu ngạo. Tài danh của hắn không phải là hư danh, hắn dựa vào bản thân cố gắng đạt được. Ngay cả Chư Mộng Ngạc tiên sinh cũng rất thích hắn. Nhưng chính vị Chư Mộng Ngạc tiên sinh này nhận ra hắn sống không vui vẻ, cứng rắn khuyên hắn tới nơi này du ngoạn giải sầu.

Cảnh sắc yên tĩnh xinh đẹp, xác thực làm cho tâm tình của hắn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nhưng hắn gặp Lâm Tứ cho tới bây giờ đều đối với hắn không có ý hòa nhã. Ý tốt của hắn đều bị nàng coi như lòng lang dạ thú mà thải đáp, một khi đã như vậy, để nàng đi hái ẩm ướt, dạo quanh sơn đạo một lúc thì thế nào? Có thể khiến nàng nhớ kỹ lần giáo huấn này, về sau không dám bướng bỉnh làm như vậy nữa.

Một lát sau, Miêu Nha lên bờ, nhìn thấy Lâm Cẩm Dung đi hái ẩm ướt, chết sống muốn lấy của mình ra đưa cho Lâm Cẩm Dung đi: “Dùng của ta đi, sạch sẽ mà, sáng nay mới đổi. Lỡ bị bệnh thì sao?”

Lâm Cẩm Dung nhìn đôi hài lớn hơn chân của mình rất nhiều, cười nhẹ nói: “Người thì sao? Sao có thể đi vừa hài của ta? Cứ như vậy đi.”

Khi nói chuyện, Thiết Nhị Ngưu đã thu dọn xong lưới bắt cá, buộc chặt bên hông, rồi nhấc sài đao lên nói: “Tứ tiểu thư, là muốn đi đâu?”

“Hạ nguồn.” Lâm Cẩm Dung khẽ mím môi, nói: “Chúng ta đi vòng đường kia, ta nhớ rõ bên kia có cây cầu nhỏ, phong cảnh vô cùng đẹp.....”

63. Chương 63: Phong Cảnh 2

Vừa nghe Lâm Cẩm Dung nói muốn đi qua cây cầu kia, Miêu Nha cùng Thiết Nhị Ngưu không khỏi liếc mắt nhìn nhau, im lặng một lát, Thiết Nhị Ngưu dẫn đầu nói: “Được, nghe theo tiểu thư.”

Đường nhỏ u tĩnh, uốn lượn trong núi rừng, khuất sâu bên trong hoa đào hoa lê sáng lạn, gió mát phất động, trên đất rơi rụng nhiều cánh hoa, ngẫu nhiên vang lên vài tiếng chim hót, càng khiến cảnh vật thanh u yên tĩnh.

Nhưng có một thanh âm thập phần không phù hợp với hoàn cảnh xung quanh — Lâm Cẩm Dung mỗi khi đi từng bước, từ hái ẩm ướt sẽ vang lên thanh âm “Lẹp bẹp”, khiến mọi người đều ghé mắt, Lục Giam thần nhiên nói: “Hài của Tứ muội muội còn có thể ca hát a.”

Lâm Cẩm Dung trả lời lại một cách mỉa mai: “Nhị biểu ca thật sự là người tao nhã, thanh âm như vậy cũng có thể nhận ra âm luật, sau khi trở về không ngại soạn một khúc, tên là Hài ca đi.”

Thiết Nhị Ngưu ngẹn đỏ mặt, muốn cười lại không dám cười, thả chậm cước bộ; Miêu Nha thì nhẹ nhàng cầm tay Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, nếu không, nói với biểu thiếu gia, chúng ta đi về trước, để ca ca dẫn hắn đi được không?”

Lâm Cẩm Dung cắn răng cười: “Không cần. Ta không sao.”

Lục Giam cũng không quản sắc mặt rõ ràng khó coi của Lâm Cẩm Dung, tự tại đi chậm, ngẫu nhiên còn dừng lại ngắm phong cảnh xung quanh một chút.

Trường Thọ bắt quả chỉ là một tiểu tử choai choai, đối với phong cảnh không có hứng thú, đối với mấy xâu cá của Thiết Nhị Ngưu cảm thấy thú vị — có loại cá thật lạ, đầu bẹp, còn giống như không có vảy, dù là hắn đi theo Lục Giam từ Giang Nam đến, tự nhận so với phó dịch bình thường kiến thức rộng rãi, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua. Có tâm muốn hỏi Thiết Nhị Ngưu, lại cảm thấy mất mặt.

Miêu Nha phát hiện, hừ lạnh một tiếng, che lại đầu cá: “Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua cá a?”

“Ta chưa thấy qua? Dài như vậy, loại cá này ta không biết!” Trường Thọ quyết miệng khoa tay múa chân: “Nhìn xem loại cá này, có thể ăn sao? Bất quá có một số con cá dài bằng cả cánh tay, nướng lên ăn rất ngon. Ở nông thôn quê mùa này chắc chưa từng thấy qua.”

Miêu Nha ghen lời, nàng xác thực cũng chưa từng thấy loại cá thô dài như vậy.

Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt nói: “Ân, con cá này chính là để cho ta ăn, ta cũng có chút đói bụng, cũng chưa thấy qua loại cá người vừa nói.”

Trường Thọ ngẩn ra, miễn cưỡng nói: “Tứ tiểu thư, hạ nhân cũng không phải là nói người.” Cũng không biết hóa ra Lâm Tứ tiểu thư lại là người ganh tỵ bá đạo như vậy, chỉ cho phép hạ nhân nhà nàng bắt nạt hần, chứ không cho hần cãi lại.

Thiết Nhị Ngưu bám vào bên tai Miêu Nha thấp giọng nói hai câu, Miêu Nha lập tức trả lời: “Trường Thọ người ăn qua cá lớn như vậy coi như người lợi hại, nhưng người đã ăn qua cá hoa đào này chưa? Nhìn người bộ dáng ít khi nhìn thấy điều hiếm lạ, tất nhiên cũng chưa từng thấy qua!”

“Cá hoa đào?” Lục Giam hiếu kỳ nói: “Người đem đầu cá cho ta xem.”

Thiết Nhị Ngưu cũng không lập tức làm theo, mà nhìn sắc mặt của Lâm Cẩm Dung, thấy Lâm Cẩm Dung trầm mặt không nói lời nào, liền lên tiếng nói: “Biểu thiếu gia, con cá này bản thiếu tanh hôi, chớ làm ô uế tay của người.”

Trường Thọ “Ồi” một tiếng, ánh mắt trừng lớn định lên tiếng, Lục Giam thần nhiên liếc hần một cái, hần đành ngậm miệng cúi đầu đi đường.

Trong tiếng hài lệp bẹp, mấy người mặc hoa phát liễu, vòng qua vài đoạn đường, rốt cục lại nghe thấy tiếng nước chảy.

Lâm Cẩm Dung ngừng đầu đối với Lục Giam cười: “Cũng sắp tới rồi. Nhị biểu ca, huynh có giữ lời không?”

“Đương nhiên giữ lời.”

“Vô luận như thế nào cũng đừng kể với nương ta? Kể cả nói với người khác? Trường Thọ cũng không được nói lung tung?”

Lục Giam nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, nghiêm túc nói: “Không nói. Trường Thọ không dám. Hần nếu nói ra nửa chữ, ta sẽ đánh gãy chân của hần.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Tốt lắm, chuyện hôm nay nếu bị tiết lộ nửa chữ, đời này huynh không thể đỗ tiến sĩ!” Nàng quá rõ ràng khoa cử đối với Lục Giam có ý nghĩa quan trọng thế nào. Chưa nói tới tiến sĩ, tốt nhất là ngay cả cử nhân cũng đừng đề.

Mùa thu năm nay Lục Giam sẽ đi dự thi, thế nhân đều vui vẻ chúc may mắn, Tứ tiểu thư này sao lại nói mấy lời xui xẻo như vậy? Trường Thọ nóng nảy: “Tứ tiểu thư, người sao có thể như vậy? Thiếu gia nhà ta là có ý tốt. Nếu người các người tiết lộ ra ngoài, cũng vẫn đổ lên đầu chúng ta a? Sao có đạo lý này được?”

Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt nói: “Ta như thế nào? Người không phục a? Chủ tử nói chuyện có chỗ cho người xen mồm vào hay sao? Quy củ của nhà ai vậy? Người của ta sẽ không lộ ra nửa chữ, chỉ có các người thôi.”

Trường Thọ bị nàng nói ghen lời không thể tiếp tục, hồng hộc thở mạnh. Tứ tiểu thư này, so với ba đường muội của nàng càng khó đối phó hơn!

Lục Giam môi hé rồi lại mím, chung quy cũng không nói gì, chỉ bình tĩnh nói: “Được.” Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, hần hôm nay không lời kéo nha đầu chết tiệt này đi quanh núi, khiến nàng gào khóc thảm thiết, khiến nàng đau khổ cầu xin hần thả nàng trở về, hần sẽ không phải là họ Lục! Một câu thôi, hần là đi ra ngoài du ngoạn, thời gian dư thừa, Lâm Cẩm Dung là chuẩn ra ngoài, thời gian có hạn, xem ai chịu được ai.

Hai người trong lòng đều mang kế hoạch nham hiểm cười, dưới chân dĩ nhiên vẫn bước đi, nhưng đột nhiên thấy một mảnh ánh nhuận như ngọc bích mang theo cảm giác tươi mát sâu kín đột nhiên ập đến.

Nước sông trong suốt như châu ngọc bắn tung tóe từ chỗ cao rơi xuống xuống hoan ca, đến nơi này, lại từ từ, hóa thành ngọc bích chậm rãi lưu động. Trong đó có một gốc cây cổ thụ che trời lá xanh mượt chiếm cứ nửa bầu trời, rêu xanh cổ đại xanh tươi ướt át, cách đó không xa trên vách núi chính là hoa đào nào nhiệt đang nở rộ, lá cây hoa phấn, trời xanh mây trắng ảnh ngược chiếu trong nước, vô cùng u nhã tươi đẹp.

Lâm Cẩm Dung tuy rằng lúc trước nhìn thấy đã sợ hãi than một hồi, lúc này như cũ vẫn nhịn không được nhỏ nhỏ sợ hãi than thầm, lại nhìn biểu tình của Lục Giam, tuy rằng không có biến hóa gì lớn, nhưng nàng thấy, ánh mắt của hắn cho tới bây giờ cũng không chớp. Điều này chứng tỏ, hắn quả nhiên bị cảnh này thu hút.

“Rất đẹp đi?” Lâm Cẩm Dung mỉm cười, chỉ vào cầu gỗ cách đó không xa: “Đi qua chiếc cầu kia, đằng trước còn đẹp hơn!”

Lục Giam nhìn qua, nhưng thấy cầu gỗ kia không có rào chắn, chỉ do ba bốn căn đầu gỗ dài bằng cánh tay đơn giản dựng thành, trên cầu gỗ ẩm ướt mọc đầy rêu xanh, chất gỗ đã bị mưa gió ăn mòn màu sắc thâm sì, độ rộng chỉ đủ một người đi qua, nhìn qua rất nguy hiểm, rất dễ bị rơi xuống dưới. Nước bên dưới kia cũng không biết sâu nông bao nhiêu. Hắn nhất thời do dự không biết có nên đi qua hay không, liền thử thăm dò nói: “Là cùng nhau đi qua hay là từng người một?”

Lâm Cẩm Dung châm biếm hắn: “Nhị biểu ca đọc sách nhiều quá thành hồ đồ rồi, gỗ này dựng thành cầu, cũng không biết ở đây dầm mưa dãi nắng bao lâu, bên trong chỉ sợ đã sớm cũ nát, sao có thể cùng lúc chịu được vài người đi qua? Tất nhiên là từng người một a.”

Thiết Nhị Ngưu miệng thoáng giật giật, muốn nhắc nhở Lục Giam không nên đi phía bên phải cầu, đã thấy trông mắt đen láy của Lâm Cẩm Dung theo dõi hắn, bên trong còn phản xạ lục quang, tuy rằng là do lục sắc xung quanh chiếu xạ, hắn lại cảm thấy thật dọa người, vì thế theo bản năng bịt miệng.

Nói thật ra, sông này đối với bọn họ mà nói cũng không là gì, hắn cùng tiểu đồng từ trước đến nay đều nghịch ngợm đẩy nhau rơi xuống sông, thậm chí còn ngay tại nước sông đánh nhau. Tứ tiểu thư muốn chinh người thì cứ chinh đi, nước không sâu lắm, bên trong cũng không có tảng đá gì, cùng lắm thì hắn đi xuống cứu lên là được. Cho vị thiếu gia tuần tú thoát nhìn thực chán ghét này cùng với gã sai vặt lỗ mũi luôn hướng lên trời kia một hồi mệt mỏi có vẻ phù hợp với giấc mộng của hắn.

Miêu Nha cũng có chút sợ hãi, thật cẩn thận hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư, chúng ta đi đã lâu, nếu không trở về chỉ sợ Lệ Chi tỷ tỷ các nàng ngăn cản không được. Để ca ca ta bồi biểu thiếu gia đi thôi, hai chúng ta đi về trước.”

“Không sao đâu.” Lâm Cẩm Dung trấn an cầm tay Miêu Nha, hướng Lục Giam cười: “Ta đi trước!” Sau đó nghênh ngang bước lên cầu, không chút dấu vết tránh đi phía bên phải của cầu gỗ như lời Miêu Nha nói, lưu loát đi tới phía bên kia, nhìn Lục Giam khiêu khích nói: “Như thế nào? Nhị biểu ca không dám qua đây sao? Không dám thì trở về đi, chuyện hôm nay dừng ở đây.”

Lục Giam mặt ngoài coi như cái gì cũng không để ý, kì thực chính là nhịn không được kích thích. Lâm Cẩm Dung có thể lưu loát đi qua, hắn sao không thể? Cho dù là cảm thấy Lâm Cẩm Dung tất nhiên không có ý tốt, hắn cũng cười nhẹ, phất áo choàng vũng vàng bước lên cầu.

Trường Thọ vội nói: “Thiếu gia, chậm một chút! Để nô tài giúp đỡ người!”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên cảnh cáo: “Ta đã nói rồi, cầu này không thể chứa được hai người.”

Trường Thọ bị hù dọa lại lùi về.

Lục Giam đã đi tới giữa cầu, Lâm Cẩm Dung yên lặng tính toán.

Một, hai, ba bốn năm sáu, ‘Ba xích!’ Một thanh âm vang lên, Lục Giam thân mình nghiêng mạnh, một cước đạp vào không khí, nghiêng đi nghiêng lại để giữ thăng bằng, Lâm Cẩm Dung che miệng hét âm lên: “Cẩn thận! Cầu sắp sập rồi!”

“Thiếu gia!” Trường Thọ hét lên một tiếng, cũng không nghĩ tới cầu có thể chứa được hai người hay không, phản phật xông lên, thẳng hướng tới Lục Giam.

“Rầm ” Một thanh âm vang lên, “Xì, xì” Hai tiếng trầm đục, hai bóng người thất kinh rơi vào trong nước xanh biếc như ngọc, có khúc gỗ cũ nát rơi xuống thiếu chút nữa nện vào đầu của Lục Giam.

Rơi xuống nước không đáng sợ, nhưng thật ra khúc gỗ suýt kia nữa đâm vào người thật sự là đáng sợ. Miêu Nha cùng Thiết Nhị Ngưu đồng thời kinh hô một tiếng, lập tức cởi lưới bên hông cùng xâu cá đưa cho Miêu Nha, ném hải, chuẩn bị nhảy xuống. Nước này tuy rằng không sâu, rốt cuộc vẫn có thể khiến người không biết bơi bị chết đuối. Phía dưới hai người khua loạn lung tung rõ ràng đều là vịt trên cạn.

Miêu Nha không tiếp nhận lưới đánh cá cùng đầu cá, mà ngây ngốc nhìn Lâm Cẩm Dung ở phía bên kia. Thiết Nhị Ngưu theo ánh mắt của Miêu Nha nhìn qua, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung đứng ở nơi đó, không chút sứt mẻ nhìn Lục Giam đang giãy giụa trong nước. Trên mặt nàng thậm chí còn mang theo thần sắc kinh dị thất thố hô lên một tiếng, nhưng cả người nàng lại khiến người ta cảm thấy một sự bình tĩnh, căn bản không hề sợ hãi, thậm chí còn có điểm chờ mong cùng hưởng thụ, đặc biệt là ánh mắt rũ xuống kia, phẳng phất giống như còn mang theo ý cười thản nhiên.

Bất quá ngay lập tức trong lúc đó, Lâm Cẩm Dung lại cảm thấy như trải qua ngàn năm.

Nhìn thấy Lục Giam chìm nổi giãy giụa trong nước, trí nhớ về nước sông lạnh lẽo như băng, mọi ủy khuất cùng phần nộ hướng nàng đánh úp lại. Lục Giam a Lục Giam, người đã từng hưởng qua tư vị này chưa? Dễ chịu không? Có phải rất đáng sợ hay không? Có phải rất tuyệt vọng hay không? Có phải rất ủy khuất hay không đây?

64. Chương 64: Phần Nộ

Thiết Nhị Ngưu không thích loại cảm giác này.

Nữ tử đứng đối diện kia dung nhan vẫn như trước, cùng là Tứ tiểu thư ngày thường luôn ôn hòa, vừa nói liền cười tủm tỉm, chuyên hỏi một vài vấn đề đơn giản kỳ quái, làm nhỡ lòng lo lắng ban đầu lấp bắp, kết quả thực nhẹ nhàng mà trả lời. Nhưng Tứ tiểu thư này lại có điểm dọa người. Có lẽ là sợ đến ngày người chẳng? Có lẽ là mình cảm nhận sai? Một loạt biểu hiện của Tứ tiểu thư vừa rồi rõ ràng chính là cố ý muốn Lục Giam rơi xuống sông, Thiết Nhị Ngưu rất nhanh nhận định nàng không có khả năng bị dọa đến ngày người.

Vậy là cái gì đây? Thiết Nhị Ngưu không kịp nghĩ lại, hắn chính là không chế không được nảy sinh ra tức giận không thể nói rõ, giống như thứ hấn thích nhất bị người ta đập nát vậy. Hắn đông cứng bắt tay Miêu Nha, đem xâu cá và mọi thứ nhét vào trong tay nàng, bước về phía trước chuẩn bị nhảy cầu cứu người.

Cùng lúc đó, Lâm Cẩm Dung tỉnh mộng, ngửi khí vội vã hô một tiếng: “Nhanh! Nhanh! Cứu người!” Trong thần sắc của nàng rốt cục lộ ra một tia bối rối cùng sợ hãi, nàng bắt đầu tìm kiếm chung quanh có nhánh cây nào đó hay không.

Lúc Thiết Nhị Ngưu nhảy vào trong nước vui mừng suy nghĩ, Tứ tiểu thư hắn là bị sợ hãi. Cái gọi là có tà tâm vô tặc đảm (có chút nghịch ngợm nhưng không phải là người xấu), chính là loại này.

Nước không sâu lắm, dòng nước cũng không chảy xiết, kỹ năng bơi của Thiết Nhị Ngưu rất tốt, đối với địa thế nơi này cũng hiểu biết, cứu người cũng không khó, rất nhanh từ phía sau bắt được Lục Giam, đem hắn vật lên bờ bên cạnh Lâm Cẩm Dung — nơi này địa thế không giống với chỗ bắt cá, không thoải, từ mặt nước đến bờ tuy không quá cao nhưng cũng tầm hai thước. Cho nên, Lâm Cẩm Dung liều mạng kéo Lục Giam lên.

Bởi vì cứu trợ đúng lúc, Lục Giam cũng không xuất hiện hôn mê, nhưng hắn hiển nhiên bị dọa không nhẹ, sắc mặt nhợt nhạt, môi run rẩy, tóc ẩm ướt dán trên khuôn mặt, có vẻ thập phần chật vật. Hắn một tay gắt gao bám vào bùn đất trên bờ, một tay gắt gao nắm lấy tay Lâm Cẩm Dung, mồm to thở phì phò, quay đầu nhìn Thiết Nhị Ngưu lộn trở lại cứu Trường Thọ. Nhìn thấy Thiết Nhị Ngưu bắt được Trường Thọ, nâng hướng về bên này, hắn mới quay lại lẳng lặng nhìn Lâm Cẩm Dung, tay đang nắm tay nàng cũng dần dần chặt hơn.

Trong nháy mắt, Lâm Cẩm Dung cho rằng Lục Giam khẳng định muốn kéo nàng xuống sông. Hắn thông minh như vậy, tiền căn hậu quả suy nghĩ có thể đoán ra nàng cố ý tính kế hắn. Nhưng vậy thì thế nào? Hắn

không có chứng cứ, phía trước nàng còn lấp lại nhắc nhở hần. Trường Thọ chạy lên cầu, hần bị rơi xuống nửa điểm cũng không oan uổng, nàng có gì phải ngại!

Lâm Cẩm Dung đón ánh mắt Lục Giam, bình tĩnh nói: “Nhị biểu ca, huynh đừng dùng lực như vậy, bằng không ta không thể kéo huynh lên được.”

Lục Giam lông mi chậm rãi rũ xuống, cũng không buồn lên tiếng mà phối hợp với động tác của Lâm Cẩm Dung, tư thế tuyệt đối không hề tao nhã leo lên bờ. Lâm Cẩm Dung không hỏi hần có việc gì hay không, trực tiếp buông tay hần ra rồi đi giúp Thiết Nhị Ngưu kéo Trường Thọ lên.

Lục Giam trầm mặc nhìn Lâm Cẩm Dung tuy rằng đã cao hơn, nhưng bóng dáng vẫn còn nhỏ gầy, môi mím nhanh, thần sắc ý tứ không rõ. Lâm Cẩm Dung tuy rằng không quay lại, nhưng cũng có thể cảm nhận được sau lưng ánh mắt kia khiến cho người ta cực kỳ không thoải mái.

Miêu Nha theo một đường khác vòng lại đây, thấy thế cảm thán nói: “Hoàn hảo, hoàn hảo.....” Đang nói bỗng im bật, nàng có chút vô thức nhìn Lâm Cẩm Dung mặt không chút thay đổi, lại nhìn Lục Giam đang trầm mặc, sợ hãi lặng lẽ lui vào bên cạnh Lâm Cẩm Dung. Nàng suy nghĩ, có lẽ tất cả bọn họ sẽ bị phạt chăng?

Trường Thọ so với Lục Giam ở lâu trong nước hơn, tuổi còn nhỏ, lá gan cũng nhỏ, lên bờ rồi còn có chút đần độn bất tỉnh nhân sự, được Thiết Nhị Ngưu hô hấp trào ra bọt nước mới tỉnh lại khóc thành tiếng: “Thiếu gia, thiếu gia, ta không phải đang ở dưới hoàng tuyền chứ? Thầy bói không phải nói ta sẽ sống đến bảy mươi tuổi sao? Sao lại đã chết rồi! Đáng thương người còn chưa đỗ Trạng Nguyên mà!”

Miêu Nha đảo mắt đã quên ưu sầu, “Xì” một tiếng cười: “Người bị sắc nước nên vừa hôn mê? Nói linh tinh gì vậy?”

Trường Thọ lúc này mới thanh tỉnh chút, té ngã hướng về phía Lục Giam, gắt gao ôm lấy đùi Lục Giam kinh hãi khóc nói: “Thiếu gia, thiếu gia, người còn sống thật tốt quá, nô tài bị hù chết a..... Người không sao chứ?” Vừa nói vừa hướng trên người Lục Giam khắp nơi sờ loạn.

Lục Giam vừa giận vừa buồn cười, quát: “Dừng tay! Ta thật sự không sao!”

“Kẻ dở hơi này!” Miêu Nha nhin không được cười ha ha, Thiết Nhị Ngưu khoe môi vẫn đang cười rộ, nhưng Lâm Cẩm Dung không cười, chỉ cúi mắt nhìn nước sông xanh biếc, vẫn không nhúc nhích. Nàng hiện tại thậm chí rời khỏi đây, không muốn nhìn thấy người này nữa.

Trường Thọ khóc đủ, quay đầu chỉ vào Lâm Cẩm Dung: “Tứ tiểu thư, hay nói giỡn cũng có mức độ thôi, đều là người làm hại, may mà người có vận khí tốt, bằng không xem người cũng chịu không nổi.....”

“Là ta làm hại thì thế nào?” Lâm Cẩm Dung cảm xúc lúc này dĩ nhiên kịch liệt đến cực điểm, trừng mắt, vô cùng hung ác nói: “Lấy mạng đền a! Là ta cứng rắn lôi kéo các người theo ta du sơn ngoạn thủy chẳng! Là ta không nói cho các người biết cây cầu kia không chắc chắn, cứng rắn lôi kéo các người đi qua hay sao! Là ta không nhắc nhở các người cầu kia không thể chứa hai người, cứng rắn lôi kéo chủ tớ hai người lên cầu sao! Hay là ta đẩy các người ngã xuống sông đây! Ta còn thấy chết mà không cứu hay sao! Thiết Nhị Ngưu, người đúng thật là rồi sự? Ai kêu người kéo bọn họ lên? Đi! Còn chờ người ta cảm tạ người a?” Nói xong xoay người bước đi, Miêu Nha thấy thế, chạy nhanh đuổi theo.

“Người, người, người..... Thiếu gia, Tứ tiểu thư nàng, nàng.....” Trường Thọ đầu óc không linh quang, không biết nên trả lời Lâm Cẩm Dung như thế nào, nhưng cảm thấy bản thân ăn đau khổ, nàng đáng ra không nên hung hăng mà phải xin lỗi thiếu gia, xin lỗi chính hần mới đúng.

“Không cần nói. Là ta cứng rắn lôi kéo Tứ biểu muội tới nơi này du ngoạn, cũng là ta tự mình muốn qua cầu, cũng là chúng tay không nghe lời khuyên bảo của muội, hai người mới rơi xuống sông.” Lục Giam ngừng lời Trường Thọ, đứng dậy đối với Thiết Nhị Ngưu vái chào thật sâu: “Nhị Ngưu huynh đệ, đa tạ ân cứu mạng của người.”

Thiết Nhị Ngưu lúc trước không nói với hần cây cầu kia có vấn đề, vốn đã bất an, giờ phút này được hần thì lễ cảm tạ, mặt lập tức đỏ bừng, liên tục xoa tay nói: “Ta, cái kia, ta, vốn là việc phải làm, biểu thiếu gia không cần đa lễ.” Sau đó vuốt đầu nói: “Rốt cuộc vẫn đang là mùa xuân, nước lạnh, nhanh thay quần áo thôi, nếu không sẽ bị bệnh.”

Trường Thọ lầu bầu: “Đi đâu a? Hành lý của chúng ta đều ở nhà của Chư tiên sinh, chẳng lẽ cứ như vậy mà trở về? Vài dặm đường, đi trở về sẽ bị nhiễm gió lạnh, không bệnh mới là lạ! Ta thật ra không sao cả, nhưng thiếu gia nhà ta muốn thi đỗ công danh, không thể trì hoãn.”

Nhà của Chư tiên sinh xác thực so với thôn trang khá xa, nhưng không được Tứ tiểu thư phân phó, hẳn cũng không dám làm chủ. Thiết Nhị Ngưu vượt đầu không biết nên làm sao bây giờ, chỉ thấy Miêu Nha lại quay trở về nói: “Nhị ca, tiểu thư bảo huynh tìm đường tắt trước đem biểu thiếu gia tới thôn trang, trực tiếp tìm phu nhân, lại thỉnh Thủy lão tiên sinh kê đơn bốc thuốc.”

Thiết Nhị Ngưu thấy Lục Giam không tỏ vẻ phản đối, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi Miêu Nha: “Vậy còn hai người?”

Miêu Nha không được tự nhiên nói: “Chúng ta còn phải về Thanh Lương tự trước, đi ra lâu như vậy, Lệ Chi các nàng chắc đang sốt ruột.”

Thiết Nhị Ngưu đi trước dẫn đường, Trường Thọ tề mi lộng nhân (nháy mắt ra hiệu) cùng Lục Giam thấp giọng nói: “Thiếu gia, đợi lát nữa Cửu phu nhân hỏi đến, chúng ta nói.....”

Lục Giam lạnh lùng thốt ra: “Người đã quên, ta đã đáp ứng sẽ không nói.”

Trường Thọ buồn bực nói: “Chúng ta chính là nói không tiết lộ Tứ tiểu thư không chuẩn ra ngoài chùa để chơi đùa bên bờ sông, nhưng cũng không hứa sẽ không nói nàng đã làm hại người suýt mất mạng a.”

Lâm Cẩn Dung lúc trước nói là, chuyện hôm nay không được nói ra, hơn nữa nói nàng hại hắn rơi xuống sông không phải như cũ nói nàng chuẩn ra ngoài chơi đùa sao? Nàng đã sớm tính kế muốn cho hắn xấu mặt đi? Lục Giam tâm tình thật không tốt: “Không cần người lắm miệng, đợi lát nữa ta nói như thế nào người liền theo như thế ấy.”

“Nga.” Trường Thọ uly khuất ngậm miệng.

Thiết Nhị Ngưu vẫn đứng thẳng lỗ tai nghe, thấy Lục Giam nói sẽ không cáo trạng, trong lòng mới buông lỏng, ngược lại da mặt dày hỏi Lục Giam: “Biểu thiếu gia, đợi lát nữa thấy phu nhân nhà ta, nên nói như thế nào mới tốt?”

Lục Giam bình tĩnh nói: “Cứ nói ta du sơn ngoạn thủy, đi đến nơi này cầu bị sập, không cẩn thận rơi xuống sông. Người vừa vặn gặp được, đã cứu hai người chúng ta lên.” Ánh mắt của hắn dừng lại trên lưới bắt cá cùng râu cá bên hông Thiết Nhị Ngưu, nghĩ rằng lời này sẽ không để lại sơ hở.

Hắn như vậy bình tĩnh lạnh nhạt, còn dạy mình nên ứng đối như thế nào. Thiết Nhị Ngưu trong lòng càng thêm áy náy, vượt lỗ tai nói: “Biểu thiếu gia, người chớ trách tiểu thư nhà ta. Nàng tâm địa rất tốt, chỉ muốn đùa với người một chút mà thôi, chính là tuổi còn nhỏ, nên không biết nặng nhẹ. Nàng biết ta cùng Miêu Nha đều biết bơi, không có trở ngại.....”

Lục Giam còn chưa nói, Trường Thọ liền bạo phát: “Nàng tâm địa tốt ư? Con mắt nào của người nhìn thấy nàng tâm địa tốt vậy? Lại có người ác độc như nàng sao. Không có trở ngại gì a? Người không thấy được khúc gỗ kia thiếu chút nữa đập vào đầu thiếu gia nhà ta a? Đập hư nàng bồi thường được sao? Thiếu gia nhà ta rất quý giá a.....”

Thiết Nhị Ngưu vừa xấu hổ lại phẫn nộ, xấu hổ là xác thực tình hình có nguy hiểm, phẫn nộ là nói Lâm Cẩn Dung ác độc. Lâm Cẩn Dung tâm địa rõ ràng cũng rất tốt, chưa bao giờ làm khó người khác. Vì thế hắn cũng đối với Trường Thọ trợn mắt nhìn: “Con mắt nào của người nhìn thấy tiểu thư nhà ta tâm địa không tốt? Tiểu thư nhà ta rõ ràng đã kêu người dừng chạy lên cầu, nhưng người không nghe! Chính là người hại thiếu gia nhà người, lúc này còn muốn đổ lỗi cho tiểu thư nhà ta. Sao lại có chuyện tiện nghi như vậy chứ?”

“Ta làm hại?” Trường Thọ xắn tay áo, đẩy mạnh Thiết Nhị Ngưu: “Người lặp lại lần nữa xem!”

Lục Giam nhíu mày nói: “Trường Thọ, câm miệng! Lui ra!”

Trường Thọ uly khuất lui ra, Thiết Nhị Ngưu tất nhiên cũng sẽ không tranh cãi với hắn. Ba người đều là bình tĩnh cúi mặt đi đường, trên người y phục ẩm ướt, hài ẩm ướt bị gió lạnh thổi qua, đều run lên. Thiết

Nhị Ngưu là người không chịu thiệt, cố ý hỏi Lục Giam: “Biểu thiếu gia, quần áo ướt sũng hài ảm ướt đi lại có bất tiện không?” (tại lúc đầu hắn bắt LCD đi hài ướt mà)

Trường Thọ vừa muốn phát hỏa, Lục Giam lại bình tâm tĩnh khí trả lời một tiếng: “Đúng. Rất lạnh, thực không thoải mái.”

Đi được một nửa, chợt nghe đằng trước có tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó, một thiếu niên xuất hiện ở cuối đường nhỏ, cước bộ vội vàng, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Thiết Nhị Ngưu nhìn thấy người tới, kinh hãi hô: “Tam thiếu gia, chúng ta ở đây.”

Người nọ chạy nhanh tới, nhìn thấy ba người chật vật cũng không ngạc nhiên, chỉ nói: “Tứ muội muội bảo ta tới đón các người.”

65. Chương 65: Chuyện Xưa

Lâm Cẩm Dung trầm mặc cùng Trí Bình, Trí Thanh nói chuyện, đội đầu lạp lên, dẫn theo các ma ma cùng Lệ Chi cùng Quế Viên rõ ràng đang có mâu thuẫn trở về thôn trang.

Mới vào cửa, chỉ thấy Miêu Nha lúc trước nàng sai đi tìm Lâm Thế Toàn “Xẹt” một chút như bóng ma từ bên cạnh chui ra, một bên hướng nàng chớp mắt một bên nói: “Tiểu thư, có khách. Lục gia biểu thiếu gia mang theo tiểu thư đồng du sơn ngoạn thủy, gặp phải cây cầu gỗ bị mục nên rơi xuống sông. Ca ca ta đi bắt cá hoa đào vừa mới gặp được, cứu bọn họ lên. Lúc này phu nhân đang cùng biểu thiếu gia nói chuyện, bảo người trở về liền qua đó.”

Nhìn Miêu Nha cười hì hì thoải mái, Lâm Cẩm Dung hiểu được Lục Giam không đem chân tướng nói ra. Nhưng không lập tức tới chỗ của Đào thị, mà trở về phòng của mình, đối diện với cây mai vàng ngoài cửa sổ đã muốn héo tàn nảy mầm mà ngẩn người.

“Tiểu thư nếu không muốn qua đó, không bằng đi rửa chân rồi nằm nghỉ, ta sẽ đến nói với phu nhân người mệt mỏi, khi nào dùng cơm chiều thì qua đó?” Lệ Chi không biết hôm nay Lâm Cẩm Dung bên ngoài gặp sự tình gì, nhưng nhìn thấy hài của nàng ảm ướt dính đầy bùn đất cùng biểu tình tối tăm, cũng có thể đoán được nàng không vui vẻ. Sau lại thấy nàng phái Miêu Nha ra ngoài tìm Lâm Thế Toàn, nên đoán được vài phần — hơn phân nửa chủ tớ Lục Giam rơi xuống nước cùng nàng có liên quan. Lúc này thấy Lâm Cẩm Dung như vậy, theo bản năng đoán là nàng không dám đi qua.

“Ân.” Lâm Cẩm Dung lúc này xác thực cũng không muốn nhìn thấy gương mặt của Lục Giam, nàng cần bình phục một chút tâm tình. Hơn nữa đã đi một lúc lâu, tâm tình lúc lên cao lúc xuống thấp, xác thực đúng là cực kỳ mệt mỏi, gối lên gối không biết khi nào thì đi vào giấc ngủ.

Trời âm u, đất cứng rắn, cỏ lau khô vàng, thần miếu im ắng đứng sừng sững trong gió lạnh, chung quanh nạn dân khóc lóc chạy trốn.

Trước mắt, trong tuyết rơi trắng xóa có máu tươi chói mắt, toàn một màu đỏ.

Lệ Chi hốt hoảng kêu: “Chạy mau, chạy mau.....”

Nàng liều mạng trốn, liều mạng chạy, chân đau quá, ngực giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt, cháy sạch lục phủ ngũ tạng cùng cỗ huyệt co rút đau đớn.....

“Tê.....” Lâm Cẩm Dung đau ngồi dậy, có chút mê man nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Ngày tàn về phía tây, ngoài cửa sổ cảnh vật ôn hòa, dưới cửa sổ có tháp làm bằng gỗ bạch đằng sắc xanh nhạt nửa mới nửa cũ, ở một góc sáng sủa có lư hương sứ men xanh khắc hoa văn đang tỏa ra bách hoa hương, trên bàn có bình hoa đào sáng lạn in hình mỹ nhân, hết thấy đều nói cho nàng biết, nàng đang nằm trong phòng của mình.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng ôm chặt chăn, nhìn chằm hoa mai thêu trên chăn ngẩn người. Nàng gần đây bận việc ở thôn trang, rất ít khi nhớ tới chuyện kiếp trước, nhưng giấc mộng vừa rồi, lại chân thật đến vậy, thậm chí cảnh sắc cũng không hề bị biến hình vụn vẹo như trong giấc mộng bình thường.

Nàng kiệt lực không muốn nhớ tới cảnh tượng kia, nhưng nó lại luôn cố chấp hiện lên trước mắt nàng.

Trong mấy ngày chờ Lục Giam quay lại, trong ấn tượng của nàng là những ngày rét lạnh nhất đối với cả hai kiếp. Mỗi ngày luôn luôn chờ thuyền nạn dân đi qua, đem mọi thứ trong thần miếu có thể nhóm lửa chống lạnh đều dùng hết sạch. Đem quần áo mặc trên người tượng miếu cùng trường màn kéo xuống, đem cửa gỗ, cửa sổ, bàn thờ, ngay tại trong đại điện đốt lên đồng lửa. Ở trên đồng lửa nấu canh hầm được nướng bánh, chung quanh tràn ngập hương vị quái dị cùng tiếng khóc của hài tử, thanh âm của các lão nhân một tiếng ột tiếng thấp rên hừ hừ, cùng với các nam nhân tức giận mắng chửi, các nữ nhân cúi đầu oán giận.

Nàng cùng Lệ Chi xem như may mắn, không bị ở chung với những người đó. Thời điểm không phải ra ngoài, các nàng đều tránh ở trong thần miếu kia ẩn nấp, ông từ (người trông miếu) cùng dưỡng nữ của hắn đem cửa khóa lại, dồn thêm mấy đồng cỏ khô, thế giới bên ngoài hoàn toàn ngăn cách với các nàng. Tuy rằng không có chậu than sưởi ấm, chăn đệm cũng thực đơn bạc, nhưng chủ tớ hai người gắt gao tựa vào nhau, cũng không cảm thấy lạnh lẽo, cũng không lo lắng ai sẽ đến quấy nhiễu các nàng, cơm canh tuy rằng đạm bạc, lại có thể ăn no, nàng thật sự thỏa mãn.

Có điều nàng luôn luôn lo lắng, nhìn thấy vô số người đi rồi lại đến, cũng vẫn không nhìn thấy một gương mặt quen thuộc nào, không thể nào hỏi thăm tình hình người nhà và Lục Giam. Thẳng đến buổi sáng ngày hôm đó, ánh mắt các nàng phát sáng, rốt cuộc đã gặp người quen, đó là một người tên là Lục Tích là bàng chi đệ tử (đệ tử nhánh hệ) của Lục gia.

Lục Tích tuy là bàng chi đệ tử, trong nhà bản hàn, nhưng lúc trước cũng thường xuyên qua lại với Lục gia, thẳng đến khi Lục Luân chết, Lục gia trong một khoảng thời gian dài đều đóng cửa không tiếp khách, lúc này mới không thấy hắn đến. Nàng cùng Lục Tích mặc dù không quen biết, chỉ là gặp qua vài lần, nhưng trong tình cảnh bấp bênh hiện nay, thời khắc mà mỗi người đều cảm thấy bất an, thấy một gương mặt của người trong tộc trong lòng so với bình thường càng vui mừng hơn, thân thiết hơn.

Nàng kinh hỉ bảo Lệ Chi gọi Lục Tích vào hỏi thăm.

Thời điểm Lục Tích nhìn thấy chủ tớ các nàng, rõ ràng lấp bắp kinh hãi: “Nhị tẩu sao còn ở đây?”

Nàng đẩy côi lòng hy vọng hỏi thăm hân tin tức của người nhà và Lục Giam, Lục Tích thực rõ ràng nói cho nàng rằng, chỉ biết là Lâm gia cũng gặp tai họa, nhưng không thấy người Lâm gia đâu. Thời điểm nói đến Lục Giam lại nhìn nàng chập chập không nói, hồi lâu thở dài nói: “Nhị tẩu, tình huống thật sự nguy cấp, loạn phủ sẽ đuổi tới đây giết người, tẩu đừng chờ nữa, không bằng trước đi theo ta, sau đó sẽ cùng Nhị ca hội hợp. Ta tuy rằng bất tài, cũng không có bản sự, nhưng tốt xấu cũng có thể chiếu cố được hai nữ tử chu toàn.”

Nàng ngốc nghếch, không hiểu hàm ý trong lời hắn, chỉ lắc đầu: “Không được, ta đã đáp ứng sẽ chờ Nhị ca của người. Hắn nếu tìm không thấy ta thì phải làm sao bây giờ?”

“Nhị tẩu a.....” Lục Tích thở dài một tiếng, lắc đầu, muốn nói lại thôi, vẻ mặt thương hại.

Nàng theo bản năng cảm thấy sợ hãi, trong lòng khẩn trương, thanh âm run run nói: “Như thế nào?”

Lục Tích thở dài: “Không có việc gì, không có việc gì, các người trước trốn đi là được, thoát khỏi tai họa lần này, ta sẽ giúp tẩu tìm Nhị ca. Ở trên núi sâu không lo không có củi đốt. Loạn phủ mà tràn đến đây thì thật dọa người.”

Hắn càng không nói, nàng càng sợ hãi, nghĩ đến Lục Giam chẳng lẽ đã gặp bất trắc, đau khổ cầu xin hắn nhất định phải nói ra.

“Ta thật không đành lòng nói với tẩu..... Nhưng Nhị ca..., ta chính mắt nhìn thấy, hắn mang theo Tam bá phụ cùng Tam bá mẫu ngồi xe lừa hướng một con đường khác đi rồi, lúc này sợ là đã qua sông.”

Tin tức này, giống như sét đánh giữa trời quang, chấn đắc khiến trong đầu nàng trong khoảnh khắc trở nên trống rỗng, nàng không tin, rõ ràng hắn đem hơn phân nửa số tiền cùng ngọc bội trên người đưa cho nàng, lại phó thác ông từ chiếu cố nàng, còn thỉnh ông từ hỗ trợ tìm nhà đồ, hắn sao có thể có thể cứ như vậy bỏ mặc nàng? Chẳng lẽ số tiền kia cùng ngọc bội là để nàng tìm cách sống sót? Tìm thuyền cũng là nguy trang? Hắn kỳ thật muốn nàng tin tưởng hắn nhất định sẽ trở về?

Sau đó nàng chỉ nhìn thấy môi Lục Tích càng không ngừng mở ra khép vào, hình như đang an ủi nàng, lại hình như đang khuyên nàng cùng Lệ Chi chạy trốn theo hắn. Lệ Chi vội kéo nàng dùng sức lay động, lớn tiếng gọi tên nàng, nàng miễn cưỡng hồi phục tinh thần, ôm một tia hy vọng cuối cùng hỏi Lục Tích: “Có thật đúng đó là hắn hay không?”

Lục Tích cười khở: “Nhị tẩu, ta lúc trước không dám nói sợ tẩu không tin. Xem đi, quả nhiên không tin mà. Ta cần gì phải lừa tẩu a? Ta hỏi tẩu, Nhị ca ta có phải mặc áo choàng màu thiên thanh viền lông chồn trắng, trên chân là hài da đen, trên đầu mang khăn kết màu xanh đúng không?” Lại tùy tay túm bằng hữu bên người: “Ta hỏi người, ngày hôm trước chúng ta có phải nhìn thấy Lục Nhị ca cùng hai lão nhân ngồi xe lừa hướng phía nam kia đi đúng hay không?”

Bằng hữu của hắn mặc dù nàng không biết, nhưng người này biểu tình cũng là vạn phần khẳng định: “Đúng vậy, chúng ta tận mắt thấy. Còn gọi hắn, nhưng hắn làm bộ không hề nghe thấy.”

Lệ Chi run run thanh âm nói: “Có thể hay không nhìn lầm rồi a?”

“Nhìn lầm rồi?” Lục Tích cười lạnh: “Chúng ta là thân thích, không phải kẻ thù, ta lừa các người làm cái gì? Có nguyện ý đi theo chúng ta hay không là quyền của các người. Ta thấy đều là tộc nhân, các người lại là hai nữ tử mới bằng lòng quản việc này, bằng không ta chỉ cần lo cho bản thân chẳng tốt hơn sao?”

Bằng hữu của hắn bước lên phía trước hoà giải: “Cần gì phải tức giận như vậy? Tẩu tử không ngại cần thận suy nghĩ đi, loạn phủ lập tức sẽ đến đây, nếu không đi sẽ không kịp. Các người là hai nữ tử độc thân, phu nhân lại tuổi trẻ mỹ mạo, nếu không có ai che chở, sợ là không tốt, nơi này đã không còn thuyền, chúng ta có ngựa, có thể đến huyện phủ đằng trước rồi ngồi thuyền.....”

Nàng cự tuyệt bọn họ. Nàng muốn ở lại chờ.

Lục Tích lại khuyên hai lần, không khuyên được liền đi thẳng.

Nàng tựa vào vai Lệ Chi khóc lóc. Lệ Chi an ủi nàng, nói hắn là nhìn lầm hoặc là Lục Tích có thể đã lừa nàng. Nhưng nàng nghĩ, sao lại nhìn lầm đây? Nàng cùng Lục Tích không oán không cừu, nàng không nghĩ ra Lục Tích vì sao phải gạt nàng, có lý do gì để lừa nàng đây.

Nàng cùng Lệ Chi vẫn đợi cho đến hoàng hôn, đợi cho tuyết rơi đầy đường, đợi cho người càng đến càng ít, rốt cục cũng không đợi được Lục Giam. Người đến là loạn phủ, thứ ập đến là cái chết.

Dừng ở đây! Lâm Cẩm Dung vội xoa xoa trán, xoay người bước xuống giường, ngăn cấm bản thân suy nghĩ thêm nữa.

Quê Viên nghe thấy động tĩnh, cười hi hi đi vào, nói: “Tiểu thư, phu nhân đã sai người qua đây hỏi thăm hai lần, người ngủ có ngon không?”

Lâm Cẩm Dung rầu rĩ nói: “Hỏi cái gì?”

Quê Viên cũng không đành chỉ tươi cười: “Hỏi người sao vẫn chưa qua nha? Có phải thân thể không thoải mái hay không, có cần thỉnh Thủy lão tiên sinh đến bắt mạch không?”

“Ta tốt lắm.” Lâm Cẩm Dung vừa nghĩ đến lúc trước nguyệt sự của mình không đều, thỉnh Thủy lão tiên sinh bắt mạch kê đơn, thuốc kia khó uống vô cùng, vừa đắng vừa chua liền nhịn không được rùng mình. Khó trách lúc trước Lâm Tam lão gia lại oán giận thuốc khó uống như vậy, quả nhiên rất đúng. Thật khó cho Đào thị quanh năm suốt tháng uống thuốc, mấy cũng không thấy nhàn lại.

“Biểu thiếu gia lạnh, Thủy lão tiên sinh đã bốc thuốc, bọn họ muốn ở lại thôn trang hai ngày. Phu nhân hướng biểu thiếu gia hỏi thăm chuyện của Chư tiên sinh, nghe ý tứ, dường như muốn cho Thất thiếu gia cũng đi theo Chư tiên sinh đọc sách.”

Nha đầu kia, ngay cả Đào thị cùng Lục Giam nói cái gì đều rõ ràng, trăm phần trăm trong lúc mình ngủ luôn luôn lui tới trong viện của Đào thị, ngắm nhìn Lục Giam. Lâm Cẩm Dung không khỏi hờn giận nhủ thầm nói: “Việc này còn phải suy tính lâu dài. Thất thiếu gia còn nhỏ như vậy, bắt quá vừa vỡ lòng, Chư tiên sinh sẽ không thu nạp.”

Nàng lúc trước khi nghe Thiết Hồn nhắc tới Chư Mong Ngạc cũng đã nghĩ tới việc này, nhưng lo lắng Lâm Thận Chi tuổi quá nhỏ, đi theo Lâm lão thái gia rất tốt, muốn bái sư cũng nên chờ đến lúc mười tuổi mới được.

66. Chương 66: Tiếp

Quê Viên nửa điểm cũng không chú ý tới cảm xúc của Lâm Cẩm Dung, chỉ lo vui vẻ của bản thân: “Nói ra biểu thiếu gia thật sự là xui xẻo, núi Thanh Lương nhiều đường như vậy, hắn sao lại cố tình đi con đường kia, cây cầu đó lại cố tình sập xuống..... Ai nha, nghe người ta nói, thời điểm Thiết Nhị Ngưu nhìn thấy bọn họ, Trường Thọ cơ hồ sắp tắt thở a. Bất quá bọn họ thật đúng là phúc thiên mệnh đại (kể may mắn), nếu Thiết Nhị Ngưu không vì người đi bắt cá hoa đào, bọn họ bị chết đuối cũng không có ai biết, Cô phu nhân còn không khóc đến chết sao?” Tư duy của nàng biến chuyển thật nhanh, từ chuyện Lục Giam gặp nạn đột nhiên lại chuyển tới vấn đề công danh của Lục Giam: “Tiểu thư, nghe nói Chư lão tiên sinh khen ngợi tài hoa của biểu thiếu gia, nói hắn nhất định có thể thi đỗ.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt mặc quần áo rửa mặt, cũng không trả lời. Nàng đương nhiên biết Lục Giam có thể thi đỗ, Ngô Tương cũng có thể thi đỗ, hơn nữa Ngô Tương còn đỗ điểm cao hơn so với Lục Giam.

Lệ Chi bưng bát sứ đựng canh hoa quế tiến vào, thấy thế vội hỏi: “Quê Viên, hài thêu hoa đón xuân của người để đâu vậy? Sao tìm không thấy? Lúc trước Xuân Nha tỷ tỷ tới hỏi, muốn mượn để thêu một đôi a.”

Quê Viên quả nhiên ngừng huyên náo, chạy ra bên ngoài tìm hài.

Lâm Cẩm Dung khe khẽ thở dài: “Cuối cùng đã được thanh tịnh.”

Lệ Chi đem canh hoa quế đặt vào trong tay nàng, thấp giọng nói: “Tiểu thư, hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Ta thấy Miêu Nha lên lút, chạy đến tây viện bên kia, sau đó lại chạy ra ngoài cùng Nhị ca nàng nói nhỏ. Mà Trường Thọ thấy Miêu Nha, giống như hai con gà chọi vậy.”

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận canh uống hết, nhẹ nhàng bâng quơ đáp: “Không có gì, chính là ta chơi ở bên sông, không khéo bị chủ tớ hắt bắt gặp, hắn muốn ta dẫn hắn du sơn ngoạn thủy, ta đáp ứng, tiếp theo hắn vận khí không tốt rơi xuống sông. Mà trong lúc đó Trường Thọ cùng Miêu Nha có chút đấu khẩu.”

Nàng nói nhẹ nhàng, Lệ Chi lại hít một ngụm khí lạnh, đang muốn hỏi thêm mấy câu, Lâm Cẩm Dung đã buông bát xuống, đứng dậy nói: “Đi thôi, đến chỗ của phu nhân.”

Đào thị nhàn rỗi cực nhàm chán, đang cùng Cung ma ma đùa với Lưu Nhi, thấy Lâm Cẩm Dung đi vào liền bảo nhũ mẫu ôm Lưu Nhi lui xuống, lôi kéo Lâm Cẩm Dung cao thấp đánh giá, lại sờ trán của nàng: “Vừa về liền đi ngủ, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Lâm Cẩm Dung nghiêng người ngồi xuống bên cạnh nàng: “Không có gì, bất quá là ngâm mình trong suối nước nóng hơi lâu, có chút mềm nhũn, mới trở về mí mắt đã sụp xuống rồi.”

Lệ Chi ở một bên cười làm lạnh nói: “Tiểu thư sợ là bị cảnh xuân mê hoặc thôi.”

Đào thị thử nhiệt độ cơ thể bình thường của Lâm Cẩm Dung, cũng không tiếp tục truy cứu, chỉ phân phó nói: “Chuyện gì làm quá lại hóa hại, về sau đừng ngâm lâu như vậy nữa.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, cầm lên một nắm hạt dưa chậm rãi đùa nghịch: “Nghe nói Nhị biểu ca muốn ở lại chỗ chúng ta hai ngày? Như vậy thật không tiện? Hắn không phải đến bái phỏng Chư tiên sinh, đi theo Chư tiên sinh học tập sao? Cô cô vốn không phân rõ phải trái, nếu để nàng biết, không chừng sẽ nói chúng ta trì hoãn việc học hành của hắn.”

Đào thị cau mày nhìn nàng một cái, thở dài: “Hài tử này, ngày thường rất có hiểu biết, sao hôm nay lại nói ra những lời này? Chỗ của Chư tiên sinh ta cũng biết. Nhưng Lục Giam cùng chúng ta là thân thích, không ở lại chỗ chúng ta dưỡng bệnh, chẳng lẽ còn đến phiền toái Chư tiên sinh sao? Cô cô con tuy rằng tính tình không tốt không phân rõ phải trái, nhưng nếu chuyện lần này nàng lại trách cứ, về sau cũng không còn ai dám tiếp đãi người nhà nàng nữa.”

Lâm Cẩm Dung vui đầu khổ sở cắn hạt dưa, không hề lên tiếng.

Đào thị vui vẻ nói: “Ta vừa rồi hỏi Lục Giam, Chư tiên sinh bình dị gần gũi, đối với học sinh rất là chiều cõ. Ta đã nghĩ, tương lai cho Thất đệ của con đi theo Chư tiên sinh học tập. Hẳn đã đáp ứng sẽ tiến cử.”

Lâm Cẩn Dung thả hạt dưa xuống nói: “Cần gì phải để hần tiến cử? Hần cũng là nhờ người khác tiến cử mà? Chờ Thất đệ lớn thêm một chút, thỉnh tổ phụ trực tiếp dẫn hần đến là được, Chư tiên sinh ngay cả hài tử của tá điền trong nhà đều thu nạp, chẳng lẽ sẽ cự tuyệt Thất đệ sao?”

“Kia cũng đúng. Lúc này nói về vấn đề này còn quá sớm.” Đào thị lúc trước đang cao hứng, không nghĩ tới nàng lại có thái độ như vậy, liền nói: “Người tới là khách, con đi thăm Nhị biểu ca đi. Hỏi hần cơm chiều muốn ăn cái gì?”

Lâm Cẩn Dung trầm mặc một lát, rồi đứng lên.

Cung ma ma nhìn bóng dáng của nàng, thấp giọng nói với Đào thị: “Phu nhân, lão nô thấy Tứ tiểu thư dường như cực kỳ không thích biểu thiếu gia.”

Đào thị thở dài: “Người đã quên A Dung bị lão thái thái đánh, chịu ủy khuất là vì cái gì sao? Tuy rằng nàng không nói tỉ mỉ, nhưng ta có thể đoán được nàng trở nên nổi bật, Lâm Ngọc Trân khẳng định sẽ không tha thứ cho nàng, vì vậy không thích người nhà hần cũng không có gì kỳ quái.” Lại khẽ thở dài một tiếng: “Hài tử này kỳ thật không đáng ghét như Lâm Ngọc Trân. Thật sự là đáng tiếc. Nếu là ta, giết ta, ta cũng sẽ không đem hài tử của mình vô duyên vô cớ dâng cho người khác.”

Cung mẹ cười nói: “Phu nhân cần gì phải nói những lời này, đây là số mệnh của mỗi người, không thể do con người tự mình làm chủ.”

Tây viện kết cấu cũng khá giống đông viện, chỉ có cây trồng khác biệt, một gốc cây là hạnh hoa, một gốc cây là mộc cậ (cây dâm bột). Lúc này hạnh hoa nở rộ, dưới ánh tịch dương khiến cả viện trở nên kiều diễm. Lục Giam một thân tố y, một mình ngồi trên ghế trúc dưới tàng cây đọc sách; Cách đó không xa, Xuân Nha ngồi xõm ở hành lang sắc thuốc; Đại môn của gian giữa rộng mở, thấp thoáng có thể thấy bóng dáng Trường Thọ ở bên trong thu thập hành lý.

Lâm Cẩn Dung đứng ở cửa ho nhẹ một tiếng, đông cứng nói: “Nhị biểu ca, nghe nói huynh bị bệnh, nương ta bảo ta tới thăm huynh, hỏi huynh buổi tối muốn ăn cái gì.”

Lục Giam ngẩng đầu, nhìn nhìn Lâm Cẩn Dung, một hồi lâu mới chậm rãi thu sách trong tay: “Lại đây ngồi.”

Lâm Cẩn Dung trầm mặt, chậm rãi đi qua, ngồi xuống ghế.

Lục Giam không nhìn nàng, mà là nhìn một vết bùn đen trên tường viện đối diện nói: “Vì sao? Ta nhớ ta không hề làm gì có lỗi với muội hay người nhà của muội.”

Lâm Cẩn Dung không trả lời, trên thực tế lời nàng muốn nói rất nhiều, lại không biết nên nói như thế nào. Nàng trầm mặc nhìn chằm chằm ánh hoàng hôn trên đầu tường kia càng lúc càng mờ nhạt, mãi cho đến khi biến mất hoàn toàn, mới nói: “Không vì sao cả, bởi vì chỉ cần thấy huynh đã khiến người ta chán ghét.”

“Tiểu thư.....” Lệ Chi ở sau người nhẹ nhàng kéo kéo quần áo nàng, Lâm Cẩn Dung không để ý tới, tiếp tục nói: “Ta mỗi lần gặp huynh đều gặp xui xẻo. Không ai thích cùng sao chổi ở chung một chỗ, cho nên ta hy vọng huynh có thể cách xa ta một chút, huynh có hiểu không?”

“Tê.....” Lệ Chi hít một ngụm khí lạnh, sợ hãi nhìn Lục Giam, sợ Lục Giam ngay lập tức sẽ phát hỏa. Bởi vì lấy biểu hiện vừa rồi của Lâm Cẩn Dung có thể nói là vô cùng thất lễ. Nếu lúc trước Lục Giam rơi xuống nước là do Lâm Cẩn Dung gây ra, Lục Giam có phát hỏa cũng không phải là quá đáng.

Lục Giam lại chỉ cúi hạ lông mi, hồi lâu không hề nói chuyện, trên mặt thần sắc không rõ.

Lâm Cẩn Dung cũng không kỳ quái với sự trầm mặc của hần, chỉ hỏi: “Huynh muốn ăn gì? Ta còn phải báo cáo lại với nương ta.”

Lục Giam lúc này mới nâng mắt lên nhìn nàng: “Cá hoa đào. Tộc huynh của muội nói ăn rất ngon.”

Người xứng đáng sao? Lâm Cẩn Dung ngẩn ra, lập tức cười lạnh: “Cá kia là của ta.”

“Cá hoa đào.” Lục Giam thực khẳng định lặp lại một lần: “Muội không nói, ta sẽ sai Xuân Nha nói với Tam cửu mẫu. Có lẽ ngày mai, ngày kia ta đều muốn ăn. Mà có lẽ Thiết Nhị Ngưu cùng Miêu Nha cũng sẽ thích ý thay ta đi bắt cá.”

Lâm Cẩm Dung cười lạnh: “Huynh uy hiếp ta?” Nàng thì không sao, cùng lắm thì về sau bị trông chừng chặt chẽ hơn mà thôi. Nhưng chuyện này đối với đám người Thiết Nhị Ngưu, Miêu Nha, Lệ Chi mà nói lại là hai việc khác nhau.

“Ta chỉ muốn ăn cá hoa đào.” Lục Giam lạnh nhạt cầm sách lên, tiếp tục đọc, không hề để ý tới nàng.

Không hài lòng thì sẽ không nói thêm nữa câu, Lâm Cẩm Dung cũng không nói nhiều, đứng dậy ra bên ngoài.

Xuất môn vừa vặn gặp Lâm Thế Toàn ôm Lưu Nhi tới, hướng nàng cười nói: “Tứ muội muội, vừa vặn, có chuyện ta muốn hỏi muội.”

Lâm Cẩm Dung vội hỏi: “Tam ca có chuyện gì?”

Lưu Nhi nhỏ giọng rầm rì, Lâm Thế Toàn một bên vỗ lưng đỡ dành nàng, một bên nói: “Chính là chuyện về khối đất bị nhiễm phen kia. Ta xem nhân thủ cũng dư vài người, không bằng sai họ sớm ngày xây dựng đường dẫn nước, chờ thiên hà thủy xuất hiện, cũng có thể trồng nhiều loại hoa màu. Nhưng không biết đường dẫn nước này nên kiến tạo thế nào mới tốt, ta hỏi thăm, thăm nói là của muội, bảo ta tới hỏi muội.”

Vẫn còn sớm, chuyện khai hoang mảnh đất này để trở thành ruộng tốt không thể chỉ với một thực lực nhỏ bé có thể thành công, lúc này bắt đầu xây dựng đường dẫn nước là một chuyện không sáng suốt. Thứ nhất phí tổn sẽ tăng cao; Thứ hai về sau nàng còn muốn để dành tiền mua phiến đất như thế này nữa. Lâm Cẩm Dung cười: “Tạm thời không vội, sai người đi hỏi thăm đường dẫn nước ở nơi khác được kiến tạo như thế nào, rồi chúng ta mới làm theo. Tam ca có rảnh không ngại đọc nhiều sách một chút, đừng chỉ lo nghĩ mỗi việc này, về sau còn nhiều thời gian.” Rồi lại thấy Lưu Nhi càng khóc càng lớn, nhân tiện nói: “Sao vậy?”

Lâm Thế Toàn nhăn cái mũi lại: “Ai nha thối quá, sợ là...”

“Lưu Nhi là một cô nương yêu thích sạch sẽ, như vậy sẽ không thoải mái đâu.” Lâm Cẩm Dung vươn tay tiếp nhận: “Để ta ôm đến cho nhũ mẫu cho.”

Lâm Thế Toàn cũng không chối từ, đem Lưu Nhi giao cho nàng, có chút do dự nói: “Tứ muội muội, có câu ta không biết nên nói với muội không.”

Lâm Cẩm Dung cười: “Tam ca có chuyện cứ nói thẳng.”

Lâm Thế Toàn nhìn lướt qua cửa tây viện, nhẹ giọng nói: “Rốt cuộc vẫn là thân thích, hấn tương lai nếu thi đậu công danh, đối với Thất đệ cũng có chỗ tốt.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, hướng Lâm Thế Toàn lộ ra tươi cười sáng lạn: “Đã biết, cảm ơn Tam ca nhắc nhở ta.”

Lâm Thế Toàn xoa người vào tây viện, cùng Lục Giam chào hỏi: “Lục Nhị ca cảm phong hàn thì không nên ngồi đây gió lạnh. Bệnh phong hàn này, tuy không quá nghiêm trọng, nhưng càng kéo dài cũng sẽ thành bệnh nặng, sẽ ảnh hưởng đến đợt thi của huynh, vậy không tốt.”

Lục Giam buông sách xuống nói: “Bất quá chỉ là bệnh nhỏ, không có trở ngại gì.”

Lâm Thế Toàn cười cười, ngồi xuống chỗ Lâm Cẩm Dung vừa ngồi, nói: “Xin đừng trách Tứ muội muội, nàng chỉ là một tiểu cô nương. Nàng lúc trước đang tức giận, cho nên thấy huynh khó tránh khỏi có chút xung đột.....”

Lục Giam cúi mắt cười: “Ta biết.”

Lâm Thế Toàn vẫn có chút lo lắng. Có những người nói ra lời dễ nghe, ai biết trong lòng suy nghĩ cái gì đây? Vì thế cố ý hỏi Lục Giam: “Phong cảnh quanh đây rất đẹp, ta đã nói qua với Tam thẩm nương, có thể dẫn huynh đi chung quanh ngắm nhìn.”

Lục Giam lúc trước đã nghe Lâm gia nói qua về chuyện của huynh muội Lâm Thế Toàn, tất nhiên biết được Lâm Thế Toàn có ý muốn bảo hộ Cẩm Dung, lập tức lạnh nhạt cười, xem như đồng ý.

67. Chương 67: Sơn Đổ 1

Lại nói Lâm Cẩm Dung trở về phòng của Đào thị, nhưng cũng không lộ ra biểu tình phản cảm gì với Lục Giam, chỉ trả lời Đào thị: “Nhị biểu ca nói hẳn muốn ăn cá hoa đào.”

“Cá hoa đào?” Đào thị hiển nhiên cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, lập tức lắc đầu cười khê: “Ta còn lo lắng hẳn được nuông chiều, bị bệnh sẽ kén ăn, hoặc là có yêu thích đặc thù món gì đó. Nếu như thế, sẽ bảo Thiết Hòe làm vài món ăn dân dã, cho hẳn thay đổi khẩu vị.”

Nàng lo lắng không phải không có đạo lý, theo nàng biết, Lâm Ngọc Trân bị chết non nhiều hài tử, cho nên về mặt ẩm thực đối với Lục Giam cùng Lục Vân chu toàn đến cực hạn.

Cung ma ma đột nhiên nhớ tới một sự kiện, cười nói: “Phu nhân, nghe nói Cô phu nhân nuôi dưỡng hai huynh muội này cũng thật sự không dễ dàng.”

Đào thị mấy ngày nay nhàn nhã, nghe vậy vội hỏi: “Như thế nào?”

Cung ma ma nhỏ giọng nói: “Hoàng di nương không phải quen thân với Phương ma ma bên người của Cô phu nhân sao? Phương ma ma lần trước thời điểm năm mới đi theo đến chúc tết, cùng Hoàng di nương tâm sự. Liền nhắc tới lần trước chuyện tiểu thư chúng ta đấu trà, thổi sáo, khiến tiểu nha hoàn nghe thấy, liền lẩm miệng nói cho ta nghe.....”

Nói tới đây, bà dừng một chút, thanh âm thấp xuống: “Kỳ thật cũng không trách được Cô phu nhân tức giận. Người cũng biết, Cô phu nhân từ trước đến nay là người vô cùng kiêu ngạo, không thể dễ dàng tha thứ người khác nói một câu không tốt hoặc là không bằng người ta. Mà nàng chỉ có mình biểu tiểu thư là cốt nhục ruột thịt, tất nhiên hy vọng biểu tiểu thư có tiền đồ. Phương ma ma nói, biểu tiểu thư còn chưa cầm được bút, cầm kim thêu không xong, cũng đã bắt đầu học nữ hồng, mỗi lần Cô phu nhân xuất môn làm khách đều phải mang theo bên người, nhất cử nhất động không được có gì không ổn. Lớn thêm chút nữa, đã mời danh gia đến dạy, cầm kỳ thư họa, may vá nữ công, chuyện nào cũng phải cầu toàn, cần phải nổi tiếng, so với người khác càng phải tài giỏi hơn. Biểu tiểu thư cũng là người tâm cao khí ngạo, đồng luyện tam cửu, hạ luyện tam phục (nghĩa là lúc nào cũng siêng năng tập luyện chăm chỉ, dù cho thời tiết khắc nghiệt tới đâu), thập phần khắc khổ, vì vậy mới có tài nghệ như ngày nay, liền ngóng trông một khắc kia hiển lộ tài danh, tương lai sẽ có mối nhân duyên tốt đẹp.”

Đào thị đối với phẩm tính của Lâm Ngọc Trân rất rõ ràng, lúc trước hai người sở dĩ không hòa thuận, thứ nhất là vì dung mạo của nàng đẹp hơn Lâm Ngọc Trân, tài nghệ cũng không thua kém Lâm Ngọc Trân; Thứ hai là vì trong mắt nàng không chấp nhận được hạt cát, không giống Chu thị khéo đưa đẩy, không học được cách nịnh nọt như La thị. Cho nên hai người đều không phục lẫn nhau, thấy không thuận mắt, thường xuyên đối nghịch. So về dung mạo, so về tài văn chương, so về trượng phu thắng thua cao thấp, có thể nói rằng, hai người nàng thật sự là tám lạng nửa cân.

Nhưng vô luận thế nào, nàng tuy rằng nhận hết ủy khuất, vẫn còn có hai nữ nhi cùng một nhi tử, ba hài tử đều một lòng đối với nàng, nghe lời nhu thuận. Lâm Ngọc Trân cũng chỉ có một nữ nhi, Lục Giam nhân làm dưỡng tử để chống đỡ môn hộ, chỉ tính là chung huyết thống còn đâu là do tranh đoạt của người khác, ngày đêm đề phòng hẳn sinh dị tâm, ngày đêm đề phòng bị người ta đoạt lại; Vừa phải để ý nhóm tiểu thiếp nũng nịu của Lục Kiến Tân khi nào thì không cẩn thận sinh ra một nhi tử, mẫu lấy tử quý (mẹ trở nên vinh hoa nhờ con), mẫu tử đồng tâm tổn hại lợi ích của chính thất. Còn phải đề phòng hai phòng khác của Lục gia tính kế mưu đồ tài sản của Đại phòng, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ. Cho nên, Lâm Ngọc Trân thật sự là khổ tâm.

Người tới tuổi này, so đo chính là nữ nhân, Đào thị không giống Lâm Ngọc Trân, có chút đặc ý cười nói: “Kỳ thật là nàng khó xử bản thân mình. Con cháu đều có phúc của con cháu, nhìn xem, ta cho tới bây giờ chưa từng cứng rắn buộc bọn nhỏ làm cái gì, học cái gì. A Âm khéo léo có năng lực, có một mối nhân duyên tốt, A Dung có tài văn chương muốn ngăn cản cũng không được! Tiểu lão Thất ngoan ngoãn chăm chỉ được tổ phụ yêu thương, mọi thứ là ta cứng rắn bức bách bọn nó hay sao?”

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy bộ dạng Đào thị đặc ý, thầm nghĩ kiếp trước nàng thật đúng là không thể so sánh với Lâm Ngọc Trân. Ba hài tử, chỉ thành công một người, một người uất ức tự tử, một người hư hỏng không nên thân, nhưng cũng không nói gì, chỉ thuận thể khuyên nhủ: “Nếu mẫu thân có thể nghĩ như vậy, vậy rất tốt, ngày sau sẽ tốt đẹp. Cần gì phải cứng rắn bức bách người khác, cũng khiến bản thân khổ sở?”

Đào thị nghe vậy, thu liễm tươi cười, vỗ nhẹ đầu Lâm Cẩm Dung, nói: “Nha đầu kia, sau khi tròn mười ba tuổi, càng ngày càng giống lão phu tử, còn biết dạy dỗ ta. Đã biết, đã biết, thu xếp cơm chiều đi! Bảo bọn họ mang bộ bát đĩa màu phấn đào ra dùng.”

Lâm Cẩm Dung ra gian bên ngoài chỉ vào đàm người Lệ Chi bài trí bàn, còn nghe thấy Cung ma ma ở bên trong nói chuyện: “Nhắc tới biểu tiểu thư, thật đúng là có tính tình không chịu thua của Cô phu nhân. Cả một mùa đông, đều khổ luyện trà nghệ, khổ luyện thổi sáo, các ma ma nha hoàn trong phòng bà uống trà đến no cả bụng rồi.....”

Đào thị đại tùm tùm nói: “Theo ta thấy, nàng tự mình khổ sở luyện tập mấy thứ chỉ nhìn mà không dùng được này để làm gì, không bằng đến học hỏi khuê nữ của ta quản gia như thế nào, nàng vĩnh viễn cũng đừng muốn vượt qua.....”

Lâm Cẩm Dung nghe thấy thập phần buồn cười, cùng một sự tình, rơi xuống trên người nàng chính là tài văn chương hơn người, rơi xuống trên người khác chính là chỉ nhìn đẹp mắt mà không dùng được, mẫu thân nhà mình thật sự bao che khuyết điểm, bảo hộ đến cực hạn rồi.

Lệ Chi nghe thấy rõ ràng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, xem biểu tiểu thư khổ luyện như vậy, chỉ sợ sẽ nhanh chóng muốn tìm người tỷ thí.”

Dĩ nhiên đã đi bước đầu tiên, sẽ không sợ hãi bước tiếp theo, Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt nói: “Ta tùy thời phụng bồi.”

Vừa bày trí xong bát đĩa, đồ ăn đã đưa đến. Thiết Hộc quả nhiên chuẩn bị các món ăn dân dã, cá hoa đào rán khô ròn vàng rộm, cây hương thung ăn kèm xanh mướt, hai món xào, trứng vịt muối tẩm, đậu lứt ván, trang trí thêm bộ bát đĩa màu phấn đào, kiều mỹ tươi mát, làm cho người ta ngón trở động dấy.

Lâm Cẩm Dung sai Miêu Nha: “Người đi thỉnh Tam thiếu gia cùng biểu thiếu gia tới đây ăn cơm.”

Miêu Nha nhanh chóng lui ra, dùng sức lắc đầu: “Ta không muốn gặp Trường Thọ. Hắn vừa thấy ta liền chọc ta, ta mà lằm miêng nường lại kéo lỗ tai của ta.”

Quê Viên vội nói: “Tiểu thư, để nô tỳ đi.” Lập tức bước nhanh ra cửa, đi đến chỗ rẽ không người thì đứng lại, thật cẩn thận để ý châu sai trên tóc, lại vuốt váy, từ trong lòng lấy ra một hộp son, dùng ngón tay giữa bôi một ít lên môi, rồi sau đó tiếp tục bước đi.

Tây viện, gió lạnh chạng vạng đem trang sách trên bàn đá loạt soạt lật giở, Lâm Thế Toàn nhìn con dấu nho nhỏ trên trang sách cười nói: “Là sách của Chư tiên sinh đúng không? Lúc trước ta đã ở chỗ Chư tiên sinh đọc sách trong hai năm.”

“Đúng, Chư tiên sinh cho ta mượn xem.” Lục Giam trầm mặc một lát, nhin không được hỏi: “Sao không tiếp tục đọc sách? Có tiên sinh chỉ điểm, không lo không có công danh. Nếu có chút khó xử.....”

Lâm Thế Toàn thấy hắn đồng tình mình, không khỏi ha ha cười đánh gãy lời của hắn nói: “Cũng không phải, không phải ta không muốn đọc mà không thể đọc. Tiên sinh đã sớm nói qua ta tuy bền lòng, lại không có tuệ căn. Một khi đã như vậy, cần gì phải cưỡng cầu? Ta hiện tại muốn nuôi muội muội lớn lên, vì nàng chuẩn bị đồ cưới.”

Lục Giam trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, cười nói: “Nếu có chí nhất định sẽ thành, đệ nhất định có thể thành công!”

“Nhất định.” Lâm Thế Toàn chuyển câu chuyện: “Lục Nhị ca từ bên ngoài đến, có từng nghe qua việc khai hoang đất thành ruộng không?”

Lục Giam đáp: “Đã từng nghe qua, mùa xuân năm trước, phía đông kinh thành có đề cử trưng dụng dân công, tùy chỗ hình đắp bờ, mượn nước sông khai hoang vạn khoảnh, biến thành nơi màu mỡ, dân chúng được lợi lớn.”

Lâm Thế Toàn trong lòng vừa động, trầm ngâm nói: “Đất ở Bình Châu ta bị nhiễm phèn không ít, phía bắc còn có mấy chục khoảnh, phía tây còn có hơn một ngàn khoảnh, vì sao không có ai làm như thế?”

Lục Giam nghe hần nhắc tới vấn đề này, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc nói: “Bình Châu cách sông Chử giang quá xa, muốn đem nước sông đưa tới không dễ dàng, một thể lực nhỏ bé không thể thành. Trừ phi bên trên động tâm ra lệnh làm.”

Lâm Thế Toàn vội hỏi: “Thế nào cũng phải dùng đến nước sông Chử giang sao? Chẳng lẽ nước sông khác không được, giống như khi huynh đi trên đường nhìn thấy con sông kia vậy?”

“Sông kia vẫn còn quá nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể làm hoa tiêu dẫn nước mà thôi.” Lục Giam thấy Lâm Thế Toàn vẻ mặt đáng tiếc, thuận miệng nói: “Như thế nào, có người muốn khai hoang sao? Lúc ta tới thấy bờ sông vừa vắn có một khối đất lớn bị nhiễm phèn.”

Lâm Thế Toàn thay Lâm Cẩm Dung cảm thấy đáng tiếc, vốn định nói cho hần biết là Lâm Cẩm Dung, nhưng lời tới bên miệng, lại thấy không ổn, ngược lại cười nói: “Ta chính là nghe người ta nói đến việc khai hoang này, thấy đất bị nhiễm phèn không làm gì thật sự rất đáng tiếc. Nếu bên trên ra mệnh lệnh trưng dụng dân phu làm đường dẫn nước thì tốt rồi.”

Không trực tiếp trả lời, thì hần là có. Lục Giam cười nhẹ: “Đúng là rất đáng tiếc, nhưng quan nhậm đề cử đã già nua, lại cực kỳ cổ hủ, chỉ chờ nhiệm kỳ vừa hết sẽ lui về hưởng phúc, chỉ sợ trong đợt nhiệm kỳ của hần, hai ba năm này cũng sẽ không có hành động gì. Cũng phải xem tân nhậm đề cử về sau có ham thích việc đồng áng, thật muốn vì dân chúng lo nghĩ hay không.”

Nói cách khác, khối đất này của Lâm Cẩm Dung còn phải chờ thời gian khá lâu mới có thể thành ruộng tốt? Lâm Thế Toàn không khỏi âm thầm thở dài một tiếng, miễn cưỡng lên tinh thần hướng Lục Giam vái chào, khen ngợi: “Lục Nhị ca thật sự là kiến thức rộng rãi, thụ giáo.”

“Lâm Tam đệ tán thưởng. Ta có một vị sư huynh ham thích việc đồng áng, nói với ta không ít việc, vừa mới biết thôi.” Lục Giam đứng dậy đáp lễ: “Không biết đệ là nghe người nào đến việc khai hoang này? Ta từ lúc trở lại Bình Châu, đây là lần đầu tiên nghe người ta nói đến chuyện này.”

Nghe hần nói rất nhiều, không thể ngay cả vấn đề này cũng không trả lời, Lâm Thế Toàn bất đắc dĩ, đành phải nói: “Nghe Tứ muội muội thuận miệng nhắc tới. Ta liền ghi tạc trong lòng.”

“Nga.” Ngón tay thon dài trắng nõn của Lục Giam nhẹ nhàng đánh hai nhịp trên bàn đá, thần nhiên nói: “Nàng biết đến điều này cũng thật không ít.”

“Đó là, nàng cái gì cũng tò mò, nhận thức rau dại cổ đại chỉ sợ so với ta còn hiểu biết hơn.” Lâm Thế Toàn khẽ cười một tiếng, khéo mắt liếc thấy một thân ảnh mặc quần áo sắc đỏ tươi ở sân cửa nhoáng lên một cái, nhớ kỹ đã đến giờ cơm chiều, đoán là bọn nha đầu đến thỉnh qua dùng cơm, nhìn thấy hai người nói chuyện không dám tùy tiện quấy rầy, nhân tiện nói: “Là ai ở đó?”

Người nọ đi vào, trên mặt tươi cười cúi hạ hành lễ: “Nô tỳ Quế Viên thỉnh an biểu thiếu gia, Tam thiếu gia. Cơm chiều đã chuẩn bị xong, phu nhân thỉnh nhị vị qua dùng cơm.”

Lâm Thế Toàn cũng mời Lục Giam: “Lục Nhị ca thỉnh, Thiết ma ma làm việc nhà đồ ăn phong vị dân dã, chắc hẳn ngày thường huynh cũng không được nếm qua.”

Lục Giam cầm sách, Quế Viên đi qua, cười nói: “Biểu thiếu gia đi thôi, nơi này để nô tỳ thu dọn là được rồi.”

Nha hoàn gã sai vặt thu dọn là chuyện rất bình thường, Lục Giam vốn không thấy có gì, ai ngờ liếc mắt thấy đầu ngón tay của Quế Viên có màu son đỏ, vô duyên vô cớ dính vào trên trang sách, không khỏi giận tím mặt, trách mắng: “Đi xuống! Ai cho ngươi chạm vào sách của ta!”

68. Chương 68: Sơn Đỏ 2

Quế Viên vốn đang âm thầm vui mừng, nghĩ rằng biểu thiếu gia thật là tuần tú, mùi hương trên người thật thơm, chắc là mùi trầm hương? Đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm, không khỏi bị hù dọa hồn bay phách

lạc, tay run lên, sách kia từ đầu ngón tay trượt rơi xuống đất.

Lâm Thế Toàn nhanh tay nhanh mắt, trước khi sách kia rơi xuống đất lao tới chụp lại, chỉ liếc mắt một cái, liền nhìn thấy trên trang sách có dấu son đỏ bồng. Lại ngẩng đầu, liền thấy màu son trên môi Quế Viên, không khỏi trầm mặt, trầm giọng nói: “Đi xuống!”

Trong nháy mắt, hai thiếu gia mặt đang mỉm cười đều giận dữ, cứ như muốn ăn sống người ta vậy. Quế Viên sợ tới mức mặt không còn một giọt máu, khẽ nhếch môi sợ hãi nhìn hai người, trong mắt nhanh chóng nổi lên một tầng lệ quang, chân tay luống cuống: “Biểu thiếu gia, người tha nô tỳ đi, nô tỳ không phải cố ý.....”

Lục Giam cũng không thèm nhìn tới nàng, mặt âm trầm, lấy ra khăn lụa màu trắng, cau mày thật cẩn thận lau dấu đỏ trên trang sách.

Lâm Thế Toàn thấy Quế Viên còn đứng bất động ở đó, hận không thể nhấc chân lên đá bay nha đầu lỗ mãng không biết xấu hổ khiến Lâm Cẩm Dung mất mặt này đi.

Một bên Xuân Nha đang sắc thuốc phát hiện có chút không thích hợp, tay vẫn cầm quạt hương bồ đi lên cười làm lành nói: “Làm sao vậy? Đây là...?”

Quế Viên giống như thấy thân nhân, nước mắt ào ào rơi xuống: “Xuân Nha tỷ tỷ, ta thực không phải cố ý.....”

Ánh mắt Xuân Nha nhìn lên môi nàng rồi chậm rãi đảo qua sách trong tay Lục Giam, đột nhiên nở nụ cười: “Nha đầu này, thật là lười, tay chưa rửa cũng chạy đi làm việc sao? Nhìn người đã làm ra chuyện gì rồi, còn không nhanh dập đầu nhận sai với biểu thiếu gia rồi tự thân đến chỗ Cung ma ma lĩnh phạt?”

Quế Viên lập tức quỳ xuống, vang dội dập đầu trước Lục Giam: “Biểu thiếu gia, người tha thứ cho nô tỳ đi?”

Lục Giam ngay cả khóe mắt cũng không thèm liếc nhìn nàng, chỉ cúi mắt tiếp tục lau sách.

Xuân Nha cười làm lành nói: “Biểu thiếu gia, người đừng vội, trước đến dùng cơm chiều, để nô tỳ thu dọn.”

Lục Giam trầm mặc một lát, đem khăn lụa trắng đặt lên bàn, rồi giao sách cho Xuân Nha, sau đó xoay người ra bên ngoài.

“Xuân Nha tỷ tỷ, đa tạ người, ta thực không phải cố ý.” Quế Viên bò lên hướng Xuân Nha nói lời cảm tạ, Xuân Nha nhún mày nhìn chằm chằm nàng thản nhiên nói: “Không biết người còn nhớ rõ nha hoàn Bồ Đào lúc trước hầu hạ bên người Đại tiểu thư hay không?”

Quế Viên ngẩn ra, lập tức sắc mặt giống như tro tàn. “Đại tiểu thư xuất giá sớm, người tuổi còn nhỏ, chắc hẳn đã không còn nhớ. Khi đó Đại tiểu thư vô cùng sủng ái một nha hoàn tên là Bồ Đào, là một nữ tử mỹ mạo luôn tươi cười, đáng tiếc một đêm bạo bệnh mà chết.” Xuân Nha thanh âm lạnh buốt: “Nàng giống như người, không có việc gì cũng bôi son điểm phấn. Ngày thường đi cùng tiểu thư được chú ý đến thì rất đắc ý, nhưng sau khi chết, cũng chỉ có một mảnh chiếu quần thân. Quế ma ma bình thường đối đãi với mọi người rất tốt, ta cũng không muốn thanh danh của tiểu thư bởi vậy bị hao tổn, cho nên mới nói ra những lời này, lời khó nghe, nghe hay không nghe là tùy người.” Cũng không chờ Quế Viên đáp lời, cau mày cầm sách bước đi.

Quế Viên ngốc lăng đứng tại chỗ hồi lâu, lấy khăn lụa từ trong áo ra đưa lên môi lau mạnh, thẳng đến khi môi cảm thấy đau đớn, mới nhẹ nhàng chuồn ra khỏi tây viện, cũng không dám trở lại chính viện hầu hạ, mà trốn vào đông viện, ngồi bên cạnh giếng ngọc nghech một lúc lâu, mới nhớ tới phải thay váy bị dính bùn. Để đẹp mắt trước mặt biểu thiếu gia, cũng không thể quan trọng bằng tính mạng bản thân.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc bưng bát, nhìn Lâm Thế Toàn trước đem một con cá hoa đào lớn nhất vào đĩa của Lục Giam, lại gấp cho Lục Giam miếng đậu lướt ván non mềm, Lục Giam bộ dáng rõ ràng ăn thật sự ngon miệng vừa lòng, có vẻ như thế nào cũng không ăn đủ, nàng không khỏi ghen ứ, nhẹ nhàng buông bát, dùng nước trà súc miệng.

Đào thị thấy thế, vội hỏi: “Sao lại không ăn? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Nói xong lại muốn đưa tay sờ trán của Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung có chút không kiên nhẫn vuốt tóc: “Không có, con no rồi.”

Đào thị kỳ quái không thôi: “No rồi? Bình thường ăn ít nhất cũng phải hai ba bát, hôm nay mới ăn được một bát mà.”

Lục Giam nghe vậy, không khỏi ngừng đưa cao thấp đánh giá Lâm Cẩm Dung một lúc. Các tiểu thư nhà nhà chín tuổi đã muốn trở nên thon thả, muốn gầy nhỏ, rất ít khi nghe nói ai giống như nàng lại ăn nhiều như thế.

Nhìn cái gì vậy? Lâm Cẩm Dung liếc trắng mắt, đứng dậy hành lễ cáo lui. Mới bước vào đông viện, chỉ thấy Quế Viên ân cần đi lên đón chào, bưng trà dâng nước, rất chịu khó, nghĩ đến vừa rồi nàng còn một lòng một dạ hướng về phía Lục Giam, không khỏi tò mò: “Người vừa rồi vì sao không đến hầu hạ ta?”

Quế Viên vụng trộm đánh giá thân sắc Lâm Cẩm Dung, thu tay áo nói: “Nô tỳ đột nhiên có nguyệt sự.” Xem ra, biểu thiếu gia không nói ra việc kia, nàng hiện tại chỉ cầu Bồ Tát trong Thanh Lương tự có thể phù hộ Xuân Nha lau sạch dấu son trên sách kia, đừng khiến sự tình nháo lớn.

Lâm Cẩm Dung thấy nàng quả nhiên thay đổi vậy khác, cũng không hỏi nhiều, đi đến tháp bên cửa sổ thì ngồi xuống, ghé vào trên bậu cửa sổ nhìn cây mai vàng nói: “Lệ Chi, thuê má quý đầu tiên khi nào thì mới thu?” Sao còn chưa nghe thấy chuyện mua bạc nộp cống vậy?

“Còn sớm mà. Phải sau tiết Mang Chủng (thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 6 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 75° (kinh độ Mặt Trời bằng 75°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Ngũ cốc trở bông).” Lệ Chi xoa nhẹ khăn nóng đưa qua: “Tam thiếu gia không phải đã nói sao, phải đợi lúa mì vụ đông cùng mưa xuân qua đi mới được.”

Lâm Cẩm Dung không giữ hình tượng nghiêm người ngã nằm xuống tháp, nhìn lư hương bằng sứ men xanh hương khói lượn lờ xoay quanh, bỗng nhiên thổi khói nhẹ, nhịn không được thở dài một hơi, nàng thật sự rất chờ mong.

Xuân Nha ngơ ngác nhìn sách trong tay, nàng tìm mọi biện pháp, cũng không thể xóa được dấu son đỏ bầm trên trang sách. Đang khó xử, thỉnh linh nghe thấy Lục Giam phân phó Trường Thọ lui xuống ăn cơm, nàng nhanh đứng dậy, khẩn trương nhìn Lục Giam, đang muốn thay Quế Viên cầu tình, chỉ thấy Lục Giam thản nhiên liếc mắt nhìn sách một cái, nói: “Cầm đến hỏi Tứ tiểu thư, nói đây là tàng thư của Chư tiên sinh, hỏi nàng làm sao bây giờ? Trò đùa dai cũng có mức độ mà thôi.”

Xuân Nha ngẩn ra, lập tức vui mừng, quỳ gối hành lễ: “Vâng, nô tỳ cầm sách này đến cho tiểu thư.” Dem việc Quế Viên lỗ mãng không có quy củ trở thành trò đùa dai của Lâm Cẩm Dung, thật sự mọi người đều có thể diện, cũng không cần phải chuẩn bị tâm tư lừa gạt Đào thị.

Trò đùa dai? Đây là muốn nàng đền bù sách cho hấn. Hoặc là, nhắc nhở nàng quản thúc nha hoàn bên người? Lâm Cẩm Dung châm chọc cười, đem sách kia cầm lên xem, chỉ thấy thiết kế tinh mỹ, giấy rất tốt, lại là bản viết tay, chữ viết rất có khí khái, lại lật xem đến con dấu, xác nhận quả là tàng thư của Chư gia, giá trị xa xỉ, liền tùy tay ném lên bàn, nói: “Dễ thôi, Xuân Nha tỷ tỷ chờ một chút.”

Đứng dậy tìm dao bạc, vùi đầu gọt nhỏ dấu son đỏ bầm này, lấy khăn lau qua trên giấy lần nữa, rồi giao cho Xuân Nha: “Được rồi.”

Xuân Nha kinh hãi nói: “Tiểu thư thật thông minh. Nô tỳ sẽ đưa lại cho biểu thiếu gia.”

Kỳ thật biện pháp này rất đơn giản, chẳng qua bọn nha đầu không dám dùng mà thôi, trong mắt các nàng sách kia mỏng manh quý trọng đến vậy.

Lâm Cẩm Dung ngoái đầu nhìn Quế Viên, thản nhiên nói: “Ta đi nói với phu nhân, phái người ra ngoài hầu hạ, thế nào?”

Quế Viên vừa nghe, ngày thường tinh linh đáng yêu cùng yếu ớt hết thấy không còn thấy đâu: “Lạch cạch” một tiếng quỳ xuống, bò đến trước mặt Lâm Cẩm Dung, chặt chẽ ôm lấy chân Lâm Cẩm Dung, nước mắt

trào ra, trong lòng dâng lên hối hận: “Tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ không muốn chết, nô tỳ sai lầm rồi, nô tỳ cũng không dám thế nữa.”

Lâm Cẩm Dung hồ hững nhìn Quế Viên, dường như đang nhìn một người lạ, không có nửa điểm cảm tình. Năm ấy, Ninh nhi vừa mất, Lục Giam cùng nàng giống như người lạ, một đêm, hần đột nhiên một cước đá văng cửa phòng nàng, gắt gao trừng mắt nhìn nàng tỉnh giấc không biết có chuyện gì, cắn răng không nói lời nào.

Lệ Chi cùng Quế ma ma tiến lên, một trái một phải gắt gao giữ chặt hần đau khổ khuyên bảo, hần lại quay đầu đối với Quế ma ma cười: “Chủ tớ các ngươi thật sự tình cảm rất vững bền. Không phải là một nha đầu sao, tính toán cái gì, được, cho ta ta liền tiếp nhận.” Lập tức nghênh ngang rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Ngọc Trân tìm nàng nói chuyện, khen ngợi nàng làm tốt, bởi vì sau khi Ninh nhi mất, Lục Giam cũng không hề chung phòng với nàng, Lục gia sao có thể để tuyệt hậu? Tiếp theo Quế Viên được nâng lên thành di nương, tất cả mọi người khen nàng hiền lành, nhưng nàng căn bản không thể giải thích nổi. Nha hoàn hồi môn phản bội nàng, vụng trộm leo lên giường của nam chủ nhân là chuyện khiến người ta thật mất mặt, nếu nàng muốn âm thầm làm sáng tỏ một hồi, bất quá tự dưng khiến người ta nhìn xem náo nhiệt chê cười nàng mà thôi, nàng cũng mất hết mặt mũi. Vì vậy, nàng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống.

Quế ma ma nhốt mình trong phòng khóc một ngày một đêm, mang theo bọc nhỏ phục trước mặt nàng dập đầu khấn cầu rời đi, nói là không còn mặt mũi gặp nàng, dù thế nào cũng không ở lại. Lục Vân khuyên nàng để Quế ma ma đi, bằng không hai mẫu tử, một người là ma ma trong phòng nàng, một người là thiếp thất, đây là chuyện gì chứ? Nàng đành đáp ứng.

Khi đó Quế Viên cũng là như thế này ôm đầu gối nàng đau khổ cầu xin, nói đều là lỗi của mình, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, làm ra chuyện có lỗi với nàng, lại cam đoan tương lai sinh con sẽ giao cho nàng giáo dưỡng, cam đoan sẽ không cùng nàng tranh đoạt bất cứ thứ gì.....

Nhưng rốt cuộc, muốn tranh cũng đâu có gì để tranh, nàng cũng không thèm tranh đoạt với ai, cốt khí nàng vẫn phải có. Lục Giam ba ngày sau liền mang theo Trường Thọ rời khỏi nhà, thẳng đến khi Lục lão ông chết mới về nhà chịu tang, hai người lại gặp mặt như người xa lạ.

Lâm Cẩm Dung nâng mí mắt, thấp giọng nói: “Người biết chính mình phạm lỗi biết hối cải là tốt rồi. Ta niệm tình Quế ma ma, lần này trước bỏ qua cho ngươi, nếu còn lần sau..... Tốt nhất tự mình tìm một chỗ sạch sẽ mà giải quyết, chết cho nhanh gọn, chớ để liên lụy người khác.” Không liên quan đến Lục Giam, mà là nàng hận cảm giác bị người thân cận phản bội, bị người khác cho rằng mình ngu ngốc, trêu đùa mà mình vừa phải vỗ tay vừa cảm thấy bất lực.

Nàng nói ra mấy câu này, không nói tới Quế Viên, ngay cả Lệ Chi cũng sợ tới mức mở to hai mắt. Lâm Cẩm Dung hướng Quế Viên cười: “Bị dọa có phải không? Ta chính là nói thật, ngươi phải biết rằng, thanh danh tiểu thư nhà mình là quan trọng nhất. Muốn chết, thì cũng phải nói trước một tiếng.”

Quế Viên toàn thân tóc gáy đều dựng đứng, không nhận được buông lỏng tay Lâm Cẩm Dung, run run môi nói: “Vâng..... Tiểu thư, sẽ không có lần sau nữa.”

Lâm Cẩm Dung lạnh lùng thốt: “Đi xuống rửa mặt sạch sẽ! Ta không thích nhìn vẻ mặt cầu xin của ngươi.”

Quế Viên run run lui xuống, Lâm Cẩm Dung phiền chán xoa mặt, gương mặt nhìn thấy Miêu Nha đứng ở cạnh cửa khiếp đảm nhìn mình, theo bản năng nghĩ chắc nha đầu kia nghe thấy mình nói những lời vừa rồi, còn có chút trách cứ nhìn Lệ Chi liếc mắt một cái, ôn nhu nói: “Miêu Nha, làm sao vậy?”

Miêu Nha lấy ra một quyển sách, lo lắng nói: “Tiểu thư, biểu thiếu gia nói người rất đáng giận, không nên bừa bãi thì thôi còn chưa tính, sao lại phá hỏng sách như vậy?”

69. Chương 69: Kẹo

Lâm Cẩm Dung xanh mặt nhìn sách trước mặt.

Lúc nàng dùng dao bạc quét nhẹ đi lớp son, rõ ràng là một vết nhỏ, không thể nhìn rõ, nhưng lúc này sách thật sự bị dao làm rách. Vết rách này, hoàn toàn không cần hỏi lai lịch, trừ bỏ Lục Giam cũng không còn ai dám hạ độc thủ.

Miêu Nha khiếp đảm dò xét biểu tình Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Biểu thiếu gia nói, đây là sách trân quý của Chư tiên sinh, không phải a miêu a cầu, tùy tiện bù lễ vật hoặc bù tiền là có thể giải quyết, Thất thiếu gia tương lai còn muốn bái Chư tiên sinh làm vị sư, nếu gây ấn tượng kém làm sao có thể được thu nạp? Hắn không còn cách nào khác, hỏi tiểu thư có muốn thỉnh phu nhân nghĩ cách?”

“Hắn phải như thế nào thì mới chịu?” Lâm Cẩm Dung hận cũ chưa tan, lại thêm thù mới. Trong ấn tượng của nàng Lục Giam có hai ham thích, thứ nhất là chơi cờ, thứ hai là tàng thư, chơi cờ tất nhiên luôn muốn thắng, yêu sách giống như tính mạng. Cho nên Lục Giam vì sách bị hỏng mà tức giận, nàng cũng không kỳ quái, lại không nghĩ rằng hắn cư nhiên vì muốn bức nàng xin lỗi mà lấy sách trân quý của Chư tiên sinh hảo tâm cho hắn mượn làm hỏng. Sách của hắn còn luyện tiết cho người khác đọc, sách của người khác lại tùy ý giầy xéo, xem ra, nàng vẫn xem nhẹ trình độ vô sỉ của hắn.

Miêu Nha cúi đầu nắm tay, kiên trì thấp giọng nói: “Biểu thiếu gia nói chỉ cần tiểu thư thật tình ăn năn, hướng hắn chịu nhận lỗi, hắn sẽ không truy cứu.”

“Hắn nằm mơ!” Lâm Cẩm Dung dữ tợn cười: “Người đi nói cho hắn biết, nếu hắn đã không lo lắng gì, vậy sách này cứ để ở chỗ của ta là được rồi. Ta xem hắn lấy cái gì trả lại Chư tiên sinh! Tương lai Thất thiếu gia muốn bái sư, ta sẽ bảo Thất thiếu gia đem sách này cầm trả lại Chư tiên sinh, nói từ một góc của Tây viện này tìm thấy!” Nghĩ nàng là tiểu cô nương tầm thường phạm lỗi sợ người lớn biết được sẽ trách phạt sao? Nàng không phải! Nàng cũng không tin Chư tiên sinh nghe Lục Giam chậm rãi giải thích, nói là biểu muội bước bình, giấu sách không trả lại. Lời này nếu từ trong miệng Lục Giam nói ra, hắn cũng sẽ không còn là Lục Giam nữa.

Miêu Nha hai mắt nhìn sách, môi hé rồi khép vào hai lần, muốn nói cái gì rồi cuộc lại nhin xuống, nhẹ nhàng đáp một tiếng, rồi rời đi.

Lâm Cẩm Dung cầm quyển sách kia lên, muốn hung hăng ném xuống đất, nhưng xuất phát từ tôn trọng Chư tiên sinh yêu quý sách vở, lại sinh sôi nhin xuống, ngược lại quay đầu nhìn màn trời màu lam đậm ngoài cửa sổ ối ra một ngụm trọc khí.

Lệ Chi nhin không được hỏi: “Tiểu thư, vì sao người lại chán ghét biểu thiếu gia như vậy?” Không muốn gả vào Lục gia và kết thù với Lục Giam là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, nàng thực mê mang.

Lâm Cẩm Dung thu hồi ánh mắt, oán hận nói: “Bởi vì có những người trời sinh đã có bản mặt khiến người chán ghét.”

Ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, Lệ Chi tâm tình cũng có chút không bình tĩnh, liền cầm khung thêu đến bên cạnh Lâm Cẩm Dung, vừa thêu thùa vừa cẩn thận nói: “Tiểu thư, người nói biểu thiếu gia phá hỏng sách như vậy, vậy phải hướng Chư tiên sinh công đạo thế nào?” Mặc dù Lâm Cẩm Dung hướng hắn chịu nhận lỗi, rồi cuộc cũng phải giải thích với Chư tiên sinh đi?

Lâm Cẩm Dung tức giận nói: “Còn phải hỏi? Hắn coi trọng sách của người ta, muốn mượn cơ hội này giữ lại, sau đó đem toàn bộ chuyện này đổ lên người ta, khiến ta bị trách phạt, lại hướng hắn nhận lỗi, một mũi tên trúng ba đích a.”

“A? Hắn làm như vậy?” Lệ Chi lắp bắp kinh hãi, nhìn biểu thiếu gia nhâ nhận lại có tâm tư khúc chiết âm u xấu xa này sao?

Lục Giam đương nhiên không đến mức có ý chiếm đoạt tàng thư của Chư tiên sinh. Nhưng Lâm Cẩm Dung nói ra thoải mái như vậy, kỳ thật nàng cũng rất muốn biết, nếu nàng thật sự làm như lời Lục Giam, Lục Giam có thể giải quyết như thế nào? Thỉnh người sửa lại sách sao?

Hoa đèn “ba” một tiếng bật lên, Miêu Nha hoan hoan hỉ hỉ đi vào, đem một thực hộp sơn đen đặt xuống trước mặt Lâm Cẩm Dung, cười hì hì nói: “Tiểu thư ăn kẹo.” Tiếp theo lại hướng tới Lệ Chi, hỏi Quế Viên chạy đi đâu.

“Nàng thân thể không thoải mái, tiểu thư bảo nàng trước đi xuống nghỉ ngơi.” Lệ Chi trả lời cho có lệ nhìn vào hộp kia, thấy bên trong có ô mai đường, đậu phụ đường, mật đạn đạn, mứt táo, ngũ loại trái cây tẩm đường, liền cười nói: “Ai u, Miêu Nha, nhiều thứ ngon như vậy, là ai đưa cho người vậy?”

Miêu Nha cẩn thận nhìn Lâm Cẩm Dung, nói: “Là biểu thiếu gia thưởng cho ta. Kỳ thật, hần cũng khá tốt.....” Thấy Lâm Cẩm Dung nhướn lông mày, lập tức liền sửa lời: “Nga, là không quá tệ..... Hần nói cho Nhị ca ta một cái lưới bắt cá thật tốt..... Tiểu thư, người ném thử đi, thật sự rất ngon.” Vừa rồi nàng quay trở lại tây viện, lo lắng đề phòng đem lời Lâm Cẩm Dung nói cho Lục Giam nghe xong, cũng không thấy Lục Giam tức giận, ngược lại kêu Trường Thọ lấy trái cây cho nàng ăn, nhưng thật ra Trường Thọ lại hướng nàng trợn mắt, vẻ mặt chán ghét.

Lâm Cẩm Dung đứng dậy: “Các người ăn đi, ta hôm nay có chút mệt mỏi.”

Miêu Nha vội hỏi: “Tiểu thư, hay là sách này đưa ta cầm trả lại đi?”

Lâm Cẩm Dung không trả lời, dùng sức vén mạnh rèm lên. Thanh bố rèm bay lên trong không trung một đường vòng cung, giống như bàn đu dây đong đưa qua lại vài cái, mới dần dần dừng lại.

Đây là lần đầu tiên tiểu thư phát hỏa với mình, tuy rằng không nói gì, nhưng Miêu Nha vẫn cảm thấy thực ủy khuất, khổ sở nhìn Lệ Chi nói: “Lệ Chi tỷ tỷ.”

Lệ Chi than nhẹ một hơi, thấp giọng nói: “Nha đầu ngốc, chỉ có lưới bắt cá cùng một hòm trái cây tẩm đường đã thu mua được người rồi sao?” Lâm Cẩm Dung hận Lục Giam như vậy, người bên cạnh nàng lại liên tục phản chiến, đầu tiên là Quế Viên không biết xấu hổ — tuy rằng Lục Giam bảo là do Lâm Cẩm Dung nghịch ngợm, ọi người bậc thang leo xuống, nhưng tóm lại chân tướng chính là chân tướng, ngày sau Lâm Cẩm Dung thấy Lục Giam vô duyên vô cớ sẽ không thoải mái; Tiếp theo Miêu Nha dễ dàng đã bị thu mua, còn thay hần nói lời hay, Lâm Cẩm Dung không tức mới là lạ.

Miêu Nha ủy khuất đến cực điểm: “Ta đâu phải người như vậy? Núi vàng biển bạc cũng không thể so với đổi dãi của tiểu thư. Ta chỉ là, chỉ là cảm thấy, biểu thiếu gia thực không xấu. Tiểu thư lúc trước đối với hần như vậy, hần cũng không tức giận, tiểu thư làm rách sách, còn mắng hần, hần vẫn hòa nhã, ngược lại cho ta cùng ca ca thứ tốt, ta chỉ muốn tiểu thư biết, cùng người ta tức giận, khổ sở không phải là bản thân sao.....” Nói đến đây, nha đầu kia lúc trước vì Lục Giam bị rơi xuống sông, chẳng những không tìm huynh muội bọn họ gây phiền toái, ngược lại vẻ mặt ôn hoà cho bọn hần này nọ mà áy náy.

Nha đầu ngốc, vị “biểu thiếu gia “tốt” này tự làm rách sách, lúc trước biểu thiếu gia cũng từng dùng huynh muội bọn họ để uy hiếp tiểu thư. Miêu Nha thiên chân khả ái làm cho Lệ Chi không đành lòng nói cho nàng biết chân tướng, cười cầm một viên ô mai ngâm đường nhét vào miệng Miêu Nha, dỗ nàng nói: “Miêu Nha ngoan, tiểu thư hiểu được tâm của người, lúc này nàng chỉ là mệt mỏi mà thôi. Ăn đi, biểu thiếu gia lại muốn người làm cái gì, người cứ trực tiếp nói với hần, nói tiểu thư không thích là được.”

Miêu Nha nín khóc mỉm cười: “Đúng vậy, ta nghe lời tỷ.”

Thần tiên đánh nhau, cũng không phải là tai ương của tiểu quý sao? May mà hai vị chủ tử tâm địa không ngoan tuyệt, nếu là gặp phải Lâm Ngũ, Lục, , chỉ chút ủy khuất này thì tính là gì. Lệ Chi cười cười, lại đem quyển sách kia bao lại đưa cho Miêu Nha, nhỏ giọng nói: “Cầm đi, nói với biểu thiếu gia, tiểu thư sẽ không nghịch ngợm nữa. Nàng chỉ mạnh miệng mà thôi, kỳ thật trong lòng đã sớm hối hận, xấu hổ không dám đến.”

“Ân!” Miêu Nha hưng phấn ôm sách cùng thực hộp sơn đen nhảy dựng chạy đi ra ngoài. Lệ Chi nhẹ nhàng vén rèm lên nhìn, thấy Lâm Cẩm Dung nghiêng người nằm ở trên giường, đưa lưng về phía mình vẫn không nhúc nhích. Đột nhiên còn có chút muốn cười, tiểu thư đã lâu không bộc lộ tính trẻ con như vậy.

Miêu Nha một hơi chạy vội tới cửa tây viện, định chui đầu vào, nhưng có người đi ra néo bả vai nàng lôi kéo nàng lại, cười mắng: “Tiểu nha đầu, chạy loạn cái gì? Nửa điểm quy củ đều không có.” Chính là Cung ma ma.

“Ma ma.” Miêu Nha trừ bỏ nường ra sợ nhất chính là Cung ma ma lúc nào cũng giáng giải quy củ, cười gượng một tiếng, tròn mắt vừa chuyển định thấp người chui qua Cung ma ma.

Cung ma ma nhìn thấy rõ ràng, một tay kéo áo nàng, quát: “Làm gì vậy? Cầm trong tay thứ gì kia?”

Miêu Nha vội nói: “Là kẹo biếu thiếu gia thưởng nha!”

Cung ma ma cầm lấy bọc nhỏ kia, ánh mắt nhú lại: “Đây là cái gì?”

Miêu Nha chợt dạ chớp mắt đang suy nghĩ nên đối đáp thế nào, chỉ thấy Lục Giam từ bên trong đi ra cười nói: “Miêu Nha, tiểu thư các người xem xong rồi?” Sau đó hướng Cung ma ma duỗi tay, thoải mái nói: “Ma ma, đây là tàng thư của Chư tiên sinh, rất trân quý. Tứ muội muội tò mò, muốn mượn nhìn xem.”

Cung ma ma giãn mày, cười đưa sách cho Lục Giam, trầm mặc đánh giá Miêu Nha liếc mắt một cái, rồi hành lễ cáo lui.

Lục Giam nhìn lướt qua sách, hỏi Miêu Nha: “Thế nào?”

Miêu Nha vội nói: “Tiểu thư chúng ta về sau sẽ không nghịch ngợm nữa. Nàng chỉ mạnh miệng mà thôi, kỳ thật đã sớm hối hận, chính là ngượng ngùng không dám đến.”

Lục Giam hồi lâu mới vểnh vểnh khóe môi, tươi cười giống như vầng trăng ló ra khỏi đám mây: “Được, người nói với nàng, ta sẽ không chấp nhặt với nàng.”

Miêu Nha gật gật đầu, tò mò nói: “Biếu thiếu gia, người định giải quyết quyển sách này thế nào? Dùng kim khâu hay vá vá lại sao? Có cần ta giúp người không a?”

Lục Giam rốt cục nhin không được cười ha ha, nhưng cũng không đáp lời Miêu Nha, thẳng hướng bước vào trong phòng. Trường Thọ ở một bên khinh bỉ thấp giọng nói: “Nói người ngốc quả nhiên người thật ngốc, vậy mà người còn không phục! Dùng kim khâu và vá để vá sách? Đúng là chỉ có người ngớ ra, không phải vá sách mà vá vải bọc sách đi? Muốn biết không? Cầu ta đi?”

Miêu Nha giận dữ, lại mãnh liệt muốn biết sách sẽ được sửa lại thế nào, vì thế nhin cả giận: “Trường Thọ, cầu người nói cho ta biết được không?”

“Người hãy nghe cho kỹ.” Trường Thọ lỗ mũi hướng lên trời: “Nói cho người người cũng không hiểu, ngốc tử!”

Miêu Nha quai hàm bạnh ra, giơ hộp trong tay lên, hướng đầu Trường Thọ đập một cái, ô mai đường, đậu phụ đường, mật đạn đạn, nứt táo, rầm rầm rơi ra, đổ đầy người Trường Thọ.

Miêu Nha cười ha ha, nâng cằm nói: “Ngọt hay không ngọt a? Ta ăn vẫn còn lại chỗ này, thưởng cho người! Không cần cảm tạ.”

“Nha đầu chết tiệt kia! Người muốn chết!” Trường Thọ nhìn lên thân ảnh Lục Giam qua cửa sổ liếc mắt một cái, dè dặt cổ họng mắng một tiếng, lấy tay bắt Miêu Nha.

Miêu Nha sớm đã chạy ra sân viện, hướng hần nói: “Trường Thọ dài, mệnh đoán a.....”

Tên này của hần là lão thái gia cố ý ban cho, chính là một phần thưởng, ý tứ là Nhị thiếu gia trường mệnh trăm tuổi. Nha đầu chết tiệt kia sao có thể nói năng như vậy? Trường Thọ phẫn nộ, cũng bất chấp đang làm khách nhà người ta, cời hài ném về phía Miêu Nha, Miêu Nha linh hoạt né tránh, hài kia nện vào cánh cửa, thanh âm vang vang.

Miêu Nha bịt mũi nhặt lên, ha ha cười, cũng không thèm nhìn ném ra xa. Trường Thọ quát to một tiếng, đang chuẩn bị liều lĩnh tiến lên báo thù, chợt nghe Lục Giam ở trong phòng trầm giọng nói: “Trường Thọ, người vào đây.”

Trường Thọ bất đắc dĩ dừng bước, gắt gao trừng mắt nhìn Miêu Nha đắc ý chạy đi, hận đến mức nước mắt lưng tròng.

70. Chương 70: Người Tốt

Đào thị lời nói thâm thía giáo huấn trước mặt Lâm Cẩm Dung: “Con đã mười ba, hần mười sáu, tuổi dĩ nhiên không nhỏ, tuy nói là chí thân, nhưng cũng phải chú ý tị hiềm, những gì không nên hồ nháo thì đừng hồ nháo.....”

“Con nào có? Nếu không phải người bảo con đi thăm hân, con cũng đâu muốn đi.” Lâm Cẩm Dung trong lòng thầm hận, nàng khi nào thì cùng Lục Giam thân cận không e ngại chứ? Đào thị hôm qua còn gọi nàng tới thăm Lục Giam, lúc này lại nói như thế, là ai nói loạn vậy?

Đào thị không hờn giận chút nào nhìn nữ nhi: “Còn còn học cái lại sao? Ta hỏi con, vì sao bảo Quế Viên làm bản sách của hân? Lại còn làm rách sách của hân? May mắn hân là hài tử rộng lượng, chẳng những không tức giận, còn che chở con. Vốn không có gì, con lại bướng bỉnh, nếu rơi vào tai những người khác, không biết sẽ đem tiểu nữ nhi ra sao. Đến lúc đó con sẽ khổ sở.”

Hân là người rộng lượng, không hề tức giận, còn che chở nàng? Ngươi quân tử! Xem đi, tất cả mọi người thấy hân tốt, chỉ bằng vẻ ngoài đã có thể khiến Quế Viên phát nổ; Vừa mới hé miệng nói vài câu, lại khiến Lâm Thế Toàn đối với hân nhìn với cặp mắt khác xưa; Bỏ ra một cái lưới bắt cá cùng một hộp kẹo ngậm đường đã khiến cho Miêu Nha đáng thương hân; Hiện tại hân vu oan hãm hại nàng, Đào thị còn nói hân rộng lượng che chở nàng. Hân cũng thật thành công, vĩnh viễn đều thành công như vậy. Không thể trêu vào còn trốn tránh không được sao? Lâm Cẩm Dung khó thở cười, còn nghiêm túc trả lời Đào thị: “Nương giáo huấn phải, nữ nhi về sau sẽ không làm vậy nữa. Vì tội hiềm, về sau nữ nhi đều ở trong phòng mình dùng cơm, hân xuất môn rồi con mới ra ngoài.”

“Cũng không cần phải đến mức như vậy, con bớt bướng bỉnh là được, đại cô nương phải có tư thái của đại cô nương. Ta trở về sẽ vì Ngũ ca con làm mai, tận lực bồi tiếp con sau.” Đào thị nói nửa ngày, có chút mệt mỏi, liền vẫy tay bảo Lâm Cẩm Dung ra ngoài: “Đi thôi, Quế Viên ở lại.”

Quế Viên sợ hãi nhìn Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung không nhìn nàng, đi thẳng ra cửa. Đến bên ngoài, vừa vặn nhìn thấy Lâm Thế Toàn cùng chủ tử Lục Giam từ tây viện đi ra, bên cạnh còn có Thiết Nhị Ngưu, bên hông Thiết Nhị Ngưu treo lưới đánh cá cùng sọt đựng cá, cười hí tịt mịt, nhìn thấy nàng liền cười hí hí hướng nàng xoay người hành lễ: “Tiểu thư.”

Dựa vào cái gì mình mất nhiều khí lực mới đạt được hết thảy, Lục Giam chỉ một chốc đã đoạt đi hơn phân nửa? Lâm Cẩm Dung mặc dù về lý trí biết trong cảm nhận của đám người Lâm Thế Toàn, vị trí của Lục Giam không thể vượt qua nàng, nhưng trong lòng chung quy vẫn khó chịu, nghiêm mặt không thèm nhìn ai xoay người bước vào đông viện.

Lục Giam nhìn nàng liếc mắt một cái, quay đầu hỏi Lâm Thế Toàn: “Lâm Tam đệ, chúng ta hôm nay đi đến Thanh Lương tự xem cổ bia trước, sau đó lại đi ra sông bắt cá hoa đào, ta muốn tự mình thử xem.” Thanh âm so với ngày thường vô duyên vô cớ cao giọng hơn rất nhiều.

Quế Viên mặt sưng vù từ trong viện của Đào thị trở về liền lên cơn sốt, trong miệng càng không ngừng mê sảng: “Phu nhân ta không dám, tiểu thư cứu ta” rồi vừa khóc vừa gọi mẹ.

Lệ Chi tuy rằng ghét cay ghét đắng nàng tuổi còn nhỏ đã khinh bạc không tuân thủ quy củ, khiến Lâm Cẩm Dung mất mặt, nhưng nhớ tới tình nghĩa từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vì vậy vẫn tử tế chiều cố, sợ nàng bệnh nặng.

Lâm Cẩm Dung đã biết không phải do sự kiện vết son, Đào thị chỉ bảo Cung ma ma dùng sức tát Quế Viên vài cái, hỏi nàng về sau tiểu thư tái phạm, nàng còn muốn trợ Trụ vi ngược (giúp làm điều càn quấy), hay là phải ngăn cản? Quế Viên lập tức cam đoan thốt ra lời thề, rồi được thả về. Tình trạng này nhìn thì hung hiểm, bất quá là vì trong lòng nàng có quỷ, tự mình sợ hãi, biết dừng lại là tốt rồi. Bất quá lại nói tiếp, Quế Viên vụng về lại nhất gan sợ chết như thế, lúc trước sao có gan leo lên giường của chủ nhân đây? Là vì có người xúi giục nàng, hay là tin mình sẽ không tội gì nàng? Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Có Thủy lão tiên sinh ở đây nàng cũng không chết được. Nàng là đang chốt dạ.”

Lệ Chi nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, cúi hạ mi mắt.

Lâm Cẩm Dung hiểu được nàng suy nghĩ cái gì, đơn giản chính là vốn mình dung túng Quế Viên, giờ phút này lại vô tình như thế. Nhưng cũng không muốn giải thích điều gì, dán bên lỗ tai Quế Viên nói: “Người nếu không khỏe lên, phu nhân đuổi người ra làm việc ở ngoài sân. Muốn trở lại bên người ta trải qua cuộc sống thanh nhàn, sẽ rất khó khăn.”

Quả nhiên trông mắt dưới mí mắt của Quế Viên nhanh chóng vòng vo mấy cái, không tiếp tục mê sảng nữa, tiếp theo trong chốc lát, ngay cả cơn đập hô hấp cũng có vẻ bình ổn hơn rất nhiều.

Lâm Cẩn Dung đứng dậy, thấp giọng nói: “Lệ Chi, phàm là trong lòng nghĩ đến ta, ta cũng sẽ nghĩ đến nàng, trong lòng không có ta, ta cũng sẽ không nhớ nàng.”

Lệ Chi lập tức tha thứ nàng, giúp đỡ nàng ôn nhu nói: “Tiểu thư, nô tỳ đều biết, Quế Viên khiến người mất mặt. Giữ nàng lại dĩ nhiên sẽ làm cho người khó xử, người yên tâm, ngày sau nô tỳ sẽ trông chừng nàng cho kỹ.”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Người không cần trông chừng nàng. Đường chính là do mình chọn, muốn sống muốn chết, ai cũng không thể can thiệp.”

Ban đêm, Lâm Cẩn Dung nói được thì làm được, quả nhiên không đến phòng Đào thị dùng cơm chiều. Đào thị hiểu tính tình nàng, cũng không cùng nàng so đo, chỉ gọi người đưa đồ ăn đến. Lâm Cẩn Dung nhìn thấy đĩa cá hoa đào rán vàng thơm nức kia, nghĩ đến là người nào đó bắt được, vốn định gọi người mang đi ăn, nhưng nghĩ lại, hôm qua người nọ không biết xấu hổ ăn rất nhiều cá của nàng, còn không biết xấu hổ vu oan hãm hại nàng, sao nàng lại không ăn, lập tức oán hận ăn sạch sẽ.

Qua hai ngày, Lục Giam đã hồi phục hoàn toàn, cũng không đề cập đến chuyện trở về nhà của Chư tiên sinh, mà là hỏi Đào thị muốn một con ngựa, mỗi ngày đều đến chỗ Chư tiên sinh học tập, tan học lại trở về cùng Lâm Thế Toàn hoặc Thiết Nhị Ngưu du ngoạn. Tươi cười đúng là nhiều hơn, lượng cơm ăn cũng tốt hơn, liên tục nói Thiết Hộc tay nghề giỏi, thường xuyên thưởng tiền thưởng vật, kích thích Thiết Hộc xuất ra mọi chiêu thức, vắt hết óc ngày ngày nấu ăn đa dạng, hận không thể đem tất cả món ăn sơn dã thôn quê nấu lên cho hắn thưởng thức một lần.

Đồ ăn hương vị ngon cũng khiến Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung béo thêm một vòng, Lâm Cẩn Dung bộ ngực vốn bằng phẳng cũng bắt đầu phát triển, nội y dần dần chật hơn, tâm tình cũng xảy ra biến hóa.

Nàng đầu tiên là tận lực tránh gặp mặt Lục Giam, sau đó lại coi hắn như không khí, dù sao gặp mặt coi như không quen biết, Miêu Nha nói cũng đúng, cùng người ta tức giận bất quá là chính mình khổ sở mà thôi, cần gì phải vậy? Đào thị trách nàng xử sự khó coi, nàng thập phần nghiêm túc nói: “Nữ nhi đã lớn, phải đoan trang nhàn tĩnh.”

Đào thị cũng không còn cách nào, chỉ đành tùy ý nàng.

Vì thế ngày trôi qua như cũ, Lâm Cẩn Dung trừ bỏ tìm cơ hội nhảy qua tường đến con sông bên trong ngọn núi phía sau chơi ra, thì ngày ngày vẫn đi Thanh Lương tự thấp hương bái Phật tụng kinh và tập bơi. Đảo mắt qua hơn tháng, hoa đào hoa lê trên núi dần dần tàn lụi, nhiệt độ không khí càng ngày càng cao, Lâm Cẩn Dung bơi một vòng liền nóng nực không chịu nổi, vội lên ghế nằm thở.

Thể lực của Miêu Nha so với nàng tốt hơn, bơi hai vòng mới dừng lại, ghé vào bên chân nàng thần bí hề hề nói: “Tiểu thư, người biết không, biểu thiếu gia theo ca ca ta học bơi nha.”

Lâm Cẩn Dung kinh hãi, lập tức ngồi dậy: “Thật sự?”

Miêu Nha thập phần bất mãn: “Đương nhiên là thật. Chẳng lẽ ta lừa tiểu thư à? Bọn họ mỗi ngày ngay tại chỗ lần trước rơi xuống tập bơi. So với chúng ta thật đúng là vui hơn nhiều.”

“Người phải biết chừng mực, có thể có chỗ tập bơi như thế này đã là ân huệ của Bồ Tát rồi.” Lâm Cẩn Dung điểm một cái vào đầu Miêu Nha, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, hừ hừ, hắn nghĩ đến hắn là cái gì nha? Cái gì cũng đều muốn học?

Miêu Nha thấy nàng đột nhiên trầm mặc, tròn mắt nhìn chăm chăm không chớp, nhẹ nhàng đẩy đẩy nàng: “Tiểu thư, người nghĩ cái gì vậy?”

Lâm Cẩn Dung quay đầu nhìn Miêu Nha thân thiết cười: “Miêu Nha, có chuyện ta không nói với người, người có biết biểu thiếu gia vì sao ở lại chỗ này không đi không?”

Miêu Nha chắc chắn nói: “Đương nhiên biết a, hắn cùng Chư tiên sinh học hành thôi. Mỗi lần muốn dự một cuộc thi, chỗ của Chư tiên sinh luôn có rất nhiều người đến học.”

“Sai! Đây chỉ là một nguyên nhân thôi.” Lâm Cẩn Dung bám vào bên tai nàng thấp giọng nói: “Nguyên nhân chủ yếu là, cô cô của ta quá lợi hại. Có một năm, một gia phó của hắn nhịn không được vì hắn cầu xin, dẫn hắn ra ngoài chơi một chuyến, trở về bị cô cô ta đánh bán sống bán chết. Ta vì sao lại tới nơi này?”

Vì sao lại hận hấn như vậy? Cũng là bởi vì cô cô của ta. Nàng nếu biết Nhị ca người dạy hấn bơi lội, lại có nương ta che chở, không thể không đánh đòn.....”

“A?!” Miêu Nha hoảng sợ: “Cô phu nhân hung dữ như vậy sao?”

“Không tin người có thể đi hỏi thăm. Người không thấy biểu thiếu gia lần trước về nhà, sắc mặt âm trầm vài ngày mới đỡ hơn sao?” Lâm Cẩm Dung không nhìn ánh mắt không đồng tình của Lệ Chi, thực khẳng định gật đầu: “Người bảo Nhị ca của người cẩn thận một chút. Bị đánh là việc nhỏ, chỉ sợ sau lưng bị ám toán.”

Miêu Nha ngồi suy nghĩ hồi lâu, rốt cục hạ quyết tâm: “Ta sẽ bảo Nhị ca đem mấy thứ biểu thiếu gia tặng trả lại. Tuy rằng rất muốn giúp biểu thiếu gia, nhưng Cô phu nhân thật sự rất hung dữ, chúng ta không thể trêu vào.....”

Lâm Cẩm Dung nói: “Hắn tặng cho Nhị ca người cái gì, ta sai người làm cho Nhị ca người một phần là được.”

“Kỳ thật cũng không phải thứ gì đáng giá, chính là Nhị ca ta lại thích, không có dịp dùng, cha ta và nương luyện tiệc mua cho hắn.” Miêu Nha ôm Lâm Cẩm Dung, cảm động nói: “Tiểu thư, người thật sự là người tốt.”

“Ha ha.....” Lâm Cẩm Dung hai mắt nhìn trời, sờ sờ đầu: “Quá nóng nực, dọn dẹp một chút, trở về thôi.”

Miêu Nha sau khi trở về chuyện thứ nhất chính là đi tìm Thiết Nhị Ngưu.

Lục Giam chủ tớ hai người về mặt đầy mồ hôi, vừa trở về, chỉ thấy Thiết Nhị Ngưu cầm một đồng lớn đứng ở cửa, đỏ mặt không dám nhìn hấn, lắp bắp nói cũng nói không rõ. Tuy rằng sau đó Thiết Nhị Ngưu vẫn đỏ mặt cầm thứ này về, nhưng Lục Giam đến giờ Ngọ hôm sau cũng không thấy bước ra cửa, tây viện im lặng giống như không có ai ở đó.

Lâm Cẩm Dung quyết định đến dùng cơm chiều, thừa dịp Đào thị chưa ngồi vào bàn, nàng cười tủm tỉm nhìn Lục Giam màu da trở nên râm nắng đang trầm mặc nói: “Nhị biểu ca, buổi chiều hôm nay sao không thấy huynh ra ngoài du ngoạn, nung đúc tình cảm sâu đậm?”

Nàng vốn tưởng rằng Lục Giam sẽ trầm mặc không nói, ai ngờ Lục Giam chỉ trầm mặc một lát liền nâng mắt lên nhìn nàng nói: “Bị chó cắn, tâm tình không tốt.”

“Khụ!” Lâm Thế Toàn thấy trong mắt Lâm Cẩm Dung lộ ra sát khí, nhanh ho khan một tiếng: “Lục Nhị ca, huynh có nghe nói không? Bắt đầu từ mùa xuân năm nay, sẽ mua bạc nộp cống. Bên ngoài hiện tại đều nháo loạn, bất quá chỉ trong hai ngày, giá trị bạc đã tăng lên từ 280 văn tiền tới 900 văn tiền, xem ra sẽ còn tăng nữa, bạc tăng lên như vậy thật không may.”

“Thật sự?” Lâm Cẩm Dung kích động nắm chặt hai tay, thậm chí đã quên chính mình mới bị Lục Giam mắng, vui mừng không biết nên làm thế nào mới tốt. Thấy Lục Giam cùng Lâm Thế Toàn đều kỳ quái nhìn mình, cơm cũng không ăn, vui vẻ trở về phòng, chui vào giường, nằm tính tính toán toán.

71. Chương 71: Không Nể Mặt

Lại qua mấy ngày, giá bạc thế nhưng tăng tới 1012 văn tiền, các cửa hàng vàng bạc còn cung không đủ cầu, đều bán hết, có rất nhiều nhà phú quý nhân cơ hội này cầm bạc lưu trữ buôn bán được lời một phen. Đào thị biết được, có chút hối hận lúc trước không nghe lời khuyên của Lâm Cẩm Dung: “Sớm biết như thế, nên lưu lại mới tốt. Lưu lại, dù không tăng thì bán cũng không chịu thiệt a? Ta lúc ấy đã nghĩ thế nào vậy?” Lại trách Lâm Tam gia: “Có điều kẻ vô liêm sỉ kia lại e ngại ta, làm hại ta không thể không quan tâm mọi nơi, khiến ta không thể suy nghĩ kỹ càng!” Lâm Cẩm Dung thấy nàng ảo não phát điên, giận chó đánh mèo, không khỏi âm thầm buồn cười: “Con nói như thế nào các người cũng không nghe.....”

Đào thị trong lòng khó chịu, lại hướng Lâm Cẩm Dung dỗi nước lã: “Tuy nói con đã đoán trúng vàng bạc muốn tăng giá, nhưng con xem con mua đất bị nhiễm phèn, không phải nói sẽ thành ruộng tốt sao? Ta nghe A Toàn nói, trong vòng 3 năm cũng sẽ không có động tĩnh gì! Mặc dù đã đổi một người ham thích việc đồng áng đến, cũng khẳng định phải dẫn nước từ sông lớn về!”

Lâm Cẩm Dung vốn định nói cho nàng biết, ruộng tốt thật sự sẽ thành, nhưng suy nghĩ lại, mua bạc nộp cống dĩ nhiên đã bị mình nói trúng, hơn nữa chuyện về đất bị nhiễm phen, người khác không sinh nghi cũng khó, vẫn nên làm việc cho ổn thỏa một chút. Vì vậy chỉ cười cười: “Đã nói qua là luyện tập, ta cũng không phải thần tài cái thể, sao có thể mọi chuyện đều đoán đúng? Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng, cứ giữ lại rồi sẽ thành ruộng tốt.”

“Cũng đúng, mua cũng đã mua rồi, dù sao cũng không tốn bao nhiêu tiền, cứ giữ lại đó xem sao.” Đào thị thở dài, lại bắt đầu phát điên: “Ta lúc ấy sao lại hồ đồ như vậy? Nhiều vàng bạc như vậy, nếu dựa theo giá trị hiện tại, có thể mua trọn cho con một bộ gia cụ làm bằng gỗ tử đàn rồi.”

Lâm Cẩm Dung tâm đột nhiên mềm nhũn, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Đào thị, tựa đầu chôn vào trong lòng nàng, thấp giọng nói: “Nương, ta chỉ muốn người cùng tỷ tỷ, đệ đệ tốt, cái khác ta không cần, tiền vĩnh viễn chỉ là vật ngoài thân, nhiều thì dùng nhiều, ít thì dùng ít, lần này bỏ qua cơ hội, còn có lần sau.”

Đào thị sưng mắt một lát, đột nhiên cười, ôm Lâm Cẩm Dung hướng đám người Cung ma ma nói: “Xem này, nói vậy làm cho ta..... Ai.....” Nói xong khước mắt đã ướt ướt, lẩm bẩm: “A Dung, nương không thẹn vì đã sinh dưỡng ra con.”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu hướng nàng cười: “Nương không kiếm được tiền, giận quá nên khóc chẳng?”

“Nha đầu này!” Đào thị tức giận hướng mông Lâm Cẩm Dung vỗ một cái, Lâm Cẩm Dung khoa trương kêu lên. Đang trong lúc náo nhiệt, chợt nghe Hạ Diệp ở bên ngoài nói: “Phu nhân, Cô phu nhân cho người tới đón biểu thiếu gia, đang chờ dập đầu vấn an người.”

Lục Giam không phải nói còn muốn ở chỗ này thêm một tháng sao? Tại sao lúc này Lục gia đã phái người tới đón? Đào thị ngẩn ra, buông Lâm Cẩm Dung, đứng dậy ngồi thẳng, vuốt lại tóc mai, nói: “Tiến vào.”

Rèm cửa được vén lên, người bước vào là Phương ma ma, tâm phúc của Lâm Ngọc Trân.

Phương ma ma cùng độ tuổi với Hoàng di nương, lại bởi vì làm quản sự ma ma, nên có vẻ già dặn hơn. Thân mặc một kiện vải trù màu lam nửa mới nửa cũ cùng màu với đế hài, váy dài màu xanh, châu sai chói lọi, nhìn qua so với Hoàng di nương già hơn mấy tuổi.

Lâm Cẩm Dung liếc Phương ma ma một cái liền cúi mắt. Nàng kiếp trước cùng Phương ma ma đã giao tế vô số lần, biết được bản tính người này – luôn theo sát Lâm Ngọc Trân, có thể rõ ràng sinh động đem ý chỉ Lâm Ngọc Trân phó thác ỉn làm, lại có thể dựa vào khuôn mặt tươi cười cùng tướng mạo giả khởi không biết, tận lực biểu lộ bản thân là người truyền lời, thân là nô tài bất đắc dĩ, tận lực giảm bớt ác cảm của người khác đối với nàng. Nghiêm khắc mà nói, không phải người đại gian đại ác, nhưng cũng không phải người có thể phó thác tín nhiệm. Cho nên, Lâm Cẩm Dung đối với Phương ma ma không có cảm tình, nhưng cũng không đau hận.

Phương ma ma vẻ mặt tươi cười hành lễ vấn an Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung, hai tay dâng lên lễ tráp sơn đen, nói: “Phu nhân nhà ta lúc trước cũng không biết được thôn trang của Cữu phu nhân ở ngay gần đây, chỉ biết Nhị thiếu gia vẫn ở tại nhà của Chư tiên sinh. Hôm qua mới biết Nhị thiếu gia không hiểu chuyện, lại phiền toái Cữu phu nhân lâu như vậy, trong lòng thật sự băn khoăn. Người bảo lão nô đưa tạ lễ này đến, cảm tạ Cữu phu nhân chiếu cố Nhị thiếu gia đã lâu.” Nói tới đây, nàng thoáng dừng một chút, dò xét biểu tình của Đào thị nói: “Mắt thấy sắp đến kỳ thi, phu nhân sợ Nhị thiếu gia ham vui chơi mà bỏ bê việc học, bảo lão nô tới đón hần trở về, trước đưa đi Thái Minh phủ để thích ứng.”

Nói như vậy Lục Giam ở nơi này, dĩ nhiên là không hề cho Lâm Ngọc Trân biết? Không hiểu chuyện? Phiền toái nàng hồi lâu? Bỏ bê việc học hành? Có ý tứ gì a?! Đào thị nhất thời tức giận, cũng không sai người tiếp nhận lễ tráp kia, cười lạnh nói: “Cô phu nhân khách khí, cảm tạ cái gì a? Nếu không phải tiểu tử nhà ta gặp phải lúc Lục Giam rơi xuống sông, hảo tâm cứu lên, ta còn không biết chủ tớ bọn họ lại tới học ở nhà Chư tiên sinh. Ta cũng không dám lưu hần ở đây, tiếc rằng hần bị cảm phong hàn, ta làm cữu mẫu nếu không quan tâm, người khác lại nói ta nhẫn tâm.....”

Nhị thiếu gia bị rơi xuống sông? Nhị thiếu gia là người ít nói, chưa bao giờ thích nhiều lời cũng đành thôi, tại sao Trường Thọ này cũng không đề cập đến nửa chữ? Phương ma ma nhất thời kinh hãi, ngay cả giả bộ khờ khạo cũng quên mất.

Đào thị dò xét của thần sắc của nàng, càng thêm khẳng định Lục Giam chưa hề nói gì với Lâm Ngọc Trân, mẫu tử đã đến tình trạng này, thật sự là buồn cười vô cùng. Vốn định thêm một câu “Lục Giam nếu có chuyện không hay gì xảy ra, chỉ sợ phu nhân nhà ngươi lại khóc nháo không buông tha ta, nói ta hại nàng tuyệt hậu.” Nhưng lời đến bên miệng, cũng không chán ghét hài tử Lục Giam này, cần gì phải rửa hân, vì vậy cứng rắn ném một câu: “Cũng không phải ta mạnh mẽ giữ hân ở lại, muốn đón về thì đón về đi, thu dọn này nọ. Chỗ của ta cũng không phải là khách điểm! Người khác nghe thấy còn không cười chết mất!”

Hảo tâm chăm sóc thân thích, lại nhận được kết cục như vậy, dù là ai cũng đều không thoải mái, huống chi là Đào thị trong mắt không thể chịu nổi một hạt cát nhỏ. Phương ma ma mặc dù cảm thấy Đào thị nói chuyện khó nghe, không nể mặt, nhưng cũng tự biết đuối lý, chỉ cười ngây ngô: “Cữu phu nhân nói giỡn. Phu nhân chúng ta thật sự cảm tạ Cữu phu nhân, nàng vốn định tự mình đến, nể hà trong nhà có việc, vì vậy không tới được.....”

“Phương ma ma, thực không cần cảm tạ, nương và ta đều tin làm việc thiện tất có thiện báo, không cần nói là thân thích nhà mình, chính là a miêu a cầu cùng kẻ ăn mày bị bệnh nếu đứng trước cửa nhà ta, ít nhất cũng đưa ột chén cơm.” Lâm Cẩm Dung lạnh lùng nói thêm một câu, nàng sớm biết Lâm Ngọc Trân sẽ có phản ứng gì, đơn giản chính là nghĩ Lục Giam là bảo vật, phàm là các cô nương đều đánh nhau vỡ đầu, vất óc tìm mưu kế muốn gả cho hân; Hay là, Lục Giam nếu lần này khảo thí không tốt tuyệt đối sẽ không tha cho bất cứ ai có liên quan.

Phương ma ma kinh ngạc đánh giá Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung mặc một kiện vải lụa mềm sắc vàng nhạt, váy dài xanh biếc thêu hoa sơn chi, dưới chân đi giày thêu đỏ nhũ bạc, sắc mặt trong trắng lộ hồng, khoe môi mang theo ý cười, một đôi mi cong dài, ánh mắt sáng trong suốt, nửa điểm khiếp đảm đều không có, nếu có chỉ là trêu chọc cùng cười nhạo.

Bộ dạng này của Lâm Tứ tiểu thư, so sánh với nửa năm trước quả thực là thoát thai hoá cốt, khó trách Hoàng di nương nói nàng lợi hại. Phương ma ma thầm khen một tiếng, lại có chút nín thở, tiểu cô nương, miệng lưỡi lại sắc sảo như vậy? Bất quá rốt cuộc có thể cùng phu nhân báo cáo kết quả, tiểu thư nhà người ta cũng không coi trọng Nhị thiếu gia, bằng không sao có thể nói chuyện không chút kiêng nể như vậy? Nghĩ đến này, Phương ma ma cũng không nhiều lời, cười ngây ngô đem lễ tráp đặt lên bàn trà.

Xuân Nha ở cửa thông truyền: “Phu nhân, biểu thiếu gia đến.”

Lục Giam đi vào, thản nhiên liếc Phương ma ma một cái, hướng Đào thị tươi cười, hành lễ vấn an: “Cữu mẫu, được người chiếu cố hồi lâu, gây cho người không ít phiền toái. Ngoại chất giờ phải cáo từ, không biết cữu mẫu có gì muốn phân phó hay không?”

“Thi cử cho tốt, không lại có người trách ta trì hoãn việc học hành của ngươi.” Đào thị tức giận hướng hân phất phát tay.

“Vâng.” Lục Giam cúi hạ lông mi trầm mặc một lát, nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung không nhìn hân, chỉ vào lễ tráp kia nói: “Phương ma ma, thứ này cầm về đi.”

Phương ma ma xấu hổ nói: “Tứ tiểu thư, đừng khó xử lão nô.....”

Lâm Cẩm Dung không nghe chỉ nhìn nàng cười: “Ma ma nên lập tức trở về đi thôi? Sợ trì hoãn các người sẽ không kịp trở về dùng cơm.” Lập tức phân phó Lệ Chi: “Giúp Phương ma ma cầm thứ này đặt vào xe ngựa.”

Phương ma ma hé ra mặt đỏ bừng, việc đắc tội với người khác nàng cũng không muốn làm, nhưng nàng không làm thì ai sẽ làm đây? Đang nghĩ muốn nói vài câu mềm mỏng để xoa dịu không khí, Lục Giam đã quay đầu bước ra bên ngoài: “Đi thôi.”

Phương ma ma đành cười ngây ngô thi lễ, chạy nhanh đuổi theo. Lệ Chi theo sát sau đó, ôm lễ tráp, chỉ huy người đem lễ vật Phương ma ma mang đến hết thả đặt vào xe ngựa của Lục gia, rồi trở về phòng. Xe ngựa khởi động, không ai ra tiễn đưa. Chỉ có huynh muội Miêu Nha cùng Thiết Nhị Ngưu đứng dưới gốc cổ thụ nhìn theo. Thiết Nhị Ngưu vài lần muốn tiến lên cùng Lục Giam chào hỏi, nhưng nhìn thấy Trường Thọ sắc mặt trắng bệch, rõ ràng sợ hãi đến cực điểm, cuối cùng vẫn không dám.

Lúc này Đào thị cùng Lâm Ngọc Trân xem như xé rách da mặt.

Đào thị vẻ mặt sinh hồn dỗi, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng không cam lòng, Lâm Cẩm Dung cười nói: “Nương, con lúc ấy đã khuyên người, đã nói không thể trêu chọc, người còn không tin.”

Đào thị cả giận: “Ta có ý tốt lại bị cho là lòng lang dạ thú! Về sau người nhà hấn có bệnh chết ở trước mặt ta, khóc cầu ta, ta cũng không thêm liếc mắt một cái.”

Cung ma ma khuyên nhủ: “Phu nhân, đây là nàng không nói đạo lý, người cần gì phải chấp nhặt với nàng ta? Truyền ra ngoài người ta sẽ nói nàng không ghi nhớ ân tình, cần gì phải tức tối a?”

“Đúng vậy, đáng giận sao? Đừng lãng phí tinh thần. Về sau không cùng người nhà hấn giao tiếp là được!” Lâm Cẩm Dung cười hì hì: “Ta sai người quét tước tây viện một lúc, để xua đuổi xui xẻo!”

Đào thị buồn bực mấy ngày nay, được Đào gia ở Thanh Châu gửi thư tới, biết được vàng bạc của mình mặc dù chưa từng bán với giá cao, nhưng cũng bán được với giá không thấp — lúc trước nàng thầm nghĩ một nén vàng chỉ đổi được nhiều lắm là thêm 50 văn tiền, được 850 văn tiền cũng đã thực vừa lòng, nhưng Đào Thuấn Khâm giúp nàng đổi được 900 văn tiền, đã là vượt qua mong muốn của nàng, sao không cao hứng đây?

Lâm Cẩm Dung càng cao hứng, nàng cũng nhận được thư của Đào Phượng Đường, Đào Phượng Đường là người thủ tín, thật sự đem vàng của nàng đổi thành bạc, giữ lại gần đây mới bán ra, tính toán một lúc, một nén bạc của nàng bán được 1020 văn tiền! Nàng bắt đầu tưởng niệm đến hơn một ngàn khoảnh đất bị nhiễm phen ở phía tây thành Bình Châu. Trước mắt nàng mặc dù không có tài lực kia, khẩu vị cũng không lớn như vậy

72. Chương 72: Cơ Hội

Đảo mắt hoa thạch lựu nở rộ, xen lẫn trong lá xanh, một mảnh đỏ bùng.

Thủy lão tiên sinh kết luận bệnh của Đào thị đã hoàn toàn khỏi hẳn, Đào thị lập tức sai người định ngày, truyền tin trở về báo Lâm Cẩm Âm thu dọn phòng ở, chỉ chờ ngày tốt sẽ xuất hành. Cùng lúc đó, Đào gia gửi xe ngựa chứa các thứ mà Đào thị nhờ mua như vật liệu gỗ, da lông, hương liệu, được Đào Thuấn Khâm tự mình áp tải đưa đến Bình châu, cũng không đến thẳng Lâm gia, mà tìm một kho chứa, rồi đến thôn trang gặp Đào thị.

Cách xa nửa năm, Lâm Cẩm Dung được gặp cữu phụ nên cực kỳ hưng phấn. Đào Thuấn Khâm nhìn thấy nàng cao thêm nửa cái đầu cùng Đào thị sắc mặt hồng nhuận, tâm tình cũng vô cùng tốt, vừa đến nơi liền cố ý chạy tới tạ Thủy lão tiên sinh.

Trên bàn cơm, Đào thị lải nhải lắm bầm đem việc Lâm Cẩm Dung mua đất bị nhiễm phen nói cho Đào Thuấn Khâm nghe, Đào Thuấn Khâm kinh ngạc nhìn Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung vội hướng hấn lấy lòng cười, vì thế hai cữu chất đều rất ấn ý không ở trước mặt Đào thị nhắc tới số vàng bạc kia. Sau khi ăn xong, Đào Thuấn Khâm hỏi Lâm Cẩm Dung: “Có muốn cùng cữu phụ đi dạo một chút không?”

Lâm Cẩm Dung hiểu được cữu phụ có chuyện muốn nói với nàng, không muốn người khác để ý. Lập tức kêu Quế Viên lấy đầu lập đội vào, đi theo Đào Thuấn Khâm ra sau cửa hồng, hướng về phía bờ ruộng.

Lúc này tá điền đã trở về nhà, khắp nơi tĩnh lặng, mây bay đầy trời, lá mạ xanh mượt đón gió phấp phới, hết thấy yên tĩnh mà tốt đẹp. Hai cữu chất một trước một sau thành thói dạo bộ chừng một chén trà nhỏ, Đào Thuấn Khâm dừng chân, dỗi mắt nhìn ra xa: “Vẫn là ở nông thôn bảo dưỡng thân thể thật tốt. Con cao thêm, nương con cũng khỏe hơn, ta thật cao hứng.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đúng vậy. Nhưng trên thực tế đều là nhờ phúc của cữu phụ. Phúc khí lớn nhất trong cuộc đời của nương là có ca ca và tẩu tẩu như cữu phụ và cữu mẫu vậy.”

Đào Thuấn Khâm lắc đầu cười khê: “Sai rồi, A Dung. Ta không thể theo nàng cả đời, phúc khí của nàng phụ thuộc vào các con.” Hấn ngoái đầu nhìn lại Lâm Cẩm Dung, tìm tòi nghiên cứu nói: “Tiền của con, ta đã sai người mang đến, con tính xử lý như thế nào? Còn muốn đổi bạc chờ đến mùa thu kiếm tiền không?”

Lâm Cẩn Dung nghiêm túc nói: “Không, hiện tại giá bạc đã hạ xuống, nghe nói đã có người hướng kinh thành tích trữ bạc, chờ đến thuế nộp vụ mùa thu lại kiếm tiền, mọi người đều làm vậy, cả số bạc lớn mới có thể kiếm được nhiều. Cửu phụ có thể thực hiện sinh ý này, tiền của con quá ít, không thích hợp.”

“Nga?” Đào Thuần Khâm nhăn nhó nhìn lên, thực cảm thấy hứng thú nói: “Vậy con tính làm sao bây giờ? Con cảm thấy tiền này thích hợp để làm cái gì?” Từ chuyện mua bạc nộp cống đến đất bị nhiễm phèn, hẳn đối với ngoại chắt nữ càng thêm hứng thú. Hẳn là người đọc sách, nhưng cũng là người làm ăn, hẳn hiểu được một đạo lý, mặc dù là ngẫu nhiên, cũng phải có quyết tâm bắt lấy ngẫu nhiên; Mặc dù là hải tử ý nghĩ kỳ lạ, nhưng hải tử này cũng phải có năng lực cùng tự tin thực hiện giấc mộng.

Nàng là một nữ nhân, lại là một tiểu hải tử, các nam nhân có lẽ sẽ khen ngợi nàng lương thiện hào phóng, quản gia giỏi giang, cũng không tùy tiện hỏi của suy nghĩ cùng ý kiến của nàng về chuyện sinh ý. Giả thiết nàng có thể được Đào Thuần Khâm tín nhiệm cùng giúp đỡ, về sau muốn làm cái gì cũng sẽ dễ thành công hơn. Lâm Cẩn Dung thấy cơ hội lần này thật hiếm có, trầm tư hồi lâu mới thận trọng nói: “Con muốn làm rất nhiều việc, nhưng số tiền này không lớn, nếu làm con cũng không còn thừa lại bao nhiêu. Chỉ có thể làm điều đơn giản nhất, tỷ như....”

Đào Thuần Khâm chú ý tới sự khẩn trương cẩn thận của nàng, liền trêu chọc nói: “Tỷ như phiến đất bị nhiễm phèn không ai muốn, không đáng giá kia?”

Lâm Cẩn Dung mím môi cười, gương mặt nghiêm túc nhìn Đào Thuần Khâm: “Cửu phụ đừng chê cười con. Con muốn mua nhiều phiến đất bị nhiễm phèn hơn. Con nghe các ca ca nói, nay bên trên coi trọng thủy lợi tưới tiêu, tinh dưỡng dân sinh, nếu địa phương khác có thể có ruộng tốt, ai có thể dám chắc Bình châu cùng Thanh châu sẽ không được? Nếu chúng ta không có sông lớn để dẫn nước thì cũng đừng nói tới, nhưng rõ ràng chúng ta cách Chữ giang không xa. Giống như việc buôn bán, ai cũng không dám cam đoan sẽ kiếm được tiền, có những thời điểm thâm hụt tiền, nhưng cũng không thể bởi vì sợ thâm hụt tiền, mà ngừng việc buôn bán. Nếu mua đất bị nhiễm phèn cũng không tốn nhiều tiền, vì sao không thử xem?”

Đào Thuần Khâm nghiêm túc nghe xong, khẳng định nói: “Con nói rất đúng. A Dung tuy là nữ hải tử, nhưng có ý tưởng hơn rất nhiều nam nhi. Cửu phụ thực thích.”

Lâm Cẩn Dung khó có lúc được Đào Thuần Khâm khẳng định, trong lòng âm thầm vui mừng, đang muốn đem chuyện đã tính toán hồi lâu nói ra, để mưu cầu được Đào Thuần Khâm ủng hộ, lại nghe Đào Thuần Khâm nói: “Ta thừa nhận con rất thông minh, nhưng thật sự đáng tiếc, con là nữ hải tử. Nếu con là nam hải tử, ta sẽ đem hết toàn lực hướng dẫn con.”

Như bị một chậu nước lạnh hắt vào người, lâm Lâm Cẩn Dung cười thảm: “Cửu phụ, con là nữ hải tử thì có lỗi sao?”

Đào Thuần Khâm ôn hòa nhìn nàng: “Thiên địa sinh vạn vật, vạn vật sinh âm dương. Con là nữ hải tử, không hề có lỗi. Nhưng trong mắt người đời, nam nữ khác biệt, chức trách không giống nhau. Nam nhân nuôi sống gia đình, kiến công lập nghiệp, tung hoành khắp thiên hạ mới là điều đúng đắn, nữ tử nên tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, giúp chồng dạy con mới là bổn phận. Con biết được nhiều thứ, quá mạnh mẽ, ngược lại sẽ hại con.”

“Sao có thể như vậy?” Lâm Cẩn Dung xoang mũi chua xót, thấp giọng nói: “Cửu phụ, mọi người đều nói kĩ năng không áp thân (có nhiều kỹ năng cũng không sợ là gánh nặng, mang ý nghĩa động viên), dựa vào người khác không bằng dựa vào bản thân mình, con muốn học thêm chút bản lĩnh, muốn kiếm tiền, giúp mẫu thân phân ưu, không muốn bản thân bị người khác lừa gạt cũng không biết, không muốn mình dựa vào người khác kiếm cơm ăn sao lại sai trái?”

Đào Thuần Khâm thở dài, xoa xoa búi tóc của nàng, thấp giọng nói: “Không phải sai, là thể đạo như thế. Con không thể xuất đầu lộ diện, con không thể độc lập chống đỡ xây dựng một phần gia nghiệp, trên đời này có rất nhiều nơi, nữ tử nửa bước cũng khó đi.”

Lâm Cẩn Dung hít sâu một hơi, đỏ hồng mặt nói: “Con biết! Con biết có những nam nhân uất ức không dễ dàng tha thứ nữ tử mạnh mẽ tài giỏi hơn hẳn! Con muốn kiếm tiền thì làm sao? Con không muốn nhận bố thí của người khác, xem sắc mặt của người khác mà trải qua cả một đời thì làm sao?” Trước mặt Đào Thuần Khâm mặt, nàng lần đầu tiên nói lên tiếng lòng của mình.

Đào Thuần Khâm giật mình, sau một lát lại cười ha ha.

Lâm Cẩn Dung cắn môi ủy khuất nhìn Đào Thuần Khâm: “Cửu phụ là người đầu tiên nghe con nói lời này, con nghĩ người không có suy nghĩ cổ hủ mới nói ra, ai ngờ người lại chê cười con như vậy.”

Đào Thuần Khâm rút cục thu liễm tươi cười, vươn tay vỗ vai Lâm Cẩn Dung nói: “Được, có chí khí! Cái khác cửu phụ không thể giúp con, nhưng vẫn có thể giúp con mua phiến đất bị nhiễm phen. Đợi đến khi đất bị nhiễm phen của con đều thành ruộng tốt, con chỉ cần chăm sóc nó kỹ là tốt rồi, không cần nhìn sắc mặt người khác!”

Cách nói này vẫn là đổi ảm sắc thuốc mà không đổi thuốc, Lâm Cẩn Dung nín thở nói: “Chỉ cần cửu phụ hỗ trợ ra mặt mua giúp con là được, không cần người bỏ tiền, con sẽ dùng tiền của mình, không đủ con sẽ tự nghĩ cách. Đương nhiên, nếu cửu phụ nguyện ý hoặc là khuyên nường con mua một ít cũng rất tốt.” Nàng sao cam tâm khư khư giữ hết mấy mảnh đất bị nhiễm phen kia? Nàng rõ ràng còn biết rất nhiều chuyện, có rất nhiều cơ hội để kiếm tiền.

Đào Thuần Khâm từ chối cho ý kiến, nâng bước tiếp tục đi về phía trước: “Đi thôi, cùng ta đến Thanh Lương tự, ta muốn kiểm tra một chút tiền của ta có được sử dụng đúng chỗ hay không.”

Lời này ý chỉ vấn đề chấm dứt tại đây. Lâm Cẩn Dung cũng không nhắc lại, chỉ nói chút việc thú vị ở nông thôn cho Đào Thuần Khâm nghe.

Từ Thanh Lương tự trở về, sắc trời đã tối đen, Lâm Cẩn Dung phân phó Lệ Chi: “Đi nói với Tam thiếu gia, bảo hắn sáng ngày mai đừng vội ra ngoài, ta có việc muốn tìm hắn.”

Sáng sớm hôm sau trời vẫn còn mờ mịt, Lâm Cẩn Dung đã tỉnh dậy, chuẩn bị trà bánh chờ Lâm Thế Toàn.

Lâm Thế Toàn chậm chạp chưa tới, ngược lại chỗ đại môn đột nhiên náo nhiệt. Miêu Nha chạy tới nói: “Tiểu thư, Lâm Xương gia Đại thiếu phu nhân đến, nói là muốn đón Lưu tiểu thư về. Tam thiếu gia ngăn cản ở đại môn, không để nàng tiến vào.”

Lâm Cẩn Dung đứng dậy đi ra ngoài, thấy Lâm Thế Toàn đứng ở cạnh cửa, cầm trong tay một đòn gánh, hung hăng ngăn trở trước cửa, cũng không nói nhiều, quyết không để Mã thị tiến vào.

Tiểu Bao Tử đứng ở một bên xem náo nhiệt, Mã thị gắt gao nắm lấy đòn gánh, dùng sức kéo đẩy, la lớn: “Tiểu thúc, trưởng tẩu như mẹ, sao người có thể đối đãi như vậy? Ta muốn gặp Tam thẩm nương! Tam thẩm nương biết thi thư lễ nghĩa, tuyệt đối sẽ không đáp ứng kẻ không hiểu quy củ như người!”

Lâm Thế Toàn hé ra mặt đỏ bừng, cắn răng cùng tẩu tử kéo qua kéo lại, không nhượng bộ. Hắn tuy rằng khỏe mạnh, nhưng vẫn là thiếu niên, Mã thị ngày thường vốn cao lớn, lại liều mạng giống như không muốn sống, trong khoảng thời gian ngắn hai người kéo qua đẩy lại, quả thực khó phân cao thấp. Người ở thôn trang đều hướng về Lâm Thế Toàn, cũng không hỗ trợ, chỉ có thể khuyên nhủ: “Có chuyện từ từ nói, như vậy rất khó coi.”

Mã thị quát: “Các người thấy rồi đó, kẻ tàn nhẫn này, ta hảo tâm tới đón tiểu cô về, hắn ngay cả trưởng tẩu cũng không tiếp đón, lại muốn đánh nhau với ta!”

Lâm Cẩn Dung đi ra phía trước cười nói: “Đại tẩu thực sớm.”

Mã thị thấy nàng, vội thu hồi tay, đứng yên, xoa xoa thái dương, vẻ mặt tươi cười nói: “Tứ muội muội, ta nghe nói các người sắp đi, cố ý đến tiễn đưa.”

“Thỉnh.” Lâm Cẩn Dung hướng Lâm Thế Toàn ra hiệu, nhỏ giọng nói: “Tam ca, nháo loạn như vậy rất khó coi, để nàng tiến vào rồi nói sau.”

Lâm Thế Toàn do dự một lát, rồi thu hồi đòn gánh.

Mã thị đắc ý hướng hắn liếc mắt một cái, sửa sang lại quần áo, đi nhanh vào, Thiết Hòe liền hướng bọn hạ nhân đang xem náo nhiệt vùng tay lên: “Nên làm gì thì làm đi, đứng ở đây làm gì?” Mọi người lập tức giải tán.

Mã thị đứng ở viện nhìn nhìn, kiên định nâng bước đi vào chính viện, Lâm Cẩn Dung vừa nhắc cầm, Lệ Chi liền ngoài cười nhưng trong không cười tiến lên ngăn cản, nói: “Đại thiếu phu nhân, thật sự là xin lỗi, phu

nhân chúng ta còn chưa dậy, làm phiền người đợi một chút. Mời đến bên này dùng trà.” Cũng không quản Mã thị có vẻ mặt gì, liền dắt nàng đi sang phòng bên cạnh.

Lâm Thế Toàn mặt trắng bệch đi tới, cúi đầu nói: “Tứ muội muội, ta lại khiến muội cùng thăm thêm phiền toái. Không biết nàng nghe ai nói gì, đột nhiên muốn đón Lưu Nhi về.”

“Huynh không cần tự trách, cũng đừng lo lắng. Chuyện này lúc trước là tổ phụ đã cho phép, ai cũng không thể xen vào. Nhưng thật ra huynh...” Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Tam ca, huynh định thế nào? Thật sự muốn ở lại nhà ta cả đời làm quản sự sao?”

73. Chương 73: Bạc Lạnh

Lâm Thế Toàn trầm mặc một lát, giương mắt nhìn Lâm Cẩm Dung nói: “Tứ muội muội cảm thấy ta có thể làm gì? Công danh vô duyên với ta, việc buôn bán thì không có tiền vốn.” Hắn dừng một chút, tăng thêm ngữ khí: “Nếu ta chỉ có một mình một người, tất nhiên bước nào hay bước nấy, bản thân cũng sẽ không chết đói. Nhưng Lưu Nhi thì phải làm sao bây giờ?” Hiếm có là tuổi hắn chưa lớn, gặp phải sự tình này, trong mắt tuy có phần nộ nhưng cũng có chút không cam lòng.

Lâm Cẩm Dung thấy rõ, thấp giọng nói: “Đây đều là vấn đề có thể giải quyết, không phải việc khó. Quan trọng là Tam ca muốn trở thành người như thế nào?”

Lâm Thế Toàn nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Không thẹn với lòng, cơm no áo ấm, được người tôn kính.”

Thật may, nguyện vọng này dễ dàng thực hiện. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở hắt ra: “Đây là nguyện vọng đơn giản, ngày sau tất nhiên có thể thực hiện. Chúng ta trước gặp nương của ta.”

Lâm Thế Toàn bị nàng hỏi không đầu không đuôi, có chút không hiểu, nhưng rút cuộc trong lòng ưu phiền, cũng cúi đầu đi theo.

Vào chính viện, Đào thị đang phân phó Cung ma ma: “Người tự mình đi một chuyến, cần phải mời Lâm Xương gia đến. Người hỏi hắn, lâu như vậy cũng chưa đến thăm, đột nhiên để nữ nhân sáng tinh mơ đến trước cửa nhà chúng ta làm âm ỉ, là có ý gì?! Hắn không nể mặt ta, ta cũng không nể mặt hắn!”

Lâm Thế Toàn tiến lên vái chào, thấp giọng nói: “Thẩm, huynh muội chúng ta khiến người thêm phiền toái. Nhưng ta còn muốn cầu thẩm, cầu người giúp ta qua cửa ải khó khăn này.”

Đào thị sắp được về nhà gặp nhi tử và nữ nhi, lại buồn bán có lời, còn được gặp mặt huynh trưởng, tâm tình vô cùng tốt, cũng không bởi vậy mà tức giận, ha ha cười: “A Toàn đừng lo lắng, nếu lúc trước ta muốn quản chuyện này, tất nhiên sẽ xen vào đến cùng.”

Lâm Thế Toàn muốn nói thêm gì, nhưng lại cảm thấy nói cái gì cũng không thỏa đáng, đành ngậm miệng, trầm mặc nhìn sần gổ dưới chân.

Ngồi được một lúc, chợt nghe phòng bên cạnh một trận ồn ào, Mã thị cao giọng nói: “Các người vì sao ngăn cản không cho ta gặp Tam thẩm nương? Tam thẩm nương, là ta a, ta là Đại chất tức của người a.”

Danh xưng Đại chất tức này thực có thứ tự..... Lâm Thế Toàn nhất thời mặt nóng như lửa, xấu hổ đứng lên: “Ta đi nhìn xem.....”

Đào thị khê cười một tiếng: “Không cần, Hạ Diệp, người mời Đại thiếu phu nhân vào.”

Chỉ chớp lát, Mã thị tiến vào, ánh mắt trước tiên liếc qua Lâm Thế Toàn, sau khi cùng Đào thị hành lễ vãn an, nói thẳng: “Tam thẩm nương, chất tức hôm nay tới vì hai việc, thứ nhất là nghe nói người cùng Tứ muội muội sắp trở về Lâm gia, vội tới tiên đưa, thứ hai là cảm tạ người đã chiếu cố A Toàn cùng Lưu Nhi lâu như vậy, ta tới đón bọn họ trở về.”

Đào thị lạnh nhạt cười: “Người là tẩu tử của Thế Toàn cùng Lưu Nhi?”

Mã thị ngẩn ra, lập tức nói: “Đúng vậy, là ta. Lần trước người cùng Tứ muội muội qua nhà chúng ta đã gặp qua. Ta còn pha trà cho Tứ muội muội, nâng đỡ người, người đã quên sao?”

Đào thị nở nụ cười một tiếng không nói chuyện.

Hạ Diệp ở một bên cười nói: “Đại thiếu phu nhân, kỳ thật không thể trách phu nhân chúng ta, chủ yếu là nửa năm qua cũng không gặp mặt, trong khoảng thời gian ngắn không thể nhớ nổi.”

Mã thị cũng không có nửa điểm xấu hổ, nói: “Tam thẩm nương phú quý, không biết chỗ khó xử của nhà nghèo. Chúng ta ngày thường bận rộn sinh kế đi sớm về muộn, làm sao có thời gian rảnh đến bái phỏng nhà này nhà kia? Đã nhiều ngày nay, trong nhà có người bị bệnh, tốn công chiếu cố, nếu không phải vì nhớ ra nên tiễn người, đón tiểu thúc cùng tiểu cô trở về, ta cũng không rảnh đến đây.” Lập tức giương mắt nhìn Lâm Thế Toàn: “Tiểu thúc, người tức giận cái gì, hơn nửa năm qua cũng nên tiêu tan đi, cùng tẩu trở về thôi. Tuy rằng chúng ta nuôi không nổi nhũ mẫu, nhưng người cũng đừng sợ tiểu cô bị đói. Ngày hôm trước công công cố ý mua hai con dê để nuôi nàng. Tiểu Bao Tử có thể chiếu cố chất nhi của người cùng nàng.”

Lâm Cẩm Dung nghe lời này của Mã thị dù thế nào cũng đều cảm thấy không đúng, báo trước không nuôi nổi nhũ mẫu, dùng dê để thay thế thì cũng đành thôi, nhưng Tiểu Bao Tử khờ khạo si ngốc này, thấy trái cây mất sáng lên không còn nhớ gì cả, chắc cũng chưa tròn chín tuổi, gầy như khúc củi có thể đồng thời chiếu cố hai tiểu hài tử sao? Kỳ thật Mã thị là muốn nói, người không sợ Lưu Nhi chịu khổ người cứ trở lại đây! Đừng trách ta không nhắc nhở người!

Lâm Thế Toàn tất nhiên cũng nghe ra ý tứ trong đó, chịu đựng tức giận đồng cứng nói: “Không đi.”

Mã thị “Chặc” một tiếng, nói: “Tiểu thúc, người đừng không hiểu chuyện, tuy rằng người không quay lại, bên ngoài người ta nói thật khó nghe, nhưng phụ thân vẫn nhớ các người. Trong nhà tuy nghèo, nhưng người cũng không thể ở nhà người khác cả đời, sẽ có một ngày phải trở về nhà. Người dù tức giận, cũng không thể không để ý cốt nhục thân tình, phá hủy thanh danh của phụ thân. Đối với người cùng tiểu cô thì đâu có lợi gì?”

Thật sự khinh người quá đáng, Lâm Thế Toàn rốt cuộc không nhịn được, đứng dậy cắn răng trừng Mã thị: “Các người không phải là sợ ta trở về sao? Ta nói cho người, có trở thành kẻ ăn mày xin bố thí ta cũng không trở về, chết cũng chết ở bên ngoài! Cút đi! Đừng ở chỗ này khiến ta mất mặt xấu hổ!”

“Ai, ai..... Tiểu thúc, nhìn xem người nói cái gì vậy? Ta khi nào thì nói không cần người trở về? Nhìn xem, rơi vào tai người bên ngoài lại nói ta không chịu nuôi dưỡng các người.” Mã thị hé ra miệng rộng khoa trương đến cực điểm, xương gò má cao dưới nắng sớm lóe ra ánh sáng nhạt, nàng quay đầu lại nhìn Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung, cao giọng nói: “Tam thẩm nương, Tứ muội muội, các người xem, ta thật oan khuất mà..... Quả thực không còn biết tìm lời nào để nói! Cũng may có các người làm chứng, bằng không ta oan uổng đến chết mất! Điều nói ta không dung bọn họ, ta có ý tốt tới đón, vậy mà bị đối xử như vậy!”

Thật sự không quy củ, không kiến thức, tâm địa đen tối gì đó, không thể so sánh với Lâm Xương Đại phu nhân đã mất. Đào thị vô hạn hèn mọn quét Mã thị liếc mắt một cái, nhún mày nói: “Chất tức thanh âm nhỏ lại một chút, ta bị người nói làm cho đầu đau ong ong. Ai, cũng là bà bà người nói chuyện dễ nghe, vừa mềm mại lại nhu thuận, biết lễ nghĩa, đáng tiếc nàng đi sớm, bằng không cũng có thể dạy cho người chút quy củ cùng cách đối nhân xử thế.”

Mã thị rút cục gương mặt hơi run rẩy, lộ ra một tia đỏ ửng, vẫn kiên định ưỡn ngực, nói: “Tam thẩm nương, ta là người thô tục, vốn không biết mấy thứ này.” Nàng chỉ biết là, mình phải cố gắng chiếm thêm một phần gia sản, lưu lại cho nhi tử. Vốn đang yên đang lành, không để tâm đến là được, nhưng lão nhân lại cố kỵ thanh danh, chạy đi mua dê về! Sao chối kia đón trở về còn có thể dễ dàng thoát khỏi được sao? Không bằng liều mạng không biết xấu hổ lần này, buộc Đào thị làm người tốt đến cùng.

Đào thị cười lạnh một tiếng: “Đã như thế, vậy người sẽ không xứng cùng ta nói chuyện. Trên người còn có công công, cũng không phải phiên người làm chủ!”

Mã thị hít mạnh một hơi, sinh sôi nuốt xuống tức giận, cố gắng nở nụ cười: “Thẩm có điều không biết, chính là công công để ta tới đón bọn họ về. Tiểu thúc, người có trở về hay không? Đừng để về sau lại hối hận.”

Lâm Thế Toàn rút trâm gỗ trên đầu xuống, mạnh mẽ bẻ gãy trâm gỗ thành hia nửa, hung hăng ném vào Mã thị, giọng căm hận nói: “Hối hận sẽ như cây trâm này!”

Mã thị bị ném vào người, cũng không tức giận, ngược lại có chút vui mừng: “Được, được, chính người nói đó nha, cũng không phải là ta bức người. Không tôn kính trưởng bối, rồi người sẽ hối hận.” Lập tức hướng

Đào thị thi lễ, nói: “Tam thẩm nương thấy ta không thuận mắt, ta cũng không muốn làm Tam thẩm nương khó chịu.”

Mã thị mới quay người lại, liền nhìn thấy Cung ma ma đứng ở đình viện vui sướng khi người gặp họa nhìn nàng, bên cạnh là Lâm Xương lão gia đứng thở hồng hộc, vẻ mặt giận dữ.

Mã thị âm thầm lấp bắp kinh hãi, sao nhanh như vậy đã tới rồi? Trên mặt lại tươi cười, nói: “Công công, sao người lại tới đây?”

Lâm Xương gia tức giận đến cả người phát run, nhắc quả trượng hướng nàng hung hăng ném tới: “Ngu xuẩn! Độc phụ! Không quy củ, không kiến thức! Còn không nhanh nhận lỗi trước Tam thẩm nương?”

Mã thị không dám né tránh, bị ném trúng vào người, quay đầu lại hướng Đào thị dập đầu nhận sai: “Tam thẩm nương, là lỗi của ta, người đại nhân đại lượng, chớ chấp nhặt!”

Lâm Xương gia áy náy hướng Đào thị chấp tay: “Tam đệ muội, thật sự là xin lỗi, khiến người chê cười.”

Trưởng tử trưởng tức mưu tính gia sản, muốn bức bách ấu đệ ấu muội, làm phụ mẫu không biết thì thôi không nói, nhưng đã biết được chân tướng, phụ mẫu đau lòng hài tử chuyện thứ nhất nên làm không phải là dễ dàng tiểu nhi tử bị thương tổn hay sao? Nhưng biểu hiện của Lâm Xương gia, sợ nhất vẫn là đắc tội với mình, đắc tội Lâm gia, về sau không còn chỗ dựa.

Vốn là cốt nhục chí thân, lại bạc lạnh đến vậy..... Đào thị châm chọc cười: “Ta là trưởng bối, tất nhiên sẽ không so đo với nàng. Đại bá muốn giáo huấn tiểu bối, cứ mang về mà giáo huấn, ở đây làm vậy thật khó coi. A Toàn cùng Lưu Nhi nói sẽ không trở về, người cũng đừng khó xử bọn họ. Ta mệt mỏi, các người xin cứ tự nhiên.” Nói xong quả thực đứng dậy đi vào.

Lâm Xương lão gia há có thể không nhận ra Đào thị ghét cay ghét đắng, trầm mặc, nhìn về phía Lâm Thế Toàn: “Tam Lang, ta là thật tình muốn đón các con trở về. Ta đã mua hai con dê, đủ để nuôi Lưu Nhi.”

Lâm Thế Toàn im lặng cúi mắt không nói một câu.

Lâm Xương lão gia lại đứng trong chốc lát, cúi đầu thở dài, xoay người bước ra bên ngoài. Mã thị thấy thế, vội bảo Tiểu Bao Tử đuổi kịp, nhanh chóng quay về.

Trong phòng đột nhiên trở nên im lặng, Lâm Cẩm Dung lo lắng nhìn Lâm Thế Toàn vẫn ngồi đó không nhúc nhích, khuyên nhủ: “Tam ca, người đừng để ở trong lòng. Kỳ thật, tộc bá vẫn quan tâm huynh cùng Lưu Nhi.”

Cung ma ma cũng trầm nghĩ: “Đúng vậy, lão nô tài đi ra ngoài chưa được bao xa liền gặp Lâm Xương lão gia, sáng sớm hần phát hiện tẩu tử người không có ở đó, liền vội vàng tới đây. Chính là đến chậm mất một bước.”

Lâm Thế Toàn bỗng nhiên nhếch môi: “Không cần khuyên ta, trong lòng ta đều hiểu được. Ai biết có phải là diễn trò cho các người xem hay không? Bọn họ được như ý nguyện, ta cũng vậy.” Lập tức đứng dậy chậm rãi đi ra bên ngoài.

Lâm Cẩm Dung vội đuổi theo: “Tam ca, Tam ca.....”

“Muội không cần khuyên ta.” Lâm Thế Toàn quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Chuyện đầu tiên hần làm, không phải lo lắng ta bị ủy khuất, mà là sợ đắc tội với Tam thẩm nương, sẽ nói mấy lời khó nghe với lão thái gia, từ nay về sau bọn họ không còn chỗ dựa. Hần nói thật tình muốn đón chúng ta trở về, nhưng cũng không đưa mắt nhìn Lưu Nhi một cái.”

Hần dù biểu hiện kịch liệt kiên quyết, kỳ thật vẫn muốn được trở về nhà của mình, nhưng hôm nay chỉ sợ đã hoàn toàn bị thương tổn, Lâm Cẩm Dung không biết nên khuyên nhủ Lâm Thế Toàn mới tốt, dù thế nào cũng thấy hần vô lực tái nhợt.

Lâm Thế Toàn nhìn nàng mỉm cười: “Tam muội muội, muội có thể không rõ nguyên nhân. Ta nói uội nghe. Ở trong mắt hần, nuôi Lưu Nhi chỉ tốn tiền, hần từ đầu tới cuối cũng không muốn, tất nhiên không coi nàng là nữ nhi, chết sống cũng không muốn có liên quan, vì vậy mới có thể không thèm liếc mắt nhìn một cái; Ta với hần thì sao, sớm chiều ở chung mười mấy năm, hần có lẽ cũng muốn ta trở về, nhưng hần cảm

thấy ta đã dựa vào đại thụ như nhà muối, ngày sau tất nhiên áo cơm không lo, cần gì phải tranh đoạt với ca ca phần gia sản ít ỏi đáng thương kia? Cho nên,” Lâm Thế Toàn một chữ lại một chữ nói: “Về sau ta cũng không cần hẳn.”

74. Chương 74: Trở Về

“Có hỏi rõ ràng Tam thiếu gia đã đi đâu không?” Lâm Cẩm Dung sau khi ngủ trưa dậy chuyện thứ nhất chính là hỏi thăm Lâm Thế Toàn đi đâu. Lúc trước Lâm Thế Toàn trong lòng khổ sở, nói là muốn ra ngoài một chút, nàng cũng không đi theo.

“Đi làm việc.” Lệ Chi tràn đầy bội phục: “Vốn nghĩ đến hẳn sẽ trốn ở đâu đó khổ sở, ai ngờ lại đi làm việc. Mọi người hỏi hẳn, hẳn cũng không nói gì.”

Lâm Cẩm Dung chống cằm suy nghĩ một lát, ra lệnh Lệ Chi cùng Quế Viên đem trà cụ chuẩn bị tốt, đến tây viện tìm Đào Thuần Khâm.

Đào Thuần Khâm đang đọc sách, thấy Lâm Cẩm Dung đi vào, đặt xuống hỏi: “Quyển sách này là của ai vậy?”

Lâm Cẩm Dung đi qua nhìn vào, là một quyển [tề dân muôn thuật]. Nhân tiện nói: “Chắc là của tộc huynh.” Lại nhìn thêm, thấy trên trang giấy có một hàng chữ nhỏ, nét bút quen thuộc, rõ ràng là chữ của Lục Giam, không khỏi âm thầm cười lạnh một tiếng, hỏi: “Cữu phụ từ đâu tìm được nó?”

Đào Thuần Khâm chỉ tháp ngời: “Ở trong góc tìm được. Tộc huynh này của con chữ viết thật đẹp.”

“Cữu phụ, con pha trà cho người uống, được chứ?” Lâm Cẩm Dung vô tình chuyển chủ đề, đứng dậy rửa tay dâng hương nấu nước trà, đợi đến khi trong chén nổi bọt mơ hồ hình chữ thọ, liền trong suốt dâng lên: “Cữu phụ trường mệnh trăm tuổi.”

Tài nghệ thật khá. Đào Thuần Khâm mỉm cười tiếp nhận, ngửi hương trà rồi ném thử, khen ngợi: “Thật ngon. Con thực sự có vài phần bản lĩnh.”

“Con thối sáo cũng hay hơn lúc trước, khi nào đó sẽ thối cho người nghe?” Lâm Cẩm Dung da mặt dày tự khen ngợi bản thân hai câu, rồi đi vào chính đề: “Cữu phụ, sắp tới là sinh nhật cữu mẫu, người tính làm sao bây giờ?”

Đào Thuần Khâm nhíu mày: “Con có chủ ý gì?”

Lâm Cẩm Dung ngồi xuống bên cạnh hẳn: “Con sẽ thuê một bình phòng nhỏ đặt ở đầu giường, gồm một trăm chữ phúc, tính tặng cữu mẫu làm lễ vật. Người thấy thế nào?”

“Tốt lắm a. Chữ là do con thuê?” Đào Thuần Khâm cơ hồ có thể đoán được nàng kế tiếp muốn nói gì, trong lòng âm thầm buồn cười, lại có vài phần vui mừng. Xem ra để Đào thị đến thôn trang dưỡng bệnh là việc thật đúng đắn, nhìn xem hài tử này, hoạt bát lên rất nhiều.

“Đương nhiên là con a, tuy rằng không phải rất đẹp, nhưng từng đường kim mũi chỉ đều là tâm ý của con.” Lâm Cẩm Dung thấy Đào Thuần Khâm lộ ra thần sắc vừa lòng, nói tiếp: “Năm nay để con đến Thanh châu mừng thọ cữu mẫu đi, được không? Con không thích ở trong nhà.”

Không phải yêu cầu bất thường gì, Đào Thuần Khâm trong lòng đã chấp nhận, nhưng vẫn cố ý trêu Lâm Cẩm Dung: “Tỷ tỷ con mười sáu tháng chạp sẽ cùng Đại biểu ca của con thành thân, mẫu thân lo việc không xong, chỉ sợ không rảnh mang con đi thôi.”

Lâm Cẩm Dung đã sớm tính toán thỏa đáng: “Đồ cưới của tỷ tỷ đã sớm được chuẩn bị chu đáo. Mẫu thân trước đó vài ngày còn nhắc con, nói muốn đến dự sinh thân của cữu mẫu để Thất đệ quen thuộc một chút. Con cũng đã nhiều năm không đến đó, cữu phụ không muốn thành toàn cho chúng ta sao?”

Nói đến mức này, Đào Thuần Khâm cũng không muốn trêu đùa nàng nữa: “Ta tất nhiên là thích các con đến chơi rồi, nhưng còn phải xem tổ phụ tổ mẫu có đồng ý hay không đã.”

“Mẫu thân nhiều năm chưa từng trở về nhà, chỉ cần lý do chính đáng sẽ không bị cự tuyệt.” Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu nhìn Đào Thuần Khâm: “Cửu phụ, cửu phụ có biết tộc huynh Lâm Thế Toàn kia của con không? Hẳn thực thông minh, có thể chịu khổ, có cá tính, người có thể thuận tiện hướng dẫn hẳn một chút được không? Tỷ như thời điểm đi mua đất bị nhiễm phèn, để hẳn đi theo người, học hỏi cách đàm luận, nên giao dịch như thế nào. Được không?”

Nàng không có cách nào, hôm qua sau khi cùng Đào Thuần Khâm nói chuyện, nàng càng thêm khắc sâu sự bất công mà thế đạo dành cho nữ tử. Cho dù là Đào Thuần Khâm, cũng cho rằng nàng không cần thiết hiểu biết nhiều chuyện, chỉ cần chuẩn bị đủ đồ cưới cho nàng là được rồi, nàng có năng lực quản gia cũng đã đủ. Bọn họ có thể cho nàng tự do cùng bảo đảm, có điều chỉ trong một phạm vi hạn hẹp mà thôi, nàng muốn đạt được mục đích, phải có đường đi lối tắt khác.

Nàng bức thiết cần một người ở bên ngoài giúp nàng quản sự, người này phải phụ thuộc vào nàng, cũng không thể là gia phó, dù sao có những trường hợp họ không thể ứng phó. Nàng không có cơ hội tiếp xúc với đại quản sự có năng lực bên ngoài, cũng không có biện pháp khống chế những người đó trong tay, nàng chỉ có thể tập trung vào Lâm Thế Toàn, nàng cảm thấy hẳn mặc dù ngây ngô không có kinh nghiệm, nhưng có thể chịu khổ, kiên định thông minh, nhân phẩm cũng tốt. Nàng cũng không biết lựa chọn này có đúng hay không, nhưng nàng không có con đường khác để đi, nàng chỉ có thể thử một lần.

“Được, tiểu tử này nhìn cũng không tệ lắm.” Đào Thuần Khâm căn bản không ý thức được điều này đối với Lâm Cẩm Dung có ý nghĩa gì, chỉ cho rằng đây là ngoại chất nữ lương thiện mà thôi, bất quá nhắc tay chỉ lao giúp nàng vui vẻ, tiếp tục lại lật giở quyển sách kia nói: “Lại pha thêm cho cửu phụ một chén trà nữa đi. Chữ viết của Lâm Thế Toàn thật đẹp.....”

Lâm Cẩm Dung đun nước, khuấy trà, gương mặt dần dần phủ mờ trong hơi nước. Năm đó, nàng vô cùng muốn đến Thanh châu, giống như phát điên muốn thoát khỏi Lâm gia ngọt ngào khiến người ta hít thở không thông, nhưng nàng căn bản không dám đưa ra yêu cầu này, bởi vì nàng nghĩ, lấy tính tình của Đào thị ở Lâm gia, nàng cho dù đưa ra yêu cầu cũng bất quá là khó xử Đào Thuần Khâm, khiến người khác cự tuyệt nàng, cười nhạo nàng mà thôi. Nhưng hiện tại, nàng không nghĩ như vậy, chuyện nhà mình cũng không dám mở miệng tranh thủ, ai sẽ đem nàng để ở trong lòng đây?

Lâm Thế Toàn một thân đầy mồ hôi, mệt mỏi trở về phòng mình trong ánh tịch dương, tùy tay múc một gáo nước giếng đổ xuống đầu. Nước giếng lạnh lẽo khiến da thịt, thần kinh trên cơ thể hẳn đều run rẩy co rút, cũng làm cho cảm xúc của hắn bình tĩnh hơn rất nhiều, hẳn kinh ngạc nhìn giọt nước đọng trên lông mi nhẹ nhàng thổi một hơi.

Vừa rồi lời Lâm Cẩm Dung còn quanh quẩn bên tai hắn: “Ta cần người giúp ta một việc, ta không cần hẳn làm tận thiện tận mỹ (hoàn mỹ tốt đẹp), chỉ cần hẳn tận chức tận trách (hoàn thành chức trách). Nếu có một ngày hẳn không muốn giúp ta nữa, ta hy vọng vẫn có thể giữ quan hệ tốt. Về việc sau này, hẳn nhất định áo cơm không lo, nhưng được người tôn kính hay không, còn phải dựa vào chính hẳn. Nhưng ta nghĩ, hẳn chỉ cần làm việc không thẹn với lương tâm, được người khác tôn kính là chuyện dễ như trở bàn tay. Tam ca, không biết huynh có nguyện ý thử một lần không?”

Hắn đương nhiên nguyện ý thử một lần. Tuy rằng hẳn thực hoài nghi, vị tộc muội nhỏ tuổi này sao có thể giúp hẳn cơm no áo ấm, nhưng hẳn xác thực không còn cơ hội nào tốt hơn thế — Lâm Cẩm Dung nói đúng, hẳn không cam lòng thủ thức cả đời, không cam lòng làm quản sự cho người ta cả đời. Hẳn muốn được thể nhân tôn kính, muốn dựa vào sức lực bản thân che chở Lưu Nhi, không để người khác dẫm nát trên đầu bọn họ, muốn như thế nào liền như thế ấy.

Nếu thua bất quá là hẳn lại lần nữa trở về làm quản sự mà thôi, cũng không thể chết đói. Có cơ hội so với không có vẫn tốt hơn. Phải biết rằng, thứ mà người với hai bàn tay trắng không hề thiếu chính là thời gian.

“Không muốn sống sót như cẩu nuôi trong nhà, mà là giống như sói hoang tìm cách sinh tồn.” Lâm Thế Toàn nhìn chằm chằm ánh tịch dương màu đỏ tươi, hàm răng trắng tinh lóe hồng quang. Ngày hôm nay, hẳn cơ hồ mất đi mọi thứ, nhưng cũng chiếm được mọi thứ. Rất nhiều năm sau, khi Lâm Thế Toàn nhớ tới ngày kịch tính này, vẫn không nhận được cảm khái.

Ba ngày sau.

Lâm Tam lão gia cùng Lâm Diệc Chi sáng sớm đã đến đón Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung trở về nhà, Lâm Cẩn Dung lưu luyến không rời từ biệt đám người Miêu Nha, đi về Bình châu. Khi đi qua phiến đất bị nhiễm phèn kia, nàng qua khe hở cửa rèm xe ẩn tình nhìn nó, cảm giác vượt địa khế so với việc chân chính nhìn thấy mảnh đất này hoàn toàn không giống nhau, nàng có chút an tâm, lại có chút hưng phấn. Nàng giống như đã nhìn thấy nước sông nước mưa theo kênh mương tràn về, bao phủ phiến đất này, lưu lại bùn đất nhẵn mịn, trên bùn đất lại trồng lúa mạch xanh tươi sum xuê, đợi đến thời điểm lúa mạch chín, những người đi qua nơi này ánh mắt sẽ bị phiến đất vàng óng ánh kia thu hút.

Lâm Cẩn Dung vỗ về má bởi vì vui mừng mà hơi hơi nóng lên, cúi đầu mím môi nở nụ cười.

Đào thị chú ý tới vẻ mặt nữ nhi, hưng phấn mà nói: “A Dung, được về nhà có phải rất cao hứng hay không? Ta cũng thật cao hứng. Nơi này tuy rằng u tĩnh nghỉ dưỡng rất tốt, nhưng thật ra quá mức tịch mịch.” Nửa năm bảo dưỡng chẳng những thân thể nàng khỏe mạnh hơn, mà tính tình nàng cũng nhu hòa không ít. Nàng xoa xoa tay, khẩn cấp muốn trở về.

“Vâng.” Lâm Cẩn Dung dễ dàng nhìn thấu ánh sáng trong mắt Đào thị, cũng không muốn phá hỏng hưng trí của nàng.

Xe ngựa từ cửa hông của Lâm gia đi vào, đi đến nhị môn mới ngừng lại. Lâm Cẩn Âm nắm tay Lâm Thận Chi, vẻ mặt mỉm cười đi lên đón, tự tay vén rèm xe: “Nương, Tứ muội muội, một đường mạnh khỏe chứ?” Trong giọng nói kích động cùng vui mừng dù thế nào cũng không thể che giấu.

“Tốt, đều rất tốt. Tiểu lão Thất cao to lên a, có nhớ nương hay không?” Đào thị kích động nhéo hai má phần nộn béo trắng của Lâm Thận Chi, được trưởng nữ nâng đỡ bước xuống xe, thần nhiên liếc mắt nhìn Hoàng di nương tiến đến hành lễ vấn an, kiều ngạo mà nâng cằm, vũng vàng hướng phía sau nói: “A Dung, mau bước xuống.”

“Ân.” Lâm Cẩn Dung theo sát sau đó xuống xe, híp lại mắt đánh giá Lâm phủ. Đang lúc buổi trưa, ánh nắng chói chang xuyên thấu qua cổ thụ trăm năm bao trùm phía trên Lâm phủ, chiếu lên mái hiên, đầu tường những điểm loang lổ, gió thổi qua, gióng nhau toàn bộ tòa nhà đều lung lay theo.

Nàng mím môi cười, nhìn về phía Hoàng di nương đứng một bên đang trông mong nhìn nàng, ôn nhu nói: “Di nương đã lâu không gặp?”

Hoàng di nương chạy nhanh tới, thân thiết nói: “Tứ tiểu thư, người cùng phu nhân rốt cục đã trở lại, nô tỳ trong lòng thật sự là vui mừng a.”

Vui mừng? Vui mừng là vì tiền đi? Lâm Cẩn Dung nhìn thoáng qua Đào thị đằng trước, cười nói: “Di nương nhớ ta sao?”

Hoàng di nương ánh mắt chớp chớp, thanh thúy nói: “Thật sự là nhớ. Nghe nói Cửu lão gia tới rồi, sao không thấy?”

“Cửu phụ cùng phụ thân ở bên ngoài viện.” Lâm Cẩn Dung cũng không trêu đùa nàng, rõ ràng nói: “Ta hôm nay muốn thu xếp các thứ, còn đến thỉnh an các vị trưởng bối, sợ là không có thời gian rảnh rỗi. Di nương nếu không vội, không ngại ngày mai sau giờ nghỉ trưa thì tới đây, chúng ta quyết toán sổ sách.”

“Không vội không vội.” Trên mặt Hoàng di nương có chút thần nhiên sảo ý cùng hồi hận: “Nghe nói hiện giờ giá bạc tăng nhanh.....”

Lâm Cẩn Dung dừng bước, lạnh lùng liếc nàng một cái: “Đúng vậy, tăng lên đúng là không ít, phu nhân hồi hận, đáng tiếc có hồi hận cũng không thể làm gì được nữa. Di nương cũng hồi hận sao?”

Hoàng di nương vốn muốn thăm dò Lâm Cẩn Dung, thấy nàng lập tức trở mặt, vội ngừng lại tươi cười: “Không hồi hận, không hồi hận, may mà có tiểu thư cho nô tỳ cơ hội, bằng không sợ là ngay cả số tiền đó cũng không kiếm được.”

“Không cần khách khí.” Lâm Cẩn Dung thần nhiên nâng bước đuổi kịp Đào thị.

75. Chương 75: Điểm Danh

Lâm Cẩn Âm thừa dịp thời điểm Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung rửa mặt chải đầu, nhỏ giọng cùng Đào thị nói rõ tình huống trong nhà: “Trước đó vài ngày, Nhị bá mẫu quản sự xảy ra chút vấn đề, tổ phụ lên tiếng, đổi Đại bá mẫu ra mặt quản sự lại. Xảy ra vấn đề tiền bạc, hai vị bá mẫu trước mặt tổ mẫu nào loạn không thôi, đến bây giờ cũng không hòa hảo. Trước mặt người khác còn miễn cưỡng giật nhẹ khóe miệng xem như mỉm cười, nhưng không hề nói chuyện gì với nhau.”

Đào thị thực ngạc nhiên cũng thực khoái trá: “Tiền nong xảy ra vấn đề? Thực mất mặt! Đây chính là đại sự mà, tổ mẫu có nói gì không? Cứ như vậy quên đi a?”

Lâm Cẩn Âm nhỏ giọng nói: “Mùa xuân vừa rồi không phải bạc tăng giá sao? Nhị bá mẫu cùng người bên ngoài kinh doanh bán bạc, buôn bán lời rất nhiều tiền.....” Sau đó bám vào bên tai Đào thị thấp giọng nói: “Nghe nói nàng tự ý dùng vàng cùng tiền chung của nhà đi đổi bạc, rồi lại lấy ra cửa hàng bên ngoài để bán, chỉ chừa lại một chút bạc giả vờ giả vịt. Sự tình lộ ra, tổ phụ lên tiếng, bảo Đại bá mẫu tính toán rốt cuộc bị mất bao nhiêu bạc, dựa theo giá cao nhất mà bắt Nhị bá mẫu nộp đủ số lượng. Nhị bá mẫu nói chỉ có một vạn lượng, Đại bá mẫu nói tổn thất hai vạn hai, hai người không ai nhường ai, trước mặt tổ mẫu liền ầm ỹ lên. Con lần đầu tiên được biết, Đại bá mẫu cãi nhau hóa ra lại lợi hại như vậy. Cuối cùng tổ mẫu đứng ra hòa giải, bảo Nhị bá mẫu nộp một vạn năm ngàn lượng.”

“Nàng lá gan thật lớn! Bản thân là nhi tức làm quản gia, có thể lấy thúng úp voi (một việc sai trái lớn tày đình mà toan che đậy bằng lý lẽ thiếu sót, giấu đầu hở đuôi) được hay sao. Mới chỉ quản gia vài ngày, đã lộ ra bộ dạng ăn cắp khó coi như vậy, đúng là đánh vào mặt tổ mẫu mà.” Đào thị buồn cười vô cùng: “Nàng vất hết óc vất vả hồi lâu, lại vô duyên vô cớ nộp lại tiền, nói vậy sẽ rất hận Đại bá mẫu của con rồi.”

Lâm Cẩn Âm cười nói: “Đại bá mẫu còn hận nàng buôn bán lời hơn một ngàn lượng bạc. Vừa hận tổ mẫu bất công, vì vậy trước mặt tổ mẫu sắc mặt luôn khó coi. Tổ mẫu cũng không so đo, cũng tức giận với Nhị bá mẫu. Vì vậy, Lục muội cùng Thất muội cũng không dám làm nũng với tổ mẫu nữa.”

Vừa trở về đã nghe thấy chuyện như vậy, Đào thị cười ngả nghiêng, vỗ tay nói: “Tổ mẫu của con bao che Nhị bá mẫu, thấy thẹn trong lòng, nên cũng không tiện so đo với Đại bá mẫu. Cái tát này thật hay, xứng đáng nha xứng đáng! Bản thân ta mặc dù khiến người khác không yêu thích, nhưng loại chuyện bắn tay này thật sự không làm được.”

Lúc đi Đại phòng thất thế, Nhị phòng đắc ý, đến khi về Nhị phòng mất mặt, Đại phòng lại đắc ý. Nửa năm nay, tình hình trong nhà thật lộn xộn. Lâm Cẩn Dung ở một bên yên lặng nghe, khẽ cười nói: “Nếu hàng năm Nhị bá mẫu đều làm như thế, nói vậy thời điểm phát tiền tiêu vật hàng tháng cùng ngày lễ ngày tết, Đại bá mẫu sẽ sáng khoái phóng khoáng hơn rất nhiều, nhà chúng ta cũng không cần phải chi tiêu tiết kiệm nữa.”

“Con nha.....” Đào thị càng nghĩ càng buồn cười, đem châu sai màu đỏ san hô cài lên tóc, mặt mày vui vẻ nói: “Đi, chúng ta thỉnh an lão thái thái.”

Lâm Cẩn Dung cầm tay Lâm Thận Chi, cùng Đào thị hoà thuận vui vẻ bước đi.

Con đường này vẫn vậy, nha hoàn ma ma vẫn là những người kia, trong không khí tràn ngập mùi hương hoa quen thuộc.

Lâm lão thái rất vừa nghỉ trưa dậy, còn chưa có tinh thần, ngã người trên tháp uống trà cho tỉnh táo. Thấy đám người Đào thị tiến vào thỉnh an, trên mặt mỉm cười không vui cũng không khó coi nói: “Ngồi đi. Đã khỏi hần rồi chứ? Thân mình được nghỉ ngơi là tốt rồi, ngày sau cố mà sống tốt. Tứ nha đầu cao thêm nhiều, sắc mặt cũng rất khá.” Vừa nói vừa hướng Lâm Thận Chi giang hai tay, nói: “Tiểu lão Thất đến chỗ tổ mẫu, tổ phụ cho con nghỉ rồi sao?”

Lâm Thận Chi luyến tiếc nhìn Đào thị một cái, cất bước tiến lên tựa vào bên người Lâm lão thái thái, cười nói: “Vâng, tổ phụ biết nương ta hôm nay trở về, nói quản được người không quản được tâm, không bằng thả ta ra, hần cũng thanh tịnh, ta cũng vui mừng.”

Lâm lão thái thái xoa xoa đầu hần, dặn dò nói: “Ngoan nghe lời tổ phụ, cố gắng học hành, tương lai làm rạng rỡ tổ tông.”

Lâm Cẩn Dung ở một bên nhìn Lâm lão thái thái đối đãi Lâm Thận Chi dường như so với lúc trước thân thiết hơn rất nhiều, trong lòng biết đây là bởi vì Lâm Thận Chi đi theo Lâm lão thái gia có chỗ đứng, độc sách cũng rất tốt, vì thế thật cao hứng, hướng Lâm Cẩn Âm chớp mắt vài cái, hai tỷ muội hiểu ý cười.

Lâm lão thái thái đỡ dành tôn tử, nâng mí mắt lên hỏi Đào thị: “Nghe nói ca ca ngươi cũng đến?”

Người nhà mẹ đẻ luôn chạy đến đây có vẻ không tiện lắm. Đào thị vốn biết La thị xấu mặt hơi có chút vui sướng khi người gặp họa, nghe câu hỏi này cũng không thể không nhanh chóng giải thích: “Vâng, hẳn lúc này ở bên ngoài thỉnh an tổ phụ, sợ lúc sau mới tới chỗ tổ mẫu thỉnh an được. A Dung tuổi không còn nhỏ, có một số việc nên chuẩn bị trước. Thanh châu có các cửa hàng, nhiều thứ tiện nghi, ta nhờ tẩu tử hỗ trợ mua chút vật liệu gỗ, da lông cùng hương liệu, hẳn vừa vặn có việc đến Bình châu, thuận tiện mang tới.”

Lâm lão thái cúi mắt nói: “Ca ca ngươi tuổi cũng không còn trẻ, luôn tới tới lui lui cũng vất vả, ngươi cần chiêu đãi cho tốt. Phải chuẩn bị món ngon cùng điểm tâm mới đúng.”

Nếu không phải nàng không chịu thua kém, gặp phải chuyện không may, Đào Thuần Khâm đương nhiên không cần phải tới tới lui lui. Đào thị trên mặt nóng lên, thấp giọng nói: “Vâng.”

Lâm lão thái lại nói: “Nói đến việc chuẩn bị đồ cưới cho Tứ nha đầu, ta sớm muốn hỏi ngươi, việc của Tam nha đầu ngươi đã chuẩn bị tốt chưa? Ngươi ở tại thôn trang, ta cũng không tiện hỏi, ngày cũng sắp đến, không thể an tâm.”

“Đã sớm chuẩn bị tốt.” Nói đến việc này, Đào thị lại thêm vài phần hưng phấn: “Chờ đem hành lý thu dọn thỏa đáng, ta sẽ lại kiểm kê một lần nữa, tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố.”

“Là thân cốt nhục của ngươi, lại là trưởng nữ, ta tất nhiên yên tâm, chỉ sợ có sơ sót.” Lâm lão thái vươn tay bưng chén trà, chậm rì rì uống một ngụm: “Nhưng thật ra hài tử Diệc Chi kia, ta nhớ rõ năm nay ước chừng mười bốn tuổi rồi đúng không? Không biết trong lòng ngươi đã có người thích hợp chưa? Ngươi sớm ngày định chuyện thành thân cho hẳn, cả chuyện của Tứ nha đầu nữa.”

Tâm tình tốt của Đào thị nhất thời bị mấy lời liên tiếp này không ngừng gõ loạn không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hơi hơi cổ khí, nghiêm giọng nói: “Lúc trước không phải nhi tức bị bệnh nặng sao? Ở nông thôn cũng không thể tìm người hỏi thăm, lúc này rồi rảnh sẽ tìm người đi hỏi. Không câu nệ là Bình châu hay Thanh châu, vì hẳn tuyển chọn người có gia thế nhân phẩm thích hợp là được.”

“Ân.” Lâm lão thái lời nói thăm thía: “Ngươi thật tình thay hẳn tính toán, tương lai hẳn sẽ không thể không niệm tình của ngươi.”

Lời này nói ra, dường như nàng đối xử hà khắc với Lâm Diệc Chi vậy, nàng nửa năm không ở đây, có muốn hà khắc cũng không thể được? Lão yêu bà này rõ ràng nhìn thấy nàng vui vẻ, cố ý khiến nàng phiền não tức giận đây. Đào thị hé ra mặt đen, miễn cưỡng chịu đựng không nói chuyện.

Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Cẩn Âm nhận ra Lâm lão thái thái cố ý chèn ép Đào thị, Đào thị mất hứng, trong lòng tuy rằng không vui, cũng không tiện ngắt lời, ai bảo những lời của Lâm lão thái thái đều là chính sự đây?

Lâm lão thái thái thấy Đào thị lúc mới tiến vào thần thái hưng phấn, vui sướng khi người gặp họa, nay bực tức mới vừa lòng dừng lời, ngược lại hỏi: “Nghe nói vào mùa xuân, Lục Giam đi đến học ở trường của Chư tiên sinh, ở trong núi rơi xuống sông, được tiểu tử ở thôn trang người cứu lên? Là chuyện gì xảy ra vậy?”

Khi nói đến chuyện này, Đào thị cuối cùng đã tìm được lý do phát tiết, tức giận nói: “Bà bà, nói đến chuyện này ta bây giờ vẫn còn tức giận.....”

Lâm Cẩn Dung vội nhìn Lâm lão thái thái liếc mắt một cái, thấy Lâm lão thái thái cũng không mất hứng, bộ dáng không muốn nghe Đào thị cáo trạng, thăm đoán Lâm lão thái thái đại khái đã sớm biết tình hình thực tế, giờ phút này bất quá là cố ý để Đào thị nói lại một lần mà thôi, cũng sẽ không quản.

“Ta có ý tốt, Cô phu nhân lại bảo ta trì hoãn việc học hành của hài tử kia. Chẳng lẽ bảo ta đuổi hài tử kia đi, không được cho hẳn ở lại thôn trang sao? Ai có thể làm chuyện như vậy? Hơn nữa, hẳn mỗi ngày đều đến chỗ của Chư tiên sinh học tập, làm sao lại bảo là trì hoãn?” Đào thị kể lại một lần, rồi tổng kết nói: “Thân thích như vậy, thật sự khó mà giao tiếp! Ta chưa từng gặp qua người nào không nói đạo lý như vậy.”

Lâm lão thái thái lúc đầu còn im lặng nghe, nghe thấy câu bình luận cuối cùng của nàng, sắc mặt khó tránh khỏi có chút khó coi, nhưng vẫn chịu đựng, hừ hừ nói: “Người hiểu lắm rồi, Ngọc Trân không phải có ý này, người hiểu được tính tình của nàng, nàng cũng có khó xử nghẹn ở trong lòng không thể nói ra, Lục Giam không hiểu chuyện, hạ nhân cũng vậy. Nàng ngày ấy còn nói với ta, cũng muốn cảm tạ người. Người nhà mẹ đẻ chúng ta không nên cùng nàng so đo, người đừng để ở trong lòng, lúc trước Tứ nha đầu không hiểu chuyện, nàng cũng chưa nói gì cả mà.”

Lời này chỉ là dỗ ngọt! Đơn giản chính là làm nường bao che khuyết điểm, muốn thay Lâm Ngọc Trân che giấu hành vi không thích đáng mà thôi. Đào thị trong lòng hiểu được, lại bởi vì vừa rồi bị Lâm lão thái thái gò ép, cơ hồ không có lực chống trả, lúc sau Lâm lão thái thái lại nhắc đến việc của Lâm Cẩm Dung, không thể không miễn cưỡng hừ một tiếng xem như trả lời.

Lâm lão thái thái cũng hừ hai tiếng, buông tha việc này, để các nàng trở về nghỉ ngơi: “Đi đường nửa ngày, cũng vất vả rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi. Toàn gia đã lâu chưa đoàn tụ, ta đã phân phó Đại tẩu người, buổi tối thiết gia yến vì các người đón gió tẩy trần. Nam nhân ở bên ngoài ăn uống, nữ nhân cùng hài tử đều ở bên trong, tha hồ vui đùa.” Lại ôn hòa nhìn Lâm Cẩm Âm nói: “Tam nha đầu cũng rất nhanh sẽ gả đi, một ngày rồi lại một ngày trôi qua, hài tử giữ ở bên người càng ngày càng ít, thật sự là luyến tiếc.”

Mất hứng trong lòng Đào thị nhất thời hoàn toàn tiêu tan, ngược lại có chút thương cảm.

Lâm Cẩm Âm vội cười nói: “Tổ mẫu đừng khổ sở, ta đi rồi, không phải vẫn còn có các huynh muội khác sao? Qua vài năm, bọn đệ đệ cưới gả, trong nhà đầy người chỉ sợ tổ mẫu sẽ ngại phiền.”

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy lúc này, thật tình cảm thấy Lâm lão thái thái rất lợi hại. Vừa đánh vừa xoa, nường các nàng nên học tập Lâm lão thái thái nhiều hơn. Nếu nói khuyết điểm lớn nhất của Lâm lão thái thái là gì thì đó là đối với người trong lòng quá mức bao che khuyết điểm, bằng không Lâm Ngọc Trân cùng La thị cũng không rơi vào tình trạng như hiện nay.

Đang nghĩ tới đây, đã bị điểm danh. Lâm lão thái thái mở to đôi mắt già cả nhìn chằm chằm nàng: “Tứ nha đầu, người trưởng thành rồi, sao vẫn giống cái hũ nút vậy? Không có việc gì thì nói chuyện với tỷ tỷ của người, học tập tỷ tỷ, hai câu dễ nghe mềm mại nói ra ai mà không thích nghe?”

hương 76: Biến hóa

Cho rằng nàng ăn nói không dễ nghe? Lâm Cẩm Dung ngần ra, lập tức nở nụ cười: “Vâng, tổ mẫu, ngoại tôn nữ về sau sẽ chú ý.” Nàng nói là chú ý, mà không phải sửa. Đây là thiên tính, đã được tích lũy một thời gian dài sao có thể nói đổi là đổi. Nàng cho tới bây giờ không phải là người thích nói chuyện, cũng có thời điểm muốn mở miệng, nhưng bởi vì không tìm thấy đối tượng thích hợp mới đành nhịn xuống, dần dần hình thành nên một Lâm Cẩm Dung ngày hôm nay. Có nhiều người không am hiểu điều này, cần gì phải khó xử bản thân mình. Nhưng nàng có thể thích hợp chú ý, có những trường hợp, nói thêm vài câu cũng không chết ai.

Lâm lão thái thái thấy Lâm Cẩm Dung không dựa theo lời nói của mình mà sửa đổi, khó tránh khỏi có chút mất mặt, nhưng biết rõ lý thuyết giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, liền phát phát tay: “Đi xuống đi.”

Lâm Cẩm Âm có một số việc muốn kể tỉ mỉ với Đào thị, Đào thị cũng có việc muốn công đạo Lâm Cẩm Âm, hai tỷ muội ước định buổi tối gặp mặt tâm sự.

Quế ma ma thập phần biết sẵn sóc, lúc Lâm Cẩm Dung đi thỉnh an, cũng đã chỉ huy mọi người trước đem mọi thứ trong phòng ngủ của nàng sửa sang lại, cho nên khi Lâm Cẩm Dung trở về, liền thanh thần ổn định lên giường nghỉ ngơi.

Chỉ ngủ non nửa canh giờ, Lâm Cẩm Dung liền mở mắt. Trong phòng thực im lặng, ngay cả tiếng bước chân cùng vật liệu may mặc ma sát sột soạt đều không nghe thấy. Cũng không biết mọi người đi đâu? Nàng miễn cưỡng nghĩ, cũng không muốn gọi người, chỉ híp mắt nằm trên giường, hưởng thụ cảm giác nửa thanh tỉnh nửa mơ hồ này.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, dừng ở trước ghế nhỏ, vô số bụi bặm nhỏ li ti trong cột sáng vui vẻ nhảy nhót, nàng với tay vào cột sáng đó, ý đồ nắm bắt tinh linh này, bụi bặm linh hoạt lách

minh tránh ra, nàng không bắt được chút gì. Nàng dường như tìm thấy lạc thú, lại vươn tay, nhìn bụi bặm theo hành động của nàng càng vui vẻ nhảy múa, bên môi tươi cười cũng càng lúc càng rõ.

Bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng nứt vỡ cực kỳ nhỏ, nếu không phải bởi vì trong phòng quá yên tĩnh, sẽ khó mà nghe thấy. Lâm Cẩm Dung cũng không vì điều này mà ảnh hưởng đến tâm tình, nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo đi hải, vén rèm lên đi ra ngoài.

Như nàng dự đoán, bên ngoài không có một bóng người. Loại tình huống này rất hiếm khi xuất hiện, nhưng bởi vì vừa về nhà, hạ nhân có hạn, chuyện phải làm rất nhiều, lúc nàng ngủ trưa nha hoàn ma ma đi làm việc là việc bình thường, nàng cũng cũng không so đo, dọc theo hành lang dài hướng tới thanh âm phát ra.

Cuối hành lang dài là một gian có hai phòng ở, là phòng của hai mẫu tử Quế ma ma. Thanh âm mỏng manh nứt vỡ chính là từ bên trong truyền ra. Cửa sổ nửa khép nửa hé, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng tránh tầm mắt của người bên trong, bước đến gần cửa sổ.

Trong phòng Quế ma ma gắt gao cắn răng, đang véo mặt của Quế Viên, nàng xuống tay ngoan tuyệt, mang theo một loại điên cuồng hận ý cùng thống khổ. Quế Viên chảy lệ, cũng không dám giãy dụa kêu đau, tùy ý để Quế ma ma véo hai má nàng bên này rồi lại đến bên kia, cố gắng hết sức để bản thân không phát ra âm thanh, thời điểm thật sự nhịn không được mới phát ra một tiếng nứt vỡ. Mỗi khi nàng phát ra thanh âm nứt vỡ, động tác của Quế ma ma sẽ dừng lại, khẩn trương nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Hồi lâu, trong phòng mẫu tử giằng co rốt cục ngừng lại. Quế ma ma khàn khàn cổ họng nói: “Người còn dám nữa không?”

Quế Viên run run “A.....” một tiếng, đè thấp thanh âm khóc nói: “Con không dám. Nương, con không muốn tách ra khỏi người a..... Người phải nói với tiểu thư..... đừng đuổi con ra ngoài.”

Quế ma ma trầm mặc một lát, lạnh như băng nói: “Chúng ta sẽ không tách ra, người không thể ở lại bên người tiểu thư nữa, ta cũng không còn mặt mũi, ta sống đến ngày hôm nay, cũng chỉ có bản mặt này mà thôi, lại mất hết trước mặt tiểu thư cùng phu nhân mất rồi.”

Lâm Cẩm Dung thu hồi ánh mắt, ngay tại vách tường bên cửa sổ đứng lại, ngẩng đầu không nhúc nhích nhìn cây du già cả tươi tốt trong viện. Cành cây đầy lá, xanh tươi ướt át, trên nhánh cây gần nhất cạnh nàng kia, có một con bướm trắng đang đậu ở đó, đầu bướm trắng đối diện với nàng, giống như đang nhìn nàng vậy.

Lâm Cẩm Dung hơi hơi nhíu mày, nếu thật sự không làm rõ chuyện của Quế Viên, chẳng phải tình cảm giữa nàng và Quế ma ma còn chưa chờ đến lúc nàng lớn lên sẽ bị phai nhạt đi sao? Nàng là uống sữa của Quế ma ma mà lớn lên, sữa của Quế ma ma chỉ đủ ột người ăn, cho nên Quế Viên là ăn bột lớn lên. Nàng đã làm nương, rất rõ ràng, thân cốt nhục cùng hải tử nuôi dưỡng vẫn khác nhau, cho dù ở giữa còn có một tầng quan hệ chủ tớ sống nhờ vào nhau, cũng không thể nào thay đổi.

Ngoài sân vang lên một tiếng động nhỏ, Lệ Chi cùng Đậu Nhi trong tay ôm mấy kiện vải cười hì hì đi đến, nhất thời thấy Lâm Cẩm Dung đứng ở bên cửa sổ vẫn không nhúc nhích, hai người đứng ngây ra không hiểu gì.

Lâm Cẩm Dung dường như không có việc gì hướng các nàng cười, dọc theo hành lang đi trở về. Cứ như vậy, mẫu tử trong phòng bị tiếng vang kinh động, đầu tiên nhìn thấy Lệ Chi cùng Đậu Nhi, tiếp theo cũng phát hiện bóng dáng của Lâm Cẩm Dung.

Quế Viên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đẩy mạnh Quế ma ma: “Nương, nương, nhanh đi cầu tiểu thư!” Sau sự kiện vết son, Lâm Cẩm Dung càng ngày càng bất hòa với nàng, trong lòng nàng có quỷ, cũng không dám hướng Lâm Cẩm Dung cầu tình, cứ như vậy, rất nhiều chuyện vốn là việc của nàng lại để Lệ Chi làm, một vài chuyện nhỏ nhất lại để Miêu Nha làm, dần dần, nàng cũng trở thành người râu ria. Nàng vốn lo lắng Lâm Cẩm Dung sẽ đem Miêu Nha cùng về thay thế vị trí của nàng, kết quả Miêu Nha muốn đi theo, Lâm Cẩm Dung lại không chút do dự từ chối, lý do là Miêu Nha không thích hợp.

Nàng âm thầm cảm thấy may mắn, cố lấy dũng khí lấy lòng Lâm Cẩm Dung một lần nữa, kết quả Lâm Cẩm Dung cũng không màng nàng, cũng không nói tha lỗi cho nàng, như cũ sắp xếp nàng làm việc, nàng lúc này mới thật sự sợ hãi. Lúc ấy ở thôn trang không tiện sai người, không có người để bổ sung, nhưng trở lại Lâm

phủ không giống vậy, vô số người có thể thế chỗ vị trí của nàng, nhưng nàng không muốn trở thành thô sử nha hoàn suốt ngày ngửi mùi thịt hay giặt quần áo a!

Quế ma ma hung tợn trừng mắt nhìn Quế Viên một cái, hé ra mặt đỏ bừng, do dự thật lâu, cuối cùng đi trở về bên cạnh bàn ngồi xuống rơi lệ, nàng rốt cuộc vẫn không thể mở miệng.

Quế Viên bất đắc dĩ, chỉ bụm mặt khóc òa.

Lệ Chi phái Đậu Nhi canh cửa, một mình mang vài vốc đi vào trong phòng, nhưng thấy Lâm Cẩm Dung đang ngồi trên tháp trước cửa sổ cẩn thận đánh giá tranh thêu trước mặt, nghe thấy thanh âm, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Lệ Chi, người cảm thấy bình phòng này nên dùng vật liệu gỗ nào làm khung sẽ tốt hơn?” Không đợi Lệ Chi trả lời, lại nói: “Ta nhớ rõ mẫu thân có giấu một khúc gỗ trầm hương, tuy rằng không lớn, nhưng hần cũng đủ. Trầm Hương hương khí nhập tì, thanh thần thường dùng làm thuốc lưu thông khí huyết, bồi bổ ngũ tạng, khởi ho tiêu đàm, ấm vị ôn tì, thông khí, thích hợp nhất để cưu mỗ dùng. Buổi tối ta sẽ nói với mẫu thân, nghĩ chắc nàng cũng sẽ không luyến tiếc.”

Nàng như không có việc gì nói chuyện phiếm, khiến Lệ Chi không biết nên tiếp lời thế nào, trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Gỗ trầm hương rất tốt, cũng xứng đáng. Nói vậy Cửu phu nhân nhất định sẽ cao hứng.” Lập tức đem mấy kiện vải kia thả lên bàn, thỉnh Lâm Cẩm Dung đi qua xem: “Tiểu thư, lúc này người vừa ngủ, nha hoàn Thạch Lưu trong phòng Đại phu nhân tới đây, nói là trang phục mùa xuân, trang phục mùa hè năm nay người chưa có, thỉnh người qua chọn vật liệu, đều may thành trang phục hè. Nghe nói người vừa ngủ, liền bảo nô tỳ đi qua cảm về cho người chọn, người nhìn xem có thích cái nào không? Hoa văn và sắc màu đều rất được.”

Lâm gia tiểu thư được phân hai bộ đồ mới mỗi quý, nếu có đại sự đại lễ sẽ được may thêm. Cứ như vậy, Lâm Cẩm Dung có thể được may bốn bộ. Lệ Chi giống như nữ hài tử khác đều nhiệt tình ham thích với quần áo và trang sức xinh đẹp, cho dù là không phải của mình, cũng thật cao hứng.

“Vừa vặn ta cao lên, một số quần áo cũng đã chật.” Lâm Cẩm Dung đem bức tranh thêu thu dọn, đi đến bên cạnh bàn chọn vải.

Chu thị lần này tuy rằng chiến thắng, trong lòng lại ghen một ngụm ác khí. Vì thế quyết tâm lấy mấy ngàn lượng bạc La thị cống hiến để đền đáp, nếu cướp trong nhà khó phòng, phòng đến phòng đi đều là người khác chiếm tiện nghi, còn không bằng ọi người hưởng lây. Cho nên, năm nay vài vốc so sánh với năm vừa rồi thật sự cao giá hơn rất nhiều, không chỉ về hoa văn màu sắc, mà chất lượng cũng vô cùng tốt, Lâm Cẩm Dung chọn lựa, đột nhiên có chút cảm khái. Năm ấy, trong nhà cũng xảy ra sự tình như vậy, nhưng kiện vải đến chỗ nàng, đều là đồ thừa của bọn tỷ muội, sao được như bây giờ? Lại càng không nói tới may thêm bộ đồ mới để bổ sung.

Cũng không phải nói tổng cộng cũng chỉ có chừng này, chọn xong rồi sẽ không còn, mà là người khác không kiên nhẫn tốn tâm tư với nàng, còn lại cái gì thì chỉ có cái đó, nàng cũng quen rồi. Nhưng hiện nay không giống như kiếp trước, tối thiểu, hai kiện vải một cái là kiện màu xanh ngọc bạc trừu thêu hoa văn mờ cùng tương sắc bạc la mà nàng thích nhất khi đó hoàn toàn thuộc về Lâm Ngũ.

Nếu hiện tại đã có biến hóa này, vì sao không thể thỏa mãn một chút yêu thích của bản thân? Lâm Cẩm Dung không chút do dự chỉ vào hai kiện vải kia: “Hai thứ này cũng được.”

Lệ Chi nhân tình sáng lên, lập tức thở dài: “Tiểu thư, Ngũ tiểu thư cũng chọn như vậy.” Nàng làm việc luôn cẩn thận chu đáo, từ lúc trước cũng đã cùng Thạch Lưu hỏi thăm, các vị tiểu thư khác đã chọn kiện vải nào để tiện nhắc nhở Lâm Cẩm Dung. Dù sao các tiểu thư cũng không thích ăn mặc giống nhau.

“Nàng mặc của nàng, ta mặc của ta.” Lâm Cẩm Dung không sao cả nói: “Ta thích kiện vải này.”

Lệ Chi chỉ cho rằng Lâm Cẩm Dung còn ghi hận Lâm Ngũ lúc trước bắt nạt hãm hại nàng, có tâm muốn so đo với Lâm Ngũ. Không khỏi thầm nghĩ tư thái nhan sắc của tiểu thư nhà mình hơn hẳn Lâm Ngũ tiểu thư, thích hợp nhất với màu sắc thanh nhã này, Ngũ tiểu thư tính tình hẹp hòi, quần áo may ra, tất nhiên Ngũ tiểu thư sẽ tức giận không chịu mặc, dù thế nào cũng không phải tiểu thư nhà mình chịu thiệt, cũng liền mỉm cười đáp ứng, đem hai khối kiện vải kia đặt qua một bên, tiếp tục giúp đỡ Lâm Cẩm Dung chọn lựa.

Hai người chọn đủ bốn bộ quần áo xong, Lệ Chi thanh thanh nói: “Tiểu thư, chuyện của Quế Viên người tính thế nào?”

“Quế ma ma không làm sai cái gì, ta luyến tiếc để nàng chịu ủy khuất.” Lâm Cẩm Dung trầm tĩnh nói: “Cung ma ma đã nhắc hai lần rồi, việc vặt của nàng quá nhiều, cần một nha đầu lanh lợi giúp đỡ quản sự, Quế Viên có vẻ thích hợp. Ta tính bổ sung thêm một tiểu nha đầu nữa.”

Lệ Chi nhẹ nhàng thở hắt ra, từ trong phòng tiểu thư theo quản sự ma ma trong phòng của phu nhân học việc, có thể nói là được thăng chức, được chủ tử coi trọng, với thân phận của Quế Viên, cũng không có ai hoài nghi gì. Không chừng người ta còn nghĩ vì Lâm Cẩm Dung tương lai xuất giá mà chuẩn bị. Nhưng trên thực tế, Quế Viên căn bản không thể khôn khéo mạnh mẽ như Cung ma ma, chính là bị Cung ma ma trông chừng. Đây thật sự là một biện pháp tốt, không tổn thương tình nghĩa lại giải quyết được vấn đề, cơ hồ có thể nói là vẹn cả đôi đường.

76. Chương 76: Biến Hóa

Cho rằng nàng ăn nói không dễ nghe? Lâm Cẩm Dung ngẩn ra, lập tức nở nụ cười: “Vâng, tổ mẫu, ngoại tôn nữ về sau sẽ chú ý.” Nàng nói là chú ý, mà không phải sửa. Đây là thiên tính, đã được tích lũy một thời gian dài sao có thể nói đổi là đổi. Nàng cho tới bây giờ không phải là người thích nói chuyện, cũng có thời điểm muốn mở miệng, nhưng bởi vì không tìm thấy đối tượng thích hợp mới đành nhịn xuống, dần dần hình thành nên một Lâm Cẩm Dung ngày hôm nay. Có nhiều người không am hiểu điều này, cần gì phải khó xử bản thân mình. Nhưng nàng có thể thích hợp chú ý, có những trường hợp, nói thêm vài câu cũng không chết ai.

Lâm lão thái thái thấy Lâm Cẩm Dung không dựa theo lời nói của mình mà sửa đổi, khó tránh khỏi có chút mất mặt, nhưng biết rõ lý thuyết giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, liền phát phát tay: “Đi xuống đi.”

Lâm Cẩm Âm có một số việc muốn kể tỉ mỉ với Đào thị, Đào thị cũng có việc muốn công đạo Lâm Cẩm Âm, hai tỷ muội ước định buổi tối gặp mặt tâm sự.

Quế ma ma thập phần biết sẵn sóc, lúc Lâm Cẩm Dung đi thỉnh an, cũng đã chỉ huy mọi người trước đem mọi thứ trong phòng ngủ của nàng sửa sang lại, cho nên khi Lâm Cẩm Dung trở về, liền thanh thần ổn định lên giường nghỉ ngơi.

Chỉ ngủ non nửa canh giờ, Lâm Cẩm Dung liền mở mắt. Trong phòng thực im lặng, ngay cả tiếng bước chân cùng vật liệu may mặc ma sát sột soạt đều không nghe thấy. Cũng không biết mọi người đi đâu? Nàng miễn cưỡng nghĩ, cũng không muốn gọi người, chỉ híp mắt nằm trên giường, hưởng thụ cảm giác nửa thanh tỉnh nửa mơ hồ này.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, dừng ở trước ghế nhỏ, vô số bụi bặm nhỏ li ti trong cột sáng vui vẻ nhảy nhót, nàng với tay vào cột sáng đó, ý đồ nắm bắt tinh linh này, bụi bặm linh hoạt lách mình tránh ra, nàng không bắt được chút gì. Nàng dường như tìm thấy lạc thú, lại vươn tay, nhìn bụi bặm theo hành động của nàng càng vui vẻ nhảy múa, bên môi tươi cười cũng càng lúc càng rõ.

Bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng nứt vỡ cực kỳ nhỏ, nếu không phải bởi vì trong phòng quá yên tĩnh, sẽ khó mà nghe thấy. Lâm Cẩm Dung cũng không vì điều này mà ảnh hưởng đến tâm tình, nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo đi hài, vén rèm lên đi ra ngoài.

Như nàng dự đoán, bên ngoài không có một bóng người. Loại tình huống này rất hiếm khi xuất hiện, nhưng bởi vì vừa về nhà, hạ nhân có hạn, chuyện phải làm rất nhiều, lúc nàng ngủ trưa nha hoàn ma ma đi làm việc là việc bình thường, nàng cũng cũng không so đo, dọc theo hành lang dài hướng tới thanh âm phát ra.

Cuối hành lang dài là một gian có hai phòng ở, là phòng của hai mẫu tử Quế ma ma. Thanh âm mỏng manh nứt vỡ chính là từ bên trong truyền ra. Cửa sổ nửa khép nửa hé, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng tránh tầm mắt của người bên trong, bước đến gần cửa sổ.

Trong phòng Quế ma ma gắt gao cắn răng, đang véo mặt của Quế Viên, nàng xuống tay ngoan tuyệt, mang theo một loại điên cuồng hận ý cùng thống khổ. Quế Viên chảy lệ, cũng không dám giãy dụa kêu đau, tùy ý để Quế ma ma véo hai má nàng bên này rồi lại đến bên kia, cố gắng hết sức để bản thân không phát ra

âm thanh, thời điểm thật sự nhện không được mới phát ra một tiếng nứt vỡ. Mỗi khi nàng phát ra thanh âm nứt vỡ, động tác của Quế ma ma sẽ dừng lại, khẩn trương nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Hồi lâu, trong phòng mẫu tử giăng co rớt cục ngừng lại. Quế ma ma khàn khàn cổ họng nói: “Người còn dám nữa không?”

Quế Viên run run “A.....” một tiếng, đè thấp thanh âm khóc nói: “Con không dám. Nương, con không muốn tách ra khỏi người a..... Người phải nói với tiểu thư..... đừng đuổi con ra ngoài.”

Quế ma ma trầm mặc một lát, lạnh như băng nói: “Chúng ta sẽ không tách ra, người không thể ở lại bên người tiểu thư nữa, ta cũng không còn mặt mũi, ta sống đến ngày hôm nay, cũng chỉ có bản mặt này mà thôi, lại mất hết trước mặt tiểu thư cùng phu nhân mất rồi.”

Lâm Cẩm Dung thu hồi ánh mắt, ngay tại vách tường bên cửa sổ đứng lại, ngẩng đầu không nhúc nhích nhìn cây du già cả tươi tốt trong viện. Cành cây đầy lá, xanh tươi ướt át, trên nhánh cây gần nhất cạnh nàng kia, có một con bướm trắng đang đậu ở đó, đầu bướm trắng đối diện với nàng, giống như đang nhìn nàng vậy.

Lâm Cẩm Dung hơi hơi nhíu mày, nếu thật sự không làm rõ chuyện của Quế Viên, chẳng phải tình cảm giữa nàng và Quế ma ma còn chưa chờ đến lúc nàng lớn lên sẽ bị phai nhạt đi sao? Nàng là uống sữa của Quế ma ma mà lớn lên, sữa của Quế ma ma chỉ đủ ột người ăn, cho nên Quế Viên là ăn bột lớn lên. Nàng đã làm nương, rất rõ ràng, thân cốt nhục cùng hài tử nuôi dưỡng vẫn khác nhau, cho dù ở giữa còn có một tầng quan hệ chủ tớ sống nhờ vào nhau, cũng không thể nào thay đổi.

Ngoài sân vang lên một tiếng động nhỏ, Lệ Chi cùng Đậu Nhi trong tay ôm mấy kiện vải cười hì hì đi đến, nhất thời thấy Lâm Cẩm Dung đứng ở bên cửa sổ vẫn không nhúc nhích, hai người đứng ngây ra không hiểu gì.

Lâm Cẩm Dung dường như không có việc gì hướng các nàng cười, dọc theo hành lang đi trở về. Cứ như vậy, mẫu tử trong phòng bị tiếng vang kinh động, đầu tiên nhìn thấy Lệ Chi cùng Đậu Nhi, tiếp theo cũng phát hiện bóng dáng của Lâm Cẩm Dung.

Quế Viên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đẩy mạnh Quế ma ma: “Nương, nương, nhanh đi cầu tiểu thư!” Sau sự kiện vết son, Lâm Cẩm Dung càng ngày càng bất hòa với nàng, trong lòng nàng có quỷ, cũng không dám hướng Lâm Cẩm Dung cầu tình, cứ như vậy, rất nhiều chuyện vốn là việc của nàng lại để Lệ Chi làm, một vài chuyện nhỏ nhất lại để Miêu Nha làm, dần dần, nàng cũng trở thành người rêu rĩa. Nàng vốn lo lắng Lâm Cẩm Dung sẽ đem Miêu Nha cùng về thay thế vị trí của nàng, kết quả Miêu Nha muốn đi theo, Lâm Cẩm Dung lại không chút do dự từ chối, lý do là Miêu Nha không thích hợp.

Nàng âm thầm cảm thấy may mắn, cố lấy dũng khí lấy lòng Lâm Cẩm Dung một lần nữa, kết quả Lâm Cẩm Dung cũng không mắng nàng, cũng không nói tha lỗi cho nàng, như cũ sắp xếp nàng làm việc, nàng lúc này mới thật sự sợ hãi. Lúc ấy ở thôn trang không tiện sai người, không có người để bổ sung, nhưng trở lại Lâm phủ không giống vậy, vô số người có thể thế chỗ vị trí của nàng, nhưng nàng không muốn trở thành thô sử nha hoàn suốt ngày ngửi mùi thịt hay giặt quần áo a!

Quế ma ma hung tợn trừng mắt nhìn Quế Viên một cái, hé ra mặt đỏ bừng, do dự thật lâu, cuối cùng đi trở về bên cạnh bàn ngồi xuống rơi lệ, nàng rốt cuộc vẫn không thể mở miệng.

Quế Viên bắt đắc dĩ, chỉ bụm mặt khóc òa.

Lệ Chi phái Đậu Nhi canh cửa, một mình mang vải vóc đi vào trong phòng, nhưng thấy Lâm Cẩm Dung đang ngồi trên tháp trước cửa sổ cẩn thận đánh giá tranh thêu trước mặt, nghe thấy thanh âm, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Lệ Chi, người cảm thấy bình phòng này nên dùng vật liệu gỗ nào làm khung sẽ tốt hơn?” Không đợi Lệ Chi trả lời, lại nói: “Ta nhớ rõ mẫu thân có giấu một khúc gỗ trầm hương, tuy rằng không lớn, nhưng hần cũng đủ. Trầm Hương hương khí nhập tì, thanh thần thường dùng làm thuốc lưu thông khí huyết, bồi bổ ngũ tạng, khỏi ho tiêu đàm, ấm vị ôn tì, thông khí, thích hợp nhất để cứu mấudùng. Buổi tối ta sẽ nói với mẫu thân, nghĩ chắc nàng cũng sẽ không luyến tiếc.”

Nàng như không có việc gì nói chuyện phiếm, khiến Lệ Chi không biết nên tiếp lời thế nào, trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Gỗ trầm hương rất tốt, cũng xứng đáng. Nói vậy Cửu phu nhân nhất định sẽ cao hứng.”

Lập tức đem mấy kiện vải kia thả lên bàn, thỉnh Lâm Cẩn Dung đi qua xem: “Tiểu thư, lúc này người vừa ngủ, nha hoàn Thạch Lưu trong phòng Đại phu nhân tới đây, nói là trang phục mùa xuân, trang phục mùa hè năm nay người chưa có, thỉnh người qua chọn vật liệu, đều may thành trang phục hè. Nghe nói người vừa ngủ, liền bảo nô tỳ đi qua cầm về cho người chọn, người nhìn xem có thích cái nào không? Hoa văn và sắc màu đều rất được.”

Lâm gia tiểu thư được phân hai bộ đồ mới mỗi quý, nếu có đại sự đại lễ sẽ được may thêm. Cứ như vậy, Lâm Cẩn Dung có thể được may bốn bộ. Lệ Chi giống như nữ hài tử khác đều nhiệt tình ham thích với quần áo và trang sức xinh đẹp, cho dù là không phải của mình, cũng thật cao hứng.

“Vừa vặn ta cao lên, một số quần áo cũng đã chật.” Lâm Cẩn Dung đem bức tranh thêu thu dọn, đi đến bên cạnh bàn chọn vải.

Chu thị lần này tuy rằng chiến thắng, trong lòng lại ghen một ngụm ác khí. Vì thế quyết tâm lấy mấy ngàn lượng bạc La thị cống hiến để đền đáp, nếu cướp trong nhà khó phòng, phòng đến phòng đi đều là người khác chiếm tiện nghi, còn không bằng ọi người hưởng lây. Cho nên, năm nay vải vóc so sánh với năm vừa rồi thật sự cao giá hơn rất nhiều, không chỉ về hoa văn màu sắc, mà chất lượng cũng vô cùng tốt, Lâm Cẩn Dung chọn lựa, đột nhiên có chút cảm khái. Năm ấy, trong nhà cũng xảy ra sự tình như vậy, nhưng kiện vải đến chỗ nàng, đều là đồ thừa của bọn tỷ muội, sao được như bây giờ? Lại càng không nói tới may thêm bộ đồ mới để bổ sung.

Cũng không phải nói tổng cộng cũng chỉ có chừng này, chọn xong rồi sẽ không còn, mà là người khác không kiên nhẫn tốn tâm tư với nàng, còn lại cái gì thì chỉ có cái đó, nàng cũng quen rồi. Nhưng hiện nay không giống như kiếp trước, tối thiểu, hai kiện vải một cái là kiện màu xanh ngọc bạc trù thêu hoa văn mờ cùng tương sắc bạc la mà nàng thích nhất khi đó hoàn toàn thuộc về Lâm Ngũ.

Nếu hiện tại đã có biến hóa này, vì sao không thể thỏa mãn một chút yêu thích của bản thân? Lâm Cẩn Dung không chút do dự chỉ vào hai kiện vải kia: “Hai thứ này cũng được.”

Lệ Chi nhân tình sáng lên, lập tức thở dài: “Tiểu thư, Ngũ tiểu thư cũng chọn như vậy.” Nàng làm việc luôn cẩn thận chu đáo, từ lúc trước cũng đã cùng Thạch Lưu hỏi thăm, các vị tiểu thư khác đã chọn kiện vải nào để tiện nhắc nhở Lâm Cẩn Dung. Dù sao các tiểu thư cũng không thích ăn mặc giống nhau.

“Nàng mặc của nàng, ta mặc của ta.” Lâm Cẩn Dung không sao cả nói: “Ta thích kiện vải này.”

Lệ Chi chỉ cho rằng Lâm Cẩn Dung còn ghi hận Lâm Ngũ lúc trước bắt nạt hãm hại nàng, có tâm muốn so đo với Lâm Ngũ. Không khỏi thầm nghĩ tư thái nhan sắc của tiểu thư nhà mình hơn hẳn Lâm Ngũ tiểu thư, thích hợp nhất với màu sắc thanh nhã này, Ngũ tiểu thư tính tình hẹp hòi, quần áo may ra, tất nhiên Ngũ tiểu thư sẽ tức giận không chịu mặc, dù thế nào cũng không phải tiểu thư nhà mình chịu thiệt, cũng liền mỉm cười đáp ứng, đem hai khối kiện vải kia đặt qua một bên, tiếp tục giúp đỡ Lâm Cẩn Dung chọn lựa.

Hai người chọn đủ bốn bộ quần áo xong, Lệ Chi thanh thanh nói: “Tiểu thư, chuyện của Quế Viên người tính thế nào?”

“Quế ma ma không làm sai cái gì, ta luyện tiếc để nàng chịu ủy khuất.” Lâm Cẩn Dung trầm tĩnh nói: “Cung ma ma đã nhắc hai lần rồi, việc vặt của nàng quá nhiều, cần một nha đầu lanh lợi giúp đỡ quản sự, Quế Viên có vẻ thích hợp. Ta tính bổ sung thêm một tiểu nha đầu nữa.”

Lệ Chi nhẹ nhàng thở hắt ra, từ trong phòng tiểu thư theo quản sự ma ma trong phòng của phu nhân học việc, có thể nói là được thăng chức, được chủ tử coi trọng, với thân phận của Quế Viên, cũng không có ai hoài nghi gì. Không chừng người ta còn nghĩ vì Lâm Cẩn Dung tương lai xuất giá mà chuẩn bị. Nhưng trên thực tế, Quế Viên căn bản không thể khôn khéo mạnh mẽ như Cung ma ma, chính là bị Cung ma ma trông chừng. Đây thật sự là một biện pháp tốt, không tổn thương tình nghĩa lại giải quyết được vấn đề, cơ hồ có thể nói là vẹn cả đôi đường.

77. Chương 77: Số Học

Phía đông nam của Lâm phủ là chỗ mà Đại phòng cư ngụ, bởi vì Lâm Đại lão gia hướng tới cuộc sống điền viên, cho nên nơi này không có kỳ hoa dị mộc, bất quá chỉ là mấy gốc cổ thụ cây hạnh cây lê mà thôi, trong

đình viện cũng có bàn đá bằng gỗ bồ đào.

Lâm gia Đại phu nhân Chu thị đi dưới trời nắng chói chang mang theo một đoàn nha hoàn ma ma bước vào trong viện, nhìn lên thấy hoa hạnh nở đầy trên cành, liên tưởng đến đại tôn tử trắng nõn nhà mình mới ra sinh không lâu, tâm tình vốn phiền muộn trở nên thoải mái hơn rất nhiều: “Vẫn là ở trong phòng mình thoải mái hơn, vô duyên vô cớ so với bên ngoài yên tĩnh hơn rất nhiều.”

Mọi người vội cười nói: “Đúng vậy. Làm khó phu nhân vất vả như vậy, từng tuổi này còn chưa được thanh nhàn.”

Chu thị liền thản nhiên nói: “Có biện pháp nào đây? Tam phu nhân mới trở về, trong nhà lại có khách nhân, lão thái thái phân phó phải náo nhiệt một lúc, ta có thể nào làm cho người ta thất vọng? Vì vậy cũng phải tận lực hết sức.” Chủ yếu còn phải để phòng lão thái bà cùng La thị không biết xấu hổ kia.

“Đương gia phu nhân thật là vất vả.” Mọi người vây quanh Chu thị vào phòng, dâng khăn sạch, bưng trà, quạt mát, lao xao không ngớt, Chu thị chờ mồ hôi trên người ráo bớt, mới vẫy tay Thạch Lưu đang chờ ở một bên tới hỏi: “Như thế nào?”

“Phu nhân, Tứ tiểu thư chọn mấy kiện này để may đồ.” Thạch Lưu nhanh đem bốn kiện vải ra cho Chu thị xem qua.

Ánh mắt của Chu thị tạm dừng trên hai kiện vải xanh ngọc bạc trù hà hoa hoa văn mờ cùng tương sắc bạc la, nhẹ nhàng cười: “Nàng không biết sao?”

Nói không rõ, nhưng Thạch Lưu cũng hiểu được nàng hỏi cái gì, liền thấp giọng nói: “Không biết cụ thể là như thế nào, nhưng Lệ Chi rõ ràng đã hỏi qua nô tỳ.”

Chu thị gất gao hơi nhếch môi, tay không ý thức lần qua tràng hạt vàng mặt trên cổ tay, ánh mắt nặng nề, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Thạch Lưu thật cẩn thận nói: “Phu nhân, nếu không, để nô tỳ nhắc nhở Lệ Chi một chút?”

Chu thị đột nhiên cười, âm áp nói: “Không cần, bảo phòng thêu thùa làm theo, không được ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, lại càng không được chậm trễ. Làm không tốt cũng đừng mong tới nguyệt ngân (tiền tiêu hàng tháng), còn phải bồi thường kiện vải.”

Thái độ của nàng như vậy khiến Thạch Lưu có chút kinh ngạc, nhẹ nhàng đáp một tiếng vâng.

“Nương, nghe nói buổi tối muốn tổ chức yến hội có phải không? Con muốn ăn bào ngư và vi cá!” Lâm Ngũ cười hì hì chạy vào, đến bên cạnh giữ chặt tay áo Chu thị làm nũng. Nàng từ nhỏ đã thích nhất hai món này, tuy Lâm gia hiện nay không thể so với ngày xưa, giống như đồ ăn quý giá như bào ngư vi cá, trừ bỏ chỗ của Lâm lão thái gia và Lâm lão thái thái trong ngày lễ tết ra, trên bàn cơm ít khi có hai món này.

Chu thị cười, miễn cưỡng nói: “Đã phân phó rồi. Khi con nhớ ra, đồ ăn đều đã bày lên bàn, lúc này còn cần con tới nhắc sao?” Muốn nói đương gia có chỗ tốt gì, đơn giản nhất chính là những lúc thế này có thể thỏa mãn khẩu vị người trong nhà.

“Chỉ biết nương hiểu rõ con nhất.” Lâm Ngũ kiêu kiêu lạch lạch tựa vào vai Chu thị làm nũng, liếc mắt một cái nhìn thấy Thạch Lưu đang thu dọn bốn kiện vải, không khỏi kinh dị nói: “Di, đây không phải hai kiện vải con đã chọn sao? Tại sao còn ở đây?”

Thạch Lưu biết nàng xưa nay keo kiệt, không tiện nói rõ, liền chỉ cười không nói.

Lâm Ngũ cũng hiểu ra, nổi giận đùng đùng chạy ra cầm lấy hai kiện vải nói: “Là cho Lâm Tứ tỷ may quần áo có phải vậy không? Nàng sao lại không biết xấu hổ a, cái gì cũng học theo người khác! Chẳng lẽ hôm nay ngoài hai kiện vải này ra không còn kiện nào khác sao?”

“Câm mồm!” Chu thị vỗ mạnh bàn, dựng thẳng lông mày nói: “Con còn chưa thấy đủ mệt sao? Có muốn bị tát một bạt tai nữa, bị cầm chừng nữa hay không a?”

Lâm Ngũ lập tức đỏ đôi mắt: “Nương, chính mắt người cũng nhìn thấy nàng hại con thế nào mà. Nàng đi thôn trang ngâm suối nước nóng tiêu dao khoái hoạt, tranh thủ có được danh tiếng hiếu thuận, con lại bị cầm chừng đến khi Đại tẩu sinh hạ mới được cho ra. Khó khăn lắm mới có một chuyện vui là may quần áo

mới, nàng lại chọc con! Con không chịu đâu!” Còn không biết xấu hổ thừa dịp cơ hội câu dẫn Lục Giam, có điều những lời này nàng cũng không dám nói ra.

Nàng cũng đâu muốn Lâm Ngũ khó chịu như vậy? Chính là địa vị quản gia của Chu thị cũng mới cướp về không lâu. Nếu không vì vậy, mấy ngàn lượng bạc kia sao có thể để La thị chiếm mất? Bọn họ là đích tôn, bạc này vốn là của bọn họ, hiện tại lại thành của mọi người. Chu thị cắn răng mắng: “Nói hươu nói vượn! Nàng là trưởng tử, vốn là nàng chọn trước mới đến phiên muội muội các con, hiện tại con đã có quần áo mới mà giờ nàng mới được may, con còn có ý kiến gì? Chẳng lẽ còn không cho nàng may sao?”

Lâm Ngũ nghe thấy Chu thị tức giận mắng mỗ, lại càng không cam lòng, khóc nói: “Con nào dám có ý kiến gì? Người ta thối sáo hay như vậy, đầu trà lại là cao thủ, có tài danh, lại hiếu thuận, tâm địa tốt đẹp, người nào không khen ngợi nàng! Con chính là trong lòng không phục thôi, vì sao tổ mẫu lại bắt công như vậy.”

Chu thị nghe thấy nàng nói Lâm lão thái thái bất công, trong lòng hoàn toàn đồng ý, nhưng thấy nàng một bộ dạng mơ hồ, lại thật sự cảm thấy tức giận, liền thấp giọng trách mắng: “Con còn không rõ sao? Đây cũng không phải công lao một mình nàng, mà là con tranh đoạt với nàng, lường bại câu thương, khiến người khác mượn cớ! Cũng vì thế mà liên lụy ta!”

Lâm Ngũ nghe xong lời này mới ngừng rơi lệ, ngửa đầu nhìn Chu thị nói: “Mẫu thân, con cũng biết không phải đơn giản như vậy, người giáo dạy con thì được gì, đều là Lâm gia tiểu thư, tổ mẫu sao lại bắt công như vậy?”

Tâm tư của nữ tử vốn yếu đuối. Khi nàng bị cấm chường, Lâm Lục, Lâm Thất đều năng tới chơi Lục gia. Tuy lúc được ra ngoài, Lục Vân đối đãi với nàng vẫn như lúc trước, nhưng đối với Lâm Lục, Lâm Thất cũng rất tốt, còn thêm một cảm giác quen thuộc thân thiết không thể nói rõ. Lâm Lục, Lâm Thất thường xuyên cùng Lục Vân nói những chuyện mà nàng không biết, nàng có muốn hòa theo cũng không được, điều này bảo nàng sao có thể chịu nổi? Đả kích nghiêm trọng nhất là ngày ấy khi Lục Giam đến chào từ biệt trước khi đi Thái Minh phủ tự thi, nàng xấu hổ chúc hấn mã đáo thành công, hấn chỉ thản nhiên cảm tạ một tiếng, cũng không thèm nhìn tới nàng, xoay người bước đi, làm nàng ghen ghét khuất trong lòng, không thể nào thư giải, rất thương tâm. Tức nhất là Lâm Thất còn cười nhạo nàng.

Chu thị thản nhiên nói: “Thời gian còn dài. Con nhớ cho kĩ, chuyện lần trước là do con không đứng, trước mặt mọi người con khiến Tứ tỷ xấu hổ mất mặt. Để hòa hảo với nàng, cùng nàng chịu nhận lỗi, sau đó đối đãi với nàng giống như trước. Hai bộ xiêm y thì tính cái gì? Nàng thích mặc cứ để cho nàng mặc đi!”

Lâm Ngũ mở to hai mắt: “Rồi sau đó làm thế nào?”

Chu thị nghiêm túc nói: “Chính là tiếp tục cùng nàng làm tỷ muội tốt, tôn kính Tam thẩm nương, đối đãi tốt với Thất đệ.” Lâm Tứ đầu tiên là ở ẩm lộ hội hoàn toàn khiến Lâm Ngọc Trân mất vui, tiếp theo ở thôn trang lại gây hấn với Lâm Ngọc Trân. Mất thấy Lâm Tứ không thể trở thành nhi tức của Lục gia, không phải đúng là người có thể hỗ trợ đối phó với Nhị phòng sao? Với tính tình kia của Đào thị thì, ha ha.....

Lâm Ngũ chống cằm suy nghĩ một lúc lâu, rồi gật đầu nói: “Được, sẽ giống như lúc trước, đúng là chỉ có nàng mới ứng phó được Lục muội cùng Thất muội.” Ngày ấy, nàng mới trêu chọc Lâm Cẩm Dung một chút đã phải ngậm bồ hòn, trong nháy mắt thế cục xoay chuyển, không công khiến Lâm Lục, Lâm Thất được lợi.

Chu thị lúc này mới thật tình lộ ra tươi cười: “Con trưởng thành rồi.” Người của ba phòng, đều là thân sinh của Lâm lão thái thái, một cộng một bằng hai, tất nhiên sẽ lớn hơn một phòng còn lại. Một trừ một bằng không, vậy thì phòng còn lại sẽ chiếm toàn bộ lợi thế. Vấn đề số học này, tất nhiên nàng biết rõ.

Trước khi Lâm Cẩm Dung xuất môn thì có mấy nha hoàn ở phòng thêu thùa tới, người của phòng thêu thùa từ trước đến nay chưa từng nhiệt tình như vậy khiến nàng có chút giật mình, không chỉ là kiểu dáng, thêu hoa văn thế nào, ngay cả thứ nhỏ nhất như vạt áo của nội y, nút thắt còn được đề xuất thảo luận nghiên cứu rất nghiêm túc.

Lệ Chi lại ngạc nhiên, sau đó nhiệt tình tặng vạt, giúp đỡ nghiên cứu chi tiết kiểu may, Lâm Cẩm Dung ngược lại có chút rã rời: “Tùy tiện đi, các người làm đã quen, cũng không thể làm ra quần áo không thể mặc nổi.”

Một nha hoàn cười nói: “Nói là nói vậy, nhưng tiểu thư không biết, Đại phu nhân đã phân phó, nếu không khiến người hài lòng, không chỉ tiền tiêu vật hàng tháng không có, mà còn phải đền bù vật liệu may mặc.”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới có vài phần hứng thú: “Đại bá mẫu chắc nói giỡn với các người thôi.”

Một nha hoàn khác nói: “Nhóm chủ tử cũng không phải người hà khắc, nhưng bốn phận của chúng tiểu nhân không phải luôn cố hết sức để chủ tử hài lòng hay sao? Nói tới, Đại phu nhân đối đãi với tiểu thư thật có lòng.”

Lâm Cẩm Dung liền thỏa mãn nài: “Đại bá mẫu luôn luôn nhân hậu chu đáo.”

Tiến bước hai nha hoàn xong, Lệ Chi ngạc nhiên nói: “Tiểu thư, Đại phu nhân là có ý gì? Lại giống trống khua chiêng như vậy.”

“Không có ý nghĩa.” Đơn giản chính là tỏ vẻ mình hiền lương thực đức, ôn hoà hiền hậu khoan dung mà thôi, Lâm Cẩm Dung liếc về gian phòng đóng chặt cửa ở cuối hành lang dài: “Bảo Quế ma ma theo ta đến dự yến tiệc, người mang theo các nàng thu dọn đồ đạc cho tốt. Cữu lão gia sẽ sai người đưa tiền đến, phải trông coi cẩn thận, không để bất kỳ ai chạm vào, bao gồm Quế Viên cùng Đậu Nhi. Người khác nếu hỏi, người có biết phải trả lời như thế nào không?”

Lệ Chi cẩn thận nói: “Biết.”

Chỉ chốc lát, Quế ma ma đi ra, tuy rằng nỗ lực lên tinh thần, vẫn không khó nhận ra nàng uể oải cùng lo lắng, thậm chí không dám nhìn Lâm Cẩm Dung.

“Ma ma như vậy sẽ khiến người ta dễ dàng nhận ra có vấn đề.” Lâm Cẩm Dung bình tĩnh đem quyết định của mình nói với Quế ma ma: “Ta chỉ có thể làm được đến vậy, về sau cần phải xem chính nàng thế nào. Đêm nay người theo giúp ta đi một chuyến này, ngày sau nàng đến chỗ phu nhân cũng sẽ không có ai nghi hoặc.”

Quế ma ma nháy mắt lệ trào ra, lại nhanh nuốt trở lại, thanh âm run run nói: “Tiểu thư, ân đức của người.....”

Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt cười: “Không nói tới điều này nữa. Ta chỉ biết ma ma không phải người như vậy, không nỡ để người thương tâm.” Thân sinh cốt nhục cùng hài tử nuôi dưỡng vẫn khác nhau, cũng không phải mỗi người đều có thể làm được chu đáo như vậy, lúc nào cũng đắp thêm chăn phủ thêm áo khoác cho nàng, không chê nàng vô dụng làm hại mình bị khinh bỉ chịu khổ. Đã thấy đủ nhân tình ấm lạnh lòng người dễ thay đổi, vì vậy càng phải quý trọng điều này.

Quế ma ma hít một hơi thật sâu, cười nói: “Vâng, lão nô sẽ không nói nữa.” Không nói, nhưng nàng sẽ ghi tạc trong lòng.

78. Chương 78: So Đo 1

Trong phòng Đào thị, Hoàng di nương đang ở trước mặt Đào thị tỏ vẻ quy củ.

Hai tay nàng đang cầm một mâm hoa sơn chi cùng hoa hồng tiên diễm tươi đẹp, vô cùng nịnh nọt dâng lên để Đào thị chọn lựa: “Phu nhân người nhìn mấy đóa hoa này, phu nhân, người chọn đóa hồng kiều diễm, hay là đóa sơn chi thanh tú. Nha, phu nhân, ở nông thôn khí hậu thật tốt, người cần gì phải dùng thêm phấn son a?”

Đào thị cũng không để ý nhiều, vui vẻ hưởng thụ vẻ nịnh nọt lấy lòng của Hoàng di nương. Lão thái thái áp chế nàng, nàng liền áp chế Hoàng di nương. Ai bảo Lâm Diệc Chi sắp đính hôn đây? Quyền sinh quyền sát nằm trong tay nàng, nên tận tình báo thù a, cho dù là thù riêng, cũng phải nhân cơ hội này áp chế đóa hoa cúc trắng nhỏ đáng thương một chút! Để đóa hoa cúc này cũng được ném thử tư vị ban đêm ngủ không an ổn, lo lắng đề phòng đi.

Lâm Cẩm Âm ở một bên nghiêng đầu, khóe môi mang theo ý cười ôn hòa, cầm bàn tính dạy Lâm Thận Chi học số học, Lâm Thận Chi cúi lông mi dài, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn mướt mà tràn đầy vẻ nghiêm túc, nửa điểm không bị ảnh hưởng.

Thật tốt. Lâm Cẩm Dung nhìn thấy liền nở nụ cười, chạy tới thay đổi bàn tính nhỏ nhỏ của Lâm Thận Chi khó xử hẳn một phen, thấy Lâm Thận Chi gấp đến độ vò đầu bứt tai, không hiểu sao lại thấy tâm tình thật vui vẻ. Sau đó nàng giúp hắn, nhìn Cung ma ma đang ở một bên bận rộn: “Ma ma mấy ngày nay việc chắc hẳn rất bận?”

Cung ma ma cùng nàng ở thôn trang tiếp xúc gần gũi hơn nửa năm, so với từ trước thân cận hơn nhiều, cũng không còn cho rằng nàng là một tiểu hài tử không hiểu chuyện nữa, liền thật tình cùng nàng lái nhai: “Vâng, nói đến, ta đang thiếu người. Xuân Nha phải chỉnh lý trang sức quần áo sách vở của phu nhân, Hạ Diệp phải hầu hạ phu nhân nghỉ ngơi, tiểu nha đầu ma ma bên dưới lại rất thô kệch, nhiều việc rất bận a.....”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Nếu không, ta a ma mượn một người hai ngày? Mẹ dùng dùng thử xem có ưng hay không?”

Cung ma ma chỉ cho rằng nàng đang nói giỡn: “Tốt lắm, có điều tiểu thư sau đó đừng khóc lóc với phu nhân, nói không có người hầu hạ là được.” Hồi trước, thời điểm Đào thị vừa gả vào Lâm gia, hầu hạ bên cạnh các Lâm gia tiểu thư là một quần sự ma ma, bốn nha hoàn bên người, vài tiểu nha hoàn và thô sử ma ma. Nhưng hiện nay, các Lâm gia tiểu thư lại chỉ có một quần sự ma ma, hai nha hoàn bên người, một ma ma thô sử và một tiểu nha hoàn, không đến mức gọi là trứng chọi đá, nhưng nhiều khi cũng không đủ dùng, sao có thể ư?

Lâm Cẩm Dung nửa đùa nửa thật nói: “Ma ma không ngại cũng đổi người với ta, tuổi nhỏ một chút, tính linh bốn phần một chút, cũng tiện dùng lâu dài.” Miễn không phải là người đã hình thành tính cách khó gọi giữa là được rồi.

Cung ma ma là người thế nào, lập tức chột nghe ra điều khác thường, xem xét liếc mắt Xuân Nha một cái đang thấp giọng nói chuyện Quế ma ma, nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư đây là?”

“Ta thấy, tương lai hai mẫu tử đều ở trong phòng ta quần sự không tiện lắm, còn không bằng để Quế Viên học chút việc, tương lai sẽ hữu dụng.” Lâm Cẩm Dung thần sắc trầm ổn, nửa điểm không nhận ra manh mối: “Ma ma khó xử sao?”

“Không khó xử, không khó xử. Lão nô ngày mai sẽ đi chọn người, tiểu thư có muốn tự mình tuyển lựa không?” Cung ma ma bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhìn về phía Lâm Cẩm Dung trong ánh mắt vừa thêm một tầng ý tứ, lại mang theo ý mừng, Tứ tiểu thư còn nhỏ đã vì tương lai mà quyết định như vậy. Tương lai một ma ma quần sự ở bên trong trạch, một người quần sự bên ngoài trạch, rất thích hợp.

“Ta tin tưởng ánh mắt của ma ma, Lệ Chi cũng nói vậy. Nghe nói năm đó Quế ma ma cũng là người đề nghị phu nhân lưu lại.” Lời này của Lâm Cẩm Dung khiến Cung ma ma trong lòng ngọt lịm, lập tức nhanh chóng sử dụng tâm nhãn lựa chọn người thích hợp.

Bên kia Đào thị cuối cùng thấy sắc trời không còn sớm, rốt cục đã áp chế xong Hoàng di nương, chọn lựa trăm cài hoa sơn chi, lại bảo hai nữ nhi đi qua, đưa cho hai người trăm cài hai đóa hoa hồng phấn nộn, rồi mới vừa lòng nắm tay Lâm Thận Chi, đứng dậy cùng nhau đến An Nhạc đường.

“Tứ tỷ tỷ, tỷ đã trở về rồi, nhớ chết a! Nha, tỷ cao hơn ta nhiều vậy, ở nông thôn khí hậu thật tốt. Nghe nói quần gia ở thôn trang nhà tỷ có một thân trù nghệ, có phải vậy không? Khi nào thì tỷ cũng mời ta đến nếm thử đi.” Lâm Cẩm Dung còn chưa bước vào An Nhạc đường, Lâm Ngũ đã như cánh bướm bay tới, một phen kéo lấy cánh tay nàng, cười nở rộ như đóa hoa, lại là cùng nàng so chiều cao, rồi nói giỡn, từ đầu tới cuối đều lộ ra sự thân thiết.

Lâm Cẩm Dung lấp bắp kinh hãi. Qua năm mới khi Lâm Ngũ được ra ngoài ăn bữa cơm đoàn viên, còn tại trên bàn cơm dùng ánh mắt như dao nhỏ liếc nàng, lúc này tại sao lại gần gũi như thế? Chẳng lẽ Lâm Ngũ còn không biết mình chọn kiện vải giống nàng sao? Không bình thường a.

Lâm Ngũ thấy nàng không nói lời nào, đôi mắt đỏ lên, ủy khuất chu miệng: “Tứ tỷ tỷ, tỷ còn ghi hận với ta sao? Ta sai rồi, đã sớm biết lỗi. Nếu tỷ không tin, trước mặt mọi người ta sẽ bưng trà nhận lỗi với tỷ.”

Đang lúc này, cặp song sinh cũng đi tới, Lâm Lục giơ cây quạt che khuất miệng, cười nói: “Ngũ tỷ tỷ kiểm chế chút đi, đừng dọa Tứ tỷ sợ. Tứ tỷ không muốn đùa giống như tỷ đâu.”

Lâm Thất cười lạnh: “Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo!”(Khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp)

Lâm Ngũ trong mắt hiện lên ý lạnh, liễu mạng nhện xuống, không để ý tới cặp song sinh, đáng thương hề hề nhìn Lâm Cận Dung: “Tứ tỷ tỷ, tỷ tha thứ cho ta được không? Tỷ là tỷ tỷ, cho tới bây giờ đều rộng lượng, sẽ không cùng ta so đo đúng không?”

Lâm Thất làm biểu tình ghê tởm muốn ói, Lâm Lục dùng cây quạt che nửa mặt, trầm mặc nhìn Lâm Cận Dung.

Mới vào cửa, muốn nàng đứng cùng chiến tuyến sao? Lâm Cận Dung im lặng một lát, nhẹ nhàng rút tay ra khỏi lòng Lâm Ngũ, thản nhiên cười: “Đều là tỷ muội một nhà, khách khí cái gì.” Lập tức quay đầu nhìn Lâm Lục cùng Lâm Thất: “Hai vị muội muội đã lâu không gặp, có khỏe không?” Cũng không chờ ba người trả lời, thản nhiên nâng bước hướng về phía trước: “Ta ghi nhận tâm ý của các tẩu tử và ba vị muội muội, đợi đến khi thu dọn xong xuôi, sẽ đưa quà đến chỗ các muội. Ở nông thôn, không có vật gì quý giá, cũng đừng ghét bỏ.”

Thái độ công bằng này thực hợp ý của Lâm Lục, nàng khinh miệt nhìn Lâm Ngũ liếc mắt một cái, bước nhanh đuổi kịp Lâm Cận Dung: “Tứ tỷ tỷ, cô cô cùng Vân biểu muội cũng tới.”

Lâm Cận Dung cước bộ hơi hơi ngừng lại một chút, cũng không nói gì, chỉ giương mắt nhìn Lâm Lục cười cho xong việc. Nàng sớm nên dự đoán được, Lâm lão thái thái lúc trước nếu thay Lâm Ngọc Trân nói lời hay, như vậy muốn giải quyết mâu thuẫn giữa hai nhà, tất nhiên là sẽ rên rỉ khi còn nóng.

Lâm Lục thấy nàng bình tĩnh thông dong, cũng không đem việc này để ở trong lòng, ngược lại có chút kinh ngạc. Lâm Thất nhỏ giọng nói: “Sao ta thấy nàng không giống với lúc trước? Bộ đáng ngu dần âm thầm chịu đựng tức giận cùng nao núng không thấy đâu nữa.”

Sĩ chừng ba ngày, nhìn với cặp mắt khác xưa (sự khác biệt trong một thời gian ngắn), Lâm Lục lắc lắc cây quạt, nhìn lướt qua Lâm Ngũ đang đứng thẳng lỗ tai nghe ngóng, thản nhiên nói: “Ta cảm thấy chúng ta đã sai lầm rồi.”

Thời điểm tin tức của Lục Giam vụng trộm ở lại thôn trang hồi môn của Đào thị vừa truyền đến, mọi người đều nghĩ rằng mẫu tử Đào thị dụng tâm kín đáo, đồng thời khó tránh khỏi khinh thường thủ đoạn này. Từ miệng Lục Vân, các nàng biết Lâm Ngọc Trân đã rất giận dữ, các nàng đều chờ để chế giễu, ai ngờ Lâm Cận Dung rất quyết tuyệt, không lưu lại dùng cơm, liền đem ma ma đặc lực nhất của Lâm Ngọc Trân đuổi đi, kể cả Lục Giam. Nhìn bộ dạng hiện tại này của nàng, không trốn tránh, không lùi bước, nếu thật sự muốn gả vào Lục gia, sao có thể biểu lộ như vậy? Trừ phi nàng đại đột giống như Đào thị không thể cứu chữa.

Tỷ muội hai người tâm ý tương thông, Lâm Thất lập tức liền hiểu được ý tứ của Lâm Lục, thấp giọng nói: “Nương đã nói qua, lòng người khó dò, thế sự khó lường, vẫn là cẩn thận một chút. Nhị biểu ca vì sao không ở nhà của Chư tiên sinh, cổ tình mạo hiểm chọc cô cô tức giận mà chạy tới đó ở lâu như vậy? Chuyện này cần phải tìm hiểu rõ ràng.”

Lâm Lục nhẹ nhàng sờ hai má nàng, khẽ cười nói: “Rốt cục đã có chút đầu óc rồi.”

Chu thị thập phần nhiệt tình đối với Đào thị hỏi han ân cần, lại đặc biệt hỏi thăm Lâm Cận Dung mấy nha hoàn ở phòng thêu thùa có tới hay không. Lâm Cận Dung nghiêm túc cảm tạ Chu thị: “Đại bá mẫu lo lắng, vải may ta rất thích, vừa vặn ta cao lên, cần phải may quần áo mới.”

La thị mới ăn đau khổ, so với ngày xưa im lặng hơn nhiều, trừ bỏ bưng trà rót nước cho Lâm lão thái thái ra, cũng không phát biểu ý kiến gì, Lâm Cận Dung ngẫu nhiên thấy nàng đưa mắt đánh giá mình một lần.

Thẳng đến khi mẫu tử Lâm Ngọc Trân tiến vào, La thị mới trở nên hoạt bát, nhiệt tình tác hợp sự hòa hảo giữa Lâm Ngọc Trân cùng Đào thị, vội rót chén trà: “Không thể không giải quyết hiểu lầm này, chén trà này uống xong coi như quên đi!”

Lâm Cận Dung không khỏi lại lấp bắp kinh hãi. Tính tình như Lâm Ngọc Trân cùng Đào thị, ai cũng không phục ai, ai có thể khuyên nhủ được, bỏ qua chính là tự bản thân chịu nén tức giận. La thị đây là muốn làm gì? Có phải lại muốn mượn cơ hội này giở trò gì không? Khóe mắt của nàng nhẹ nhàng đảo qua những

người khác, nhưng thấy Lâm lão thái thái mỉm cười nhìn, Chu thị vẻ mặt không cho là đúng, Lâm Cẩn Âm thì cũng nghi hoặc giống như mình.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Lâm Cẩn Dung, Lâm Ngọc Trân vẫn kiêu căng trước sau như một, trà tuy tiếp nhận, nhưng chỉ nhếch khóe môi không nói lời nào. Muốn nàng cùng Đào thị cúi đầu, đó là không có khả năng. Nàng đến đây là vì nể mặt Lâm lão thái thái, bằng không, nàng vừa thấy mẫu tử Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung là trong lòng phát hỏa. Nàng có trượng phu có chức vị, nhi tử nữ nhi thành đạt, Đào thị thì có gì chứ?

La thị liền nhỏ giọng khuyên nhủ Đào thị: “Tam đệ muội, nể mặt Nhị tẩu, lão thái thái cũng hy vọng các muội có thể hòa hảo, huống hồ nói đến, đối với hài tử cũng có lợi, muội hủ động trước, người ta sẽ nói người rộng lượng.....” Ý tứ là muốn Đào thị chủ động cùng Lâm Ngọc Trân giảng hòa, khiến Lâm lão thái thái vui vẻ.

Đào thị cố gắng nhấp một ngụm trà, liền thanh khen ngợi trà này ngon, rồi liếc mắt nhìn La thị. Không phải lỗi của nàng, dựa vào cái gì muốn nàng cúi đầu trước Lâm Ngọc Trân? La thị cũng thật đáng chê cười, bản thân muốn Lâm lão thái thái vui vẻ, cần gì phải lấy người khác ra lợi dụng?

Trong giây lát, không khí gượng gạo đến cực điểm.

Lâm lão thái thái sắc mặt khó coi, Chu thị hơi hơi cười lạnh, thân thiết hỏi Lâm Thận Chi muốn ăn cái gì. Lại hướng trưởng tử, trưởng tức Hề thị ra hiệu, Hề thị mang nhi tử béo trắng trong lòng tới trước mặt Lâm lão thái thái, cười bảo nó gọi lão tổ tông. Vì thế không khí liền dịu đi rất nhiều.

Bên này La thị thấy hai người không để ý tới mình, cũng không hoảng hốt, ngược lại hướng Lâm Cẩn Dung cùng Lục Vân cười nói: “Hai tiểu thư này, còn không khuyên nhủ mẫu thân của mình?”

Lục Vân lập tức đứng dậy, ngọt ngào cười, nhưng cũng không khuyên nhủ Lâm Ngọc Trân, mà đi về phía Đào thị, đoan đoan chính chính hướng Đào thị hành lễ: “Tam cữu mẫu, đều là lỗi của ta, thỉnh người đừng so đo với ta.”

Đào thị kinh ngạc nhìn Lục Vân, không thể không miễn cưỡng nở nụ cười: “Hài tử này, người thì có lỗi gì?”

79. Chương 79: So Đo 2

Lục Vân ngẩng đầu nhìn Đào thị, tình chân ý thiết nói: “Tam cữu mẫu, thật sự là lỗi của ta. Lúc trước, thỉnh vài vị tỷ tỷ đến tham gia ấm lò hội.....” Đôi mắt của nàng hơi hơi đỏ lên, không nói tiếp được, lại thần nhiên cười: “Kỳ thật cũng không có gì, chính là ta không có tài nghệ, khiến mẫu thân hiểu lầm Tứ tỷ, rồi các tỷ tỷ náo loạn không thoải mái..... Nếu lúc ấy ta xử lý tốt hơn, cũng không làm cho hai vị trưởng bối khó chịu, thế nên hiểu lầm càng thêm sâu sắc..... Cẩn nguyên, đều là Vân nhi có lỗi, cầu Tam cữu mẫu đừng tức giận.”

Đào thị vừa chán ghét Lâm Ngọc Trân, hay bao che khuyết điểm, nhưng đối với thái độ của Lục Vân, biểu tình tươi cười mang chút rưng rưng, cũng không nói được một từ, càng không thể nói câu cự tuyệt, đành đứng dậy đỡ Lục Vân, ôn nhu trấn an nói: “Hài tử ngoan, trí tuệ khí độ này của con thật hiếm có, để con chịu ủy khuất rồi, Tứ tỷ tỷ của con từ trước đến nay có chút ngốc nghếch, dẫn đo không đúng mực, nhưng cũng không phải cố ý, con đừng so đo với nàng.”

Lục Vân then thùng cười: “Cữu mẫu nói gì vậy, Tứ tỷ tỷ là người thẳng thắn, ta không bằng nàng chính là không bằng nàng, chẳng lẽ cứng rắn muốn nàng thua ta thì mới trảm trờ khen ngợi? Vậy không hợp lý chút nào.” Lập tức nhìn Lâm Cẩn Dung cười nói: “Tứ tỷ tỷ, kỳ thật ta cũng có chút hẹp hòi, lúc ấy thậm chí nghĩ mình từ nhỏ chăm chỉ luyện tập, chịu nhiều đau khổ, lại dễ dàng thua cuộc, chỉ lo bản thân thương tâm khổ sở, không nghĩ đến điều gì nữa. Nếu ta lúc đó xử lý tốt chuyện này, Ngũ tỷ sẽ không bị phạt, tỷ cũng không phải đến thôn trang. Sau đó nghĩ thông suốt cũng vô bổ, trong lòng vẫn bất an, sớm muốn tìm cơ hội cùng tỷ nhận lỗi, nhưng vẫn không thành, hôm nay ta mượn cơ hội này, nhận lỗi với tỷ, cầu tỷ tha thứ cho ta.” Nói xong cúi hạ thật sâu.

Lời của nàng nói ra có tình có lý, vô cùng chân thành, thần nhiên thẳng thắn, nhất thời được mọi người khen ngợi. Ai cũng không cho rằng nàng lúc ấy tức giận khổ sở có lỗi, đây là điều hợp lý, ai bị ủy khuất

như vậy mà có thể bỏ qua ngay lập tức đây? Cố ý phủ nhận chính là lời nói dối, làm ra vẻ. Hiếm có là có, đừng khi nói ra, còn có thể tỉnh táo lại, thay người khác suy nghĩ, nữ hài tử có nội tâm rộng lượng, lấy đại cục làm trọng, thì được bao nhiêu người? Tài văn chương có cao có thấp, phẩm chất cũng có thấp có cao, tài đức vẹn toàn, đức là đứng đầu, vì thế tất cả mọi người nhìn Lâm Cẩm Dung bất động đứng ở nơi đó, vẻ mặt khác biệt.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nhìn Lục Vân.

Rất biết cách đối nhân xử thế. Chỉ vì muốn hai vị trưởng bối từ trước đến nay luôn không thuận mắt trở nên hòa hảo, liền nhận hết lỗi lầm về mình, mặc kệ là lỗi của nàng hay là của người khác, lại rõ ràng khiến người ta nhận ra nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ai sẽ trách cứ nàng đây? So sánh với mình thờ ơ đứng ở một bên không nói được một lời, bản thân trở thành kẻ đầu sỏ vô liêm sỉ, nửa điểm không biết hối cải, càn rỡ tự đại đến cực điểm.

Kỳ thật Lâm Cẩm Dung thực sự áy náy, nhưng nàng cũng không hối hận hành vi của mình tại ẩm lộ hội, nếu trọng sinh lại một lần nữa, nàng vẫn sẽ làm như vậy, bởi vì nàng không thể nghĩ ra biện pháp nào có thể khiến nàng rời xa Lục gia, rời xa vận mệnh bi thảm. Giờ phút này, đối với một phòng ánh mắt hoặc là khiển trách, hoặc là áy náy, hoặc là bất mãn, hoặc là chán ghét, hoặc là lo lắng, hoặc là khinh thị, nàng đột nhiên rất muốn cười.

Thật là, Lục Vân từ nhỏ đã chăm chỉ luyện tập, chịu nhiều đau khổ, hảo tâm thỉnh tỷ muội nhà mình đến hỗ trợ, lại bị chính tỷ muội nhà mình đánh bại, người này còn không biết áy náy, lại càng không chịu nhận lỗi, thật sự là quá đáng..... Liền ngay cả nàng cũng khinh thường hành vi của bản thân, còn có thể trách người khác khinh bỉ nàng trong khi đó lại xem trọng Lục Vân sao?

Tất cả áy náy cùng nghi hoặc của nàng đều tan thành mây khói.

Lục Vân căn bản không cần sự áy náy của nàng, có nàng không rộng lượng đứng ở phía trước, giờ phút này kể cả do Lục Vân gây nên thì còn ai chỉ trích nàng ta? Mà nghi hoặc của nàng, ở giờ khắc này đã có được đáp án, đáp án này mặc dù mơ hồ, nhưng nó lại tồn tại rõ ràng như vậy. Dùng hết cả đời cũng không thể nhìn thấu một người, nhưng đối với nàng, lúc này đây, nàng đã nhìn thấu Lục Vân, cũng nhìn thấu rất nhiều chuyện.

Có chỗ bế tắc đột nhiên thông thoáng, Lâm Cẩm Dung vui sướng, tươi sáng tươi cười, đối với Lục Vân cúi hạ thật sâu: “Vấn muội muội, muội thật sự quá mức khiêm tốn, vốn là lỗi của ta, sao lại thành lỗi của muội đây? Muội thật sự đã khiến cho ta vô cùng xấu hổ rồi. Lúc trước chuyện ở ẩm lộ hội là ta không đứng, đã bị tổ mẫu trách phạt, lòng ta tâm phục khẩu phục; Mà đến thôn trang ở nông thôn là ta tự mình đề xuất, mẫu thân ốm yếu cần tĩnh dưỡng, ta phải phụng hiếu ở một bên, đồng thời cũng cảnh tỉnh sai lầm của chính mình. Cho nên, không hề liên quan đến muội, muội trăm ngàn lần cũng đừng tự trách mình.”

Hai nữ hài tử hành lễ với nhau không ai nhường ai, ai cũng không chịu đứng lên trước. Hai ánh mắt chưa bao giờ gần gũi như vậy, Lâm Cẩm Dung nắm bắt được vẻ ngạc nhiên hiện lên sâu trong đáy mắt Lục Vân, nàng biết, Lục Vân chắc hẳn thật không ngờ nàng lại thông khoái mà thừa nhận sai lầm, nhanh chóng nhập vai như thế.

Lục Vân thấy được sự lạnh lùng sâu trong đáy mắt Lâm Cẩm Dung, nàng biết, Lâm Cẩm Dung kỳ thật cũng không ngốc, nhưng vậy thì sao? Hôm nay nàng đã toàn thắng. Không ai là hoàn mỹ, Lâm Tứ dám cùng nàng so chiêu về cách đối nhân xử thế sao? Chẳng lẽ Lâm Tứ thật sự nghĩ rằng, thuận tay giúp thân thích nghèo khó trong tộc (ý chỉ Lâm Thế Toàn) thì thật sự có thể có được hiền danh sao? Nào có chuyện dễ dàng như vậy?

La thị cười hì hì đỡ cánh tay hai người, hướng Lâm lão thái thái cười nói: “Lão thái thái người xem, người làm muội muội chịu nhận lỗi trước tỷ tỷ, người làm tỷ tỷ cũng chịu nhận lỗi trước muội muội, đây đúng là một giai thoại a.”

Lâm lão thái thái thực vừa lòng, vô cùng vừa lòng, uy nghiêm cười nói: “Đúng vậy, đây mới là chất nữ nhi ngoan của ta! Đây mới là quy nghi mà danh môn vọng tộc nên có!” Lập tức chỉ về phía ba người Lâm Ngũ, Lâm Lục, Lâm Thất: “Các con nên học tập các nàng!”

Chu thị liếc mắt nhìn Lâm Ngũ một cái, Lâm Ngũ mở to mắt nhìn, lập tức rót một chén trà, hai tay dâng lên Lâm Cẩm Dung: “Tứ tỷ tỷ, ta vừa mới nói muốn rót trà hương tỷ nhận lỗi, không biết tỷ có tiếp nhận chén trà này hay không?”

Lâm Cẩm Dung nhếch lên khóe môi, hai tay tiếp nhận trà: “Ngũ muội muội, ta và muội là cốt nhục chí thân, ta đã sớm nói qua ta không trách muội, cần gì phải dùng đến chén trà này? Chén trà này không bằng cho ta mượn đi kính cô cô, hương cô cô nhận lỗi, có được không?” Không đợi Lâm Ngũ phản ứng lại, nàng gơ cao chén trà hương về phía Lâm Ngọc Trân: “Cô cô, đều là lỗi của ta, thỉnh người đừng so đo với ta.” Lục Vân nói tuy hay nhưng quá dài, không hợp ý nàng, cho dù hợp ý, nàng cũng không muốn nói. Một câu đơn giản này, không vì cái gì khác, chỉ vì cúi đầu nhận lỗi, như vậy Đào thị cùng nàng có thể ở trước mặt Lâm lão thái thái được lợi.

Lâm Ngọc Trân nhìn Lâm Cẩm Dung, vô cùng khó xử.

Nói Lâm Cẩm Dung thật tình nhận lỗi, nhưng chén trà này là mượn của người khác, nếu nhận cũng thật sự quá mức đơn giản, lời lẽ uyển chuyển hay không không nói tới, có vẻ không đủ trịnh trọng, càng không giải thích cầu xin, biểu lộ hy vọng có thể được mình tha thứ; Nói nàng không phải thật tình, vậy tư thái cùng biểu tình của nàng, cùng với ngữ khí đều không thể soi mói. Toàn thân nàng giống như đang nói, những gì cần làm ta đã làm, tiếp nhận hay không tiếp nhận, có tức giận hay không thì tùy người.

Mà trên thực tế, Lâm Ngọc Trân cũng không thể không tiếp nhận chén trà này, tuy rằng nàng rất muốn từ chối, nàng muốn làm cho Lâm Cẩm Dung vẫn gơ cao chén trà này, khiến tay mỗi chân đau, không thể không cầu xin nàng chịu thua mới thôi. Nhưng tình thế ngay tại nơi này, Đào thị có thể trấn an khen ngợi Lục Vân, nàng có thể nào thua kém Đào thị? Vì thế nàng tiếp nhận trà của Lâm Cẩm Dung, thái độ cũng không tốt lắm, nhưng cũng không đến nỗi khó coi.

Không ai nhắc lại chuyện Lục Giam ở thôn trang, dường như mọi cảm xúc không thoải mái đều xuất phát từ âm lô hội, cũng chấm dứt từ chuyện âm lô hội.

La thị rót cục được Lâm lão thái thái khuôn mặt tươi cười tán thưởng một câu, vì thế âm thầm vui mừng. Chu thị ngồi đó xem diễn thực buồn bực. Đào thị cảm xúc bình thường, bữa cơm này đối với nàng mà nói, chuyện tốt hay chuyện xấu gì cũng chưa phát sinh. Mấy tiểu cô nương trẻ tuổi đều trầm tư, chỉ có Lâm lão thái thái là vui vẻ nhất.

Rượu đông dương, vị nhẹ mà không nhạt, sâu mà không ngọt, sắc vàng óng ánh, hương thơm nức mũi, phong vị tuyệt vời. Thật sự là rượu ngon, Lâm Cẩm Dung liên tục uống ba bốn chén còn muốn uống thêm, đang định uống, nhìn thấy ánh mắt không đồng ý của Lâm Cẩm Dung, mỉm cười buông chén xuống, chỉ âm thầm tính toán, khi nào thì thừa dịp uống cho đủ. Trong cuộc sống ở thôn trang, nàng đã học được cách nên đối tốt với bản thân mình một chút, không cần quá hà khắc, bởi vì trên đời này, không ai có thể vì bản thân đau lòng, không ai có thể thay bản thân khó chịu, chỉ sợ ngay cả thân thiết như cốt nhục cũng không thể.

Đến lúc sắp chia tay tiễn đưa, khung cảnh hoà thuận vui vẻ, tối thiểu ở mặt ngoài là như thế. Lục Vân cùng Lâm Lục lưu luyến chia tay, rồi ôn nhu nói vài câu với Lâm Ngũ, sau đó đi đến trước mặt Lâm Cẩm Dung cười nói: “Tứ tỷ tỷ, ca ca ta đã nói với ta, hoa đào hoa lê trên núi Thanh Lương rất mỹ lệ, Thanh Lương tự có cổ bia đáng giá, cá hoa đào trong sông Thanh Lương ăn rất ngon, còn nghe nói, trong Thanh Lương tự còn có ôn tuyền, có thật vậy không?”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Đại để là do đã quen, ta không cảm thấy có gì ngạc nhiên. Bất quá mùa đông khi tuyết rơi xuống, ngâm mình trong suối nước nóng thật sự rất thoải mái.”

Lục Vân đang muốn theo lời của nàng tiếp tục nghiên cứu và thảo luận, chợt nghe Lâm Ngọc Trân không kiên nhẫn nói: “A Vân, cần phải đi thôi.”

“Đến đây.” Lục Vân xinh đẹp hướng Lâm Cẩm Dung thề lưỡi, vươn tay tháo một đoá hoa hồng trên búi tóc nàng xuống, cười nói: “Tứ tỷ đoá hoa này thật là đẹp mắt, cho ta một đoá nha.” Sau đó cầm đoá hoa kia chạy về phía Lâm Ngọc Trân.

Lâm Cẩm Dung đứng dưới đèn lồng trước Yên Hỉ cư, lẳng lặng nhìn theo bóng dáng Lục Vân. Lâm Lục đi tới, nhẹ nhàng kề vai nàng, thấp giọng nói: “A Vân xử sự thật khá. Rốt cuộc là do từ nhỏ theo cô cô xuất

môn nên đã được giao tiếp với nhiều người.”

“Đúng, ta tự thẹn với lòng.” Lâm Cẩm Dung đưa tay lên đầu tháo đóa hoa hồng còn lại xuống, tùy tay vò nát, rồi ném xuống đất.

Lâm Lục ôm cây quạt, đánh giá động tác của Lâm Cẩm Dung, mỉm cười: “Tứ tỷ, ta thực bội phục tỷ, tỷ dám nói chuyện với Phương ma ma như vậy.”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn Lâm Lục quyền rũ cười: “Nếu ngươi là ta, ngươi cũng sẽ làm thế.”

Dưới ngọn đèn, gương mặt non nớt của Lâm Cẩm Dung đã có vài phần nghiêm lệ, tươi cười này, quyền rũ đốn sinh, còn mang theo một cổ ưu thương không thể nói rõ. Lâm Lục không làm sao hình dung được cảm giác này, chỉ kinh ngạc nghĩ, thật sự rất đẹp, vì thế câu nói: “Ồ thôn trang kia chơi đùa thích thú như vậy sao, khiến Nhị biểu ca vui đến quên cả trời đất?” không thể thốt nên lời, trơ mắt nhìn Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Cẩm Âm tay trong tay rời đi.

80. Chương 80: Nghi Ngờ

Gió đêm thổi qua, cây du khê run rẩy, cành lá lay động, phát ra thanh âm sần sật trầm thấp dễ nghe, trắng sáng cao cao phía chân trời, ánh trăng rơi nghiêng, chiếu vào phòng giống như nhiểm một tầng sương trắng.

Lâm Cẩm Dung ngồi trên tháp trước cửa sổ, đã tâm sự xong với Lâm Cẩm Âm: “Chính là như vậy, ta thay Hoàng di nương buồn bán được lời chút tiền, bản thân ta cũng được lời chút ít. Tỷ tỷ, số tiền kia ngày mai người ta sẽ đem tới.”

Trong phòng không châm đèn, ánh trăng chiếu vào biểu tình Lâm Cẩm Dung phá lệ ôn nhuận, Lâm Cẩm Âm lại cảm thấy muội muội rất xa lạ. Tiền căn hậu quả Lâm Cẩm Dung đều nói rõ ràng, giấy viết Hoàng di nương lưu lại kia nàng cũng xem qua, nàng không phải Đào thị, chẳng những không kháng cự Hoàng di nương vì hôn sự của Lâm Diệc Chi bỏ ra tiền để kiếm lời, mà còn thật cao hứng, dù sao nàng là trưởng nữ, tuổi đã lớn, rất nhiều chuyện đều muốn làm, nhưng lại không tiện. Đây là nỗi xấu hổ khi là thân nữ nhi, không cẩn thận sẽ dễ dàng bị người lên án, nói là tính kế tài sản nhà mẹ để gì đó. Nhưng Lâm Cẩm Dung chẳng những tính toán, còn làm được, biến hóa này khiến nàng thật sự vô cùng ngạc nhiên, cũng chưa thể thích ứng.

Lâm Cẩm Dung thần nhiên đối mặt với sự đánh giá cùng nghi ngờ của Lâm Cẩm Âm, nàng rất rõ ràng, bản thân khác biệt quá nhiều so với hồi trước, cơ hồ là tương phản, Lâm Cẩm Âm ngạc nhiên hay nghi hoặc cũng là điều bình thường.

Sau một lúc lâu, Lâm Cẩm Âm rốt cục mở miệng: “Số tiền này đã nói là uội mượn, ta chỉ cảm tiền vốn là được, thứ khác ta cũng không muốn. Muội vẫn nên cẩn thận, nếu để nương biết muội giúp Hoàng di nương, sẽ vô cùng tức giận.”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Cho nên ta mới đem sự tình nói rõ ràng với tỷ a, số tiền của Hoàng di nương thực không ít, lần sau nếu có cơ hội này nữa, ta còn tính nhắc lại với nàng.....” Số tiền này của Hoàng di nương bất quá chỉ là đánh nhỏ lẻ mà thôi, có thể được bao nhiêu tiền? Nàng cần Lâm Cẩm Âm hỗ trợ che giấu, gạt Đào thị, nàng có thể tiếp tục mượn Hoàng di nương làm gà đẻ trứng. Đương nhiên, bước tiếp theo cụ thể thế nào nàng sẽ không nói với Lâm Cẩm Âm, chỉ cần Lâm Cẩm Âm biết có chuyện như vậy là được rồi.

Lâm Cẩm Âm trầm tư hồi lâu, quả quyết nói: “Vậy gạt nương thôi, đến lúc đó nói sau, nương tuy rằng tức giận, nhưng cũng không thể để Hoàng di nương làm ra vẻ không có tiền, trái lại lấy tiền của mình đi trợ cấp.” Lời tuy là như thế, nàng vẫn thấy lo lắng, đến lúc đó Hoàng di nương đột nhiên có một số tiền lớn, Đào thị còn không cùng Lâm Tam lão gia nháo loạn sao? Sẽ khiến người khác chế giễu mất thôi.

“Sợ cái gì?” Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt cười: “Một tiện thiếp xuất thân nha hoàn, có thể lấy ra nhiều tiền riêng như vậy, chẳng phải rõ ràng Tam lão gia muốn sủng thiếp diệt thê sao. Cho nên, chuyện này không cần chúng ta quan tâm, ta đoán đến lúc đó nàng nhất định sẽ cầu Tam lão gia ra mặt, đem số tiền này coi như của Tam lão gia trợ cấp. Tam lão gia nếu đã đáp ứng, tương lai hẳn cũng không thể không lo cho Thất đệ. Con vợ kế có, mà trưởng tức không có thì là đạo lý gì đây? Hẳn không làm cũng không được.”

Tỷ muội hai người liếc nhìn nhau, đều mỉm cười. Tam lão gia cho dù không muốn bỏ tiền ra, cũng phải thu hoạch một chút vàng bạc của hắn, không thể để người khác đoạt hết.

Lâm Cẩm Âm cười cười, đột nhiên có chút tư vị không thích hợp: “Chúng ta đang tính toán gì đây? Hai tỷ muội ngồi tính kế tiền tài của phụ thân sao, nếu để người ta biết được, sợ là sẽ bị cười đến chết mất.”

“Muốn cười cũng là cười hắn.” Lâm Cẩm Dung không cho là đúng: “Đây không phải tính kế, mà là thay hắn chu toàn thể diện của người làm phụ thân, tỷ đã thấy qua ai làm phụ thân như vậy chưa? Ta chưa thấy qua nha. Nga, đã gặp qua, chính là Lâm Xương lão gia kia.”

Lâm Cẩm Âm nghe xong lời này của muội muội, nhin không được lại vạn phần sầu lo, lúc trước nàng thấy muội muội quá mức yếu đuối im lặng, ngóng trông muội muội có thể cường thế khôn khéo một chút, nay lại cảm thấy chủ ý của Lâm Cẩm Dung quá mức lớn gan. Nữ tử có chủ ý quá cũng không phải là một chuyện tốt, không biết tương lai người ta có thể chấp nhận nổi không. Nàng muốn khuyên Lâm Cẩm Dung hai câu, nhưng lời đến bên miệng, lại không thể nào nói ra, liền yên lặng suy nghĩ, có lẽ nên tìm thời điểm nói với mẫu thân, vì muội muội nghị thân, nhất định phải tìm một muội phụ rộng lượng, ôn hoà hiền hậu, những cái khác đều là thứ yếu.

Giữa trưa ngày hôm sau, Hoàng di nương quả nhiên mang theo Tảo Nhi, cầm một thực hộp tới sân viện của Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung ra lệnh cho Lệ Chi canh giữ ở bên ngoài cửa phòng, cùng nàng thanh toán hết nợ.

Mặc kệ Hoàng di nương trong lòng nghĩ như thế nào, nàng đều biểu hiện ra bộ dạng cảm thấy mỹ mãn, cảm động đến rơi nước mắt, nghe nói Lâm Cẩm Dung không cần ăn chênh lệch, liền chết sống muốn đưa Lâm Cẩm Dung một vòng tay bằng bạc làm tạ lễ, thỉnh cầu Lâm Cẩm Dung về sau có cơ hội như vậy chớ quên Lâm Diệc Chi.

Lâm Cẩm Dung để ý đến khoảng thời gian này, tất nhiên sẽ không nhận vòng tay của Hoàng di nương, hòa hòa khí khí đưa người đến cửa.

Thực hộp có chút nặng, Tảo Nhi dùng sức để cầm đỡ, đi đứng thật chậm, Hoàng di nương nhìn, trong lòng vui mừng, lại có chút khổ sở. Nàng nhớ rõ lúc ấy tiểu nha đầu nghe thấy, Lâm Cẩm Dung cầu Đào Phượng Đường chờ đến thuế má sau mùa xuân mới bán đi, Đào Phượng Đường cũng đáp ứng rồi. Nhưng tiền Lâm Cẩm Dung đưa cho nàng vừa rồi chính là dựa theo giá vàng và giá bạc ở Thanh Châu của mùa thu năm trước, lại kết hợp với việc Lâm Cẩm Dung từ chối nhận chênh lệch và lễ vật, có thể thấy được, Lâm Cẩm Dung rõ ràng là mượn tiền của nàng để kiếm lời.

Tuy rằng nàng cũng hiểu được, thiên hạ không có chuyện ăn cơm không trả tiền. Lâm Cẩm Dung nếu không đạt được chút lợi ích, sao có thể vô duyên vô cớ giúp đỡ nàng cùng Lâm Diệc Chi? Cơ hội kiếm tiền này cũng là hiếm có, nhưng nàng rốt cuộc vẫn có chút đau lòng, hận không thể khiến Lâm Diệc Chi nhanh thì đậu công danh, cưới nhi tức về, sau đó nhà mình tự bỏ vốn kiếm tiền làm chủ, nếu không chỉ một việc nhỏ như vậy đều phải cầu người, cuộc sống khá bấp bênh.

Thôi, thôi, ở dưới mái hiên nhà người khác sao dám không cúi đầu, Tứ tiểu thư như vậy thật sự không muốn gả vào Lục gia, con bài Phương ma ma nàng nắm trong tay kia căn bản vốn không hữu dụng, ở trước mặt Tứ tiểu thư càng không thể nói rõ, vì vậy càng phải cúi đầu khuất phục. Chỉ cần Tứ tiểu thư ở thời khắc mấu chốt giúp Lâm Diệc Chi nói tốt vài câu, chịu mệt này một chút cũng không sao. Còn phải tìm một cơ hội đề cập với Tứ tiểu thư, thỉnh nàng hỗ trợ nói tốt trước mặt Đào thị, kể cả không nói, hỗ trợ hỏi thăm một chút tình huống cũng được rồi.

Hoàng di nương đang suy nghĩ, phía đối diện tâm phúc của Chu thị là Hứa ma ma đang đi tới, đúng là không kịp vãn an, mà Hứa ma ma dĩ nhiên cũng hấp tấp đi lên. Tránh được nàng, lại va vào Tảo Nhi phía sau nàng, va chạm này thật mạnh, Tảo Nhi lão đạo ngã xuống, mắt thấy thực hộp trong tay sẽ rơi xuống đất, Hoàng di nương khẩn trương, vội bước lên phía trước, chặt chẽ bảo vệ thực hộp.

Hứa ma ma dừng chân, quét mắt qua Tảo Nhi, ánh mắt dừng ở thực hộp trong lòng Hoàng di nương, khuôn mặt béo núc lộ ra tươi cười, vươn tay kéo Tảo Nhi dậy: “Di, hóa ra là di nương. Lão nô mất mù, vậy mà không phát hiện người, cứ thế mà va vào. Khiến Tảo Nhi cô nương ngã, là lão nô không phải.”

Hoàng di nương nào dám đắc tội tâm phúc bên người của đương gia phu nhân? Chỉ ôm chặt thực hộp, rồi cười nói: “Ma ma có việc gì với sao?”

Hứa ma ma nói: “Cũng không có gì. Người nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân tới. Ta đang vội vã đi bẩm báo. Di nương đây là từ đâu đi về vậy? Lại làm đồ ăn ngon gì sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là chưng chút canh, đưa cho hai vị tiểu thư nếm thử. Ma ma có việc, ta sẽ không trì hoãn người.” Hoàng di nương có chút chịu không nổi trước ánh mắt Hứa ma ma chăm chú nhìn thực hộp của mình, hướng Tảo Nhi ra hiệu, nhanh như chớp rời khỏi.

Hứa ma ma quay đầu cẩn thận đánh giá động tác của nàng, suy nghĩ một lát, rồi tiếp tục bước đi. Vào Phác Giản cư, trước nói với một tiểu nha hoàn: “Đi hỏi thăm xem, hôm nay Hoàng di nương đã làm những gì, sau đó đến nói với ta.” Sau đó chân cũng không ngừng bước tới: “Phu nhân, trong nhà có người tới!”

Chu thị đang xem sổ sách, nhìn mà nổi trận lôi đình. Nhị phòng cũng thật tiết kiệm tiền quá mức. Cặp song sinh lĩnh tiền tiêu hàng tháng, lại chạy đến chỗ lão thái thái hỗn ăn hỗn uống, cái gì cũng muốn ăn, ăn ngon ăn đủ, nửa điểm cũng không buông tha, La thị trong ba năm qua cũng tới đó, tất cả chi tiêu toàn tính trên đầu lão thái thái, còn thường xuyên cầm mấy thứ trở về, sao lại không biết xấu hổ như vậy? Mà lão thái bà đáng giận cũng quá bất công! Đang buồn bực, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Hứa ma ma, liền không khỏi hờn giận nói: “Gào to cái gì?”

Hứa ma ma nhìn thấy nàng đang nghiêm mặt khó coi, mới thu liễm thần sắc, nói: “Đại lão gia bảo lão nô tiến vào bẩm báo phu nhân, bên thông gia có người tới. Nhị cữu lão gia dẫn Tam biểu thiếu gia theo chuẩn bị đến bái Chư tiên sinh làm thầy.”

“A? Thật sự?” Chu thị là lúc trước Lâm lão thái gia còn nhậm chức làm chủ cưới vào cửa, nhà mẹ đẻ cách khá xa, cũng đã rất nhiều năm chưa gặp ai, trong lòng vui mừng đến cực điểm, đã quên vừa rồi không thoải mái, lập tức đứng dậy nói: “Đi thôi, ta đi nhìn một cái.”

Hứa ma ma cười nói: “Phu nhân, lúc này Cữu lão gia cùng biểu thiếu gia đang ở Thính Đào cư đàm thoại với lão thái gia.”

Chu thị vỗ ót, cười nói: “Xem ta thật hồ đồ, không phải trước nên bái kiến ngoại viện đã sao, chuẩn bị cơm chiều đi, Nhị cữu lão gia thích ăn canh tuyết hà, thịt hầm nhừ, hai món này nhất định không thể thiếu. Biểu thiếu gia, ta chưa gặp hài tử này, người sai người đến hỏi hân thích ăn cái gì, rồi phân phó hạ nhân.”

Hứa ma ma đi ra ngoài một chuyến trở về, giao việc xong, dán tại bên tai Chu thị thấp giọng nói: “Phu nhân, lão nô vừa rồi gặp Hoàng di nương và Tảo Nhi cầm theo một thực hộp nặng trĩu, lão nô vội vàng đến báo tin với người, không chú ý, nên va vào Tảo Nhi. Người nói có kỳ quái hay không? Hoàng di nương bình thường đối đãi với nha đầu kia không phải vô cùng tốt sao? Vậy mà nàng không để ý đến nha đầu kia bị ngã, giành trước ôm lấy thực hộp, mà thực hộp kia rất bền chắc a, ngay cả Tảo Nhi quăng ngã không thể đứng dậy ngay mà nàng cũng không quan tâm, sau đó cũng không đưa Tảo Nhi cầm, mà mình tự ôm lấy.....”

Chu thị không kiên nhẫn nói: “Nói trọng điểm!”

Hứa ma ma vội nghiêm mặt nói tiếp: “Lão nô cảm thấy kỳ quái, liền sai người đi tìm hiểu, Hoàng di nương là từ trong viện của Tứ tiểu thư đi ra.”

“Trong thực hộp có cái gì?” Chu thị không kiên nhẫn.

Hứa ma ma có chút xấu hổ: “Không hỏi thăm được. Cho nên lão nô cảm thấy kỳ quái.”

Chu thị thần nhiên nói: “Vậy tiếp tục hỏi thăm! Sẽ có người biết gì đó.” Lâm Tứ khi nào thì cùng Hoàng di nương giao hảo vậy? Điều này rất không bình thường!

81. Chương 81: Hồng Việc

Lâm Căn Dung không biết Chu thị chú ý nàng, tâm tư của nàng đều đặt vào việc nhờ Đào Thuần Khâm mua hộ mảnh đất bị nhiễm mặn ở phía tây của thành.

Bình Châu thành tây, trải dài từ đầu đến cuối đa phần là đất bị nhiễm mặn.

Đã vào hạ, mưa to rơi xuống, một ít muối sáng trong trên đất nằm đó hoặc là trôi theo dòng nước hoặc là thấm thấu vào tầng đất sâu bên dưới, cỏ dại không sợ muối cũng mọc lên, trên mảnh đất bao trùm một ít sắc xanh, phiên đất này rốt cục cũng không còn hoàn toàn là lớp muối chói mắt bên trên vào mùa xuân nữa, nhưng đông một khối, tây một khối sắc lục cùng màu đất luân phiên chiếm cứ, vẫn biểu hiện vẻ vô cùng hoang vắng.

Lâm Thế Toàn cẩn thận bắt tay vào làm, thành thành thật thật đi theo phía sau Đào Thuấn Khâm, vừa thấy Đào Thuấn Khâm dừng cước bộ hoặc là nói chuyện, lập tức tập trung tinh thần, vểnh tai, mở to hai mắt, điều động toàn thân nghe ngóng, nhìn, ghi nhớ Đào Thuấn Khâm nói cái gì, làm cái gì.

Từ lúc quyết định muốn tới mua mảnh đất bị nhiễm phèn này, Đào Thuấn Khâm đã mang theo hần đến đây được mấy ngày. Hần biết Đào Thuấn Khâm đang chọn địa thế, cùng với phiên đất bị nhiễm mặn, khả năng bởi vì địa thế, thời điểm đắp bờ kênh rạch so với vùng đất bị nhiễm phèn khác sẽ càng cố sức hơn, cũng có khả năng mảnh đất này sẽ được bên trên tuyển lựa để khai hoang, còn có khả năng trở thành ruộng tốt, thu hoạch mùa vụ, hết thấy đều là học vấn.

Hần không rõ Đào Thuấn Khâm là một người đọc sách, sao có thể hiểu biết nhiều như vậy. Đào Thuấn Khâm cười nói: “Thư trung đều có nhan như ngọc, thư trung đều có hoàng kim ốc (trong sách kiến thức có rất nhiều). Nhưng cần phải xem người là loại người nào, đọc sách gì, mà phương pháp đọc ra sao. Có những người đọc sách cả đời, vị tất có thể hiểu được một đạo lý đơn giản, thậm chí ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, có những người chữ Đại cũng không nhận ra, lại mặc lẳng la tơ lụa, ăn sơn trân hải vị. Đây là vì sao? Chất nhĩ suy nghĩ cẩn thận vấn đề thì sẽ hiểu.”

Vài ngày sau, Đào Thuấn Khâm rốt cục quyết định mua một khối đất gần một trăm khoảnh ở phía tây nam, lập tức bắt đầu tiếp xúc với quan phủ Bình Châu. Ở phía tây của thành có hơn một ngàn khoảnh đất bị nhiễm phèn, tất cả đều là của quan phủ, trong quan phủ không thiếu người thông minh, cơ hồ Đào Thuấn Khâm vừa biểu lộ ra nguyện vọng này, còn có người tìm hiểu xung quanh, hỏi muốn mua làm cái gì.

Đào Thuấn Khâm liền thỉnh vài người quản lý chuyện này ở phủ nha ăn cơm uống rượu, Lâm Thế Toàn cũng là lần đầu tiên bước vào hoa lâu, nhìn thấy kỹ nữ xinh đẹp lộ ra non nửa bộ ngực sữa cũng không dám ngẩng đầu, thu liễm hoàn toàn tinh thần nghe Đào Thuấn Khâm cùng người của quan phủ giao tiếp như thế nào. Rượu uống chưa đủ độ, mọi người đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ, nhóm kỹ nữ khiến người ta trở nên xương cốt mềm nhũn, Đào Thuấn Khâm nhắc tới, nói là nhà mình có một giấc mộng, trong mộng kia mua một khối đất, từ đó sẽ làm việc thuận buồm xuôi gió, tỏ vẻ rõ ràng không trông cậy vào khối đất này có thể trồng trọt sản xuất, chỉ vì mua để tâm an.

Có người không bị từ sắc mê hoặc, căn cứ theo bản năng, tính làm khó dễ một chút, lại bị quản lý cấp trên quát lớn, ca ca đệ đệ nhiệt tình tiếp đón, vì vậy việc mua bán diễn ra thuận lợi như nước chảy xuôi dòng, giá cả tất nhiên dựa theo giá thấp nhất, một lượng được tám mươi khoảnh kỳ thật lại bán với giá một lượng một trăm khoảnh. Đào Thuấn Khâm sai người ta đem khối đất này chia đều thành hai phần, gọi người lập cột mốc.

Lâm Thế Toàn không rõ Đào Thuấn Khâm vì sao phải chia làm hai phần, vừa hỏi ra miệng, đã bị Đào Thuấn Khâm chuyển hướng: “Người nhớ kỹ, thổ địa mua bán có hai loại, thứ nhất là bán đứt, thứ hai là cầm đồ. Khế ước phải trải qua quan phủ xét duyệt, đóng dấu đỏ, cái này gọi là khế ước đỏ, nếu chưa có, chính là khế ước trắng, loại này rất dễ xảy ra cãi cọ, không thể thực hiện.”

Tiếp theo Lâm Thế Toàn lại nhìn thấy Đào Thuấn Khâm cầm mấy phong tiền đưa ấy người kia, trong đó quần sự được nhiều nhất. Hần chưa từng trải qua việc này, không khỏi đau lòng: “Quan gia mua bán đất đai, vốn là việc bọn họ nên làm, vừa ăn uống miễn phí lại lấy tiền, vô duyên vô cớ khiến bọn họ được lợi như vậy.”

Đào Thuấn Khâm khoanh tay trước ngực tựa tiểu phi tiểu nhìn hần một cái, nói: “Kỳ thật ta cũng chưa ăn mệt.” Sau đó giải thích cho hần nghe, giá này được lợi, rất hiếm có, mấu chốt là sau này có việc sẽ tìm những người này, rất tiện.

“Người nếu thật sự còn muốn đi con đường này, phải nhớ kỹ, có câu là Diêm vương cũng sẽ không làm khó

tiểu quỷ. Muốn làm sinh ý, cần phải nắm được người mấu chốt, bắt quá chỉ mất chút tiền, thiếu bọn họ sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Huống hồ có gặp mặt chi ân, ngày sau nói không chừng bọn họ sẽ dễ dàng hỗ trợ hơn.” Đào Thuần Khâm nói như vậy.

Lâm Thế Toàn chặt chẽ ghi tạc trong lòng, tìm đến Lệ Chi thông báo, chỉ giấu đi chuyện tới hoa lâu uống rượu bàn việc, đem chuyện nhất nhất nói cho Lâm Cẩm Dung biết: “Giá mua là 70 văn tiền một mẫu, tổng cộng là tám mươi khoảnh, trên thực tế là mua được một trăm khoảnh, chỉ tốn năm trăm sáu mươi quan tiền, mời khách tặng lễ không biết Cửu lão gia tốn bao nhiêu, nhưng chắc chắn không dưới mười quan tiền.”

Lâm Cẩm Dung vừa mừng vừa sợ, giá này so với nàng mua đất bên bờ sông kia được lợi hơn nhiều, nàng thật không ngờ Đào Thuần Khâm lại buôn bán được lời như thế, vậy rất tốt, nàng từ đâu có thể tìm mảnh đất với giá như vậy chứ?

Lần trước bán bạc, từ số tiền của Hoàng di nương lời 46, Lâm Cẩm Âm buôn bán lời gần 82, hơn nữa nàng cũng có vốn riêng, tổng cộng là 394 lượng bạc, tương đương đổi ra tiền mới chỉ được 315 quan tiền, chỗ hồng lớn này, nàng lúc trước còn ở trước mặt Đào Thuần Khâm bốc nói phét nói mình không cần hẳn mua, sẽ tự dùng tiền của mình, hiện tại lấy tiền ở đâu ra đây?

Mượn sao, trong khoảng thời gian ngắn chưa thể thu lãi, ai sẽ cho nàng mượn? Lại hướng Lâm Cẩm Âm sắp xuất giá mượn sao, da mặt nàng cũng không dày như vậy, hướng Đào thị, tiền nàng lần trước mua đất ở bờ sông vẫn còn chưa thanh toán xong, tiền tiêu vật hàng tháng còn đang bị khấu trừ. Bản thân thật sự quá nghèo, Lâm Cẩm Dung lập tức khó nghĩ.

Nếu Đào thị quyết định đưa đồ cưới đã chuẩn bị giao cho nàng xử trí vậy là tốt rồi, nhưng điều này rõ ràng không có khả năng, Lâm Cẩm Dung ngồi yên thật lâu, sau đó mở hộp trang điểm nhìn trang sức bên trong suy nghĩ. Nàng trước sẽ phải dùng trăm cái trong ngày lễ ngày tết, không thể động đến mấy món này, kiểm tra mấy món trang sức đơn giản bỏ riêng sang một bên, mở ra tầng phía dưới, một khóa trường mệnh dây xích bát bảo vàng ròng chuỗi ngọc, hai bên có nút bằng vàng có thể điều tiết độ to nhỏ, xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng nhất thời có chút giật mình, trong lòng cảm thấy đau nhức.

Đây là thứ nàng hay đeo ngày bé, được cao tăng làm phép, sau lại đi theo nàng đến Lục gia. Sau khi Ninh nhi sinh ra, nàng không cần những người khác đưa trường mệnh khóa, mà là đem nó đeo cho Ninh nhi, hy vọng có thể phù hộ Ninh nhi trường mệnh trăm tuổi, không bị bách bệnh, bình an khang thuận. Nhưng Ninh nhi như cũ rời khỏi nàng, dù kêu gọi thế nào cũng không tỉnh lại.....

Đầu ngón tay của Lâm Cẩm Dung chạm vào khóa trường mệnh, trước mắt một mảnh màu đỏ, lúc ấy máu của Ninh nhi nhuộm dần chữ “Thọ” này, thực châm chọc! Nàng hung hăng cắn răng, về sau sẽ không còn có Ninh nhi nữa, thứ này cũng không thể phù hộ Ninh nhi, giữ lại làm gì? Chính là nó! Nàng cúi mắt, buộc mình dời ánh mắt khỏi khóa trường mệnh kia, vươn tay đem mấy thứ trong tầng dưới bọc kín, đưa cho Lệ Chi: “Người cầm lấy đưa cho Tam thiếu gia (Lâm Thế Toàn), bảo hắn đổi nó thành tiền.”

Lệ Chi kinh hãi: “Tiểu thư, thứ khác cũng đành thôi, nhưng đồ này sợ là không ổn a.” Mấy thứ này đều là vật lưu niệm, trừ phi bị hủy, bằng không nếu để người khác biết, đàm tiếu sẽ rất khó nghe, nhưng nếu bị hủy, thì giá trị sẽ giảm.

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Người bảo hắn hủy nó đi, trước đem tách hạt châu được khảm trên bảo thạch xuống, sau đó tìm người nung chảy vàng, tách ra bán. Như vậy ai cũng không thể nhận ra.” Nàng muốn bán nhất là châu sai hoa sen bằng thủy tinh mà nàng thắng trong dịp đấu trà của Lâm Ngọc Trân, giữ lại cũng không thoải mái.

“Tiểu thư, đây là phu nhân vì người cầu về, được cao tăng làm phép, phu nhân nếu biết được, sẽ bị tổn thương. Huống hồ, cho dù bán đi, cũng không đủ, Cửu lão gia không phải nói mua cho người sao.....” Lệ Chi không thể lý giải, mảnh đất bị nhiễm mặn kia cũng không có gì tốt, sao tiểu thư lại đòi mua, thậm chí còn đến tình trạng này. Nàng hầu hạ bên người Lâm Cẩm Dung đã lâu, nàng từng nghĩ rằng Lâm Cẩm Dung đã hồi phục rất tốt, hiện tại xem ra, kỳ thật càng thêm trầm trọng, chẳng qua là che giấu càng sâu mà thôi. Nguyên nhân, đều là lần sinh bệnh sau khi bị kinh hãi kia, Lệ Chi nhất thời tự trách không thôi.

Nàng thanh cổ họng, thật cẩn thận hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư, người không thiếu ăn, không thiếu mặc, phu nhân luôn luôn vì người chuẩn bị đồ cưới, người rốt cuộc đang lo lắng cái gì? Người cho dù không muốn nói với nô tỳ, sợ phu nhân lo lắng, cũng nên nói với Tam tiểu thư, nàng nhất định có thể giúp người.”

“Cha mẹ tử đệ hôn phối, có một số việc cũng không thể để bọn họ biết.” Sự sầu lo của nàng còn rất nhiều, nhưng không thể nói với người ngoài cuộc, Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, thản nhiên cười: “Lệ Chi, làm sợ người sao? Ta không lo lắng cái gì, ta chính là không muốn để Cửu lão gia bỏ tiền ra. Tỷ tỷ sắp xuất giá, ta cũng không còn là tiểu hài tử, muốn Cửu lão gia bỏ công sức giúp đỡ đã ngưng ngừng rồi, lại bảo hần tiêu tiền nữa sao, mấy biểu tỷ muội ở Thanh Châu sẽ nghĩ thế nào về chúng ta? Về điểm này ta vẫn phải giữ mặt mũi.”

Nàng dừng một chút, hỏi Lệ Chi đang cúi đầu: “Người sẽ không đem chuyện này nói cho người khác biết đúng vậy không? Quế Viên như vậy, trừ bỏ tin tưởng người, ta cũng không biết nên tin tưởng ai.”

Lệ Chi ánh mắt có chút trốn tránh, nàng vừa rồi muốn đi nói với Lâm Cẩm Âm, thỉnh Lâm Cẩm Âm tới khuyên nhủ Lâm Cẩm Dung, nhưng Lâm Cẩm Dung đã nói đến mức này, nàng tất nhiên cũng không nhẫn tâm khiến Lâm Cẩm Dung thất vọng, đành không tình nguyện gật đầu: “Tiểu thư, nếu không trong tay nô tỳ còn chút tiền, người cầm đỡ đi?”

Lâm Cẩm Dung bật cười: “Ta còn có cách, không cần của người, nhanh đi làm việc đi.”

Lệ Chi đi rồi, Lâm Cẩm Dung ghé vào tháp mở to mắt thất thần hồi lâu, rốt cục nghĩ ra một biện pháp, liền gọi: “Anh Đào!”

Anh Đào là người Cung ma ma chọn lựa đưa tới, mới chín tuổi, mặc váy tử thanh xanh biếc, mắt một mí, ánh mắt sáng ngời, tay dài chân dài, diện mạo đoan chính, gương mặt tươi tắn, sạch sẽ ngoan ngoãn. Nàng nhẹ tay nhẹ chân đi vào, đứng ở trước tháp cười nói: “Tiểu thư có gì cần phân phó?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ta muốn thỉnh vài vị tiểu thư tới uống trà, người đi chuẩn bị chút điểm tâm trái cây.”

Anh Đào lên tiếng trả lời rồi rời đi, Lâm Cẩm Dung gọi Quế ma ma vào, mở tủ lấy ra bộ quần áo mới may bằng kiện vải bạc trù hà hoa sắc xanh ngọc hoa văn mờ kia, thoa một lớp son phấn mỏng manh, đeo châu sai thủy tinh hình hoa sen, gọi Đậu Nhi đi theo, rồi tự mình đến thỉnh Lâm Ngũ, Lâm Lục, Lâm Thất.

82. Chương 82: Bán Châu Sai

Dưới ánh mặt trời, châu sai hoa sen bằng thủy tinh trong suốt trên tóc Lâm Cẩm Dung chiết xạ quang mang chói mắt, Lâm Ngũ nhất thời có chút hoa mắt, đợi cho đến khi nhìn thấy lúm đồng tiền như đóa hoa nhỏ của Lâm Cẩm Dung, không khỏi cảm thấy tức giận. Lâm Cẩm Dung trên người mặc quần áo vốn nên là của nàng, châu sai thủy tinh trên đầu vốn là của Lục Vân, những thứ khác đều là do người khác thưởng cho, lại lấy ra khoe, trên đời này sao có người da mặt dày như vậy chứ? Thật sự là chán ghét. Lâm Ngũ nghĩ, trên mặt còn có chút khó coi: “Tứ tỷ tỷ ăn vận trang điểm cũng thật xinh đẹp. Ta nhớ rõ châu sai này là của cô cô thưởng trong lần đầu trà vừa rồi phải không?”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Đúng vậy.” Nhẹ nhàng tháo châu sai kia xuống, khoe khoang giống như khoa tay múa chân vài cái: “Đẹp không? Kỳ thật ta cũng thấy qua không ít châu sai thủy tinh, nhưng chưa từng gặp cái nào thuần túy, chạm trổ tinh mỹ như vậy. Chẳng trách cô cô lấy ra làm phần thưởng.”

Châu sai này có hình dạng là một đôi tịnh đế liên hoa (Tịnh đế liên hoa là một đóa có hai hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài hoa đứng đầu về sự thanh tao thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành vừa xưa dành tiến vua nên mới có tên là “Tịnh đế”), đóa hoa trong suốt, trắng bạc như bông tuyết, đường như chỉ trong chốc lát sẽ hòa tan dưới ánh mặt trời đầu hạ vậy, vừa nhẹ nhàng chuyển động, ánh sáng ngọc tỏa ra lấp lánh.

Mấy nữ hài tử đều cực kỳ yêu thích, Lâm Lục đem cây quạt che mặt không nói lời nào, Lâm Thất lại tò mò tiến lên: “Nha, thật sự là đẹp mắt, vật tốt a, cũng không biết nó được làm ra như thế nào.”

Lâm Ngũ nửa ham thích, nửa ghen tị, cắn cây quạt nhìn Lâm Cẩn Dung: “Tứ tỷ tỷ, ta nói câu này tỷ chó tức giận, châu sai này kỳ thật không thích hợp để tỷ mang.” Thật là không biết xấu hổ? Cô cô sao tự nguyện đưa cho người a? Người ta rõ ràng lấy ra làm phần thưởng cho nữ nhi, làm sao biết nửa đường có người cường đạo đoạt đi chứ?

Lâm Cẩn Dung nhướn mày: “Sao lại nói vậy?”

Lâm Ngũ đem cây quạt che miệng, nhỏ giọng nói: “Tĩnh đế liên a, Tứ tỷ tỷ, tiểu thư chúng ta đội thật không thích hợp. Còn có, kỳ thật tỷ không hợp với trang sức rực rỡ như vậy, đeo lên tóc tỷ, nửa điểm cũng không tỏa sáng lấp lánh.”

Lâm Cẩn Dung thần sắc nhất thời có chút phân vân: “Vậy mà..... Ta không nghĩ tới điều này.”

Lâm Ngũ ách xì 1 cái: “Tỷ không thể nghĩ ra được cũng không trách tỷ a. Con người luôn không nhận ra khuyết điểm của bản thân mà.”

Lâm Lục chậm rì rì nói: “Ngũ tỷ sao có thể nghĩ đến nhiều chuyện như vậy? Bất quá chỉ là hai đoá hoa sen, có thể gọi là tĩnh đế liên, cũng có thể gọi là song liên. Bất quá, Tứ tỷ đeo thêm trang sức như vậy càng thêm xinh đẹp. Muội ngắm chưa kỹ rồi.”

Lâm Cẩn Dung ha ha cười: “Lục muội, ta nhớ rõ muội yêu thích nhất trang sức bằng thủy tinh này đúng hay không? Muội còn có một đôi khuyên tai hình con cá bằng thủy tinh, nói vậy cực xứng với châu sai này. Có muốn để nha hoàn đi lấy đến đeo thử hay không?”

Lâm Ngũ nuốt xuống một nửa, còn lại một nửa nghẹn trong cổ họng, rất khó chịu. Có ý tứ gì a? Chẳng lẽ muốn đưa cho Lâm Lục? Dựa vào cái gì a? Dựa theo thứ tự, muốn đưa thì cũng phải hỏi nàng trước nha? Lập tức nhân tiện nói: “Tứ tỷ, cũng không phải của nàng, dù xứng cũng làm thế nào được.”

Lâm Thất lập tức không vui: “Chúng ta nguyện ý làm theo Tứ tỷ xem thế nào? Lục Bình, người lập tức đi lấy khuyên tai thủy tinh kia ra, cũng lấy trang sức bằng thủy tinh của ta đến.”

“Ta đeo thật khó coi.” Lâm Cẩn Dung rủ lông mi pha trà cho ba người: “Cho dù là đẹp mắt, cũng không tiện đeo trên đầu, sợ khiến cô cô nhìn thấy mà tức giận.” Mặc dù không nói rõ, nhưng ý tứ muốn nói châu sai này không thích hợp với nàng, nên tặng cho người khác.

Lâm Lục cười, thử nói: “Xem lời này của Tứ tỷ, chẳng lẽ những người khác đeo cô cô sẽ không tức giận?”

Lâm Cẩn Dung giương mắt nhìn thẳng nàng: “Các muội không giống a, cô cô nhìn thấy các muội chỉ có vui mừng, sao có thể tức giận được? Lục muội, cô cô thật sự rất thích muội, có phải vậy không a?”

Lâm Lục cúi mắt cười, có vẻ đồng ý với lời của Lâm Cẩn Dung.

“Tứ tỷ tỷ!” Lâm Ngũ thấy tình thế không tốt, vội hỏi: “Ta cũng có một đôi khuyên tai hình lá sen bằng thủy tinh, khuyên này với châu sai kia mới thật sự là một cặp. Ta cũng sai người lấy ra thử xem thế nào?” Từ ngày nhìn thấy châu sai này, nàng đã rất thích, chẳng qua hiểu được không có khả năng thuộc về mình, liền buông tâm tư, hôm nay thấy có khả năng chiếm được, sao có thể dễ dàng buông tha? Cho dù không thích, cũng không muốn để Lâm Lục vô duyên vô cớ được lợi.

Ý tứ của nàng rất rõ ràng, Lâm Thất khó chịu, hận nói: “Tỷ lại náo nhiệt gì vậy?” Lâm Ngũ quay đầu nhìn Lâm Thất cười lạnh: “Là chính muội nói a? Có thể hợp với trang sức của các muội, sao của ta lại không thể? Tứ tỷ cũng chưa nói cái gì, muội tức giận không đâu gì vậy?”

Lâm Cẩn Dung vội đứng dậy khuyên bảo: “Đừng âm ỹ, đừng âm ỹ, đều là tỷ muội, đều thích hợp mà. Đi lấy đến đây đi.”

Lâm Ngũ đắc ý sai nha hoàn chạy nhanh lấy khuyên tai bằng thủy tinh hình lá sen đến. Lâm Lục nhìn nhìn Lâm Cẩn Dung, lại nhìn nhìn Lâm Ngũ, đột nhiên cười nhạo một tiếng: “Ta nói các người âm ỹ cái gì? Tứ tỷ bất quá chỉ bảo chúng ta cầm khuyên tai đến thử xem, cũng không phải nói muốn cho ai, các người khen ngược, trước âm ỹ, để người ta thấy được sẽ cười đến rụng răng.....” Nàng cũng thích châu sai này, nhưng không xác định Lâm Cẩn Dung rốt cuộc muốn làm gì, nếu thật sự muốn tặng người khác, tất nhiên sẽ không để Lâm Ngũ giành được; Nếu là để trêu đùa, vậy nàng cũng vui về ý phối hợp trêu cợt Lâm Ngũ một hồi, nhưng điều kiện tiên quyết là phải thăm dò ý đồ thật sự của Lâm Cẩn Dung.

Trong các tỷ muội, lợi hại nhất là Lâm Lục, tiểu thư này tâm tư sâu xa, hẳn là buộc chính mình tỏ thái độ đây. Lâm Cẩm Dung đơn giản nói: “Ta đã nói rõ ràng, châu sai này ta giữ lại cũng vô dụng, ai thích hợp nhất sẽ thuộc về người đó. Về sau nhớ rõ ta có ý tốt này là được rồi.”

Ai thích hợp nhất còn không phải do nàng định đoạt sao, nghĩ đến vừa rồi Lâm Cẩm Dung nói thẳng là Lâm Lục yêu thích nhất trang sức bằng thủy tinh, để Lâm Lục đi lấy khuyên tai đến đeo thử, Lâm Ngũ đã biết bản thân bất quá chỉ là làm nền, lập tức rơm rớm: “Tứ tỷ tỷ, tỷ bất công! Tỷ lòng dạ hẹp hòi!”

Lâm Thất lập tức đứng về phía Lâm Cẩm Dung: “Ngũ tỷ lời này thật không có đạo lý, Tứ tỷ đã nói, ai thích hợp nhất sẽ thuộc về người đó. Vẫn còn chưa quyết định là ai, tỷ đã nói nàng bất công, lòng dạ hẹp hòi sao? Lòng dạ hẹp hòi là tỷ mới đúng? Nếu tặng cho tỷ sẽ là không bất công hay sao?”

Lâm Ngũ tức nức nói: “Chẳng lẽ nàng không bất công sao? Điều là tỷ muội, nàng vì sao không hỏi ta, trực tiếp bảo các muội đi lấy khuyên tai đến đeo? Nàng rõ ràng chính là ghi hận ta lúc trước đắc tội nàng tại âm lô hội, cố ý khiến ta khó chịu! Tứ tỷ, ta đã bưng trà nhận lỗi với tỷ rồi mà.”

Lâm Thất cười lạnh: “A, tỷ bưng trà nhận lỗi với Tứ tỷ, vậy nghĩa là châu sai này nên đưa cho tỷ sao? Không đưa chính là không tha thứ cho tỷ? Đây là đạo lý gì a? Cho tới bây giờ chỉ thấy người làm sai tặng cho người mà mình đắc tội, cũng chưa từng thấy qua người có lỗi lại đòi lẽ vật. Tỷ bị cấm chường lâu nên hồ đồ rồi sao!”

“Ta làm sai? Ý muội là gì?” Lâm Ngũ “Hô” một tiếng, ngón tay chỉ vào chóp mũi Lâm Thất: “Tiểu nhân âm hiểm, các muội hại ta, lại đi xúi giục Tứ tỷ hận ta, bản thân được lợi, còn tưởng rằng ta cái gì cũng không biết sao? Bằng không chúng ta trước mặt Tứ tỷ nói cho rõ ràng đi?”

“Chỉ cái gì mà chỉ? Nói thì nói, ta sợ tỷ a?” Lâm Thất “Ba” đánh văng ngón tay của Lâm Ngũ ra, hèn mọn nói: “Ai chẳng biết Tín Nhi vì sao bị đuổi đi? Tỷ muốn ta lặp lại một lần nữa a? Da mặt thực dày đây!”

“Ta cầu các muội đừng âm ỷ nữa. Nếu để các trưởng bối nghe thấy sẽ bị răn dạy, rồi trách phạt.” Lâm Cẩm Dung thống khổ thở dài một tiếng, ôm lấy Lâm Ngũ sắp bùng nổ: “Điều là lỗi của ta, đều là ta không tốt, ta suy nghĩ không chu toàn, châu sai này cũng không đủ để chia cho ba muội, chuyện này cho qua đi.” “Không được!” Lâm Ngũ cùng Lâm Thất đồng thời quay đầu, ngữ khí vô cùng kiên quyết.

Lâm Lục cũng nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung đông cứng nói: “Tứ tỷ, tỷ tin ai? Nếu tỷ tin nàng, tỷ cứ đưa châu sai thủy tinh kia cho nàng, ta sẽ không nói nửa câu, lập tức mang theo Thất muội rời đi. Nếu tỷ tin ta, thì đưa châu sai thủy tinh cho ta, ta sẽ không để tỷ chịu thiệt.”

Giờ phút này dĩ nhiên không còn là vấn đề ai giành được châu sai thủy tinh, mà là liên quan đến vấn đề về nhân phẩm. Đường như ai có thể lấy được châu sai kia, thì nhân phẩm của nàng cũng giống như châu sai này, trong suốt vô tội.

Lâm Cẩm Dung đối với chuyện này nửa điểm hứng thú đều không có, nàng chỉ đối với lời của Lâm Lục nói không để nàng chịu thiệt cảm thấy hứng thú, Lâm Lục có thể cho nàng cái gì đây? Tốt nhất là vàng bạc a, là thứ nàng thích nhất. Tuy là nghĩ như thế, trên mặt nàng lại lộ ra thần sắc khó xử đến cực điểm: “Các muội đừng khó xử ta, hòa khí tỷ muội bị tổn thương thật không tốt.” Lâm Ngũ cũng cắn răng nói: “Tứ tỷ, ngày đó ta thật sự không bảo Tín Nhi đẩy người khác, nếu tỷ tin ta, thì đưa châu sai cho ta, ta cũng sẽ không lấy không của tỷ. Ta oan uổng lâu như vậy, đã nóng trông một ngày có thể rửa sạch oan khuất này.”

Được rồi, hiện tại là đều các nàng tự ra giá, trắng trợn dụ dỗ nàng tỏ thái độ. Lâm Cẩm Dung cúi mắt không nói, sau một lúc lâu ngắc đầu, đối với ba đường muội mỉm cười cười: “Ta nói rồi, không phải là một châu sai thủy tinh thôi sao? Cần gì vì nó mà tổn thương hòa khí? Kỳ thật ta càng tin tưởng ngày ấy có chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Châu sai thủy tinh này ta muốn tặng cho người khác, nhưng không có nghĩa là người này được, thì người kia chính là người xấu.” Sau đó nhìn xung quanh trái phải: “Mà các nha hoàn đi lấy khuyên tai sao vẫn chưa trở lại?” Lâm Lục trừng nàng sau một lúc lâu, hiểu được nàng sẽ không tỏ rõ thái độ, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Không cần, Tứ tỷ, ta lấy châu sai kim phượng này đổi lấy châu sai của tỷ.” Lâm Ngũ mặt đỏ lên, vội nói: “Ta lấy vòng tay vàng ròng đá thạch mắt mèo đổi với tỷ!”

Thành công! Lâm Cẩm Dung trong lòng kinh hoàng, nhịn xuống nhẹ nhàng lắc đầu: “Đừng làm khó dễ ta, châu sai kim phượng của Lục muội là Nhị bá mẫu đưa uội nhân ngày sinh thân, vòng vàng của Ngũ muội là

Đại bá mẫu tặng, đều là thứ quý trọng, ta sao có thể lấy? Thôi nói sau, trà lạnh rồi, dùng trà ăn trái cây đi.”

Lâm Thất lớn tiếng nói: “Lúc này ai còn tâm tư uống trà, ăn trái cây đây? Tứ tỷ, tỷ nói rõ ràng đi, tỷ rốt cục tin tưởng ai! Tin nàng ta hay tin hai người chúng ta?”

“Ta nói, ta tin ngày ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn!” Lâm Cẩm Dung cũng nghiêm mặt, mạnh mẽ đứng dậy, đem châu sai thủy tinh giơ lên cao, rồi nhẹ đặt lên bàn: “Ta chỉ có một châu sai thủy tinh này, nếu tặng người này sẽ khiến người khác bị cho là người xấu, vậy thì dùng phương thức khác, dùng bạc để đổi! Ai có thể đưa nhiều bạc hơn thì đưa cho người đó! Vàng cũng được.” Rồi mềm giọng nói: “Ta không ham tiền của các muội, chỉ muốn tỷ muội hòa thuận, một lời này sẽ không thay đổi. Ta đếm ba tiếng, các muội nói đi! Một hai ba!”

83. Chương 83: Chu Mại

Lâm Lục nhanh chóng nói: “Mười lượng vàng!” Châu sai thủy tinh tuy đẹp, nhưng không thể thâm hụt tiền, nàng đã từng hỏi qua Lục Vân, châu sai này lúc ấy Lâm Ngọc Trân mua mất sáu vạn văn tiền, năm ngàn văn tiền đổi 1 lượng vàng, với giá này nàng thu lời không ít.

Lâm Ngũ chậm nửa nhịp, chỉ kịp hô lên một tiếng: “Mười hai!”

“Mười hai cái gì a? Bạc sao?” Lâm Thất lập tức bắt được sơ hở của Lâm Ngũ, một ngụm cất dứt, vui mừng vỗ tay: “Ngũ tỷ thật là hay a, mười hai lượng bạc muốn đổi lấy châu sai thủy tinh giá trị mấy vạn tiền của Tứ tỷ sao? Rất không tượng nghĩa! Chẳng phải sẽ khiến Tứ tỷ chịu thiệt a, rõ ràng là tính kế Tứ tỷ thôi!”

Lâm Ngũ gấp đến độ mặt đỏ bừng: “Ta nói là vàng! Vàng!” Quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, vừa vội vừa tức: “Tứ tỷ, ta nói là vàng, đưa cho ta đi!”

“Người chạy nhanh đi đến chỗ Tam thiếu phu nhân lấy vàng đến, phải nhanh lên.” Lâm Lục thấp giọng phân phó nha hoàn Tử Nhu, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung cười ôn nhu: “Tứ tỷ, tỷ đã nói rồi, sẽ không thay đổi, đúng không?”

Lâm Cẩm Dung có chút do dự gật đầu: “Đúng vậy. Bất quá.....”

Lâm Thất cả giận: “Bất quá cái gì nha? Chúng ta đều nghe thấy, tỷ muốn giúp Ngũ tỷ sao? Hay là tỷ muốn kiếm thêm hai lượng vàng kia? Tỷ nếu coi trọng tiền như vậy, cố ý muốn giúp nàng, ta cũng không phản đối.”

“Không! Ta có lời muốn nói!” Lâm Lục đem cây quạt nhẹ nhàng gõ lên bàn trà: “Ngũ tỷ sắp tâm bất lương, rõ ràng đã sớm hạ quyết tâm theo gió bẻ măng, rất xấu! Nếu ta nói là mười lượng bạc, nàng sẽ nói là mười hai lượng bạc, nếu ta nói là mười lượng vàng, nàng cũng nói của nàng là mười hai lượng vàng. Thật ra thì nàng còn chậm nửa nhịp so với ta! Như vậy Tứ tỷ còn muốn che chở nàng sao? Ta không phục! Cũng không chấp thuận!”

Ép buộc mua bán chiêu thức gì cũng dùng đến, Lâm Cẩm Dung trong lòng cười thầm, khó xử nhìn Lâm ngũ: “Ngũ muội muội, muội xem đi.....”

Lâm Ngũ đã muốn khóc, gắt gao cắn môi trừng mắt nhìn cặp song sinh, bi phẫn nói: “Các người liên kết bắt nạt ta! Bắt nạt ta!” Lời còn chưa dứt, nước mắt đã chảy ra, nàng cắn răng lấy thứ đáng giá trên người đặt xuống bàn trà: “Tứ tỷ, ta lấy thứ này đổi châu sai thủy tinh của tỷ, đỡ phải có người nói ta muốn chiếm tiện nghi.” Nói xong liền vươn tay lấy châu sai kia.

Lâm Cẩm Dung nhìn xem rõ ràng, nhanh cầm lại châu sai thủy tinh, sau đó lui hai bước, khẩn trương nói: “Ngũ muội, như vậy không tốt.” Nàng hoàn toàn có thể khẳng định, châu sai này nếu rơi vào tay Lâm Ngũ, cặp song sinh có thể chịu được sao, các nàng xấu mặt thế nào chỉ là việc nhỏ, nếu làm hỏng châu sai thủy tinh của nàng, nàng cũng không phải là mất hết tiền vốn hay sao? Còn lãng phí trà và điểm tâm của nàng a!

Lâm Lục lập tức đứng dậy, đem Lâm Ngũ ngăn lại, nâng cằm nói: “Ngũ tỷ, vừa rồi nói là vàng, ai đưa trước thì người đó thắng!” Rồi duỗi tay ra vội vàng cầm một thỏi vàng nguyên bảo giá tương đương mười lượng vàng do nha hoàn Tử Nhu vội vàng đem đến.

Lâm Lục đắc ý cười, khí thế cường thịnh nói: “Tứ tỷ, phải giữ thủ tín.”

“Ngũ muội, xin lỗi.” Lâm Cẩm Dung do dự một lát, hướng Lệ Chi ra hiệu, Lệ Chi bước lên phía trước bắt động thanh sắc thu lấy nén vàng nguyên bảo, Lâm Cẩm Dung lúc này mới hai tay cầm châu sai thủy tinh đưa cho Lâm Lục: “Lục muội muội, muội thấy rõ nga, châu sai này hoàn toàn không hề bị tổn hao gì.” Ngày sau đừng khóc nháo nói nằng cho thứ không tốt, vàng đã rơi vào túi, dù thế nào nàng cũng sẽ không nhả ra.

“Ta còn không tin được Tứ tỷ sao.” Lâm Lục cười, cúi đầu, xinh đẹp hướng Lâm Ngũ nháy mắt, rồi ra vẻ thân thiết nói: “Tứ tỷ tỷ giúp ta đội đi!”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng giúp Lâm Lục cài lên đầu.

“Tạ Tứ tỷ tặng ta thứ ta yêu thích.” Lâm Lục trước mặt Lâm Ngũ đeo thêm khuyên tai hình con cá bằng thủy tinh do Lục Bình mang tới, rồi cười hỏi Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Thất: “Đẹp không?”

Lâm Thất vỗ tay cười ha ha: “Đẹp cực kỳ!”

“Được, được, các người liên kết bắt nạt ta phải không? Không phải chỉ là một châu sai thôi sao? Ta không hiếm lạ! Để muội đeo thủng đầu luôn đi!” Lâm Ngũ đỏ hồng mắt, run run môi, đem trang sức trên bàn thu vào trong lòng, đứng dậy bước đi.

“Sao lại mở miệng dă thương người vậy? Tỷ mới bị thủng đầu a!” Lâm Thất định tát một cái về phía Lâm Ngũ, nhưng bị Lâm Cẩm Dung nắm lấy, liên thanh khuyên bảo, Lâm Ngũ gắt gao mím môi, quét mắt nhìn ba đường tỷ muội một cái, cười lạnh bước nhanh rời đi.

Lâm Lục đề cập trăm trên đầu, chậm rãi nói: “Ngũ tỷ, đi chậm một chút, đừng ngã lăn ra đất lại oan uổng chúng ta, nói là chúng ta làm hại! Khi gặp mặt thì bộ dạng này mà sau lưng lại là tiểu nhân, chúng ta có ba người, cũng không sợ một mình tỷ.”

Lâm Ngũ bước đi càng nhanh hơn.

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nói: “Lục muội lời này về sau đừng nói lung tung, để người ta nghe thấy được, thật sự sẽ cho rằng ta làm tỷ tỷ cùng các muội bắt nạt một mình nàng a.”

Thái độ của nàng rõ ràng, các muội bắt nạt Lâm Ngũ là chuyện của các muội, đừng lôi kéo ta vào. Lâm Lục nhận ra, cũng không để ý cười: “Ta là nói thật, hôm nay vốn là nàng không có đạo lý. Nếu kể ra, ai cũng nói là lỗi của nàng!”

Tiến bước cặp song sinh về, Quế ma ma muốn nói lại thôi, Lâm Cẩm Dung hiểu được nàng không đồng ý, cũng không hỏi nàng, chỉ bảo nàng thu dọn các thứ. Quế ma ma quả nhiên không có dũng khí nói ra, thở dài lo lắng lui ra ngoài.

“Mấy thứ này đưa cho Tam thiếu gia, bảo hắn lập tức đi làm.” Lệ Chi nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư, vì sao không cho Ngũ tiểu thư? Nàng hứa với người là mười hai lượng vàng mà.” Hai lượng vàng có thể tương đương với mười quan tiền, vốn đều là tiền, vì sao không cần?

“Bán châu sai cho các nàng đều là bắt đắc dĩ mà thôi.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Thấy có thể thì mới đồng ý. Đại bá mẫu sẽ không nguyện ý để Ngũ muội tiêu nhiều tiền như vậy để mua châu sai này, cần gì phải trêu chọc nàng. Lục muội buôn bán lời, cảm thấy mỹ mãn, Nhị bá mẫu sẽ không gây phiền toái.” Nếu đưa cho Ngũ muội chỉ vì có thêm hai lượng vàng, còn dễ dàng khiến người khác mượn cớ, nói nàng vì tiền cố ý xúi giục đường muội cãi nhau. Tuy rằng hiện tại cũng vẫn sẽ có người nói như vậy, nhưng nàng có thể nói, nàng không còn cách nào khác, nếu thực chỉ vì tiền, nàng vì sao không cần hai lượng vàng của Lâm Ngũ đây?

Hướng hồ nàng vốn muốn bán cho Lâm Lục. Thứ nhất vì Nhị phòng có tiền, luôn ham món lợi nhỏ, thứ hai là Chu thị làm quản gia nhiều năm, nắm giữ gia vụ đã lâu, Chu thị thiên tính cẩn thận, sẽ không vừa lòng

để Lâm Ngũ tốn nhiều tiền mua trang sức, cho dù là thật sự bán cho Lâm Ngũ, tiền này lấy về cũng không an ổn, vì hai lượng vàng cần gì phải khổ sở như vậy?

Lệ Chi thở dài: “Tuy nói là Ngũ tiểu thư không có đạo lý, đang êm đẹp lại muốn gây chuyện ở ẩm lò hội, lời lẽ lại chua cay, thua cũng là điều không lạ, nhưng nô tỳ lo lắng, Đại phu nhân sẽ cho rằng người không vì tiền, mà vì muốn cùng Lục tiểu thư, Thất tiểu thư liên kết cố ý bắt nạt trả thù Ngũ tiểu thư, vì vậy sẽ đắc tội nàng.”

Không định đoạt được, thật sự chỉ có thể giống như Lâm Thất nói, tặng cho ai cũng không phải nói người kia là người xấu. Lâm Cẩm Dung ngồi suy nghĩ một lát, gọi Lệ Chi: “Người đi chuẩn bị chút điểm tâm, ta đến Phác Giản cư một chuyến.” Tuy rằng dù thế nào cũng không thể khiến mẫu tử Chu thị nguôi giận, nhưng đi một chuyến này có thể chặn miệng của người khác lại.

Tới Phác Giản cư, đứng ở cửa nghe thấy tiếng khóc của Lâm Ngũ, Lâm Cẩm Dung cùng Lệ Chi liếc mắt nhìn nhau, bảo tiểu nha hoàn tiến lên bẩm báo với Chu thị.

Chốc lát, trong phòng vang lên tiếng Lâm Ngũ mắng: “Mèo khóc chuột giả từ bi, còn thấy ta tức giận chưa đủ sao a, không gặp, không gặp, bảo nàng đi đi!”

Chu thị quát hai tiếng, Lâm Ngũ thấp giọng khóc nức nở, Thạch Lưu đi ra thỉnh Lâm Cẩm Dung vào.

Lâm Cẩm Dung ít khi đến đây, số lần đến Phác Giản cư có thể đếm được trên đầu ngón tay, lúc vào cửa không khỏi cẩn thận đánh giá một phen, chỉ thấy đồ vật đều là nửa mới nửa cũ, không hề xa hoa tinh xảo, thậm chí không thể so với gian phòng của Đào thị, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán một tiếng. Chu thị làm đương gia phu nhân thật sự vất vả, mặc kệ tính toán lợi ích thực tế ra sao, nhưng ở mặt ngoài phải tiết kiệm, nếu không ai sẽ phục nàng đây? Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Lâm Ngũ ánh mắt sưng đỏ hung tợn nói: “Tỷ tới làm gì?”

“Ngũ muội, muội trách ta ta cũng không còn cách nào khác, lời đã ra khỏi miệng, sao có thể thu lại.” Lâm Cẩm Dung hướng Chu thị hành lễ: “Đại bá mẫu, chuyện hôm nay ta xử trí không chu toàn, ta vốn có ý tốt, lại không biết sẽ nháo loạn thành mức này. Đắc tội với Ngũ muội, ta đến nhận lỗi với nàng.”

“Lại đây ngồi.” Chu thị mỉm cười: “Vốn là Ngũ muội con không có đạo lý, không trách được con.”

“Con sao lại không có đạo lý?” Lâm Ngũ khóc nói: “Nàng ngay từ đầu đã không định cho con, con trả nhiều bao nhiêu nàng cũng không cần, cố ý cùng hai con nhóc béo kia bắt nạt con, rồi lại chạy đến đây giả bộ làm người tốt, đi đi a!”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, cái gì cũng không nói, tùy ý để nàng chỉ trích.

Chu thị thấp giọng trách mắng: “Câm miệng, trước mặt biểu ca lại nháo loạn thành mức này, quả thực rất không hiểu chuyện!”

“Cô cô, không có chuyện gì. Trong nhà bọn muội muội cũng thường xuyên làm ầm ĩ, ta đã quen rồi.” Một giọng nam xa lạ đột nhiên vang lên từ một góc khuất. Lâm Cẩm Dung bị dọa nhảy dựng, theo tiếng nhìn lại mới thấy bên cửa sổ có một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đang ngồi, mặc nho sam màu tím, đội khăn nho màu xanh, mặt mày có một hai phần tương tự với Chu thị, mày rậm mắt to, khí khái ôn hòa, trong tay còn cầm một quyển sách, có vẻ như thời điểm Lâm Ngũ khóc nháo, hắn vẫn còn đang đọc sách.

Thiếu niên thấy Lâm Cẩm Dung nhìn qua, hơi hơi hướng nàng gật đầu, ánh mắt lại chuyển tới sách trong tay.

Lâm Cẩm Dung trong lòng nhất thời nhảy nhót, người này nàng nhận ra, là ngoại chất nhi của Chu thị tên Chu Mai, cũng chính là trượng phu sau này của Lâm Ngũ. Chu thị thích hắn ôn hòa rộng lượng, sau khi nàng đính hôn với Lục Giam, cơ hồ lập tức chuẩn bị đính hôn cho Lâm Ngũ và hắn. Hắn đã xuất hiện, vẫn được Chu thị yêu thích, chuyện sau này có thể vẫn phát sinh như trước hay không? Nghĩ đến đây, Lâm Cẩm Dung còn có chút tâm thần không yên, nhanh chóng đứng dậy từ biệt với Chu thị: “Ngũ muội tâm tình không tốt, để thời điểm khác ta lại tới.”

Chu thị thấy nàng nhìn thấy Chu Mai mà mắt tự nhiên, nghĩ chắc nàng nhìn thấy nam tử bên ngoài nên xấu hổ, cũng không giữ nàng lại, nghiêm mặt ra lệnh Lâm Ngũ đưa nàng ra ngoài.

Lâm Ngũ chưa nguôi giận, coi như không nghe thấy.

Lâm Cẩm Dung cũng không so đo, ngược lại khuyên Chu thị hai câu, rồi vội vàng rời đi.

Chu Mại cũng đứng dậy cáo từ.

Chu thị sai người chuẩn bị khăn ướt, tự tay lau mặt cho Lâm Ngũ, an ủi nói: “Con nháo cái gì, tiết kiệm mười hai lượng vàng còn không tốt hơn sao? Nếu con thật sự dùng giá đó mua châu sai kia về, vậy mới thật sự là ngốc.”

Lâm Ngũ khóc nói: “Con không phục thôi. Ai đều có thể, nhưng không thể là Lâm Lục và Lâm Thất. Các nàng quả thực luôn phá hỏng chuyện, so với Tứ tỷ còn đáng ghét hơn.”

“Không phục cũng phải phục, là chính bản thân con thiếu kiên nhẫn, nói đến nói đi cũng đều là lỗi của con. Con cùng các tỷ muội bên nhau từ nhỏ đến lớn, sao không thấy con có chút nào tiến bộ vậy?” Chu thị rắn dạy Lâm Ngũ một hồi, rồi cầm chén trà suy nghĩ hồi lâu, phân phó Thạch Lưu: “Người đi hỏi thăm một chút, Tam phòng gần đây đang làm cái gì? Có phải có động tĩnh gì về mặt tiền bạc hay không?”

84. Chương 84: Tâm Ma

Vàng nguyên bảo tỉ lệ thật tốt, nhẵn mịn trong trẻo, tản mát ra quang mang nhu hòa mê người. 46 nén, tổng cộng là 92 lượng hoàng kim, tương đương với 460 quan tiền. Đào Thuần Khâm ngẩng đầu nhìn Lâm Cẩm Dung ngồi đối diện đang mỉm cười: “Để làm gì?”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nói: “Con đã nghĩ hết biện pháp để có được số tiền này, kỳ thật trong tay còn lại một chút tiền lẻ, nhưng muốn giữ lại dùng lúc khẩn cấp, còn lại 140 quan tiền, con đành phải nợ cữu phụ vậy.”

Thật sự tin tưởng có thể dùng chính tiền của bản thân? Đào Thuần Khâm bật cười: “Hai ngày nay ta chờ con tới đây, con vẫn không đến, vì nguyên nhân này sao? Đáp nỗi bán sắt đi chiết vàng, có phải bị người đứng giữa thu rất nhiều phí hao tổn vất vả hay không?”

“Làm sao người biết?” Lâm Cẩm Dung hơi hơi có chút kinh dị, lập tức nghĩ rằng Đào Thuần Khâm đem tiền hẩn bán bạc mang về, của cải của nàng có bao nhiêu, hẩn sao lại không biết? Liền cười nói: “Con cuối cùng không thể loạn thất bát tao lấy một đồng vàng bạc đồng tiền vụn vặt để đưa cữu phụ được, như vậy cũng quá dọa người. Những thứ này cữu phụ mang theo trên đường cũng tiện hơn.”

“A Dung, bảo ta nói con thế nào đây.” Đào Thuần Khâm không hề nói muốn Lâm Cẩm Dung đưa tiền, hay bảo nàng không cần khách khí, mà từ trong tay áo lấy ra địa khế giao cho Lâm Cẩm Dung: “Cầm đi, đây là địa khế bốn mươi khoảnh đất.” Lại đếm được mười tám thỏi vàng nguyên bảo xong, rồi đẩy lại trước mặt Lâm Cẩm Dung: “Nhiều đây cũng đủ rồi, cầm lại đi.”

Không phải nói là 80 khoảnh sao? Sao chỉ có bốn mươi khoảnh? Có lẽ chỗ kia là cữu phụ mua cho nhà mình, như vậy cũng tốt lắm, mọi người cùng hưởng lợi, hưởng hồ bản thân hiện tại thật sự cần số tiền này, mùa thua năm nay còn có chỗ dùng đến. Lâm Cẩm Dung cũng không hỏi 40 khoảnh còn lại đâu, mà lại đẩy bốn thỏi vàng nguyên bảo qua: “Không thể để cữu phụ gánh vác hết được.”

Đào Thuần Khâm nghiêm mặt: “Con gọi ta là gì?”

Lâm Cẩm Dung kinh ngạc nói: “Cữu phụ a.”

Đào Thuần Khâm liền đem bốn thỏi vàng đẩy trở về: “Còn biết ta là cữu phụ con? Đã như vậy, ta còn tưởng nhờ ta hỗ trợ công việc bên ngoài, sao không hề thấy hồng bao cho ta làm lộ phí vất vả đây?”

Lâm Cẩm Dung nhanh đứng dậy: “Là con không tốt, cữu phụ đừng so đo với con.”

“Ngồi xuống.” Đào Thuần Khâm rót ỉnh một chén trà, lại rót cho Lâm Cẩm Dung một chén khác, thấp giọng nói: “Hài tử tình quái này, không chịu nói thật với ta. Ta mặc dù không biết con rốt cuộc nghĩ gì, nhưng ta biết, theo chiều hướng phát triển, nếu cố gắng thực sự sẽ có một ngày có thể thành ruộng tốt, trong vòng ba năm, năm năm không thể thành, nhưng bảy năm, tám năm hay mười năm chắc chắn có thể thành, nếu

không thành, cũng quăng bỏ đi. Ta tổng cộng mua tám mươi khoảnh, một nửa mua giúp con, một nửa còn lại để cho tiểu lão Thất. Chờ xem các con có tạo hóa này không đã.”

Cửu phụ, không phải ta không muốn nói thật với người, mà là không thể nói, đa tạ người đã sủng ái ta, đau lòng vì ta như vậy. Lâm Cẩm Dung cúi mắt đem số vàng còn lại đẩy qua: “Nửa kia vẫn dành cho tỷ đệ nhà con, cửu phụ cầm tiền đi. Chúng ta không thể luôn lấy không của người, nếu người không nhận, ta sẽ bảo nương mua thứ gì đó đưa qua.”

“Con dám!” Đào Thuần Khâm chỉ vào Lâm Cẩm Dung, ngoài miệng trong yếu nói: “Đó là ta đưa cho tiểu lão Thất, đâu có phải là của con? Nhân tình lui tới là ta cùng mẫu thân con, không liên quan đến con. Sợ nợ nhân tình sao? Lời này thật khó nghe, nhưng nếu muốn tính toán, chút tiền này của con có thể hoàn trả toàn bộ sao? Nếu thật sự con cảm thấy ta tốt, ngày sau nhớ rõ hiếu kính với ta nhiều một chút, có lòng so với bất cứ thứ gì cũng đáng giá hơn.”

Lâm Cẩm Dung xoang mũi chua xót, giương mắt nhìn Đào Thuần Khâm thốt ra lời: “Như vậy, cửu phụ sau khi trở về Thanh châu cũng mua chút đất bị nhiễm mặn đi?”

Đào Thuần Khâm thật sâu nhìn nàng một cái: “Ta sẽ lo lắng.”

Còn có thể tồn trữ chút lương thực, việc này cũng có thể kiếm được nhiều tiền. Lâm Cẩm Dung lời nói đã đến bên miệng, lại sinh sôi nuốt trở vào, sửa lại nói: “Cửu phụ, người đã nói với tổ phụ cho chúng ta tới Thanh châu dự lễ sinh thần của cửu mẫu chưa?”

Đào Thuần Khâm thu hồi ánh mắt: “Nói rồi, tổ phụ con đã đồng ý.”

“Thật tốt quá!” Lâm Cẩm Dung vui mừng reo lên, rồi hành lễ với Đào Thuần Khâm, đi về phía tiểu viện của mình. Nàng muốn đi đến các cửa hàng ở Thanh châu, không thể không đi. Năm nay, Lâm Ngũ từng từ chỗ của Chu Mai là người vốn quan tâm quốc sự nghe nói đến một sự kiện, rồi kể lại cho các nàng nghe.

Phương bắc đại hạn, Mạc Bắc rục rịch, cùng triều đình tranh chấp không ngừng, phương bắc thiếu thốn, vận chuyển khó khăn, cho nên mùa đông một năm này, triều đình không thể không chọn phương thức dùng mộ thương vận chuyển lương thực, đem lương thực vận chuyển đến phía bắc, bình thường làm ăn kiếm 750 tiền giờ có thể đạt được 2000 tiền giao dẫn, sau đó căn cứ vào việc mình cần chạy đến kinh hoặc là các châu huyện đông nam kiếm tiền hoặc mua muối về. Đào gia không cần mạo hiểm chạy xa như vậy, lại có thể tích trữ lương thực, so với thương nhân kinh doanh lương thực làm việc vất vả, vững vàng đằng hoàng kiếm được một số tiền.

Còn có một sự kiện, triều đình sau tháng năm từng bước bãi bỏ lệnh cấm buôn bán tư nhân một vài loại hương liệu, kiếp trước lúc nàng mười lăm tuổi đã đạt tới cao trào, một mạch bãi bỏ ba mươi bảy loại, khiến các thương gia sôi sục. Trong mấy việc này thương cơ rất lớn, nhưng nàng không biết hiện tại nên đi bước nào tiếp theo, nào là lệnh cấm của triều đình, nào là bãi bỏ để tăng cường lưu thông mua bán, vừa vận đến các cửa hàng ở Thanh châu để học hỏi.

Trong lúc trầm tư, đã đi đến cửa sân viện, Lâm Cẩm Dung mới vừa vào cửa, đã thấy Anh Đào chào đón nhỏ giọng nói: “Tam tiểu thư đến, hỏi người chuyện bán châu sai, dường như rất tức giận. Còn mắng Quế ma ma nữa.”

Lâm Cẩm Âm trọng mặt mũi, tất nhiên đã nghe được chút tin tức nên đến hỏi tội. Lâm Cẩm Dung tìm không khỏi run lên, trên mặt nở nụ cười, ra vẻ vui mừng lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ, tỷ tìm ta?”

Lâm Cẩm Âm vẻ mặt tức giận, lạnh như băng nhìn Lâm Cẩm Dung trầm giọng nói: “Muội nghèo khó lắm sao! Muội yêu thích vàng bạc đến thế, mảnh đất bị nhiễm mặn quan trọng như vậy, có thể khiến muội da mặt dày bán trang sức cho tỷ muội nhà mình sao? Muội có biết Đại bá mẫu đã nói với ta thế nào hay không? Mở hộp trang sức ra cho ta xem! Đã bán những gì rồi?” Lúc trước Chu thị nói thăm thía mấy lời với nàng, hiểu được Đào thị vừa chuẩn bị đồ cưới cho nàng, vừa phải trù tính việc hôn nhân của Lâm Diệc Chi cùng Lâm Cẩm Dung, khó tránh khỏi suy tính mệt nhọc, đừng làm khó dễ, chỉ để ý xem xét, có gì thiếu thốn thì cứ tới đây nói, coi như là Đại bá mẫu giúp có thêm đồ cưới, nàng lúc ấy xấu hổ hận không thể đào một cái hố rồi chui xuống.

“Không lấy!” Lâm Cẩm Dung thu liễm tươi cười, lạnh nhạt nói: “Nếu tỷ tỷ đã biết, ta cũng không gạt tỷ,

ta thích vàng bạc, ta muốn mua đất bị nhiễm mặn. Ta không ăn trộm, lại không lừa gạt ai, các nàng chính mình cam tâm tình nguyện, ta không cho còn không được, ta thành toàn cho các nàng, thì đã làm sao?”

Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như vậy? Lâm Cẩm Âm tức giận vô cùng: “Muội không để ý đến thanh danh của mình sao? Muốn ta không nói với mẫu thân, phải nhanh đổi châu sai thủy tinh về đây!”

“Không đổi! Tỷ tỷ đã biết, mẫu thân còn có thể không biết sao?” Lâm Cẩm Dung tức chết người không đền mạng: “Tiền ta đã cầm, ván đã đóng thuyền, tỷ tỷ có tức giận cũng vô ích, không bằng đừng tức giận nữa.”

Lâm Cẩm Âm giận dữ, tay giơ lên cao, Lâm Cẩm Dung ngược lại đón nhận, cứng rắn nói: “Đại bá mẫu đơn giản là vì không chiếm được lợi, cho nên trong lòng mất hứng, cố ý quở trách chúng ta. Tỷ xem Nhị bá mẫu nói cái gì? Cái gì cũng chưa nói. Còn thực vui mừng mà.”

Quả thực không thể nói lý! Lâm Cẩm Âm giận dữ, tay mạnh vung xuống, Lâm Cẩm Dung nhắm mắt, chỉ nghe “Ba” một tiếng vang thanh thúy, hai má của nàng không hề đau đớn như dự kiến, mở to mắt nhìn, chính là Lệ Chi đã nhận cái tát này.

Lệ Chi không để ý đau đớn trên mặt, quỳ trên đất nói: “Tam tiểu thư bớt giận, quả nhiên là các tiểu thư đều muốn, bức bách Tứ tiểu thư, nói cái gì tiểu thư tin ai thì cho người đó, người không giành được chính là người xấu, Tứ tiểu thư không còn cách nào khác mới không thể không dùng biện pháp này.”

Lâm Cẩm Âm nhìn bộ dạng không biết hối cải kia của Lâm Cẩm Dung, bỗng nhiên có cảm giác bất lực, thở dài mở miệng nói: “Đây là tâm ma, nàng gạt được người khác, nhưng có thể lừa ta sao. Thôi vậy, là rồng thì bay lên trời, là rắn thì chui vào bụi cỏ, ta cũng không thể quản.” Nói xong cúi bả vai chậm rãi đi ra ngoài.

Lệ Chi vội đẩy Lâm Cẩm Dung, ý bảo nàng nhanh đi giải thích rõ ràng với Lâm Cẩm Âm.

Không phải tâm ma mà là vì mưu sinh, không thể giải thích rõ ràng. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu, mở ra tráp, đem mười tám thỏi vàng nguyên bảo cẩn thận cất vào đó. Chính nàng hiểu được, chuyện bán trang sức cho đường tỷ muội này, không được bao lâu, thanh danh Lâm gia Tứ tiểu thư coi của nặng hơn người sẽ truyền ra ngoài, đối với toàn bộ Tam phòng sẽ bất lợi. Con đường này so với sự tưởng tượng của nàng càng khó đi, càng gian khổ hơn, nhưng nàng nghĩ, nàng kỳ thật rất may mắn, nàng có cứu phụ như Đào Thuấn Khâm vậy.

Tại Phác Giản cư, Chu thị nâng má hỏi Hứa ma ma: “Người nói Đào cứu lão gia trước đó vài ngày ở thành tây mua 80 khoảnh đất bị nhiễm mặn sao?”

Hứa ma ma dùng sức gạt đầu: “Vâng, tổng cộng tốn năm trăm sáu mươi quan tiền. Ngoại chất nhi của lão nô tốn công sức mới hỏi thăm được. Nghe nói là Đào cứu lão gia ban đêm gặp mộng, trong mộng phải mua khối đất kia mới làm ăn thuận buồm xuôi gió, nhưng trên địa khế lại viết tên của Tam phu nhân, còn chia làm hai phần.”

Đây là muốn làm cái gì? Đột nhiên mua nhiều đất bị nhiễm phèn vô dụng như vậy, chẳng lẽ bên trong có trò gì sao? Chu thị nhủ mảy, lâm vào trầm tư. Lúc trước bản thân tìm Lâm Cẩm Âm thăm dò thử lòng nói vài câu, chỉ thấy Lâm Cẩm Âm xấu hổ đến mức đầu không thể ngẩng lên, cũng không thấy có vẻ mặt nào khác, hoặc là chính Lâm Cẩm Âm không biết việc này, hoặc là chính Tam phòng bí mật làm việc, cố ý gạt mọi người.

Có thể có được lợi gì đây? Đào thị không yên lòng, Đào Thuấn Khâm cũng là phú hào nổi danh ở Thanh Châu, nổi danh khôn khéo mạnh mẽ, Chu thị có nghĩ đến việc cùng mua một khối đất bị nhiễm mặn, lại thấy không nên, cân nhắc mãi, liền hướng Hứa ma ma ngoắc gọi: “Đi, tìm người nào đó nói với Tam lão gia như thế này.....”

Hứa ma ma bên môi lộ ra ý cười xấu xa: “Được. Phu nhân chờ tin tức của lão nô.”

Ngày Đào Thuấn Khâm rời đi, Lâm Cẩm Dung tiễn người trở về, sau khi ngủ trưa dậy liền phát hiện sắc trời thay đổi. Bầu trời trở nên âm trầm, u ám, trong không khí bao hàm không khí ẩm ướt nặng nề, làm cho người ta tự dưng có chút xao động hoảng hốt.

Quê ma ma hầu hạ Lâm Cẩm Dung rửa mặt, lẩm bẩm nói: “Hôm nay sợ là sẽ mưa to rồi. Thực buồn chán.”

Lâm Cẩm Dung có chút uể oải, lười biếng nói: “Mưa đi, đã liên tục mười ngày chưa mưa.”

Cửa vang lên một tiếng động nhỏ, Hạ Diệp vội vã chạy tới: “Tứ tiểu thư, Tam tiểu thư bảo người chạy nhanh đến phòng phụ nhân.”

Lâm Cẩm Dung vội đứng dậy: “Làm sao vậy?”

Hạ Diệp bám vào bên tai nàng thấp giọng nói: “Lão gia cùng phụ nhân vì sự việc gì đó mà làm âm ỹ lên, hình như là nói Cữu lão gia mua đất bị nhiễm mặn gì đó. Tam tiểu thư nói thỉnh người lập tức đến phân trần rõ ràng.”

Lâm Cẩm Dung ngực căng thẳng, vội vàng bước ra bên ngoài.

85. Chương 85: Chê Cười

Chân trời đen kịt đột nhiên nhấp nháy một đạo ánh sáng, ngay sau đó tiếng sấm nặng nề từ xa ập tới, đồng thời, một trận gió lạnh cuộn cuộn nổi lên, từng hạt mưa lớn nhỏ lộp bộp rơi xuống, một cảm giác mát ẩm ướt hỗn loạn nghênh diện đánh tới, trong giây lát nơi nơi trắng xoá một mảnh, mưa rơi xuống nóc nhà rồi lại theo mái hiên rơi xuống, cơ hồ liên tiếp không ngừng.

Lâm Cẩm Âm sầu lo đứng dưới hành lang, mặc ưa bắn tung tóe khiến quần áo và hài dần dần ướt sũng, nghe trong phòng phụ thân mẫu thân âm ỹ liên thanh.

Lâm Tam lão gia cao giọng nói: “Người nói rõ ràng đi, chuyện lớn như vậy vì sao nửa điểm cũng không nói với ta? Trong mắt huynh muội người ta đến tột cùng là cái gì?”

Đào thị giọng the thé nói: “Thật là kỳ quái, không dùng đến tiền của Lâm gia người, ca ca ta tự mình bỏ tiền ra, vì sao phải được người cho phép? Chẳng lẽ người họ Đào sao?”

Lâm Tam lão gia mắng: “Hắn cũng thật tốt! Thường xuyên vô duyên vô cớ đưa cho các người thứ này thứ kia, sao chưa bao giờ thấy hắn đưa cho ta? Rõ ràng là người có tư tâm, vô duyên vô cớ cầm nhiều tiền như vậy, lại còn gạt ta!”

Những lời này xem như chọc vào tổ ong vò vẽ, Đào thị mắng to: “Ca ca ta cho ta thứ này thứ kia là vì muốn làm cho ta vui! Không cho người là vì người không xứng! Lâm Như Cung, người nếu dám mắng ta, ta liền đem giấy tờ đốt sạch! Người có tin hay không? Người còn hiểu được là đồ cưới của ta sao? Người sao không nói thẳng là tiền của người đi? Muối mặt không biết xấu hổ!”

Lòng tự trọng của Lâm Tam lão gia đã bị tổn thương nghiêm trọng, thanh âm có chút phát run: “Người cho là đồ cưới của người thì như thế nào? Còn không phải là do sính lễ nhà ta đổi lấy sao!”

Đào thị thanh âm càng cao: “Không biết xấu hổ! Đồ cưới của ta nhiều hơn của nhà người gần gấp ba, ghi chép sổ sinh lễ của người vẫn còn được giữ lại, có muốn lấy ra xem hay không? Gả nữ nhi đi đồ cưới người góp vào không đến một phần ba, còn lại đều là ta bỏ sung, sau còn có vài đứa nữa, tiền của người một phần có đủ hay không?! Có bản lĩnh cũng đừng dùng đồ cưới của ta, tự mình lấy tiền ra dùng a!”

“Ta không tranh cãi mấy thứ này với người!” Lâm Tam lão gia bắt đầu thua cuộc: “Luật pháp có quy định, của hồi môn của phụ nhân khi gả đi sẽ nhập vào sản nghiệp của nhà chồng, phụ quân làm chủ. Tam tòng tứ đức, xuất giá theo phu, người đã hỏi qua ta chưa a? Nói đến nói đi đều là người không có đạo lý!”

“Luật pháp? Phi!” Đào thị thờ phi: “Lời như vậy người cũng dám nói ra sao? Có bản lĩnh người tới lấy đồ cưới của ta đi? Nhìn xem người ở Bình châu có nhỏ nước miếng dìm chết người hay không! Nam nhi Lâm gia thật tốt, cướp đoạt đồ cưới của thê tử! Thật là có bản sự!”

Xác thực, luật pháp có quy định như vậy, nhưng theo thói quen vẫn dùng danh phận của phụ nhân, bản thân họ mới có quyền chi phối, dân gian chính là như thế, cho dù là đến công đường, cũng sẽ thiên vị phụ nhân. Lâm Tam lão gia không có cách nào để phản bác, khàn cả giọng hô một tiếng: “Đào Thái Linh, người là mẹ đàn bà chanh chua! Ai cướp đồ cưới của người? Hắn đưa cho người thứ này thứ kia, chẳng lẽ người không trả nhân tình? Còn không phải lấy tiền của ta sao! Ta không giáo huấn người một chút, người quả thực không biết cái gì trời cao có mắt!”

“Tiền của người, trong phòng người đôi tảng đá ngọc thạch để chặn giấy là từ đâu mà có? Còn nhân tình, bọn họ ngày lễ ngày tết đều tặng lễ, chúng ta lại còn bao nhiêu nhân tình?” Đào thị một bước cũng không nhường: “Lâm Như Cung, có giỏi thì gọi người tới đánh chết ta, đánh không chết ta thì người cứ chờ đấy!”

“Tiểu tử nhà hần muốn kết hôn với tiểu thư nhà ta, chẳng lẽ không nên tặng lễ? Nga, đúng rồi, năm đó nhà của ta đưa cho nhà người không ít lễ, cái kia cũng nên tính vào đi!”

“Được rồi muốn tính chứ gì, cứ tính đến cùng đi!”

Bùm bùm một trận loạn hưởng, cũng không biết ai đánh ai, dù sao hai người đều buồn không lên tiếng. Lâm Cẩm Âm nghe thấy nhắc đến đồ cưới của mình, khổ sở trong lòng đau nhức đến cực điểm, lại nghe phụ mẫu lôi lại chuyện xưa ra nói, so sánh sánh lễ và đồ cưới nhiều ít bao nhiêu, lại cảm thấy mất mặt, thật sự không thể nghe nổi, đang muốn liêu lĩnh đi gõ cửa, Lâm Cẩm Dung toàn thân ướt đầm vọt tới, trực tiếp đập cửa: “Mở cửa! Mở cửa! Còn đóng cửa lại làm gì? Bên ngoài mưa to đều có người ngồi nghe náo nhiệt, nghe thấy mà mặt mày hớn hở, không bằng mở cửa trực tiếp để bọn họ nhìn xem luôn đi!”

Bên trong nhất thời im ắng một mảnh.

Hơn nửa ngày, cửa mới mở ra, Đào thị phụng phịu đứng ở cửa, tức giận mắng Lâm Cẩm Dung: “Nhìn xem bộ dạng này của con, nửa điểm quy củ đều không có! Nhanh vào thay quần áo!”

Lâm Cẩm Dung thấy nàng ăn mặc sạch sẽ, chỉ là trên mặt mang theo phần nộ mà đỏ bừng, còn có chút thở hổn hển, hiểu được là do tiếng sấm mưa to tác động, cũng không có trở ngại gì. Liền đem mắt hướng vào trong phòng, chỉ thấy hỗn độn đầy đất, thư, gối đầu, đệm, lông gà gì đó nằm ở khắp nơi, Lâm Tam lão gia đạo bào rối tung, búi tóc bị lệch, đứng ở bên cửa sổ hồng học thử, ánh mắt như hai mũi dao còn hướng về phía Đào thị.

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận áo choàng Cung ma ma đưa ình, cúi mắt nói: “Con vừa rồi tiến vào, ngay tại sân cạnh cửa, có hai ba người không sợ mưa ngồi xổm nơi đó nghe chê cười chế giễu, vì vậy con mới chạy vội tới! Cũng không hiểu được là người nào trong viện?”

Đào thị trong lòng hận thấu kẻ bên ngoài trốn tránh xem náo nhiệt, hiểu được lại là có ai đó ở sau lưng xúi giục, hận không thể lôi người ra đánh mới hết giận. Liền cười lạnh nói: “Sẽ có ai chứ? Đơn giản chính là có người không chịu được khi thấy ta có ca ca tốt, cố ý tới tìm ta gây ngọt ngọt mà thôi. Lại có người cố tình ngu ngốc, nghe xong người ta nói, nóng lòng chạy tới gây chuyện. Lúc này người khác thật ra rất thông khoái, vừa lòng đẹp ý đây.”

Lâm Tam lão gia cũng đã hồi phục lại cảm xúc, nhưng không nhịn được, cả giận nói: “Người không nói với ta là người không đúng! Ta không muốn trước mặt nữ nhi làm âm ỹ với người, người đừng trêu chọc ta!”

Dựa vào cái gì người nhà mẹ đẻ tặng đồ còn phải nói với người a? Người định quản gì sao? Đào thị hừ một tiếng, nói: “A Dung, con tới đây, đến tốt cùng là ai mua, có dùng tiền của ta không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Là cữu phụ đưa. Cữu phụ tổng cộng mua 80 khoảnh, một nửa cho con, một nửa cho Thất đệ. Nói là cứ mua để đấy, không chừng khi nào đó sẽ thành ruộng tốt, buôn bán có lời.” Chuyện này không giấu giếm được thì đừng giấu giếm, nhưng nàng thủy chung cũng không nói là nàng kiên trì muốn mua, còn dùng tiền của chính mình, ý tứ là muốn đem mọi công lao mua đất bị nhiễm phen này để Đào Thuấn Khâm gánh.

Lâm Tam lão gia suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên nói: “Có phải sẽ kiếm tiền được không?” Đào Thuấn Khâm suy nghĩ linh quang, việc buôn bán cơ bản sẽ không thâm hụt tiền, cho dù là Lâm lão thái gia, tuy rằng trong miệng thường xuyên chỉ trích hần không làm việc đàng hoàng, nhưng Đào Thuấn Khâm mỗi lần tới cửa cũng vẫn luôn nể tình.

Đào thị thăm xem thường, không thèm nhìn hần.

Lâm Tam lão gia da mặt dày nói: “Nếu không, chúng ta lại mua thêm?”

Đào thị quay sang một bên nói: “Không có tiền! Tam lão gia lấy tiền của mình mua đi.”

“Người ngốc a?” Lâm Tam lão gia đứng lý hợp tình nói: “Lấy tiền của ta mua, về sau còn không phải của mọi người sao? Không phải người muốn để ca ca tẩu tử của người cùng hưởng sao? Dùng tiền đồ cưới của

người mua đi.”

Kỳ thật là muốn cho tên Lâm Diệc Chi một chút tài sản không phải vậy sao? Đào thị cười lạnh không nói.

Lâm Tam lão gia ngồi một lát, thấy mưa nhỏ dần, đứng dậy nói: “Cứ như vậy đi, ta ngày mai phải đi xem sao.”

Đào thị tức giận vọt tới yết hầu, đang muốn phát tác, chỉ thấy hai nữ nhi đồng thời hướng nàng nháy mắt, tốt xấu nhìn xuống, rồi nghĩ lại, nếu viết dưới danh nghĩa của mình, chính là tài sản của mình, tương lai cho dù nàng để lại cho Lâm Thận Chi, ai cũng không còn cách nào khác. Cả cười: “Tam lão gia đi mua, bất quá ta nói trước, ta không có tiền, tiền của ta còn phải giữ lại làm đồ cưới và sinh lễ của ba hài tử. Ta muốn đồ cưới của nữ nhi nhà ta nhiều hơn gấp hai ba lần so với người khác, sinh lễ của nhi tử ta không bị người khác khinh thường.”

Lâm Tam lão gia nổi giận: “Gia có tiền! Không cần của người!”

Lâm Cẩm Âm vội nhắc nhở hấn: “Phụ thân, vẫn nên cẩn thận một chút, cứ phụ nói, hấn cũng không xác định, tiêu phí không nhiều lắm, có quăng bỏ cũng không sao. Hấn có tiền, chúng ta không giống vậy..... Vạn nhất có gì xảy ra, người.....”

Bị nữ nhi khinh thường, Lâm Tam lão gia hận nói: “Ta sẽ mua! Gia sẽ chăm sóc nó tốt!”

Lâm Cẩm Dung liền hướng Lâm Cẩm Âm nháy mắt, ý tứ là đừng động vào hấn, để kệ hấn đi. Nàng thấy, cho dù để bất cứ ai trên đời này được lợi, cũng đừng để Lục Giam là người được lợi cuối cùng.

Lâm Cẩm Âm trầm mặc không nói. Tuy rằng nàng thay Lâm Cẩm Dung che giấu rất nhiều việc, lại cảm thấy thực mâu thuẫn, nàng không ủng hộ hành vi của Lâm Cẩm Dung, đối với tiền tài biểu hiện quá mức ham thích, quá mức coi trọng, giống như rơi vào tâm ma vậy. Mà Đào Thuần Khâm trong thâm tâm nàng luôn kính ngưỡng tín nhiệm dường như lại ủng hộ hành vi này của Lâm Cẩm Dung, khiến nàng cảm thấy phân vân, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đối mặt thế nào với hành vi của Lâm Cẩm Dung nữa đây.

Lâm Cẩm Dung nhận ra mâu thuẫn cùng do dự của nàng, sau khi thay đổi quần áo, uống bát canh gừng Xuân Nha đưa đến, rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, nhẹ nhàng huých vào bả vai nàng, nhỏ giọng nói: “Ta không nghĩ tới cứ phụ sẽ mua nhiều như vậy, lại không muốn nợ hấn nhiều, ở trước mặt biểu huynh muội mất mặt. Sự cấp tòng quyền (hành động tùy theo tình thế), cam đoan về sau sẽ không làm chuyện mất mặt như bán trang sức này nữa.”

Lâm Cẩm Âm không để ý tới nàng, khéo môi lại nhẹ nhàng nhếch lên.

Lâm Cẩm Dung da mặt dày vòng tay qua, tỷ muội hai người ngã xuống thấp, Lâm Cẩm Âm vươn người qua, hung thần ác sát đè Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Vì sao không đến tìm ta?”

Lâm Cẩm Dung bám vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Tiền của tỷ không phải cũng là tiền của cứ phụ sao? Có gì khác nhau?” Lâm Cẩm Âm đỏ khốc đỏ cười, càng không buông tha nàng, hai tỷ muội nháo thành một đoàn, cười đến không thở nổi. Đào thị vốn đầy bụng oán khí cùng lửa giận, nhìn thấy như vậy cũng không khỏi tiêu tan bớt một chút, tiến lên nhẹ nhàng đánh ổi người một cái: “Đi đi, đại cô nương còn hồ thiên hồ nháo như vậy?”

Ngày hôm sau, Lâm Tam lão gia quả nhiên hùng hổ đến tìm đất bị nhiễm phèn. Vốn cũng định mua 80 khoảnh không chịu thua kém Đào Thuần Khâm, chuyện tới trước mắt lại đổi thành bốn mươi khoảnh, người phủ nha cố định lên giá, thế nào cũng phải bán với giá một trăm văn tiền một mẫu, hấn suy nghĩ, lại đổi thành mười khoảnh. Khó khăn tìm một trăm quan tiền, liên tục mắng người phủ nha lòng dạ đen tối.

Đào thị châm biếm hấn: “Còn tưởng rằng có nhiều tiền mà.”

Lâm Tam lão gia hét lên: “Nhà của ta đã có nhiều đất, cần gì lại mua nhiều đất như thế? Trên đời này nhiều đất bị nhiễm mặn như vậy, chẳng lẽ đều phải mua hết sao? Ta hỏi người, việc hôn nhân của Diệc Chi người đã lo đến đâu rồi? Phụ thân lúc trước vừa hỏi đến.” Đào thị thần nhiên nói: “Bình châu bên này nói ra mấy nhà, Thanh châu bên kia cũng có người thích hợp, ta tính thời điểm đến dự lễ sinh thần của tấu, ở

Thanh châu ở lâu thêm mấy ngày, muốn quan sát một chút. Chờ quyết định rồi sẽ bẩm báo với công công bà bà.”

Phu thê nhiều năm so chiêu hình thành ăn ý, đây là không muốn biểu lộ làm ầm ỹ. Lâm Tam lão gia cũng không hỏi tiếp, giả vờ giả vịt phân phó: “Được, đừng khiến người ta chế giễu là được.” Lập tức lúc lắc đi ra ngoài khoe Đào thị mua nhiều đất, tương lai sẽ thành ruộng tốt, rồi bị người khác cười nhạo, khiến hấn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói bọn họ hết thấy đều là ghen tị, không có can đảm thử.

Sự tình rất nhanh liền rơi vào tai của Lâm lão thái gia.

86. Chương 86: Mua Đất

Sau giờ nghỉ trưa, trong Thính Đào cư một mảnh thanh lương yên tĩnh, Lâm lão thái gia hỏi Lâm Đại lão gia Lâm Như Mẫn đang đứng thúc thủ ở một bên: “Chuyện gì?”

Lâm Như Mẫn thật cẩn thận bưng chén trà nhỏ lên, cười làm lạnh nói: “Bên ngoài nhiều ngày nay có lời đồn đãi. Tam đệ cùng Tam đệ muội ở thành tây mua gần trăm khoảnh đất bị nhiễm phen, bên ngoài mọi người đang chê cười bọn họ điên rồi, tiền nhiều không biết dùng vào đâu. Đại sự như vậy, lúc trước cũng không thấy bọn họ đề cập nữa câu, vì vậy không thể ngăn cản.”

“Đồ cưới của phụ nhân, người quản được hay sao?” Lâm lão thái gia buông chén trà, thản nhiên nói: “Người là muốn hỏi ta, đất này có thể mua hay không đúng không?”

Lâm Như Mẫn bị một lời của hấn chọc thủng, không khỏi xấu hổ vạn phần, ngập ngừng nói: “Mảnh đất kia cũng không quá đắt, nếu thật có thể thành ruộng tốt, tương lai nhà chúng ta cũng có thể dư dả hơn rất nhiều. Nếu mua, chính là một số tiền không nhỏ, nếu không thể thành, tương đương với trôi xuống sông xuống biển.” Lâm lão thái gia chậm rì rì nói: “Người đã bốn mươi mấy rồi, không thể cứ việc gì cũng tới hỏi ta. Đọc sách không được, là do người không có phúc khí, nhưng cũng không đến mức một chuyện nhỏ này cũng không biết nên làm thế nào chứ.”

“Phụ thân giáo huấn đúng.” Lâm Như Mẫn từ trước đến nay đều sợ hấn, nghe nói như thế còn có chút xấu hổ, không dám hỏi lại, ngượng ngùng lui ra ngoài.

Lâm lão thái gia nhìn bóng dáng trưởng tử mà thở dài.

Hấn không đồng ý với việc kiếm lợi kinh doanh, trong mắt hấn, khoa cử nhập sĩ mới là chính đồ. Nhưng trên đời này nhiều người đọc sách như vậy, người có thể đi lên con đường làm quan dù sao cũng là số ít, mà nay thế đạo, hôn nhân luận tiền tài, nếu không có vài phần gia sản, ngay cả việc hôn nhân của nữ nhi cũng có vấn đề, lại càng không nói với phong trào hậu táng, vô duyên vô cớ khiến người ta thêm bao nhiêu gánh nặng. Cho nên một vài hành động nhỏ của nhóm nhi tức, không ảnh hưởng đến toàn cục hấn đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng mà trưởng tử chẳng những không thể thành công trên con đường khoa cử, ngay cả gia nghiệp nhỏ nhặt ngày thường như vậy cũng phân vân không biết giải quyết ra sao. Không khỏi khiến hấn rất thất vọng.

Lâm Thận Chi đang ngồi bên cửa sổ vùi đầu viết chữ nghe tiếng quay đầu lại, buông bút nói: “Tổ phụ vì sao thở dài?”

Lâm lão thái gia mở to mắt nhìn tôn tử, trầm giọng nói: “Tiểu lão Thất, con phải nhớ kỹ, khoa cử nhập sĩ mới là chính đồ. Con nhất định phải chăm chỉ đọc sách, đừng có phụ tâm huyết của ta!”

Lâm Thận Chi vội thẳng thân mình, đáp: “Vâng!”

Lâm Như Mẫn mặt xám mày tro trở về Phác Giản cư, vào cửa liền cởi áo choàng nói: “Dâng trà, quạt, nóng chết lão gia ta.”

Chu thị nhanh bưng trà lên lên, hiền lành cầm cây quạt phe phẩy, nhỏ giọng nói: “Thế nào rồi?”

Lâm Như Mẫn bình tĩnh nói: “Lão gia bảo ta tự mình làm chủ.”

“Vậy làm thế nào mới tốt? Rót cuộc mua hay không mua đây?” Chu thị không khỏi thất vọng thở dài. Nếu không mua, sợ sẽ bỏ qua cơ hội phát tài; Nếu dùng đồ cưới của nàng mua, lại sợ trôi xuống sông xuống biển

nên không dám mạo hiểm; Tốt nhất là lấy tiền chung để mua, là tiền tất cả mọi người cùng góp vào, tổn thất của cá nhân sẽ xuống đến mức thấp nhất, mặt khác, buôn bán lời thì mọi người đều kiếm được tiền, chỉ sợ Đại phòng sẽ phải gánh trách nhiệm, vì thông tin chính xác chưa có, cần phải có lão thái gia lên tiếng, sau này cũng không sợ Nhị phòng bỏ đá xuống giếng. Ai ngờ lão thái gia không tỏ thái độ gì.

Lão gia bảo hẳn tự làm chủ, nhưng cũng chưa nói phản đối không được mua. Lâm Như Mẫn trầm mặc hồi lâu, cắn răng nói: “Mua đi! Mượn tiền chung để mua!”

Chu thị vội hỏi: “Mua bao nhiêu?”

“Cũng mua một trăm khoảnh! Dùng mấy ngàn lượng bạc La thị đưa tới để dùng.” Lâm Như Mẫn vươn một đầu ngón tay quơ quơ: “Buổi tối nàng bảo phòng bếp chuẩn bị vài món đồ ăn ngon, rượu ngon, ta thỉnh lão Nhị, lão Tam qua ăn cơm.”

Bữa cơm này là muốn thương lượng chuyện mua bán, Tam phòng chắc chắn sẽ đồng ý mua, Nhị phòng tất nhiên sẽ không phản đối, nếu xảy ra sai lầm, Đại phòng chẳng những không phải chịu trách nhiệm, còn có thể lưu lại hiền danh. Chu thị ngẫm hiểu cười: “Được.”

Như Lâm Như Mẫn mong muốn, ở tiệc rượu, Lâm Tam lão gia quả nhiên đồng ý, thối phòng gần như thủng trời, luôn miệng nói đều là Đào Thuần Khâm khôn khéo có năng lực thế nào, cho tới bây giờ chưa từng để thua thiệt, còn đề nghị mua nhiều một chút, mọi người cùng nhau phát tài. Nhị lão gia chỉ cười, nói ca ca đệ đệ quyết định thế nào thì cứ làm như thế, hẳn không có ý kiến.

Lâm Như Mẫn cuối cùng giải quyết dứt khoát, quyết định mua một trăm khoảnh, hẳn đem tin tức này báo cho Lâm lão thái gia biết, thuật lại mấy câu trọng điểm của Lâm Tam lão gia đã nói, Lâm lão thái gia chỉ nở nụ cười, thản nhiên nói: “Còn nhiều việc phải lo, cần gì đến nỗi này.”

Lâm Như Mẫn hé ra mặt đỏ bừng, lại không thể nào biện bạch. Hẳn hiểu được lão thái gia là nhìn thấu hẳn sợ chịu trách nhiệm, nhưng vẫn muốn kiếm tiền, vốn đầy bụng ủy khuất, hẳn từ nhỏ một lòng đọc sách, có điều không thành công, vì vậy đã chết tâm, muốn để ý gia nghiệp lại kinh doanh không tốt, lão thái thái cương Nhị phòng, La thị lại là chất nữ bên ngoài của bà, tùy thời đều muốn nói xấu Đại phòng, hẳn làm trưởng tử thật sự rất mệt.

Lâm lão thái gia thấy hẳn tội nghiệp đứng ở nơi đó, trong lòng càng phiền, phát phát tay: “Người đã làm gì thì cứ làm như thế. Nhớ kỹ người là trưởng tử, là huynh trưởng.”

Lâm Như Mẫn có được lời này mới yên tâm. Hẳn vốn tính sang ngày thứ hai sẽ đi mua, có điều Chu Mai sai gã sai vặt tới nói, sinh thần của Chư tiên sinh sắp đến, thỉnh hẳn hỗ trợ việc tặng lễ vật. Thư hương dòng dõi, tôn sư trọng đạo là đại sự, hẳn không thể không tạm buông chuyện này xuống đến dự sinh thần của Chư tiên sinh, Chư tiên sinh thực cho hẳn mặt mũi, giữ hẳn lại hai ngày.

Đến khi hẳn trở về, đã qua bốn ngày, tới tìm người trong nha môn để thương lượng, mới phát hiện đất bị nhiễm mặn lại tăng giá, tăng tới 160 văn tiền một mẫu, hơn nữa chỗ hẳn coi trọng đã có chủ, muốn mua phải tới chỗ xa xôi hơn để xem xét. Sau khi nghe ngóng, mới biết được trong mấy ngày nay, Nhị phòng lấy danh nghĩa của La thị đã lặng lẽ mua mấy chục khoảnh, Ngô gia cũng mua hai trăm khoảnh, Lục gia lão thái gia cũng tham gia, mua hơn hai trăm khoảnh, giá chính là vì vậy mà tăng cao, chỗ thuận lợi lại bị bọn họ giành trước.

Nói tới ba người nhà Ngô, Lâm, Lục ở Bình Châu, trước mắt nghèo nhất chính là Lâm gia, hai nhà khác có tiền, tùy tiện có thể bỏ ra mấy ngàn lượng bạc cũng không có việc gì, Lâm gia làm sao có nhiều tiền nhàn rỗi như vậy? Lâm Như Mẫn tức giận đến hộc máu, đầu tiên là hận thấu Lâm Tam lão gia mồm rộng, tiếp theo lại hận phu thê Lâm Nhị lão gia giáo hoạt ích kỷ lãnh huyết, chỉ lo bản thân được lợi, cũng không nghĩ đến thay người trong nhà mua đất, còn có huynh đệ nào vô dụng, ích kỷ hơn thế nữa đây?

Tức giận thì tức giận, nhưng vẫn phải mua, Lục gia cùng Ngô gia đều mua rồi, điều này có ý nghĩa gì? Tất nhiên là có cơ hội kiếm tiền. Lại thấy Nhị phòng, Tam phòng đều có đất, bọn họ không mua rất chịu thiệt, tương lai phân gia, thua kém hơn hai phòng khác là chuyện nhỏ, mấu chốt là tài sản cho con cháu, vì thế cùng Chu thị thương lượng, cắn răng cũng mua thêm mấy chục khoảnh.

Chu thị thật sự hối hận, càng xem sổ sách càng hối hận, càng xem càng khổ sở, sớm biết như vậy, nàng nên

quyết định thật nhanh, thừa dịp những người khác còn chưa biết mà mua về, địa thế nàng có thể chọn lựa, mà giá cả cũng không khác biệt lắm so với lúc Lâm Tam lão gia ngốc tử kia mua, chỉ khoảng 80 văn tiền. Hiện tại thì sao, giá gần như gấp đôi. Chu thị xoa ngực, lòng chua xót nói không nên lời.

Lâm Đại lão gia an ủi nàng: “Đừng khổ sở, đừng khổ sở, không phải như vậy cũng sẽ không biết mảnh đất này có thể mua, tuy rằng dùng nhiều tiền hơn, nhưng tốt xấu cũng thấy an tâm.....” Nói đến điều này, hắn cũng không thể nói thêm được nữa. Nói vậy nếu để lão thái gia biết được, lại là chuyện mà hắn không thể làm chu toàn.

Lúc Lâm Cẩm Dung biết được việc này, đã qua gần một tháng.

Lâm Cẩm Âm cười đến mặt mày loạn loạn nói: “Ta còn nói Đại bá mẫu vì sao gần đây luôn một bộ dạng tức giận khó coi, Đại bá phụ vì sao luôn khó chịu Nhị phòng, mà nhìn phụ thân cứ như muốn xông vào đánh vài cái vậy. Hóa ra là vì điều này. Cái này gọi là tự lấy đá đập vào chân mình. Chiêm tiền cố hậu(nếu cứ ngần ngừ ngó trước trông sau thì việc chẳng thành), chút mệt cũng không chịu ăn lại muốn chiếm hết lợi lộc, trên đời này sao có chuyện dễ dàng như vậy?”

Lâm Cẩm Dung không khỏi mỉm cười, chuyện dẫn nước sông Chử giang về cũng không phải là chuyện chắc chắn.

Lúc trước chỉ có một mình nàng, đành ngoan ngoãn chờ thời vận đến, hợp tình hợp lý trở thành ruộng tốt. Nhưng hiện tại cũng không giống như vậy nữa, các phú gia trong thành Bình châu cơ bản đều mua đất bị nhiễm mặn vào tay, ai sẽ nguyện ý để tiền của mình vô duyên vô cớ trôi xuống sông xuống biển đây? Còn có Đào Thuần Khâm, ai dám chắc hắn không mua thêm một mảnh đất bị nhiễm mặn nào ở Thanh châu? Nếu đất bị nhiễm mặn rơi hết vào tay các phú gia ở Bình châu, Thanh châu, có lẽ không cần đợi đến thời điểm kia, đã có người trước tiên thúc đẩy đại sự này.

Đảo mắt trời vào thu, Đào thị đã sớm chuẩn bị tốt, bấm với Lâm lão thái gia cùng Lâm lão thái thái, dự kiến qua tiết Trung thu sẽ cùng Lâm Tam lão gia mang theo Lâm Cẩm Dung, Lâm Thận Chi đến Thanh châu dự lễ sinh thần của Ngô thị.

Hoàng di nương từ chỗ của Lâm Tam lão gia biết được việc này của Đào thị còn muốn thay Lâm Diệc Chi tìm một nhà để định hôn phối, không khỏi khẩn trương, có tâm muốn theo Đào thị, lại hiểu không có khả năng, vì vậy đến cầu Lâm Cẩm Dung thay nàng nói tốt vài câu.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên đáp ứng. Nàng đương nhiên sẽ giúp đỡ Đào thị thay Lâm Diệc Chi tuyển thê. Kiếp trước, hôn sự của Lâm Diệc Chi không phải do Đào thị làm chủ, mà là Chu thị, nàng ta họ Phạm, người Thanh châu, thông qua một cửa kia của Lâm lão thái thái, trực tiếp thông tri Đào thị chuẩn bị sính lễ, cưới người vào cửa.

Phạm thị cùng Lâm Diệc Chi đều là thứ xuất, tính cách tối tăm, hàng năm trên mặt thường không thấy tươi cười, hầu hạ Đào thị ở mặt ngoài tuy không có gì để chê trách, nhưng sau lưng lại luôn tính kế Lâm Thận Chi. Tóm lại là một loại người khiến người ta không thoải mái, cả đời này, có nàng ở đây, Phạm thị đừng nghĩ đến việc vào cửa Lâm gia!

Mới qua mười lăm tháng tám, Thái Minh phủ liền truyền đến tin tức, Lục Giam cùng Ngô Tương đều đã thi đỗ. Ngô Tương đỗ Trạng Nguyên, Lục Giam đứng thứ hai, Lâm gia Tam thiếu gia miễn cưỡng đứng cuối cùng, Tứ thiếu gia thì thi rớt.

Hai nhà Ngô, Lục vô cùng vui mừng, Lâm gia lại lặng yên không một tiếng động, hạ nhân đi đường cũng không dám bước thành tiếng.

Lâm lão thái gia vừa tức giận lại uể oải, trong các tôn tử, trưởng tôn, thứ tôn khảo thí mới miễn cưỡng đỗ được cử nhân, nhưng đã là cực hạn, hắn sớm không hề hy vọng. Tam tôn tử khảo thí hai lần rớt cực mới đỗ, thứ hạng còn xấu hổ như vậy, Tứ tôn tử càng khiến người phẫn nộ. Đã bao năm nay, hắn chưa từng tức giận như vậy?

Vì thế một ngày này Lâm Thận Chi bị bắt ở lại Thính Đào cư tới giờ thấp đèn mới cho ra, cơm chiều ăn hai chén còn muốn ăn thêm. Đào thị sợ hắn chống đỡ không được, đè nặng không cho ăn, không khỏi đau lòng, thường nhỏ giọng oán giận vài câu.

Lâm Thận Chi lại chớp mắt cười nói: “Tương lai con muốn giống như Ngô Nhị ca, còn muốn làm quan, chịu chút đau khổ thì có là gì?”

“Được, nương sẽ chờ con tên đề bằng vàng.” Đào thị trườ mền nhéo nhéo mũi hần, gọi Cung ma ma tới để thương lượng: “Không thể không chuẩn bị một phần hậu lễ cho Ngô gia, lại đi hỏi hai phòng khác định chuẩn bị lễ thể nào cho Lục gia, chúng ta tùy tâm, không cần nhiều, nhưng cũng không được ít.” Lại thấp giọng than thở với hai nữ nhi: “Đúng là, cô cô của các con vận khí thật tốt.”

Lâm Cẩn Dung ở một bên không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

87. Chương 87: Hỏa Diễm

“Đúng là, cô cô của các con vận khí thật tốt.” Đào thị vô tình cảm khái, lơ đãng đắm thũng đến tận chỗ sâu trong ký ức của Lâm Cẩn Dung, thậm chí khiến nàng nửa người cứng ngắc, trong chốc lát thậm chí không thể hô hấp.

Năm đó Đào thị sau khi biết được Lục Giam thi đỗ, cũng cảm thán như thế, chính là ngữ khí cùng biểu tình không giống cảnh nghèo túng năm đó. Vận mệnh của mẫu thân đã thay đổi, vậy còn mình thì sao? Lâm Cẩn Dung nhìn đèn đuốc bản thân.

Kiếp trước, vào mùa đông năm nay, lúc chuẩn bị cho đám cưới của Lâm Cẩn Âm, bị Lâm Ngọc Trân nửa đùa nửa thật đưa ra lời kết thân với Lục Giam. Lúc ấy Đào thị cũng không đáp ứng, từ chối chờ chuyện của Lâm Cẩn Âm xong xuôi sẽ nói sau. Nhưng sau đó không có Lâm Cẩn Âm chống đỡ, Đào thị càng ngày càng sa sút, tùy thời phát bệnh không nói tới, còn bị tiểu thiếp Nhược Hồng khí thế bức người, Lâm Tam lão gia hay gây chuyện, Đại phòng, Nhị phòng đề ép không chịu nổi, rốt cục ở mùa xuân năm thứ hai, Đào thị bất đắc dĩ đáp ứng cửa hôn nhân này.

Lúc này đây, nàng có thể thoát khỏi vận mệnh này không? Lâm Cẩn Dung khẩn trương cùng bất an trước nay chưa từng có, hận không thể thay Lâm Ngọc Trân nhanh định ra việc hôn nhân cho Lục Giam, nhưng nàng không nghĩ ra, nàng có bản sự gì, có biện pháp nào, có thể nhanh chóng thúc đẩy cục hôn sự này, để bản thân hoàn toàn yên tâm.

Trước mắt loại tình hình này nàng đã cố gắng làm hết sức — thành công khiến mẫu tử Lâm Ngọc Trân và Lục Giam chán ghét mình, Lâm Lục trở hết tài năng, trở thành người được Lâm Ngọc Trân hài lòng nhất hiện nay; Đào thị thân thể khỏe mạnh, nổi lòng yên ổn, Lâm Thận Chi hoạt bát tiến tới, rất được lão thái gia yêu thích, Lâm Tam lão gia cũng không gây chuyện, mẫu tử Hoàng di nương coi như nghe lời. Đường như hết thấy đều rất tốt, không giống như chuyện phát sinh kiếp trước, nhưng nàng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Còn có một con đường khác nàng có thể đi không?

Lâm Cẩn Dung rút cây trầm tinh tế bật bắc đèn, chuyển đến bắc thứ ba, hỏa diễm sáng ngời, cây trầm dưới bắc đèn kia nhấp nháy dưới ánh lửa, ngọn lửa màu vàng đột nhiên bùng lên, tâm màu lam nhạt cũng nhanh chóng theo đó mở rộng, Lâm Cẩn Dung gắt gao nhìn chằm chằm ngọn lửa này, trong lòng cũng trở nên sáng ngời.

Sao lại quên mất chuyện này? Năm ngoái ngắm mai là lúc chưa phải suy nghĩ nhiều, rồi sau đó lập tức đi đến thôn trang, tiếp theo lại chỉ lo mua đất bị nhiễm mặn, vô ưu vô lo, vì vậy đã quên mất. Thời cơ tốt ngay tại trước mắt, vì sao không làm? Lâm Cẩn Dung hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Đào thị cười nói: “Nương, chúng ta đích thân đến Ngô gia tặng lễ sao?”

Đào thị đang cùng Lâm Cẩn Âm lật xem chút ngọc bội linh tinh gì đó, muốn chọn lễ vật thích hợp, nghe vậy cũng không ngần ngại lên nói: “Đó là nhà mẹ đẻ của cậu mẫu con, sao có thể không đi?”

Lâm Cẩn Dung đi qua, từ bên trong lấy ra một khối ngọc bội: “Ngọc bội này được.”

Đào thị nhìn, là khối ngọc bội trắng hình trứng, khắc hình con vịt, liền cười nói: “Ngụ ý khá hay.”

Lâm Cẩn Âm không đồng ý: “Nhất giáp một gã (hợp với ý chỉ Trạng Nguyên, người thi đỗ đứng đầu), đúng là rất tốt, nghĩ đến Ngô gia tất nhiên sẽ thích, nhưng lấy cái gì tặng Lục Giam đây? Cũng không thể tặng

cho hẩn một cái nhị giáp truyền lư được? Hai nhà có quan hệ như vậy, đưa ai cũng không hay, không bằng không tặng. Để lại cho tiểu Thất đệ vậy.”

Đào thị liền mỉm cười nói: “Được, vậy để lại cho tiểu lão Thất.”

Lâm Cẩn Dung cũng không hỏi tiếp về chuyện lễ vật, mà tùy tay nắm lấy mấy dải lụa nhỏ, lơ đãng hỏi Đào thị: “Nương, Ngô gia có thể sẽ phái người đến Thanh Châu dự lễ sinh thần của cữu mẫu không?”

Ngô thị là sinh thân lần thứ bốn mươi, Đào thị vô cùng khẳng định nói: “Chắc chắn là có.”

“Chúng ta có thể đi cùng nhau không?” Dải lụa dưới bàn tay linh hoạt thành thạo của Lâm Cẩn Dung nhanh chóng kết thành một hình hoa mai.

Đào thị nói: “Điều này ta cũng không biết, nhưng có thể hỏi thử, chúng ta nợ nhà hẩn nhiều ân tình, có cơ hội sẽ hoàn trả.” Ngô gia đến Thanh châu thường xuyên sai người tới hỏi, nàng có gì cần chuyển tới Thanh châu hay không, nếu là lễ vật và thư tín cũng đành thôi, hiếm có là ma ma, quần sự của nàng cũng được mang theo, trên đường chiều dài rất tốt, trở về cũng thường xuyên giúp Đào gia chuyển đồ tới cho nàng, thật sự là nợ ân tình của người ta.

Theo tính tình của Ngô Tương, sau khi thi đỗ sẽ du ngoạn, không biết hẩn có đi theo hay không? Cho dù là hẩn không đi, Dương thị đi cũng vô cùng tốt. Nếu bọn họ cũng không đi mà là những người khác thì sao? Lâm Cẩn Dung trong lòng có chút lo lắng táo bạo, lại thấy, loại sự tình này cũng không do nàng khống chế, cũng không có biện pháp nào để khống chế, vì thế miễn cưỡng đè ép tinh thần, tiếp tục thắt dải lụa.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cẩn Dung đến An Nhạc đường thỉnh an, thấy ở An Nhạc đường chật ních người. Lâm lão thái thái ngồi ở trên tháp, như cũ là bộ dáng không thể nói là vui cũng không thể nói là không vui. Chu thị thân nhiên, La thị lại có bộ dáng vui sướng, Đào thị có cũng được mà không có cũng không sao, Lâm Ngũ vẻ mặt tâm sự, Lâm Thất cùng Lâm Lục ở một bên thì thầm. Vài đường tẩu không yên lòng, Lâm Tam thiếu gia cùng Lâm Tứ thiếu gia lui ở trong góc, biểu tình như phụ mẫu sắp chết.

Lâm Cẩn Dung liền hỏi Lâm Cẩn Âm: “Sao lại thế này?”

Lâm Cẩn Âm nhỏ giọng nói: “Đang nói tới sẽ đến làm khách ở nhà cô cô để ăn mừng.”

Lục gia chính thức đãi khách là ở hai ngày sau, nhưng Lâm Ngọc Trân sáng sớm đã sai người tới nói, ngày ấy nhiều người bận rộn, trở ngại người trong nhà nói chuyện thân cận, không được tự nhiên, nàng đã chuẩn bị mấy đồ ăn ngon, thỉnh người nhà mẹ đẻ hôm nay qua chơi. Kỳ thật là ý dywa bậc thang cho bên Lâm gia bước xuống – hai sĩ tử nhà Lâm gia thua kém Lục Giam, lúc đó người Lâm gia thấy khách nhân khó tránh khỏi xấu hổ, nhưng không đi ăn mừng lại không được. Cho nên mới chọn phương thức như thế này, hôm nay qua chơi, đến chính yến có đi hay không cũng được.

Lâm Ngọc Trân thật sự chu đáo, nhưng nhìn bộ dáng của Chu thị, cũng không phải thực vui mừng, dù sao Lâm Tam thiếu gia tuy rằng cũng thi đỗ, nhưng phải khảo thí hai lần, thực tại đối lập đến dọa người; Trái lại La thị, nửa điểm không vì Lâm Tứ thiếu gia không thi đỗ mà tức giận, chỉ hưng trí bừng bừng, nhìn qua so với Lâm lão thái thái còn vui mừng hơn vài phần.

Lâm Cẩn Dung âm thầm lấy làm kỳ quái, nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩn Âm: “Tứ ca không thi đỗ, Nhị bá mẫu cùng Nhị bá phụ không tức giận sao?” Năm ấy Lâm Ngọc Trân cũng làm như vậy, nàng lúc ấy không để ý nhiều, cũng không nhớ rõ phản ứng cụ thể của mọi người thế nào, chỉ nhớ rõ lúc đó đến Lục gia cũng không gặp Lục Giam, nói là Lục Giam có việc còn ở lại Thái Minh phủ.

Lâm Cẩn Âm hơi hơi có chút khinh thường: “Muội có thể trông cậy vào con vẹt bay lên trời được sao?”

Lâm Cẩn Dung nhện không được nở nụ cười. Con vẹt bay lên trời là chuyện ngoài ý muốn, ý nói người bất tài, nói vậy, Nhị phòng đã hiểu đạo lý này, xem La thị vui mừng, chỉ sợ cũng là thật tình vì Lục Giam thi đỗ, nguyên nhân có lẽ đã coi Lục Giam như vật trong lòng bàn tay, nhạc mẫu vì hiền tề có tiền đồ mà vui mừng, là điều rất bình thường. Vì thế cảm giác nguy cơ của nàng lại thoáng hạ thấp một chút.

Lâm Lục ở một bên nhìn thấy Lâm Cẩn Dung cười vui, liền đi qua cười nói: “Tứ tỷ tỷ có chuyện gì vui vẻ như vậy?”

Lâm Cẩn Dung thuận miệng đáp: “Nghe nói sắp xuất môn làm khách nên cao hứng.”

Lâm Lục nghe vậy, cẩn thận đánh giá biểu tình Lâm Cẩn Dung nói: “Đúng vậy, đã lâu tỷ chưa đến chơi nhà cô cô.” Mấy ngày này, Lục Vân nhiều lần mời tỷ muội các nàng tới chơi, Lâm Cẩn Dung đều lấy đủ loại cớ từ chối không đi, mọi người biết căn nguyên, không có ai miễn cưỡng nàng. Tại sao hôm nay nàng mới nghe nói tới đến Lục gia làm khách lại vui mừng như thế?

Lâm Cẩn Dung gật gật đầu, cũng không nói nhiều. Lâm Lục nghĩ nghĩ, cười nói: “Tỷ cũng thật quái gở, không chịu xuất môn cùng chúng ta, mỗi lần Lục Vân đều hỏi tỷ vì sao không đi. Đúng rồi, lần trước Lục Luân còn hỏi ta, sao lâu rồi không thấy tỷ?”

Lâm Cẩn Dung lạnh nhạt nói: “Hắn là thấy không có người để hắn bắt nạt chẳng?”

Lâm Lục liền cười rộ lên: “Đúng vậy, tên mập đen kia thời gian qua không biết làm cái gì, càng ngày càng đen, càng ngày càng béo, vóc dáng cũng không thay đổi. Lần trước thiếu chút nữa lại cùng Thất muội đánh một trận, lại nghịch bừa, khiến váy của Thất muội bẩn, đã bị đánh đòn rồi.”

Hiện tại mặc dù vóc dáng chưa có gì thay đổi, nhưng tương lai cũng là hán tử cao lớn cường tráng đây, Lâm Cẩn Dung nghĩ đến Lục Luân nghịch ngợm gây sự, không khỏi cũng nở nụ cười thật lòng: “Hắn vẫn không nhớ đòn. Vì sao lại cùng Thất muội nháo loạn đây?”

Lâm Lục thấy nàng cảm thấy hứng thú, vì vậy cũng vui vẻ nói tiếp: “Hắn ở trên cây dùng cung bắn nhóm ta, không phải vóc dáng hắn vẫn thế sao? Thất muội liền cười hắn béo mập đen tròn.....”

Lâm Ngũ ở một bên lạnh lùng thốt ra: “Hắn liền mập Lâm Thất béo mập trắng tròn, vì thế có người lại cảm thấy không thoải mái. Kỳ thật hắn chỉ nói lời thật mà thôi.”

Cặp song sinh tỷ muội chiều cao bình thường, vóc dáng so với Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Ngũ thấp hơn một chút, bộ dạng đầy đặn hơn một chút, lão nhân nhìn các nàng như vậy mà vui vẻ, trên thực tế các nàng hận nhất điểm này. Lâm Ngũ những lời này xem như đá vào Lâm Lục, Lâm Lục sắc mặt nhất thời biến đổi, gắt gao trừng Lâm Ngũ một lát, đột nhiên nở nụ cười: “Ngũ tỷ, không biết Chu gia biểu ca có trở về gặp gỡ với người đồ cao năm nay của Thái Minh phủ không?”

Trên mặt Lâm Ngũ phần hận nhất thời lại thêm một tầng, cười lạnh nói: “Ta sao biết được?”

“Nhất định sẽ đi. Thiên hạ sĩ tử đều yêu thích giao du với người có tài, lại là thân thích, nói không chừng tương lai còn có thể cùng làm quan, khẳng định sẽ đi.” Lâm Lục nói ra câu này vô cùng chắc chắn, dương dương tự đắc tránh ra.

Lâm Ngũ đôi mắt ửng đỏ, ầm ầm gục đầu xuống, thần sắc nhìn qua vừa ủy khuất lại khổ sở.

Hai đường muội, một người tâm tình rất tốt, một người lại ủ rũ. Lâm Cẩn Dung xem ở trong mắt, không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ là có chuyện gì đó mà nàng không biết đã xảy ra? Là Nhị phòng cùng Lâm Ngọc Trân đã có ấn ý, mà Đại phòng không nhận ra hi vọng, liền buông tha, tính đem Lâm Ngũ đính ước với Chu Mai sao? Dù sao Chu Mai cũng đã đỗ kỳ thi ở Tùng châu, cũng coi như thiếu niên tài俊, cách làm người lại ổn trọng rộng lượng, Chu gia tuy rằng hơi xa, nhưng so với Lục gia cũng gần gũi hơn nhiều, lại là người nhà mẹ đẻ, nếu suy đi tính lại kỳ thật cũng là nhân duyên khá tốt.

Nếu Nhị phòng cùng Lâm Ngọc Trân thật sự đã quyết định như vậy, thật đúng là một chuyện khiến người ta vui mừng. Nghĩ đến điều này, Lâm Cẩn Dung tâm tình lại tốt thêm vài phần. Ngay cả những người ngày xưa mình thấy phiền chán cũng không cảm thấy diện mục khả tằng (đáng ghét, khó chịu)nữa.

Người nhà mình thua kém nhà khác, Lâm lão thái gia kiên quyết không chịu đến gặp Lục lão ông, từ chối bảo thân mình khó chịu, chỉ sai người chuẩn bị nghi lễ đoạn khê ngư nào trân quý làm lễ vật cho Lục Gia mang qua. Lâm Tam thiếu gia cùng Lâm Tứ thiếu gia cũng không thể không biết xấu hổ đến đó, nói muốn ở lại trong nhà làm mấy việc. Vì thế Lâm lão thái thái xuất môn, dẫn theo già trẻ lớn bé trong nhà, chậm rãi hướng tới Lục gia.

88. Chương 88: Sinh Hạ Và Nuôi Dưỡng

Mới đến đại môn Lục gia, Lục gia Nhị lão gia Lục Kiến Trung cùng Lục gia Đại thiếu gia Lục Thiệu liền ra tiếp đón, trước tiên ở kiệu của Lâm lão thái thái hành lễ vấn an, sau đó dẫn Lâm Đại lão gia cùng nam

khách đến ngoại viện uống rượu xem diễn, nhóm nữ quyến thì tiếp tục đi vào bên trong.

So sánh với Lâm gia buồn bã ỉu xiu, toàn bộ Lục gia rất có tinh thần. Chung quanh giăng đèn kết hoa, người đến người đi, trên mặt mỗi người đều mang theo tươi cười sáng lạn, ngay cả người đứng trông cửa đều thay quần áo mới chỉ mặc ngày lễ ngày tết, khiến người Lâm gia có chút không thoải mái.

Lâm Ngọc Trân sớm đã đứng đón ở cửa, nhìn thấy cỗ kiệu của Lâm lão thái thái dừng lại, liền nhanh bước lên, tự mình đỡ bà xuống, rạng rỡ cùng mọi người chào hỏi: “Lão thái thái nhà ta vừa hỏi mọi người sắp đến chưa, yến hội đã sớm chuẩn bị, còn thỉnh người tới biểu diễn ca xướng, đều là cốt nhục một nhà, cứ vui chơi tận hứng.”

Dù trong lòng không thoải mái thế nào, không thể không lên tinh thần tiến lên ân cần thăm hỏi chúc mừng, vì thế chung quanh tiếng hoan hô huyền ảo, vang vọng, rất náo nhiệt.

Lâm lão thái thái được Lâm Ngọc Trân nâng đỡ nói: “Phụ thân con thân thể khó chịu, không thể đến được, con nói với lão thông gia một tiếng, đừng để hấn trong lòng không thoải mái.”

Lâm Ngọc Trân tất nhiên biết nguyên nhân, liền cúi đầu thở dài: “Phụ thân cũng thật là, đều là người trong nhà, cần gì phải để ý như vậy. Con chính là sợ tính cách người như thế, cho nên mới mời riêng mọi người tới, rốt cuộc người vẫn giận con sao?”

Con cháu nhà mình không nên thân, Lâm lão thái thái trong lòng cực kỳ đau nhức khổ sở, nhưng nữ nhi là nàng sinh ra, tuy rằng Lục Giam không phải thân sinh của nữ nhi, nhưng tốt xấu cũng là dưỡng tử của nó, nữ nhi tương lai cần nhờ đến hấn để dưỡng lão, vì vậy cũng lên tinh thần cười nói: “Hài tử ngọc này, phụ thân sao lại giận con? Trong lòng hấn là thay con cao hứng, chính là tức giận vài chất nhi không nên thân kia mà thôi.” Cũng không muốn cùng Lâm Ngọc Trân đàm luận chuyện này, đưa mắt nhìn bốn phía: “Lục Giam đâu rồi? Phụ thân con bảo ta tặng cho hấn nghiên mực làm lễ vật, nhanh bảo hấn đến xem có thích hay không.”

Mọi người lúc này mới chú ý tới Lục Giam không đi theo Lâm Ngọc Trân, chỉ có Lục Vân đứng bên ngoài đón khách. La thị thanh âm lớn nhất: “Đúng vậy, chúng ta chính là đến thăm hấn, hấn tại sao không ở đây? Chẳng lẽ là thẹn thùng?”

Lâm Ngọc Trân thần nhiên cười nói: “Hấn còn chưa về nhà.”

Đào thị kỳ quái nói: “Di, hài tử khác đều đã về nhà, hấn tại sao chưa về?”

Lâm Ngọc Trân trên mặt xẹt qua một tia hờn giận, cũng lười trả lời Đào thị.

Lục Vân vội nói: “Ca ca ở Thái Minh phủ gặp mấy bằng hữu ở phía nam, muốn đi chơi vài ngày, ôn lại chuyện xưa.”

La thị vội la lên: “Ngày đãi khách hấn là nhân vật chính, thiếu hấn thì phải làm sao bây giờ?”

Lâm Ngọc Trân có chút giận, miễn cưỡng chịu đựng nói: “Đến lúc đó hấn sẽ gấp trở về.”

Lục Vân trong mắt lộ ra một tia sầu lo, nhẹ nhàng kéo tay áo Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân bực mình, mới lại lần nữa lên tinh thần hỏi Lâm lão thái thái: “Nương muốn xem vở diễn gì? Ta gọi người lập tức đi chuẩn bị.”

Lâm lão thái thái đánh giá vẻ mặt của nàng, chậm rãi nói: “Con hồ đồ rồi, hôm nay là việc vui của nhà con, chúng ta là khách tới cửa chúc mừng, cứ để bà bà con làm chủ.”

Lâm Ngọc Trân trên mặt lộ ra vài phần ủy khuất ít khi có, cũng không nói gì, gắt gao giúp đỡ Lâm lão thái thái đi vào bên trong. Mọi người thấy nàng tâm tình kỳ thật không tốt lắm, cũng không dám tùy tiện muốn nói gì thì nói như vừa rồi.

Đi vào bên trong, Lục lão phu nhân dáng người khô gầy, mặc vải cẩm đỏ thẫm thêu hoa văn áng mây cùng màu với đế hài, váy dài màu xanh đang tươi cười được Lục Nhị phu nhân Tống thị, Lục Tam phu nhân Đồ thị nâng đỡ đi ra, thở gấp nói: “Thân gia, không từ xa tiếp đón! Không từ xa tiếp đón!”

Lục lão phu nhân thân mình không tốt, hàng năm nghỉ ngơi, cơ bản không xuất môn, không hay gặp khách, nếu không phải vì chuyện vui mừng như thế này, chỉ sợ cũng vẫn ở trong phòng giấu mặt. Lâm lão thái thái

thấy bà, cũng tiến lên nâng đỡ, oán trách nói: “Tỷ cũng thật là, không phải người ngoài, cần gì khách khí như vậy, còn đi xa đến tận đây.”

Lục lão phu nhân cười nói: “Chính vì không phải là người ngoài, cho nên càng phải ra nghênh đón. Ngày thường ta thân thể không tốt, đã nhiều lần chậm trễ. Chẳng lẽ thân gia đến cửa, ta còn ngồi bất động sao? Như vậy thật là kỳ cục, kỳ cục quá!”

Lục Nhị phu nhân Tống thị cười nói: “Bà bà, đây là người khi gặp chuyện vui cũng khỏe lên, từ lúc nhận được tin mừng, bệnh đã giảm hơn phân nửa.”

Thân mẫu của Lục Giam Lục Tam phu nhân Đồ thị lại cười đến mắt híp tịt: “Trong nhà thật lâu chưa có đại hỷ sự như vậy, thật sự làm cho người ta vui mừng không thôi. Ta từ lúc biết được chuyện này, cả đêm đều không ngủ được.”

“Ta thật ra nhận được tin mừng mới ngủ an ổn! Đến lúc này mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng đã xong. Nhiều năm vất vả như vậy, cũng không uống phí!” Lâm Ngọc Trân trên mặt mang theo cười, nhưng cực kỳ chán ghét liếc nhìn Đồ thị một cái. Cao hứng không ngủ được? Người không biết còn tưởng rằng nàng mới là mẫu thân hiện tại của Lục Giam đi?

Đồ thị trên mặt tươi cười nhất thời bị kiềm hãm, lộ ra vài phần xấu hổ cô đơn cùng thương tâm.

Lâm Ngọc Trân làm như không thấy, tiến lên đưa tay đỡ Lục lão phu nhân, bất động thanh sắc đẩy Đồ thị qua một bên.

Đồ thị cũng không phản ứng kịp, chậm sau mọi người vài bước, kinh ngạc đứng ở nơi đó, đôi mắt liên đỏ. Nhi tử thân sinh của mình có tiền đồ, thân mẫu như nàng ngay cả quyền để cao hứng cũng không có, còn bị người khác chèn ép bắt nạt, quả thực không có đạo lý mà.

Tất cả mọi người đều biết hai người nàng có khúc mắc, thấy tình hình như vậy, dù ít dù nhiều đều có chút đồng tình với Đồ thị, thấy Lâm Ngọc Trân quá nhỏ nhen lại bá đạo. Tuy Lục Giam được nhận làm con thừa tự, dựa theo tông pháp (quy định của gia phả) luật pháp đều là nhi tử của Lâm Ngọc Trân, nhưng huyết mạch thân tình đâu thể dứt bỏ, đã đoạt nhi tử của người khác, có một số việc đừng nên quá mức, phòng bị quá chặt chẽ, ngược lại sẽ phản tác dụng. Cần gì phải làm như vậy?

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng cũng không có ai tiến lên khuyên nhủ Lâm Ngọc Trân, đều giả bộ không nhìn thấy, hoặc hưng trí bừng bừng xem náo nhiệt.

Lục Vân hơi hơi nhú mào, đang muốn khuyên Đồ thị, đã bị Lâm Ngọc Trân kéo lấy. Lâm Ngọc Trân cảnh cáo trừng mắt nhìn nữ nhi một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Đồ thị lớn tiếng nói: “Tam đệ muội, muội làm sao vậy?”

Đồ thị hít mũi, nâng mắt lên nhìn mọi người miễn cưỡng cười: “Ta không sao, chỉ đột nhiên cảm thấy hơi mệt.”

Lâm Ngọc Trân ác độc cười: “Sợ là đêm qua không ngủ ngon nên có hại! Nếu không thoải mái, cần phải cẩn thận điều dưỡng, trời đã vào thu, tuổi muội cũng đã lớn, thân thể từ trước đến nay đều không tốt, cẩn thận bệnh vặt sẽ thành bệnh nặng, đây cũng không thể trách Lục Giam của chúng ta a?”

Đồ thị cắn răng, cắn giận trừng mắt Lâm Ngọc Trân, muốn nói gì, lại không thể thốt nên lời, ghen ngào ngừng một lát mới thốt ra một câu: “Đại tẩu thật sự có hảo tâm.”

Lục lão phu nhân khẽ nhú mào, nhìn hai nữ tử một cái, mắt híp nói: “Không thoải mái thì về nghỉ ngơi đi, không cần đến hầu hạ.”

Lâm lão thái thái cũng không khỏi trừng mắt nhìn Lâm Ngọc Trân một cái, âm thầm nhéo nàng, thấp giọng nói: “Sao con không hào phóng rộng lượng một chút? Thật là không nể mặt mọi người.”

Lâm Ngọc Trân rũ mắt xuống, hít thở không thông thuận. Lục Giam đã trở thành nhi tử của nàng, nàng ngậm đắng nuốt cay nuôi hấn lớn lên, ở Giang Nam tìm nhiều danh sư cho hấn, dạy hấn học tập, dạy hấn làm người, vì chuyện ăn, mặc, ở, đi lại của hấn mà lo toan vất vả, hao hết tâm huyết mới có ngày hôm nay, Đồ thị này không bỏ chút công lao gì muốn đến cướp người sao? Nằm mơ đi!

Lục Nhị phu nhân Tống thị bước lên phía trước hoà giải, an ủi Đồ thị đang thương tâm, quay đầu đối với mọi người cười nói: “Tam đệ muội không thoải mái, để ta chăm sóc nàng. Mọi người cứ yên tâm vui đùa đi.”

Lục lão phu nhân trong mắt hiện lên một tia vừa lòng, nhẹ nhàng gạt đầu, thỉnh Lâm gia đi vào phía trong.

Lâm Ngọc Trân khinh thường quét mắt nhìn hai người một cái, cao cao ngẩng đầu, lớn tiếng tiếp đón người nhà mẹ đẻ.

Mọi người đi trước hồi lâu, Lâm Cẩm Dung quay đầu lại nhìn, thấy Tống thị cùng Đồ thị còn đứng dưới tàng cây ngô đồng. Đồ thị tựa đầu vào vai Tống thị, Tống thị nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng, nhỏ giọng nói gì đó.

Lâm Cẩm Âm thì thầm nói: “Lục Nhị phu nhân thật sự là người tri kỷ.”

Lâm Cẩm Dung từ chối cho ý kiến “Ân” một tiếng, nhanh chóng quay lại. Tống thị là người tri kỷ sao? Nàng không biết, trong trí nhớ của nàng chỉ có Lục Luân sau khi mất vẻ mặt Tống thị tái nhợt lại trấn định, đương nhiên lúc Ninh nhi chết Tống thị cũng ôn nhu an ủi, còn bỏ ra tài ăn nói xuất chúng khuyên nàng lấy ra đồ cười, rồi sau đó cùng với mọi người chung quanh đào tẩu không hề quan tâm đến nàng.

Trên đời này có người tốt thuần túy sao? Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu. Trong mắt nàng lúc xưa, đa số mọi người là người tốt, chỉ bằng một câu một sự việc liền cảm thấy đối phương là người tốt, tin tưởng đối phương, nhưng hiện tại, nàng không nhìn nhận như vậy nữa.

Lục gia bày bàn tiệc tại Hải Đường thính. Hải Đường thính, tên gọi thật sự có ý nghĩa, bên trong tỉ mỉ bày đầy thu hải đường, có hoa màu đỏ, hồng nhạt, màu trắng, lá thì có lục nhạt, xanh đậm, xanh nhạt, tử hồng, sắc màu rực rỡ, thập phần hợp với tình cảnh.

Mọi người sau khi ngồi xuống, thức ăn được mang lên, trái cây, rau xanh, cá tôm, sơn trân, món ăn thôn quê, lại có rượu đông dương, rượu Tứ Xuyên Lệ Chi. Hơn mười vú già nha hoàn hầu hạ, im lặng, đầu vào đấy, một chút tạp âm cũng không có, trước sân khấu ca diễn vô cùng náo nhiệt, đều sử dụng hỉ nhạc phú quý.

Lâm Cẩm Âm nhìn ngẩn, bám vào bên tai Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Như thế này đã hào hoa xa xỉ, nếu đồ tiến sĩ, còn không biết sẽ náo nhiệt đến mức nào?”

Có thể như thế nào? Lục gia ở Bình châu là đại tộc, nhưng cũng không thể đánh đồng với đại tộc bên ngoài, đâu thể xa hoa quá mức? Năm ấy Lục Giam đồ tiến sĩ, cũng bắt quá chỉ tại Hải Đường thính này sắm mặt thiết tiệc, đồ ăn cũng chỉ như thế này, có điều là yến tiệc thêm vài ngày, diễn xướng thêm vài ngày mà thôi. Lâm Cẩm Dung cười nhẹ, tư thế tao nhã uống một ngụm rượu Lệ Chi, ân cần khuyên nhủ: “Tỷ tỷ ném thử rượu này đi, ngày thường khó mà được thưởng thức.”

“Muội uống ít một chút.” Lâm Cẩm Âm quả thực thử một ngụm nhỏ, thấp giọng cười nói: “Rất ngon.”

Một bên Lục Vân cùng Lâm Lục lặng lẽ nói chuyện: “..... Mới đứng thứ hai, có chút không vui, bảo người ta gửi một phong thư về, nói muốn du ngoạn để giải sầu. Tổ phụ đáp ứng rồi, mẫu thân không đồng ý, mới gọi người đi tìm, đại khái từ nay đến ngày đãi khách sẽ về kịp.”

89. Chương 89: Xa Xỉ

Lục lão phu nhân thân thể suy yếu, ngồi nửa ngày, nói là mệt mỏi, liền thanh xin lỗi, cùng Lâm lão thái thái đến hậu viện ôn chuyện nghỉ ngơi. Tống thị ở lại tiếp đón, cũng nói bên ngoài các nam nhân vui chơi giải trí, nàng cần phải đứng ra quản lý việc chuẩn bị hầu hạ, vì thế cũng tự phạt ba chén cáo tội, chỉ để lại mẫu tử Lâm Ngọc Trân, Lục Vân, cùng với vài thiếu phu nhân Lục gia tiếp khách.

Các thiếu phu nhân Lục gia cùng nhóm thiếu phu nhân Lâm gia tiến đến một chỗ nói chuyện, bên này Lâm Ngọc Trân cùng người nhà mẹ đẻ tâm sự. Nàng uống vài chén rượu, cảm xúc dần dần lên cao, liên tục nói chuyện, cái gì mà trước khi Lục Giam dự thi nàng đã xin xăm, là xăm tốt, nằm mơ mộng đẹp, đã sớm biết được Lục Giam sẽ thi đỗ, đủ loại kiêu ngạo, đủ loại đắc ý.

La thị nhận ra, thỉnh thoảng còn hỏi thêm một câu, khiến Lâm Ngọc Trân càng nói càng cao hứng.

Lâm Tam thiếu gia thì đỡ không tốt, Chu thị không muốn nghe, liền ngắt lời: “Dù là trưởng tẩu muối lại được nhàn rồi, mọi chuyện đều có Nhị đệ tức lo toan vất vả, muội chỉ cần để ý ngồi hưởng phúc.”

La thị trào phúng nói: “Đại tẩu nếu ngại mệt, ta cũng có thể hỗ trợ. Bằng không tỷ lại nói ta nhàn hạ, không chịu giúp tỷ.”

Chu thị chỉ làm như không nghe thấy.

Lâm Ngọc Trân hơi hơi cười lạnh: “Ta ở bên ngoài đã nhiều năm, tự tại đã quen, không kiên nhẫn quản mấy việc vặt này. Nàng ở nhà nhiều năm, mấy việc này nàng làm quen tay nhanh mắt, nếu nàng thích, một lòng muốn làm, một lòng muốn lập công, ta sẽ để cho nàng làm. Ta cũng không thể ngăn cản nàng, không thể nói nàng không có năng lực.”

Kết quả lời này đã đắc tội với hai người. Chu thị thấy nàng châm chọc mình chuyên quản việc vặt, La thị thấy nàng nói mình không có năng lực, nhất thời hai người đều có chút ngượng ngùng, cũng không biết nên nói gì thêm nữa.

Đào thị thời điểm nói chuyện đắc tội với người khác thì bản thân không biết, nhưng lúc này nghe thấy, thì “Ha!” nở nụ cười một tiếng, vỗ tay nói: “Ca kỹ này thật hay, từ đâu mời đến vậy? Không biết kế tiếp hần có bận không? Nếu không có, ta sẽ thỉnh đến Thanh châu, để ca diễn trong ngày mừng đãi khách của Ngô gia!”

Lâm Ngọc Trân nương theo cảm giác say, hướng nói: “Người muốn thỉnh cũng không được! Ta sớm đã quyết định rồi, từ nay trở đi đến thời điểm mời khách người này còn phải đến diễn xướng nữa!”

“Ai nha, thật đáng tiếc.” Đào thị lơ đãng, ngoái đầu nhìn lại cười: “Ngô gia vừa khéo cũng là ngày đó, ta còn nghĩ sẽ mời hần đến. Cô phu nhân, ngày ấy ta phải đi Ngô gia, không thể đến đây.” Nàng không thể nhìn bộ dáng càn rỡ này của Lâm Ngọc Trân, cố ý lấy Ngô Tương kích thích Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân trên mặt cũng không có bộ dáng bị kích động, mà có chút dăm chiêu nói: “Nhà hần cũng tổ chức ngày đó sao? Sao không thấy nghe nói? Ta còn tính ngày ấy tự mình tới cửa chúc mừng.”

La thị cuối cùng cũng có thể tìm chuyện để nói: “Muội nhớ lầm rồi, Tam đệ muội, Ngô gia là ngày mai.”

Đào thị giả bộ bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Là ta nhớ lầm sao.” Sau đó lại khen Ngô Tương vài câu, Lâm Ngọc Trân cư nhiên cũng theo khen ngợi: “Hài tử kia xác thật rất được. Khá lắm, thật hiếm có.”

Đào thị cũng không còn hứng thú, lười biếng quay đầu xem diễn.

La thị cùng Lâm Ngọc Trân nói thầm tâm sự, nói đến chỗ cao hứng, hai người tươi cười híp mắt. Chu thị ngồi bên cạnh Đào thị, thấy Đào thị rót một chén rượu Lệ Chi, cười nói: “Tam đệ muội, ta có chuyện này muốn hỏi thăm một chút, thời điểm muội ở trong thôn, có nghe nói đến chuyện của Chư tiên sinh không?”

Đào thị kinh ngạc nói: “Chuyện gì?”

Chu thị mỉm cười: “Nghe nói nhiều đệ tử của Chư tiên sinh đều thi đỗ tiến sĩ, có đúng vậy hay không?”

Đào thị nhân tiện nói: “Đúng vậy. Chắt nhi bên ngoài của tỷ không phải cũng là môn hạ của hần sao? Lục Giam đã ở đó học một thời gian dài. Tại sao không hỏi hần lại hỏi ta?”

Chu thị ngượng ngùng cười, khéo mắt đảo qua Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Cẩm Âm đang tựa vào nhau lặng lẽ nói chuyện, thấp giọng nói: “Chuyện của A Dung trong lòng muội đã có tính toán gì chưa?”

Tại sao đột nhiên quan tâm đến chuyện này? Đào thị liếc Chu thị một cái, thuận miệng cười nói: “Phía trên nàng còn có Ngũ ca, không vội. Đúng rồi, chuyện của Ngũ tiểu thư tỷ định tính thế nào? Đã chọn được ai chưa?”

Chu thị trầm mặc một lát, trên mặt hiện lên một tia kiên định, trầm giọng nói: “Đã có. Sẽ chờ Diệc Chi cùng A Dung định hôn xong, ta liền đính ước giúp nàng.”

Đào thị lấp bắp kinh hãi, thấp giọng cười nói: “Ai a? Nhanh như vậy? Đại tẩu làm việc thật sự là nhanh gọn bất động thanh sắc.”

Chu thị cười, nhỏ giọng nói: “Cũng không khác biệt lắm so với tình hình của A Âm nhà muội. Hiện nay còn chưa đính ước, ta nói với muội, muội cũng đừng nói ra ngoài, bằng không ta sẽ tìm muội phiền toái.”

Đào thị lại lấp bắp kinh hãi, liền như vậy buông tha cho Lục Giam sao? Trước đó vài ngày còn cùng Nhị phòng tranh đoạt người sống ta chết, sao bỗng dưng lại thay đổi như vậy? Cũng không tiện hỏi trực tiếp, liền thử nói: “Ta còn nghĩ đến.....”

Chu thị nghiêm túc nói: “Nghĩ đến cái gì? Đừng nghe người ta nói bừa.”

Đào thị nhìn Chu thị, rồi lại nhìn La thị cùng Lâm Ngọc Trân ngồi cạnh nhau, rồi đến Lục Vân cùng Lâm Lục đang gắt gao tựa vào nhau nói giỡn, trong lòng bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra là thua cuộc, không thể không lui bước. Vì thế còn có chút đắc ý, ít nhiều nhà mình chưa từng nảy sinh tâm tư này, Lâm Cẩm Dung cũng chưa từng tham gia náo nhiệt, bằng không lúc này thật sự là không còn mặt mũi. Lại hèn mọn nghĩ, cũng chỉ có nhân tài hai mặt như La thị mới hợp khẩu vị của Lâm Ngọc Trân.

Không bao lâu, Lâm Đại lão gia hứng thú rã rời sai người vào hỏi mọi người đã muốn rời đi hay chưa, mọi người chỉ cảm thấy không có ý nghĩ, cũng phái người đi thỉnh Lâm lão thái thái, toàn gia lại chậm rãi đi ra bên ngoài.

Đi tới gần cửa, có người nặng nề ho khan một tiếng, Lâm Cẩm Dung quay đầu, thấy Lục Luân nắm tay Lục Thiện, đứng ở đình nhỏ hướng nàng cười. Quả nhiên giống như lời của Lâm Ngũ, Lục Luân vừa đen vừa béo, cái trán kia được phối nắng đen bóng, thậm chí còn phản quang.

Lục Thiện vẫn là bộ dáng tái nhợt gầy yếu, bọc một tầng áo kép dày, hữu khí vô lực dính sát vào Lục Luân, mở to một đôi mắt không có thần thái nhìn mọi người, trên mặt không có biểu tình gì.

Lâm Ngọc Trân uống chưa đủ độ, đang thích thú, nhân tiện nói: “Hai hài tử kia, đứng ở nơi đó ngây ngô cười, còn không lại đây cùng các trưởng bối hành lễ vấn an?”

Lục Thiện định lui bước, Lục Luân lại được đúng mong ước, một tay mang theo Lục Thiện, dùng lực kéo hẳn tới đây, quy củ hành lễ, thừa dịp mấy người lớn cáo biệt, đến đứng bên cạnh nhóm nữ hài tử, nhìn Lâm Cẩm Dung cười nói: “Tứ muội muội, đã lâu không gặp muội, sao không đến nhà của ta chơi? Lúc trước có gặp tiểu Thất đệ, hẳn không thú vị bằng năm trước, đưa cho hắn một con chim quốc, cũng phải vụng trộm xem sắc mặt của người lớn.”

Lâm Thất liền châm chọc nói: “Tiểu Thất đệ hiện tại đã học vỡ lòng, viết chữ đọc sách, sao còn nhớ kỹ con chim quốc chứ? Không giống như người khác, đã mười bốn tuổi rồi, còn một lòng chỉ nhớ đến chim quốc, suốt ngày lông bông, không làm việc đàn ông, chỉ sợ một quyển sách cũng đọc không xong.”

Lục Luân trong mắt hiện lên một tia ảo não, phiền chán trừng mắt nhìn Lâm Thất một cái, uy hiếp hướng nàng vung tay thành quyền: “Tránh ra, nhóc con béo trắng, đừng đến trêu chọc ta! Cẩm thận ta đánh người thành đầu heo a.”

Lâm Ngũ trả thù bật cười một tiếng. Lâm Thất đại hận, dậm chân nói: “Tên mập đen chết tiệt, dám nói ta như vậy? Người mới là đầu heo, đầu heo đen! Nhìn xem người kia, so với Tứ tỷ lớn hơn một tuổi, còn không cao bằng nàng, có biết xấu hổ hay không?”

Lục Luân nghiêm túc đánh giá Lâm Cẩm Dung, đi đến bên người nàng cùng nàng so chiều cao, nghiêm túc nói: “Quả nhiên là cao hơn ta. Nhưng nàng là nữ hài tử, hiện tại trưởng thành nhanh hơn cũng là điều bình thường, về sau nàng sẽ ngừng cao, mà ta sẽ cao thêm, có gì đặc biệt hơn người chứ!”

Lâm Ngũ nháy mắt nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung cùng Lục Luân, đột nhiên nói: “Lục Ngũ ca, lần trước không phải huynh nói có gì muốn tặng cho Tứ tỷ sao?”

Lục Luân xem thường nói: “Là một con chim, đã sớm đùa chết rồi. Còn có gì để mà tặng? Đều là tại muội, cũng không đến chơi. Bằng không con chim kia nằm trong tay muội, cố gắng chăm sóc thì không thể chết được.” Lại trách Lâm Ngũ: “Ta nói bảo muội mang về cho nàng, muội không chịu, lúc này nhắc tới làm gì?”

“Làm phiền Ngũ ca, ta gần đây có chút việc. Sau khi ta theo nương từ thôn trang trở về, nương nói ta đã lớn, không được xuất môn nghịch ngợm chơi đùa như trước.” Lâm Cẩm Dung hơi hơi lo lắng, hướng tới bên

cạnh Lâm Cẩm Âm né tránh, Lục Luân ở phương diện nào đó rất vô tư, còn cho rằng nàng vẫn là bằng hữu chơi đùa như ngày bé, nhưng nếu rơi vào trong mắt người khác, đại khái sẽ sinh ra ý tưởng khác.

Lục Luân thất vọng sờ sờ đầu: “Đều nói trưởng thành, chơi không vui như hồi trước. Đi thôi!” Lập tức quyết đoán xoay người, mang theo Lục Thiện cũng không quay đầu lại rời đi.

Đi xa một chút, Lục Luân liền đùa dai ném cái gì đó lên áo Lục Thiện, Lục Thiện hét lên một tiếng, phát cuồng đuổi theo đánh Lục Luân, Lục Luân ha ha cười, nhanh như chớp chạy vào sâu trong vườn. Lục Thiện tựa như một cái đuôi gầy yếu, lúc lắc đuổi theo, trong giây lát, hai người đã không thấy tăm hơi.

Cứ như vậy đi rồi? Nhìn theo bóng dáng Lục Luân cùng Lục Thiện, nhìn lại Lâm Ngũ bên cạnh vẻ mặt không che giấu nổi tâm tư, Lâm Lục đuôi lông mày khoe mắt ngầm có ý cười trong suốt, Lâm Thất vẻ mặt kiêu man tùy hứng, đột nhiên trong lúc đó, Lâm Cẩm Dung cảm thấy mình đã cách rất xa nhóm bằng hữu vẫn chơi đùa ngày bé — nàng đứng ngay tại nơi này, nhưng nàng cũng không thể trở lại như xưa. Ngay cả đoạn thời gian thoải mái khoát hoạt ở thôn trang kia, đối với nàng mà nói, cũng vô cùng xa xỉ.

Trở về Lâm Ngũ cùng tỷ muội Lâm Cẩm Dung ngồi chung xe, kề bên cạnh, Lâm Cẩm Dung mới nghĩ được trên người nàng có mùi rượu, nghĩ rằng mình uống cũng không ít, nhân tiện nói: “Ngũ muội muội có phải lúc nãy cốc bị hắt rượu vào người không?”

Ai ngờ Lâm Ngũ lại đỏ mắt trừng nhìn nàng nói: “Tỷ quần ta sao?”

Lâm Cẩm Dung nhú mày, quay mặt đi không thèm nhìn nàng.

Lâm Ngũ ngồi yên một lát, đột nhiên ghé vào chỗ ngồi ô ô nức nở khóc. Lâm Cẩm Âm vội khuyên nhủ: “Ngũ muội, muội rút cuộc làm sao vậy? Có việc gì thì nói, khóc lóc như vậy sẽ khiến người ngoài nghe thấy, còn không biết sẽ đàm tiếu thế nào.”

Lâm Ngũ chỉ bụm mặt không nghe tiếp tục khóc.

Lâm Cẩm Dung đoán nàng biết chuyện với Lục Giam không thành, khổ sở trong lòng, cho nên mượn rượu giải sầu, đơn giản không thèm nhìn nàng, chỉ gọi nha hoàn bên người của Lâm Ngũ: “Người tiến vào xem tiểu thư người làm sao vậy? Chúng ta cũng không trêu chọc nàng.”

Nha hoàn ở ngoài xe nghe thấy rõ ràng, vội tiến vào đỡ bả vai Lâm Ngũ, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư đừng khóc, bên ngoài đều nghe thấy, cẩn thận để phu nhân biết.”

Lâm Ngũ đẩy mạnh tay nàng ra, khóc càng thêm thương tâm.

Lâm Cẩm Dung thờ ơ lạnh nhạt, trầm nghĩ, đây vốn là hổ lửa, không phải bản thân tự mình muốn nhảy vào đó sao?

90. Chương 90: Tự Biết

Khi Lâm Ngũ xuống xe, khóc lóc khiến mắt sưng như hột đào, Chu thị nhú mày, Lâm Thất chạy lên nhìn Lâm Ngũ, cười nói: “Ai u, Ngũ tỷ đây là làm sao vậy? Chuyện gì mà thương tâm như thế? Mùi rượu đầy người, không phải tỷ uống rượu đấy chứ?”

Chu thị thần sắc tức giận, Lâm Ngũ yếu ớt đến cực điểm, nhìn không được vừa muốn khóc, Lâm Cẩm Âm hợp thời cười nói: “Ngũ muội không thoải mái, Đại bá mẫu nhanh đem nàng về phòng.”

Chu thị cũng thừa cơ kéo Lâm Ngũ, trước hướng về sân viện của mình.

Lâm Thất cùng Lâm Lục liếc nhau, vẻ mặt vui mừng đặc ý.

Ban đêm, Đào thị rửa mặt xong, khi ngồi trước bàn trang điểm chải đầu, Cung ma ma nhỏ giọng nói: “Phu nhân, hôm nay nghe Đại phu nhân nói đến hôn sự của Tứ tiểu thư, lão nô có một ý tưởng, không biết phu nhân có bằng lòng nghe thử một chút hay không?”

Đào thị liếc mắt nhìn Cung ma ma một cái, thần nhiên nói: “Ta biết người suy nghĩ cái gì, nhưng ta cảm thấy không có khả năng.”

Cung ma ma vội hỏi: “Sao lại không có khả năng? Có quan hệ của Cửu phu nhân (Ngô thị – thê tử của Đào Thuần Khâm, Đại ca của Đào thị), hai nhà dòng dõi tương đương, lại là thế giao, Tứ tiểu thư tài mạo song toàn, thông minh có năng lực, tại đây trong số các tiểu thư cùng tuổi ở Bình châu không dám nói là thứ nhất, nhưng cũng không thể đứng thứ ba. Lão nô nhận ra Cô phu nhân (Lâm Ngọc Trân định đính ước Ngô Tương cho Lục Vân) đại khái cũng có ý tưởng này, phu nhân nếu không sớm quyết định, sợ là sẽ hối hận.”

“Người nghĩ rằng ta không nghĩ tới sao?” Đào thị thở dài: “Hai nhà Lâm Ngô dòng dõi xứng đôi, nhưng Ngô Tương không giống vậy. Hẳn tuổi không còn nhỏ, có điều chưa bao giờ nghe nhà hấn đề cập đến việc hôn nhân, cũng không nghe thấy Cửu phu nhân nhắc tới, chắc hẳn hấn có chí hướng cao xa, muốn tương lai tên đề bảng vàng rồi treo cao ở kinh thành, trừ phi Ngô gia tự mình mở miệng, nếu không chúng ta cũng không cần tự rước lấy nhục.”

“Thật sự là đáng tiếc.” Cung ma ma hơi có chút tiếc nuối. Đương thời hôn nhân trừ bỏ coi trọng tiền tài, cũng rất trọng tiến sĩ, có câu nói, mười năm chịu khổ chịu khó không người hỏi, một khi thành danh thiên hạ biết. Vô số quan to quý nhân đều cảm thấy vinh dự nếu nữ nhi có thể gả cho tiến sĩ, vì thế không tiếc dụ dỗ cưỡng bức, đoạt lấy hiền tể. Ngô Tương trẻ tuổi tài mạo, tên đề bảng vàng tất nhiên không lo không tìm được nhân duyên tốt, từ nay về sau thăng chức rất nhanh, một bước lên mây. So sánh giữa hai nhà, Lâm gia đã xuất hiện xu hướng suy tàn không phải là một lựa chọn tốt.

Đào thị nằm xuống giường nói: “Người trong sạch còn nhiều mà, ngày ấy A Âm đã nói với ta, A Dung rất có chủ kiến, cần tìm người bao dung rộng lượng mới có thể dung hạ nàng. Thận Chi còn nhỏ, không vội, cứ từ từ suy tính.”

“Cũng đúng.” Cung ma ma ha ha cười: “Bản thân thế nào nên tự mình hiểu lấy, Cô phu nhân không biết, tự cho là giỏi, lão nô chờ xem nàng mất mặt thế nào.”

Đào thị cũng vui sướng khi người gặp họa cười rộ lên: “Ta cũng chờ xem, người xem nàng hôm nay, một bộ dáng thiên hạ đệ nhất, thật sự là chịu không nổi.”

Lâm Cẩm Dung cũng không biết câu chuyện này. Nàng đang bình tĩnh phân tích tình thế phát triển. Nếu Lâm Ngọc Trân cùng La thị đã hình thành ấn ý, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, cứ như vậy, nàng sẽ được an toàn. Tuy rằng tạm thời an toàn, nhưng không thể nhàn rồi, còn phải tiếp tục tính toán.

Ngô Tương ở kiếp trước của nàng, ít nhất trước khi nàng chết, vẫn chưa cùng ai định ra hôn ước, cho dù sau khi thi đỗ tiến sĩ cũng vậy. Nàng không biết nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng trong ấn tượng của nàng, Ngô Tương rất khá, đối đãi với nàng cũng tốt, Dương thị cũng coi như bao dung rộng lượng. Trọng yếu nhất là, thái độ của Ngô gia đối với việc buôn bán kiếm tiền cũng tương đồng với Đào gia, hàng năm ở Thanh châu đến các cửa hàng ngâm làm sinh ý, vì vậy mới có tài lực vật lực cao hơn Lâm gia rõ rệt như thế. Nếu nàng có thể gả vào cửa của Ngô gia, ngày sau của nàng có vẻ sẽ thoải mái.

So sánh với người mà mình không biết, gia thế nhân phẩm hành vi như thế nào, cửa hôn nhân với Ngô gia vẫn là đáng giá tranh thủ. Cho dù cuối cùng nàng cùng Ngô Tương có lẽ sẽ giống như kiếp trước không thể đến với nhau, nàng cũng nên thử xem. Thử qua rồi không thành thì cũng coi như hết biện pháp, không thử mới hối hận.

Lâm Cẩm Dung nhìn ánh trăng mênh mông ngoài cửa sổ, tâm tình phá lệ bình tĩnh. Nàng đã biết chính mình muốn cái gì, cũng biết chính mình nên vì sao mà phấn đấu. Hai chữ tình yêu quá mức hư ảo, không phải ai cũng có vận khí tốt như thế, không bằng chặt chẽ nắm chắc thứ gì đó cụ thể, đối với bản thân cũng tốt hơn một chút.

Ở thành tây của Bình châu, có một ngõ nhỏ sâu hút, hai bên là tường ột trượng làm bằng đá thanh chuyên, đầu tường có cây leo, dọc theo ngõ nhỏ đi đến cuối, chính là đại môn của Ngô gia. Ngày thường ngõ nhỏ luôn im lặng, trừ bỏ hạ nhân cùng đệ tử Ngô gia ra, cơ bản không có ai ra vào. Nhưng ngày hôm nay lại náo nhiệt chưa từng có, nói là ngựa xe như nước cũng không đủ hình dung – Trạng Nguyên của Thái Minh phủ ở Bình châu, mọi kẻ sĩ ở Bình châu đều cảm thấy vinh hạnh, phàm là bằng hữu của Ngô gia, có thể được mời thì đều đến ăn mừng.

So sánh với vẻ cuồng thái của Lâm Ngọc Trân hôm qua, thái độ của Dương thị có vẻ thực bình tĩnh, cao

hứng cũng không cuồng tưng, khiêm tốn cũng không quá đáng. Đào thị thực để ý thái độ của Dương thị, thấp giọng nói với Lâm Cẩm Dung: “Thấy không, đây mới là tu dưỡng mà dòng dõi thư hương chân chính nên có. Nhìn xem bộ dạng ngày hôm qua của cô cô con, thực khiến người ta ghét cay ghét đắng.”

Lâm Cẩm Dung cũng không hoàn toàn đồng ý: “Cô cô mừng như điên là vì lúc trước hy vọng quá lớn, đồng thời còn muốn nói cho người khác biết, Nhị biểu ca thành tài là do nàng vất vả dưỡng dục, nàng so với Lục Tam phu nhân càng nên cao hứng hơn mới đúng; Ngô Đại bá mẫu sẽ không giống như vậy, từ nhỏ Ngô Nhị ca tài danh truyền xa, là thần đồng đứng đầu ở Bình châu, thi đỗ là chuyện quá bình thường, bất quá, thi không đỗ mới là điều kỳ lạ, cho nên nàng cũng không quá mức cao hứng.”

Đào thị kỳ quái nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, tinh tế suy nghĩ một hồi, quả nhiên là có chuyện như vậy, liền cao hứng vỗ vỗ tay nàng, thấp giọng nói: “Nha đầu này nha quả nhiên đã trưởng thành, lại có thể suy nghĩ như vậy.”

Lâm Cẩm Dung khi nói ra những lời này cũng không ý thức được có gì không giống như lúc trước, lúc này tinh tế ngẫm lại, mới phát hiện bản thân bất tri bất giác cũng đã trở nên thâm trầm hơn một ít, không khỏi cười khẽ ra tiếng, cao hứng phần chần chừ cầm lấy bầu rượu, rót ỉnh cùng Đào thị một ly rượu Lệ Chi: “Đáng tiếc Tam tỷ hôm nay không thể cùng chúng ta xuất môn làm khách, bằng không đây là rượu nàng yêu thích nhất.” Năm đó nàng cũng không thể đến đây làm khách.

Rượu quý Lệ Chi, Lâm gia ngày thường hiếm khi được uống. Đào thị nghe thấy lời này của nữ nhi còn có chút hổ thẹn đau lòng, nghĩ ngợi, dường như tự an ủi nói: “Không sợ, chờ tỷ tỷ con gả đến Thanh châu, muốn uống bao nhiêu cũng đều có.”

Đúng là tự an ủi, Lâm Cẩm Dung nhin không được nở nụ cười: “Vâng.”

Đào thị ánh mắt thoáng nhìn, liền thấy được cách đó không xa Lâm Ngọc Trân đang gắt gao nắm tay Lục Vân, cùng Dương thị nói chuyện không ngớt, mặt mày bay lên, vì thế liền đem rượu Lệ Chi uống cạn, rồi hướng Cung ma ma bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Người nói nàng hôm nay có mở miệng không?”

Cung ma ma lắc đầu: “Sẽ không. Dù sao vẫn là nữ nhi dòng dõi thư hương, lại là quan phu nhân, sao có thể có thể khinh suất như vậy? Phu nhân hôm nay muốn xem diễn thì chưa thể được rồi.”

Đào thị cười: “Sớm hay muộn, ta cũng chờ.”

Bên kia Lục Vân phát hiện đám người Đào thị, liền thoát khỏi Lâm Ngọc Trân, cười dài đi tới, cùng mọi người hành lễ, ngồi xuống cạnh Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Tứ tỷ tỷ, tỷ đã gặp Ngô Nhị ca chưa?”

Lâm Cẩm Dung ngần ra, lập tức lắc đầu: “Không có. Ta sau khi xuống xe, trực tiếp tiến vào nội viện, sao có thể thấy hắn?”

Lục Vân nhân tiện nói: “Vậy thật đáng tiếc. Trước khi ca ca ta muốn đi Thái Minh phủ, hắn đã đến nhà của ta, từng hỏi qua tỷ, nói muốn cùng tỷ so tài thổi sáo. Ta còn nghĩ đến hắn hôm nay thấy tỷ, sẽ muốn tỷ thí với tỷ đây, hiện tại xem ra ta là không có phúc được nghe rồi.”

Lúc trước gặp Lục Vân vài lần, chưa từng nghe nàng nói đến chuyện này, nhưng hôm nay vì sao lại nhắc tới. Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt cười, không khách khí nói: “Khó được Vân biểu muội cũng sẽ có thời điểm hồ đồ như vậy, Ngô Nhị ca phải tiếp đón khách nhân, hành lễ ân cần thăm hỏi còn không kịp, sao có nhàn tâm chạy tới cùng ta tỷ thí thổi sáo?”

“A.....” Lục Vân xấu hổ cười, trầm mặc một lát, hướng Lâm Cẩm Dung nhún mày nói: “Ta cũng đã học thổi sáo, có điều tài nghệ không tinh, ngày khác còn thỉnh Tứ tỷ chỉ giáo cho.”

“Đâu có.” Lâm Cẩm Dung đáp lời cũng không để ý tới nàng, lại cúi đầu rót một chén rượu ỉnh.

Bên kia Lâm Ngọc Trân cuối cùng đã nói chuyện xong với Dương thị, lại bị một đám phụ nhân kéo qua chúc mừng. Đào thị liền dò xét không thấy ai tiến lên kính rượu nữa, mới tới chúc mừng, sau đó nói nhà mình sẽ đến Thanh châu dự lễ sinh thần của Ngô thị, uyển chuyển hỏi Ngô gia an bài như thế nào, nếu nhà bọn họ có người nào muốn đi, nàng có thể dẫn hắn đi cùng.

Dương thị nghe vậy cực kỳ cao hứng: “Thật sự là quá tốt! Đành phiền muội thay ta dẫn theo Ngô Tương, ta còn đang lo lắng đây.” Hóa ra Ngô gia định phái trưởng tử đến dự sinh thần của Ngô thị, Ngô Tương

lại nói mình vừa qua khỏi kỳ thi, quá mức vất vả, không bằng đem việc này để hấn làm, hấn có thể nhân tiện giải sầu, còn có thể thêm chút kiến thức. Hấn xưa nay được sủng ái, yêu cầu này cũng không phải quá đáng, Đại ca hấn sao lại không nhường cho hấn? Nhưng Thanh châu không thể so với Bình châu, tới gần Đại Vinh, dân phong bư hấn, thành phần phức tạp, Ngô Tương lại là người mặt ngoài thì bình thản, kì thực tính tình sơ cuồng khó kiềm chế, Dương thị đang lo lắng quân sự đi theo không thể áp chế Ngô Tương, giờ phút này có Đào thị nguyện ý hỗ trợ, thật là không còn gì tốt hơn.

Đào thị có cơ hội để hoàn trả nhân tình, tất nhiên thập phần coi trọng, miệng đầy hứa hẹn nhất định sẽ thay Dương thị coi chừng Ngô Tương cho tốt, không để hấn tổn thất một sợi tóc. Dương thị cũng lôi kéo nàng nhiệt tình nói chuyện một lúc, hỏi tình huống của Lâm Cẩn Âm, lại khen ngợi Lâm Cẩn Dung, song phương ước định ngày xuất phát mới lui ra.

Lúc này, Lâm Ngọc Trân liên tiếp quay đầu nhìn xung quanh, Đào thị tự nhận nhìn thấu tâm tư của nàng, vì vậy càng cố ý tỏ vẻ cho nàng xem, vẻ mặt đắc ý cùng nàng tiếp đón, rồi trở lại ngồi vào bên cạnh Lâm Cẩn Dung nói: “Trở về hãy thu thập các thứ, ngày kia rời đi.”

Lâm Cẩn Dung thấy nàng cùng Dương thị cười nói, liền biết Ngô gia tất có người đi, thuận miệng nói: “Ai đi vậy?”

Đào thị nhìn Lục Vân liếc mắt một cái: “Ngô Nhị ca đi. Ngô gia Đại bá mẫu vừa rồi còn nhờ ta thay nàng coi chừng hấn, không để hấn chạy loạn chung quanh.”

Lục Vân nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Đào thị: “Tam cữu mẫu, các người muốn đi đâu vậy?”

Đào thị không có ý tốt cười: “Chúng ta muốn đi Thanh châu, vì lễ sinh thần của cữu mẫu Tứ tỷ con, cũng chính là cô cô của Ngô Nhị ca.”

Lục Vân trầm mặc nhìn Lâm Cẩn Dung liếc mắt một cái, rồi nhanh chóng rũ mắt xuống.

91. Chương 91: Đi Chung Đường

Thái dương vừa mới ló ra khỏi đường chân trời, hai nhà Ngô, Lâm đã xuất phát từ Bình châu, theo quan đạo đi về phía tây, không nhanh không chậm hướng tới Thanh châu.

Khi đã cuối thu, sáng sớm không khí có chút lạnh lẽo. Lâm Thận Chi chưa được xuất môn đi xa bao giờ, không nhìn được vén rèm cửa sổ lên để ngắm phong cảnh, gió lạnh thổi vào trong xe, Lâm Cẩn Dung cùng Đào thị không hẹn mà cùng kéo nhanh áo choàng, nhưng đều ăn ý không ngăn cản hấn, mà cũng nhân tiện ngắm phong cảnh bên đường.

Chưa được bao lâu, cây cối dần dần trở nên thưa thớt, một mảnh kéo dài không thấy điểm cuối, phía đông có mấy bụi cây, phía tây lộ ra một khối đất, giống như người bị bệnh chốc đầu dần dần tiến vào tầm nhìn của mọi người. Lâm Thế Toàn giục ngựa tiến lên: “Tam thẩm nương, Tứ muội muội, đây là phiên đất bị nhiễm mặn ở tây thành.”

Lâm Cẩn Dung cùng Đào thị hoàn toàn lên tinh thần ngó ra nhìn bên ngoài, Đào thị ôm chặt Lâm Thận Chi: “Thận Chi, cữu phụ con tặng cho con khối đất này.”

Lâm Thận Chi vươn cổ ra nhìn: “Đâu? Đâu?”

Lâm Thế Toàn sẵn sóc sai người dừng lại xe ngựa, cầm roi ngựa chỉ về phía xa: “Nhìn nơi đó, có tấm bia đá màu trắng kia. Là mảnh đất Tam thúc phụ đã mua.”

Lâm Cẩn Dung căn bản không thấy rõ, Đào thị cũng không thể thấy rõ, chỉ có Lâm Thận Chi làm ra vẻ hiểu biết hỏi: “Là nơi đó sao?”

Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng vỗ tay hấn chỉ: “Làm gì vậy? Căn bản không nhìn thấy? Tại sao lại học tính tình này vậy?”

Lâm Thận Chi then thùng cười, hướng Lâm Thế Toàn vươn tay: “Toàn ca ca, huynh ôm ta cười ngựa đi, mang ta qua đó chỉ cho ta xem.” Hấn tuổi còn nhỏ, cùng đường huynh trong nhà ít khi tiếp xúc, cũng không hay chơi đùa, cho nên, sau khi được Lâm Thế Toàn ôn hòa sẵn sóc vài lần, hấn rất thích Lâm Thế Toàn.

Lâm Thế Toàn thấy Đào thị không nói lời nào, liền khuyên nhủ: “Tiểu Thất đệ, sương sớm lạnh, chúng ta vội vã đi đường, trở về sẽ ngắm sau được chứ?”

“Sương sớm lạnh thì làm sao? Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể giống như nữ nhân ngồi yên trong xe ngựa? Tối nay đến Thanh châu cũng vẫn kịp mà.” Ngô Tương lưu loát từ trên xe ngựa nhảy xuống, vươn tay hướng gã sai vặt Nhiễm Mặc đuổi ra, Nhiễm Mặc liền ngoan ngoãn xuống ngựa, đem cương cùng roi ngựa đặt vào trong tay hắn.

Ngô Tương giục ngựa tiến lên, đến chỗ Lâm Thế Toàn thì đứng lại, hướng Đào thị thi lễ, cười nói: “Cô cô, đọc vạn quyển sách cũng không bằng đi vạn dặm đường, để tiểu Thất đệ cùng ta cưỡi ngựa một lát, nhìn ngắm phong cảnh, hưởng chút gió lạnh, đối với hắn chỉ có lợi.” Hắn gọi theo Đào Phượng Đường, cho nên cũng gọi Đào thị là cô cô.

Đào thị tuy rằng lo lắng trời lạnh sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của Lâm Thận Chi, lại không muốn khiến Ngô Tương mất mặt, liền mỉm cười, xem như đáp ứng. Lâm Thận Chi vui mừng vô cùng, cơ hồ là dùng cả tay cả chân trèo lên lưng ngựa của Ngô Tương, Ngô Tương đợi cho hắn ngồi yên, dùng sức đập vào bụng ngựa một cái, cười ha ha hướng phía trước chạy đi.

Đào thị vốn tưởng rằng Ngô Tương chỉ ôm Lâm Thận Chi chơi một chút, cũng không nghĩ hắn lại cho ngựa chạy nhanh như vậy, nhất thời sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội lên tiếng sai người chạy nhanh đuổi theo. Quan sự đặc lực của hai nhà Lâm, Ngô thấy thế cũng vung roi ngựa theo sau.

Lâm Cẩn Dung theo cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy ánh nắng buổi sớm chiếu lên thân ảnh Ngô Tương một mảnh vàng óng sáng lạn, hăng hái nói không nên lời. Nàng hâm mộ khe khẽ thở dài, thu hồi ánh mắt, hướng Lâm Thế Toàn cười: “Tam ca, dọc theo đường đi sẽ khiến huynh vất vả rồi.”

Lời này của nàng ý tứ phức tạp, Lâm Thế Toàn nghe hiểu được, cũng không để ý, chỉ mỉm cười: “Không có việc gì, ta rất cao hứng.” Lại an ủi Đào thị: “Tam thẩm nương chớ hoảng sợ, Ngô Nhị thiếu gia cưỡi ngựa thành thạo, không phải là người không biết nặng nhẹ, chỉ muốn chọc cho tiểu Thất đệ vui vẻ mà thôi.”

Đào thị thấy Ngô Tương quả nhiên dần dần chậm lại tốc độ, các quan sự cũng đuổi kịp, nên an tâm hơn, ha ha cười, nói: “Thế Toàn ngươi nói ta nhất gan như vậy, sẽ khiến người ta xem thường đi.”

Nàng nói như thế không phải không có nguyên nhân. Lâm Thế Toàn lần này có thể đến Thanh châu thật không dễ, Lâm Tam lão gia thấy Đào thị không mang theo Lâm Diệc Chi đi, ngược lại muốn dẫn hắn theo thì thập phần bất mãn. Nói là, nhi tử nhà mình không mang theo để hai bên quen mặt, lại muốn dẫn người ngoài đi để chiếm tiện nghi, là đạo lý gì chứ. Lại cười lạnh, bảo Đào thị đừng luôn nghĩ đến việc giúp đỡ người bên ngoài, tương lai dưỡng lão cần người chăm sóc hay trước lúc lâm chung, chỉ có thể dựa vào Lâm Diệc Chi, Lâm Thế Toàn không thể nào làm như vậy. Ai biết đều nói phụ tử hắn có chủ ý, cũng chỉ có Đào thị xuẩn ngốc, mới có thể cảm thấy thoải mái mà coi là bảo bối.

“Người khác đều xuẩn, chỉ có ngươi thông minh nhất! Chăm sóc người thân trước lúc lâm chung ta đã có nhi tử thân sinh, sao dám trông cậy vào người bên ngoài!” Đào thị nổi trận lôi đình: “Thế Toàn là ca ca ta mời hắn đến, cũng không phải là ta tính kế muốn cho hắn đi chiếm lợi gì. Ta thật ra muốn đem bảo bối trưởng tử của ngươi tới Thanh Châu, có điều người ta lại không mời hắn! Cũng không thể bảo ta đem già trẻ lớn bé cả nhà mang theo đến nhà người ta vui chơi chiếm tiện nghi chứ? Người có mặt mũi, ta lại không có mặt mũi hay sao!”

Nàng lúc trước sớm đã bị Lâm Cẩn Dung thuyết phục, một lòng muốn cho Lâm Thế Toàn đi học bản sự, tương lai sẽ giúp đỡ Lâm Thận Chi, vốn không định mang Lâm Thế Toàn đi, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ dẫn Lâm Diệc Chi đi. Nàng về nhà mẹ đẻ, lại dẫn theo con vợ kế đi cho chúng mất làm gì a? Ăn cũng không ngon miệng. Cho dù lúc trước còn có chút do dự, bị mấy lời này của Lâm Tam lão gia kích động tức giận vì vậy quyết định mang Lâm Thế Toàn đi.

Lâm Thế Toàn tất nhiên cũng hiểu được chuyến xuất môn đến Thanh châu này thật không dễ dàng, lặng im một lát, giương mắt nhìn Đào thị nghiêm túc nói: “Tam thẩm nương người yên tâm, ta sẽ cố gắng, sẽ không khiến người thất vọng.”

Mới nói, chợt nghe phía sau người kêu gọi: “Toàn thiếu gia, Tam lão gia có việc tìm người.” Hắn chỉ là một thân thích sống dựa vào Lâm gia, vì để phân biệt cách gọi với Lâm gia Tam thiếu gia, hạ nhân Lâm gia đều

gọi hẳn là Toàn thiếu gia.

“Ta đây đi trước, có việc gì thì sai người gọi ta một tiếng.” Lâm Thế Toàn cũng vung roi ngựa, chạy ra nghe Lâm Tam lão gia phân phó.

Lâm Cẩm Dung thấy hẳn thúc thủ đứng ở phía trước xe ngựa của Lâm Tam lão gia, cung kính nghe Lâm Tam lão gia nói chuyện, ánh mắt không khỏi buồn bã. Tình hình thế này nàng đã dự kiến, với thân phận của Lâm Thế Toàn, đã sớm khiến hẳn có địa vị xấu hổ ở Lâm gia, ở mặt ngoài người khác còn gọi hẳn một tiếng “Toàn thiếu gia”, trên thực tế hẳn còn không bằng một quân sự được sủng ái có thể diện, sau lưng không thiếu người châm chọc cùng ám toán. Nàng thực lo lắng, sợ Lâm Thế Toàn chịu không nổi, hoặc là sinh oán hận, hoặc là mất đi ý chí chiến đấu, không được như ý nguyện của nàng lúc trước nữa. Tuy nhiên, tên đã bắn ra khỏi nỏ cũng không thể thu hồi, đã bắt đầu bước trên con đường này, vô luận như thế nào chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi về phía trước. Đi được thì tiếp tục đi, không thể được, cũng chỉ đành tự nhận thời vận không tốt, tính toán cách khác mà thôi.

Đi được chừng nửa canh giờ, mới nhìn thấy hai quân sự của Ngô gia chờ ở bên đường, còn Ngô Tương cùng Lâm Thận Chi và hai quân sự khác lại không thấy tăm hơi. Đào thị khẩn trương: “Nhanh đi hỏi một chút là chuyện gì xảy ra? Người chạy đâu rồi?” Không khỏi lại âm thầm oán giận quả nhiên Ngô Tương là người hay gây chuyện, thật sự khó quản lý.

Một quân sự của Ngô gia đi lên đáp lời: “Nhị thiếu gia mang Thất thiếu gia đi làm quen với nông thôn một chút, sẽ không trì hoãn lâu lắm, thỉnh Tam phu nhân không cần chờ hẳn, hẳn sẽ dẫn Thất thiếu gia đuổi theo.”

Tiểu hài tử nhà phú quý được nuông chiều quá mức, như vậy thật không tốt, người có kinh nghiệm luôn có chủ ý này – hài tử nông dân vì sao ăn bậy nghịch ngợm không sinh bệnh lại còn rất khỏe mạnh? Chính là bởi vì thường xuyên quen làm việc tự do chơi đùa a, cho nên để tiểu hài tử nghịch ngợm một chút mới tốt. Không nghĩ tới Ngô Tương lại tìm một cái cớ như vậy, Lâm Cẩm Dung buồn cười đồng thời khuyên nhủ Đào thị: “Hơn phân nửa là tiểu Thất đệ tò mò. Hẳn ít khi được xuất môn, ngày thường luôn bị tổ phụ quản chặt, không bằng để hẳn thoải mái một chút, đỡ phải thành con một sách. Đã có người đi theo, hẳn là không có trở ngại gì.”

Đào thị nhú mày nói: “Ta cũng không phải không biết đạo lý này, nhưng sự tình phải phân biệt nặng nhẹ. Cứ chậm trễ như vậy, bỏ lỡ trạm dịch, ngay cả chỗ nghỉ ngơi cũng không có, không thể ở vùng hoang vu này ngủ lại được.”

Đang gọi người đi tìm, phía sau Lâm Tam lão gia lại sai Lâm Thế Toàn tới hỏi rốt cuộc có chuyện gì, vì sao lại ngừng lại, vì sao còn chưa đi?

Đào thị tức giận nói: “Người đi nói với hẳn, Ngô gia Đại phu nhân nhờ ta chiếu cố Ngô Nhị thiếu gia, được người khác phò thác, hiện nay ta muốn chờ Ngô Nhị thiếu gia, hẳn nếu sốt ruột, thì cứ tự mình đi trước đi. Không có hẳn chúng ta cũng có thể đi đến Thanh châu.”

Lâm Thế Toàn xấu hổ cười, vừa muốn quay lại bẩm với Lâm Tam lão gia, Lâm Cẩm Dung không muốn nhìn hẳn khó xử, nhân tiện nói: “Tam ca, quân sự đi tìm Ngô Nhị ca vị tất hẳn đã nghe lời bọn họ, không bằng làm phiền huynh đi tìm Ngô Nhị ca, nói chúng ta đi chậm chờ bọn họ.” Cũng không chờ Đào thị đáp lời, trực tiếp gọi gã sai vặt của Lâm Tam lão gia tới đây: “Người đi bẩm với Tam lão gia, lập tức đi trước đi.”

Lâm Thế Toàn cũng nghe theo an bài của Lâm Cẩm Dung, tự đi tìm Ngô Tương cùng Lâm Thận Chi. Xe ngựa lại xuất phát, Đào thị cũng đã không còn tâm tình tốt như ban đầu, phụng phịu sinh hờn dỗi, âm thầm đem tổ tông mười tám đời của Lâm Tam lão gia lần lượt ân cần thăm hỏi.

Đi một chút lại ngừng, qua nửa ngày, đám người Ngô Tương mới đuổi theo. Ngô Tương tự mình đem Lâm Thận Chi đưa lên xe, nói với Đào thị hai câu khách khí nói, hướng Lâm Cẩm Dung lạng lẽ làm khẩu hình: “Muội chờ đấy.”

Lâm Cẩm Dung còn chưa phản ứng kịp, Lâm Thận Chi mặt đỏ bừng nắm cánh tay nàng hưng phấn mà nói: “Tứ tỷ tỷ, chơi thật vui a! Không nhận ra đầu trời cuối đất! Còn có núi cao thật lớn, đáng tiếc nhìn thì tưởng gần, trên thực tế rất xa, không có cơ hội đến đó du ngoạn! Tứ tỷ tỷ, thật nhiều chim chóc, ta nhìn thấy chim nhạn, thật sự xếp thành một chữ nhân(giống chữ V)! Ta còn thấy được hai hùng ưng, thật lớn a!

Tứ tỷ tỷ, ta nghe thấy tiếng dế kêu, nhưng ta cùng Ngô Nhị ca tìm kiếm khắp nơi mà không thấy, Toàn ca rất lợi hại, hẳn bắt được một con, nhưng sau đó lại thả nó đi, nói là chúng ta đi đường, không thể nuôi nó, nếu chết sẽ rất đáng tiếc

“Thật vậy chẳng? Thật tốt.” Lâm Cẩm Dung hoàn toàn có thể tưởng tượng được Lâm Thận Chi hàng năm bị nhốt trong nhà, đột nhiên thấy được thiên nhiên rộng lớn, có thể thân cận với hoa sơn cỏ dại gió mát nắng ấm, cảm giác này vừa kích động vừa vui mừng.

Đào thị lại phụng phịu nói: “Con không được lại cùng Ngô Nhị ca vui chơi! Đây là đang đi đâu chứ, các con cứ hồ nháo, đường đi hai ngày phải mất bốn ngày mới xong! Khi nào thì mới đến Thanh châu đây?”

Lâm Thận Chi trơ mắt ra ngã vào lòng Lâm Cẩm Dung: “Sinh thần của cữu mẫu là tận sáu ngày sau, tới kịp mà.” Lại nghiêng thân, nằm úp sấp trong lòng Đào thị, dùng sức dụi nàng: “Nương, để con cùng Ngô Nhị ca ngồi chung một xe đi? Hẳn vừa rồi bảo Toàn ca ca ngồi trong xe hẳn. Con cũng muốn sang!”

Đào thị định cự tuyệt, Lâm Cẩm Dung lại khuyên nhủ: “Để hẳn đi đi, nam hài tử nên thường xuyên ở chung với các ca ca mới tốt.”

Lâm Thận Chi lại mềm giọng xin xỏ, Đào thị liền dí tay vào trán của hắn uy hiếp: “Nếu lại phát sinh chuyện vừa rồi, đừng mơ tưởng đòi ta đáp ứng con thêm gì nữa.”

Lâm Thận Chi vui mừng vâng dạ, Lâm Cẩm Dung dán bên lỗ tai hắn nói: “Đệ nhớ để ý, nếu có người khó dễ Toàn ca ca, nhớ phải nói với ta.”

92. Chương 92: Hiếu Thắng

Không phải chất nhi nhà mình, quản nghiêm không tốt, sợ gặp chuyện không may sẽ phụ lòng Dương thị nhờ vả, loại chuyện này thật không dễ làm. Đào thị cực kỳ lo lắng Ngô Tương lại đưa ra chủ ý gì đó, may mắn nửa ngày kế tiếp Ngô Tương đều im lặng, không nói muốn cưới ngựa, cũng không nói muốn làm gì, mà là ngồi trong xe cùng Lâm Thế Toàn nói chuyện. Xuân Nha đi qua hỏi thăm, nói là Lâm Thế Toàn giảng cho Ngô Tương nghe về phong thổ từ trước đến nay, Ngô Tương thực cảm thấy hứng thú.

Đào thị thở hắt một hơi: “May mà có A Toàn, bằng không hẳn lại cưới ngựa chạy tới chạy lui vài lần, thật là muốn mạng của ta mà. Hài tử Ngô Tương này, ngày thường nhìn rất nhã nhặn có hiểu biết, tại sao lại nghịch ngợm khó bảo như thế chứ?”

Cung ma ma cười nói: “Nô tỳ nghe nói, người có tài thường có chút phóng đảng, huống chi Ngô Nhị thiếu gia còn trẻ đã thành danh, từ nhỏ lại nhận hết ngàn vạn sủng ái, sao có thể giống như hài tử bình thường? Bằng không Ngô gia Đại phu nhân sao mới nghe nói phu nhân muốn đi Thanh châu đã vui mừng đến như vậy?”

“Đúng vậy, ta mặc dù có quen biết với nhà hẳn, rốt cuộc tiếp xúc không nhiều lắm, sao hiểu được tính tình thật sự của hẳn chứ?” Đào thị hai tay tạo thành chữ thập, trên tức nói: “Bồ Tát phù hộ, để hài tử này ngoan ngoãn theo ta đến Thanh châu, lại ngoan ngoãn theo ta trở về, đừng gây chuyện, mọi sự đại cát.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Mẫu thân yên tâm đi, Ngô Nhị ca sẽ không gây chuyện đâu.” Đại sự sẽ không chọc, việc nhỏ nàng lại không chắc lắm, kiếp trước bọn họ tuy rằng quen biết, kỳ thật cũng không hay tiếp xúc, hôm nay nàng mới biết Ngô Tương cũng có một tính cách ham chơi trẻ con như thế.

Đến khi trời tối, mọi người rốt cục đến trạm dịch trên đường giữa Bình Châu và Thanh Châu.

Vì Thanh châu gần Đại Vinh, kinh thành, dân cư sinh sống quanh đây làm ăn thịnh vượng, thương lữ, người đi đường lui tới thường xuyên, cùng với người trong quan phủ thật không ít, trạm dịch này tuy rằng môn quy không nhỏ, nhưng cũng đầy ắp người.

Lâm gia rất ít khi chạy trên con đường này, có chút lạ lẫm, quản sự đi liên hệ chỗ ở, phó dịch căn bản không để ý tới, vẫn là quản sự Ngô gia có quan hệ quen biết, giúp phó dịch được lợi, nói không ít lời hay, mới có thể giành được một tiểu viện trong góc, miễn cưỡng đem xe ngựa cùng người đi vào. Vì thế cũng không quản cái gì nam nữ đại phòng, có thể an bài thỏa đáng chỗ nghỉ ngơi đã là cảm ơn trời đất rồi.

Rồi ren hồi lâu, mọi người an trí thỏa đáng, hạ nhân cũng dâng đồ ăn lên. Đào thị sớm có phân phó, chi tiêu của Ngô gia tất cả tính trên đầu nàng, giống như đãi ngộ với người của Lâm gia, cho nên cũng không phân biệt hai nhà, chỉ phân chủ tớ vô cùng náo nhiệt dùng xong cơm chiều.

Lâm Tam lão gia đối với Lâm Thế Toàn không hoà nhã, cứ như cái đinh trong mắt, không có việc gì cũng muốn gây khó dễ một chút, đối đãi với tân Trạng Nguyên như Ngô Tương lại là khách khí vạn phần, hay lôi kéo Ngô Tương gọi là hiền chất, uống chút rượu, tự nhận giống Ngô Tương luôn cảm thấy hứng thú với những việc tao nhã như kim thạch tranh chữ linh tinh.

Ngô Tương cũng không uống rượu, không thân cận lắm, còn thấy hần hơi phiền toái, miễn cưỡng mỉm cười cho có lệ, rồi kéo Lâm Thận Chi lặng lẽ nói vài câu. Lâm Thận Chi lại quay lại, lặng lẽ kéo áo Lâm Cẩn Dung, nhỏ giọng nói: “Tứ tỷ tỷ, Ngô Nhị ca nói muốn cùng tỷ so tài thổi sáo. Hối tỷ có mang theo sáo không, nếu không có, hẳn đã chuẩn bị cây sáo mới, bảo tỷ đừng sợ thua.”

Quả nhiên là vì điều này, sớm hiểu được Ngô Tương sẽ không chịu thua, lại không nghĩ rằng hẳn sẽ chọn lúc thế này để khiêu chiến. Lâm Cẩn Dung suy nghĩ, thấp giọng nói: “Đệ nói với hắn, ta cũng không sợ thua, sáo ta cũng tùy thân mang theo, chỉ có điều hôm nay không thể so với ngày thường, bảo ta cùng hắn tỷ thí thế nào đây? Đến Thanh châu cơ hội còn nhiều mà, cần gì sốt ruột.”

Vừa dứt lời, Lâm Thận Chi chưa kịp xoay qua truyền lời, đã thấy Ngô Tương đứng dậy thi lễ với Lâm Tam lão gia, cất cao giọng nói: “Tiểu chất có một tâm nguyện, hôm nay đúng dịp, muốn cầu dượng, cô cô thành toàn.”

Lâm Tam lão gia kinh ngạc nói: “Chuyện gì?” Lại dặc chí quay đầu nói với Đào thị: “Nhìn xem, chúng ta có thể giúp được tân Trạng Nguyên thỏa mãn tâm nguyện đây.”

Đào thị tuy biết Lâm Tam lão gia hay nói giỡn, nhưng cảm thấy biểu tình cùng ngữ khí của hắn dường như nhà mình phải cúi đầu trước Ngô Tương vậy, ra vẻ nịnh nọt, thật mất mặt, liền cúi mắt làm bộ như không hề nghe thấy.

Lâm Tam lão gia thấy nàng không thèm nhìn mình, không khỏi thầm hận, giận dữ quay đầu tự hỏi Ngô Tương: “Hiền chất cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được, nghĩa bất dung từ.”

“Không phải là đại sự gì.” Ngô Tương quay đầu nhìn Lâm Cẩn Dung sáng sủa cười: “Mùa đông năm trước ta đã cùng Tứ muội tỷ thí thổi sáo, kết quả ta đã thua, trong lòng vẫn không phục, lúc nhàn rỗi đều chăm chỉ khổ luyện tài nghệ, hy vọng một ngày kia có thể thắng nàng. Lúc trước Tứ muội đến thôn trang, ta một lòng trông chờ, đều không có cơ hội tỷ thí. Hôm nay có cơ hội, còn thỉnh dượng chấp thuận để Tứ muội cùng ta tỷ thí một phen.”

Lâm Tam lão gia ngẩn ra, lập tức miệng đầy đáp ứng: “Còn tưởng là chuyện gì, hóa ra lại là một việc nhỏ như vậy, muốn so tài thì cứ so tài a, ta sẽ làm người phân định thắng thua.”

Tỷ thí tuy là việc nhỏ, nhưng để nữ nhi nhà mình thổi sáo, có thể tùy tiện khiến dịch quán này loạn thất bát tao, không biết người thô tục buôn bán ở đây sẽ phản ứng thế nào đây? Đào thị hèn mọn nhìn Lâm Tam lão gia liếc mắt một cái, kiên nhẫn khuyên Ngô Tương: “Hiền chất, người ở đây phức tạp, loại người gì cũng có, các người thổi sáo không chừng người ta còn kêu là âm ỹ, không bằng đến Thanh châu so tài cũng không muộn. Các người có vài biểu tỷ muội, còn có anh em bà con, nhiều người náo nhiệt, vừa vặn để cô cô người phân định thắng thua, nàng mới là hành gia lý thủ (người trong nghề).”

Lâm Tam lão gia mặc dù nghe ra Đào thị châm chọc hắn không hiểu biết, nhưng cũng không tiện phản bác Đào thị, liền trầm mặt cúi đầu chỉ lo dùng bữa uống rượu, vô hạn oán khí cách chén rượu xuống bàn phát ra tiếng đinh đang.

Ngô Tương cũng vẫn bất chấp, cười làm lành nói: “Cô cô, chúng ta sẽ thổi ngay trong phòng này, lại không e ngại ai, bọn họ không chịu nghe cũng đừng nghe. Nữ tử thổi sáo tiếng vốn nhỏ, chúng ta không nói ra, không ai biết là Tứ muội muội thổi. Có đúng vậy không, Tứ muội muội?”

Đào thị còn có chút mất hứng, người này sao không chịu nghe lời? Chỉ chốc lát cũng không thể chờ, quá hiểu thắng rồi. Nàng không tiện cự tuyệt Ngô Tương, liền quay đầu nhìn Lâm Cẩn Dung, ý tứ là muốn Lâm Cẩn Dung từ chối.

Lâm Cẩm Dung tâm tình có chút phức tạp, tuy rằng sớm biết trận tỷ thí này là chuyện sớm hay muộn, nhưng không nghĩ rằng Ngô Tương lại hiếu thắng đến mức này, quá mức sốt ruột, một loạt hành động của hắn đều nói cho nàng biết hắn luôn muốn cùng với nàng tranh thắng thua, vừa rồi hắn bảo Lâm Thận Chi đi qua nói với nàng, cũng không phải hỏi nàng nguyện ý hay không, mà là theo lễ tiết tính thông tri nàng, mặc kệ ý kiến nàng ra sao đều phải cùng hắn tỷ thí. Đã như vậy, cũng không quản Lâm Tam lão gia cùng Đào thị có đáp ứng hay không, rốt cuộc vẫn phải tỷ thí.

Loại thái độ này, kỳ thật làm cho người ta hoặc nhiều hoặc ít đều cảm thấy không thoải mái. Ngày xưa Ngô Tương hiếu thắng đối với người bên ngoài, Lâm Cẩm Dung chỉ lấy thái độ bàng quang nhìn xem, còn thấy thật thú vị, nhưng hắn hôm nay đối chọi với mình, nàng mới biết được, muốn ứng phó mũi nhọn không chút nào che giấu thế này, thật sự không dễ. Chuyện đã xảy ra khá lâu, nhưng tại đây lại bức bách, Lâm Cẩm Dung cũng muốn lại khiến Ngô Tương thua một lần nữa. Chỉ tiếc Đào thị đã nói rất rõ ràng, giờ phút này tình cảnh này, nàng phải cự tuyệt.

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Ngô Nhị ca, trường hợp như vậy kỳ thật không thích hợp……”

Ngô Tương đánh gãy lời của nàng, cười nói: “Tứ muội muội, muội sợ thua sao?”

Cuồng ý không chút nào che giấu, người như vậy, chưa bao giờ thiếu ngưỡng mộ cùng sùng bái, sự thất bại khiến hắn nhớ rất kỹ. Nếu thất bại, Lâm Cẩm Dung không sợ Ngô Tương thua không còn mặt mũi, nhưng nàng không muốn để Ngô Tương quá mức mất mặt. Ở trong phòng này chỉ có vài người, Ngô Tương thua thì không sao, đến Thanh châu, trước mặt Đào gia biểu tỷ muội các huynh đệ, Ngô Tương một khi đã thua, chỉ sợ trong lòng lại càng không thoải mái. Có lẽ sẽ càng khiến hắn thêm khắc sâu, nhưng đồng thời cũng sẽ dẫn đến cảm xúc ngoài ý muốn khác, nàng mặc dù rất muốn, nhưng nàng phải thận trọng. Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Đào thị, muốn hỏi ý tứ của nàng.

Ngô Tương chú ý tới, mềm giọng năn nỉ: “Cô cô, ta chỉ thối ngay trong phòng này, sai người canh cửa, không để ai ra vào, sẽ không có người nào biết.”

Đào thị có chút bất đắc dĩ, cũng thấy không còn cách nào, liền thở dài, xem như đáp ứng.

Trong chốc lát, mọi người dùng xong cơm chiều, Cung ma ma sai người thu dọn sạch sẽ, còn sẵn sóc đốt một lò hương, sau đó đứng ở cửa, canh gác thật kỹ.

Lâm Cẩm Dung không cần dùng sáo của Ngô Tương đã chuẩn bị, mà gọi Lệ Chi lấy đồ tùy thân của nàng ra, là chiếc sáo cổ Đào Thuần Khâm đã tặng. Nàng muốn khiến Ngô Tương thua tâm phục khẩu phục, cho dù sẽ phản tác dụng, thì cũng có gì phải sợ? Nàng trọng sinh đó là ảnh hưởng lớn nhất đến nhân sinh, nàng muốn sống tốt, không cần phải gây việc rối rắm.

Ngô Tương thấy thế, cũng lấy sáo tốt nhà mình ra, còn thật sự thử âm chuẩn bị tranh tài.

Đào thị cười nhìn Ngô Tương nói: “Hiền chất, ngồi đây đều là người nhà chúng ta, người sẽ không sợ chúng ta bắt công sao?”

Ngô Tương cười mà không nói, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin. Hắn thừa nhận hắn lúc trước xác thực không bằng Lâm Cẩm Dung, nhưng hiện tại chắc gì đã như vậy. Tài nghệ thổi sáo của hắn có thể so sánh với sự nghiệp học hành, thậm chí vượt qua cả kỳ khảo thí kia. Hình ảnh của Lâm Cẩm Dung trong vườn tuyết mai không chút để ý thắng hắn, tuy rằng hắn ra vẻ thống khoái trước mặt mọi người nhận thua, nhưng cảm giác thẹn thùng này lại hoàn toàn không giống với lúc Lục Giám thắng cờ, thậm chí hắn vẫn chưa từng quên được.

Đào thị thấy hắn không nói lời nào, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, không tiếp tục chọc hắn, cùng Lâm Tam lão gia, Lâm Thận Chi im lặng nghe hai người tỷ thí.

Ngô Tương rất có phong độ hướng Lâm Cẩm Dung hành lễ, cười dài nói: “Tứ muội muội, mời muội thối trước.”

Lâm Cẩm Dung cũng không chối từ, nghiêm túc tấu một khúc.

Ý thu lạnh lẽo, ánh trăng lạnh lùng. Biên quan vạn dặm, tướng sĩ giáp hàn, vây quanh ngòi bên đồng lửa, nướng thịt uống rượu; Nước sông tĩnh lặng, thuyền lửa loang lổ, du tử nhớ nhà, đối nguyệt làm ca; Phong

phát ngò đồng, chim đêm rên rĩ, đối mặt với trăng rằm, sầu tư mẫn hối.....

“Bêu xấu.” Lâm Cẩn Dung hơi có chút thở hổn hển, cúi mắt, hướng Ngô Tương làm lễ: “Ngô Nhị ca thỉnh.” Ngô Tương ánh mắt cổ quái nhìn nàng, có chút dăm chiêu.

93. Chương 93: Tri Âm

Đào thị thấy Ngô Tương không tấu khúc, mà chỉ nhìn Lâm Cẩn Dung chăm chú, liền trầm mặt nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Ngô Tương phục hồi tinh thần, cười nói: “Ta thấy Tứ muội muội thổi khúc này, dường như thiếu một nửa ý tứ. Không bằng ta thổi một khúc vui vẻ khác?”

Lâm Cẩn Dung miễn cưỡng cười: “Ta [thả con tép, bắt con tôm] mà thôi.”

“Chỉ cần Tứ muội muội đừng chê ta thiếu gắm chấp vãi thô là được rồi.” Ngô Tương ngồi vào chỗ của mình, ngưng thần tĩnh khí, tấu một khúc.

Đêm thu không mây, ánh trăng như nước, vạn dặm giang sơn, vô cùng xinh đẹp. Uyên ương bay về, suối nước thanh linh, cùng hoán ca, chúc phụ đạo luyện. Gió đêm như ca, trúc ảnh giống như múa, thư sinh ngồi bên cửa sổ, ngâm nga thanh thanh. Lâu vũ thật mạnh, đèn đuốc huy hoàng, sĩ tử theo án, múa bút thành văn.....

Một khúc tấu xong, Ngô Tương mỉm cười: “Bêu xấu.” Ánh mắt nhìn về phía Lâm Cẩn Dung, bên trong có thêm một tầng ý tứ hàm súc.

Đám người Đào thị chưa mở miệng, Lâm Cẩn Dung dĩ nhiên cười: “Ta thua.”

Không nói tài nghệ, lòng của nàng đã bại bởi Ngô Tương. Khúc từ tâm sinh, khúc đạo đầu của Thu nguyệt rất tốt, tấu đến đoạn sau, nàng đã hoàn toàn hòa nhập bản thân vào sự u sầu, bị nhốt ở bên trong, không thể không chật vật cùng thương cảm. Mặc kệ nàng bỡn hơi cho bản thân thế nào, mặc kệ nàng cố gắng ra sao, cố gắng kiệt lực che giấu, ở trong lòng của nàng đều để lại dấu vết không thể xóa nhòa, nàng đã dễ dàng bại bởi cảm giác này.

Ngô Tương thì không giống như vậy, hần như thái dương buổi sáng, hần chói mắt vô cùng, đối với tương lai tràn ngập hy vọng. Nhân sinh của hần quang minh sáng lạn, rất xinh đẹp, thư sinh dưới ánh trăng hằng hái đọc sách là hần, người bên trong cao lầu múa bút thành văn tất nhiên cũng là giấc mộng mà mỗi một sĩ tử như hần có, trở thành rường cột nước nhà, vì vậy khúc sáo thổi nên rất tự nhiên.

Thiên tài chính là thiên tài, hướng chi lại là thiên tài khắc khổ luyện tập. Lâm Cẩn Dung tin tưởng Ngô Tương mặc dù không thể rõ ràng vì sao nàng suy nghĩ dăm chiêu như thế, nhưng hần có thể hiểu về u sầu của nàng, cho nên hần mới nói ý tứ của nàng thiếu một nửa, hần muốn bù lại nửa kia. Hần muốn nói cho nàng biết, cùng là Thu nguyệt, tâm tính không giống nhau, ánh mắt không giống nhau, cảm giác sẽ không giống nhau.

Tâm tình này, nàng sao có thể so sánh với hần? So không được, cũng không còn cách nào khác. Lâm Cẩn Dung có chút ảm đạm suy nghĩ, tuổi hần còn trẻ, vậy mà nàng đã như người già.

Đào thị có chút kinh ngạc, rõ ràng là hai phong cách hoàn toàn không giống nhau, luận về tài nghệ, Lâm Cẩn Dung còn hơn một chút, cho dù khúc sau nàng có chút thất thường, cũng chưa chắc đã gọi là thua. Nhưng Lâm Cẩn Dung đã muốn nhận thua, Ngô Tương lại rất hiểu thắng, Đào thị liền biết thời biết thế nói: “Ai cũng có sở trường riêng.”

Ngô Tương lúc trước còn có vài phần khấn trương cùng không xác định, nghe thấy Lâm Cẩn Dung thần nhiên nhận thua, tươi cười lập tức nở rộ, cũng liền hào phóng, chậm rãi mà nói: “Kỳ thật tài nghệ của ta không bằng Tứ muội muội, nhưng nỗi lòng của Tứ muội muội không bằng ta, thổi sáo mà bản thân bị vây khốn..... Còn trẻ tuổi không nên bi thương như vậy, Tứ muội muội nên buông lỏng tâm tư mới đúng.”

Lâm Cẩm Dung cúi đầu hành lễ cảm ơn, Đào thị không khỏi ngẩn ra, nàng lúc trước cũng chưa từng nhận thức được vấn đề này, giờ phút này mới cảm thấy trong lòng có chút tư vị không thích hợp, lập tức hung hăng khen Ngô Tương vài câu, gọi người dâng trà và điểm tâm.

Ngô Tương uống một chén trà nhỏ rồi đứng dậy cáo từ rời đi, không bao lâu, Lâm Cẩm Dung cũng kêu toàn thân xương cốt đau nhức, muốn đi ngủ. Đào thị nhũn mày nói: “A Dung, khúc hôm nay con thối không thích hợp với một tiểu cô nương, nghe qua quá mức bi thiết lạnh lùng, đặc biệt là ở đoạn sau.”

Đã uống hai chén trà nóng, Lâm Cẩm Dung khôi phục lại cảm xúc, nhẹ giọng cười nói: “Ta chỉ là muốn hợp với tình hình, tùy tâm lựa chọn mà thôi, nương nếu không thích, lần sau không tấu là được.”

Mùa thu năm trước nàng vừa trọng sinh, tâm tình đúng là thời điểm bi thương nhất, tấu ra khúc này càng thêm nước mắt vài lần, thậm chí khiến Lâm lão thái thái cũng chịu không nổi, không thể không đáp ứng để nàng ra ngoài cáo biệt Ngô thị. Lúc đó Đào thị cũng không có cảm giác gì, hôm nay Ngô Tương ngẫu nhiên nói ra một câu mới làm Đào thị chú ý đến vấn đề này, là Đào thị ngày thường không thương nữ nhi sao? Không phải, Đào thị đã dùng hết toàn lực, có điều con người rất dễ dàng bị nhốt trong cảm xúc của chính mình, trong lòng lúc nào cũng chỉ nhìn thấy điều không như ý cùng trả giá của bản thân, chỉ có thể nhìn thấy bi thương cùng phần nộ, vì thế bỏ lỡ khoái hoạt cùng cơ hội.

Đào thị cũng không biết suy nghĩ trong lòng của nữ nhi, theo mạch chuyện nói: “Ngô Tương tuy rằng cuồng ngạo, nhưng hắn cũng có chút đạo lý, lòng dạ nên rộng mở một chút, chớ bởi vì ta cùng phụ thân mà nghĩ đến một số việc không tốt.....” Nàng không tiện nói sâu thêm về mấy loại chuyện này với nữ nhi, ập ừ ngập ngừng, tự giễu cười: “Kỳ thật là ta cũng không biết dạy con điều gì, con đừng học ta. Con có chủ kiến là chuyện tốt, nhưng thời điểm cần mềm mại thì vẫn nên mềm mại.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nói: “Mẫu thân yên tâm, không câu nệ hoàn cảnh nào, con đều có thể sống tốt.” Mặc kệ năm đó nàng có phạm vào sai lầm giống như Đào thị hay không, trong cuộc đời này nàng sẽ không tái phạm nữa. Nàng sẽ đưa mắt nhìn ra xa, nhân sinh hắc cũng rộng lớn giống như thiên địa, mà không phải chỉ có hạn như trước mắt này.

Chân trời vừa lộ ra một tia nắng, mọi người cũng đã dậy, nhóm lửa nấu cơm, cho ngựa ăn chuẩn bị xe. Đào thị ở một bên chỉ huy người làm việc, Lâm Cẩm Dung dẫn Lệ Chi chuẩn bị bàn ăn, Ngô Tương tiến vào cách nàng ước chừng ba bước thì đứng lại, hướng nàng hành lễ hỏi thăm, thấp giọng cười nói: “Tứ muội muội, mùa đông năm ngoái, còn chưa cùng muội tỷ thí, Lục Giam đã từng nói ta nhất định sẽ thua muội, nói nổi lòng của ta thua kém nàng rất nhiều. Ta lúc ấy không ý thức được, sau này mới hiểu ra.”

“Sau đó thì sao?” Lâm Cẩm Dung mỉm cười, chậm rãi đợi câu nói tiếp theo.

“Ta từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió, chưa từng chịu ủy khuất, duy nhất bị trừng phạt một lần chính là trộm rượu tổ phụ chôn dưới đất mấy chục năm lên uống, bị tổ phụ đánh hai thước roi, cùng vài tiếng mắng chửi, vốn là trừng phạt đúng tội, dù vậy vẫn cảm thấy ủy khuất vô cùng, giận dữ từ nay về sau sẽ không uống rượu nữa.” Ngô Tương nói đến chỗ này, gương mặt nhìn Lâm Cẩm Dung, trong ánh mắt dài nhỏ đều là thiện ý cùng đồng tình: “Tứ muội muội, tổ phụ thường nói với ta, nhân sinh mười phần đến 9 phần không được như ý, ta mặc dù chưa nếm qua tư vị đó, lại cảm thấy muội nên buông lỏng tâm tư mới đúng. Các trưởng bối sẽ không thích muội thối sáo như vậy, nên thường xuyên tươi cười, bởi bọn họ trò chuyện, bọn họ mới có thể thích muội.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nhìn thiếu niên trước mặt.

Nắng sớm, thiếu niên như trước cao gầy trắng trẻo, bên môi đã có một lớp lông tơ màu xanh nhạt, vậy mà còn bày ra bộ dạng dạy bảo của người già, đầu mày khóe mắt đều là vẻ ngây ngô. Người này, có một cuộc sống mà nàng khát vọng, tới gần hắn, tới gần hắn hơn đi..... Tới gần hắn, có lẽ có thể được tận hưởng cuộc sống này..... Thời điểm Ngô Tương bị nhìn chăm chú có chút không được tự nhiên, Lâm Cẩm Dung rút cục thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói: “Kỳ thật hiện tại so với từ trước đã tốt hơn nhiều, bằng không lần này cũng không thể đến Thanh châu. Ngô Nhị ca, cảm ơn huynh, chưa từng có người khuyên nhủ ta như vậy, hôm qua ta thua tâm phục khẩu phục, được lợi không phải là ít.”

Tươi cười của nàng quá mức chân thành sáng lạn, ngữ khí quá mức thành khẩn còn vô cùng nghiêm túc, Ngô Tương ngược lại có chút ngượng ngùng, che giấu sờ sờ lỗ tai, ánh mắt liếc sang nơi khác: “Cái kia, kỳ

thật nhân phẩm muối rất tốt, từ trước ta cảm thấy muối quá mức nhu nhược lại hơi ngốc một chút, sau đó bại bởi muối đột nhiên cảm thấy tình cảnh của nhà muối như vậy, muối thật không dễ sống.” Nghe hiểu được ý tứ trong tiếng sáo của hắn, thản nhiên nhận ý tốt của hắn, có gan nhận thua, không hề có nửa điểm giận dữ của nữ hài tử khi thua cuộc, thật sự rất tốt.

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy Ngô Tương ngược ngùng, tâm tình không hiểu sao còn có vài phần sung sướng, thử thăm dò nói: “Ta nghe Thất đệ nói, lần này đến Thanh châu, Nhị ca không mang theo nhiều đồ, chỉ có sách là mang nhiều nhất. Trên đường không thú vị, không biết có thể cho ta mượn một hai cuốn đọc được không?” Có mượn sách này rất hay, mượn rồi trả rồi lại mượn, có thể danh chính ngôn thuận thân cận với nhau.

Quả nhiên Ngô Tương vừa nghe nàng nói đến chuyện này, vẻ không được tự nhiên vừa rồi liền biến mất, cười nói: “Không biết Tứ muội muội bình thường thích đọc sách gì? Thi từ ca phú hay là truyện truyền kỳ? Có một quyển núi sông địa chí, rất hay, muội có thích đọc không?”

“Đọc a, sao lại không đọc? Ta chính là muốn nhìn ngắm bên ngoài, có thêm kiến thức, chỉ tiếc không có cơ hội. Ngay Thái Minh phủ cũng chưa được đi qua, nghe nói Thái Minh phủ có cả một con phố dài, từ đầu tới cuối tất cả đều là bán sách, có đúng vậy không?”

Ngô Tương mặt mày bay lên: “Đúng, ta ở Thái Minh phủ khi không có việc gì thường đi dạo trên đường, có một cửa hàng sách rất hay, có nhiều sách quý, ta xem trúng một bộ, lại bị Lục Giam đoạt đi, tức giận đến chết ta a.....”

Lâm Cẩm Dung nghe hắn nói cao hứng, tâm tình cũng cảm thấy tốt hơn, có điều hắn bỗng dưng nhắc tới Lục Giam, nghĩ đến Lục Giam vì muốn bức nàng xin lỗi, không tiếc làm hỏng sách của Chư tiên sinh, lại sinh ra vài phần chán ghét, khẽ nhíu mày nói: “Mọi việc đều có thứ tự đến trước và sau, hắn sao có thể đoạt sách của huynh?”

Ngô Tương thấy nàng nói nghiêm túc, có chút xấu hổ cười: “Cũng không phải đoạt, là ta đánh cược nên thua. Đúng rồi, muội có biết không, hắn có tài nghệ tu bổ sách cổ tranh chữ vô cùng tuyệt diệu, cũng không biết học từ đâu, bảo hắn làm thử cho ta xem, thế nhưng hắn lại không chịu, ta muốn xem tay nghề của hắn có thật hay không, liền đem sách kia tặng cho hắn, thật không ngờ, hắn quả nhiên có công phu đó.....”

Lâm Cẩm Dung không khỏi ngẩn ra, Lục Giam lại có bản lĩnh như thế? Thật buồn cười, nàng cho tới bây giờ cũng không biết. Nhưng mà, điều này thì đâu có gì liên quan đến nàng? Khóe môi nàng hàm chứa ý cười, tiếp tục hỏi Ngô Tương: “Thái Minh phủ có món gì ngon có gì vui để chơi không?”

Đáng thương người không thường xuyên xuất môn, Ngô Tương cũng muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng: “Không có gì để chơi, nhưng đồ ăn ngon lại không ít, a đúng rồi, có cửa hàng son bột nước rất được, nường ta các tỷ muội đều bảo ta mua về, nếu nhà muội có người đến đó, muội có thể nhờ người đó mua giúp về thử xem.”

Lâm Cẩm Dung phát hiện hắn không am hiểu mấy câu chuyện phiếm này, nhanh chóng chuyển đề tài: “Dương Mạt trở lại Giang Nam, có hay viết thư về không? Nàng thế nào rồi?”

Ngô Tương âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Có viết, đúng rồi, nàng còn hỏi về muội, bảo muội có rảnh thì viết thư cho nàng, muội viết xong sai người đưa qua nhà cho ta, thời điểm có người đến Giang Nam sẽ đưa giúp muội.....”

Lâm Tam lão gia ngáp dài đi đến cạnh cửa, vừa vặn nhìn thấy Ngô Tương đứng cách Lâm Cẩm Dung một khoảng, bên cạnh nàng là Lâm Thận Chi buồn ngủ mắt lơ mơ, một người nói chuyện cao hứng, một người nghe rất chuyên tâm, một người còn trẻ có tài, một người lại xinh đẹp dịu dàng. Không khỏi liền động tâm tư, vuốt cằm suy nghĩ, đây không phải nhân duyên tốt sẵn có sao?

94. Chương 94: Tự Rước Lầy Nhục

“Khụ! Đang nói cái gì vậy? Sao lại cao hứng như thế?” Lâm Tam lão gia ho khan một tiếng, lúc lắc đi vào, mắt thấy Ngô Tương, càng nhìn càng thích, nhìn Lâm Cẩm Dung cũng cảm thấy thuận mắt hơn bình thường.

Lâm Cẩm Dung đứng dậy nhường chỗ ngồi, rót cho hắn một chén trà: “Đang nói về Dương Mạt.”

“Dương Mạt?” Lâm Tam lão gia chỉ gặp Dương Mạt hai lần, cũng không nhớ rõ, suy nghĩ hồi lâu, trong đầu mới hiện ra gương mặt mơ hồ, liền hỏi Ngô Tương: “Là người nhà của cữu phụ ngươi chăng?”

Ngô Tương mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy.”

Lâm Tam lão gia vuốt ria mép bên môi, ánh mắt vòng vo chuyển: “Ta nhớ rõ nàng năm rồi thường ở tại nhà ngươi?”

Ngô Tương lại gật đầu: “Mẫu thân không có nữ nhi, thập phần yêu thương nàng, thường xuyên bảo nàng đến nhà chơi.”

Lúc Ngô Tương nói đến Dương Mạt, biểu tình vui sướng, khẩu khí thân thiết, Lâm Tam lão gia nhận thấy rõ ràng, nói bóng nói gió: “Ta nhớ rõ nàng cùng A Dung tuổi cũng xấp xỉ nhau, từ Giang Nam đến Bình Châu tuy rằng không phải rất xa, nhưng cũng không gần, nàng là một tiểu cô nương tới tới lui lui, trên đường đi thật không dễ dàng? Nàng thường xuyên tới ở nhà ngươi, thân phụ mẫu của ngươi cũng chấp thuận sao?” Kỳ thật hắn muốn hỏi là, Dương Mạt đã đính hôn hay chưa? Có thể đính ước với Ngô Tương, để hai nhà thân càng thêm thân không?

Có bệnh sao, tự nhiên chú ý đến việc riêng của tiểu cô nương nhà người ta, Ngô Tương nhìn thấy ánh mắt gian tà của Lâm Tam lão gia, một bộ dáng liêu mạng hỏi, vốn không thích thú, đành cau mày có lệ nói: “Cũng không có gì.”

Lâm Tam lão gia lại hỏi: “Nàng lúc này còn ở nhà ngươi không?”

Ngô Tương lại càng không bình tĩnh nói: “Không biết.”

Lâm Cẩm Dung vội ngắt lời: “Phụ thân, nương đến rồi, ăn cơm không?”

Lúc ăn cơm thì không nói chuyện, Lâm Tam lão gia từ nhỏ đã chịu sự giáo dục này, có điều hôm nay khác thường ngày, hắn có hứng thú đối với Ngô Tương, trong chốc lát hỏi cái này, trong chốc lát hỏi cái kia, còn khuyên Ngô Tương ăn món gì, ý tứ lấy lòng rất rõ ràng. Đào thị nhìn hắn vài lần, hắn cũng không có cảm giác.

Ngô Tương ngày xưa được người khen ngợi thổi phồng đã quen, ban đầu cũng không cảm thấy thế nào, nhưng hành động của Lâm Tam lão gia quá mức rõ ràng, cùng với biểu tình xấu hổ cổ quái của Lâm Cẩm Dung cùng Đào thị, liền cảm thấy có chút quái dị, vội vàng ăn miếng rồi buông đũa, lấy cớ nói mình no rồi, đứng dậy né ra ngoài.

Lâm Tam lão gia thấy vậy liền phân phó Đào thị: “Đang là thời điểm trưởng thành cao lớn, sao mới ăn mấy miếng đã ngừng? Không phải do không hợp khẩu vị đấy chứ? Ngươi sai người đến hỏi xem, hắn thích ăn cái gì, dù thế nào cũng tìm cách nấu cho hắn ăn.”

Đào thị không biết suy nghĩ trong lòng hắn, theo bản năng nghĩ đến hắn đang lấy lòng tân Trạng nguyên, liền nhíu mày nói: “Trên đường vốn điều kiện gian khổ, lại có người nhà hắn đi theo, những gì có thể làm đã làm rồi, còn có thể như thế nào nữa? Nếu hắn nói hắn muốn ăn bào ngư vi cá, ngươi bảo ta từ đâu biến ra cho hắn?”

Lâm Tam lão gia liền dựng thẳng lông mày nói: “Nữ tặc, ngươi hiểu được cái gì?! Cho dù là biến không được, hỏi một tiếng thì đã làm sao? Hắn lại là người không hiểu chuyện thư thế sao?”

Thanh âm của hắn không nhỏ, đúng là không hề e ngại hạ người Lâm gia ở bên ngoài nghe thấy, Đào thị phiền chán vô cùng, nhưng cũng không thể từ chối, liền gọi Cung ma ma: “Ngươi đi hỏi xem Ngô Nhị thiếu gia thích ăn cái gì, tìm cách nấu cho hắn ăn.”

Lâm Tam lão gia lúc này mới vừa lòng, liếc mắt nhìn Lâm Cẩm Dung đang vui đầu ăn cơm một, lời nói thâm thía với Đào thị: “Làm vậy là đúng rồi, quan tâm nhiều một chút mới tốt. Ta chốc nữa còn muốn cùng hắn đàm luận thi văn, cũng miễn cho trên đường tịch mịch.” Còn nói với Lâm Thận Chi: “Đừng thăm ăn, cùng cùng Ngô Nhị ca học bản sự đi.....” Trạch tế làm tiến sĩ, chức vị tiến sĩ của Ngô Tương dễ như trở bàn tay, nếu có thể đoạt hiển tể này về, xem Đại phòng cùng Nhị phòng còn dám coi thường hắn không?

Lâm Thận Chi bưng bát dùng sức nuốt một ngụm cơm xuống, buồn bã ừ ừ lên tiếng: “Nga.”

Đào thị nhìn thấy bộ dạng Lâm Thận Chi như vậy, không khỏi chán ghét trừng mắt nhìn Lâm Tam lão gia một cái, thầm nghĩ người có tư cách gì cùng người ta đàm luận thi văn? Lại sợ ầm ý sẽ khiến người ngoài chê cười, đành phải cố gắng nhịn xuống.

Đàm luận thi văn? Chẳng lẽ hắn không nhận ra Ngô Tương đối với hắn đủ loại hèn mọn cùng có lẽ không kiên nhẫn sao? Lâm Cẩn Dung trong lòng sinh ra cảm giác vô lực, trầm trọng thở dài, đột nhiên cảm thấy no rồi, nửa chén cơm còn lại không thể nuốt nổi.

Lại nói Ngô Tương đi ra bên ngoài, thấy Lâm Thế Toàn bưng cái chén lớn cùng các quản sự ngồi vây quanh trước bàn ăn cơm, liền tiến lên hỏi thăm: “A Toàn, tại sao không vào cùng chúng ta ăn điểm tâm?”

Lâm Thế Toàn mỉm cười: “Ta vừa có việc, sợ quấy rầy các người ăn cơm, nên không đi vào.” Không muốn có người bắt bẻ, không có việc gì hắn không muốn xuất hiện trước mặt Lâm Tam lão gia. Vấn đề ăn cơm này, cùng ai ăn mà chẳng được?

Ngô Tương nghĩ đến Lâm Tam lão gia hay gây khó dễ, không khỏi lộ ra một tươi cười ngằm hiểu: “Vậy người từ từ ăn, ăn nhiều một chút.” Sau đó hướng Nhiễm Mặc đang ngồi ăn cơm một bên ra hiệu: “Lấy bánh hạt dẻ và bánh phù dung ra, lại pha trà ngon cho ta.”

Nhiễm Mặc ngạc nhiên nói: “Thiếu gia, người chưa ăn no sao? Là đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

Ngô Tương gật gật đầu: “Đúng vậy, quá khó ăn.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe Cung ma ma ở sau người cười nói: “Nhị thiếu gia, phu nhân nhà ta sai lão nô tới hỏi người muốn ăn cái gì, để hạ nhân đi làm.”

Đạo lí đối nhân xử thế Ngô Tương vẫn hiểu, vội tươi cười nói: “Không cần, tạ cô cô lo lắng, ta no rồi, no rồi.”

Cung ma ma khuyên nhủ: “Người đừng khách khí.....”

Ngô Tương nhanh xua tay: “Không khách khí, không khách khí, ta muốn ăn bánh hạt dẻ. Trong xe ngựa nhà ta có.”

Cung ma ma bắt đắc dĩ, đành phải nói hai câu khách khí, rồi đi tìm Đào thị đáp lời.

Ngô Tương bước lên xe ngựa nhà mình, ngồi xuống đệm, vươn tay tiếp nhận bánh hạt dẻ Nhiễm Mặc đưa lên, tích tụ hưng hăng cắn một ngụm.

Nhiễm Mặc kỳ quái nói: “Thiếu gia, hạ nhân nhìn thấy Phương tẩu vì người làm món tô cốt ngư, tại sao người ăn không thấy ngon miệng?” Thiếu gia từ trước đến nay đều kén ăn, ở nhà chỉ quen ăn đồ ăn của Phương tẩu, lần này xuất môn, phu nhân cố ý để Phương tẩu đi theo làm đồ ăn mà hắn thích, Phương tẩu trước khi xuất môn đã chuẩn bị đủ, nếu hắn ngay cả món kia cũng không ăn, thật đúng là không còn cách nào khác.

Ngô Tương buồn bực nói: “Không phải không thể ăn, mà là ăn không vô.”

Nhiễm Mặc càng kỳ quái: “Vì sao?”

Ngô Tương nói: “Đối với khuôn mặt của người nào đó ăn không vô. Thật là huyền não, cái gì cũng hỏi.”

Nhiễm Mặc từ nhỏ đi theo hắn, có vài phần nghịch ngợm, liền chọc cho hắn vui: “Để hạ nhân đoán coi là ai a? A, có phải người này không?” Rồi vươn ra ba ngón tay.

Ngô Tương nở nụ cười, một cước đá qua: “Đi, đi, thằng nhóc con, nói bừa.” Từ trước hắn chỉ nghe các trưởng bối trong nhà nói Lâm Tam lão gia không nên thân, hiện tại xem ra chẳng những không nên thân, còn không biết xem ánh mắt sắc mặt người khác, thật chán ghét, may mà tỷ đệ Lâm Cẩn Dung không giống hắn.

Nhiễm Mặc nhìn biểu tình của hắn thì hiểu rằng mình đã nói trúng, liền nảy ra chủ ý nói: “Thiếu gia nếu không thích cùng nhà hắn ăn cơm, buổi tối liền nói mình mệt mỏi, muốn ở lại trong phòng nghỉ ngơi, tránh

thoát giờ cơm, Lâm Tam phu nhân tất sẽ bảo Phương tẩu làm đồ ăn khác cho người. Muốn ăn cái gì còn không phải tùy vào người sao?”

Ngô Tương lại nhẹ nhàng đá hấn một cước: “Thằng nhóc con, chuyện của gia gia tự mình biết? Cần người dạy sao?”

Nhiễm Mặc khoa trương ngã vào trong xe, kêu lên: “Thiếu gia, người nhẹ tay chút.”

“Khụ, hiền chất, trên đường tịch mịch, hai chúng ta vừa vặn nói chuyện một chút, người thích thì từ.....” Lâm Tam lão gia người chưa tới, thanh âm đã đến.

Còn không để yên sao? Ngô Tương cực kỳ không kiên nhẫn đưa tay vứt mấy vụn bánh hạt dẻ ra ngoài, lớn tiếng nói: “Ồ trong xe bực mình, ta muốn cưỡi ngựa.” Rồi đi thẳng xuống xe, hoàn toàn không nhìn Lâm Tam lão gia, đi về một hướng khác, lớn tiếng kêu lên: “Nhiễm Mặc, Nhiễm Mặc, vội tới chuẩn bị ngựa cho ta!”

Lâm Tam lão gia ngơ ngác đứng đó một lúc lâu, cảm giác nóng bừng từ cổ đi lên, mặt đều đỏ hồng, chỉ cảm thấy hạ nhân đứng chung quanh đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn mình, liền hung hăng vung tay áo, nổi giận dùng dùng lên xe ngựa nhà mình. Cái gì vậy? Thi đồ Trạng nguyên chỉ có một mình người hay sao? Không biết tôn kính người khác!

Ngô Tương nhìn thấy rõ ràng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, ha ha cười, vung roi ngựa hướng về phía trước, lại khiến một đám quần sự Lâm gia đuổi theo. Muốn hấn cùng phe vật như Lâm Tam lão gia lá mặt lá trái, quả thực có khác gì muốn mạng của hấn mà. Không bằng đắc tội một lần, về sau đỡ phải phiền toái.

Đào thị nghe Cung ma ma nói đến việc này, thấy Lâm Tam lão gia xứng đáng tự rước lấy nhục, nhưng lại cảm thấy đã đánh mất thể diện, tư vị cũng không thoải mái: “Hài tử này cũng quá kiêu ngạo, không hề lưu lại nửa điểm thể diện cho người khác, không chút lưu tình, khiến người ta xấu hổ.” Lâm Tam lão gia tuy không đáng tôn kính, nhưng cũng không nên trước mặt hạ nhân khiến hấn mất mặt như vậy, đây là không nể mặt Lâm gia, nàng cũng mất thể diện. Đào thị tâm có chút phai nhạt, thầm nghĩ chỉ mong thuận lợi đem người đưa đến nơi rồi đưa trở về hoàn tất phó thác.

Cung ma ma cười gượng khuyên nhủ: “Phu nhân, hấn còn trẻ, ngày thường chỉ biết đọc sách, không hiểu chuyện. Người cần gì phải so đo với hấn?”

“Bất kể thế nào.” Đào thị nhẹ nhàng lắc đầu, tâm tình càng xuống thấp: “Người trong nhà không bằng người khác, bị người khác xem nhẹ cũng không tốt. Ta không những nể mặt Ngô gia, mà còn nể mặt của tẩu tử.”

Lâm Cẩm Dung dựa vào trong thành xe, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhất thời không nói gì.

Đến chạng vạng, mọi người dừng lại nghỉ ngơi, đồ ăn đưa lên, Đào thị sai người đi thỉnh Ngô Tương đến ăn cơm, Ngô Tương quả nhiên ra lệnh Nhiễm Mặc đến cáo lỗi, nói mình mệt mỏi, muốn ở trong phòng nghỉ ngơi. Lâm Tam lão gia hừ lạnh một tiếng, Đào thị trong lòng ẩn ẩn hiểu được là chuyện gì xảy ra, đơn giản gọi người khác làm một phần đưa đến trong phòng hấn, sau đó cũng không hỏi thêm gì.

Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy mệt mỏi nói không nên lời, ăn cơm xong liền đi nghỉ sớm. Vừa tỉnh lại, nắng đã lên, theo thường lệ đến bàn ăn, gọi Lệ Chi đi thỉnh Ngô Tương đến ăn cơm, Lệ Chi trở về, nhỏ giọng nói: “Ngô Nhị thiếu gia thức dậy sớm, đã ăn xong.”

Lâm Tam lão gia mặt lại trầm xuống, cười lạnh một tiếng, kỳ quái nói: “Chất nhi nhà mẹ đẻ của tẩu tử người thật đúng là thanh cao, xem thường chúng ta chẳng?! Có gì hay chứ? Ta thật muốn xem hấn cuối cùng có thể thành bộ dáng gì đây? Tài tử thì rất giỏi a? Có tài không đức vẫn không đáng giá.”

Đào thị trầm mặc không nói lời nào, gấp một chân gà cho Lâm Thận Chi, phân phó nói: “Được rồi ăn cơm đi, mau mau lớn lên a.”

Lâm Cẩm Dung trước hết ăn xong, đứng dậy nhìn nhóm ma ma đem mấy thứ vụn vặt của nàng cùng Đào thị thu dọn lên xe, kiểm tra xong, lại thấy Lệ Chi mang một quyển sách tới: “Tiểu thư, đây là sách Ngô Nhị thiếu gia bảo nô tỳ đưa cho người, nói là người muốn đọc chơi. Hôm qua buổi tối có đến, nhưng người đã ngủ..... Nói người nếu còn muốn đọc sách khác, nhớ rõ nói với hấn.”

Lâm Cận Dung suy nghĩ nhìn quyển sách kia, trầm mặc hồi lâu, thản nhiên cười, tùy tiện đưa cho Lệ Chi: “Người thay ta giữ quyển sách này đi, lúc nào ta muốn đọc sẽ hỏi người.” Làm gì đây? Thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

95. Chương 95: Thanh Châu

Trong lộ trình kế tiếp, Lâm Tam lão gia không hề tìm phiền toái, Đào thị lạnh tâm, Lâm Cận Dung không còn để ý, chỉ như cũ theo lễ sai người đến hỏi Ngô Tương [ăn, mặc ở, đi lại] cần gì không, nếu có, thì sẽ hết sức chu đáo, nếu không, cũng không cưỡng cầu. Ban đầu bọn hạ nhân cảm thấy không khí có chút kỳ quái, lúc sau đã quen cũng không để ý nữa, Ngô Tương lại mừng rỡ tự do tự tại, vì thế mọi người bình an vô sự đến Thanh châu.

Xa xa thấy tường thành Thanh châu, Đào thị nhiều năm chưa từng về nhà thăm viếng kích động ẩm ướt hốc mắt. Lâm Thận Chi lại ghé vào bên cửa sổ hưng phấn kêu lên: “Nơi này chính là nhà cữu phụ sao? Nơi này chính là nhà của Đại biểu ca sao?”

“Đúng vậy.” Đào thị kéo áo choàng phủ lên người hần, trườm sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hần: “Con phải nhớ kỹ, cữu phụ đối đãi với con rất tốt, ngày sau cần phải thường xuyên qua lại, cần đến thăm hần cùng cữu mẫu.”

Lâm Thận Chi còn nói: “Còn có Tam tỷ tỷ cùng Đại biểu ca.”

Đào thị kiêu ngạo mà nở nụ cười, quay đầu nhìn Lâm Cận Dung cười nói: “Nhìn xem tiểu lão Thất của chúng ta, cũng rất hiểu chuyện.”

Ngô Tương điều khiển ngựa chạy tới, cúi người hỏi Lâm Thận Chi: “Tiểu Thất đệ, muốn cưỡi ngựa không? Ta mang đệ đi trước một bước. Không chừng Đại biểu ca đã sớm chờ ở phía trên.”

Lâm Thận Chi nóng lòng muốn thử, trộm dò xét sắc mặt của Đào thị, Đào thị ôn hòa cười, thay hần từ chối Ngô Tương: “Thôi, hần đêm qua gặp gió lạnh, bị cảm nhẹ, nếu bây giờ ra cưỡi ngựa sẽ không tốt. Còn không cảm ơn Ngô Nhị ca?”

Ánh mắt đen láy tỏa sáng của Lâm Thận Chi nhất thời trở nên âm trầm, ủ rũ ba ba cảm tạ một tiếng: “Đa tạ Ngô Nhị ca, huynh đi trước đi, chúng ta sẽ đến sau.”

Đã nhiều ngày, Lâm Thận Chi không chủ động tìm đến mình chơi đùa, những người khác ở Lâm gia cũng có ý thức cùng mình bảo trì khoảng cách..... Hần cũng không phải nhằm vào bọn họ, bất quá chỉ chán ghét Lâm Tam lão gia hỏi đông hỏi tây thôi, nếu phải nhần nhện, thật sự cũng rất khó chịu. Ngô Tương nhìn Đào thị, lại nhìn Lâm Thận Chi, có chút khó xử, dùng sức kẹp bụng ngựa: “Ta đây đi trước dò đường.” Nói xong nhanh như chớp chạy đi.

“Nương, con muốn cưỡi ngựa.” Lâm Thận Chi ghé vào trước cửa sổ trông mong nhìn bóng dáng của Ngô Tương, vẻ mặt ủy khuất.

Đào thị thở dài, xoa đầu của hần, ôn nhu nói: “Đợi khi đến Thanh châu sẽ bảo Đại biểu ca mang theo con cùng cưỡi ngựa, hiện tại cũng đừng khiến người ngoài thêm phiền toái.”

Lâm Thận Chi không cam lòng, tròn mắt chớp chớp nhìn thấy Lâm Thế Toàn ở bên cạnh, liền vỗ tay cười: “Không phiền toái Ngô Nhị ca, con tìm Toàn ca ca, hần sẽ không chê con phiền.”

Lâm Cận Dung nở nụ cười: “Thất đệ, vừa rồi Ngô Nhị ca muốn dẫn đệ cưỡi ngựa, nương vừa từ chối hần, nói đệ bị cảm lạnh, vừa đảo mắt đệ lại cùng Toàn ca ca cưỡi ngựa, đệ cảm thấy như vậy được không?”

Này cũng không được, kia cũng không được, Lâm Thận Chi đỏ đôi mắt: “Con rõ ràng không bị cảm lạnh, là nương nói dối.”

Đào thị nghiêm mặt, lại không biết nên giải thích thế nào với Lâm Thận Chi, liền lạnh giọng quát: “Ta nói không được chính là không được!” Mắt thấy Lâm Thận Chi mếu xệch, có vẻ như muốn khóc, lại mắng: “Không được khóc! Không nghe lời thì sang ngồi chung với phụ thân đi.”

Lâm Thận Chi cố gắng nhịn xuống, lại quay lưng đối mặt với thành xe, không chịu nhìn Đào thị. Lâm Cẩn Dung vươn người hướng hẳn chớp mắt tình: “Ôi, tức giận rồi đây.”

Lâm Thận Chi quyết miệng không để ý tới, Lâm Cẩn Dung càng sà vào gần, cười nói: “Ta xem xem a, việc nhỏ như vậy cũng khóc nhè, thật sự là tiểu Thất đệ dũng cảm của ta sao?”

Lâm Thận Chi vừa muốn khóc vừa muốn cười, vừa thẹn vừa quẫn, vươn một bàn tay đẩy mặt Lâm Cẩn Dung, cắn răng nói: “Không được nhìn ta!” Nói xong nước mắt liền trào ra.

Lâm Cẩn Dung lấy khăn tay nhẹ nhàng lau cho hắn, ôm hắn vào lòng, thấp giọng cười nói: “Nhiều chuyện a, đệ lại khóc rồi? Đến đây, ta nói cho đệ biết vì sao nương lại làm như vậy.” Chỉ răn dạy mà không nói rõ nguyên nhân là không được.

“Không nghe.” Lâm Thận Chi che mặt.

“Thực không nghe?” Lâm Cẩn Dung cũng không quản hắn, chỉ nhỏ giọng nói: “Nương không cho đệ cùng Ngô Nhị ca cưỡi ngựa là vì lo lắng cho đệ, đồng thời cũng thật sợ phiền toái cho Ngô Nhị ca, không nói thẳng nguyên nhân là vì muốn giữ lại mặt mũi ọi người. Đệ có biết phụ thân vì sao tức giận Ngô Nhị ca hay không?”

Lâm Thận Chi không nói lời nào, nhưng cũng dừng khóc. Hắn đương nhiên biết, hắn cũng không phải tiểu hài tử.

Lâm Cẩn Dung tiếp tục nói: “Chính là bởi vì Ngô Nhị ca không nể mặt phụ thân a. Con người với nhau, mặt mũi nên giữ cho nhau, tốt nhất là chừa chút đường lui, để người ta lưu lại vài phần tình cảm, ngày sau gặp mặt cũng đỡ khó xử. Nương không phải nói dối, là uyển chuyển cự tuyệt. Đã hiểu chưa?” Nghĩ nghĩ, lại trịnh trọng thêm một câu: “Đương nhiên, cũng có phân biệt, việc nhỏ có thể nể mặt, nhưng nếu là đại sự, nên làm như thế nào thì phải làm như thế, con người không thể để mất khí khái.” Kiếp trước nàng chính là chẳng phân biệt được, chỉ để ý nhượng bộ, Lâm Thận Chi cũng không thể như vậy.

Lâm Thận Chi chậm rãi thu tay, xoa hoa văn trên đệm, nhẹ giọng nói: “Vì sao Ngô Nhị ca phải làm như vậy chứ? Hắn vì sao không giống như nương uyển chuyển một chút, chừa lại chút mặt mũi cho phụ thân?”

Lâm Cẩn Dung thở dài, cười nói: “Hắn không giống với chúng ta.”

Lâm Thận Chi suy nghĩ hồi lâu, nói: “Sao lại không giống? Nhà hắn có tiền hơn nhà chúng ta, hắn so với chúng ta có bản lĩnh hơn sao?”

“Có thể nói như thế.” Lâm Cẩn Dung thấp giọng nói: “Thận Chi, đệ phải nhớ, chỉ có chính mình làm người tốt, có bản lĩnh, mới có thể được người khác tôn kính. Được người tôn kính, chuyện này dù thế nào cũng không thể cưỡng cầu.”

Đào thị một tay đề lên đầu vai Lâm Thận Chi, trầm giọng nói: “Con nhất định phải đọc sách cho tốt, vì nương và hai tỷ tỷ của con tranh khẩu khí.”

Lâm Cẩn Dung cố nhiên cũng cực hy vọng Lâm Thận Chi có thể đọc sách tốt, lại cảm thấy nhân phẩm làm người càng là điều mấu chốt, vì vậy cầm tay Lâm Thận Chi, hướng hắn ôn nhu cười: “Đọc sách Thận Chi hết sức là tốt rồi, nhưng nhất định phải làm người tốt.”

Có quần sự bên ngoài giương giọng kêu lên: “Phu nhân, biểu thiếu gia tới đón chúng ta!”

Đào thị vội vén rèm xe lên, quả nhiên thấy Đào Phượng Đường cùng Ngô Tương sóng vai đi tới, phía sau còn có vài quần sự, tươi cười sáng lạn hướng tới xe ngựa nhà mình, vội sai người dừng xe ngựa, cùng Đào Phượng Đường chào hỏi: “Phượng Đường!”

“Cô cô vất vả, đường đi có thuận lợi không?” Đào Phượng Đường nhảy xuống ngựa, thẳng tắp hướng tới xe ngựa của Đào thị hành lễ vấn an, khéo mắt vụng trộm liếc vào trong xe. Cho dù là biết rõ Lâm Cẩn Âm không có khả năng đến, nhưng vẫn bao hàm hy vọng.

Lâm Cẩn Dung hiểu được hắn đang tìm ai, không khỏi cười khê một tiếng: “Đại biểu ca.”

Đào Phượng Đường thấy rõ ràng bên trong chỉ có ba người Lâm Cẩm Dung, Lâm Thận Chi, và Đào thị, không có người mà hẩn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến kia, không khỏi thất vọng, đành cười nói: “Thân phụ mẫu đang ở nhà thu dọn đãi khách, từ hôm qua đã nhắc tới mọi người.”

Đào thị cười nói: “Ta cũng vẫn luôn nhớ bọn họ.”

Lâm Tam lão gia ở phía sau ló đầu ra dùng sức ho khan một tiếng, Đào Phượng Đường hé miệng cười cười, nói: “Ta đi vấn an dưỡng.” Vì thế đi đến trước xe ngựa của Lâm Tam lão gia, cung kính hành lễ hỏi thăm.

Lâm Tam lão gia bị tổn thương cuối cùng cũng được an ủi một chút, liền vui vẻ kéo hẩn lên xe nói chuyện, Đào Phượng Đường cũng không chối từ, quả thực lên xe ngựa của Lâm Tam lão gia, hỏi gì đáp nấy. Sau đó, Lâm Tam lão gia cố ý lồi kéo hẩn tỏ vẻ thân thiết, không để ý tới Ngô Tương, dường như làm vậy có thể vãn hồi lại chút mặt mũi.

Ngô Tương là người thông minh, vừa thấy liền hiểu được là chuyện gì xảy ra, nhưng không để trong lòng, hẩn tình nguyện cùng Lâm Thế Toàn xen lẫn đứng chung một chỗ, cũng không nguyện ý đứng cạnh Lâm Tam lão gia, liền hướng Đào Phượng Đường chớp mắt cười xấu xa, Đào Phượng Đường hiểu được tính tình hẩn, chỉ có thể cười bất đắc dĩ.

Đào thị xem ở trong mắt, không khỏi âm thầm cảm thán, vẫn là thân chất nhi sẵn sóc chu đáo, hiểu được nên giữ mặt mũi mình, vì thế càng thêm yêu thương Đào Phượng Đường vài phần.

Lâm Cẩm Dung không phải lần đầu tiên đến Thanh châu, nhưng lúc trước đến còn quá nhỏ, thời gian trôi nhanh, đã sớm quên Thanh châu phần hoa thế nào. Ngồi ở trong xe, chỉ nghe ngã tư đường rộn ràng nhốn nháo, tiếng rao hàng vang lên, trên đường lại chật chội, xe ngựa đi thật chậm, có tâm muốn nhìn lén, lại sợ khiến hạ nhân Đào gia coi thường nhà mình, đành phải cố gắng chịu đựng an ủi bản thân, không vội, không vội, sẽ có cơ hội khác.

Xe ngựa khó khăn đi vào cửa hông của Đào gia, mọi người xuống xe, Đào Thuấn Khâm, Ngô thị mang theo hai nữ nhi cùng tiểu nhi tử đứng ở trước cửa tiếp đón, còn chưa mở miệng, Đào thị liền nước mắt lưng tròng, cảm xúc hô gọi một tiếng: “Ca ca, tẩu tử.” Sau đó nhìn chăm chăm Ngô thị, bĩu môi nói: “Tại sao tẩu lại gây như vậy?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Ngô thị nhanh khuyên nhủ nàng: “Đừng khóc nữa, khiến hài tử chê cười kia.” Rồi hướng sự chú ý của Đào thị về phía sau cười nói: “Bọn nhỏ còn chưa cùng tới chào hỏi cô dưỡng cùng biểu tỷ đệ đúng không?”

Vì thế mọi người đều tiến lên chào hỏi, Ngô Tương lẳng lặng đứng ở một bên, để Lâm Cẩm Dung, Lâm Thận Chi cùng biểu tỷ muội và biểu đệ Đào gia thi lễ xong, mới tiến lên cùng Ngô thị hành lễ vấn an.

Ngô thị thấy thân chất nhi có bản lĩnh, vô cùng vui mừng, không khỏi lồi kéo hỏi thăm, nhưng cũng không hề vắng vẻ đám người Đào thị, nhẹ nhàng vỗ bả vai tiểu nhi tử Phượng Cử: “Dẫn tiểu Thất đệ đi chơi đi.” Rồi dẫn mọi người đi vào bên trong, tùy ý nói vài đề tài khiến mọi người đều cảm thấy hứng thú, ai cũng có thể tham gia, nhất thời không khí sung sướng náo nhiệt.

Lâm Cẩm Dung xem ở trong mắt, lại cảm thán một lúc, cứ mãi làm việc luôn chu toàn, luôn khiến người ta cảm thấy ấm áp như gió xuân, không để một ai cảm thấy bị vắng vẻ, đây mới là tư cách của đương gia chủ mẫu. Đang nghĩ tới, hai tiểu thư nhà Đào gia, Đại tiểu thư Phượng Khanh, Tam tiểu thư Phượng Tường, một trái một phải ôm cánh tay nàng, véo nhẹ hai má nàng, thân thiết nói: “Tiểu nha đầu đã trưởng thành rồi.”

Lâm Cẩm Dung nhìn hai biểu tỷ, tâm tình vô cùng tốt, cũng véo nhẹ hai má nàng nói: “Các tỷ vẫn vậy, vài năm không thấy, vẫn cứ thích véo má của ta.”

Tuổi của Đào Phượng Khanh xấp xỉ với Lâm Cẩm Âm, cũng chờ Đào Phượng Đường thành thân sẽ xuất môn, đã sớm đi theo Ngô thị quản gia, hào phóng mạnh mẽ, một tay nắm tay Lâm Cẩm Dung, cười nói: “Ra về cái gì, tiểu nha đầu có thêm mấy chục năm nữa vẫn là tiểu nha đầu, ta vẫn véo má của muội. Nhưng muội lại không được véo mặt của ta.”

Tam tiểu thư Phượng Tường ha ha cười, cũng đề tay kia của Lâm Cẩm Dung lại, tiếp tục véo má nàng: “Ta cũng vậy, có thể véo má muội, nhưng muội không thể véo má ta.”

Lâm Cẩn Dung vốn còn muốn giả bộ rụt rè, giờ phút này rốt cuộc không thể giả bộ nổi, cùng các nàng cười đùa: “Chờ tỷ tỷ ta đến véo hai má của các tỷ xem!”

96. Chương 96: Phó Thác

Ngô thị sinh hạ ba nữ nhi và hai nhi tử, Nhị tiểu thư vừa sinh ra liền chết non, chỉ còn lại có hai nữ nhi và hai nhi tử, người người đều chịu ảnh hưởng của Đào gia, thanh tú cao lớn, nam thì đáng vẻ đường đường, nữ thì xinh đẹp hoạt bát, ngồi ở đó, thật sự là rất đẹp mắt.

Đào thị khen một hồi, lần lượt gọi từng người lên tặng lễ vật gặp mặt. Lễ gặp mặt được chuẩn bị thật chu đáo, nam hài tử mỗi người một đôi ngọc bội, và một nghiên mực đoan Khê thượng phẩm; Nữ hài tử là một đôi châu sai hồng san hô, một bộ khuyên tai mật sáp, lại cố ý thỉnh người từ Thái Minh phủ mang về vật liệu may mặc, giống như muốn đem những gì lúc trước ca ca và tẩu tử đối đãi với mình hoàn trả lại vậy. Lâm Tam lão gia muốn giữ thể diện, lại tặng cho huynh muội Đào gia mỗi người một đôi bút lông bên trong hộp gỗ khắc hoa văn lưu ly.

Lâm Cẩn Dung đem hài Lâm Cẩn Âm tự tay làm đưa lên. Ngô thị cùng Đào Thuần Khâm có một đôi đi trong nhà một đôi đi ra ngoài, trên mặt hài thêu ngũ phúc phủng thọ, dùng chỉ hợp màu, thợ khéo tinh mỹ, những người còn lại, bao gồm Đào Phượng Đường đều có một đôi, duy độc không giống là, hài của Đào Phượng Đường thêu hai chữ bình an, còn bị Đào Phượng Cử mười tuổi ồn ào đòi đổi, chọc cho tất cả mọi người cười vui.

Ban đêm, Đào gia thiết gia yến, mọi người dùng cơm, ôn chuyện nói giỡn. Yến hội qua một nửa, Đào thị uống có chút say, lời kéo Ngô thị thấp giọng nói chuyện: “Nếu không phải các người che chở ta, ta chỉ sợ lúc này còn đang nằm trên giường.....” Nói xong còn có chút nghẹn ngào.

Lâm Cẩn Dung vội ngăn cản nàng: “Nương, ngày mừng nói chuyện này để làm gì? Đừng uống nữa.” Rồi đoạt bầu rượu trong tay nàng, tiếp nhận khăn nóng nha hoàn đưa tới, lau mặt lau tay cho nàng, lại ép nàng uống một ly trà tỉnh rượu.

Đào thị cũng theo ý của nữ nhi, để nữ nhi hầu hạ mình, thoải mái mà nhìn Ngô thị cười: “Nhìn xem, hiện tại nha đầu kia luôn quấn ta a.”

“Thật sự là một cô nương tốt.” Ngô thị hí mắt cười: “Ta xem như đã yên tâm. Lúc trước nhìn nha đầu kia cả ngày luôn yên lặng, bộ dạng lại gầy yếu, luôn lo lắng nàng tức giận cũng không dám lên tiếng. Bắt đầu từ lễ chúc thọ của lão thái thái nhà muội vào năm ngoái, đến bây giờ, thật sự là yên tâm.” Lời còn chưa dứt, Đào Tam tiểu thư Phượng Tường cũng tiếp nhận khăn nóng nha hoàn đưa tới để nàng lau mặt, làm nũng nói: “Nương, đừng hâm mộ cô cô, người còn có con a.”

Đại tiểu thư Phượng Khanh sai người dọn đồ ăn nguội xuống thay bằng đồ ăn nóng, cũng đến vô giúp vui, hai tỷ muội vây quanh Ngô thị, lau mặt lau tay, ôn nhu vô cùng. Ngô thị tâm tình tốt, cười nói: “Nhìn xem, cũng thật có lương tâm, công sinh dưỡng các nàng thật không uống phí. Hiện tại Phượng Khanh đã bắt đầu quản gia, ta đã được thoải mái tự tại.”

Phượng Khanh ép Ngô thị uống trà: “Cũng may là nương cho nữ nhi cơ hội.”

Ngô thị uống một ngụm, cố ý ngạc nhiên nói: “Trà này sao lại ngọt như vậy?”

Đào thị ha ha cười nói: “Nữ nhi hiếu kính tất nhiên trà phải ngọt thêm vài phần. Nha đầu Phượng Khanh dâng trà, dù thể nào trà cũng ngọt lịm.”

“Tiểu cô xấu xa này, dạy hư nữ nhi của ta.” Ngô thị nhéo Đào thị một phen, Đào thị cười nói: “Ta chính là học tẩu tử mà.” Cả nhà đều cười vui.

Lâm Cẩn Dung trong lòng đau xót. Đại biểu tỷ gả xa, đây là lần cuối cùng nàng có thể gặp Ngô thị trong một kiếp này, sau đó, Ngô thị bệnh càng ngày càng nghiêm trọng, Lâm Cẩn Âm vào cửa năm thứ hai liền nằm trên giường không dậy nổi, đau khổ chống đỡ đến khi Lâm Cẩn Âm sinh trưởng tôn rồi rời xa nhân gian. Đại biểu tỷ không ngớt gấp gáp trở về trong đêm, cũng không thể gặp mặt lần cuối cùng, trước linh

cửu khóc cơ hồ chết ngất....., Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay Đào thị, tựa đầu vào vai Đào thị, cúi đầu hô gọi: “Nương...”

Đào thị mỉm cười tựa vào đầu nữ nhi hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung ngọt ngào cười: “Không có việc gì, tự dừng nhớ người.”

Phượng Tường liền nghiêm mặt xấu hổ Lâm Cẩm Dung: “Xấu hổ a, xấu hổ a, lớn như vậy còn học tiểu Thất đệ làm nũng.” Ngô thị một phen ôm eo nhỏ của nàng, lôi nàng vào ngồi trong lòng, cười nói: “Đến đây, đừng ghen tị với biểu muội, con cũng có ta a.”

Đang cười, Lâm Thận Chi khuôn mặt đỏ bừng từ bên ngoài chạy vào, chui vào lòng Đào thị, cười nói: “Nương, chúng ta ở nhà cửu phụ lâu thêm mấy ngày được không? Ta thích chơi với Đại biểu ca, Nhị biểu ca.”

Phượng Tường liền véo hấn: “Tiểu Thất đệ chỉ thích Đại biểu ca cùng Nhị biểu ca, không thích ta cùng Đại biểu tỷ sao? Đây là đạo lý gì a? Ta thật thương tâm.”

Lâm Thận Chi thẹn thùng quay mặt nhìn nàng: “Tỷ là nữ nhân, không thể nói thích được.”

Phượng Tường xoa thất lưng nói: “Đệ chỉ là tiểu hài nhi, hiểu được cái gì nữ nhân nam nhân chứ.”

Mọi người nhất thời cười vang, cười đến chảy nước mắt.

Đợi đến khi trăng treo đầu cành, yến hội mới tan. Về sau, Lâm Cẩm Dung vẫn nhớ rõ một đêm sung sướng thoải mái này, mỗi khi không thuận ý nhớ tới đều thấy ảm áp không thôi.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cẩm Dung còn nằm ở trên giường, Phượng Tường đã phá cửa vào gọi: “A Dung dậy đi, chúng ta ra ngoài dạo phố.”

Lâm Cẩm Dung giật mình xoay người ngồi dậy, quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình: “Đi dạo phố?”

Ở Lâm gia, muốn xuất môn thập phần không dễ dàng, trước tiên cần phải được Đào thị đồng ý, sau đó lại phải được Lâm lão thái thái đồng ý, rồi kinh động Chu thị chuẩn bị xe ngựa, còn phải mang theo ma ma quản sự, đủ loại gian nan, đủ loại rắc rối. Uống cho nàng tính toán hồi lâu, tính toán chờ sinh thần của Ngô thị qua đi, tìm cơ hội mở miệng đi ra ngoài tản bộ, nhân cơ hội đến thăm các cửa hàng, tại sao vừa tính lại đã có người rủ nàng ra ngoài đi dạo, đùa giỡn sao? Đào Phượng Tường nhìn thấy nàng ngốc lăng ở đó, không khỏi ha ha cười nói: “Thấy ngu chưa! Liền đoán muội sẽ có biểu tình này mà.”

“Hóa ra là biểu tỷ gạt ta.” Lâm Cẩm Dung thở dài, mặc quần áo rời giường rửa mặt: “Ta đã nói sao có thể dễ dàng như vậy, tỷ lại bắt nạt kẻ thành thật như ta.”

Đào Phượng Tường thấy nàng ủ rũ, bộ dạng chậm chạp, nhịn không được nở nụ cười: “Kẻ ngốc, thật sự được đi chơi mà, nhanh lên! Đại ca đã chuẩn bị xe, bảo muội mang theo áo choàng cùng đầu lạp.”

Lâm Cẩm Dung động tác trở nên nhanh hơn nói: “Cửu mẫu phải chuẩn bị lễ sinh thần, chẳng lẽ không cần chúng ta ở nhà hỗ trợ? Là ai hảo tâm như vậy, cho chúng ta ra ngoài chơi?”

“Muội thật đúng là rồi hơi, đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, sao có thể đợi sau khi lễ sinh thần xong?” Đào Phượng Tường ngại Lệ Chi động tác chậm chạp, đoạt lược lưu loát thay Lâm Cẩm Dung vấn hai búi tóc, đeo mấy đóa châu hoa, cười nói: “Là Ngô Nhị ca đem qua nói với phụ thân ta muốn lên phố chơi, ca ca bồi hấn, tộc huynh của nhà muội cùng tiểu Thất đệ cũng phải đi theo, ta cũng muốn đi, liền nói muốn rủ muội, mẫu thân cùng cô cô tâm tình tốt, liền đáp ứng. Đợi lát nữa muội đừng bán đứng ta.”

Lâm Cẩm Dung cảm tạ nàng còn không kịp, sao có thể bán đứng nàng? Lập tức thu thập thỏa đáng, biểu tỷ muội tay nắm tay đi gặp Đào thị cùng Ngô thị.

Ngô thị đang cùng Đào thị thảo luận hôn sự của Lâm Diệc Chi: “Lần trước muội viết thư nói với ta về hai nhà kia, ta đều đã hỏi thăm qua. Tiểu thư nhà họ Tôn ta đã gặp, năm nay mười sáu tuổi, tuổi có hơi lớn, nhưng bộ dáng đoan chính, tính tình cũng tốt, chỉ tiếc mẫu thân chết sớm, mười ba tuổi phụ thân cũng qua đời, giữ đạo hiếu liên tri hiên đến hiện tại, gia cảnh có thể nói là giàu có, lại có ca ca tấu tử là đương gia, đồ cưới khá cao. Còn người họ Phạm kia ở phía tây thành, cũng là thư hương thế gia, tổ phụ là tiến sĩ,

từng được đề cử một lần, nhưng tiểu thư này là thứ nữ, có Đại nương lợi hại, chưa bao giờ đem nàng đi làm khách, không biết tướng mạo tâm tính như thế nào, đồ cưới nói vậy cũng không nhiều lắm.”

Đào thị nghe ý tứ của Ngô thị có vẻ hướng về Tôn gia tiểu thư, trong lòng lại hơi ngại cô nương kia tuổi hơi lớn, phụ mẫu đều mất, mẫu thân còn chết sớm, lại là đích nữ, ai biết gả qua có thể chịu phục hay không? Phạm gia đây là thứ nữ, bị Đại nương chèn ép, có lẽ càng biết cách thu liễm, nhân tiện nói: “Chuyện đồ cưới có thể từ từ tính, không bằng trước xem Phạm gia tiểu thư thế nào.”

Thứ nữ sao có thể so sánh với đích nữ? Huống chi Tôn gia tiểu thư mình đã gặp qua, ấn tượng khá tốt, Ngô thị có chút không đồng ý, cũng không tiện nhắc tới, liền cười nói: “Được, dù sao trước xem qua tướng mạo thế nào rồi quyết định sau. Nếu thật sự không được, thì tìm một nhà khác. Ở Bình châu muội đã hỏi thăm qua chưa?”

Đào thị nói: “Tình hình bên đó tỷ cũng hiểu, các nhà đều biết nhau, thật sự không dễ tìm người thích hợp. Ta thấy được, thì người ta lại chướng mắt, người ta để ý, ta lại chướng mắt, tóm lại là không ổn. Không biết Phạm gia gia phong như thế nào?”

Ngô thị nói: “Phạm gia a, cơ thiệp khá nhiều, tử nữ cũng không thiếu, nhưng hoàn hảo, không có gì gièm pha.”

Lâm Cẩm Dung tiến vào, vừa vặn nghe thấy câu này, nhất thời hoàn toàn cảnh giác, liền cười nói: “Nương cùng cữu mẫu đang nói gì vậy?”

Đào thị nói: “Tiểu hài tử, không phải chuyện của con. Con lại đây, ta có mấy câu muốn căn dặn, con có thể ra ngoài nhìn ngắm, nhưng nên để Cung ma ma đi theo, hết thấy đều nghe lời Đại biểu ca cùng Cung ma ma, không được hồ nháo, không được chạy loạn, không được để Đại biểu ca cùng biểu tỷ chọc phiền toái, trông chừng Thất đệ cho tốt.”

Lâm Cẩm Dung trầm nghĩ, có lẽ Đào thị cũng không thể quyết định ngay lập tức việc hôn sự của Lâm Diệc Chi, cũng không gấp, liền cười đáp ứng, cam đoan nhất định sẽ đem Lâm Thận Chi toàn tu toàn vĩ (quang minh chính đại) trở về, tuyệt đối không chọc phiền toái.

Đào Phượng Tường cũng cam đoan sẽ trông chừng Lâm Cẩm Dung, Ngô thị cười nói: “Con bớt lo chuyện đi? Không được khuyến khích muội muội của con.”

Đào Phượng Đường cười hì hì đi vào: “Tốt lắm, đều giao cho con, cam đoan đem các đệ đệ muội muội yên ổn mang về.”

Thấy các hài tử đi ra ngoài, Đào thị lại đề thấp thanh âm nói với Ngô thị: “Tẩu tử, có chuyện ta muốn nhờ tỷ, A Dung không còn nhỏ, cũng đã đến tuổi tìm hôn sự để đính ước. Nhà đầu kia tướng mạo tuy được, nhưng lại có chủ kiến, làm mấy chuyện đều là chưa tới phút cuối cũng không chịu ngừng, rất ngoan cố. Tỷ xem xem, ở Thanh châu này có nhà nào phúc hậu giàu có, tuổi tác lại tương đương hay không? Không cầu tiến sĩ gì đó, giống như Phượng Đường rộng lượng sẵn sàng có năng lực là tốt rồi.”

Ngô thị khó xử nâng cằm nói: “Nếu là hôn sự cho người ngoài, ta há mồm có thể nhắc tới, nhưng đối với ngoại chất nữ nhi, trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa thể tìm ra, phải từ từ hỏi thăm mới được. Ở Bình châu không có nhà nào thích hợp sao? Đường tử kia của Cô phu nhân nhà muội đã đính ước rồi ư? Không đính ước với nhà Lục sợ là lão thái thái không chịu?”

“Thật sự là buồn cười, có phải do hân tuyển lựa đâu.” Đào thị cảm giận nói: “Chắc hẳn đã gần như xong rồi.”

Ngô thị hiểu kỳ nói: “Hoa rơi vào nhà ai a?”

Đào thị ha ha cười: “Tẩu tử có thể hình dung, hài tử Lục Giam kia quả nhiên bộ dạng tuần tú như hoa, nếu không có gì phát sinh, có lẽ sẽ là Nhị phòng. Đại phòng đã tính đính ước cho Ngũ tiểu thư với biểu ca của nhà cữu phụ. Lúc trước tranh đoạt gay gắt a, tẩu không biết nha.....”

Hai người càng nói càng hăng, nói đến chỗ cao hứng lại cười ha ha.

97. Chương 97: Ngẫu Ngộ

Lâm Cẩm Dung hỏi Đào Phượng Đường: “Đại biểu ca, chúng ta hôm nay sẽ đi đến các cửa hàng sao?”

Đào Phượng Đường cười nói: “Chính là đi dạo trên phố, người bên trong cửa hàng phức tạp, không thích hợp để các muội đến đó.”

Lâm Cẩm Dung khó hiểu: “Vì sao?”

Đào Phượng Tường hướng nàng làm biểu tình hung ác, hù dọa nói: “Người Đại Vinh đã man lăm, bên trong còn có ác nhân sung quân lưu xứng, trên mặt đầy vết sẹo, thấy tiểu thư như muội ánh mắt cũng không chớp, sẽ đuổi theo tận hai con phố, còn có thể lật tung đầu lạp của muội lên, muội không sợ sao?”

Lâm Cẩm Dung cũng không tin: “Nếu tệ như vậy, biểu tỷ sao lại biết?”

“.....” Đào Phượng Tường nhất thời nghẹn lời, lập tức đứng lý hợp tình nói: “Ta lúc đó là mặc quần áo nam tử đứng cạnh phụ thân, còn có Đại ca cùng đi, bên cạnh vây quanh hơn mười gã sai vặt quần sự, tất nhiên không sợ.”

Lâm Cẩm Dung cực kỳ hâm mộ nói: “Thật tốt. Ta lúc trước nhất định muốn đến các cửa hàng để có thêm kiến thức, hiện tại xem ra đời này sợ là cũng không có cơ hội. Không biết về sau ta còn cơ hội tới Thanh châu nữa hay không?” Vừa nói vừa liếc nhìn Đào Phượng Đường, vẻ mặt đáng thương.

Đào Phượng Đường mềm lòng, thấp giọng nói: “Muội đừng nghe Tam biểu tỷ nói bừa, nàng cố ý hù dọa muội thôi. Nữ tử trong các cửa hàng tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không phải không có, có điều lần này không thể đến đó, ta muốn trông nom các muội, còn phải quản Ngô Tương, đã quá sức rồi. Ngày khác đi.”

Ngày khác là ngày nào, ai biết Đào thị sẽ ở lại chỗ này mấy ngày đây? Nàng còn phải thay Lâm Diệc Chi tìm hôn sự, hiện tại bắt lấy cơ hội mới là điều thực tế nhất. Lâm Cẩm Dung kéo áo Đào Phượng Tường thấp giọng năn nỉ: “Tam biểu tỷ.....”

Đào Phượng Tường vốn cũng muốn đến cửa hàng, lại sợ bị trách cứ, chỉ đẩy nàng ra nói: “Không nên hỏi ta, lời của ta cũng không có trọng lượng. Dù sao ta sẽ không nói lung tung là được.”

Lâm Cẩm Dung vẻ mặt càng tỏ ra đáng thương: “Đại biểu ca, năm trước lúc huynh đến nhà ta, huynh đã đáp ứng sẽ thỏa mãn một yêu cầu của ta, huynh còn nhớ rõ không?” Khi đó Đào Phượng Đường vụng trộm mang lễ vật đến cho Lâm Cẩm Âm, nhờ nàng với Lâm Cẩm Âm, nàng liền nhân cơ hội nói ra yêu cầu nhỏ đó, hiện tại đúng là thời điểm nên dùng đến.

Đào Phượng Tường lập tức tò mò nói: “Chuyện gì, chuyện gì? Nói mau cho ta nghe.”

Đào Phượng Đường mặt đỏ lên, vỗ nhẹ nhẹ muội muội một cái, nói: “Trước xuất môn đã, đến lúc đó lại nói sau.” Nói xong dẫn đầu đi phía trước.

Đào Phượng Tường liền cười: “Ca ca đây là đáp ứng rồi. Muội nói với ta đi, rốt cuộc là chuyện gì? Nói mới có lợi nga.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì.” Sự tình này chỉ có thể để nàng cùng Lâm Cẩm Âm, Đào Phượng Đường biết được, không nên để người thứ ba biết.

“Thiết! Keo kiệt!” Đào Phượng Tường cũng không tức giận, nhẹ nhàng véo má nàng: “Muội thêu khăn tay thật đẹp, thêu hai cái tặng ta ta sẽ không so đo với muội.”

“Đừng nói là hai cái, cả năm cái cũng được, chờ ta trở về làm xong sẽ sai người mang đến cho tỷ.” Lâm Cẩm Dung nắm chặt tay biểu tỷ, cười hì hì bước ra cửa.

Nam hài tử đã sớm không kiên nhẫn, thấy hai người rốt cục đã ra, Đào Phượng Cử thở dài giả bộ lão làng nói: “Nữ hài tử thật là phiền toái, xuất môn cũng mất thời gian như vậy.” Chỉ chớp mắt thấy được Cung ma ma cùng Tống ma ma bên người của Ngô thị không nhanh không chậm đi theo phía sau, liền thu thanh, ngược lại nhỏ giọng nói: “Còn đưa tới hai phiền toái nữa.”

Đào Phượng Đường mắng: “Lại nói bừa rồi, đệ ở nhà đi, thiếu một mình đệ cũng không sao.”

Huynh trưởng rất có uy tín, Đào Phượng Cử cũng không dám cãi lại, rụt cổ, không dám lên tiếng.

Lâm Thận Chi mở to hai mắt nhìn Đào Phượng Cử, cực kỳ lo lắng mà ủy khuất nhỏ giọng nói: “Nhị biểu ca cũng chê chúng ta phiền sao?”

Đào Phượng Cử mặt nhất thời đỏ hồng, thề thốt phủ nhận: “Nào có? Bằng không ta cũng sẽ không lôi Tiểu Mã ra cho đệ cười, sẽ không đáp ứng mang đệ đi câu cá. Ta đã nói, các ma ma thích nhất là xen vào quấy rầy chúng ta, ảnh hưởng ta mang đệ đi chơi.”

Lâm Thận Chi liền vui vẻ: “Nhị biểu ca, huynh thật tốt, ta thích huynh nhất.”

Đào Phượng Cử mặt càng thêm đỏ hồng.

“Đi thôi! Nếu không đi sẽ muộn.” Người nói vô tâm, người nghe cố ý, Ngô Tương nghe thấy Lâm Thận Chi nói câu sợ bị chê phiền nhiều kia, liền tưởng đến Lâm Cẩn Dung đêm qua sai người trả lại sách cho hắn, quyển sách kia rõ ràng nàng chưa đọc cũng không nói muốn mượn thêm sách gì khác, trong lòng đột nhiên có chút tự vị không thể nói rõ, đi trước làm gương hướng ra ngoài.

Lâm Thế Toàn nghĩ ngợi, cũng vung roi ngựa, rất nhanh đuổi kịp hắn, hai người nói chuyện với nhau vài câu, Ngô Tương mới thả chậm tốc độ.

Thanh châu gần Đại Vinh, có quản lý của quan viên nên rất nhiều cửa hàng được mở ở đây. Cửa hàng của triều đình thiết lập tại trong thành, quan phủ triều đại dùng các thứ của nước mình sản xuất để đổi lạc đà, ngựa, trâu, dê, ngọc, thảo, cam thảo các loại của Đại Vinh, lại lấy hương liệu, sơn quét lớp ngoài đồ vật, gừng quế đổi lấy mật sáp, mao hạt, thung dong, xạ tê, nhung hươu, sài hồ, hoa hồng, lông chim của Đại Vinh.

Các vật tư này đều là quan phủ một tay cầm giữ không để dân thực hiện giao dịch, nhưng chỉ do quan doanh cung cấp làm sao đủ cho thế nhân chi tiêu? Lợi tức đứng đầu, còn có vô số người bí quá hoá liều, tự lập các cửa hàng vụng trộm giao dịch, chẳng những giao dịch các đồ dân cần, cũng giao dịch vật tư của quan doanh, kiếm lời không ít. Đây là các cửa hàng tư nhân. Chỉ tiếc dân làm sinh ý không thể ra mặt, chỉ có thể ẩn hình, không có người quen giới thiệu, đừng mơ tưởng làm sinh ý gì.

“Kỳ thật cũng chính là các cửa hàng giấu giếm kinh doanh, mọi nhìn những người này, ở mặt ngoài coi như nghiêm trang, tuân kỷ thủ pháp, kỳ thật nha, che giấu làm không ít việc để kiếm lời!” Đào Phượng Tường gắt gao kéo cánh tay Lâm Cẩn Dung, chỉ cửa hàng hai bên mà mình quen thuộc nhất, cảm thấy hứng thú cho nàng xem: “Ngọc nhà này rất được, nhà này có Lưu Ly, nhà này trộm bán san hô cùng hổ phách, a đúng rồi, nhà này hương liệu cũng khá tốt!”

Lâm Cẩn Dung cố hết sức yên lặng ghi nhớ tin tức từ trong miệng của Đào gia huynh muội, châu báu, đồ đổi mồi, sừng tê giác, thép rồng, bích da, ngọc, hổ phách, mã não, mộc hương, thạch chi, lưu hoàng, trầm hương này nọ đều là quan doanh, mấy thứ này đổi nàng mà nói có chút xa lạ, có chút quen thuộc, một hơi nói nhiều như vậy, muốn nhớ kỹ tất cả, thật sự phải cố hết sức.

Lâm Thế Toàn xem ở trong mắt, thừa dịp Đào Phượng Tường cúi đầu xem một chuỗi vòng tay mật sáp, dò xét dựa vào gần, nhỏ giọng nói: “Tứ muội muội, không nhớ được cũng không sao, ta nhớ được một ít, sau khi trở về cầu bọn họ viết lại cho ta, cũng có thể ghi nhớ.” Nói xong quả nhiên lại đi quần quít lấy Đào Phượng Đường hỏi đông hỏi tây, tò mò bảo thương gia lấy cái này đến xem, lấy cái kia đến xem, da mặt dày tới cực điểm, nửa điểm không sợ người ta ngại hắn phiền.

Quả nhiên là nhiều người thêm một phần sức lực, Lâm Thế Toàn xác thực so với mình càng tiện hỏi thăm hơn, người ta cũng sẽ không khó dễ hắn. Lâm Cẩn Dung thở dài nhẹ nhõm một hơi, bắt đầu nhớ lại năm đó việc quan phủ bãi bỏ lệnh cấm kinh doanh một vài thứ, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ nhớ rõ bao gồm mộc hương, thạch chi, lưu hoàng, trầm hương, đinh hương, hồ tiêu. Nghe nói còn có lương thực, cũng không biết thế nào?

Đang trầm tư, Đào Phượng Tường kéo nàng một cái, bảo nàng xem một cây trầm đứng trong hộp lưu ly mà chủ quán bày ra: “Muội xem này, giá thấp hơn nơi khác rất nhiều, muội có muốn mua về làm lễ vật không?”

Xuất môn một chuyến, tất nhiên phải chuẩn bị chút lễ, Lâm Cẩm Dung cúi đầu chọn lựa trái cây, Đào Phượng Tường lại nhìn trúng một bộ chén trà hoa văn lưu ly, ồn ào kêu chủ quán lấy ra xem.

Ngô Tương đi dạo một vòng, đi tới đứng bên cạnh Lâm Cẩm Dung, rồi nói: “Tứ muội muội, muội giúp ta chọn mấy trái cây, ta đem về tặng nương cùng thẩm, còn có Đại tẩu cùng mấy đường muội.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, cũng rộng rãi chọn thứ mình yêu thích, lấy ra mấy cái: “Ngô Nhị ca nhìn xem thế nào?”

Ngô Tương cũng không thèm nhìn tới liền sai người cầm lấy: “Ta tin ánh mắt của muội. Không thể khó coi được.”

Lâm Cẩm Dung cười mà không nói, tiếp tục chọn lựa trái cây.

Thấy nàng cũng không trả lời, thanh nhẹ đạm mạc, Ngô Tương không khỏi do dự lại rồi rầm. Trong mấy nữ hài tử mà mình quen biết, trừ bỏ Dương Mạt, hẳn với Lâm Cẩm Dung là chơi thân nhất, đặc biệt thoải mái giống như tri âm, có điều tài nghệ pha trà còn phải bàn luận lĩnh giáo nàng nhiều hơn. Hắn muốn nói với Lâm Cẩm Dung rằng hắn chỉ nhằm vào Lâm Tam lão gia, cũng không phải nhằm vào những người khác, nhưng lời đến bên miệng dù thế nào cũng không thể thốt ra.

Do dự hồi lâu, hắn thuận tay từ trong hộp gỗ lấy ra một trái cây màu lam đưa cho Lâm Cẩm Dung xem, cười nói: “Bảo thạch màu lam này thích hợp nhất để cô cô (Đào thị) đeo.” Lại chọn một trái cây phỉ thúy: “Trái cây này cũng rất hợp với quần áo của muội.”

Lâm Cẩm Dung hôm nay mặc áo cẩm nhung xanh ngọc, váy dài xanh biếc, sắc thái đồng nhất, nhưng nàng tuổi còn nhỏ, căn bản không thể dùng được trái cây này, cũng không nể mặt Ngô Tương, rõ ràng lắc đầu: “Trái cây này không thích hợp ta, nhìn hơi già, có thể tặng cho tổ mẫu.”

Cung ma ma ở một bên nhìn, mỉm cười, tiếp tục cùng Tống ma ma tán gẫu.

Quả nhiên là đắc tội người khác, Ngô Tương không khỏi xấu hổ, không biết nên nói tiếp thế nào.

Lại nghe có người bên cạnh hơi hơi châm chọc cười nói: “Di, Ngô Nhị thiếu gia khi nào thì đổi nghề sang bán châu sai vậy?”

Lâm Cẩm Dung nghe thấy thanh âm này, toàn thân đều căng thẳng, quay đầu lại, quả nhiên thấy Lục Giam dẫn theo Trường Thọ, cười nhẹ đứng ở ngoài cửa hàng, ánh mắt hơi châm chọc, tới tới lui lui trên người nàng cùng Ngô Tương có vẻ bất khoan. Người này không phải đang ở Thái Minh phủ, lại bị Lâm Ngọc Trân phái người tới đón về sao? Tại sao lại chạy đến đây? Quả thật chính là âm hồn bất tán. Lâm Cẩm Dung đạm mạc quay đầu, cũng không thèm liếc hắn một cái. Nhưng Cung ma ma cùng Lệ Chi đều kinh ngạc hô một tiếng: “Biểu thiếu gia, sao người còn ở đây?”

Ngô Tương cũng giật mình hé miệng, chỉ vào Lục Giam thất thanh nói: “Người, người sao còn ở đây?”

“Người tới được, sao ta lại không thể?” Lục Giam hướng Cung ma ma cùng Lệ Chi cười nhẹ gật đầu một cái, vung áo choàng, hướng Lâm Cẩm Dung đi qua, nhẹ nhàng lướt qua mấy trái cây trong hộp gỗ hoa văn lưu ly, rồi hèn mọn thu hồi tay: “Ta còn tưởng cái gì, đáng để các người ở trong này hồi lâu. Đằng trước có cửa hàng có nhiều đồ đẹp hơn so với ở đây.”

Lâm Cẩm Dung thấy hắn sẽ tức giận, nàng thật sự không thể hiểu nổi, trên đời này sao lại có người da mặt dày như vậy, rõ ràng hiểu được người ta chán ghét hắn, hắn còn cố tình lần tới. Lập tức nghiêm mặt, cầm trái cây màu xanh biếc kia cùng mấy chiếc khác cất cao giọng nói: “Chủ quán, giúp ta bọc lại, ta đều lấy.”

Nàng mặc dù không tỏ thái độ gì, Lục Giam theo bản năng cảm nhận được sự lãnh đạm cùng bài xích của nàng, cũng không cùng nàng nói chuyện, quay đầu cười nói với Ngô Tương: “Ta ở bên ngoài thấy Nhiễm Mặc, vừa bước vào, quả nhiên nhìn thấy người ở trong này bán châu sai.” Rồi vung tay lên, ông tay áo phất một cái, bất động thanh sắc đẩy hộp lưu ly đựng trái cây trước mặt Lâm Cẩm Dung rơi xuống.

98. Chương 98: Chiến Thư

“Ai nha!” Lâm Cẩm Dung căn bản không đề phòng Lục Giam không biết xấu hổ như vậy, quá sợ hãi đồng thời luống cuống tay chân đưa ra đỡ, Cung ma ma cũng vội tới hỗ trợ, nhưng căn bản không kịp, mắt thấy cả một hộp trâm sẽ rơi xuống đất vỡ thành bột mịn, chỉ thấy Lục Giam thân mình nhanh chóng nghiêng đi, tay đồng thời vươn ra, lập tức đỡ lấy hộp gỗ.

Hết thấy chỉ phát sinh trong nháy mắt, Lâm Cẩm Dung còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Lục Giam đem hộp đựng trâm kia vững vàng đặt trên quầy, còn nghiêm túc kiểm tra trâm cài, lấy ra hai cái bị hỏng đặt sang một bên, để chủ quán xem qua, rồi lập tức nhìn nàng, bày ra một bộ dạng huynh trưởng lời nói thắm thía: “Sao lại không cẩn thận như vậy? Tay chân vụng về quá.”

Động tác nhỏ vừa rồi của hắn rất nhanh, chỉ có Lâm Cẩm Dung thấy, đám người Ngô Tương đứng gần như vậy cũng không phát hiện, đều chỉ cho là Lâm Cẩm Dung không cẩn thận, chạm vào làm hộp rơi xuống, nghe vậy đều lộ ra vẻ mặt đồng ý cùng may mắn.

Ngô Tương nói: “Hữu kinh vô hiểm. Tứ muội muội, muội nên cảm tạ Nhị biểu ca của muội đi.”

“.....” Lâm Cẩm Dung rằng nanh nghiêng qua nghiêng lại, nàng và hắn rất thân thiết sao? Hắn biết nàng tay chân vụng về sao? Nàng dựa vào cái gì phải cảm tạ hắn a?

“Làm ta sợ muốn chết!” Đào Phượng Tường vỗ ngực đi tới, lòng còn sợ hãi nói: “Thiếu chút nữa phải bồi tiền rồi!” Lại tò mò nhìn Lục Giam nói: “Huynh là ai? Tay chân rất nhanh nhẹn, đa tạ huynh!” Trâm lưu lý cố nhiên không thể so sánh với phi thúy ngọc thạch thủy tinh, nhưng cả một hộp lớn như vậy giá trị không ít tiền, mấu chốt là, cho dù chủ quán không nhân cơ hội xảo trá cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm tình du ngoạn.

Lục Giam nhìn Lâm Cẩm Dung, tâm tình rất tốt mỉm cười nói: “Không cần cảm tạ, ta là biểu ca của A Dung, giúp nàng là điều đương nhiên.”

A Dung? Lâm Cẩm Dung mặt càng thêm khó coi, dường như muốn phát điên, ai cho hắn gọi nàng như vậy? Giúp nàng là điều đương nhiên? Trên đời này sao lại có người vô sỉ như thế? Bị người vu oan hãm hại còn muốn người ta nói lời cảm tạ, không thể khiếu nại, còn có chuyện gì ghen ghét hơn điều này nữa không?

Thấy Lâm Cẩm Dung chậm chạp không đáp lời, cũng không nhúc nhích, Đào Phượng Tường có chút kinh ngạc, liền cười nói: “A Dung bị dọa choáng váng, còn chưa hoàn hồn đâu.” Nghịch ngợm đưa tay ở trước mặt Lâm Cẩm Dung quơ quơ: “A Dung, hồi hồn a!” Lại nghiêng mặt nhìn Lục Giam: “Huynh chính người đứng thứ hai kia a? Huynh và biểu ca của ta đều rất lợi hại. Mấy ngày nay nhà ta thỉnh tiên sinh vẫn nhắc đến các huynh.”

Lục Giam trên mặt tươi cười nhất thời phai nhạt vài phần, trong mắt lại sâu thêm vài phần, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Hỗ thẹn.”

Lâm Cẩm Dung trong lòng cuối cùng không nhịn nổi, cắn răng nói: “Nhị biểu ca tài danh xướng đáng! Hỗ thẹn cái gì? Lời khen ngợi là đúng thôi!” Nàng nặng nề mà cắn một chữ “Nhị” kia, dường như sợ Lục Giam nghe không rõ. Nàng vốn đã có thể xem như không thấy hắn, nhưng nếu hắn vội vàng muốn chọc nàng, thì cũng không thể trách nàng!

Lục Giam quả nhiên nghe hiểu, thần nhiên liếc nàng một cái, hơi hơi nhếch môi, cũng không nói gì.

“Chuyện gì vậy?” Đám người Đào Phượng Đường nghe tiếng cũng nhanh chóng vây quanh lại, thấy Lục Giam, Đào Phượng Đường cùng Lâm Thế Toàn đều ngạc nhiên, chào vắn an, hàn huyên qua đi, Đào Phượng Đường hỏi: “Lục huynh đệ tới nơi này muốn mua cái gì? Có cần tại hạ giúp gì không?”

Lâm Cẩm Dung vừa nghe lời này, thầm nghĩ không tốt, theo tính tình của Đào Phượng Đường, chỉ sợ kế tiếp sẽ mời Lục Giam đến nghỉ ngơi dùng cơm, Lục Giam lại là người da mặt dày, hơn phân nửa sẽ đồng ý. Liền trước khi Lục Giam mở miệng cười nói: “Đại biểu ca, hẳn chính là tâm tình không tốt mà du ngoạn, làm sao cần mua cái gì? Chúng ta tiếp tục dạo phố thôi, ta có việc muốn nhờ huynh hỗ trợ. Đi thôi, đi thôi, đừng quấy nhiễu hân giải sầu.”

Lục Giam rũ mắt xuống không nói, Trường Thọ hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Cẩm Dung một cái, có người càng lớn càng đáng giận mà.

Quá mức vô lễ, Đào Phượng Đường mặc dù không biết Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung có mâu thuẫn gì, nhưng cũng thấy như vậy là không ổn, đặc biệt bộ dạng nén giận của Lục Giam thật hiếm có, liền xấu hổ mà nghiêm khắc nhìn Lâm Cẩm Dung một cái, hướng Lục Giam chấp tay, cười nói: “Lục huynh đệ hiếm khi tới đây, ta là chủ, nơi này đều quen thuộc, nếu Lục huynh đệ không chê, không ngại cùng chúng ta kết bạn, để ta tận tình đãi khách.”

“Điều này.....” Lục Giam khó xử nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, Lâm Cẩm Dung nghiêng mặt đi, làm bộ như không phát hiện.

Lâm Thế Toàn cũng nắm tay Lâm Thận Chi tiến lên, cùng Lục Giam hành lễ vãn an, lại lặng lẽ cùng Lâm Thận Chi nói hai câu, Lâm Thận Chi liền gật gật đầu, tiến lên cầm tay Lục Giam, cười nói: “Nhị biểu ca, huynh đi cùng với nhóm chúng ta đi.”

Mọi người đều cho rằng, đắc tội với Lục Giam là không đúng, nhằm vào Lục Giam cũng là không đúng, kết giao với Lục Giam mới là chính xác.

Lâm Cẩm Dung im lặng, chỉ cười lạnh. Một con chuột chết, người lúc trước cảm thấy nó thực thối, thối không thể ngửi được, nhưng ngửi rồi sẽ thành quen, cũng sẽ không cảm thấy thối nữa. Coi như hán không tồn tại là được, cần gì vì hán mà ảnh hưởng đến hình tượng của mình? Mất nhiều hơn được.

Cầm trà lưu ly đã gói vào, mọi người lần lượt rời khỏi cửa hàng, Ngô Tương lôi kéo Lục Giam dừng ở phía sau, nhỏ giọng nói: “Người sao lại chạy đến đây? Người nhà có biết không?”

Lục Giam thần nhiên nói: “Không biết. Cho nên người trở về cũng đừng nói lung tung.”

Ngô Tương mặc mặc: “Người từ Thái Minh phủ trực tiếp tới đây sao? Sẽ không trở về Bình Châu sao?”

Lục Giam không đáp, tương đương với gật đầu.

Ngô Tương liền cười đẩy hán một cái: “Người nha, nhỏ mọn như vậy? Bại bởi ta cũng không phải bại bởi người bên ngoài, cũng đáng cho người tức giận lâu như vậy chẳng?”

“Ta không phải vì điều này, ta cảm thấy mình năm trước vẫn bị nhốt trong nhà, nhân giới hạn hẹp, muốn thừa dịp cơ hội này đi chung quanh du ngoạn một chút.” Lục Giam giương mắt nghiêm túc nhìn hán nói: “Ta sẽ cố hết sức thắng người, người chờ coi.”

Ngô Tương đoán hán đại khái là vì việc nhà mà phiền lòng, cố ý tránh đi giải sầu, nghĩ đến Lục gia đãi khách nhân vật chính lại vắng mặt, sau khi trở về hán cũng sẽ bị trách cứ, trong lòng có vài phần đồng tình. Lại nghe Lục Giam hướng mình hạ chiến thư, liền kiêu ngạo mà nói: “Ta cũng sẽ cố hết sức thắng người, người chờ coi!” Rồi nhìn bóng dáng Lâm Cẩm Dung ở đằng trước, nhỏ giọng nói: “Thuận tiện báo cho người một việc, ta thối sáo thắng Lâm Tứ! Thắng khiến nàng tâm phục khẩu phục!”

Lục Giam hơi hơi có chút kinh ngạc, lập tức nói: “Nha đầu kia trừng mắt cũng sẽ báo thù, lòng dạ hẹp hòi, vậy mà tâm phục khẩu phục sao!”

“Tính tình cũng có chút mạnh mẽ.” Ngô Tương nghĩ đến mình trong lúc vô ý đắc tội Lâm Cẩm Dung, không khỏi khe khẽ thở dài: “Người đến tốt cùng vì sao lại đắc tội nàng? Nàng mỗi lần thấy người chưa từng tỏ vẻ hòa nhã. Có phải lúc ở thôn trang người đã đắc tội nàng không?”

“Không có.” Lục Giam không muốn nói với Ngô Tương điều này, mà bắt được trọng điểm: “Người từ trước không phải nói nàng ôn hoà hiền hậu mềm mại nhất đó sao? Tại sao cũng nói nàng tính tình mạnh mẽ?”

Ngô Tương cũng không muốn nói với Lục Giam chuyện mình khinh thường Lâm Tam lão gia, cố ý đắc tội Lâm Tam lão gia do đó cũng đắc tội người Lâm gia. Ngay cả hán căn bản không sợ người lạ cho rằng mình có lỗi, chỉ cảm thấy người như Lâm Tam lão gia nên nhận lấy đãi ngộ như vậy, nhưng cũng biết, làm như thế kỳ thật là không ổn. Chuyện vốn không nên làm, sao có thể để Lục Giam biết? Liền ha ha cười: “Ai biết được? Con người trưởng thành sẽ có biến hóa, dù sao ta hiện tại phát hiện nàng có cá tính là được.”

Lục Giam tất nhiên có thể nhận ra hần nói cho có lệ, liền cúi mi mắt mỉm cười, không hề hỏi nhiều, mà đuổi kịp cước bộ của đám người Đào Phượng Đường, tò mò hỏi đông hỏi tây.

Bên này Đào Phượng Tường kỳ quái lôi kéo tay Lâm Cẩm Dung kể tai nói nhỏ: “Muội thực chán ghét vị biểu ca này sao? Hần đắc tội với muội sao? Ta thấy cũng không đến nỗi nào a.”

Lâm Cẩm Dung thề thốt phủ nhận: “Hần đâu có đắc tội ta? Ta có muốn trêu chọc cũng không nổi, chỉ muốn tránh xa một chút.” Sau đó nhỏ giọng đem chuyện Đào thị giữ Lục Giam ở thôn trang dưỡng bệnh, dốc lòng chăm sóc, Lâm Ngọc Trân lại phái người đi trách tội Đào thị, còn nói Lâm Ngọc Trân mạnh mẽ bá đạo, tổng kết nói: “Tỷ nói, người như thế chúng ta dám trêu chọc sao? Tất nhiên là có thể trốn càng xa càng tốt.”

Đào Phượng Tường lại lộ ra một tia đồng tình, vụng trộm nhìn Lục Giam liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Vị biểu ca này thật đáng thương a! Cha mẹ không cần hần cũng đành thôi, còn có dưỡng mẫu như vậy, vốn có mười phần ẩn tượng tốt may ra chỉ còn lại một phần, cô cô kia của muội thật sự xấu xa tội ác tày trời. A Dung, không phải lỗi của hần a, muội không nên đối đãi với hần như vậy, ta thấy hần thập phần muốn giao hảo với các muội.”

“Không phải lỗi của hần, chẳng lẽ là lỗi của ta sao?” Lâm Cẩm Dung nhin không được liếc mắt xem thường, thản nhiên nói: “Hần sắp đính ước, nam nữ thụ thụ bất thân, tỷ nên cách xa hần một chút.”

“A?” Đào Phượng Tường bát quái kêu nhỏ một tiếng: “Nữ tử nhà ai a? Xem hần bộ dạng tuần tú như vậy, nếu tìm người khó coi, sợ là đầu cũng không dám ngẩng lên đi?” Không đợi Lâm Cẩm Dung trả lời, vừa cười nói: “Hai nhà các muội chắc chắn sẽ có đám hỏi, tất nhiên là một đường muội của muội, ta nói đúng không? Lâm Ngũ? Lâm Lục? Hay là Lâm Thất?”

Sự tình liên quan đến khuê dự của nữ nhi Lâm gia, một ngày chưa định ra không thể nói lung tung, Lâm Cẩm Dung nhân tiện nói: “Tạm thời còn chưa quyết định.”

“Chắc, đáng tiếc, mấy đường muội kia của muội một người so với một người còn ghê tởm hơn, càng khó coi hơn, Lâm Ngũ dài như mặt ngựa, Lâm Lục cùng Lâm Thất lại mập mạp.” Đào Phượng Tường lại quay đầu nhìn lên Lục Giam, vừa vụng trộm phải ánh mắt Lục Giam nhìn qua, hai bên chạm mắt, Lục Giam mỉm cười hướng nàng gật đầu một cái, Đào Phượng Tường đột nhiên cảm thấy thân mình nhẹ hẫng, tim thiếu chút nữa ngừng đập, lập tức đỏ mặt, nhanh chóng xoay người, nửa ngày không dám há mồm nói chuyện.

Lâm Cẩm Dung không biết động tác nhỏ của nàng, cười nhẹ: “Cũng không đến mức như vậy, các nàng bộ dạng rất đoan chính.” Hoàn toàn xứng với Lục Giam, luận về nhân phẩm, vừa vặn là một đôi.

Lại nghe Đào Phượng Đường cười nói: “Nhà này hương liệu rất được, có thể mua về tặng người, đi vào nhìn thử một lát không?”

Lâm Cẩm Dung tâm tư nhanh chóng thu hồi khỏi nhân sự, chuyển nhập chính đề, lên tinh thần chặt chẽ đi theo Đào Phượng Đường, đánh giá mọi thứ trong cửa hàng.

99. Chương 99: Lễ Vật

Cửa hàng hương liệu ở đây cũng không giống như ở Bình châu, dùng các hộp gỗ tinh xảo hoặc là hộp thơm đặt trên giá, sắp hàng chỉnh tề, vừa xem liền hiểu ngay, mà là tùy ý đặt lên giá thô ráp, đem các loại hương liệu ở trạng thái nguyên thủy cùng vài món điêu khắc nhỏ nhắn bày lên mặt trên, có vài phần tùy tiện.

Chủ quán cũng là dị tộc, thân hình cao lớn cường tráng, mặt mày tục tũn, ánh mắt cũng nhạt nhẽo hơn hần, trên mặt có râu cá trê, mặc chiến bào, chân đi giày da lông, bên hông đeo một loan đao dài chừng một thước. Thấy mọi người đi vào, vội đứng dậy thi lễ, rất quen thuộc cùng Đào Phượng Đường chào hỏi vắn vắn, thỉnh mọi người tùy ý ngắm nghía, hần nói tiếng Hán, còn rất lưu loát.

Lâm Cẩm Dung lúc đi trên đường cũng nhìn thấy không ít người Đại Vinh, cũng chưa từng tiếp xúc gần như thế, không khỏi ngưng thần nhìn kỹ, lại nhìn cửa hàng này, cảm thấy có thêm vài phần thần bí. Nàng ngày thường tuy rằng cũng dùng hương liệu, dùng là hương liệu đã chế biến, đối với chủng loại phẩm chất của từng hương liệu cụ thể vốn không hiểu biết lắm, lại nhân mục đích muốn kiếm tiền, chỉ chú ý tới một

hương, trầm hương, đinh hương. Vì thế hỏi giá, lại hỏi phẩm chất, hỏi rất nhiều, vị chủ quán nở nụ cười hỏi nàng: “Vị tiểu nương tử là muốn mua gì? Người cứ cẩn thận yêu cầu, tại hạ nhất định có thể khiến người vừa lòng.”

Lâm Cẩm Dung nói không nên lời, nàng thầm nghĩ muốn mua một chút để lưu trữ, không nộp thuế, theo phương thức tư nhân. Bởi vậy nàng chỉ đối với chủ quán cười cười: “Ta muốn mua một vài thứ để làm quà tặng.”

Chủ quán nhiệt tình nói: “Xem cách ăn mặc của tiểu nương tử, cũng là phú quý, thứ tầm thường sao có thể xứng? Tất nhiên nên mua mấy thứ thượng phẩm. Đến đây, nhìn xem bên này, trầm hương, đàn hương, kê hương, long não hương, xạ tề..... Không phải tại hạ tự kiêu, nhưng ở đây cửa hàng của ta là hàng tốt nhất mà giá cũng rẻ nhất.”

Hương liệu thượng phẩm giá khá cao, Lâm Cẩm Dung biết hà bao nhà mình có bao nhiêu, lo lắng không đủ, có chút chột dạ, miễn cưỡng duy trì thần sắc bình tĩnh, cầm một vật trang sức nhỏ để đặt hương liệu tạo hình chim nhạn lên cười nói: “Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao?”

Chủ quán ngẩn ra, lập tức lắc đầu: “Không được, nể mặt Đào Đại thiếu gia, người có thể tùy tiện mua một ít, nếu mua một số lượng nhất định phải tìm người quan phủ làm trung gian.”

Thông qua quan nha, vậy tiền thuế tất nhiên rất nhiều, giá còn có thể thấp được sao? Khẳng định không có lời. Lâm Cẩm Dung liền gọi một tiếng: “Đại biểu ca.”

Đào Phượng Đường đang cùng đám người Lâm Thế Toàn, Ngô Tương, Lục Giam giới thiệu vài loại hương liệu khác nhau, đang nói mê mẩn, cũng không nghe thấy Lâm Cẩm Dung gọi hân. Nhưng thật ra Lục Giam nghe thấy, nhắc nhở hân mới phản ứng lại, vội tới cười hỏi: “Chuyện gì?”

Lâm Cẩm Dung đem hân kéo đến một bên, nhỏ giọng nói: “Ta muốn mua chút hương liệu..... Chủ quán lại nói muốn tìm người quan phủ làm trung gian.” Đào gia nếu thường xuyên môi giới hàng lậu kiếm lời, tất nhiên đối với điều này rất quen thuộc, mà cửa hàng này lại là Đào Phượng Đường dẫn các nàng vào, tất nhiên có quen biết với Đào gia, thông qua hân tới hỏi, liệu có thể thành hay không?

Xuất hồ ý liệu (ngoài ý muốn), Đào Phượng Đường có chút khó xử, cực kỳ nhỏ giọng nói: “Muội muốn thứ gì trở về nói với ta, chờ thêm nhiều ngày sau, ta lại mua giúp muội.”

Lâm Cẩm Dung nghe thấy ý tứ này của hân, chuyện sinh ý dường như không được thực hiện ở đây, lập tức còn có chút kỳ quái, thấp giọng nói: “Vì sao a? Có thể mua hôm nay sẽ thuận tiện hơn mà.”

Đào Phượng Đường thấy nàng bộ dáng thị phi không thể không mua, nghĩ đến vẻ cổ chấp lúc nàng tìm mình đổi vàng bạc, đành phải nhỏ giọng giải thích: “Chuyện trung gian này phức tạp, nơi này không tiện, đi ra ngoài sẽ nói tỉ mỉ.”

Lâm Cẩm Dung cũng nhận ra nên không hề truy vấn tiếp. Một lần nữa cầm dây chuyền nam hương lên cẩn thận ngắm nghía, có ý muốn mua, lại thấy nam hương này quý giá, nên giữ tiền lại để làm chính sự. Đã thấy Lục Giam đi đến một bên chỉ vào một tượng phật ước chừng ột thước ở trên đỉnh chóp nói: “Chủ quán, lấy cái kia cho ta xem.”

Chủ quán vui mừng đến cực điểm: “Thiếu gia thật biết hàng, đây chính là trầm hương, là do danh gia điêu khắc, là trấn điểm chi bảo ở cửa hàng chúng ta.”

Lục Giam lại chỉ một khối tượng như ý cao ước chừng một thước nói: “Khối như ý kia cũng lấy cho ta.”

Chủ quán vừa cười: “Thiếu gia quả nhiên thật tinh mắt, đây cũng là trấn điểm chi bảo.”

Đào Phượng Đường liền cười khẩy nói: “Nhìn trúng gì đều là trấn điểm chi bảo. Đây là thân thích nhà ta, cũng đừng gạt người như vậy.”

Chủ quán âm ức nói: “Thật là, tiểu nương tử không thấy tiểu nhân đặt bọn nó tí trên cao sao? Vì chính là một ngày kia may mắn được quý nhân nhìn trúng. Tiểu nhân phẩm hạnh thế nào Đào Đại thiếu gia còn không biết sao? Bằng không cũng sẽ không dẫn chư vị vào điểm này?”

Lục Giam mỉm cười, cúi mắt nghiêm túc đánh giá vật trong tay. Tượng phật kia được điêu khắc quả nhiên tinh xảo, tay nghề không giống như của thợ thủ công bình thường, khối như ý thì kiểu dáng phong cách cổ xưa thanh lịch, đường cong lưu sướng, nhan sắc đen trong, mùi thơm phắc mũi, ngay cả Lâm Cẩm Dung nhìn cũng thấy thích, càng không nói tới người khác.

Ngô Tương cùng Đào Phượng Đường đều tiến tới xem, cười nói: “Hai vật này rất được.”

Lục Giam liền hạ quyết tâm: “Chủ quán, thứ này giá trị bao nhiêu?”

Chủ quán vươn một ngón tay, cười nói: “Tục ngữ nói, một trăm hương một lượng vàng, trăm hương này lại không giống như vậy, bên trong tỷ lệ tốt, đối với chạm trổ yêu cầu cực cao. Nói rõ chút, trăm hương tỷ lệ tốt điêu khắc đẹp cũng là hiếm có. Sẽ không lấy giá cao, nhưng là không lời không lỗ. Người định chọn thứ nào.”

Lục Giam liền hỏi Đào Phượng Đường: “Đại biểu ca giúp ta nhìn xem, món nào có vẻ tốt hơn?”

Vật quý trọng như vậy, Đào Phượng Đường cũng không tùy tiện mở miệng, liền hỏi nói: “Hiện đệ là mua tặng người hay là tự mình dùng?”

Lục Giam cười nhẹ: “Ta còn chưa đến tuổi dùng thứ quý trọng thể này, là mua tặng cho trưởng bối, là nữ lão nhân.”

Đào Phượng Đường nghiêm túc suy nghĩ một lát, nói: “Tượng phật ý nghĩa rất hay, nhưng người ta thường nói tượng phật đều phải đặc biệt đi chùa miếu thỉnh về, bằng không có vẻ không thành tâm. Ta thấy khối như ý này rất được, vạn sự như ý, chạm trổ cũng tinh tế lưu sướng, tạo hình phong cách cổ xưa thanh lịch.”

Lục Giam nhân tiện nói: “Vậy thì lấy kiện như ý này.”

Chủ quán mỉm cười, vươn hai ngón tay: “Hai mươi lượng hoàng kim, thiếu một văn tiền cũng không được. Người xem phần chuôi của khối như ý này, tạo hình mượt mà, cũng không phải ai có thể điêu khắc tiêu sái như thế, người là thân thích của Đào Đại thiếu gia, giá này chỉ bán cho người, người bên ngoài không có đâu.”

Lục Giam mắt cũng không chớp, trầm giọng nói: “Giá cũng coi như hợp lý.”

Chủ quán nghe vậy vui vẻ, cười với Đào Phượng Đường nói: “Thân thích của người cũng hào phóng ngay thẳng giống như người vậy.” Lời còn chưa dứt, đã thấy Lục Giam không ngừng nghĩ chỉ vài món nhỏ: “Đem mấy thứ này tính tiền cho ta.”

Lâm Cẩm Dung thấy ngón tay hắc cũng chỉ hướng về phía tạo hình chim nhận trong tay mình, không khỏi âm thầm cười lạnh một tiếng. Khối như ý kia, nàng đoán hẳn đại khái mua tặng cho Lục lão phu nhân, dù sao tính ra, người này không tham gia yến tiệc do Lâm Ngọc Trân chuẩn bị để chúc mừng hắc, sau khi hắc trở về khẳng định sẽ bị Lâm Ngọc Trân nổi trận lôi đình, muốn trấn trụ Lâm Ngọc Trân, chỉ có thể dựa vào hai người Lục lão phu nhân cùng Lục lão ông, hắc có thể nào không nịnh bợ chứ? Mà thứ vụn vặt này thì sao, đơn giản chính là cố ý cùng nàng tranh đoạt, muốn cho nàng nín thở khó chịu thôi, giống như hộp trâm lưu ly vừa rồi vậy, hắc đơn giản cũng chính là cố ý muốn nàng tức giận. Được rồi, mắt không thấy tâm không phiền, cho hắc thắng! Vì thế Lâm Cẩm Dung tùy tay đem vật trang sức đặt lên quầy, đi thẳng ra bên ngoài chờ mọi người.

Lệ Chi cùng Cung ma ma nhìn nhau liếc mắt một cái, nhanh đuôi kịp. Cung ma ma thấp giọng nói: “Tiểu thư không chọn lấy hai vật nhỏ sao? Phu nhân đưa cho lão nô chút tiền, người và Thất thiếu gia nếu thích gì, đều có thể mua.”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Không thích gì cả.”

Lệ Chi nhỏ giọng nói: “Dây chuyền tạo hình chim nhận nam hương kia khá đẹp, nô tỳ sẽ đem cho người một cái nút để đeo, nhất định sẽ rất lịch sự tao nhã. Người nếu muốn, nên nói với biểu thiếu gia, hẳn tất nhiên sẽ không tranh với người”

Lâm Cẩm Dung sinh sôi nuốt xuống một hơi, giả bộ vân đạm phong khinh: “Ta không thích!”

Lệ Chi cùng Cung ma ma cũng không dám nói thêm gì.

Qua ước chừng một nén nhang, một đám người hi hi ha ha đi ra, Đào Phượng Tường trong tay giơ lên dây chuyền hình chim nhận thăng hướng Lâm Cận Dung, đưa cho nàng: “Của muối.”

“Àn?” Lâm Cận Dung kinh ngạc không thôi, Đào Phượng Tường chỉ vào bên hông mình nói: “Nhìn xem, biểu ca của muối rất tốt, đều tặng cho chúng ta một vật nhỏ, Tiểu Thất đệ là chim ưng, của ta là chim yến, đẹp không?” Lại nhỏ giọng nói: “Muối có đoán được không, khối như ý kia chính là lễ vật sinh thần cho nương ta. Thật sự là chu đáo. Muối đừng giận hấn, ta thấy hấn mua dây chuyền chim nhận này để bồi tội, chủ quán không chịu làm thêm nút cài, hấn lại phải bỏ thêm chút tiền.”

Lâm Cận Dung nhất thời ngũ vị tạp trần, cũng không biết phải nói thế nào. Thử nghĩ, hấn tùy ý đem lại niềm vui ọi người, quan tâm chu đáo, nàng nếu công nhiên tỏ vẻ phản cảm ghét cay ghét đắng hấn, ở trong mắt mọi người quả thật cũng không tốt. Lập tức khóe môi cười nhẹ, tùy tay cầm dây chuyền chim nhận kia đưa cho Lệ Chi, cũng không quản Lệ Chi tiếp nhận được hay không, thăng đi phía trước tìm Đào Phượng Đường nói chuyện.

Ngô Tương vẫn nhìn, không khỏi “Xì” một tiếng cười, vui sướng khi người gặp họa đập vào đầu vai Lục Giam: “Người cũng thật thảm. Xem ra lấy lòng thất bại rồi. Nếu không, ta thay người làm thuyết khách? Có lẽ nàng sẽ nể mặt ta vài phần.”

“Không cần người nhiều chuyện.” Lục Giam mày không khỏi nhú lại, hấn xem như đã nhận ra, Lâm Cận Dung căn bản không phải vì hiểu lầm nhỏ mà cừu thị hấn như vậy. Nếu không phải vì giữ ọi người vui vẻ toàn cục hòa thuận, nàng chắc hấn sẽ không nhận. Từ đầu tới cuối, hấn vẫn nghĩ không thông chính mình rốt cuộc đã đắc tội Lâm Cận Dung chỗ nào, làm cho nàng luôn nhắm vào hấn, luôn thấy hấn là không thoải mái, thậm chí còn thiết kế bẫy để mình rơi xuống sông, thiếu chút nữa đã mất mạng, giữa mình và nàng có thâm cừu đại hận gì sao?

Hấn theo bản năng muốn biết rõ ràng đây là có chuyện gì, liền bước nhanh tới gần Đào Phượng Đường cùng Lâm Cận Dung, muốn tìm cơ hội để hỏi Lâm Cận Dung rõ ràng.

100. Chương 100: Muốn

Đào Phượng Đường hỏi Lâm Cận Dung: “Muội muốn mua loại hương liệu nào? Muốn bao nhiêu? Mua để làm gì?”

Hai người lúc trước tiếp xúc qua lần đổi vàng bạc, sau lại có Đào Thuần Khâm giúp đỡ Lâm Cận Dung mua đất bị nhiễm mặn, sau đó, Đào Thuần Khâm trở lại Thanh châu quả nhiên cũng mua thêm nhiều mảnh đất bị nhiễm mặn, có Bình châu làm ví dụ, đất nhiễm mặn ở Thanh châu cũng tăng giá, có điều không khoa trương như Bình châu mà thôi. Trái qua hai chuyện này, Đào Phượng Đường coi như đối với vị tiểu biểu muối có thêm vài phần hiểu biết, hấn biết rõ, nếu là vì trù bị cho gả cưới, lúc trước Đào thị đã nhờ Đào Thuần Khâm môi giới không ít, đã đủ dùng, lần này Lâm Cận Dung muốn mua hương liệu, tất có nguyên nhân khác, cũng không biết nàng định làm gì, hấn không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Lâm Cận Dung cũng không định giấu diếm người Đào gia, còn tính thông qua Đào Phượng Đường đả động Đào Thuần Khâm, liền nhỏ giọng cười nói: “Ta nghe người ta nói mấy thứ như trầm hương, mộc hương, đinh hương ở phía đất bên ngoài thực thiếu, nhiều người có tiền cũng khó mà mua được, nên muốn mua để tồn trữ, cố gắng chờ đến một ngày sẽ tăng giá.” Những hương liệu còn lại ví dụ như lưu hoàng, thạch chi, hồ tiêu, tạm thời chưa đáng tin, nàng cũng không nhắc lại, đỡ dính phải phiền toái không cần thiết.

Đào Phượng Đường không khỏi nhú mày: “Muội lại nghe ai nói vậy? Có đáng tin không?”

Lâm Cận Dung không chút hoang mang nói: “Là nghe biểu ca Chu Mai của đường tỷ ta nói a. Hấn từ Tùng châu đến, biết nhiều chuyện mà chúng ta không rõ, còn nói tới một đại sự khác, Đại biểu ca có muốn nghe không?” Nàng cẩn thận cân nhắc hồi lâu, xem như đã nghĩ thông suốt, triều đình sở dĩ sẽ bỏ lệnh cấm mấy thứ này mua bán, chỉ có thể chứng minh một vấn đề, các nơi dược liệu khuyết thiếu, chỉ dựa vào quan thị thì không thể thỏa mãn. Khoảng cách giữa nhu cầu và cung ứng nàng biết đã đến giới hạn, lúc này đúng là sự khuyết thiếu về dược liệu đã bắt đầu xuất hiện, các cửa hàng ở Bình châu Thanh châu còn chưa thấy rõ, nhưng ở một số địa phương như Tùng châu, tất nhiên so với ở đây biểu hiện khan hiếm, nói như vậy cũng không sai, không sợ ai suy xét.

Đào Phượng Đường thấy nàng nói ra tên người, còn nói rất nghiêm túc, quả nhiên coi trọng hơn: “Hắn còn nói cái gì?”

Lâm Cẩm Dung liền đem chuyện phương bắc đại hạn nói cho hắn nghe, sau đó cực có tính dẫn dắt nói một câu: “Đại biểu ca, ta có ý tưởng, không biết có đúng hay không?”

Đào Phượng Đường đã nhận ra chút ý tứ, mỉm cười cổ vũ nói: “Muội nói đi, ta nghe.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Phương bắc đại hạn, lương thực có thể tăng giá hay không a? Ta nghe tộc huynh nói, năm ấy nhà bọn họ gặp phải thủy tai, giá lương thực ở vài phủ huyện quanh đó tăng đến mức dọa người, có phải vậy không? Tam ca?”

Lâm Thế Toàn ở bên cạnh một mực yên lặng nghe Lâm Cẩm Dung cùng Đào Phượng Đường nói chuyện với nhau, đã nghe ra chút ý tứ, thấy nàng hướng mình chứng thực, tất nhiên cực nhanh trả lời: “Đúng vậy. Vài đại địa chủ ở các phủ huyện quanh đó đều kiếm lợi không ít.”

“Điều đó thực bình thường. Nhưng phương bắc cách chúng ta rất xa, giá lương thực chỗ chúng ta nếu muốn tăng, vậy còn phải xem bên kia rốt cuộc lâm vào tình trạng nào đã.” Đào Phượng Đường lâm vào trầm tư. Hắn có sự sâu sắc trời sinh của một thương nhân, lập tức đã nghĩ đến nên hỏi thăm trong số các khách thương hay lui tới, chứng thật hai tin tức mà Lâm Cẩm Dung mang đến này có phải là thật hay không.

Nếu là thật, nên tìm cơ hội mua một đồng được liệu, cũng tương tự tích trữ lương thực. Mua được liệu thật ra không khó, khó là tìm được một nhà đáng tin cậy. Nhà này vừa phải đảm lượng có kiến thức có thể diện, có thể đem hàng lậu bình an đưa qua các châu phủ khác mới được. Ai là người thích hợp đây? Trong giây lát, hắn đã suy nghĩ tuyển chọn vài người. Mà vấn đề lương thực thì không cần phải lo lắng, quan phủ chính là cấm cùng nước láng giềng Đại Tông có giao dịch lương thực, dân gian lại không cấm, phiêu lưu phải gánh vác cũng không lớn, tóm lại sẽ không thâm hụt tiền.

Hai việc nên hỏi thăm cho kỹ, lại trở về cùng Đào Thuấn Khâm thương lượng so đo một phen mới đúng. Đào Phượng Đường có chút khấn trương, lại có chút kích động, nhưng lúc nhìn về phía Lâm Cẩm Dung ánh mắt cũng vẫn như trước. Chính là hắn thận trọng, chuyện còn chưa được chứng thực rõ ràng, hắn sẽ không tùy ý tỏ thái độ.

Nhưng Lâm Cẩm Dung đã nhận ra Đào Phượng Đường bị mình dẫn động, chỉ cần hắn có dụng tâm đi hỏi thăm, sẽ biết nàng nói đều là sự thật. Hiện tại đã là cuối thu, chuyện phương bắc đại hạn hẳn là đã dần dần rơi vào tai người bên này, tối thiểu lương thực sẽ được tích trữ, nhưng hương liệu thì sao, nàng thật sự không dám chắc chắn. Nàng chỉ có thể hy vọng dù ít dù nhiều có thể tồn trữ chút ít, đợi cho hai năm sau quan phủ hoàn toàn thông báo lưu thông mua bán là lúc kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng mặc kệ như thế nào, trong việc này mục đích của nàng đã đạt tới một nửa, Lâm Cẩm Dung cũng trở nên vui vẻ, tiếp tục cổ động Đào Phượng Đường: “Đại biểu ca, ở các cửa hàng này khách thương qua lại nhiều nhất, nếu không, huynh nhân tiện hỏi thăm một chút?”

Đào Phượng Đường đang có ý tưởng này, liền cười nói: “Sau đó chúng ta hướng bên kia đi dạo.”

Lại nói Lục Giam ở phía sau đem mấy lời bọn họ đối thoại nghe ngóng cẩn thận, trong lòng bình tĩnh, tim nhảy nhót, đột nhiên cũng không muốn hỏi Lâm Cẩm Dung vì sao thông hận hắn như vậy, vì sao ghét cay ghét đắng hắn như thế, mà là bức thiết muốn biết, bọn họ kế tiếp còn có thể nói gì.

Lục lão ông giỏi về kinh doanh, chuyện buôn bán tư nhân cũng đã từng làm, hắn ít nhiều đã được nghe thấy, từ nhỏ hay xuất môn, lại bị ảnh hưởng bởi các đệ tử quan trọng trong tộc, cho tới bây giờ sự tình khẩn yếu chỉ là đọc sách học tập, đối với việc này chân tướng cũng không quá rõ ràng, nhưng điều này cũng không gây trở ngại với sự tò mò của hắn.

Hơn nữa, hắn này còn có chuyện rất trọng yếu cần giải quyết, nhu cầu cấp bách.

Chỉ nghe Lâm Cẩm Dung lại hỏi: “Đại biểu ca, lúc trước ta hỏi huynh chuyện mua hương liệu, huynh bảo ra ngoài sẽ nói tỉ mỉ với ta, huynh còn chưa nói đâu.”

Đào Phượng Đường đã không hề coi nàng chỉ là tiểu hài tử, liền chỉ về một tòa phòng xá ở phía xa chính giữa các cửa hàng nói: “Nhìn thấy không, nơi đó là quan phủ thiết lập các công sở, chuyên quản lý các cửa hàng, bên trong có rất nhiều người, muội không biết bọn họ là ai, nhưng bọn họ quả thật tùy thời tùy chỗ

đều ở đang đi dạo ở đây. Những thứ kia, tất cả đều là do quan phủ quản chế, chúng ta cùng người Đại Vinh giao dịch, phải do người quan nha đứng giữa định giá định phẩm chất, quay vòng giao dịch, cũng không thể để song phương tự tiếp xúc, sau đó còn phải đánh thuế. Cho nên ý tưởng vừa rồi của muội, là bất thành.”

Nói tới đây, Đào Phượng Đường đột nhiên đề thấp thanh âm, cực kỳ nhỏ giọng nói: “Từ nơi này đi ra ngoài ước chừng một trăm dặm, còn có một cửa hàng, mang theo hàng hóa qua bên kia, trực tiếp cùng người Đại Vinh giao dịch, giá cả chỉ bằng một phần năm ở đây. Có điều phải cẩn thận, không được để người quan phủ bắt được. Muội muốn mua hương liệu với giá rẻ, chờ ta đi chuyển sau sẽ mua giúp muội.”

Lâm Cẩm Dung bỗng nhiên tỉnh ngộ. Khó trách lúc trước Ngô thị lại nói với Đào thị, Đào Phượng Đường một mình mang theo người đến các cửa hàng, buôn bán lời không ít tiền, hóa ra không phải nói đến các cửa hàng ở đây. Nàng vì kiến thức của mình hạn hẹp mà thấy mặt hơi nóng, lại vẫn cảm thấy khó hiểu: “Nhưng Tam biểu tỷ nói, có những cửa hàng tư nhân cũng vụng trộm bán này nọ.”

Đào Phượng Đường trong một chốc cũng không thể giải thích rõ ràng cho nàng biết, đành phải nói: “Nàng chỉ nghe được một nửa mà thôi, nào có chuyện đơn giản như vậy? Cho dù là thật, cũng không thể ở ngay lúc đó, phải hẹn người đi ra ngoài tình tế đàm luận.”

Tuy rằng mới chỉ là một phần nhỏ, nhưng Lâm Cẩm Dung lại cảm thấy, Thanh châu đã giúp nàng mở ra một cánh cửa, bên trong đó là một thế giới hoàn toàn mới, hoàn toàn khác biệt so với thế giới mà nàng hiểu biết trước đây.

Trời đất, hóa ra có thể rộng lớn như vậy.

Từ lúc Đào Phượng Đường đột nhiên đề thấp thanh âm, Lục Giam liền tự giác lui ra phía sau hai bước, không muốn để người khác cho rằng mình đang nghe lén. Kết quả một cước đá vào vật gì đó mềm mềm, còn thấy Ngô Tương cúi đầu một tiếng quái kêu: “Tê.”

Lục Giam im lặng quay đầu đánh giá Ngô Tương, theo vị trí hiện tại của Ngô Tương, có thể phỏng đoán hẳn vừa rồi cũng đã nghe Lâm Cẩm Dung cùng Đào Phượng Đường nói chuyện, hơn nữa cũng không có ý tứ tránh đi, cho nên mới bị mình đá vào.

Ngô Tương có tật giật mình, chống lại ánh mắt đen láy sâu kín kia của Lục Giam còn có chút không thoải mái, lập tức liền thấp giọng nói: “Nhìn ta vậy là sao?”

Lục Giam không nói chuyện, mà lui qua một bên, tùy ý nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở nơi nào đó như bị hấp dẫn, không thể thu về — Đào Phượng Tường cùng Đào Phượng Cử mang theo Lâm Thận Chi mua kẹo hồ lô ăn, Đào Phượng Tường vươn tay bôi nước đường dính lên mặt Lâm Thận Chi, Đào Phượng Cử thay tiểu biểu đệ bất bình, cũng bôi lên mặt Đào Phượng Tường, Đào Phượng Tường quát một tiếng chói tai: “Thằng nhóc con, đệ dám! Bôi bẩn mặt ta, đệ về nhà chờ ăn roi đi.”

“Mỗi lần đều là chiêu này, tỷ không chán sao?” Đào Phượng Cử tức giận bất bình, Lâm Thận Chi vui vẻ giơ kẹo hồ lô cười: “Nhị biểu ca, đừng trách Nhị biểu tỷ, nàng là thương ta thôi. Ta hôm nay thật sự cao hứng, cho tới bây giờ cũng chưa từng cao hứng như vậy.”

Đào Phượng Tường liền thở dài: “Hài tử thành thật này, ta thật luyến tiếc bất nạt đệ.” Lại lấy ra khăn tay thay Lâm Thận Chi lau mặt, rồi đề lên bả vai Đào Phượng Cử, nhìn như ghét bỏ, kì thực thân mật thay hẳn xoa xoa khoe miệng.

“Ta cũng không phải muốn làm vậy, chỉ là tò mò. Người không phải muốn biết bọn họ đang nói cái gì sao?” Ngô Tương da mặt dày nhẹ nhàng huých Lục Giam, thấy hắn không chớp mắt nhìn chằm chằm vào nơi nào đó, theo nhìn lên, mới thấy Đào Phượng Tường giúp Đào Phượng Cử lau miệng, không rõ cảnh này có gì đẹp mắt, liền hỏi Lục Giam: “Người đang nhìn cái gì vậy?”

“Muốn biết, nhưng ta sẽ không nghe lén.” Lục Giam thu hồi ánh mắt.

Ngô Tương không khỏi một trận ảo não: “Đại biểu ca ta cái gì cũng không giấu giếm ta a.”

Lục Giam không đáp.

Hai người im lặng đi được một lúc, đằng trước Lâm Cẩm Dung cùng Đào Phượng Đường cũng đã nói xong. Lâm Cẩm Dung trở lại hướng Lâm Thận Chi ngoắc gọi: “Lại đây, tiểu Thất đệ, để ta dắt đệ đi.”

Lâm Thận Chi sôi nổi chạy tới, gắt gao nắm tay Lâm Cẩn Dung, đưa lên kẹo hồ lô: “Tứ tỷ, tỷ ném thử đi, rất ngọt.”

Lâm Cẩn Dung cúi đầu nhẹ nhàng cắn một ngụm, cười nói: “Quả nhiên rất ngọt.”

Lục Giam không nhịn được liếm liếm khóe môi. Bỗng nhiên, hắn nhớ tới năm trước lúc về nhà, khi nhìn thấy bào đệ của mình, đầy cõi lòng chờ mong đệ sẽ thích lễ vật mà mình tỷ mỷ chuẩn bị, hy vọng có thể nhận được một nụ cười, kết quả lại nhận phải sự phòng bị lãnh đạm sợ hãi cùng một bóng dáng thấp thoáng chạy trốn, lại nghĩ tới mẫu thân mỗi lần nhìn thấy mình luôn phải kiềm hãm, phụ thân nhìn thấy mình thì thở vắn than dài, lặp lại hồi tưởng, tâm tình đột nhiên thật không tốt, ẩn ẩn có một loại xúc động, muốn có một ai đó không hề phòng bị, hết sức thân thiết, hết sức ý lại đối với hắn tươi cười sáng lạn. Loại khát vọng cùng xúc động này thậm chí vượt qua hy vọng hiện tại của hắn, hắn rất muốn, thật sự rất muốn.

101. Chương 101: Kỳ Quái

Các sạp phía tây cùng với cửa hàng mà đám người Lâm Cẩn Dung vừa rời đi dạo hoàn toàn khác biệt, không có cửa hàng, mà chỉ có thăm bầy kín hàng hóa đủ loại kiểu dáng, chủ hàng hoặc khoanh chân, hoặc ngồi trên ghế con canh giữ ở một bên, khách thương cảm thấy hứng thú vây quanh ở một bên chỉ trở. Tới gần góc đường vô số ngựa bò, vật ô uế, cỏ khô, phân động vật ở khắp nơi, chật chội không chịu nổi, mùi lạ hỗn tạp.

Lại có hán tử mặc áo choàng màu xanh kiểu dáng khác lạ ngồi yên ở một bên thấp giọng nói giỡn, cắn hạt dưa, uống trà, nhìn như không để ý, kì thực ánh mắt luôn nhìn xung quanh, chặt chẽ chú ý mọi động tĩnh quanh đó, một khi phát hiện có động tĩnh gì khả nghi, vội nhanh chóng vây quanh.

Lâm Cẩn Dung đoán nhóm người này đại khái chính là quan nha thao túng các cửa hàng trong miệng Đào Phượng Đường, không khỏi nhìn thêm vài lần. Đã thấy đứng cạnh vài hán tử đó có mấy người nhóm lửa nấu nước, đổ nước phụng trà, phàm là quan nha có nhu cầu gì, bọn họ liền lập tức thỏa mãn, hơi có chút vô ý sẽ bị mắng bị đánh, nhưng lại không dám oán hận nửa câu.

Chỉ có một hán tử mặc tạo y gầy gò hơn ba mươi tuổi xông ra, người khác bận rộn, hắn thì bất động, ôm song chưởng đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt; Người khác tóc tai bù xù, vẻ mặt đen tối, hắn lại tóc buộc gọn, biểu tình kiêu căng, đáng chú ý là trên mặt của hắn có một chữ “Đạo” rất bắt mắt. Mà các quan nha cũng không quản hắn, chỉ để ý hỏi vài người khác, cũng bởi vì như thế, hắn càng có vẻ nổi bật.

Đào Phượng Tường chỉ vào người mặc tạo y kia nói với Lâm Cẩn Dung: “Những người này đều là sung quân xăm chữ lên mặt, lúc này là tạp dịch phục vụ, mọi người nhìn bọn họ tóc tai rối tung, là vì để che khuất hình xăm trên mặt. Đây chính là sự nhục nhã.”

Lâm Cẩn Dung tất nhiên biết là vô cùng nhục nhã, nhưng cũng có người không sợ đem hình xăm này lộ ra cho người bên ngoài nhìn a, dường như còn thực kiêu ngạo, nằng không khỏi tò mò nhìn người có xăm chữ “Đạo” như hạc trong bầy gà kia thêm vài lần.

Những người còn lại cũng chú ý tới người này, Ngô Tương cười nhẹ nói: “Di, người này có chút đặc biệt. Các người nhìn bộ dáng hắn, làm sao giống sung quân xăm chữ lên mặt đây? Rõ ràng bộ dáng đại vương trên núi mà.”

Thanh âm của hắn tuy nhỏ, người nọ dường như nghe thấy, lạnh lùng nhìn qua, nhìn thấy là vài thiếu gia tiểu thư nhà giàu no đủ, chỉ đến vô giúp vui, lại lạnh lùng thu hồi ánh mắt, dường như liếc mắt một cái cũng ngại lãng phí tinh lực.

Không tiếng động khinh miệt. Chỉ là một ánh mắt, khiến ỏi người đều cảm nhận được trên người hắn phát ra hèn mọn cùng khinh thị, cùng với lạnh lùng không e sợ. Lâm Cẩn Dung mơ hồ hiểu được vì sao quan nha không dám quản hắn, đổi lại là nằng, cũng là không dám.

Ngô Tương nói: “Người này sát khí thật nặng.”

Đào Phượng Đường tiếp đón bọn họ đi đến bên kia: “Đừng trêu chọc hắn, người này tính tình kiêu ngạo, ra lệnh cũng không được, rất hung hãn.”

Lục Giam nhỏ giọng hỏi Đào Phượng Tường: “Đại biểu ca biết hần?”

Đào Phượng Đường nói: “Ta chỉ biết hần gọi là Vương Lập Xuân, từ lần đầu tiên ta đi theo phụ thân tới đây, hần cũng đã ở đây rồi. Có quan nha mới tới sai khiến hần làm việc, một lời không hợp liền đá hần một cước, bị hần đánh gãy chân, vốn cũng bị phạt hai trăm trượng, cha ta vừa vận tới, liền bỏ tiền ra thay kia quan nha kia điều trị chân, lại thay hần cầu tình, sau chỉ bị đánh một trăm trượng, hần luôn nhẫn nhịn, từ đầu tới cuối không hề kêu đau một tiếng, tiếp đó không có người nào dám trêu chọc hần nữa. Những sung quân xăm chữ lên mặt bị bỏ mạng không ít, các đệ đừng vội trêu chọc, có thể né tránh thì nên né tránh.”

Đào Phượng Cử vốn có chút sợ hãi, nghe nói lão cha nhà mình cùng người ta có tình bạn cố tri, cũng không e sợ, ngược lại thập phần hưng phấn mà nói: “Lợi hại như vậy? Sao không thấy hần để ý đến Đại ca vậy?”

Đào Phượng Đường mỉm cười: “Đệ muốn hần thế nào? Lại đây cùng ta chào hỏi ôn chuyện hay sao? Vậy Vương Lập Xuân cũng sẽ không còn là Vương Lập Xuân nữa rồi. Hần cho tới bây giờ cũng không nhìn ta, thấy phụ thân cũng bắt quá là gât gât đầu mà thôi. Nghe nói hần đã từng giết người.”

“Tê.....” Đào Phượng Tường hít một ngụm khí lạnh, cắn khấn tay, gắt gao nắm lấy cánh tay Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung cười nhẹ nói: “Lúc trước không phải còn muốn dọa ta sao? Tại sao lúc này lại sợ hãi như vậy?”

Đào Phượng Tường nói: “Giết người phạm pháp, đạo tặc, hung dữ như vậy, ai mà không sợ hãi?”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu: “Người ta hung dữ nhưng đứng ở chỗ sáng, tỷ chỉ cần đừng trêu chọc hần, tất nhiên sống yên ổn, có người lại ác độc ẩn nấp, ra tay ở nơi bí mật, tỷ đắc tội hần thế nào cũng không biết, rồi lại mất mạng. Chúng ta vốn không chọc hần, tỷ cần gì phải sợ hần?”

Lục Giam ở một bên nghe thấy, không khỏi nhìn nàng vài lần.

Đào Phượng Tường lại thấp giọng cười nói: “Hóa ra muội cũng hiểu được đạo lý này?”

Lâm Cẩm Dung ngạc nhiên nói: “Cái gì?”

Đào Phượng Tường nghiêng đầu cười nói: “Thôi, để ta nói tỉ mỉ với muội.”

Không bao lâu, Đào Phượng Đường tìm thấy một đám khách thương nói khẩu âm ở bên ngoài, tiến lên hành lễ vãn an rồi hỏi thăm tin tức. Hần đều có công phu của hần, nguyên do đa dạng chồng chất, nhiều lai nhiều khứ (vòng vo qua lại), đám người Lâm Cẩm Dung nghe thấy nhìn thấy một lúc là đủ rồi, khó trách người ta nói buôn bán không thể không gian dối, nhìn hần ngày thường là người thành thật ổn trọng, nhưng lúc này, nói mấy câu dối lừa cũng là mặt không đỏ khí không suyễn, vô cùng tự nhiên. Trừ bỏ Đào Phượng Cử cùng Đào Phượng Tường, Lâm Thiện Chi vô tư không thêm để ý, những người còn lại nghe thấy, đều có chút phản ứng. Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Thế Toàn cơ hồ tham lam đứng bên cạnh học hỏi thu nhận kiến thức, Lâm Thế Toàn lại càng cuồng nhiệt, thời điểm nghe Đào Phượng Đường cùng người quen biết giao tiếp, bờ môi của hần vô ý thức mấp máy, Lâm Cẩm Dung không chút nghi ngờ, hần nhất định có thể đem toàn bộ quá trình học thuộc phân nửa.

Lục Giam khẽ cau mày, ngưng thần lắng nghe, nhìn về phía Đào Phượng Đường trong ánh mắt có vài phần kính nể; Ngô Tương nghiêng đầu hỏi Lục Giam: “Ta đã quyết định một việc, người có muốn làm cùng nhau không?”

Lục Giam nhìn hần một cái, nói: “Người cũng muốn mua lương thực cùng hương liệu?”

Ngô Tương ha ha cười: “Đúng! Ta muốn khiến bọn họ nhìn ta với ánh mắt khác xưa, ta không chỉ biết tiêu tiền, cũng sẽ biết kiếm tiền!”

Lục Giam không nói chuyện, mà là vụng trộm nhìn Lâm Cẩm Dung.

Chỉ mới nửa năm, Lâm Cẩm Dung đã trưởng thành hơn rất nhiều, có đường cong linh lung của một thiếu nữ, nàng lẳng lặng đứng ở nơi đó, dáng người cao ngất, giống như ấu trúc xanh tươi. Nàng đội đầu lạp, hần không nhìn thấy khuôn mặt của nàng, nhưng hần lại có thể cảm nhận được của sự chuyên chú cùng vẻ nghiêm túc, chờ mong của nàng. Nàng sao có thể có kiến thức như vậy? Sao lại có ý tưởng đó? Nàng không giống như một nữ hài tử bình thường, kiêu ngạo, tự tôn, miễn cảm, thiện lương [đương nhiên thiện lương này chỉ đối người khác mà thôi], giấu trong vẻ đoan trang điềm tĩnh mềm mại là sự hung hăng quật

cường không nói đạo lý, lãnh khốc, lại có tài nghệ thổi sáo, pha trà xuất chúng ít người có, còn đối với kinh thương nhiệt tình có ý tưởng, thật sự là một người kỳ quái.

Một trận gió đột nhiên thổi tới, đem lụa tử la trên đầu lập của Lâm Cẩm Dung thổi bay, lộ ra chiếc cằm khéo léo tinh xảo, Lâm Cẩm Dung nâng tay lên đè lại đầu lập, ngón tay trắng nõn dưới tay áo xanh ngọc với chỉ thêu xanh biếc giống như hoa trên cành, đầu ngón tay móng tay phấn hồng no đủ dưới ánh mặt trời lóe quang mang nhu hòa giống như những hạt trân châu.

Ngô Tương mỉm cười đi qua: “Tứ muội muội, ta da mặt dày đi theo muội mua hàng hóa, kiếm chút tiền được không, muội không ngại chứ?”

Lâm Cẩm Dung hơi hơi nghiêng đầu, thanh âm thoải mái dễ nghe: “Không ngại. Mấy thứ này cũng không phải của nhà ta. Ta ước gì các huynh đều kiếm tiền được mới đúng.”

Lục Giam rũ mắt xuống, quay mặt sang nơi khác.

Đào Phượng Đường cùng người nói chuyện xong quay về, Ngô Tương liền tiến lên nói: “Đại biểu ca, ta lần này phải cùng với dưỡng và huynh học bản sự cho tốt, đỡ phải về nhà bị bọn họ chê cười ta là con một sách.”

Vừa rồi hỏi thăm tin tức đều chứng minh lời của Lâm Cẩm Dung cơ bản là thật, Đào Phượng Đường tâm tình rất tốt, liền cười nói: “Mới chỉ vài ngày đã đòi học hết sao? Sao có chuyện dễ dàng như vậy? Ta từ nhỏ đi theo phụ thân miệt mài, hiện tại cũng bắt quá mới chỉ có một chân bước vào cửa mà thôi. Mọi người có số mệnh của riêng mình, bao nhiêu người hâm mộ đệ còn không kịp, đệ lại muốn làm gì nữa đây? Nếu muốn chơi đùa, chờ phụ thân ta lên tiếng, lại mang theo các đệ sau.”

Mọi người đi một chút lại ngừng, mua không ít thứ vụn vặt thú vị này nọ, mắt thấy sắc trời không còn sớm, Cung ma ma cùng Tống ma ma nhắc nhở cần phải trở về, tuy tất cả mọi người cảm thấy đi dạo chưa đủ, Đào Phượng Đường vẫn quyết định nên nghe lời của hai vị ma ma.

Đào Phượng Đường tiếp tục mời Lục Giam trở về cùng hắn, Lục Giam lần này cũng không nhìn sắc mặt của Lâm Cẩm Dung, trực tiếp trả lời: “Là ta nên bái kiến các vị trưởng bối mới đúng.”

Lệ Chi vốn lo lắng Lâm Cẩm Dung sẽ làm ra chuyện gì đó, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung cúi đầu lật xem một cái ngà voi Lâm Thận Chi mới mua, biểu tình khác thường nào cũng không có. Vì thế Lệ Chi ần ần thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đào Phượng Đường đem rèm xe vén lên, nhìn bóng dáng Lục Giam nói: “A Dung, làm tỷ tỷ muốn khuyên muội một câu. Muội có thích nghe hay không?”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Ta nếu gọi tỷ là tỷ tỷ, tất nhiên tỷ tỷ nói muội muội đều phải nghe. Tỷ nói đi.”

Đào Phượng Đường buông rèm xe xuống, nhìn thẳng ánh mắt Lâm Cẩm Dung, nghiêm mặt nói: “Nương ta đã nói với ta rồi, mặc kệ có bao nhiêu chán ghét hay không thích một người nào đó, nên giấu ở trong lòng, cách hắn xa một chút là tốt rồi, đừng ồn ào làm cho tất cả mọi người đều biết, khiến nhà mình chọc phiền toái. Muội lúc trước đã nói với ta, có những người ác độc ẩn nấp, ra tay ở một nơi bí mật nào đó, đắc tội lúc nào cũng không biết, như vậy muội phải đề phòng, hành vi này của muội chính là đắc tội với người khác, không chỉ đắc tội với hắn mà còn đắc tội với một đám người phía sau hắn, còn có thể khiến người ta cảm thấy muội không có đạo lý, không cần thiết phải làm như vậy. Chúng ta là tỷ muội, ta mới nói những lời này với muội, muội đừng chê ta xen vào việc của người khác.”

Lâm Cẩm Dung thở dài, thấp giọng nói: “Ta biết. Về sau sẽ không bao giờ như thế nữa.” Về sau, Lục Giam cùng Lâm Lục đính hôn, sau đó làm người một nhà, hắn cùng cuộc sống của nàng [trồng đánh xuôi, kèn thổi ngược], sẽ không còn chuyện gì phát sinh nữa, nàng cũng sẽ không coi hắn là cái đinh trong mắt, cứ cách hắn xa một chút là được.

Đào Thuần Khâm cùng Lâm Tam lão gia đang cùng Đào thị, Ngô thị nhàn rỗi ngồi ôn chuyện, cụ thể trao đổi vấn đề chi tiết trong hôn sự của Đào Phượng Đường cùng Lâm Cẩm Âm, chợt nghe có khách tới chơi, lại là Lục Giam, Đào thị cùng Lâm Tam lão gia không khỏi đều lấp bắp kinh hãi: “Hài tử này sao lại chạy đến đây?”

102. Chương 102: Lạch Cạch

Lâm Tam lão gia vuốt râu, cau mày hỏi Lục Giam: “Sao người lại ở đây? Lúc trước đến nhà người, mẫu thân người nói người đang ở Thái Minh phủ, chắc hẳn đã phái người đi đón người, kết quả người lại có mặt ở đây, người nói thật xem, đây là chuyện gì? Trong nhà có biết hay không?” Ngô Tương hẳn không thể quản, không thể giáo huấn, nhưng đây là chất nhi hấn dù thế nào cũng có quyền răn dạy.

Lục Giam cúi mắt nói: “Hồi Tam cữu phụ, ngoại chất nhi đã viết thư về nhà, được tổ phụ cho phép, bằng không cũng không dám đi loạn. Chưa từng nhận được thư của mẫu thân, cũng không gặp người tới đón. Bất quá có cữu phụ nhắc nhở, ta cũng nên thường xuyên viết thư trở về nói rõ mình đang ở đây, để trưởng bối không phải lo lắng.”

Rõ ràng là làm trái ý của Lâm Ngọc Trân, lại có thể hoàn toàn bao biện, đối đáp cẩn thận, thái độ còn không thể soi mói. Đào thị ở một bên bưng chén trà nghe, ẩn ẩn cảm thấy, Lục Giam sơ dĩ đến Đào gia dự lễ sinh thần của Ngô thị, còn đưa lên hậu lễ, hoàn toàn là vì mình ở thôn trang chăm sóc hẳn, lại vô tội bị Lâm Ngọc Trân tức giận, hẳn muốn nhận lỗi với nàng, vì vậy trong lòng còn có chút muốn bảo hộ Lục Giam. Nhưng Lâm Tam lão gia hiện tại hỏi đến điều này, trưởng bối quan tâm tiểu bối, là hợp tình hợp lý, hài tử này đối đãi rất chu toàn, mình cũng không cần chen lời vào nói giúp.

Lâm Tam lão gia quả nhiên không còn gì để trách cứ, chỉ nói: “Vậy người hiện nay đang ở đây? Tới nơi này là vì chuyện gì?”

Lục Giam quy củ nói: “Là ở tại nhà một bằng hữu, cữu phụ yên tâm, nhà hẳn cũng là người đọc sách đúng đắn, thân gia trong sạch.” Cũng không trả lời là đến đây vì chuyện gì.

Lâm Tam lão gia gắt gao truy vấn: “Họ gì? Nhà ở đâu?” Lời còn chưa dứt, chợt nghe “Lạch cạch” một thanh âm vang lên, Lâm Tam lão gia giương mắt, chỉ thấy Ngô Tương cúi đầu không chút để ý đặt chén trà lên bàn, dường như không phải cố ý, vì thế mặc kệ hẳn, tiếp tục nghe Lục Giam trả lời.

Lục Giam không chút hoang mang nói: “Là họ Cố, ở tại thành tây.”

Đào thị nháy mắt liên tiếp với Lâm Tam lão gia, ý tứ là, việc riêng của người ta ai cần người lo? Chẳng lẽ muối tử người làm người không có thể diện, đáng để người thay nàng ra mặt sao? Muối tử người tương lai đều phải dựa vào hài tử này, người vô duyên vô cớ đắc tội với nó làm cái gì? Tùy tiện hỏi thăm tỏ vẻ quan tâm là được rồi, cần gì phải gắt gao như thế?

Lâm Tam lão gia cũng không để ý tới Đào thị, còn muốn tiếp tục ra oai, đang muốn mở miệng, Ngô Tương lại “Lạch cạch” một thanh âm vang lên, hẳn bất mãn trừng mắt nhìn Ngô Tương một cái, Ngô Tương không có cảm giác gì, đầu cũng không nâng. Vì thế nhẫn nhịn, vừa muốn mở miệng, thanh âm “Lạch cạch” lại vang lên lần nữa, hẳn cảm tức lại trừng qua, lúc này Ngô Tương nghiêm túc nhìn hẳn một cái, ánh mắt mang vẻ không kiên nhẫn chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời.

Lâm Tam lão gia quả thực không thể nhịn được nữa, lại không tiện phát tác, hẳn rất muốn chỉ trích Ngô Tương, nói cẩn thận không làm vỡ chén nhà người ta, nhưng hẳn cũng sợ nếu hẳn nói gì đó, bị Ngô Tương trước mặt mọi người không chút khách khí đáp trả, chẳng phải là mất hết mặt mũi sao? Vì thế tức giận mặt trắng bệch, vì vậy không thốt nên lời.

Ngô thị vội hoà giải: “Ta nói hài tử Lục Giam này cũng quá mức khách khí, biết chúng ta ở đây, có thể tới gặp thân thích chúng ta cũng rất cao hứng, cần gì phải mang thêm lễ vật?”

Lục Giam nghiêm túc đáp: “Hồi cữu mẫu, lúc trước chưa từng nghe Tam cữu mẫu nói qua, không biết là ngày sinh thần của người, lễ vật chuẩn bị vội vàng, có chút tùy tiện, còn thỉnh người thứ lỗi.”

Đào thị thấy hẳn nhắc tới nhà mình, quả nhiên là nể mặt mình, trong lòng có vài phần vui mừng, vội nói: “Hài tử này luôn luôn chu đáo có lễ.”

Đào Thuấn Khâm hợp thời xen vào nói: “Thành tây Cố gia sao? Ta cũng có quen biết. Gia cảnh nhà hẳn không phải tốt lắm, cô nhi quả phụ thật không dễ dàng, người cũng đừng khiến nhà hẳn thêm phiền toái, đến đây đi. Ở chung một chỗ với các biểu muội biểu đệ, cũng rất vui.” Nói xong liền sai người chuyển hành lý của Lục Giam.

Lâm Cẩn Dung ngồi ở một bên thẩn nhiên liếc Lục Giam một cái, đã thấy Lục Giam đứng dậy vái chào: “Đa tạ người thịnh tình khoản đãi, ngoại chất nhi đợi đến sinh thần của cữu mẫu sẽ qua chúc mừng, thời gian còn lại không dám làm phiền.”

Tất cả mọi người không nghĩ tới hần sẽ cự tuyệt, Đào Thuấn Khâm cau mày nhìn về phía Lâm Tam lão gia, Lâm Tam lão gia vội khuyên nhủ: “Hài tử này sao lại không hiểu chuyện như vậy? Đào gia thịnh tình mời người, người lại cự tuyệt sao? Ở lại đây với chúng ta, có thể chiếu cố lẫn nhau không tốt hơn sao? Đến lúc đó cũng tiện đường cùng về nhà.”

Lục Giam cúi mắt nói: “Cũng không phải ta ngại làm phiền, mà vị bằng hữu này, hần mượn phòng ở cho ta trú ngụ, ta cho hần mượn sách đọc. Nếu ta chuyển đi, hần tất nhiên ngưng ngừng mượn sách của ta.” Khóe mắt liếc về phía Lâm Cẩn Dung, thấy nàng thẩn sắc thẩn nhiên, còn có vài phần tư vị không thể nói rõ.

Đào Thuấn Khâm trầm mặc một lát, nói: “Đã là như thế, vậy cũng đành thôi. Tiểu nhi tử Cố gia yêu sách như mạng, nhưng bất hạnh thay gia cảnh nghèo khó không thể được như mong muốn, mẫu thân tính tình lại có chút nghiêm cẩn, quản giáo cực nghiêm khắc. Như vậy hần cũng được lợi, nhưng người ở nhà hần ăn cơm rau dưa có quen không?”

Lục Giam mỉm cười: “Sạch sẽ sang khoái, thanh tịnh, rất tốt.”

Đào Phượng Tường liền thấp giọng cười Ngô Tương: “Nhị biểu ca, thấy người có nhiều tật xấu chưa, đi đến đâu cũng phải mang theo nữ đầu bếp..... Nhìn xem Lục Nhị ca, giống người lớn lên trong cấm y ngọc thực, lại có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, không hề chê bai cơm rau dưa của Cố gia.”

Ngô Tương không cho là đúng: “Nhân sinh ngắn ngủi, có thể hưởng thụ vì sao không hưởng thụ? Người đừng nhìn hần nói dễ nghe, hần cũng thích hưởng thụ. Chúng ta bất quá nhu cầu không giống nhau mà thôi.” Lập tức hướng Lâm Cẩn Dung nhướn mày, cười nói: “Tứ muội muội, muội thấy ta nói đúng không?”

Lâm Cẩn Dung hiểu được ý tứ của hần, Lục Giam thích hưởng thụ tự do, không bị người khác quản chế, lập tức mỉm cười, cũng không trả lời. Ánh mắt lại liếc qua, nhìn thấy Cung ma ma tiến lên dán bên tai Đào thị nói mấy câu, Đào thị sắc mặt không tốt nhìn về phía mình, trong lòng hiểu được là chuyện gì, nhưng nàng đã nghĩ thông suốt, cũng sẽ không để ý nữa.

Không bao lâu, Đào Phượng Khanh tiến vào nói là yến hội đã chuẩn bị tốt, thỉnh mọi người ngồi vào vị trí, như cũ phân biệt chỗ ngồi nam nữ.

Lúc dùng cơm, Đào thị không dò xét, mặc kệ sự có mặt của người trong Đào gia, [lời nói mau lẹ, thẩn sắc nghiêm nghị] răn dạy Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung cũng không cùng nàng tranh cãi, nàng nói gì cũng đều đáp ứng: “Về sau sẽ không đối chọi với Lục biểu ca nữa, con sẽ đối với hần có lễ tiết, không khiến người mất thể diện, không khiến người dồng dài nữa.”

Đào thị bị nàng nói như vậy, chỉ đành hung hăng nhéo hai má nàng: “Con nha! Khi nào thì mới có thể trưởng thành đây? Con còn không biết sao? Nữ tử ở phu gia dựa vào gì? Thứ nhất là nhi tử có tiền đồ, thứ nhì là nhà mẹ đẻ đáng tin cậy, thứ ba là tiền tài của bản thân. Cô cô con tuy đáng giận, nhưng nếu tương lai con có việc đến cầu, cho dù là vì thể diện Lâm gia, nàng cũng sẽ không thể không để ý đến con, còn có Lục Giam, hài tử này cũng có lương tâm”

Lâm Cẩn Dung cúi mi mắt, không nói được một lời. Ba điểm này kiếp trước nàng đồng ý, nhưng lúc này thì sao,.....

Ở gian ngoài các nam nhân ăn thức ăn uống rượu nóng, Lâm Tam lão gia ở Đào gia được người tôn kính, vui sướng hơn nhiều so với ở nhà, vì thế uống khá nhiều rượu, lôi kéo Đào Thuấn Khâm mồm miệng không rõ nói chuyện tào lao, đầu tiên là năm đó hai bọn họ cảm tình tốt thế nào, còn nói hần giấu vàng bạc đá quý giá trị bao nhiêu tiền, tỏ vẻ khi Lâm Cẩn Âm cùng Đào Phượng Đường thành thân, hần sẽ tặng cho bọn họ cổ đồng đáng giá, để bọn họ lưu truyền cho thế hệ sau.

Đào Phượng Đường khóe môi hàm chứa ý cười, thoải mái hướng Lâm Tam lão gia hành lễ nói lời cảm tạ.

Lâm Tam lão gia mắt say lơ đãng mông lung: “A Âm nhà ta hiền lành nhất, lúc còn nhỏ, đức dung ngôn công, mọi thứ đều là thượng thừa, vào cửa rồi, tiểu tử người nhất định phải đối tốt với nàng, bằng không, bằng

không.....” Lạch cạch, rồi ngã vào trên bàn túy lúy bất tỉnh.

Ngô Tương nhin không được “Xì” một tiếng bật cười, Đào Phượng Cử lại ghé vào trên bàn cười to, Lâm Thận Chi đang cầm một chén canh, có chút ủy khuất quyết miệng, Đào Thuần Khâm bắt đắc dĩ xoa xoa trán, trừng mắt nhìn bọn nhỏ một cái, những lời này của Lâm Tam lão gia tuy nói lúc đang say, nhưng tốt xấu vẫn là những câu nói của người làm phụ thân, năm đó Lâm lão tam bộ dạng cũng rất được, tư thái nhã nhặn văn vẻ, tại sao càng về sau lại càng suy tàn thế này?

Đối với tươi cười thiện ý của các huynh đệ, Đào Phượng Đường hơi có chút lúng túng, tiến lên đỡ Lâm Tam lão gia dậy, chuẩn bị đưa hắn trở về phòng nghỉ ngơi, đã thấy Lục Giam cũng đứng dậy, đỡ một cánh tay khác của Lâm Tam lão gia nói: “Đại biểu ca, ta giúp huynh.”

Đào Thuần Khâm hơi hơi có chút ngoài ý muốn, hí mắt đánh giá đường tử này của Lâm Ngọc Trân. Lục Giam hình như có giác quan, hướng hắn nhẹ nhàng cười, nâng đỡ Lâm tam lão gia đi ra ngoài.

Lâm Tam lão gia say như chết, nâng đỡ có chút cố sức, Đào Phượng Đường cùng Lục Giam hai người đồng tâm hiệp lực, đưa người vào phòng, giao cho hạ nhân Lâm gia hầu hạ, rồi mới sóng vai cùng đi.

Lúc này, mặt trời đã lặn về hướng tây, trăng mới lên, gió đêm nhẹ nhàng phát động, ở đình viện xa xa tỏa ra hương hoa quế như có như không. Hai thiếu niên sóng vai đi tới, cũng không lên tiếng, không muốn đánh vỡ cảnh yên tĩnh này.

Đi được một lúc, Đào Phượng Đường sợ Lục Giam cảm thấy bị vắng vẻ, nhân tiện nói: “Lục hiền đệ, lễ sinh thân của gia mẫu chính là bắt đầu từ hôm nay trở đi, đến lúc đó đệ cứ tới chơi sớm một chút.”

Lục Giam mỉm cười: “Nhất định sẽ đến.” Rồi nhỏ giọng nói: “Kỳ thật ta có việc muốn cầu Đại biểu ca giúp đỡ.”

Đào Phượng Đường kinh ngạc: “Chuyện gì?”

Lục Giam có chút xấu hổ nói: “Lúc trước ta vô tình nghe thấy các huynh nói chuyện về lương thực và hương liệu.....”

Đào Phượng Đường lập tức hiểu ra, cười nói: “Việc này a, đệ cũng muốn đùa vui giống như Ngô Tương sao?”

Lục Giam do dự một chút, cơ hồ đã muốn gật đầu, lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Vừa nhận lễ vật của hắn, người trước mắt này cũng không khiến người ta chán ghét, tương lai không chừng có thể tiếp tục giao tiếp, Đào Phượng Đường liền cẩn thận nói: “Thật không dám giấu diếm, việc này ta còn chưa cùng gia phụ thương lượng, cuối cùng làm thế nào, còn phải do lão nhân gia hắn quyết định. Bất quá nếu đệ muốn làm, lương thực cũng có thể thử một lần, chắc hẳn là sẽ không lỗ vốn.” Hắn không đề cập tới hương liệu, chỉ vì chuyện giao dịch hương liệu khó mà nói rõ với người ngoài, Lục gia nếu cũng làm sinh ý này, có thể tùy tiện tự làm.

Lục Giam tất nhiên cũng nhận ra, không dây dưa, chỉ nói: “Chúng ta vốn không quen thuộc, lại là lần đầu tiếp xúc, sợ là sẽ phải phiền toái Đại biểu ca một chút.”

Đào Phượng Đường trầm nghĩ, nếu thật sự định làm, tiện tay giúp đỡ cũng không có gì khó, nghĩ đến phụ thân sẽ không trách mình, cũng liền đánh bạo đáp ứng.

Lục Giam trình trọng cảm tạ, lại ngập ngừng hồi lâu, nói: “Đại biểu ca, ta có chuyện khó xử, cầu huynh giúp ta giữ bí mật.”

103. Chương 103: Không Phụ

Trăng giữa trời cao, Đào Thuần Khâm tay chấp sau lưng đứng trước cửa sổ, nhìn ra ánh trăng lân lân trên ao nhỏ ngoài cửa sổ, yên lặng nghe Đào Phượng Đường báo cáo phân tích chuyện ngày hôm nay: “Đã hỏi nhiều người, phương bác đại hạn là khẳng định, nghe nói ngay cả đồng cỏ ở mạc bắc bên kia cũng héo khô, khiến rất nhiều trâu dê bị chết, mùa đông năm nay phương bác nhất định sẽ không an ổn. Về phần hương

liệu, các nơi xác thực cũng có khuyết thiếu, hôm nay gặp được vài người đến mua hương liệu, con nghĩ, bằng không, cứ thử làm lớn một chút?”

Trước nay tuy rằng thường xuyên làm, nhưng đều là đánh nhỏ lẻ, tránh xảy ra tổn thất. Nhưng lần này, hần muốn thừa dịp cơ hội mua bán lương thực, trước khi thành thân kinh doanh lớn một chút. Một khi thành công, có thể giúp cả nhà thanh thản ổn định không lo ăn mặc trong nhiều năm.

Đào Thuấn Khâm vuốt râu suy nghĩ hồi lâu, thấp giọng nói: “Chuyện lương thực, ngày mai con phải đi làm ngay! Nắm cho chắc, đi trước một bước, càng dễ làm hơn! Chuyện hương liệu ta còn muốn suy nghĩ, phải mua khá nhiều để tồn trữ, phiêu lưu quá lớn, con sai người đi hỏi thăm thêm, cần phải chứng thực rõ ràng, không thể có gì sơ xuất.”

Đào Phượng Đường thấy hần thận trọng như thế, không tự kìm hãm thu về sự mạnh mẽ quyết liệt trong lòng, trầm giọng đáp vâng, lại nhắc tới chuyện Ngô Tương cùng Lục Giam nhờ: “Ngô Tương cũng đành thôi, dù sao cũng là người một nhà, nhân tiện để hần kiểm chút đỉnh tiền chơi đùa cũng không sao. Có điều với Lục Giam, con thấy hần hình như có nan ngôn chi ẩn (ẩn tình khó nói).....”

Đào Thuấn Khâm cúi đầu nhìn phiến lá thu trong bồn trước cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Lễ vật tặng người, tất có sở cầu, người này tuổi còn nhỏ, tâm tư lại có chút thâm trầm..... Bất quá cũng đúng, hần có hoàn cảnh như vậy, sẽ muốn nhờ vả người bên ngoài, vốn có thể đoán được. Ta đoán hần tới đây cũng không phải vì du ngoạn hoặc là cùng Ngô Tương kiểm chút tiền chơi đùa, hơn phân nửa là có điểm không tiện, cần tiền tài chi tiêu, lại không thể lấy tiền trong nhà. Ước chừng có liên quan đến thân sinh phụ mẫu của hần..... Thôi, lương thực của Thanh châu Bình châu chúng ta một nhà cũng không làm hết, có thể giúp đỡ hần một phen, này cũng vì tương lai của con kết thiện duyên.”

Đào Phượng Đường do dự một lát, nói: “Phụ thân, con cảm thấy hần tặng lễ vật cũng không phải vì chuyện sinh ý, hần cũng là muốn cùng chúng ta giao hảo.”

“Nga?” Đào Thuấn Khâm cảm thấy hứng thú nói: “Sao lại nói vậy?”

Đào Phượng Đường nói: “Tặng lễ là trước đó, lúc đó A Dung cũng chưa nhắc tới chuyện lương thực cùng hương liệu. Hần hần là sau này mới sinh ra tâm tư.”

“Con vẫn rất thành thật.” Đào Thuấn Khâm cười: “Lấy tuổi của hần cùng quan hệ với nhà chúng ta, đưa một lễ vật chỉ giá trị một nửa cũng đã đủ thành tâm. Hần lại tặng lễ hậu như vậy, muốn kiếm tiền cũng là chuyện vừa nghĩ ra, nhưng con dám nói hần không cố ý cùng chúng ta kết giao, có ý muốn nhờ con hỗ trợ sao? Rốt cuộc là tuổi trẻ, làm việc vẫn nhanh nhẹn rõ ràng.”

Đào Phượng Đường cẩn thận suy nghĩ, quả nhiên có vài phần ý tứ, lập tức không khỏi cười: “Phụ thân nói đúng. Người này có chút thú vị, ta hỏi hần có phải muốn chơi đùa giống như Ngô Tương không, hần lại lắc đầu.”

Đào Thuấn Khâm lắc đầu thở dài: “Lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, còn có thể có tiền đồ, sao có thể vô tư vô tâm cho được? Về phương diện này, Ngô Tương không thể bằng hần. Như vậy, con đi xem cô cô con đã ngủ chưa, nếu chưa, thì gọi nàng tới đây.” Dừng một chút, lại nói: “Cũng gọi A Dung theo.” Hải tử này này mới thật sự thú vị, chỉ đáng tiếc, lại là nữ nhi.

Đào Phượng Đường theo lời mà đi.

Đào thị đã bắt đầu cởi bỏ trang sức, Lâm Cẩn Dung vẫn ở trong phòng nàng không chịu đi, giả bộ cầm mẫu chữ của Lâm Thận Chi nghiên cứu dưới đèn, tìm chuyện để nói: “Ngày mai nên để tiểu Thất đệ tập viết một chút, bằng không hần tuổi còn nhỏ, tính hay quên, trở về nếu kém đi, lại bị tổ phụ quở trách, lần sau muốn mang hần xuất môn, sẽ không dễ dàng như vậy nữa.”

Đào thị suy nghĩ: “Đúng vậy. Ta khó có cơ hội được trở về, lại là sinh thân của cữu mẫu con, không khỏi sẽ tốn sức giúp đỡ chuẩn bị nhiều việc, chuyện này giao cho con. Con còn chưa đi ngủ sao? Đừng để khuya khoắt lại đòi mang nước ấm tới, khiến nhà người ta thêm phiền toái.”

Sao Đào Phượng Đường cùng Đào Thuấn Khâm còn chưa đàm luận xong a? Lâm Cẩn Dung nói: “Con chưa muốn đi ngủ.” Lại chần chờ hồi lâu, Đào thị bắt đầu đuổi người, đang không thể tiếp tục trì hoãn, Cung

ma ma nhẹ tay nhẹ chân tiến vào nói: “Phu nhân, Cữu lão gia thỉnh người mang theo Tứ tiểu thư qua, có việc cần thương lượng.”

Đào thị ngạc nhiên nói: “Giờ này rồi, còn có chuyện gì cần thương lượng chứ?” Nói là nói như thế, lại vội vàng bảo Xuân Nha hầu hạ thay y phục một lần nữa.

Lâm Cẩm Dung trong lòng mừng thầm, khẩn trương hưng phấn khiến lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Ra cửa thấy Đào Phượng Đường, đưa ánh mắt qua nhìn, được Đào Phượng Đường khẳng định, kích động cơ hồ muốn nhảy lên vậy.

Đào thị tỉnh tỉnh mê mê: “Phượng Đường, đây là có chuyện gì?”

Đào Phượng Đường có tâm muốn thừa nước đục thả câu, liền cười nói: “Cô cô đi qua sẽ biết, tóm lại là chuyện tốt.”

Nhạc mẫu nhìn hiền tế, đó là càng xem càng thích, hướng chi đây lại là chất nhà mình, Đào thị liền cười nhẹ nhàng đánh Đào Phượng Đường một cái, sẵn giọng: “Hài tử này, từ nhỏ đã thận trọng.”

Nói nói cười cười đi đến trước phòng của Đào Thuấn Khâm, đã thấy Ngô thị cũng ở đó, Đào thị cũng trở nên cẩn thận hơn: “Ca ca, tẩu tử, đây là có chuyện gì?”

Đào Thuấn Khâm liền tựa tiểu phi tiểu nhìn Lâm Cẩm Dung, đem sự tình nói lại một lần: “A Dung nhìn nhận rất tốt, nếu ông trời đưa tới tài vận, không thể không thuận thế làm theo. Muội lập tức sai người truyền tin trở về, đem mọi lương thực ở thôn trang của muội đều tích trữ lại, kiểm tra lại trong tay muội có bao nhiêu tiền mặt, đều giao cho ta, để ta làm! Chú ý tận lực đừng để lộ chút thông tin gì ra ngoài.”

Đào thị nghe mà kinh ngạc, ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Cẩm Dung, nha đầu kia, vừa rồi trên đường đi cũng chưa từng nghe nàng nhắc tới điều này, tin tức nàng đã nghe từ trước, thế nào phải đến hiện tại mới nói với cữu phụ nàng. Nghĩ đến nữ nhi không tín nhiệm mình, Đào thị trong lòng còn có chút tự vị.

Lâm Cẩm Dung chống lại ánh mắt nàng, biết lão nương trong lòng không thoải mái, vội cười nói: “Cữu phụ, sinh ý này thật sự có thể sao? Con nghĩ đã lâu, cũng không dám nói, chỉ sợ nói ra sẽ bị người ta cho là kỳ lạ. Nhưng lại thật sự không nhịn được.....”

Ngô thị cười, hướng Lâm Cẩm Dung vươn tay: “A Dung, con khá lắm.”

Lâm Cẩm Dung được đền bù mong muốn, ngọt ngào cười, lấy lòng khoe mã nói: “Là học ở cữu phụ, hướng hồ con cũng là nữ nhi Đào gia mà! Con cũng có chút tiền riêng, có thể cùng tham gia không?”

Đào Thuấn Khâm bị nàng chọc cho cười ha ha: “Nha đầu này, còn nhỏ đã tinh quái như vậy.”

Đào thị nóng vội, vội vàng đứng dậy, muốn đi tìm Cung ma ma bàn luận, xem có thể lấy ra bao nhiêu tiền, kêu Lâm Cẩm Dung đi, Lâm Cẩm Dung cũng không đi: “Con còn có chuyện muốn thỉnh giáo cữu phụ.”

Đào thị liền nhíu mày: “Đã trễ thế này, con còn quấy rầy cữu phụ con sao.”

Đào Thuấn Khâm hiện tại chỉ cảm thấy ngoại chất nữ thật sự rất thú vị, đang cảm thấy hứng thú, lập tức liền xua tay cười nói: “Không ngại, không ngại, ta muốn nghe nàng nói.”

Đợi ọi người đi, Lâm Cẩm Dung cẩn thận rót trà cho Đào Thuấn Khâm đem qua, nhỏ giọng nói: “Cữu phụ, chuyện hương liệu không thể thành công sao?”

Đào Thuấn Khâm trên mặt lộ ra vài phần thận trọng: “Điều này ta cần phải ngẫm lại.”

Còn gì mà phải nghĩ nữa a? Sẽ kiếm được rất nhiều tiền mà. Lâm Cẩm Dung nhìn không được khuyên nhủ: “Cữu phụ, chuyện này con nghĩ cũng không có vấn đề gì lớn, chúng ta không cần một lần mua nhiều, cứ chọn thời điểm có lợi nhất mà mua.”

“Đây là khẳng định.” Đào Thuấn Khâm thấp giọng nói: “Nói vậy Đại biểu ca cũng đã nói với con sự phiêu lưu trong chuyện này. Chuyện hương liệu, không thể so với chuyện lương thực, chỉ có thể ngầm mua bán, mua hương liệu không khó, khó là tìm được nhà an toàn thích hợp mà thôi. Bán xong thì không nói tới, sẽ an toàn, bằng không nếu tra ra chúng ta.....” Phiêu lưu trong đó một tiểu nha đầu đại môn không ra nhị môn không mại (ý chỉ hiếm khi xuất môn) như nàng có thể biết được sao?

Lâm Cẩn Dung thế mới biết phụ tử Đào gia hiểu lắm ý tứ của nàng. Nàng cùng Đào Phượng Đường nói là thừa dịp thời điểm có lợi tích trữ lương liệu, đợi đến khi xoá bỏ lệnh cấm sẽ mua thêm, mà cũng không phải là hiện tại vội vã ra tay, cũng không có thể cùng Đào Thuần Khâm nói rõ chuyện lương liệu sẽ có một ngày được xoá bỏ lệnh cấm, nhất thời gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Nhưng nàng hiểu được, lấy tình huống hiện tại, nàng chỉ có thể chờ, không thể lắm miệng, nếu không thể kiếm tiền, thì đó cũng là số mệnh. đành phải cáo từ với Đào Thuần Khâm, lại đi tìm Đào thị.

Lần này mua bán lương thực không giống ngày xưa, Đào thị trong tay có bao nhiêu tiền trong lòng đều tính toán, nhưng cũng cùng Cung ma ma kiểm tra lại một chút, bảo đảm không thể bỏ lỡ như lần trước. Cung ma ma nói: “Chuyện này chỉ sợ cuối cùng vẫn không thể gạt được người trong nhà, nếu hai phòng kia ghen tị đỏ mắt, chạy đến trước mặt lão thái gia, lão thái thái cáo trạng, vậy thì chúng ta sẽ đắc tội với cả nhà. Phu nhân nên tính toán cẩn thận.”

Đào thị cười lạnh nói: “Dựa vào cái gì a? Mỗi lần nhà mẹ đẻ ta cùng ta kiếm tiền đều phải mang theo bọn họ sao? Bọn họ ngày thường đối đãi với ta tốt lắm sao? Tiền còn chưa kiếm được, đã phải thay bọn họ nghĩ sao?” Trong miệng nói như thế, trong lòng lại có chút bồn chồn. Cung ma ma lo lắng không sai, lần trước chuyện mua đất bị nhiễm mặn, lão thái thái nói bóng nói gió với nàng vài câu, ý tứ là nàng là thê của Lâm gia, gia nghiệp lớn mạnh, tương lai cũng có một phần cho các hài tử, há có thể ích kỷ như thế.

“Nương, một khi cứu phụ bắt đầu tích trữ lương thực, chuyện này căn bản không thể giấu giếm, chúng ta trước làm xong chuyện của mình, về sau mới nói ra là được, không có gì là khó.” Lâm Cẩn Dung đẩy cửa đi đến, trần thuật nói: “Hiện nay đúng là mùa lương thực, không nên trì hoãn, chuyện này để tộc huynh đi làm đi. Hẳn một mình làm việc, không có người chú ý tới, Thiết quân sự cùng hẳn cũng thạo việc. Không thể nói cho phụ thân biết ngay lúc này, nhưng có thể để vài ngày sau.” Thời điểm này không ngại dùng Lâm Tam lão gia làm tấm khiên.

Đào thị ánh mắt nhìn nàng càng ngày càng khác xưa, yên lặng suy nghĩ một hồi, rốt cục hạ quyết tâm: “Cung ma ma đi gọi A Toàn tới, ta có lời muốn công đạo hẳn.”

Lâm Thế Toàn vốn đã nằm xuống nghỉ, đột nhiên nghe nói Đào thị muốn gặp hẳn, trong lòng máy động, lập tức ý thức được cơ hội tới, là thời điểm tung lưới bắt cá, chỉ giây lát đã mặc xong quần áo, dùng nước lạnh lau mặt một phen, lúc này mới miễn cưỡng duy trì bộ dạng trầm ổn.

Đào thị lưu loát nói rõ ý tứ, rồi bảo: “Ngày mai liền xuất phát, có làm được không?”

Lâm Thế Toàn dùng sức gạt đầu: “Thẩm yên tâm, ta sẽ làm được.”

Nếu muốn con ngựa chạy trốn nhanh, phải cho ngựa ăn no, Đào thị nghiêm túc nói: “A Toàn, người yên tâm, thẩm sẽ không bạc đãi người.”

Lâm Cẩn Dung đưa Lâm Thế Toàn ra ngoài, nhẹ giọng nói: “Tam ca, ta sẽ tính phần lời cho huynh.”

Lâm Thế Toàn quay đầu, chỉ thấy ánh trăng chiếu vào trên mặt Lâm Cẩn Dung, khiến gương mặt cùng ánh mắt của nàng đều trở nên ôn nhu, trong lòng không khỏi ấm áp, trầm giọng nói: “Cảm tạ. Ta sẽ không phụ sự nhờ vả của muội.”

104. Chương 104: Một Nửa

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thế Toàn trời mới tờ mờ đã tránh mặt hạ nhân Lâm gia, cưỡi ngựa nhanh chóng chạy về Bình Châu, trên đường ngay cả ăn cơm ngủ nghỉ cũng lướt tiếc, chỉ lo nhanh chóng chạy trở về tìm Thiết quân sự tích trữ lương thực.

Ăn qua điểm tâm, Đào Thuần Khâm bảo Đào Phượng Đường đi mua lương thực, bản thân hẳn thì tự mình đi hỏi thăm việc lương liệu. Đi dạo một vòng các cửa hàng, chứng thực tin tức, đang muốn trở về, lơ đãng quay đầu, xa xa nhìn thấy Lục Giam đứng ở bên đường, nhìn chằm chằm một người Đại Vinh đang đi tới.

Người Đại Vinh kia bộ dạng to béo cao lớn, tóc uốn quăn, mặc áo sam vàng đính lông, phía sau đi theo vài tùy tùng, lôi kéo năm sáu con lạc đà, trên lạc đà chở đầy hàng hóa, mùi thơm phắc mũi, vừa thấy đã biết là thương nhân buôn bán lương liệu. Phương hướng đi tới đúng là các cửa hàng.

Lục Giam dường như muốn tiến lên hai bước, lại bị Trường Thọ gắt gao túm tay áo, hấn vể mặt kiên nghị, Trường Thọ vể mặt cầu xin, chủ tớ hai người qua lại giằng co. Đào Thuấn Khâm trong lòng vừa động, từ sau vòng đi qua, vỗ nhẹ lên đầu vai của Lục Giam: “Hiện chất đang làm gì vậy?”

Trường Thọ giống như bị lửa thiêu rút tay về, cúi đầu hành lễ đứng sang một bên, Lục Giam trên gương mặt trắng trẻo như ngọc nhanh chóng nổi lên một tầng đỏ ửng, cúi mắt hành lễ, sau đó thần sắc khôi phục bình thường: “Ta muốn cùng khách thương Đại Vinh hỏi thăm tình hình Đại Vinh ở bên kia một chút, gã sai vặt sợ hãi cản trở, khiến người chê cười.”

Nhìn bộ dáng hấn đập nôi chìm thuyền (liều mạng), sợ là muốn đến gần khách nhân Đại Vinh, rồi bàn việc mua bán lậu chẳng? Đào Thuấn Khâm cũng không vạch trần, cười nói: “Đã là giữa trưa, nói vậy hiện chất cũng chưa dùng cơm, phía trước có quán ăn, hai người chúng ta trước cứ ăn cho đầy bụng, người muốn biết cái gì, hỏi ta cũng được.”

Lục Giam trong mắt lộ ra vài phần không được tự nhiên cùng lo âu, nhìn thấy khách thương Đại Vinh buồn lậu hương liệu đi vào các cửa hàng, nhịn không được liền cản môi, gương mặt nhìn Đào Thuấn Khâm vài lần, lại không thể nói nên lời cự tuyệt.

Đào Thuấn Khâm chỉ coi như không thấy, thẳng đi phía trước dẫn đường. Được vài bước, mới thấy Lục Giam cúi mắt đi theo, gã sai vặt tên gọi Trường Thọ kia thì mang vể mặt may mắn.

Hai người ngồi xuống, Đào Thuấn Khâm gọi một bát mì, hai cân bánh thịt, một nửa bát thưởng cho tùy tùng sai vặt ăn, rồi tự mình dẫn Lục Giam ngồi ở bên cửa sổ ăn uống. Đào Thuấn Khâm ẩm thực từ trước đến nay không kén chọn, ăn mì ăn bánh rất nhanh gọn, Lục Giam lại nhã nhặn thanh tú hơn nhiều, hơn nửa ngày bát mì kia mới nuốt xuống được một nửa.

Đào Thuấn Khâm nhìn bộ dáng hấn như không có tâm trạng ăn uống, khẽ cười nói: “Không biết hiện chất muốn tìm khách thương Đại Vinh làm chi? Muốn hỏi cái gì? Ta quen biết không ít khách thương người Đại Vinh, tập tục của bọn họ cũng hiểu một chút, người cứ nói, ta sẽ thay người giải thích nghi hoặc.”

Lục Giam biết đã bị hấn nhìn thấu, liền cười nhẹ: “Muốn hỏi làm cách nào để mua hương liệu với giá rẻ.”

Biết chạy đến bên ngoài các cửa hàng để tìm người, cũng không tính là ngốc, chỉ hơi ngây ngô thôi. Đào Thuấn Khâm vuốt râu, nhẹ nhàng lắc đầu: “Người rất liều lĩnh, giống như lúc này, chẳng những không thể hỏi được gì, còn có thể bị lừa gạt hoặc gây họa vào thân. Người là người có công danh, gia cảnh cũng dư dả, có gì phải làm vậy? Vì tiền tài mà bí quá hóa liều vậy sao?”

Lục Giam trầm mặc không nói, sau một lúc lâu mới nói: “Thật không dám giấu diếm, tiểu chất có nhu cầu cấp bách về tiền tài. Người nếu nguyện ý giang tay giúp đỡ, tiểu chất chung thân không quên, ngày sau tất nhiên hồi báo.”

Lời này cả đời Đào Thuấn Khâm nghe thấy rất nhiều, có điều mỗi người trước khi mở miệng đều nói về mình gian nan, khổn khổ, đáng thương như thế nào, rất hiếm người giống như Lục Giam, không nói nguyên nhân, không nhắc đến nỗi khổ, chỉ trực tiếp nói, ta thực cần tiền, người nếu giúp ta, ta cam đoan người sẽ không hối hận.

Đào Thuấn Khâm nghiêng đánh giá Lục Giam, thấy hấn ánh mắt trong trẻo, không tránh né, thản nhiên nhìn thẳng mình, không hề sợ hãi, tự tin tràn đầy, kì thực trong lòng lại cất giấu khiếp ý cùng khát vọng. Hải tử này rất sợ bị cự tuyệt..... Lúc này hấn thấy vể mặt cực kỳ khát vọng với tiền tài này rất giống Lâm Cẩn Dung, Đào Thuấn Khâm sinh ra một cảm giác thân thiết, đột nhiên nở nụ cười: “Người có bao nhiêu tiền?”

Một chút ánh sáng từ nơi sâu kín trong đôi mắt đen thẳm của Lục Giam dần dần tỏa ra, càng ngày càng sáng, bờ môi của hấn có chút run run, thanh âm cũng hơi lắp bắp: “Ta có trăm lượng hoàng kim. Không nhiều lắm, bất quá có thể kiếm được một chút là được rồi.”

“Ha.....” Đào Thuấn Khâm vừa cười, trăm lượng hoàng kim, lại cầm hai mươi hai lượng để mua lễ vật, hải tử này quả nhiên là người có tâm nhân. Hấn không phải là kẻ nhẫn tâm, bởi vậy hấn không thể cự tuyệt hải tử này, thản nhiên nói: “Phượng Đường hôm qua cũng đã nói với ta chuyện người muốn mua lương thực, nếu

không gặp người, ta cũng sẽ sai người đi mời người đến thương lượng việc này, giờ đã nói thẳng với nhau, người nếu tin ta, cứ đưa tiền cho ta, ta sẽ cố hết sức, thay người kiếm chút tiền này.”

Lục Giam trên mặt cuối cùng lộ ra tươi cười tương xứng với độ tuổi của hắn, đứng dậy đối với Đào Thuần Khâm vái chào thật dài: “Đa tạ cứu Đào gia. Ngày sau.....”

Đào Thuần Khâm giơ tay lên, thấp giọng nói: “Không cần cảm tạ ta, một mình ta muốn kiếm hết cũng không xong, vì nhân tình mà giúp đỡ nhau thôi, ai mà không có chỗ khó xử? Ngày sau nếu tiện, nhớ rõ thay ta coi chừng đám người tiểu lão Thất ta đã vô cùng cảm kích rồi.”

Lục Giam ngăn ra, đối với Đào Thuần Khâm cung kính vái chào thật sâu.

Không phải mỗi người đều có phúc khí như tỷ đệ Lâm Cẩm Dung, có thể có một người cứu phụ phúc hậu có năng lực lại hào sảng sẵn sàng như vậy. Trong nhóm cứu phụ ở Lâm gia, Lục Giam tự giễu cười, bọn họ chẳng khác gì Lâm Tam lão gia, phòng hắn như đề phòng cướp, trách cứ cũng không chút lưu tình; Về phần thân cứu mẫu của hắn, hắn khe khẽ thở dài, nữ nhân gả đi đều phải tìm đến muội muội nhiều năm khóc than nghĩ biện pháp.

Tới gần tường thành ở tây thành, cách một con phố, là một khu nhà dân bình thường, tường viện thấp bé, phòng ở cũng không cao lớn, hiếm có là sự thanh tịnh, tường luôn được cọ rửa sạch sẽ, dọc theo ngõ nhỏ đi vào, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy trên đầu tường thấp bé có treo một hai bồn hoa cúc đỏ, trắng, vàng sáng lạn, loài hoa vô cùng bình thường không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng vào lúc này ở đây nhìn qua lại thấy cảnh đẹp ý vui.

Cho tới bây giờ đều bận rộn đi theo Đào Thuần Khâm, Lục Giam bước chậm trong ngõ nhỏ yên tĩnh này, cảm thấy nhàn nhã thần thanh khí sảng. Phía sâu trong ngõ nhỏ là gian nhà của Cố gia, Cố gia cùng dân cư xung quanh có chút khác biệt, đầu tiên đầu tường nhà hắn không thấy trồng hoa cỏ gì; Tiếp theo là đại môn nước sơn đen đã sớm phat nhạt gắt gao đóng lại; Lại có tảng đá trước cửa sạch sẽ lóe ánh sáng nhạt. Mới chỉ đứng ở cửa, người ta đã có thể cảm nhận được hơi thở tản mát nói rõ người khác chớ tới gần này của chủ nhân.

Đào Thuần Khâm nhớ tới lời Lục Giam đã nói –“Sạch sẽ sảng khoái, lại thanh tịnh”, thì có vài phần muốn cười. Cố gia lúc trước cũng là người đọc sách, nhưng nương tử Cố gia thời vận không tốt, còn trẻ đã để tang phụ quân, dựa vào tính cách mạnh mẽ của bản thân cùng tài nghệ thêu thùa độc lập chống đỡ gia đình, vất vả nuôi lớn hai nhi tử, trưởng tử vì sinh kế không theo nghiệp học hành, đến làm ở phòng thu chi ở nhà người khác để mưu sinh, vì cảnh nghèo khó, đến nay đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi mà vẫn chưa thành thân; Tiểu nhi tử nổi danh là một sách, ngày bé nhất được trang giấy có chút chữ viết cũng không bỏ qua, nếu nhìn thấy người ta đọc sách, liền si ngốc đứng ở một bên xem, nếu người đáp ứng cho hắn mượn sách, bảo hắn gọi người là tổ tông cũng được.

Lục Giam sao lại quen biết người như vậy, còn kết thành bằng hữu? Đào Thuần Khâm nhìn Lục Giam đang gõ cửa, bóng dáng lực điền đơn bạc mà có chút suy nghĩ.

Hồi lâu, cửa mới mở ra, một thanh niên tầm hai mươi tuổi, làn da tái nhợt một tay cầm quyển sách, cúi đầu, ánh mắt cơ hồ dính vào trang sách, một tay đặt tại trên cửa, cũng không thèm nhìn người tới: “Tìm ai?”

Cũng quá mức chăm chú rồi, Đào Thuần Khâm không khỏi thầm thở dài một tiếng, chỉ thấy Lục Giam lại cười nói: “Cố huynh, là ta.”

Thanh niên kia lúc này mới ngẩng đầu lên, đôi mắt vốn nhỏ hẹp nhìn hắn một lúc xem như mới xác định chắc chắn: “Đã trở lại rồi sao? Nương ta đã chuẩn bị cơm.” Lập tức lại mị ánh mắt, vươn cổ nhìn Đào Thuần Khâm.

Mắt của Cố một sách có phải do đọc nhiều quá mà kém vậy sao? Đào Thuần Khâm có loại xúc động, rất muốn vươn ra hai ngón tay, thay hắn đem mí mắt mở ra thật to, khó khăn nhin xuống cười nói: “Cố tiểu đệ, người còn nhớ rõ ta không?”

Cố một sách tên là Cố Kiệm Đức, từ trước Đại nương Cố gia thiêu thừa may vá sống qua ngày cũng từng tới Đào gia, tất nhiên có biết Đào Thuần Khâm, nghe thấy thanh âm kêu gọi này cũng không nói gì, hít

mắt cười cười, hành lễ nói: “Hóa ra là Đào Đại lão gia, người tới đây có chuyện gì sao?” Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, sắc mặt liền thay đổi, theo bản năng đem sách trong tay giấu ra phía sau, bất mãn nhìn Lục Giam: “Lục huynh đệ, người.....”

Lục Giam hiểu được hần lo lắng cái gì, vội cười nói: “Yên tâm, ta chỉ tới lấy đồ, còn muốn trú ngụ ở đây.”

Cổ một sách nhẹ nhàng thở ra, thuận miệng phân phó Trường Thọ: “Người đi nấu nước thay chủ tử tiếp đón khách nhân, ta còn phải đọc sách.....” Nói xong cũng không ngần ngại đầu lên cầm sách đi thẳng vào phòng.

Lục Giam cùng Đào Thuần Khâm nhìn nhau cười, Đào Thuần Khâm tùy tay chỉ chỉ Cổ một sách: “Người sao lại quen biết hần?”

Lục Giam hơi có chút ngượng ngùng: “Hần cũng đi Thái Minh phủ dự thi, mắt không tốt, bị người trêu cợt, có người lại trộm sách của hần.....”

Không cần nói tí mĩ cũng hiểu được là chuyện gì xảy ra. Đào Thuần Khâm gật gật đầu, đi vào phòng của Lục Giam đánh giá chung quanh. Trong phòng chỉ có một chiếc giường nhỏ, một cái bàn, một ngọn đèn, một chiếc ghế mà thôi, gia cụ cũng không được sơn bóng, nhưng lau chùi sạch sẽ, dựa vào tường có hai hòm xiềng, hòm xiềng tinh xảo, nghĩ đến chắc là hành lý của Lục Giam. Quả nhiên sạch sẽ thanh tịnh, sáng khoái tự tại.

Lục Giam cũng không hiềm tị hần, mở hòm xiềng lấy ra một bọc nặng, hai tay dâng lên: “Người có cần kiểm tra không?”

Đào Thuần Khâm cười nhìn hần: “Có cần ta viết biên lai cho người không?”

Lục Giam đỏ mặt, nhẹ nhàng lắc đầu: “Người đâu cần phải để ý một trăm lượng hoàng kim này?”

Đào Thuần Khâm ha ha cười, hất cằm ra bên ngoài: “Đi, lấy các thứ rồi đến nhà của ta.”

Ra khỏi Cổ gia, Đào Thuần Khâm nói: “Hai sinh ý, lương thực cùng hương liệu, lương thực chắc chắn kiếm lời, nhưng hương liệu thì có chút phiêu lưu, có điều lợi nhuận sẽ còn lớn hơn nữa. Người muốn chia ra số tiền làm hai phần, hay chỉ muốn tập trung vào lương thực?”

Lục Giam nhớ tới Lâm Cẩm Dung trước hết nói về hương liệu, vội vã muốn mua cả hai thứ, liền thực khẳng định nói: “Mỗi thứ một nửa.”

105. Chương 106: Xem Tướng 1

Mặc kệ Lâm Cẩm Dung nghĩ như thế nào, lo lắng như thế nào, chuyện hương liệu cứ như vậy được quyết định. Dù sao nàng chỉ là người tiết lộ tin tức, tác động đến việc đưa ra chủ ý, thao tác cụ thể khác cần nhờ Đào Thuần Khâm cùng Đào Phượng Đường đi làm, rất nhiều việc nàng không hiểu, tạm thời cũng không có bản sự cùng cơ hội độc lập để thực hiện.

Có điều không thể vĩnh viễn dựa vào người khác, Lâm Cẩm Dung thử thăm dò hỏi Đào Thuần Khâm: “Cữu phụ, ngày sau chúng ta hai bên đại khái sẽ thường xuyên truyền tin tức, không có người thích hợp sợ là không ổn, có thể để vị tộc huynh kia theo người chạy chân được không? Để có thêm kiến thức? Phụ thân con thấy hần không thuận mắt, hần đi theo chúng ta cũng khó khăn khổ sở.”

Tuy rằng lúc trước nàng đã có ý kiến này, muốn nghĩ cách đem Lâm Thế Toàn ở lại Đào gia học bản sự, nhưng lời này cũng là sự thật, với tình huống trước mắt của nàng và Đào thị, xác thực cần một người tin cậy đặc lực ở hai bên qua lại truyền tin tức, cũng thay các nàng để ý ra mặt một vài chuyện. Nhưng người này, có thể là hạ nhân tùy tùng do Đào Thuần Khâm tỉ mỉ chọn lựa, cũng có thể là quản sự tâm phúc của Đào thị gả đến Lâm gia. Có điều những người đó, cũng không phải là người của nàng, nàng muốn là một người có thể kiên định nắm giữ trong lòng bàn tay, trước mắt nàng chỉ có thể tin tưởng một mình Lâm Thế Toàn, so với việc đợi Đào Thuần Khâm hoặc Đào thị chỉ định, không bằng để nàng giành trước cơ hội này.

Đào Thuần Khâm nhìn về phía Đào thị để trưng cầu ý kiến. Tuy ngoại chất nữ có thiên phú về kinh thương, dùng người vẫn phải do Đào thị làm chủ.

Tuy rằng lúc trước để Lâm Thế Toàn chạy về Bình châu làm việc, Lâm Thế Toàn là người mới, nhưng vì trong tay không thiếu người đắc lực, lúc này thật sự cũng không muốn để một người tuổi trẻ non nớt chưa từng trải qua sự đời như Lâm Thế Toàn làm việc quan trọng, Đào thị vẫn nhịn không được nhú mào: “Hắn có thể đi sao? Hắn đi theo của chúng ta thời gian không lâu, tuổi lại nhỏ, không bằng Thiết Hộc chu đáo.....”

Lâm Cẩm Dung vội nói: “Thiết quân sự tuy rằng có khả năng, nhưng nếu người đột nhiên chuyển nòng từ thôn trang mà nòng quản lý đã nhiều năm tới nơi này, cũng không biết trong lòng nòng có thoải mái hay không? Còn có, trong nhà nhiều ánh mắt đều nhìn chăm chăm, nòng đột nhiên đến đây, chỉ sợ không ứng phó nổi với mọi ngờ vực vô căn cứ. Không bằng tộc huynh, hắn vốn có hoàn cảnh như vậy, mọi người đều biết phụ thân không thích hắn, ở tại đây đi theo cữu phụ học bản lĩnh, thường xuyên trở về thăm Lưu Nhi cùng người, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, có thể dễ dàng tránh tai mắt của người khác.” Thấy Đào thị vẫn chưa hạ quyết tâm, nòng lại bổ thêm công sức: “Hiện tại chỉ là chúng ta tạm thời thương lượng chọn người, cũng không phải lập tức quyết định. Nếu lần này tộc huynh có thể làm tốt, ta cảm thấy nên để hắn thử một lần, dù sao đại sự đã có cữu phụ quản lý, hắn phải làm chỉ là một ít chuyện, cũng không gây trở ngại gì. Nương cảm thấy thế nào? Cữu phụ?”

Đào Thuần Khâm luôn luôn nghe hai mẫu tử thương lượng, thấy Lâm Cẩm Dung phân tích lợi hại mọi điều có lý, ánh mắt nhìn Lâm Cẩm Dung lại thêm khác biệt. Trong cảm nhận của hắn, hài tử này rất có năng lực, đã có thể độc lập tự chủ trương, trở thành cánh tay phải đắc lực của Đào thị. Nếu nòng tin tưởng Lâm Thế Toàn như vậy, hắn tạm thời cũng không thấy Lâm Thế Toàn có gì không thích hợp, liền tạm thời thuận theo ý của nòng, vì thế mỉm cười: “Vậy chờ hắn làm xong chuyện lần này rồi nói sau. Nếu có thể sử dụng thì cứ sử dụng, giả sử một ngày kia không thể dùng đến, bỏ qua cũng dễ dàng. Tiểu muội cảm thấy thế nào?”

Đào thị có chút do dự gật đầu: “Hài tử này thật ra là người thành thật có lương tâm lại biết chịu khổ” Trong tay nòng xác thực cũng chưa thể chọn được người thích hợp, thôi, cứ để thử xem, nếu không còn có Lưu Nhi, cũng không sợ Lâm Thế Toàn có tâm tư gì khác.

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra một hơi, rốt cục lại giải quyết một đại sự. Kế tiếp, sẽ xem Lâm Thế Toàn biểu hiện như thế nào.

Đào gia ngầm thu mua lương thực mùa thu ở chung quanh, yến hội lễ sinh thần của Ngô thị cũng diễn ra vô cùng náo nhiệt. Đáng tiếc vận khí không tốt, mấy ngày trước vẫn đều tinh không vận lí (vận dậm quang đăng), thời tiết cuối thu thần thanh khí sảng, đến ngày chính, nửa đêm đột nhiên có mưa. Một hồi mưa thu thời tiết trở lạnh, lúc bình minh mặc dù mưa đã ngừng, nhưng trời sầm sì, lại có chút lạnh lẽo.

Trời mới tờ mờ sáng, Lâm Cẩm Dung mặc áo gấm sắc ảnh thảo chuyên dành cho thọ yến cùng váy dài phấn hồng san hô, lại cố ý đeo dây kết bảo thạch bên hông của Đào thị đưa, vấn hai búi tóc, đang định điểm lên môi một chút son, Đào Phượng Tường liền vọt vào, hét lên: “Hôm nay thật đúng là, còn chưa tới lập đông đã lạnh như thế. Tự dưng nửa đêm sao lại mưa chứ? Trong vườn đều đầy nước, cả một buổi chiều đều phải ngồi trong phòng.” Lại bảo nha hoàn Khả Nhi phía sau cầm một bát thủy tinh đựng mấy đóa hoa cho Lâm Cẩm Dung chọn: “Lựa đóa hoa nào muội thích mang đi.”

Trong bát thủy tinh có đựng nước trong cùng với mấy đóa hoa diễm lệ, có hai loại phù dung và hoa hồng trần châu, nhan sắc đậm đà không nhạt như màu phấn hồng, có cả màu vàng, sắc thái vui mừng, cảnh đẹp ý vui. Lâm Cẩm Dung cũng không vươn tay ra, trước nhìn Đào Phượng Tường đã trang điểm ăn vận.

Đào Phượng Tường hôm nay mặc áo váy gấm vóc thỉêu hồng nhạt, buộc đai lưng màu tím, bên hông đeo ngọc, trên búi tóc có cài trâm và một đóa phù dung tươi đẹp, thoa chút son phấn mỏng manh, đúng là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Nàng đã chọn phù dung, vậy mình chọn hoa hồng trần châu là được rồi. Lâm Cẩm Dung lấy hoa hồng màu vàng, thỉnh Đào Phượng Tường giúp cài lên đầu, cười nói: “Tam biểu tỷ hôm nay thật đẹp.”

Đào Phượng Tường mặt hơi hơi đỏ lên, nói: “Tỷ tỷ so với ta càng xinh đẹp hơn.”

Đào Phượng Tường mới định thân chưa được bao lâu, nhà trai tất nhiên sẽ tới cửa chúc mừng, Lâm Cẩm Dung liếc mắt nhìn bộ dáng của nòng, liền cười nói: “Di, tại sao ta cảm thấy có người hôm nay dường như chút xấu hổ a?”

Lời còn chưa dứt, đã bị Đào Phượng Tường hung tợn nhéo lỗ tai uy hiếp: “Muội nói ai a?”

Lâm Cẩm Dung vội che tai cười khỏ nói: “Ta nhìn lầm rồi.”

“Hừ hừ.....” Đào Phượng Tường lưu luyến không rời thu hồi tay, giống như chưa được véo một cái mà tiếc hận vậy: “Muội nói đúng, hôm nay xác thực có người sẽ xấu hổ.”

Lâm Cẩm Dung từ trong hộp ngà voi lấy ra hộp son, cầm gương cẩn thận thoa lên môi, nhìn qua dung sắc vui mừng thêm vài phần, lơ đãng hỏi: “Ai vậy?”

Đào Phượng Tường lại không nói, dẫn đo cầm hộp phấn để thoa cho nàng, Lâm Cẩm Dung kiên quyết không chịu: “Ta tuổi còn nhỏ, nếu trang điểm quá mức sẽ bị người cười.” Thoa thêm son là vì Ngô thị, nếu không nàng cũng không muốn dùng.

Đào Phượng Tường liền thở mạnh cười nhạo nàng: “Còn nhỏ sao? Cũng sắp đến tuổi đính ước rồi, còn giả bộ nhỏ tuổi a. Cười ta ư? Nhìn muội kém hơn ta được bao tuổi đây?”

Lâm Cẩm Dung bỗng nhiên bị nàng nói trúng tâm sự, mặt nóng lên, hơi hơi đề cao thanh âm nói: “Biểu tỷ vì sao đột nhiên nói tới chuyện này?”

Đào Phượng Tường thấy nàng mặt đỏ, biểu tình cứng ngắc, nhớ rõ da mặt nàng luôn rất mỏng, vì vậy cũng không trêu chọc nàng, thu liễm tươi cười nghiêm mặt nói: “Không đùa với muội, mà là nói chuyện đúng đắn, thấy cô cô cùng mẫu thân ta đang nhờ người tìm hôn sự uội đây, có muốn biết là dạng người gì hay không a?”

Lâm Cẩm Dung mày gắt gao nhíu lại rồi dần dần giãn ra, khẽ cười: “Tỷ lại lừa ta, không phải ta.”

Đào Phượng Tường nóng nảy: “Ta sao lại lừa muội? Ta chính tai nghe thấy mẫu thân cùng phụ thân nói, nói là cũng không cần tiền sĩ gì, chỉ cần rộng lượng có năng lực, trong nhà giàu có, huynh đệ ít một chút.....”

“Nói như vậy trước mặt tỷ sao?” Lâm Cẩm Dung trên mặt tươi cười càng thêm rõ ràng: “Ta không tin.”

Đào Phượng Tường có thể nào nói với nàng là mình nghe lén? Chỉ kéo nàng đứng dậy: “Xú nha đầu, muội không tin thì cứ chờ xem. Có một đại sự khác, vừa rồi ta đi trước dập đầu hạ thọ với mẫu thân, nghe nàng cùng cô nói, Phạm gia cùng Tôn gia tiểu thư đều đến làm khách, vừa vặn có thể xem tướng. Muội có biết các nàng là ai không?”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng gạt đầu: “Biết. Ta còn cho là mẫu thân sẽ tìm một cơ hội khác để xem tướng.”

Đào Phượng Tường đắc ý dáo dạt trêu nàng: “Nói đến chuyện này, tiểu hài tử như muội sẽ không thể hiểu được, nào có trường hợp xem tướng thích hợp hơn hôm nay chứ? Nếu một mình đi xem, vừa lòng thì không nói, nhưng nếu không hài lòng, còn phải an ủi, gặp phải người không phân rõ phải trái, sẽ đắc tội với người ta.”

Lâm Cẩm Dung liền động tâm tư: “Biểu tỷ nói đi, hai tiểu thư kia tỷ có biết không? Chỉ sợ sẽ là một tẩu tử lợi hại, khiến gia đình bất an.....”

“Tôn gia tiểu thư ta đã gặp, rất hào phóng hòa khí, Phạm gia tiểu thư chưa từng gặp qua, nghe nói thanh danh cũng không có gì xấu, nhưng cụ thể thế nào ta cũng không biết.....”

Hai người đến phòng của Ngô thị, canh giờ còn sớm, khách nhân chưa vào cửa, trước mặt Ngô thị đều là người trong nhà, Lâm Cẩm Dung dâng quà tự tay mình khâu lên, lại hành lễ hạ thọ, ăn mỳ trường thọ, cùng ngồi ngay ngắn trong phòng nói giỡn.

Tuy rằng thời tiết không tốt, nửa điểm cũng không ảnh hưởng tâm tình của Ngô thị, cùng mọi người nói cười, hưng trí bừng bừng lật xem thọ lễ mọi người đưa tới, thỉnh thoảng trêu ghẹo bọn tiểu bối một hai câu, khiến mọi người đều hé ra khuôn mặt tươi cười.

Đợi đến giờ Ty, liền có khách nhân dần dần tới cửa. Vì Đào Thuấn Khâm buôn bán nên nhiều người nể mặt, tới cửa làm khách trừ bỏ những người có thể lực trong thành Thanh châu, còn có những phú gia thường xuyên kết giao khác. Khách nhân tới không ít, Đào thị vội giúp đỡ Đào Phượng Khanh tiếp đãi các khách nữ lớn tuổi, Lâm Cẩm Dung thì đi theo Đào Phượng Tường tiếp đón các tiểu cô nương.

Thấy Đào Phụng Tường rất quen tiếp đón các tiểu cô nương trang điểm xinh đẹp, lời nói khách khí dễ nghe liên tiếp tuôn ra, Lâm Cẩm Dung không khỏi hâm mộ nói: “Ngày thường tỷ đều có nhiều bằng hữu như vậy a? Các tỷ đều chơi gì vậy?” Quả thật tự do hơn nàng rất nhiều.

Đào Phụng Tường cười nói: “Làm sao có thể? Nhiều người là ta lần đầu gặp. Bất quá ngày thường hay xuất môn, thấy được nhiều thứ, nên có nhiều chuyện để nói thôi.” Lời còn chưa dứt, liền thấp giọng nói với Lâm Cẩm Dung: “Tôn gia tiểu thư đến. Muội nhìn cho kỹ.” Vì thế hướng tới hai nữ tử nghênh đón, cười khen ngợi ăn vận của một nữ tử chừng hai mươi lăm hai mươi sáu vẫn tóc kiểu phụ nhân, gương mặt đầy đặn có vẻ nghiêm túc: “Tôn phu nhân, quần áo của người thật là đẹp mắt.”

Tôn phu nhân trên mặt lộ ra một chút tươi cười, khiêm tốn nói: “Chính là mua trong thành Bình châu, chỉ là một kiện quần áo bình thường mà thôi.”

Đào Phụng Tường cười tủm tỉm nói: “Người khiêm tốn quá mức, màu sắc này xứng với người nhất.” Hai tay lại kéo nữ tử phía sau Tôn phu nhân, ngọt ngào nói: “Tôn tỷ tỷ, đã lâu không thấy tỷ. Hoa văn trên quần áo của tỷ là tự mình thêu phải không? Thêu thật đẹp.”

Lâm Cẩm Dung đứng ở một bên, nghiêm túc nhìn ngắm Tôn gia tiểu thư.

106. Chương 107: Xem Tướng 2

Quần áo của Tôn gia tiểu thư màu hồng cánh sen thêu hoa văn bằng chỉ bạc, tóc dài vẫn theo kiểu búi tóc mà nữ tử trẻ tuổi hay vẫn, cài thêm mấy đóa châu hoa cùng một dây kết bằng ngọc, dây kết này lại khá đặc biệt, dùng hồng ngọc mài thành một con cá chép nhỏ ngẩng đầu vẩy đuôi, phía dưới rủ xuống mấy hạt châu trong suốt, son phấn nhẹ nhàng, làn da trắng nõn, mi dài mắt liếc, biểu tình điềm đạm, không thể nói là rất đẹp, nhưng đoan trang hào phóng, nhận ra được nàng đã điểm trang tỉ mỉ.

Tôn tiểu thư nhẹ nhàng ôn nhu trả lời Đào Phụng Tường: “Tam tiểu thư đến tầm tuổi này của ta, sẽ còn thêu đẹp hơn ta.”

Tôn phu nhân quay đầu nhìn tiểu cô ngũ khí ôn hòa biểu tình lại nghiêm túc nói: “Được rồi, chúng ta đi vào trước cùng Đào phu nhân vấn an, sẽ không trì hoãn Tam tiểu thư.”

Tôn tiểu thư cùng Đào Phụng Tường cáo từ, đi theo tẩu tử vào phòng.

Đào Phụng Tường quay đầu nói: “A Dung, muội thấy rõ chưa? Cảm thấy thế nào? Nhìn dây kết của nàng có đẹp không? Khối hồng ngọc tạo hình cá chép này thật đặc biệt đúng không? Khuê danh của nàng là Hồng Lý.”

Châu sai này đúng là cố ý tạo ra vì nàng, đồ cưới của Tôn tiểu thư có lẽ rất khá, tối thiểu, xứng với Lâm Diệc Chi. Lâm Cẩm Dung không khỏi mỉm cười: “Nhìn rất được, dường như Tôn phu nhân tính tình có chút nghiêm khắc.” Bất quá mới chỉ thoáng nhìn, kỳ thật chưa thể nói là rõ ràng. Có nhiều người, đầu tiên mắt nhìn thấy rất tốt, thực tế khi tiếp xúc lại không phải như vậy. Nhưng biết làm thế nào? Trừ phi là thế giao hoặc là thân thích, nếu không không vừa lòng cũng chỉ có thể oán chính mình vận khí không tốt mà thôi.

Đào Phụng Tường nói nhỏ: “Muội nói đúng rồi, Tôn gia không vượng, lão thái thái mất sớm, vị phu nhân trẻ tuổi vừa vào cửa trở thành chủ mẫu, chiếu cố công công, tiểu cô, tiểu thúc, tuổi còn trẻ đã làm rất nhiều việc, muội nói nàng có thể không nghiêm khắc sao?”

Lâm Cẩm Dung không khỏi khe khẽ thở dài, cho dù là Tôn tiểu thư nhân phẩm tốt, nhưng tuổi lớn hơn Lâm Diệc Chi hai tuổi, lại là phụ mẫu chết sớm, trưởng tẩu làm đương gia, trong mắt nhiều người sẽ không tương xứng. Muốn chấp nhận nàng, thì đồ cưới phải dày, Đào thị chỉ sợ cũng sẽ bị nhiều người lên án, thật là có chút nan giải. Mặc kệ, dù sao không để Phạm thị vào cửa, chuyện khác tính sau.

Lại chào hỏi thêm vài người, cuối cùng nghe thấy Đào Phụng Tường nói là Phạm gia đến, Phạm phu nhân là một phụ nhân mập mạp hơn bốn mươi tuổi, mặc áo sam kim tử váy xanh, đeo tán hoa, cười giống như phật Di Lặc, dẫn theo một cô nương cúi đầu, mặc áo phấn màu lục, tuổi xấp xỉ với Lâm Cẩm Dung, được hai ba ma ma, nha hoàn vây quanh đi tới. Không đợi Đào Phụng Tường mở miệng, Phạm phu nhân đã cười nói: “Tam tiểu thư, hồi lâu không gặp, người cũng đã trở thành đại cô nương rồi.” Khẩu khí rất thân

thiết, ánh mắt bất động thanh sắc quét qua trên người Lâm Cận Dung một lần, rồi mỉm cười hòa khí với Lâm Cận Dung.

Lâm Cận Dung hoàn trả lại tươi cười, ánh mắt dừng trên người phía sau nàng. Giờ phút này Phạm thị còn chưa hoàn toàn nẩy nở, đầu có chút nhỏ gầy, tóc vẫn hai búi nhỏ, có cài hai trâm kiếu dáng bình thường cùng châu hoa. Quần áo phần màu lục tuy là mới tinh, trên mặt lại không thoa son phấn, mi thanh mục tú, biểu tình trầm mặc mà kính cẩn nghe theo, còn có vài phần e lệ, đi theo Phạm phu nhân, cơ hồ nhìn không chớp mắt. Nhìn vừa tươi trẻ, vừa kính cẩn nhu thuận, lại mộc mạc.

Tiểu cô nương giả bộ khá lắm. Lâm Cận Dung hơi hơi cười lạnh, hướng Đào Phượng Tường ra hiệu, dò xét theo vào cùng xem náo nhiệt.

Trong phòng các phụ nhân đang nói chuyện náo nhiệt, có người quen biết với Đào thị, đang lôi kéo nàng ôn chuyện, người không biết, cũng được Ngô thị giới thiệu. Đào thị một bên nói chuyện, ánh mắt thường thường vụng trộm hướng về phía Tôn gia tiểu thư.

Tôn gia tiểu thư đã cùng người quen biết chào hỏi, có hai nhi tức tuổi trẻ đang lôi kéo Tôn Hồng Lí đánh giá quần áo của nàng, tán thưởng nữ hồng của nàng, lại tán thưởng dây kết bằng ngọc trên đầu nàng lịch sự tao nhã lại đặc biệt. Tôn Hồng Lí nhợt nhạt thản nhiên cười, mềm nhẹ có lẽ trả lời mọi người, có vẻ được mọi người quý mến. Tôn phu nhân vẫn là bộ dáng nghiêm túc kia, vừa nói chuyện với người khác vừa vụng trộm đánh giá Đào thị.

Mặc dù chưa từng làm rõ, còn qua trung gian, nhưng trong lòng coi như có chút tính toán, ánh mắt hai người lơ đãng chạm phải, nhất thời đều xấu hổ. Tôn phu nhân nhìn chằm chằm Đào thị, Đào thị có chút không vui, nhưng vẫn là có lẽ hướng nàng gật gật đầu, mỉm cười. Tôn phu nhân cũng cười, nhưng ánh mắt cũng không thu hồi, cứ thế cẩn thận đánh giá một hồi.

Đào thị nghĩ rằng, là nhà ta chọn nhi tức, cũng không phải là nhà người chọn người, sao lại đánh giá qua lại như vậy, là muốn thế nào đây? Lập tức còn có vài phần mất hứng. Nhưng lực chú ý của nàng rất nhanh đã bị mẫu tử Phạm gia vừa tiến vào hấp dẫn, Phạm phu nhân không phải là đối tượng nàng chú ý, mà là Phạm tiểu thư bên cạnh. Mất thấy Phạm cô nương không ngẩng đầu lên, nhìn không chớp mắt, thành thật kính cẩn nghe theo, xấu hổ, trầm mặc ít lời, son phấn không thoa, cũng có vài phần vừa lòng. Thứ nữ xứng với con vợ kế, thế này mới đúng.

Lâm Cận Dung nhìn thấy ánh mắt của Đào thị, trong lòng có vài phần hoảng hốt. Nàng biết tâm lý của Đào thị, hoặc là nói tâm lý phổ biến của đa số nhà. Luôn cho rằng, con vợ kế nên xứng với thứ nữ, tốt nhất vẫn là gia thế xứng đôi, bản thân không được sung ái, nên lấy thứ nữ thành thật, cuộc sống về sau mới yên ổn. Nhìn xem hai người kia, Tôn Hồng Lí là đích nữ, gia cảnh cũng giàu có, nhìn bộ dáng của tẩu tử nàng, cũng là người tâm khí cao ngạo, phụ mẫu mất sớm, tuổi lại lớn, bị người ghét bỏ, căn bản không có khả năng gả cho con vợ kế không có tiền đồ để bị khinh bỉ; Mà Phạm cô nương, trường kỳ dưới trướng của đại nương, bộ dạng nhất gan trầm mặc, mềm mại e lệ [mặc dù là giả vờ], nhìn thế nào cũng thấy rất thích hợp.

Không thể không nói, Phạm phu nhân cảm động lây, đối với Đào thị thay con vợ kế chọn nhi tức tâm lý đắn đo thật sự chuẩn xác, dò xét Đào thị liếc mắt một cái, rồi làm bộ như không biết, nhìn nha hoàn Đào gia dâng trà đến, ngồi bất động, để Phạm tiểu thư đứng dậy tự tay tiếp nhận, lại cung kính hai tay dâng lên, mới thản nhiên nhận lấy, thản nhiên uống một ngụm. Mọi người thấy, không khỏi đều có vài phần đồng tình Phạm tiểu thư, đến tuổi cập kê mới được xuất môn, lại là quang cảnh như vậy. Đã thấy Phạm tiểu thư sắc mặt vẫn như bình thường, đợi cho Phạm phu nhân uống trà xong, lại tiến lên tiếp nhận, cũng không ngồi, chỉ lẳng lặng đứng ở bên cạnh. Thẳng đến khi Phạm phu nhân mở miệng, mới theo quy củ ngồi xuống, tiến thối như thường, lễ nghi thích đáng.

Nhìn thấy vậy, mọi người mặc dù oán thầm Phạm phu nhân hung ác, nhưng cũng không thể không bội phục quy củ nghiêm khắc của nàng, không khỏi suy nghĩ, nếu là nhóm nhi tử, thứ nữ con vợ kế nhà mình cũng nhu thuận nghe lời như vậy, chẳng phải tâm sẽ đỡ phiền hơn nhiều sao?

Lâm Cận Dung lại nhìn Đào thị, chỉ thấy Đào thị trong mắt có thêm vài phần khẳng định, khóe mắt cũng không nhìn Tôn gia tiểu thư, không khỏi âm thầm thở dài, cũng khó trách năm đó Đại bá mẫu Chu thị chọn Phạm thị, lão thái thái không chút nghĩ ngợi đã đáp ứng, vị tất đã có ý tốt, chắc hẳn chỉ muốn Tam

phòng bà và nhi tức bất hòa, đấu tranh người chết ta sống. Hiện tại xem ra, Phạm tiểu thư vô luận gia thế hay thân phận tính tình so sánh với Tôn Hồng Lí càng thích hợp với Lâm Cẩm Dung hơn. Nhưng người này tính tình tối tăm hiểm ác, kiên quyết không thể bước vào cửa Lâm gia, Lâm Cẩm Dung trầm tư suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể thuận lý thành chương phá hủy cục hôn sự này đây. Nàng không muốn gây náo loạn, chỉ cần Đào thị đừng chọn Phạm tiểu thư là được.

Không bao lâu, khách nhân đến đông đủ, Ngô thị dẫn mọi người ra bên ngoài lên lầu xem diễn, Đào Phượng Khanh vẫn đang ở bên ngoài không hề nhàn rỗi, tất cả mọi người vào tòa lầu. Ngô thị cố ý an bài, để Phạm gia phu nhân cùng Đào thị ngồi chung một bàn, Tôn gia tiểu thư và Tôn gia phu nhân ngồi cùng Lâm Cẩm Dung, Phạm tiểu thư thì ngồi ở một bàn cách vách.

Lâm Cẩm Dung vĩnh tai nghe, Phạm phu nhân thuận lý thành chương cùng Đào thị nói chuyện, khéo léo thổi phồng Đào thị, chuyên lấy điều Đào thị thích thú mà nói, Đào thị mặt mày hớn hởi, nói nàng rất thú vị. Hai người nói xong, đầu liền chụm vào một chỗ, ánh mắt còn bay tới trên người Phạm tiểu thư.

Tôn gia phu nhân làm như không hiểu gì, Tôn Hồng Lí sắc mặt bị son phấn che lấp, lại chỉ cúi mắt, cũng không nhận ra điểm khác thường nào, có điều Tôn phu nhân trong mắt hiện lên một tia xấu hổ ảo não, nhìn về phía Đào thị ánh mắt còn có vài phần mất hứng, lại xuất phát từ nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó, sinh sôi nuốt xuống, oán hận trừng mắt nhìn mẫu tử Phạm thị một cái, bực mình ngồi cắn hạt dưa.

Chỗ ngồi của Phạm tiểu thư vừa vặn cạnh Lâm Cẩm Dung, nàng ta chỉ cúi mắt, cũng không ăn gì, bộ dạng kia như không phải đang xem diễn.

Người cứ giả bộ chất phác cùng thành thật đi! Thật đúng là ăn không vô, là sợ hôn sự bất thành chăng? Lâm Cẩm Dung chống cằm nghĩ ngợi, cầm đĩa hạt dưa đưa qua mỉm cười với Tôn Hồng Lí: “Tôn phu nhân cùng Tôn tiểu thư ăn đi.” Tay áo lơ đãng vung một cái, đem chén trà trước mặt đổ nghiêng, chén trà cô lỗ cô lỗ vòng vo hai cái, cuối cùng rơi xuống, nước trà rót một ít vào người Phạm tiểu thư.

Trên gương mặt chất phác của Phạm tiểu thư đột nhiên lộ ra một tia kinh hoảng, luống cuống tay chân đứng dậy lau nước trà, phía sau nàng ma ma vội lấy khăn tay giúp nàng lau quần áo, vải may màu nhạt, chỉ giây lát đã bị nước trà làm ướt, nhìn vết đậm rất rõ ràng.

Cách đó không xa Đào Phượng Tường cũng hướng Lâm Cẩm Dung vĩnh vĩnh lên ngón tay, tỏ vẻ nàng thật xấu. Lâm Cẩm Dung không để ý tới Đào Phượng Tường, trên mặt lộ ra kinh ngạc, ngây người trong chốc lát, mới chân thành nói: “Xin lỗi, vị tỷ tỷ này, ta không phải cố ý. Đây là lỗi của ta, ta bồi tỷ một bộ quần áo được chứ?” Vừa nói vừa lấy khăn tay nhà mình chà lau quần áo cho Phạm tiểu thư, ánh mắt lại nhìn Tôn gia tiểu thư.

Nhưng thấy Tôn phu nhân trong mắt hiện lên một tia cười nhạo, hơi hơi khinh thường giương mắt nhìn nơi khác, Tôn Hồng Lí cúi mắt, hỏi nha hoàn lấy khăn tay, yên lặng chà lau nước trà văng đầy bàn, nha hoàn cũng giúp lau mặt bàn sạch sẽ.

Phạm tiểu thư nhìn chằm chằm vết trà trên quần áo mình, đôi mắt hơi đỏ lên, sợ hãi nhìn Phạm phu nhân liếc mắt một cái, rồi nói: “Không có việc gì.”

Bên kia Phạm phu nhân cùng Đào thị đã chú ý tới xôn xao ở nơi này, Phạm phu nhân trên mặt hoà hợp êm thấm không nhận ra điều gì, Đào thị cũng là cảnh cáo trừng mắt nhìn Lâm Cẩm Dung một cái. Lâm Cẩm Dung vẻ mặt vô tội, lôi kéo Phạm tiểu thư đứng dậy đi qua cùng Đào thị cười làm lành nói: “Nương, con vụng tay vụng chân, khiến quần áo của vị tỷ tỷ này bị dơ, vốc người chúng ta cũng tương đồng, vừa rồi con có một bộ quần áo mới chưa mặc đến, ta đền cho vị tỷ tỷ này được không?”

107. Chương 108: Nhược Điểm

Nữ nhi nhà mình khiến quần áo nữ nhi nhà người khác bị bẩn, Đào thị làm sao có thể nói không được? Nàng tuy rằng cùng Phạm phu nhân nói chuyện chuyên chú, nhưng ánh mắt cũng không buông tha bàn này, Lâm Cẩm Dung đứng dậy khuyên Tôn gia tiểu thư ăn hạt dưa, khiến nước trà hắt vào người Phạm tiểu thư, nàng đều thấy rõ ràng, trong lòng đoán được Lâm Cẩm Dung đại khái là không thích Phạm tiểu thư này, lập tức liền răn dạy Lâm Cẩm Dung: “Thật là vụng về, đi nhanh về nhanh.”

Phạm phu nhân vân đạm phong khinh nói: “Khách khí như vậy làm cái gì? Không phải là một bộ quần áo sao? Ngũ Nhi xuất môn cũng đã chuẩn bị, làm phiền Tứ tiểu thư dẫn nàng xuống đối là được.”

Không gọi khuê danh, chỉ lấy hàng thứ gọi Phạm tiểu thư, Phạm Ngũ Nhi nhìn Phạm phu nhân bất động, muốn nói lại thôi, vô hạn khó xử.

Lâm Cẩm Dung hơi hơi mỉa mai cười hai mẩu tử giả vờ giả vệt này.

Vốn chuẩn bị cho chuyện ngoài ý muốn, các nữ quyến xuất môn làm khách, luôn đem thêm một bộ quần áo khác để thay đổi. Nhưng nàng biết Phạm phu nhân sẽ không chuẩn bị thêm bộ nào cho Phạm tiểu thư — năm đó đồ cưới của hồi môn của Phạm thị cũng không đến nỗi nào, vừa vặn có thể coi là tương đương với sinh lễ của Lâm gia đưa tới, nhưng kỳ thật bên trong đồ cưới nhìn trang sức có vẻ như rực rỡ muôn màu đại đa số đều hạ phẩm, bên ngoài bao một tầng vàng và bạc, bên trong lại là đồng, vài vóc gấm vóc lại không cần phải nói tới, nhan sắc cổ xưa đến cực điểm. Cho nên Phạm thị đặc biệt keo kiệt, thậm chí còn lợi dụng sơ hở cắt xén chi phí ăn mặc của hạ nhân, lấy tiền của Lâm Tam lão gia, vay tiền của nàng, còn chú ý đến đồ cưới của Đào thị.

Phạm phu nhân keo kiệt như thế, bản thân là đại nương vì thứ nữ xử lý hôn sự mà đứng giữa kiếm lời, sao có thể lãng phí tiền tài trên người thứ nữ? Nhìn xem Phạm tiểu thư đối với bộ quần áo này yêu quý đến mức nào, đã biết ngày thường cũng không có xiêm y tốt như vậy để mặc. Hôm nay Phạm tiểu thư dù mang theo một bộ quần áo, cũng chỉ là đồ cũ, khẳng định không dám mặc ra ngoài làm mất mặt Phạm phu nhân.

Quả nhiên Phạm phu nhân lông mày dần dần nhướn lên, nhìn Phạm Ngũ Nhi nói: “Làm sao vậy?” Thanh âm không cao, bên trong ngầm có ý uy hiếp không thể che giấu.

Phạm Ngũ Nhi đỏ đôi mắt, dùng sức vò váy, vô hạn xấu hổ quăn bách: “Mẫu thân, xuất môn vội vàng, nữ nhi quên mang theo quần áo dự phòng.....” Mặc kệ nàng quên hay là không dám mang theo, dù sao đều là lỗi của nàng.

Vì thế Phạm phu nhân thập phần kinh ngạc, lại thập phần xấu hổ nói với Đào thị: “Nhìn xem cô nương hồ đồ này..... Ngay cả sự tình này cũng quên, là ta dạy dỗ không tốt.”

Phạm Ngũ Nhi nước mắt cơ hồ muốn trào ra, Đào thị vội hướng Lâm Cẩm Dung nháy mắt, ý bảo nàng mang Phạm Ngũ Nhi đi xuống, hoà giải nói: “Tiểu cô nương đều là như vậy, người xem nữ nhi nhà ta còn không phải vụng tay vụng chân, làm bẩn quần áo của Ngũ tiểu thư đó sao, nên đền bù một bộ cho nàng.” Sau đó dặn dò Lâm Cẩm Dung: “Chọn một bộ quần áo mới đẹp bởi cho Phạm gia tỷ tỷ, nhìn con kia, khiến người ta muốn khóc rồi.”

Người ta mừng rỡ còn không kịp, khóc cái gì? Phạm phu nhân xem xét Phạm Ngũ Nhi liếc mắt một cái, Phạm Ngũ Nhi nước mắt giống như ảo thuật ngừng ngay lập tức, nhanh chóng thay đổi hé ra xấu hổ tươi cười đối với Đào thị hành lễ nói lời cảm tạ: “Kỳ thật không hoàn toàn là lỗi của muội muội, ta đang ngăn người.....”

Lâm Cẩm Dung cảm thấy nàng khi nói những lời này thật giống như Lục vân ngày ấy bưng trà nhận lỗi, lại tăng thêm vài phần chán ghét không vui. Lập tức cướp nói: “Là lỗi của ta, là lỗi của ta, tỷ tỷ không cần bao che cho ta.”

Phạm Ngũ Nhi kinh ngạc nhìn Lâm Cẩm Dung, lại chỉ nhìn thấy Lâm Cẩm Dung khuôn mặt tươi cười một cách khoa trương cùng một đôi mắt sáng trong suốt.

“Cần gì phải quần áo mới đẹp? Tùy tiện lấy bộ quần áo cũ là được rồi.” Phạm phu nhân không nói gì nữa, chỉ ra lệnh a ma đi theo hầu hạ Phạm Ngũ Nhi.

Đào Phượng Tường nhướn một bên lông mày điều tra nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, hỏi nàng trong hồ lô chứa thứ gì? Lại chớp mắt vài cái, ý bảo nàng đừng quá đáng.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười ngọt ngào, dẫn Phạm Ngũ Nhi đi xuống lầu, cười nói: “Phạm gia tỷ tỷ, nơi này cách phòng của ta không xa lắm, chỉ làm phiền tỷ đi hơi lâu.”

Phạm Ngũ Nhi ánh mắt vội vàng từ dây kết bảo thạch bên hông của Lâm Cẩm Dung thu trở về, thu liễm thần sắc nói: “Không sao.”

Lâm Cẩm Dung cũng thân thiết cùng nàng đông kéo tây xả, dẫn nàng đến viện mình ở, sai Lệ Chi mở ra thùng chứa xiêm y tốt nhất mới nhất mà mình thích, cười nói: “Nơi này đều là xiêm y mới, đều rất thích hợp để tỷ tỷ mặc, không biết tỷ tỷ có thích bộ này không?” Không đợi Phạm Ngũ Nhi mở miệng, liền cầm lên một bộ quần áo gấm vóc sắc xanh nhạt, tay áo cổ áo đều dùng kim tuyến thêu hoa ở trên người nàng khoa tay múa chân: “Bộ này rất được, màu sắc cũng tương tự với bộ vừa rồi của tỷ tỷ, rất hợp với màu da của tỷ. Vải may nghe nói là từ kinh thành mang về.”

Phạm Ngũ Nhi tuổi rốt cuộc còn nhỏ, trong mắt kim lòng không được lộ ra vài phần khát cầu cùng động tâm nhưng còn nhớ rõ lắc đầu cự tuyệt: “Đa tạ muội muội, bộ quần áo này rất quý trọng, ta không thể lấy.”

Lâm Cẩm Dung làm bộ rất nhiều tiền rất rộng rãi: “Không có vấn đề gì nha, ta còn có nhiều. Hôm nay ta làm hại tỷ chịu ủy khuất, đều là lỗi của ta, chỉ cần tỷ đừng so đo với ta, thế nào cũng được.”

Phạm Ngũ Nhi kiên quyết lắc đầu: “Không được, không được.”

“Tỷ tỷ gia giáo thật tốt.” Lâm Cẩm Dung mỉm cười, lại cầm một bộ áo váy sắc gấm tay áo dùng chỉ bạc thêu hoa: “Bộ này được không?”

Vì sao nàng có nhiều quần áo xinh đẹp đáng giá như vậy? Phạm Ngũ Nhi vẻ mặt quả thực u buồn, lắc đầu có chút hữu khí vô lực: “Cám ơn ý tốt của muội muội, vẫn quá quý trọng.”

“Này cũng không được?” Lâm Cẩm Dung cúi đầu nghĩ ngợi, ra lệnh cho Lệ Chi thần sắc có vài phần bất mãn cùng khó hiểu mở một thùng khác, lấy ra một bộ áo kếp giáp váy sắc lam nhạt hoa văn chìm bằng sa tanh, ướm trên người Phạm Ngũ Nhi khoa tay múa chân: “Này thích hợp nha, trắng trong thuần khiết, cũng không quá mới, ta đã dùng qua một lần, tỷ tỷ nếu không ghét bỏ thì mặc đi.”

Vải này nhìn qua thì có vẻ đơn giản, nhưng là do Ngô thị chân chính mang về từ kinh thành, không nhiều lắm, chỉ đủ cho hai tỷ muội Lâm Cẩm Âm cùng Lâm Cẩm Dung may mỗi người một bộ, lần này cố ý mang đến Thanh châu làm khách, Lâm Cẩm Dung mới mặc một lần mà thôi. Lệ Chi đau lòng vô cùng, khẩn trương, môi hé ra khép vào vài lần, đều bị Lâm Cẩm Dung hung tợn liếc mắt trừng qua, chỉ đành phần nộ ngậm miệng, phụng phịu không nói lời nào.

Phạm Ngũ Nhi nhìn quần áo trong thùng của Lâm Cẩm Dung, đều là gấm vóc tơ lụa, bộ này quả nhiên là bình thường nhất, mà nàng đã mặc qua một lần, không phải là mới. Nhưng nhìn Lệ Chi bộ dáng hằm hừ vô cùng bất mãn, có vẻ như khinh thường mình, trong lòng cũng có chút không phục cùng tức giận, thầm nghĩ bộ quần áo này tuy rằng xinh đẹp, nhưng nếu mặc trên người mình cũng đâu có gì không thích hợp, quần áo của mình bị nước trà làm bẩn, cho dù là tẩy rửa cũng không thể hết, chẳng lẽ đền bù ỉn ỉn không được sao? Vì vậy trong miệng lại khách khí nói: “Ta sau khi trở về sẽ giặt tẩy gửi trả lại muội muội.”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ lắc đầu: “Không cần, ta muốn đền bù cho tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn trả lại chẳng phải là đánh vào mặt ta sao? Tỷ có tự tay cầm đến trả ta cũng không nhận.”

Phạm Ngũ Nhi trong miệng khách khí, lại hiểu được Lâm Cẩm Dung không phải nói chơi, bộ quần áo này nàng thật sự sẽ không lấy lại, trong lòng không khỏi có vài phần mừng thầm. Liền vui vẻ được ma ma của mình và Lệ Chi hỗ trợ thay quần áo, cố nén vui sướng cùng nhảy nhót, bình tĩnh thì lẽ nói lời cảm tạ với Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung một phen đỡ lấy nàng: “Còn có một cái đai lưng nữa.” Không nhìn ánh mắt Lệ Chi, từ trong thùng lấy ra một chiếc đai lưng màu lam rộng ước chừng một bàn tay ra đưa tới Phạm Ngũ Nhi, vỗ tay cười: “Như vậy mới là một bộ.”

Phạm Ngũ Nhi cúi đầu nhìn đai lưng kia, không khỏi hít một hơi, đai lưng là gấm bình thường, nhưng ở phía trước, lại dùng chỉ bạc thêu một đóa mẫu đơn, nhụy hoa đều là dùng hạt châu rất lớn đính vào. Hóa ra bộ quần áo quý trọng là ở đai lưng, nàng theo bản năng cảm thấy không ổn, muốn trả lại Lâm Cẩm Dung, lại bị Lâm Cẩm Dung đè lại, Lâm Cẩm Dung gương mặt nhìn nàng, tựa tiểu phi tiểu nói: “Tỷ tỷ là muốn cùng ta xa lạ sao? Đây không phải là ngọc trai, chỉ dùng chỉ bạc thêu nên, có chút đẹp mắt mà thôi.”

Phạm Ngũ Nhi không biết làm sao, quay đầu nhìn ma ma nhà mình, ma ma kia mắt mờ, nhìn không rõ lắm, lại không tiện dí sát vào nhìn, liền cười làm lành nói: “Lâm tiểu thư, quần áo này rất quý trọng.....”

“Cũng không phải thứ gì quá đáng giá. Nếu không lấy, cho dù là trường bối sủng ái quá đáng, cũng không dám tùy tiện cầm tặng người.” Lâm Cẩm Dung cười: “Tỷ tỷ nếu thật sự cảm thấy không tốt, vậy sau khi trở về trả lại ta đai lưng đi. Nương ta đã nói, bảo ta chọn cho tỷ một bộ thật đẹp, không phải sao? Đừng để ta bị nương trách mắng.” Rồi cầm gương đưa qua: “Tỷ tỷ xem, thật đẹp?”

Phạm Ngũ Nhi cực kỳ yêu thích bộ quần áo này, so với quần áo nàng từ trước đến nay được mặc đều tinh xảo hơn nhiều, điểm chết người là, nàng đột nhiên phát hiện, màu sắc này, so với các màu khác càng thêm phụ trợ cho dung nhan của nàng. Sau khi mặc bộ quần áo này vào, nàng cảm thấy chính mình nhìn qua cũng không thua kém so với đích nữ cao quý, khiến nàng cảm thấy tự tin cùng vui sướng chưa bao giờ có. Nàng giãy dụa, rồi do dự gật đầu.

Lâm Cẩm Dung vui sướng đánh giá Phạm Ngũ Nhi. Phạm Ngũ Nhi vốn không cao bằng nàng, thời điểm may bộ quần áo này cũng tính may dài hơn một chút, mặc ở trên người Phạm Ngũ Nhi kỳ thật có vẻ hơi rộng, nhưng Phạm Ngũ Nhi quả nhiên rất hợp với màu sắc này.

Ma ma Phạm gia sau khi thấy đã thay quần áo xong, hỏi Lê Chi một cái bọc nhỏ để đựng quần áo bẩn của Phạm Ngũ Nhi vào, rồi thúc giục Phạm Ngũ Nhi nhanh quay trở về. Lâm Cẩm Dung cũng không trì hoãn, nhiệt tình đưa Phạm Ngũ Nhi đến lầu xem diễn.

Phạm Ngũ Nhi mừng thầm, thẹn thùng, có chút không yên tiến đến vấn an nói lời cảm tạ Đào thị, ánh mắt của Phạm phu nhân dừng trên quần áo của Phạm Ngũ Nhi, lại dừng trên đai lưng kia, kinh ngạc nhìn nhìn Lâm Cẩm Dung, lại giương mắt nhìn ma ma, ma ma dán tại bên tai nàng nhẹ giọng nói vài câu, Phạm phu nhân cũng không để ý nhiều, tiếp tục cùng Đào thị nói chuyện.

Đào thị cũng không nói gì, ánh mắt tùy thời đảo qua trên người Phạm Ngũ Nhi, lại điều tra nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung không nề hà hướng nàng cười, ủy khuất nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Đào thị liền sai Cung ma ma tới hỏi, Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Nàng chọn mà, nói là mượn, ta có biện pháp gì đây?”

Mượn? Cầm về còn có thể trả lại sao? Chính mình cùng các nữ nhân đều không hay mặc loại vải này, bộ quần áo này thật tiện nghi cho Phạm Ngũ Nhi. Đào thị trong lòng nhất thời chua chát, dường như hải tử nhà mình bị người khác đoạt đi món đồ chơi quý nhất tốt nhất vậy, không khỏi ghét bỏ Phạm Ngũ Nhi không biết điều, tùy tiện chọn một bộ thì sao, sao lại làm như vậy? Mí mắt thực nhỏ bé. Xuất môn không mang theo quần áo, lại chọn quần áo quý trọng nhà người ta mặc, là nghèo đến phát sợ rồi sao? Như vậy nếu tương lai vào cửa còn thể nào nữa đây?

108. Chương 109: Đổĩ

Phạm Ngũ Nhi trở về tòa lầu xem diễn, Tôn phu nhân ánh mắt nhìn lên quần áo trên người của Ngũ Nhi một lúc, đột nhiên mím môi châm chọc cười, đem khăn tay che miệng, nhìn Tôn Hồng Lí liếc mắt một cái, hai người đứng dậy cùng Ngô thị cáo biệt.

“Canh giờ còn sớm, yến tiệc chính còn chưa bắt đầu mà, ở lại chơi thêm một lúc, dùng cơm xong rồi hẵng về?” Ngô thị thực tiếc hận, trong mắt nàng, Tôn gia dù thế nào cũng tốt hơn Phạm gia. Phạm gia dù là về thủ đoạn của Phạm phu nhân chưa từng xảy ra nhiều loạn cùng gièm pha, nhưng bên trong tuyệt đối không thể sạch sẽ, người đi ra từ một nơi loạn thất bát tao, tâm tư có thể trong sạch được sao? Với tính tình kia của Đào thị, chịu sao được vài lần tính kế? Nhưng mà tuyển lựa nhi tức cũng giống như chọn quần áo ỳnh, không thích chính là không thích, thật sự không thể khuyên nhủ.

Tôn phu nhân thần nhiên nói: “Đa tạ ý tốt của người, nhà của ta còn có chuyện chờ ta trở về xử lý.” Nàng không trách Ngô thị lấy phương thức này cho người ta xem tướng tiểu cô, dù sao Tôn Hồng Lí có tình huống đặc thù, nếu là chân chính tới cửa xem tướng lại không chấp nhận, truyền ra ngoài càng không lợi.

Tôn Hồng Lí cúi đầu không nói lời nào, trên mặt cũng nhịn không được lộ ra vài phần ủy khuất. Vốn xuất phát từ bất đắc dĩ tự hạ thấp thân phận, nếu Phạm Ngũ Nhi không có gì để chê bai, nàng cũng không nói tới, nhưng rõ ràng là người thế này..... Bị so sánh với người như vậy, nàng không khỏi cảm thấy ủy khuất. Người bên ngoài không biết, trong lòng nàng lại biết rõ, lúc ngồi xuống đều cảm thấy trên mặt nóng rực đau nhức.

Ngô thị thấy không thể giữ lại, nghĩ rằng dù sao cũng chưa nói trắng ra, còn có đường cứu vãn, không bằng sớm để họ đi, đỡ cho về sau lại xảy ra chuyện gì, hoàn toàn đắc tội với người ta mới là điều không ổn. Vì thế thật có lỗi đứng dậy tiễn khách, tự mình đưa người tới thang lầu, biểu hiện hối lỗi mười phần.

Úc khí trong lòng Tôn phu nhân cuối cùng cũng được giảm bớt, đi xuống lầu, quay đầu lại nhìn lầu xem diễn thấp giọng mắng: “Phi! Còn tưởng rằng cho dù là con vợ kế, nữ nhi Đào gia (ý nói Đào thị) cũng không thể mất thể thống đến mức này, nhưng hôm nay ánh mắt lại thiển cận như vậy, muội nên cảm thấy mình may mắn vì không bị nhìn trúng, nữ nhi kia của nàng cũng không phải người thiện tâm gì.” Nói xong trong lòng lại trở nên phiền chán. Tiểu cô đến tuổi cũng không thể không xuất giá, càng trì hoãn tiểu thúc sẽ không thể nghị thân, vốn không phải gia cảnh bần hàn, cố tình xấu hổ, người bên ngoài còn không biết sẽ nói nàng khó nghe đến mức nào nữa.

Tôn Hồng Lí đỏ đôi mắt, miễn cưỡng cười nói: “Tẩu tử, đều là ta liên lụy tẩu.”

Tôn phu nhân nghiêm túc, tức giận nói: “Vận khí không tốt thì trách ai.”

Lâm Cẩm Dung xa xa đứng ở bên cửa sổ, nhìn theo bóng dáng của Tôn gia tiểu thư, khe khẽ thở dài. Nàng không biết tính cách thật sự của Tôn Hồng Lí như thế nào, nhưng tối thiểu hai người này không thiếu tiền, cũng hiểu được liêm sỉ, điều này so với Phạm Ngũ Nhi tốt hơn rất nhiều. Chỉ sợ nếu chọn về Đào thị không vừa ý, một người tuy nhìn không vừa mắt, nhưng so với đạo tặc giấu trong nhà, thường xuyên hạ thủ sau lưng càng làm cho người buông lỏng tâm tư hơn.

Đào Phượng Tường dựa vào, đỡ lấy đầu vai nàng nhỏ giọng nói: “Thành thật nói đi, muội đã làm chuyện tốt gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung trừng mắt nhìn: “Tỷ đều thấy a. Ta làm quần áo mới của nàng, sau đó ta đền cho nàng một bộ.” Bộ quần áo kia coi như tặng cho Phạm Ngũ Nhi để an ủi vậy.

Đào Phượng Tường tà liếc nàng: “Mau mau thành thật a..... Ngày thường không nhận ra, hóa ra thích phá hỏng việc như vậy.”

Lâm Cẩm Dung không thừa nhận: “Nói lung tung, ta biết làm thế nào mới tốt đây.”

Lời còn chưa dứt, bên hông đã bị Đào Phượng Tường hung hăng nhéo, Đào Phượng Tường cắn răng thấp giọng uy hiếp: “Đừng giả bộ nữa! Muội cũng chỉ có thể tạm thời lừa gạt cô cô được một chút thôi, Phạm Ngũ Nhi có thể tự mình lấy ra mặc sao? Nếu muội không lấy ra cho nàng chọn, nàng sẽ chọn bộ này sao? Chỉ tiếc, Tôn gia tỷ tỷ vẫn rời đi rồi.”

Lâm Cẩm Dung cũng không giả bộ nữa, bắt đầu dĩ thử dĩ: “Ta đây có biện pháp nào chứ? Ta lại không thể làm chủ.”

Đào Phượng Tường kỳ quái nói: “Nói đi, muội vì sao lại chán ghét Phạm Ngũ Nhi như vậy?”

Lâm Cẩm Dung không chút do dự nói: “Ta cảm thấy nàng hẹp hòi, thực âm hiểm, thực giả dối. Tỷ xem Phạm phu nhân lợi hại như vậy, tiểu lí tàng đao, nàng có thể không học hỏi được sao? Tỷ cảm thấy nương ta có thể ứng phó được sao? Kia chẳng phải là nuôi ong tay áo?” Lời này tuy là nàng thuận miệng nói ra, nhưng cũng chưa từng oan uổng Phạm Ngũ Nhi.

“Muội muội, lúc này người thật sự âm hiểm chính là muội, bất động thanh sắc giả bộ giả trò nha.” Đào Phượng Tường thở dài: “Thôi, có những người vừa gặp mặt cũng không khiến người ưa thích, ta cũng không thích Phạm Ngũ Nhi, cảm thấy ánh mắt nàng không ngay thẳng, giấu ở dưới lông mi đối tới đối lui, giống như con chuột vậy.”

Kia vốn chính là một con chuột, Lâm Cẩm Dung cuối cùng đã tìm được tri âm, thấy Phạm phu nhân còn cùng Đào thị không ngừng nói chuyện, Đào thị cũng theo lễ ứng phó, liền ghé vào bên tai Đào Phượng Tường nói: “Không biết Phạm gia gả thứ xuất nữ nhi ra ngoài đồ cưới có nhiều không đây?” Đào thị coi trọng nhân phẩm của nhi tức, nhưng Lâm Tam lão gia tuyệt đối coi trọng đồ cưới của trưởng tức nhiều hay ít. Nếu Đào thị muốn chọn Phạm Ngũ Nhi, không thể không thỉnh Lâm Tam lão gia ra mặt ngăn cản.

Đào Phượng Tường cười nói: “Phạm phu nhân có tiếng không chịu thiệt bao giờ.” Bình thường đồ cưới của nhà gái phải cao hơn sính lễ nhà trai, nhưng ở chỗ Phạm phu nhân căn bản không thể có chuyện này, nhi tử

đón dâu thì yêu cầu bên nhà gái chuẩn bị đồ cưới nhiều, nữ nhi xuất giá thì lại không có bao nhiêu, đương nhiên ngoại trừ đích nữ. Nhưng cũng không có ai trách cứ gì Phạm phu nhân, Phạm lão gia sinh nhiều nữ nhi như vậy, có thể giống như mọi người gả đi là không khiến người khác thất vọng rồi.

Lâm Cẩn Dung cười, Phạm gia thứ nữ chỉ sợ đều là giống như Phạm Ngũ Nhi cầm điếu ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời. Ở nhà bị Đại nương tính kế, thật dối thành giả, đi ra ngoài lại tính kế người khác, đem giả dối thành thật. Đang nghĩ ngợi, chợt nghe lầu trên lầu dưới một mảnh im lặng.

Hai người quay đầu, chỉ thấy trên sân khấu kịch đối diện, một kĩ nhân đứng đó thở dài: “Đào Đại lão gia cùng phu nhân nể mặt tiểu nhân, tiểu nhân không thể không cảm kích, vì muốn hoàn trả ân, tiểu nhân sẽ biểu diễn ảo thuật để các vị khách quý xem, nếu thấy hay, xin các vị khách quý trọng thưởng, nếu không hay.....” Người nọ giương mắt nhìn trời, hỏi trên trời: “Sẽ không hay sao?”

Một thanh âm thanh thúy của nữ tử cười khê nói: “Sẽ không!” Thanh âm cũng không biết từ nơi nào truyền đến, mọi người nhìn lại xung quanh, nhưng không thấy người đâu.

Kỹ nhân kia đối với mọi người cười: “Tiên nữ trên trời nói sẽ không. Hôm nay là ngày sinh thần của Đào phu nhân, ta muốn hỏi nàng có thể đưa cho ta hai bàn đào để chúc mừng Đào phu nhân được không?”

Lại nghe giọng nữ lúc trước do dự mà nói: “Được thì được, nhưng bàn đào Vương mẫu sao có thể tùy tiện tặng người, trên tòa lầu kia có hạ phàm là sao Văn Khúc đầu thai chuyển thế, vương mẫu thích nhất nhìn thấy hắc viết chữ, để hắc viết chữ đổi đi.”

Kỹ nhân kia liền khó xử: “Đại tỷ, người không phải đang làm khó tiểu nhân sao? Nơi đây toàn là người phú quý, tiểu nhân hoa mắt, sao biết ai là sao Văn Khúc đầu thai chuyển thế?”

Giọng nữ kia nói: “Người thực gốc nha! Không phải là Trạng nguyên của Thái Minh phủ sao?”

Kỹ nhân kia trừng mắt nhìn, hét lớn: “Đúng vậy, ta quả nhiên gốc mà!” Sau đó đối với Ngô Tương khom mình hành lễ: “Thỉnh sao Văn Khúc viết vài chữ cho tiểu nhân, bằng không màn ảo thuật này tiểu nhân cũng không thể tiếp tục biểu diễn.”

Mọi người một trận cười to, đem Ngô Tương đẩy ra ngoài, Ngô Tương cũng không chối từ, tươi cười đối mọi người thở dài: “Đây là cố ý lấy tiểu sinh ra để chọc mọi người vui sướng mà, thôi, nghiêm mặt viết một chữ hiếu kính cô cô, bêu xấu rồi!” Rồi hăng hái ở trên giấy sái kim huy bút viết xuống một chữ “Thọ”, ngửa đầu nhìn trời nói: “Tiên nữ tỷ tỷ trên trời, người xem chữ thọ này có thể đổi được bàn đào hay không?”

Chỉ nghe giọng nữ kia cười nói: “Đổi, đổi!”

Mọi người cười vang, Ngô thị ánh mắt đều cười tươi, mang theo vài phần kiêu ngạo mắng: “Không biết là chủ ý của ai, lại khen ngợi hài tử này đến mức như thế.”

Chúng phụ nhân liền cười nói: “Thần đồng nổi danh ở Bình châu, không phải sao Văn Khúc hạ phàm là cái gì? Người có chất nhi như vậy, thật sự là phúc khí.”

Kỹ nhân kia giờ chữ thọ lên cao cho tất cả mọi người cùng nhìn thấy, tất cả mọi người tán thưởng, Ngô Tương mỉm cười, bước chân thư thả vững vàng bước xuống sân khấu kịch, dáng người cao to khoác sam tử sắc tím nhạt, nhất cử nhất động tự tin mà phong lưu.

Đào Phượng Tường thưởng thức nhìn hắc, nhin không được cùng Lâm Cẩn Dung kề tai nói nhỏ: “Xem bộ dạng cuồng ý của hắc kia!”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười. Ngô Tương là người ngông cuồng, loại ngông cuồng này, cũng không phải cố ý giả bộ, mà là một tư thái biểu lộ một cách tự nhiên. Cho dù là hắc thường có suy nghĩ kỳ lạ, cũng không trở ngại nàng thưởng thức tài tình của Ngô Tương, tài tử đứng đầu Bình Châu, Ngô Tương làm rất tốt.

Trong tiếng thúc giục của mọi người, kĩ nhân đem chữ thọ của Ngô Tương ném lên trời, kêu lớn: “Tiên nữ đại tỷ, người bắt lấy.”

Vừa lúc chữ thọ kia không hiểu vì sao biến mất, giọng nữ thanh thúy lên tiếng: “Bàn đào đến đây! Tiếp nhận!”

Kỹ nhân nhảy lên nhảy xuống một hồi, cũng không biết biến ra thế nào, đột nhiên trên tay xuất hiện một bàn sơn đen, trên đó lộ ra hai quả đào mừng thọ to bằng cái bát. “Phụ nhân trường mệnh trăm tuổi!” Kỹ nhân kia hét to một tiếng, mỉm cười quỳ một gối xuống ở trên đài hướng về Ngô thị hiến đào mừng thọ.

Mọi người nhất tề bật phát ra một trận trầm trồ khen ngợi, thanh âm của Đào Thuần Khâm trung khí mười phần từ dưới lầu truyền đến: “Thưởng! Trọng thưởng!” Không khí cứ vậy mà trở nên cao trào.

Có người đem đào mừng thọ bưng lên, Tống ma ma đi qua tự mình đưa đến trước mặt Ngô thị, chúng phụ nhân đều tiến lên nhìn, thấy quả đào mừng thọ tươi mới, dáng vóc to hơn quả đào bình thường hơn nhiều, phần nộn, còn tỏa ra hương thơm ngát, đều khen ngợi, đoán mò kỹ nhân kia đã biến ra thế nào, lại hỏi Ngô thị kỹ nhân này từ đâu mời đến, có hài tử thậm chí yêu cầu biến lại một lần nữa.

“Cũng không biết bọn họ mời hán đến từ đâu, ta trước đó cũng không biết.” Ngô thị ánh mắt hơi hơi có chút ướt át, nhẹ nhàng vuốt ve hai quả đào kia, cười nói: “Thưởng, trọng thưởng!”

Tống ma ma liền đi qua, la lớn: “Phụ nhân thưởng! Trọng thưởng!”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn Ngô thị, trong lòng một trận phiên giang đảo hải (sóng cuộn biển gầm). Ngô thị không thể nghi ngờ là nữ nhân hạnh phúc nhất mà nàng từng chứng kiến, không có người thứ hai. Khóe mắt đảo qua Đào thị, chỉ thấy Đào thị si ngốc nhìn quả đào kia, ánh mắt ảm đạm. Lại nhìn các phụ nhân khác trong lầu, trên mặt hoặc nhiều hoặc ít đều có vài phần tâm sự.

Đào Phượng Tường thấp giọng nói: “Phụ thân ta đối đãi với nương thật sự là quá tốt.” Không biết nghĩ tới cái gì, trên mặt nổi lên một tầng đỏ ửng, gương mặt nhìn gốc cây ngoài cửa sổ, ngốc nghếch một hồi, đứng là thần thái của tiểu nữ nhi.

Lâm Cẩm Dung không khỏi suy nghĩ, thật tình vị tất đã đối lấy được thật tình, cả đời này, nàng sẽ không ngớ ngẩn như trước nữa, ai cũng đừng nghĩ tới việc lại bắt nạt nàng, dẫn đo nàng.

Chương 110: Ghét bỏ

Sắc trời bắt đầu tối, khách nhân dần dần tản đi, tiền bước vị khách nữ cuối cùng, Ngô thị được hai nữ nhi giúp đỡ trở về phòng, rõ ràng mệt mỏi không chịu nổi, nhưng vẫn còn hưng trí cực cao, nhiệt liệt cùng Đào thị thảo luận: “Cũng không biết nàng kia được giấu ở đâu? Nghe hạ nhân nói, bọn họ cũng không thấy kỹ nhân kia dẫn nữ tử đi vào, lại cũng không thấy mang đi ra ngoài.....”

Đào thị còn chưa trả lời, chợt nghe Ngô Tương ở ngoài cửa cười nói: “Cô cô người có điều không biết, là phúc nữ (thuật nói bụng)!” Ngay sau đó, Đào Phượng Cử nắm tay Lâm Thận Chi, Ngô Tương cùng Lục Giam đi đến.

Ngô Tương cười hì hì ngồi xuống bên cạnh Ngô thị, tiếp tục nói: “Chúng ta ở Thái Minh phủ đã từng gặp qua. Giọng nữ kia chính là từ trong bụng nam tử vọng lại.....”

Lúc này còn chưa có người đến Thanh châu, Bình châu biểu diễn phúc nữ, mọi người đều lấy làm kỳ lạ, Lâm Cẩm Dung tò mò hỏi Ngô Tương: “Phúc nữ? Thật đúng là từ trong bụng vọng ra sao?”

Ngô Tương sờ sờ đầu: “Không biết, sau đó ta có hỏi kỹ nhân kia, hứa thưởng cho hán rất nhiều tiền mà hán cũng không chịu nói.”

Đào Phượng Khanh liền cười nói: “Là miếng cơm của người ta, tất nhiên ngàn vàng cũng không bán. Cũng chỉ có các đệ nhân rồi, mới có thể lãng phí khí lực như vậy.”

Lâm Thận Chi trầm điều không thể lý giải: “Trong bụng sao có thể phát ra âm thanh? Chẳng lẽ bên trong còn cất giấu một cái miệng sao?”

Đào Phượng Cử liền chê cười hán: “Trong bụng người khác có thể phát ra âm thanh hay không ta không biết, nhưng tiểu Thất đệ nhất định có thể.” Rồi quai hàm phát ra mấy tiếng ục ục kêu to chói ngấu trong bụng, Lâm Thận Chi tức giận mặt đỏ lên đuổi theo đánh hán, mọi người đều cười rộ lên.

Ngô Tương nhìn Lục Giam im lặng ngồi một bên, thanh thanh cổ họng, nói: “Cô cô, Lục Giam vừa mới ở bên ngoài nói hán phải về Bình châu, ta khuyên hán đi cùng hán cũng không chịu.....” Ngụ ý là muốn Ngô thị giúp đỡ giữ Lục Giam lại.

Ngô thị từng nghe Đào Thuấn Khâm đề cập đến mục đích Lục Giam đến Thanh châu, thấy hần không đợi sự tình có biến chuyển đã muốn đi, không khỏi kinh ngạc nói: “Nếu đã đến thì ở đây lâu thêm mấy ngày, hai ngày này ta bận bịu chưa kịp chiều đãi người cho tốt, ngày mai ta bảo Phượng Đường dẫn các người đi chung quanh ngắm cảnh, rồi cùng với cữu phụ, cữu mẫu trở về sau.”

Lâm Thận Chi cùng Đào Phượng Cử đều tiến lên lôi kéo Lục Giam khuyên nhủ, Lâm Thận Chi thậm chí còn yêu cầu hần: “Nhị biểu ca huynh có thể ngủ cùng chỗ với ta.”

Lục Giam nghe vậy, mỉm cười nhẹ nhàng xoa xoa đầu hần, chưa nói được, cũng chưa nói không được.

Đào thị cũng không muốn Lục Giam đi cùng. Tục ngữ nói đúng, một khi bị răn cấm ba năm sợ dây thừng, nếu Lục Giam thực sự cùng nhà mình trở về Bình châu, ai biết được Lâm Ngọc Trân lại phát điên gì nữa, nói không chừng mấy lời dụ dỗ linh tinh ăn nói khùng điên đều thốt ra, kia chẳng phải là tự dưng khiến người khác ghê tởm mình sao? Nhưng tình cảnh này, nàng dù thế nào cũng phải tỏ thái độ, do dự một chút, liền cũng khuyên nhủ: “Đi cùng chúng ta, trên đường có thể chiếu cố lẫn nhau. Tam cữu phụ nếu biết, cũng sẽ không chịu đáp ứng để người trở về nhà một mình.” Khuyên là khuyên, chính là ngữ khí nghe như chỉ có lẽ cùng không tình nguyện.

Lâm Cẩm Dung ngồi ở phía sau Đào Phượng Tường, khẽ cười, Đào thị rốt cục cũng hiểu được dính vào người này là không tốt. May mà Lâm Tam lão gia giờ phút này còn cùng Đào Thuấn Khâm, Đào Phượng Đường ở bên ngoài và mấy bằng hữu uống rượu, bằng không nếu hần ở đây, tất sẽ lôi kéo Lục Giam không để hần chối từ.

Lục Giam từ trước đến nay vốn miễn cưỡng, tất nhiên nhận ra ý tứ của nàng, cúi mắt trầm mặc một lát, nhẹ nhàng cười: “Đa tạ hai vị trưởng bối quan tâm giữ lại, nhưng tiểu chất đi ra ngoài đã lâu, trong nhà trưởng bối khó tránh khỏi lo lắng..... Ngày mai sáng sớm tiểu chất muốn rời đi, sẽ đi sớm, nên không tới đây quấy rầy sự thanh tịnh của các trưởng bối, xin từ biệt ngay tại đây.” Nói không nhiều lắm, ngữ khí cũng rất kiên định, rồi vái chào thật sâu.

Gia cảnh mỗi người đều có chỗ khó xử, tính cách Lâm Ngọc Trân Ngô thị cũng biết, nếu Đào thị không tình nguyện, Ngô thị cũng sẽ không khuyên nhủ thêm, vì thế biết thời biết thế tỏ vẻ tiếc nuối, bảo dịp khác lại tới chơi.

“Vậy người trên đường cẩn thận chút.” Đào thị âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn hài tử này biết điều. Vừa suy nghĩ, lại thấy có chút hối lỗi, vì thế nhanh bổ sung hai câu tỏ vẻ quan tâm: “Người trở về thế nào? Chắc là không có xe ngựa, ta phái hai người đi theo người về được không?”

Lục Giam cười nói: “Đa tạ ý tốt của Tam cữu mẫu, đồ đạc của ta không nhiều lắm, cũng có ngựa, Trưởng Thọ đi theo ta, hai người cưỡi ngựa trở về sẽ thuận tiện mau lẹ hơn.” Vì thế lần lượt cùng mọi người hành lễ cáo từ. Lúc đi tới trước mặt Lâm Cẩm Dung, do dự một lát, nhẹ nhàng vái chào: “Tứ muội muội, đa tạ muội.”

Đa tạ nàng? Cùng những người khác đều là cáo biệt, tại sao lại đa tạ nàng? Lâm Cẩm Dung có chút dự cảm bất hảo, giương mắt nhìn qua, thấy Lục Giam nghiêm túc bắt tay, cúi mắt đối với mình hành lễ, liền nghiêng thân né tránh lễ này, cười nhẹ: “Nhị biểu ca đừng đa lễ, có câu vô công không nhận lộc, lễ cùng cảm tạ này ta nhận không nổi.”

Lục Giam cười nhẹ với nàng: “Muội tất nhiên nên nhận.” Vì thế lại thi lễ, hành lễ xong, hướng những người khác trong phòng gật đầu, xoay người nhanh rời đi. Ngô Tương vội đuổi theo đi ra ngoài: “Ta tiễn người.....”

Đào Phượng Tường thấy Lâm Cẩm Dung cau mày, một bộ dạng trăm tư không thể lý giải, liền trêu ghẹo nói: “Cái đình trong mắt sắp rời đi rồi, muội còn không cao hứng?”

Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Tỷ nói đang êm đẹp, sao tự dưng cảm tạ ta?” Sẽ không phải là vì Lục gia cũng có thể tham gia sinh ý này chứ? Nhưng hần đâu phải người để ý điều này? Không đúng, đó là cái gì đây? Cần phải tìm thời điểm hỏi thăm xem sao.

Đào Phượng Tường không biết chuyện Lục Giam cầu Đào Phượng Đường cùng Đào Thuấn Khâm, tuy rằng cũng kỳ quái, nhưng không để trong lòng, chỉ cười nói: “Ai biết? Muội cố tình khiến hần khó xử hần ngược

lại lại cảm thấy thoải mái, còn bởi vậy có điều linh ngộ, cho nên muốn cảm tạ muối chẳng!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung trong mắt hiện lên cực độ chán ghét cùng phần nộ, không khỏi bị hù dọa nhảy dựng, nhanh ngậm miệng, vỗ ngực nói: "Miệng ta lấu tấu, thường hay lung tung, muối đừng so đo."

Lâm Cẩm Dung âm trầm một lát, rồi nói: "Quên đi, lần này không so đo với tỷ."

Đào Phượng Tường không dám nói nữa, thật cẩn thận ngồi xuống, cầm điểm tâm đưa nàng ăn để lấy lòng, Lâm Cẩm Dung bị nàng chọc cho nở nụ cười: "Làm gì đây."

Lại nghe Đào thị nói: "A Dung, con lại đây, ta hỏi con, hôm nay con với Phạm Ngũ Nhi là chuyện gì xảy ra? Con có nhiều quần áo như vậy, nàng sao có thể chọn trúng bộ kia?" Sau khi tức giận xong, tinh tế suy nghĩ, nàng cũng đã phản ứng lại.

Lâm Cẩm Dung không chút hoang mang đi qua, ngồi xuống bên cạnh Đào thị, cười nói: "Mẫu thân không phải nói bảo con đền bù cho nàng kiện quần áo mới xinh đẹp sao? Bộ quần áo kia cùng quần áo mới được đặt cùng nhau, nàng liếc mắt một cái liền chọn trúng, ta nói ta đã mặc qua, bảo nàng chọn đồ mới, nàng đều không cần, lại nói, sau khi giặt tẩy sẽ gửi trả lại ta." Những chuyện khác một mực không đề cập tới.

Giặt tẩy trả lại rõ ràng là lời nói khách khí mà thôi. Một thứ nữ không hay xuất môn, không được sủng ái, ít khi có đồ mới, chỉ cần chọn quần áo nửa mới nửa cũ là phù hợp lẽ thường, cứ cho là không biết trân quý, nhưng nhìn thấy đai lưng cũng nên hiểu được nó có giá trị xa xỉ, đổi lại đai lưng bình thường khác thì đã sao? Nhưng lại công khai ăn mặc như vậy đi ra ngoài, còn đắc chí, vẫn là không có mắt nhìn, kiến thức hạn hẹp. Đào thị trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, lại hỏi: "Con sao lại hắt trả lên người nàng?"

Nàng hôm nay đã vu hãm Phạm Ngũ Nhi, Lâm Cẩm Dung chỉ thản nhiên nói: "Con là cố ý. Nàng ở mặt ngoài giả bộ trung thực, đầu cũng không dám ngẩng lên, lại ở dưới bàn vụng trộm dẫm lên váy của Tôn gia tiểu thư, lại thỉnh thoảng đá người ta một cái, còn làm bộ không phải cố ý."

Đào Phượng Tường muốn lấy công chuộc tội với Lâm Cẩm Dung, nhanh chen vào nói: "Khó trách, nàng bị so sánh với Tôn gia tiểu thư a. Ngẫm lại nha, nếu gặp phải tính tình của ta, bị người khác dẫm lên váy rồi đá đá, ta còn không khiến Phạm Ngũ Nhi kia khổ sở hay sao? Vậy thật đúng là trúng kế của nàng rồi."

Ngô thị tuy rằng cũng thấy Lâm Cẩm Dung nói chuyện này thập phần khiến người ta khiếp sợ, quả thực bất khả tư nghị, nhưng cũng hung hăng trừng mắt nhìn Đào Phượng Tường một cái, ý tứ là ai cần nàng lắm miệng, Đào Phượng Tường chu miệng, cúi đầu trốn phía sau Đào Phượng Khanh.

Thời điểm Tôn gia phu nhân rời đi xác thực vẻ mặt giận dữ, nhưng nàng nghĩ đến đó là bởi vì không vừa mắt Tôn Hồng Lí, lại không nghĩ rằng phía sau còn có chuyện như vậy. Có điều ngẫm lại, Lâm Cẩm Dung cùng Phạm Ngũ Nhi cũng là lần đầu gặp mặt, vô oán vô cừu, nàng cũng không phải loại người thích khiêu khích hại người khác, chắc hẳn là thật. Vậy cô nương kia nhân phẩm quả nhiên có vấn đề, dù thế nào cũng không thể đồng ý. Đào thị lại thở dài nói: "Như thế nào đều là kẻ thích bắt nạt người khác như vậy?"

Lâm Cẩm Dung cười nói: "Con còn nghe thấy người khác nghị luận về đồ cưới của thứ nữ nhà họ, quên đi, chúng ta không nên đàm tiếu sau lưng người khác. Dù sao người này nhân phẩm tuyệt đối có vấn đề."

Đào thị vội nói: "Thôi, con đừng nói nữa, đi xuống đi." Sau đó quay đầu nhìn Ngô thị, vẻ mặt bắt buộc dĩ cầu xin giúp đỡ, ý tứ này, muốn cùng Ngô thị tham khảo một lần nữa.

Lâm Cẩm Dung cũng không tin Đào Phượng Tường sẽ nói Phạm phu nhân là người không chịu thua thiệt, Ngô thị sẽ không biết, nàng tạm thời cũng chỉ có thể làm được đến vậy, vì thế liền cùng Đào Phượng Tường nhìn nhau cười, dặt tay lui xuống.

Trở lại trong phòng, Lệ Chi nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, vì sao người phải làm như vậy?" Người khác không biết, sự tình nàng rất rõ ràng, nàng thật sự không rõ Lâm Cẩm Dung vì sao phản cảm Phạm Ngũ Nhi như thế.

Lâm Cẩm Dung nhìn chằm chằm chính mình trong gương, đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo): "Lệ Chi, hôm nay ta đã hiểu được, cái gì gọi là ba người thành hổ, miệng nhiều người nói, cũng trở thành chân lý. Mặc kệ ta làm cái gì, làm như thế nào, người đều phải nhớ rõ, tóm lại, ta muốn tốt ọi người."

Lệ Chi trầm mặc một lát, rốt cuộc gật đầu.

Lâm Cẩn Dung một đêm ngủ ngon, hừng đông chạy tới thỉnh an Đào thị, đúng lúc thấy Đào thị cùng Cung ma ma cầu nhau: “Thật sự là người nghèo ai cũng e ngại, người bên ngoài tìm việc hôn nhân tùy tiện nói chuyện có thể gặp được người trong sạch, hẳn thì sao, lần lượt từ Bình châu đến Thanh châu, không phải người này có vấn đề thì cũng là người kia. Tại sao lại khó khăn như vậy?”

Cung ma ma cười làm lạnh nói: “Phu nhân an tâm một chút chờ sốt ruột, đó là người thiện tâm, cho nên muốn chọn người tốt, nếu không như thế, tùy tiện chọn một người là được rồi.”

Đào thị liền thở dài: “Ta là sợ ngày sau tự ta thấy ghê tởm. Quên đi, vẫn là nên xem xét lại Tôn gia tiểu thư, nàng có thể chịu nhận, nói không chừng là người lòng dạ bao dung. Cũng không biết nhà nàng còn chấp nhận không?”

Lâm Cẩn Dung hiểu được Phạm Ngũ Nhi không được, không khỏi ha ha cười: “Mẫu thân, phải thử qua mới biết được.”

Qua một chốc, Ngô thị phái Tổng ma ma tới thông báo Phạm gia sai người đến trả đai lưng cho Lâm Cẩn Dung, cũng không đề cập gì đến bộ quần áo, kỳ thật cũng chính là nhân tiện hỏi thăm ý đồ của Đào thị như thế nào, Đào thị chán ghét nói: “Tặng để an ủi nàng ta đi!” Sau đó đem đai lưng ném cho Lệ Chi: “Đem chỉ bạc cùng hạt châu kéo ra sửa lại đi.”

109. Chương 110: Ghét Bỏ

Sắc trời bắt đầu tối, khách nhân dần dần tản đi, tiễn bước vị khách nữ cuối cùng, Ngô thị được hai nữ nhi giúp đỡ trở về phòng, rõ ràng mệt mỏi không chịu nổi, nhưng vẫn còn hưng trí cực cao, nhiệt liệt cùng Đào thị thảo luận: “Cũng không biết nàng kia được giấu ở đâu? Nghe hạ nhân nói, bọn họ cũng không thấy kỹ nhân kia dẫn nữ tử đi vào, lại cũng không thấy mang đi ra ngoài.....”

Đào thị còn chưa trả lời, chợt nghe Ngô Tương ở ngoài cửa cười nói: “Cô cô người có điều không biết, là phúc nữ(thuật nói bụng)!” Ngay sau đó, Đào Phượng Cử nắm tay Lâm Thận Chi, Ngô Tương cùng Lục Giam đi đến.

Ngô Tương cười hì hì ngồi xuống bên cạnh Ngô thị, tiếp tục nói: “Chúng ta ở Thái Minh phủ đã từng gặp qua. Giọng nữ kia chính là từ trong bụng nam tử vọng lại.....”

Lúc này còn chưa có người đến Thanh châu, Bình châu biểu diễn phúc nữ, mọi người đều lấy làm kỳ lạ, Lâm Cẩn Dung tò mò hỏi Ngô Tương: “Phúc nữ? Thật đúng là từ trong bụng vọng ra sao?”

Ngô Tương sờ sờ đầu: “Không biết, sau đó ta có hỏi kỹ nhân kia, hứa thưởng cho hắn rất nhiều tiền mà hắn cũng không chịu nói.”

Đào Phượng Khanh liền cười nói: “Là miếng cơm của người ta, tất nhiên ngàn vàng cũng không bán. Cũng chỉ có các đệ nhân rồi, mới có thể lãng phí khí lực như vậy.”

Lâm Thận Chi trầm điều không thể lý giải: “Trong bụng sao có thể phát ra âm thanh? Chẳng lẽ bên trong còn cất giấu một cái miệng sao?”

Đào Phượng Cử liền chê cười hắn: “Trong bụng người khác có thể phát ra âm thanh hay không ta không biết, nhưng tiểu Thất đệ nhất định có thể.” Rồi quai hàm phát ra mấy tiếng ục ục kêu to chói ngấu trong bụng, Lâm Thận Chi tức giận mặt đỏ lên đuổi theo đánh hắn, mọi người đều cười rộ lên.

Ngô Tương nhìn Lục Giam im lặng ngồi một bên, thanh thanh cổ họng, nói: “Cô cô, Lục Giam vừa mới ở bên ngoài nói hẳn phải về Bình châu, ta khuyên hắn đi cùng hắn cũng không chịu.....” Ngụ ý là muốn Ngô thị giúp đỡ giữ Lục Giam lại.

Ngô thị từng nghe Đào Thuấn Khâm đề cập đến mục đích Lục Giam đến Thanh châu, thấy hắn không đợi sự tình có biến chuyển đã muốn đi, không khỏi kinh ngạc nói: “Nếu đã đến thì ở đây lâu thêm mấy ngày, hai ngày này ta bận bịu chưa kịp chiêu đãi người cho tốt, ngày mai ta bảo Phượng Đường dẫn các người đi chung quanh ngắm cảnh, rồi cùng với cữu phụ, cữu mẫu trở về sau.”

Lâm Thận Chi cùng Đào Phượng Cử đều tiến lên lôi kéo Lục Giam khuyên nhủ, Lâm Thận Chi thậm chí còn yêu cầu hẳn: “Nhị biểu ca huynh có thể ngủ cùng chỗ với ta.”

Lục Giam nghe vậy, mỉm cười nhẹ nhàng xoa xoa đầu hẳn, chưa nói được, cũng chưa nói không được.

Đào thị cũng không muốn Lục Giam đi cùng. Tục ngữ nói đúng, một khi bị răn cấm ba năm sợ dây thừng, nếu Lục Giam thực sự cùng nhà mình trở về Bình châu, ai biết được Lâm Ngọc Trân lại phát điên gì nữa, nói không chừng mấy lời dụ dỗ linh tinh ăn nói khùng điên đều thốt ra, kia chẳng phải là tự dưng khiến người khác ghê tởm mình sao? Nhưng tình cảnh này, nàng dù thế nào cũng phải tỏ thái độ, do dự một chút, liền cũng khuyên nhủ: “Đi cùng chúng ta, trên đường có thể chiếu cố lẫn nhau. Tam cữu phụ nếu biết, cũng sẽ không chịu đáp ứng để người trở về nhà một mình.” Khuyên là khuyên, chính là ngữ khí nghe như chỉ có lẽ cùng không tình nguyện.

Lâm Cẩm Dung ngồi ở phía sau Đào Phượng Tường, khẽ cười, Đào thị rốt cục cũng hiểu được dính vào người này là không tốt. May mà Lâm Tam lão gia giờ phút này còn cùng Đào Thuần Khâm, Đào Phượng Đường ở bên ngoài và mấy bằng hữu uống rượu, bằng không nếu hẳn ở đây, tất sẽ lôi kéo Lục Giam không để hẳn chối từ.

Lục Giam từ trước đến nay vốn miễn cảm, tất nhiên nhận ra ý tứ của nàng, cúi mắt trầm mặc một lát, nhẹ nhàng cười: “Đa tạ hai vị trưởng bối quan tâm giữ lại, nhưng tiểu chất đi ra ngoài đã lâu, trong nhà trưởng bối khó tránh khỏi lo lắng..... Ngày mai sáng sớm tiểu chất muốn rời đi, sẽ đi sớm, nên không tới đây quấy rầy sự thanh tịnh của các trưởng bối, xin từ biệt ngay tại đây.” Nói không nhiều lắm, ngữ khí cũng rất kiên định, rồi vãi chào thật sâu.

Gia cảnh mỗi người đều có chỗ khó xử, tính cách Lâm Ngọc Trân Ngô thị cũng biết, nếu Đào thị không tình nguyện, Ngô thị cũng sẽ không khuyên nhủ thêm, vì thế biết thời biết thế tỏ vẻ tiếc nuối, bảo dịp khác lại tới chơi.

“Vậy người trên đường cẩn thận chút.” Đào thị âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn hài tử này biết điều. Vừa suy nghĩ, lại thấy có chút hối lỗi, vì thế nhanh bổ sung hai câu tỏ vẻ quan tâm: “Người trở về thế nào? Chắc là không có xe ngựa, ta phái hai người đi theo người về được không?”

Lục Giam cười nói: “Đa tạ ý tốt của Tam cữu mẫu, đồ đạc của ta không nhiều lắm, cũng có ngựa, Trưởng Thọ đi theo ta, hai người cưỡi ngựa trở về sẽ thuận tiện mau lẹ hơn.” Vì thế lần lượt cùng mọi người hành lễ cáo từ. Lúc đi tới trước mặt Lâm Cẩm Dung, do dự một lát, nhẹ nhàng vãi chào: “Tứ muội muội, đa tạ muội.”

Đa tạ nàng? Cùng những người khác đều là cáo biệt, tại sao lại đa tạ nàng? Lâm Cẩm Dung có chút dự cảm bất hảo, giương mắt nhìn qua, thấy Lục Giam nghiêm túc bắt tay, cúi mắt đối với mình hành lễ, liền nghiêng thân né tránh lễ này, cười nhẹ: “Nhị biểu ca đừng đa lễ, có câu vô công không nhận lộc, lễ cùng cảm tạ này ta nhận không nổi.”

Lục Giam cười nhẹ với nàng: “Muội tất nhiên nên nhận.” Vì thế lại thi lễ, hành lễ xong, hướng những người khác trong phòng gật đầu, xoay người nhanh rời đi. Ngô Tương vội đuổi theo đi ra ngoài: “Ta tiễn người.....”

Đào Phượng Tường thấy Lâm Cẩm Dung cau mày, một bộ dạng trăm tư không thể lý giải, liền trêu ghẹo nói: “Cái dính trong mắt sắp rời đi rồi, muội còn không cao hứng?”

Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Tỷ nói đang êm đẹp, sao tự dưng cảm tạ ta?” Sẽ không phải là vì Lục gia cũng có thể tham gia sinh ý này chứ? Nhưng hẳn đâu phải người để ý điều này? Không đúng, đó là cái gì đây? Cần phải tìm thời điểm hỏi thăm xem sao.

Đào Phượng Tường không biết chuyện Lục Giam cầu Đào Phượng Đường cùng Đào Thuần Khâm, tuy rằng cũng kỳ quái, nhưng không để trong lòng, chỉ cười nói: “Ai biết? Muội cố tình khiến hẳn khó xử hẳn ngược lại lại cảm thấy thoải mái, còn bởi vậy có điều linh ngộ, cho nên muốn cảm tạ muội chẳng!” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung trong mắt hiện lên cực độ chán ghét cùng phẫn nộ, không khỏi bị hù dọa nhảy dựng, nhanh ngậm miệng, vỗ ngực nói: “Miệng ta lấu tấu, thường hay lung tung, muội đừng so đo.”

Lâm Cẩm Dung âm trầm một lát, rồi nói: “Quên đi, lần này không so đo với tỷ.”

Đào Phượng Tường không dám nói nữa, thật cẩn thận ngồi xuống, cầm điểm tâm đưa nàng ăn để lấy lòng, Lâm Cẩm Dung bị nàng chọc cho nở nụ cười: “Làm gì đây.”

Lại nghe Đào thị nói: “A Dung, con lại đây, ta hỏi con, hôm nay con với Phạm Ngũ Nhi là chuyện gì xảy ra? Con có nhiều quần áo như vậy, nàng sao có thể chọn trúng bộ kia?” Sau khi tức giận xong, tinh tế suy nghĩ, nàng cũng đã phản ứng lại.

Lâm Cẩm Dung không chút hoang mang đi qua, ngồi xuống bên cạnh Đào thị, cười nói: “Mẫu thân không phải nói bảo con đền bù cho nàng kiện quần áo mới xinh đẹp sao? Bộ quần áo kia cùng quần áo mới được đặt cùng nhau, nàng liếc mắt một cái liền chọn trúng, ta nói ta đã mặc qua, bảo nàng chọn đồ mới, nàng đều không cần, lại nói, sau khi giặt tẩy sẽ gửi trả lại ta.” Những chuyện khác một mực không đề cập tới.

Giặt tẩy trả lại rõ ràng là lời nói khách khí mà thôi. Một thứ nữ không hay xuất môn, không được sủng ái, ít khi có đồ mới, chỉ cần chọn quần áo nửa mới nửa cũ là phù hợp lẽ thường, cứ cho là không biết trân quý, nhưng nhìn thấy đai lưng cũng nên hiểu được nó có giá trị xa xỉ, đổi lại đai lưng bình thường khác thì đã sao? Nhưng lại công khai ăn mặc như vậy đi ra ngoài, còn đặc chí, vẫn là không có mắt nhìn, kiến thức hạn hẹp. Đào thị trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, lại hỏi: “Con sao lại hất trả lên người nàng?”

Nàng hôm nay đã vu hãm Phạm Ngũ Nhi, Lâm Cẩm Dung chỉ thản nhiên nói: “Con là cố ý. Nàng ở mặt ngoài giả bộ trung thực, đầu cũng không dám ngẩng lên, lại ở dưới bàn vụng trộm dẫm lên váy của Tôn gia tiểu thư, lại thỉnh thoảng đá người ta một cái, còn làm bộ không phải cố ý.”

Đào Phượng Tường muốn lấy công chuộc tội với Lâm Cẩm Dung, nhanh chen vào nói: “Khó trách, nàng bị so sánh với Tôn gia tiểu thư a. Ngẫm lại nha, nếu gặp phải tính tình của ta, bị người khác dẫm lên váy rồi đá đá, ta còn không khiến Phạm Ngũ Nhi kia khổ sở hay sao? Vậy thật đúng là trúng kế của nàng rồi.”

Ngô thị tuy rằng cũng thấy Lâm Cẩm Dung nói chuyện này thập phần khiến người ta khiếp sợ, quả thực bất khả tư nghị, nhưng cũng hung hăng trừng mắt nhìn Đào Phượng Tường một cái, ý tứ là ai cần nàng lắm miệng, Đào Phượng Tường chu miệng, cúi đầu trốn phía sau Đào Phượng Khanh.

Thời điểm Tôn gia phu nhân rời đi xác thực vẻ mặt giận dữ, nhưng nàng nghĩ đến đó là bởi vì không vừa mắt Tôn Hồng Lí, lại không nghĩ rằng phía sau còn có chuyện như vậy. Có điều ngẫm lại, Lâm Cẩm Dung cùng Phạm Ngũ Nhi cũng là lần đầu gặp mặt, vô oán vô cừu, nàng cũng không phải loại người thích khiêu khích hại người khác, chắc hẳn là thật. Vậy cô nương kia nhân phẩm quả nhiên có vấn đề, dù thế nào cũng không thể đồng ý. Đào thị lại thở dài nói: “Như thế nào đều là kẻ thích bắt nạt người khác như vậy?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Con còn nghe thấy người khác nghị luận về đồ cưới của thứ nữ nhà họ, quên đi, chúng ta không nên đàm tiếu sau lưng người khác. Dù sao người này nhân phẩm tuyệt đối có vấn đề.”

Đào thị vội nói: “Thôi, con đừng nói nữa, đi xuống đi.” Sau đó quay đầu nhìn Ngô thị, vẻ mặt bất đắc dĩ cầu xin giúp đỡ, ý tứ này, muốn cùng Ngô thị tham khảo một lần nữa.

Lâm Cẩm Dung cũng không tin Đào Phượng Tường sẽ nói Phạm phu nhân là người không chịu thua thiệt, Ngô thị sẽ không biết, nàng tạm thời cũng chỉ có thể làm được đến vậy, vì thế liền cùng Đào Phượng Tường nhìn nhau cười, dặt tay lui xuống.

Trở lại trong phòng, Lệ Chi nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, vì sao người phải làm như vậy?” Người khác không biết, sự tình nàng rất rõ ràng, nàng thật sự không rõ Lâm Cẩm Dung vì sao phản cảm Phạm Ngũ Nhi như thế.

Lâm Cẩm Dung nhìn chằm chằm chính mình trong gương, đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo): “Lệ Chi, hôm nay ta đã hiểu được, cái gì gọi là ba người thành hổ, miệng nhiều người nói, cũng trở thành chân lý. Mặc kệ ta làm cái gì, làm như thế nào, người đều phải nhớ rõ, tóm lại, ta muốn tốt ọi người.”

Lệ Chi trầm mặc một lát, rốt cuộc gật đầu.

Lâm Cẩm Dung một đêm ngủ ngon, hừng đông chạy tới thỉnh an Đào thị, đúng lúc thấy Đào thị cùng Cung ma ma cầu nhau: “Thật sự là người nghèo ai cũng e ngại, người bên ngoài tìm việc hôn nhân tùy tiện nói chuyện có thể gặp được người trong sạch, hẳn thì sao, lần lượt từ Bình châu đến Thanh châu, không phải người này có vấn đề thì cũng là người kia. Tại sao lại khó khăn như vậy?”

Cung ma ma cười làm lạnh nói: “Phu nhân an tâm một chút chờ sốt ruột, đó là người thiện tâm, cho nên muốn chọn người tốt, nếu không như thế, tùy tiện chọn một người là được rồi.”

Đào thị liền thở dài: “Ta là sợ ngày sau tự ta thấy ghê tởm. Quên đi, vẫn là nên xem xét lại Tôn gia tiểu thư, nàng có thể chịu nhịn, nói không chừng là người lòng dạ bao dung. Cũng không biết nhà nàng còn chấp nhận không?”

Lâm Cẩm Dung hiểu được Phạm Ngũ Nhi không được, không khỏi ha ha cười: “Mẫu thân, phải thử qua mới biết được.”

Qua một chốc, Ngô thị phái Tổng ma ma tới thông báo Phạm gia sai người đến trả đại lưng cho Lâm Cẩm Dung, cũng không đề cập gì đến bộ quần áo, kỳ thật cũng chính là nhân tiện hỏi thăm ý đồ của Đào thị như thế nào, Đào thị chán ghét nói: “Tặng để an ủi nàng ta đi!” Sau đó đem đại lưng ném cho Lệ Chi: “Đem chỉ bạc cùng hạt châu kéo ra sửa lại đi.”

110. Chương 111: Sinh Oán

Ngày sinh thần của Ngô thị vừa trôi qua, Đào Thuần Khâm đã bắt đầu hành động, cùng Đào Phượng Đường sớm đi về trễ, khiến Lâm Cẩm Dung muốn hỏi thăm tin tức từ bọn họ cũng không thể, đành phải nhờ Đào Phượng Khanh, Đào Phượng Tường dò hỏi, Đào Phượng Tường lại chỉ cười: “Tiểu nha đầu lòng hiếu kỳ quá mạnh mẽ, những gì không nên hỏi đừng hỏi.” Ngoài ra một câu cũng không nói thêm. Hỏi lại hai người tùy từng, đều là miệng như hũ nút, cái gì cũng không hỏi được, khiến nàng nóng nảy ồn ào muốn đi tìm lão gia, thiếu gia, khiến Đào Phượng Tường sợ tới mức chạy trốn chết.

Nhưng thật ra Ngô Tương lại nói: “Lục Giam ước chừng là giống ta, lấy phúc quang của A Dung, buôn bán lời kiếm chút tiền tiêu vặt, sẽ tiện hơn, cho nên mới muốn cảm tạ.”

Đào Phượng Tường lập tức tỉnh táo tinh thần: “Thật sự?”

“Không phải. Ta đoán thôi.” Ngô Tương cười giống như hồ ly: “Tuy rằng hần không chịu nói, giả bộ đứng đắn, nhưng ta đoán. Muốn du sơn ngoạn thủy muốn giải sầu sao không đến danh sơn Đại Xuyên? Lại chạy đến nơi này? Hoàn cảnh hiện tại của hần, ha ha..... Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được.”

Đào Phượng Tường cẩn thận suy nghĩ, cũng chính là việc như vậy, vội chạy tới cùng Lâm Cẩm Dung báo cáo kết quả công tác, mắt thấy Lâm Cẩm Dung sắc mặt càng ngày càng âm trầm, liền dùng sức đập nàng một cái: “Giận dữ không đâu! Sắc mặt như vậy ai cũng muốn tránh né, thật là chán mà? Các người sắp đi rồi, có thời gian rảnh rồi mà tức giận, không bằng theo ta cùng đi chơi nói chuyện. Lần sau gặp mặt không biết là khi nào đây.”

Chẳng lẽ vì nàng đã mua đất bị nhiễm mặn, cho nên Lục Giam muốn dùng một phương khác thức kiếm tiền trợ cấp cho Tam phòng Lục gia sao? Lâm Cẩm Dung tâm tình thật không tốt, buồn bực hữu khí vô lực nói: “Tỷ nói đi, ta nghe.”

Đào Phượng Tường theo bản năng cảm thấy chuyện giữa nàng và Lục Giam tuyệt đối không đơn giản như nàng đã nói với mình, vốn muốn hỏi, nhưng lời đến bên miệng, nhìn thấy bộ dáng tối tăm buồn bực kia của Lâm Cẩm Dung lại cố gắng nuốt xuống.

Lại nói phụ tử Đào gia đều đang làm việc, không có người bồi Lâm Tam lão gia vui chơi, Lâm Tam lão gia nhàn rồi ngứa ngáy, ảo tưởng lần này mua bán lương thực sẽ kiếm lời, hần ở nhà càng ngày càng có địa vị, càng ngày càng được người tôn kính, tâm tình tốt, liền quan tâm hỏi đến hôn sự của Lâm Diệc Chi tiên hành như thế nào: “Phạm gia tiểu thư thế nào? Nếu đã quyết định thì đính ước đi, đem đồ lễ sang.....”

“Nhà kia không được.” Đào thị đem biểu hiện của Phạm Ngũ Nhi kể lại một lần, nặng nề mà nói: “Gia cảnh khó khăn hơn cũng đành thôi, mẫu chốt là nhân phẩm! Người như thế vào cửa, sớm hay muộn sẽ khiến gia phong bại hoại, đến lúc đó lại tính sổ trên đầu ta.”

Đồ cưới ít, nhân phẩm kém, xác thực không được. Lâm Tam lão gia tuy rằng cảm thấy Đào thị lời nói khó nghe, nhưng cũng không quên nhớ trước khi đi Hoàng di nương ở trong ổ chăn cầu xin, liền nhíu mày nói:

“Vậy phải làm sao bây giờ? Còn có người nào thích hợp hơn thì nhanh xem tướng! Người nhớ kỹ, tốt nhất là nhân phẩm tốt, gia thế tốt, đồ cưới còn phải nhiều!”

Đào thị không khỏi ngậm bực, Lâm Diệc Chi kia có gì tốt chứ? Còn tưởng rằng người nào hần cũng có thể chọn lựa sao? Hần nghĩ hần là vương tử sao? Lập tức liền châm chọc nói: “Cái gì cũng đều muốn tốt, vậy thật khó.”

Lâm Tam lão gia đương nhiên nói: “Người làm không được sao không đến tìm tẩu tử? Nàng làm việc luôn ổn thỏa.”

Đào thị dĩ nhiên đã bị Ngô thị thuyết phục, đối với Tôn Hồng Lí có chút động tâm, cũng liền nhẫn khí cùng hần nói: “Tôn gia tiểu thư đồ cưới nhiều, tuy nói phụ mẫu mất sớm, nhưng cũng không phải vừa ra sinh ra đã không có, nhân phẩm giáo dưỡng cũng rất khá, rộng lượng, nhưng lớn hơn hai tuổi.....”

Lâm Tam lão gia lập tức xua tay: “Không được, không được! Chẳng lẽ không còn người nào nữa sao? Trưởng nữ phụ mẫu mất sớm, không có người giáo dục, tốt chỗ nào? Truyền ra ngoài người ta biết sẽ thế nào đây, người cũng không sợ người ta nói nhảm sao?” Trong lòng còn có vài phần hoài nghi Đào thị, cảm thấy nàng không muốn điều tốt cho Lâm Diệc Chi.

Chính là người mà xứng đôi với Lâm Diệc Chi cũng không nhiều! Không phải nàng sinh dưỡng, rốt cuộc nàng vẫn phải phụ trách sao? Được lắm không có người nào biết ý tốt của nàng, đều là lỗi của nàng. Rõ ràng là hảo tâm, lại bị cho là lòng lang dạ thú, Đào thị tính tình bùng phát, vung khăn tay mặt lạnh cười nói: “Lão gia lời này nói gì vậy, chẳng lẽ lúc trước ta mưu toan cố ý không muốn tìm người xứng đôi với hần sao? Còn không phải đến đây hỏi thăm mới biết được tình hình thực tế, thấy cảm thấy được mới cùng người thương lượng. Nhân phẩm tốt, gia thế tốt, đồ cưới nhiều, mọi thứ đều tốt sao có thể đến lượt hần? Cũng không nhìn xem bản thân là thân phận gì! Tiểu thư nhà người ta nếu không phải vì vận khí không tốt, phải giữ đạo hiếu tri hoãn hôn sự đến tuổi này, hần cũng đừng mơ tưởng! Lòng nghi ngờ sinh ám quỷ, làm việc cẩn thận lại khiến người cho rằng mình có âm mưu! Ta không tìm thấy, lão gia có biện pháp xin mời tự tiện đi.”

“Cho dù là con vợ kế!” Lâm Tam lão gia vốn cũng biết mọi thứ khó có khả năng, đơn giản chỉ hy vọng một chút thôi, dù sao trưởng tử trưởng tức, đó là điều rất quan trọng, nhưng thấy tính tình ngạo mạn kia của Đào thị trong lòng lại bốc hỏa, vỗ mạnh bàn, đứng lên lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ ngươi là đại nương cố gắng hết sức vì con vợ kế tìm một mối hôn nhân tốt không phải là việc nên làm sao? Người nếu ngày thường làm việc chu đáo, ai lại nghi ngờ ngươi?”

Đào thị ngay cả nói cũng lười, liền lạnh lùng nhìn Lâm Tam lão gia khinh miệt cười. Quản sự nàng phái đi Bình châu báo cho Lâm gia chuyện mua bán lương thực đã xuất phát, nếu buôn bán lời tiền, cả nhà từ già đến trẻ đều lấy phúc quang, cho dù là Lâm lão thái gia thấy nàng cũng phải tươi cười, nàng sợ hần sao? Kén cá chọn canh, nàng thật sự không oán không hối hận khi phải hầu hạ cả nhà hần từ già đến trẻ sao? Cái gì cũng cho là đương nhiên?

Đang yên đang lành sao tự dưng lại âm ỹ? Cung ma ma thấy tình thế không ổn, vội ra khỏi gian ngoài giả bộ nói: “Tổng ma ma, người có chuyện gì? Phu nhân cùng lão gia đang có việc thương lượng.”

Lâm Tam lão gia lúc này mới nhớ tới mình đang ở nhà của Đại cữu ca, vì vậy lại ngồi xuống, đem tay áo vung vẩy để hạ nhiệt độ, kiềm chế lửa giận đè thấp thanh âm nói: “Dù sao nhà này không được! Ta không đồng ý! Tìm thêm đi!”

Nàng gấp cái gì nha, Đào thị khinh thường liếc nói: “Được, trở về rồi nói sau, thỉnh lão thái thái làm chủ đi.” Vì thế cao giọng gọi Cung ma ma: “Cung ma ma, người đi nói với Cữu phu nhân, không cần đến gặp Tôn gia nữa! Cũng đừng quan tâm, Ngũ thiếu gia nhà chúng ta là muốn cưới công chúa về a.”

“Người.....” Lâm Tam lão gia vô cùng tức giận, chỉ vào Đào thị nói: “Đào Thái Linh, người đừng quá đáng. Việc gì cũng phải có lão thái thái làm chủ, người làm đại nương để làm gì? Người có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa đúng hay không? Được, người cứ hung hăng! Sẽ có thời điểm người phải cầu ta! Chuyện này thật đúng là không cần người lo!”

Cung ma ma bước lên phía trước khuyên nhủ, Lâm Tam lão gia không thềm quan tâm đến lý lẽ, chỉ hét lên: “Bảo Tứ tiểu thư, Thất thiếu gia thu xếp lập tức trở về Bình châu! Không đi thì vĩnh viễn đừng trở lại!”

Đào thị cả kinh, lúc trước Lâm Tam lão gia cũng không phải chưa từng uy hiếp nàng như vậy, nhưng ánh mắt chưa bao giờ âm ngoan như lần này, cũng chưa từng hung hăng trước mặt người nhà mẹ đẻ của nàng, nàng ần ần có chút hối hận, lại không muốn nhượng bộ.

Phu nhân thật là, người ta nói một chút thì đã làm sao? Đây chính là đại sự, chỉ cần có thể đạt được mục đích, nhẫn nhịn thì thế nào? Chính nàng lúc trước không phải cũng không chịu sao? Lão gia nhất thời không chịu thì có gì kỳ quái? Một lần không chịu còn có lần thứ hai, thấy người rồi, bảo người ta khuyên nhủ hần, cố gắng sẽ thành. Nhưng lại âm ỹ tới mức này, chuyện sẽ hoàn toàn thất bại. Cung ma ma thở dài, chỉ đành nghiêm mặt đi tìm Ngô thị cứu vãn.

Vốn so sánh hai nhà Phạm, Tôn, Tôn gia tiểu thư quả thật rất được, cũng xác thực không phải người không có giáo dưỡng, mọi thứ đều thích hợp, mới có thể khuyên nhủ vài câu, thế nào lại náo loạn đến mức này? Ngô thị cũng thấy thập phần không thú vị, thở dài một tiếng, đành phải đi tìm Lâm Tam lão gia, hết sức nói lời hay, cường điệu Đào thị không có ý xấu, tự trách đều là trách nàng lắm miệng, mới có thể chọc phu thê hai người bất hòa, nếu phu thê hai người bởi vậy xa lạ, nàng có chết cũng không có mặt mũi đi gặp Đào gia lão thái gia và lão thái thái dưới cửa tuyền, lại đáp ứng khuyên Đào thị, mặt khác nghĩ cách giúp Lâm Diệc Chi chọn một việc hôn nhân khác, tốt xấu khuyên nhủ Lâm Tam lão gia chờ Đào Thuấn Khâm trở về lại nói sau.

Buổi tối Đào Thuấn Khâm trở về, lôi kéo Lâm Tam lão gia uống rượu, không trách cứ Đào thị, chỉ hướng Lâm Tam lão gia nhận lỗi, cực lực muốn bồi hần du ngoạn 2 ngày, Lâm Tam lão gia lúc này mới lấy lại mặt mũi, mặc dù không hề nói sẽ rời đi nữa, nhưng càng ngày càng chán ghét Đào thị, một lòng một dạ muốn tìm một cơ hội để diệt uy phong của Đào thị.

Đào thị thấy Lâm Tam lão gia không đi nữa, nghĩ rằng hần đã được khuyên nhủ, cũng buông lỏng tâm, thanh thần ổn định chờ Lâm Thế Toàn trở về, còn chờ xem chuyện hương liệu được tiến hành như thế nào.

Lâm Cẩm Dung biết được phụ mẫu bất hòa, trong lòng một trận phát khổ, thầm nghĩ mình vẫn rất ngây thơ, lại có chút bất đắc dĩ. Sự tình vì sự can thiệp của nàng đã lặng yên xảy ra biến hóa, kể cả sự việc của những người bên cạnh, giống như tính tình của Đào thị, bọn họ không chịu khống chế của nàng, nàng chỉ có thể dự phòng, có nhiều thời điểm vẫn là khó lòng phòng bị. Thời điểm nàng nghĩ hết thấy đều thuận lợi lại bất ngờ không kịp phòng thủ hung hăng đánh nàng một cái.

Thật là rất khó, rất khó..... Lâm Cẩm Dung ôm hai tay ở phía trước cửa sổ im lặng đứng hồi lâu, rồi lại nhẹ nhàng tươi cười, mặc kệ như thế nào, trước mắt cảnh ngộ của thân nhân nàng so với từ trước không phải đã tốt hơn nhiều sao? Rốt cuộc nàng cũng có thành công nhất định.

Lại qua thêm mấy ngày, quả nhiên giống như Đào Thuấn Khâm sở liệu, Lâm gia lặng yên không một tiếng động, hai nhà Ngô, Lục trực tiếp phái huynh trưởng của Ngô Tương, Lục gia Nhị lão gia tự mình đến, cùng Đào Thuấn Khâm gặp mặt đạt thành hiệp nghị sau đó bỏ hết tiền vốn. Mà lúc này, Đào Thuấn Khâm đã ra tay trước, mạnh mẽ vang dội tích trữ nhóm hàng hóa đầu tiên.

Tiếp theo Lâm Thế Toàn cũng trở về, bắt qua chỉ qua 7, 8 ngày, hần vừa gầy vừa đen, đi cùng hần còn có hai nhi tử của Thiết Hồn cùng mười nông dân cường tráng. Hần cố nhịn ăn cơm uống nước, trước đến gặp Đào thị, đem tiền tài cùng thư của Lâm Cẩm Âm dâng hai tay: “Lúc trước luôn luôn giúp Thiết quản sự làm việc, nàng rất thành thạo, có nhiều chỗ không tiện ra mặt, sợ đi rồi lại có tin tức mới, cho nên trì hoãn chút thời gian. Vốn có thể về sớm hơn một chút, nhưng mang theo nhiều thứ không dám không cẩn thận, buổi tối không dám chạy đi, mà đoàn lại thêm nhiều người, vừa phải che giấu.....” Còn nói đến việc Lâm gia Đại lão gia cùng Nhị lão gia đều ra mặt bắt đầu mua lương thực.

Làm việc rất tốt, Đào thị vừa lòng vô cùng, ngay lập tức khen: “A Toàn hài tử ngoan, nhanh đi ăn cơm. Về sau người cứ theo ca ca ta ở lại bên này học bản sự! Đừng khiến ta thất vọng.”

Lâm Thế Toàn vừa mừng vừa sợ, gương mặt nhìn về phía Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng gạt đầu, mỉm cười, hần quả nhiên không làm cho nàng thất vọng.

111. Chương 112: Quật Lư

Hoàng hôn một chút lại một chút dày đặc bao phủ, đèn lồng khắp nơi trong Lục phủ theo thứ tự được thắp sáng, toàn bộ Lục phủ bị bao vây trong ánh sáng mờ lung.

Tập Hiền các cửa Lục gia lão thái gia lại sáng ngời, bốn đèn lồng mới tinh đỏ thẫm bằng lụa được thắp lên trên cửa hiên, chiếu sáng phạm vi trong mấy trượng quanh đó.

Lục Giam khoanh tay đứng đối diện Lục lão ông cao tuổi đang ngồi trước án thư làm bằng gỗ tử đàn, tản ra ánh sáng nhạt của sừng tê giác, hần cúi mắt nhìn đá thanh chuyên dưới chân, bình tĩnh trầm mặc.

So sánh với Lục lão thái thái bị bệnh nhiều năm, Lục lão ông tầm hơn 60 tuổi vẫn còn trẻ, hần mặc một kiện cẩm bào trong nhà hoa văn chìm, phía dưới là hải thanh bố, râu tóc hoa râm, y phục chỉnh tề, lông mày của hần rất đậm – đến mức khiến người ta có một loại ảo giác, trên khuôn mặt kia người ta chỉ nhìn thấy lông mày, ngược lại làm cho người ta xem nhẹ cặp mắt luôn lóe ra tinh quang.

Hần thoải mái tựa vào ghế làm bằng gỗ tử đàn to rộng, mỉm cười nhìn tôn tử ưu tú nhất trong Lục gia này, có điều hần từ nhỏ rời xa nhà, cũng có thể nói là tôn tử xa lạ nhất: “Con ở Thanh châu có nhiều chuyện như vậy? Không muốn nói gì với ta sao?” Thanh âm của hần không cao, biểu tình cũng thực ôn hòa, nhưng bên trong ẩn chứa dò xét không buông tha.

Chính là biểu tình cùng thái độ bất động thanh sắc, nhìn như ôn hòa, kì thực căn bản không lưu lại đường lui này đã thống trị Lục gia, khiến Lục gia Đại lão gia Lục Kiến Tân làm quan bên ngoài nhiều năm dù có đặc ý thế nào, cũng không dám quên người trong nhà, mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, luôn sớm sai người vắn an tặng lễ, cũng không dám có chút chậm trễ; Khiến Lục gia Nhị lão gia Lục Kiến Trung ở nhà khổ tâm kinh doanh nhiều năm cho dù đã làm tổ phụ, dù có không cam lòng, bất bình, ủy khuất, cũng chỉ dám giải quyết sau lưng, cũng không dám dẫm đương đầu mặt với hần nói một chữ không, không cho ngồi cũng không dám ngồi, không cho đứng cũng không dám đứng; Khiến Lục gia Tam lão gia Lục Kiến Lập đọc sách càng đọc càng khổ sở, làm người càng mất mát, mặc kệ muốn buông xuôi cỡ nào, ở trước mặt hần cũng vẫn không thể không ngẩng đầu uốn ngực, làm bộ chính mình thực tự lập.

Lục Giam lông mày nhẹ nhàng nhíu lại, làm như đang suy tư có nên nói hay không.

Lục lão ông khe khẽ thở dài: “Hài tử, ta là thân tổ phụ của con, toàn bộ Lục gia đều là con cháu đời đời của ta, trong lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, không có đạo lý nặng bên này nhẹ bên kia.” Hần cảm thấy hần đã nói đủ rõ ràng, nếu nói trong nhà này người có thể sẵn sàng lý giải Lục Giam nhất, trừ bỏ hần sẽ không còn ai. Lục Giam chính là người có tâm tư, khó xử cũng khó mà mở miệng.

Trên thực tế, Lục Giam trên mặt xác thực hiện lên một tia do dự, nhưng hần vẫn châm chọc nói: “Nghe nói phương bắc đại hạn, đàn dê đàn trâu ở Mạc Bắc đã chết rất nhiều, mùa đông năm nay đại khái sẽ không thái bình.” Tin tức này hiện tại sĩ tử nơi nơi đều truyền khắp, hần thử tìm tòi ánh mắt giọng khách át giọng chủ dưới hàng lông mày kia của Lục lão ông, nhìn xem bên trong là thần sắc gì, tức giận hay là phẫn nộ? Hay là mất hứng? Chỉ thấy Lục lão ông nhắm mắt lại, vẻ mặt đều là biểu tình “Tiếp tục nói, ta nghe”.

Lâm gia, Ngô gia đều đã có hành động, sao có thể giấu giếm lão thái gia? Lục Giam cắn chặt răng: “Cho nên bọn họ đều cảm thấy mùa đông năm nay giá lương thực nhất định sẽ tăng cao.”

“Chúng ta đi chậm một bước. Hiện tại giá lương thực ở Bình châu so với hai ngày trước đã tăng gấp hai, Đại ca con đã đến phụ cận Đại châu xem thử, nhìn xem có thể mua với giá rẻ hơn hay không, nhưng cho dù thành công, phí chuyên chở cũng không nhỏ.” Lục lão ông ngữ khí bình tĩnh trần thuật sự thật, thần nhiên nói: “Trước khi con xuất môn. ta từng cho con không ít tiền, để con ở bên ngoài không phải chịu ủy khuất, nghe nói lúc con ở Thái Minh phủ thực tiết kiệm, như vậy hiện tại con mang về được bao nhiêu?”

Lục Giam trầm mặc một lát, đáp: “Đại khái còn có mười lượng bạc.”

“Như thế nào? Đào gia không thay con kiếm thêm nhiều tiền sao?” Lục lão ông đột nhiên mở mắt, mang theo vài phần châm chọc cùng cười nhạo nhìn chằm chằm Lục Giam: “Đúng rồi, con vừa mới đưa tiền cho nhà người ta, lương thực phải chờ tới mùa đông mới có thể tăng giá, hương liệu, nhóm hàng hóa đầu tiên mới vừa được mua, tiền còn chưa kịp đưa đến tay đúng không?”

Lục Giam cúi mắt, không thấy hối hận, không biện giải, trầm mặc mà chống đỡ.

Lục lão ông lại đợi hồi lâu, cũng không thấy Lục Giam trả lời, tức giận cười cợt, thật sự là lợn chết không sợ nước sôi, lại phải đợi một lúc, trước hết bị tiểu tử này khiến tức chết rồi, được rồi, không đợi, hắn muốn hỏi còn không được sao? Vì thế thẳng đánh vào yếu điểm: “Ta hỏi con, Đồ gia cần gả đi mấy nữ nhi? Cưới thêm mấy nhi tức? Năm mới tang sự của Đồ gia lão thái gia tốn bao nhiêu tiền?”

Lục Giam đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo cuối cùng là mở miệng: “Đồ gia lão thái gia thọ bảy mươi tuổi, dùng năm mươi vạn văn tiền..... Mượn không ít tiền, còn chưa thể hoàn trả, nhà hắn còn có hai nữ nhi, ba nhi tử chưa thành thân.” Hắn nói năm chữ Đồ gia lão thái gia này có chút khổ sở, rõ ràng là thân ngoại tổ phụ của hắn, ngày bé đau lòng hắn, hiện tại nói đến lại giống như người ngoài, thời điểm người chết, hắn thậm chí không thể mặc tang phục.

“Ha!” Lục lão ông trầm mặc một lát, bật cười một tiếng: “Nói như vậy, Đồ gia đã hoàn toàn suy tàn rồi sao? Ngay cả mai táng đều phải vay tiền, cưới nhi tức đều phải dựa vào việc gả nữ nhi để hoàn vốn! Con chỉ có trăm lượng hoàng kim, kiếm được tiền cũng đủ để Đại ca con trả phí chôn cất cùng phí nhân công mua lương thực từ Đại châu về?! Chi phí ăn mặc của con, không phải là người trong nhà đưa cho con sao? Ta thông cảm con, cố ý cho con tiền tài, cho con đi giải sầu, con lại đối đãi như vậy? Giấu giếm ta, con giấu giếm được sao?! Con sẵn sàng Đồ gia như vậy, sẽ không sợ mẫu thân con (ý chỉ Lâm Ngọc Trân) thương tâm thất vọng đau khổ hay sao?”

Lục Giam thẳng tắp quỳ xuống, dập đầu, nhẹ nhàng nói: “Sinh hạ có ơn sinh thành, nuôi dưỡng có ơn dưỡng dục, tôn nhi cũng không dám quên. Lâm gia còn chưa cần tôn nhi hỗ trợ, Đồ gia cũng đã sụp đổ, tôn nhi chỉ có một người, một đôi tay, chỉ có thể trước tập trung vào chuyện quan trọng nhất. Không phải cố ý muốn giấu giếm, mà là nhiều lời sẽ dẫn đến nhiều sai lầm. Chuyện lương thực, vốn là mượn thể lực của Đào gia, đã là không làm mà hưởng, nếu có lòng tham, thiên địa cũng không dung thứ. Mặc kệ như thế nào, tổ phụ cho rằng tôn nhi làm không tốt, tôn nhi đều nhận trách phạt. Nhưng nếu có một lần như vậy nữa, tôn nhi vẫn sẽ làm như thế.”

Con lừa bướng bỉnh này tức chết người đi được! Sao không đổi cách nói, chịu thua không được hay sao? Nhiều lời nhiều sai lầm? Khó trách suốt ngày cũng không nói mấy câu. Lục lão ông thật to thở hổn hển, hắt mạnh đầu, nhìn đèn lồng bằng lụa ở góc tường đang đung đưa mà mím môi. Hai nhi tức, một người quá mạnh mẽ bá đạo, không buông tha người khác, một người âm nhuỷ, nước mắt rơm rớm, ai cũng không nhường ai, quả nhiên là nhiều lời nhiều sai lầm.

Lục Giam thấy hắn chậm chạp không nói, cũng không ngẩng đầu, trầm mặc không hề nhúc nhích.

Hồi lâu, thanh âm của Lục lão ông giống như từ nơi xa truyền đến: “Hai tin tức này, Đào gia có được từ đâu? Con làm sao mà biết được?”

Đây là sẽ không tiếp tục hỏi về sự tình Đồ gia, Lục Giam thở dài nhẹ nhõm một hơi, tâm tư loáng thoáng, mông mông lung lung dần dần nổi lên, hắn nhẹ giọng nói: “Lúc ấy, Đào gia Đại thiếu gia dẫn đệ muội cùng biểu đệ muội đến các cửa hàng du ngoạn, Lâm Tứ ngẫu nhiên nhắc tới hai chuyện này, Đào gia Đại thiếu gia lập tức chú ý tới. Ta là ở các cửa hàng chung quanh tìm kiếm cơ hội, vừa mới gặp được bọn họ, nên vô tình nghe thấy.”

“Con nói là nữ nhi Lâm Tứ của Tam phòng Lâm gia? Chính là Lâm Tứ ở ẩn lô hội mà mẫu thân con chuẩn bị cho A Vân gây náo động sao?” Lục lão ông nhăn mày, nhẹ nhàng vuốt râu: “Ta nhớ rõ, trong lúc các nhà ở Bình châu tranh nhau mua đất bị nhiễm mặn, trước hết cũng là do Đào Thuần Khâm vì bào muội mua đất bị nhiễm mặn, Lâm gia Tam phòng thu lợi nhiều nhất.....” Đào Thuần Khâm ở Thanh châu cũng mua không ít đất bị nhiễm phèn, nhưng đây đều là từ sau khi trở lại Thanh châu. Trong chuyện này có gì liên hệ với nhau không? Hắn ngồi thẳng thân mình, hai mắt phát sáng: “Con đem tình hình lúc đó kể lại với ta!”

Lục Giam thấy hắn không có ý tứ chán ghét phản cảm, phảng phất giống như còn thấy hứng thú, cũng liền cẩn thận nghiêm túc kể lại.

Lục lão ông nghe xong, trầm mặc không nói lời nào, lại chỉ vào ấm nước trên chậu than. Lục Giam chạy nhanh đứng dậy đem khăn tay bao lấy ấm nước, đến trước mặt hắn rót chén trà nóng, hai tay dâng lên.

Lục lão ông chậm rãi uống một ngụm, nhẹ nhàng vẩy tay: “Con đi xuống đi.”

Cứ như vậy là xong rồi? Lục Giam có chút kinh ngạc, thấp giọng đáp vâng, hành lễ cáo lui, đi đến cạnh cửa, lại nghe Lục lão ông ở phía sau thản nhiên nói: “Ân sinh thành hay ân dưỡng dục đều là ân, hiện tại đành thôi, con làm việc cũng không tệ lắm. Biết hoàn cảnh của con không dễ dàng, cũng không còn cách nào, đây là số mạng của con a. Đừng buồn ở trong lòng, đối với con không có lợi. Thấm nường của con cố nhiên cũng có nhiều khó xử, nhưng nàng còn có Lục đệ. Còn mẫu thân con, nàng không có ai, con nên hiểu thuận thông cảm nàng một chút.”

Lục Giam trở lại trịnh trọng hành lễ: “Tổ phụ giáo huấn phải.”

Lục lão ông hướng hần vẩy vẩy tay, nhắm mắt tựa vào ghế bành lâm vào trầm tư. Hết thấy đều bắt đầu từ động tĩnh của Đào gia, ba chuyện này giờ phút này còn chưa thấy lợi nhuận, cứ chậm rãi, đợi đến mùa đông, có lẽ có thể biết rõ ràng.

Lục Giam mới bước trên đường nhỏ trúc ảnh che phủ ngoài Tập Hiền Các, chợt nghe có người nhẹ nhàng nức nở nói: “Nhị lang, con có sao không? Tổ phụ có tức giận không?” Ngay sau đó một nữ nhân từ trong rừng trúc bước nhanh ra, đi đến trước mặt hần, một phen kéo lấy tay áo hần liền thấp giọng nức nở: “Nhị lang đáng thương của ta.....” Chính là Đồ thị, yếu đuối nắm khăn tay khóc như ruột gan đứt từng khúc.

Lục Giam hơi hơi nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Thấm..... Đừng khóc, tổ phụ không làm khó ta, đêm khuya gió lạnh, cẩn thận bị phong hàn.”

“Thấm?” Đồ nhanh lấy khăn tay che miệng, giống như con thỏ bị chấn kinh nhìn quanh trái phải: “Không có bị ai nhìn thấy chứ? Ta không muốn để con chọc phiền toái, trong lòng lại thật sự lo lắng, ở chỗ này chờ con suốt một canh giờ.....”

Lục Giam nhu hòa nói: “Mau trở về đi thôi, ta thật sự không có việc gì.”

Đồ thị nước mắt mới dừng lại trào ra: “Ta không muốn để con nhận thêm phiền toái, nhưng ta thật sự không còn cách nào khác..... Nhà cữu phụ con giống như vậy, cũng không thể để biểu tỷ muội biểu ca biểu đệ của con sống quãng đời độc thân còn lại được? Cữu phụ con nói, Đại biểu ca trong nhà vừa sinh con thiếu chút nữa thì chết non, dù sao cũng nuôi không nổi.....”

Lục Giam mày càng nhíu chặt: “Sẽ không, chờ một chút, đợi đến mùa đông đi.....”

“Mùa đông thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp sao?” Đồ thị giương mắt chờ mong nhìn Lục Giam, chợt nghe bên cánh rừng truyền đến một tiếng vang nhỏ, hai người kinh hãi đổ một thân mồ hôi lạnh. Lục Giam ngăn trước Đồ thị, bước qua nói: “Ai?”

112. Chương 113: Ánh Đèn

Lục Giam dôi mắt nhìn chung quanh, lại chỉ thấy đèn lồng đỏ tản mát ra hồng quang bị cành trúc phân tách thành vô số bóng dáng nhỏ vụn loang lổ, ngoài ra, cũng không còn thứ gì khác. Cành trúc lá trúc rậm rạp ở gió đêm phát ra thanh âm nhẹ nhàng, tiếng vang nhỏ vừa rồi kia, hình như là ảo giác.

Đồ thị thật cẩn thận từ phía sau nhẹ tay nhẹ chân đi lên, tránh phía sau hần nhìn xung quanh, cực lực đè thấp thanh âm nói: “Thấy gì không?”

Lục Giam nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có. Thấm về trước đi.”

“Ta.....” Đồ thị còn muốn lôi kéo hần nói vài câu, nhưng nhìn thấy Lục Giam gắt gao nhíu mày, trái tim không khỏi máy động, vì thế đem lời định nói nuốt trở vào, có chút mất hứng nói: “Vậy, ta đi về trước, con giữ gìn sức khỏe.” Nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ tới một sự việc trọng yếu hơn, liền nhỏ giọng hỏi thêm một câu: “Con cảm thấy Lâm Lục của Nhị phòng Lâm gia thế nào?”

Lục Giam nhanh chóng giương mắt nhìn nàng, trong mắt có nghi vấn.

Đồ thị thấp giọng nói: “Ta thấy gần đây Lâm gia Nhị phu nhân cùng.....” Gọi Lâm Ngọc Trân là mẫu thân của Lục Giam, nàng thật sự không thể thốt ra, cắn chặt răng, sửa lời nói: “Cùng Đại phu nhân lui tới thực chặt chẽ, cặp song sinh tỷ muội đó của Lâm gia cũng thường xuyên cùng A Vân ở chung một chỗ. Ta đoán

đại khái là có ý tứ kia, con phải chú ý.” Vừa nói, vừa cẩn thận đánh giá biểu tình của Lục Giam, nhưng nàng chỉ nhìn thấy Lục Giam cúi hạ ánh mắt, thần sắc nào khác cũng không thấy.

Đồ thị có chút lo lắng, thấp giọng nói: “Hài tử, đây là chuyện cả đời, con nên nghĩ kỹ! Lâm Nhị phu nhân là người gian trá, ta nghe nói các mẫu tử các nàng giỏi nhất tính toán.....” Lại nghe Lục Giam trầm giọng nói: “Đêm đã khuya, thẩm vấn nên về trước đi, việc này sẽ có các trưởng bối làm chủ, tổ phụ mẫu tất sẽ không bạc đãi ta. Ta..... đi trước.”

Mắt thấy Lục Giam hướng mình nhẹ nhàng vái chào cũng không quay đầu lại biến mất ở phía sâu trong rừng trúc, biết hẳn vì muốn tốt ỉn, Đồ thị cũng không khỏi trong lòng dâng lên thất vọng. Hài tử này, trong trí nhớ của nàng, vẫn là bộ dáng kia bởi vì bị bắt làm con thừa tự của Đại phòng mà ghé vào trong lòng nàng khóc thút thít, nàng mong nhớ hẳn đã 7, 8 năm, luôn thời thời khắc khắc lo lắng hẳn, khó khăn lắm đợi được hẳn trở về, hẳn cũng đã không còn là tiểu Nhị lang tâm can bảo bối trong lòng của nàng nữa rồi.

Hắn sẽ không còn lôi kéo tay nàng, nắm vạt áo nàng, nói mình muốn ăn cái này, muốn ăn cái kia làm nũng hoặc là mỉm cười ngọt ngào. Hẳn cũng không thể gọi nàng một tiếng mẫu thân hoặc là nương, hẳn chỉ có thể nho nhã lễ độ đối với nàng gọi thẩm, lại phải gọi Lâm Ngọc Trân là mẫu thân, hẳn cùng với bào đệ ngồi chung ngóc lằng không biết nói gì chưa được nữa canh giờ, lại có thể cùng Lục Vân cùng nhau đọc sách viết chữ chơi nhạc cụ.

Nàng mang thai 10 tháng, đầy côi lòng vui sướng cùng gian khổ sinh hạ hẳn, nhìn hẳn khỏe mạnh trưởng thành, thông minh lanh lợi, càng lớn càng đẹp, càng lớn càng đáng yêu, hẳn là hy vọng của nàng, nàng coi hẳn như đôi mắt mà nâng niu yêu thương. Nhưng nàng đột nhiên mất hẳn, chịu đủ đau đớn, hiện tại, về sau, tương lai, vinh quang của hẳn cũng không phải là của nàng, cùng nàng không có một chút quan hệ. Lâm Ngọc Trân luôn mồm nói hẳn có thành tựu hôm nay đều là nhờ Đại phòng, nhưng nàng biết, không phải như vậy, bần lương có thể trát tường được sao? Không thể! Nếu Lục Giam không tốt, Lâm Ngọc Trân sao có thể chọn hẳn? Nếu hẳn không khắc khổ không cần cù, dù cho lão sư có năng lực thì có thể dạy dỗ thành tài được sao? Khí hậu Bình châu nuôi dưỡng nên một Ngô Tương, chẳng lẽ không thể nuôi dưỡng nên Lục Giam sao? Ngô gia thỉnh lão sư tốt, chẳng lẽ Lục gia mời không nổi mà phải đến tận Giang Nam?

Nghĩ đến ấu tử (ý chỉ bào đệ của Lục Giam, Lục Thiện) thể nhược nhiều bệnh, trầm mặc ít lời, Đồ thị trong lòng một trận quặn đau, lão thiên gia vì sao lại đối đãi với nàng như vậy? Sao đều lấy đi thứ tốt của nàng? Đều là Lâm Ngọc Trân, đều là Lâm Ngọc Trân! Chính bởi vì Lâm Ngọc Trân gả cho nam nhân có quyền thế có bản lĩnh, chính bởi vì Lâm Ngọc Trân họ Lâm, chính bởi vì nhà mẹ đẻ của Lâm Ngọc Trân so với nhà mẹ đẻ của nàng có tiền tài có quyền thế hơn! Cho nên Lâm Ngọc Trân mới có thể khi nhục nàng, đoạt đi tâm can bảo bối của nàng, cho nên đám người Lục lão ông mới có thể tổn hại gia đình nàng, nửa điểm không hỏi đến ý tứ của nàng như vậy! Đồ thị dựa vào gốc cây trúc bên cạnh, hai tay gắt gao nắm lấy sào trúc, khóc lóc hai mắt đầm lệ mơ hồ.

Lục Giam trở lại phòng, còn cảm thấy trong lòng nôn nóng bất an không hiểu vì sao. Hóa ra Lâm Ngọc Trân đã muốn chọn Lâm Lục. Lâm Lục, tuy rằng gặp qua rất nhiều lần, nhưng hẳn ngồi ở dưới đèn suy nghĩ hồi lâu, trong đầu vẫn luôn hiện ra cảnh cặp song sinh kia bắt nạt tỷ đệ Lâm Cẩm Dung, còn kẻ xướng người họa diễn vai đồ Lâm Cẩm Dung, ai là Lâm Lục? Ai là Lâm Thất? Hẳn thật sự không thể phân biệt nổi.

Hắn càng nghĩ càng phiền chán, đơn giản không thêm nghĩ nữa, đứng dậy lấy một quyển sách ngồi xuống xem, nhưng không như ngày thường, hẳn một chữ đều không đọc vào đầu, vì thế lại đơn giản buông sách, cũng không gọi người, tự múc nước, nghiền mực, trải giấy, viết chữ, viết được vài nét, thấy thể nào cũng không vừa lòng, vì thế tìm bảng chữ mẫu ra, dần dần cảm thấy chữ này thân quen, mày của hẳn lặng yên thả lỏng, bên môi cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Trường Thọ vài lần tiến vào, đều thấy thiếu gia gắt gao cau mày, đứng dậy lại ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, cầm sách lại đổi sang giấy bút, biết thiếu gia trong lòng có tâm sự, nhưng không đi hỏi, chỉ yên lặng đốt thêm mấy ngọn nến, khiến trong phòng trở nên sáng rồi, rồi nhẹ tay nhẹ chân đem nước trà đã nguội lạnh đổi sang trà nóng, sau đó đi đến dưới hành lang ngồi trên lan can, vênh tai nghe động tĩnh bên trong. Thấy bên trong an tĩnh lại, không còn thanh âm gì nữa, hẳn mới nhẹ nhàng thở ra, thiếu gia hẳn là đã bình tĩnh trở lại.

Lại nghe một trận tiếng bước chân nhỏ vun vút theo hành lang bên kia truyền đến, Trường Thọ giương mắt nhìn, đã thấy Lục Vân mặc áo màu xanh lá cây vẩy dài màu hồng vạt áo bay bay đi tới, phía sau có nha hoàn Giản Nhi đi theo. Vì thế nhanh đứng lên, tươi cười khoanh tay vấn an: “Tiểu thư khỏe.”

“Đang tập viết theo mẫu chữ?” Lục Vân hòa khí mỉm cười, chỉ chỉ thân ảnh đang vùi đầu viết chữ lộ ra trên cửa sổ giấy.

Trường Thọ gật đầu: “Vâng.” Thiếu gia có thói quen, mỗi khi trong lòng không thoải mái hoặc là gặp phải việc khó xử, sẽ vùi đầu tập viết theo mẫu chữ. Hắn không biết Đại phu nhân cùng tiểu thư có biết không, nhưng hắn biết rất rõ điều này.

Lục Vân đứng lại, đem quạt lụa nhẹ nhàng cầm ở bên miệng, thấp giọng nói: “Đi ra khỏi Tập Hiền các đã là như vậy?”

Trường Thọ lắc đầu: “Vừa đọc một ít sách.”

Lục Vân liền hướng hắn vẫy tay: “Người đi xuống đi.” Một bàn tay trắng nõn hướng Giản Nhi vươn ra, Giản Nhi cúi mắt đem một hộp gỗ giao vào tay nàng, nhẹ tay nhẹ chân thối lui sang một bên.

Trường Thọ do dự nhìn thân ảnh Lục Giam liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, người có muốn uống trà không?”

Lục Vân nhướn lông mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn không nói, Trường Thọ không dám hỏi nữa, hướng Lục Vân thi lễ, thúc thủ lui xuống.

Lục Vân thấy hắn đi xa, mới tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa.

Lục Giam nhẹ giọng nói: “Vào đi.”

Thanh âm không nghe thấy sự tức giận, Lục Vân trầm mặc đứng đó một lúc lâu, mỉm cười, đẩy cửa mà vào: “Ca ca.”

Lục Giam ngẩng đầu hướng nàng cười, tùy ý chỉ ghế trước mặt: “Ngồi đi, ta viết xong sẽ qua. Để Trường Thọ pha trà uội, Trường Thọ.....”

Mới gọi một tiếng, Lục Vân liền ngăn cản hắn: “Không cần, ta vừa rồi đã phái hắn lui xuống.” Rồi đặt hộp gỗ xuống vô cùng thân thiết đi đến bên người hắn, thăm dò nhìn xem hắn viết cái gì: “Hóa ra là tập viết theo mẫu, chữ của ca ca càng ngày càng đẹp.”

Lục Giam khẽ mỉm cười, cũng không nói gì.

Lục Vân thay hắn mài mực, nhẹ giọng nói: “Lúc trước nghe nói huynh bị tổ phụ gọi đi, vẫn thay huynh lo lắng, không thấy huynh trở về, đã chờ trong rừng trúc.....”

Lục Giam lông mi hơi hơi run rẩy, tay viết chữ “Bình” kia hơi lệch nét, hắn đơn giản ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Lục Vân, chờ nàng nói xong.

Lục Vân không nhìn hắn, tiếp tục nghiêm túc mài mực, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Không khéo vừa vặn gặp Tam thẩm nương đang nói chuyện với huynh, ta tuy chậm chạp, nhưng nghĩ đến sẽ có người thường xuyên đến Tập Hiền các tìm tổ phụ, liền cố ý phát ra thanh âm..... Vốn không phải cố ý tránh né huynh, nhưng ta lo lắng Tam thẩm nương nhìn thấy ta sẽ không được tự nhiên, cho nên phát ra âm thanh xong liền nhanh né tránh.” Nàng nói đến đây thì ngẩng đầu nhìn Lục Giam, trong mắt tràn đầy lo lắng: “Ca ca, huynh sẽ không trách ta chứ?”

Lục Giam trầm mặc nhìn nàng, đạm mạc nói: “Không trách.”

Lục Vân như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, mang theo thân thiết cùng trách cứ, nhỏ giọng nói: “Ta sợ huynh đa tâm, cố ý đến nói một tiếng, người kia là ta.”

“Ta thực không trách muội.” Lục Giam lại cầm bút, tính tiếp tục tập viết theo mẫu chữ, lại không biết nên hạ bút từ đâu.

“Không cần viết.” Lục Vân nhẹ nhàng đoạt lấy bút, trách cứ nói: “Huynh không trách ta, ta lại trách huynh. Chuyện lớn như vậy huynh không nên gạt ta, chúng ta là huynh muội, huynh có việc nên nói với ta.”

Lục Giam bắt đầu dĩ cười: “Đa tạ muội muội thay ta quan tâm, săn sóc ta. Nhưng đây là việc riêng của ta, không nên để muội gánh thêm phiền toái.”

“Huynh là sợ mẫu thân đa tâm?” Lục Vân thiện tâm am hiểu nhìn hấn, vẻ mặt đau lòng: “Ca ca, tuy rằng huynh không nói, nhưng sự khó xử của huynh ta đều biết. Tuy nói tình hình như thế, nhưng ta nghĩ, tổn hại phụ mẫu thân sinh, nhìn thấy phụ mẫu thân sinh không hỏi thăm đến, còn là con người nữa hay không? Người như vậy, có năng lực trông cậy vào hấn có thể đối với dưỡng phụ mẫu thật tình hay sao? Ta là người như thế nào, huynh là người ra sao, chẳng lẽ vài năm qua còn không hiểu biết?” Nàng nhẹ nhàng đẩy hộp gỗ ra, lộ ra vàng bạc óng ánh bên trong: “Đem mấy thứ này cho Tam thẩm nương đi. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng là tâm ý của ta. Ta ngày ấy gặp Đồ gia cửu phu nhân, sắc mặt nàng thật không tốt, nghe nói đồ trong nhà đã bán đi hơn phân nửa.”

Lục Giam ngây người một lát, lập tức thực kiên quyết đem hộp gỗ trả lại Lục Vân: “A Vân, cảm ơn ý tốt của muội, nhưng tiền này ta không thể lấy.”

Lục Vân ủy khuất chu miệng: “Vì sao? Ca ca là ghét bỏ ta không phải thân muội tử của huynh sao? Huynh biết không, ta luôn nhịn không được suy nghĩ, vì sao ca ca không phải là thân ca ca của ta chứ?”

Thật lâu sau, Lục Giam nhìn nàng tươi cười ấm áp sáng ngời, làm một động tác mà sau khi bọn họ lớn lên đã lâu không thấy, nhẹ xoa xoa đỉnh đầu của nàng, sau đó thân thiết, giống như hứa hẹn nói: “A Vân, muội tử nhỏ đối với ta rất tốt, ta vẫn luôn coi muội là thân muội tử. Nhưng số tiền này, ta không thể lấy.”

113. Chương 114: Tính Toán

Lục Vân thất vọng nói: “Ca ca thật sự không cần?”

Lục Giam nghiêm túc nói: “Ca ca thật sự không thể lấy. Hiện tại tiền cũng đủ để bọn họ chuộc đồ về.”

Lục Vân cũng không miễn cưỡng: “Tùy ca ca vậy, ca ca mới từ Thanh châu trở về, đại khái cũng đã có biện pháp. Chuộc đồ về mới là chuyện quan trọng, người nhiều như vậy chẳng phải cũng cần ăn cơm sao?”

Lục Giam mỉm cười tỏ vẻ đồng ý: “Muội lúc trước có đến thăm mẫu thân không? Nàng không sao chứ?” Sau khi hấn trở về, Lâm Ngọc Trân nổi trận lôi đình, vô cùng mất hứng, nhưng bởi vì Lục lão ông lúc trước từng nói chuyện, cho nên nàng cũng không dám công nhiên xử lý, chỉ đóng cửa lại hung hăng mắng một chút, phát hỏa một chút, sau đó làm bộ như bị bệnh, không ăn cơm, ngủ cả một ngày.

Lục Vân nghịch ngợm nói: “Nếu ca ca hỏi thân thể của nàng, nàng vẫn khỏe, nếu hỏi tâm tình, thật không tốt. Bất quá đừng lo, ta đã khuyên nhủ nàng, ca ca ngày mai lại đến thăm nàng, cùng nàng trò chuyện, nàng sẽ bỏ qua.” Nàng dừng một chút, nhìn chằm chằm Lục Giam ánh mắt trịnh trọng nói: “Kỳ thật, nàng cũng là lo lắng cho ca. Có điều tính tình nàng không được tốt mà thôi.”

“Ta biết.” Lục Giam giương mắt nhìn thẳng nàng: “Sáng sớm ngày mai ta sẽ đến thăm nàng.”

Lục Vân thấy hấn không tránh né, cũng liền thân nhiên cười, quần quít lấy hấn mềm giọng năn nỉ: “Ca ca, kể với ta Thanh châu có gì hay không? Lúc trước nghe Ngô Nhị ca nói qua, Thanh châu có rất nhiều người Đại Vinh, còn có đủ loại đồ chơi ngạc nhiên cổ quái, huynh kể cho ta nghe đi.”

“Ngô Tương đã nói với muội?” Lục Giam kỳ quái: “Muội lúc nào thì gặp hấn? Là sau khi hấn trở về? Hay là sao khi ta đi Thái Minh phủ?”

Lục Vân có chút thẹn thùng: “Ai còn nhớ rõ như vậy? Dù sao đã nói đến là được.”

Lục Giam có chút dăm chiêu hai mắt nhìn nàng, cũng không hỏi thêm, chọn vài món đồ, giải thích nói: “Vốn muốn mua uội mấy thứ, nhưng mà không tiện tay.”

Vốn muốn gặt mọi người, mua quà về trở về chẳng phải là dễ dàng bại lộ hành tung sao? Lục Vân thực lý giải nói: “Về sau tìm cơ hội khác là được. Đúng rồi, Ngô Nhị ca cùng một nhà Tam cửu đều đi Thanh châu dự lễ sinh thần của thân thích bọn họ, huynh có gặp không?”

Lục Giam nói: “Gặp.”

Lục Vân ánh mắt hơi hơi tỏa sáng, trong giọng nói mang theo một tia khẩn trương cùng can thiệp mà chính nàng cũng không nhận ra: “VẬY nhóm các huynh ngày thường có vui đùa gì không? Ngô Nhị ca có cùng Tứ tỷ tỷ thí thối sáo không? Ai thắng nha? Có người nói Ngô gia cô phu nhân cũng là cao thủ thối sáo, Tứ tỷ thối sáo là do nàng dạy mà đúng không?”

Lục Giam bật cười: “Ta nào có nhân hạ thoải mái đi chơi? Ta ở nhờ nhà của bằng hữu, không ở chung với bọn họ, cũng không biết bọn họ ngày thường chơi gì. Nghe Ngô Tương nói hần thắng Tứ muội muội, nhưng cụ thể tình hình ta cũng không biết. Nếu muội muốn biết, chờ bọn họ trở về muội hỏi lại Tứ muội muội đi. Ngô gia cô phu nhân thật sự là người tốt, người nhà Đào gia đều rất tốt.”

Lục Vân chưa chát cười: “Hỏi nàng làm cái gì? Ta chủ yếu là quan tâm ca ca có giải sầu hay không..... Những chuyện khác, ta cũng không quan tâm.” Lại nhin không được hỏi: “Tam cữu khi nào thì trở về? Mẫu thân lúc trước muốn đến Bình Tế tự cầu nguyện cho huynh, hiện nay đi vẫn còn cảnh phong diệp, nói muốn mời các cữu mẫu cùng biểu tỷ muội cùng đi, không biết Tứ muội có về kịp không?”

Lục Giam nghĩ nghĩ, nói: “Không biết, bắt quá lúc trước bọn họ đã khuyên ta cùng về, nghĩ đến chắc cũng sắp trở lại.”

Lục Vân trên mặt rớt cục lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng: “VẬY rất tốt. Ca ca không ở nhà, mẫu thân tâm tình không tốt, thật lâu chưa ra ngoài hưởng gió trời.”

Sáng sớm, trời mới tờ mờ sáng, Lâm Ngọc Trân mở to mắt, thoải mái xoay người trên giường lớn khắc hoa văn tinh mỹ rườm rà của mình. Phương ma ma bên ngoài nghe thấy động tĩnh, lập tức hướng bọn nha hoàn nhẹ nhàng phát phát tay, vì thế một đám người lấy chậu, lấy khăn, chuẩn bị nước ấm, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, đi theo Phương ma ma nhẹ tay nhẹ chân đi vào buồng trong.

Lâm Ngọc Trân tựa vào gối đầu, híp mắt nhìn nha hoàn ma ma theo thứ tự bước vào, vẫn không nhúc nhích.

Phương ma ma tiến lên cúi lưng cười làm lạnh nói: “Phu nhân thân mình thế nào rồi?”

Lâm Ngọc Trân trừng mắt nhìn, thản nhiên nói: “Giờ nào rồi?”

Phương ma ma vội nói: “Giờ mao (5-7h). Phu nhân muốn dậy chưa?”

Lâm Ngọc Trân vươn một bàn tay ra, nàng tiến lên nâng Lâm Ngọc Trân dậy, thật cẩn thận nói: “Nhị thiếu gia ở bên ngoài chờ thỉnh an.”

Lâm Ngọc Trân lạnh lùng hừ một tiếng, làm như không nghe thấy, chậm rãi mặc quần áo rửa mặt trang điểm, ăn điểm tâm. Dù sao Lục lão phu nhân thân mình không tốt, buổi sáng ngủ say, đã sớm miễn cho các phòng các viện đến thỉnh an, nàng cũng không vội.

Dùng xong điểm tâm, lại súc miệng, nghe thấy chim tước kêu, bọn nha hoàn cũng tắt đèn, ánh nắng chiếu sáng trong phòng, cũng không còn sớm nữa, nàng mới hỏi: “Giờ nào rồi?”

Phương ma ma vẫn sẽ chờ những lời này của nàng, lập tức trả lời: “Giờ thìn (7-9h) một khắc. Phu nhân, Nhị thiếu gia còn chờ thỉnh an, đã chờ một canh giờ rồi, người đến người đi không tiện, người muốn gặp hay không?” Nhị thiếu gia sau khi trở về mỗi ngày đều ở cửa phu nhân chờ thỉnh an, nhưng nàng đều không gặp, không phải thân mẫu tử, cũng không gây nhiều lỗi, còn được lão thái gia cho phép, cứ như vậy, sẽ dễ thương tổn tình cảm. Phu nhân cũng thật là, hôm qua tiểu thư mới khuyên nhủ nàng, nàng trong miệng đáp ứng rồi, tại sao sáng nay lại thay đổi?

Lâm Ngọc Trân dựng thẳng mày liễu, cất cao thanh âm nói: “Một canh giờ thì đã làm sao? Ta còn đợi hần hơn nửa tháng đây! Trong mắt hần còn có mẫu thân như ta hay không? Ta là mẫu thân hần, muốn như thế nào thì sẽ làm như thế! Danh chính ngôn thuận!” Nói đến danh phận mẫu tử, nhớ tới Đồ thị, lại hận nghiêng răng nghiêng lợi, ước gì Đồ thị đến đây nhìn thấy mình trừng trị Lục Giam như thế nào mới tốt. Nàng có quyền này, nhưng Đồ thị thì không có.

Lục Vân bước nhanh tiến vào, hướng Phương ma ma ra hiệu, tươi cười ngồi xuống bên cạnh Lâm Ngọc Trân, nhỏ giọng nói: “Nương vẫn còn tức giận sao? Ngày hôm qua không phải đã đáp ứng con rồi sao? Sao lại đột nhiên nghĩ không thông vậy? Nhị ca thì cứ không vừa ý, muốn đi chung quanh giải sầu cũng nên thông cảm, tổ phụ cũng đã cho phép, hần biết sai là được, người cũng đừng so đo với hần.” Thấy Lâm Ngọc Trân

trầm mặt không nói lời nào, lại nhỏ giọng nói: “Người ta đang chờ chê cười phòng chúng ta. Đừng nên làm quá là được rồi.”

Thấy vẻ giận dữ của Lâm Ngọc Trân dần dần thả lỏng, Lục Vân liền lắc lắc thân mình làm nũng: “Trước đó vài ngày không phải người đã nói, muốn đi Bình Tế tự thay Nhị ca thấp hươu lễ tạ thần sao? Hiện tại thời tiết tốt, đúng là thời điểm để ngắm phong diệp, đừng bởi vì giận dữ mà bỏ qua cảnh đẹp. Năm trước con không đi được, chẳng lẽ nường cũng không muốn năm nay cho con ngắm cảnh sao?”

Nhìn nữ nhi xinh đẹp đáng yêu, thiện tâm am hiểu, Lâm Ngọc Trân trên mặt rốt cục lộ ra tươi cười: “Đã là như thế, vậy an bài đi. Lần trước ta cùng Ngô gia Đại phu nhân đã hẹn ước, không biết khi nào thì Ngô Tương trở về?” Ngẫm lại, người đứng đầu và người đứng thứ hai trong kỳ thi ở Thái Minh phủ cùng đi lễ tạ thần, thật là thú vị a. Chính yếu là, sự việc kia nên quyết định cho nhanh, đỡ phải đêm dài lắm mộng.

“Nghe nói rất nhanh sẽ trở về, nếu không, sai người đến hỏi thăm ngoại tổ phụ một chút, xem Tam cửu khi nào thì trở về?” Lục Vân ở một bên ra hiệu với Phương ma ma, Phương ma ma hiểu ý, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Lâm Ngọc Trân lắc đầu: “Không chắc đã cùng nhau trở về.” Thấy Lục Vân thần sắc có chút ảm đạm, lại nói: “Được rồi, đến hỏi thăm cũng không sao.”

Chốc lát, Lục Giam tiến vào, theo thường lệ hành lễ vấn an, Lâm Ngọc Trân đang cầm chén trà lạnh lùng nhìn hần, từ trên mặt hần không nhận ra bộ dạng không vui hay không kiên nhẫn gì, thản nhiên nói: “Ngồi đi.”

Thanh châu Đào phủ, Ngô Tương đang ăn vạ với Ngô Phương huynh trưởng của hần: “Ta không theo bọn họ cùng trở về, ta muốn đi với huynh.”

Ngô Phương đã nhiều ngày việc bận ngập đầu, trong óc đều là chuyện hương liệu, mệt mỏi không chịu được, bị hần làm ầm ĩ vỗ về cái trán thở dài: “Đệ đi theo ta làm cái gì? Đệ còn chê ta không đủ việc, không đủ mệt sao? Hôm kia đi theo ta, chỉ chốc lát đã không thấy đệ đâu, đệ cười lạc đà làm sụp lều trại của người ta, đá hỏng hàng hóa của người ta, lại cãi nhau với tiểu nhi tức nhà người ta, khiến bọn họ tức giận thiếu chút nữa cầm dao giết đệ, trong nháy mắt, một mình đệ đã chọc bao nhiêu phiền toái rồi?”

Ngô Tương mặt đỏ lên, cãi chày cãi cối nói: “Là con lạc đà kia không nghe lời! Có vài kẻ đã man cố ý hại ta! Còn có nữ nhân thô tục kia, nằng nề rằng mặc nam trang, mặt đen xì, vừa cao vừa cường tráng, tấm lưng to rộng, ta sao biết nằng là nữ nhân? Ai thấy cũng sẽ nói nằng ta là nam nhân mà thôi! Còn có mấy kẻ đã man kia, sao dám hung hăng như vậy chứ? Mới chỉ cãi nhau đôi ba câu mà thôi.”

“Vì sao người bên ngoài chưa từng phạm phải sai lầm này?” Ngô Phương hướng hần khoát tay: “Không cần phải nói, cứ quyết định như vậy đi, đệ vẫn nên đi theo Lâm Tam lão gia trở về. Đây là ý của phụ thân.”

Ngô Tương trầm mặt: “Ta không muốn!”

Ngô Phương thản nhiên liếc nhìn hần một cái: “Không phải do đệ muốn hay không muốn.” Lại giáo huấn hần: “Không nể mặt tăng cũng nên nể mặt phật, mặc kệ trong lòng đệ không thích Lâm Tam lão gia thế nào, hần tốt xấu vẫn là trưởng bối, có quan hệ họ hàng, ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp, đệ thất lễ như vậy, là khiến toàn bộ Lâm gia mất mặt, cũng khiến nhà chúng ta mất thể diện.....”

Ngô Tương nghe không nổi, ôm lỗ tai nói: “Đã biết, đã biết, tuổi còn trẻ, sao cổ hủ như lão già vậy. Ta chính là ta, thất lễ cũng là ta, sao lại liên quan nhiều người đến vậy?”

Ngô phương bắt đắc dĩ, không nói gì thêm, ngược lại dặn dò hạ nhân: “Đi nói với Lâm gia Tam lão gia một tiếng, ta ở lâu chính bãi rượu mời hần, thỉnh hần hãnh diện quang lâm.”

Lâm Tam lão gia đang nhìn Đào thị chỉ huy hạ nhân thu dọn các thứ, kỳ quái nói: “Nghe nói Ngô Tương vừa muốn theo chúng ta cùng trở về? Người nhà này thật sự là buồn cười, không có chút lễ tiết, tới tới lui lui, cũng không thấy có người đến lên tiếng kêu gọi, nhờ vả hay đa tạ, cho dù hần là tiểu tử cuồng vọng mí mắt nhỏ hẹp, Ngô Phương sao lại không biết đạo lý đối nhân xử thế?”

Đào thị có chút phiền chán: “Sao lại bảo là không chào hỏi? Đại tẩu ta tự mình đã nói với ta hai lần, người còn muốn như thế nào nữa?”

Lâm Tam lão gia cười lạnh: “Ta có thể như thế nào? Ta dựa vào Đại cữu ca phát tài, Đại cữu ca có đánh rắm, ta cũng phải khen là thơm, có thể như thế nào nữa?”

Đào thị nổi giận: “Sao lại nói như vậy?” Lại nghe Cung ma ma ở cửa hô một tiếng: “Cữu lão gia, người đã tới?”

Phu thê hai người đồng thời ngậm miệng, Lâm Tam lão gia mặt hơi hơi đỏ hồng, đang muốn tìm cớ để rời đi, đã thấy Đào Thuần Khâm giống như không có việc gì cười nói: “Muội phu, Ngô Phương đang ở lầu chính mời người đến uống rượu, hân hạnh được đón tiếp người.”

Lâm Tam lão gia cũng liền thuận thế đứng dậy: “Ta đây đi dọn dẹp một chút.” Vì thế nhanh như chớp rời đi.

Đào thị đoán Đào Thuần Khâm đã nghe thấy câu nói kia, đang muốn giải thích hai câu, Đào Thuần Khâm lại nhẹ nhàng xua tay, ý bảo nàng đừng nói gì cả: “Ồ chỗ ta có một cái rương, muội mang về lặt lẽ đưa cho Lục Giam.”

114. Chương 115: Vụng Trộm

Thời điểm xe ngựa tiến vào Lâm phủ, chính là lúc chạng vạng.

Hoàng hôn mệnh mang, tịch dương giống như một lòng đỏ trứng im lặng vắt sau ngọn cây. Các phòng viện của Lâm phủ đều đắm chìm trong một mảnh sắc hồng thâm, Lâm Cẩm Âm, Lâm Diệc Chi, Hoàng di nương dẫn nha hoàn ma ma của Tam phòng, mỉm cười đứng ở ngoài cửa, vừa thấy xe ngựa dừng lại, Lâm Cẩm Âm cũng bước lên vén rèm, tự tay đỡ Đào thị xuống xe: “Mẫu thân một đường vất vả. Tứ muội cùng Thất đệ đói bụng chưa?”

“Tỷ tỷ ở nhà vất vả.” Lâm Cẩm Dung nắm tay Lâm Thận Chi theo sát Đào thị bước xuống, mỉm cười cùng Lâm Cẩm Âm vắn an, lại đi lên hành lễ ân cần thăm hỏi Lâm Diệc Chi cùng Hoàng di nương.

Tất cả mọi người xuống xe, còn chưa thấy Lâm Tam lão gia đâu, Đào thị trầm mặt phân phó tùy tùng của Lâm Tam lão gia: “Đi xem lão gia sao còn chưa xuống xe?” Lời chưa dứt, chỉ thấy màn xe giạt giạt, Lâm Tam lão gia ngáp dài bước xuống, mắt buồn ngủ mông lung lưỡi biếng vắn thất lưng, oán giận nói: “Cuối cùng đã đến!” Lập tức giương mắt nhìn Lâm Cẩm Âm, bất mãn nói: “Chỉ có vài người các người tới đón chúng ta?”

Tam phòng là nhỏ nhất, hướng hồ không phải ra ngoài làm đại sự, hoặc là vài năm không về nhà, trừ bỏ người trong nhà ra tiếp, còn ai vào đây mà tới đón? Lâm Cẩm Âm không hiểu, lại vẫn mỉm cười đáp: “Vâng, tổ mẫu phân phó Đại bá mẫu an bài yến hội trẩy trần. Chỉ đợi phụ thân, mẫu thân tắm rửa xong, là có thể khai tịch.”

Lâm Tam lão gia tuy có chút bất mãn, nhưng miễn cưỡng xem như cân bằng một chút. Vì thế đi nhanh vào, lớn tiếng hỏi Lâm Cẩm Âm: “Thế nào, mấy ngày nay tình huống trong nhà ra sao?”

Lâm Cẩm Âm hiểu được hấn hỏi chuyện mua bán lương thực, lại thấy hấn hành vi chân chính như đang định tội thân thích không quan tâm, không biết phân biệt trắng đen, cứ như vậy rêu rao ỉn là công thần, không biết ngại ngùng hay sao? Liền cố ý làm bộ như không hiểu, nghiêm trang trả lời hấn: “Hồi phụ thân, trong nhà hết thấy đều rất tốt. Tổ phụ mẫu thân thể an khang, Đại bá phụ, Đại bá mẫu, Nhị bá phụ, Nhị bá mẫu còn có ca ca, đệ đệ, bọn muội muội đều khỏe.”

Lâm Tam lão gia trừng nàng liếc mắt một cái, thấy nàng vô tội nhìn mình, chỉ quay đầu về, nghĩ rằng nàng là nữ tử khuê phòng, không biết chuyện này cũng không có gì lạ. Đợi lát nữa hỏi Hoàng di nương là được, Hoàng di nương tuyệt đối không thể không biết. Nghĩ đến đây, liền giương mắt nhìn Hoàng di nương.

Chỉ thấy Hoàng di nương mặc một kiện sam tử nguyệt sắc, tóc mai xoắn tung, son phấn mỏng manh, hai hàng lông mày cong nhạt, nhìn qua càng thêm mảnh mai, so với vẻ mặt kiên cường, trầm mặt của Đào thị, không biết khiến người triu mến hơn bao nhiêu. Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Hoàng di nương tà mắt nhẹ nhàng

liếc hẩn một cái, hẩn đã lâu không gần nữ nhân, không khỏi tâm thần nhộn nhạo, xương cốt mềm nhũn, dùng sức khụ khụ, hỏi Lâm Diệc Chi: “Ta không ở nhà mấy ngày nay, người có chăm chỉ đọc sách không?”

Lâm Diệc Chi lo lắng việc hôn nhân của mình, cũng là mất hồn mất vía, nghe vậy bị hù dọa nhảy dựng, ậm ừ hai câu, mới nói: “Hồi phụ thân, con không dám bỏ bê.” Nhịn không được lại liếc Lâm Thận Chi, ánh mắt phức tạp nói: “Tiểu Thất đệ, mấy ngày nay đệ có chăm chỉ ôn luyện không? Tổ phụ nói muốn kiểm tra, nếu đệ không trả lời được, ngày sau không được xuất môn nữa.”

Lâm Thận Chi mặc một kiện áo choàng gấm sắc xanh ngọc mới tinh, tóc vấn thành búi nhỏ, dùng dây lụa buộc lại, xõa tóc mai ở bên tai, trên cổ còn đeo khối mã ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng, một tay nắm tay Lâm Cẩn Âm, một tay nắm tay Lâm Cẩn Dung, cúi mắt đang khoai hoạt đá mấy viên sỏi, nghe hẩn nói một câu này, không chút để ý ngẩng đầu lên cười nói: “Không sao, ta mỗi ngày đều ôn luyện.” Bộ dáng vừa nhu thuận vừa đáng yêu.

Đào thị đắc ý cười, mắt thấy sắp đến cửa sân viện của Lâm Tam lão gia, thẳng đi lên phía trước, cũng không hỏi Lâm tam lão gia đi về phía nào. Ba tỷ đệ Lâm Cẩn Âm cũng không dám bỏ quên lễ nghi, đều quay đầu nhìn Lâm Tam lão gia, Lâm Tam lão gia vốn cũng muốn Hoàng di nương hầu hạ, liền miễn cưỡng hướng bọn họ phát phát tay: “Đều đi rửa mặt chải đầu, rồi đến thỉnh an tổ phụ mẫu, còn dùng cơm chiều.” Sau đó liếc mắt nhìn Hoàng di nương một cái.

Hoàng di nương không đi theo hầu hạ hẩn, ngược lại cười mỉa theo sát Đào thị: “Tì thiếp hầu hạ phu nhân rửa mặt chải đầu.”

Lâm Tam lão gia gấp đến độ mắt bốc hỏa tinh, nhanh bước lên hỏi Lâm Cẩn Âm: “Trong phòng ta đã chuẩn bị nước tắm chưa? Ai sẽ hầu hạ?”

Lâm Cẩn Âm đang muốn trả lời, Đào thị cũng đã hiểu được, cười lạnh nói: “Hoàng di nương, người đi hầu hạ lão gia đi, chỗ ta không cần người hầu hạ.” Không thể để nữ nhi bêu xấu, dù sao hẩn cũng không cần, nàng cũng không muốn hầu hạ hẩn. Dù là suy nghĩ như thế, trong lòng lại vô cùng ghê tởm.

Lâm Cẩn Âm, Lâm Cẩn Dung đều hiểu được, không khỏi có chút xấu hổ cúi mắt. Lâm Diệc Chi cũng đỏ bừng, vội vàng tìm cớ, né đi ra ngoài.

Lâm Tam lão gia mỗi ngày nói nàng không cho Lâm Diệc Chi thể diện, chính hẩn cũng không giữ thể diện cho Lâm Diệc Chi, trách ai chứ? Thiếp dùng để làm gì? Chính là dùng để làm mấy việc này a. Nếu như vậy, nàng sẽ thanh toán cho hẩn. Đào thị khinh miệt cười, quay đầu nhìn Cung ma ma nói: “Đi, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu.”

Lâm Diệc Chi hôn sự không thành, phu thê hai người dọc theo đường đi cũng không nói được mấy câu, mỗi lần vừa mở miệng chính là châm chọc khiêu khích, một người hận một người thì tức giận răng nghiến lợi. Cung ma ma nghe ý tứ của Đào thị, nghĩ rằng có vài thứ cũng nên dọn dẹp một chút, liền bước nhanh đi trước an bài.

Đào thị lúc này mới hỏi Lâm Cẩn Âm tình huống của Lưu Nhi như thế nào, trong nhà tình huống ra sao. Lâm Cẩn Âm nhỏ giọng nói: “Lưu Nhi con thường xuyên sai người đến hỏi, Thiết Hòe nuôi nấng rất khá, bộ dạng béo trắng, đã bắt đầu tập đi. Còn tình huống trong nhà.....” Nàng có chút châm chọc nói: “Mọi người đều nghĩ đến việc phát tài. Nhị bá mẫu thăm tới tìm con hỏi tin tức, con nói không có, nàng thực mất hứng; Ngay sau đó Đại bá mẫu lại đây dặn dò con, nói con sắp xuất giá, đừng nghe người xúi giục.” Đưa tay chỉ chỉ phía sân của Hoàng di nương: “Nàng gần đây cùng Đại bá mẫu có qua lại.”

Đào thị cười lạnh một tiếng: “Vụng trộm gì đó.”

Lâm Cẩn Âm lại nói: “Không biết A Toàn làm việc có thuận lợi không? Con lúc ấy tuy rằng thấy thư của mẫu thân, lại vẫn không dám tin tưởng hẩn. Đành phải giữ hẩn lại hai ngày, sau lưng tìm Thiết quán sự, bảo Thiết Đại Ngưu, Thiết Nhị Ngưu đi theo hẩn, bảo hộ một ít.”

Đào thị lúc này mới nhớ tới nên cùng nàng nói một tiếng: “Con làm vô cùng tốt. Hẩn cũng rất khá, lúc này hẩn ở lại chỗ cứu phụ của con, đi theo cứu phụ con học việc. Ngày sau con gả qua đó, có gì muốn bàn bạc, đều có thể phái hẩn đến nói với chúng ta.”

Lâm Cẩn Âm xấu hổ cười: “Mẫu thân đau lòng cho con.” Sau đó cầm tay Lâm Cẩn Dung, ôn nhu khen ngợi: “A Dung, không nhận ra, muội còn có kiến thức như vậy. Ta đã nghe A Toàn nói.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi khiêm tốn hai câu: “Còn chưa kiếm được tiền. Kỳ thật là cứu phụ cùng Đại biểu ca nhìn xa trông rộng.”

Đào thị liền đẩy nhẹ nàng: “Chạy nhanh đi rửa mặt chải đầu, đừng để chậm trễ.”

Lâm Cẩn Dung định trở về sân viện nhà mình, lại bị Đào thị ngăn lại: “Ở lại đây rửa mặt chải đầu, không cần đi trở về.” Tay chân nhanh thục giục, nhân tiện nói: “Đi đi, đi thỉnh an tổ phụ tổ mẫu của các con.”

Lâm Cẩn Âm, Lâm Cẩn Dung thấy nàng không đợi Lâm Tam lão gia cùng Lâm Diệc Chi, nhân tiện nói: “Không đợi phụ thân bọn họ sao?”

Đào thị thản nhiên nói: “Chúng ta đi trước, bọn họ đến chậm vài bước cũng không có việc gì. Việc hôn nhân của Lão Ngũ xem tướng không thành, đại khái phụ thân muốn nói riêng với hắn vài câu. Chúng ta hãy đi trước, đỡ khiến tổ phụ mẫu đợi lâu.” Không khỏi phân trần, nắm tay Lâm Thận Chi, rồi ra lệnh hai nữ nhi: “Đi thôi.”

Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Cẩn Âm liếc nhau, đều không nói chuyện, chỉ âm thầm nắm chặt tay.

Lúc này sắc trời dĩ nhiên đã tối, trong không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào của hoa quế, An Nhạc đường đèn đuốc huy hoàng, mới đến cửa chợt nghe thấy bên trong tiếng cười nói. Ma ma trông cửa mới thấy thân ảnh của đám người Đào thị, liền tiến lên đón, cười nói: “Tam phu nhân, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư, Thất thiếu gia đến. Tam phu nhân một đường vất vả.”

Người của An Nhạc đường cho tới bây giờ chưa từng ân cần như vậy. Đào thị có chút kinh ngạc, lại có chút đắc ý, vào cửa, chỉ thấy Lâm lão thái gia, Lâm lão thái thái đều đang ngồi, người Đại phòng, Nhị phòng cũng đều đến đông đủ, thấy bọn họ tiến vào đều ngừng nói cười, nhiệt tình hỏi han ân cần. Đào thị nhớ tới lời của Lâm Cẩn Âm, toàn gia đều muốn phát tài, không khỏi có chút khinh miệt, dẫn nữ nhi từ tiến lên quy củ hành lễ vấn an với Lâm lão thái gia và Lâm lão thái thái.

Lâm lão thái gia thản nhiên: “Một đường vất vả.” Vừa nói xong, liền phát hiện không đúng, lập tức sầm mặt nói: “Lão Tam đâu?”

Đào thị tâm tình tốt, cúi mắt nói: “Đại khái còn chưa rửa mặt chải đầu xong, hoặc cùng tiểu lão Ngũ nói chuyện. Nhi tức đợi lâu không thấy hắn tới, lo lắng công công bà bà cùng các ca tẩu chắt nhi đợi lâu, cho nên trước hết dẫn bọn nhỏ đến đây.”

Lâm lão thái gia trong mắt không khỏi hiện lên một tia ảo não, nhưng cũng không hỏi thêm. Ngay sau đó chỉ thấy Lâm Diệc Chi lặng lẽ tiến vào, không dám nhiều lời, liền tiến lên im lặng hành lễ. Vẫn không thấy Lâm Tam lão gia đâu.

Lâm Nhị lão gia liền hỏi Lâm Diệc Chi: “Tiểu lão Ngũ, phụ thân người đâu? Không phải nói chuyện với người sao? Sao còn không thấy hắn đến?”

Lâm Diệc Chi mặt đỏ tai hồng, lắp bắp nói không nên lời. Lâm Nhị lão gia liền quay đầu đối với mọi người cười: “Tam thúc của các con đi một chuyến Thanh châu, đã biết chú ý hơn hắn, thời gian rửa mặt chải đầu so với nữ nhi còn lâu hơn.”

Lâm Đại lão gia khô khan cười, Chu thị cúi mắt không nói, La thị cười ái muội vui sướng khi người gặp họa. Lâm lão thái thái cũng gương mặt trầm Đào thị một cái.

Lâm Cẩn Dung đẩy Lâm Thận Chi, Lâm Thận Chi liền nghiêng đầu nhìn Lâm lão thái thái cười: “Tổ mẫu tối hôm nay ăn món ngon gì a?”

Lâm lão thái thái gương mặt cuối cùng thả lỏng một ít, hướng hắn vươn tay: “Con muốn ăn gì? Đi nói với Đại bá mẫu là được. Có muốn ăn món mình yêu thích nhất không?”

Lâm Thận Chi nhanh gật đầu.

Chu thị cười nói: “Được rồi.”

Lâm lão thái thái vẹn toàn gặt đầu, Lâm lão thái gia lại vươn tay kéo Lâm Thận Chi: “Lại đây, ta muốn kiểm tra việc ôn tập của con.”

Lâm Thận Chi vui cười: “Tổ phụ kiểm tra đi, tôn nhi những ngày qua đều không dám buông lỏng việc tập luyện, Tứ tỷ tỷ mỗi ngày đều cùng ta đọc sách viết chữ. Lại nhận biết được thêm vài chữ nữa.”

Lâm lão thái gia một phen kiểm tra quả nhiên là thật, liền uy nghiêm hướng Lâm Cẩn Dung gặt gặt đầu, nói: “Con làm tốt lắm.”

Lúc này Lâm Tam lão gia mới xem như vội vàng tiến vào, khi vào cửa liền hung tợn trừng mắt nhìn Đào thị một cái, sau đó chạy nhanh tiến lên hành lễ bồi tội.

Lâm lão thái gia trầm mặc nhìn hần một cái, thản nhiên nói: “Khai tịch đi, đợi lát nữa chỉ sợ đồ ăn đều lạnh.”

Lâm Tam lão gia bị trừng một cái, nghe thấy câu này, ngực không khỏi lạnh thêm một phần.

115. Chương 116: Trục Lợi

Im lặng mà trầm mặc dùng xong cơm chiều, mọi người Lâm gia cũng không tản đi, mà ở lại An Nhạc đường uyển chuyển hỏi thăm Đào thị về tình huống Thanh châu, Lâm Đại lão gia vừa trần ngập hy vọng, lại vô hạn lo lắng: “Lúc này tiền mặt trong nhà đều quang vào đó, sẽ không lỗ vốn chứ?”

Lâm Nhị lão gia vội nói: “Nha, Đại ca đừng nói như vậy!” Giống như nếu nói ra lời này, số tiền kia sẽ trôi xuống sông xuống biển, đuổi cánh bay mất.

La thị cười ngọt ngào như bôi mật, hòa khí nói: “Đại ca đừng lo lắng. Nếu là Đào cửu gia đứng ra làm chủ, là người mà Tam đệ muội tin tưởng, sao có thể có sai lầm được? Hại ai cũng không thể hại người trong nhà a, khẳng định sẽ kiếm được tiền mà, phải không Tam đệ muội?” Vừa nói vừa nhìn về phía Đào thị, muốn Đào thị nói một lời cam đoan.

Lâm Cẩn Âm cùng Lâm Cẩn Dung không khỏi âm thầm sinh giận, không nói thì bọn họ lại cho rằng Tam phòng tư lợi, còn nếu nói lại phải cam đoan bọn họ sẽ kiếm được tiền, bằng không tất cả đều là lỗi của Tam phòng, chính là Tam phòng hại bọn họ, sao có chuyện như vậy a!

Đào thị cũng nghĩ như vậy, mặc dù đặc biệt tin tưởng ánh mắt của Đào Thuần Khâm, nhận định chắc chắn sẽ kiếm được tiền, nhưng cũng cố ý cười lạnh nói: “Câu hỏi này của Nhị tẩu ta không dám đảm bảo. Đại ca của ta đúng là có tham gia sinh ý, ta cũng dùng đồ cưới của mình để mua một chút, nhưng mà, ai có thể khẳng định sẽ kiếm được tiền? Chỉ có lão thiên gia mới biết được! Chỉ cần là mua bán sẽ có phiếu lưu, khi ta sai người truyền tin, ta cũng đã nói rõ ràng rồi.”

La thị gần đây có tiền đồ, làm sao từng đem Tam phòng để ở trong mắt? Lập tức ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tam đệ muội nói lời này, cũng thật khiến người sợ hãi. Hóa ra cũng không biết có thể kiếm tiền được hay không, vậy mà dám về nhà nói. Chúng ta đặc biệt tin tưởng Đào gia Đại cửu và muội, hiện tại muội nói như vậy, thật đúng là vô trách nhiệm!”

Lâm Tam lão gia vốn vẫn lo lắng đề phòng, sau lại thấy Lâm lão thái gia cũng không trách mắng hần, tâm mới dần dần vững vàng, giờ phút này nghe xong lời này của La thị, không khỏi tức sùi bọt mép, bực bội nói: “Quái! Nhị tẩu đây là có ý gì? Lần trước oán chúng ta không nói về chuyện đất bị nhiễm mặn, cho rằng chúng ta ích kỷ, lần này chúng ta nói chuyện mua lương thực, lại phải trách toàn bộ, chẳng lẽ bắt chúng ta lấy tiền đền bù hay sao? Đây là không coi chúng ta là người một nhà, muốn đem chúng đuổi ra ngoài a? Vậy thì, về sau chúng ta cái gì cũng không nói, sẽ không còn ai có thể trách cứ được chẳng?” Lúc này, ích lợi của hần cùng Đào thị cột chung vào nhau, hần cũng không thể bỏ mặc.

La thị nhân tiện nói: “Tam thúc nói cái gì vậy? Ta khi nào thì nói không coi các người là người một nhà? Ai nghe thấy vậy? Chuyện có lợi cũng không nói ra, là muốn phân gia sao?”

Đào thị há mồm muốn nói, Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng giật tay áo của nàng, ý bảo nàng chớ có lên tiếng. Lâm Tam lão gia hiềm khi xuất đầu lộ diện, cứ để hần ra mặt, đỡ cho Đào thị cuối cùng lại phải chịu ầm ứ. Miệng tuy ngứa ngáy nhưng Đào thị cố nhẫn nhịn, khó chịu muốn chết.

Lại nghe Lâm Tam lão gia nói: “Ta bắt hòa không hiểu đạo lý phụ nhân nói, ta nói với Nhị ca. Nhị ca, huynh nói có đạo lý này hay không?” Hẳn hận nhất chính là La thị, thậm chí hơn cả Đào thị, biểu tình hết sức khinh miệt.

Lâm Nhị lão gia giả dối, chỉ nói: “Đừng tức giận, đừng tức giận, đâu có, đâu có.”

La thị bị Lâm Tam lão gia chọc cho tức giận, quay đầu nhìn Lâm lão thái thái, đã thấy Lâm lão thái thái đang ngủ gà ngủ gật, vì thế đột nhiên hiểu được, liền nhịn xuống tức giận không náo loạn nữa.

Chu thị nhìn trộm Lâm lão thái gia, chỉ thấy Lâm lão thái gia cùng Lâm Thân Chi ngồi ở một bên nhỏ giọng nói chuyện, giống như chưa từng nghe thấy tình hình bên này, kỳ thật trong lòng nàng rõ ràng, Lâm lão thái gia đều hiểu được, sẽ chờ bọn họ nháo loạn, rồi đem bọn họ một lưới bắt trọn. Liền nhẹ nhàng chọc chọc Lâm Đại lão gia, Lâm Đại lão gia thanh thanh cổ họng, đúng lúc ra mặt làm người tốt: “Tam đệ cùng Tam đệ muội có ý tốt, hy vọng trong nhà dư dả một chút, Nhị đệ muội cũng vậy, cũng là hy vọng trong nhà mọi người được lợi. Đều là cốt nhục, đừng tổn thương hòa khí.”

Lâm Tam lão gia khôn chịu buông tha: “Đại ca, huynh đều nghe thấy, nhà này cũng là nhà của chúng ta mà? Lời này của Nhị tẩu khiến người ta thất thất vọng. Dù sao về sau ta không dám làm vậy nữa, ta đảm đương không nổi.”

La thị chịu đựng không nói lời nào, mặt ục khí, Lâm Đại lão gia khụ một tiếng: “Sao đệ có thể giận đối với Nhị tẩu? Chúng ta là người một nhà, nên đồng cam cộng khổ, cùng tiến cùng lui mới đúng.”

Chợt nghe Lâm lão thái gia bên kia truyền đến tiếng chén trà nhẹ nhàng cạch chạm vào đĩa một cái, mọi người lập tức đều ngậm miệng, thu liễm thần sắc quay đầu nhìn.

Lâm lão thái gia trầm mặc buông chén trà, thu hút ánh nhìn của mọi người, thản nhiên nói: “Chuyện sinh ý lần này, trong nhà vốn không cần tham dự mua bán. Buôn bán luôn có phiêu lưu, ta lúc trước vốn không tính để các người làm chuyện này, nhưng nghĩ ta và mẫu thân các người tuổi đã cao, phí để lo liệu tang sự sẽ lớn, không thể không sớm dự tính, cũng miễn cho ngày sau liên lụy con cháu, bằng không ta sẽ không chấp nhận. Vì một chữ lợi, lại khiến các người công kích lẫn nhau đến mức này, chân chính mất hết thể diện dòng dõi thi thư.”

A?! Về sau không được buôn bán nữa? Những lời này mới chính thức là sét đánh giữa trời quang. Ba phòng đều ngây người, ngay cả Lâm Cẩm Dung cũng ngây người, không được buôn bán, vậy về sau nàng phải làm sao bây giờ? Nàng sốt ruột, còn có người so với nàng càng thêm sốt ruột hơn, La thị dùng sức đẩy Lâm Nhị lão gia, ý bảo Lâm Nhị lão gia mở miệng, Lâm Nhị lão gia cũng không làm theo, ngược lại trừng mắt nhìn nàng một cái.

La thị bắt đắc dĩ, đành phải nói: “Công công, nhưng còn nhiều hài tử chưa kết hôn, còn đồ cưới của các nhi tước.....” Nàng ý muốn nói, nếu không buôn bán, vậy đồ cưới của các nữ nhân cũng không nên tính vào gia sản chung. Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lâm lão thái gia trong mắt hiện lên một tia hàn quang, lạnh lùng nhìn nàng một cái. Nàng lúc này mới cả kinh, chính mình phạm vào một sai lầm lớn không thể tha thứ, công công đang nói đại sự, nàng lại chỉ nhớ kỹ chuyện hài tử kết hôn cùng đồ cưới của mình. Vì thế hoảng sợ nhìn Lâm Nhị lão gia, lại hướng Lâm lão thái thái cầu cứu.

Lâm lão thái thái đang buồn ngủ đúng lúc tỉnh lại, chậm rãi nói: “Đồ cưới của nhi tước, là của các người, ai lại quản được các người? Đúng không lão gia?”

Lâm lão thái gia không lên tiếng, xem như cam chịu.

Vì thế người ba phòng trong lòng nhất thời đều nhẹ nhàng thở ra. Hoàn hảo, hoàn hảo, chỉ là cấm dùng tiền chung của Lâm gia, cũng không liên quan đến gia sản riêng cùng thôn trang, vậy cũng không đến nỗi nào?

Lâm lão thái gia có chút khổ sở. Hẳn tuy rằng xem thường việc buôn bán, lại hiểu được thế đạo chính là như vậy, thật sự chặt đứt tài lộ của con cháu, ngày sau Lâm gia chỉ có một con đường xuống dốc. Không cho lấy tiền chung để buôn bán, cũng là vì gia cảnh. Nếu trong số nhi tước có người như Đào Thuần Khâm, hẳn cũng đành thôi, nhưng rõ ràng chính là một đám không nên thân, có lòng tham còn không nguyện chịu thiệt, hẳn sao dám để bọn họ tùy ý? Sinh ý hương liệu nghe thì mê người, nhưng nếu để mấy kẻ không nên

thân này đi làm, trái lại sẽ thành hại người. Hắn tâm sự nặng nề mà thở dài, đứng dậy trở về Thính Đào cư.

Mọi người vội đứng dậy đưa tiễn, Lâm lão thái gia trừng Lâm Tam lão gia liếc mắt một cái, không nói một lời, xoay người rời đi. Lâm Tam lão gia vốn đã thoải mái, lại bị trừng mà trong lòng run sợ, lòng bàn tay đổ một tầng mồ hôi lạnh dấp dính.

Lâm lão thái gia tuy rằng đi rồi, nhưng mọi người cảm xúc đều tăng vọt, đều tự tính toán những việc nhỏ nhặt. Tam phòng rõ ràng chiếm ưu thế, chỉ cần dựa theo thương định chiêu số của Đào Thuần Khâm tiếp tục kinh doanh thì sẽ có lời, không có gì phải suy nghĩ; Chu thị cùng Lâm Đại lão gia nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra biểu tình may mắn, ít nhiều không đắc tội với Tam phòng, ngày sau vẫn có cơ hội; Lâm Nhị lão gia thì hung hăng trừng mắt nhìn La thị, La thị vừa đổ kị vừa hối hận. Nàng đã đắc tội với Tam phòng, ngày sau có tài lộ gì, bọn họ không nói với nàng cũng là lẽ phải, vừa nghĩ đến tiền không cánh mà bay, La thị liền nhịn không được nôn nóng, nhưng mà thật sự không muốn nhượng bộ, đành phải gắt gao chịu đựng.

Lâm lão thái thái thấy mọi người không nói chuyện, liền nói: “Đều rời đi.”

Mới ra cửa, La thị liền uốn mặt dựa vào Đào thị cười làm lạnh: “Tam đệ muội, ta sẽ không hỏi nữa, muội cũng đừng cùng ta so đo.”

Đào thị thấy nàng trên mặt bày ra vẻ nịnh nọt chưa từng thấy qua, trong lòng hèn mọn đến cực điểm, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhị tẩu muốn nói gì thì cứ nói, tẩu lo lắng tiền tài sẽ có tổn thất, ta biết.” Nói xong lại tiếp đón Chu thị: “Đại tẩu nha, tẩu đợi ta với.....” Chỉ một lát, liền cùng Chu thị nói chuyện vui vẻ.

La thị tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể trách cứ. Nghĩ nghĩ, lại đẩy Lâm Nhị lão gia một cái, chỉ chỉ vào Lâm Tam lão gia. Lâm Nhị lão gia trừng mắt nhìn nàng, thấp giọng nói: “Lúc này trong lòng lão Tam cũng đang bốc hỏa, nàng đừng bảo ta đi trêu chọc hắn? Lắm mồm!” Rồi cũng đi thẳng. La thị từ trước đến nay hồ phong hoán vũ, chưa từng phải chịu đãi ngộ này, không khỏi tức giận đến tổn hơi thừa lời.

Đào thị ở cùng Chu thị nói cái gì? Chính là đang nói Hoàng di nương là kẻ dụ dỗ, ánh mắt lả lơi gì đó..... Cả ngày khóc than, trên đầu trâm sai cũng không mang, cứ như ta bạc đãi nàng vậy.

Chu thị nghe cảm thấy có chút không thoải mái, cười gượng vài tiếng hợp với tình hình, lại nghe Đào thị nói: “Lúc nàng sinh tiểu lão Ngũ, lão thái thái thưởng cho nàng trâm cài tiền tài, chẳng phải ta cũng thưởng cho nàng? Nàng sao dám giả bộ như vậy! Thực chọc giận ta, ta thật muốn cho người đi lật tung phòng ở của nàng, nhìn xem trong phòng nàng có thật sự nghèo khó đến vậy không! Tiền đều đi nơi nào a? Nàng nói không nên lời, ta lại muốn banh miệng nàng ra mà nói vậy!”

Chu thị sao không rõ ý tứ của nàng, trong lòng tuy rằng phẫn hận nàng đã man, lại nghĩ nếu bản thân không đành lòng sẽ bị mắc mưu, trở về phải trả lại tiền cho Hoàng di nương thôi. Đắc tội với thần tài làm cái gì? Lập tức liền cười nói: “Muội nên thu thập nàng một chút, nhìn xem nàng có giữ trò gì không, nam nhân tốt lành đều bị câu dẫn hỏng rồi.”

Đào thị liền nhìn nàng cười: “Vâng, ta biết tẩu tử hướng về ta. Chuyện năm trước, ta vẫn nhớ kỹ ân tình của tẩu.”

Lâm Tam lão gia lo lắng đề phòng đi đến cửa sân viện, chỉ thấy một ma ma cười đứng ở nơi đó chờ hắn: “Tam lão gia, lão thái gia ời.”

Lâm Tam lão gia theo bản năng sờ sờ cái trán, ngực một trận ngứa ngáy, bắp chân cũng có chút lắc lư. Về nhà chuyện thứ nhất không phải đến thính an phụ mẫu sao, vậy mà hắn lại lôi kéo tiểu thiếp ban ngày ban mặt mà tuyên dâm, Lâm lão thái gia sẽ không bỏ qua cho hắn! Hai lần trước là chén trà cùng roi, lần này lại là cái gì đây? Đang do dự, ma ma kia lại thúc giục, đành phải cắn răng lòng chua xót mà trầm trọng hướng tới Thính Đào cư, dọc theo đường đi đem Đào thị cùng Hoàng di nương lần lượt mắng thăm.

116. Chương 117: Làm Mai

Ban đêm, Lâm Cẩm Dung thu thập xong đã gần đến canh hai, mắt thấy cửa viện đã được khóa, Lệ Chi mới vội vàng đi vào, bám vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Sau khi từ Thính Đào cư đi ra trở về phòng, không thấy nháo loạn gì. Cung ma ma nói hẳn không có chuyện gì, chỉ hận Nhị phu nhân cùng Nhị lão gia, lại trách Ngũ thiếu gia không thông minh.”

Lâm Cẩm Dung thở phào nhẹ nhõm, nàng mặc dù không biết Cung ma ma làm thế nào chuyển sự tình thành Nhị phòng xúi giục cùng Lâm Diệc Chi không thông minh, nhưng cũng hiểu được Lâm lão thái gia chỉ răn dạy Lâm Tam lão gia một chút, cũng không hề động thủ. Nghĩ đến cũng đúng, Lâm lão thái gia nếu muốn phát hỏa, đã sớm làm rồi. Nay Lâm Cẩm Âm sắp xuất giá, chính mình cùng Lâm Diệc Chi đều phải làm mai, Lâm Thận Chi đang trưởng thành, không thể giống như từ trước động một tí là đánh chửi, nên để lại mặt mũi cho Lâm Tam lão gia, cũng là giữ lại thể diện cho tỷ đệ nhà mình. Về phương diện này, Lâm lão thái gia vẫn là thực sắc sảo.

Lệ Chi một bên chỉnh màn cho nàng, một bên nhỏ giọng nói: “Thấy Thạch Lưu trong phòng của Đại phu nhân mới từ phòng Hoàng di nương đi ra, che che giấu giấu, men theo chân tường mà đi, nàng nghĩ đến không có ai trông thấy, nhưng nô tỳ lại bắt gặp.”

Lâm Cẩm Dung kinh ngạc nói: “Nàng tìm Hoàng di nương làm cái gì?” Đột nhiên hồi tưởng Lâm Cẩm Âm đã nói Hoàng di nương gần đây cùng Chu thị qua lại có chút thân cận, lại nghĩ tới Đào thị lúc trước cùng Chu thị nói những lời này, lập tức hiểu được, không khỏi cười nhẹ lắc đầu. Hoàng di nương sở dĩ qua lại với Chu thị, chắc hẳn vì muốn tham gia vào chuyện mua bán lương thực, nhưng chỗ dựa mà nàng ta cho là vững chắc lại chỉ là dùng giỏ trúc múc nước công dã tràng mà thôi, nói vậy tới nay người khó chịu nhất trừ bỏ Lâm Tam lão gia thì chính là Hoàng di nương. Hôn sự của Lâm Diệc Chi bất thành, kiếm tiền cũng bất thành, không duyên cớ đánh mất lòng tin, sao không thể không đau đớn?

Nàng đoán đúng, Hoàng di nương tới nay xác thực ngủ không ngon, nhưng Đào thị cũng không ngủ ngon. Lệ Chi vừa rời đi không bao lâu, hai ma ma cũng vào phòng Đào thị, thản nhiên cười: “Lão thái gia có câu muốn nhóm nô tỳ truyền cho Tam phu nhân nghe, nếu có chỗ đắc tội, còn thỉnh Tam phu nhân đừng so đo với nhóm nô tỳ.”

Người Đào thị tôn trọng nhất là Lâm lão thái gia, cũng không dám làm càn, vội đứng dậy nghe giáo huấn. Cung ma ma thấy thế nhanh chóng mang đám người Xuân Nha đi ra ngoài, tự mình đóng cửa lại.

Ma ma cầm đầu thấy trong phòng không còn những người khác, mới mở miệng: “Lão thái gia nói, các tiểu thư cùng thiếu gia đều đã lớn, cần phải giữ thể diện, làm phụ mẫu cho dù không thể cho bọn họ thêm thể diện, nhưng cũng đừng làm mất thể diện của bọn họ. Đặc biệt các tiểu thư xuất giá thì thể diện lại càng quan trọng hơn, chính là cột sống, nghĩ đến điều này phu nhân biết rất rõ, vì vậy cũng không cần nhiều lời.”

Đào thị nhất thời mặt đỏ tai hồng, không dám cãi lại, quy củ tiền người ra ngoài. Ngồi xuống nghĩ lại, nhất thời cảm thấy rất đúng, Lâm Tam lão gia cùng Hoàng di nương chính là thiếu giáo huấn, nàng nếu không còn cách nào khác, nên để lão thái gia thu thập một chút; Nhất thời lại cảm thấy bất an, dường như phương pháp xử lý của mình xác thực không thỏa đáng.

Tiếp theo hai ma ma lại đến phòng Hoàng di nương, nói muốn truyền lời của lão thái gia, mặt không chút thay đổi gọi nha hoàn Tảo Nhi bên người của Hoàng di nương đang đứng một bên lui xuống. Sau đó không nói hai lời, một người bắt lấy tay Hoàng di nương bắt chéo sau lưng, một người tùy ý cầm khăn tay nhét vào miệng Hoàng di nương đang thất kinh, tát lên gương mặt nàng mấy cái vang dội, lại phun một ngụm nước miếng, lạnh lùng thốt ra: “Lão thái gia nói, di nương nên nhớ nếu không thể giữ quy củ cùng bốn phận, lần sau sẽ không chỉ là hai cái tát này đâu.” Rồi liền bỏ người ở đó, nghênh ngang rời đi.

Hoàng di nương bị đánh cho ù tai hoa mắt, sợ tới mức hoang mang lo sợ, ngơ ngác đứng lặng sau một lúc lâu mới được Tảo Nhi lay tỉnh, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, ánh mắt tan rã nhìn Tảo Nhi há hốc mồm, nhưng cũng không thể nói lời nào, thân mình mềm nhũn, ánh mắt hướng lên trên rồi gục trên người Tảo Nhi.

“Di nương, di nương.” Tảo Nhi cũng bất chấp trên mặt nàng có nước miếng, cả kinh dùng sức ấn nhân trung của nàng, người còn chưa tỉnh lại, một mùi khó ngửi xông vào mũi, cẩn thận nhìn lại, phía dưới quần lụa nguyệt sắc có vết nước loang ra, đúng là không khống chế mà tiểu tiện ra quần rồi.

Hắn đã xảy ra đại sự khó lường trước, Tảo Nhi vội đem Hoàng di nương đặt nằm trên mặt đất, định đi tìm người hỗ trợ, lại bị Hoàng di nương giãy dụa kéo lấy chân, nhỏ giọng nói: “Đừng đi..... Không được đi..... Đỡ ta đứng lên.” Lại đi tìm người làm ầm ĩ một hồi, lần sau trừng phạt chờ đợi nàng không phải chỉ có hai cái tát, một ngụm nước miếng là có thể giải quyết. Nghĩ đến ánh mắt hèn mọn âm lãnh kia của Lâm lão thái gia, nàng nhịn không được sợ hãi rùng mình.

Tảo Nhi thấy nàng sắc mặt khó coi, hai má có hai dấu bàn tay rõ ràng lại sưng đỏ, đành đỡ nàng đứng lên, để nàng ngồi lên ghế, lại tìm quần áo để nàng thay, sau đó lấy khăn thấm nước lạnh áp lên má. Xong xuôi mọi việc, mới xem như giúp nàng an trí nằm xuống, nhỏ giọng nói: “Di nương, nô tỳ đi tìm lão gia lại đây được không?”

“Không. Người đi đem chuyện của ta nói cho Cung ma ma nghe.” Hoàng di nương từ từ nhắm hai mắt lắc đầu, chính là bởi vì rất sốt ruột hôn sự của Lâm Diệc Chi, bất quá ngẫu nhiên sai lầm một lần, nàng liền rơi vào tình trạng này. Nàng đành nhận mệnh thôi, nàng không thể tranh đấu nổi. Mặc kệ Lâm Tam lão gia không thích Đào thị đến mức nào, thời điểm này Đào thị cùng nữ nhi nhi tức của nàng ta đúng là nước lên thì thuyền lên, Lâm lão thái gia hướng về bọn họ. Chu thị cũng đem tiền trả lại mình, chứng tỏ Chu thị cũng không muốn đắc tội với Đào thị. Lúc này, Lâm Tam lão gia cùng nàng thê non hên biển lại ở nơi nào? Hắn căn bản không giúp được nàng. Trừ bỏ Lâm Diệc Chi, nàng chỉ có hai bàn tay trắng.

Tảo Nhi kinh ngạc nói: “Nói cho Cung ma ma nghe?”

Hoàng di nương cố sức gật đầu: “Đúng, càng nói thăm càng tốt. Đã nói, ta.....” Trên mặt nàng lộ ra một tia xấu hổ và giận dữ khổ sở: “Váy của ta ẩm ướt.”

Tảo Nhi mắt càng mở to: “Như vậy? Truyền ra ngoài thì làm sao bây giờ?” Về sau Hoàng di nương còn có thể diện gì nữa đây? Ngay cả Ngũ thiếu gia cũng không còn mặt mũi nào.

“Sẽ không truyền ra ngoài. Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư cũng không phải người không giữ mặt mũi.” Hoàng di nương thở dài, nhẹ giọng nói: “Chỉ có như vậy ác khí trong lòng phu nhân mới có thể biến mất, sẽ không cùng ta so đo, hôn sự của Ngũ thiếu gia mới có tin tức tốt. Tảo Nhi, ta sợ, số mạng đúng là khác nhau một trời một vực a.....” Thể diện của nàng, làm sao có thể so với Lâm Diệc Chi? Hắn tốt thì mới có nàng.

Sau giữa trưa, trong vườn một mảnh im lặng.

Ánh nắng mùa thu xuyên thấu cành lá cây du rơi xuống dưới, ở đình viện chiếu ra một mảnh loang lổ, ngẫu nhiên có lá cây rời khỏi cành, nhẹ nhàng chuyển vài vòng, lại lặng lẽ rơi trên mặt đất.

Lâm Cẩm Dung cúi mắt ngồi trước cửa sổ tinh tế thêu khăn tay, chất liệu lụa mỏng tổ sa sắc xanh lục, dùng sợi tơ màu vàng thêu nhị hoa, lại dùng sợi tơ màu tím hồng thêu cánh. Đang tinh tế thuê thừa, chợt nghe cửa viện có một tiếng vang nhỏ, tiếp theo thanh âm của Lâm Lục vang lên: “Tứ tỷ tỷ có đây không?”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên, thấy cặp song sinh cùng Lục Vân dắt tay nhau vào, người người trên mặt đều mang theo mỉm cười sáng lạn, vì vậy buông đồ thêu trong tay, đứng dậy tiếp đón: “Các muội muội sao đột nhiên có thời gian rảnh đến chỗ của ta vậy?”

Lâm Thất cười nói: “Là Vân muội muội nghe nói tỷ đã trở lại, cố ý đến thăm. Tỷ không chào đón chúng ta sao?”

“Sao lại không?” Lâm Cẩm Dung vội gọi Anh Đào chuẩn bị nước trà điểm tâm đãi khách, lại bảo Lệ Chi lấy ra cây trầm lưu ly: “Ồ Thanh châu mua vài cây trầm lưu ly về, đang định sai người đưa qua cho Vân muội muội, vừa khéo muội đã tới rồi.”

Lục Vân tiến lên cầm đồ thêu của nàng nhìn, thấy phối màu tốt, đường may cũng đẹp, màu sắc rõ ràng phân biệt, không hề thua kém so với mình đã được danh gia Giang Nam chỉ điểm, liền thần nhiên thả xuống, cười nói: “Ta chính là nghe mấy nhóm tỷ tỷ nói Tứ tỷ nơi này có thứ tốt, vì vậy mới cố ý đến.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, tiếp nhận hộp trong tay Lệ Chi đưa qua: “Muội muội chọn một cái đi. Không biết cô cô nếu không chê, cũng thỉnh muội muội hỗ trợ thay nàng chọn lựa?”

Lâm Lục, Lâm Thất nhiệt tình giúp Lục Vân đưa ra chủ ý: “Cái này đẹp, cái này cũng được.”

Lục Vân thấy trâm cài đủ loại kiểu dáng trong hộp lớn, cũng không để ý cây trâm nào đẹp mặt khó coi, tùy tiện theo lời cặp song sinh chọn ra hai cái, ra lệnh Giản Nhi thu nhận, nói cảm tạ, cười nói: “Kỳ thật chủ yếu là có một chuyện khác. Từ nay trở đi chúng ta muốn đi Bình Tế tự thay ca ca ta lễ tạ thần, mẫu thân nói nhiều người mới náo nhiệt, mời các cữu mẫu dẫn bọn tỷ muội cùng đi giải sầu, ta đây là cố ý đến mời tỷ.”

Lâm Cẩm Dung tự tay đưa trà qua: “Ta phải hỏi trước mẫu thân rồi nói sau.”

Cặp song sinh muốn cùng Lâm Cẩm Dung cải thiện mối quan hệ, phá lệ nhiệt tình, Lâm Thất cười nói: “Tứ tỷ tỷ không cần hỏi, vừa rồi Tam thẩm nương ở chỗ tổ mẫu, cô cô mời nàng, nàng không chối từ, nói cũng muốn xin sâm. Nghĩ đến tất nhiên sẽ cho tỷ đi.”

Lâm Lục tâm tình tốt, thân thiết cười nói: “Tứ tỷ tỷ cũng biết thẩm cầu cái gì mà?”

Lâm Cẩm Dung vốn tưởng rằng Đào thị sẽ không đi theo Lâm Ngọc Trân, nghe nói Đào thị muốn đi, trong lòng vốn không thích, làm sao có tâm tư đoán Đào thị muốn cầu gì, lập tức cười nhẹ: “Chưa nghe nàng nói với ta.”

Lâm Lục liền cười: “Nghe nói Bình Tế tự có hai việc là linh nhất, thứ nhất là công danh, thứ hai là nhân duyên.” Sau đó hướng tới Lục Vân bốn cọt chớp mắt vài cái: “Thẩm đi trừ bỏ xin sâm ra, còn có một chuyện quan trọng khác phải làm nga.”

Lục Vân đột nhiên hai má ửng hồng, rất nhanh đứng dậy nói: “Không nói với các tỷ, ta đi trước.” Nói xong thật sự dẫn theo Giản Nhi, bước nhanh rời đi, Lâm Lục cùng Lâm Thất ở phía sau gọi cũng không được. Lâm Thất muốn đuổi theo, Lâm Lục ngăn lại nói: “Đừng đuổi theo nàng, đợi một lát rồi tìm nàng cũng không muộn.”

Lâm Cẩm Dung nhin không được ngạc nhiên nói: “Nàng làm sao vậy?” Vừa rồi Lâm Lục cùng Lâm Thất cũng chưa nói chuyện gì a, tại sao Lục Vân đột nhiên có bộ dáng như vậy?

Lâm Thất liền cười rộ lên: “Thẹn thùng.” Thấy Lâm Cẩm Dung không hiểu, liền hướng Lâm Lục chớp mắt: “Tỷ nói cho Tứ tỷ tỷ nghe đi.”

Lâm Lục nhỏ giọng nói: “Vừa rồi cô cô cùng Tam thẩm nương nói giỡn, nói muốn thỉnh Tam thẩm nương làm mai.....”

“Làm mai?” Lâm Cẩm Dung kinh ngạc không thôi, Lâm Ngọc Trân lại thỉnh Đào thị làm mai? Đây là mặt trời mọc từ hướng tây đi? Bảo ai tin được chứ? Lâm Ngọc Trân có ý tứ gì? Kiếp trước, nàng nhớ không thể có chuyện như vậy.

Lâm Thất cười nói: “Cũng không chắc lắm? Chúng ta vốn đang muốn nghe, đã bị các nàng đuổi đi. Đoán hẳn là thay Vân muội muội làm mai, nhưng cũng không nói là nhà ai.”

Chương 118: Cứ để ta

Lâm Lục cùng Lâm Thất ngồi một lát, rốt cuộc vẫn nhớ tới phải đi tìm Lục Vân, liền cùng Lâm Cẩm Dung cáo từ: “Tứ tỷ tỷ nếu không bận việc gì, vẫn nên cùng đi với chúng ta để giải sầu. Ngũ tỷ không đi, tỷ cũng không đi, vậy không còn gì thú vị.”

“Được, ta đưa các muội đi ra ngoài.” Lâm Cẩm Dung cũng không ngay lập tức trả lời, nhưng cũng không từ chối các nàng. Sau khi Tam phòng từ Thanh châu trở về, lão thái gia nói rõ không được buôn bán bằng tiền chung, đồ cưới của các phòng tự gánh vác, vô cùng rõ ràng, thái độ người trong nhà đối với Tam phòng hoặc nhiều hoặc ít đều có biến hóa. Nàng có thể coi sự nhiệt tình này của cặp song sinh là chuyển biến tốt của Nhị phòng đối với Tam phòng, chỉ cần là điều tốt, nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Đợi cặp song sinh đi rồi, Lâm Cẩm Dung ngồi im lặng suy nghĩ trong chốc lát, gọi Lê Chi tới nói: “Người đi An Nhạc đường, nói với Cung ma ma, Hoàng di nương có chút không thoải mái, bảo nàng thỉnh phu nhân trở về. Mặc kệ chuyện gì, bảo phu nhân đừng vội đồng ý.”

Lê Chi gật đầu, tuân mệnh mà đi.

Lâm Cẩm Dung thu thập một chút, bảo Quế ma ma lấy hộp điểm tâm, ra lệnh Anh Đào cầm lấy, hướng tới sân viện của Hoàng di nương. Theo suy nghĩ của nàng, Lâm Ngọc Trân hẳn nhờ Đào thị thay Lục Vân hướng Ngô gia làm mai — tuy rằng kiếp trước chuyện này không phát sinh, nàng cũng không biết khi đó Lâm Ngọc Trân đến tốt cùng có thay Lục Vân hướng Ngô gia đề cập vấn đề nghị thân hay không, nhưng căn cứ vào tình hình hiện tại, thực rõ ràng, chính là hướng về phía Ngô Tương.

Thử nghĩ, lấy tính tình của Lâm Ngọc Trân mắt cao hơn đỉnh, Lục Vân có thân phận là quan gia tiểu thư, sao có thể coi trọng Đào thị thay nhà họ làm mai? Dù thế nào cũng nên là người như Tri châu phu nhân mới đúng. Cho nên, có thể khiến Lâm Ngọc Trân nhượng bộ tới tìm Đào thị, chỉ là vì Ngô gia có quan hệ thân thích lòng vòng cùng Đào thị, có chút quen thuộc hơn mà thôi.

Từ kinh nghiệm kiếp trước của nàng, hai người Lục Vân, Ngô Tương là không thành, Lục Vân sẽ có một cuộc sống khác biệt, tuy rằng nàng không biết sự tình đến đây sẽ phát sinh biến hóa gì hay không, nhưng nàng vẫn cho rằng, vô luận thế nào cũng sẽ bất thành, Đào thị cũng không chắc sẽ đồng ý chuyện này. Ai biết Lâm Ngọc Trân lại có chủ ý gì đây?

Tới cửa gian phòng bên ngoài của Hoàng di nương, không thấy thô sử ma ma thường lui tới canh chừng đâu, lạnh lùng thanh thanh, đóng cửa bế hộ. Lâm Cẩm Dung liền hướng Anh Đào nâng cầm, Anh Đào tuy ở chung với nàng không lâu, nhưng khá thông minh, lập tức liền giơ giọng cười nói: “Tảo Nhi tỷ tỷ, người có ở đây không?”

Cửa lúc này mới không tiếng động mở ra một khe hẹp, Tảo Nhi ló đầu ra, vừa nhìn thấy chủ tớ Lâm Cẩm Dung đang đứng dưới nắng mùa thu, không khỏi âm thầm kinh ngạc, nhanh mở rộng cửa, đi ra hành lễ nói: “Nô tỳ thỉnh an Tứ tiểu thư. Tiểu thư đây là?”

Lâm Cẩm Dung khẽ mỉm cười: “Nghe nói di nương không khỏe, ta đến thăm nàng.” Cũng không chờ Tảo Nhi đi hồi bẩm, liền thẳng cất bước hướng tới cửa.

Tảo Nhi chạy nhanh đuổi theo: “Tiểu thư, sợ người sẽ bị lây bệnh.”

Lâm Cẩm Dung cũng không quay đầu lại: “Không sợ.” Hoàng di nương tuy rằng đóng cửa không ra, nói là bị bệnh, nhưng trên thực tế, các nàng đều biết Hoàng di nương bất quá chỉ bị sưng phù mắt, không dám xuất môn mà thôi. Nàng không tiến vào phòng Hoàng di nương, trò diễn này sao có thể hoàn thành đây? Tuy rằng vị tất sẽ có người đến truy cứu, nhưng không phải vẫn làm rất chu toàn sao?

Đến cạnh cửa, Hoàng di nương búi tóc, nghiêm mặt ra tiếp đón, Lâm Cẩm Dung hỏi mấy lời thăm hỏi, bảo Anh Đào đem điểm tâm đặt xuống, cùng Hoàng di nương đang lo sợ bất an, không hiểu vì sao nàng tới nói về chuyện thời tiết.

Ở An Nhạc đường, Lâm Ngọc Trân cầm chén trà trong tay, cười khanh khách nhìn Đào thị: “Tam tẩu, tẩu không thể không đáp ứng việc làm bà mối này được? Ta càng nghĩ, trừ tẩu ra, đúng là không còn người thích hợp nào khác.”

Lâm lão thái thái hơi nhíu mày, không đồng ý nhìn Lâm Ngọc Trân. Thỉnh ai làm mai không được, lại muốn thỉnh Đào thị? Đào thị kia tính tình miệng lưỡi thế nào, có thể thành sao? Mà hai nàng ngày thường quan hệ cũng không tốt, để Đào thị đi khác gì quấy rối. Đây là nghĩ như thế nào vậy?

Lâm Ngọc Trân làm như không thấy, chỉ nhìn chăm chăm Đào thị, chờ Đào thị đáp lời. Nàng sao có thể thật sự muốn Đào thị làm mai chứ? Đào thị đủ tư cách sao? Tiên hạ thủ vi cường, đơn giản chính là muốn nói cho Đào thị biết, cửa hôn nhân là nàng thay Lục Vân chọn trúng rồi, ai cũng đừng động tâm tư. Nàng nói ra trước tiên, nàng cũng không tin Đào thị dám tỏ vẻ tranh đoạt với nàng.

Đào thị bị Lâm Ngọc Trân nhìn mà có vài phần cảm tức. Nàng tuy rằng đã sớm đoán được Lâm Ngọc Trân coi trọng Ngô Tương, nhưng ở một bên chế giễu cùng với việc mình bị bá đạo lôi kéo khiến mất mặt xấu hổ là hai chuyện khác nhau. Nàng lúc trước đã cùng Cung ma ma thương thảo qua, có thử Ngô thị, quả nhiên Ngô gia không muốn để Ngô Tương tùy ý kết thân. Theo ý Ngô thị mà nói, Ngô gia từ trên xuống dưới đối với Ngô Tương tràn ngập kỳ vọng, đều hy vọng hẳn có thể bay cao bay xa hơn, làm rạng rỡ tổ tông, sao có thể ràng buộc cước bộ của hẳn? Bảo nàng đến nói với Dương thị, vậy không phải tự rước lấy nhục sao? Tự rước lấy nhục không nói tới, còn phá hỏng quan hệ hai nhà, ngày sau cũng không tiện gặp mặt.

Nàng có thể nhắc nhở Lâm Ngọc Trân, lại thấy không đáng! Với đức hạnh của Lâm Ngọc Trân, cũng sẽ không cho rằng nàng có ý tốt, chuyện làm mai nàng vừa nhắc tới, không chừng cũng là không có ý tốt, nếu nàng thật sự nhận lời làm mai, Lâm Ngọc Trân có thể yên tâm sao? Liên tưởng đến lần trước khi Ngô gia thiết yến đãi khách, bộ dạng của mẫu tử Lâm Ngọc Trân gấp gáp, về sau sẽ chịu đau khổ, mặt mũi hết thấy đều bị quăng sạch, Đào thị chẳng những tiêu tan tức giận còn có chút buồn cười, vì thế nói cũng dễ nghe hơn: “Hai hài tử gia thế tương đương, tài mạo xứng đôi, thật là lương duyên hiếm có, ta vốn không biết ăn nói, cũng không có bản sự gì, đi làm mai kỳ thật không thích hợp. Với dung mạo gia thế của ngoại chất nữ, còn có hài tử có tài như Ngô Tương, như thế nào cũng phải thỉnh người có khả năng ăn nói như quan phu nhân đi làm mai mới có thể diện.”

Hiếm khi Đào thị ăn nói dễ nghe như thế, Lâm Ngọc Trân lại thấy nàng không tức giận không ảo não ngược lại còn có chút vui vẻ, trong lòng hơi nghi ngờ, vì thế buông chén trà đã nguội lạnh xuống: “Tam tẩu còn nói mình không biết ăn nói sao? Vừa rồi từ chối nói năng rất cẩn thận. Tẩu thấy quan phu nhân làm mai tốt, ta lại cảm thấy thân thích làm mai thân thiết gần gũi hơn. Ai cũng biết nhà mẹ đẻ của tẩu chính là Ngô gia Cô phu nhân, các người mấy nhà ngày thường lui tới chặt chẽ, trong mắt người Ngô gia, tẩu so với quan phu nhân có thể còn có mặt mũi hơn.”

Đào thị hơi có chút không kiên nhẫn, sắc mặt cũng có chút khó coi, hờn mát nói: “Cô phu nhân cũng thật cất nhắc ta, người ta bắt quá nể mặt tẩu tử của ta mà thôi, sao dám cho là thật? Muội giao du rộng, trong thành Bình châu quan phu nhân đều cùng muội giao hảo, tùy tiện tìm ai cũng có thể diện hơn ta. Không phải muốn ta bị người giễu cợt chứ.” Tốt nhất đi thỉnh Tri châu phu nhân đi, càng mặt thể diện a.

Lâm Ngọc Trân thấy nàng không kiên nhẫn mất hứng, trong lòng mới cảm thấy có chút vững vàng, liền đối với người chung quanh thở dài, giả bộ ủy khuất: “Tam tẩu, ta hiếm khi mở miệng cầu tẩu một lần, tẩu cứ như vậy từ chối ta, thật khiến ta mất mặt.”

Người tự tìm lấy mà. Đào thị hừ một tiếng: “Ta là vì muốn tốt cho ngoại chất nữ mà thôi.”

La thị đột nhiên chen vào nói: “Tam đệ muội cho dù khiêm tốn không chịu làm mai, cũng thay Cô phu nhân hỏi một tiếng, thử ý tứ của Ngô gia thế nào không được sao? Nếu nhà hần khẳng định, lại thỉnh người làm mai cũng không muộn. A Vân cùng Ngô Tương đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi! Là đôi tương xứng nhất mà ta thấy qua trong mấy năm nay.” Vừa mới nói xong, lại nhận được ánh mắt tán dương của Lâm Ngọc Trân.

Ai cần người nhiều chuyện! Đào thị oán hận nhìn La thị liếc mắt một cái, ma nha nói: “Ta miệng lưỡi không khéo, không bằng Nhị tẩu biết ăn nói, ta thấy Nhị tẩu cùng Ngô gia Đại phu nhân ngày thường cũng rất thân thiết, nếu không để tẩu đi nói, tẩu vừa xuất mã, cam đoan có thể thành công.”

La thị bị nàng nhìn, nhưng không ảo não, ngược lại theo gậy tre treo lên trên: “Vậy thì, nếu Cô phu nhân không chê ta ăn nói vụng về, Tam đệ muội không chê ta đoạt công lao, ta đây sẽ đi hỏi.” Trong lòng nàng nghĩ, việc hôn nhân này tất nhiên có thể thành, có sẵn nhân tình khiến người chịu ơn sao không làm.

Lâm Ngọc Trân quả nhiên đứng dậy nói lời cảm tạ: “Vậy trước đa tạ Nhị tẩu.”

Lâm lão thái thái nhìn một màn này, đã hoàn toàn hiểu được là chuyện gì xảy ra. Tuy rằng cảm thấy Lâm Ngọc Trân không nên tính kế chất nữ nhà mình, nhưng nàng rất sủng Lâm Ngọc Trân, lại đau lòng Lâm Ngọc Trân vất vả nhiều năm, chỉ có một mình Lục Vân là cốt nhục, Lâm Ngọc Trân đã mở miệng, lại thấy Lục Vân so với Lâm Cẩm Dung càng thích hợp với Ngô Tương hơn, cũng liền giả bộ bất tỉnh không nói lời nào.

Một đám tự cho là đúng, Đào thị hơi hơi cười lạnh, cúi đầu nhàm chán ngấm móng tay.

Lâm Ngọc Trân xem ở trong mắt, tâm tình tốt hơn một ít, thấy một chiêu này quả nhiên linh nghiệm, cướp được tiên cơ, chặt đứt ý niệm trong đầu Đào thị. Đào thị mất hứng cùng từ chối, trong mắt nàng đều là hăm dọa ghen tị cùng cực hận không thể biểu hiện thành lời, vì thế không ngừng cố gắng nói: “Tam tẩu vừa rồi nói hần là nên thỉnh quan phu nhân có khả năng nhiệt tâm có diện mạo làm mai, tẩu thấy ai thích hợp nhất? Tẩu không chịu làm mai, không chịu thay ta tìm hiểu, vậy có thể nói cho ta biết nhà ai cùng Ngô gia quan hệ tốt nhất được không? Nói thật, hài tử Ngô Tương này rất được, không biết có bao nhiêu người nhắm đến đây, các người đều là thân cứu mẫu của A Vân, nên giúp đỡ đưa ra nhiều chủ ý hữu dụng.”

Đào thị đang muốn mở miệng, chỉ thấy Cung ma ma dò xét, biểu tình lo âu thấp giọng gọi: “Phu nhân.....”

Đào thị đành phải đứng dậy hỏi: “Chuyện gì?”

Cung ma ma dùng thanh âm trầm thấp vừa vặn đủ để người bên cạnh nghe thấy nói: “Nghe nói Hoàng di nương thực không thoải mái, người có thể nhanh trở về nhìn qua một lát không?” Lúc này mới lại nhỏ giọng nói: “Phu nhân, này rõ ràng không có ý tốt.”

Đào thị hừ lạnh một tiếng: “Ta biết. Nàng không phải là sợ ta đoạt trước, làm hỏng chuyện tốt của nàng ta sao? Nhưng nàng đã đoán sai rồi.....” Nói tới đây hơi hơi có chút đắc ý: “Người đợi chút, để ta đưa ra chủ ý tốt.....”

Cung ma ma nhớ tới một câu kia của Lâm Cẩm Dung vô luận chuyện gì cũng đừng đồng ý, vội kéo tay áo của Đào thị, nhỏ giọng nói: “Hảo phu nhân, tránh ở một bên xem kịch vui không phải rất tốt sao? Đỡ cho về sau mọi người đều oán người đưa ra chủ ý, không duyên cớ chọc họa vào thân. Người còn sợ không có người giúp nàng đưa ra chủ ý sao?”

Đào thị nghĩ nghĩ, cũng đứng, liền gật đầu, hướng mọi người cáo từ, nói là trong phòng có việc. Mọi người vừa rồi đã nghe thấy, lão thái thái lại hiểu được Hoàng di nương đã trúng nhục nhã, cáo ốm không ra, còn thông cảm nàng lúc này không được tự nhiên, liền để nàng đi. Sau đó toàn gia thương lượng, nên đề cập với Dương thị thế nào, khi nào thì đề cập, lại thỉnh ai làm mai, Lâm Ngọc Trân tiền đồ rộng mở, dường như việc hôn nhân đã sắp thành: “Vậy khi đi Bình Tế tự với Ngô gia Đại phu nhân thì đề cập đi!”

La thị tin tưởng tràn đầy: “Cứ để ta.”

117. Chương 118: Cứ Để Ta

Lâm Lục cùng Lâm Thất ngồi một lát, rốt cuộc vẫn nhớ tới phải đi tìm Lục Vân, liền cùng Lâm Cẩm Dung cáo từ: “Tứ tỷ tỷ nếu không bận việc gì, vẫn nên cùng đi với chúng ta để giải sầu. Ngũ tỷ không đi, tỷ cũng không đi, vậy không còn gì thú vị.”

“Được, ta đưa các muội đi ra ngoài.” Lâm Cẩm Dung cũng không ngay lập tức trả lời, nhưng cũng không từ chối các nàng. Sau khi Tam phòng từ Thanh châu trở về, lão thái gia nói rõ không được buôn bán bằng tiền chung, đồ cưới của các phòng tự gánh vác, vô cùng rõ ràng, thái độ người trong nhà đối với Tam phòng hoặc nhiều hoặc ít đều có biến hóa. Nàng có thể coi sự nhiệt tình này của cặp song sinh là chuyển biến tốt của Nhị phòng đối với Tam phòng, chỉ cần là điều tốt, nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Đội cặp song sinh đi rồi, Lâm Cẩm Dung ngồi im lặng suy nghĩ trong chốc lát, gọi Lê Chi tới nói: “Người đi An Nhạc đường, nói với Cung ma ma, Hoàng di nương có chút không thoải mái, bảo nàng thỉnh phu nhân trở về. Mặc kệ chuyện gì, bảo phu nhân đừng vội đồng ý.”

Lê Chi gật đầu, tuân mệnh mà đi.

Lâm Cẩm Dung thu thập một chút, bảo Quế ma ma lấy hộp điểm tâm, ra lệnh Anh Đào cầm lấy, hướng tới sân viện của Hoàng di nương. Theo suy nghĩ của nàng, Lâm Ngọc Trân hẳn nhờ Đào thị thay Lục Vân hướng Ngô gia làm mai — tuy rằng kiếp trước chuyện này không phát sinh, nàng cũng không biết khi đó Lâm Ngọc Trân đến tột cùng có thay Lục Vân hướng Ngô gia đề cập vấn đề nghị thân hay không, nhưng căn cứ vào tình hình hiện tại, thực rõ ràng, chính là hướng về phía Ngô Tương.

Thử nghĩ, lấy tính tình của Lâm Ngọc Trân mắt cao hơn đỉnh, Lục Vân có thân phận là quan gia tiểu thư, sao có thể coi trọng Đào thị thay nhà họ làm mai? Dù thế nào cũng nên là người như Tri châu phu nhân mới đúng. Cho nên, có thể khiến Lâm Ngọc Trân nhượng bộ tới tìm Đào thị, chỉ là vì Ngô gia có quan hệ thân thích lòng vòng cùng Đào thị, có chút quen thuộc hơn mà thôi.

Từ kinh nghiệm kiếp trước của nàng, hai người Lục Vân, Ngô Tương là không thành, Lục Vân sẽ có một cuộc sống khác biệt, tuy rằng nàng không biết sự tình đến đây sẽ phát sinh biến hóa gì hay không, nhưng nàng vẫn cho rằng, vô luận thế nào cũng sẽ bất thành, Đào thị cũng không chắc sẽ đồng ý chuyện này. Ai biết Lâm Ngọc Trân lại có chủ ý gì đây?

Tới cửa gian phòng bên ngoài của Hoàng di nương, không thấy thô sử ma ma thường lui tới canh chừng đâu, lạnh lùng thanh thanh, đóng cửa bế hộ. Lâm Cẩm Dung liền hướng Anh Đào nâng cầm, Anh Đào tuy ở chung với nàng không lâu, nhưng khá thông minh, lập tức liền giương giọng cười nói: “Tảo Nhi tỷ tỷ, người có ở đây không?”

Cửa lúc này mới không tiếng động mở ra một khe hẹp, Tảo Nhi ló đầu ra, vừa nhìn thấy chủ tớ Lâm Cẩm Dung đang đứng dưới nắng mùa thu, không khỏi âm thầm kinh ngạc, nhanh mở rộng cửa, đi ra hành lễ nói: “Nô tỳ thỉnh an Tứ tiểu thư. Tiểu thư đây là?”

Lâm Cẩm Dung khẽ mỉm cười: “Nghe nói di nương không khỏe, ta đến thăm nàng.” Cũng không chờ Tảo Nhi đi hồi bẩm, liền thẳng cất bước hướng tới cửa.

Tảo Nhi chạy nhanh đuổi theo: “Tiểu thư, sợ người sẽ bị lây bệnh.”

Lâm Cẩm Dung cũng không quay đầu lại: “Không sợ.” Hoàng di nương tuy rằng đóng cửa không ra, nói là bị bệnh, nhưng trên thực tế, các nàng đều biết Hoàng di nương bất quá chỉ bị sưng phù mắt, không dám xuất môn mà thôi. Nàng không tiến vào phòng Hoàng di nương, trò diễn này sao có thể hoàn thành đây? Tuy rằng vị tất sẽ có người đến truy cứu, nhưng không phải vẫn làm rất chu toàn sao?

Đến cạnh cửa, Hoàng di nương búi tóc, nghiêm mặt ra tiếp đón, Lâm Cẩm Dung hỏi mấy lời thăm hỏi, bảo Anh Đào đem điểm tâm đặt xuống, cùng Hoàng di nương đang lo sợ bất an, không hiểu vì sao nàng tới nói về chuyện thời tiết.

Ở An Nhạc đường, Lâm Ngọc Trân cầm chén trà trong tay, cười khanh khách nhìn Đào thị: “Tam tẩu, tẩu không thể không đáp ứng việc làm bà mối này được? Ta càng nghĩ, trừ tẩu ra, đúng là không còn người thích hợp nào khác.”

Lâm lão thái thái hơi nhú mày, không đồng ý nhìn Lâm Ngọc Trân. Thỉnh ai làm mai không được, lại muốn thỉnh Đào thị? Đào thị kia tính tình miệng lưỡi thế nào, có thể thành sao? Mà hai nàng ngày thường quan hệ cũng không tốt, để Đào thị đi khác gì quấy rối. Đây là nghĩ như thế nào vậy?

Lâm Ngọc Trân làm như không thấy, chỉ nhìn chằm chằm Đào thị, chờ Đào thị đáp lời. Nàng sao có thể thật sự muốn Đào thị làm mai chứ? Đào thị đủ tư cách sao? Tiên hạ thủ vi cường, đơn giản chính là muốn nói cho Đào thị biết, cửa hôn nhân là nàng thay Lục Vân chọn trúng rồi, ai cũng đừng động tâm tư. Nàng nói ra trước tiên, nàng cũng không tin Đào thị dám tỏ vẻ tranh đoạt với nàng

Đào thị bị Lâm Ngọc Trân nhìn mà có vài phần cảm tức. Nàng tuy rằng đã sớm đoán được Lâm Ngọc Trân coi trọng Ngô Tương, nhưng ở một bên chế giễu cùng với việc mình bị bá đạo lôi kéo khiến mặt mày xấu hổ là hai chuyện khác nhau. Nàng lúc trước đã cùng Cung ma ma thương thảo qua, có thử Ngô thị, quả nhiên Ngô gia không muốn để Ngô Tương tùy ý kết thân. Theo ý Ngô thị mà nói, Ngô gia từ trên xuống dưới đối với Ngô Tương tràn ngập kỳ vọng, đều hy vọng hắn có thể bay cao bay xa hơn, làm rạng rỡ tổ tông, sao có thể ràng buộc cước bộ của hắn? Bảo nàng đến nói với Dương thị, vậy không phải tự rước lấy nhục sao? Tự rước lấy nhục không nói tới, còn phá hỏng quan hệ hai nhà, ngày sau cũng không tiện gặp mặt.

Nàng có thể nhắc nhở Lâm Ngọc Trân, lại thấy không đáng! Với đức hạnh của Lâm Ngọc Trân, cũng sẽ không cho rằng nàng có ý tốt, chuyện làm mai nàng vừa nhắc tới, không chừng cũng là không có ý tốt, nếu nàng thật sự nhận lời làm mai, Lâm Ngọc Trân có thể yên tâm sao? Liên tưởng đến lần trước khi Ngô gia thiết yến đãi khách, bộ dạng của mẫu tử Lâm Ngọc Trân gấp gáp, về sau sẽ chịu đau khổ, mặt mũi hết thấy đều bị quăng sạch, Đào thị chẳng những tiêu tan tức giận còn có chút buồn cười, vì thế nói cũng dễ nghe hơn: “Hai hài tử gia thế tương đương, tài mạo xứng đôi, thật là lương duyên hiếm có, ta vốn không biết ăn nói, cũng không có bản sự gì, đi làm mai kỳ thật không thích hợp. Với dung mạo gia thế của ngoại chất nữ, còn có hài tử có tài như Ngô Tương, như thế nào cũng phải thỉnh người có khả năng ăn nói như quan phu nhân đi làm mai mới có thể diện.”

Hiếm khi Đào thị ăn nói dễ nghe như thế, Lâm Ngọc Trân lại thấy nàng không tức giận không ảo não ngược lại còn có chút vui vẻ, trong lòng hơi nghi ngờ, vì thế buông chén trà đã nguội lạnh xuống: “Tam tẩu còn nói mình không biết ăn nói sao? Vừa rồi từ chối nói năng rất cẩn thận. Tẩu thấy quan phu nhân làm mai tốt, ta lại cảm thấy thân thích làm mai thân thiết gần gũi hơn. Ai cũng biết nhà mẹ đẻ của tẩu chính là

Ngô gia Cô phu nhân, các người mấy nhà ngày thường lui tới chật chẽ, trong mắt người Ngô gia, tẩu so với quan phu nhân có thể còn có mặt mũi hơn.”

Đào thị hơi có chút không kiên nhẫn, sắc mặt cũng có chút khó coi, hờn mát nói: “Cô phu nhân cũng thật cất nhắc ta, người ta bắt quá nể mặt tẩu tử của ta mà thôi, sao dám cho là thật? Muội giao du rộng, trong thành Bình châu quan phu nhân đều cùng muội giao hảo, tùy tiện tìm ai cũng có thể diện hơn ta. Không phải muốn ta bị người giễu cợt chứ.” Tốt nhất đi thỉnh Tri châu phu nhân đi, càng mất thể diện a.

Lâm Ngọc Trân thấy nàng không kiên nhẫn mất hứng, trong lòng mới cảm thấy có chút vững vàng, liền đối với người chung quanh thở dài, giả bộ ủy khuất: “Tam tẩu, ta hiếm khi mở miệng cầu tẩu một lần, tẩu cứ như vậy từ chối ta, thật khiến ta mất mặt.”

Người tự tìm lấy mà. Đào thị hừ một tiếng: “Ta là vì muốn tốt cho ngoại chất nữ mà thôi.”

La thị đột nhiên chen vào nói: “Tam đệ muội cho dù khiêm tốn không chịu làm mai, cũng thay Cô phu nhân hỏi một tiếng, thử ý tứ của Ngô gia thế nào không được sao? Nếu nhà hần khẳng định, lại thỉnh người làm mai cũng không muộn. A Vân cùng Ngô Tương đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi! Là đôi tương xứng nhất mà ta thấy qua trong mấy năm nay.” Vừa mới nói xong, lại nhận được ánh mắt tán dương của Lâm Ngọc Trân.

Ai cần người nhiều chuyện! Đào thị oán hận nhìn La thị liếc mắt một cái, ma nha nói: “Ta miệng lưỡi không khéo, không bằng Nhị tẩu biết ăn nói, ta thấy Nhị tẩu cùng Ngô gia Đại phu nhân ngày thường cũng rất thân thiết, nếu không để tẩu đi nói, tẩu vừa xuất mã, cam đoan có thể thành công.”

La thị bị nàng nhìn, nhưng không ảo não, ngược lại theo gậy tre trèo lên trên: “Vây thì, nếu Cô phu nhân không chê ta ăn nói vụng về, Tam đệ muội không chê ta đoạt công lao, ta đây sẽ đi hỏi.” Trong lòng nàng nghĩ, việc hôn nhân này tất nhiên có thể thành, có sẵn nhân tình khiến người chịu ơn sao không làm.

Lâm Ngọc Trân quả nhiên đứng dậy nói lời cảm tạ: “Vây trước đa tạ Nhị tẩu.”

Lâm lão thái thái nhìn một màn này, đã hoàn toàn hiểu được là chuyện gì xảy ra. Tuy rằng cảm thấy Lâm Ngọc Trân không nên tính kế chất nữ nhà mình, nhưng nàng rất sủng Lâm Ngọc Trân, lại đau lòng Lâm Ngọc Trân vất vả nhiều năm, chỉ có một mình Lục Vân là cốt nhục, Lâm Ngọc Trân đã mở miệng, lại thấy Lục Vân so với Lâm Cẩm Dung càng thích hợp với Ngô Tương hơn, cũng liền giả bộ bất tỉnh không nói lời nào.

Một đám tự cho là đúng, Đào thị hơi hơi cười lạnh, cúi đầu nhàm chán ngắm móng tay.

Lâm Ngọc Trân xem ở trong mắt, tâm tình tốt hơn một ít, thấy một chiêu này quả nhiên linh nghiệm, cướp được tiên cơ, chặt đứt ý niệm trong đầu Đào thị. Đào thị mất hứng cùng từ chối, trong mắt nàng đều là hăm dọa ghen tị cùng cực hận không thể biểu hiện thành lời, vì thế không ngừng cố gắng nói: “Tam tẩu vừa rồi nói hần là nên thỉnh quan phu nhân có khả năng nhiệt tâm có diện mạo làm mai, tẩu thấy ai thích hợp nhất? Tẩu không chịu làm mai, không chịu thay ta tìm hiểu, vậy có thể nói cho ta biết nhà ai cùng Ngô gia quan hệ tốt nhất được không? Nói thật, hài tử Ngô Tương này rất được, không biết có bao nhiêu người nhắm đến đây, các người đều là thân cữu mẫu của A Vân, nên giúp đỡ đưa ra nhiều chủ ý hữu dụng.”

Đào thị đang muốn mở miệng, chỉ thấy Cung ma ma dò xét, biểu tình lo âu thấp giọng gọi: “Phu nhân.....”

Đào thị đành phải đứng dậy hỏi: “Chuyện gì?”

Cung ma ma dùng thanh âm trầm thấp vừa vặn đủ để người bên cạnh nghe thấy nói: “Nghe nói Hoàng di nương thực không thoải mái, người có thể nhanh trở về nhìn qua một lát không?” Lúc này mới lại nhỏ giọng nói: “Phu nhân, này rõ ràng không có ý tốt.”

Đào thị hừ lạnh một tiếng: “Ta biết. Nàng không phải là sợ ta đoạt trước, làm hỏng chuyện tốt của nàng ta sao? Nhưng nàng đã đoán sai rồi.....” Nói tới đây hơi hơi có chút đắc ý: “Người đợi chút, để ta đưa ra chủ ý tốt.....”

Cung ma ma nhớ tới một câu kia của Lâm Cẩm Dung vô luận chuyện gì cũng đừng đồng ý, vội kéo tay áo của Đào thị, nhỏ giọng nói: “Hảo phu nhân, tránh ở một bên xem kịch vui không phải rất tốt sao? Đỡ cho

về sau mọi người đều oán người đưa ra chủ ý, không duyên cớ chọc họa vào thân. Người còn sợ không có người giúp nài người đưa ra chủ ý sao?”

Đào thị nghĩ nghĩ, cũng đứng, liền gật đầu, hướng mọi người cáo từ, nói là trong phòng có việc. Mọi người vừa rồi đã nghe thấy, lão thái thái lại hiểu được Hoàng di nương đã trúng nhục nhã, cáo ốm không ra, còn thông cảm nàng lúc này không được tự nhiên, liền để nàng đi. Sau đó toàn gia thương lượng, nên đề cập với Dương thị thế nào, khi nào thì đề cập, lại thỉnh ai làm mai, Lâm Ngọc Trân tiền đồ rộng mở, dường như việc hôn nhân đã sắp thành: “Vậy khi đi Bình Tế tự với Ngô gia Đại phu nhân thì đề cập đi!”

La thị tin tưởng tràn đầy: “Cứ để ta.”

118. Chương 119: Tự Chịu

Ước chừng mười dặm ngoài thành Bình châu có ngọn núi Phượng Sí nổi danh, tên Phượng Sí này cũng là có chút lai lịch, chẳng những quả núi hình giống như một đôi cánh đang giang rộng, mặt trên trồng nhiều cây phong, thời điểm cuối mùa thu, hồng vàng xanh tím giao nhau, màu sắc rực rỡ, xa xa nhìn lại như lông cánh phượng hoàng ánh sáng ngọc loá mắt, cho nên mới có mỹ danh này.

Rừng cây phong phía bên trái cao hơn dày đặc hơn phía bên phải của núi Phượng Sí, chính là địa điểm tốt để ngắm cảnh phong diệp vào mùa thu, nếu đến núi Phượng Sí ngắm phong diệp, tất nhiên sẽ đi về phía sườn núi bên trái, mà Bình Tế tự thì an vị ở đây. Bình Tế tự là cổ tháp trăm năm, thức ăn chay tịnh mỹ nổi tiếng, trụ trì làm người khéo léo, giỏi về kinh doanh, hương khói tất nhiên vô song cường thịnh.

Ngày thường, trong thành Bình châu không câu nệ phú quý bản hàn, đều thích đến nơi này cống hiến tiền nhan đèn, đến thời điểm mùa thu, những người đến ngắm cảnh phong diệp thuận tiện cầu Bồ Tát phù hộ lại rất hiếm. Không nói tới tiền sai người đi chuẩn bị, phải ở trên núi thư thư phục phục hầu hạ trong lúc hưởng thụ cảnh đẹp mỹ thực, trên cơ bản là chuyện không có khả năng.

Mà ngày hôm nay, sáng sớm ở Bình Tế tự đã mở cửa đón tiếp khách, tiểu sa di (chú tiểu) xếp đặt các thứ, im lặng dọn dẹp sân, chuẩn bị nước suối rửa mặt cùng bàn đá, lại đốt đàn hương, chuẩn bị nghênh đón gia quyến ba nhà nổi tiếng nhất thành Bình châu là Ngô, Lục, Lâm lên núi bái phật lễ tạ thần đồng thời ngắm cảnh.

Ước chừng đến giữa trưa, một hàng cổ kiệu dài theo thứ tự tiến vào cửa chùa, sư tiếp khách riu rít ân cần, hỏi thăm, dẫn vào, bố trí cơm chay, bận rộn không ngừng. Mà khách hành hương nhìn thấy một đoàn nữ quyến phú quý quần áo ngăn nắp tinh lệ, mùi thơm phác mũi, đầu đội đầu lạp, đại đa số đều tự giác né tránh, cũng không dám lên tiến đến trêu chọc thị phi. Cũng có người nhận ra đây là người nhà của thư sinh đỗ hàng đầu và hàng thứ hai ở Thái Minh phủ năm nay đến dâng hương lễ tạ thần, đứng ở một bên lặng lẽ chỉ điểm nghị luận, có người hâm mộ, cũng có người cười bảo giống trống khua chiêng đến nhiều người như vậy, đây là lên núi đánh hổ sao.

Nghe thấy lời nghị luận, nhóm nữ quyến càng tỏ ra trang nghiêm túc mục, nhất cử nhất động đều hết sức cẩn thận. Lâm Cẩm Dung mặc một thân váy lụa xanh ngọc, theo sát phía sau Đào thị, cúi đầu rũ mắt, nhìn không chớp mắt. Lâm Ngũ, Lâm Lục, Lâm Thất, đám người Lục Vân cũng theo sát mẫu thân nhà mình, không hề cười giỡn, không khí có vẻ thêm vài phần nặng nề.

Mà nam tử vốn không bị câu thúc nhiều như vậy, Ngô Tương đi cạnh Lục Giam, cùng vài đệ tử cùng tuổi ở ba nhà Ngô, Lục, Lâm, không thềm để ý người bên ngoài chú mục đàm phán bình luận, hết nhìn đông tới nhìn tây, thỉnh thoảng bình điểm cây chu này đẹp, văn bia trên tảng đá kia ra sao, là ai để lại, người đó đã đỗ tiến sĩ, sau đó làm được chức quan gì đó. Thanh âm của hắn còn mang theo chút thanh thúy của thiếu niên, nói vừa nhanh vừa vội, ngẫu nhiên mang theo ý dí dỏm, khiến mọi người cười ha ha, ngay cả tâm tư trầm trọng như Lục Giam, cũng không khỏi lộ ra vài phần khoan khoái tươi cười.

Sau khi tiến vào, ngồi xuống trước bàn cơm, đối với bàn thức ăn chay tịnh hảo, chúng nữ quyến mới xem như trầm tĩnh lại. Hàn huyền qua đi, La thị trước hết khen ngợi Ngô Tương: “Hài tử Ngô Tương này tính tình thật sự khiến người ưa thích. Không nói tới kiến thức rộng rãi, còn có thể hóm hỉnh như vậy.”

Lâm Ngọc Trân cũng nói: “Thật sự là thiếu niên anh hùng. Xem hần vừa nói vừa cười kia, khiến người ta nhìn trong lòng liền yêu thích. Không thể so với Lục Giam nhà ta, cả ngày cũng không nói nhiều mấy câu, thường xuyên trầm mặc.”

Dương thị nghe vậy mỉm cười: “Đừng khen ngợi hần, hài tử này hết sức lông bông, sao so với Lục Giam còn trẻ đã lão thành, ổn trọng hào phóng? Ta thật ra hy vọng hần có thể học hỏi Lục Giam, ổn trọng hơn một chút.”

Lục Nhị phu nhân Tống thị liền che miệng cười: “Hai hài tử đều tốt, các tẩu đều thấy người bên ngoài tốt, bằng không, hay là đổi cho nhau đi?”

La thị liền cười rộ lên: “Nếu là đổi, không chừng chưa đến nửa ngày đã hối hận rồi!”

Nghe thấy các nàng bắt đầu thổi phồng nhau, tuy rằng biết sẽ không nhanh như vậy đi vào chính đề, Đào thị vẫn nhịn không được vui sướng khi người gặp họa nhếch lên khóe môi, ngược lại hướng Cung ma ma nháy mắt, ý bảo Cung ma ma thừa dịp lúc này mọi người không chú ý, nhanh đem thùng của Đào Thuần Khâm gửi Lục Giam đưa qua, Cung ma ma hiểu ý, lặng yên đi ra ngoài.

Cặp song sinh biết tính tình Lâm Ngọc Trân, cũng biết chuyện tốt của Lục Vân, liền hướng Lục Vân bốn cợt cười. Lâm Lục thân thiết chạm vào bắp vai Lục Vân, nhỏ giọng nói: “Vân muội muội, món gà chay này rất ngon, muội nếm thử đi?”

Lâm Thất cười nói: “Vân muội muội lúc này sợ là dù cho đồ ăn có mỹ vị đến mấy cũng không thể nhận ra hương vị gì.” Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Lâm Lục, ý bảo nàng chú ý một chút, bên cạnh còn có đường muội Ngô Lăng của Ngô Tương đang ngồi đây, sự tình còn chưa định ra, sao có thể nói lung tung.

Lâm Thất nghịch ngợm thè lưỡi, tỏ vẻ biết lỗi.

“Ta sao không nhận ra?” Lục Vân cũng không để ý, rộng rãi gấp một miếng gà chay đưa vào miệng, ánh mắt tà liếc Lâm Cẩm Dung, thấy Lâm Cẩm Dung cúi mắt, mặt không chút thay đổi ăn cơm, liền cười nói: “Tứ tỷ tỷ, món cá chay trước mặt tỷ kia hương vị thế nào?”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới giương mắt nhìn nàng, thản nhiên cười: “Rất ngon, danh bất hư truyền, có muốn nếm thử không?”

Lục Vân làm nũng giơ bát: “Tỷ gấp cho ta được không?”

Lâm Cẩm Dung quả nhiên gấp một miếng đặt vào trong bát nàng. Lâm Lục cùng Lâm Thất cũng vô giúp vui: “Chúng ta cũng muốn.” Lâm Cẩm Dung theo lời gấp ồi người một miếng, lại hỏi đường muội Ngô Lăng của Ngô Tương ngồi một bên nói: “A lăng có muốn nếm thử không?”

Ngô Lăng cười khở lắc đầu: “Đa tạ. Ta không thích món cá chay này.”

Lâm Ngũ vẫn trầm mặc không nói, rầu rĩ không vui lạnh lùng hừ một tiếng, Lâm Cẩm Dung nhìn nàng liếc mắt một cái, liền hỏi nàng: “Ngũ muội muội có muốn thử không?”

Lâm Ngũ thản nhiên lắc đầu: “Không cần.” Lại chỉ cây trâm lưu ly trên đầu Ngô Lăng, ra vẻ kinh ngạc nói: “Di, cây trâm trên đầu A lăng màu sắc thật đẹp, hoa đào hồng phấn, kiểu dáng sao cùng với cái Tứ tỷ đưa ta có chút tương tự?”

Ngô Lăng cười sờ sờ cây trâm trên đầu nói: “Nhị ca đưa cho ta, là từ Thanh châu mang về, ta nghĩ lưu ly là một trong bảo vật của Phật môn, vừa đẹp vừa có ý nghĩa, nên cố ý lấy ra dùng.”

Lâm Ngũ ha ha cười: “Hóa ra đều là từ Thanh châu mua về, khó trách ta thấy giống.” Cũng không nhìn ai, buông đôi đũa xuống, đứng dậy nói: “Thất bối, ta no rồi, có chút mệt, muốn đi trước nghỉ ngơi.” Nói xong quả nhiên đứng dậy đi nói với Chu thị, được ma ma nha hoàn dẫn về phòng nghỉ. Nàng hiện tại thấy ai cũng không thuận mắt, đặc biệt là Lục Vân, nàng mỗi lần nhìn thấy Lục Vân, đều có một loại cảm giác bị phản bội lẫn sỉ nhục.

Cặp song sinh trao đổi một ánh mắt biểu lộ trong lòng biết rõ ràng, hơi hơi lộ ra chút hèn mọn. Lâm Lục cùng Ngô Lăng giải thích nói: “Thân thể nàng có chút khó chịu, vốn không muốn đi, nhưng tổ mẫu nhà ta

khuyên nàng đi để giải sầu, nàng có chút không được tự nhiên.” Cũng không biết Lâm lão thái thái nghĩ như thế nào, người ta không muốn đi cũng đừng miễn cưỡng, lại muốn tất cả các tỷ muội đều đi, có mặt ngựa âm trầm sờ sờ ngay trước mắt, thật sự là ảnh hưởng tâm tình mà.

Lục Vân lại buông chiếc đĩa, cười nhìn cây trà trên đầu Ngô Lăng, khen ngợi: “Quả nhiên rất đẹp, đúng là có chút tương tự. Tứ tỷ tỷ đưa cho ta là cây trà màu tím đúng không?”

“Đúng vậy.” Lâm Cẩm Dung cười nhẹ, cũng không nói nhiều. Lâm Lục lại miễn cảm hoà giải: “Đều là mua về từ Thanh châu, tất nhiên giống nhau, không chừng đúng là mua từ một cửa hàng.”

Không bao lâu, mọi người dùng xong cơm chay, nhóm phu nhân đều bảo ma ma đi một bên xem nhóm thiếu gia đã dùng xong chưa, nghỉ ngơi một chút, tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị thắp hương lễ tạ thần. Lâm Cẩm Dung mắt nhìn thấy Cung ma ma từ bên ngoài tiến vào, đến bên cạnh nhỏ giọng nói vài câu với Đào thị, Đào thị trên mặt lộ ra vài phần ý cười, theo bản năng nàng đi tới gần, gọi Đào thị một tiếng: “Nương.”

Đào thị quay đầu nhìn nàng ngọt ngào cười, dặt tay nàng: “Đi, chúng ta đi trước tắm rửa thay quần áo, rồi thắp hương cầu khấn.”

Lâm Cẩm Dung chỉ cần nàng dừng đồng ý việc này là được, còn lại cũng không có yêu cầu gì, thuận theo Đào thị ra ngoài. Đào thị quay đầu, thấy La thị cùng Dương thị đã thân thiết đi cùng với nhau, mà Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân cũng đã lánh đi, vì thế mỉm cười, thầm nghĩ có thể tưởng tượng ra sắc mặt phần khích của những người này.

Lại nói La thị cố ý cùng Dương thị đi đến một chỗ, đem chút chuyện nhà tâm sự với Dương thị, rồi mới dần dần tiến vào chính đề: “Dương tỷ tỷ, cũng không biết tỷ giáo dưỡng nhi tử thế nào, nhìn xem hai nhi tử của tỷ, đều là nhân trung long phượng.....” Lại khen ngợi Ngô Tương thêm một chút.

Dương thị mấy ngày nay nghe mấy lời khen đã quá quen tai, vẫn đang nhẫn nại khiêm tốn chối từ, thấy nhi tử của La thị không biết khen thế nào, vậy khen cặp song sinh như hoa như ngọc, đoan trang hiền thực, còn nói La thị có phúc khí.

La thị cười nói: “Hai nữ nhi kia của nhà ta thì tính là gì, không hiểu chuyện, lại rất ngây thơ, vẫn là ngoại chất nữ nhi A Vân tốt hơn. Về ngoài xinh đẹp, lại có tài, hiếm có là đoan trang rộng lượng, có năng lực lại hiền thực.....”

Nàng khen ngoại chất nữ nhà mình, Dương thị há có thể nói không tốt? Huống hồ Lục Vân xác thực cũng có hiền danh mỹ danh, vì thế cũng theo khen ngợi: “Đúng vậy, A Vân thật sự là cô nương tốt hiếm có. Ta mỗi lần nhìn thấy các muội nuôi dưỡng nữ nhi, trong lòng đều vô cùng yêu thích, luôn tiếc nuôi bản thân không có phúc khí kia.”

Ai nha, càng nói càng thuận lợi, La thị đắc ý: “Tỷ tỷ muốn có nữ nhi ngoan vừa lòng đẹp ý, tâm nguyện này cũng không khó, thật sự rất đơn giản, cưới một nhi tử tốt là được, không biết Ngô Tương nhà tỷ đã có đính ước chưa?”

Thấy nàng đột nhiên vòng vo rồi chuyển chủ đề như vậy, Dương thị trong lòng đột nhiên nhảy dựng, cũng không thể nói cho có lệ, dù sao mấy nhà hiểu rõ lẫn nhau, không thể gạt được, đành phải cười nói: “Không có. Hẳn tính tình còn chưa ổn định.....”

La thị mới nghe nàng nói không có, liền khẩn cấp nói: “Làm mai cũng nên làm sớm, đem việc hôn nhân định ra, tính tình hẳn tất nhiên sẽ trở nên ổn định. Hai nhi tử nhà ta đều là như vậy.”

Dương thị cười: “Đúng thế.”

La thị thấy nàng không hề phản cảm, liền đánh bạo nói: “Không dối gạt tỷ tỷ, ta hôm nay là muốn làm một chuyện tốt. Cô phu nhân nhà ta vẫn thấy Ngô Tương nhà tỷ là một hài tử tốt.....”

Dương thị đã đoán được mục đích của nàng, lập tức thay đổi sắc mặt, cũng không cố kỵ thất lễ, nhanh đánh gãy lời của nàng, gấp giọng nói: “Làm sao vậy, Cô phu nhân nhà muội nhìn lầm rồi, chỉ có người trong nhà chúng ta mới biết được, Ngô Tương tính tình thật sự khó bảo, cho nên không dám dễ dàng làm mai cho hẳn. Tổ phụ hẳn nói, tốt nhất chờ hẳn tròn hai mươi tuổi rồi mới tìm, đỡ phải trì hoãn cô nương tốt nhà người ta, vì thế cũng không biết đắc tội với bao nhiêu người.” Sau đó cố gắng nói thêm: “Canh giờ không

còn sớm, ta phải nhanh đi tắm rửa thay quần áo.” Nói xong hướng La thị thi lễ, rất nhanh bước đi không thấy tăm hơi.

La thị ghen hờn nhìn trần trời, đứng tại chỗ nửa ngày mới phản ứng lại, đây là bị cự tuyệt rồi sao.

119. Chương 120: Giận Chó Đánh Mèo

Lại nói hai mẫu tử Lâm Cẩm Dung cùng nhau đi về nghỉ, đi được một lúc, đã thấy Lục Giam dẫn theo Trường Thọ đang đứng dưới một gốc cây phong ngấm lá đỏ, thấy các nàng lại đây, liền buông cành lá cúi đầu hành lễ: “Tam cữu mẫu, Tứ muội muội.”

Lâm Cẩm Dung cũng không nhìn hần, chỉ cúi đầu hoàn lễ, Đào thị có vài phần thân thiết nói: “Ăn ngon miệng không? Sao còn không đi tắm rửa thay quần áo?” Lục Giam cười nói: “Dạ được. Đa tạ Tam cữu mẫu quan tâm.”

Ý tứ trong lời này, Đào thị ngầm hiểu. Nàng thật sự không biết Đào Thuấn Khâm đưa cho Lục Giam thứ gì, chỉ bảo Cung ma ma cẩn thận đem qua, được nhận lời cảm tạ hay không cũng không quan tâm, không nghĩ tới là, hần vẫn một mình chờ ở nơi này hành lễ nói lời cảm tạ với nàng. Không thể không nói, trong lòng nàng có chút hường thụ, liền cười nói: “Nhanh đi tắm thay quần áo đi, chúng ta đi trước.”

Lục Giam cũng cười cười, không đề cập tới những thứ khác, thật sâu thi lễ, xoay người rời đi.

Trong núi im lặng, sự tiếp khách sắp xếp ọi người nghỉ ngơi ở sân viện gần phía sau núi, thanh nhã im lặng, duy nhất không tiện chính là các nàng lần này đến nhiều người, lại đang mùa dâng hương thịnh vượng, không đủ viện để mỗi người các nàng nghỉ, vì thế nhóm nữ quyến Lâm gia đều trong cùng một viện.

Lâm Cẩm Dung trở về phòng thoáng nằm xuống nghỉ, rồi dậy tắm rửa thay quần áo, sau đó gọi Đào thị, ngồi ở phía trước cửa sổ chờ Đào thị ăn vận chuẩn bị xong. Lúc này các chủ tử nghỉ trưa đều đã dậy, có thể nhìn thấy nha hoàn ma ma cầm theo chậu nước lui tới qua lại trong viện, mơ hồ nghe thấy có tiếng người xôn xao ở phòng Lâm Ngũ cách vách, ôn tồn nói: “Ngũ tiểu thư, nên dậy thôi.”

Lệ Chi liền kể tai Lâm Cẩm Dung nói nhỏ: “Là Thạch Lưu. Ngũ tiểu thư tính tình cũng thật nhỏ mọn, có gì tức giận ở nhà là được rồi, cần gì xuất môn còn mang theo vẻ mặt này cho người ta nhìn? Xem nàng lúc trước ở bàn cơm nói mấy lời kia, quả thực chính là làm hồng không khí. Sao lúc ấy tiểu thư không giải thích hai câu?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Cây trâm vốn là mang về từ Thanh châu, mua chung từ một cửa hàng, quang minh chính đại, muốn ta giải thích cái gì? Chẳng lẽ để ta nói, đều là ta chọn sao?” Có một số việc giải thích không rõ ràng, càng giải thích càng phức tạp, huống hồ, lúc ấy những người đang ngồi ai có tư cách yêu cầu nàng giải thích?

Chợt thấy La thị mang theo Thôi ma ma từ bên ngoài bước nhanh vào, ngày cuối thu, tuy rằng không lạnh, nhưng cũng không nóng. Vẻ mặt nàng lại đỏ bừng, giống như rất nóng nực, một đường vội vã đi vào, ngay cả nha hoàn ma ma đối với nàng hành lễ vẫn an cũng không để ý tới, bước nhanh vào phòng của mình, lên tiếng thúc giục muốn nước ấm, nước mới bùng vào chưa được bao lâu, chợt nghe thấy một thanh âm vang đỏ rầm, một nha hoàn cả người ướt đầm về mặt cầu xin cầm thùng gỗ đi ra, ngay sau đó cửa phòng của cặp song sinh cách vách được mở ra, Lâm Lục đã thay đổi quần áo bước qua, vào phòng ở của La thị, rồi gắt gao đóng cửa lại. Không bao lâu, cửa sổ bị mở ra một khe hở, dường như người ở bên trong đang nhìn ra xung quanh.

Lâm Cẩm Dung nhanh chóng cửa lại, Đào thị nhìn thấy động tác của nàng, tò mò hỏi: “Làm sao vậy? Vừa rồi có tiếng vang gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Nhị bá mẫu mới từ bên ngoài trở về, trên người còn mặc quần áo chưa đổi. Vừa rồi hình như là nha hoàn bùng nước vào đã gây ra lỗi gì đó.” Tâm tình của nàng có vài phần trầm trọng, La thị bị cự tuyệt, khẳng định cảm thấy sượng mặt, nhưng lấy tính tình của Dương thị, tất sẽ không khiến người cảm thấy quá mức xấu hổ. Như vậy, có thể làm cho La thị hỗn hển như thế, hẳn là do Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân coi trọng mặt mũi hơn hết thảy, lại giận chó đánh mèo người khác, La thị sợ là

bị Lâm Ngọc Trân giận chó đánh mèo rồi đây. Lâm Cẩm Dung nhất thời vô hạn lo lắng, chỉ sợ La thị cùng Lâm Ngọc Trân không thoải mái, lại phát sinh chuyện gì đó.

Đào thị không thấy được trong mắt Lâm Cẩm Dung tràn ngập lo lắng, ngược lại hứng thú tăng vọt: “Nàng có mắng chửi người không? Nhìn qua có thập phần tức giận hay không a?” Tiếp theo lại hướng tới cửa sổ xem náo nhiệt.

“Cửa sổ đối diện có người đang nhìn ra xung quanh. Nếu để các nàng thấy chúng ta đang nhìn thì không tốt.” Lâm Cẩm Dung một tay giữ chặt nàng, không chút để ý nhỏ giọng nói: “Không nghe thấy tiếng mắng chửi người, nhưng trên người nha hoàn đều ướt đầm, Nhị bá mẫu xem ra cũng là vừa vội vừa nóng.”

Cung ma ma liền cười: “Đều ở tại trong một viện đúng là không tốt, làm cái gì cũng đều phải cẩn thận, hơi không chú ý sẽ bị người khác nghe thấy nhìn thấy.”

Đào thị cười nói: “Thật vui, vài năm qua cũng khó có cơ hội này. Dù sao nhà chúng ta không sợ người ta nhìn, cũng không sợ người ta nghe thấy gì.” Chủ tớ hai người nhìn nhau, đều nở nụ cười, La thị tất nhiên mất mặt, không chừng Lâm Ngọc Trân cũng tức giận nàng. Cái gì gọi là lấy lòng không được, xoay người lại bị chó cắn, hôm nay La thị chắc hẳn đã được ném qua.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa, Xuân Nha mở cửa, chính là Chu thị mang theo Hứa ma ma đứng ở cửa: “Đều chuẩn bị xong chưa? Cũng đã đến giờ, lúc này đang trước rất thanh tịnh, không có người khác đến quấy rầy, đã đi được chưa?”

Đào thị liền cười: “Đã xong, đang chờ hai tẩu.” Rồi hướng về phòng ở của La thị chỉ chỉ: “Nhị tẩu dường như còn chưa chuẩn bị xong?”

“Không phải mới vừa nghe thấy thanh âm của nàng sao? Còn tưởng rằng nàng đã thu dọn xong, sao vẫn chưa thấy người đâu?” Chu thị liền gọi Hứa ma ma: “Đi thúc giục Nhị phu nhân cùng Lục tiểu thư, Thất tiểu thư.”

Hứa ma ma đến gõ cửa phòng La thị, chỉ nghe bên trong có tiếng nước chảy, Lâm Lục cách cửa sổ nói: “Lập tức sẽ xong ngay, thỉnh Đại bá mẫu cùng Tam thẩm nương đợi lát nữa.”

Chu thị liền quay đầu cùng Đào thị nói: “A Chỉ (Lâm Ngũ) nhà ta thân mình không thoải mái, sợ là không đi cùng được, ta vừa sai người hầm canh gừng cho nàng uống, để nàng đổ chút mồ hôi cho khỏe người.” Lại cùng Lâm Cẩm Dung nói: “Ngũ muội con gần đây tính tình có chút cổ quái, nếu đã làm sai chuyện gì, dù gì, thỉnh con nể tình tỷ muội mà bao dung nàng.” Ý tứ này là đã biết biểu hiện vừa rồi của Lâm Ngũ ở cổ chay.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Đại bá mẫu yên tâm.”

Chu thị gật gù đầu, cùng Đào thị đang nói chuyện tào lao, thanh âm càng ngày càng nhỏ: “Muội nói chuyện này có thể thành không? Muội cùng Ngô gia quan hệ gần gũi, có thể biết rõ ràng.”

Đào thị rõ ràng đã biết đáp án, nhưng giả vờ như không biết: “Ta sao biết được? Gia thế tài mạo đều tương đương, hơn phân nửa có thể thành? Lúc trước ta thấy Nhị tẩu cùng Ngô Đại phu nhân đứng nói chuyện, chắc đã dò hỏi? Không bằng hỏi Nhị tẩu một chút?”

Chu thị cười cười, cũng không phát biểu gì, cũng không nói muốn đi hỏi.

Đào thị trầm nghĩ, viện này chỉ bé bằng bàn tay, chẳng lẽ La thị vào cửa phát giận ta biết, chẳng lẽ người không biết? Rõ ràng người đã thấy, chính mình không đi hỏi lại đến chỗ ta đi hỏi, ta không hỏi, cho tò mò chết người! Vì thế cũng cười không nói lời nào. Lại nghĩ, xem ra Chu thị còn ghi hận Lâm Ngọc Trân không cần Lâm Ngũ, nên cũng đang chờ chế giễu.

Sau một lúc lâu, cửa phòng đối diện mở ra, La thị ăn vận sạch sẽ dẫn Lâm Lục đi ra, trên mặt đã thay đổi thần khí khoái hoạt. Chu thị nhìn Đào thị liếc mắt một cái, đã thấy Đào thị cũng nhìn mình, không có ý đi hỏi, vì thế ho khan một tiếng, nói: “Đều đến đông đủ rồi, đi thôi.”

Lâm Cẩm Dung lặng lẽ đánh giá biểu tình của Lâm Lục cùng Lâm Thất, thấy trên mặt Lâm Thất không có vẻ gì dị thường, khoái hoạt nhìn xung quanh, Lâm Lục vẻ mặt tuy có vài phần nghiêm túc, nhưng cũng không nhận ra điều khác lạ nào, vì thế nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đi tới, ngهنh diện gặp Dương thị cùng trưởng tức Ngô Đại thiếu phu nhân, Ngô Nhị phu nhân cùng Ngô Lăng theo một đường khác đi tới, vì thế vang lên một mảnh thanh âm vắn an. Đào thị cẩn thận quan sát, thấy La thị mặc dù tươi cười, ánh mắt lại vòng vo, không chịu cùng Dương thị đối diện. Dương thị cũng cười, biểu tình thực thân thiết, nhưng cũng không đối diện với La thị, hai người càng không trực tiếp đối thoại.

Đào thị không khỏi suy nghĩ, may mà mình không đồng ý làm chuyện này. Tính tình Dương thị tuy ôn hoà hiền hậu, không nguyên ý đắc tội với người khác, gặp phải loại sự tình này cũng không thể hàm hồ cho có lệ. Mà La thị cùng Lâm Ngọc Trân da mặt mỏng, luôn tự cho là đúng, bị người cự tuyệt việc hôn nhân, cảm thấy mất hết mặt mũi. Xét về thể diện thế giao, ở mặt ngoài giả bộ không có việc gì, nhưng sau này cũng không thể thân cận như trước.

Dương thị cũng không muốn bởi vậy phá hỏng giao tình mấy nhà, thăm nghĩ nên để việc này nhẹ nhàng trôi qua, liền chủ động cùng Chu thị, Đào thị nhàn thoai. Mọi người nói chuyện tào lao, đi được mấy bước, chỉ thấy Lâm Ngọc Trân khuôn mặt bình tĩnh dẫn theo Lục Vân đi ở đằng trước. Lâm Ngọc Trân đi nhanh, Lục Vân bước theo, nắm chặt tay áo nàng, thấp giọng nói gì đó. Phương ma ma cùng hai nha hoàn chậm rãi theo sau, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Lâm Lục dẫn đầu gọi Lục Vân một tiếng.

Lục Vân quay đầu, kinh hỉ nói: “Di, các tỷ đến khi nào vậy? Ta mãi nói chuyện với nương, vì vậy không nghe thấy tiếng bước chân.” Vì thế theo thứ tự chào hỏi, biểu tình tự nhiên, tươi cười cũng cực kỳ sáng lạn.

Lâm Cẩm Dung mắt sắc nhận ra Lục Vân phu thoa một lớp phấn mỏng, mà lúc trước nàng vốn không dùng đến son phấn. Lâm Cẩm Dung thật sự vạn phần bội phục nàng, vừa gặp phải sự tình này, có thể mặt không đổi sắc tươi cười, tự nhiên rộng rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Dương thị cùng Ngô Nhị phu nhân trao đổi ánh mắt, Ngô Nhị phu nhân liền chủ động tiếp đón Lâm Ngọc Trân: “Sao không thấy Nhị phu nhân nhà tỷ?”

Lâm Ngọc Trân che giấu sự giận dữ trong mắt, sắc mặt ửng đỏ, cố gắng cương nghiêm mặt cười cười: “Nàng nói đau đầu, bảo chúng ta đi trước, ngày mai nàng sẽ đi sớm thấp hương.” Ánh mắt nhìn gốc cây bên cạnh, không liếc mắt nhìn bất kỳ ai.

Chu thị lúc trước còn nghi ngờ, thấy biểu tình rõ ràng của nàng, không bằng người Ngô gia rộng rãi tự nhiên, cứng đờ như vậy không khỏi khiến không khí mất thoải mái, liền phát huy tác dụng trưởng tẩu, cho bậc thang để Lâm Ngọc Trân bước xuống: “Rất cuộc đã cuối thu, không cần thận sẽ bị lạnh. A Chỉ nhà ta cũng vậy, vừa mới sai người làm canh gừng, để ta bảo người đưa đến cho Nhị phu nhân. Cô phu nhân có muốn uống một chén không?”

“Không cần, đa tạ Đại tẩu, ta vẫn khỏe.” Lâm Ngọc Trân cười gượng một tiếng, đột nhiên quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Đào thị đang cùng Dương thị nói chuyện.

Đào thị vô duyên vô cớ bị nàng trừng mắt nhìn, không khỏi thăm nghĩ, bản thân người không nhận ra sự thật, nữ nhi không có người muốn, còn trách ta? Ta còn ở đây thay người cùng người khác giao hảo, người lại trừng ta? Vì thế cũng không chút khách khí trừng mắt lại.

Lâm Ngọc Trân bị nàng trừng lại, tức giận đến xanh mặt, Lâm Cẩm Dung thấy tình thế không tốt, nhanh đứng vào giữa, ngăn chặn ánh mắt hai người hận không thể ăn sống nuốt tươi lẫn nhau.

La thị ở một bên mắt lạnh nhìn, ung dung cầm khăn tay nhẹ nhàng xoa xoa khóe môi.

120. Chương 121: Giận Dỗi

Chu thị cũng nhận ra không khí này, sợ hai người tính tình bạo liệt sẽ nhện không được làm mất mặt trước mọi người, cũng nhanh tiến lên cầm chặt tay Lâm Ngọc Trân, kéo nàng đi về phía trước, ra về không có việc gì hỏi nàng: “Đã sai người đi gọi Lục Giam chưa?” Sau đó nhỏ giọng mắng: “Muội muốn làm gì? Hồ đồ rồi sao?”

Lâm Ngọc Trân run run môi nói không ra lời. Trong lòng nàng rất hận a. Nàng căn bản không nghĩ tới Dương thị sẽ cự tuyệt nàng, e ngại Lục Vân không tốt hay sao. Cái gì Ngô Tương tính tình còn chưa ổn định, cái gì Ngô lão ông nói là phải đợi Ngô Tương hai mươi tuổi rồi mới tính sau? Rõ ràng đều là chối từ, rõ ràng chính là khinh thường Lục gia, cho rằng mình thấy người sang bắt quàng làm họ. Nàng phi! Cái gì vậy, xem thường nhà nàng, nàng còn coi thường nhà hần đây! Nàng thật sự là không muốn nhìn thấy người Ngô gia. Nhưng tức giận thì thế nào? Nếu lúc này không gặp, chẳng phải ngày sau cũng không gặp người khác sao? Vì nữ nhi, nàng chỉ có thể giả bộ như không biết gì.

Nhưng chuyện này thật sự vô cùng nhục nhã! Bởi vậy lúc nàng thấy Đào thị không quan tâm cùng Dương thị nói giỡn, trong lòng liền nhin không được nhớ tới lời La thị đã nói. Nàng ta nhận định Đào thị ở sau lưng phá rối, cố ý hại nàng mất mặt, cố ý hại Lục Vân mất mặt. Cho nên tất cả uất hận của nàng đều tính trên người Đào thị, không nghĩ tới Đào thị không có nửa điểm chột dạ, cũng trừng mắt trả lại nàng. Sao có thể phá hỏng chuyện như vậy!

Dương thị thấy rõ, tiến lên cùng Chu thị sóng vai đi tới, hào phóng thân thiết cùng Lâm Ngọc Trân nói chuyện: “Yên tâm đi, ta lúc trước đã sai người đi thông tri Ngô Tương, nói hần ở đại điện bên ngoài chờ chúng ta. Khi đó Lục Giam cũng đang ở chung với hần, đều biết rồi, sẽ không chậm trễ. Hai hài tử này rất tốt, tương lai bọn họ sẽ làm rạng rỡ tổ tông đây.”

Dương thị ý tứ là, kết làm thông gia của nữ nhi bất thành, Ngô Tương cùng Lục Giam rốt cuộc vẫn là đồng hương chi nghị, tương lai cũng có thể giúp đỡ nhau. Nhưng nàng đã xem nhẹ lòng tự trọng háo thắng của Lâm Ngọc Trân, chết non vài hài tử, không thể không dựa vào nhi tử của người khác nhận làm con thừa tự để kế thừa hương khói cùng dưỡng lão. Lâm Ngọc Trân chính là dựa vào tính tình không chịu thua, mới có thể chống đỡ được đến hôm nay. Những lời này của nàng, trong tai Lâm Ngọc Trân nghe tới không phải cầu hòa thỏa hiệp, ngược lại càng kích khởi sự tức giận của Lâm Ngọc Trân — nếu hai hài tử kia tốt như vậy, vì sao người còn không chịu đồng ý? Chẳng phải là ghét bỏ Lục Giam không phải thân sinh nhà nàng, ghét bỏ nhà mẹ đẻ của Lục Vân không tốt, không xứng với Ngô Tương.

Tuy vậy Lâm Ngọc Trân không thể nhịn nổi, gắt gao cắn khớp hàm, răng nanh chạm vào nhau phát ra tiếng vang, Chu thị dùng sức nhéo nàng một cái, lại chạm phải ánh mắt cầu xin của Lục Vân, mới thật sâu hít vào một hơi, miễn cưỡng nhin xuống, run nhẹ nhẹ nhếch lên khóe môi, lộ ra một tươi cười lạnh buốt quá đỗi nói: “Đúng vậy, tỷ thật chu đáo. Đa tạ.”

Dương thị nhin không được nhú mày, quay đầu cùng Ngô Nhị phu nhân trao đổi ánh mắt, hai người dần dần dừng lại phía sau. Ngô Nhị phu nhân nói nhỏ: “Xem nàng như vậy, đúng là hận thấu thấu, Tam tẩu nhà nàng có quan hệ thân thích với chúng ta cũng bị nàng căm hận. Chẳng lẽ lúc trước tẩu nói mấy lời khó nghe với La thị sao?”

Dương thị buồn bực nói: “Ta không có. Ta căn bản không để nàng nói hết lời, lúc ấy mới nghe ra không thích hợp, liền nhanh đánh gãy lời của nàng, tìm lý do rời đi. Cứ như vậy đã tức thành bộ dạng này sao..... Nếu mấy ngày nay những nhà tới cửa cầu thân đều như thế, chỉ sợ các nhà chung quanh đều đắc tội hết.”

“Nói không chừng là La thị ở giữa phá rối, nàng xưa nay là người gian xảo ích kỷ nhất.” Ngô Nhị phu nhân thở dài: “Thôi, vô luận như thế nào, nhìn bộ dáng hỗn hển này, việc hôn nhân này cũng là cực kỳ không ổn, dù sao ở Lục gia cũng không phải nàng là đương gia, bằng không về sau chỉ sợ sẽ không thể qua lại. Ta thấy Đại tẩu cũng không cần thân cận với nàng nữa, qua mấy ngày này cứ tự nhiên thì tốt rồi.”

“Cũng chỉ đành như vậy.” Dương thị bất đắc dĩ gật đầu. Hai người bước nhanh đuổi kịp, đơn giản không quan tâm đến Lâm Ngọc Trân, tiếp tục giả bộ như không có việc gì cùng mọi người nói giỡn, lại xem thường La thị, không thèm để ý tới nàng ta.

Đám người Ngô Tương, Lục Giam quả nhiên theo lời đứng chờ trước cửa Đại Hùng bảo điện, thấy các nàng đến đây đều cười tiếp đón. Mọi người thu liễm tâm tư, cùng vào đại điện, lễ tạ thần dâng hương. Hòa thượng cầm ống thẻ đi lên, Dương thị không có tâm tư, xua tay đa tạ; Lâm Ngọc Trân cũng không muốn; Chu thị rút được một thẻ trung bình, không muốn rút lại; La thị lấy tay rút, được thẻ hạ hạ (thẻ xấu nhất đó), nhất thời mặt đều biến đổi; Đào thị bàn tay vươn ra lại lùi về, cuối cùng nói: “Không rút. Rút được thẻ tốt thì sẽ cao hứng, rút không tốt lại khổ sở trong lòng, cầu Bồ Tát phù hộ đi.”

Các trưởng bối đa số không rút, nữ hài tử cũng không thể không biết xấu hổ mà lấy thẻ, nam hài tử lại

càng không có hứng thú. Vì thế đến đây chấm dứt, hòa thượng lại dẫn mọi người đi ngắm phong cảnh, nói là núi Phượng Sĩ dưới ánh tịch dương sẽ có một cảnh đẹp khác, rất đáng giá để ngắm nhìn. Lâm Ngọc Trân tâm phiền ý loạn, không muốn đi, nhưng thấy ánh mắt của Lục Vân tâm lại mềm nhũn, chịu đựng bước lên đài ngắm cảnh.

Cảnh trên núi xác thực rất u nhã, nhưng mọi người đều có tâm sự, vô tâm thưởng cảnh, đứng đó một lúc, đều nói gió có chút lạnh, lấy có tản đi, chỉ để lại một đám nam tử ở lại ngắm điệp ngâm thơ.

Dưới sự nỗ lực duy trì của Chu thị cùng Dương thị, cơn chiều không khí hoàn hảo, lúc buông bát, Dương thị nói muốn thỉnh giáo đại sư chủ trì chỉ điểm, dẫn các nữ quyền Ngô gia đi trước. Thấy chỉ còn người trong nhà, Lâm Ngọc Trân nhịn không được run run môi giống như tuyên thệ thấp giọng nói: “Ta tương lai nhất định phải vì A Vân tìm một mối hôn nhân thật tốt. Các người cứ chờ coi!” Vì khí phách, đúng là hoàn toàn không nể nang.

Lục Vân nhất thời sắc mặt đại biến, không nói được một lời, đứng dậy bước nhanh ra bên ngoài. Lâm Ngọc Trân nhanh đuổi theo: “A Vân, con đi đâu vậy?”

Lâm Cẩm Dung không khỏi trầm tư. Chẳng lẽ là kiếp trước Lục Vân vẫn luôn cao không tới thấp không thông, vì vậy không tìm thấy hôn nhân thích hợp, đến cuối cùng không còn cách nào khác mới vội vàng gả đi xa nhà là vì nguyên nhân này sao? Nếu thật vậy, Lâm Ngọc Trân sẽ có một ngày cảm thấy hối hận với lời thề do sự tức giận ngày hôm nay.

Chu thị khe khẽ thở dài, nói: “Hài tử da mặt mỏng, Cô phu nhân đã từng tuổi này, còn thiếu kiên nhẫn như vậy.” Vừa nói vừa nhìn La thị liếc mắt một cái.

La thị đồng ý nói: “Đúng vậy, ta cũng khuyên nàng, nhưng không khuyên được.” Tiếp theo nói muốn đi khuyên nhủ, vì thế cũng mang theo cặp song sinh rời đi.

Đào thị kéo Chu thị tố khổ: “Đại tẩu, tẩu xem nha, nàng dựa vào cái gì trừng ta a? Chẳng lẽ là ta phá rối việc này sao? Ta nếu không phải vì mọi người, ta kiên quyết không đành lòng.”

Người nhà mình mình còn không biết sao, Chu thị thấy hai phu nhân Ngô gia đều có ý vô tình vắng vẻ La thị, còn có chút hoài nghi là La thị phá rối, liền thấp giọng an ủi nàng: “Ta đều biết, muội chịu ủy khuất. Trong chuyện này đại khái là có chút hiểu lầm, nếu không, chúng ta đi tìm nàng nói chuyện?”

Đây cũng không phải chủ ý tốt, cần gì phải đuổi theo biện bạch vào lúc này? Hai người tính tình không hợp, một lời không thuận rồi âm ỉ càng khó xem. Lâm Cẩm Dung liền cười nói: “Đại bá mẫu, nếu cô cô thật sự có hiểu lầm, lúc này gặp nương ta, chỉ sợ sẽ càng thêm tức giận. Không bằng về nhà rồi nói sau?” Cũng không đợi Chu thị trả lời, quay đầu nhìn Đào thị khuyên nhủ: “Nương, hiểu lầm chính là hiểu lầm, sẽ có một ngày được sáng tỏ, đừng vội vã trong nhất thời. Người nói có đúng không?”

Đào thị cũng hứng thú rã rời, nhân tiện nói: “Đại tẩu, ta đây sẽ không đi. Nếu tiện, tẩu thay ta hỏi thăm Cô phu nhân một chút, nàng vì sao nhìn ta giống như kẻ thù vậy? Có muốn cùng phân trần với lão thái thái không? Ta không sợ.”

Chu thị vội nói: “Được, được. Ta đây đến chỗ Cô phu nhân, các người thay ta chiếu cố A Chỉ.” Thấy Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung đều đáp ứng, liền cùng Hứa ma ma hướng về sân viện của Lâm Ngọc Trân. Lại cẩn thận, trước tiên ở bên ngoài dạo qua một vòng, sai người đến hỏi mẫu tử La thị có ở bên trong không, nghe nói đã đi rồi, lúc này mới tiến vào.

Đi vào mới biết, Lục Vân sau khi trở về liền nhốt mình trong phòng, mặc cho Lâm Ngọc Trân kêu gọi thế nào, khuyên nhủ thế nào, cũng không lên tiếng. Lâm Ngọc Trân đau lòng nữ nhi, sợ nàng luẩn quẩn trong lòng, lại không dám giống trống khua chiêng sai người mở cửa, lòng ngập đầy lửa giận đều hóa thành vẻ u sầu, vừa thấy Chu thị, không khỏi liền rơi lệ: “Tẩu tử, tẩu nhanh thay ta khuyên nhủ oan gia này. Nàng nếu xảy ra điều gì không hay, ta sẽ không sống nổi.”

Chu thị thanh thanh cổ họng, tiến lên nói: “A Vân chất nữ nhi, con nghe cứ mẫu khuyên một câu. Trên đời này hiểu rõ nữ nhất chính là phụ mẫu, mẫu thân con chỉ có một nữ nhi là con, so với con còn thương tâm hơn, con đóng cửa không lên tiếng, là muốn khiến nàng tan nát cõi lòng sao? Con cũng không còn nhỏ, nhanh mở cửa ra đi.”

Một lát sau, cửa mở, hai người nhanh đi vào, chỉ thấy Lục Vân đưa lưng về phía hai người nằm ở trên giường, không nói được một lời, thân thể vẫn không làm sao. Lâm Ngọc Trân lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, Chu thị liền ôn nhu an ủi Lục Vân hai câu, hướng Lâm Ngọc Trân nháy mắt, tỏ vẻ có chuyện muốn nói với Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân liền bảo Phương ma ma trông chừng Lục Vân, đứng dậy cùng Chu thị ra bên ngoài. Chu thị trấn an nàng hồi lâu, thấy nàng cảm xúc ổn định, mới nói: “Tam tẩu bảo ta hỏi muội, nàng đắc tội muội thế nào, mà muội lại trừng nàng như vậy? Trong chuyện này có phải đã có hiểu lầm gì không?” Thấy Lâm Ngọc Trân sầm mặt không nói lời nào, liền ý vị thâm trường nói: “Tam tẩu muội có tính tình thế nào, muội và ta đều rõ ràng. Nàng cao hứng hay không từ trước đến nay đều lộ ra mặt, cũng không giống như những người khác, ở mặt ngoài đẹp mặt, sau lưng lại phá hỏng việc. Từ lúc nhóm chúng ta nói đến chuyện này đến bây giờ cũng bất quá mới chỉ hai ngày, người trong nhà ta đã làm gì, thì cứ điều tra. Nàng nếu thực sự làm cái gì, công công bà bà trước sẽ không buông tha nàng.” Lại dừng một chút, thở dài: “Hiện tại muội cùng Tam tẩu giận dữ, Ngô Đại phu nhân cũng không để ý tới Nhị tẩu, bảo ta đứng giữa phải làm sao bây giờ?”

Lâm Ngọc Trân lúc trước còn không có cảm giác, nghe thấy mấy lời sau của nàng, mới nghiêm túc hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Chu thị thở dài, nói: “Cũng không chắc chắn? Chẳng lẽ muội không chú ý tới, hai vị phu nhân Ngô gia cũng không để ý tới Nhị tẩu sao? Ta suy nghĩ, có phải lúc trước nàng đã nói gì đó mạo phạm người ta hay không? Hoặc là nghe lầm cái gì đó?”

Lâm Ngọc Trân nhíu mày nói: “Không thể nào?” Cũng không khỏi nghĩ lại lời La thị nói lúc trước.

Chu thị thấy nàng còn che chở La thị, cũng hiểu không thể hỏi được gì, nhân tiện nói: “Theo ý ta, chuyện nhân duyên là phải xem duyên phận, ba nhà đều là thế giao, cũng không thể ngày sau không hề lui tới, nên nhẫn thì phải nhẫn. Được rồi, muội đi lo cho hài tử, ta đi về trước.” Chậm rãi suy nghĩ, lần này phải khiến yêu tinh giáo hoạt La thị này không thể trốn thoát.

121. Chương 122: Nói Rõ

Chu thị ra cửa viện, ngênh diện gặp Lục Giam, vẻ mặt hảo tâm nói: “Con cũng biết chuyện hôm nay?”

Lục Giam gật đầu nói: “Cũng biết một ít.” Lâm Ngọc Trân lúc trước chưa từng lộ ra nửa điểm, nếu không để hấn thử hỏi ý Ngô Tương trước một chút cũng sẽ không đến nỗi như thế này.

Chu thị nhân tiện nói: “Con là người thông minh biết để ý, cần phải trấn an mẫu thân cùng muội muội, Tam cữu mẫu không phải là người như vậy.”

Lục Giam không khỏi ngạc nhiên nói: “Việc này cùng Tam cữu mẫu thì có liên quan gì?”

“Là hiểu lầm.” Chu thị thở dài một tiếng, xoay người rời đi. Nói một nửa giấu một nửa mới thú vị, khó khăn lắm mới có cơ hội, phải khiến cho ai cũng biết La thị đáng ghê tởm mới được, cũng không thể để kẻ gian trá hiểm ác nhất luôn chiếm thượng phong, vĩnh viễn từng bước thăng chức được.

Lục Giam im lặng một lát, bước nhanh vào sân.

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng cầm bát tô trước mặt, dùng chiếc đũa chỉ thức ăn bên trong: “Món này rất ngon, các người đừng thấy chỉ có một bát nhỏ, kỳ thật bên trong có táo, nấm hương, măng mùa đông, gà chay, tiên ma, kim khâu, mộc nhĩ, thực lật, ngân hạnh, bông cải, đậu hủ, đậu phụ trúc, cải củ, hương vị rất tuyệt, nghe nói làm đồ ăn chay rất tốn thời gian, nguyên liệu lại nhiều, ngày thường hiếm khi được nếm thử, mà Ngũ tiểu thư không ăn, các người liền chia nhau ăn đi?”

Thạch Lưu khẽ mỉm cười, quả nhiên cầm thêm mấy cái bát mấy đôi đũa, Lâm Cẩm Dung tự tay lấy thìa, đem đồ ăn chia vào từng bát, một mùi hương thơm ngào ngạt chui vào mũi Lâm Ngũ vẫn đang nằm đó không nhúc nhích, khiến Lâm Ngũ đã đói bụng hồi lâu trong dạ dày giống như bị ai đó cào cào. Lâm Ngũ phiền chán kéo chăn phủ lên người, phát tiết đường như dùng sức vỗ giường một cái.

Đám người Thạch Lưu tươi cười thoáng dừng, Lâm Cẩm Dung bưng lên một bát, bắt đầu ăn uống: “Cơm chiều ăn không ngon, ta muốn ăn thêm nữa. Các người thực không ăn sao? Hay là ngưng ngừng ăn trước mặt ta? Nếu không, các người cầm xuống ăn đi?”

Lâm Ngũ ngồi dậy thật mạnh, nổi giận đùng đùng nhìn Lâm Cẩm Dung: “Ầm ỹ muốn chết. Đây không phải phòng của tỷ, chạy đến chỗ ta làm cái gì?”

Bọn nha hoàn có chút kinh hoảng nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung liền hướng các nàng khoát tay, ý bảo các nàng đi ra ngoài, sau đó tự nhiên đem bát đĩa đưa tới trước mặt Lâm Ngũ: “Hương vị rất được, thừa dịp còn nóng nếm thử đi?”

Lâm Ngũ phụng phịu quyết miệng không nói lời nào.

Lâm Cẩm Dung đem bát đặt bên cạnh nàng, trở lại đi đến trước bàn ngồi xuống, cầm một quyển sách nương theo ánh đèn mà đọc, thản nhiên nói: “Ta thật sự cũng không muốn bị mất mặt, nhưng Đại bá mẫu nhờ nương ta và ta chiếu cố muội. Được người ủy thác, ta muốn khuyên muội hai câu, phải yêu quý bản thân mình, muội không ăn người bên ngoài chẳng lẽ sẽ có tổn thất sao? Thích ăn hay không thì tùy muội.” Sau đó sẽ không xen vào nữa, im lặng đọc sách.

Lâm Ngũ ngồi hồi lâu, nhất thời cảm thấy ủy khuất, nhất thời lại cảm thấy mất mặt. Cau mày suy nghĩ một lúc, cầm bát lên cẩn thận uống một ngụm, quả nhiên hương vị tuyệt ngon, vì thế rụt rè ăn xong đồ ăn trong bát, trong bụng đã được nạp thức ăn, trên người thoải mái, đột nhiên khí huyết cũng thông thuận. Lại nhìn Lâm Cẩm Dung ngồi ở dưới đèn đọc sách, vẻ mặt lạnh nhạt, cảm thấy khuôn mặt kia cũng không còn đáng giận như ngày xưa nữa. Vì thế xuống giường, ngồi đối diện Lâm Cẩm Dung, cầm bát đĩa kén cá chọn canh, nói: “Thức ăn chay làm dù đẹp, ăn vào cũng không có vị mấy.....”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Xem ra muội chưa từng thật sự bị đói. Muội cứ thử nhìn ăn mày trên đường, vì nửa miếng bánh bột ngô là đã có thể liều mạng.”

Lâm Ngũ buông đôi đĩa xuống: “Tứ tỷ sao lại nói vậy? Ta vừa cảm thấy tỷ không còn chán ghét, tỷ lại chọc ta.”

Lâm Cẩm Dung nhún mày: “Muội không chọc ta, ta sẽ không chọc giận muội. Muội lúc trước cũng không có sức mà nói những lời này, lúc này lại muốn nói gì sao? Cứ nói đi, ta chờ nghe.”

Ngữ khí của nàng không tốt, Lâm Ngũ lại không cùng nàng so đo, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta không phải nói tỷ. Tỷ không rõ tâm tình của ta. Ta từng đối đãi với một người rất tốt, toàn tâm toàn ý, kết quả nàng tùy tiện tiện tiện liền phản bội ta.” Nói tới đây, trên mặt nàng lộ ra một tia ưu thương cùng mất mát khó có thể che giấu.

Lâm Cẩm Dung đoán người nàng nói là Lục Vân, cũng không đánh giá, chỉ vô tâm nghe nàng nói hết, rồi thản nhiên nói: “Mặc kệ muội là vì cái gì, lần sau đừng tùy tiện nhắc tới ta, nếu không, đừng trách ta chọc giận muội.”

Lâm Ngũ có chút không phục, lại vẫn không nói gì.

Tỷ muội hai người yên lặng ngồi, một người ăn cơm, một người đọc sách, phân biệt rõ ràng. Thấy Chu thị đẩy cửa tiến vào, Lâm Cẩm Dung liền đóng sách, đứng dậy nói: “Đại bá mẫu, ta đi về trước.”

Chu thị thấy Lâm Ngũ cúi đầu ăn cơm, trên mặt lộ khí quá đản cũng không còn, không khỏi kinh hỉ nói: “Cũng là con biết chăm sóc người khác, vất vả cho con rồi.”

Lâm Cẩm Dung khách khí nói: “Không vất vả, là tỷ muội nhà mình, là điều nên làm mà thôi.” Dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Chu thị khẽ cười nói: “Vất vả là Đại bá mẫu. Ngày thường chường gia chiếu cố ảm thực toàn gia, khó khăn mới được ra ngoài giải sầu, còn phải thay mẫu thân ta cùng cô cô giải quyết hiểu lầm. Mẫu thân ta tính tình không tốt, nhưng là người nhớ ân tình, sau này, còn muốn nhờ Đại bá mẫu chiếu cố nhắc nhở chúng ta nhiều hơn.”

Chu thị trong mắt lộ ra mỉm cười: “Đây đều là việc ta nên làm. Con yên tâm đi, thực không thể thành giả, giả không thể thành thực, trên đời này có người khéo miệng, cũng có người nhìn rõ mọi việc, không sợ.” Lại

nói: “Ta vừa rồi gặp Lục Giam, ta đã bảo hẩn khuyên cô cô của con, hài tử này tính tình trầm ổn, hiểu được thị phi.”

Lâm Cẩn Dung ngần ra, sao lại nhắc tới Lục Giam? Chuyện này liên quan gì đến Lục Giam? Đã thấy Chu thị cười đến mặt mũi: “Các con đều lớn, không giống như trước hành động theo cảm tính, ngày sau tỷ muội nên bảo vệ nhau, đoàn kết mới tốt.”

Lâm Cẩn Dung gật gật đầu, xoay người ra bên ngoài. Mới vào cửa phòng mình liền suy sụp bả vai, kéo cước bộ ngồi ở phía trước cửa sổ nâng má ngẩn người. Ngoài cửa sổ một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ mõ thỉnh thoảng truyền đến, rõ ràng là nơi thanh tâm, nàng lại cảm thấy vô hạn phiền muộn mê vông, lo âu không chịu nổi, lại không biết làm thế nào.

Từ trước ngây thơ không biết, sau khi trải qua khổ sở, nay mọi chuyện vừa nhìn đã hiểu, lại cảm thấy quá mệt mỏi — Lâm gia không thể ngăn chặn sẽ trở nên nghèo khó, lụi bại, một đám người không có biện pháp kiếm tiền, chỉ biết tiêu tiền, vì một chút ích lợi đều vắt hết óc, tìm hết thủ đoạn. Có Đào Thuần Khâm giúp đỡ, Tam phòng cũng có chút mặt mũi, có điều tính tình của Đào thị và Lâm Tam lão gia không có chí thú, nhiều năm oán hận chất chứa, căn bản không có khả năng đồng tâm hiệp lực, cho nên Tam Phòng vĩnh viễn đều chỉ có thể trở thành quân cờ để Đại phòng, Nhị phòng tranh chấp lợi thế, vĩnh viễn không chiếm được sự coi trọng cùng địa vị.

Nếu muốn thay đổi tình cảnh này, trừ phi Tam phòng trở nên cứng rắn, có người chống đỡ môn hộ, nhưng nàng không phải nam tử, thân phận địa vị có hạn, nàng không thể! Trong nhà có hai nam đinh, Lâm Diệc Chi cùng bọn họ không chung một lòng, Lâm Thận Chi quá nhỏ, chỉ có thể chờ.

Nhưng nàng chờ không nổi, hôn sự của Lục Giam và Lâm Lục, một ngày chưa định ra nàng chưa thể an tâm. Thiết kế thế nào để Lâm Lục cùng Lục Giam phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không thể không đem việc hôn nhân này định ra? Đây rõ ràng không có khả năng, cặp song sinh cho tới bây giờ như hình với bóng, tại đây lại có nha hoàn ma ma gắt gao đi theo, trong giây lát cũng không rời nửa bước. Cho dù là có cơ hội, ai sẽ làm người truyền lời, ai có thể cam đoan bọn họ mắc mưu hay không? Rất mạo hiểm, không những bản thân chịu tội mà có thể liên lụy Đào thị cùng Lâm Cẩn Âm, Lâm Thận Chi.

Lâm Cẩn Dung phiền chán đứng dậy, đẩy mạnh cửa, đi đến trước phòng Đào thị gõ cửa.

Xuân Nha thấy nàng mặt đỏ bừng, bộ ngực nho nhỏ còn đang phập phồng, rõ ràng có vài phần kích động, không khỏi ngạc nhiên nói: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Lâm Cẩn Dung không trả lời, thẳng tắp đi vào trong, đối với Đào thị đang ngồi dưới ánh đèn đọc kinh Phật lẳng lặng gọi một tiếng: “Nương!”

Đào thị đang đọc kinh Phật chăm chú, nghe thấy thanh âm của nàng, vội ngẩng đầu lên, nhất thời nhìn thấy bộ dáng nàng, không khỏi cũng kỳ quái: “Con làm sao? Ai chọc giận con? Nhanh nói với ta!”

Lâm Cẩn Dung nghĩ đến suy nghĩ của mình, trái tim “Thùng thùng” trở nên kinh hoàng, cứng ngắc cổ họng nói: “Con có việc muốn nói với người.” Ánh mắt nhìn về phía Cung ma ma cùng Xuân Nha, Cung ma ma hiểu ý, cùng Xuân Nha sang phòng cách vách.

Lâm Cẩn Dung bỏ nhào vào trong lòng Đào thị, quỳ trên mặt đất, ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, ngẩng đầu nhìn Đào thị, nhẹ giọng nói: “Nương, con sợ hãi.” Sắc mặt của nàng vì lo âu mà sinh ra ửng hồng, hiện giờ lại trở nên tái nhợt, trong mắt tất cả đều là lo âu cùng sợ hãi không thể che giấu.

Đào thị bị hù dọa, gắt gao ôm lưng nàng, ôn nhu nói: “Làm sao vậy, làm sao vậy? Nương ở đây, mau đứng lên chậm rãi nói.”

Lâm Cẩn Dung không đứng dậy: “Đại bá mẫu vừa đi tìm cô cô, hôm nay là Nhị bá mẫu phá rối. Nghĩ đến sau khi trở về chân tướng sẽ rõ ràng.”

Đào thị nói: “Ta biết a, Đại bá mẫu đã nói với ta rồi, Nhị bá mẫu rất xấu tính, thấy việc có lợi thì chui đầu vào, không tốt liền đẩy người khác ra thay nàng chịu tội, rồi bản thân lui ra sau, quả thực không từ thủ đoạn, nhân phẩm thấp kém, không để ý đại cục, lão thái thái dù sủng ái nàng cũng phải trách phạt nàng.....” Lời còn chưa dứt, đã thấy trong mắt Lâm Cẩn Dung trào ra từng giọt lệ, không khỏi luống cuống tay chân cầm khăn lau cho nàng: “Làm sao vậy, làm sao vậy? Con nói thật ra đi.”

Lâm Cẩm Dung hít mũi, nghẹn ngào nói: “Nếu là cô cô cùng Nhị bá mẫu sinh oán khí, có thể chuyện giữa Lục muội cùng Lục Giam sẽ không thành đúng không a?” Không đợi Đào thị phản ứng, liền nảy sinh ác độc nói: “Chuyện không hay ho này có thể sẽ rơi vào người con? Con không cần, không cần!”

Đào thị sợ run một lát, ngược lại nở nụ cười: “Nha đầu ngốc, hóa ra con sợ điều này?”

Câu nói kia vừa thốt ra, Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, đơn giản chôn trong lòng Đào thị tận tình rơi lệ, đem nước mắt nước mũi ẩm ướt vãi áo Đào thị: “Sao lại không sợ hãi chứ? Chính là đầm rồng hang hổ. Nhìn người nhà bọn họ, Lục Giam có hai nương, ai cũng không dễ đối phó. Là kẻ ngốc nghếch hoặc là nghèo khó mới có thể coi trọng việc hôn nhân này. Không cần! Con không cần! Người phải đáp ứng con.”

Đào thị vừa buồn cười vừa tức giận: “Ta khi nào thì đối với việc hôn nhân này cảm thấy hứng thú? Tuy rằng Lục Giam rất khá, nhưng việc hôn nhân này thật sự không tốt. Con yên tâm, chuyện này không đơn giản, không chỉ do cô cô của con định đoạt, cũng sẽ không bởi vì chút chuyện này mà thay đổi chủ ý.”

Lâm Cẩm Dung gắt gao quần quít lấy nàng: “Ai có thể dám chắc chắn? Lúc trước không phải đều tưởng rằng là Ngũ muội sao? Nhưng trong nháy mắt không phải lại thay đổi rồi ư? Nhà hần là cái gì a, dựa vào cái gì mà bọn họ được quyền lựa chọn chúng ta? Cũng có thể cho Lục Vân gả tới đây cũng được mà.”

“Cô cô con sao có thể để mắt đến mấy đường huynh đệ nhà mình?” Đào thị đau đầu nói: “Hài tử này, đầu óc mê sáng nên mới nói ra những điều này, đều sẽ do ta quản.” Có thể thấy được Lâm Cẩm Dung bộ dáng khổ sở đến cực điểm, vì vậy không đành lòng: “Được rồi, trở về chúng ta liền đem việc hôn nhân của Ngũ ca định ra, lại vì con chọn một cộc hôn nhân. Con đừng sợ, có ta ở đây, tất nhiên sẽ không để con phải chịu ủy khuất.”

Lâm Cẩm Dung nghe thấy những lời này, khí lực toàn thân giống như bị rút hết, mềm nhũn tựa vào lòng Đào thị.

122. Chương 123: Mặt Trời Mọc

Đào thị lặn qua lộn lại không ngủ được, cùng Cung ma ma một bên trải đệm dưới đất nằm nghỉ nói chuyện: “Người nói A Dung bị làm sao vậy? Cho dù là lo lắng, cũng không tất yếu kinh thiên động địa như vậy. Khiến ta sợ chết khiếp. Nào dễ dàng thay đổi bất thường như vậy?” Chuyện của Lâm Lục không có khả năng dễ dàng thay đổi, mặc dù chưa từng nói rõ, nhưng Lâm lão thái thái ý tứ là vậy, Lâm lão thái gia cũng chưa nói gì, sao có thể có thể bởi vì La thị cùng Lâm Ngọc Trân náo loạn không được tự nhiên, mà dễ dàng sửa đổi việc hôn nhân này? Như vậy Lâm gia nữ nhi không khỏi cũng quá mất giá rồi.

Cung ma ma mệt mỏi một ngày, mắt lơ mơ nói: “Ai biết được, lão nô nhớ rõ Tứ tiểu thư ngay từ đầu đã không thích Lục gia biểu thiếu gia, sau lại có chuyện âm mưu, với tính tình kia của Cô phu nhân..... Nếu là ai xúi giục vài câu bên tai tiểu thư, cũng không khỏi khiến nàng lo lắng sợ hãi.”

Đào thị thở dài: “Rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ. Sau khi trở về người nhanh an bài gặp mặt mấy nhà, sau khi xem tướng nếu không có gì trở ngại thì đem việc hôn nhân của Ngũ thiếu gia định ra. Nhớ rõ lại cẩn thận hỏi thăm chút, có người nào thích hợp hay không. Còn phải nhắc khéo với Nhị phu nhân, bảo bọn họ vội chuẩn bị sẵn chuyện này mới tốt.”

Cung ma ma đáp: “Vâng. Cần phải chu toàn. Theo nô tỳ thấy, phu nhân muốn chọn người cho tiểu thư, nếu muốn gia cảnh giàu có, lòng dạ bao dung, kia kỳ thật không khó, cần phải chọn lựa người ưu tú nhất, thì nên đi xung quanh hỏi thăm một chút.”

Đào thị nói: “Nhị lão thái thái vốn không phải ở Thái Minh phủ sao? Không bằng viết thư thỉnh bọn họ hỗ trợ hỏi thăm một chút. Thái Minh phủ giàu có và đông đúc, không khí thi cử, cũng rất được.” Nhị lão thái thái mà nàng nói đến, kì thực là bà nội của Lục lão ông, là một thế hệ thực hiện hôn ước của hai nhà Lâm Lục, gả cho Lâm gia Nhị lão thái gia. Khi đó Lâm gia Nhị lão thái gia ở Thái Minh phủ làm ăn, nhà chuyển qua đó, sau đó Lâm Nhị lão gia ở bên kia đã thành lập gia nghiệp, ngày trôi qua, cũng không đề cập đến chuyện trở về, xem như ở Thái Minh phủ đã có căn cơ, lễ tết luôn luôn đi lại.

Cung ma ma nói: “Cũng tốt, hỏi thăm nhiều luôn tốt.”

Mấy vì sao lóe ra trong trời đêm, dế ở khe đá bụi cỏ khoái hoạt kê, gió đêm thổi qua, rừng cây phong phát ra từng đợt thanh âm xào xạc. Lục Giam một mình ngồi trên bãi đá khách nhân chuyên dùng để ngắm cạnh Bình Tế tự, ôm chân nhìn Bình Tế tự trong bóng đêm.

Ban đêm Bình Tế tự chỉ có vài điện chong đèn, còn lại là một mảnh hắc ám yên tĩnh, bao gồm cả sân viên của khách hành hương. Tay hắn chỉ về phía nơi mình trú ngụ, lại chỉ về phía sân viên của nữ quyến Lục gia, nghĩ ngợi một lúc, lại dời sang phía bên trái, đó là nơi Lâm gia nữ quyến nghỉ ngơi. Tay hắn dừng ở chỗ này hồi lâu, mới lại thu trở về, thần sắc có chút mơ hồ.

Trường Thọ đứng ở cách đó không xa dùng sức hắt xì, khuyên nhủ: “Thiếu gia, chúng ta trở về đi? Gió thu thật lạnh a, lạnh thấu xương, thổi vào người rất dễ bị cảm lạnh.”

Lục Giam thấp giọng nói: “Người có thể phân biệt ai là Lục tiểu thư, ai là Thất tiểu thư không?”

Trường Thọ nói: “Mọi người nói Lục tiểu thư ở vành tai bên trái có một nốt ruồi son, nhưng hôm nay tiểu nhân cố gắng nhìn thử, cũng không thấy nó đâu, đại để nốt ruồi son kia quá nhỏ chẳng? Lại không dám nhìn chăm chăm, hai mắt mở to một lúc choáng váng, thật sự không thể phân biệt nổi. Bất quá tiểu nhân thấy hai vị tiểu thư, có người nhìn chừng chạc hơn một chút, ước chừng chính là tỷ tỷ. Thiếu gia, các người nói chuyện nhiều, đứng gần như vậy người có thấy rõ không? Người có thể hỏi trực tiếp nha.”

Lục Giam trừng mắt nhìn Trường Thọ một cái: “Ta sao có thể nhìn chăm chăm tiểu thư nhà người ta? Người bảo ta hỏi ai? Hỏi làm cái gì?” Hắn có thể hỏi Lục Vân, nhưng hắn có cảm giác, nếu hỏi, sẽ chứng minh một cái gì đó. Hắn đặc biệt không thích loại cảm giác này, nhất là sau khi biết được phẩm hạnh của La thị có vấn đề, hắn tất nhiên liên hệ với hành vi của cặp song sinh vài lần biểu hiện ra ngoài là kẻ bất nạt kẻ yếu, vừa gian trá lại biết giả bộ, không biết đằng sau nụ cười ngọt ngào ôn nhu kia của cặp song sinh, lại che giấu sự xảo trá gì?

Trường Thọ thấp giọng than thở nói: “Nếu không, vậy bảo ta sao thấy được cái gì? Người không thể nhìn, ta có thể sao?”

Lục Giam không nói lời nào, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng đêm đen tối phía dưới, vẫn không nhúc nhích. Thật lâu sau, hắn đột nhiên nói: “Trường Thọ, nếu người cưới thê tử, có người đặc biệt chán ghét người, nhưng phẩm hạnh không có vấn đề, còn đặc biệt có năng lực; Có người không chán ghét người, nhưng phẩm hạnh của nàng có vấn đề, người sẽ chọn ai?”

Trường Thọ không chút nghĩ ngợi nói: “Ai cũng đều không cần. Phẩm hạnh dù có, lại có bản sự, nhưng nàng chán ghét ta, lấy về làm gì? Cho dù ta chịu khinh bỉ, nàng cũng không chịu gả cho ta đâu. Người thứ hai tuy rằng không chán ghét ta, nhưng phẩm hạnh có vấn đề, vậy cưới về là một yêu tinh giảo hoạt nha, cả đời mất trong tay nàng rồi, cưới thê phải cưới người hiền lương, sao có thể cưới loại phụ nhân này? Ta muốn cưới nữ tử tốt bụng, đau lòng cho ta.” Thấy Lục Giam đột nhiên trầm mặc, lưng cũng có vẻ đặc biệt cứng ngắc, suy nghĩ lại, liền hiểu được, vì thế đồng tình nhìn Lục Giam an ủi nói: “Khụ, thiếu gia, kỳ thật Lâm gia tiểu thư cũng không đến nỗi nào.”

Lục Giam lạnh lùng thốt ra: “Đang yên đang lành, người đề cập đến Lâm gia tiểu thư làm cái gì?” Đứng dậy phát ổng tay áo bỏ đi.

Trường Thọ không tiếng động bĩu môi, giả bộ cái gì a. Ai chẳng biết thiếu gia nhất định phải cùng Lâm gia tiểu thư thành thân, không phải Tứ, thì chính là Ngũ, bằng không chính là Lục. Quên đi, thấy người đáng thương, ta sẽ không so đo.

“Thiếu gia, đợi nô tài một chút.....” Trường Thọ nhanh đuổi theo, mặt dày mày dạn kéo tay áo Lục Giam, nghiêm mặt nói: “Người bỏ nô tài lại một mình, trong cảnh tối lửa tắt đèn, nô tài sợ hãi a.” Lại đồng dài chỉ điểm: “Nơi này có cái bậc thang, bên cạnh có tảng đá, người cẩn thận một chút.”

Lục Giam phân phó nói: “Sáng mai ta muốn dẫn tiểu thư ngắm cảnh giải sầu, người đừng ngủ quên.”

Trường Thọ vỗ bộ ngực nói: “Sẽ không.”

Trời mới tờ mờ sáng, cặp song sinh liền gõ cửa phòng của Lâm Căn Dung: “Tứ tỷ tỷ, nghe nói sáng sớm mặt trời mọc, hồng quang làm nổi bật phong diệp, đặc biệt đẹp mắt. Đám người Tứ ca đều chờ ở bên ngoài hỏi nhóm ta có đi xem hay không, tỷ có đi không?”

Lâm Cẩm Dung đem qua được Đào thị cam đoan, tâm tình khoan khoái, nhân tiện nói: “Đi.” Ngẫm lại lại bảo Lệ Chi đến hỏi Lâm Ngũ: “Hỏi Ngũ tiểu thư có đi hay không?”

Lâm Thất há mồm muốn nói, Lâm Lục nhẹ nhàng kéo tay áo nàng, vì thế tỷ muội hai người đều cười hì hì giúp đỡ Lâm Cẩm Dung tìm áo choàng, chờ hồi âm từ chối của Lâm Ngũ, ai ngờ Lâm Ngũ cùng Lệ Chi đi đến: “Muốn đi, ta cũng đang định gọi Tứ tỷ.” Nhìn thấy cặp song sinh, chỉ hơi hơi nghiêng mặt, làm bộ như chưa từng nhìn thấy.

Lâm Lục âm thầm kinh ngạc, nhưng vẫn tiến lên cùng Lâm Ngũ hành lễ vấn an, Lâm Ngũ thản nhiên thi lễ. Mấy người bầm qua đám người Chu thị, ở bên ngoài cùng đám người Lâm Phàm Chi hội hợp, đến bãi đá phía trước để ngắm cảnh.

Lúc này sắc trời còn sớm, trong trẻo nhưng lạnh lùng chi cực, tới bãi đá, lại nhìn thấy Ngô Tương cùng Ngô Lăng và vài đệ tử Ngô gia đã chờ ở phía trên, đang thấp giọng nói giỡn, chờ đợi mặt trời mọc. Thấy các nàng, liền tiến lên chào hỏi. Lâm Cẩm Dung cẩn thận quan sát thần sắc Ngô Tương, phát hiện hần tâm vô khúc mắc, khoái hoạt tự tại, liền đoán Dương thị hẳn không nói với hắn, vì thế cũng không đề cập đến việc này, cười hỏi Ngô Lăng: “Đang nói chuyện gì vậy? Thấy các người thật cao hứng.”

Ngô Lăng cười nói: “Đang nghe bọn họ kể Nhị ca ta ở Thanh châu cười lạc đà làm sụp lều trại của người ta, đá vào hàng hóa nhà người ta.” Huynh đệ Ngô Tứ của nàng liền cười: “Các người còn chưa nghe hắn bị tên Đại Vinh đã man cầm đao truy đuổi đâu.....”

Ngô Tương cười lạc đà đá hỏng hàng hóa của người ta thì nàng biết, nhưng Ngô Tương bị người Đại Vinh cầm đao truy đuổi nàng chưa từng nghe nói, Lâm Cẩm Dung không khỏi ngạc nhiên nói: “Sao lại vậy?”

Lâm Ngũ, Lâm Lục, Lâm Thất cũng hiếu kỳ mở to hai mắt, Ngô Lăng lại đuổi theo Ngô Tương hỏi: “Nhị ca, sao chưa thấy huynh đề cập qua, nhanh nói cho chúng ta a.”

Ngô Tương có chút ngượng ngùng, dùng sức vỗ đường đệ một cái, cười nói: “Đừng nghe hắn nói bừa, là hiểu lầm mà thôi. Có người Đại Vinh trên lưng đeo bả đao, ta cảm thấy đẹp, muốn mua, nàng liền oa oa nói, ta một câu cũng không nghe hiểu, ai ngờ một kẻ đã man liền cầm đao đuổi tới.....”

“Tê.....” Tuy rằng biết hắn không có việc gì, nhưng một đám nữ hài tử vẫn nhin không được hít một ngụm khí lạnh, Ngô Lăng đuổi theo nói: “Sau đó thì sao?”

“Ta bỏ chạy a! Sau mới biết đó là nữ tử.” Ngô Tương bắt đắc dĩ buông tay, cười nhìn Lâm Cẩm Dung nói: “Muội không phải không biết, ta nào dám chọc những người đó?”

Lâm Cẩm Dung hồi tưởng lúc hắn bị Vương Lập Xuân liếc mắt một cái, sợ tới mức rúm ró, không khỏi cười rộ một tiếng.

Chợt nghe Lâm Ngũ la lớn: “Vân muội muội, ở nơi này.”

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, đã thấy Lục Giam cùng Lục Vân đi tới, vừa quay đầu đi, xem như vậy, rõ ràng là phát hiện bọn họ nên muốn lui về, lại bị Lâm Ngũ không có ý tốt kêu gọi, không thể không đứng lại.

Giờ phút này trừ bỏ mấy nữ hài tử Lâm gia, đa số mọi người không biết chuyện hôm qua, Lâm Cẩm Dung hí mắt, muốn xem Lục Vân có thể chịu đựng được hay không. Nhưng nàng biết, Lục Vân nhất định có thể chịu đựng được. Hôm qua Lục Vân vừa rơi vào đả kích, đã có thể cười đối mặt với đám người Dương thị, sao có thể dễ dàng ngã gục?

Quả nhiên Lục Vân chỉ trầm mặc một lát, liền đi trước Lục Giam, sáng lạn cười hướng mọi người đi tới, khóe mắt liếc qua Lâm Cẩm Dung cùng Ngô Tương: “Mọi người đang nói gì vậy? Cười vui vẻ như thế?” Mặt của nàng có chút sưng, nhưng đang mặc áo choàng có mũ, sắc trời cũng không quá rõ, không nhìn kỹ cũng không thể nhận ra.

Lâm Lục tiến lên từng bước đỡ cánh tay của nàng, thật cẩn thận nói: “Đang nghe Ngô Nhị ca nói về thú sự của hắn ở Thanh châu.”

Lục Vân nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đối với Ngô Tương ngửa đầu, lộ ra chiếc cằm nhỏ xinh trắng nõn, cười nói: “Ngô Nhị ca, là cái gì vậy?”

“Mau nhìn, thái dương lộ ra rồi! Thật sự là danh bất hư truyền!” Lục Giam bất động thanh sắc đi lên trước, chắn thân ảnh Lục Vân, đồng thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Núi mênh mang xanh như ngọc bích, một vòng mặt trời đỏ theo chân trời lộ ra, hồng quang thấp thoáng trên phong diệp, màu sắc rực rỡ lan tỏa, đẹp không sao tả xiết. Tất cả mọi người đã quên mất chuyện vừa rồi, nhìn cảnh sắc xinh đẹp không nói được một lời. Lục Giam qua khóe mắt liếc nhìn, chỉ thấy bàn tay bạc ngọc của Lâm Cẩm Dung đưa ra vịn lan can, hơi hơi nâng cằm, thích ý híp mắt, khóe môi còn mang theo tươi cười tự nhiên. Tâm của hắn đột nhiên nhảy dựng, một loại cảm giác khó có thể nói thành lời đột nhiên ập vào trong óc, nếu về lâu dài, nàng biết hắn là người nào, có thể sẽ không còn chán ghét hắn nữa hay không?

123. Chương 124: Vô Đề

Đang trầm tư, Lâm Cẩm Dung đột nhiên quay đầu, ánh mắt hai người không thể tránh né, Lục Giam đang muốn đối với nàng cười, đã thấy Lâm Cẩm Dung mặt không chút thay đổi thu hồi ánh mắt, cũng không hề quay đầu lại nhìn mình nữa.

Lục Giam rũ mắt xuống, lặng im một lát, một lần nữa giương mắt nhìn cảnh sắc buổi sáng sớm. Hắn nhìn ngắm nghiêm túc, thực mê mẩn, ánh mắt thật lâu cũng không chớp một cái. Thẳng đến khi một người trong cặp song sinh nhẹ nhàng lại gần, cúi đầu gọi một tiếng: “A Vân.....” Hắn mới quay đầu, chỉ thấy một nữ hài tử đang khoác áo choàng nhũ đỏ bạc dính lông chim thật cẩn thận nhìn Lục Vân, vẻ mặt quan tâm, thấy hắn nhìn qua, nàng hướng hắn e lệ ngọt ngào cười, khuyên tai hình con cá bằng thủy tinh bên tai nàng nhẹ nhàng chớp lên, vành tai bên trái có một nốt ruồi son tiên diễm ướt át.

Rốt cục thấy rõ, đây là Lâm Lục, Lục Giam nhẹ nhàng hít một hơi, rất nhanh thu hồi mắt, nắm chặt lan can trước mặt, càng dùng sức nhìn ngắm hồng diệp trên núi, nhìn ngắm khiến mắt trở nên mờ hồ cũng không chịu quay đầu.

Lâm Lục trên mặt hiện lên một tia thất vọng không dễ phát hiện, thu hồi ánh mắt quan tâm nhìn Lục Vân, Lục Vân thoải mái tươi cười. Lâm Lục thấy nàng cười ôn hòa, liền cầm tay nàng, lại bị mồ hôi lạnh leo thấm ướt trong lòng bàn tay nàng khiến kinh sợ, vừa nâng mắt đánh giá Lục Vân, đã bị Lục Vân dùng sức giãy tay ra. Lục Vân rũ mắt nhìn chằm chằm tảng đá dưới chân, nụ cười bên khóe môi còn chưa kịp thu hồi, trên mặt cũng đã tràn ngập lệ khí.

Lâm Lục sợ run một lát, lui về phía sau một bước, lặng lẽ lấy ra khăn tay nhẹ nhàng lau lòng bàn tay vừa dính mồ hôi lạnh của Lục Vân, nhưng cảm giác thấm ướt lạnh lẽo này dù thế nào cũng không biến mất, làm cho người ta thực không thoải mái.

Lâm Ngũ thờ ơ lạnh nhạt, châm chọc loan loan khóe môi, quay đầu bước đi: “Cũng đã sắp đến giờ, nên xuống núi thôi.” Có nàng đi đầu, mọi người rất nhanh rời khỏi bãi đá, chia làm hai đoàn, trực tiếp hướng trai đường dùng điểm tâm.

Đám người Dương thị còn chưa đến, trong trai đường có nữ quyến hai nhà Lâm, Lục đã an vị. Lâm Cẩm Dung mới vào trai đường liền cảm thấy không khí không đúng, Lâm Ngọc Trân lạnh mặt, hai tay đang cầm một ly trà, thỉnh thoảng lạnh lùng liếc mắt nhìn La thị đang ngồi gần đấy, La thị cũng đang cầm một ly trà, chậm rì rì uống, dường như không có việc gì nhìn xung quanh, cũng không cùng Lâm Ngọc Trân đối diện, biểu tình trấn định tự nhiên.

Lục Nhị phu nhân Tống thị cùng Chu thị, Đào thị cũng bảo trì trầm mặc, đều nhìn bàn trước mặt, giống như trên bàn đang có đóa hoa đang nở vậy. Nghe thấy tiếng bước chân, Chu thị ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng khụ một tiếng: “Đều tới rồi? Đẹp không?” Vì thế tất cả mọi người thu liễm biểu tình trên mặt, giương mắt nhìn các nữ hài tử cười.

“Đẹp.” Đám người Lâm Cẩm Dung theo thứ tự bước vào, Ngô Lăng ngạc nhiên nói: “Di, như thế nào nương ta cùng Đại bá mẫu, Đại tẩu các nàng còn chưa đến?”

Đang nói, đám người Dương thị đã xuất hiện ở cửa, Ngô Nhị phu nhân cười nói: “Biết các người ham chơi, trong chốc lát, liền ngủ nhiều một chút, hiếm khi không phải ở nhà, không có người nhìn chăm chăm.” Nàng

nói năng uyển chuyển, nhưng mọi người đều biết, kỳ thật là vì tận lực tránh né Lâm Ngọc Trân, do đó đều phối hợp lộ ra tươi cười khô cần.

Giây lát, mọi người im lặng ăn xong điểm tâm, đi lên cổ kiệu về nhà.

Vào thành Bình châu, ba nhà phái người nói lời từ biệt. Mà khi cổ kiệu dừng lại, lúc Lâm Cẩm Dung xuống kiệu, mới phát hiện Lâm Ngọc Trân rõ ràng đứng ở cửa Lâm gia, nàng đứng là chưa cùng Lục Giam về nhà, mà một mình đi theo người Lâm gia trở về nhà mẹ đẻ, mục đích gì không cần nói cũng biết.

Phía sau, La thị sắc mặt rất cục có chút khó coi, bước thẳng xuống cổ kiệu, cũng không thèm nhìn tới bất luận kẻ nào, ngửa đầu mau lẹ đi qua cửa. Lâm Ngọc Trân tay cầm khăn lụa run lên, cũng ngửa đầu theo nàng bước nhanh vào. Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau một cái, vội vàng đi theo.

“Tam đệ muội, chúng ta cùng đi thỉnh an lão thái thái không?” Chu thị liền hướng Đào thị nháy mắt, ý tứ là còn có trò hay nhìn, nên theo sau xem diễn. Mọi người cùng nhau trở về, cùng đi thỉnh an, đây là lẽ phải, cũng không phải cố ý đi theo xem náo nhiệt a.

Đào thị cước bộ đã muốn bước đi, lại bị Lâm Cẩm Dung kéo lấy. Lâm Cẩm Dung kiên định hướng nàng lắc đầu, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ ọi người nghe thấy: “Nương, tóc người có chút tán loạn, chúng ta về trước rửa mặt chải đầu, rồi hẵng đến thỉnh an tổ mẫu.”

Chu thị cười, cũng không khuyến khích Đào thị, ngược lại cùng Lâm Ngũ bước qua cửa.

Lâm Cẩm Dung giúp đỡ Đào thị đi chậm phía sau, bên người không có những người khác, Lâm Cẩm Dung mới nhẹ giọng nói: “Nương, các nàng một người là khuê nữ của tổ mẫu, một người là ngoại chất nữ ruột thịt của tổ mẫu, chuyện này để tự tổ mẫu giải quyết đi. Nếu tổ mẫu muốn tìm người, thì sẽ sai người đến gọi. Ta đoán Đại bá mẫu tuy rằng gọi người đi, nhưng nếu chỉ có một mình nàng cũng sẽ không đi.”

Đào thị nói: “Ta là lo lắng Nhị bá mẫu con lại ở sau lưng nói xấu ta.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu: “Nương, phòng không được. Cho dù là người đi, nàng lúc này không nói người, sau lưng cũng sẽ nói. Không bằng lấy tịnh chế động, chờ các nàng âm ỷ đủ, nháo đủ, có gì thì nói sau.”

Đào thị thở dài: “Đúng. Ta cùng Ngô gia có quan hệ họ hàng, có những việc không tiện nghe, đỡ khiến ta vừa nghe vừa nín thở.”

Trở lại trong phòng, Lâm Cẩm Âm nghe thấy hai người đã về nên tới, mẫu tử ba người nói chuyện một lúc, tính toán canh giờ, mới cùng nhau đến An Nhạc đường đi thỉnh an. Nửa đường, nghênh diện thấy Chu thị dẫn Lâm Ngũ, Hề thị ôm con, toàn gia cười hì hì đi tới, vừa đi vừa nói chuyện. Bộ dạng Chu thị căn bản không giống như mới từ An Nhạc đường trở về.

Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Ta đã nói Đại bá mẫu chỉ có một mình tuyệt đối sẽ không đến An Nhạc đường mà.”

Đào thị mím môi cười cười, tiến lên cùng Chu thị chào hỏi: “Đại tẩu, không biết An Nhạc đường bên kia ra sao?”

Chu thị không hề cảm thấy mất tự nhiên, xoa xoa thái dương, giương mắt liếc trưởng tôn trong lòng Hề thị, thân nhiên cười nói: “Ta cũng không biết, sau khi cùng muội tách ra, vừa hướng bên kia đi vài bước, chợt nghe nói hài tử này khóc lóc tìm ta, đành phải sai người nói với lão thái thái một tiếng, chạy tới xem tôn tử thế nào. Khó khăn lắm mới dỗ được nó, lại tắm rửa một chút, vì vậy lúc này mới đến.”

“Đúng vậy, làm tổ mẫu, tất nhiên có nhiều việc phải giải quyết.” Đào thị trong lòng biết rõ ràng tươi cười, hai người thân ái ôm cánh tay hướng An Nhạc đường đi đến.

Vào An Nhạc đường, mới được cho biết Lâm lão thái thái thân mình không thoải mái, đã nằm xuống nghỉ, miễn các phòng các viện đến thỉnh an. Chu thị trầm ngâm một lát, thấp giọng hỏi Thanh Lê: “Đã thỉnh đại phu chưa? Uống thuốc chưa? Có nói buổi tối muốn ăn gì không?”

Thanh Lê cười nói: “Lão thái thái đã uống thuốc, phân phó không cần thỉnh đại phu, buổi tối cũng không muốn ăn gì.....”

“Như vậy a, vậy các ngươi cần phải cẩn thận hầu hạ lão thái thái, tùy thời giữ bếp núc, muốn ăn cái gì lập tức liền làm bưng lên.” Chu thị tỏ vẻ quan tâm hiếu đạo xong mới lại hỏi: “Cô phu nhân đâu? Cũng đã tới giờ cơm.....”

Thanh Lê kinh ngạc nói: “Cô phu nhân sớm đã đi rồi, Đại phu nhân không biết sao?”

“Không biết.” Chu thị cùng Đào thị trao đổi ánh mắt, một đám người ngay tại An Nhạc đường thi lễ, im lặng rời đi, đều vận dụng hạ nhân hỏi thăm tình huống.

Thời điểm thấp đèn, Cung ma ma trở về hội báo: “Phu nhân, chuyện này không có cách nào để hỏi thăm. Lão thái thái hạ nghiêm lệnh, nói là ai truyền ra bên ngoài nửa câu, sẽ đánh đòn rồi bán đi. Chỉ biết là Cô phu nhân vào cửa liền khóc lóc, tiếp theo lão thái thái sai người tới gọi Nhị phu nhân đến, đem mọi người đuổi ra ngoài, gắt gao đóng cửa, ở bên trong ép buộc gần nửa ngày, Cô phu nhân trước lau nước mắt đi ra, lại qua gần nửa canh giờ, Nhị phu nhân mới nương theo vách tường đi ra, là Thanh Lê giúp đỡ đưa trở về, đi đứng dường như có chút không tiện.”

Đào thị liền che miệng cười: “Đi đứng không tiện? Là do quỳ lâu đây? Xứng đáng nàng a! Vốn bị cự tuyệt đã bị cự tuyệt, ai cũng không trách được nàng, nàng ta nếu không có tâm địa gì sao lại nhiều chuyện cố ý đổ lỗi, theo như ta thấy, loại người hai mặt, nơi nơi nói xấu người nên trừng phạt mới đúng.”

Một ngày này, La thị suốt nửa tháng không xuất hiện ở trước mặt mọi người, nói với bên ngoài là dính gió lạnh trên núi Phượng Sí, cảm phong hàn, muốn tĩnh dưỡng, không gặp khách. Đại phòng, Tam phòng cũng sẽ không đi quấy rầy nàng, để nàng tĩnh dưỡng. Buổi sáng ngày hôm sau Lâm lão thái thái liền khôi phục bình thường, khi thỉnh an, cặp song sinh như cũ hướng lão thái thái vô giúp vui, ra sức làm nũng, thấy đám người Đào thị, Chu thị, sắc mặt Lâm Thất còn có chút khó coi, Lâm Lục cũng vẫn tỏ vẻ cẩn thận.

Ngược lại Đào thị cùng Chu thị, trải qua chuyện này quan hệ so với từ trước mật thiết hơn rất nhiều, mặc dù trong lòng vẫn đề phòng, nhưng ngày thường cũng có thể thường xuyên ở chung một chỗ nói chuyện thêu thùa, thậm chí còn hẹn sẽ cùng đi xem hôn sự của Lâm Dục Chi.

Cọc hôn sự này cũng là Lâm Tam lão gia tự mình chọn. Hẳn lúc trước vì chuyện Tôn Hồng Lí cùng Đào thị tức giận, nói qua không cần Đào thị quản hôn sự của Lâm Diệc Chi, sau khi trở về quả nhiên tự nhờ người nơi nơi hỏi thăm, không biết nhà này sử dụng thủ đoạn gì, lại lọt vào mắt hắc. Hắc quyết định rồi bảo Đào thị đi xem tướng, Đào thị vốn định mặc kệ hắc, nhưng vì sau đó sẽ lo liệu việc đính hôn cho Lâm Cẩm Dung, không khỏi phải chịu ủy khuất một chút, quyết định đi xem nếu không có trở ngại gì thì quyết định luôn.

Đối phương chính là nữ nhi nông thôn một nhà giàu có họ “Bình” ở phụ cận thành Bình châu, tên là Nhung Nhi, trong nhà đơn giản, song thân vẫn còn, thân phận là tiểu nữ nhi, có tỷ tỷ đã xuất giá cùng hai ca ca đã thành thân. Không biết chữ, nữ hồng cũng bình thường, nhưng lại là đích nữ, dung mạo đoan chính, ngôn ngữ rõ ràng, tuổi cùng Lâm Diệc Chi tương đương, đồ cưới mặc dù không thể so sánh với các nhà giàu trong thành Bình châu, nhưng phụ mẫu cũng rộng rãi, nhà trai đưa bao nhiêu thì chuẩn bị bấy nhiêu, còn dâng lên một phần đồ cưới không thua gì trưởng nữ — bốn trăm mẫu ruộng tốt, một trăm mẫu đất trồng đủ loại cây cối, cộng thêm một gian mặt tiền cửa hiệu, một phần gia sản và trang sức.

Việc hôn nhân như vậy Đào thị lúc trước sẽ cảm thấy chướng mắt, nhưng trước khác nay khác, Đào thị yên lặng, thấy xem tướng không có trở ngại, về phần phẩm hạnh thế nào, dù sao là Lâm Tam lão gia tuyển chọn, cũng không thể trách nàng. Liền trưng cầu hỏi ý tứ Chu thị, Chu thị tất nhiên nói cũng được. Sau khi trở về Đào thị liền chọn cơ hội đề cập cửa hôn nhân này với Lâm lão thái thái, Lâm lão thái thái nghe xong, thần nhiên nói: “Con và lão Tam đều cảm thấy tốt, ta cũng không có gì để nói. Đi nói với công công của con, hẳn nói có thể, là có thể thôi.”

Nhung Nhi đến nơi của Lâm lão thái gia, Lâm lão thái gia ban đầu có chút ghét bỏ, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng lại đồng ý.

124. Chương 125: Nhìn Thấu

Đến lúc tin tức rơi vào tai Lâm Cẩm Dung, đã là thời điểm chập chững.

Lệ Chi nhin không được cảm thán: “Ngàn chọn vạn tuyển, nhưng lại liền tuyển một mối hôn nhân như vậy.” Quả nhiên trừ bỏ là đích nữ cùng song thân vẫn còn, muốn cái gì cũng không có, căn bản không thể đánh đồng với Tôn Hồng Lí.

“Chỉ có thể nói là duyên phận.” Lâm Cẩm Dung kỳ thật cũng đã nghi hoặc. Lúc trước nàng không phải không biết việc này, lại không biết Bình gia là tình hình như vậy. Nàng cũng không rõ Lâm Tam lão gia nghĩ như thế nào, Bình Nhung Nhi này hoàn toàn không phù hợp với ba điều kiện Lâm Tam lão gia đã yêu cầu về xuất thân dòng dõi, đồ cưới nhiều, còn phải có nhân phẩm tốt. Chỉ có thể hoài nghi người nọ là Hoàng di nương tự mình nghĩ cách hỏi thăm, rồi thông qua Lâm Tam lão gia, hoặc là, kỳ thật bọn họ đã vụng trộm giấu diếm Đào thị một việc gì đó.

Không đợi Lâm Cẩm Dung suy nghĩ cẩn thận, Hoàng di nương đã tới, theo thường lệ đến đưa thịt viên hoa quế cho nàng.

Hoàng di nương mặc dù thoa phấn, nhưng cũng không thể che giấu ánh mắt tiều tụy. Đám người Quế ma ma cùng Lệ Chi tiến lên chúc mừng nàng, cũng không thấy nàng có bao nhiêu vui vẻ, cười cũng cực kỳ miễn cưỡng. Lâm Cẩm Dung âm thầm lấy làm kỳ quái, thăm nghĩ Hoàng di nương sao cũng không vừa lòng với cộc hôn sự này, chẳng lẽ là Lâm Tam lão gia một mình tự thúc đẩy? Vì thế còn có vài phần tò mò: “Chúc mừng di nương. Phu nhân nói ít ngày nữa sẽ đưa lễ.”

Hoàng di nương thập phần miễn cưỡng kéo khóe môi cười cười, thật cẩn thận nói: “Nô tỳ muốn cầu tiểu thư hỗ trợ. Lúc trước nô tỳ đã từng nói qua với tiểu thư, muốn thay lão gia cùng phu nhân phân ưu, tiểu thư đã biết rõ, còn giúp nô tỳ đổi tiền, hiện nay đúng là lúc dùng đến số tiền kia. Còn thỉnh tiểu thư giúp nô tỳ nói rõ nguồn gốc số tiền này trước mặt phu nhân.”

Lâm gia thiếu gia tiểu thư kết hôn đều có lệ, đồ cưới của tiểu thư cao gấp hai sinh lễ của thiếu gia, con chính thê lại so với thứ xuất cao gần gấp đôi. Lâm Diệc Chi là con vợ kế, tính toán cũng sẽ không vượt qua một ngàn quan tiền, số tiền này cũng không dùng toàn bộ để làm sinh lễ, còn phải ứng phó các việc chi tiêu như quà tặng cùng với tiệc cưới, vì hôn sự cần tổ chức chu đáo, nhóm chủ mẫu bình thường đều tốn công sức bỏ tiền của vào tiệc cưới, chân chính tập trung cho sinh lễ kỳ thật không nhiều lắm, ngày sau chỉ dựa vào mấy trăm mẫu ruộng cùng một gian hàng của Bình thị, Lâm Diệc Chi có thể có cuộc sống tốt lành thế nào? Không khỏi phải cần người trợ cấp.

Bằng tâm mà nói, tuy Lâm Cẩm Dung đồng ý với cách thực hiện của Hoàng di nương, nhưng cũng không nguyện ý thay Hoàng di nương đi làm thuyết khách. Nàng cùng Lâm Cẩm Âm lúc trước đã bàn bạc, để Hoàng di nương cầu Lâm Tam lão gia ra mặt, cho rằng là Lâm Tam lão gia sẽ trợ cấp cho Lâm Diệc Chi, tương lai cũng có thể khiến Lâm Tam lão gia trợ cấp Lâm Thận Chi một phần. Nay Hoàng di nương lại muốn nàng ra mặt, kia không phải sẽ khiến Đào thị tức chết sao? Vì thế cười nói: “Ta là ngóng trông Ngũ ca tốt đẹp, nhưng thay di nương đi nói chuyện cũng thật không ổn, di nương không bằng đi cầu phụ thân, để phụ thân ra mặt, nói là hỗ trợ cấp, không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết sao?”

Nàng không đề cập tới Lâm Tam lão gia thì còn đỡ, nhắc tới Lâm Tam lão gia, Hoàng di nương nước mắt liền không chế không được rơi xuống, đem khăn tay bưng kín mặt, nửa ngày mới ngừng lại, cũng không khăng đề cập nữa câu đến Lâm Tam lão gia, chỉ nói: “Nô tỳ càng nguyện ý nhờ tiểu thư. Tiểu thư không chịu nói, nô tỳ cũng thông cảm người khó xử, tự nô tỳ sẽ đi tìm phu nhân nói, phu nhân nếu tức giận muốn phạt nô tỳ, nô tỳ đều gánh hết.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi cười lạnh: “Di nương đây là uy hiếp ta sao? Trời còn chưa tối hẳn, di nương đã muốn đi ngủ nằm mơ rồi sao? Người cứ đi nói đi, nháo ngất trời cũng sẽ không có người nói phu nhân không phải nữa câu, còn có thể hỏi di nương tiền từ đâu tới. Di nương sẽ nói, là lão gia đưa cho, như vậy lão gia sao lại cho di nương nhiều tiền như vậy? Di nương là lập công lớn gì nha? Ta lại nhớ rõ, trước đó vài ngày di nương còn đang kêu nghèo kêu khổ đây.”

“Không phải, tiểu thư hiểu lầm rồi!” Hoàng di nương nức nở thấp giọng nói: “Tiểu thư là mây trên trời, nô tỳ là vũng bùn dưới bàn chân người, nô tỳ sao dám uy hiếp người? Có cho nô tỳ mười lá gan nô tỳ cũng không dám. Nô bất quá là cùng đường, lại biết tiểu thư dễ mềm lòng, mới không thể không làm như vậy. Tiểu thư, người lần này nếu cho nô tỳ một con ngựa, nô tỳ cả đời đều nhớ ân tình của người.”

Cùng đường? Hoàng di nương lời này có phải ám chỉ điều gì hay không? Tình nguyện ở đây để nàng vừa

đắm vừa xoa cũng không nguyện ý cầu Lâm Cẩm lão gia, điều này chứng tỏ gì đây? Tuy rằng Hoàng di nương giả bộ hết sức đáng thương, nhưng nàng cũng có thể nhận ra là thật sự thương tâm. Lâm Cẩm Dung trầm mặc hồi lâu, cân nhắc mãi, mới hỏi: “Di nương muốn ta khi nào thì nói với phu nhân?”

Hoàng di nương vội nói: “Tiểu thư thấy thời điểm nào thích hợp thì cứ nói. Ta tổng cộng có năm trăm lượng bạc ở trong tay, nhưng chỉ đủ làm sinh lễ cho Ngũ thiếu gia, mấy chi tiêu khác sẽ không đủ. Chỉ cần phu nhân đáp ứng, số tiền này chính là phu nhân thưởng cho Ngũ thiếu gia.”

“Để ta suy nghĩ một chút.” Lâm Cẩm Dung không nghĩ tới nàng ở thời khắc mấu chốt thật đúng là mở rộng tay, nghĩ lại, cũng hiểu được nàng đây là không thể không làm vậy. Thử nghĩ, nếu Hoàng di nương lúc này không đem số tiền này nói rõ, mà lưu trữ để tương lai sau khi Lâm Diệc Chi thành thân xong lại lạng lẽ trợ cấp Lâm Diệc Chi, đơn giản có thể nương theo đồ cưới của Bình thị để lấp liếm, nhưng như vậy tương đương với việc đem tiền đưa cho Bình thị chuởng quản, nếu Bình thị là người tốt, vậy thì may mắn, nếu Bình thị không thể sống chung, gia đình sẽ bất an. Cho nên, lúc này buông tay là sáng suốt nhất, trước mắt tuy có chút lao tâm, nhưng về lâu dài xem ra cũng là chiếm tiện nghi.

Hoàng di nương thấy nàng đáp ứng, tảng đá đè nặng trong lòng xem như đã chuyển đi một nửa, toại nguyện đứng dậy cáo từ rời đi. Ra đến cửa, lại thấp giọng khóc lóc thêm một chút.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc ngồi một lát, đứng dậy đi tìm Lâm Cẩm Âm. Hôn kỳ sắp tới gần, Lâm Cẩm Âm đang ở dưới đèn kiểm tra đồ cưới theo của mình, nhìn đến chỗ cao hứng, khoe môi không chế không được nhếch lên, thấy muội muội đột nhiên đến đây, không khỏi có chút thẹn thùng, làm bộ trấn định sai Sơn Trà thu dọn mấy thứ này, rồi hỏi: “Sao muội lại tới đây?”

Lâm Cẩm Dung trêu ghẹo nàng: “Sợ tỷ tỷ thức đêm thiêu thừa may vá hại mắt, cố ý đến xem có thể hỗ trợ gì không a. Việc lớn ta làm không được, nhưng những thứ linh tinh như khăn tay tặng người ta a, tất a, hài a lại có thể giúp được tỷ.”

Lâm Cẩm Âm thối một ngụm: “Nói chuyện tào lao cái gì? Buổi sáng Lệ Chi không phải mới tới lấy khăn tay sao? Nói, có chuyện gì?”

Lâm Cẩm Dung cũng không trêu đùa nữa, đem việc của Hoàng di nương nói: “Xem bộ dáng của nàng cũng không vừa lòng việc hôn nhân này, cái loại khổ sở thất vọng này không phải là giả vờ, ta suy nghĩ, trong chuyện này có phải có điều gì chúng ta không biết hay không?”

Lâm Cẩm Âm trầm ngâm nói: “Việc hôn nhân này thật sự hơi kém một chút, căn bản so ra thua kém mấy nhà trước đó nương lựa chọn, nhưng cũng may cũng không phải quá khác người, miễn cưỡng không có trở ngại gì. Nhưng muội nói đúng, trong chuyện này tất có nguyên nhân, đáng tiếc phụ thân không nói, Cung ma ma có tra hỏi, tùy tùng bên người hắc cũng không biết nguyên nhân..... Thôi, ván đã đóng thuyền, không cần hỏi nhiều, thời điểm đến tự nhiên sẽ tra ra manh mối. Chuyện đó muội cứ đáp ứng nàng đi, để ta nói cho. Ta sắp gả đi, mẫu thân đau lòng ta, tất sẽ không trách cứ ta, muội ở một bên khuyên nhủ, cũng sẽ vững vàng trôi qua.”

“Ta chính là ý tứ này. Bằng không thật đúng là sợ mẫu thân nhịn không được, lại làm ầm ĩ. Nàng ta thật ra hiểu thấu tính tình mẫu thân, biết mẫu thân khinh thường dùng tiền của nàng.” Lâm Cẩm Dung than nhẹ một tiếng, tựa đầu vào vai Lâm Cẩm Âm, thấp giọng nói: “Ta thật sự là luyến tiếc tỷ tỷ.....”

Lâm Cẩm Âm thấp giọng nói: “Ta cũng luyến tiếc các muội, sau này mẫu thân cùng đệ đệ đều giao uội chiếu cố. Muội nhớ kỹ, khuyên nhủ mẫu thân nhiều hơn, để nàng khai thông, có thể áp chế được tính tình kia. Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu tuy rằng có lúc cũng xấu tính, nhưng không phải người đại gian đại ác, việc nào cần xem trọng việc nào không, đừng tính toán chi li. Đại bá mẫu giả hoạt, Nhị bá mẫu gian trá, ta đều hy vọng muội có thể học hỏi, đối phó người nào thì phải dùng biện pháp gì..... Ai, ta là theo muội học cái xấu đây, ở đâu có tỷ tỷ như ta a?” Lâm Cẩm Âm nói xong khước mắt đã ướt ướt.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, ôm lấy cánh tay Lâm Cẩm Âm, nhỏ giọng nói: “Biết tỷ tỷ là đau lòng ta, tỷ yên tâm đi, ta sẽ xem trọng mẫu thân cùng Thất đệ.”

Lâm Cẩm Âm lau lệ ở khóe mắt, ngược lại trêu ghẹo Lâm Cẩm Dung: “Để ta nói với muội chuyện này, hôm nay nghe thấy mẫu thân cùng Cung ma ma thương lượng hưởng Nhị thúc tổ phụ ở Thái Minh phủ bên kia tặng lễ, lại viết thư, muội có biết để làm gì không?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Không biết, tỷ tỷ nói với ta đi.”

Lâm Cẩn Âm liền nắm cái mũi của nàng cười: “Nha đầu ngọc, là thỉnh Nhị thúc tổ mẩu giúp muội hỏi thăm người thích hợp. Mẩu thân nói, quan trong hàng đầu phải là nhân phẩm đôn hậu.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi mỉm cười.

Qua mấy ngày, Đào thị an bài người đưa lễ cho Bình Nhung Nhi, Lâm Cẩn Âm liền khuyên Đào thị, lập tức sẽ vào đông, muốn nàng bảo trọng thân thể, thừa dịp Đào thị thương cảm, liền nói ra việc này. Đào thị quả nhiên giận dữ: “Một di nương xuất thân tiện tỳ như nàng, vậy mà có nhiều tiền bạc như vậy? Coi ta thành cái gì đây?” Chén trà cầm trong tay đang muốn nện xuống, đã bị Lâm Cẩn Dung ôm lấy.

Lâm Cẩn Âm cũng đi lên, tỷ muội hai người gắt gao đè Đào thị xoa bóp ngồi xuống, người một lời ta một lời, chậm rãi khuyên bảo: “Sự tình đã đến tình trạng này, mẩu thân có nháo loạn cũng không thay đổi được gì, cố nhiên có thể khiến nàng mất mặt, nhưng đối với chúng ta cũng đâu có ích lợi? Cả đời cũng chỉ có một lần như vậy, không bằng biết thời biết thế, thành toàn cho nàng. Mặt mũi đều là để cho người khác xem, có chút tiền ấy trợ cấp, hôn sự có thể càng chu toàn, cũng không có ai nói mẩu thân không phải. Mẩu thân cần gì phải từ chối số tiền này, số tiền vừa đủ cho sinh lễ kia? Có sẵn không cần, chẳng lẽ mẩu thân muốn chính mình lấy tiền ra trợ cấp sao?”

Đào thị nhớ tới lần trước Lâm lão thái gia thông qua ma ma truyền lời đến, chậm rãi thuận theo, cắn răng nói: “Ta thành toàn cho nàng!”

Qua thêm mấy ngày, Bình gia gửi thiệp đến, mặt trên liệt kê đồ cưới, trong đó phía trên đầu chính là một đôi cổ đồng đỉnh, một đôi cổ đồng di, Đào thị xem qua, trầm tư hồi lâu, hiểu được mẩu chốt trong đó, không khỏi cất tiếng cười to, gần hai mươi năm oán hận chất chứa trở thành hư không, chỉ thấy hứng thú rã rời: “Miệng nói dễ nghe như vậy, nhưng chỉ vì một món đồ chơi thế này mà nghị thân.”

Cung ma ma nghiêm trang nói: “Phu nhân, lời này của người cũng không đúng, cổ đồng di cùng cổ đồng đỉnh nếu là xuất ra đi cầm cố, cũng giá trị không ít tiền. Đồ cưới này kỳ thật cũng không tính là bạc bèo. Ngoại trừ dòng dõi, lại là đích nữ, thân gia trong sạch, đồ cưới đủ, lão gia thấy việc hôn nhân này kỳ thật cũng khá được, lão thái gia không phải đã đồng ý rồi sao.”

Đào thị cười lạnh nói: “Đúng là vậy. Vật như vậy, ta tức giận cái gì? Hắn như thế nào không chết đi?”

Cung ma ma nghiêm mặt nói: “Phu nhân, người nên cẩn thận lời nói. Bình gia này, nếu là ngày thường chỉ là mơ tưởng, lần này có thể thành bất quá là vì lão gia tâm tình tốt. Nghĩ đến không phải càng khiến chúng ta bớt việc sao.”

Đào thị thần nhiên nói: “Muốn nữ nhi cao gả (ý chỉ Bình gia muốn gả cho nhà có thế lực hơn), cũng có thể lý giải. Chỉ tiếc đã chọn sai người.”

125. Chương 126: Hương Vị

Ngày mừng một tháng 10, ngày rét lạnh đã tới.

Một ngày này, Lâm lão thái gia sáng sớm đã dẫn chúng nam đình, chậm rãi ra khỏi thành đi viếng mồ mả tổ tông. Lâm lão thái thái ở nhà, dẫn nữ quyến thay đổi trang phục mùa đông, chuẩn bị vây lò hơi lửa, ủ rượu nướng thịt, nhàn thoai việc nhà.

Chu thị cùng Đào thị hai người gần đây tăng thêm không ít ăn ý, người kính ta một chén rượu, ta gấp khối thịt cho người, thối phồng Lâm lão thái thái cũng là người vừa mới nói một câu, ta liền đi theo thêm một câu nữa, phối hợp thiên y vô phòng, lại có vài tôn tử và nhi tức, thỉnh thoảng nói chêm chọc cười ầm ỹ, khiến Lâm lão thái thái mặt mày hớn hở.

Nhưng người bất khoái nhất là La thị, bệnh “Phong hàn” của nàng vừa khỏi hẳn không lâu, còn chưa dám lại gần Lâm lão thái thái, kính rượu xong liền có vẻ ủ ê ngồi ở một góc một mình ăn thịt uống rượu, mang theo chút u oán thỉnh thoảng vụng trộm đánh giá Chu thị cùng Đào thị, bực mình nói không nên lời. Lâm Lục lặng lẽ rót một ly rượu Đông Dương qua, hai mắt nhìn La thị, hướng Đào thị đang nói chuyện.

Người này chẳng phải nên tỏ vẻ thân cận hơn sao? Bị người bắt được điểm yếu thì sẽ nhận thua sao? La thị liền cắn chặt răng, tiếp chén rượu đứng dậy đi qua kính Đào thị: “Tam đệ muội, ta kính muội, ngày thường nếu có chút đắc tội không chu toàn, còn thỉnh muội nể mặt tẩu tử phía trên như ta.” Không đợi Đào thị trả lời, liền một ngụm uống cạn chén rượu: “Ta xin uống trước.”

Như vậy cho dù là hắt nước bắn lên người nàng cũng được sao? Đào thị thần nhiên nhìn Lâm lão thái thái liếc mắt một cái, chỉ thấy Lâm lão thái thái ra vẻ đang trêu chọc tông tử(chất trai), kì thực một đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm nơi này, liền nhẹ nhàng loan loan khoe môi, hai tay nâng chén đối với La thị: “Nhị tẩu, ta ngày thường nếu có chút đắc tội không chu toàn, cũng thỉnh tẩu nể mặt đệ muội như ta.” Nói xong cũng uống một hơi cạn sạch.

Chu thị tròn mắt vừa chuyển, vỗ tay nói hay: “Như vậy thì tốt rồi! Vô cùng cao hứng ăn thịt uống rượu!”

Thấy hai người hòa hảo, Lâm lão thái thái tâm tình tốt, liền phân phó Chu thị: “Không phải nói làm thịt một con nai sao, lưu lại một nửa cho công công và bọn họ, đầu cũng chặt ra một nửa, dùng dầu vừng tẩm, chúng ta tình tế nướng ăn, hôm nay sẽ để các con uống rượu thỏa thích một chút, uống rượu cũng không được chửi loạn.”

Thấy bà hưng trí cao, mọi người không khỏi vui vẻ, Lâm Lục cười nói: “Từ lúc con nghe nói có thịt nai, liền vẫn nghĩ tới món thịt nướng. Hôm qua đã muốn mở miệng nói với tổ mẫu, lại sợ tổ mẫu chê con không thực nữ, nhấ a nhấ a, đêm qua vừa nhắm mắt đã nghĩ tới thịt nai, hiện tại được ăn rồi, tổ mẫu rất cục thành toàn cho con a!”

Lâm lão thái thái cười ha ha: “Tiểu miêu này thật là tham ăn! Nhanh cho Lục tiểu thư của chúng ta một bàn lớn, hôm nay chúng ta liền xem nàng có thể ăn được bao nhiêu!”

Đợi cho thịt nai đưa lên, đám người Hề thị, Văn thị quả thực bưng một bàn thịt nai to tướng đặt trước mặt Lâm Lục: “Lục tiểu thư thế này đủ chưa?” Lâm Lục cũng không cần bọn nha hoàn hỗ trợ, cười hì hì đem dầu vừng quét đều, ngồi ở bên bếp lò nướng: “Là các tỷ làm cho ta ăn, nhưng không cho cười ta.”

Tất cả mọi người cười: “Không cười muội, không cười muội, muội cứ ăn hết đi!”

Lâm Thất liền xắn tay áo, đi đến bên cạnh Lâm Lục ngồi xuống: “Lục tỷ, ta hỗ trợ tỷ.”

Lâm Lục liền đuổi nàng: “Tránh ra, muội tới giúp ta ăn chứ gì? Tròng mắt muội vừa chuyển, ta chỉ biết muội đã có chủ ý gì đó.”

Lâm Thất tròn ánh mắt nói: “Di, kỳ thật tỷ mới là Lâm Thất? Bằng không sao tỷ biết ta đang suy nghĩ cái gì?” Liền đuổi theo xem vành tai của Lâm Lục: “Ta xem xem, ta xem xem ta đoán có sai không.....”

Lâm Lục thối nói: “Chính muội là ai muội cũng không biết sao?”

Mọi người không khỏi cười ha ha, Chu thị kéo tay Lâm Thất cười nói: “Người là Thất hay là Lục a? Nha đầu nào uống rượu được hơn?”

Lâm Cẩm Dung cầm một ly rượu Đông Dương ấm áp, mỉm cười nhìn cặp song sinh đùa giỡn, thấp giọng nói với Lâm Cẩm Âm: “Thời điểm Lục muội cùng Thất muội không bá đạo, thật sự luôn khiến người vui vẻ, cũng khó trách lão thái thái thích các nàng như vậy.” Nàng dù sống cả hai đời cũng không thể làm được như thế.

Lâm Cẩm Âm cười nói: “Đây là trời sinh thành bản lĩnh, buộc đi làm làm không giống ngược lại thành bêu xấu. Thịt nướng đây mỡ, nếu muội nguyện ý, không ngại sau đó vì mọi người pha trà, nói vậy mọi người đều sẽ yêu thích.”

Lâm Cẩm Dung trầm tư một lát, thấp giọng phân phó Lệ Chi mang trà cụ của nàng tới. Vừa quay đầu lại, liền thấy Đào thị và La thị ngồi cùng nhau, nhỏ giọng nói chuyện, Đào thị về mặt đứng đắn, ánh mắt lại lóe quang, hàng lông mày trang điểm tinh tế của La thị càng nhíu vào gần nhau, vẻ mặt trầm tư.

Không bao lâu, nói chuyện chấm dứt, Đào thị hơi có vài phần đắc ý đi tới, ngồi xuống bên cạnh hai nữ nhi, cười nói: “Đang nói gì vậy?”

“Đang khen ngợi tính tình Lục muội cùng Thất muội hoạt bát khiến người yêu thích.” Lâm Cẩm Dung tò mò nàng cùng La thị nói gì đó, liền nhỏ giọng hỏi: “Nương, người cùng Nhị bá mẫu nói gì thế?”

Đào thị cười nói: “Chưa nói cái gì. Chính là nhắc nhở nàng, gần đây cô con chưa từng tới chơi, nàng nên tìm cơ hội nhận lỗi.” Kỳ thật chính là uyển chuyển nhắc nhở La thị, nên đem chuyện Lục Giam cùng Lâm Lục sớm định ra mới tốt.

Đang nói, chỉ thấy Lâm Thất đứng dậy, cùng La thị thấp giọng nói mấy câu sau lại tới bên cạnh Lâm Lục ngồi xuống, nhỏ giọng nói nhỏ. Lâm Lục như không nghe thấy, mặt mày bất động, trấn định tự nhiên tiếp tục nướng thịt, không bao lâu, hì hì cười: “Được rồi!” Chầm chậm từ tốn, để thịt kia bớt nóng, rồi gấp bằng gỗ mun, dùng đĩa trắng gấp đưa tới bên miệng Lâm lão thái thái, yêu kiều cười: “Tổ mẫu, đây là khối thịt nai nướng đầu tiên, là chỗ thịt ngon nhất, người nếm thử trước đi.”

“Tổ mẫu rằng không tốt, chỉ nếm thử một miếng là được rồi.” Lâm lão thái thái vui mừng hưởng thụ hiếu tâm của chất nữ, híp mắt tinh tế thưởng thức: “Rất ngon.” Đợi bà nuốt xuống, Lâm Lục lại sẵn sàng đưa qua một ly rượu nóng: “Tổ mẫu uống ngụm rượu.”

Lâm lão thái thái được nàng hầu hạ không một chỗ nào có thể chê trách, cười nói: “Nếu nói về các chất nữ, vẫn là A Châu hiểu được cách hầu hạ ta nhất. Người thông minh hơn nàng không phải không có, nhưng không có ai như nàng hiểu ta đến vậy.”

Ngày xưa, Lâm Thất nếu nghe thấy thế, tất nhiên sẽ tiến lên làm nũng, không thuận theo sẽ không buông tha, nhưng hôm nay Lâm Thất cái gì cũng không nói, chỉ mỉm cười nhìn Lâm Lục. Lâm Lục được khen ngợi, trên mặt vẫn chưa lộ ra thần sắc vui mừng, còn có vài phần thần thờ: “Kỳ thật chất nữ vẫn nhớ kỹ sáu tuổi năm ấy được tổ mẫu tự tay nướng thịt nai, hương vị kia cả đời cũng không thể quên.”

Lâm lão thái thái ngẩn ra, lập tức cười nói: “Đúng, đúng, chính là như vậy. Nha đầu tai quái con còn có tâm, còn nhớ rõ hương vị kia sao?”

Lâm Ngũ hừ lạnh một tiếng, chua giọng nói: “Tổ mẫu, Lục muội muội đây đều là tham ăn a.”

Lâm Lục làm như không nghe thấy, nhỏ giọng nói: “Hồi lâu không thấy cô cô cùng Vân muội muội tới chơi, nghe nói các nàng đều cực kỳ yêu thích thịt nướng, tuy biết nhà họ không thiếu mấy thứ này, nhưng không biết có hương vị ẩm cúng như thế này không? Dịp tết nhất, cũng nên mời các nàng tới đây chơi.”

Buổi nói chuyện chạm vào tâm sự của Lâm lão thái thái, Lâm lão thái thái thở dài: “Cũng là hài tử này có tâm, không uống cô cô thương con. Người đầu, đem hai khối thịt nai đưa qua cho Cô phu nhân, nói Lục tiểu thư giữ lại tặng nàng. Hồi nàng ngày mai có thể tới không, lại đây ăn cơm.” Vừa cười nhìn mọi người: “Phần nhân tình này ta cũng không thể nuốt xuống.”

Mọi người ngẫm hiểu cười, Lâm Lục mặt hơi hơi đỏ lên, tiếp tục trở lại bếp lò cúi mắt chuyên tâm thịt nướng, nướng xong lần lượt phân phát ọi người, Lâm Cẩm Dung khoái hoạt ăn rất nhiều, lại uống nhiều rượu Đông Dương. Uống đến cao hứng liền đứng dậy hiển nghệ pha trà, lần lượt tạo ra chữ “Cát Tường Như Ý” ọi người, đặc biệt tạo thêm chữ “Thọ” cho Lâm lão thái thái, lại thêm chữ “Hảo” cho Lâm Cẩm Âm, ngay cả chất nhi Đại phòng còn chưa thể uống trà nàng cũng tạo nên chữ “An” đưa qua, được mọi người thật tình khen ngợi, chính nàng cũng có chút vui vẻ.

Đang cao hứng, chợt nghe Lục gia phái Phương ma ma tặng lễ vật đáp lại đến, cũng là hai khối thịt dê non, cộng thêm hai mâm quýt tươi mọng ánh vàng rực rỡ.

Phương ma ma tặng lễ vật ọi người, cười nói: “Phu nhân nhà ta nói, cảm tạ Lục tiểu thư có hiếu tâm, nhưng ngày mai Tri châu gia Tổng phu nhân mời khách, sợ là không tới được. Vốn nên làm chủ thỉnh lão thái thái cùng Cửu phu nhân, biểu tiểu thư đi qua chơi, nhưng tiếp theo đúng là có vài người nhà đến, thật sự bận việc. đành phải chờ nàng nhàn rồi, lại chuẩn bị rượu nhậu thỉnh các vị.”

Lâm lão thái thái không cho là đúng: “Nếu như thế, cứ bảo nàng chu toàn việc trước mắt. Người nói với nàng, nàng nhàn rồi, bảo nàng tới thăm ta, ta có lời muốn nói với nàng.”

“Vâng.” Phương ma ma cáo từ, La thị liền ra hiệu cho Thôi ma ma, Thôi ma ma hiểu ý, thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị, lặng lẽ theo đi ra ngoài. Trong chốc lát, lại trở về dán bên tai La thị thấp giọng nói: “Thật

sự là bề bộn nhiều việc, nhưng đúng là còn tức giận, bắt quá người yên tâm, không có trở ngại gì. Có lão thái thái chống đỡ rồi.”

Gương mặt căng thẳng của La thị cuối cùng được buông lỏng, Lâm Lục mắt thấy thần sắc của nàng chuyển biến tốt, cũng lặng lẽ buông ra khăn tay đã bị vò gắt gao.

Mọi người vừa cười nháo một hồi, gần tới giờ Thân, Lâm lão thái thái có chút mệt mỏi, đang muốn kêu mọi người tan tiệc, chợt nghe bên ngoài một trận tiếng bước chân vang lên, tiếp theo các nam nhân Lâm gia tiến vào. Lâm lão thái gia đi trước làm gương, trên mặt như cũ không có biểu tình gì, nhìn không ra hỉ nộ ái ố, nhưng phía sau, Lâm Đại lão gia, Lâm Nhị lão gia hé ra khuôn mặt tươi cười, Lâm Tam lão gia lại đắc ý vuốt râu, vào cửa còn phá lệ chủ động hướng Đào thị cười cười.

Lâm lão thái thái thấy trạng phu cùng bọn nhỏ vui vẻ, vội hỏi: “Đã gặp chuyện tốt gì vậy?”

Lâm Đại lão gia lặng lẽ nhìn Lâm lão thái gia liếc mắt một cái, thấy Lâm lão thái gia không nói lời nào, đành phải hết sức duy trì thần sắc bình tĩnh, ổn định thanh âm nói: “Vừa nhận được tin tức, triều đình khẩn cấp muốn lương thực, dùng phương thức mộ thương vận lương, chỉ cần đem lương thực vận chuyển đến phương bắc, phí tổn mất một trăm năm mươi văn tiền có thể nhận được hai ngàn tiền giao dẫn, sau đó đến kinh thành hoặc là đông nam trao đổi muối về bán lấy tiền!”

Nhất thời, mọi người trên mặt đều tươi cười. Chu thị kích động không biết nên bắt tay đặt ở đâu mới tốt; La thị còn lại là hai mắt tỏa sáng, hận không thể chạy nhanh trở về tính mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền; Xét ra, Tam phòng bình tĩnh hơn rất nhiều. Đào thị tuy rằng đắc ý, vẫn nhớ rõ nên ổn định, rụt rè mỉm cười, chỉ cố ý đi đến bên cạnh Lâm Cẩm Dung, giống như ca ngợi vỗ nhẹ lên đầu vai nàng.

126. Chương 127: Mộng Đẹp

Ban đêm, các nam nhân Lâm gia bắt tay bàn luận nếu vận chuyển lương thực đến phương bắc, do đó đổi lấy lợi ích lớn hơn nữa mà triển khai kịch liệt tranh luận. Bởi vì đây là cơ hội cuối cùng được dùng tiền chung để buôn bán, mỗi người đều có ý đồ tận lực tranh thủ nhiều ích lợi hơn nữa. Lâm Đại lão gia mặc dù muốn kiếm tiền, lại cảm thấy đem nhiều lương thực từ Bình châu vận chuyển đến phương bắc rất mạo hiểm, phải ai đi, vận chuyển như thế nào đều là vấn đề, ai nói trên đường sẽ không phát sinh chuyện gì chứ? Không bằng trước đợi chút, nhìn xem giá thị trường thế nào rồi nói sau.

Lâm Nhị lão gia cùng Lâm Tam lão gia hiếm khi kết thành đồng minh, đều tán thành hẳn nên chạy một chuyến này, lý do là, giá thương nhân thu mua lương thực không cao, bọn họ đã đoạt trước thời cơ, vì sao còn muốn để người khác kiếm tiền? Lâm Nhị lão gia thậm chí ngồi tính toán, có bao nhiêu cá nhân đi, dùng bao nhiêu xe thồ, dọc theo đường đi tiêu tốn bao nhiêu, cầm tiền giao dẫn đi đổi muối, mang về lại có thể kiếm được bao nhiêu tiền..... Lâm Tam lão gia vẽ lộ tuyến, chủ động xin đi giết giặc, tỏ vẻ nguyện ý chạy một chuyến này.

Gà đẻ trứng, trứng nở ra gà, bọn họ giống như đã thấy được muối trắng tinh cùng ánh sáng nhu hòa của vàng bạc lóe ra. Trong số người trẻ tuổi, có người đồng ý với Lâm Đại lão gia, cũng có người tán thành Lâm Nhị lão gia cùng Lâm Tam lão gia, nhất thời tranh luận không ngớt, nháo đến nửa đêm cũng chưa đi ngủ.

Đào thị đã sớm hạ quyết tâm muốn đi theo Đào Thuấn Khâm, bởi vậy cũng không tham dự nghị luận cùng ảo tưởng này, dùng xong cơm chiều liền kệ Lâm Tam lão gia ở đó cao đàm khoát luận, mang theo các nữ nhi trở lại trong phòng, phân phó Cung ma ma: “Đã nhiều ngày dụng tâm, nói vậy Thanh châu rất nhanh sẽ có người đến đây.” Lại bảo Lâm Thận Chi lấy sách ra, nghe hắn đọc một hồi mới để cho hắn đi ngủ.

Khi chuẩn bị đi ngủ, Xuân Nha hỏi thăm tin tức trở về, sinh động như thật đem tình hình lúc đó miêu tả cho Đào thị nghe: “Nhị lão gia cùng Tam lão gia ước chừng sẽ vận chuyển lương thực đi phương bắc, lại theo kinh thành đổi muối trở về. Nhị lão gia đã tính ra có thể kiếm được bao nhiêu tiền, Tam lão gia đều an bài lộ tuyến rất tốt, cũng không ủng hộ ý tưởng của Đại lão gia, lúc này đang vô cùng ồn ào.”

Đào thị hơi hơi cười lạnh: “Đều cho rằng làm sinh ý dễ dàng giống như ăn cơm sao. Lão thái gia nói như thế nào?”

Xuân Nha nói: “Lão thái gia đã trở về Thính Đào cư. Nô tỳ đến, thấy Đại lão gia cũng sai người đến hỏi, nói là đã đi ngủ.”

Lâm Cẩn Dung nghĩ ngợi nói: “Xem ra tổ phụ căn bản không có ý tứ kia, hẳn nói qua đây là cộc sinh ý cuối cùng.”

Đào thị cười rộ lên: “Người người đều bị vàng bạc làm mù mắt rồi, cứ để bọn họ có mộng đẹp đi. Ngủ thôi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Cẩn Dung đi An Nhạc đường thỉnh an, Lâm lão thái thái so với ngày thường dậy trễ hơn vài phần, các nữ nhân nhỏ giọng nghị luận, đám người Lâm Đại lão gia nửa đêm mới đi ngủ cũng sớm chờ ở một bên, đều dài cổ chờ Lâm lão thái thái.

Rất ít khi nhìn thấy tình hình này, Lâm Cẩn Dung điều tra nhìn về phía Lâm Cẩn Âm. Lâm Cẩn Âm nhỏ giọng nói: “Bọn họ tính trước tiên muốn đả động tổ mẫu, để người đả động tổ phụ.”

Lâm Cẩn Dung thấp giọng nói: “Vẫn là quyết định muốn đi?”

Lâm Cẩn Âm nhẹ nhàng gật gật đầu: “Một mình Đại bá phụ không thể khuyên nhủ một đám người muốn phát tài kia.”

Chợt thấy Phúc Toàn bên người Lâm lão thái gia chậm rì rì đi tới, đám người Lâm Đại lão gia nhất thời đình chỉ nghị luận, tiến lên cùng Phúc Toàn nói chuyện, Phúc Toàn thanh âm không lớn, cũng rất rõ ràng truyền khắp toàn trường: “Là tới truyền lời của lão thái gia, ai cũng không được đề cập tới việc vận chuyển lương thực đi phương bắc, chỉ xử lý ngay tại đây, có thể kiếm được bao nhiêu thì cứ kiếm đi. Thỉnh Đại lão gia đi trước liên hệ với Ngô gia, xem nhà hắn chuẩn bị xử trí như thế nào, Tam lão gia viết thư đến Thanh châu, hỏi Đào gia Đại cữu gia chuẩn bị làm sao, có thể có người mua thích hợp hay không? Hẳn thành thực, thỉnh hắn hỗ trợ giới thiệu vài người đáng tin cậy tới đây mua lương thực. Nhóm thiếu gia cần phải đọc sách viết chữ thì cứ tiếp tục, mấy ngày nữa người sẽ kiểm tra.”

Một lời kích khởi lòng người, mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời lặng ngắt như tờ. Lâm Tam lão gia nhin không được nói: “Cơ hội tốt, tới tay chính là bạc trắng.....”

Phúc Toàn cười nhẹ: “Lão nô chỉ là người truyền lời, lão thái gia nói, các vị lão gia có gì không hiểu thì cứ đến tìm hắn.” Đối với trước cửa phòng lão thái thái thì lễ rồi quy củ lui ra, chỉ còn lại một đám người đem qua mộng phát tài, còn chưa kịp hưởng thụ tư vị mộng đẹp đã bị người lay tỉnh, khó chịu đứng ở đó về mặt cầu xin thống khổ vạn phần.

Muốn mở cửa hàng trang sức, vậy cũng phải nhìn xem có thể nhận ra chất liệu ngọc quý tốt hay không, cứ như vậy cũng không thể phát tài a? Đào thị trong mắt hiện lên một tia hèn mọn, cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng xoa xoa khóe miệng. Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Cẩn Âm trao đổi ánh mắt, tay nắm tay, nhẹ nhàng nghịch ngợm trong lòng bàn tay nhau.

Chợt thấy Cung ma ma chạy đến, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, Toàn thiếu gia đến.”

“Nhanh như vậy?” Đào thị kinh hỉ vạn phần: “Đứa nhỏ này làm việc thực lưu loát. Người đi nói với hắn, ta thỉnh an lão thái thái xong sẽ tới.” Mặc dù hận không thể chạy nhanh đi nghe Lâm Thế Toàn đến tốt cùng mang đến tin tức gì, nhưng cũng không thể không nghiêm ngặt tuân thủ lễ nghi, chờ Lâm lão thái thái dậy.

Lâm Cẩn Âm nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩn Dung: “Muội nói cữu phụ sẽ làm gì?”

Lâm Cẩn Dung đã sớm cẩn thận suy tư vấn đề này, cười nói: “Tỷ tỷ khi nào thì xuất môn?”

Lâm Cẩn Âm trên mặt ửng hồng: “Muội chẳng lẽ không biết còn hỏi sao?”

Lâm Cẩn Dung liền cười nói: “Vậy tỷ còn hỏi ta?” Mùa đông này Lâm Cẩn Âm sẽ xuất giá, Đào Thuần Khâm sao có thể rảnh rỗi đi kiếm tiền? Chỉ cần chuyện hương liệu buôn bán lời cũng đã đủ nhiều tiền, cần gì xuất môn trong trời giá rét đông lạnh ăn đau khổ?

Lâm Cẩn Âm cẩn thận suy nghĩ cũng hiểu được.

Không bao lâu, Lâm lão thái thái dậy, nhìn thấy bộ dạng uể oải của con cháu, không khỏi an ủi một hồi: “Cẩn thận sử dụng năm thuyền (sử dụng cẩn thận thì thuyền dùng được vạn năm), ở nhà sống chính là cầu an ổn, phụ thân cũng là vì muốn tốt cho các con.”

Nhưng trừ bỏ Đào thị nắm chắc ra, ai có thể chân chính nghe vào đầu, người người đều có chút thấp thỏm bực bội, suy tính đủ kiểu. Bởi vậy rất nhanh đám người đã tản đi, Lâm Đại lão gia trực tiếp đi hỏi ý tứ của Ngô gia, Lâm Tam lão gia thì viết thư, La thị lấy cơ muốn xuất môn, sai người chuẩn bị xe, nhanh như chớp hướng tới Lục gia.

Đào thị dẫn hai nữ nhi nhanh chóng trở về gặp Lâm Thế Toàn.

“Đây là tiền kiếm được từ sinh ý hương liệu.” Lâm Thế Toàn hai tay dâng lên một cái tráp: “Cữu phụ mấy ngày trước đã báo tin, rồi bảo ta tới nói với thẩm, năm nay mùa đông chỉ có một đại sự cần làm, đó là hôn sự của Tam tỷ tỷ cùng Đại biểu thiếu gia, làm tốt chuyện này mới là quan trọng nhất. Chuyện lương thực thà rằng kiếm ít đi một chút, an ổn mới là đại sự.”

Đào thị đọc thư, nghiêm mặt nói: “Cữu phụ người đã nói như vậy, cứ làm như vậy đi. Ta trước viết thư, người đi tắm rửa, sau khi ăn xong thì đi thăm Lưu Nhi.”

Lâm Thế Toàn liền hướng Lâm Cẩm Dung nháy mắt.

Lâm Cẩm Dung nói: “Con tiễn Tam ca ra ngoài.”

Hai người ra cửa phòng, tìm một nơi để tránh gió, Lâm Cẩm Dung nhìn Lâm Thế Toàn mặc một thân thanh bố miên bào, bên hông có đeo dây cẩm xanh nhạt, đi hài bằng da nai, đầu đội khăn vấn màu xanh, thần sắc rõ ràng so với trước đó vài ngày trầm ổn hơn nhiều thì cười nói: “Tam ca hiện giờ càng ngày càng có tinh thần.”

Lâm Thế Toàn có chút ngượng ngùng nói: “Khó khăn mới trở về một chuyến, nên chú ý một chút, đỡ khiến người ta coi thường.”

Lâm Cẩm Dung nhân tiện nói: “Huynh ở bên kia thế nào? Vừa về đây đã lại sắp đi sao?”

“Bọn họ đều rất tốt, không coi ta là người ngoài, đặc biệt là Đại biểu ca, thật sự phúc hậu.” Lâm Thế Toàn ngẩng đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, do dự một lát, thật cẩn thận nói: “Tin tức mới truyền ra cũng có người tới tiếp xúc với cữu phụ, muốn mua tất cả số lương thực. Người đó muốn vận chuyển đến phương bắc, lại đến kinh thành đổi muối trở về, ta muốn đi theo hắn, vừa để học hỏi, vừa để kết thêm bằng hữu, tương lai giúp việc cho nhà mình mới tốt, không biết Tam muội muội thấy thế nào?”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc đánh giá Lâm Thế Toàn, hắn so với nàng cao gần một cái đầu, dáng người so với nhóm đường huynh đệ của nàng đã cường tráng hơn nhiều lắm, bên môi có một lớp lông tơ màu xanh nhạt, trên khuôn mặt đã bớt vẻ ngây ngô, trong mắt đều là kiên định cùng khát khao. Nàng rất rõ ràng một lòng muốn tự do cũng không thể có được loại khát vọng này, đi một chuyến cũng tốt, Lâm Thế Toàn có thể đảm đương, nàng mới càng có thể thay đổi cục diện hiện tại..... “Muốn đi thì đi đi.” Lâm Cẩm Dung sáng sủa cười, xoay người hướng vào trong phòng: “Tam ca huynh chờ ta chốc lát.”

Lâm Thế Toàn thở phào nhẹ nhõm, không phải không lo lắng Lâm Cẩm Dung không cho hắn đi, nhưng hắn không muốn cả đời chỉ vây khốn ở Bình châu cùng Thanh châu, không có kiến thức, chỉ có thể dựa trên danh nghĩa thân thích giúp đỡ người khác, cho nên hắn vẫn nói ra, không nghĩ tới Lâm Cẩm Dung lại sáng khoái như vậy.

Đang suy nghĩ, đã thấy Lâm Cẩm Dung quay trở lại, đem một túi thêu đặt vào trong tay hắn: “Đây hoa hồng của huynh từ sinh ý hương liệu.”

Nàng khi đó đã nói sẽ tặng cho hắn, nhưng chính hắn rõ ràng, nàng có thể có bao nhiêu tiền, nơi này rõ ràng đều là bạc, chắc hẳn nàng lấy tiền mặt trong tay đưa cho hắn. Lâm Thế Toàn gắt gao cầm lấy túi thêu, chỉ cảm thấy túi thêu kia nặng tựa ngàn cân, hắn trầm trọng mà thông thả hô hấp, thật lâu sau, mới ngẩng đầu lên nhìn Lâm Cẩm Dung: “Tứ muội muội, ta nhất định sẽ không để muội thất vọng.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Không chỉ là vì ta, mà là vì Lưu Nhi nữa. Chỗ phu nhân ta sẽ nói với nàng, Lưu Nhi ta cũng sẽ thay huynh chiếu cố. Ta đoán trước khi huynh đi sẽ không còn lần gặp mặt, trước tiên chúc huynh thuận buồm xuôi gió, trên đường cẩn thận.”

Lâm Thế Toàn dùng sức gật gật đầu, nhanh rời đi.

Lâm Cẩm Âm đi ra, nhìn bóng dáng Lâm Thế Toàn liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Ta thật không biết muội suốt ngày suy nghĩ cái gì.”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn nàng cười: “Tỷ tỷ không cần đoán suy nghĩ của ta, có rảnh phụng dưỡng nương là được.”

“Phu nhân, Cô phu nhân đến!” Thôi ma ma lên tinh thần, nhẹ nhàng đẩy cửa gọi La thị.

“Cuối cùng đã trở lại.” La thị ngồi thẳng, vuốt tóc, nhìn ánh nắng bên ngoài đã ngả về chiều ngoài cửa sổ, thở dài: “Giờ nào rồi? Không phải nói non nửa canh giờ sẽ trở lại sao? Khiến ta chờ xương sống thắt lưng đều đau rồi.”

“Để Nhị tẩu đợi lâu, đều là lỗi của ta.” Lâm Ngọc Trân đi vào, không mẫn không nhạt hướng La thị kéo kéo khóe miệng, ngồi xuống chủ vị: “Vốn đã sớm tan tiệc, lại bị các nàng kéo lại nói chuyện, là ta nói tỷ còn chờ ta, các nàng mới thả ta ra.”

La thị cầu nàng, sao có thể nề hà, lập tức đứng dậy cùng Lâm Ngọc Trân thi lễ: “Cô phu nhân, là lỗi của ta, ta nhận lỗi với muội, muội đừng cùng ta so đo.”

127. Chương 128: Thay Đổi

Lâm Ngọc Trân mắt thấy La thị thi lễ xong, mới thản nhiên nói: “Nhị tẩu đây là làm gì vậy, ngày ấy coi như lão thái thái đã nói rõ ràng, chúng ta là thân thích, xương cốt gãy vẫn có thể nối lại được, Nhị tẩu chỉ là sợ ta trách tỷ, cho nên mới không cần thận lỗ lời mà thôi, không cần phải nói nhiều.”

La thị cười đến mặt đều cứng đờ: “Ta nhất thời hồ đồ.”

“Cho nên mượn ta làm kẻ ngốc sao..... Không biết nếu ta cùng Tam tẩu âm ỷ, Nhị tẩu có cảm giác gì đây?” Lâm Ngọc Trân không khách khí hoàn lễ đáp trả một câu.

La thị tươi cười nhất thời cứng ngắc trên mặt, trầm mặc hồi lâu, ngược lại nói: “Cô phu nhân, tính tình muội cũng thật cao ngạo. Ta làm sai, liền nhận sai, ngày đó cũng đã bị trách mắng, bị phạt, lại bồi lễ vật với muội, ngay cả Tam tẩu cũng không trách ta, hôm nay chờ muội hồi lâu, vào cửa liền nhận lỗi, ăn nói khép nép, tức giận của muội vẫn không tiêu tan sao? Bằng không muội còn muốn ta phải làm thế nào? Ai không có thời điểm phạm lỗi hồ đồ đây?” Hai nhà thủy chung sẽ trở thành thân gia, nàng sai lầm rồi, cúi đầu phủ phục, Lâm Ngọc Trân nên tiếp nhận mới đúng, chẳng lẽ thật sự muốn xé rách da mặt?

Lâm Ngọc Trân trầm mặc không nói, rũ mắt nhìn xuyên vàng trên cổ tay hồi lâu, rồi thản nhiên nói: “Nhị tẩu, chuyện quá khứ dừng ở đây, ta không đề cập tới, tỷ cũng đừng nhắc lại, nhắc tới trong lòng ta lại khó chịu. Nói đi, tỷ hôm nay là có chuyện gì?”

La thị cũng không dám nhắc lại, chuyển nhập chính sự: “Chuyện lương thực chắc Cô phu nhân đã biết? Lão thái gia không cho chúng ta vận chuyển lương thực đi phương bắc, sẽ ở bản địa tìm người qua tay, không biết nhà các muội tính thế nào?” Theo suy nghĩ của nàng, người Lục gia thành thạo, quen thân nhiều người, việc buôn bán đã thành thạo, tất sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội này, nếu có thể, nàng muốn nhờ vả một chút, sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.

Chuyện này lúc trước Lâm Ngọc Trân biết trễ hơn những người khác trong Lâm gia hai ngày, so với người Lục gia biết trước một ngày, tiền của nàng cũng không thiếu, việc này lúc đó chưa chắc chắn, không cần thận còn dễ dàng đắc tội với người phu gia, cho nên cũng không tham dự. Vì thế nàng cũng không thật sự nhiệt tâm, thản nhiên nói: “Ta không quá chú ý tới chuyện của các nam nhân.”

La thị tuy rằng cảm giác được nàng lãnh đạm, nhưng cũng đành kiên trì nói rõ ràng: “Vận chuyển lương thực đến phương bắc, 750 văn tiền lương thực là có thể nhận được hai ngàn tiền giao dẫn muối, nếu đem muối vận chuyển trở về, lại là sinh ý không nhỏ. Nếu quý phủ thuận tiện, ta và Nhị ca muội muốn đi nhờ xe, tương lai đồ cưới của chất nữ cũng nhiều hơn.” Nói xong khấn trương nhìn Lâm Ngọc Trân, xem Lâm Ngọc Trân trả lời thế nào. Nàng đã nói rõ ràng, sự tình liên quan đến đồ cưới của cặp song sinh, nếu Lâm Ngọc Trân còn muốn Lâm Lục làm nhi tức, sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, dù sao cũng là chuyện

đôi bên đều có lợi, không có lý do gì có thể cự tuyệt, đương nhiên, trừ phi Lâm Ngọc Trân lại thay đổi chủ ý.

Lâm Ngọc Trân tất nhiên nhận ra ý thăm dò của nàng, trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Chờ lão thái gia nhà ta tâm tình tốt, ta sẽ thay tỷ đi hỏi một chút.”

Tảng đá trong lòng La thị rốt cục cũng được thả xuống, đứng dậy cười nói: “Ta đây chờ tin tốt của Cô phu nhân.”

Lâm Ngọc Trân gật gật đầu: “Ta chút mệt, sẽ không tiễn Nhị tẩu.” Chờ La thị đi rồi, nàng mệt mỏi thở dài, ngửa đầu tựa vào ghế từ từ nhắm mắt lại.

Phương ma ma cẩn thận ở một bên đánh giá vẻ mặt của Lâm Ngọc Trân, không dám khuyên, cũng không dám hỏi. Lục gia có điều kiện kiếm tiền, cũng muốn đi một chuyến này, tuy Lục Nhị lão gia Lục Kiến Trung phụ trách, nhưng Lâm Ngọc Trân nếu thật sự muốn tham gia cũng không phải không thể.

Thật lâu sau, Lâm Ngọc Trân mạnh ngồi dậy, nói: “Người đi hỏi lão thái gia đang làm cái gì? Có rảnh rồi không, tâm tình thế nào?”

Phương ma ma gật đầu rời đi đi, trong chốc lát trở về bẩm báo: “Lão thái gia vừa gặp Nhị lão gia cùng Đại thiếu gia, tâm tình rất tốt, lúc này ở Tập Hiền các không có ai.”

Lâm Ngọc Trân đứng dậy thay đổi quần áo mặc trong nhà nửa mới nửa cũ cùng hài, rút bớt trâm sai trên đầu, nhìn trước gương thấy mình đã đủ cẩn thận đoan trang mới nghiêm túc nói: “Theo ta đi gặp lão thái gia.”

Phương ma ma kích động, có lẽ trải qua hôm nay, việc hôn nhân của Lục Giam sẽ được định ra.

Lâm Ngọc Trân nghiêm mặt, ngẩng đầu, ưỡn ngực, vững vàng xuyên qua Lục gia đại hoa viên, hướng về Tập Hiền các, dọc theo đường đi có hạ nhân cùng nàng hành lễ vấn an, nàng cũng chỉ thần nhiên gật đầu mà thôi.

Lục lão ông tâm tình quả nhiên rất tốt, cơ hồ là mới vừa nghe thông truyền liền lập tức để nàng đi vào, khoát hoạt hỏi nàng: “Không phải nói đến nhà Tri châu dự tiệc sao? Sao trở về sớm như vậy?”

Lâm Ngọc Trân thập phần cẩn thận đứng trả lời: “Nhị tẩu ở nhà mẹ để có việc tới tìm, nhi tức phải trở về.”

Lục lão ông hòa ái nói: “Ngồi, ngồi đi. Không có người ngoài ở đây, không cần chú ý như vậy. Nàng tới tìm con là có chuyện gì?” Bằng không Lâm Ngọc Trân sẽ không vô duyên vô cớ tới tìm mình, còn nhắc tới chuyện như vậy.

Lâm Ngọc Trân cũng tiếp lời: “Nàng muốn dùng đồ cưới mua chút lương thực, nhưng phụ thân ta không cho phép bàn việc buôn bán trong nhà, tới hỏi nhà chúng ta có hướng phương bắc chạy một chuyến hay không, muốn đi nhờ xe. Nhi tức không dám đáp ứng nàng, nói muốn hỏi trước ý tứ công công thế nào.”

Lục lão ông liền thở dài: “Phụ thân con nha, bảo ta nói hấn thế nào đây. Rất ngạo khí, thật đúng là làm khổ con cháu. Thôi, đều là thân thích, nếu đã mở miệng, sao có thể không giúp? Con đáp ứng nàng đi, ta sẽ nói với lão Nhị.”

“Đa tạ công công.” Lâm Ngọc Trân trên mặt có vài phần thật tình thật lòng tươi cười: “Không biết người cảm thấy chất nữ gia của ta thế nào, tên là Lục Cẩm Châu? Chính là tỷ tỷ trong cặp song sinh kia.”

Lục lão ông vuốt râu ha ha cười: “Đúng là châu tròn ngọc sáng. Ta nhớ rõ, cũng hoạt bát, rất tốt. Con còn nhớ rõ Mạnh gia năm trước đến nhà chúng ta chơi hay không? Chính là sau đó chuyển đến Đại châu, lần này Lục Thiệu đến Đại châu, vừa vặn gặp được, được nhà hấn giúp đỡ không ít.”

Lâm Ngọc Trân có chút không hiểu, đang yên đang lành, tự dưng nhắc đến Mạnh gia là sao? Cũng không dám chen vào nói hay đánh gãy lời, đành phải đi theo cười: “Vâng, còn nhớ rõ, nhà bọn họ mọi người có khỏe không?”

“Đều tốt, nhà rất giàu có. Hấn có tôn nhi, so với Lục Giam nhỏ hơn một tuổi, lần này đi theo Lục Thiệu đưa lương thực trở về, ta thấy rất có tiền đồ, tiền bối thích đáng, bộ dạng đoan chính tuấn tú, con không

ngại cùng Nhị tẩu nói thử xem, có thể thành một mối nhân duyên tốt.” Ánh mắt giấu dưới hàng lông mi của Lục lão ông lóe tinh quang, bất động thanh sắc đánh giá Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân sắc mặt khê biến, còn miễn cưỡng cười nói: “Có thể nắm cho Lâm Thất.....” Chợt nghe “Ba” một tiếng vang lớn, khiến nàng đổ mồ hôi lạnh, kinh hoảng nhìn Lục lão ông.

Đã thấy Lục lão ông thản nhiên nhìn cái chặn giấy vỡ thành hai nửa trước mặt hắn nói: “Cái chặn giấy này sao ai lại đặt ở đây? Hại ta không để ý làm vỡ mất rồi! Những người này làm việc càng ngày càng không chú tâm, con làm trưởng tức phải nói với Nhị đệ muội, cần phải chỉnh đốn!”

“Vâng.” Lâm Ngọc Trân rũ mắt nhìn Phương ma ma thu dọn chặn giấy bị vỡ, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ nắm chặt khăn tay.

“Ngồi, ngồi a.” Nhìn Lâm Ngọc Trân không được tự nhiên, Lục lão ông trầm tư một lát, thấp giọng nói: “Những năm gần đây con sống cũng không thoải mái, ta và mẫu thân con đều biết, sẽ không bạc đãi con!”

Lâm Ngọc Trân đôi mắt đột nhiên liền đỏ, đem khăn tay lau khóe mắt, nhịn xuống lệ, nhỏ giọng nói: “Công công và bà bà vẫn đối đãi với nhi tức rất tốt, nhi tức đều ghi nhớ trong lòng.” Đây là cảm kích từ nội tâm, không có nhi tử, đối với nữ nhân mà nói thì còn có ý nghĩa gì? Nhưng công công bà bà đối đãi với nàng thật sự là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Không có nhi tử thì để nàng nhận con thừa tự, cho nàng chọn, cho nàng tuyển, đi xa nhà 7, 8 năm, trong thời gian này cũng không về làm tròn hiếu đạo, vậy mà hai người không trách cứ một câu. Ngay cả phụ thân, mẫu thân ở Lâm gia cũng không thể tìm được điểm nào để chê trách.

Lục lão ông thở dài: “Con cũng đừng nghĩ nhiều, sống ở đời phải chấp nhận số mệnh. Cũng may hài tử Lục Giam rất được, không chịu thua kém, hẳn không hề bất hiếu với con chứ?”

Nhớ lại chuyện cũ, lại nghe thấy câu hỏi sấn sọc này, Lâm Ngọc Trân trong lòng nhất thời ảm áp dào dạt: “Không có. Tuy rằng hẳn còn tiến tới, nhưng vẫn có chút ham chơi, nhiều lúc trốn nhi tức chạy ra ngoài chơi, nhi tức lo lắng hẳn học cái xấu, hẳn lại ít nói, có cái gì cũng không chịu nói với nhi tức.....”

Lục lão ông chỉ điểm nàng: “Hắn tuổi lớn, lại là nam tử, con không thể nhốt hẳn ở trong phòng, như vậy không tốt. Con nên tìm thời điểm thích hợp cho hắn đi ra ngoài, để hắn có thêm kiến thức, hẳn mới hiểu được thế sự, mới có thể hiểu được chỗ tốt của con.”

“Vâng, con về sau sẽ chú ý hơn.” Lâm Ngọc Trân đáp ứng thập phần sảng khoái.

Lục lão ông trầm mặc một lát, nói: “Ta có ý tưởng, còn chưa nói với lão Đại, muốn hỏi trước ý tứ của con, con cảm thấy Tứ chất nữ Lâm Cẩm Dung thế nào? Ta muốn đưa sính lễ để cưới nàng về làm thê tử của Lục Giam.”

Lâm Ngọc Trân cả kinh biến sắc, đùa giỡn cái gì vậy? Vừa mới bắt đầu nàng không phải không để ý đến Lâm Cẩm Dung, nhưng Lâm Cẩm Dung thật sự khiến nàng quá thất vọng, còn có Đào thị, không thể hòa hợp. Cho nên từ rất sớm, nàng cũng đã loại trừ Lâm Cẩm Dung, hiện tại, đột nhiên, Lục lão ông lại nói muốn cưới nàng về làm thê của Lục Giam, làm nhi tức của nàng sao?! Lâm Ngọc Trân nhất thời tâm loạn như ma, không biết nên trả lời thế nào mới tốt, không thốt nên lời.

Ngay cả Phương ma ma cũng khiếp sợ không thôi, thậm chí hoài nghi bản thân nghe lầm.

Lục lão ông tự nói: “Ta thấy hài tử này rất tốt. Trong số các chất nữ của con, nàng lớn tuổi nhất, dung mạo đoan trang tú nhả, làm văn biết chữ, cũng có tài tình, cùng Lục Giam tài mạo tương đương, đúng là lương xứng. Nếu con không có ý kiến gì, ta liền viết thư cho lão Đại, đem chuyện này định ra.”

Lâm Ngọc Trân giờ phút này mới tìm lại được thanh âm của bản thân: “Công công, chuyện này có thể thương thảo lại một chút được không?”

Đôi mắt giấu dưới hàng lông mi của Lục lão ông lóe ánh sáng nhạt: “Nga? Nói thế là sao?” Thanh âm đã có chút khó chịu.

Lâm Ngọc Trân sồn da gà, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi lạnh, đánh bạo nói: “Tam tẩu con đã nhờ người xem tướng giúp nàng.”

“Không phải mới chỉ đang xem tướng sao? Bất tự còn chưa coi, ta chỉ cần mở miệng, phụ thân con căn bản sẽ không phản đối.”

Lâm Ngọc Trân khấn trương nuốt nước miếng: “Không phải cô cô như con ghét bỏ chất nữ nhi, nhưng hài tử này cá tính hơi mạnh mẽ!”

“Con nói là chuyện âm lô hội đó sao?” Lục lão ông cười nói: “Kỳ thật cũng có chút giống con a. Nàng tương lai phải quản gia, cá tính mạnh mẽ một chút cũng tốt thôi.”

128. Chương 129: Lưu Ly

Lâm Ngọc Trân thực nóng nảy: “Nàng quá tham tiền! Trong lần âm lô hội nhi tức thưởng cho nàng châu sai bằng thủy tinh, nhưng nàng lại lấy giá mười lượng vàng bán cho Lâm Lục! Quả thực không ra thể thống gì!”

Lục lão ông thần nhiên tiếp lời: “Ta biết. Còn có cái gì nữa?” Đúng là ngay cả nói cũng không muốn nói nhiều.

Thái độ của hắn càng ngày càng cứng rắn, càng ngày càng khó chịu, cơ hồ đã không thể cứu vãn, Lâm Ngọc Trân tuyệt vọng nắm lấy tia hy vọng cuối cùng: “Nàng bất kính với ta! Tính tình giống mẫu thân của nàng, rất mạnh mẽ bạo liệt, cũng không biết nhìn tình thế, hiện tại mới chỉ là cô chất cũng đã như vậy, tương lai là bà bà và nhi tức thì phải làm sao bây giờ?”

Lục lão ông vuốt râu không nói lời nào.

Rốt cục đã có cơ hội biến chuyển! Lâm Ngọc Trân thở dài nhẹ nhõm một hơi, thanh âm trở nên ôn nhu nói: “Công công, tính tình của nàng cũng nặng nề quá khổ, không thích xuất môn, không thích cùng bọn tử muội chơi đùa.....” Còn chưa nói xong, chợt nghe Lục lão ông cất cao thanh âm nói: “Như vậy mới tốt, đỡ phải lăm mồm, bàn lộng nhàn thoại, trêu chọc thị phi! Miệng chỉ dùng để ăn cơm nói chuyện không phải sao, vậy thì phải biết các gì nên nói, cái gì không nên nói!”

Lăm mồm, bàn lộng thị phi? Lời này giống như có ý gì khác chẳng? Chuyện ở Bình Tế tự, tuy rằng nàng đã nghiêm lệnh không được truyền ra ngoài, nhưng Tống thị cùng Lục Kinh đều ở đó, nếu thật sự có lòng đi hỏi thăm, cũng không thể giấu giếm. Lâm Ngọc Trân trong lòng nhất thời nhảy nhót, nhìn không được gương mặt nhìn về phía Lục lão ông, đã thấy Lục lão ông nghiêm túc nhìn nàng, mắt cũng không chớp.

Hai người đối diện một lát, Lâm Ngọc Trân cuối cùng bại trận, cúi bả vai, gục đầu xuống, thanh âm xuống cực thấp nói: “Công công định khi nào đề cập đến vấn đề này? Bà bà đã biết việc này chưa?”

“Thời điểm thích hợp ta tất nhiên sẽ đề cập. Ai ta cũng chưa nói chỉ mới nói với con, chính là để con biết trước mà chuẩn bị, có một số việc nên xử lý thì trước tiên xử lý thỏa đáng, đừng để đến lúc đó lại thêm phiền hà!” Lục lão ông cứng rắn nói: “Bà bà ta sẽ nói với nàng, nàng luôn hiền lương thực đức, chưa bao giờ nghịch ý ta. Hôn sự của đích tôn trưởng tôn là đại sự, nữ nhân há có thể có xen vào quyết định của nam nhân? Có đôi khi con cũng nên rộng lượng, đừng ôm trong lòng mấy việc nhỏ, kia đối với chính bản thân con cũng không có lợi.”

Lâm Ngọc Trân nhất thời không còn lời nào để nói. Lão thái thái thuận theo lão thái gia chính là hiền lương thực đức, nàng làm nhi tức càng không thể lăm mồm. Nàng mà lăm mồm, chẳng những không hiền thực, lại còn nhỏ nhen, ngỗ nghịch trưởng bối, không bỏ qua cho Lâm Tứ tiểu bối. Mà lão thái gia trước đó nói với nàng, đó là cho nàng mặt mũi, nếu chống đối, chính là tự mình tìm khó chịu. Lâm Ngọc Trân tuy rằng tức giận bất bình, lại thật sự là không dám thương lượng tiếp với Lục lão ông, đành phải ủy ủy khuất khuất hành lễ cáo từ lui ra.

Ra cửa, tức giận bão táp, dưới chân bước mạnh, thấy tới tới lui tới hành lễ vấn an đều hung tợn liếc mắt. Phương ma ma bước nhanh đi theo phía sau, khuyên cũng không dám khuyên, đến sân cửa mới ra hiệu cho nha hoàn, để thỉnh Lục Vân lại đây.

Lâm Ngọc Trân vào cửa liền ném một bình hoa, mắng: “Nhất định là Tống thị gian xảo kia cùng ta đối nghịch!” Trừ bỏ Lục Nhị phu nhân Tống thị, ai còn có thể tìm trăm phương ngàn kế cùng nàng đối nghịch,

khiến nàng ngọt ngào, khiến nàng không thoải mái đây? Cũng chỉ có Nhị phòng mới có thể có bốn sự này đả động lão thái gia. Nàng là trưởng tử, hậu viện vốn là nàng hô phong hoán vũ mới đúng, nhưng nàng vì chuyện con thừa tự xa nhà 7, 8 năm, sau khi trở về rất nhiều người nhiều sự việc đều thay đổi, chính là Lục Kiến Tân lại đắc ý, Lục Giam lại thành đạt, dù có không như ý, cũng không thể duỗi tay nắm trọn. Người người đều nói Tổng thị tốt, nói nàng hung dữ, nhưng ai biết Tổng thị hiểm ác thế nào?

Phương ma ma vội sai người đứng canh cửa, tiến lên đỡ lấy Lâm Ngọc Trân thấp giọng khuyên bảo: “Phu nhân, phu nhân, đừng vội như vậy, truyền ra ngoài thì có gì tốt?” Không ai cho rằng Lâm Ngọc Trân khó xử, người ta chỉ biết hạ nhân bị các nàng khó xử.

Lâm Ngọc Trân lớn tiếng nói: “Ta sợ nàng ta sao! Các người có ai muốn đi truyền lời thì cứ đi đi!” Trong phòng nha hoàn ma ma nhất thời cảm như hén, đều rũ mắt xuống nhìn chằm chằm mũi chân, hận vì sao bản thân đang đứng ở đây.

“Người trong phòng này đều là theo phu nhân trở về từ Giang Nam, ai lại dám lảm miệng?” Phương ma ma vẫy tay ý bảo người còn lại chờ đợi, khuyên nhủ: “Phu nhân, không phải sợ ai, mà rơi vào tai lão thái gia sẽ không tốt. Lão thái gia tính tình thế nào người không phải không biết, trừ phi chính hấn thay đổi chủ ý, nếu không nói một chính là một.”

Lâm Ngọc Trân ngồi xuống, im lặng suy nghĩ hồi lâu, hô hấp dần dần bằng phẳng: “Nhị thiếu gia gần đây có động tĩnh gì khác lạ không?”

Phương ma ma kinh ngạc nói: “Chưa từng a. Mỗi ngày đúng hạn đọc sách viết chữ, cửa cũng không bước ra, cũng không cùng người khác quan hệ tiếp xúc.” Phu nhân từ trước đến nay luôn đa nghi, hoài nghi Tổng thị, lại bắt đầu hoài nghi Đồ thị cùng Lục Giam. Nếu không phải Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung từ trước đến nay không đem phu nhân để vào mắt, hai nhà quan hệ quá kém, chỉ sợ phu nhân còn hoài nghi hai mẫu tử kia thiết kế âm mưu nữa đây.

Lâm Ngọc Trân trầm mặt nói: “Người đi tìm hấn đến!”

Loại sự tình này tìm Lục Giam thì có ích gì? Chẳng lẽ còn muốn Lục Giam tự mình đi nói với lão thái gia, hấn không cưới Lâm Tứ, muốn cưới Lâm Lục hay sao? Hôn nhân đại sự, đều phải nghe theo ý của trưởng bối, cho tới bây giờ cũng không được tự mình làm chủ. Phương ma ma tuy rằng nói thầm, nhưng cũng không dám khuyên bảo Lâm Ngọc Trân, vội đi ra ngoài sai người thỉnh Lục Giam tới.

Lục Giam còn chưa tới, Lục Vân liền vội vàng chạy đến, nghe xong sự tình, ôn nhu khuyên nhủ: “Mẫu thân sốt ruột cái gì? Chuyện này còn không phải chờ ngoại tổ phụ đồng ý sao?”

Một lời bình tĩnh người trong mộng, Lâm Ngọc Trân cười nói: “Đúng vậy, ta là hồ đồ a. Sai người chuẩn bị xe ngựa, ta lập tức đi qua đó.”

Lục Vân rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Mẫu thân, người lúc này xuất môn, sau đó tổ phụ đi nói chuyện thấy việc không thành, vậy.....” Vậy không phải rõ ràng chính là nàng đi trước một bước sao?

Lâm Ngọc Trân ảo não hít sâu một hơi, vừa nghĩ đến về sau thê tử của Lục Giam không phải là người như ý trong lòng nàng, nàng liền chịu không nổi.

Lục Vân nói: “Tổ phụ bây giờ mới chỉ nói với người, chưa từng thông báo cho tổ mẫu, nếu cùng ngoại tổ phụ mẫu thương lượng, dù thế nào ít nhất cũng phải để đến ngày mai, cứ từ tốn, biện pháp còn nhiều mà. Hơn nữa.....” Nàng dài thanh âm, thấp giọng nói: “Nếu thành sự thật thì thế nào? Chẳng lẽ nàng dám bắt kính với mẫu thân sao? Dù sao vẫn là thân chất nữ, cũng có quan hệ thân thích.”

“Nhưng mà.....” Lâm Ngọc Trân vừa mới nói hai chữ, chợt nghe Phương ma ma ở ngoài cửa hô gọi: “Nhị thiếu gia.”

Mẫu tử liếc nhau, đều cùng ngậm miệng, Lục Giam đi vào, quý củ đối với Lâm Ngọc Trân hành lễ vấn an: “Không biết mẫu thân có gì phân phó?”

“Vừa rồi tổ phụ nói với ta, tuổi con đã lớn, nên nghị thân cho con.” Lâm Ngọc Trân gật gao theo dõi gương mặt hấn, muốn nhận ra chút biểu tình gì đó.

Lục Giam trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc cùng bối rối, cũng không hỏi là ai, chỉ mang theo chút ngượng ngùng mỉm cười.

Lâm Ngọc Trân thử nói: “Con không hỏi là ai sao?” Không phải đã sớm biết là ai rồi chứ?

Lục Giam đỏ mặt: “Hôn nhân đại sự, phụ mẫu chi mệnh, các trưởng bối nói là ai thì chính là người đó.”

Lâm Ngọc Trân liền nở nụ cười: “Biết con luôn hiếu thuận, hiện tại ta tới hỏi con, con cảm thấy ai hợp mắt nhất? Ta đi thay con nói, dù sao, cũng phải vừa lòng đẹp ý mới tốt.”

Lục Giam kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Lục Vân ở bên cạnh Lâm Ngọc Trân hướng hẩn nháy mắt, lại nhẹ nhàng lắc đầu. Lập tức liền cúi mi mắt, thấp giọng nói: “Chỉ cần nhân phẩm tốt là được, con tin ánh mắt của mẫu thân cùng tổ phụ tổ mẫu.”

Nói tương đương với không nói, chẳng lẽ là thật sự không biết? Lâm Ngọc Trân trầm mặc một lát, không thú vị vẫy tay bảo hẩn đi xuống: “Con đi đọc sách đi. Chuyện này con đừng quản.”

Lục Giam im lặng hành lễ lui ra.

Lâm Ngọc Trân nghiêng người nằm trên tháp, nhú mày không nói lời nào, vô hạn ưu sầu.

Lục Vân chống cằm suy nghĩ hồi lâu, thấp giọng nói: “Bằng không ngày mai con thay mẫu thân đi một chuyến. Mẫu thân an tâm đến làm khách nhà người khác là tốt rồi.”

Lâm Ngọc Trân nhú mày: “Con định nói thế nào? Con là một tiểu cô nương chưa đính ước, có thể làm cái gì?”

Lục Vân cười nói: “Nữ nhi làm việc đều có chừng mực. Cũng có thể cùng các cữu mẫu nhàn thoai việc nhà.”

Lâm Ngọc Trân nửa tin nửa ngờ, không khỏi lôi kéo Lục Vân phân phó một hồi: “Chuyện này con còn phải đi tìm Nhị bá mẫu.....” Như thế công đạo một hồi, Lục Vân chính là không ngừng gặt đầu.

Sắc trời tối mật, Lục Vân bước chậm đi đến viện của Lục Giam, nhẹ nhàng ra hiệu cho gã sai vặt hầu hạ bên ngoài, đi đến trước cửa thì đứng lại, nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ nghe trong phòng lặng im một mảnh, ngẫu nhiên có thanh âm sột soạt của giấy viết. Lục Vân liền nhẹ nhàng gõ cửa: “Ca ca.”

Mở cửa là Trường Thọ, Lục Giam quả nhiên đang tập viết theo mẫu chữ.

Lục Vân tiến lên, tự nhiên thay Lục Giam ma mài mực: “Ca ca, huynh có muốn biết ý của tổ phụ là ưng ai không?”

Lục Giam nhẹ nhàng buông bút: “Muội biết sao?”

Lục Vân mím môi cười: “Tóm lại là trong vài biểu tỷ muội kia.” Đôi mắt xinh đẹp của nàng chớp chớp: “Ca ca, huynh thấy ai tốt nhất? Xem xem ta có thể giúp đỡ huynh được gì không?”

Lục Giam nhìn chằm chằm ngọn đèn một lát, thản nhiên nói: “Chỉ cần nhân phẩm đoan chính là tốt rồi, giao cho các trưởng bối quyết định đi.”

Lục Vân buông mặc đĩnh trong tay (vật mài mực), im lặng một lát, nhẹ giọng nói: “Tổ phụ ưng Tứ tỷ tỷ, mẫu thân lại vừa ý Lục tỷ tỷ.”

Lục Giam quay đầu nhìn nàng: “Như vậy còn muội?”

Lục Vân ngẩn ra, lập tức nhỏ giọng nói: “Ở trong mắt ta, các tỷ tỷ đều rất tốt, mặc kệ là ai làm tẩu tử, chỉ cần nàng tốt với ca ca, tốt với mẫu thân, thì ta đều vui vẻ.”

Lục Giam gật gật đầu, tiếp tục cầm bút tập viết theo mẫu chữ.

Lục Vân ở bên cạnh đứng hồi lâu, thấy hẩn có lúc dừng lại làm như muốn nói gì đó với nàng, nhưng rốt cuộc vẫn không nói, mà là tiếp tục cang không ngừng viết, cang không ngừng viết.

Xem ra cũng không thể hỏi được gì, Lục Vân cáo từ Lục Giam, dọc theo hành lang dài chậm rãi đi trở về sân viện của mình, ra lệnh cho Giản Nhi lấy hộp đựng trang sức trầm cài ra, chọn châu sai lưu ly mà Lâm Cẩn Dung mang về từ Thanh châu soi dưới ngọn đèn nhìn kỹ.

Trên trầm cài có tạo hình đóa thước được màu hồng, tay nghề chạm trổ bình thường, nhưng màu sắc thật sự đẹp mắt, chính thể cũng không tệ lắm. Nàng nhìn chăm chăm châu sai kia hồi lâu, hỏi Giản Nhi: “Châu sai này có phải cũng giống như châu sai mà Ngô gia Ngô Lăng tiểu thư mang trên đầu không?”

Giản Nhi không tiện trả lời, ba phải nói: “Kỳ thật trầm cài lưu ly ở Thanh châu cũng không đa dạng.”

Lục Vân trầm mặc một lát, nhẹ nhàng buông châu sai xuống, phân phó nói: “Chọn quần áo thích hợp cho ta, ngày mai ta xuất môn muốn đeo châu sai này.”

129. Chương 130: Đông Vũ

Sáng sớm, mưa phùn róc rách, a khí thành vù.

Mưa còn đọng lại trên lá cây tí tách rơi xuống thành giọt nước, tảng đá bên đường được mưa gột rửa tỏa sáng, con đường nhỏ uốn chuyển uốn lượn, có một người cầm chiếc ô lớn bằng thanh gỗ đang đi tới. Dưới ô là nữ tử váy dài mềm mại, mái tóc đen mượt vẫn kiểu đơn giản có cài một châu sai bằng lưu ly tạo hình một đóa sơn chi ướt át kiều diễm, trên châu sai rủ xuống những hạt châu giống như giọt mưa trong suốt, theo cước bộ vững vàng của nữ tử chậm rãi đọng đưa, càng làm nổi bật da thịt như tuyết, mắt ngọc mây ngải.

Lục Vân đứng ở trên đường đi về phía An Nhạc đường, hơi hơi mị mắt, đánh giá Lâm Cẩn Dung đang chậm rãi đi về phía nàng. Cơ hồ đột nhiên trong lúc đó, nàng phát hiện nữ hài tử tử luôn trầm mặc ít lời, có thói quen ngồi ở một góc nghe người ta nói chuyện, bị người hỏi đến, cảm thấy hứng thú mới có thể lộ ra một tia thần nhiên tươi cười giờ đã trở mã thập phần đẹp mắt.

Lục Vân không nhìn được lặng lẽ túm góc áo tổ cẩm sắc xanh nhạt trên người mình, chính châu sai tạo hình thước được bằng lưu ly màu hồng trên đầu một chút, sau đó thẳng chiếc eo nhỏ, hướng tới Lâm Cẩn Dung lộ ra tươi cười sáng lạn đến tận cùng: “Tứ tỷ tỷ.”

Thấy là nàng, Lâm Cẩn Dung lông mày nhẹ nhàng nhíu nhíu, trong mắt toát ra vài phần kinh ngạc, lộ ra một tươi cười có vài phần bất hòa: “Hóa ra là Vân muội muội, không nghĩ muội sớm như vậy đã tới đây.”

Lục Vân tất nhiên biết lúc này còn sớm, nàng bị tiếng mưa rơi làm cho ngủ không yên, rất sớm đã rời khỏi giường, tỉ mỉ thu thập hồi lâu, mà trời vẫn còn chưa sáng rõ. Nàng chỉ chỉ thực hộp sơn son trong tay Giản Nhi nói: “Ta lại đây thăm ngoại tổ mẫu, trong nhà vừa mới làm chút bánh hoa cúc, ước chừng là mẻ cuối cùng năm nay, đưa lại đây để mọi người nếm thử.”

“Đa tạ.....” Lâm Cẩn Dung cười nói: “Nói vậy chắc hẳn muội còn chưa dùng điểm tâm? Ta sai người đi nói với phòng bếp một tiếng, đưa thêm một phần điểm tâm tới được không?”

Rất biết lễ, thật sự chu đáo, nhưng Lục Vân rõ ràng cảm thụ được vẻ bất cần không để ý – so sánh với các Lâm gia tiểu thư khác, Lâm Cẩn Dung đối với nàng không phải thực sự cảm thấy hứng thú, cũng không coi trọng.

Nàng vô cùng nghiêm túc đánh giá Lâm Cẩn Dung một phen, nói: “Cám ơn Tứ tỷ tỷ, ta đã dùng qua.” Đè thấp thanh âm, có chút đột ngột cười: “Nghe nói cữu mẫu đã thay tỷ xem tướng người ta?”

Lâm Cẩn Dung lông mày khẽ nhướn thành một độ cong tuyệt đẹp, trong ánh mắt lộ ra vài phần ý cười: “Không biết.”

Nàng rõ ràng đã biết, nàng lại nói nàng không biết. Tựa như châu sai lưu ly trên đầu này, nàng cũng đã rõ ràng, Trường Thọ nói, chính là nàng thay Ngô Tương chọn, nhưng nàng cái gì cũng không nói, thậm chí là khinh thường nói ra. Lục Vân vẫn lộ ra một tươi cười sáng lạn: “Tứ tỷ tỷ, ta đường đột hỏi một câu, mẫu thân ta luyện tiếu ta, cho nên mới muốn ở quê hương tìm một mối hôn nhân cho ta, vì sao Tam cữu mẫu không tìm gần lại tìm xa, phó thác người ở Thái Minh phủ xem tướng cho tỷ? Chẳng lẽ nàng không đau

lòng cho tỷ sao? Bình châu, Thanh châu trong số những nhà quen biết, vốn không có người nào thích hợp sao? Rồi nhà xa như vậy, tỷ có đành lòng không?”

Thân thích quả nhiên vốn không có bí mật, nếu đã biết, cũng sẽ không cố ý che giấu, Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Có lẽ nàng muốn náo nhiệt nơi nơi tìm kiếm. Hiện tại nói những lời này còn quá sớm, thật ra vẫn chưa có gì chắc chắn.”

“Đúng là nói giỡn.” Lục Vân ha ha cười: “Ai chẳng biết Thái Minh phủ giàu có và đông đúc, ở đó tài tử cũng càng nhiều? Tam cữu mẫu cũng là thương tỷ.” Rồi thỉnh thoảng chuyển biến đề tài: “Có thời điểm hình như ta có một loại ảo giác, thấy Tứ tỷ tỷ hình như không thích ta cho lắm?”

Lâm Cẩm Dung ngoái đầu nhìn nàng, còn nghiêm túc giải thích: “Không thể nào, sao muội lại cảm thấy như vậy?”

Biểu tình rất nghiêm túc, còn nghiêm túc giải thích, nhưng không có sự kinh ngạc, thật sự là không thích, quả nhiên là không thích. Lục Vân rũ mắt xuống, thanh âm cứng nhắc: “Chuyện ở Bình Tế tự, ta rất khó xử.....”

Lâm Cẩm Dung mặc dù kinh ngạc nàng lại chủ động cùng nhắc tới chuyện này, vẫn là an ủi nói: “Cho qua đi.”

Lục Vân chớp mắt nhìn nàng: “Thật sự có thể cho qua?”

Lâm Cẩm Dung lại lặp lại: “Cho qua đi.”

Lục Vân giương mắt nhìn bầu trời xám xịt, thấp giọng nói: “Tỷ thật sự cảm thấy Thái Minh phủ tốt sao?”

Nàng sáng nay biểu hiện rất kỳ quái, Lâm Cẩm Dung không hiểu sao cảm thấy bất an: “A Vân, muội có gì muốn nói thì trực tiếp nói đi, ta không được thông minh như muội, đoán không ra.”

Lục Vân thu hồi ánh mắt, cười nói: “Không có gì. Tứ tỷ tỷ cũng chớ nói mình không thông minh, có người khen tỷ văn chương thiên thành, trầm ổn nội liêm, khí độ như vậy, không phải muốn học là có thể học được. Các trưởng bối đều thực thích tỷ.”

Nàng thực sự không nhận ra có trưởng bối nào yêu thích nàng. Lâm Cẩm Dung nhin không được tự giấu cười: “Cái gì mà văn chương thiên thành? Đơn giản là vì gốc, chuyên tâm chủ định thâm nghĩ làm tốt một việc, cho nên trong lòng trong mắt cũng chỉ có việc đó mà thôi.”

Lục Vân tiến lên ôm chặt lấy cánh tay nàng: “Tứ tỷ không cần khiêm tốn, bằng không sẽ khiến ta vô cùng xấu hổ. Vừa rồi không biết tại sao, ta chính là đột nhiên muốn cùng tỷ nói một chút chuyện trong lòng, tỷ không chê ta phiền chứ?”

“Không có.” Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng nâng nâng cánh tay, Lục Vân cũng thu hồi tay. Hai người câu được câu không nói xong nhàn thoai, ở nửa đường lại gặp cặp song sinh, Lâm Thất vui mừng tùy ý đem tay áo chặn mưa bụi, chạy đến dưới ô Lục Vân ôm lấy cánh tay nàng: “A Vân, sao giờ này muội đã đến? Đã lâu không gặp, thật nhớ muội.”

Lục Vân cũng ngọt ngào vui mừng tươi cười: “Ta không phải đã đến rồi sao?”

“Di, hôm nay muội thật đẹp. Dùng son chẳng? Đẹp thật, mùi cũng thơm.....” Lâm Thất líu ríu lời kéo Lục Vân nói chuyện không ngớt.

“Các muội từ từ đi, ta đi trước.” Lâm Cẩm Dung hướng Lâm Lục đứng một bên rụt rè mỉm cười nhẹ nhàng gật gật đầu, mang theo Lệ Chi một mình rời đi.

Lục Vân nhìn chăm chú bóng dáng nàng, xảo tiểu nhân nhiên hỏi Lâm Thất: “Tỷ không thấy Tứ tỷ tỷ hôm nay mới thật sự là xinh đẹp sao?”

Lâm Thất quay đầu nhìn thoáng qua, cười nói: “Rất ít thấy nàng mặc quần áo diêm sắc như vậy, bất quá cũng thật là đẹp mắt. A Vân, hôm nay muội tới đây có chuyện gì?”

Lục Vân nói: “Lại đây thỉnh an ngoại tổ mẫu, đưa tới bánh hoa cúc ọi người thưởng thức, Nhị cữu mẫu đâu?” Lại trêu ghẹo Lâm Lục một bên rụt rè: “Vài ngày không gặp, Lục tỷ tỷ dường như thay đổi thành người khác rồi, đoan trang rụt rè như vậy, hay là không chào đón ta?”

Lâm Lục lúc này mới tiến lên, mỉm cười nói: “Nghĩ đến muội phải mấy ngày sau mới cùng cô cô đến. Mẫu thân ta ở ngay phía sau, có muốn chờ một chút không?” Chuyện La thị hôm qua đi tìm Lâm Ngọc Trân nàng đã biết, Lục Vân xuất hiện sớm như vậy, khiến nàng không khỏi đa tâm.

Lục Vân cười nói: “Được, vậy chờ một chút.”

Chỉ chốc lát, La thị quả nhiên đi lên, cười nói: “A Vân sớm như vậy.”

Lục Vân cười thi lễ, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân cố ý sai ta tới nói với Nhị cữu mẫu, chuyện lương thực đã xong, Nhị thúc phụ ta ít ngày nữa sẽ xuất phát, người trực tiếp phái người đi tìm hẳn là được, hẳn sẽ an bài thỏa đáng. Nàng nhiều ngày tới sẽ bận bịu, vì vậy sẽ không thể tới đây.”

La thị nhất thời cười thành một đóa hoa: “Khiến nàng lo lắng, biết nàng bận việc, ta cũng sẽ không khiến nàng thêm phiền toái, A Vân thay ta đa tạ nàng.” Dừng một chút, hai mắt nhìn quanh trái phải, thử nói: “Nói vậy không quá dễ dàng đúng không? Là tìm tổ phụ con nói chuyện chẳng? Có gì khó xử hay không?” Tình hình Lục gia nàng cũng biết, Lâm Ngọc Trân sẽ không dễ dàng cùng mở miệng với Nhị phòng, vậy chỉ có cầu lão thái gia, nếu muốn đề cập đến chuyện Lâm Lục, cũng chính là thời cơ tốt nhất, không thể không nhắc tới.

Lục Vân xinh đẹp cười: “Nhị cữu mẫu rất khách khí, thật sự có tìm tổ phụ của ta nói, nhưng không hề khó xử, mẫu thân ta mới vừa nói, lão nhân gia đã đáp ứng.”

“Kia.....” La thị vô cùng muốn hỏi Lục Vân, Lâm Ngọc Trân có hướng Lục lão ông nhắc tới chuyện Lâm Lục hay không, Lục lão ông trả lời thế nào, nhưng cũng không tiện hỏi rõ, trong lúc do dự, chỉ thấy Lục Vân nghi hoặc hỏi: “Nhị cữu mẫu còn có việc khác ư?”

La thị vội nở một nụ cười: “Không có. Hải tử ngoan, mẫu thân con còn tức giận không?”

Lục Vân trong mắt hiện lên một tia lo lắng, lập tức ngọt ngào nở nụ cười: “Không có, Nhị cữu mẫu yên tâm, mẫu thân ta chính là tính tình không tốt lắm, kỳ thật không giận bao lâu, bằng không cũng sẽ không để ta sáng sớm đến báo tin vui với Nhị cữu mẫu.”

“Vậy là tốt rồi.” La thị cẩn thận quan sát, nhưng thấy từ lúc bước vào, Lục Vân đối đãi với Lâm Lục cùng Lâm Thất vẫn thân thiết, thậm chí càng thân thiết hơn từ trước, trong lòng liền buông lỏng. Hẳn là không có gì trở ngại.

Mấy người vào An Nhạc đường, đã thấy đám người Chu thị, Đào thị, Lâm Ngũ đã sớm đến, Lâm lão thái đang cầm tay Lâm Cẩm Âm nói chuyện, thấy Lục Vân, đau lòng hướng nàng vươn tay: “Hải tử ngoan, làm khó con sáng sớm trời mưa còn tới thăm ta, lại đây ngồi cạnh ta.”

Lục Vân cũng liền cười hi hi đi qua. Lâm lão thái thái lời kéo nàng hỏi, vốn muốn an ủi nàng, nhưng trước mặt các nhi tức tôn nữ lại không tiện nói rõ. Chu thị liền cùng Đào thị nháy mắt, mọi người đứng dậy cáo từ, để Lục Vân cùng Lâm lão thái thái nói chuyện.

Thấy không còn người ngoài, Lâm lão thái thái ôm Lục Vân vào lòng: “Hải tử ngoan, con phải chịu ủy khuất rồi.”

Lục Vân dùng sức mở to mắt, nhẹ nhàng đẩy Lâm lão thái thái: “Ngoại tổ mẫu chớ khiến ngoại tôn nữ thương tâm, ngoại tôn nữ căn bản không để ở trong lòng. Nhưng thật ra mẫu thân có chút để bụng, lần sau ngoại tổ mẫu nếu gặp mẫu thân, còn thỉnh người khuyên nhủ nàng.”

Lâm lão thái thái nhịn không được khen: “Hải tử ngoan, Ngô gia đó là có mắt không trông.”

Lục Vân trầm mặc một lát, cười nói: “Ngoại tổ mẫu, chúng ta không đề cập tới chuyện này được không? Con ngồi chơi với người một lúc, rồi sẽ đi trở về.”

Lâm lão thái thái sao lại không đáp ứng? Tổ tôn hai người nói một ít nhàn thoại râu ria, thẳng đến khi rời đi, Lục Vân cũng không nhắc tới dự tính của Lục lão ông.

Lại nói đám người Chu thị ra khỏi An Nhạc đường, thấy La thị rạng rỡ, Chu thị nhin không được cười hỏi: “Nhị đệ muội đã gặp chuyện tốt gì sao? Nói ra cho chúng ta cùng cao hứng được không?”

La thị mang theo vài phần đặc ý nói: “Là có chuyện tốt, nhưng ta sẽ không nói với các tỷ muội.”

“Chắc..... Nhìn bộ dạng đặc ý này của muội ấy.” Chu thị cười, ngằm néo Đào thị một phen, thấy La thị dẫn cặp song sinh vui vẻ đi xa, mới thấp giọng nói: “Hơn phân nửa là hôm qua chạy đi gặp Cô phu nhân xin khoan dung cầu tình đã thành công. Còn không biết nàng đã phải ăn nói khép nép thế nào đây.”

Đào thị mỉm cười: “Cũng vì nữ nhi mà.”

Chu thị phần nộ nói: “Cũng chỉ thấy nàng không có việc gì luôn thích gây chuyện thôi.”

Lâm Cẩm Dung ở một bên nghe, có chút dăm chiêu.

130. Chương 131: Cả Kinh

Sáng sớm hôm sau, mưa phùn kéo dài tuy rằng đã ngừng, trời vẫn như cũ âm u, trong viện chung quanh lưu lại vũng nước, ngẫu nhiên một trận gió lạnh thổi qua, tạo nên từng vòng tròn nhỏ, rất nhanh lại tiêu tan vô hình.

Một chiếc xe ngựa đứng ở cửa Lâm gia, quần sự mặc áo bào tro dùng khăn vắt đầu màu đen cười dài mở cửa, gã sai vặt mới thấy người đến, liền cười đến híp cả mắt, vội vàng mở cửa đón khách, ra lệnh người khác hướng phía trong thông truyền: “Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân tới!”

“Bái thiếp mới đưa tới đây không bao lâu, nhanh như vậy đã đến sao?” Lâm lão thái gia nghi hoặc khoác bào phục, cùng Lâm lão thái thái chậm rãi đi ra, tiến đến nghênh đón thân gia. Lâm lão thái thái sai người đi gọi Chu thị: “Đi nói với Đại phu nhân, bảo nàng nhanh an bài rượu và đồ nhắm trà quả, chuẩn bị đãi khách.” Lại hỏi Lâm lão thái gia: “Thân gia phu nhân đã nhiều năm chưa từng xuất môn, hôm nay tới cửa làm khách, có phải tới đề cập tới việc hôn nhân của bọn nhỏ không đây?”

Lâm lão thái gia trầm ổn nói: “Có lẽ là vậy, cũng nên định ra rồi. Lục lão gia tử này, vẫn là cái tính tình kia, nói phong chính là vũ, toàn gấp gấp như vậy. Ta còn nghĩ đến bọn họ sẽ phải sau giữa trưa mới đến.”

Lâm lão thái thái tâm tình rất tốt nói: “Đâu có gấp gấp? Cũng cần phải tới đàm luận sớm mới có thể xong. Ta nói đã sớm nên tới cửa gặp nhau.”

Phu thê hai người đi tới cửa, đã thấy Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân quần áo ngăn nắp, trên mặt tươi cười, bên người quần sự ma ma cầm theo rất nhiều hộp lễ tráp, có vẻ cực kỳ long trọng. Lâm lão thái gia không khỏi cười nói: “Khách khí như vậy, hai thân gia, tới cửa làm khách còn mang tới nhiều thứ.”

Lục lão ông không khỏi cùng hần hàn huyên một hồi, vào chính đường, phân chủ khách ngồi xuống, sau khi dâng trà, Lục lão ông đứng dậy hành lễ: “Lâm huynh có còn nhớ rõ ước định lúc trước của tổ tiên chúng ta hay không? Nhiều thế hệ vì hôn, hai họ chỉ hảo?”

Quả nhiên là tới cầu hôn, Lâm lão thái gia không khỏi mỉm cười, đứng dậy đáp lễ: “Nhớ rõ, sao lại không nhớ chứ?”

Hai người ở đó người tới ta đi khách khí nói chuyện, một bên Lâm lão thái thái cùng Lục lão phu nhân hai người nhìn nhau cười, Lâm lão thái thái ra hiệu với Thanh Lê, ý bảo Thanh Lê truyền lời La thị chuẩn bị một chút, chờ đợi triệu hồi.

Thanh Lê vừa nhắc bước chân, chợt nghe Lục lão ông nói: “Tứ tiểu thư quý phủ, đức hạnh ôn hoà hiền hậu, mềm mại thực nữ.....” Thanh Lê dưới chân nhất thời dậm một cái, thật cẩn thận quay đầu nhìn, thấy trên mặt Lâm lão thái gia tươi cười tuy còn đó, nhưng trong mắt đã không còn ý cười.

Lâm lão thái thái kinh ngạc quay đầu nhìn Lục lão phu nhân: “Chuyện này.....” Có phải là lầm rồi không? Chuyện của Lâm Lục, tuy rằng chưa bao giờ được đề cập qua, nhưng bà nghĩ đến, giữa hai nhà đã hình thành ăn ý, sao đột nhiên đã sửa lại?

Lục lão phu nhân mỉm cười: “Chẳng lẽ Ngọc Trân chưa cùng thân gia đề cập qua? Chuyện này lúc trước công công cũng đã nói với nàng, chính là hôm qua ta cũng mới hỏi qua nàng. Cẩn Dung, Tứ tiểu thư, chính là bào muội của Tam thiếu thư nhà muội lập tức sẽ xuất giá đến Thanh châu, nữ tử kia đáng người cao gầy, ôn nhu trầm ổn, nói không nhiều lắm, ta nhớ rõ rõ ràng không?”

Chẳng lẽ Lâm Ngọc Trân rốt cuộc bởi vì chuyện lần trước của Ngô gia đối với La thị mà sinh oán khí sao? Hoặc là, ý kiến của Lâm Ngọc Trân cùng Lục gia hai lão không hợp? Đây là cứng rắn ép buộc sao? Nhưng Lục Vân hôm qua đến đây không thấy đề cập nửa điểm, đây là đang làm trò gì a? Lâm lão thái thái trong đầu loạn thất bát tao một mảnh, không nghe thấy Lâm Ngọc Trân không đề cập qua, đành phải cười gượng hướng Lâm lão thái gia nháy mắt, ý bảo hãy nghĩ cách trì hoãn, chứng thực rồi nói sau. Vô luận như thế nào, trước hết nên vì Lâm Ngọc Trân lo lắng.

Lục lão ông lỗ tai thính, ánh mắt cũng tinh, quay đầu cười nói: “Thật là, ta cùng trưởng tử trưởng tức đã nói qua, nàng hoàn toàn đồng ý, không có ý kiến gì.” Mắt nhìn Lâm lão thái gia nói: “Hài tử Ngọc Trân này, mấy năm nay ăn đau khổ không ít.....”

Lâm lão thái gia im lặng không nói, thật lâu sau, đứng dậy nói: “Thân gia, chúng ta đi dạo trong vườn một chút.”

Lục lão ông biết nghe lời đáp ứng: “Thỉnh.”

Đào thị cười dài lật xem vải gấm vàng bạc, khăn lụa vắn đầu, lục bào, hài các thứ, nói với Cung ma ma: “Mấy thứ này đều là đồ tặng khi đến tạ lễ, người phải cẩn thận, đừng vội làm lỗi.”

Lâm Cẩn Dung liền nhẹ nhàng đẩy đẩy Lâm Cẩn Âm đứng một bên cúi đầu xấu hổ nói: “Chúc mừng tỷ tỷ, ngày lành sắp đến.”

“Muội cũng sẽ có một ngày này!” Lâm Cẩn Âm xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, mím môi, cắn răng, nhẹ nhàng nhéo Lâm Cẩn Dung một phen, tỷ muội hai người đang cười đùa, chợt nghe sân cửa truyền đến một tiếng thanh thúy, có nha hoàn ma ma hô gọi: “Tiểu thư, tiểu thư!” Tiếp theo tiếng bước chân lung tung mất trật tự từ xa chạy tới gần.

“Sao lại thế này?” Đào thị cả kinh đứng lên, mới mở miệng, rèm cửa đã bị người vén mạnh lên, Lâm Lục tái nhợt nghiêm mặt đứng ở cửa, trên mặt đầy nước mắt, một đôi mắt to tròn đang toát ra lửa giận, hung tợn trừng mắt Lâm Cẩn Dung.

Lâm Cẩn Dung thu liễm ý cười, đứng dậy kinh ngạc nói: “Lục muội muội, làm sao vậy?”

Lâm Lục không nói lời nào, chỉ hung tợn trừng mắt Lâm Cẩn Dung. Ngay sau đó, Lâm Thất tiến vào, đi nhanh về phía Lâm Cẩn Dung, trong miệng reo lên: “Âm hiểm tiểu nhân, không biết xấu hổ!” Mới được một hai bước, đã bị Lệ Chi mạnh ôm lấy, vì vậy tức giận vươn đôi tay chop tới mặt Lệ Chi. Xuân Nha thấy thế, vội đi qua gắt gao nắm hai tay của Lâm Thất, cùng Lệ Chi hợp lực đem nàng kéo tới một bên, thấp giọng khuyên giải an ủi: “Thất tiểu thư, có chuyện gì thì từ từ nói.” Lâm Thất không nghe chỉ loạn đá loạn đánh.

Đào thị giận tím mặt, liền hỏi nha hoàn ma ma vội vàng chạy theo sau cặp song sinh: “Sao lại thế này? Có chuyện gì sao không từ từ nói? Nữ nhi khuê các hay thật, làm ra hành động vô lại lưu manh này, là học ai vậy chứ!”

Tử Nhu cùng Lục Bình nhìn nhau liếc mắt một cái, ngập ngừng nói: “Tam phu nhân, thật ra có nguyên nhân.....”

Đào thị cả giận nói: “Ta mặc kệ, dù có nguyên nhân gì cũng không thể xằng bậy! Gọi mẫu thân các nàng đến nói rõ ràng với ta!”

Cung ma ma vội vàng đuổi người không liên quan ra, sau đó trở về khuyên nhủ: “Hai vị tiểu thư, chuyện gì cứ từ tốn mà nói, đừng tổn thương hòa khí như vậy?”

Lâm Lục đem mặt chôn trên vai Tử Nhu thất thanh khóc rống, vẻ rứt rứt đoạn trang mấy ngày nay hết thấy biến mất không còn chút gì. Lâm Thất nhìn mà đau lòng, thở hồng hộc mắng: “Lâm Tứ, tiểu nhân lòng dạ đen tối, tỷ sẽ không được chết tử tế!”

Lâm Cẩm Dung một lòng trầm xuống, trong lòng có chút hơi rõ ràng, nhưng vẫn cứng rắn chống đỡ: “Ta không rõ.....”

La thị từ phía sau đuổi theo tiến vào, một tay ôm Lâm Lục, một tay kéo lấy Lâm Thất, oán độc cười lạnh: “Tam đệ muội, thủ đoạn thật hay, đều bị các người cướp hết rồi, cái gì viết thư thỉnh thăm ở Thái Minh phủ hỗ trợ xem tướng việc hôn nhân, kỳ thật lại ở sau lưng ám độ trần thương, nay đã như nguyên ý của muội chưa? Người trong nhà, cũng dùng thủ đoạn như vậy sao? Ta vẫn nghĩ muội là người ngay thẳng, không nghĩ tới muội lại là tiểu nhân ti bỉ!”

Đào thị mặc danh kỳ diệu, giận dữ nói: “Tẩu nói rõ ràng ra đi!”

La thị cười lạnh: “Nói cái gì? Chính muội làm gì so với ta không rõ ràng hơn sao? Rốt cuộc là người một nhà, muội không biết xấu hổ, còn muốn ta nói ra.”

Chu thị chạy tới, đứng giữa dè thấp thanh âm đau khổ khuyên bảo: “Nhị đệ muội, chuyện này thật sự cũng không thể trách Tam đệ muội cùng Tứ chất nữ nhi, các nàng cũng không biết Khách còn chưa rời đi, nháo loạn như vậy người ta thấy sẽ mất mặt?”

La thị đỏ mắt chỉ Chu thị run run môi mấp: “Hai người các người cấu kết với nhau làm việc xấu, cũng không phải là người tốt! Chúng ta đi!” Nói xong ào ào dắt cặp song sinh đi ra ngoài, Lâm Thất giãy dụa không thuận theo, bị trúng một cái tát vang dội.

“Người khác không nể mặt con, các con cũng thuận theo bỏ hết lòng tự trọng hay sao! Ai khiến ta thêm mất mặt, ta liền đánh chết nàng!” Tiếng mắng của La thị xa dần, Lâm Cẩm Dung bên tai còn quẩn quanh thanh âm đòi mạng của Chu thị: “Vừa rồi Lục gia lão thái gia cùng lão thái thái tự mình tới cửa, thay Lục Giam hướng A Dung cầu hôn..... Lão thái gia đã đáp ứng, lão thái thái.....”

Câu nói kế tiếp Lâm Cẩm Dung nghe không rõ ràng, chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong vang thành một mảnh, nàng mờ mịt nhìn chung quanh, chỉ thấy mọi thứ không phải màu đen mà là màu trắng, trắng đến chói mắt. Nàng cố gắng mở to hai mắt nhìn cho rõ một chút, cố gắng khiến lỗ tai càng linh mẫn hơn một chút, muốn nghe Chu thị đang nói cái gì, lão thái thái sẽ phản đối thế nào, nhưng nàng chỉ nghe thấy Lâm Cẩm Âm gọi một tiếng: “A Dung.....”

Chu thị giật mình nhìn Lâm Cẩm Dung mềm nhũn mơ hồ ngã vào trong lòng Lâm Cẩm Âm, môi trắng bệch hỏi: “Này, đây là có chuyện gì? Sao lại có phản ứng như thế?”

Đào thị ngẩn ngơ một lát liền nhanh chóng phản ứng kịp, chỉ huy mọi người đem Lâm Cẩm Dung đỡ lên thấp, dùng sức ấn vào nhân trung của nàng. Một lát sau, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra một hơi, mở to mắt liền giữ chặt tay nàng, nước mắt rơi như mưa: “Nương.....”

Lâm Cẩm Âm thở dài nhẹ nhõm, nhìn Chu thị đứng một bên, thật có lỗi nói: “Đại bá mẫu, nàng đây là bị hai muội muội cả kinh hù dọa, ủy khuất khó chịu. Chuyện vừa rồi nếu truyền ra ngoài đều khiến mọi người khó coi, còn muốn thỉnh cầu người.....”

Tiểu cô nương thôi, đột nhiên gặp phải chuyện ủy khuất nhục nhã như thế này khẳng định chịu không nổi, muốn trách cũng chỉ có thể trách Lâm Ngọc Trân xử lý không chu toàn, mẫu tử La thị quá mức ương ngạnh. Chu thị thông cảm gật đầu: “Ta đi xử trí.” Sau đó rời đi.

Đợi cho trong phòng ngoài phòng không còn người ngoài, Lâm Cẩm Dung ngồi dậy, gắt gao túm tay Đào thị, hàm trên hàm dưới không chịu khống chế đập va vào nhau: “Nương, người đã đáp ứng con, con có chết cũng không gả qua đó.”

“Được, được.” Đào thị dùng sức xoa bả vai, lưng của nữ nhi, trắng bệch nghiêm mặt nói: “Sao lại như vậy? Trước đó cũng không hề nghe thấy chút tin tức gì.”

Nàng không rõ là vì sao, như thế nào đột nhiên liền thay đổi quẻ, thật sự là có chút không thể tưởng tượng nổi.

Cung ma ma không biết nói gì, Lâm Cẩm Âm nhỏ giọng nói: “Hôm qua Lục Vân lại đây, nhìn bộ dạng của Nhị bá mẫu các nàng vẫn rất tốt, tại sao có thể như vậy?” Lục gia không phải lương xứng, các nàng đều hiểu được, nhưng hiểu được thì sao. Lão thái gia đã đáp ứng, lão thái thái cho dù trong lòng không thoải

mái, cũng không có khả năng ở trước mặt mọi người phản bác. Lại nhìn La thị cùng cặp song sinh bộ dạng thất thố, chuyện này cơ bản đã không còn cơ hội biến chuyển.

Đào thị nhíu mày ngồi một lát, trên mặt lộ ra biểu tình đập nổi dim thuyền, trầm giọng an ủi Lâm Cẩm Dung: “A Dung, con đừng sợ, nương đáp ứng con, nương sẽ đi tìm tổ phụ cùng tổ mẫu. Còn chưa gửi lễ nạp, nên cái gì cũng chưa thể chắc chắn.”

Lâm Cẩm Âm vội nói: “Nương, để con đi cùng người.....”

Đào thị nhẹ nhàng thở một hơi: “Ta biết, ta hiểu được chừng mực, con ở lại cùng muội muội đi.”

Lâm Cẩm Âm lo lắng nhìn Lâm Cẩm Dung, lại nhìn Đào thị, cuối cùng, Lâm Cẩm Dung hít một hơi thật sâu, kiên quyết nói: “Tỷ tỷ bồi mẫu thân đi, ta không sao.”

131. Chương 132: Cứng Rắn Hay Mềm Mỏng

Biến hóa quá nhanh, nhanh đến mức khiến Lâm Cẩm Dung bất ngờ không kịp phòng bị.

Năm đó, Lâm Ngọc Trân lần đầu tiên nửa đùa nửa thật nhắc tới cộc hôn nhân này, là trong lễ thành thân của Lâm Cẩm Âm; Nhưng mà hiện tại, cách lễ thành thân của Lâm Cẩm Âm còn gần một tháng, sự tình đột nhiên xảy ra, lại là Lục gia lão thái gia cùng lão thái thái tự mình ra mặt, trực tiếp tìm Lâm lão thái gia.

Lâm Cẩm Dung gắt gao mím môi, gắt gao nhìn chằm chằm cửa sổ cũng không hề chớp mắt, nàng sợ nếu nàng chớp mắt, nước mắt sẽ rơi xuống, sau đó rốt cuộc không thể ngừng lại. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì nàng đã vất vả, đã cố gắng như vậy, rõ ràng đã thấy có sự thay đổi, rõ ràng đã thấy được đường ra, chỉ kém một bước, chỉ kém một bước là có thể hoàn toàn thay đổi nhân sinh, nhưng chỉ một câu nói nhẹ nhàng là có thể định đoạt sinh tử cùng con đường phía trước của nàng sao? Nàng không phục, thật sự không phục!

Một giọt nước mắt không thể khống chế theo hai má Lâm Cẩm Dung chảy xuôi xuống dưới, khi đến gò má, nàng nâng tay áo, dùng sức lau, lau khiến da thịt đau đớn. Một giọt lệ khác lại theo má bên kia rơi xuống, nàng tiếp tục cắn răng lặp lại động tác vừa rồi.

Một bàn tay ôn hòa cầm cổ tay nàng, dùng khăn tay nhẹ nhàng lau lệ trên mặt nàng. Lệ Chi đau lòng quỳ gối bên cạnh Lâm Cẩm Dung, lo âu nhìn nàng, thấp giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, đừng như vậy, người và bản thân người không có cừ oán.”

Nàng cùng chính mình đương nhiên không có cừ oán! Lâm Cẩm Dung mạnh quay đầu nhìn Lệ Chi, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, hai giọt nước mắt lại tuôn rơi, không đợi Lệ Chi thay nàng lau lệ, nàng đã đứng lên: “Ta muốn đi gặp lão thái gia.”

Lệ Chi còn chưa mở miệng, Quế ma ma đã cả kinh một phen kéo lấy tay áo nàng: “Tiểu thư, không được! Phu nhân cùng Tam tiểu thư không phải đã đi sao? Người chờ các nàng trở về lại nói sau a. Chúng ta không nên vội trong nhất thời.”

Lâm Cẩm Dung không nói một lời, đỏ hồng mắt đi ra ngoài. Quế ma ma gắt gao kéo tay áo nàng, còn hướng Lệ Chi nháy mắt, ý bảo Lệ Chi đi qua hỗ trợ. Tiểu thư nhà người ta, nghe thấy người khác nhắc tới việc hôn nhân của mình đều nên né tránh mới có vẻ rụt rè tôn quý, sao có thể chạy đến trước mặt tôn trưởng phản bác nói mình không thích của hôn nhân này? Truyền ra ngoài về sau còn có thể làm người nữa không đây?

Lâm Cẩm Dung không phải đối thủ của Quế ma ma, không nhịn được phát cuồng hô to một tiếng: “Buông ra!” Hai tay kéo lấy tay áo túm mạnh.

Quế ma ma mặt đỏ lên, đặt mông ngồi dưới đất: “Chết cũng không buông! Phu nhân phân phó lão nô trông chừng người, không được để người đi ra ngoài.”

Lệ Chi chạy tới túm tay áo của Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Tiểu thư, người nghe nô tỳ khuyên một câu. Hiện tại không phải mới biết sao, phu nhân cùng Tam tiểu thư đi trước, người nên nhẫn nhịn chờ các nàng trở về, nếu không thành, người lại đến gặp không phải tốt hơn sao? Đừng dùng hết toàn lực trong một lần, không lưu lại đường sống a. Có lẽ sẽ có kết quả tốt cũng không chừng.”

Được, nàng không vội, nàng chờ một chút, để cảm xúc ổn định dịu đi một chút rồi sẽ đi. Lâm Cẩm Dung nâng mắt nhìn bầu trời trắng xám ngoài cửa sổ, thở hổn hển một hơi, động tác cuối cùng chậm rãi buông lỏng: “Lệ Chi, lấy nước để ta rửa mặt chải đầu.” Cho dù muốn đến cùng Lâm lão thái gia xé rách mặt tranh đấu, cũng phải chỉnh tề một chút.

Lại nói Đào thị nhanh chóng chạy đi, chỉ kịp nhìn thấy xe ngựa Lục gia vừa vận đi ra ngoài. Lâm lão thái thấy nàng, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình dư thừa, nhưng Lâm lão thái gia lại nghiêm mặt nói: “Con tới làm cái gì?”

Đào thị nhìn thoáng qua hạ nhân đứng chung quanh, không muốn thanh danh của Lâm Cẩm Dung bị hao tổn, không khỏi nhin xuống vội vàng xao động mà cười làm lành nói: “Công công, nhi tức có việc muốn nói với người và bà bà.”

Thấy nàng coi như khéo léo, Lâm lão thái gia sắc mặt cũng giãn ra một chút, vung ống tay áo xoay người: “Đi vào rồi nói.”

Thanh Lê đang muốn đến đỡ Lâm lão thái thái, Đào thị bước lên phía trước thay nàng: “Để ta.”

Đây không phải là lần phá lệ đầu tiên, nhưng cũng thật sự hiếm khi, Lâm lão thái thái thân nhiên liếc Đào thị một cái, nhưng cũng không cự tuyệt. Lâm Cẩm Âm trầm mặc tiến lên, cùng Đào thị nâng đỡ Lâm lão thái thái.

Lâm lão thái gia lại hướng tới Thính Đào cư, Đào thị theo bản năng liền cảm thấy không đúng, lúc này, Lâm Thận Chi đang ở bên trong đọc sách viết chữ, chẳng lẽ đến trước mặt hấn tranh luận chuyện này sao? Đang định hỏi Lâm lão thái gia, Lâm lão thái gia lại ngửa đầu chấp tay sau lưng đi nhanh phía trước, căn bản đuổi không kịp, đành phải thấp giọng nói: “Bà bà, tiểu lão Thất đang ở bên trong đọc sách, có nên đến An Nhạc đường thì thỏa đáng hơn không.....”

Lâm lão thái thái hé mắt nhìn nàng một cái, mím miệng không nói lời nào.

Lâm Cẩm Âm cảm thấy Lâm lão thái gia lựa chọn Thính Đào cư để xử lý sự tình của Lâm Cẩm Dung là thỏa đáng. Thính Đào cư không giống An Nhạc đường có nhiều tạp vụ, không có nhiều ánh mắt nhòm ngó, ở bên trong nói tất nhiên cũng không có khả năng tùy tiện truyền ra ngoài. Lập tức liền nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Đào thị, ý bảo nàng không cần nói nhiều.

Đào thị muốn nói lại thôi, cuối cùng nhin xuống, vô thanh vô tức theo Lâm lão thái gia vào Thính Đào cư. Lâm Thận Chi đang ngồi ở trước bàn học bên cửa sổ viết chữ, nghe tiếng quay đầu nhìn lên, không khỏi nở nụ cười, cũng vội vàng nhảy xuống ghế, trước tiên thu dọn giấy bút, rồi mới đứng dậy đi tới hành lễ vấn an: “Tổ phụ, tổ mẫu, nương, Tam tỷ tỷ, sao mọi người lại cùng nhau đến đây? Thật hiếm khi a.”

Lâm lão thái gia nhìn thấy hấn, khoe môi đang rũ xuống cũng khẽ nhếch lên, lộ ra một tia tươi cười ôn hòa, khẽ vuốt đầu hấn, ôn nhu nói: “Có lạnh không?”

Lâm Thận Chi lắc đầu: “Không lạnh, chậu than vẫn đang cháy.” Một đôi ánh mắt trắng đen rõ ràng tò mò lướt qua từng người, muốn đến dựa vào Đào thị, lại không dám, liền hướng tới Lâm lão thái thái, nhỏ giọng cười nói: “Tổ mẫu.”

Lâm lão thái thái liền kéo tay hấn, ôm vào lòng, thấp giọng nói: “Tay lạnh quá, nhớ rõ nên thoa dầu, nếu không sẽ dễ nứt da.”

Lâm lão thái gia cũng không quản hấn, thẳng đi đến trước bàn nhìn chữ hấn viết, thấy chỗ nào sai lầm, chỉ điểm một phen, rồi vuốt râu nói: “Hôm nay trước tiên cho con nghỉ sớm, bảo A Mạch mang con đi ăn điểm tâm mà mình thích đi.”

Lâm Thận Chi không dám không vâng lời, hành lễ cáo lui, lại nhìn Đào thị cùng Lâm Cẩm Âm cười cười, được A Mạch dắt đi ra ngoài.

Lâm lão thái gia lúc này mới hướng tới án thư làm bằng gỗ tử đàn, thân nhiên nói: “Nhi tức lão Tam, con muốn nói với ta cái gì?”

Đào thị trước đỡ Lâm lão thái thái ngồi xuống trên đôn mặt sáu cạnh có hoa văn như ý ở một bên, rồi thúc thủ đứng vững, quy củ nói: “Công công, nhi tức vừa rồi nghe thấy lời đồn, nói là Lục gia thay Lục Giám

hướng A Dung cầu hôn, có việc này hay không?”

Lâm lão thái gia cũng không trả lời vấn đề của nàng, mà lãnh đạm đối với Lâm Cẩm Âm nói: “A Âm con ra ngoài trước đi.”

Lâm Cẩm Âm sao dám để Đào thị ở bên trong một mình đối mặt với hắn? Tất nhiên là muốn tìm cơ lưu lại, nhưng không đợi nàng mở miệng, chợt nghe Lâm lão thái gia rống lớn: “Đi ra ngoài!”

Lâm lão thái gia ngày thường tuy rằng hung dữ, nhưng thời điểm trước mặt tôn tử, đối với nữ quyến công phu dưỡng khí vẫn rất tốt, có nhiều thời điểm bức bối thì chỉ lãnh đạm không để ý tới mà thôi, hung dữ như vậy vẫn là lần đầu tiên. Lâm lão thái gia cùng Đào thị đều bị kinh hách, Lâm Cẩm Âm vừa thẹn vừa giận, tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, lệ đảo quanh trong hốc mắt, đông cứng thi lễ, xoay người bước nhanh đi ra ngoài, nhưng cũng không đi chỗ khác, đứng ngay ngoài cửa, chỉ cầu Đào thị có thể nhớ rõ các nàng lúc trước thương lượng thế nào là tốt rồi.

Lâm lão thái gia chậm rãi thở, lại hỏi Đào thị: “Thì thế nào? Con có ý kiến gì?”

Liên tục hỏi lại hai câu. Đào thị không phải không hiểu Lâm lão thái gia giờ phút này rất mất hứng, không phải không biết Lâm lão thái gia đối với Lâm Cẩm Âm phát hỏa là để cho ai xem, nhưng mà, mũi tên đã lên dây không thể không bắn, nàng sao có thể để tâm can bảo bối của mình chịu khổ? Nàng cắn răng, đối với Lâm lão thái gia quỳ xuống: “Việc này không ổn, còn thỉnh công công thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Lâm lão thái gia lãnh đạm nhìn đỉnh đầu nàng, không nói lời nào, Lâm lão thái gia lại mở miệng: “Sao lại không ổn, con nói ra nghe thử một chút.”

Đào thị vừa nghe lời này, vội nói: “Hai hài tử này tính nết không hợp. A Dung tính tình thế nào hai người cũng biết, ngày thường nói nhiều cũng không được một câu, yêu để tâm vào chuyện vụn vặt, vừa ngốc, lại quật cường.....” Nói tới đây, thật sự không tìm thêm được khuyết điểm của nữ nhi nhà mình, nên dừng một chút, sửa giọng nói: “Tóm lại nàng không hiểu chuyện, bằng không cũng sẽ không làm ra loại chuyện kia ở ẩm lộ hội, chọc cô cô nàng mất hứng, làm cho biểu muội khổ sở..... Sau đó dù thế nào cũng không thể trở nên thân cận, cô chất bất hòa, việc hôn nhân này sao có thể tốt đẹp? Ta vừa suy nghĩ, trong lòng liền hốt hoảng. Nàng vẫn thích hợp với một nhà đơn giản hơn.”

“Khụ!” Lâm lão thái gia nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Lão gia.....”

Lâm lão thái gia nhẹ nhàng xua tay, ngừng lời của Lâm lão thái gia, lạnh lùng hỏi Đào thị: “Ta hỏi con, việc hôn nhân này không phải con đi tranh thủ chứ?”

Đào thị kinh ngạc nói: “Làm sao có thể? Nhi tức và Cô phu nhân vốn cũng không gần gũi, người cùng bà bà đều biết.”

Trừ bỏ nàng, không còn có ai có thể đương nhiên đem việc mình cùng tiểu cô ở chung không tốt thẳng thắn bình thản nói ra, ý lạnh trong mắt Lâm lão thái gia cũng bớt đi một chút: “Đứng lên nói đi.”

Đào thị ngửa đầu khẩn cầu nói: “Công công, vậy chuyện này?”

Lâm lão thái gia lạnh mặt: “Nếu con cứ nhắc đến thì cứ quỳ ở đó đi.”

Vậy rốt cuộc là đáp ứng hay là không đáp ứng? Đào thị có chút không biết theo ai, cuối cùng lựa chọn đứng lên nói chuyện: “Công công, nhi tức cảm thấy chuyện này có lẽ nên bàn bạc kỹ hơn mới tốt. Vốn vẫn đều tưởng là A Châu, đột nhiên liền biến thành A Dung, giữa tỷ muội sẽ có hiểu lầm, không chỉ một người ủy khuất, như vậy thực không tốt.....”

“Ai nói với con là A Châu? Ai đã nói qua? Con nghe ai đề cập qua?” Lâm lão thái gia lớn tiếng đánh gãy lời Đào thị: “A Dung nói với con nàng không chịu sao? A Dung nói với con nàng và Lục Giám không hợp sao? Bọn họ đã từng ở chung sao?”

Đào thị tất nhiên phải bảo vệ Lâm Cẩm Dung, lập tức vội nói: “Không phải, không có, A Dung nàng vẫn thực quy củ.”

Lại nghe Lâm lão thái gia liên tiếp nói: “Nếu không phải, vậy sao con biết được đến tốt cùng bọn họ hợp hay không hợp? Nói bừa cái gì? Cái gì A Châu linh tinh, về sau đừng nhắc lại nữa! Nếu để ta nghe thấy

nửa câu nhắc tới A Châu, các người ai cũng trốn không thoát!”

Đào thị nhất thời cảm thấy yết hầu khô khốc, toàn thân đều nóng bừng, gấp gáp cầu Lâm lão thái thái: “Bà bà, người khuyên nhủ công công đi, chuyện này thật sự là không ổn.....”

Lâm lão thái thái có chút lo âu nhìn Lâm lão thái gia: “Nếu không, lại bàn bạc kỹ hơn xem?” Bà không biết Lục lão ông cùng Lâm lão thái gia ở trong vườn đến tột cùng nói cái gì, nhưng bà biết, sau khi trở về, thái độ của Lâm lão thái gia đã xảy ra biến hóa, tỏ vẻ đồng ý việc hôn nhân này.

132. Chương 133: Con Bướm

Lâm lão thái gia mắt nhìn Lâm lão thái thái, trầm giọng nói: “Đều là tôn nữ ruột thịt của ta, không có đạo lý nặng bên này nhẹ bên kia, ta ước gì các nàng đều được tốt đẹp. Nhưng Lục gia cầu chính là A Dung, không phải là ai khác. Lục lão ông chính là để ý tính tình im lặng ổn thỏa của A Dung, tài mạo của A Dung. Ngọc Trân cũng không phải quá phản đối, thân cô chất, ai cũng đều giống nhau.” Dừng một chút, lại chậm thanh âm nói với Đào thị: “Hôn sự này, nói đến nói đi đều đối với tiểu lão Thất có lợi. Nếu con thực đau lòng A Dung, phải đi khuyên nhủ nàng, giáo huấn nàng. Về phần những người khác, không cần để ở trong lòng.”

Đào thị nghe lời này, đã biết mẫu tử La thị dù cho nháo ngất trời, Lâm Cẩm Dung lúc ấy ngất xỉu đã là chuyện quá khứ, cũng hiểu được là không thể cứu vãn. Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết phải nói gì, trong lòng một trận chua xót, bụm mặt khóc lóc.

Lâm lão thái thái khe khẽ thở dài: “Ngọc Trân cũng là, lúc trước nên sai người tới báo một tiếng. Dù thế nào cũng không đến nỗi trở tay không kịp.” Đây là uyển chuyển nhắc nhở Lâm lão thái gia, trong đó đại khái có ẩn tình gì khác.

Lâm lão thái gia không kiên nhẫn nhíu mày, trầm giọng quát: “Việc này không cần bàn bạc nữa, trở về đi.” Cho dù là Lâm Ngọc Trân không hài lòng thì tính sao? Lâm Ngọc Trân ở Lục gia bất quá là [trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường] mà thôi, nàng thì có cái gì? Một trượng phụ bên ngoài làm quan, cả ngày luôn muốn nàng sinh ra một nhi tử cho hấn; Một nữ nhi rất nhanh sẽ xuất giá; Một nhi tử là con thừa tự đoạt lấy từ người khác; Còn có tính tình cương liệt không chịu thua. Nàng còn có thứ gì khác? Nếu không phải hai nhà Lâm Lục nhiều thế hệ vi hôn, quan hệ rắc rối phức tạp, với cách làm người của hai lão Lục gia, nàng có thể có phong quang hiện tại hay sao? Căn bản dựa vào là liên tiếp thương hại cùng sẵn sóc tôn trọng lẫn nhau mà thôi, nếu đều là Lâm gia nữ nhi gả qua, vì sao hấn phải khiến phụ thê Lục lão ông mất hứng? Cường ép chịu thiệt sẽ là ai? Chịu thiệt còn không phải là Lâm Ngọc Trân sao! Về phần Lâm Lục, cho tới bây giờ đều là Lâm Ngọc Trân tự mình bàn với La thị, Lục gia nhị lão dù trước đó chưa ưng một ai nhưng cũng không đối với Lâm Lục cảm thấy hứng thú. Hấn có thể nói cái gì?

Lâm lão thái thái làm phụ thê với hấn nhiều năm, biết là không có khả năng sửa đổi, khe khẽ thở dài, khuyên Đào thị: “Trở về đi.”

Đào thị mục đích chưa đạt tới, như thế nào cũng không chịu đi. Nàng không dám giống như đối với Lâm lão thái thái cuồng bạo vô lễ, chỉ có thể quỳ xuống càng không ngừng khóc lóc. Lâm lão thái gia giận dữ, cất bước rời đi. Mở cửa thấy Lâm Cẩm Âm, trầm mặt lạnh lùng thốt: “Đi khuyên nhủ mẫu thân con, không muốn để tỷ đệ các con mất mặt, cứ để nàng ở trong này quỳ khóc mấy ngày mấy đêm, khóc đến chết quỳ đến chết ta cũng không ngăn cản nàng! Nếu con muốn làm theo nàng, cũng có thể quỳ xuống!” Nói xong sải bước rời đi.

Lâm lão thái thái thở dài, cũng đứng dậy.

Lâm Cẩm Âm sợ run, chạy vào trong kéo Đào thị: “Mẫu thân, mọi người đi rồi, đứng lên đi.”

Đào thị nói: “Chẳng lẽ cứ như vậy sao? Mọi người con phải làm sao bây giờ?” Trong lòng một trận khổ sở.

Mẫu tử hai người ngồi một lát, Đào thị đứng dậy nói: “Ta đi tìm phụ thân con.” Tuy rằng không thể trông cậy, nhưng dù sao cũng nên thử một lần, nếu là Lâm Tam lão gia nguyện ý, nàng có thể đem số tiền nàng kiếm được trong lần làm sinh ý lương thực này để Lâm Tam lão gia cầm đi buôn bán, hoặc là bất cứ sự tình nào muốn nàng nhượng bộ cũng được.

Lâm Cẩn Âm thấy căn bản không thể dựa vào, Lâm Tam lão gia vừa gặp Lâm lão thái gia giống như chuột thấy mèo, không dám có nửa điểm làm trái ý. Nhưng đến giờ phút này, thử một chút so với không thử vẫn tốt hơn, vì thế mẫu tử hai người đến tìm Lâm Tam lão gia.

Lâm lão thái thái đuổi theo Lâm Tam lão gia: “Chuyện này cứ như vậy định ra sao?”

Lâm Tam lão gia quay đầu nhìn bà, trầm giọng nói: “Đến bây giờ, nàng còn không hiểu sao? Ta là vì ai? Là vì nhà này! Nàng nếu thật sự muốn tốt cho bọn nhỏ, thật sự muốn Ngọc Trân tốt, lập tức đến bắt nhĩ tức của lão Nhị cầm miệng! Lại đi khuyên nhủ nhĩ tức của lão Tam! Chuyện đang êm đẹp lại rơi vào tình trạng này, nàng làm nương làm bà bà làm tổ mẫu cũng nên suy ngẫm lại!”

Lâm Tam thái thái chịu chút răn dạy của hấn, cảm thấy mất thể diện, mặt trắng bệch được Thanh Lê nâng đỡ phần nộ trở về An Nhạc đường, ngồi suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi hiểu rõ, thở dài, sai người kêu La thị đến, lại bảo Chu thị đi khuyên giải an ủi Đào thị.

Lâm Cẩn Dung thấy Anh Đào tiến vào, không dám nhìn nàng, mà cúi đầu kéo góc áo, hỏi ba tiếng cũng không đáp một tiếng, liền hiểu chuyện, mạnh đứng dậy, linh hoạt né tránh ý đồ của Quế ma ma đi lên ngăn cản nàng, đi nhanh ra ngoài. Lệ Chi thấy thế, chạy nhanh cầm theo áo choàng, đuổi theo.

Sắc trời dần dần trở nên âm u, gã sai vặt A Mạch đứng ở cửa Thính Đào cư, ngồi trước khe cửa nhìn ra bên ngoài. Tứ tiểu thư mặc áo choàng màu xanh có mũ, lẳng lặng nghiêng người đứng trên thềm đá ngoài cửa, mũ trên áo choàng che một nửa khuôn mặt của nàng, thấy không rõ lắm thần sắc của nàng, lại có thể nhìn thấy đầu vai nàng hơi hơi phát run. Bên người nàng nha hoàn Lệ Chi nhỏ giọng nói gì đó, về mặt khăn khăn, Tứ tiểu thư chỉ bất động cũng không để ý tới.

A Mạch không khỏi sờ sờ đầu, Tứ tiểu thư đã đứng ngoài Thính Đào cư gần hai canh giờ, chẳng lẽ cứ tiếp tục như vậy? Tứ tiểu thư đây là làm điều vô dụng mà thôi, hấn từ nhỏ đã đi theo Tam thái gia, Tam thái gia không hấn đã nói một thì không thể là hai, nhưng chuyện gì đã hạ quyết tâm cũng rất khó lay động.

Phúc Toàn đi tới, thấp giọng nói: “Mở cửa đi, Tam thái gia thỉnh Tứ tiểu thư đi vào.”

A Mạch thế nhưng có vài phần thay Lâm Cẩn Dung cao hứng, vội nhẹ nhàng mở cửa, nhỏ giọng nói: “Tứ tiểu thư, Tam thái gia ời.” Chỉ thấy Lâm Cẩn Dung ngẩng đầu lên, đôi mắt đen sâu kín trên gương mặt tái nhợt, nàng trầm mặc đối với hấn gật đầu, lại hướng Phúc Toàn nhẹ nhàng gật đầu, đi nhanh hướng tới thư phòng của Tam lão thái gia.

Lâm Tam thái gia không đọc sách, cũng không ngồi sau án thư bằng gỗ tử đàn quen thuộc, mà ngồi ở phía trước cửa sổ, bên cạnh là một bếp lò nhỏ và trà cụ, đang một mình pha trà. Thấy Lâm Cẩn Dung đi vào, cũng không quay đầu, một tay nghiền trà bánh, một tay canh lửa, hết sức chuyên chú khuấy nước pha.

Lâm Cẩn Dung cũng không quấy rầy hấn, đứng ngay tại trước mặt hấn, im lặng chờ đợi.

Một lát sau, Tam lão thái gia vươn tay, ý bảo nàng đi qua xem: “Con xem ta có thể sánh bằng con không?”

Lâm Cẩn Dung yết hầu khô khốc, chát chát nói: “Chút kĩ nghệ thấp kém của tôn nữ nhi sao có thể cùng tổ phụ đánh đồng?”

Lâm Tam thái gia thần nhiên cười, cũng không trách tội, rót một chén cho Lâm Cẩn Dung: “Ném thử đi? Trong số các tỷ muội của con, cũng chỉ có một mình Đại tỷ của con đã xuất giá nhiều năm được ném qua trà của ta mà thôi.”

Lâm Cẩn Dung không tiếp nhận: “Tôn nữ nhi không khát.”

Lâm Tam thái gia cũng thu hồi tay, thần nhiên nhìn Lâm Cẩn Dung: “Con sao phải như thế?”

Hấn cho nàng bạc thang để leo xuống, hấn đang dùng phương thức ôn hòa khuyên giải nàng chấp nhận sự thật, lưu lại mặt mũi cho nàng, nhưng mà, nàng sao có thể cam tâm? Biết rõ trước mặt là hố lửa, nàng vì sao phải nhảy xuống? Lâm Cẩn Dung ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Tam lão thái gia: “Sống không bằng chết.” Nếu câu không được, không bằng đánh bừa, có lẽ còn có thể mở một đường máu.

“Vậy ngươi đi chết đi!” Tam lão thái gia một cổ ác khí xông lên đầu, mạnh cầm bát đựng nước trà hướng Lâm Cẩn Dung ném qua, tức giận bùng bùng: “Hôn nhân đại sự, cho tới bây giờ đều là trưởng bối làm chủ,

người lại không biết thẹn thùng như vậy! Ai dạy người? Mấu thân người dạy người sao? Người đâu! Đi gọi Tam lão gia cùng Tam phu nhân tới, xem bọn họ giáo dưỡng nữ nhi thế nào! Đi gọi Tam tiểu thư tới, để nàng xem xem, nàng dạy muội muội thế nào! Lại gọi Thất thiếu gia đến, xem tỷ tỷ của hắn làm ra chuyện tốt đẹp gì đây!”

Chuyện này thì liên quan gì đến Đào thị, đến Lâm Cẩm Âm cùng Lâm Thận Chi? Đơn giản chính là lấy bọn họ ra uy hiếp nàng mà thôi. Lâm Cẩm Dung hốc mắt nóng lên, vừa ủy khuất vừa phẫn nộ, không né không tránh, tùy ý để bát đựng nước trà va vào đầu vai, nước trà nóng bỏng ướt sũng quần áo, khiến đầu vai nàng đau đớn, cất cao thanh âm nói: “Tổ phụ không cần nhắc tới bọn họ! Một người làm một người chịu, coi trọng một trăm lần, bọn họ cũng vẫn là người của Lâm gia!” Người có năng lực xử lý bọn họ thế nào?

“Vậy còn người? Người không phải là người Lâm gia sao? Một người làm một người chịu? Chẳng lẽ người cho đây chỉ là chuyện của một mình người sao?” Lâm lão thái gia đứng phắt dậy, đi đến trước mặt Lâm Cẩm Dung từ trên cao nhìn xuống, nâng tay lên nói: “Người cho là Lâm gia nuôi lớn người, cho người cầm ngọc thực, cho người đọc sách tập viết, học tập các thứ, nuôi người cho tới bây giờ, vì để người đến ngỗ nghịch trường bối, làm mất hết thể diện của Lâm gia hay sao?”

Lâm Cẩm Dung nhắm mắt lại, đưa mặt đón nhận: “Vậy phải làm sao bây giờ? Ta bất hạnh, người bất hạnh, ta đã sinh ra ở Lâm gia. Nếu tổ phụ đã quyết ý, ta cam đoan, sẽ làm điều khiến các người đều phải hối hận.”

Ta bất hạnh, người bất hạnh..... Lâm lão thái gia nhìn gương mặt non nớt tái nhợt của Lâm Cẩm Dung, lòng mi nhẹ nhàng run rẩy, cuối cùng buông tay, ngược lại quay người đưa lưng phía Lâm Cẩm Dung, trầm giọng phân phó Phúc Toàn ở một bên thò đầu ra nhìn xung quanh: “Tứ tiểu thư hồ đồ, đem Tứ tiểu thư thỉnh ra ngoài, trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép ra khỏi cửa.”

Lâm Cẩm Dung trong lòng huyệt hẫng, yên lặng nhìn bóng dáng Lâm lão thái gia. Ai cũng không thể cầu xin, ai cũng không thể trông cậy. Khi đặt lợi thế gia tộc trước mặt, nàng vĩnh viễn chỉ là hạt bụi bé nhỏ không đáng kể.

Phúc Toàn ho khan một tiếng: “Tứ tiểu thư, mời người?”

Lâm Cẩm Dung xoay người ra bên ngoài, chỉ nghe Lâm lão thái gia ở phía sau lạnh lùng thốt: “Người đừng cùng ta ngoan cố, giả bộ bị bệnh, tuyệt thực, muốn tự tử, người nếu chết, ta sẽ không cho người nhập vào mồ mã của Lâm gia, để xem người thương tâm là ai.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nắm lấy then cửa, dùng sức kéo ra, đẩy mạnh sang hai bên, sau đó cũng không quay đầu lại đi nhanh ra bên ngoài.

Cửa phát ra một tiếng ám ách rên rỉ, tựa như người bị bệnh nặng không chịu nổi ốm đau, nhịn không được phát ra thống khổ rên rỉ. Lâm lão thái gia không khỏi quay đầu, thần sắc phức tạp nhìn ra ngoài, trong viện đèn đuốc u ám, thân thể cao gầy của Lâm Cẩm Dung bị áo choàng màu xanh bao bọc, áo choàng có chút rộng thùng thình theo cước bộ của nàng, lại bị gió lạnh thổi, bay lên rồi lại hạ xuống, cuộn cuộn nổi lên lại mở ra, cả người tựa như con bướm đang vật lộn trong gió bắc. Người cho là nó sẽ bị gió cuốn đi, người cho là nó sẽ rơi xuống, nhưng kỳ thật nó vẫn đang bay về phía trước.

Lâm lão thái gia nhắm mắt, lại mở to mắt, thần sắc vô cùng kiên định hướng tới Phúc Toàn bên cạnh trầm giọng nói: “Người đi nói với nha hoàn ma ma trong phòng của Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư nếu thiếu một sợi lông tơ, ta sẽ khiến các nàng sống không bằng chết.”

133. Chương 134: Tồn Tại

Một loạt bóng cây theo thứ tự trong bóng đêm giương nanh múa vuốt, gió lạnh thổi qua ngọn cây, phát ra thanh âm trầm thấp. Lâm Cẩm Dung bước nhanh trên con đường rải đá sáng bóng đi về phía trước, môi và mặt đều lạnh lẽo có chút cứng đờ.

Phúc Toàn cầm một ngọn đèn theo sát ở một bên, thấp giọng nói: “Tứ tiểu thư, người lại làm gì vậy? Lão thái gia luôn muốn tốt cho người..... Người khác còn cầu đều cầu không được đâu, đây cũng không phải là kẻ ngốc hoặc là kẻ không nên thân gì đó.

Mặc kệ hắn nói cái gì, Lâm Cẩm Dung đều không đáp một lời. Phúc Toàn thở dài, cũng không khuyên nữa, cúi đầu yên lặng đi đường.

Đi đến chỗ rẽ, chỉ thấy mấy ngọn đèn tối gần, người đi đầu là Đào thị, bên cạnh là Lâm Cẩm Âm, hai người thần sắc đều có chút khó coi, nhất thời thấy được Lâm Cẩm Dung, đều lộ ra thần sắc thở dài nhẹ nhõm.

Đào thị nhẹ nhàng ôm Lâm Cẩm Dung, chưa mở miệng, nước mắt đã từng giọt rơi xuống, nàng cùng Lâm Tam lão gia nói nửa ngày, cũng bắt quá chỉ được Lâm Tam lão gia nói mấy câu: “Người lúc này mới nhớ tới cầu ta sao? Lúc này người mới biết ta là phu quân của người sao? Người nói xem cửa hôn nhân này làm sao không tốt? Lục gia không đưa tới sính lễ sao? Lục Giam không đọc sách chăm chỉ sao? Lục Giam có chỗ nào không trọn vẹn sao? Có thể có được cửa hôn nhân này, đó là phúc khí của nàng! Đừng không biết xấu hổ.”

Đúng vậy, cửa hôn nhân này trừ bỏ một hai điểm nhỏ như tính tình khó chịu của Lâm Ngọc Trân cùng thân phận phức tạp của Lục Giam, còn lại cũng không có điều gì để chê trách, tương phản, Lục gia phú hào, Lục Giam còn trẻ đã thành tài, còn đáng về đường đường, cho nên trong mắt mọi người Lâm gia, Đào thị là không hiểu chuyện không có mắt nhìn, Lâm Cẩm Dung cũng bị nàng làm hư. Còn có người cảm thấy việc các nàng là được tiện nghi còn khoe mẽ. Cho nên, không ai ủng hộ các nàng. Nàng giờ phút này chính là tứ cố vô thân.

Lâm Cẩm Âm tay chạm vào vai Lâm Cẩm Dung chỉ thấy vô cùng lạnh lẽo, vội hỏi: “Sao lại thế này?”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng ngăn tay nàng, hướng Đào thị vĩnh viễn lên khoe môi: “Trở về đi.”

Đào thị cùng Lâm Cẩm Âm nhìn nhau liếc mắt một cái, đều nhận thấy lo âu cùng bất an trong mắt đối phương, không khỏi đều nhìn về phía Phúc Toàn. Phúc Toàn bất đắc dĩ thở dài: “Lão thái gia ra lệnh lão nô đưa Tứ tiểu thư trở về phòng tĩnh dưỡng, không có mệnh lệnh của lão nhân gia không cho phép ra ngoài. Nếu Tứ tiểu thư thiếu một sợi tóc, kẻ hầu người hạ bảo đảm sống không bằng chết.”

Đào thị vội vàng lấy khăn tay che miệng, lặng yên khóc lóc. Lâm Cẩm Âm nhú mày, không nói gì ôm mẫu thân cùng muội muội, thấp giọng nói: “Sau khi trở về nói sau.”

Mọi người trầm mặc đi, trong vườn trống rỗng chỉ có thể nghe thấy tiếng gió cùng tiếng bước chân. Không bao lâu, đến sân viện của Lâm Cẩm Dung, Phúc Toàn bảo Cung ma ma gọi mọi người đến, trước mặt Lâm Cẩm Dung đem mệnh lệnh của Lâm lão thái gia nói lại một lần, vừa lòng nhìn thấy trên mặt mọi người lộ ra thần sắc lo sợ bất an, mới cùng mẫu tử Đào thị hành lễ cáo từ, nhỏ giọng nói với Đào thị: “Còn thỉnh Tam phu nhân cẩn thận chút, Tứ tiểu thư dường như luẩn quẩn trong lòng.” Đào thị mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Thấy không còn những người khác, Đào thị nhịn xuống nước mắt, thấp giọng khuyên nhủ: “A Dung ngoan, con đừng vội, ta đã viết thư cho cửu phụ của con, hỏi ý tứ của hắn. Con trăm ngàn lần đừng luẩn quẩn trong lòng, làm chuyện điên rồ, nếu con có chuyện gì không hay xảy ra, bảo ta sống thế nào đây?”

Lâm Cẩm Dung nhìn mắt Đào thị khóc sưng đỏ cùng khoe mắt đã có chút nếp nhăn, lại nhìn Lâm Cẩm Âm đang nhú mày, tay nắm chặt thành quyền. Nàng nếu chết đi, hay nếu có gì không hay xảy ra, người thương tâm nhất chính là những người thật tình yêu thương nàng, về phần những người khác, đại khái chỉ là câu chuyện đàm luận lúc trà dư tửu hậu trong một khoảng thời gian mà thôi, sau đó liền giống như gió thổi lá rụng, hoàn toàn sẽ quên đi sự tồn tại của nàng. Chết như vậy thật không có ý nghĩa, nàng vì sao phải chết? Nghĩ đến điều này, Lâm Cẩm Dung khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Nương, tỷ tỷ, các người trở về đi, ta sẽ không tìm đến cái chết.”

Đào thị hồ nghi nhìn nàng, căn bản là không tin. Lâm Cẩm Âm thì phân phó Sơn Trà: “Đi đem đồ của ta đến, ta sẽ ở đây với Tứ tiểu thư.”

Lâm Cẩm Dung cười khổ: “Thật sự không cần.”

Lâm Cẩm Âm dùng sức kéo kéo khoe miệng: “Ta rất nhanh sẽ gả xa, cùng muội ở chung, nói chuyện tâm sự, chẳng lẽ muội cũng không cho?”

Nói đến mức này, Lâm Cẩm Dung cũng sẽ không chối từ, tùy ý để Đào thị cùng Lâm Cẩm Âm biểu đạt sự quan tâm, tùy ý để các nàng nói gì đó, cũng đều đáp ứng. Nhưng nàng càng biểu hiện bình tĩnh, Đào thị

cùng Lâm Cẩn Âm càng cảm thấy bất an.

Lệ Chi lấy quần áo đến giúp Lâm Cẩn Dung thay, nhìn thấy đầu vai nàng đỏ hồng, không khỏi nhíu mày nói: “Tiểu thư có đau không?”

Lâm Cẩn Dung thấp giọng nói: “Bôi chút được là được rồi, đừng kinh động phu nhân cùng Tam tiểu thư.” Làm sao có thể không đau chứ? Quần áo vừa chạm vào liền đau đớn.

Ép buộc đến gần canh ba, Lâm Cẩn Dung đuổi Đào thị: “Mẫu thân không phải nói sẽ viết thư cho cữu phụ sao? Vậy mau đi đi. Nếu thực lo lắng, để tỷ tỷ ở lại với con.”

Đào thị lúc này mới cẩn thận rời đi. Lâm Cẩn Dung bình tĩnh ra lệnh bọn nha hoàn múc nước rửa mặt, tháo châu sai, ngồi xem Lâm Cẩn Âm tháo trang sức, sau đó cùng nhau nghỉ ngơi. Lâm Cẩn Âm lại cẩn thận, không ngủ bên ngoài, thế nào cũng phải nằm cạnh nàng. Lâm Cẩn Dung trong lòng cảm thấy ấm áp, biết nghe lời nói: “Tỷ tỷ đừng lo lắng, ta đều nghe lời tỷ tỷ.”

Không hề buồn ngủ. Lâm Cẩn Dung thân mình cứng ngắc, vài lần muốn xoay người, nhưng nghe thấy tiếng hít thở vững vàng phía sau của Lâm Cẩn Âm, lại nhịn xuống, không dám nhúc nhích, khiến toàn thân đau nhức, ngược lại tê cứng, dần dần mê man chìm vào giấc ngủ

Nghe thấy nàng phát ra tiếng hít thở vững vàng lâu dài, Lâm Cẩn Âm nhẹ nhàng ngồi dậy, nương theo ánh sáng ngoài cửa sổ, khẽ sát khuôn mặt nàng, nhìn kỹ, xác nhận nàng quả nhiên đang ngủ, lại nhẹ tay nhẹ chân thay nàng đắp chăn, im lặng ngủ tiếp.

Một đêm loạn mộng. Lúc Lâm Cẩn Dung tỉnh lại, sắc trời đã sáng rõ, trong phòng im ắng, Lâm Cẩn Âm ôm một quyển sách, ngồi trên bên cửa sổ đọc sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng một cái, hai tỷ muội ánh mắt vừa vặn chạm phải, Lâm Cẩn Âm hướng nàng lộ ra nụ cười ôn hòa, thử thăm dò nói: “Đói bụng chưa? Có muốn ăn bánh bao thủy tinh mà muội thích nhất không?”

Có nên tuyệt thực hay không? Lâm Cẩn Dung từ giữa trưa hôm qua vẫn chưa ăn chút gì. Cho nên bữa cơm này cơ hồ chính là một điểm mấu chốt, Lâm gia cao thấp đều đang nhìn chằm chằm.

Lâm Cẩn Dung ôm đầu gối ở trên giường ngồi một lát, thấp giọng nói: “Kỳ thật bị cấm chường còn có lợi, muốn ngủ tới khi nào, liền ngủ thẳng đến lúc đó. Không cần vấn an ai, không cần cố gắng bởi cười, muốn ăn liền ăn, không muốn ăn sẽ không ăn.” Sau đó hướng trên giường nằm xuống: “Ta còn chưa ngủ đủ, ta tiếp tục ngủ.”

Lâm Cẩn Âm nhíu mày, đi qua ngồi xuống bên cạnh nàng: “Muội đừng không hiểu chuyện, chúng ta muốn tranh đấu, nhưng cơm vẫn phải ăn. Thân thể bị suy yếu, khó chịu là bản thân, đau lòng là mẫu thân cùng ta.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Ta đây cũng không thể vụng trộm ăn sao?”

Lâm Cẩn Âm trầm mặc một lát, nói: “Có thể.”

Không được bao lâu, bên trong Lâm gia đều truyền lời đồn, Tứ tiểu thư không hài lòng cọc hôn sự này vì vậy tuyệt thực. La thị cười lạnh nói với Lâm Nhị lão gia: “Nhìn xem, đây đã tính là gì? Vì biểu hiện chính mình không giống người thường, mắt mọc trên đỉnh đầu sao? Cũng không hiểu được Lục gia nghe thấy tin tức này sẽ có cảm giác gì? Thà chết không lấy chồng a!”

Lâm Nhị lão gia trong lòng cũng bốc hỏa, không khỏi mắng nàng xả giận: “Đều là nàng làm chuyện tốt, làm cho người ta bắt lấy bím tóc. Nàng cũng biết Lục lão ông đã nói thế nào với phụ thân của ta không? Nói là muốn một người im lặng trầm ổn, không trêu chọc thị phi!”

La thị không khỏi chua xót rơi lệ: “Ta là trúng kế! Ta hiện tại mới hiểu được, Đào thị vì sao chết sống không chịu cùng Ngô gia cầu hôn? Thì ra bởi vì nàng đã sớm biết không có khả năng a, cho nên cố ý khuyến khích ta đi cầu hôn khiến ta mất mặt, châm ngòi mối quan hệ giữa ta và Cô phu nhân.”

Lâm Nhị lão gia thối nạng một ngụm, mắng: “Chính nàng không vẽ rắn thêm chân, ai có thể tính kế nàng? Giờ này còn chống đỡ sao!”

La thị chui vào trong lòng hắn, khóc nói: “Nữ nhi bị ủy khuất, lúc này còn trốn ở trong phòng khóc, cũng không thấy chàng ra mặt nói lời công đạo, mắng ta thì rất lợi hại. Muốn trách, cũng phải trách cách làm người của muội tử chàng, lòng dạ nhỏ nhen, ta không phải sợ đắc tội nàng sao?”

Lâm Nhị lão gia phiền chán không thôi, một tay đẩy nàng ra, nhắc chân đi ra ngoài: “Nàng thật sự muốn ta đi nói lời công đạo? Vậy nàng cũng đừng đem chuyện lương thực nhờ Lục gia Nhị lão gia giúp nàng bán nha! Người ta vô duyên vô cớ giúp nàng chạy một chuyến này, nàng không hiểu là vì cái gì sao?”

La thị cầm khăn tay xoa xoa lệ, ngồi suy nghĩ trong chốc lát, gọi Thôi ma ma lại gần, phân phó một hồi. Thôi ma ma mới đi đến cửa, đã bị Chu thị chặn lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thôi ma ma đây là muốn đi đâu? Lão thái thái ời.”

Thôi ma ma tuy rằng chưa truyền chuyện này ra ngoài, nhưng Lục gia vẫn nhận được tin tức. Lâm Ngọc Trân lập tức chạy tới tìm Lục lão ông: “Công công, nàng không hiểu chuyện, đưa xanh hải không ngọt, hay là thôi đi.”

Lục lão ông theo sổ sách nâng mắt lên, hí mắt nhìn chăm chăm nàng, khiến nàng chột dạ, rồi lại thấp đầu nói: “Nữ hài tử thôi, bị hai chất nữ song sinh kia của người nháo loạn một hồi, đương nhiên muốn tìm lại chút mặt mũi. Nói đến nói đi, chuyện này cũng là do người không xử lý tốt, người còn phải lo cho A Vân đây. Dừng ở đây a. Đúng rồi, ta vừa xem qua ngày, từ nay trở đi chính là ngày tốt, ta sẽ sai người đưa lễ cầu hôn qua. Người nên chuẩn bị tốt, đừng để đến lúc đó luống cuống tay chân.”

Lúc này đúng là nửa điểm mặt mũi cũng không lưu lại cho nàng, lời này nói ra, càng chứng minh không thể cưới Lâm Lục. Lâm Ngọc Trân hé ra mặt nhất thời đỏ hồng, dần dần trở về phòng, thấy Lục Vân liền ủy khuất rống lên: “Nghiep chương, con thật là làm việc tốt a!” Ai lừa nàng cũng được, chính là Lục Vân không thể.

Lục Vân không chút hoang mang quỳ xuống: “Nương, người lại làm gì vậy? Nữ nhi thừa nhận lừa người, nhưng vì muốn tốt cho người. Ngày ấy nữ nhi vừa chuẩn bị rời đi, đã bị tổ phụ phái người ở cửa ngăn cản, trực tiếp đưa đến Tập Hiền các, vào cửa liền bảo con quỳ xuống, định dùng gia pháp. Nếu con không thuận theo ý tổ phụ, lúc này con có thể ở đây hầu hạ mẫu thân sao? Mẫu thân có năng lực ở đây mắng nữ nhi sao? Chúng ta hiện tại sở dĩ có thể như vậy, là nhờ tổ phụ cùng tổ mẫu! Khiến bọn họ mất vui, chúng ta cũng chỉ còn lại Nhị ca. Hôn sự của Nhị ca, nói đến nói đi, cũng không phải người hay phụ thân hay ai khác làm chủ.”

Là nhờ phu thê Lục lão ông, hay là muốn hoàn toàn đẩy bọn họ ra? Đem mọi thứ đều tặng cho Lục Giam? Lâm Ngọc Trân ngơ ngác ngồi hồi lâu, mới thở dài: “Con đứng lên đi.”

134. Chương 135: Thanh Ảnh

Dưới ánh nến, Lục Giam gắt gao mím môi, gắt gao nhìn chăm chăm mẫu tử mà mình yêu thích kia, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Trường Thọ chưa từng nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng một trận hoảng hốt, luống cuống tay chân chuẩn bị giấy bút, ra sức mài mực, đem bút nhét vào trong tay Lục Giam, thấp giọng năn nỉ nói: “Thiếu gia, người viết chữ đi?” Cho dù ít nói, nhưng cứ vui đầu viết chữ cũng tốt rồi, không cần gắt gao nhìn chăm chăm một quyển sách, vẫn không hề nhúc nhích ngăn người như vậy, ánh mắt kia thật dọa người a.

Lục Giam hướng hắn cười cười, cầm bút, chấm chút mực, nhưng đầu bút lông vừa chạm vào trang giấy, lại không thể di chuyển, rất nhanh mực đã đem giấy ướt sũng, choáng váng thành một vệt đen mơ hồ hỗn loạn. Sau đó vệt đen này khô lại, vô cùng chói mắt, muốn xem nhẹ cũng không được. Lục Giam ném mạnh bút đi, dùng sức xé tờ giấy kia, giống như muốn đem tất cả sức lực cùng khó chịu đều phát tiết trên tờ giấy này.

Trường Thọ kinh hoàng đi nhặt bút, lại kéo tay Lục Giam: “Thiếu gia, thiếu gia, người làm cái gì vậy? Cần gì xé giấy như vậy? Lão thái gia không phải đã nói qua với người rồi sao, đó là tin vịt! Các tiểu thư tính toán thiệt hơn, người đừng để ý tới.” Lại cảm thấy trên mu bàn tay mát lạnh, hắn giật mình nhìn nhìn, trên mu bàn tay có đọng một giọt nước.

“Thiếu gia.....” Trường Thọ hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Lục Giam. Thiếu gia đã bao nhiêu năm không khóc? Tựa hồ là năm vừa rời khỏi nhà, ban đầu hắn còn thường xuyên vụng trộm rơi lệ lúc ban đêm, sau đó cũng không hề khóc nữa. Hiện tại sao lại khóc như vậy?

Lục Giam nghiêng mặt, trốn vào khoảng tối dưới ánh đèn, cổ họng nghèn nghẹn nói: “Đi ra ngoài!”

“Thiếu gia.....” Trường Thọ muốn an ủi hắn, lại nghe Lục Giam nói: “Đi ra ngoài!”

“Được, được.” Trường Thọ ngập ngừng vài cái, cuối cùng cũng không dám nói gì thêm, nhẹ tay nhẹ chân đi ra, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó an vị ở cửa, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Trong phòng vẫn không có tiếng vang, nếu không phải ngọn đèn chưa tắt, hắn cơ hồ cho rằng Lục Giam đang ngủ. Không biết qua bao lâu, trong phòng đột nhiên truyền đến một thanh âm cực nhỏ, giống nhau là tiếng di chuyển ghế. Trường Thọ nghe thấy một tiếng này, giống như nghe thấy tiếng nhạc trên trời, thấp giọng nói: “Thiếu gia, người có muốn ngủ không? Nô tài bưng nước ấm đến cho người?”

Lục Giam không đáp lời hắn. Trường Thọ cố lấy dũng khí, lại hỏi: “Thiếu gia, chậu than còn cháy không? Nô tài đổi chậu than khác cho người?”

Lại qua hồi lâu, mới nghe Lục Giam nói: “Vào đi.”

Trường Thọ rón ra rón rén đẩy cửa ra, vươn đầu nhìn lên Lục Giam, đã thấy thần sắc Lục Giam khôi phục như bình thường, ngồi ở bên cạnh bàn học im lặng nhìn mình. Lần đầu tiên, hắn ngồi ở bên cạnh bàn học, trước mặt không hề có sách hay giấy bút, trước mặt hắn trống rỗng, cái gì cũng đều không có, được thu dọn rất sạch sẽ.

Trường Thọ ánh mắt lập tức trở nên mơ hồ, hắn nghiêng đầu, nghẹn một hơi, nhìn Lục Giam thấp giọng nói: “Thiếu gia, mặc kệ thế nào, nô tài đều nghe lời người.”

Lục Giam cười cười, thản nhiên nói: “Đã biết. Tắm rửa rồi ngủ đi.”

Sắc trời gần sáng, Lục Giam liền đứng dậy ra khỏi phòng, đi về phía Tập Hiền các. Lục lão ông đã sớm dậy, đang ở trong viện tản bộ, thấy hắn đến, liền dừng lại, tâm tình rất tốt hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lục Giam thấp giọng nói: “Tổ phụ, coi như quên đi.”

Mặc dù không nói rõ là chuyện gì, Lục lão ông cũng hiểu được, mị mắt nói: “Quên đi? Cái gì quên đi? Định tính toán như vậy sao?” Hắn cười lạnh một tiếng: “Có phải mẫu thân lại nói gì với con hay không? Ta hôm qua đã nói với con, đó là tin vịt, nhóm tiểu cô nương đùa giỡn nhau giận dữ một chút mà thôi.”

Lục Giam cúi mắt nói: “Mẫu thân không nói gì với con. Con tự mình hiểu được.” Không có lửa sao có khói, nếu không phải thật sự không muốn, sao có thể có tin vịt như vậy? Nói như vậy có thể giấu diếm được người khác, sao có thể giấu giếm hắn? Trong mắt nàng căn bản không có hắn, hắn chỉ tồn tại giống như tro bụi, con kiến mà thôi.

Lục lão ông nhíu mày nhìn hắn một lát, đột nhiên dùng sức vỗ đầu vai hắn, lớn tiếng nói: “Cưới vợ phải cưới hiền thê, chẳng lẽ con muốn thành thân với người bất lương sao? Dù con nguyện ý, ta vẫn không muốn! Chuyện tới nay, trong nhà đều đã biết chuyện này, con bảo ta quên đi thế nào? Thật sự là chê cười, thế đạo tiểu bối ngỗ nghịch trưởng bối trở thành phong trào rồi sao? Mặt mũi của ta trong mắt các con chẳng lẽ không đáng một đồng?”

Lục Giam giương mắt nhìn hắn: “Tổ phụ, cần gì phải ép buộc?”

Lục lão ông cười lạnh, nhẹ nhàng phun ra một hơi: “Ép buộc? Nàng muốn chết thật ta mới bội phục nàng, bất quá là chút kỹ xảo tự nâng giá trị con người lên mà thôi.”

Lục Giam thanh thanh nói: “Nàng không phải là loại người như vậy.”

“Thật không? Vậy thì không phải.” Lục lão ông cáo già nhìn hắn cười: “Đi xuống đọc sách đi, ta sẽ xử lý tốt chuyện này. Con yên tâm, nàng bất quá là bị người khác ép buộc, nhất thời mất mặt, luẩn quẩn trong lòng mà thôi, qua thời gian, nàng tất nhiên sẽ nghĩ thông suốt. Nhị lang, trên đời này những thứ thật sự tốt đẹp sẽ không trống rỗng ở đó chờ con, con phải dựa vào chính mình đi hái, chiếm được, thậm chí chinh

phục, vậy mới là nam tử hán đại trượng phu chân chính. Con không phải sẽ nói với ta, ngay cả chút bản sự ấy con cũng không có chứ? Con đừng khiến ta thất vọng.”

“Nhưng mà.....” Lục Giam mới mở đầu, đã bị Lục lão ông đánh gãy: “Không nhưng mà! Cũng không cần nói thêm, sự tình không có gì thay đổi. Đi xuống đi!”

“Tổ phụ! Con.....”

“Người đâu, hầu hạ ta thay quần áo, mang theo lễ phẩm, cùng ta đến Lâm gia đưa thiếp cầu hôn!” Lục lão ông cũng không thèm nhìn tới Lục Giam, xoay người vào phòng.

Lục Giam đứng ở đình viện, kinh ngạc nhìn cổ đại khô vàng trên một gốc cây gần đầu tường, cộng cỏ kia theo gió thổi lắc qua lắc lại, cũng không thể tìm thấy nơi nào để dựa vào, tùy thời đều phải ngả nghiêng.

Lục lão ông một bên sửa sang lại ống tay áo, một bên thấp giọng phân phó tùy tùng bên cạnh vài câu, cầm thiếp cầu hôn trên bàn, nghiêm túc nhìn một lần, xác nhận không còn gì cần bổ sung nữa, mới cẩn thận đặt vào hộp gấm thiết kế tinh mỹ, tự tay bê hộp gấm, sải bước lướt qua người Lục Giam, lên xe ngựa xuất môn rồi đi.

Lục Giam chậm rãi đi ra Tập Hiền các, theo đường nhỏ trong rừng trúc bước đi vô định, ra khỏi rừng trúc, đi tới bên một đầm nước, dừng lại cạnh gốc cây mai, nhìn mặt nước mà ngẩn người.

Có người ở phía sau vỗ nhẹ bờ vai của hắn một cái, sau đó vòng đi ra nhìn hắn cười: “Chúc mừng Nhị ca, chúc mừng Nhị ca.” Chính là Lục Kinh cùng Lục Luân.

Cả nhà cao thấp đều biết Lâm Cẩm Dung thà chết cũng không chịu gả cho hắn, còn chúc mừng cái gì? Lục Giam kéo kéo khóe miệng, quay đầu tiếp tục nghiêm túc ngắm nhìn mặt nước.

Lục Kinh nghiêng đầu đánh giá hắn trong chốc lát, dựa vào nhỏ giọng nói: “Nhị ca, biết trong lòng huynh khó chịu, ta cũng không phải cố ý tới khiến huynh ngột ngạt. Kia thật sự là tin vịt, huynh cũng không phải không biết tính tình của Lâm gia Nhị phu nhân cùng cặp song sinh, ỷ vào được Lâm gia lão thái thái sủng ái, chẳng bao giờ muốn chịu thua thiệt. Không tin huynh cứ hỏi Ngũ lang, rõ ràng chính là tin vịt, có phải vậy không, Ngũ lang?”

Trên gương mặt ngăm đen béo tròn của Lục Luân có chút khó xử, nhưng vẫn vuốt đầu nói: “Nhị ca, A Dung tính tình rất mềm mại, căn bản sẽ không làm loại chuyện này, dù sao ta không tin. Có nhiều người đổ mắt nàng, thích bắt nạt nàng. Huynh đừng mắc mưu.”

Lục Giam mơ hồ cười.

Lục Luân lại nói: “Ta vẫn sợ hãi, nếu là Lâm Ngũ hoặc là một trong cặp song sinh tỷ muội kia, vậy cũng thật phiền. Biết không, Lâm Thất từng nhéo lỗ tai và mặt của Lục Thiện.”

Lục Giam quay đầu nhìn hắn: “Thật sự?”

Lục Luân mất hứng nói: “Chẳng lẽ là giả? Ta là người hay nói dối gạt người sao?”

Lục Giam trầm mặc nhìn mặt nước.

Lục Kinh liền cười nói: “Nhị ca, nếu huynh không phải..... Ai..... Ta nói này làm cái gì, dù sao cộc hôn sự này vô luận thế nào cũng đều phải thành, Lâm Tứ hoàn toàn hơn hẳn các muội muội của nàng, tâm địa thiện lương. Tổ phụ thật tình mắt.”

Nếu huynh không phải..... Lục Kinh không phải là muốn nói, nếu hắn không phải là con thừa tự của Lâm Ngọc Trân, tất nhiên không cần phải cưới Lâm gia nữ nhi, nhiều huynh đệ như vậy, ai nói sẽ không thể rơi xuống trên đầu người khác? Nhưng vì hắn chính là con thừa tự của Lâm Ngọc Trân, dựa theo tông pháp luật pháp đã định ra, vĩnh viễn cũng không có khả năng thay đổi. Lục Giam không muốn nghe thêm, miễn cưỡng cười: “Ta còn có việc chưa xong, đi về trước.”

Thấy hắn vội vàng đi, Lục Luân thấp giọng nói: “Tam ca, thật sự là tin vịt sao?”

Lục Kinh liếc mắt khinh thường nhìn hắn: “Tổ phụ nói là tin vịt, tất nhiên chính là tin vịt. Nhà chúng ta giàu có lại có danh vọng, Nhị ca tuần tú lịch sự, vừa thi đậu công danh, tiền đồ rộng mở, hai nhà còn hiểu

rõ, ai không muốn gả chứ? Đệ không phát hiện biểu hiện của các tiểu thư Lâm gia sao? Tứ tỷ tỷ tính nết thế nào đệ cũng không phải không biết, nàng chính là thích thanh tĩnh, không thích cùng các nàng xen lẫn chung một chỗ mà thôi. Việc hôn nhân này đối với nàng là có lợi. Đệ sao có thể nhìn Nhị ca bị người khác xúi giục, tâm sinh oán hận?” Thấy Lục Luân trên mặt lộ ra thần sắc do dự, Lục Kinh lại nói: “Bằng không, Lâm Tam phu nhân đã sớm nháo loạn ngắt trời rồi?”

Lục Luân thở dài: “Cũng đúng.” Lập tức lại nói: “Thật sự là phiền toái! Tương lai ta cưới thê, nhất định sẽ không phiền toái như vậy a.”

Lục Kinh liền cười rộ lên: “A, gốc tiểu tử thông suốt a, muốn thành thân rồi sao?”

Lục Luân đỏ mặt, đuổi theo đánh hấn: “Sao nào? Ai cho huynh nói lung tung!”

Hai huynh đệ người truy ta đuổi, rất nhanh biến mất sâu trong vườn.

Lục Giam đi đến cửa sân viện của mình, chỉ thấy Lục Vân đứng ở nơi đó vươn đầu nhìn, thấy hấn lại đây, bước nhanh chào đón, hàm chứa cười nói: “Ca ca, huynh đi đâu vậy? Ta chờ huynh đã lâu. Mẫu thân bảo huynh đi qua cùng nhau ăn điểm tâm.”

Lục Giam nói: “Ồ trong vườn dạo bộ thôi.”

Lục Vân cao thấp đánh giá hấn một phen, thấy đáy mắt hấn có thanh ảnh, vẻ mặt vô tình, hiểu được là vì cái gì, nhưng cũng không nói ra, thân thiết nói: “Vậy nhất định là đói bụng rồi? Chúng ta đi mau, mẫu thân chỉ sợ cũng đã đợi lâu.”

Huynh muội hai người lòng ôm tâm sự, trầm mặc đi đến phòng của Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân đang ngồi ở phía trước cửa sổ ngắm người, thấy hai người tiến vào, vội hé ra khuôn mặt tươi cười, phân phó Phương ma ma: “Mang đồ ăn lên.”

Thức ăn đa dạng được mang lên, hơn phân nửa đều là món Lục Giam thích, Lâm Ngọc Trân thản nhiên nói: “Nhị lang, chớ tin lời đồn này. Nghe lời tổ phụ an bài, tổ phụ sẽ không hại con.” Nàng dừng một chút, lại thêm một câu: “Ta cũng sẽ không hại con. Ta tính thỉnh Tri châu phu nhân làm mai, lại thỉnh quan môi tới cửa, cần phải chuẩn bị hôn sự này thật tốt.”

Lục Vân gấp thức ăn cho Lục Giam: “Buổi chiều ta cùng nương muốn đi qua thăm Tứ tỷ tỷ, an ủi nàng, không để nàng chịu ủy khuất.”

Lục Giam thấp giọng nói: “Mẫu thân, nàng nếu thực không muốn, cho dù đi thì đã được gì.”

Lâm Ngọc Trân biểu tình nhất thời rất khó coi: “Con nói lời ngốc nghếch gì vậy? Cha mẹ chi mệnh, nàng có thể nào không muốn? Là con không muốn sao?”

Lục Vân vội nói: “Ai nha, này không phải người khác ở giữa phá rối sao? Làm gì vì chuyện này mà tổn thương hòa khí của chúng ta? Ăn cơm, ăn cơm a.”

135. Chương 136: Điều Kiện

Lâm Cẩm Dung ngủ nhiều đến mức xương sống thắt lưng đau nhức, đứng dậy dựa vào đầu giường ngồi, ôm đầu gối nghĩ ngợi. Sự tình phát triển đến bước này, đã rơi vào kết quả xấu nhất trong dự tính, không thể thúc thủ vô sách, phải có ứng đối.

Lệ Chi không biết nàng suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy nàng đáng thương, tuyệt vọng đến ngẩn người, không khỏi không tiếng động thở dài. Chợt nghe Anh Đào ở bên ngoài ho khan một tiếng, Lâm Cẩm Dung nhanh nằm lại trên giường, giả chết bất động. Lệ Chi thì đứng dậy chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Cửa mở ra, chính là Lâm Cẩm Âm dẫn Sơn Trà đi vào.

Lệ Chi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cùng Lâm Cẩm Âm trao đổi ánh mắt, tỏ vẻ không có trở ngại gì, Lâm Cẩm Âm biểu tình lại có chút khó coi, thậm chí có thể nói là tâm thần không yên, đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Là ta.”

Lâm Cẩm Dung vội ngồi dậy: “Thế nào?”

Lâm Cẩn Âm do dự, không biết có nên đem chuyện bên ngoài đã xảy ra cho Lâm Cẩn Dung biết không. Chưa từng nghĩ đến Lục gia sau khi nghe thấy tin tức lại hành động nhanh như vậy, động tác so với dự đoán lúc trước còn nhanh chóng hơn, đây không phải là kết quả mà các nàng chờ mong cùng tưởng tượng nổi.

Tuyệt thực không có tác dụng, lão thái gia hai nhà Lâm Lục định làm gì thì vẫn sẽ làm như thế, căn bản không đem sự đầu tranh của một nữ hài tử để vào mắt, để ở trong lòng. Lúc trước Lâm lão thái gia nhìn thấy nàng, còn cố ý công đạo nàng, nếu Lâm Cẩn Dung đêm nay không ăn gì, hẳn sẽ sai người đến.

Lâm Cẩn Dung thấy Lâm Cẩn Âm trầm mặc không nói, mơ hồ đoán được kết quả, lại vẫn cố chấp nhìn Lâm Cẩn Âm.

Theo tình cảnh này, so với giữ bí mật đến cuối cùng không thể che giấu thì nói ra lúc này vẫn tốt hơn. Lâm Cẩn Âm do dự mãi, cầm tay Lâm Cẩn Dung, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi Lục lão ông đem thiệp cầu hôn đến.”

Lâm Cẩn Dung tay nhất thời trở nên lạnh lẽo, thấp giọng nói: “Sau đó?”

Lâm Cẩn Âm gục đầu xuống: “Tổ phụ ở cùng tổ mẫu, phụ thân thương lượng viết thảo thiệp.”

Đây là bước đầu tiên trong việc nghị hôn. Theo tục lệ, sau khi nhà gái nhận được thiệp cầu hôn của tôn trưởng nhà trai viết, nếu có ý, sẽ gấp để đem ngày tháng năm sinh của nhà gái, cùng với tình cảnh ba đời ông cố, tổ, phụ và tùy gả điền sản liêm cụ viết trên bái thiệp đưa tới nhà trai, được gọi là thảo thiệp. Nhà trai xem bát tự xong, lại trả lời thảo thiệp, nhà gái xem bát tự cũng không có gì khác, song phương trao đổi định thiệp. Trao đổi định thiệp, sau đó là hạ lễ đính hôn, hôn ước chính thức được định ra.

Lâm Cẩn Dung trầm mặc hồi lâu, khe khẽ thở dài: “Mẫu thân đang làm cái gì?”

Lâm Cẩn Âm thấy nàng cảm xúc còn ổn định, âm thầm thở dài nhẹ nhõm: “Mẫu thân đang nằm nghỉ trong phòng. Tổ phụ bảo nàng đến thương lượng đồ cưới, nàng nói nàng không thoải mái.” Tuy rằng nói sẽ viết thư chỉ điểm Đào Thuần Khâm xin giúp đỡ, trên thực tế các nàng đều hiểu được, phụ thân Lâm lão thái gia khoẻ mạnh, Lâm Tam lão gia còn sống, quả quyết không thể có đạo lý người ngoài thay Lâm gia nữ nhi làm chủ hôn sự. Cho nên Đào thị hiện tại có thể làm chính là tiêu cực đối kháng, nàng bị bệnh, không có tinh lực, ai cũng không trách được nàng.

Tỷ muội hai người im lặng khá lâu, chợt nghe cửa viện có tiếng vang nhỏ, Lệ Chi theo cửa sổ nhìn ra, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Đại phu nhân đến.”

Lâm Cẩn Dung lại nằm trở lại trên giường, Lâm Cẩn Âm thì đi ra ngoài nghênh đón Chu thị. Chu thị được Hứa ma ma nâng đỡ chậm rãi đi vào, trước thấp giọng cùng Lâm Cẩn Âm hỏi han tình huống của Lâm Cẩn Dung, sau đó đi đến ngồi xuống bên giường của Lâm Cẩn Dung, lời nói thắm thía nói: “A Dung, nghe bá mẫu khuyên một câu. Nữ nhi quá mức quật cường không có gì hay, việc hôn nhân đã đến bước này cũng không còn khả năng cải biến, con cứ nháo như vậy, chỉ khiến mẫu thân cùng tỷ tỷ khổ sở, chịu tội cũng là con, cao hứng lại là người khác. Phút cuối cùng, không thể không xuất môn, đến lúc đó vất vả cũng là con, đâu có ích lợi gì?”

Lâm Cẩn Dung đưa lưng về phía nàng trầm mặc không nói.

Chu thị cũng không tức giận, tiếp tục giảng giải, nói: “Ta mới nhìn thấy mẫu thân con, mới chỉ một hai ngày, đã gầy đi rất nhiều, quầng mắt thâm đen, thấy ta liền khóc. Nếu nói, ta cũng biết nàng và cô cô con không thuận mắt, lo lắng con đến đó sẽ chịu tội, cũng là nhân chi thường tình. Nhưng cô cô con vừa mới phái người truyền tin lại đây, buổi chiều muốn tới thăm con, điều này chứng tỏ nàng cũng tán thành cộc hôn nhân này, rốt cuộc vẫn là thân cô chất, sao không giải được bế tắc? Con cho tới bây giờ đều là hài tử ngoan có hiếu biết, đừng làm khó dễ mẫu thân con nữa.”

Thấy Lâm Cẩn Dung vẫn không nói lời nào, Chu thị dừng một chút, đề cao thanh âm nói: “Ta nói lời thật tình với con. Giờ phút này con giận dữ, người làm nường đều chịu thiệt, ta cũng không muốn nói nhiều, con nếu có chút lương tâm, có điểm hiếu tâm, thì đau lòng mẫu thân con. Suy nghĩ cho tốt, buổi tối ngoan ngoan ăn cơm, mọi người đều quên chuyện này, không ai nhắc tới nữa. Ta đi trước.”

Chu thị đứng dậy rời đi, Lâm Cẩn Âm đưa nàng ra ngoài, vô hạn lo lắng bảo Sơn Trà đến viện của Đào thị hỏi thăm tin tức. Quả nhiên lại làm âm ỉ. Đào thị không chịu tham dự thương lượng đồ cưới của Lâm Cẩn Dung, Lâm Tam lão gia không thuận theo, chạy đến phòng nàng đại náo, hồi trước Cung ma ma lấy

sổ sách của Đào thị ra, vừa muốn xem Đào thị vì Lâm Cẩn Dung chuẩn bị đồ cưới nào rồi, Cung ma ma không được Đào thị cho phép, tất nhiên không chịu, Lâm Tam lão gia phát hỏa, Đào thị lại không thuận theo, lại là một hồi sổ sách lung tung. Trước đây phu thê hai người ằm ỉ, Lâm gia hai lão dù thế nào cũng sẽ không mặc kệ, đa số thời điểm đều là áp chế Lâm Tam lão gia, lần này lại là vô thanh vô tức, căn bản không có người hỏi đến.

Lâm Cẩn Âm dùng mọi cách, vừa khóc vừa khuyên, mới xem như đem Đào thị cùng Lâm Tam lão gia tạm thời ngăn cách, mặt co mày cau. Đây mới chỉ là bắt đầu, nếu Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung không đồng ý, sau này Đào thị ngày sẽ càng khổ sở? Toàn gia muốn bức bách một người, thủ đoạn còn nhiều mà. Nhưng nếu đáp ứng, Lâm Cẩn Dung lại không vui, ngày sau cũng không biết đến đâu..... Cả đời này, Lâm Cẩn Âm chưa bao giờ từng có thời điểm khó xử như thế. Ngay cả thời điểm lúc trước Đào thị đẻ non, nàng cũng chỉ sợ hãi lo lắng, nhưng không cảm thấy khó xử, bởi vì nàng biết nên làm như thế nào, hiện tại nàng mê hoặc, không biết nên làm như thế nào cho tốt.

Lâm Cẩn Dung ảm đạm đánh giá thần sắc của Lâm Cẩn Âm, trong lòng vừa chua xót vừa chất chứa, lại đau đớn, ngàn vạn tư vị hỗn loạn, luân phiên chuyển đổi, cảm thụ nói không nên lời. Nàng không có cách nào có thể nói với Đào thị, Lâm Cẩn Âm mộng yếm trong lòng, chính là bởi vì nàng không thích, nàng không muốn, các nàng liên vô điều kiện đứng phía sau nàng, ủng hộ nàng tuyệt đối. Trên đời này, trừ bỏ các nàng, sẽ không còn ai đối với nàng thân tâm đào phế, bất kể lợi hại thế nào. Hốc mắt của nàng thành linh nóng bừng, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhịn xuống nước mắt sắp chảy xuống. Sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, làm phiền tỷ đi thỉnh mẫu thân lại đây, ta có lời muốn nói với nàng.”

Lâm Cẩn Âm ngẩng đầu nhìn nàng: “A Dung, muội.....”

Lâm Cẩn Dung nâng tay lau lệ không biết khi nào đã rơi xuống, thanh nói nghèn nghẹn nói: “Cầu tỷ, để ta yên lặng một lúc.”

Lâm Cẩn Âm yên lặng đứng phía sau nàng, đưa mắt nhìn Lệ Chi ra hiệu, rồi nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài. Lệ Chi cùng Quê ma ma nín thở tĩnh khí, đứng ở ngoài cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong, trong chốc lát, sẽ lặng lẽ vén rèm cửa lên nhìn lên một cái.

Lâm Cẩn Dung thất thần nhìn cây du đã rụng hết lá ngoài cửa sổ kia. Bầu trời nửa âm u nửa sáng sủa, nhìn cây du thụ so sánh với ngày xưa có chút quái dị. Hoa nở hoa tàn, diệt sinh diệt lạc (lá rụng về cội), dường như chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhân sinh cũng bất quá chỉ như thế, có thể nhẹ cũng có thể nặng nề. Từ trước nàng sợ chết, sống thêm một lần, nàng vẫn sợ chết, nàng không muốn để mình chịu ủy khuất, càng không nỡ để Đào thị vất vả, không nỡ để Lâm Cẩn Âm ủy khuất, không nỡ khiến Lâm Thận Chi bị hủy cả đời.

“A Dung.....” Đào thị sững sờ đôi mắt, đứng ở cửa có chút tay chân thối nhìn Lâm Cẩn Dung, thật có lỗi nói: “Nương vô dụng.” Nàng dùng hết mọi biện pháp, vẫn không thể ngăn cản sự tình tiếp tục phát triển.

Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiến lên đỡ lấy Đào thị: “Nương, không trách người, người đã cố hết sức, nữ nhi thực cảm kích. Ngồi bên này đi, nữ nhi có chuyện muốn nói với người.”

Đào thị trên mặt nhất thời lộ ra thần sắc khẩn trương: “A Dung, con đừng gấp, thư rất nhanh sẽ đến tay của cậu phụ.”

Đào Thuấn Khâm cũng không phải là vạn năng. Lâm Cẩn Dung cúi đầu cười, thấp giọng nói: “Nương, người đừng gấp, việc hôn nhân này, cứ như vậy đi.”

“.....” Đào thị cùng Lâm Cẩn Âm liếc nhau, không nói gì.

Lâm Cẩn Dung kiệt lực khiến biểu tình cùng ngữ khí của mình có vẻ bình tĩnh: “Con tuổi chưa lớn, Thất đệ tuổi cũng còn nhỏ, con thật sự không yên lòng về nương, không muốn xuất môn quá sớm. Còn có, có một yêu cầu quá đáng, nương không phải chuẩn bị đồ cưới cho con sao? Không bằng giao con quản lý đi.”

Vốn không đồng ý, đến lúc đồng ý, lại đàm luận điều kiện, nhắc tới hôn kỳ, lại muốn tự quản lý đồ cưới, lời này của nàng thay đổi hoàn toàn, thậm chí khiến Đào thị cùng Lâm Cẩn Âm đều giật mình tới mức há to mồm, nửa ngày cũng chưa phản ứng lại. Quê ma ma không rõ ràng lắm trạng huống, chỉ bắt lấy điểm

mẫu chốt, Tứ tiểu thư đã đồng ý. Vì thế Quế ma ma lệ nóng doanh tròng: “Tiểu thư, người rốt cục đã nghĩ thông suốt a.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi cười khổ. Rốt cục nghĩ thông suốt, ngay cả người bên cạnh nàng, thân cận như Quế ma ma, cũng là cho rằng nàng không nên nháo. Bất quá trách được ai đây? Có chút thống khổ cùng bi thương, nhất định chỉ có thể một mình thừa nhận.

Lâm Cẩm Âm so với Đào thị phản ứng trước, hồ nghi nhìn Lâm Cẩm Dung: “Muội lặp lại lần nữa được không?”

Lâm Cẩm Dung nhìn đám người Quế ma ma liếc mắt một cái: “Các người đều đi ra ngoài đi.”

Trong phòng chỉ còn lại ba mẫu tử, Lâm Cẩm Dung gắt gao nắm thành quyền, đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau đớn: “Ta nghĩ ở nhà lâu thêm hai năm, đợi cho Thận Chi lớn lên, ta mới yên tâm.” Điều kiện này là hướng Lâm lão thái gia đề nghị, trì hoãn một chút, song phương đều thối lui một bước, đối với mọi người đều có lợi, nghĩ đến vấn đề này sẽ không quá đáng.

Đào thị lặp đi lặp lại: “A Dung, con không hối hận, không cần ngẫm lại sao?”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu. Nếu đường đi không thông, vậy đi đường khác vậy! Hiện tại không có cơ hội, không có nghĩa là tương lai cũng không có cơ hội. Nàng không sợ nhận mệnh! Nhân sinh còn rất dài, cho dù là năm ấy nàng chết, nàng không phải mới hơn hai mươi tuổi đó sao? Nhân sinh còn rất dài, nàng sẽ không ngồi chờ chết. Hai thể làm người, tư vị bi thương tuyệt vọng, hận ý oán giận đều đã nhấm nháp qua, chính là chưa được hưởng qua tư vị khoái ý. Dù thể nào cũng phải ném thử tư vị kia, mới không uổng công nàng trọng sinh.

“Muội nói muốn quản lý đồ cưới của mình, đây là vì sao?” Lâm Cẩm Âm còn nhớ một câu cuối cùng của Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung ngữ khí kiên định, ánh mắt trong trẻo nói: “Ta muốn chuẩn bị cho Thất đệ một phần gia nghiệp!” Nàng còn muốn, vào năm loạn phi làm xằng làm bậy ấy, có thể bảo toàn Đào thị cùng Lâm Thận Chi, cùng với tánh mạng và tài sản của Đào gia, những thứ mà nàng coi trọng hết thảy, về phần khác, bất quá chỉ là khách qua đường. Thời điểm mưa gió tiến đến, tránh không khỏi, vậy đi trước đón, mưa gió lúc đó chưa ngừng, nhưng không có nghĩa là về sau không ngừng lại.

136. Chương 137: Quế Viên

Ánh nắng đầu mùa đông xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trên tháp. Lâm Cẩm Dung nghiêng người nằm trên đó, nhắm mắt, tùy ý để ánh mặt trời chiếu rọi toàn thân, ầm ập không muốn nhúc nhích. Nàng mặc dù hướng Đào thị biểu lộ đồng ý với cộc hôn sự này, nhưng vẫn cáo ốm với bên ngoài, không gặp bất kỳ ai, cũng không quản bất cứ chuyện gì. Có thể tự do tự tại, vì sao không cần?

Cửa nhẹ nhàng vang lên một tiếng, sân bên ngoài vang lên thanh âm Quế Viên cố ý dè dặt: “Nương, Cô phu nhân cùng biểu tiểu thư tới, lúc này đang ở trong phòng phu nhân, nói là muốn đến thăm tiểu thư, Cung ma ma sai con tới đây hỏi trước, tiểu thư có bằng lòng gặp khách hay không?”

Lâm Cẩm Dung mí mắt nháy nháy, Quế Viên, nàng sao đã quên Quế Viên. Nếu muốn đến Lục gia, có thể nào thiếu Quế Viên cho được?

Quế ma ma nhẹ tay nhẹ chân vén màn, thấp giọng nói: “Tiểu thư, người tỉnh chưa?”

Lâm Cẩm Dung mở to mắt: “Là ai ở bên ngoài nói chuyện? Là Quế Viên sao?”

“Vâng.” Biểu tình của Quế ma ma có vài phần không được tự nhiên, từ sau khi Quế Viên được phái đến giúp đỡ Cung ma ma, mẫu tử hai người đều có chút chột dạ, mỗi lần gặp mặt luôn cố ý né tránh Lâm Cẩm Dung, Quế Viên ngày thường cũng không dám ở trước mặt Lâm Cẩm Dung tìm rui ro, không đề phòng hôm nay gọi Lâm Cẩm Dung vừa vặn đã tỉnh dậy.

Lâm Cẩm Dung lẳng lặng nói: “Thật lâu chưa từng nhìn thấy nàng, bảo nàng tiến vào cùng ta nói chuyện.”

Quế ma ma thụ sủng nhược kinh, vội đi ra ngoài: “Quế Viên, Quế Viên, mau vào hành lễ với tiểu thư.”

Quế Viên thúc thủ tiến vào, thật cẩn thận trộm dò xét Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, quy củ hành lễ với Lâm Cẩm Dung: “Nô tỳ thỉnh an tiểu thư, tiểu thư vạn phúc.”

“Đứng lên đi.” Lâm Cẩm Dung ngồi thẳng thân mình, trầm mặc đánh giá Quế Viên. Đúng là đã trưởng thành, Quế Viên ở chỗ Cung ma ma cũng không bị ngược đãi, chỗ nào nên phát dục cũng đã phát dục. Mặc dù có vẻ kém hơn một chút so với lúc trước đi theo nàng, nhưng gương mặt không bị gầy đi, làn da cũng không bị đen đi, vẫn như cũ trắng nõn trong veo như nước. Bất quá xem bộ dáng quy củ cẩn thận này, thật sự là được Cung ma ma dạy dỗ nghiêm chỉnh.

Quế Viên bị Lâm Cẩm Dung nhìn có chút sợ hãi, lại không dám ngắt đầu, đành phải vụng trộm liếc Quế ma ma, hướng Quế ma ma cầu cứu.

Quế ma ma đang muốn mở miệng, chợt nghe Lâm Cẩm Dung nói: “Ngồi đi, thật lâu không thấy người, chúng ta trò chuyện.”

Quế Viên xưa đâu bằng nay, nào dám tùy tiện ngồi, tất nhiên chối từ một phen, Lâm Cẩm Dung có chút không kiên nhẫn: “Từ trước cũng không thấy người quy củ như vậy, sao mới đi ra ngoài mấy ngày không còn nhận ra được nữa vậy?”

Quế ma ma vừa nghe lời này thấy không tốt, vội cầm một chiếc ghế con qua: “Tiểu thư cho con ngồi, con cứ ngồi đi.”

Quế Viên cẩn thận nghiêng người ngồi, cũng không dám nói nhiều.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc trong chớp lát, nói: “Người ở chỗ Cung ma ma thế nào?”

Quế Viên đôi mắt hơi hơi đỏ lên, lại nhanh chóng nhịn xuống: “Tốt lắm. Cung ma ma nhìn thì ghê gớm, kỳ thật cũng là người dễ mềm lòng. Chỉ cần giữ quy củ, bắt tay làm việc tốt, cũng không có chuyện gì, thường xuyên mang đồ tốt cho nô tỳ ăn. Phu nhân cũng từ bi, thường xuyên thưởng này nọ.” Đương nhiên, hết thấy đều do hai người không biết nàng làm ra việc kia, còn nghiêm túc thay Lâm Cẩm Dung bồi dưỡng nàng làm quản sự ma ma, nếu hai người biết, sợ là bị đánh cho hai chân đi cà nhắc cũng không chừng.

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi. Làm việc cho tốt, đừng đánh mất thể diện của ta và nương.”

“Nô tỳ vẫn không dám quên ân đức của tiểu thư, trước đó vài ngày là sinh thần của nô tỳ, mong tiểu thư thưởng chút rượu.” Quế Viên nói xong lời này, không khỏi giật mình, đánh bạo nâng mắt nhìn Lâm Cẩm Dung, đang muốn nhận lỗi, đã thấy trên mặt Lâm Cẩm Dung lộ ra vài phần mệt mỏi: “Việc nhỏ không cần để ở trong lòng. Người đi đáp lời đi, nói với phu nhân, ta thân mình không khỏe, uống thuốc đang ngủ rồi.”

Thấy nàng cứ như vậy đã kết thúc cuộc nói chuyện, Quế Viên có vài phần thất vọng, nhưng cũng không dám nghĩ nhiều, thật cẩn thận thu hồi tâm tư, đứng dậy hành lễ cáo từ. Lâm Cẩm Dung lại phân phó Lệ Chi: “Ta có đoạn vải mang về từ Thanh châu, sắc thái đỏ tươi, màu sắc thích hợp nhất với Quế Viên, thưởng cho nàng may quần áo đi.”

Lệ Chi trầm mặc đi vào buồng trong lấy ra, Quế Viên cẩn môi hành lễ cáo lui: “Tạ tiểu thư đã thưởng.”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên gật đầu, phân phó Quế ma ma: “Nay Quế Viên là người bên kia của phu nhân, ma ma thay ta đưa nàng đi ra ngoài.”

Thấy Lâm Cẩm Dung nói như thế, tâm tư của Quế Viên nhất thời tan biến sạch sẽ, cúi mắt vô tình theo Quế ma ma ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung lại nhắm mắt, nằm nghỉ trên tháp, yên lặng tính toán. Bọn họ muốn liên hệ hai nhà Lâm, Lục bằng việc hôn nhân, muốn thay Lâm Ngọc Trân cưới một nhi tức họ Lâm, do đó củng cố địa vị của Lâm Ngọc Trân; Mà nàng, muốn trước thời điểm loạn phải làm xằng làm bậy, Đào thị có thể có cuộc sống thư thái, Lâm Thận Chi có thể trưởng thành thật tốt. Như vậy, cứ theo như nhu cầu đi, trừ lần đó ra, nàng cái gì cũng không thể cho bọn họ, đương nhiên, nàng cũng không trông cậy vào bọn họ có thể cho nàng cái gì.

Lệ Chi thấy Lâm Cẩm Dung trông mắt chuyển động dưới mí mắt, biết nàng không ngủ, nhưng cũng không quấy rầy nàng, liền lấy đồ thêu ngồi ở bên cạnh nàng làm việc. Chợt nghe Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng hỏi:

“Lệ Chi, ta dạy cho người nhận biết mặt chữ, người có quên không? Mấy ngày nay có việc, không dạy được người.”

Lệ Chi vội nói: “Chưa từng quên. Nô tỳ mỗi ngày đều ôn luyện, cầm nhánh cây viết trong sân.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Thật phiền phức, ta cho người bút, chấm mực Thanh Thủy để viết. Đi lấy sách đến, thừa dịp vô sự, ta sẽ dạy người nhận biết thêm vài chữ.”

Có việc để làm so với không nhúc nhích nằm trên tháp phơi nắng vẫn tốt hơn, Lệ Chi vô cùng vui mừng, thanh thúy lên tiếng, vội vàng lấy sách và giấy bút, bày ra, thỉnh Lâm Cẩm Dung đi qua.

Quế ma ma ở một bên nhìn thấy, thấp giọng phân phó Anh Đào cùng Đậu Nhi vài câu, tự đi phòng bếp thay Lâm Cẩm Dung nấu canh sắc thuốc.

Lại nói Quế Viên trở về sân của Đào thị, chuyện thứ nhất chính là cùng Đào thị bẩm báo: “Tiểu thư thân mình mệt mỏi, uống thuốc rồi đang ngủ.”

Đào thị liền cố mở to ánh mắt sưng đỏ, vô lực hướng Lâm Ngọc Trân cười: “Cô phu nhân, khiến muội chạy không công một chuyến này rồi.”

Lâm Ngọc Trân trong mắt hiện lên một tia hờn giận, nói: “Cô chất một nhà, sợ cái gì? Vốn đến thăm nàng, không thể không gặp người đã rời đi. Ta vẫn đến thăm nàng, dù đứng ngoài màn cửa liếc mắt một cái cũng được, tâm nguyện này cũng không được sao?”

Đào thị thật không cao hứng, đây là thật tình đến thăm, thật tình đến hòa hảo sao? Lâm Cẩm Dung bị bệnh, rõ ràng mọi người đều biết là chuyện gì xảy ra, không phải cố ý ngọt ngào sao? Chẳng lẽ muốn Lâm Cẩm Dung trong lòng ủy khuất, còn phải đối với nàng cười làm lành? Lập tức liền cảm thấy khó chịu.

Một bên Chu thị thấy thế nhanh chen vào nói: “Quên đi, cũng là cốt nhục nhà mình, hai nhà cách nhau không xa, khi nào đến thăm mà chẳng được? Có tâm ý là tốt rồi. Cô phu nhân nhiều ngày không tới, vừa rồi lão thái thái cũng mới nhắc, không bằng thừa dịp sắc trời còn sớm, đi qua bồi lão thái thái trò chuyện, thương lượng một chút chính sự mới phải. Tam đệ muội vừa rồi không phải nói, muốn cho A Dung ở nhà lâu thêm vài năm sao? Khó được Cô phu nhân ở đây, vừa vặn cùng nhau đi qua cùng lão thái thái thương lượng. Còn có lẽ đính hôn, thương vàng hạ cám một đồng chuyện lớn nhỏ, cần phải chuẩn bị chu toàn.”

Lục Vân vụng trộm giật nhẹ tay áo Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân cúi mắt, sau một lúc lâu mới nói: “Vay cùng nhau đi qua đó.”

Đào thị khe khẽ thở dài: “Các người đi trước, ta sẽ qua sau.” Mắt sưng như vậy, cần phải chườm nước ấm mới được.

“Vay Tam đệ muội nhanh chút a.” Chu thị ra hiệu với nàng, mỉm cười phụ giúp mẫu tử Lâm Ngọc Trân đi trước.

Cung ma ma bận bịu, dùng nước lạnh nước ấm luân phiên giúp Đào thị đắp mắt, lại trang điểm thêm một chút, hỏi Quế Viên: “Người có gặp tiểu thư không? Tiểu thư đang làm cái gì?”

Quế Viên đem tình hình lúc đó nhất nhất nói ra: “Tiểu thư cố ý bảo nô tỳ đi vào ngồi, thưởng cho nô tỳ một khúc vải để may quần áo. Thấy có khách nhân ở đây, nô tỳ liền đặt ở bên ngoài.” Vì thế chạy đi lấy khối vải kia tới cho Đào thị xem.

Đào thị vội ngừng nàng lại: “Đã là tiểu thư thưởng cho người, người giữ lại đi.” Biết Lâm Cẩm Dung tình hình ổn định, tâm tình nàng cũng tốt hơn nhiều, liền thấp giọng nói với Cung ma ma: “Kỳ thật Lục Giam là hài tử rất được, thành ý của Lục gia cũng có thể thấy rõ, chính là Cô phu nhân này, thật sự đáng giận. A Dung của ta rất nhuần thiện, sao có thể để nàng bắt nạt?”

Cung ma ma liền nhỏ giọng hiến kế: “Vay phải nhờ vào phu nhân dạy dỗ.”

Đào thị khe khẽ thở dài: “Đi thôi, đến An Nhạc đường. Nếu chậm trễ thêm, lại nói ta muốn lên mặt. Xuân Nha đi theo giúp ta, người không cần đi, để ý tính toán đồ cưới cho A Dung.”

Cung ma ma đáp ứng vâng lời.

Đào thị tới bên ngoài An Nhạc đường, chỉ nghe Lâm Ngọc Trân liên miên căn nhắc: “Ngày mai con sẽ đến dâng lễ tại Tri châu gia thỉnh Tổng phu nhân làm mai, hôm nay trước khi xuất môn đã sai người đi tìm quan môi, cần phải chuẩn bị việc hôn nhân này thật tốt. Không thể đánh mất thể diện hai nhà.....”

Đào thị trong lòng hơi chút thoải mái, lại nghe Lâm Ngọc Trân nói: “Lão thái gia có phân phó, lễ đính hôn phải chu toàn, bình rượu 8 chén bằng vàng, châu thủy, trang sức, kim khí, váy tiêu kim, đoạn thất trà bánh không thể thiếu, hai con dê nướng, mười lễ hộp..... Nhất định phải hơn thê tử của Lục Thiệu!”

Lâm lão thái thái nói: “Mấy thứ này đều là thứ yếu, mấu chốt là con phải thu liễm tính nết, làm bà bà sẽ cũng không thể giống như trước, thân cô chất cần phải đoàn kết, chớ để người ngoài nhìn vào mà chê cười. A Vân con cũng nên khuyên nhủ mẫu thân.”

Lục Vân thanh thủy nói: “Ngoại tổ mẫu yên tâm, ngoại tôn nữ nhi nhớ kỹ.”

Tuy biết là cố ý nói ình nghe, Đào thị trong lòng lại càng thoải mái, cất bước đi vào, cùng mọi người chào hỏi. Lâm lão thái thái thấy nàng, không có việc gì bảo nàng ngồi cạnh Lâm Ngọc Trân nói: “Hai người từ nay về sau chính là thân gia, thân càng thêm thân, phía dưới còn có bọn nhỏ, thời điểm gặp phải chuyện, đều phải thu liễm tính nết của bản thân, đừng khiến bọn nhỏ khổ sở.”

Hai người ngày xưa là oan gia trong lòng vốn không vui, đều không khỏi áp chế oán khí, giả vờ giả vịt bắt tay mừng vui.

Đào thị nhân cơ hội nói ra chuyện thành thân trì hoãn trễ hai năm, Lâm lão thái thái sớm đã nghe Chu thị nói qua, cũng không cảm thấy có gì khó xử, nhân tiện nói: “Tứ nha đầu qua năm mới, đến tháng hai cũng bất quá mới là sinh thần mười bốn tuổi, vẫn còn nhỏ, còn phải đợi Tứ ca, Ngũ ca nàng thành thân rồi nói sau. Ngọc Trân trở về nói với lão thái gia, lão thái thái thương lượng một chút.”

Lâm Ngọc Trân miệng đáp ứng.

137. Chương 138: Đại Cát

Đến chạng vạng, mẫu tử Lâm Ngọc Trân lưu lại ăn cơm chiều, La thị cáo ốm không ra, cặp song sinh thì nói muốn phụng dưỡng mẫu thân, cũng không tham dự. Lâm lão thái thái hiếm khi chẳng hề quan tâm như lần này, vừa nghe qua, ngược lại cố ý công đạo Chu thị, tặng cho Lâm Cẩm Dung chút đồ ăn mà nàng thích, lại giúp cho tiêu hóa đưa quá đó. Sau đó [không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng], trước mặt Lâm Ngọc Trân liên hồi Đào thị viết thảo thiếp nên liệt kê đồ cưới thế nào.

Đào thị thần nhiên nói: “Đồ cưới của A Dung, ta đã sớm chuẩn bị, năm trước đã liệt kê ra, chính là để Cung ma ma lưu giữ, ngày mai lại lấy ra. Trên thảo thiếp trước viết qua đại khái, đợi đến khi viết đính thiếp thì tính sau.” Rồi sợ Lục gia khinh mạn, cố ý nói ra chút đồ quý trọng đáng giá cho Lâm Ngọc Trân nghe, lại nhân hợp với buôn bán tiền lời, cảm thấy là công lao của Lâm Cẩm Dung, cũng rộng rãi hào phóng, so với dự định lúc trước bỏ thêm vào đó mấy phần.

Lâm Ngọc Trân nghe vào trong tai, ghi tạc trong lòng, tất nhiên không chịu thua. Ban đêm trở về nhà, kể lại với phu thê Lục lão ông, Lục lão ông nghe nói Lâm Cẩm Dung không náo loạn, trong lòng liền thuận theo, tất nhiên đáp ứng chuyện thành thân hoãn lại vài năm: “Cũng tốt, để Lục Giam chuyên tâm đọc sách, như vậy thời điểm khảo thí công danh cũng có nắm chắc hơn một ít. Thời gian thành thân cụ thể, đến lúc đó lại nghị luận sau.” Lại cố ý gọi Tổng thị đến, trước mặt Lâm Ngọc Trân, phải an bài lễ đính hôn cùng sinh lễ, đều phải chọn thứ tốt nhất, không cho phép xảy ra sai lầm gì, hoàn toàn biểu hiện ra đối với việc hôn nhân này rất coi trọng.

Lâm Ngọc Trân thấy Tổng thị khúm núm, thê tử Lã thị của Lục Thiệu cố gắng miệng cười, trong lòng nàng như nở hoa. Chuyện nàng bình sinh tiếc nuối nhất chính là nhi tử thân sinh của mình mất đi, để trưởng tử Lục Thiệu của Nhị phòng trở thành người đứng đầu trong nhà, so với Lục Giam cũng lớn hơn vài tuổi, lúc này hài tử đã có, bắt đầu tập đi, vậy mà nàng còn chưa có gì. Nhưng hiện tại xem ra, Nhị phòng có giành trước thì đã thế nào? Cho dù Tổng thị nắm giữ gia vụ, Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu hai người quản lý sinh ý trong nhà thì thế nào? Bất quá chỉ là nha hoàn ôm vàng nguyên bảo, thay người khác làm lụng vất vả mà thôi. Có lão thái gia che chở, trong tương lai, còn không phải đích tôn chiếm ưu thế sao!

Lục Vân thoáng ngồi một lát rồi đi tìm Lục Giam, vào cửa liền cười: “Chúc mừng ca ca, chúc mừng ca ca, sớm đã nói là tin vịt, hôm nay Tam cữu mẫu còn cùng mẫu thân thương lượng chuyện đồ cưới sinh lễ, thảo thiếp đều nhanh viết xong, đợi cho bà mai tới cửa, trao đổi thảo thiếp, sẽ ra quyết định.”

Lục Giam ngồi dưới đèn, đang cầm một quyển sách đọc, nghe nàng vui mừng khôn xiết nói chuyện, không khỏi đứng dậy, nhẹ nhàng buông sách, nói: “Muội có gặp nàng không?”

Lục Vân nghiêng đầu cười: “Gặp ai?”

Lục Giam cúi mắt, vênh vênh lên khóe môi, không biểu hiện ra ngượng ngùng, cũng không tỏ vẻ muốn truy vấn, một bộ dạng muốn nói hay không là tùy muội.

Lục Vân biết tính nết hắt, liền có chừng có mực: “Không gặp, Tứ tỷ tỷ uống thuốc xong lúc đó đang ngủ. Hôm nay mới biết, Nhị cữu mẫu các nàng hơi quá đáng, Lục biểu tỷ cùng Thất biểu tỷ mới vừa nghe nói liền chạy tới tận cửa đánh chửi, Nhị cữu mẫu cũng đuổi theo mắng mỗ, ai mà chịu nổi? Nếu là ta ta cũng không đồng ý. Bất quá Tứ tỷ tỷ từ lúc còn nhỏ đã rộng lượng, nhà chúng ta có thành ý như vậy, mẫu thân cùng ta lại tới thăm nàng, ngoại tổ mẫu cũng trừng phạt Nhị cữu mẫu, nàng tất nhiên sẽ không nháo nữa. Cơm chiều nghe nói đã ăn hai chén cháo tổ yến, khẩu vị ngon miệng.” Thấy Lục Giam trầm mặc không nói, liền thân thiết đi qua cười: “Huynh yên tâm, Tam cữu mẫu luôn bao che khuyết điểm, sẽ không để nàng chịu ủy khuất. Nếu thật sự có chuyện gì, sao có thể thuận lợi như vậy? Có điều Tam cữu mẫu luyện tiệc Tứ tỷ tỷ, muốn nàng ở lại lâu thêm vài năm, ca ca đành phải đợi thôi.”

Lục Giam cười nhẹ.

Lục Vân bồi hắt ngồi một lát, thấy hắt không muốn nói chuyện phiếm với mình, đành đứng dậy rời đi.

Nàng mới vừa ra khỏi cửa, Trường Thọ lập tức đi lên: “Thiếu gia, người đã yên tâm chưa? Đã nói rồi, người có tài như vậy, người khác sao có thể ghét bỏ người cho được?”

Lục Giam đi đến bên cửa sổ nhìn sắc trời: “Muộn rồi, sớm đi ngủ đi.” Chỉ mong nàng thật sự là bởi vì Lâm Ngọc Trân xử sự không chu toàn nên mới phải chịu ủy khuất.

Ngày kế, Lâm Ngọc Trân chuẩn bị hậu lễ, còn thật sự thu thập thỏa đáng, đến Tri châu phủ nhờ Tri châu phu nhân làm mai. Tổng phu nhân từ trước cùng nàng giao hảo, đám hỏi hai bên đều là vọng tộc, tất nhiên rất vui làm nguyệt lão. Cố ý chọn ngày tốt, trịnh trọng đến cửa làm mai, tiếp theo quan môi tới cửa, đem bát tự của Lâm Cẩm Dung đưa tới Lục gia.

Lục lão ông sai người bói toán, đại cát, lập tức vượt râu dắc ý cười, cảm thấy ánh mắt của mình không sai. Lập tức lại viết bát tự của Lục Giam thỉnh bà mối đưa tới Lâm gia, Lâm gia cũng bói toán, lại là đại cát.

Quế ma ma tiến vào: “Chúc mừng tiểu thư, hai bên đều là đại cát! Người bốc cát nói, hiếm khi gặp quẻ tốt như vậy! Lão thái gia cùng lão thái thái, lão gia cùng phu nhân đều thật sự vui mừng. Đã thỉnh bà mối đi báo cho Cô phu nhân biết, hiện tại chỉ chờ bên kia định ra mà thôi!”

Lệ Chi nghe vậy, cũng đến an ủi chúc mừng Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư người xem, chính là đại cát đại lợi, không cần lo lắng. Ngày sau tất nhiên mọi sự đại cát.” Nàng ngày ngày đi theo Lâm Cẩm Dung, đoán Lâm Cẩm Dung chết sống không chịu gả, đơn giản chính là lo lắng gả đến đó cuộc sống không tốt đẹp mà thôi. Hiện tại hai bên bói toán đều có kết quả tốt, chính là điềm lành.

Lâm Cẩm Dung không khỏi châm chọc cười. Đại cát, thế gian này có bao nhiêu hôn nhân không phải thông qua bói toán thấy đại cát mà thành? Thật sự đều là đại cát sao? Đào thị cùng Lâm Tam lão gia, năm đó nàng cùng Lục Giam. Đặc biệt nàng cùng Lục Giam, giống như một mối hôn nhân đáng chê cười nhất trên thế gian vậy. Có thể thấy được rất nhiều thời điểm, thần linh cũng làm việc qua loa cho xong mà thôi.

Trong mắt nàng, mấy thứ hư vô mờ mịt này, sao có thể so với tiền tài tương thân tương ái trong tay nàng, sau đó tiền sinh ra tiền, ánh vàng rực rỡ bạch quang lờ lờ càng đáng giá càng khiến người ta vui mừng, càng khiến người ta cảm thấy kiên định. Nói đến điều tốt, chuyện cao hứng nhất là chuyện Đào gia cùng Đào thị, cùng với tồn lương trong tay Lâm gia rốt cục đã bán đi với giá cao ột vị đại thương nhân họ Mai do Đào Thuần Khâm giới thiệu, Lâm Thế Toàn thuận thuận lợi lợi đi theo vị đại quân sự của đại phú thương này trên đường vận chuyển.

Lại có chính là Lục gia đáp ứng thành thân trẻ vài năm. Năm đó nàng mười sáu tuổi liền gả vào Lục gia, mười bảy tuổi sinh hạ Ninh nhi, hiện tại nàng hy vọng có thể chậm trễ hơn một chút. Có lẽ, bỏ qua một mốc nhỏ, bỏ qua đoạn thời gian đó, nàng sẽ không phải trải qua cảm giác tê tâm liệt phế, hận không thể đi tìm chết, mà chết không xong lại thương tâm thống khổ như vậy.

Trí nhớ xa xôi như thủy triều vọt tới, Lâm Cẩm Dung dùng sức nhắm mắt, muốn quên đi gương mặt phần nộn đáng yêu kia, tươi cười khiến người ta đau lòng đến cốt tủy kia, khuôn mặt Ninh nhi lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt nàng, vừa cười, vừa gọi nương, vừa tập đi, vừa tập chạy, rồi Ninh Nhi máu tươi đầy mặt và cổ.....

Trái tim giống như bị ai đó hung hăng nhéo đau, đau khiến khí lực toàn thân của Lâm Cẩm Dung trong nháy mắt như bị rút đi, nàng cắn chặt răng, nắm chặt cánh tay Lệ Chi, chậm rãi ngồi xuống tháp. Tư vị này, nàng không bao giờ muốn nếm thử một lần nữa, nàng không chịu nổi! Nàng thật sự không chịu nổi!

Lệ Chi bị Lâm Cẩm Dung nắm chặt có chút đau, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung mặt tái nhợt dọa người, ánh mắt tan rã, môi xanh trắng, cả người đều run nhè nhẹ, không khỏi bị hù dọa, lớn tiếng kêu lên: “Tiểu thư, tiểu thư! Người làm sao vậy?”

Quế ma ma đang ở một bên nói liên miên cần nhẫn, nói Đào thị muốn chuẩn bị thứ tốt cho Lâm Cẩm Dung, Lục gia lại bỏ ra rất nhiều sính lễ, Tri châu phu nhân uy phong thể nào, khéo léo biết ăn nói ra sao, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu này, chạy tới nhìn lên nhất thời sợ tới mức tay chân lạnh lẽo. Nhưng nàng rốt cuộc cũng có nhiều kinh nghiệm, chỉ trong chớp mắt liền tỉnh táo lại, chỉ huy Lệ Chi đỡ Lâm Cẩm Dung nằm xuống.

Lâm Cẩm Dung miễn cưỡng không chịu: “Ta không làm sao, vì sao phải nằm xuống?”

Quế ma ma liền tiến lên không hề phân trần trước rót một chung trà nóng, vuốt ngực xoa lưng, thấy sắc mặt nàng dần dần hồng hào, mới bảo Lệ Chi nhanh thỉnh Đào thị: “Tiểu thư sợ là trúng gió gì đó, nhanh đi thỉnh phu nhân tới xem!”

Nước ấm chảy vào trong bụng, tứ chi của Lâm Cẩm Dung dần dần bớt cứng ngắc, khí lực cũng một lần nữa trở về, liền gọi lại Lệ Chi: “Không cần đi, ta không sao.”

Lệ Chi tất nhiên là không nghe, nhất định phải đi, Lâm Cẩm Dung hít vào một hơi, lớn tiếng nói: “Lời ta nói người không nghe sao? Các người trong mắt không còn có ta nữa ư?”

Lệ Chi ủy khuất đỏ mắt, vẫn kiên trì nói: “Tiểu thư không thoải mái, nô tỳ muốn đi nói với phu nhân, thỉnh đại phu đến xem, người mắng chết nô tỳ nô tỳ cũng phải đi.”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Ta ngủ quá nhiều, chưa ăn đủ mà thôi. Không có gì trở ngại, không tin các người đi lấy chút đồ ăn đến, ta ăn vào sẽ trở nên khỏe hơn. Đừng khiến phu nhân lo lắng thương tâm, lại dẫn tới vô số nhàn thoại.” Nói xong dựa vào thành tháp, chậm rãi ngồi dậy, muốn để các nàng xem, nàng quả nhiên không có chuyện gì. Kiếp trước nàng tự tử cũng thoát nạn, nàng sao có thể dễ dàng chết đây?

Quế ma ma sầu lo lấy tay sờ trán của nàng, thấy còn bình thường, liền dùng thanh âm dỗ tiểu hài tử nói: “Tiểu thư muốn ăn cái gì?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Có cái gì ăn cái đó, ta đang đói bụng.” Nàng thật sự đói bụng.

Anh Đào việc bưng một đĩa bánh nhân mặn hấp lá sen tới, Lệ Chi luống cuống tay chân rót trà nóng, Lâm Cẩm Dung lấy một cái, uống nước trà, một ngụm rồi lại một ngụm, ăn chậm nuốt xuống, ăn xong một cái lại ăn thêm, liên tục ăn ba bốn cái cũng không dừng tay.

Quế ma ma cùng Lệ Chi nhìn nhau, cảm thấy không thích hợp, nghĩ rằng nên thỉnh Đào thị. Đã thấy Lâm Cẩm Dung vỗ nhẹ tay, đứng dậy cười nói: “Ăn ngon thật. Múc nước cho ta rửa tay.”

Quế ma ma cùng Lệ Chi lại là một trận rối ren, mang nước cầm khăn tay, vụng trộm đánh giá tình hình của Lâm Cẩm Dung, đã thấy nàng trừ bỏ so với lúc trước trầm mặc ra, những mặt khác đều khôi phục bình thường. Hai người liền nhẹ nhàng thở dài một hơi, rốt cuộc không an tâm, mặc dù không đi nói với Đào thị, nhưng vẫn đi tìm Lâm Cẩm Âm tới.

Lâm Cẩm Âm đến, ôn nhu trấn an, săn sóc tinh tế nói: “Có chỗ nào không thoải mái, hay khó chịu, đều phải nói ra, tỷ tỷ không có bản sự gì để giúp muội, nhưng vẫn có thể trấn an muội thay muội đưa ra chủ ý.

Cũng đừng sợ người khác nói nhàn thoai, bị bệnh mời đại phu đến khám là chuyện nên làm.”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Ta không có chuyện gì, ăn được ngủ được. Khi đó cũng không biết làm sao, đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu. Tỷ tỷ không cần lo lắng.” Có những chuyện chỉ có bản thân nàng mới có thể vượt qua, ai cũng không thể giúp được nàng. Có lẽ theo thời gian, khi đã vượt qua thời điểm kia, nàng sẽ không còn bị chuyện kiếp trước khiến ghen đắng đau đớn nữa. Nàng cần phải sống tốt.

138. Chương 139: Ly Biệt

Ngày trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến ngày xuất giá của Lâm Cẩn Âm. Hôm nay nắng ấm, chẳng những tinh không vạn lí (vạn dặm quang đăng), thời tiết còn ấm áp như mùa xuân.

Sáng sớm Lâm Cẩn Dung đã thức dậy, cùng Đào thị tới xem Lâm Cẩn Âm trang điểm, cũng có thể nói chuyện nhiều hơn với Lâm Cẩn Âm. Mọi thứ cũng xong xuôi, mẫu tử mấy người cười đùa, Lâm Cẩn Âm trước dẫn dò Đào thị nên chiếu cố bản thân, đừng nghĩ nhiều, mở lòng ra một chút, lại dẫn dò Lâm Cẩn Dung cần phải chăm sóc mẫu tử đệ đệ cho tốt, bảo Lâm Thận Chi nghe lời Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung, nói xong, liền khóc òa. Thấy nàng vừa khóc, Đào thị cùng Lâm Thận Chi cũng không khỏi khóc theo, Lâm Cẩn Dung trải qua hai kiếp, lại biết Lâm Cẩn Âm về sau sẽ có cuộc sống tốt đẹp, cũng không quá thương tâm, không khỏi khuyên nhủ: “Đây cũng không phải quá xa, tùy thời muốn thăm vẫn có thể thăm được, tỷ tỷ đi là hưởng phúc, đừng khóc.”

Nữ nhi có thể gả đến ca ca trong nhà, không cần lo lắng bà bà hung ác, phu quân không nên thân, đối với Đào thị mà nói được an ủi rất nhiều, nhưng nghĩ đến nữ nhi làm nhi tức nhà người ta, không thể được nâng niu đau lòng như trên tay nương, nào có tự tại như trước? Muốn gặp có thể gặp? Muốn đau lòng có thể đau lòng sao? Vì thế lại lau nước mắt nói: “Con không hiểu tâm tình của người làm mẫu thân. Ngay cả biết nàng đến đó hưởng phúc, ta cũng luyến tiếc nàng rời khỏi ta, cho nên ta muốn khóc.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi nở nụ cười: “Vậy người cứ khóc đi. Khóc ắt sưng đỏ, đợi lát nữa lại ngượng ngùng gặp người, cùng với tỷ tỷ khóc lóc, khóc khiến Đại biểu ca nhìn thấy cũng phải mất một lúc lâu mới nhìn ra mắt tỷ tỷ nằm ở đâu a.” Lời còn chưa dứt, đã bị Lâm Cẩn Âm nhéo một cái: “Xú nha đầu!”

Đào thị cũng bị nàng chọc cho nở nụ cười, thối nói: “Người nha đầu kia! Vô tâm vô phế. Tỷ tỷ con sắp xuất môn, con không khóc, còn ở nơi này cười chúng ta.”

Lâm Cẩn Dung nhỏ giọng nói: “Chuyện mừng, cần gì phải khóc? Ngày sau mọi người nhớ tới những lời này của ta sẽ cảm thấy vui vẻ mà cười, chẳng phải so với khóc tốt hơn nhiều sao?”

“Vâng, vâng, tiểu thư, phu nhân nên tươi cười vẫn hơn.” Cung ma ma từ bên ngoài tiến vào, khuyên nhủ: “Lão thái thái cùng phu nhân, thiếu phu nhân trong tộc đều tới thăm Tam tiểu thư, phu nhân mau mau thu lệ.”

Đào thị trọng mặt mũi, nhịn xuống, tự tay lau má cho Lâm Cẩn Âm, sửa sang quần áo vật trang sức, vui mừng rất nhiều lại nhịn không được chua xót trong lòng.

Chỉ nghe ngoài cửa một trận tiếng bước chân vang lên, một đoàn phụ nhân phần phật tiến vào, trong miệng nói mấy câu cát tường, tán tụng Lâm Cẩn Âm xinh đẹp, lại chúc mừng Đào thị, âm ỹ một mảnh. Lâm Cẩn Dung bị đẩy ra xa, mắt thấy chen vào không lọt, đơn giản chuyên tâm tiếp đón vài tộc muội xấp xỉ tuổi nàng, thậm chí nhỏ hơn một chút.

Những người này đa số gia cảnh không tốt lắm, ngày thường không thể xuất môn, bị câu thúc bó tay bó chân không được tự nhiên. Lâm Cẩn Dung năm đó không biết, giờ phút này lại nhớ rõ cảm giác khi mình nghèo túng, đi đến đâu cũng đều cảm thấy bị người ta vãng về khinh thị, vì thế bảo Lệ Chi đem kẹo và điểm tâm tới, thân thiết chiêu đãi các nàng.

Dần dần mọi người trở nên quen thuộc, nói chuyện cũng tự nhiên hơn, còn có người lớn gan cầm ống tay áo của Lâm Cẩn Dung hỏi nàng vật liệu mua ở đâu, son cùng phấn là tự mình làm hay mua ở bên ngoài, Lâm Cẩn Dung nhất nhất kiên nhẫn trả lời, còn có người nhiệt tình mời nàng đến làm khách. Lâm Cẩn Dung rất ít khi được mời, tâm tình rất tốt, đều vui mừng đáp ứng, mọi người thấy nàng không kèn kiệu, cũng thực vui mừng.

Đang nói giỡn, Lâm Ngũ mặc quần áo mới nắm tay Lâm Bát tiến vào, kéo kéo tay áo Lâm Cẩn Dung, hướng nàng chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Cô cô đến.”

Lâm Cẩn Dung quay đầu, đã thấy Lâm Ngọc Trân cùng Lục Nhị phu nhân Tống thị, Lục Vân và vài nữ quyến Lục gia cùng tiến vào, Lục Vân vào cửa liền hướng về phía nàng sáng lạn tươi cười. Lâm Cẩn Dung thấy trốn không thoát, đành phải xin lỗi các vị tộc muội, đi qua hành lễ tiếp đón.

Lâm Ngọc Trân nhìn kỹ Lâm Cẩn Dung hỏi: “Bệnh đã đỡ hơn chưa?”

Tống thị ở một bên hòa khí cười: “A Dung, sau khi nghe nói con bị bệnh, cô cô con vẫn nghĩ đến sức khỏe của con, lúc trước lên xe còn nhắc tới không biết hôm nay có thấy con không, không biết con đã khỏe lại chưa.”

Những lời này của nàng đều mang theo chút ý tốt trêu chọc, rơi vào tai Lâm Ngọc Trân, lại không phải như vậy nữa, rõ ràng là châm chọc Lâm Cẩn Dung không muốn gả cho Lục Giam, tức giận sinh bệnh. Nhưng không tìm thấy lời để phản bác, liền trầm mặt không nói lời nào.

Lâm Cẩn Dung đem biểu tình của hai người để vào mắt, cười nhẹ, tự nhiên rộng rãi nói: “Đa tạ cô cô lo lắng, chất nữ đã sớm khỏe rồi. Chỉ vì tỷ tỷ sắp gả đi, trong nhà bận rộn, cho nên không thể đến cửa bái tạ tình cảm của cô cô lần trước thăm bệnh.” Đây chỉ là lời khách khí, nàng cùng Lục Giam đang nghị thân, sao có thể đành môn bái tạ? Nhưng quả thật là khiến Tống thị ngậm miệng.

Lâm Ngọc Trân tâm tình tốt hơn nhiều: “Người một nhà, khách khí nhiều như vậy làm chi? Chúng ta đi xem tỷ tỷ của con, con cứ tiếp đãi các nhóm muội muội.” Lại lời nói thăm thía dạy Lâm Cẩn Dung: “Tình tình của con hơi u buồn, nên cùng bọn tỷ muội nói chuyện nhiều hơn, sáng sửa hơn một chút cũng tốt.”

Lâm Cẩn Dung cười, cúi đầu cho qua.

Lục Vân nhìn quanh trái phải, thấp giọng nói: “Sao không thấy Nhị cữu mẫu cùng Lục tỷ, Thất tỷ?”

Biết rõ còn cố hỏi, Lâm Cẩn Dung chỉ làm chưa từng nghe thấy. Lâm Ngũ lại nối tiếp câu chuyện: “Nhị thẩm nương bị bệnh, Lục muội, Thất muội muốn hầu hạ nàng, cũng không biết lúc dùng cơm có đi ra hay không.”

Lục Vân thấy các nữ hài tử trong tộc Lâm gia, nhỏ giọng nói: “Không phải ta nói các nàng, nhưng các nàng cũng quá keo kiệt, rất không hiểu chuyện. Tốt xấu vẫn là tỷ muội, ngày sau trời nam đất bắc, khó được gặp mặt, sao không ra đưa Tam tỷ tỷ.”

Nếu là từ trước, Lâm Cẩn Dung nhất định cảm thấy nàng thật sự rất tốt, công bằng chính nghĩa, nhưng giờ phút này Lâm Cẩn Dung ngay cả ý niệm quan tâm của nàng cũng không để trong đầu, chỉ mỉm cười cho qua. Lâm Ngũ theo bản năng muốn oán giận chỉ trích cặp song sinh vài câu, nhưng lời đến bên miệng, lại nuốt trở vào, tà mắt liếc Lục Vân một cái, chỉ thấy Lục Vân chạy về phía các tiểu thư Lâm gia nói chuyện cười đùa.

Lục Vân cũng không biết mình bị vắng vẻ hoặc là có gì xấu hổ, tự nhiên rộng rãi cùng Lâm Cẩn Dung tổ cáo, tiến lên cùng người lớn cười chào nói giỡn, đến trước mặt Lâm Cẩn Âm nói chút lời luyến tiếc, lời nói dí dỏm, được rất nhiều người khen ngợi.

Không bao lâu, tiếng cổ nhạc truyền đến, Hứa ma ma bên người của Chu thị chạy vào báo tin vui: “Tân lang mới tới cửa! Kiệu hoa tới rồi! Bên ngoài yến hội đã mở, thỉnh các vị phu nhân, thiếu phu nhân, các tiểu thư đi ra ngoài uống rượu dùng cơm.”

Vì thế Lâm lão thái thái và Đào thị đứng dậy, tiếp đón chúng khách nhân ra bên ngoài uống rượu, trong khoảnh khắc, trong phòng Lâm Cẩn Âm chỉ còn lại hai người Lâm Cẩn Dung và Lâm Ngũ. Lâm Cẩn Âm liền đuổi hai người nàng: “Không cần lo cho ta, đều đi ăn cơm đi.”

Lâm Cẩn Dung đến giờ phút này, cũng là thật sự luyến tiếc Lâm Cẩn Âm, hơn nữa hôn sự đã định, không cần lo trong hôn lễ Lâm Ngọc Trân cùng Đào thị bất hòa, liền hàm chứa cười nói: “Ta bồi tỷ tỷ, ta không đói bụng.”

“Ta cũng bồi Tam tỷ tỷ, sáng sớm đã dùng điểm tâm, nửa điểm cũng không đói.” Lâm Ngũ có rất nhiều chuyện muốn nói với Lâm Cẩn Dung, lúc trước Lâm Cẩn Dung bị giam lỏng, sau đó Lâm Cẩn Dung cố ý

cùng bọn họ bảo trì khoảng cách, cáo ốm không ra cửa, nàng vẫn chưa có cơ hội, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được nên kiên quyết không chịu đi trước.

Lâm Cẩm Âm bắt đặc dĩ, đành tùy ý hai người.

Lâm Ngũ cùng Lâm Cẩm Dung kể tai nói nhỏ: “Tỷ có thể có cửa hôn nhân này, ta cũng thật cao hứng. Nếu thực để một trong hai kẻ lòng dạ đen tối kia đi, vậy đúng là không có thiên lý.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc đánh giá Lâm Ngũ một hồi, thấy nàng quả nhiên nói lời thật lòng, không khỏi cười khỏ. Chưa từng nghĩ rằng trải qua chuyện này, Lâm Ngũ không hề hận nàng, mà cặp song sinh so với từ trước càng hận nàng hơn. Lại nghe Lâm Ngũ nhỏ giọng nói: “Ta nói với tỷ, tỷ phải cẩn thận Lục Vân. Người này cười ngọt ngào, kỳ thật không có nửa điểm thật tình, nếu tỷ thật tình với nàng, cuối cùng người chịu thiệt sẽ là tỷ.”

Lâm Cẩm Âm ở một bên nghe thấy, không muốn Lâm Cẩm Dung còn chưa vào cửa đã cùng người khác nói bậy tiểu cô, thêm mắm thêm muối chuyện này chuyện kia, liền đánh gãy lời Lâm Ngũ, sai sử Lâm Cẩm Dung: “Ta đã thu dọn xong một tráp toàn châu sai, đều là vật thích hợp cho các tiểu cô nương, muối đi lấy ra, đợi lát nữa cùng các tỷ muối chia nhau. Hôm nay có vài vị tộc muối, cũng để các nàng mỗi người chọn một phần.”

Chuyện này Lâm Cẩm Dung đã sớm biết đến, hiểu được Lâm Cẩm Âm đây là giải cứu nàng, liền đáp ứng, đứng dậy đi tìm kiếm, không để Lâm Ngũ có cơ hội nói chuyện. Lâm Ngũ ngồi trong chốc lát, thấy vậy, đành phải tùy tiện chọn châu sai, rồi rời đi trước.

Tỷ muối hai người đều nhẹ nhàng thở ra một hơi, Lâm Cẩm Âm nói: “A Dung, nàng nói mặc dù muối không thể đáp lời, nhưng cũng phải nhớ ở trong lòng. Không có lòng hại người nhưng vẫn phải có lòng phòng bị người. Lục Vân là nữ nhi duy nhất của cô cô, nếu có thể, nên hết sức giao hảo, tương lai đối với muối chỉ có lợi.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt vâng lời: “Tỷ tỷ yên tâm đi, ta sẽ không cho để tỷ cùng nương phải lo lắng.” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Cữu mẫu thân thể không tốt, tỷ cần phải tốn chút tâm tư hơn.”

Lâm Cẩm Âm không khỏi nở nụ cười, lấy tay xoa mặt nàng nói: “Cữu mẫu nếu biết muối nói những lời này, không biết sẽ vui mừng đến thể nào nữa. Chắc chắn sẽ nói, không uống công cho ta luôn đau lòng nha đầu kia đây.”

Tỷ muối hai người chưa bao giờ cảm thấy một khắc này muốn nói nhiều như vậy, cảm thấy thời gian trôi đi quá nhanh, giờ lành đã đến, bên ngoài thúc giục lên kiệu hoa. Lúc bái biệt song thân, Đào thị nhịn không được khóc lóc, Lâm Tam lão gia cũng phá lệ đôi mắt có chút đỏ lên, nghiêm trang nói với trưởng nữ một hồi, lại dặn dò Đào Phụng Đường đối đãi tốt với Lâm Cẩm Âm.

Lâm Cẩm Dung đứng ở một bên nhìn, chợt thấy một ánh mắt dừng ở trên người mình, giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Lục Giam đi theo chúng đệ tử Lâm gia đứng ở một chỗ xa xa, đang hướng về phía bên này nhìn xung quanh, hai người ánh mắt vừa chạm phải, Lục Giam liền có chút bối rối cúi mắt, lập tức lại nhanh chóng nâng mắt, hướng nàng vênh vênh khóe môi.

Lâm Cẩm Dung chỉ hướng tới Lâm Thận Chi đứng trước mặt hần cười nhẹ, Lâm Thận Chi nhận được nụ cười của nàng, cũng hoàn trả tươi cười, sau đó quay đầu hỏi Lục Giam: “Nhị biểu ca, ta thật sự không thể đi theo phụ thân ta cùng Ngũ ca đưa Tam tỷ tỷ đến Thanh châu sao?”

Lục Giam chưa kịp thu liễm tươi cười, rũ mắt xuống thấp giọng nói: “Người lớn nói như thế nào?”

Lâm Thận Chi ủ rũ nói: “Mẫu thân nói ta quá nhỏ, không được đi. Nhưng ta rất muốn đưa tỷ tỷ đến Thanh châu.”

Lục Giam nhẹ nhàng xoa đầu của hần: “Tỷ phụ cùng tỷ tỷ của đệ hôm nay sẽ chạy đến Thanh châu, trên đường đi gấp gáp, không có người chiếu cố đệ. Để về sau đi, cơ hội còn nhiều mà, ta cũng muốn đến Thanh châu.”

Lâm Thận Chi liền lấy lòng nói: “Vậy huynh mang ta đi được không?”

Lục Giam cười nói: “Nếu như có cơ hội, đệ học tập cho tốt, Tam cữu phụ cùng Tam cữu mẫu sẽ đáp ứng, tất nhiên là có thể.”

Lâm Thận Chi liền cười: “Ta muốn trở thành người giống như Ngô Nhị ca vậy.” Nghĩ nghĩ, bản thân cảm thấy không ổn, thật cẩn thận nhìn Lục Giam nói: “Bằng không cũng muốn giống như huynh vậy.”

Lục Giam trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Vẫn là giống như Ngô Nhị ca của đệ đi.”

139. Chương 140: Hoa Triều 1

Hơn một năm sau, mười lăm tháng hai, ngày của hoa.

Lúc này là chính xuân, bách hoa nở rộ, đúng là thời điểm đi ngắm cảnh. Dân tộc Triều Đại, tại một ngày này, chẳng phân biệt sĩ thứ nam nữ, có điều kiện đều xuất môn chơi xuân, hoặc danh viên ngắm hoa, bắt bướm du ngoạn, hoặc là đến nơi sơn dã mua thức ăn, nhắm nháp hàng tươi ngon.

Mọi người Lâm gia cũng không ngoại lệ, nhưng năm nay không giống với năm vừa rồi.

Vì Lâm Cẩn Âm sắp lâm bồn, Ngô thị bệnh nặng, Đào thị dự định muốn đến Thanh Lương tự bố thí cầu phúc — tuy đại đa số mọi người thấy Bình Tế tự hương khói cường thịnh, cũng sẽ linh nghiệm hơn, nàng nhưng vẫn đều nhớ rõ, sau khi nàng cùng hài tử được Đào Thuấn Khâm bỏ ra vàng bạc sửa sang lại tượng phật trong Thanh Lương tự mới dần dần chuyển biến tốt. Cho nên, tại đây thời khắc khiến người ta tâm thần không yên, nàng tâm tâm niệm niệm đều muốn tới Thanh Lương tự, hy vọng có thể dùng thành tâm cảm động Phật tổ, phù hộ mẫu tử Lâm Cẩn Âm bình an, Ngô thị có thể dần dần khỏe lên, tóm lại, thuận buồm xuôi gió, mọi sự đại cát.

Đào thị đem ý nghĩ của mình nói với Lâm lão thái thái, Lâm lão thái thái đột nhiên nảy ra ý tưởng muốn đến Thanh Lương tự một chuyến, nhìn ngắm ôn tuyến kia, nhìn ngắm hoa lê hoa đào trên núi. Lâm lão thái gia thì nghĩ rằng, Lâm Thận Chi đã 8 tuổi, muốn dẫn hắn đến môn hạ của Chư tiên sinh học hành, lần này chơi xuân, vừa vận đạng môn bách phóng Chư tiên sinh, thử xem thế nào. Hai người ăn ý với nhau, quyết định năm nay ngày của hoa sẽ đến thôn trang của hồi môn của Đào thị.

Tin tức vừa đưa ra, khiến Đào thị cảm thấy khó xử. Nàng vốn chỉ muốn mang Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Thận Chi theo, ít người xuất hành dễ dàng, im ắng đi mấy ngày, cầu phúc xong sẽ trở lại, ai ngờ lại kinh động hai vị Bồ Tát này, còn liên quan đến mọi người ở Đại phòng, Nhị phòng cũng muốn đi theo. Nhưng cũng không thể chối từ, đành phải sớm sai người đến thôn trang thông tri Thiết Hộc gia, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, chuẩn bị rượu và đồ nhắm để sẵn sàng đãi khách.

Trời mới tờ mờ sáng, Lâm Cẩn Dung vừa tròn mười lăm tuổi cũng đã thu thập thỏa đáng ra cửa, vội vàng đi về phía viện của Đào thị.

Đào thị đã sớm dậy, đang ngồi phân phó Cung ma ma: “Thiết Hộc đưa tới danh sách cần mua thêm mấy thứ cần thiết. Người cần phải kiểm kê cẩn thận, đừng quên mang cái gì. Nhiều người như vậy đều đã quen hưởng phúc.....”

Cung ma ma cười nói: “Buổi chiều hôm qua đã kiểm tra hai lần, sáng nay thực phẩm tươi sống lão nô đã kiểm tra lại một lần nữa, xác nhận không có gì sai lầm.”

Đào thị thở dài: “Ông trời của ta, sao lại khiến nhiều người đi theo như vậy chứ, may mắn không qua đêm ở đó, bằng không ta nào có tâm tư đi thấp hương cầu phúc! Chỉ hầu hạ bọn họ đã đủ mệt rồi.”

Cung ma ma oán giận nói: “Đều là Nhị phu nhân phá rối, Đại phu nhân vốn đã định sử dụng tiền chung, nhưng nàng ta khuyến khích muốn phu nhân bỏ tiền riêng! Tiêu tiền không nói, nhìn nàng ta đặc ý khiến người khác trong lòng thật sự không thoải mái.”

Đào thị thấp giọng nói: “Trong lòng nàng cũng càng không thoải mái. Chúng ta trong tay dư dả, Thận Chi lại không chịu thua kém, vì vậy không khỏi cảm thấy đổ kỵ.” Lại cười lạnh: “Nghĩ đến như vậy có thể chiếm được tiện nghi của ta, khiến ta chịu một sao? Chỉ có vài người, làm như chưa từng thấy qua tiền vậy.”

Lâm Cẩm Dung đứng bên ngoài nghe hai người đối thoại, đi vào cười khuyên nhủ: “Nương a, người cứ nghĩ như vậy đi, chúng ta hiện tại thoải mái mời nhiều người đi du ngoạn, còn có thể chiêu đãi rất khá, sao ai dám chê trách gì nữa? Nói đến nói đi tổ phụ cũng là vì tiểu Thất đệ mà, đáng giá.”

Buổi nói chuyện khiến Đào thị mặt mày hớn hở: “Cũng không phải vậy, nếu là từ trước, nhiều người ăn uống đập hư như vậy, ta cho dù lấy ra, cũng sẽ đau lòng hồi lâu, nhưng cũng muốn để tỷ đệ các con ở lâu chút nào hay chút ấy.” Nói tới đây, lại kéo Lâm Cẩm Dung tới trước mặt nhìn kỹ.

Lâm Cẩm Dung hôm nay mặc một kiện quần áo mùa xuân màu ngà thêu hoa đón xuân, đeo ngọc phỉ thúy bên hông, trên búi tóc cài trâm trăn châu tạo hình đầu phượng, bên tai đeo khuyên tai trăn châu, vóc người cao gầy, mi dài túm, da thịt mịn màng, nhìn qua thấy cảnh đẹp ý vui, khiến người ta thoải mái từ ánh mắt đến trong lòng. Nhà có nữ nhi mới lớn, mà nữ nhi này lại toàn diện, Đào thị không khỏi vừa ý vạn phần: “A Dung ngoan của ta trở thành đại cô nương rồi, sắp cao hơn nương rồi, lại nói tiếp, đều là lấy quang hoa của con a.” Nếu không phải nhờ Lâm Cẩm Dung, nàng cũng không thể chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, có thể trở nên giàu có củng cố địa vị trong nhà, ngay cả đích tôn cũng phải kính nể nàng vài phần.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Chúng ta vốn là một thể, nương cùng nữ nhi nói cái gì lấy quang hoa chứ, không phải khiến người ta nghe xong chê cười sao? Mà nếu người không nghe lời con, con cũng đâu thể có ngày tốt đẹp.” Hơn một năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ Lâm Cẩm Âm có thai sắp lâm bồn, Ngô thị bị bệnh nặng, Lâm Tứ thiếu gia thành thân, Lâm Diệc Chi cũng sắp thành thân vào tháng năm năm nay, còn có Lâm Thế Toàn đi theo thương nhân họ Mai kia vận chuyển muối trở về, được đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt), cách làm người, cách xử sự hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

Lại ví dụ, số tiền riêng có hạn trong tay nàng chẳng những toàn bộ trở về, số lượng có vẻ khách quan, còn là tiền sống. Nàng mưu tính trong năm nay — quan phủ sẽ bỏ luật cấm mua bán tư nhân về ba mươi bảy loại hương liệu, sẽ để Lâm Thế Toàn đi làm việc. Nhưng hết thảy, nếu không có tín nhiệm, sủng ái của Đào thị cùng sự hỗ trợ của Đào Thuần Khâm, nếu bọn họ không đồng ý với nàng mà lại đem nàng chặt chẽ giam cầm tại nơi trời đất hữu hạn này, nàng nhiều nhất bất quá chỉ có thể giúp đỡ cười đùa hơn chút nhờ mảnh đất bị nhiễm phen mà thôi.

Cung ma ma liền cười: “Ai nha, hai mẫu tử đều thấy nhau tốt, đều cảm thấy hưởng phúc của nhau, đây mới là phúc khí chân chính a.” Chỉ về phía sân viện của Nhị phòng, nhỏ giọng nói: “Ban đêm hôm qua, Lục tiểu thư lại cùng Nhị phu nhân náo loạn một hồi. Tam thiếu phu nhân đi khuyên, có vẻ rất chật vật.” Tam phòng càng ngày càng tốt đẹp, trâm ốm vững vàng, ở rất nhiều trường hợp Lâm Cẩm Dung càng ngày càng được nhóm nữ quyền hoan nghênh, Lâm Lục cho rằng đều là do cửa hôn nhân với Lục gia mang đến, không khỏi oán hận La thị năm đó vì sao phải làm chuyện vẽ rắn thêm chân mà phá hỏng việc này, làm hỏng cả một đời của nàng, vì thế một chút việc nhỏ cũng có thể cùng La thị khóc nháo một hồi.

Đào thị mặt mày bay lên: “Tự làm tự chịu. Sớm một chút đính ước rồi xuất môn là được rồi.”

Cung ma ma tiếp lời: “Nhị phu nhân khá kén chọn, có tiểu thư của chúng ta cùng Ngũ tiểu thư để so sánh, nàng sao có thể tùy tiện quyết định việc hôn nhân của hai vị tiểu thư?”

Đào thị nhíu mày nói: “Việc hôn nhân của nữ nhi như vậy sao có thể yêu cầu cao cho được? Ta lúc trước cũng chỉ muốn tuyển chọn người có gia đạo khá giả, có năng lực bổn phận, rộng lượng bao dung, để cuộc sống về sau bình yên tốt đẹp, nếu ai cũng giống như nàng, vậy thì ngày trôi qua cũng thật khó khăn.”

Tuy đã qua hơn một năm, tuy đối với hết thảy tương lai đã có kế hoạch, Lâm Cẩm Dung vẫn không muốn nghe nhiều về việc hôn nhân này, vì vậy vội chuyển đề tài: “Nương, có chuyện muốn thương lượng với người một chút, Lưu Nhi đã hơn hai tuổi, nếu để nhũ mẫu nuôi dạy ở thôn trang thật sự không thỏa đáng, lần trước ta thấy, về mặt ngôn ngữ sẽ bị ảnh hưởng, có nên thừa dịp cơ hội lần này bắt lão thái thái để nàng theo chúng ta trở về, giáo dưỡng tốt mới không uổng công người lúc trước đã cưu mang nàng.”

“Ta sẽ làm chuyện này thỏa đáng. Đây là việc tốt, nghĩ đến lão thái thái sẽ không từ chối.” Đào thị thu liễm tươi cười, nghiêm mặt nói: “Cữu phụ con lần trước viết thư đến, còn khen ngợi tộc huynh con có năng lực, nói hẳn biết chịu khổ, lại có mắt nhìn, tuy là làm người thành thật, nhưng chỉ sợ sẽ có một ngày không thể giữ lại”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Lấy lợi giữ người, tất nhiên không thể giữ lại lâu dài, lấy tình giữ người, sẽ giữ lại lâu hơn một chút. Hẳn vốn không phải hạ nhân nhà chúng ta, hẳn là nam tử hán có chí khí, nếu hẳn phải đi, nếu hợp tình hợp lý, đến lúc đó nương còn nên thông cảm mới đúng.” Nàng cho tới bây giờ vốn không nghĩ tới việc sẽ giữ Lâm Thế Toàn lại cả đời, nàng chỉ cần Lâm Thế Toàn lúc này giúp đỡ nàng, ở tương lai vào thời khắc mấu chốt kia, có thể giúp nàng chống đỡ, cũng đã đủ rồi. Đến lúc đó, trời cao chim hải cẩu, biển rộng cá vẫy vùng, Lâm Thế Toàn muốn đi thì cứ để hẳn đi.

Đào thị thở dài: “Ta cũng đâu biết làm thế nào? Chỉ tiếc hẳn không phải do ta sinh ra.....” Rồi phân phó Cung ma ma: “Cũng sắp đến giờ rồi, người ra bên ngoài tiếp đón, bảo bọn họ thu dọn trước, ta đi thỉnh lão thái thái.”

“Nương, đã đi chưa?” Lâm Thận Chi cười hì hì chạy vào. Lâm Cẩm Dung thấy hẳn không mặc bộ đồ mới, mà mặc áo choàng nửa mới nửa cũ, không khỏi cười nói: “Cần phải đi bái phỏng tiên sinh, sao không mặc quần áo mới nương cố ý chuẩn bị cho đệ?”

Đào thị thấp giọng nói: “Lục Giam không phải vẫn ở chỗ Chư tiên sinh đọc sách sao? Trước đó vài ngày tổ phụ đã sai người đến hỏi hẳn cùng Chu Mai rằng Chư tiên sinh yêu thích điều gì, hẳn cố ý công đạo, đừng để Thất đệ con ăn mặc xa hoa, Chư tiên sinh không thích, sạch sẽ chỉnh tề là được rồi.” Lại thay Lâm Thận Chi sửa sang quần áo, nhỏ giọng dặn dò: “Con nhất định phải cẩn thận, nhớ rõ phải tôn kính tiên sinh, tranh thủ để tiên sinh thu nạp con.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Tiên sinh đệ tử rất nhiều, nhưng cũng không phải người người đều có tiền đồ, cũng phải dựa vào chính mình.”

Lâm Thận Chi nháy mắt nói: “Lời này Lục Nhị ca cũng nói với ta rồi. Tiên sinh thích người chăm chỉ thành thật, ta có thể làm được.” Trong khoảng thời gian này, dựa theo phong tục, lễ tiết Lục Giam đều dâng môn tặng lễ bái phỏng, cùng Lâm Thận Chi tiếp xúc không ít, quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm.

Lâm Cẩm Dung nhìn hẳn vỗ bộ ngực nhỏ, tự tin tràn đầy nói mình có thể như thế này, có thể như thế kia, trong lòng không khỏi cảm thấy thỏa mãn. Năm đó Lâm Thận Chi càng bị soi mói càng không nói được gì, ngay cả cùng Lâm lão thái gia cùng Lâm Tam lão gia nói chuyện đều thu ngực cúi lưng, ánh mắt lén lút, cũng không dám trực tiếp đối diện. Nàng muốn hẳn tiếp tục như vậy, tiếp tục hướng loạn lộ thênh thang bước đi.

Không bao lâu, Lâm gia mọi người đều đi ra, người cưỡi ngựa, người ngồi xe, chậm rãi hướng ra cửa, đi về phía thôn trang của hồi môn của Đào thị.

Sắp tới gần, đoàn xe đột nhiên ngừng lại, Cung ma ma vén rèm xe lên lộ đầu ra bên ngoài nhìn một lúc, quay đầu cười nói: “Phu nhân, biểu thiếu gia tới đón chúng ta.”

Đào thị ngạc nhiên nói: “Hôm nay là ngày của hoa, hẳn tại sao không về nhà?”

Cung ma ma nói: “Có lẽ muốn ở lại đọc sách chăng? Nghe nói hẳn rất dụng công, gần đây không dám trì hoãn.” Vừa nói vừa cùng Đào thị nháy mắt, khẽ liếc nhìn Lâm Cẩm Dung đang ngồi một bên trầm mặc không nói gì.

Đào thị ngẫm hiểu, chỉ mỉm cười.

140. Chương 141: Hoa Triều 2

Sau khi đính hôn, tuy không còn nghe thấy Lâm Cẩm Dung nói không muốn gả đi, hoặc là nói qua người liên quan trong Lục gia nửa câu không phải, nhưng cũng không thấy nàng biểu hiện ra sự vui mừng. Mỗi khi đến ngày lễ tết Lục Giam dâng môn tặng lễ ân cần thăm hỏi, nàng luôn tránh né, cũng không đến trước mặt hẳn, Lâm lão thái thái khen nàng biết lễ, trình tĩnh hiền thực, muốn Lâm Ngũ cùng cặp song sinh học hỏi nàng, Đào thị lại biết, nàng kỳ thật không mấy vui vẻ.

Hải tử này tâm sự kín kẽ, trừ bỏ Đào thị sẽ không có ai nhận ra, đang chuẩn bị uyển chuyển khuyên Lâm Cẩm Dung vài câu, nhưng đã sắp đến nơi, đành tạm gác tâm tư này, xuống xe tiếp đón mọi người.

Chỉ thấy Lâm Ngũ đã chạy tới ôm cánh tay của Lâm Cẩn Dung cười: “Tứ tỷ tỷ, ca ca bọn họ đều phải đi chọn đồ ăn, tỷ đi nói với Tam thẩm nương cho chúng ta cũng đi chọn đồ ăn, được không?”

Đào thị liền cười nói: “Ngũ nha đầu, Tam thẩm nương ta đứng ngay bên cạnh, con muốn đi chọn đồ ăn, không trực tiếp nói với ta, lại bảo Tứ tỷ nói với ta, chuyện này là vì sao vậy?”

Lâm Ngũ cười nói: “Kia không phải sợ bị mắng sao, ai cũng biết Tứ tỷ lúc còn nhỏ đã nhàn tĩnh, nằng mà mở miệng, các trưởng bối cho dù không đáp ứng cũng không nỡ trách mắng.” Nói xong liền hướng Chu Mai đứng cách đó không xa liếc mắt một cái. Nàng đã chính thức cùng Chu Mai định thân, ngày thường luôn tị hiềm trốn tránh, không có cơ hội ở chung nói chuyện, hôm nay đúng là thời cơ quang minh chính đại gặp mặt tốt nhất.

Đào thị nhìn Lục giam sòng vai đứng cạnh Chu Mai, bình lặng tâm tình, nói: “Lại khách khí gì vậy? Phía sau có mảnh ruộng lớn, bên trong có rất nhiều rau dại, ta sẽ bảo quản sự thôn trang dẫn người đi dọn dẹp một chút, các con muốn đi đều có thể, chính là cần phải lưu ý, chớ làm bẩn đôi hài mới.” Nói xong quả nhiên gọi Thiết Hòe đi dọn dẹp phía sau sạch sẽ một chút, rồi nói với Lâm lão thái thái.

Lâm lão thái thái một đường xóc nảy, xương cốt già nua đã sớm vừa đau nhức lại tê dại, chỉ mong nhanh được nằm xuống nghỉ ngơi, nhân tiện nói: “Vốn là xuất môn đến vui chơi chọn đồ ăn ngắm hoa, các con cẩn thận chút là tốt rồi.” Lại nhớ tới cặp song sinh, nghiêm khắc nhìn hai người nói: “Đều đi đi, giữa trưa ta sẽ chờ ăn đồ ăn các con chọn. Ăn xong sẽ đến Thanh Lương tự dâng hương, ngắm cảnh hoa.”

Lời này của bà có hai ý tứ, thứ nhất là mọi người đều đi, hy vọng cặp song sinh có thể mượn cơ hội này cùng những người khác giao hảo, đừng khiến người khác chê cười; Thứ hai chính là không được đi quá lâu, phải có chừng có mực.

Đám người Đào thị, Chu thị, La thị tất nhiên đều lĩnh hội, kêu gọi nữ nhi sang một bên tinh tế dặn dò một phen, vô luận như thế nào cũng không được sinh sự, nhất định phải hòa thuận, có việc gì trở về đóng cửa lại nói sau.

Nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, trên đường đi mọi người có ai là không biết? Cặp song sinh vốn là muốn đi, bất quá không có mặt mũi xin xỏ mà thôi, giờ phút này vừa vặn hợp tình hợp lý theo đi, tất nhiên là người lớn nói gì cũng đều đáp ứng, còn ngại các nàng nói nhiều có chút phiền. Thấy các tiểu cô đi, vài thiếu phu nhân Lâm gia trong mắt đều lộ ra ham thích, Đào thị cũng muốn làm người tốt, cười nói: “Ta không có nhi tức, nhìn nhi tức của các tỷ đỏ mắt muốn đi chơi lại thấy thương.”

Chu thị không khỏi cười rộ lên: “Muội thật quá lời a!” Vì thế cũng để hai nhi tức đi chơi, La thị thấy thế, tất nhiên cũng không muốn thành người khác nghiệt, không khỏi dặn dò hai nhi tức rồi cũng cho đi, miệng vẫn khoe mẽ nói: “Ba người chúng ta ở lại hầu hạ bà bà.”

Đào thị nghĩ ngợi, tiến lên giúp Lâm lão thái thái đầm chân, chậm rãi nói đến chuyện của Lưu Nhi.

Lại nói đám người Lâm Cẩn Dung sau khi ra cửa, sớm có Miêu Nha dẫn các nha hoàn vú già cầm rổ để đựng đồ ăn và dao nhỏ ở một bên, cười hì hì dẫn mọi người đi đường, thôn trang mới mẻ, dạy các nàng nhận thức rau dại nào ăn được, rau dại nào không ăn được, dù sao cũng không thể trồng cấy vào các nàng chọn đồ ăn đưa lên bàn tiệc.

Lâm Cẩn Dung đã sớm nhận biết được số rau dại này, không cần người hướng dẫn, liền cùng Miêu Nha, Lệ Chi đi về phía trước tìm kiếm, tể thái, bồ công anh, rau dền, mã xỉ, không già không quá non, đều chọn cho vào rổ.

Lâm Thận Chi cũng cầm dao nhỏ chạy theo các nàng, thỉnh thoảng cào đất vài cái, bất quá không phải vì nhổ rau dại, mà là bắt giun. Bắt giun xong thường thường đưa dai giơ về phía Lệ Chi, khiến Lệ Chi sợ tới mức gọi nương, hần lại đứng đó cười ha ha, không biết một lát cầm chạy đến phía sau dọa đám người Lâm Ngũ, chọc họ thét chói tai vang thành một mảnh.

Ở tuổi này của hần đúng là lúc thích nghịch ngợm đùa giỡn, ngày thường bị Lâm lão thái gia quản, Đào thị cũng che chở bảo vệ, Lâm Cẩn Dung đau lòng hần, không có người tới tìm nàng cáo trạng cũng sẽ không quản, tùy ý để hần đùa vui âm ỉ. Chính mình vừa chọn đồ ăn, vừa nghe Miêu Nha kể lại chuyện thú vị về Lưu Nhi, Nhị ca của Lâm Thế Toàn cười một thê tử lợi hại thế nào, cùng Mã thị cả ngày cãi nhau, nháo

loạn muốn ra ở riêng. Miêu Nha nói sinh động như thật, khiến Lâm Cẩn Dung cùng Lê Chi không khỏi buồn cười vô cùng.

Đang nói chuyện, chợt nghe có người cười nói: “Tứ muội muội, chỉ có muội cùng nhóm ta thật lợi hại, mới một lúc, đã nhặt được nửa rổ rau dại. Ta vừa mới từ bên kia lại đây, các tẩu tử, muội tử của muội ngay cả đây rổ cũng chưa kín.” Người nói chuyện là Lâm Phàm Chi của Nhị phòng.

Lâm Cẩn Dung ngẩng đầu, thấy ba người Lâm Phàm Chi, Lâm Diệc Chi, Lục Giam đứng ở một bên, người người đều kéo áo choàng vén lên thắt lưng, trên tay cầm dao nhỏ, trên dao dính đầy bùn. Phía sau Lục Giam là Trường Thọ đang cầm rổ, trong rổ tuy là không ít rau dại, nhưng phần lớn đều không thể ăn được. Vì vậy nàng không khỏi liền nở nụ cười: “Các ca ca cũng đừng chê cười người ta. Các huynh chọn đồ ăn tuy rằng nhiều, nhưng ta không dám ăn, chỉ sợ đầu bếp cũng không dám nấu a.”

Lâm Phàm Chi cười nói: “Chúng ta là nam nhân, không nhận ra cũng không lạ.” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Nếu không, Tứ muội muội giúp chúng ta bỏ đồ không thể ăn ra có được không?”

Lục Giam liền tiếp nhận rổ trong tay Trường Thọ đưa tới trước mặt Lâm Cẩn Dung.

Lâm Cẩn Dung cúi mắt nói: “Ta nhận biết không được đầy đủ. Miêu Nha người giúp các thiếu gia đi.”

“Ai!” Miêu Nha cười hì hì vươn tay định cầm rổ trong tay Lục Giam, nhưng Lục Giam lại gắt gao nắm chặt, càng cầm rổ tới gần trước mặt Lâm Cẩn Dung hơn một chút. Miêu Nha không khỏi lấp bắp kinh hãi, giương mắt nhìn lại, thấy trên mặt Lục Giam tuy rằng còn mang theo cười, môi cũng đã mím nhanh, một đôi mắt nhìn chằm chằm Lâm Cẩn Dung, vẻ mặt cố chấp nói không nên lời.

Lâm Phàm Chi nghiêng ngẫm nhìn hai người, Lâm Diệc Chi thấy tình thế không tốt, vội nói: “Tứ muội muội, đều là người trong nhà, sai lầm cũng sẽ không có ai chê cười muội mà.”

Lâm Cẩn Dung trầm mặc một lát, cuối cùng tiếp nhận rổ trong tay Lục Giam, cũng không ngẩng đầu lên đem rau dại không thể ăn được quăng bỏ, sau đó lấy từ rổ của mình mỗi một loại rau dại ra, nhắt nhắt giới thiệu: “Đây là cây tể thái, đây là bồ công anh, rau dền, mã xỉ, bạch giới, các huynh cứ chọn mấy thứ này là được rồi. Bằng không để Miêu Nha đi theo các huynh, các nàng sẽ hướng dẫn, không thể sai được.”

Thần sắc của nàng nghiêm túc, Lục Giam thần sắc cũng nghiêm túc, hai người không giống như đang nói rau dại, ngược lại dường như đang nói một đại sự vô cùng quan trọng, không ai chủ động tiến lên phía trước một bước, cũng không có bao nhiêu vẻ mặt động tác dư thừa, ánh mắt hai người đều chăm chú nhìn vào mấy cọng rau dại kia. Lâm Phàm Chi nhìn xem không thú vị, nhân tiện nói: “Tứ tẩu gọi ta, ta đi qua đó.” Nói xong rồi đi.

“Ta chỉ biết mấy thứ này.” Lâm Cẩn Dung đem rổ đưa cho Lâm Diệc Chi, rồi chuyển thân tiếp tục chọn rau dại.

Lâm Diệc Chi không dám tiếp nhận rổ, lại nhớ kỹ Đào thị bảo hắn tiếp đón Lục Giam cho tốt, thật cẩn thận nhìn Lục Giam liếc mắt một cái, thấy Lục Giam không biểu hiện ra bộ dạng mất hứng, mà tay cầm vài cọng rau dại mà Lâm Cẩn Dung đã lựa kia cúi mắt nhìn kỹ, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, cười nói: “Lục Nhị ca, huynh còn muốn chọn đồ ăn không?”

Lục Giam đem mấy cọng rau dại kia bỏ trở lại vào rổ, liếc Lâm Cẩn Dung một cái, nói: “Muốn.” Cũng không đi xa, cùng Lâm Diệc Chi đến một chỗ cách Lâm Cẩn Dung không xa chọn đồ ăn, thường thường dẫn dò Lâm Phàm Chi đang chạy qua chạy lại vài câu: “Đừng làm bẩn quần áo, ăn cơm xong sẽ đến gặp tiên sinh.”

Miêu Nha tươi cười, thấp giọng cùng Lê Chi kề tai nói nhỏ: “Tiểu thư cũng không quản Thất thiếu gia, hẳn lại quản a. Biểu thiếu gia chọn đồ ăn chuyên tâm giống như viết chữ vậy.....” Nàng không biết rõ chuyện giữa Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam, vào mùa đông năm trước lúc Lâm Cẩn Dung đến thôn trang ngụ lại có nghe Lê Chi nhắc qua, chỉ hiểu được Lâm Cẩn Dung không phải thực vừa lòng cộc hờn sự này, theo bản năng liền cho rằng, Lâm Cẩn Dung e ngại ác bà bà như Cô phu nhân, mà nàng cũng không cảm thấy Lục Giam có chỗ nào không tốt, nhìn Lục Giam ngược lại so hồi trước cũng thân cận thêm vài phần.

Lê Chi quay đầu nhìn, thấy Lâm Ngũ cùng Chu Mai tuy rằng cách một khoảng so với những người khác ở Lâm gia, nhưng vẫn là một trước một sau, đứng cũng không xa, Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam như vậy

không có gì khác người, liền buông lỏng tâm tư, thấp giọng nói: “Cẩn thận để tiểu thư nghe thấy.”

Lâm Cẩm Dung phảng phất như chưa từng nghe thấy điều gì, hết sức chuyên chú cúi đầu chọn đồ ăn, động tác giống như cùng rau dại có cừu oán vậy, vừa nhanh vừa ngoan tuyệt. Lại quay đầu nhìn, thấy động tác chuyên chú cẩn thận giống như viết chữ của Lục Giam trước kia cũng không còn nữa, cũng vừa nhanh vừa ngoan tuyệt, hai người đều cúi đầu chọn đồ ăn, một bộ hận không thể đem toàn bộ rau dại có thể ăn được chọn vào rổ của mình. Cứ như vậy, khoảng cách vốn khá gần nhưng thật ra càng ngày càng xa.

Lệ Chi không khỏi khe khẽ thở dài, đây là hiếu thắng a, ngay cả chọn rau dại cũng muốn phân định thắng thua sao? Cứ tiếp tục như vậy, tương lai đến lúc thành thân, vậy phải làm sao đây? Phu nhân vốn muốn trong lòng tiểu thư thoải mái một chút, nhưng có lẽ sẽ phản tác dụng a. Đang nghĩ tới, chợt thấy Lục Giam đứng dậy, thần sắc phức tạp hướng Lâm Cẩm Dung nhìn thoáng qua, quay đầu nhìn Lâm Thận Chi cười nói: “Đừng chơi nữa, ta dạy đệ nhận biết đồ ăn. Nếu tiên sinh hỏi, đệ cũng có thể nói ra một vài thứ, nếu có thể tự tay chọn một ít mang đi làm lễ, tiên sinh nhất định rất thích.”

Lâm Thận Chi quả nhiên cảm thấy hứng thú: “Tiên sinh cũng thích ăn rau dại sao? Ta đây cùng Nhị ca chọn, Nhị ca dạy ta a.” Rồi sau đó bỏ giun đi, nghiêm túc theo Lục Giam nhận biết rau dại.

Lệ Chi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy động tác của Lâm Cẩm Dung cũng dần dần chậm lại.

Không bao lâu, có người đến gọi, nói lão thái thái đã dậy, bảo mọi người trở về. Mọi người không khỏi so sánh đồ ăn mình chọn, nhiều nhất tốt nhất đương nhiên là của Lâm Cẩm Dung, rổ của Lục Giam cùng Lâm Thận Chi mặc dù không nhiều lắm, nhưng chất lượng lại tốt nhất, ngay cả một cọng cỏ dại không thể ăn hay rễ cây cũng đều không có.

141. Chương 142: Yên Tâm

Trong hương khói lượn lờ, Đào thị vô hạn thành kính quỳ sát trước tượng phật, trong miệng lầm bầm. Lâm Cẩm Dung quỳ gối trên bồ đoàn cách đó không xa, im lặng nhìn Phật tổ kim quang sáng lạn, mỉm cười nhìn chúng sinh, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất, nếu để nàng một lần nữa trở lại cõi đời này, vậy cầu xin nhất định phải phù hộ nàng sống sót.

Thật lâu sau, Đào thị dừng lại, vươn tay về phía Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung vội đứng dậy đỡ nàng, Đào thị thống khổ nhíu mày: “Già rồi, bất quá chỉ quỳ trong chốc lát, đi đứng đã có chút tê rần.”

Lâm Cẩm Dung liền cười: “Tổ mẫu cùng hai vị bá mẫu tuổi còn lớn hơn người nhiều, cho nên các nàng quỳ lạy không dậy nổi.”

Đào thị nhẹ nhàng thở dài: “Là vì các nàng giờ phút này không có niệm tưởng giống như ta. Nếu các nàng có điều cầu xin, con xem dù thế nào các nàng cũng phải quỳ lạy!” Khác với Đào thị và Lâm Cẩm Dung, đám người Lâm lão thái thái bất quá chỉ gửi tiền công đức cho đức phật, sau đó muốn ngấm ôn tuyền, xem cổ bia, nghỉ tạm uống trà, thật sự đúng là du xuân ngấm hoa.

Một bên lão ni cô Trí Bình nói: “Phu nhân, lòng thành kính cùng cầu xin của người Phật tử đều có thể nghe thấy.”

Một nữ tử trẻ tuổi mặc áo bố tăng bụi bặm, vẫn còn để tóc dài, hai tay làm chữ thập hành lễ: “Sư thúc, lão thái thái các nàng đã nghỉ ngơi xong, muốn ra sau núi ngấm hoa, sư phụ bảo ta tới thỉnh nhị vị nữ thí chủ.”

Nữ tử này đại khái hơn hai mươi tuổi, da ngăm đen, khóe mắt đã có chút nếp nhăn, trên nét mặt mang theo vài nét đau khổ. Lâm Cẩm Dung lần trước đến không thấy nàng, không khỏi nhìn lâu hơn một chút. Nữ tử kia cảm giác được ánh mắt nàng, nhợt nhạt cười, im lặng đi vào thu dọn trong đại điện.

Đào thị liền hỏi Trí Bình bồi ở một bên: “Đây là đệ tử mọi người mới thu nhận sao? Vì sao lại xuất gia?”

Trí Bình vội niệm a di đà phật, sau đó thấp giọng nói: “Tam phu nhân, nàng họ Hà, đây cũng là người đáng thương. Trong nhà nghèo, thiếu thốn may vá giúp đỡ huynh trưởng chuẩn bị sính lễ cưới thê, chính mình lại không gả đi được, còn phải một ngày một đêm làm công phụ giúp gia đình, phụ mẫu không còn, cùng ca tấu âm ỹ, nhất thời luẩn quẩn trong lòng, suốt đêm chạy tới muốn xuất gia, trong nhà cũng không có ai tới tìm. Ta cùng sư tỷ thấy nàng đáng thương, cũng không phải thật tâm muốn xuất gia, không đành lòng

để nàng đi theo cửa phật kham khổ cả đời, vì vậy không cho nàng cắt tóc. Chúng ta là người xa lánh hồng trần, không thể làm được gì, phu nhân thiện tâm, nếu có nhà nào không cần đồ cưới, thúc đẩy giúp đỡ cũng là một chuyện công đức.”

Đào thị thở dài: “Thối đời ngày nay, không cần đồ cưới được bao nhiêu người đây? Người nghèo không phải cũng không cưới thì được hay sao? Ta cũng chưa nghe nói nhà ai vì gả nữ nhi mà không cần sính lễ.”

Trí Bình liền thất vọng cười gượng một tiếng.

Lâm Cẩn Dung quay đầu nhìn, chỉ thấy nữ tử kia lưng càng ngày càng cúi thấp, dần dần trùng lặp với một bóng dáng khác trong ấn tượng của nàng — năm ấy khi nàng ở Giang thần miếu, dưỡng nữ Cẩm cô của ông từ cũng là như vậy. Khi đó Cẩm cô đối đãi với nàng vô cùng tốt, nàng từng ưng thuận, một ngày kia thoát hôn, sẽ giúp đỡ Cẩm cô tìm một mối nhân duyên tốt..... Lâm Cẩn Dung cúi mắt ở bên tai Đào thị thấp giọng nói: “Nương, hôm nay chúng ta đến lễ Phật, vừa vận gặp phải, có lẽ là ý của Phật tổ cũng không chừng, giúp nàng một phen, so với tiền giấy mua hương nến cũng có ý nghĩa hơn? Lại là tích đức.” Giúp người sống không phải càng có ý nghĩa hơn sao?

Đào thị kinh ngạc nhìn nàng, trầm tư một lát, khe khẽ thở dài: “Thôi..... Làm phiền sư thái viết thư ra ngoài, nếu có người nguyện ý cưới nàng, ta đưa nàng ba mươi quan tiền làm đồ cưới.”

Trí Bình nhất thời mừng rỡ, cao giọng niệm phật, tán thưởng Đào thị thiện tâm, còn nói số mạng Hà thị thật tốt, muốn để nàng ra hành lễ nói lời cảm tạ với Đào thị.

Đào thị ngừng lại: “Cần gì làm điều thừa, đừng bảo nàng cảm tạ ta, nếu gặp gỡ, cũng là duyên phận.”

Trí Bình đoán đại khái cũng nhờ Lâm Cẩn Dung thấp giọng nói mấy câu kia, thật tình nói: “Phu nhân cùng tiểu thư đều là người tốt.”

Đào thị thở dài: “Muốn làm người tốt cũng phải có của cải.”

Trí Bình không mất thời cơ bổ sung thêm một câu: “Có của cải cũng phải có lòng bố tát.”

Lâm Cẩn Dung trầm giọng nói: “Người như vậy rất nhiều chẳng?”

Trí Bình nhìn Đào thị liếc mắt một cái, thấy Đào thị không ngăn cản mình nói tỉ mỉ, liền thở dài: “Tứ tiểu thư hằng ngày kim tôn ngọc đất tiền, không biết thế gian khó khăn. Nữ nhi nhà nghèo, từ nhỏ nếu không chết non, hoặc là bị vứt bỏ, may mắn lớn lên, cũng có rất nhiều người không thể gả đi, hoặc là chết già u cư, hoặc là để người ta thu nạp làm thiếp thị nô tỳ, hoặc là lưu lạc phố phường, hoặc là nhập thân đạo quan ni am. Quý phủ thu lưu vị cô nương kia thật có phúc, nếu không sẽ không biết ra sao? Thế gian khổ ải! Cho nên này nếu làm việc thiện, sau này sẽ có phúc báo.”

Cung ma ma thấy Lâm Cẩn Dung có chút đăm chiêu, liền cười mắng Trí Bình: “Lão ni cô này, câu nào cũng không quên nghề chính của mình!”

Trí Bình cũng liền thức thời không đề cập đến nữa, cười hì hì dẫn Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung đi tìm đám người Lâm lão thái thái.

Phong cảnh phía sau núi mặc dù đẹp, nhưng đám người Lâm lão thái thái có thể là người leo núi được hay sao? Bất quá là theo đường mòn đi được một đoạn, nhìn ngắm sơn thủy một hồi, sai người hái mấy cành hoa đào rồi kết thúc, tự trở về thôn trang nghỉ ngơi, chờ đám người Lâm lão thái gia dẫn Lâm Thận Chi đi bái phỏng Chư tiên sinh trở về.

Ban đầu cảm thấy mới mẻ, nhưng một lúc sau, đám người Lâm lão thái thái thấy thôn trang của Đào thị thật thiếu thốn, có rất nhiều chỗ không tiện, không khỏi muốn được sớm trở về nhà, nhưng chờ mãi chưa thấy đám người Lâm lão thái gia trở về, liền gọi Thiết Hòe gia đến hỏi: “Từ nơi này đến quý phủ của Chư tiên sinh đi mất bao nhiêu canh giờ?”

Thiết Hòe gia cười làm lành nói: “Tính theo giờ chắc cũng sắp về rồi.”

Chu thị liền khuyên Lâm lão thái thái: “Chắc là cùng Chư tiên sinh trò chuyện với nhau vui vẻ, chưa thể trở lại luôn. Nếu bên kia muốn giữ lại dùng cơm, chắc chắn sẽ sai người tới nói.”

La thị liền chua chua nói: “Giữ lại dùng cơm là việc nhỏ, chỉ sợ chậm trễ chưa trở về, nơi này cũng không thể nghỉ lại. Chúng ta thật ra tùy tiện có thể ngủ ở chỗ nào cũng được, chỉ sợ lão thái thái thân thể xương cốt không chịu nổi.”

Đào thị trong lòng nghĩ việc Lâm Thận Chi báỉ sư là đại sự, cảm thấy phiền chán, nghe nàng nói như vậy, rõ ràng hỏi Lâm lão thái thái: “Nếu không để nhi tức sai người đi xem thử?”

Lâm lão thái thái nhíu mày: “Không nên, chờ một chút đi.”

Qua thời gian uống một chén trà nhỏ, chợt nghe Lâm Tam lão gia cười ha ha đi vào: “Thành công rồi!”

Đào thị mừng đến lập tức đứng dậy: “Thành công?”

Lâm Tam lão gia đắc ý vuốt râu đi vào, hành lễ với Lâm lão thái thái, khoe khoang nói: “Thành công rồi! Chư tiên sinh thấy tiểu lão Thất, hỏi hấn ba vấn đề, để hấn viết chữ một hồi, sau đó thu nhận rau dại mà tiểu lão Thất chọn, chỉ nói, nhà hấn điều kiện gian khổ, sợ tiểu lão Thất tuổi còn nhỏ, không chịu được đau khổ..... Hài tử Lục Giam kia đã nói, để tiểu lão Thất đi theo hấn, hấn sẽ trông nom, sẽ không khiến tiên sinh cùng sư mẫu thêm phiền toái. Phụ thân liền cùng Chư tiên sinh thương định ngày báỉ sư.”

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng biểu tình của mọi người đều khác biệt.

Các đệ tử khác của Lâm gia không phải chưa từng tới báỉ sư, Chư tiên sinh cũng chưa nói không thu, dù sao ngay cả đệ tử xuất thân nông dân cũng đều có thể được người nhận dạy dỗ, sao lại cự tuyệt bọn họ? Nhưng đãi ngộ cũng hoàn toàn không giống như Lục Giam, muốn làm lễ báỉ sư sẽ bị chối từ. Nay Lâm Thận Chi mới tám tuổi đã được cho phép làm lễ báỉ sư, kia chỉ có thể nói rõ ràng, Chư tiên sinh thật sự nhìn trúng Lâm Thận Chi.

Điều này có ý nghĩa là từ nay về sau, Tam phòng cũng có địa vị hoàn toàn khác biệt. Tục ngữ nói đúng, chỉ khi lão già râu bạc trắng, không khi thiếu niên nghèo, ngày sau có muốn chèn ép Tam phòng, cũng cần phải nể mặt Lâm Thận Chi, huống chi còn có một hiền tế như Lục Giam.

Trước đó lão thái gia cũng bắt tay giáo dưỡng trưởng tử nhà mình, chính là nhi tử thua kém, khiến người thất vọng. Chu thị trầm mặc một lát, nghĩ đến Chu Mại cũng đã làm lễ báỉ sư, tâm tình tốt hơn một chút, tiến lên chúc mừng Đào thị: “Ta đã sớm biết sẽ như vậy, lão thái gia bắt tay dạy dỗ, sao có thể không thành chứ?”

“Đúng vậy, lão thái gia mới dạy dỗ vài năm, nếu không lọt vào mắt xanh của Chư tiên sinh, vậy cũng không biết như thế nào mới tốt.” La thị trong lòng chua xót khổ sở, nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Đào thị cùng Lâm Cẩn Dung.

“Phụ thân các con tối nay đã có thể ngủ được rồi.” Lâm lão thái thái nhìn xem rõ ràng, bất động thanh sắc dời lực chú ý của mọi người: “Lão Tam, sao có một mình con trở về? Những người khác đâu? Phụ thân con còn ở lại nhà Chư tiên sinh sao?”

Lâm Tam lão gia cười nói: “Phụ thân tâm tình tốt, bảo Lục Giam dẫn đến Thanh Lương tự, ta sợ mẫu thân đợi lâu, về trước để báo tin.” Lại dặn dò Đào thị: “Có thể chuẩn bị cơm chiều, chờ phụ thân bọn họ trở về rồi cùng ăn.”

Con người vì việc vui mà có tinh thần hơn, Đào thị thanh thúy lên tiếng, tự mình đi an bài cơm chiều. Lâm Tam lão gia ở lại trong phòng khoe Lâm Thận Chi trí tuệ thế nào, ứng đối thích đáng ra sao, Chư tiên sinh thích hấn, Lục Giam cũng rất tốt, hoàn toàn không thèm nhìn tâm tình sắc mặt của những người khác trong phòng, La thị vài lần ngắt lời cũng không thành công.

Lâm Cẩn Dung thấy hấn trở về báo tin là giả, cố ý đến khoe khoang để người ta ngọt ngọt mới là thật, ở một bên ngồi nhìn một lát, cảm thấy không thú vị, cũng ngăn cản không được, liền đứng dậy nhìn hành lý của Lưu Nhi đã thu thập thỏa đáng hay chưa, chơi với Lưu Nhi một lúc, lại đi tìm Đào thị, giúp đỡ chuẩn bị cơm chiều.

Đào thị tâm tình rất tốt: “Phụ thân con vẫn còn đang khoe khoang sao?”

Lâm Cẩn Dung chỉ huy bọn nha hoàn dọn bát đĩa: “Vâng.”

Về phương diện này, Đào thị cùng Lâm Tam lão gia cũng giống nhau, liền cười nói: “Chúng ta cũng nên hãnh diện một hồi. Ta nhịn hơn hai mươi năm, cuối cùng đợi đến ngày hôm nay.”

Lâm Cẩn Dung thản nhiên nói: “Ngày sau đợi Thất đệ tên đề bằng vàng, đó mới là thời điểm chân chính hãnh diện.”

Lúc trước chính mình chẳng phải cười nhạo Lâm Ngọc Trân, khen Dương thị trầm ổn đó sao? Tại sao giờ phút này đã phạm phải sai lầm này? Đào thị nhất thời thu liễm tươi cười, ngượng ngùng nói: “Sự tình tuy rằng không lớn, nhưng cũng là một chuyện đáng cao hứng.” Ngữ khí biểu tình có chút không phục biểu hiện vừa rồi của mình, thậm chí tăng thêm vài phần ngưng trọng.

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Đúng là đáng giá cao hứng.” Bọn họ không biết thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện gì, chỉ có nàng biết, cho nên bọn họ kỳ thật đều không rõ nàng mới thật sự là người cao hứng.

Đào thị trầm mặc một lát, lại nói: “Hải tử Lục Giam này rất được. Nói thật, để Thất đệ con đi xa đến đây đọc sách như vậy, ta thật sự lo lắng, ít nhiều có hấn trông chừng, ta mới yên tâm.”

Lâm Cẩn Dung hiểu được nàng có ý tứ gì, khéo môi mang theo thản nhiên tươi cười: “Thất đệ cũng nên dựa vào chính hấn, không thể mọi chuyện đều dựa vào người khác, nếu không về sau phải làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, Lục Giam sang năm sẽ đi thi, cũng không thể quản hấn bao lâu.” Đào thị giật mình nhớ tới, trên mặt lại mang theo hy vọng: “Hải tử này kiên định nghiêm túc, lại khắc khổ, sang năm nhất định có thể tên đề bằng vàng.”

“Vâng.” Lâm Cẩn Dung phụ họa lên tiếng. Nhưng nàng biết Lục Giam sang năm sẽ không tham dự kỳ thi này.

142. Chương 143: Ấm Ấp

Lâm Cẩn Dung đối với năm nàng mười sáu tuổi có ấn tượng đặc biệt khắc sâu, không chỉ là vì nàng năm ấy gả vào Lục gia, còn bởi vì năm ấy đã xảy ra vài sự việc.

Đầu tiên là Lục Giam không hề tham gia cuộc thi. Lúc trước hấn vốn cũng định đi, nhưng chính vị Chư Mộng Ngạc tiên sinh ẩn cư chốn quê nhà này đã đề nghị hấn đọc sách thêm vài năm rồi hẵng đi khảo thí, cố gắng phải giành lấy thành tích tốt nhất, dù sao khi đó Lục Giam cũng mới mười chín tuổi, nhân sinh vừa bắt đầu. Với độ tuổi này của hấn, vô số người còn tại thư viện khổ đọc, rất nhiều người cũng chưa thi qua kỳ thi phủ, đọc sách thêm vài năm thì thành công càng nắm chắc hơn nữa. Đề nghị này tuy bảo thủ nhưng cũng đúng trọng tâm, Lục lão ông trải qua thâm tư thực lực (suy xét kỹ càng), ủng hộ lời đề nghị của Chư tiên sinh, vì thế Lục Giam ở nhà thành thân, sinh con, đọc sách, mãi cho đến năm nàng mười chín tuổi, hấn mới dự thi.

Một sự kiện khác chính là về Ngô Tương. Thần đồng ở Bình châu này đã giành giải Trạng nguyên của Thái Minh phủ, vô số người tha thiết mong mỗi hấn sẽ đỗ cao, đem vinh quang trở về. Không phải hấn không đỗ, mà hấn căn bản không thể đi vào trường thi. Đồn đãi là hấn ở kinh thành đắc tội con nhà quyền quý, tình huống cụ thể nàng cũng không rõ ràng, nhưng tóm lại là chọc phiền toái, Ngô gia Đại lão gia cùng Ngô Phương khẩn cấp đến kinh thành, ở kinh thành ngậm người gần hai tháng mới có thể đem hấn mang trở về, lúc ấy Lục Giam còn cố ý thiết yến thỉnh hấn giải sầu, nàng cũng từng an ủi hấn, nhưng Ngô Tương lại không thèm để ý, vẫn chưa vì vậy mà thu liễm bớt sự ngông cuồng đi một chút. Bất quá hấn sau này đã thi đỗ, kết quả cũng rất tốt, được giữ lại kinh thành. Về phần tiếp đó, hấn ở kinh thành có cuộc sống thế nào, nàng cũng không biết, chỉ biết rằng trước khi nàng chết, hấn cũng chưa hề thành thân.

Sang năm chính là năm dự thi, nàng có lẽ nên nhắc nhở Ngô Tương một chút, bảo hấn khi vào kinh dự thi phải cẩn thận, đừng chọc phiền toái. Nhưng năm đó cụ thể đã xảy ra sự tình gì, nàng không biết rõ. Có nên nhắc nhở hay không, nhắc nhở như thế nào? Đây đều là vấn đề. Lâm Cẩn Dung không khỏi lâm vào trầm tư

Bên ngoài một trận tiếng bước chân cùng tiếng cười nói truyền đến, Miêu Nha đi vào báo: “Mấy người Lão thái gia đã trở lại, phu nhân, có lập tức dâng đồ ăn lên không?”

Đào thị cười nói: “Dâng đồ ăn lên đi. Cũng giống như bữa trưa, bàn tiệc của nam nhân vẫn bày ở chỗ này, nhóm nữ quyến thì bày ở đông viện, đừng rề rà, tay chân lạnh lẽo chút, ăn xong còn phải trở về.”

Mọi người nhất thời một trận rối ren, Lâm Cẩm Dung lánh đi ra ngoài, đi tới cửa viện, vừa vặn gặp Lục Giam dẫn Lâm Thận Chi tiến vào. Lâm Thận Chi cầm trên tay một đóa hoa đại màu vàng, dường như là mai chi, sắc hoa vàng rực, lại có một chuỗi nhỏ lá non như ngọc bích làm nền, nhan sắc vô cùng tiên diễm, vừa nhìn thấy nàng liền nói: “Tứ tỷ, hoa này tặng tỷ. Là của ta tặng tỷ, cầm lấy đeo lên sẽ rất đẹp.”

“Chúc mừng đệ, về sau đọc sách cho tốt, đừng khiến tiên sinh thêm phiền toái a.” Lâm Cẩm Dung tiếp nhận cười nói: “Không phải đệ hái đấy chứ?” Nàng đã thấy qua loại hoa đại này, từ trước đến nay sinh trưởng ở vách núi cao, lấy độ tuổi và thân thủ của Lâm Thận Chi, căn bản không có khả năng là hái, hơn phân nửa là gia phó động thủ.

Lâm Thận Chi nhìn nàng một cái, lại nhìn Lục Giam, cười nói: “Ta thỉnh Lục Nhị ca hỗ trợ, sinh trưởng ở trên vách núi nga, màu sắc chẳng phải rất hợp với bộ quần áo của tỷ ngày hôm nay sao? Tỷ nhất định phải mang về bôi sáp đeo lên tóc, đừng cô phụ một mảnh tâm ý của ta.” Trong thần sắc mang theo một tia bồn chồn.

Tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng đã hiểu việc, còn biết trêu ghẹo tỷ tỷ đây. Lệ Chi không nhịn được, không khỏi nhếch lên khóe môi, hướng Lâm Thận Chi liếc mắt khen ngợi.

Lâm Cẩm Dung nhất thời không nói gì, không khỏi liếc Lục Giam một cái, đã thấy Lục Giam cũng đang nhìn nàng, hai người chạm phải ánh mắt nhau, đều là ngẩn ra. Lâm Cẩm Dung hướng hần nhẹ nhàng gật đầu, chuyển dời tầm mắt, xoa xoa đầu Lâm Thận Chi: “Nhanh đi rửa tay ăn cơm, đừng đặc ý vênh vao, cũng đừng nháo Lục Nhị ca.” Sau đó đưa tay giao đóa hoa đại tươi sáng kia cho Lệ Chi, xoay người đi về phía tây viện.

Lục Giam đưa mắt nhìn lại, thấy trên làn váy màu ngà của nàng có thêu hoa xuân, theo cước bộ của nàng có tiết tấu phát phơ, giống như đóa hoa phát phới đón gió trong ngày xuân, tiên diễm mà sinh động, tươi mát động lòng người. Hần thu hồi ánh mắt, dẫn Lâm Thận Chi đi vào trong phòng.

Đào thị thấy hai người, trong lòng vui vẻ, không ngừng hỏi han ân cần, lại cảm tạ Lục Giam: “Đa tạ con, ngày sau còn muốn con giúp đỡ chiếu cố tiểu Thất đệ nhiều hơn.”

Lục Giam rất thích tính tình đơn giản hỉ giận đều hiện ra mặt của Đào thị, cũng bị cảm xúc trong lòng nàng cuốn hút, không khỏi cười nói: “Cứu mẫu khách khí, chiếu cố Thất đệ vốn là điều con nên làm.”

Một người là nửa hiền tế nửa chất nhi, lời này thật sự là nói trúng tâm sự trong lòng Đào thị, nàng không khỏi tươi cười sáng lạn: “Con vốn thích ăn cá hoa đào, ta đã cố ý phân phó Thiết Hòe gia để dành cho con rất nhiều, đợi lát nữa nhớ bảo Trường Thọ đi phòng bếp lấy, mang về trong thư viện mà ăn. Đang là thời điểm trưởng thành, buổi tối đừng thức đêm. Còn nhiều thời gian, đọc sách cố nhiên trọng yếu, nhưng bản thân mình cũng rất quan trọng.”

Lục Giam trong mắt hiện lên một tia ấm áp, đứng dậy hành lễ nói lời cảm tạ, Đào thị vội ngăn hần lại, cười nói: “Cứu mẫu cũng có thể chiếu cố ngoại chất nhi mà.” Hai người nhìn nhau cười, thêm vài phần ăn ý. Đào thị cố gắng nhịn nhịn, nhưng nhịn không được, thấp giọng nói: “Tứ muội muội của con gần đây tính tình có chút cổ quái, ở tuổi này các cô nương đều có chút là lạ, cũng hay thẹn thùng, nếu nàng vô lễ, con cũng đừng so đo với nàng, cứ nói với ta, ta sẽ giáo huấn nàng.”

Lục Giam trầm mặc một lát, tươi sáng cười: “Nàng tốt lắm.”

Lâm Thận Chi liền kiễng chân, dán tại bên tai Đào thị nhẹ giọng nói: “Vừa rồi Tứ tỷ tỷ cùng Lục Nhị ca chào hỏi, còn bảo con đừng nháo Lục Nhị ca.” Tuy rằng chỉ là gật đầu, nhưng nàng tốt xấu không phải đã thu nhận đóa hoa kia sao?

“Lạnh lợi.” Đào thị yêu thương xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, quay đầu cùng Cung ma ma trao đổi ánh mắt. Có lẽ càng về lâu về dài, quan hệ cũng sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Mặt trời chiều ngả về tây, sông núi xa xăm, Lục Giam cùng Chu Mai đứng ở bên đường, nhìn theo bóng người Lâm gia rời đi. Cuối cùng khi xe ngựa đã khuất tầm mắt, hai người mới leo lên lưng ngựa, dọc theo sông Thanh Lương hướng tới nhà Chư tiên sinh chậm rãi đi về.

Chạng vạng, trong gió nhẹ ẩm áp mang theo chút hơi thở tươi mát của sông hồ, hoa lê trắng muốt, hoa đào đỏ bị cuốn theo dòng nước chảy về phía phương xa, một đám hài tử choai choai đứng ở chỗ nước cạn kết vông bắt cá, thỉnh thoảng phát ra một trận vui tiếng cười, tịch dương chiếu lên khuôn mặt tươi cười cùng mái tóc của bọn họ một mảnh kim hồng.

Chu Mai vui nói: “Náo nhiệt như vậy. Đây là đang bắt cá hoa đào sao?”

Lục Giam không khỏi nhớ tới mùa xuân năm ấy, Lâm Cẩm Dung ngồi xổm trên tảng đá bên bờ sông sâu trong núi Thanh Lương, cười đến tùy ý vui vẻ, lại nghĩ tới hôm nay Lâm Cẩm Dung bộ dạng lãnh đạm lạnh lẽo, trong lòng nổi lên chút mất mát.

Chợt thấy vài phụ nhân bê bồn gỗ đựng quần áo đi tới, vừa đi vừa nói: “Nghe nói không, nữ tử gì đó mới tới Thanh Lương từ kia thật đúng là gặp may, Lâm gia Tam phu nhân nguyện ý vì nàng bỏ ra ba mươi quan tiền làm đồ cưới.”

“Vương gia tẩu tử, tiểu tử nhà tẩu dù sao cũng chưa nghị thân, sao không cưới về nhà? Nhất định sẽ thành. Nói không chừng ngay cả sinh lễ cũng không cần.”

Chu Mai nghe thấy rõ ràng, đợi mấy phụ nhân kia đi qua, liền cười nói: “Lâm Tam phu nhân rất thích làm việc thiện. Không trách lại nuôi dưỡng ra một Tứ muội muội nhàn tĩnh như vậy.”

Nhàn tĩnh? Lục Giam không khỏi âm thầm cười khổ một tiếng. Nàng thật sự nhàn tĩnh cũng tốt, giả bộ nhàn tĩnh cũng tốt, tóm lại, phẩm tính của nàng không xấu là được, là như thế nào thì cứ như thế đi.

Tới nhà của Chư tiên sinh, Lục Giam phân phó Trường Thọ: “Đem cá hoa đào này đưa tới phòng bếp, nói là Tam phu nhân vì đáp tạ tiên sinh, cố ý phân phó Thiết ma ma tặng tiên sinh nhắm rượu. Không đáng là gì, chính là một chút tâm ý mà thôi.”

Trường Thọ vâng lời, chạy ra ngoài. Không bao lâu trở về nói: “Vừa vặn gặp được tiên sinh, tiên sinh bảo thiếu gia đi qua một chuyến.”

Lục Giam vội sửa sang lại ăn mặc, dọc theo đường mòn trải bằng mái ngói, bước nhanh vòng qua rừng cây hạnh hoa, đi tới một tòa ốc tiền bằng cỏ tranh, nhẹ nhàng gõ cửa: “Tiên sinh.”

“Vào đi.” Chư tiên sinh tầm năm mươi tuổi mặc kiện áo choàng trong nhà nửa mới nửa cũ, ngồi dưới đèn, đang cầm dao nhỏ trong tay híp mắt điêu khắc con dấu. Thấy Lục Giam đi vào, tùy ý chỉ chỉ ghế trúc ố vàng trước mặt hắn: “Ngồi đi.”

Lục Giam cẩn thận ngồi nửa mộng, thân mình hơi hơi hướng về phía trước, chuẩn bị nghe lời dạy bảo của hắn.

Chư tiên sinh ngừng tay, ngẩng đầu nhìn đệ tử trời sanh tính cẩn thận, lại thập phần khắc khổ cố gắng này, thân thiết cười: “Lâm gia tiểu Thất lang, chẳng những là biểu đệ của con, cũng là thê đệ tương lai của con đúng không? Nhìn con có vẻ lo lắng cho hắn. Ta vốn ngại hắn tuổi còn nhỏ, muốn nhà hắn hai năm nữa mới đưa đến, nhưng cũng vì nể mặt con, cố ý mở tiền lệ này.”

Việc hôn nhân này mọi người đều biết, nhưng Chư tiên sinh cũng là lần đầu tiên nhắc tới. Liên tưởng lại hành vi ban ngày của mình, Lục Giam mặt đột nhiên đỏ lên, đứng dậy nói: “Đệ tử.....”

Chư tiên sinh hướng hắn khoát tay áo: “Ngồi đi, đừng câu thúc lễ nghĩa. Việc hôn nhân này rất được. Lâm gia Tam phu nhân cùng Tứ tiểu thư tại đây từ trước đến nay đều có hiền danh, ta vừa rồi lại nghe đây tố kể lại, Lâm Tam phu nhân vừa giúp nữ tử họ Hà ở Thanh Lương tự kia, đây mới là làm việc thiện tích đức. Rất được.”

Lục Giam nghe hắn khen ngợi hai lần, dần dần trầm tĩnh lại: “Đệ tử nhất định sẽ đốc thúc Thận Chi học hành, sẽ không cô phụ khổ tâm của tiên sinh.”

“Việc đọc sách, ta từ trước đến nay đều tuân theo một quan điểm. Có thể đọc không nhất thiết phải đọc, sẽ đọc không nhất thiết phải quá mức. Không thể cưỡng cầu. Dạy hài tử học bài viết chữ, vốn cũng chỉ hy vọng bọn họ biết được thể nào là vinh nhục, học được cách làm người mà thôi.” Chư tiên sinh cười: “Tìm con đến, là muốn cùng con nói một chút chuyện khoa cử. Con tính thể nào? Sang năm định đi dự thi không?”

Lục Giam nghe lời này của hắn, dường như có hai tầng ý nghĩa, suy tư một lát, đứng dậy thở dài nói: “Không biết ý của tiên sinh là...?”

Chư tiên sinh nói: “Ta đề nghị con lần sau mới đi dự thi. Đương nhiên, không phải nói con lần này không thể thi đỗ, nhưng ta thấy không quá nắm chắc, rất có thể sẽ đỗ, nhưng kết quả sợ chỉ là tạm được. Nếu con bỏ công thêm vài năm, tất nhiên có thể đứng hàng nhị giáp. Con còn trẻ, nhân sinh vừa bắt đầu, hẳn nài một chút đối với con chỉ có lợi. Chính con ngẫm lại đi, cũng cùng tổ phụ con thương lượng một chút, suy nghĩ cẩn thận xong thì đến nói với ta. Nếu như không đi, về sau cũng không cần cùng Chu Mai viết văn, ta sẽ tìm sách khác cho con đọc.”

Lục Giam thi lễ, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài. Trở lại trong phòng, nhớ tới đánh cuộc giữa mình và Ngô Tương, không khỏi nhú mày. Hắn tự biết thiên phú không bằng Ngô Tương, chủ yếu dựa vào khắc khổ cố gắng, trong cuộc thi lần này, Ngô Tương tất nhiên sẽ đi, nếu là miễn cưỡng ứng chiến, vẫn nên tham dự hay là hoãn lại đây?

143. Chương 144: Dự Bị

Sau giữa trưa, gió thổi qua sân, cây du phất ra một trận thanh âm sần sật dễ nghe, khiến Lâm Cẩm Dung đang ngồi trầm tư bên cửa sổ bình tĩnh. Ánh mắt của nàng dừng ở cách đó không xa, trên giá gỗ khắc hoa văn cúc lê có đặt một bình nhỏ màu xanh, trong bình kia đựng là đoá hoa đại màu vàng mang ở thôn trang về.

Đã qua năm ngày, nó vẫn giữ tư thái no đủ sáng lạn. Phía dưới của thân hoa mới được Lệ Chi tỉ mỉ tu bổ sạch sẽ, nụ hoa đầu cành lại khẩn cấp nở rộ, lá cây xanh mơn mớn càng tỏa ra ánh ngọc ónh nhuận, thật đúng là cảnh xuân. Lâm Cẩm Dung cho dù cảm thấy nó chói mắt, nhưng không thể không thừa nhận, đoá hoa này thật sự rất đẹp, so với hoa đào, hoa mai còn quyền rũ hơn.

Lệ Chi cùng Quế ma ma im lặng ngồi ở bên cạnh chuẩn bị đồ cưới cho Lâm Cẩm Dung, thường thường ngẩng đầu nhìn nàng. Thấy nàng nhìn ngắm đoá hoa kia, hai người trao đổi một chút ánh mắt, tiếp tục vui đùa làm việc. Các tiểu thư nhà khác thuê đồ cưới đều chăm chỉ hăng say, ngay cả Lâm Ngũ, hiện tại cũng thu liễm tính tình, cả ngày xấu hổ tránh ở trong phòng thuê đồ cưới, chỉ có chủ nhân các nàng, yêu nhất là kiểm tiền cùng xem sổ sách, nếu không, thì chỉ đọc sách, viết chữ, pha trà cùng thổi sáo. Cho dù tay đột nhiên ngứa ngáy muốn thuê thừa, nàng cũng chỉ làm hài ấy người Đào thị, Lâm Thận Chi, Lâm Cẩm Âm, và Ngô thị.

Chủ nhân không làm, các nàng có thể làm được gì đây? Còn không phải đành thay nàng làm sao. Dù sao vừa vào cửa, nhiều thân thích như vậy, khăn tay, túi hương đều phải đưa tặng, còn phải thuê thật cẩn thận, đỡ khiến người ta chê cười nữ hồng của nàng. Quế ma ma làm việc, đột nhiên nhớ tới sự phiền lòng gần đây của mình, nhất thời không nhịn được, cùng Lệ Chi kể tai nói nhỏ: “Người có chú ý tới không, chân tiểu thư dường như to ra a.”

Trái tim nhỏ bé của Lệ Chi nhất thời đập loạn kinh hoàng, lập tức lại có vài phần buồn cười, đã hơn hai năm, vậy mà giờ nàng mới phát hiện, không biết là chính mình cùng tiểu thư hằng ngày che giấu quá tốt, hay là Quế ma ma nay già đi, tâm tư đều đặt trên người Quế Viên bị Cung ma ma ngày ngày ép buộc quy củ đây? Trong lòng nói thầm, còn phải giả bộ kinh ngạc: “Sao lại nói vậy?”

Quế ma ma hoài nghi nhìn Lệ Chi: “Người không phát hiện sao? Ta thật lâu không thu dọn hài của tiểu thư, ngày ấy đi thu, đột nhiên phát hiện to hơn nhiều so với hài hồi xưa nàng hay đi.” Đã nhiều ngày nàng vụng trộm đánh giá chân Lâm Cẩm Dung, quả nhiên là lớn hơn hẳn.

Lệ Chi nhẹ nhàng đem tay Quế ma ma vươn ra sờ thấp xuống, nhỏ giọng nói: “Ngày đêm hầu hạ tiểu thư, thực không phát hiện. Ma ma nhớ lầm rồi?”

Quế ma ma nghiêm mặt: “Sẽ không, tiểu thư là ta dùng tay quán vãi bó, như thế nào có thể quên được? Chính là bởi vì gần đây đều do người cùng Anh Đào hầu hạ bên cạnh tiểu thư, cho nên ta mới hỏi người. Ta nhớ rõ hài hồi trước của tiểu thư vẫn còn để ở trong phòng, chờ ta đi lấy.....”

Lệ Chi tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Sau đó thì sao?”

Quế ma ma không rõ: “A?”

Lệ Chi buông khung thêu trong tay xuống, nghiêm trang nói: “Cho dù là hài của tiểu thư hiện tại so với trước kia to hơn, ma ma có thể làm thế nào? Đi nói với phu nhân sao? Ân? Sau đó phu nhân sẽ làm thế nào đây? Tiểu thư đã mười lăm tuổi rồi.”

Quế ma ma suy nghĩ một hồi, gục đầu xuống tiếp tục làm việc, lại đem cánh bướm đâm tủa ra nhiều mũi thêu. Rồi ngẩng đầu, ánh mắt liền đỏ: “Tiểu thư.....” Trầm mặc một lát, liền mắng Lệ Chi: “Ngươi hồ đồ rồi, có thể dung túng tiểu thư như vậy! Đây là đại sự, về sau bị người ta biết sẽ ra sao đây? Không được, ta muốn đi nói với phu nhân.”

Lệ Chi liếc nhìn Lâm Cẩm Dung, cúi mắt bày ra một bộ dạng vô tình nói: “Ma ma muốn nói thì cứ việc đi nói, thừa dịp bây giờ còn sớm, người cũng có thể tránh khỏi có liên quan. Ta sẽ nhận hết trách nhiệm.”

Quế ma ma trong lòng khổ sở, chảy lệ: “Ta là người như vậy sao? Ta là vì muốn tốt cho tiểu thư, ngày sau vào cửa Lục gia, bị người khác biết, vậy phải làm sao bây giờ?”

Lệ Chi ép hỏi: “Ta liền hỏi ma ma một câu, hiện tại nói với phu nhân, có thể làm được gì bây giờ? Nháo một hồi, đem chân tiểu thư đang dài ra nhỏ trở lại hay sao?”

Quế ma ma nghẹn lời. Nhưng ở trong tiềm thức của nàng, đây là việc không đúng đắn, chính là muốn phản bác, nhưng là lại tìm không thấy lý do để phản bác Lệ Chi. Nếu bảo nàng thật sự chạy đi tìm Đào thị nói chuyện này, nàng lại không dám.

Chợt thấy màn hình vừa động, Lâm Cẩm Dung đi qua hai người nàng ra ngoài, thản nhiên nói: “Chuyện ngày sau không nhọc các người thay ta lo nghĩ, các người chỉ để ý dựa theo ý tứ của ta mà làm việc, những thứ khác đã có ta lo. Hiện tại, Lệ Chi thu thập này nọ, theo ta đến phòng của phu nhân.”

Lệ Chi trầm mặc không lên tiếng buông việc trong tay, hầu hạ Lâm Cẩm Dung xuất môn. Quế ma ma nhìn nhìn bên ngoài, khuyên nhủ: “Tiểu thư, lúc này thời tiết khá độc, phu nhân chỉ sợ đang ngủ trưa, không bằng để tối nay người hăng qua đó?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Ta đột nhiên nhớ tới một sự kiện, phải nói với phu nhân lúc này.” Hôm nay, Đào gia sẽ phái người tới báo tin vui cho Lâm gia. Trước đó vài ngày nàng từng sai người đưa thư cho Lâm Thế Toàn, bảo hắn trở về một chuyến, nếu nàng sở liệu không sai, lần này Lâm Thế Toàn sẽ đi theo người báo tin vui về. Tin tức này sẽ khiến mọi người cao hứng, đúng là thời điểm thuận tiện nhất cùng Lâm Thế Toàn nói chuyện.

Quế ma ma mắt thấy không thể khuyên nàng, đơn giản đã chết tâm, tiếp tục ngồi trở lại thêu thùa.

Ra sân, Lệ Chi nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Quế ma ma đã biết.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta đều nghe thấy được. Người làm tốt lắm, cần phải như vậy. Cố gắng luyện chữ, học cách xem sổ sách, ngày sau ta mới yên tâm đem chuyện này giao cho người làm.”

Ngữ khí của nàng thực thật trọng, Lệ Chi cũng nhận ra, không khỏi cười nói: “Hay là tiểu thư ngày sau tính để nô tỳ làm nữ quản sự phòng thu chi?”

Lâm Cẩm Dung tựa tiểu phi tiểu quét nàng liếc mắt một cái: “Nữ quản sự thì thế nào? Cho người quản lý tiền, cho người quyền quản lý người khác, ra lệnh một tiếng, ngay cả là đại nam nhân cũng phải nghe theo lời người.”

Lệ Chi lấp bắp một chút, mặt đỏ lên nói: “Tiểu thư lại giấu cợt nô tỳ.”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Ai giấu cợt người chứ? Chẳng lẽ cho người đọc thư từ, người không đoán được nửa điểm sao? Kia cũng không phải chỉ là dạy người nhận mặt chữ a.”

Lệ Chi ngẩn ra, đột nhiên có chút hiểu được, không khỏi mang theo vài phần kinh ngạc, điều tra nhìn về phía Lâm Cẩm Dung. Từ lúc Lâm Thế Toàn đi Thanh châu, sau đó trở về nhà, liền thường thường viết thư cho Lâm Cẩm Dung, trong thư bình thường sẽ kể lại chuyện sinh ý, cùng ai làm, làm như thế nào, có đôi khi còn có thể viết về một số người mà chính hắn kết giao được. Mỗi khi Lâm Cẩm Dung đọc thư, lại giao cho nàng, bảo nàng đọc lại một lần nữa. Chọn chút vấn đề để hỏi nàng, nàng đáp không được, Lâm Cẩm Dung

cũng sẽ không bức nằng, chỉ lấy thư kia ngồi ở trước cửa sổ nghiền ngẫm suy tư, thường thường ngồi sẽ mất khá lâu.

Lâm Cẩn Dung cúi đầu nói: “Lệ Chi, khả năng ngày sau loại thư này sẽ càng nhiều, ta tính đem tiền trong tay cho Tam ca, để hắn học cách kinh doanh. Hắn sẽ thường xuyên viết thư về, có lẽ là cùng ta thương lượng, có lẽ là hỏi ý kiến của ta, người cần phải biết đọc thư, học được cách xử lý một số sự tình, mới có thể giúp ta.”

Lệ Chi miệng lại nói rộng ra vài phần: “Tiểu thư, nô tỳ tuy rằng ở bên trong viện, nhưng đã nghe Cung ma ma đề cập qua chút sự tình trong nhà của Cữu lão gia. Người khác học việc buôn bán đều bắt đầu từ học đồ, thường thường phải làm mất 7, 8 năm, hơn mười năm mới dám một mình đi ra buôn bán, hiện tại Toàn thiếu gia bắt quá theo Cữu lão gia mới hơn một năm mà thôi, người đã yên tâm rồi ư? Vạn nhất sẽ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Lâm Cẩn Dung nhú mày: “Vừa mới bắt đầu sẽ không làm quá lớn, để hắn luyện tập mà thôi.” Chỉ cần Lâm Thế Toàn thật sự cố gắng, sẽ không vô ích, điểm ấy nàng có nắm chắc, huống chi, nàng thật sự là chờ không nổi nữa rồi.

Lệ Chi tuy rằng cảm thấy cao hứng vì mình được tín nhiệm được nể trọng, nhưng vẫn có vô số lo lắng: “Cữu lão gia bên kia làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩn Dung cười: “Vì vậy hôm nay ta muốn cùng phu nhân thương lượng, chúng ta tự mình mở một cửa hàng, cũng không thể cứ chiếm tiện nghi của cữu phụ cùng biểu thiếu gia phải không? Cho dù là thân nhân, rốt cuộc vẫn khác họ, Tam tiểu thư ở nhà chồng cũng cần cột sống để dựa vào, còn có Thất thiếu gia lập tức sẽ chính thức bãi sự đọc sách, không thể để người ta nói chúng ta vẫn dựa vào phu gia của tỷ tỷ được.”

Nhìn nàng như vậy, là đã sớm lên kế hoạch chu đáo, Lệ Chi tất nhiên là không còn gì để nói, điều có thể làm đơn giản chính là hết sức hoàn thành phần việc của nàng mà thôi.

Chốc lát, hai người đến ngoài sân viện của Đào thị, vừa mới đụng phải ma ma đến báo tin vui: “Đào gia phái người đến báo tin, Tam tiểu thư mẫu tử bình an!”

Đào thị nghe được tiếng vang, luống cuống tay chân được Xuân Nha cùng Hạ Diệp hầu hạ thay đồ, trên mặt tươi cười không thể ngừng lại: “Nhanh để người ta tiến vào! Đi đến chỗ lão thái thái báo tin vui.” Lại hào khí ngàn vạn phân phó: “Đem tiền thưởng đã chuẩn bị tốt đưa xuống đi!” Trong khoảng thời gian ngắn trong phòng thanh âm chúc mừng vang thành một mảnh, rất náo nhiệt.

Lâm Cẩn Dung mỉm cười nhìn, thấy cảm giác này cũng thật tốt. Năm ấy tin vui truyền đến, Đào thị mặc dù sai người thưởng tiền, nhưng cũng không được vui vẻ như bây giờ.

Người tới báo tin là Tổng ma ma bên cạnh của Ngô thị, còn có Dương ma ma thị tỳ của Lâm Cẩn Âm, hai người cười dài cùng Đào thị nói tỉ mỉ tình hình lúc đó: “Thật sự thuận lợi! Tiểu thiếu gia nặng khoảng hơn 6 cân 2 (tầm hơn 3kg), chỉ khóc một lát, rất nhu thuận..... Phu nhân lúc trước gấp đến độ cũng không uống được thuốc, vừa nghe nói mẫu tử bình an, liền ăn được nửa bát cháo! Tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, mấy ngày nay đều ổn. Đại thiếu phu nhân thân thể cũng khỏe, tỉnh lại liền uống hai chén canh gà, ăn một cái chân gà, còn kêu đói.”

“Có thể ăn là tốt rồi, có thể ăn là tốt rồi!” Đào thị cười thành một đóa hoa: “Kêu nàng cẩn thận chút, đừng ăn nhiều quá sẽ trở nên mập mạp, không thể gầy trở lại.”

Đợi cho Cung ma ma dẫn hai người đi xuống nghỉ ngơi ăn cơm, Dương ma ma đi chậm vài bước, hỏi ý tứ của Đào thị: “Toàn thiếu gia lần này cũng theo tới, lúc này vẫn đang chờ ở ngoài sân, phu nhân có gặp không?”

Đào thị nói: “Tất nhiên muốn gặp, nhưng ta lúc này muốn đến chỗ lão thái thái báo tin vui, để hắn đi thăm Lưu Nhi trước, có gì muốn nói, đợi lát nữa lại nói tỉ mỉ sau.”

Lâm Cẩn Dung nhân tiện tiếp lời: “Nương, con đi tiếp đón Tam ca.”

Đào thị cũng không để ý: “Đừng vội chậm trễ.” Nói xong vội vã hướng về phía An Nhạc đường, một đường vạt áo phát phới, tươi cười đầy mặt, thấy ai lên tiếng chúc mừng đều thưởng.

Lâm Cẩm Dung yên lặng ngẫm lại lời sẽ nói với Lâm Thế Toàn, xác nhận không có sơ sót gì, liền ngẩng đầu ưỡn ngực hướng tới tiểu viện của Lưu Nhi.

144. Chương 145: Quyết Tâm

Tiểu viện của Lưu Nhi cách sân viện của Đào thị không xa, Lâm Cẩm Dung đi không bao lâu đã đến nơi, Lệ Chi vừa đẩy cửa ra, một con chó con màu vàng nghịch ngợm, lông xù, đáng điệu thơ ngây lúc lắc chạy ra, đứng ở bên chân Lâm Cẩm Dung, cúi đầu ngửi hài của nàng.

“Sao lại có chó ở đây?” Lệ Chi kỳ quái đuổi con chó kia, đã thấy Lưu Nhi phấn nộn mồm mồm trắng nõn chạy đến: “Đồ Đồ, Đồ Đồ.....” Thấy Lâm Cẩm Dung, ngược lại kéo tay nàng cười gọi: “Tỷ tỷ.....” Lâm Thế Toàn đứng ở dưới hành lang, nhìn Lâm Cẩm Dung cười.

Lâm Cẩm Dung nắm tay Lưu Nhi, chỉ vào con chó con đang vẫy đuôi đảo quanh bên người của Lưu Nhi hỏi: “Tam ca mang đến sao?”

“Khá gấp, cũng không cùng Tam thăm nương và muội thương lượng.” Lâm Thế Toàn đi tới, có chút không yên: “Con chó này không lớn, tính tình cũng vâng lời, sẽ không đi bậy, không cho nó ra ngoài tiểu viện là được rồi, để đây làm bạn chơi đùa cùng Lưu Nhi.” Rốt cuộc là ở nhà người ta, phạm là vật thể còn sống, đều phải cẩn thận không để người khác thêm phiền toái cùng không vui.

“Không có việc gì, nương và ta không sợ chó. Hôm kia mới cùng nương thương lượng, định chọn một nha hoàn tầm năm sáu tuổi làm bạn với Lưu Nhi. Nếu chỗ Tam ca có người thích hợp, cũng có thể đưa tới đây.” Lâm Cẩm Dung hoàn toàn lý giải tâm tình của Lâm Thế Toàn, Lưu Nhi ở đây xác thực không có bạn chơi, không thể chơi với các tiểu thư thiếu gia khác trong Lâm gia, cũng không thể cùng hài tử của gia phó Lâm gia chơi đùa.

Hắn bắt quả chỉ mới nhắc tới, Lâm Cẩm Dung đã biết suy nghĩ của hắn, hơn nữa lại hào phóng như thế, Lâm Thế Toàn không khỏi mỉm cười: “Trước đó vài ngày đã vừa mất một người, lúc này đang ở trước mặt Tam tỷ tỷ học quy củ, đợi đến lúc học xong sẽ đưa đến đây, chi phí sinh hoạt do ta bỏ ra.” Nói xong có chút khần trương đánh giá thần sắc của Lâm Cẩm Dung. Hắn từ lúc đi theo Đào Thuấn Khâm học việc buôn bán, trong tay có chút tiền tích trữ, luôn luôn dùng tiền mua đồ tặng trở về — tuy được Lâm Cẩm Dung cùng Đào thị giúp đỡ chiếu cố, mấy thứ này cũng chưa đáng là gì, nhưng hắn rốt cuộc cũng không muốn hưởng không, cũng không muốn để Lưu Nhi lớn lên trong sự bố thí. Nhưng con chó con này cùng một nha hoàn thì lại không giống như vậy, hắn sợ Lâm Cẩm Dung trong lòng sẽ không thoải mái.

Lâm Cẩm Dung vô tình nói: “Thôi. Chờ Tam ca trong tay tiền tích lũy có nhiều hơn, còn có thể mua tòa nhà, có thêm vài người chiếu cố Lưu Nhi.” Lời vừa nói ra, Lệ Chi cùng Lâm Thế Toàn không khỏi đồng thời nhìn về phía nàng, nhưng thấy nàng thần nhiên, ánh mắt trong suốt, lúc này mới tin nàng là nói thật.

Đào thị sở dĩ có thể tín nhiệm mình như vậy, cùng với việc Lưu Nhi ở tại chỗ này có quan hệ rất lớn. Lâm Thế Toàn không phải không hiểu đạo lý này, nhưng hiện tại Lâm Cẩm Dung lại rõ ràng nói cho hắn, chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời đều có thể đem Lưu Nhi ra ngoài. Không phải hiếp bức, không phải điều kiện, không phải trao đổi, Lâm Thế Toàn cúi mắt suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nhìn Lâm Cẩm Dung tươi sáng cười: “Đi theo ta cuối cùng hơn phân nửa sẽ trở thành dã nha đầu, nàng đi theo các muội, ta càng yên tâm.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở hắt ra, chỉ bàn đá dưới tàng cây: “Tam ca, ta có ý tưởng muốn thương lượng với huynh một chút. Ta tính ở Bình châu mở một cửa hàng hương liệu, mời cửu phụ hỗ trợ nhập hàng.....”

Nghe nàng nói xong, Lâm Thế Toàn có chút ngoài ý muốn: “Nhưng việc này cũng không nằm trong mục đích làm sinh ý kiếm tiền của bọn họ, còn rất phiêu lưu.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Không sợ, các cửa hàng hương liệu trong thành Bình châu có nhà ai là sạch sẽ đâu? Người khác làm được, chúng ta cũng làm được. Nhưng chúng ta so với bọn họ càng chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa.”

Nàng chân chính tính toán, lúc chưa bỏ lệnh cấm về mua bán hương liệu tư nhân, sẽ vẫn làm ăn giống như những người khác, theo con đường chính quy mua vào, lén lút mua hàng lậu. Sau đó, tồn trữ một khối lượng hàng hóa, đợi cho quan phủ chính thức bỏ lệnh cấm buôn bán ba mươi bảy loại hương liệu, lại do đám người

Đào Thuần Khâm cung cấp hàng hóa với giá rẻ, nàng ngay tại nơi này, sẽ đoạt sinh ý mua bán hương liệu ở Thanh châu trước tiên! Thử hỏi, cùng một giá, cùng một phẩm chất, ở Bình châu có thể mua được, vì sao phải đến Thanh châu mua? Sau khi quan phủ bỏ lệnh cấm, chuyện buôn lâu hương liệu rất nhanh sẽ không còn ưu thế, nàng vừa vận thỉnh Đào Thuần Khâm hỗ trợ trừ hàng, cũng chỉ là tiện tay.

Lâm Thế Toàn không biết ý đồ chân thật của nàng, còn thật sự tính toán quyết định này của nàng có thể kiếm tiền được hay không, cùng với sẽ mang lại cho hắn thay đổi gì không. Nhất thời hưng phấn, nhất thời lại có chút lo lắng, tay đặt trên bàn đá mở ra lại khép lại, ý thức được động tác này tiết lộ tâm tình của hắn, liền cầm lấy chén trà không ngừng uống nước.

Hắn cũng không quá tin tưởng, nhưng mà hắn muốn làm! Hắn muốn độc lập thi triển năng lực để giúp đỡ nàng. Lâm Cẩm Dung rõ ràng lưu loát đã nói xong chuyện của mình: “Tam ca cảm thấy thế nào?”

Lâm Thế Toàn có chút gian nan nói: “Thật khiến người ta phải suy nghĩ.”

Ngón tay thanh mảnh trắng nõn của Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng chuyển động quanh chén trà Thanh Dứu, vẻ mặt im lặng điềm đạm: “Nếu Tam ca cảm thấy không nắm chắc, cũng có thể mời một quản sự có kinh nghiệm về, huynh ở một bên thay ta quan sát là tốt rồi. Chậm rãi thôi, đừng nóng nảy.” Hỏi ý tứ hắn, kỳ thật không phải muốn hắn thay nàng quyết định, mà là báo cho hắn biết sẽ có một việc như vậy. Không ai có thể ngăn cản quyết tâm của nàng.

Lâm Thế Toàn trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Mời tiên sinh có kinh nghiệm chu đáo ở phòng thu chi đi. Lại mời người có tài ăn nói làm quản sự.”

Rốt cuộc đã được rèn luyện, biết người biết việc, không có khả năng quyền lực và tiền tài tất cả đều nắm ở trong tay, còn có thể mở miệng chủ động đề xuất, khá lắm. Lâm Cẩm Dung cũng nói chân tướng với hắn: “Tiên sinh ở phòng thu chi khẳng định là một lựa chọn tốt. Tam ca huynh đi đường chắc cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút. Ta đi về trước, nương ta có lẽ sẽ tìm huynh nói chuyện, Tam ca ngẫm lại nên nói với nàng thế nào.” Lại trịnh trọng nói: “Cửa hàng này, cũng có phần của Tam ca.”

Lâm Thế Toàn tiến bước Lâm Cẩm Dung, quay đầu nhìn cây mai bên đầu tường đã nở hoa, Đò Đò đuổi theo bướm trắng chạy quanh sân, Lưu Nhi lại khoải hoạt đuổi theo Đò Đò, tay nắm chặt thành quyền rồi buông ra, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh trong thở ra một hơi dài, nói với chính mình, cả đời này cơ hội như vậy chỉ có một lần, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Lệ Chi nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư, chuyện của Lưu tiểu thư, phu nhân nếu biết người dễ dàng chấp thuận với Toàn thiếu gia, chỉ sợ sẽ mất hứng. Nếu Toàn thiếu gia thật sự đem Lưu tiểu thư ra ngoài, người sẽ không sợ sao?”

“Sợ a. Như thế nào không sợ.” Lâm Cẩm Dung than nhẹ một tiếng: “Đối với người không phải đệ nhất thiên tài nhưng có chí khí, nếu hắn không thoải mái, không tin ta, cưỡng ép lưu lại ngược lại sẽ tai hại. Bất luận cùng cam tâm tình nguyện sao có thể giống nhau?” Tỷ như nàng nguyện ý nhận nha hoàn Lâm Thế Toàn đưa vào, cũng giống như Lâm Thế Toàn chủ động để các nàng sai khiến tiên sinh phòng thu chi cùng quản sự, đều là khiến đối phương yên tâm. Nhưng nàng tin tưởng, tình huống như vậy, Lâm Thế Toàn căn bản không có khả năng bỏ của chạy lấy người.

Cứ vậy Lâm Cẩm Dung lúc trước đã từng nói qua với Đào thị, nhưng ở thời điểm chuẩn bị tiến hành, vẫn là gặp phiền toái.

Tuy rằng Đào thị cũng cho rằng xác thực không thể quá mức dựa vào Đào gia, Lâm Cẩm Dung mặt khác thỉnh người ở phòng thu chi cũng vừa ý nàng, nhưng nàng vẫn lo lắng chuyện này không ổn: “Chúng ta đột nhiên mở cửa hàng hương liệu, vậy có đắc tội với người khác không? Đại phòng cùng Nhị phòng đồ mắt, không biết sẽ lấy cớ gì để ngăn trở, nếu tổ phụ con đến lúc đó lên tiếng cho rằng không được, chẳng phải là dùng giò trúc mức nước thành công đã tràng sao? A Toàn bất quá vừa học việc một hai năm, để hắn quản lý cửa hàng, có thể thành công sao?”

Nàng cũng sợ đắc tội với người khác sao? Đơn giản là không đồng ý mà thôi. Lâm Cẩm Dung không khỏi cười nói: “Chỉ cần cuộc sống về sau tốt đẹp, chỉ cần là chuyện kiếm tiền, vĩnh viễn cũng không thiếu người đổ kỵ hận thù. Con tình nguyện bị người khác đồ mắt, cũng không nguyện đi đồ mắt người khác. Tổ phụ đã nói qua, không được lấy tiền chung để làm sinh ý, nhưng đồ cưới là thuộc về bản thân người đó, hắn sẽ

mặc kệ. Về phần Tam ca, thỉnh cữu phụ giúp đỡ tuyển lựa một tiên sinh phòng thu chi có khả năng, đáng tin cậy, lại chọn một quản sự giúp đỡ hẩn, tiền công cao hơn một ít, sợ cái gì? Vừa mới bắt đầu cũng không cần nôn nóng, cứ từ từ mà làm. Một ngụm muốn nuốt một miếng to, không phải cũng ăn không vô sao?”

Đào thị ngồi suy nghĩ một lát, càng nghĩ càng cảm thấy ảo não: “Để ta cẩn thận suy nghĩ.”

Lâm Cẩn Dung thấy nàng do dự, đành bức bách nàng: “Mẫu thân có thể chậm rãi suy nghĩ, con trước lấy tiền trong tay con ra ngoài mở cửa hàng. Chờ mẫu thân suy nghĩ tốt rồi, lại bỏ thêm tiền vào cũng được.”

Lời này mặc dù không nói rõ, nhưng ý tứ kỳ thật chính là, vô luận Đào thị đồng ý hay không đồng ý, việc mở cửa hàng này đã được quyết định rồi. Đào thị nghẹn lời, nhú mày nhìn Lâm Cẩn Dung: “Nếu ta không cho con cầm tiền ra ngoài mở cửa hàng thì sao?”

Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng cười: “Con có ý bất hảo, mẫu thân sẽ biết được sao?” Thấy Đào thị sắc mặt thay đổi, vội nói lại: “Đương nhiên con sẽ không làm như vậy. Sao con có thể nhẫn tâm lừa gạt mẫu thân? Chính là con nghĩ, chúng ta sớm một ngày tự lập, đối với tỷ tỷ cùng Thất đệ lại càng tốt. Mẫu thân nếu lo lắng, sao không viết thư hỏi ý cữu phụ một chút?”

Đào thị một đêm trằn trọc khó ngủ, nói với Cung ma ma: “A Dung càng lúc càng lớn, tính tình càng ngày càng cứng rắn, ta cũng không biết như vậy đối với nàng tốt hay là không tốt đây. Chuyện cửa hàng, nếu ta không đồng ý, nàng tất nhiên sẽ trăm phương nghìn kế quyết ý làm. Bỏ ra nhiều tiền như vậy, lại giao cho A Toàn đi làm, ta thực lo lắng.” Còn có chút hối hận lúc trước thuận theo Lâm Cẩn Dung.

Cung ma ma nhân tiện nói: “Phu nhân, lão nô nhận thấy, nếu tiểu thư quyết tâm phải làm, không bằng thuận theo nàng đi. Người thay nàng suy nghĩ lo toan, tiểu hài tử nghịch ngợm, thì cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng, nhìn tiểu thư như vậy, vị tất sẽ bị tổn thất. Nếu là tổn thất, cũng không sợ, không có gì quá mức nghiêm trọng. Nếu có thể được việc, tương lai tiểu thư gả vào Lục gia, kia cũng không phải là không có trợ giúp.”

Nói cách khác, không cần đưa cho Lâm Cẩn Dung nhiều tiền, không được để nàng động đến đồ cưới, nếu nàng thật sự muốn đi làm, cứ để nàng sử dụng số tiền riêng mà lẩn lộn. Nhưng trên thực tế, các nàng cũng không biết tiền riêng trong tay Lâm Cẩn Dung rốt cuộc có bao nhiêu, chỉ biết là Đào Thuần Khâm có đưa cho nàng một phần trong chuyện mua lương thực cùng hương liệu, Lâm Cẩn Dung còn không buông tha cơ hội kiếm tiền, tỷ như xuân thu hai mùa thuế má, mua bạc nộp cống, chỉ là một hai nén bạc cũng có thể kiếm được khá nhiều tiền, nàng cũng là người tuyệt đối không sợ phiền toái.

Ngày hôm sau Đào thị mang theo cặp mắt thâm quầng, bảo Lâm Thế Toàn đi vào hỏi han, hỏi xong cũng không tỏ thái độ. Khiến Lâm Thế Toàn không yên vạn phần, Lâm Cẩn Dung thật ra lại không vội, bản thân quản gia san xẻ quên đi một hồi, bảo Lâm Thế Toàn chỉ để ý đi xem mặt tiền cửa hiệu.

Hai ngày sau, Đào thị gọi Lâm Cẩn Dung đến: “Ta viết thư để Tổng ma ma mang về cho cữu phụ của con, nếu hẩn đồng ý để con mở cửa hàng này, ta sẽ cho con mở, nhưng có một điều kiện, không được động đến đồ cưới, tiền buôn bán lời đều là của con.”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Con cũng đã viết thư cho cữu phụ, vừa vặn đang mang về.” Đào thị không đồng ý, nàng thật đáng tiếc, bất quá đây mới chỉ là bắt đầu, chậm rãi đến đây hay đến đó vậy.

145. Chương 146: Lựa Chọn

Ngày đầu hạ, tiếng ếch kêu ran. Qua thêm năm ngày, giun đất chui ra. Qua thêm năm ngày nữa, các loài đưa bắt đầu nhú lên.

Lâm Cẩn Dung thay đổi trang phục hè ngồi ngay ngắn ở bên cửa sổ nhìn kỹ sổ sách trước mặt, yên lặng tính toán chính mình còn có thể bỏ ra bao nhiêu tiền để mở cửa hàng. Cửa hàng này không hề nghi ngờ sẽ chiếm được sự đồng ý và ủng hộ của Đào Thuần Khâm, nhưng đồng thời, Đào thị quả nhiên không đầu tư tiền, cũng không cho nàng sử dụng đồ cưới. Nàng chỉ có thể dựa vào số tiền riêng của nữ tử thoát nhìn thực không ít nhưng trong quá trình vận dụng vào thực tế cũng không biết nên sử dụng hai ngàn tám trăm linh năm quan tiền này thế nào.

Nàng biết rõ ràng, việc mở cửa hàng sẽ gặp phải quần cảnh, đầu tiên hương liệu quý trọng, cho nên số tiền này vốn không đủ; Tiếp theo cửa hàng mới không thể so sánh với cửa hàng lâu năm, vốn không có khách quen, doanh thu rất chậm mới có thể thu về; Cuối cùng còn phải tích trữ hàng hóa, lại là chi tiêu không nhỏ. Tiền thuê mặt tiền cửa hàng, rồi thuê má, thuê nhân thủ, mua thêm quầy cùng các trang bị cần thiết, tiền thưởng chuẩn bị cho những người liên quan, mỗi một sự việc phải suy xét kỹ lưỡng không thể né tránh, đợi đến lúc việc mua bán hương liệu tư nhân được công khai, nàng phải dựa vào tính toán tỉ mỉ của bản thân mới có thể chống đỡ vượt qua khó khăn.

Nàng nhớ rõ, quan phủ bỏ lệnh cấm buôn bán hương liệu tư nhân nhanh nhất cũng là vào tháng bảy, trước hết trong số hương liệu bỏ lệnh cấm có mộc hương cùng đình hương, nhưng tháng bảy cũng là lúc thời tiết nóng nực nhất, rất nhiều thương hành đều cố ý tránh khoảng thời gian này, nói cách khác, nhanh nhất cũng phải đến sau tháng tám, nàng mới có khả năng hoàn thành sinh ý thứ nhất, kiếm được tiền tài đầu tiên.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy khó rồi. Nàng hiện tại có hai lựa chọn, thứ nhất là hướng Đào Thuấn Khâm chịu nợ tiền hàng, có lẽ sẽ mất nhiều đợt, sau đó đợi cho lệnh cấm được bãi bỏ, nàng kiếm được nhiều tiền, có thể hoàn trả lại cho Đào Thuấn Khâm và chứng minh cho Đào thị, cùng với Lâm Thế Toàn thấy. Ưu điểm là kiếm tiền nhiều, kiếm tiền nhanh, có thể chiếm hết tiền cơ, đây chính là chỗ tốt của trọng sinh.

Thứ hai là không có tiếng tăm gì làm sinh ý nhỏ, thực kiên định dựa vào tài lực hiện tại mà buôn bán ít đi, khi thực lực dần lớn mạnh, chậm rãi sẽ làm to hơn. Ngay cả như vậy đến cuối cùng cũng vẫn khiến người chú ý, nhưng biểu hiện càng hợp lý, khuyết điểm chính là ở thời điểm người khác kiếm được rất nhiều tiền, lại trở mặt nhìn bọn họ cướp mất cơ hội, giành lấy khách nhân, mà nàng dùng hết khả năng tiêu tốn thời gian cùng tinh lực để phấn đấu cũng không thể đoạt về. Cũng chính là tuy rằng đã biết trước tiên cơ, nhưng không chiếm được tiện nghi.

Nên lựa chọn thế nào đây? Đáp án giống như là ở đây, nhưng cảm giác bức thiết cùng suy nghĩ của vận may lại tra tấn Lâm Cẩm Dung, làm nàng nhất thời không thể quyết tâm. Nàng đơn giản bỏ sổ sách đấy, ra ngoài vườn đi dạo.

Nàng trước hết là đến sân viện của Lưu Nhi, nơi đó chỉ có một tiểu cô nương khoái hoạt thích tươi cười cái gì cũng đều không hiểu, nhìn thấy nàng đều đem mọi đồ ăn ngon ra để chia sẻ còn có một con chó con, khi đi lúc la lúc lác, khoái hoạt im lặng. Thật sự là nơi thích hợp nhất để tĩnh tâm.

Nhưng khi nàng đến nơi, mới được người tới báo, Lưu Nhi cùng con chó con đều được Lâm lão thái thái đang nhàn rỗi nhàm chán triệu hồi đến An Nhạc đường.

Đây chính là lần phá lệ đầu tiên, Lâm Cẩm Dung không khỏi vài phần suy nghĩ: “Phu nhân biết chưa?”

Ma ma trông cửa cười nói: “Chính là phu nhân tự mình tới đón.”

Lâm Cẩm Dung liền dọc theo con đường đá phôi nắng trắng bệch đi đến An Nhạc đường. Mới đến phụ cận, chỉ thấy Đồ đồ béo mập chạy nhảy khắp nơi, vài tiểu nha đầu vỗ tay cười, thỉnh thoảng lại chạy ra vuốt ve nó, mà tiểu nha đầu tên Liễu Khê do Lâm Thế Toàn mua cho Lưu Nhi thì có chút buồn bực ngồi xõm ở một góc, vô tình nghịch mấy hòn đá nhỏ trước mặt.

Lệ Chi liền hỏi tiểu nha đầu kia: “Liễu Khê, tiểu thư đâu?”

Tiểu nha đầu thấy Lâm Cẩm Dung cùng Lệ Chi, mắt sáng rực lên: “Tiểu thư ở bên trong, Cô phu nhân không thích chó.....”

Hóa ra Lâm Ngọc Trân đến đây, Lệ Chi điều tra nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, hỏi nàng có muốn đi vào không.

Lâm Cẩm Dung không hề dừng lại tiếp tục đi vào: “Liễu Khê trông nó, đừng để nó chọc phiền toái, có việc thì tiến vào tìm Lệ Chi.” Nếu trốn không xong, nàng sẽ không trốn tránh Lâm Ngọc Trân, cùng với hết thảy người ở Lục gia.

Nữ quyến Lâm gia đang nghe Lâm Ngọc Trân oán giận: “Ngô Tương cũng đi khảo thí, không có lý do gì không thể đi, cho dù là không thi đỗ, làm quen một chút cũng tốt. Có mấy người vừa thi đã đỗ ngay đâu? Nhưng lão thái gia nói, nếu Chư tiên sinh đã nói như vậy, thì nên nghe theo lời của Chư tiên sinh. Con thật sự là không phục..... Cũng bị người khác cười đến chết.”

Lâm lão thái thái trầm ngâm nói: “Trầm ổn một chút cũng đúng, người như vậy còn nhiều mà. Lục Giam nghĩ thế nào?”

Lâm Ngọc Trân nói: “Hắn nói nghe theo lời của tổ phụ cùng Chư tiên sinh. Hải tử này, ngày thường luôn phải cưỡng ép, lúc này lại thật nhu thuận. Người biết thì nói hắn trầm ổn, người không biết thì không biết sẽ nói lung tung gì đây.” Nói đến đây, bất luận kẻ nào đều có thể nhận ra mục đích của nàng. Lục lão ông đã quyết định, nàng là nhi tức căn bản không thể can thiệp. Nhưng nàng cảm thấy mất mặt, có Ngô Tương ở đó, nàng càng không thể nhẫn nhịn, cho nên khẩn cấp trước tiên thông báo ra ngoài, Lục Giam không tham dự cuộc thi không phải bởi vì sợ Ngô Tương, mà bởi vì hắn trầm ổn kiên định.

La thị liếc mắt một cái nhìn Lưu Nhi ngồi ở bên cạnh Đào thị, không có ý tốt nói: “Nếu Cô phu nhân thấy hắn nên khảo thí, thì cứ để Tam cửu mẫu đi khuyên hắn, ta thấy Lục Giam rất nghe lời Tam cửu mẫu, nhất định có thể sẽ tham dự.”

Lâm Ngọc Trân mặt lập tức trầm xuống, Lâm Cẩm Dung nghe thấy, bước chậm lại, nhất nhất hành lễ vãn an. Mọi người đều nhất nhất đáp lại, bị nàng gián đoạn giữa chừng, lời nói mới đề cập cũng không tiện nhắc lại. Đặc biệt Lâm Cẩm Dung còn ngồi xuống bên cạnh Lâm lão thái thái, chủ động hỏi: “Cô cô, sao không thấy A Vân?”

Lâm Ngọc Trân đáp: “Thời tiết nóng quá, nàng có chút chịu không nổi, ta để nàng ở nhà nghỉ ngơi.”

Chợt nghe xa xa Lâm Lục ngồi ở bên cửa sổ lạnh lạnh nói: “Vân muội muội thân thể thật đúng là..... Mới chỉ là đầu hạ mà đã ngại thời tiết nóng bức, vậy một thời gian nữa phải làm sao bây giờ? Năm rồi cũng không thấy nàng như vậy, cô cô có muốn thỉnh đại phu cho nàng không?”

Lâm Ngọc Trân sắc mặt còn có chút khó coi, tức giận nói: “Nàng vẫn khỏe. Cần gì gặp đại phu?”

Lâm Lục thần nhiên cười: “Đúng, nàng kỳ thật là tâm tư quá nặng. Cô cô nên khuyên nhủ nàng, bảo nàng đừng suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều thương tâm cũng thương thân.” Lập tức trước khi Lâm Ngọc Trân bảo nổi đứng dậy cáo lui: “Ai nha, đột nhiên nhớ tới còn có việc chưa làm xong.....”

Kết quả trực tiếp chính là Lâm Ngọc Trân sắc mặt thật lâu cũng chưa hết giận, La thị cũng không cảm thấy có lỗi hay có ý tứ giảng hòa, Chu thị đứng giữa kéo gần khoảng cách, nhưng không ai hưởng ứng.

Mọi người buồn bực ngồi một lát, La thị đột nhiên hỏi: “Tam đệ muội, muội mở cửa hàng hương liệu kia thế nào? Mấy ngày trước đây ta đi qua gần đó, cố ý nhìn xem, thấy đã thu thập sạch sẽ, rất nhẹ nhàng khoan khoái.” Trong mắt nàng lóe tinh quang, khéo mắt liếc Lâm Cẩm Dung: “Nghe nói là Tứ chất nữ nhi giúp đỡ quản lý? Cũng thật có năng lực, như thế nào, sinh ý được không? Kỳ thật cũng không cần quá vội, chẳng phải vừa mới mở cửa hàng sao, một năm rưỡi chưa thu được lợi cũng là điều bình thường, cần phải vững vàng mới đúng.”

“Nhị bá mẫu nói đúng, vốn chỉ là nơi để an ổn cùng lâu dài, mẫu thân không vội, ta cũng không vội.” Với một câu không có ý tốt của La thị, khiến Lâm Cẩm Dung nháy mắt hạ quyết tâm. Nàng không có căn cơ. Nếu Lục Giam có thể nhẫn, có thể chờ, nàng vì sao không thể nhẫn, không thể chờ đây? Cần phải nắm nhanh thời cơ làm tốt hết thấy mới có thể nên chuyện, nhưng cũng phải nhẫn nại, thấy rõ khuyết điểm của mình, không vội vàng xao động. Nàng lại nhắc nhở bản thân, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi! Đợi đến khi về sau, căn cơ chắc chắn, có thể thể hiện bản thân, nàng không vội! Cũng không thể gấp! Mục đích kia, không phải nàng nâng bước hướng đến nó chạy như điên có thể đạt tới, nàng phải vững vàng đi từng bước một!

Lâm Cẩm Dung rộng mở trong sáng, cười hì hì đứng dậy đỡ tay Lưu Nhi: “Tiểu nha đầu buồn ngủ rồi, ta trước đưa nàng trở về.” Sau đó thân ái nóng bỏng cùng Lâm Ngọc Trân cáo biệt.

Đào thị thấy, lại là một trận vui mừng. Thấy nàng thật sự càng ngày càng trưởng thành. Ngay cả Lâm Ngọc Trân thấy nàng bộ dạng hoan hoan hỉ hỉ, trong lòng cũng thư thái hơn nhiều, ngược lại thấy mẫu tử La thị dù thế nào cũng không vừa mắt.

Lâm Cẩm Dung không hề mê man, không hề cả đêm trằn trọc. Vì thế ngày hôm sau đưa thiếp cho Lâm Thế Toàn, dù có chút vội vàng xao động, lối chữ Khải viết ngoáy lại biến thành quy tắc ôn nhuận trầm hoa, Lâm

Cẩn Dung lấy một loại ngữ khí bình thản, nói với hân nàng đã viết thư gửi Đào Thuần Khâm, muốn mua một hương cùng đình hương.

Lâm Thế Toàn trừ bỏ tỉ mỉ để ý việc kinh doanh ra, thì cũng không còn lúc nào nhàn rỗi, chung quanh thăm viếng các lữ điểm của Bình châu, qua lại với khách thương bắt chuyện kết bạn, cùng quan sai trong nha môn uống rượu nói giỡn, xưng huynh gọi đệ. Thỉnh thoảng cũng chạy đến các cửa hàng ở Thanh châu, nếu giá thích hợp, sẽ không phiền toái Đào gia, tự mình nhập hàng.

Ngày bình thản an ổn trôi qua, tháng năm, Lâm Diệc Chi thành thân, tân nương Bình thị không quen với cuộc sống Lâm gia, biểu hiện im lặng mà trầm mặc. Tháng bảy, trong lúc thân thích bằng hữu của Lâm phủ đồn đãi rằng cửa hàng này của Đào thị phải bù tiền, sắp đóng cửa, thì triều đình thông báo bỏ lệnh cấm buôn bán hương liệu tư nhân, vì thế, không chỉ là Thanh châu sôi trào, ngay cả Bình Châu cũng sôi trào.

Phàm là người có điều kiện mọi người đều muốn nắm lấy cơ hội này, trước khi đại bộ phận khách thương ở phần đất bên ngoài tới, tận lực mua nhập hàng hóa, sau đó qua tay kiểm giá hời, vài được liệu phổ biến ngay tại chợ cũng ồ ạt bán hết. Lúc này, Đào thị rất cục hời Lâm Cẩn Dung vẫn đang im lặng, không vội không nóng nảy: “Có muốn tìm cữu phụ con hồ trợ không?”

Lâm Cẩn Dung chỉ hướng nàng cười nhẹ: “Con không có tiền, có thể bán được hàng tồn trữ là tốt rồi.”

Đào thị nói: “Ta có thể cho con tiền.”

Lâm Cẩn Dung rầu rĩ nói: “Vẫn là không cần khiến cữu phụ thêm phiền toái, cữu phụ cũng có việc phải lo.” Khoảng thời gian này, cũng là đại nạn của Ngô thị. Ngô thị chết không phải chuyện xảy ra ngoài ý muốn, nàng căn bản không thể làm được gì, chỉ có thể lẳng lặng chờ, trơ mắt nhìn, tuy rằng không thể hồ trợ, cũng nên tận lực giúp người Đào gia đỡ phiền toái.

Đào thị còn muốn khuyên nữa, chỉ thấy Lâm Cẩn Dung ngẩng đầu lên nhìn nàng nói: “Nương, người có muốn đi thăm tỷ tỷ cùng Hoan Lang không? Còn có cữu mẫu, không phải nói gần đây sức khỏe không tốt sao? Nay Ngũ ca đã thành thân, Ngũ tẩu cũng im lặng, Thất đệ ở chỗ Chư tiên sinh đọc sách, người cũng không còn nhiều việc phải quan tâm.”

Hoan Lang là nhũ danh của hài tử Lâm Cẩn Âm sinh ra, Đào thị còn chưa gặp qua, vì vậy có chút tâm động: “Ta đi hỏi tổ mẫu của con.”

146. Chương 147: Lời Khuyên

Nghe nói Đào thị muốn về nhà mẹ đẻ, Lâm lão thái thái có chút mất hứng, thân nhiên nói: “Nay thời tiết nóng bức, trên đường đi sẽ vất vả, chờ nhập thu rồi nói sau.” Sau đó lại thở dài: “Năm kia con mới đi năm nay lại đòi đi tiếp, Đại tẩu cùng Nhị tẩu cũng rất nhiều năm không về nhà.” Ngụ ý đó là, ba nhi tức, hai người kia cũng chưa về nhà mẹ đẻ, Đào thị nhỏ nhất sao có thể có đãi ngộ đặc thù đây.

Đào thị trong lòng thầm hận, sao có thể so sánh như vậy? Hai người kia không trở về nhà mẹ đẻ, là vì nhà mẹ đẻ cách khá xa, cũng không thể bởi vì hai tẩu tử không trở về nhà mẹ đẻ, mà nàng lại không được đi trong khi khoảng cách tương đối gần. Nếu nói như vậy, Lâm Ngọc Trân lại càng không nên thường xuyên chạy về nhà ngoại như thế. Vì thế ôm một bụng tức giận về phòng, gọi Lâm Cẩn Dung đến bởi nàng nói chuyện giải sầu.

“Chúng ta không đi được, bảo Cung ma ma đi thay vậy, mang món cữu mẫu thích ăn nhất đi, nói vậy cữu mẫu cùng tỷ tỷ cũng sẽ thật cao hứng.” Lâm Cẩn Dung không khỏi khe khẽ thở dài, rốt cuộc cuối cùng vẫn không kịp gặp mặt.

Tin tức Ngô thị qua đời truyền đến vào giữa trưa giữa tháng bảy, Đào thị lúc ấy khóc lóc thành tiếng, sau đó cố gắng nuốt nước mắt, đi đến An Nhạc đường, vô luận như thế nào nàng cũng phải đi một chuyến này.

Lâm Cẩn Dung trước phái người thông tri Lâm Thận Chi về nhà, sau đó phân phó người thu thập hành lý, Lệ Chi có chút chần chờ: “Tiểu thư, không biết lão thái thái có đồng ý không?”

“Hắn là có thể.” Lâm Cẩm Dung lúc này mới có chút không xác định. Năm đó Ngô thị qua đời, Đào thị xác thực không được cho phép đến Thanh châu, nàng tất nhiên cũng không đi theo, người đi là Lâm Tam lão gia cùng Lâm Thận Chi. Nhưng năm đó là năm đó, hiện tại là hiện tại, với tình hình bây giờ của Đào thị, không thể tùy ý đến nhà mẹ để thăm viếng thì có thể lý giải, nhưng Ngô thị là trưởng tẩu kiêm bà bà của trưởng nữ Đào thị, đến phúng viếng, là hợp tình hợp lý. Lâm lão thái gia cùng Lâm lão thái thái cũng không có lý do gì để cự tuyệt.

Lệ Chi thở dài: “Tiểu thư, nô tỳ nói là người.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc ngồi xuống, một lát sau, nàng đứng dậy hướng về phía An Nhạc đường: “Các người thu thập này nọ, ta đi nhìn xem.”

Đào thị đối diện với Lâm lão thái thái lau nước mắt: “Tuy rằng đã sớm biết tẩu tử không khỏe mạnh, nhưng cũng là lúc tốt lúc xấu, không nghĩ tới đột nhiên sẽ ra đi. Tẩu tử đối đãi với con rất tốt, đối đãi với A Âm cũng không có gì để soi mói.....”

Lâm lão thái thái cùng đám người Chu thị nhịn không được đồng tình thở dài: “Đào Đại phu nhân là người tốt, tuổi còn trẻ như vậy, con cũng đừng quá thương tâm.....”

Không khuyên thì thôi, vừa nói, Đào thị nhịn không được liền khóc thành tiếng, Lâm Cẩm Dung chạy nhanh tiến lên đỡ nàng, thấp giọng khuyên giải an ủi.

Lâm lão thái thái tuổi đã cao, dù đồng tình, cũng không thích có người ở trước mặt khóc lóc sụt sùi nước mắt, đặc biệt lại là vì tang sự, bà cảm thấy xui xẻo, liền hơi hơi nhíu mày: “Muốn đi thì nhanh thu thập các thứ đi.” Lại phân phó Chu thị: “Chuẩn bị một phần tang nghi, không được chậm trễ.”

Đào thị cảm kích đa tạ: “Nhi tức trở về thu dọn các thứ.”

Lâm Cẩm Dung vội thấp giọng nói: “Tổ mẫu, để con đi với mẫu thân được không?” Thấy đôi mắt lão mờ nhạt của Lâm lão thái thái tìm tòi nghiên cứu, nàng cúi mắt nhỏ giọng nói: “Cữu phụ, cữu mẫu vẫn đối đãi vô cùng tốt, mẫu thân thương tâm như vậy, Thất đệ còn muốn theo đi, con sợ không có người chiếu cố bọn họ.”

Lâm lão thái trầm mặc một lát, hướng nàng khoát tay áo, xem như đồng ý.

Vào lúc ban đêm, còn có người Ngô gia sai tới hỏi thăm, Lâm gia chuẩn bị khi nào thì đi Thanh châu, có muốn đi cùng không. Tiếp theo Lục gia cũng phái người đến, nói là chuẩn bị sai người đi phúng viếng, hỏi bọn họ khi nào thì xuất phát, để đi cùng nhau.

Đào thị bị thương nhưng đồng thời cũng cảm thấy an ủi, đối với Lâm Cẩm Dung rơi lệ nhớ lại một vài kỷ niệm cũ với Ngô thị trước khi nàng xuất giá, nói đến chỗ thắt thức không khỏi đau lòng: “Đời này ta cũng chưa từng thấy tẩu tử đối tốt với tiểu cô như vậy, A Dung, người tốt mệnh không thọ, người tốt mệnh không thọ a!”

Lâm Cẩm Dung hồng đôi mắt, không nói gì về lưng Đào thị.

Một đêm không ngủ yên, ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Đào thị hai mắt thâm quầng đã dậy, dẫn nữ nhân đến từ biệt Lâm gia nhị lão, sau đó bước lên xe ngựa đến Thanh châu. Đi tới trước cửa thành, sắc trời không rõ, cửa thành còn chưa mở, sương sớm đọng trên tảng đá ven đường, Lâm Tam lão gia một bên sai người đi hỏi khi nào thì mở cửa thành, một bên đến hỏi Đào thị: “Là hẹn với Ngô gia, Lục gia ở đây sao? Tại sao còn chưa thấy người đến? Hôm nay nóng nực như vậy, dù sao vẫn nên xuất môn sớm mới tốt.”

Đào thị tâm tình không tốt, thản nhiên nói: “Dù sao cửa thành cũng còn chưa mở, đợi một chút cũng không sao.”

Đang nói, chỉ thấy có một cỗ xe ngựa đi tới, dừng lại trước xe ngựa của Lâm gia, một người lưu loát nhảy xuống, đi đến hành lễ: “Ngoại chất hành lễ cữu phụ, cữu mẫu. Thịnh nén bi thương.” Chính là Lục Giam.

Lâm Tam lão gia hơi có chút ngạc nhiên: “Nha nha, sao lại là người đi? Tổ phụ người cho người đi sao? Không phải đọc sách sao?”

Đào thị thấy hẳn, tâm tình tốt hơn vài phần, nhân tiện nói: “Sao lại không thể là hẳn? Theo ta thấy, hẳn đi thực thích hợp.” Lục gia nể mặt nhạc mẫu tương lai, có gì không đúng? Học bài rất trọng yếu, nhưng nhân tình cũng trọng yếu không kém.

Lâm Tam lão gia cũng chỉ thuận miệng, nghe Đào thị nói như vậy, cũng không giảng giải gì thêm. Không bao lâu, xe ngựa của Ngô gia cũng đến, người nhà họ thực không ít, cả trai lẫn gái, Dương thị thấy Đào thị, hai người liền rơm rớm nước mắt, bắt đầu nhớ tới nhiều chuyện của Ngô thị, càng nói lòng càng chua xót.

“Cửa thành khi nào thì mới mở a? Ta đi xuống tìm Lục Nhị ca.” Lâm Thận Chi chờ không kiên nhẫn, chuẩn qua người Lâm Cẩn Dung, lưu loát xuống xe.

Lâm Cẩn Dung vén màn xe lên nhìn ra ngoài, chỉ thấy Ngô Tương, Lục Giam đứng ở cách đó không xa thấp giọng nói chuyện với nhau, nghe thấy tiếng Lâm Thận Chi gọi, đều quay đầu đáp ứng. Lâm Cẩn Dung đang muốn buông màn, đã thấy đôi mắt đen láy sâu kín của Lục Giam hướng về phía nàng, ánh mắt hai người chạm phải nhau, Lâm Cẩn Dung trầm mặc một lát, hướng hẳn gật đầu nhẹ một cái, rồi buông màn xe.

Không bao lâu, ngoài xe vang lên thanh âm cửa mở nặng nề, Ngô Đại lão gia trầm giọng nói: “Nhanh đừng khóc, đi đường quan trọng hơn.” Vì thế Đào thị cùng Dương thị lúc này mới thu lệ, rồi trở về xe.

Vì đi phúng viếng, dọc theo đường đi mọi người tâm tình cũng không tốt, không có ai cố ý trì hoãn hành trình, cho nên đi đường rất nhanh. Tới trạm dịch, thời điểm dừng chân so với lần trước Lâm Cẩn Dung đến Thanh châu thuận lợi hơn rất nhiều. Người của Ngô gia chuẩn bị đầy đủ, đoàn người lại nhiều, đến điểm liền phân biệt thông báo cho hai nhà Lâm Lục, không cần chuẩn bị cơm canh, cứ ăn với bọn họ.

Thời tiết quá nóng, lại đi trên đường, nhóm nữ quyến đều không có khẩu vị, dùng bữa qua loa xong liền ngồi vây quanh nhàn thoại. Ngô Lăng lặng lẽ kéo kéo Lâm Cẩn Dung, nhỏ giọng nói: “Trong phòng này vừa buồn lại nóng, còn có mùi lạ, thời điểm ta vừa mới tiến đến nhìn thấy góc sân có hoa nhài rất đẹp, chúng ta đến đó một chút, hái mấy đóa đặt ở trong phòng, ban đêm ngủ cũng ngon hơn.”

Lâm Cẩn Dung liền nhẹ giọng cùng Xuân Nha nói một câu, đi theo Ngô Lăng ra bên ngoài. Bên ngoài tuy rằng không mát mẻ, nhưng chung quy so với trong phòng bức bối thì cũng nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều, dưới chân tường phía tây của góc vườn, quả nhiên có một bụi hoa nhài ước chừng cao nửa người, mùi thơm phác mũi, đóa hoa tuyết trắng dưới ánh sáng ban trưa lóe ánh nhuận nhàn nhạt, khiến phiền chán trong lòng người tiêu tan bớt một nửa.

Ngô Lăng ra lệnh ma ma lấy nước trong ở giếng bên cạnh, cùng Lâm Cẩn Dung chọn đóa hoa tươi nhất đẹp nhất nhẹ nhàng hái xuống, đặt ở trong nước, chuẩn bị sau đó gửi ọi người.

Chợt nghe người đứng cách đó không xa nói: “Các muội đang làm cái gì vậy?” Chính là Ngô Tương một mình đi tới: “Hoa nhài này mới nở, hái nhiều thêm mấy đóa, chia cho chúng ta một ít, trong phòng có mùi lạ, hơi khó ngủ.”

Ngô Lăng đứng dậy: “Đều có, Nhị ca từ đâu tới đây?”

Ngô Tương nói: “Ta vừa mới thỉnh an với nương ta, đi ra ngoài ngửi thấy hương hoa nhài liền tìm đến, vừa vặn thấy các muội ở đây.” Sau đó cố ý cùng Lâm Cẩn Dung chào hỏi: “Tứ muội muội, đã lâu chưa thấy muội, sau khi trở về có người nhà ta sẽ đi Giang Nam, muội có muốn gửi thư cho Dương Mạt không?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Ta cũng muốn gửi cho nàng mấy thứ, chờ sau khi trở về sẽ sai người đưa qua.”

Ngô Tương có chút cảm khái: “Hiện tại rất khó gặp muội. Chúng ta ngày bé có nhiều bằng hữu, hiện tại rất nhiều người cũng không hay gặp.”

Lâm Cẩn Dung nhất thời không nói gì, sau khi nàng đính ước, Đào thị xác thực không mấy khi mang nàng xuất môn làm khách nữa. Cho dù là xuất môn làm khách, tuổi tác đã lớn, cũng không thể tự tại giống như trước, cho nên Ngô Tương với nàng đúng là đã lâu chưa gặp nhau.

Ngô Lăng liền thấp giọng nói: “Nghị thân rồi, tuổi lớn, tất nhiên khó gặp. Giống như Dương Mạt, ngày bé thường xuyên tới nhà của ta, đính ước rồi trở về nhà, rất khó qua lại. Nếu muốn gặp nàng cũng không biết là đến khi nào nữa.”

Nói đến sinh lý tử biệt, không khí trong khoảng thời gian ngắn còn có chút ngưng trọng, Lâm Cẩm Dung ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Ngô Nhị ca, huynh có định đến kinh thành dự thi không?”

Nghe nàng nhắc tới điều này, Ngô Tương nhất thời hào hùng vạn trượng, ánh mắt tỏa sáng: “Có.” Đột nhiên lại nghĩ tới Lục Giam, liền dè dặt thanh âm nói: “Lục Giam thật sự không đi?”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, gật gật đầu: “Nghe nói là như thế.”

Ngô Tương hỏi: “Hắn vì sao không đi? Ta cùng hắn có hẹn ước, ở trường thi phân tranh cao thấp, hắn không đi, còn so sánh thế nào nữa?”

Ngô Lăng nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, vội hướng Ngô Tương nháy mắt: “Nhị ca.....”

“Nghe nói là Chư tiên sinh đề nghị hắn lại đọc sách vài năm, chính hắn cũng hiểu được trầm ổn một chút sẽ tốt hơn.” Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng cười, ngừng đầu nhìn Ngô Tương: “Ngô Nhị ca, ta có câu này không biết có nên nói hay không?”

Ngô Tương có chút kinh ngạc, nhưng vẫn mỉm cười bày ra tư thế mời.

Lâm Cẩm Dung rõ ràng nói: “Ngô Nhị ca, tính tình huynh sơ cuồng, người biết sẽ cảm thấy huynh có cá tính, rất thu hút; Nhưng nếu là người không biết, chỉ sợ sẽ đắc tội với người khác. Trong kinh không thể so với địa phận nhỏ bé của chúng ta, người hiền quý rất nhiều, huynh phải chú ý một chút.”

Ngô Tương nghĩ đến nàng sẽ nói về việc Lục Giam thi hay không thi, vì vậy chỉ vô tình nở nụ cười.

Ngô Lăng còn hiểu tốt xấu, hát đệm nói: “Nhị ca, lời này trong nhà cũng không ít người nhắc nhở huynh, hiện tại A Dung cũng nói như vậy, huynh còn không chú ý!”

“Tiểu cô nương chớ học nhóm phu nhân lải nhải.” Ngô Tương lười biếng hướng hai người chấp tay: “Ta đi trước.” Tỳ tay cầm bát đựng hoa nhài trong tay ma ma bên cạnh nói: “Cảm tạ a, ta thay các muội chia cho những người khác.”

Ngô Lăng liền thật có lỗi nói: “A Dung, muội cũng hiểu tính tình của hắn, lúc trước hắn nói về chuyện khảo thí, muội đừng để ý.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu, nàng cũng chỉ có thể làm đến mức này mà thôi.

147. Chương 148: Phúc Khí

Côn trùng kêu vang, gió đêm thanh lương.

Ngô Tương nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn Lục Giam đang ngồi dưới đèn đọc sách nói: “Lại đang đọc sách sao? Ta nói người đừng lúc nào cũng như vậy được không? Ta dù lập tức sẽ đi dự thi cũng không giống như người.”

Lục Giam ngừng đầu lẳng lặng nhìn hắn một lát, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Ta không thông minh như người. Nếu không thật sự cố gắng, ta sao có thể thắng người?”

Ngô Tương bị kiềm hãm, lập tức nở nụ cười: “Chúng ta không phải cùng tham dự kỳ thi, so sánh thế nào được chứ? Đọc sách nhiều hơn ta ba năm, cho dù cuối cùng người thắng ta, người cảm thấy công bằng sao?”

Lục Giam thản nhiên nói: “Thiên phú có cao thấp, vốn không có công bằng. Nhân sinh còn rất dài, ta không vội. Người cho dù trúng Trạng Nguyên, cũng đừng nghĩ rằng đã thắng ta, còn có ngày sau.”

Ngô Tương ngừng một lát, ha ha cười: “Đúng, ngày còn dài.” Sau đó đem mấy đóa hoa nhài trắng thuần đặt trước mặt hắn: “Cho người để tỉnh táo tinh thần! Cần thận không thì hỏng mắt, ngày sau có nhìn tên trên bảng cũng không thấy rõ!”

Lục Giam mỉm cười, tiếp nhận mấy đóa hoa nhài kia, đặt dưới ngọn đèn quan sát một lát, đứng dậy lấy một chén trà đựng nước để cắm vào rồi nói: “Ta nhớ rõ trong trạm dịch này có một bụi hoa nhài, ai giúp người hái vậy?”

Ngô Tương nằm xuống giường, lười biếng nói: “Đường muội nhà ta, còn có Tứ muội muội.” Im lặng trong chốc lát, đột nhiên nở nụ cười một tiếng: “Lục Nhị lang, người thật có phúc. Vận khí cũng thật tốt.”

Lục Giam chậm rãi quay đầu nhìn hẳn: “Sao lại nói vậy?”

Ngô Tương ánh mắt nhìn chằm chằm tướng đỉnh màu xám của căn phòng: “Ta nói, người có thể cùng Tứ muội muội đánh hôn thật có phúc, vận khí cũng thật tốt. Ta vẫn đều nghĩ rằng người không đánh ước với Lâm Ngũ thì chính là Lâm Lục. Kết quả thực sự nằm ngoài dự kiến của ta. Thối sao pha trà ít ai bằng, còn biết quản lý buôn bán, thật không biết Tứ muội muội được nuôi dưỡng thế nào. Nàng nếu là nam tử, tính tình cường hãn một chút, không chừng hai người chúng ta đều phải thoái nhượng ba phần.”

Lục Giam hơi hơi nhếch môi: “Ta là thật sự có phúc khí.”

Ngô Tương đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của hắn, xoay người đi ra ngoài: “Nếu muốn vượt qua ta, người càng phải cố gắng mới được!”

Thật đúng là ngữ khí cuồng vọng điển hình của Ngô Tương.

Lục Giam trầm mặc nhìn đóa hoa nhài cắm trong chén nước kia, thật lâu sau, kiên định vươn tay, cầm sách lên tiếp tục đọc.

Tang sự Ngô thị thực hiện cực kỳ náo nhiệt, trong đình viện hòa thượng tụng kinh siêu độ, nhiều đến mức khiến người hoa cả mắt. Đào Phụng Đường mặc áo tang hồng mắt nhìn đám người Ngô Đại lão gia báo: “Phật sự quy định bốn mươi chín ngày. Quan tài là gỗ lim, mộ địa cũng rất tốt.....” Nói ngắn lại một câu, chính là hướng Ngô gia, Đào gia cảm tạ đã giúp an táng Ngô thị.

Lâm Cẩm Âm gầy sọp đi, nói với đám người Dương thị: “Con số cụ thể cuối cùng mới biết được, bà bà sớm đã phân phó, vật phẩm để tang không thể quá nhiều, tính toán qua thì mộ địa, quan tài, Phật sự, táng phẩm ước chừng phải tốn khoảng 7 triệu quan tiền.”

Đám người Dương thị nghe xong, đều tỏ vẻ tang sự này rất có thể diện. Ngô Nhị phu nhân lại lau lệ cảm thán: “Cô phu nhân đã sớm biết nàng không khỏe, cho nên mới đầu năm đã vội vàng gả Phụng Tường đi. Rốt cuộc chưa thấy ai so với nàng thay người khác suy nghĩ, thay người khác lo toan như vậy.”

Lời này được nhóm nữ quyến Ngô gia nhất trí đồng ý, đều bắt đầu khen ngợi Ngô thị, sau đó lại là một trận thổn thức rơi lệ.

Lâm Cẩm Âm nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra, này xem như quá quan. Hậu táng thành phong trào, hôn nhân luận tài, vì thế dù cho táng gia bại sản, Đào gia trong vòng hai năm qua, cưới phụ sinh con, rồi gả nhi nữ, lại làm tang sự, tiêu phí thật là kinh người. Cũng may của cải nhiều, sớm có tích trữ, bằng không chỉ sợ cũng không thể duy trì.

Rốt cuộc là thân mẫu nữ, thân huynh muội, Đào thị cũng có cảm giác khác so với đám người Dương thị, nghe vậy trước hít một ngụm khí lạnh, cũng không tỏ vẻ gì, đành phải vỗ vỗ cánh tay Lâm Cẩm Âm rồi nói: “Như thế nào gây thành bộ dạng này?”

Lâm Cẩm Âm cực độ mệt mỏi tươi cười, cũng không nói gì. Bà bà không còn, nàng là trưởng tử, nam nhân toàn gia từ già đến trẻ, cũng chỉ có một mình nàng quản lý hậu viện, chiếu cố bọn họ, còn phải phụ trách nhóm nữ quyến nghênh đón đưa hươu, thời điểm làm tròn hiếu đạo trước linh cữu còn phải quỳ lạy không thôi, có thể không gầy sao?

Lâm Cẩm Dung cũng không nói mấy lời vô nghĩa, trực tiếp tiếp nhận Hoan Lang mùi sữa quen thuộc trong tay nhũ mẫu ôm vào lòng hung hăng hôn hai cái, sau đó hỏi Lâm Cẩm Âm: “Ta là đến hỗ trợ, có gì cần làm, tỷ tỷ cứ phân phó.” Đây mới là mục đích nàng tới Thanh châu.

Đào thị chưa từng trải qua tang sự, vì vậy không nhận thấy gánh nặng của Lâm Cẩm Âm, không biết, hoặc là nói là chưa từng thể nghiệm qua tư vị có bao nhiêu gian nan. Lâm Cẩm Dung lại tinh tường nhớ rõ, năm ấy Lục lão ông không còn, Lục gia thỉnh một ngàn hòa thượng làm Phật sự, làm suốt một trăm ngày, chỉ là làm Phật sự đã tiêu tốn mười triệu quan tiền, lại càng không bàn đến các chi tiêu khác. Cũng chính là kể từ đó, Lục gia bắt đầu suy bại.

Lúc đó Lục lão phu nhân bị bệnh không dậy nổi, Lục gia chúng nữ quyến vừa phải chăm sóc bệnh nhân, vừa phải hô hào nghênh đón thân thích bằng hữu muôn hình muôn vẻ tới cửa phúng viếng, còn phải ở trước linh cữu tần hiếu đạo, quỳ lạy dập đầu, tư vị kia quả thực nói không nên lời. Bị ép buộc suốt một trăm ngày, rốt cục sau khi đưa ma, cho dù là khỏe mạnh như Tống thị, cũng bị ép buộc gầy sọp đi, lại càng không nói tới Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị, một đầu ngã quỵ ở trên giường không thể dậy nổi, nghỉ ngơi gần nửa tháng mới đỡ. Sau đó một thời gian, nàng đi đường còn có cảm giác choáng váng, tư vị này, chỉ cần nếm qua một lần sẽ không muốn thử lại lần thứ hai.

Ý nguyện của Lâm Cẩm Dung rất tốt đẹp, nhưng Lâm Cẩm Âm không dám tùy tiện để nàng quản sự, lập tức liền giao nhiệm vụ cho nàng: “Thay ta trông chừng Hoan Lang. Ta rất quan tâm nó.” Tựa hồ là nhận định Lâm Cẩm Dung sẽ không cự tuyệt, Lâm Cẩm Âm một hơi nói tiếp: “Hoan Lang mấy ngày nay có chút không ngoan, cũng không biết có phải do ta bận quá, không có thời gian ở bên nó hay không. Nhũ mẫu chiếu cố thật sự dụng tâm, nhưng vẫn phải có người chăm sóc mới được.....”

Cánh tay Lâm Cẩm Dung nhất thời như nặng ngàn cân, chăm sóc, dỗ dành hài tử, nàng kỳ thật đều biết, nhưng mà..... Nàng khó khăn cười cười, đem Hoan Lang đặt vào lòng Đào thị: “Ta không làm được, việc này quá khó khăn, để ta làm việc đơn giản khác, tỷ như bảo ta quản lý phòng bếp, hoặc chiêu đãi khách từ phương xa đến. Nếu không thì, để ta giúp tỷ làm chút việc vặt vãnh.”

Cô nương trẻ tuổi thích chơi với tiểu hài tử, nhưng sợ chiếu cố tiểu hài tử cũng là lẽ thường, Lâm Cẩm Âm cùng Đào thị cũng không để ở trong lòng, Đào thị đảm nhiệm nói: “Được, Hoan Lang đi theo ngoại tổ mẫu, phải ngoan ngoãn a.”

Trong chốc lát bị truyền đi truyền lại qua tay người lạ hai lần, Hoan Lang mếu miệng nhìn người trong phòng xa lạ, lớn tiếng khóc lên, Lâm Cẩm Âm tiếp nhận hân, ôm vào trong ngực nhẹ giọng an ủi, dần dần Hoan Lang ngừng khóc, ghé vào trong lòng Lâm Cẩm Âm mắt rơm rớm im lặng mút tay, tò mò đánh giá những người khác.

Lâm Cẩm Dung im lặng nhìn mẫu tử Lâm Cẩm Âm một lát, xoay người ra cửa phòng, dọc theo đường mòn vô ý thức đi về phía trước, Lệ Chi thấy thế, cũng chạy nhanh theo ra ngoài.

Trong viện nha hoàn ma ma đến càng ít, Lệ Chi kéo lấy tay áo Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư, sao lại đi đến đây?”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên, mới phát hiện mình bất tri bất giác đi đến phòng ở trước đây của Ngô thị. Thấy Lệ Chi có chút sợ sệt, không khỏi bật cười nói: “Người sợ cái gì? Cũng không còn ai tốt hơn Cữu phu nhân a.” Nói xong đi đến trước cửa, chuẩn bị hành lễ, đã thấy cửa phòng khép hờ, bên trong hình như có tiếng vang.

Bình thường khi chủ nhân không còn, phòng ở đều được khóa, tạm gác lại để về sau thu dọn sạch sẽ, xuất hiện trạng huống như vậy, rất có thể có hạ nhân tay chân không sạch sẽ đục nước béo cò. Lâm Cẩm Dung cùng Lệ Chi nhìn nhau liếc mắt một cái, lui về phía sau một bước, lá gan lớn hô một tiếng: “Ai ở bên trong?”

“Là A Dung sao? Vào đi.” Trong phòng truyền ra là thanh âm của Đào Thuần Khâm.

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra, đẩy cửa đi vào: “Cữu phụ.”

Lúc này sắc trời đã gần đến hoàng hôn, ánh chiều tà theo cửa sổ chiếu vào khiến trong phòng một nửa mờ lung, một nửa u ám. Đào Thuần Khâm ngồi trước bàn trang điểm, ngẩng người nhìn gương đồng Ngô thị sinh tiền thường dùng, thấp giọng nói: “Một đám người, chỉ hỏi tang sự tiêu dùng bao nhiêu tiền, ta không muốn nghe.”

Lâm Cẩm Dung không trả lời, mà đi đến nhuyển tháp phía trước cửa sổ ngồi xuống, lẳng lặng nghe hân nói tỉ mỉ. Trong cảm nhận của nàng, mọi người ở Ngô gia vị tất không thương tâm, nhưng thể nhân chính là như thế, nếu người đã chết, càng nên quan tâm đến hậu sự. Đào Thuần Khâm đâu phải không hiểu được đạo lý này, bất quá đang đau lòng vì thê tử đã mất mà thôi. Hân chỉ cần có người nghe tâm sự, không cần người đến khuyên giải.

“Con biết không, A Dung, cữu mẫu của con trước đó vài ngày bộ dáng thế nào, chịu khổ bao nhiêu. Vậy mà

nàng vẫn còn nhớ, lo lắng tương lai cho Phượng Cử, lại lo lắng về sau..... Ta có lúc nhìn nàng khó chịu, sẽ nhìn không được suy nghĩ nàng sớm được giải thoát có lẽ sẽ tốt hơn. Nhưng vừa nghĩ đến chỉ còn lại một mình ta, ta lại càng khó chịu. Tang sự tiêu tiền nhiều bao nhiêu thì cũng được gì? Ta muốn nàng có thể sống mà chi tiêu số tiền này.”

“A Dung a, cữu mẫu của con thật sự là người tốt, đặc biệt luôn tích phúc.....”

Sắc trời dần dần tối sầm, trong phòng một trưởng bối một tiểu bối vẫn giữ nguyên bộ dáng lúc trước, trưởng bối ngữ khí bình thản nói chuyện, tiểu bối im lặng nghe, không hề nhúc nhích. Không biết tại sao, Lê Chi đột nhiên thấy có chút sợ hãi, lại không dám đánh gãy lời, đành phải thấp giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư, có muốn thấp đèn không? Còn có khi nào thì ra ngoài, sợ phụ nhân đang tìm.”

Đào Thuần Khâm lúc này mới phảng phất giống như từ trong mộng bừng tỉnh lại, cầm đá đánh lửa đặt trên bàn, đốt nến lên, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung hòa ái nói: “Đi đi, cữu phụ không có việc gì.”

Lâm Cẩm Dung cũng đứng dậy, thấp giọng nói: “Cữu phụ, cữu mẫu cũng luyện tiếu người. Nàng nhất định hy vọng chúng ta đều sống thật tốt.”

Đào Thuần Khâm cười sảo thâm, cất cao thanh âm nói: “Đã quên hỏi con sinh ý cửa hàng như thế nào? Nếu sớm biết rằng triều đình sẽ bỏ lệnh cấm hương liệu, thời điểm con mua mộc hương cùng đình hương nên nhập hàng nhiều hơn một chút.”

Lâm Cẩm Dung tâm run lên một chút, cúi mắt nói: “Sinh ý cửa hàng có thể duy trì, vận khí của con cũng đủ tốt rồi.”

“Thấy đủ là được rồi. Về sau sẽ khá hơn.” Đào Thuần Khâm trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: “A Dung, may mà có con, cữu phụ buôn bán lời không ít tiền, bằng không chỉ với mấy đại sự trong nhà như vậy, còn có việc hôn nhân của Phượng Cử, cũng đủ khiến Đại biểu ca của con chết mệt.”

Lâm Cẩm Dung trong lòng ấm áp, nhìn Đào Thuần Khâm ôn nhu nói: “Cữu phụ, kia bắt quá là đúng dịp, con có thể làm so với những gì người làm thật sự quá ít ỏi. Con chỉ hy vọng mọi người đều có ngày lành. Tỷ tỷ một người bận việc, để con giúp đỡ làm chút việc vặt, cũng là dịp để con thể hiện một mảnh tâm ý.”

Đào Thuần Khâm ôn hòa nói: “Được.”

148. Chương 149: Cúc Lô

Lâm Cẩm Dung trở lại trong phòng, Đào thị đang phái người tìm nàng, không khỏi trách cứ: “Còn nói giúp tỷ tỷ hỗ trợ, nháy mắt đã không thấy tăm hơi, ăn cơm cũng không thấy con, không phải là đang gây trở ngại thêm sao? Con chạy đi đâu vậy?”

Thấy chúng nữ quyến Ngô gia đều ở đây, Lâm Cẩm Dung liền thấp giọng nói: “Gặp cữu phụ, trong lòng hân hoan khó chịu, bồi hân ở trong phòng cữu mẫu ngồi trong chốc lát.” Ngô thị đã chết, ngày sau Đào gia cùng Ngô gia quan hệ không thể tránh khỏi sẽ dần dần mới lạ, nên để bọn họ biết đến, như vậy tình cảm có lẽ sẽ lâu dài hơn một ít.

Quả nhiên đám người Dương thị đều động lòng, đều nói Đào Thuần Khâm là người si tình. Còn cùng Đào thị và Lâm Cẩm Dung nói: “Có điều chúng ta không tiện nói, các người là thân huynh muội, thân cữu chất, nên khuyên nhủ hân nhiều hơn, người đã chết không thể sống lại, cần phải mở lòng.”

Thừa dịp các nàng cùng Đào thị nói chuyện, Lâm Cẩm Dung gọi nha hoàn dẫn đường, đi đằng trước tìm Lâm Cẩm Âm: “Ta vừa rồi cùng cữu phụ nói qua, hân cũng vui vẻ ý để ta giúp tỷ. Chúng ta là thân tỷ muội, đừng thấy ta phiền toái. Nghĩ đến chúng ta cũng không thể lưu lại đây lâu, tỷ có thể nghỉ ngơi một chút liền nghỉ ngơi đi, qua đi còn có nhiều việc phải làm.”

Có Đào Thuần Khâm lên tiếng, mà Lâm Cẩm Dung hai năm nay cũng xác thực không giống từ trước. Lâm Cẩm Âm nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy, muội thay ta trông nom khách từ phương xa ăn nghỉ thế nào. Trừ bỏ mấy nhà Lâm, Ngô, Lục, còn có mấy nhà là người quen làm sinh ý, tuy rằng dòng dõi không cao, nhưng người ta từ nơi xa đến, thật sự không dễ dàng, không thể chậm trễ.”

Nói trắng ra là, chính là thương nhân, không phải dòng dõi thư hương, quan lại thế gia sẽ để mắt đến thương nhân hay sao. Nhưng Lâm Cẩm Dung thật đúng là thích làm chuyện này, có thể quen biết thêm vài người, đặc biệt là thương nhân, nàng rất thích ý, cơ hội như vậy là ngẫu nhiên không thể sở cầu. Nàng không chút nghĩ ngợi đáp ứng: “Nhất định ta sẽ dùng hết khả năng, chiếu cố bọn họ cẩn thận.” Nàng muốn quen biết nhất là nhóm nữ quyền của vị thương nhân họ Mai mang theo Lâm Thế Toàn vận chuyển lương thực đến phương bắc, sau đó lại đổi muối trở về kia.

Lâm Cẩm Âm mỉm cười, nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt của nàng: “Muội muội, tỷ tỷ tin tưởng muội.”

Vì thế Lâm Cẩm Dung được Lâm Cẩm Âm dẫn giới thiệu ấy nữ quyền, có lương thương, có bố thương, có mở cửa hiệu vàng bạc, có làm hương liệu, chỉ tiếc vốn không có gia quyền của đại thương nhân họ Mai kia. Nàng nhin không được hỏi Lâm Cẩm Âm, Lâm Cẩm Âm nở nụ cười: “Mai gia là ở kinh thành, nữ quyền sao có thể đến đây? Nhưng Mai đại lão gia có đến, có điều không ở nhà của ta, bản thân hẳn có tòa nhà ở Thanh châu.”

Lâm Cẩm Dung kiềm chế thất vọng, ngày hôm sau dậy thật sớm, dưới sự trợ giúp của Tống ma ma, tận tâm hết sức, đầu vào đẩy đem việc ăn uống dừng chân của khách phương xa an bài thỏa thỏa đáng, đối đãi với gia quyền mấy nhà thương hộ kia cũng cực kỳ có chừng mực. Đám người Đào thị mắt thấy vậy, trong lòng thập phần an ủi.

Ở Thanh châu mười hai ngày, Lâm Thế Toàn phái người gửi thư đến, nói là đình hương, mộc hương đã tìm được người mua, giá so với ở chợ thấp hơn một nửa. Nàng không ở đây, hẳn liền chính mình làm chủ, đối phương đáp ứng lần sau sẽ nhập hàng từ chỗ bọn họ.

Lâm Cẩm Dung xem xong thư, nhin không được nhẹ nhàng cười. Bước đầu tiên, nàng vững vàng đi qua, bước thứ hai, bước thứ ba, nàng cũng tin tưởng mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Kế tiếp, nên làm những chuyện khác.

Trời đã nhập thu, cũng không thấy nhiệt độ không khí có xu thế giảm xuống. Thái dương như cũ trắng bóng treo giữa trời cao, cây cối hoa cỏ phơi nắng trong viện ủ rũ ba ba, chim non hữu khí vô lực ở trên cây rên rỉ, Lục lão ông nhàn rỗi ngồi dưới hành lang tỉ mỉ tu bổ cúc lâu vàng óng ánh trước mặt, Lục gia đại quân sự Phạm Bao gầy gò đứng ở một bên, nín thở tĩnh khí cúi mắt, vẫn không nhúc nhích.

Thật lâu sau, Lục lão ông mới thả cây kéo trong tay xuống, vừa lòng đoan trang cầm cúc lâu lên, nâng tay đùa lá rủ xuống một bên nói: “Nói như vậy, lần này Lâm Thế Toàn bán ra chính là mộc hương cùng đình hương?”

Nghe hẳn hỏi, Phạm Bao giống như đang chết đứng nháy mắt trở nên linh hoạt, đứng thẳng thân mình, cất cao giọng nói: “Vâng, nô tài đã hỏi thăm rõ ràng, người mua là thương hành đến từ Giang Nam, họ Điền. Cụ thể giá thể nào không hỏi rõ được, nhưng nhìn có vẻ thực vừa lòng.”

Lục lão ông mỉm cười: “Cứ tiếp tục quan sát.”

Phạm Bao lên tiếng: “Vâng.” Đang muốn cáo từ, lại nghe Lục lão ông trầm giọng nói: “Chuyện này, chỉ có người biết ta biết, đừng để cho người khác biết được, rõ chưa?”

Phạm Bao chỉnh lại thần sắc, lại trịnh trọng vâng lời, cẩn thận lui ra.

Lục lão ông đứng dậy rửa tay trong chậu nước mà gã sai vặt bưng lên, tiếp nhận chén trà dọc theo hành lang dài chậm rãi đi hai vòng, hỏi gã sai vặt: “Nhị thiếu gia khi nào thì trở về?”

Gã sai vặt khoanh tay đáp: “Ước chừng cuối tháng.”

Lục lão ông hướng gã sai vặt khoát tay: “Đi mời Nhị lão gia đến.”

Không bao lâu, Lục Kiến Trung đi tới Tập Hiền các, bắt chấp chà lau mồ hôi trên mặt, trước hết cấp Lục lão ông hành lễ vấn an: “Phụ thân có gì phân phó?”

Lục lão ông gương mặt nhin đình viện xanh biếc, thần nhiên nói: “Nghe nói Thái Minh phủ muốn đổi tân nhậm chức, ta suy nghĩ, đất bị nhiễm mặn trong tay chúng ta, có hay không nên khiến giá nó tăng lên? Cứ như vậy để đó, không thể trồng hoa màu, thật sự là lãng phí!”

Lục Kiến Trung nhân tình sáng lên: “Nhưng chuyện này không phải của riêng nhà chúng ta.”

Lục lão ông gật gật đầu: “Cho nên mới muốn gọi con đến, con đi hỏi Lâm gia cùng Ngô gia, còn có mấy nhà mua khác, bọn họ là tính thế nào? Người tiền nhiệm, muốn đốt tiền vào đây, nhưng bọn họ có nghĩ đến đồng lửa này nên dùng vào việc gì không?” Nếu muốn thiêu, ưu việt nhất, nên góp tiền đá động tân nhiệm chức mới phải.

Lục Kiến Trung ngẫm hiểu: “Con biết. Vậy Bình Châu bên kia thì sao? Nhiều nhân tài dễ làm chuyện này. Có hay không để Lục Thiệu.....”

Lục lão ông không chút để ý xen lời hấn: “Lục Giam không phải vừa lúc ở bên kia sao? Đào gia ở đó nhiều người quen, có quan hệ thân thích này, hấn ra mặt là thỏa đáng nhất.”

Lục Kiến Trung trầm mặc, có chút lo lắng nói: “Nhưng Nhị lang tuổi nhỏ, ngày thường chỉ chuyên tâm đọc sách, chưa từng làm qua tục sự này, Đào gia lại đang có tang lễ, sợ là không có tinh lực cùng tâm tình giúp đỡ thúc đẩy việc này. Lục Thiệu hàng năm lui tới Thanh châu, bên kia giao tiếp với người khác cũng thành thực, vẫn nên để hấn đi một chuyến.”

“Tục sự cái gì?” Lục lão ông trầm giọng nói: “Hấn là đích tôn trưởng tử! Chẳng lẽ không thể học sao? Đọc sách trọng yếu, cũng nên hiểu được đạo lý đối nhân xử thế! Chẳng lẽ hấn còn có thể dựa vào người, dựa vào Lục Thiệu cả đời sao? Để hấn thử! Các người đừng nghĩ rằng như vậy đối với hấn không tốt! Đây bất quá là việc nhỏ, nếu hấn ngay cả việc này cũng làm không tốt, ta còn có thể trông cậy vào hấn cái gì nữa đây?”

Lục Kiến Trung mặt trắng bệch, giấy lát lại khôi phục bình thường, mỉm cười nói: “Vâng, phụ thân giáo huấn phải. Con sẽ viết thư cho quản sự bên kia ở Thanh châu, bảo hấn giúp đỡ Nhị lang làm tốt chuyện này.”

Lục lão ông liếc mắt nhìn hấn, thản nhiên nói: “Không cần, con cứ chuyên tâm làm tốt việc của Bình Châu đi, ta sẽ an bài.”

Lục Kiến Trung cúi mắt, thuận theo: “Vâng.”

Lục lão ông theo hàng lông mi nhìn xuống phía dưới, thứ tử đã làm tổ phụ này khuôn mặt béo trắng, hai hàng lông mày dày đậm giống như mình, hoàn toàn không giống trưởng tử cùng tam tử lớn lên thanh tú giống Lục lão phu nhân. Lúc này trên mặt của thứ tử chỉ có biểu tình thuận theo, mắt cụp dưới hàng lông mày dày đậm, cũng không có nửa phần vui sướng. Hơi suy tư, liền chỉ vào một chỗ trong Tập Hiền các cách đó không xa nói: “Lão Nhị, con xem Kim Linh cúc lâu này thế nào?”

Lục Kiến Trung giương mắt nhìn lại, đã thấy trên hòn đá bên cạnh hồ nước trong Tập Hiền các cách đó không xa, bồn Kim Linh cúc cao hơn một trượng được xếp thành lầu các, trên cùng tỏa sáng như vàng, cánh hoa lớn nhỏ xen kẽ, um tùm chen chúc cùng nhau, rất náo nhiệt. Màu vàng sáng lạn kia đâm vào mắt hấn có chút phát đau: “Phụ thân tay nghề lại tinh tiến. Cúc lâu này, không phải con thổi phồng, tuyệt đối là hàng đầu trong Bình châu.”

“Ha ha” Lục lão ông vuốt râu, cười đến mị mắt: “Lão Nhị, từ nhỏ con đã dẻo miệng hơn Đại ca của con, cũng có thể nói là thông minh, tuy rằng đọc sách không tốt, nhưng phụ thân vẫn đều rất đau lòng con a. Hài tử Lục Thiệu cũng giống như con, cũng là biết ăn nói, khôn khéo có năng lực.” Nói tới đây, Lục lão ông nhắc chân bước xuống, hướng cúc lâu đi tới.

Lục Kiến Trung vội bước nhanh đuổi kịp, đỡ cánh tay hấn: “Phụ thân, lúc này ánh nắng rất độc.”

“Ta còn chưa yếu đến vậy!” Lục lão ông phát nhẹ tay hấn, chỉ vào Kim Linh cúc lâu kia: “Cúc lâu này, nếu chỉ thiếu một cành hay một đoá hoa cũng sẽ không có bộ dáng này. Thiếu một thứ cũng không được a.”

Lục Kiến Trung chớp mũi đồ mồ hôi, ủy khuất nói: “Đa tạ phụ thân dạy bảo, con vẫn đều nhớ rõ, sẽ không để người thất vọng.”

Lục lão ông quay đầu quét hấn liếc mắt một cái, nói: “Nhớ rõ là tốt rồi, hiện nay Lục Kinh tuổi cũng không nhỏ, còn có Lục Luân, con nên thúc giục bọn họ, bảo bọn họ đọc sách cho tốt, nhà này phải có một người có thể chống đỡ môn hộ mới được. Cũng may cho chúng ta, nếu không có Đại ca con bên ngoài làm quan, chúng ta cũng không hơn được Lâm gia bao nhiêu!”

Lục Kiến Trung có chút khó xử nói: “Tính để Lục Kinh đi tham gia kỳ thi phủ, nhưng tiên sinh nói, tư chất hần không phải tốt lắm. Lục Luân thì, thật sự quá mức bướng bỉnh, đánh bao nhiêu roi cũng không thấy hần có chút thu liễm, suốt ngày muốn vũ đao lộng thương, con thật sự hổ thẹn.....”

Lục lão ông cười lạnh: “Là con không nỗ lực giáo! Lục Kinh tư chất không tốt sao? Tâm tư hần vốn không đặt vào việc này! Lục Luân bất hảo thì không sai, nhưng còn không phải do các con phóng túng sao!”

Lục Kiến Trung lau một phen mồ hôi lạnh, hé ra gương mặt béo trắng ở dưới ánh mặt trời phơi nắng vừa hồng vừa nóng, cũng không dám biện giải.

Lục lão ông thở dài, nói: “Thôi, bắt đầu từ ngày mai bảo Lục Luân mỗi ngày lại đây đọc sách hai canh giờ. Truyền lời của ta, ai dám cho hần cùng Lục Kinh xuất môn, đánh gãy chân đuổi ra ngoài! Nói với tiên sinh, nếu hần dám không đọc sách cho tốt, cứ việc đánh cho ta, đánh chết ta sẽ phụ trách!”

Lục Kiến Trung không khỏi mừng rỡ: “Đa tạ phụ thân.”

Lục lão ông khoát tay: “Trong lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, ta đều đau lòng giống nhau. Con đi xuống đi.”

Lục Kiến Trung ra khỏi Tập Hiền các, đứng ở trong rừng trúc im lặng một lát, theo trong tay áo lấy ra khăn lụa, lau mồ hôi trên mặt, cúi đầu đi về phía trước.

149. Chương 150: Hôn Kỳ

Thời điểm Lâm Cẩn Dung biết được Lục lão ông khởi xướng mọi người góp tiền mua đất bị nhiễm mặn ở Bình châu, Thanh châu, dự bị đi đả động tân nhậm chức của Thái Minh phủ biến chúng trở thành ruộng tốt, nàng đang ngồi nói chuyện với nữ quyền thương nhân họ Mạnh cùng Đào thị.

“Hài tử Lục Giam này thật nghiêm túc, cừu phụ con đồng ý góp tiền, nhưng mà trong nhà lại không có người có thể ra mặt đi làm chuyện này, chỉ có thể vì hần phải quản sự dẫn đường. Mà hần là người đọc sách da mặt mỏng, sẽ không vui làm loại sự tình này đâu, ai ngờ hần đi theo quản sự kia, lần lượt đăng môn bãi phỏng người ta, bất quá chỉ vài ngày, đã làm việc rất thỏa đáng.”

Nghe Đào thị lải nhải, Lâm Cẩn Dung có chút hoảng hốt, thời điểm vu điển như nàng mong muốn sắp tới, nhưng nàng cao hứng không nổi. Có điều nhìn thấy Đào thị ánh mắt sáng long lanh, rất nhanh nàng liền quyết định nên vui vẻ, dù sao Đào thị cùng Lâm Thận Chi, Đào gia đều có lợi, mà điển sản cũng đều là của nàng. Đến ngày nào đó, nàng sẽ tự xử lý nó, nàng không muốn, ai cũng đừng nghĩ đến việc đụng vào.

Mùa đông năm nay, tân nhậm chức của Thái Minh phủ vừa được đề bạt thì đại sự thứ nhất chính là thu thập dân công, xây dựng mương dẫn nước, chuẩn bị dẫn nước sông Chử giang về nơi đất mặn, tạo nên vạn khoảnh màu mỡ ruộng tốt. Hiệu lệnh vừa ra, chiếm được sự ủng hộ nhiệt liệt của phú hộ thế gia ở Bình châu, Thanh châu.

Đông đi xuân đến, lại là một năm nữa trôi qua.

Đại niên sơ nhị, quan hệ thân cận đã bắt đầu đăng môn chúc tết. Trong ngày này, nhóm nữ quyền Lâm gia đều mặc quần áo mới, đeo trang sức đẹp nhất, vây quanh bên người Lâm lão thái thái, vui vẻ thoải mái mà tiếp đãi khách nhân tới cửa bãi phỏng.

Giờ Tỵ, Lâm Cẩn Dung ăn vận trang phục chỉnh tề đúng giờ xuất hiện ở trước cửa An Nhạc đường. Tùy tay muốn tiến lên ân cần vấn an, lại có tiểu nha hoàn nhanh nhẹn thay nàng vén màn, được Lệ Chi giúp nàng cởi bỏ áo choàng màu hải đường đính lông chim, chậm rãi tiến vào.

Cách qua bình phong sơn thủy, nàng nghe thấy bên trong có thanh âm cực thấp nói chuyện, điều này chứng tỏ đại bộ phận người còn chưa tới. Tại đây toàn gia sung sướng, mọi người đều buông lỏng, dù sao đã quy củ một năm, chính là mấy ngày nay có thể vui vẻ, cho dù là lão thái thái cũng muốn ngủ nhiều hơn một chút, huống chi những người khác? Dù sao trì hoãn đến vài bước lão thái thái cũng sẽ không so đo.

Nhưng sau khi chuyển qua bình phong, nàng lại giật mình.

Trong phòng xác thực không có mấy người, nhưng bên trong có Lục Giam, còn có Lục lão ông, cùng với Lâm Ngọc Trân và Lục Vân. Về phần chủ vị, thì có Lâm lão thái gia cùng Lâm lão thái thái đang ngồi, cho dù là Lâm Tam lão gia nàng nghĩ chắc hẳn vẫn đang nằm ngủ không dậy nổi, cũng thu thập nhẹ nhàng khoan khoái chỉnh tề cùng Đào thị ngồi đó.

Lâm Cẩm Dung tâm nhất thời nhảy nhót. Sau khi đính ước, Lục Giam ngày lễ ngày tết đều tới dâng môn tặng lễ vắn an, hẳn đến chúc tết cũng không kỳ quái, Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân ngồi ở chỗ này cũng không kỳ quái, kỳ quái là Lục lão ông lại xuất hiện ở đây. Hoặc là nói, hẳn xuất hiện cũng không kỳ quái, bởi vì nàng có thể đoán được bọn họ đồng thời xuất hiện ở trong này, là vì cái gì — nàng đã tròn mười sáu tuổi, năm nay, là năm nàng cùng Lục Giam sẽ thành thân.

Nàng vốn không có tài đức gì, ở kiếp trước, nàng chỉ dám đứng từ xa ngưỡng mộ Lục lão ông ba lần tự mình tới cửa. Lâm Cẩm Dung nhớ tới đất của mình rất nhanh sẽ biến thành ruộng tốt, giá trị con người cũng tăng lên, sinh ý của cửa hàng hương liệu rõ ràng thịnh vượng lên — trừ bỏ điều này, nàng thật sự không thể nghĩ ra còn có lý do gì, có thể khiến Lục lão ông hạ mình tới cửa. Nàng thần nhiên cong lên khóe môi, cúi mắt tiến lên hành lễ vắn an.

Lục lão ông cực kỳ nghiêm túc đánh giá nữ hài tử trước mặt. Áo cẩm sắc sơn trà dùng chỉ bạc thêu hoa văn đám mây, váy dài sắc phỉ thúy, dây lụa màu tím nhạt và dây kết bạch ngọc đeo bên hông, tóc đen dài, trên búi tóc có đeo một đôi châu sai đỏ au màu san hô, trên môi dùng chút son, trong từng hành động cử chỉ ẩn ẩn có mùi hương mai vàng, không nghe thấy tiếng vang đình đám của ngọc bội.

Xinh đẹp, đoan trang, hào phóng, trầm ổn. Lục lão ông nhìn xem vừa lòng vô cùng, đưa qua hà bao nặng trĩu, thêu hoa văn đã chuẩn bị sẵn: “A Dung cầm đi.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười cảm tạ, lại cùng Lâm Ngọc Trân vắn an, cũng nhận được một hà bao như thế. Đến đây, nàng đã hoàn toàn xác định người ở Lục gia có mục đích gì, huynh muội Lục Giam đi cùng đã sớm đứng dậy chờ ở một bên, cùng nàng chào hỏi.

Quả nhiên, Lục Giam vẫn cúi mắt, trong cử chỉ không nhận ra vẻ cứng nhắc, nhưng cũng có chút mất tự nhiên, Lục Vân cũng là nghịch ngợm hướng nàng chớp mắt vài cái, nói tân niên đại cát xong, còn lôi kéo tay nàng, nhỏ giọng mà thân thiết ở bên tai nàng thấp giọng nói một câu: “Chúc mừng.”

Lâm Cẩm Dung không trả lời Lục Vân, từ đầu tới cuối, trên mặt nàng tươi cười đều không yếu bớt nửa phần, nhưng cũng chưa từng nhiều thêm. Quét mắt nhìn đám người Lâm lão thái gia một cái, lại cùng Đào thị trao đổi ánh mắt, sau khi được khẳng định, trấn định tự nhiên tìm cơ né đi ra ngoài.

Mới ra khỏi cửa của An Nhạc đường, Lục Vân liền từ phía sau theo đi lên, khẽ cười nói: “Tứ tỷ tỷ, tỷ thật không tượng nghĩa, tự mình chạy đi, cũng không biết nhân tiện dẫn ta theo. Hại ta bị các trưởng bối đuổi ra, còn bị trách cứ nói đối với tỷ nhỏ nhen.” Vừa nói, vừa bõn cợt cười: “Có muốn biết tổ phụ ta là tới làm cái gì không?”

Lâm Cẩm Dung không cự tuyệt nàng đi theo, cũng không mời nàng đi theo, cứ thế dọc theo con đường rải đá về phía trước, tươi cười không thay đổi: “Không muốn biết.”

Một câu không muốn biết, có thể lý giải rất nhiều loại ý tứ, tỷ như thẹn thùng, cũng có thể nói là không kiên nhẫn. Lục Vân thậm chí cái gì cũng chưa nhận ra, chỉ nhìn thấy một tươi cười từ đầu tới cuối không hề biến đổi, những năm gần đây nàng đã không thể dễ dàng nhìn ra tâm tư của Lâm Cẩm Dung, vì thế thức thời không hề đề cập đến, nhìn quanh bốn phía: “Tứ tỷ tỷ đây là muốn đi đâu?” Lâm Cẩm Dung trên mặt tươi cười rớt cục sáng lạn thêm vài phần, thậm chí bắt chước động tác vừa rồi của Lục Vân, nghịch ngợm chớp mắt vài cái: “Đi tìm Ngũ tỷ của muội. Buổi tối hôm qua nàng cùng ta nướng thịt dê ăn, một mình nàng uống hết nửa bình rượu Đông Dương, choáng váng không thể đi đường, phải dựa vào nha hoàn đỡ. Lúc này xác định vẫn đang nằm trên giường không tỉnh, chúng ta đến đánh thức nàng!” Lâm Ngũ đến bây giờ cũng vẫn chưa thuận mắt Lục Vân, chỉ cần thấy, bắt luận nặng nhẹ, đều hết sức khiến Lục Vân không được tự nhiên, muốn đi theo nàng a, được thôi a, đầu năm mới không sợ xui là tốt rồi.

Lục Vân quả nhiên trở nên ưu thương, mang theo chút khó xử nhỏ giọng nói: “Tứ tỷ, Ngũ tỷ đối với ta có chút hiểu lầm. Ta sợ đi nàng sẽ mất hứng, đầu năm mới.....”

Lâm Cẩm Dung nhiệt tình lôi kéo nàng: “Chính là bởi vì có hiếu lắm, cho nên cần phải cưới bỏ a, đi thôi, đi thôi.”

Lục Vân rút tay, cười gượng một tiếng: “Thôi, ta đến chỗ Lục tỷ vẫn tốt hơn.”

Lâm Cẩm Dung tiếc nuối nói: “Thật sự không đi sao? Ta còn muốn thay các muội đứng giữa hòa giải, đều là tỷ muội nhà mình, nào có chuyện gì không thể hòa giải được, mỗi người lui một bước thì tốt rồi.”

Lục Vân sâu kín nói: “Ta cho tới bây giờ cũng không muốn cùng các nàng nháo. Lục tỷ cùng Thất tỷ cũng đã đỡ hơn, thời gian trôi qua đã tiêu tan tức giận, chỉ có Ngũ tỷ, thủy chung không chịu nguôi giận.” Mang theo vài phần ưu thương, ánh mắt ướt sũng nhìn Lâm Cẩm Dung: “Tứ tỷ, ta không đối gạt tỷ, vì việc hôn nhân này.....” Rồi lại ngậm miệng, hồi hận không ngừng thở dài: “Thôi, ta nói chuyện này để làm gì? Tỷ đừng để ở trong lòng, ta đi trước.” Rồi dẫn nha hoàn vội vã hướng tới một con đường khác.

Lâm Cẩm Dung thu liễm tươi cười, vội đầu tiếp tục đi về phía trước.

Lệ Chi nhin không được, thấp giọng nói: “Tiểu thư, người nói biểu tiểu thư này, là muốn làm cái gì nha?”

Lâm Cẩm Dung hỏi ngược lại: “Người nói xem?”

Lệ Chi nói: “Nô tỳ cảm thấy nàng quá lợi hại. Lục tiểu thư, Thất tiểu thư đều từng hận nàng như vậy, nhưng người xem, chúng ta đi một chuyến Thanh châu trở về, các nàng liền hòa hảo như lúc ban đầu, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng được.”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Đó là chuyện của các nàng.” Mùa thu năm vừa rồi, nàng từ Thanh châu trở về không bao lâu, liền được Lâm Ngọc Trân giặt dây, tác hợp Lâm Lục cùng thiếu gia Mạnh gia ở Đại châu đính ước, cũng chính là bắt đầu từ khi đó, Lục Vân cùng cặp song sinh cũng trở nên hòa hảo. Không thể không nói, thủ đoạn của Lục Vân quả nhiên phi phàm.

Chủ tớ hai người đến phòng của Lâm Ngũ, Lâm Ngũ đã tỉnh, đang tựa vào tháp ngăn người, thấy nàng đi vào, miễn cưỡng nói: “Từ An Nhạc đường trở về sao? Nhìn thấy Lục Vân không? Ta vốn muốn đến An Nhạc đường, nghe nói bên trong có nhiều người, vì vậy không đi.”

Lâm Cẩm Dung “Ân” một tiếng, ngồi xuống ghế, cầm lấy hà bao thêu tinh tế đặt trên bàn.

Vừa mới thêu một nửa, Lâm Ngũ liền đoạt lại: “Kia thật đúng là kẻ có tiền, hôm nay vừa tặng cho Đại chất nhi của ta một dây xích bằng vàng nặng hai lượng. Đại tẩu ta luôn luôn ở đó cùng nương ta nói lời hay, làm hại nương ta mất mặt. Không có người nào so với nàng ta càng âm hiểm hơn.”

Lâm Cẩm Dung lẳng lặng nghe, không nói được một lời.

Lâm Ngũ bắt mắt nói: “Ta nói nhiều như vậy, sao tỷ không đáp lại một câu?”

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn nàng: “Muội muốn ta nói cái gì? Cùng muội mắng người khác sao?”

Lâm Ngũ không được tự nhiên xoay người sang chỗ khác: “Đúng, ta đã đính ước với phu gia cách xa nơi này, ta thích nói xấu nàng thì làm sao? Nàng xứng đáng.”

Lâm Cẩm Dung cũng không biện giải, im lặng chờ. Không được bao lâu, cửa truyền đến thanh âm của Hạ Diệp: “Tiểu thư chúng ta có ở trong này không?”

Lâm Cẩm Dung lập tức đứng dậy, vội vàng cùng Lâm Ngũ nói một câu: “Ta đi đây.” Sau một lúc thoát khỏi Lâm Ngũ nhiệt tình lưu nàng lại, vội vàng hướng tới phòng của Đào thị, thời điểm vào cửa tuy rằng cực lực không chế, vẫn nhin không được có chút run rẩy: “Nương, như thế nào?”

Đào thị thử cười nói: “Mùa thu sang năm, mười chín tháng chín. Tổ phụ con cùng Lục lão ông đã cùng xem lịch, đó là ngày lành, phải chờ một chút.”

Lâm Cẩm Dung đột nhiên cảm thấy toàn thân cũng vẫn chưa mất đi khí lực, tựa vào bàn ngồi xuống hồi lâu mới nhẹ nhàng thở hắt ra. Rất cực không phải năm nay, nàng đã bỏ qua điểm mấu chốt đó, cuộc đời này, nàng sẽ không gặp lại Ninh nhi nữa (kiếp trước Lâm Cẩm Dung cưới lúc tròn 16 tuổi là năm nay, vào cửa một năm sinh ra Ninh nhi rồi Ninh nhi chết. Kiếp này 2 người thành thân muộn hơn 1 năm)

Đào thị lo lắng nhìn nàng: “A Dung?”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu hướng nàng cười: “Nếu đã là sang năm, tại sao hiện nay đã bàn đến?”

“Vốn là tưởng mùa thu năm nay, ta cự tuyệt, còn vài thứ chưa chuẩn bị tốt. Bọn họ vốn không chịu, sau đó Lục Giam cùng Lục lão ông đi ra ngoài một chuyến trở về, Lục lão ông liền đáp ứng. Hài tử này thực biết cách săn sóc. Đào thị nói liền một mạch, đã thấy Lâm Cẩm Dung vẫn cười, biểu tình cũng không có gì thay đổi, không khỏi liền khe khẽ thở dài, rốt cuộc có nghe vào đầu hay không đây?”

150. Chương 151: Vấn Vương

“A Dung.....” Đào thị xoa xoa huyệt thái dương, nàng có loại xúc động, muốn vươn tay đem khóe môi vẫn đang nhếch lên của Lâm Cẩm Dung kéo rủ xuống. Nàng không thể nói vì sao, Lâm Cẩm Dung gần đây vẫn đều làm rất tốt, nhưng nàng chính là cảm thấy có chút không ổn.

“Con biết, hắc xác thực không sai.” Lâm Cẩm Dung quay đầu đẩy cửa sổ: “Lại có tuyết rơi rồi.” Nhìn một hồi, hì hì cười: “Lại có khách, xem Cung ma ma cười tươi như hoa vậy, ta đoán hẳn là Tam ca cùng Lưu Nhi.” Vừa qua năm mới, Lâm Thế Toàn đem Lưu Nhi đi ra ngoài chơi.

Quả nhiên Cung ma ma vén màn lên liền cười nói: “Phu nhân, Toàn thiếu gia mang theo Lưu tiểu thư tới chúc tết người.” Lại nói: “Toàn thiếu gia này cũng thật là, tặng cho lão nô một kiện vải rất đẹp để may đồ. Lão nô nói không cần hẳn lại còn tức giận.”

Đào thị cười nói: “Hắc bảo ngươi nhận lấy, khách khí cái gì? Mau mời bọn họ vào. Đi gọi Thất thiếu gia tới. Vài ngày không gặp Lưu Nhi, ta cũng nhớ nàng.”

Lâm Cẩm Dung chạy nhanh đứng dậy sai người bày biện kẹo nước trà điểm tâm, không chỉ là Đào thị nhớ Lưu Nhi, chính nàng cũng vậy.

Một lát sau, Lưu Nhi mặc áo đỏ thắm mới tinh được Lâm Thế Toàn ôm tiến vào, chạy lên tươi cười hành lễ chúc tết Đào thị. Đào thị đưa ôi người một hà bao nặng trĩu, đem Lưu Nhi ôm vào trong lòng, đưa mắt nhìn lại, thấy Lâm Thế Toàn hôm nay không giống ngày xưa, trên đầu mang ô sa khăn trùm đầu, mặc áo choàng màu xanh nhạt viền lông sóc, bên hông có đeo dây kết cẩm đen, dưới chân đi đôi hài da ám áp, đều là đồ mới tinh, cả người cao lớn ngọc thụ, nhả nhận trắng trẻo, không khỏi liền cười nói: “A Toàn năm nay tuổi mụ hai mươi rồi đúng không, có ý tưởng gì chưa, để thẩm thay ngươi tính toán một chút?”

Lâm Thế Toàn bị hù dọa lập tức đứng dậy, mặt đỏ lên nói: “Đa tạ thẩm quan tâm, chất nhi thân không có mảnh đất cắm dùi, lại có Lưu Nhi đi theo, không còn cách nào kiếm được sinh kế, cũng nuôi không nổi vợ, chờ thêm vài năm nữa tích trữ được một ít gia sản thì nói sau.”

Đào thị nói: “Sợ cái gì? Thẩm sẽ giúp ngươi a! Nghèo có người nghèo, giàu thì có người giàu. Người lúc này không chê người nghèo, tương lai sẽ đối với người rất tốt.”

Kia cũng không nhất định..... Lâm Thế Toàn chớp mũi lăm lăm mồ hôi, chỉ ngây ngốc cười, còn có chút đứng ngồi không yên.

Lâm Cẩm Dung nhìn xem rõ ràng, rót một chung trà nóng đưa cho Lâm Thế Toàn, nói: “Nương, Tam ca hiếm khi đến đây. Người cố ý muốn dọa cho hắc sợ chạy mất a.”

Loại chuyện này, nàng là một người ngoài sao có thể can thiệp? Đơn giản chính là muốn tỏ vẻ quan tâm mà thôi, nếu không muốn, cần gì phải miễn cưỡng. Đào thị cười, cũng không nhắc lại, ngược lại hỏi: “Huynh muội các người mấy ngày nay ở nhà tiêu khiển gì vậy?”

Lâm Thế Toàn cười nói: “Cũng không có gì. Năm trước ta đến quán trà lúc nhàn rỗi, nghe nói ở phía bắc thành có người nhà làm tang sự tưng thiếu muốn bán đất, chỉ cần hai trăm văn tiền một mẫu. Ta thấy tiện nghi, liền thừa dịp hôm qua rảnh mang theo Lưu Nhi ra khỏi thành một chuyến, kết quả cũng bình thường.” Thủy lợi không tốt, không có phương tiện canh tác, sản xuất quá ít, bình thường cũng không có người nguyện ý muốn mua, trừ phi là phong thủy tốt, có thể làm mộ địa cho người khuất, mới có thể bán với giá cao.

Đào thị nói: “Kỳ thật không đắt nhưng mua cũng vô dụng. Nếu là ta, tình nguyện bỏ ra nhiều tiền cũng phải đi mua ruộng tốt.”

Lâm Cẩn Dung trầm ngâm hỏi: “Có bao nhiêu mẫu?”

Lâm Thế Toàn thấy nàng cảm thấy hứng thú, vội nói: “Đại khái cũng có một hai trăm mẫu.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Ta thấy, Tam ca không bằng mua đi. Mua để trồng cây, tương lai làm đồ cưới cho Lưu Nhi.” Mùa thu khi ở Thanh châu, nàng từng nghe nữ quyến họ Mạnh kia nói chuyện phiếm, nói là ở phía nam khi nuôi dưỡng nữ nhân, vì phòng ngừa không có đồ cưới, sinh nữ nhi liền mua đất trồng cây, đợi cho cây cối trưởng thành, nữ nhi cũng trưởng thành, có thể kiếm một chút chi tiêu. Địa phương khác biệt, ở Bình châu Thanh châu không có người làm như vậy, cho nên khi đó nàng không để ở trong lòng, lúc này nghe Lâm Thế Toàn nói lên mới đột nhiên nhớ tới, đạo lý tương thông, đã có cơ hội, không có lý do gì không bắt lấy.

“Trồng cây? Biện pháp này ta không nghĩ tới.” Lâm Thế Toàn có chút tâm động, lập tức kiên định lắc đầu: “Không cần, ta bây giờ còn không tiện mua thêm đất. Không bằng để thăm cùng Tứ muội muội mua đi, ta thay các người chạy chân.” Tình huống của hắn có chút đặc thù, tuy là thân thích được nhận nuôi, nhưng trên gia phả cũng không có tên của hắn cùng Lưu Nhi. Luật pháp quy định, phụ mẫu còn sống, không được phân chia nhà và tài sản, nếu hắn làm ăn được, đó là khiến bản thân tìm phiền toái. Không bằng tiếp tục đi theo Lâm Cẩn Dung, đem tiền đầu tư vào sinh ý, lại ẩn nấp, tiền cũng tới nhanh chóng. Về phần tương lai, kia lại nói sau vậy.

Thấy hắn không mua, Lâm Cẩn Dung cũng không giả ý chối từ, trực tiếp đề nghị Đào thị: “Nương, người mua đi, sai người trồng cây, tương lai Thất đệ cưới vợ sinh con đều có lợi.” Đợi đến khi xuất hiện loạn phi, cái gì tiểu viện cửa hàng ai biết có thể may mắn bảo lưu lại được hay không? Chính là mua đất trồng trọt là tốt nhất. Đến lúc đó, cây giống đã sinh trưởng, không cần người cố ý chăm sóc, lại là cây nhỏ, không đến mức bị người khác mơ ước đốn trộm, đợi cho tránh né phi loạn qua đi, qua vài năm chính là một cơ hội tài phú.

Lâm Thế Toàn vui nói: “Ta lại đi bàn chuyện giá cả, không chừng còn có thể hạ thấp xuống một chút.”

Từ sau khi triều đình bỏ lệnh cấm buôn bán 37 loại hương liệu, Ngô thị không còn, Đào Thuần Khâm buôn bán sẽ không chú tâm như trước nữa, toàn bộ dựa vào một mình Đào Phượng Đường duy trì. Đào thị cũng không thể không biết xấu hổ lại khiến hắn khó xử phân tâm, tìm cơ cầm tiền trở về. Tuy đã đầu tư một chút ở cửa hàng hương liệu của Lâm Cẩn Dung, nhưng thủy chung tiền nhàn rồi còn có khá nhiều. Nàng đã có thói quen không để tiền nhàn rồi ở yên một ngày, đang muốn đầu tư vào đâu đó, nghe Lâm Cẩn Dung khuyên như vậy, còn có chút tâm động: “Vậy phải trồng cây gì đây? Ở thôn trang chúng ta cũng không có người biết trồng cây a.”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Có tiền, còn lo không có giống sao, thỉnh không được người đến trồng cây sao?”

Đào thị cũng cười: “Ta thật hồ đồ.” Nghĩ nghĩ, đột nhiên lại thấy có chút áy náy, nhân tiện nói: “A Dung, không bằng con mua đi? Hoặc là vẫn theo quy củ, con cùng Thất đệ mỗi người một nửa?”

Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng lắc đầu: “Không được. Đồ cưới của con cũng đã đủ, đất bị nhiễm mặn lập tức sẽ thành ruộng tốt, cửa hàng hương liệu đã có thể kiếm tiền. Thất đệ ngày sau chi tiêu cần rất nhiều.” Tỷ như thành thân sinh con, còn phải phụ trách tang sự của phụ mẫu, không thể không cần tiền.

Nghĩ đến cửa hàng hương liệu kia chính mình chỉ cần đầu tư chút tiền vào đó, sau đó cứ thế nhận phần tiền lời, không cần tốn một phần tâm tư, nay Lâm Cẩn Dung lại đưa ra chủ ý thay Lâm Thận Chi dự tính, Đào thị không khỏi cảm động nhìn Lâm Cẩn Dung: “A Dung, nếu không, lại mời Tam ca hỏi thăm một chút, nhìn xem còn có chỗ nào thích hợp nữa không, con mua thêm một mảnh để trồng cây.....”

Lâm Cẩn Dung có chút chịu không nổi ánh mắt của Đào thị, xua tay nói: “Con không cần, cho dù là có cũng mua cho Thất đệ đi.” Nàng thật sự là không dùng được, nền tảng của Lâm gia ở đây, tương lai Lâm Thận Chi nhất định sẽ hồi hương, nàng cũng không giống như vậy, cần gì phải lãng phí tiền tài?

Lâm Thế Toàn ngồi ở một bên, thấy mẫu tử hai người người nhường ta, ta nhường người, cảm thấy vui vẻ cười nói: “Còn chưa mua về tay, đã nhún nhường như vậy, mua được thì hăng nói sau.....”

Cung ma ma liền thấu thú nói: “Đây không phải phu nhân chúng ta đau lòng tiểu thư, tiểu thư lại đau lòng phu nhân cùng thiếu gia sao?”

Lâm Thế Toàn ánh mắt còn có chút ảm đạm.

“Tam ca, Lưu muội muội tân niên đại cát (năm mới gặp nhiều may mắn)!” Lâm Thận Chi tiến vào nhìn thấy huynh muội Lâm Thế Toàn cũng rất vui vẻ, trước cảm tạ Lâm Thế Toàn tặng cho hũ giấy bút, rồi từ trong tay áo lấy ra một cái hũ bao thù hoa văn nhét vào trong tay Lưu Nhi: “Thất ca uội mua đường ăn.” Còn giống như khuôn như dạng xoa đầu Lưu Nhi, nói: “Tiểu Lưu Nhi mau mau lớn lên, bình an thuận lợi!”

Mọi người ngẩn ra, nhất tề cười rộ lên, Lâm Thế Toàn thấy vậy ưu thương cũng thân nhiên hòa tan, Đào thị vui mừng đem Lâm Thận Chi ôm vào trong lòng hôn một cái: “Tiểu lão Thất đọc sách rồi nên thật hiểu biết a.”

Lâm Thận Chi ngượng ngùng, vươn tay đẩy mặt của Đào thị, đỏ mặt than thở nói: “Ta đã là người lớn, nường đừng coi ta là tiểu hài tử nữa. Nếu để mọi người cùng trường nhìn thấy sẽ chê cười ta.” Kết quả lời này lại khiến ọi người một trận cười vang, cười đến hần thẹn quá hóa giận, hướng về phía bọn nha hoàn hét lên: “Có gì mà buồn cười chứ?”

Lâm Cẩm Dung thấy hần quả nhiên nổi giận, mọi người lại cười chỉ sợ sẽ khóc òa lên, vội vàng ngắt lời: “Thất đệ từ đâu tới đây? Thật lâu mới thấy đến.”

Lâm Thận Chi vẫn còn chưa được tự nhiên, hít vào một hơi mới nói: “Ta đang chơi cùng Lục Nhị ca và Tứ ca, cũng không ở trong phòng. Lục Nhị ca nghe nói Tam ca đến đây, bảo ta thỉnh Tam ca cùng ra ngoài.” Sau đó kéo tay Lâm Thế Toàn, muốn Lâm Thế Toàn đi theo hần.

Đào thị ước gì hần cùng Lâm Thế Toàn, Lục Giam thân cận thêm một ít, vội phân phó Cung ma ma: “Lấy chút tiền, đi bảo phòng bếp chuẩn bị một bàn rượu thượng đẳng cho nhóm thiếu gia.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe bên ngoài thanh âm thanh thúy của Hạ Diệp truyền đến: “Tam lão gia đến.”

Lâm Tam lão gia đi vào, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thật xa đã nghe thấy các người cười, di, A Toàn ở đây sao?” Không đợi Lâm Thế Toàn trả lời, ánh mắt chăm chú nhìn vào bàn tay Lâm Thận Chi cùng Lâm Thế Toàn nắm chặt: “Lớn như vậy người còn dùng dằng với tộc huynh, không ra thể thống gì.”

Lâm Thận Chi chẳng những không buông tay Lâm Thế Toàn ra, ngược lại nắm chặt thêm vài phần: “Lục Nhị ca bảo ta thỉnh Tam ca đi ra ngoài chơi.”

Lâm Tam lão gia sờ sờ râu, quét mắt nhìn Đào thị cùng Lâm Cẩm Dung ngồi một bên im lặng, nói: “Người hiếm khi về nhà, nhàn rồi cũng nên đi tìm Ngũ ca trò chuyện, đừng chỉ lo chơi đùa.”

Lâm Thận Chi không sao cả nói: “Là muốn đi tìm Ngũ ca nha, nhưng vẫn còn chưa kịp đi.”

Lâm Tam lão gia sắc mặt tốt hơn vài phần, giáo huấn hần vài câu huynh đệ nên hữu ái linh tinh. Lâm Thận Chi nghiêm túc nghe, nửa câu không phản bác, nửa phần cũng không hờn giận, nhưng bàn tay kia cũng chưa từng buông lỏng chút nào.

Đào thị không nhìn được nữa, đơn giản đem Lưu Nhi giao cho Lâm Cẩm Dung, đuổi các hài tử đi: “Không phải đều có việc sao? Đi đi đi, đừng để người khác đợi lâu.”

Lâm Cẩm Dung liền hướng Cung ma ma ra hiệu, bế Lưu Nhi, ý bảo Lâm Thế Toàn cùng Lâm Thận Chi cùng nạng đi ra ngoài. Ra khỏi cửa, trừ bỏ Lưu Nhi, mấy người cảm xúc đều có chút xuống thấp. Lâm Cẩm Dung đang muốn an ủi Lâm Thế Toàn hai câu, chợt nghe Lâm Thận Chi buồn thanh hờn dỗi nói: “Ta thích Tam ca.”

Lâm Thế Toàn ngẩn ra, lập tức cười nói: “Ta cũng thích tiểu Thất đệ. Đi, chúng ta đi tìm Ngũ ca của đệ.” Sau đó hướng Lâm Cẩm Dung lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, phân phó Lưu Nhi vài câu, rồi rời đi.

Lâm Thận Chi thật sự trưởng thành. Lâm Cẩm Dung nở nụ cười phát ra từ nội tâm, hôm nay Lâm Thế Toàn, Lâm Thận Chi biểu hiện đều rất vừa ý nàng, sau đầu xuân, là thời điểm giao cho Lâm Thế Toàn làm một chuyện.

151. Chương 152: Gió Nhẹ

Một năm này, đối với Lâm Cẩm Dung cùng Tam phòng Lâm gia, Đào gia, Lâm Thế Toàn mà nói, là một năm vô cùng trọng yếu.

Mùa xuân, Đào thị mua thêm một mảnh đất lớn, trồng các loại cây giống, thỉnh chuyên gia phụ trách để ý; Cùng lúc đó, Đào gia cũng mua, cũng trồng cây giống. Ở Bình châu, Thanh châu một số ít người làm theo, một số ít người cười nhạo, mà đại đa phần lại duy trì thái độ quan vọng (quan sát). Trong số những người làm theo, rõ ràng còn có thân ảnh của Lục lão ông.

Hạ chí, Lâm Thế Toàn cùng Đào gia liên hợp với thương nhân họ Mai, vận chuyển một đám lúa mì vụ đông đi đến biên cảnh phía bắc, khi đó, giá trị là hai mươi ngàn quan tiền lương thực! Rồi thực hiện trăm ngàn quan tiền trà dẫn, dùng trà dẫn tới Thập Tam sơn ở phía nam thu trà về! Rồi vận chuyển trở lại Thái Minh phủ buôn bán.

Lúc này đây, cũng không phải là điều gì bí mật, cũng không phải ai thông minh nhất sẽ giành trước, mà là Lâm Thế Toàn ham thích ngấm mình ở trà tứ tử lâu lữ điểm có tin tức linh thông, sau đó dựa vào bản thân trẻ tuổi có nhiệt huyết, dám nói dám làm, không sợ khổ, lại được Lâm Cẩm Dung ra mặt phối hợp tài chính sung túc thúc đẩy.

Trong số ba nhà vọng tộc ở Bình châu, mọi người còn lại trong Lâm gia tuy có tà tâm nhưng không thể đảm nhiệm! Chỉ có thể ngồi nhìn nuốt nước miếng; Ngô gia vừa bị sự kiện Ngô Tương dự thi đả kích! Trong nhà không có chủ sự, tự động buông tha; Lục gia không biết nguyên nhân, duy trì thái độ quan vọng, chưa từng nhúng tay. Mùa thu, trên danh nghĩa của Đào thị, cửa hàng Lâm Thế Toàn ra mặt kinh doanh lại gia tăng thêm một gian tạp hoá, Thiết Nhị Ngưu vẫn đi theo Lâm Thế Toàn bởi vì nghiêm túc phụ trách có thể chịu khổ, được đề bạt làm quản sự gian tạp hóa này.

Thời điểm tất cả mọi người đều không chú ý, Đào Phượng Đường tự lực đi trước đến Giang Nam xây dựng cửa hàng. Đào Thuần Khâm cố thủ phía sau, đem các loại hương liệu, da lông các thứ với giá rẻ cuộn cuộn không ngừng mà đưa đến cửa hàng ở Giang Nam, Đào Phượng Đường lại đem lá trà, tơ lụa, đồ thêu từ Giang Nam cuộn cuộn không ngừng mà đưa đến cửa hàng của Lâm Thế Toàn cùng cửa hàng của Đào gia ở Thanh châu.

Đông chí, trải qua suốt một năm, mương dẫn nước sông đưa bùn vào ruộng mới bắt đầu thành hình, dự tính đến tháng tư năm sau có thể dẫn nước, chắc hẳn sẽ trở thành ruộng tốt.

Thời điểm mai vàng nở rộ, Lâm Cẩm Dung mi phi sắc vũ lật xem sổ sách, thực thỏa mãn với một năm thành tựu này. Không nói đến trong sổ sách càng ngày càng nhiều tiền làm cho nàng cảm thấy kiên định cùng thỏa mãn trước nay chưa từng có, mà phải nói nàng đã thuyết phục được Đào Phượng Đường, rồi đả động Đào Thuần Khâm đi trước Giang Nam mở cửa hàng, chính là một sự thành công lớn cũng đủ khiến người ta ban đêm có thể an tâm ngủ thẳng đến hừng đông.

Cũng chính tại thời điểm hương mai vàng lan tỏa này, một lời đồn đãi giống như gió nhẹ, nhanh chóng len lỏi thổi khắp Bình châu.

Ban đầu thời điểm là có người nói! Tam phòng Lâm gia cùng Đào gia gần đây phát tài, toàn dựa vào Lâm Thế Toàn, kiếm được nhiều tiền như vậy cũng không phân chia nửa điểm cho hắn, hắn làm vậy thật không đáng giá; Nhưng lập tức còn có người nói, kỳ thật bọn họ đều đã đoán sai, Lâm Thế Toàn bất quá là đại quản sự Tam phòng mời về mà thôi, người chân chính vẫn trốn ở phía sau màn.

Trên đời này cho tới bây giờ cũng không thiếu lời đồn đãi, cũng không thiếu người mang lòng hiếu kỳ, liều mạng thăm ngẫm tìm hiểu chuyện riêng tư người khác, hoặc là thuần túy không có mục đích gì, chỉ vì thích nghe, thích nói lời đàm tiếu mà thôi. Lời đồn đãi rơi vào tai, tất cả mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra người vẫn đứng ở phía sau trù tính bày mưu, không phải Lâm Tam phu nhân Đào thị tính tình táo bạo; Cũng không phải Đào Thuần Khâm tuy rằng phú danh luôn luôn tại ngoại nhưng vẫn trầm ổn; Lại càng không phải là thiếu niên Lâm Thế Toàn hai bàn tay trắng đột nhiên từ nơi thôn dã đến đây. Mà chính là Lâm gia Tứ tiểu thư.

Vì thế dân chúng đối với vị Lâm Tứ tiểu thư lớn lên trong khuê phòng, lại lợi hại như thế có vô hạn hứng

thú, cùng với vô hạn đoán mò. Vô số người ở trên phố truyền lưu, không biết khuê danh của Lâm Tứ tiểu thư, nhưng danh hiệu Lâm Tứ tiểu thư này cũng thường xuyên bắt tại bên miệng lặp lại nhấm nuốt. Lời đồn đãi truyền bá nhanh như vậy, nhanh đến mức đám người Lâm lão thái gia, Lâm Thế Toàn sau khi biết trở tay không kịp.

Thời điểm lời đồn đãi truyền đến Lâm gia, Lâm Cẩm Dung đang bình tâm tĩnh khí ngồi bên cửa sổ thêu thùa, đón ánh nắng mùa đông ấm áp, tự tay thêu đồ cưới của nàng. Trên khung thêu vải đỏ thẫm là đồ án uyên ương hí thủy (uyên ương nghịch nước) náo nhiệt mà thanh thoát! Nàng không có cảm giác gì dư thừa, chính là muốn hết sức hoàn thành một bức tranh thêu hoàn mỹ mà thôi. Bởi vì sau một khoảng thời gian khá dài, nàng ngày ngày đối mặt với đồ án này, còn muốn dựa vào nó trang điểm mặt tiền cửa hàng, để nói cho người khác biết, nàng là một nữ tử linh hoạt hiện hành cỡ nào.

Lệ Chi nhìn sườn mặt của Lâm Cẩm Dung im lặng ôn nhu cùng động tác linh hoạt! Lời đã đến bên miệng lại nuốt xuống, nàng thật sự không đành lòng nói cho Lâm Cẩm Dung chuyện đã xảy ra bên ngoài. Phàm là tiểu thư khuê các luôn trọng thể diện, biết tên mình bị người khác lặp lại truyền lưu phán đoán như vậy, chỉ sợ sẽ xấu hổ giận dữ muốn chết. Lệ Chi vô hạn khó xử, sau khi thay Lâm Cẩm Dung đổi ba chén trà nóng cùng một chậu than, nàng vẫn không thể mở miệng, cũng không thể để người khác thay thế nàng làm chuyện này, Quê ma ma đã sớm khóc lóc hai mắt đều sưng vu, còn có thể trông cậy vào ai đây?

Nhưng thật ra Lâm Cẩm Dung lại mở miệng trước: “Lệ Chi, người nói cho ta nghe hoặc là để người khác nói cho ta nghe, chính người chọn đi.” Từ sau khi Lệ Chi vào cửa! Nàng cũng đã cảm nhận được Lệ Chi ánh mắt né tránh do dự muốn nói lại thôi. Sẽ không phải là chuyện tốt, nàng rõ ràng hiểu được điểm này, nhưng nếu là chuyện xấu, nàng có năng lực trốn tránh điều này sao? Sẽ không.

Lệ Chi đương nhiên lựa chọn để nàng nói cho Lâm Cẩm Dung nghe: “Không biết là người nào ác ý, ở bên ngoài nói lung tung.....”

Lệ Chi nói thật cẩn thận! Tận lực chọn lời dễ nghe, thậm chí tùy thời chuẩn bị sẵn sàng dừng lại câu chuyện tiến lên an ủi Lâm Cẩm Dung, nhưng mà Lâm Cẩm Dung vẫn đang cầm một ly trà nhìn dương quang ngoài cửa sổ, im lặng lắng nghe, thậm chí không hề xen vào một câu, giống như đang nghe người khác kể chuyện xưa.

Lệ Chi cắn răng một hơi nói xong, cũng bất quá chỉ nhận được một câu thần nhiên: “Người trong nhà nói như thế nào? Phu nhân có khóc lóc không?”

Làm sao có thể không khóc? Đối với gia thế như bọn họ mà nói, có đôi khi một lời đồn đãi thực sự có khả năng hủy diệt một mối hôn nhân cùng cả cuộc đời. Đào thị không có cách nào, chỉ trách mắng muốn đem người nói loạn nói láo bỏ đôi đầu ra, Lệ Chi thở dài: “Lão thái thái gọi phụ nhân đi. Tiểu thư! Người cần phải xua đuổi khỏi ý nghĩ.....”

“Ta biết rồi, phu nhân cũng sẽ thông suốt. Lời đồn đãi như vậy, qua một đoạn thời gian sẽ yên tĩnh trở lại.” Lâm Cẩm Dung thực bình tĩnh. Nếu là từ trước, nàng nhất định sẽ luẩn quẩn trong lòng, nhưng hiện tại đâu cần phải làm vậy.

Bất quá chỉ là nữ nhi dòng dõi thư hương biết kinh thương, bị người liên quan đem tên lưu truyền mấy lần mà thôi, cũng không phải nàng làm ra chuyện đồi phong bại tục ám muội đáng gièm pha gì.

Thứ nhất, nàng không hề xuất đầu lộ diện, nhiều nhất chính là giúp đám người Đào thị cùng Đào Thuần Khâm đưa ra chủ ý phát tài mà thôi; Thứ hai, nàng quản lý cửa hàng, trong nhà mọi người biết, cũng không có ai nói nửa câu không ổn. Lúc này bị người khác soi mói, cũng bất quá là bởi vì nàng chưa lấy chồng, có nhiều cấm kỵ, nếu nàng là một phụ nhân đã gả đi, giỏi về kinh doanh vẫn là một chuyện đáng khâm phục.

Vài năm nay những gì nàng có thể làm, hay cần phải làm cơ bản đều thuận thuận lợi lợi, nàng có gì mà thấy chưa đủ? Có được tất có mất, nếu đã suy nghĩ kỹ, cũng nên chấp nhận. Bất quá lại nói tiếp cũng thật sự là buồn cười! Trước đó thời điểm nàng thật cẩn thận cất giấu, kỳ thật mạo hiểm lớn phiêu lưu đổi vàng bạc, mua đất bị nhiễm mặn, lương thực nhập về, mua bán hương liệu, không ai trừng nàng, mọi người đều tự phát đem công lao đặt lên người Đào Thuần Khâm; Mà gần hai năm nay, nàng trở nên càng kiên định! Từng bước một đặt dấu chân vững bước đi trước, ngược lại khiến người chú ý. Trên đời này chuyện nàng không nghĩ ra quả nhiên rất nhiều.

“Tiểu thư, lão thái gia thỉnh người lập tức tới Thính Đào cư.” Anh Đào vô hạn lo lắng tiến vào truyền lời, thanh âm nhỏ đến mức cơ hồ không nghe thấy: “Lục gia phái người tới.” Lục gia ở phía sau nhanh như vậy đã phái người tới cửa, Lâm lão thái gia tùy theo liền sai người triệu hồi Lâm Cẩm Dung đi qua, không cần nghĩ cũng có thể đoán được là vì chuyện gì.

Lệ Chi mặt” Xoát “ một chút liền trở nên trắng bệch, căn môi lo lắng cầm tay Lâm Cẩm Dung, muốn nói hai câu trấn an, lại nói không ra câu đầy đủ: “Tiểu thư... Người..... Nô tỳ.....”

“Không cần sợ, có cái gì phải sợ?” Trong thanh âm của Lâm Cẩm Dung có tác dụng ôn hòa trấn an kỳ dị: “Đi lấy áo choàng cùng hài xuất môn cho ta.”

Lệ Chi cùng Anh Đào không rõ nàng vì sao lại trấn định như vậy, nhưng lúc này không phải thời điểm tự hỏi, rất nhanh Lâm Cẩm Dung đã thay đồ xong, trước khi bước ra khỏi phòng thậm chí nàng còn soi gương.

Một đường đi tới, đụng phải nha hoàn, ma ma ánh mắt đều lóe ra! Có đồng tình, có lạnh lùng, có vui sướng khi người gặp họa, đủ loại kiểu dáng đều có. Lâm Cẩm Dung cảm thấy đã biết mùi đời, chưa bao giờ có giây phút bình tĩnh thế này, nàng thậm chí có thể bình tĩnh phân tích biểu tình cùng ánh mắt của mỗi người khi cùng nàng chào hỏi, đến tột cùng đại biểu cho tâm tư gì, các nàng thích nàng hay không, vì sao lại không thích nàng, người đứng phía sau các nàng là ai.

Giờ phút này đường đến Thính Đào cư đối với Lệ Chi cùng Anh Đào mà nói, quả thực quá gần! Nhưng đối với Lâm Cẩm Dung mà nói, quả thực quá xa. Nàng hận không thể ba bước hai bước đến thẳng Thính Đào cư, nghe người mà Lục gia vội vàng phái tới nói như thế nào. Nếu không phải bởi vì không muốn để người ta nghĩ rằng nàng thất kinh, sợ mất đi việc hôn nhân này, nàng quả thực hận không thể bước thật nhanh đến đó.

Đường dù xa, sẽ có lúc đến nơi, đường dù gần, cũng sẽ có khoảng cách.

Lâm Cẩm Dung rốt cục thấy được đại môn của Thính Đào cư. Trong viện của Thính Đào cư, có một nam tử thân hình cao gầy mặc một kiện sam tử chuyên sắc bạch la. Nghe thấy tiếng vang, hắn chậm rãi quay đầu, hai mắt tối tăm như đầm nước phẳng tĩnh chạm phải ánh mắt của Lâm Cẩm Dung.

Hóa ra người tới nhanh như vậy là hắn! Cũng thật rất nhanh, từ trong nhà của Chư tiên sinh gấp gấp trở về, lại vội vàng về nhà thay một bộ quần áo chói mắt như vậy, sau đó nhanh như vậy liền đuổi tới nơi này, vì cái gì? Chịu không nổi lời đồn đãi đó? Chịu không nổi chuyện như thế sao?

Lâm Cẩm Dung hướng tới Lục Giam, không chút để ý, không sao cả nhếch lên khóe môi lộ ra một nụ cười, sau đó giống như gió nhẹ lướt qua bên người hắn, vững vàng dẫm lên thảm như ý, đứng ở trước cửa viện của Lâm lão thái gia, bình bình tĩnh tĩnh gõ vang cửa.

152. Chương 153: Luận Thân

Một chốc cửa mở kia, Lâm Cẩm Dung nghe thấy phía sau Lục Giam thấp giọng nói một câu gì đó, nhưng nàng không nghe thấy rõ ràng, bởi vì nghênh đón nàng là hơi thở âm lạnh trong thư phòng, Lâm lão thái gia thốt nhiên lửa giận cùng gào thét hướng tới nàng ném một vật gì đó.

Lâm Cẩm Dung đương nhiên sẽ không ngốc giống như lúc trước khờ si tùy ý để vật này ném trúng nàng. Nàng trấn định tự nhiên, linh hoạt né tránh, sau đó xoay người, mặt không chút thay đổi đóng cửa lại trước mặt Lục Giam.

“Đây là chuyện ngươi muốn ta hối hận sao?” Lâm lão thái gia tức giận đến râu tóc hoa râm đều run lên, khiến nét mặt nhăn nheo càng thêm già nua, hai lông mày nhíu chặt giống như khe rãnh, một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung, giống như muốn đem nàng bẻ gãy vậy: “Ngươi là kẻ ngu xuẩn sao! Đến hiện tại ngươi còn không rõ sự thật sao?”

“Người nói rất đúng, ta là kẻ ngu xuẩn sao? Đến hiện tại ta còn không rõ sự thật sao?” Nàng không phải hài tử chưa trải qua sự đời, không phải hèn tùy tiện bốc lửa giận là có thể khiến nàng gặp ác mộng. Nàng không cầu xin gì, hắn lại không bỏ xuống được, Lâm Cẩm Dung bình tĩnh nhìn Lâm lão thái gia, nhìn hắn giống như đang làm trò xiếc vậy.

Lâm lão thái gia bị nàng nói làm ghen một hơi, lập tức mở to hai mắt, vẫn không nhúc nhích gắt gao trừng nàng. Lâm Cẩm Dung rủ mắt, trên mặt không có sự khiêu khích, nhưng cũng không có sự sợ hãi, chỉ có trần thuật sự thật thản nhiên.

Cửa bị người bên ngoài nhẹ nhàng gõ vài cái.

Trong phòng hai người đều đứng bất động, cũng không có phát ra tiếng vang gì.

“Khụ!” Lâm lão thái gia ho khan một tiếng, lửa giận hạ xuống, mở mắt, lạnh lùng thốt: “Người cũng biết hậu quả tệ nhất sẽ là như thế nào không?”

Tiếng đập cửa đình chỉ.

Đơn giản chính là Lục gia từ hôn mà thôi, sau đó, nàng bị hồi hôn, khả năng không gả đi đâu được, khả năng gả cho phu gia không tốt, không chừng sống không nổi hoặc là sống không tốt. Vấn đề này, Lâm lão thái gia so với nàng rõ ràng hơn, Lâm Cẩm Dung dùng trầm mặc thay thế trả lời.

Lâm lão thái gia chấp tay sau lưng đi qua đi lại hai vòng, thấy nàng thủy chung trầm mặc không nói, đành chịu đựng tức giận nói: “Nếu người không hiểu, ta nói cho người! Không có ai nguyện ý vị hôn thê nhà mình bị một đám phổ phường vô lại suốt ngày lải nhải bên miệng, tự dưng phỏng đoán, cho nên người gặp phải loại sự tình này, ta chưa từng thấy ai có kết quả tốt.” Hắn dừng dừng, đi đến trước mặt Lâm Cẩm Dung quan sát nàng, một chữ lại một chữ nói: “Người hẳn nên nhớ kỹ là Lâm gia che chở người, cũng nên nhớ kỹ ân tình của Lục gia. Người phải học cách cảm ơn.”

“Ta đều nhớ rõ.” Lâm Cẩm Dung nghiêng đầu sang một bên, nhìn quang ảnh loang lổ trên đá thanh chuyên, hóa ra Lục Gia không phải đến tỏ vẻ bất mãn rồi từ hôn, mà là tới tỏ vẻ rộng lượng thương xót. Mà Lâm lão thái gia quả nhiên đang diễn trò. Trước đó cho nàng tội danh, bày ra một bộ dạng hung hăng hù dọa nàng, muốn khiến nàng bị dọa sợ đến nổi nằm úp sấp, tốt nhất là sẽ đau khổ cầu xin, sau đó lại lấy tư thái thương xót rộng lượng tới cứu vớt nàng, giành được cảm kích cùng phục tùng của nàng. Một khi thành công, từ nay về sau, Lâm gia sẽ có một nữ nhi ngoan đối với nhà mẹ đẻ cảm động đến rơi nước mắt, Lục gia sẽ có một nhi tửc tốt cảm kích đến rơi nước mắt. Trò đùa này nàng không chơi, nhưng nàng hiểu được. Nàng sẽ không bởi vậy bị dọa sợ, cũng sẽ không bởi vậy cảm động đến rơi nước mắt, nàng vẫn nhớ rõ.

Lâm lão thái gia hung hăng nhìn chằm chằm nàng, ý đồ từ trên mặt nàng tìm được dấu vết gì đó để lại, lại chỉ thấy lông mi nàng rủ xuống cùng thất lung thẳng thắn. Hắn bắt đắc dĩ cúi đầu khẽ thở dài: “Vì sao lại truyền ra lời đồn đãi như vậy?” Giống như là đang hỏi Lâm Cẩm Dung, lại giống như đang hỏi chính mình.

“Có lẽ có người thấy ta không thuận mắt, thấy đồ cưới của nương và của ta càng ngày càng đầy mà khó chịu. Có lẽ, có người cảm thấy hẳn là muốn ta nhận chút cảnh cáo, để ta biết lợi hại. Còn có lẽ..... Ai nói rõ ràng được đây.” Thời điểm nói lời này, Lâm Cẩm Dung trong giọng nói mang theo ngữ khí thản nhiên mỉa mai.

“Làm càn!” Câu nói sau của Lâm Cẩm Dung hoàn toàn chọc giận Lâm lão thái gia, không còn giống với bộ dạng cố ý tức giận từ lúc nàng vừa vào cửa nữa, thanh âm của hắn không lớn, ngữ khí lại cực kỳ lạnh lẽo: “Người cho là vì cái gì?” Mặt hắn mang theo tơ máu, có chút mờ nhạt trợn trừng: “Lâm gia là của ta, các người cũng đều là của ta.....” Lâm gia là một chỉnh thể, từng chuyện một hẳn đều có thể quản lý, bọn họ đều là con cháu đời đời của hắn, đều cùng hắn có tương quan, hắn không thể dễ dàng tha thứ chuyện tình gì phát sinh làm ảnh hưởng đến danh dự cùng sự tồn tại của Lâm gia.

Lâm Cẩm Dung thanh âm trở nên mềm mỏng hơn: “Người hiểu lầm rồi. Điểm này, ta còn hiểu được.” Lâm lão thái gia thật sự là hiểu lầm, nàng hoài nghi ai cũng sẽ không hoài nghi hắn.

Lâm lão thái gia có chút mệt mỏi hướng nàng khoát tay: “Chuyện này ta tự có chủ ý, người không cần để ý tới, bắt đầu từ ngày mai, người đừng quần đàm tiểu bên ngoài, cùng mẫu thân người chuẩn bị chu toàn, an tâm chờ gả đi đi. Hiện giờ chỉ có một kế sách duy nhất, chính là để người xuất môn sớm một chút, mới có thể áp chế nhàn thoai bên ngoài.” Một hồi hôn lễ long trọng ngăn nắp, khiến mọi lời đồn đãi bất lợi bị áp chế, thời điểm cũng thích đáng, nghĩ lại đây chính là một chuyện tốt.

Lâm Cẩm Dung hơi nhếch môi, đứng tại chỗ trong chốc lát, trầm mặc hành lễ cáo lui. Khi đi đến cạnh cửa, lại nghe Lâm lão thái gia nói: “Ta biết người vẫn đều oán hận ta, nhưng người vĩnh viễn đừng quên, là Lâm

gia cho người hết thấy. Vì sao lại phát sinh chuyện như vậy, người cũng nên tự mình cẩn thận suy nghĩ, không có ai có thể bảo hộ được cho ai cả đời.”

“Ta biết, cũng vẫn đều nhớ rõ.” Tử vong, cũng đủ khiến nàng nhớ kỹ, không có ai có thể bảo hộ ai cả đời, đừng trông cậy vào lão thiên gia (ông trời), cũng đừng trông cậy vào người khác thương xót cùng chính nghĩa, cần phải trông cậy vào chính mình, dựa vào chính mình, phải là hướng người khác vươn tay giúp đỡ, chứ không phải là chờ người khác vươn tay cứu viện.

Lâm Cẩm Dung dùng sức mở cửa. Dương quang ấm áp cùng với gió nhẹ uy phong lập tức bao vây quanh người nàng, nàng hí mắt đứng trong chốc lát, thấy âm lãnh trên người đều bị xua tan, mới nhìn về phía Lục Giam đứng ở dưới hành lang, sam tử bạch la trên người Lục Giam dưới ánh mặt trời sáng lạn có chút chói mắt.

Lâm Cẩm Dung hơi hơi眯 mắt, đi xuống thềm như ý, đứng cách Lục Giam khá xa, muốn nói gì đó nhưng một câu cũng không thể thốt ra.

Phơi nắng lâu như vậy, cũng không thấy Lục Giam có gì thay đổi, làn da vẫn trắng nõn như cũ, ánh mắt vẫn đen láy như cũ. Hắn bước lên phía trước hai bước, trầm mặc mà im lặng nhìn thẳng ánh mắt Lâm Cẩm Dung, từ trong con ngươi thâm nâu của Lâm Cẩm Dung nhìn thấy một bóng người nho nhỏ, hắn nhìn bóng người nho nhỏ kia, bóng người nho nhỏ đó cũng đang trầm mặc nhìn hắn.

Không biết là ai, nhẹ nhàng mà mở hoặc là đóng cửa sổ, cửa sổ phát ra một tiếng rất thấp lại thập phần rõ ràng lay động.

Lục Giam nhìn Lâm Cẩm Dung, rõ ràng mà thông thả nói: “Bà mỗi sẽ mau chóng tới cửa thỉnh kì. Ta đi đây.” Không đợi Lâm Cẩm Dung trả lời, hắn nhanh chóng xoay người, trầm ổn hữu lực, thất lưỡng thẳng tắp hướng ra bên ngoài.

Lâm Cẩm Dung đứng ở trong viện Thính Đào cư, giương mắt nhìn cây tùng bốn phía dưới ánh mặt trời lóe lên xanh thẫm sáng bóng, bị gió thổi nhẹ nhàng lay động, gió nhẹ nhàng chà xát khiến tay có chút đau, nàng gọi Lệ Chi đang đứng ở một bên: “Đi thôi.”

Lệ Chi bước đuổi kịp, nhẩn nhẩn, thấp giọng nói: “Tiểu thư, thời điểm người bước vào cửa, có nghe thấy biểu thiếu gia nói gì với người không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Không nghe rõ ràng.” Cũng không định hỏi.

Lệ Chi lại nhẩn nhẩn không được muốn nói: “Hắn bảo người đừng sợ. Chúng ta ở bên ngoài nghe thấy lão thái gia ném này nọ, phát giận, người chống đối lão thái gia. Hắn liền tiến lên gõ cửa, vẫn chờ ở ngoài, nhưng sau khi người đi ra một câu cũng không nói với hắn. Tiểu thư, người như vậy thật sự có chút không tốt.” Đầu phải chỉ là có chút không tốt, trong mắt bọn họ quả thực chính là không biết tốt xấu. Lâm Cẩm Dung nói: “Ta không biết nên nói với hắn điều gì. Hắn hẳn là cũng không cao hứng, mọi người trong lòng cũng không cao hứng, cần gì phải miễn cưỡng giả bộ.” Lệ Chi gục đầu xuống buồn bực đá đá mấy hòn sỏi nhỏ, sau đó thẳng thắn thất lưỡng, bày ra một bộ dạng cả vú lấp miệng em, ta sợ ai nói: “Tóm lại đều là người xấu ở sau lưng phá rối. Quá xấu xa rồi.”

Lâm Cẩm Dung đồng ý gật đầu: “Thật là quá xấu xa.”

Hôm nay ở trong sân nhà hoàn ma ma đường như lượn lờ nhiều hơn hai ba lần so với ngày thường, mỗi người nhìn thấy Lâm Cẩm Dung biểu tình trấn định tự nhiên, bộ pháp không nhanh không chậm cùng Lệ Chi bộ dạng hung thần ác sát, thì đều theo bản năng gục đầu xuống, né tránh ở một bên.

Lục gia tổ về an ủi, cũng muốn đẩy nhanh tiến độ, sau khi Lâm lão thái gia đã cho phép tin tức rơi vào tai An Nhạc đường, Đào thị tất nhiên cũng được Lâm lão thái gia thả trở về. Thấy Lâm Cẩm Dung, tất nhiên lại là đau lòng một hồi, vừa tự trách mắng, nhưng sau khi nghe Lệ Chi kể lại sự tình trải qua, không khỏi lại thấy Lục Giam thật sự rất tốt: “Cố ý mặc bộ quần áo kia đến, sau đó cố ý cười ngửa, đi cửa lớn, thấy người cũng làm như không có chuyện gì tươi cười, Đại bá mẫu của con cũng nói với ta hắn thật sự rất tốt, con không thấy được bộ dạng của Nhị bá mẫu khi đó, ánh mắt đều đỏ a.”

Lâm Cẩm Dung chờ Đào thị phát tiết xong, thấy nàng mệt mỏi, mới nói: “Nương, tổ phụ mấy ngày nay cũng không muốn con quản chuyện ở cửa hàng, ta nghĩ ngày chính đại khái sẽ không lâu lắm, nên để ý một

chút. Hai cửa hàng, người thấy cái nào tốt? Để lại một cái cho tiểu Thất đệ đi.”

Đào thị ngẩn ra, lập tức nói: “Không phải đều là của con sao? Lúc này cứ thêm vào đồ cưới là tốt rồi.” Tuy rằng dùng tên của nàng, nhưng tiền vốn cơ bản đều là của Lâm Cẩm Dung, nàng sau khi bỏ tiền vào đầu tư vẫn đi theo nhận hoa hồng, đã thấy thực áy náy, cũng không có đạo lý làm trái lương tâm chiếm đoạt tiền tài nữ nhi vất vả kiếm được như vậy.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Không, không có ai nói Thất đệ không tốt, cũng không có ai nói người nữa câu không phải. Con thấy, người cứ giữ lại gian hàng tạp hóa kia. Cửa hàng này là nhờ Đại biểu ca đưa hàng hóa tới, lại có Thiết Nhị Ngưu trông chừng, không tốn bao nhiêu tâm tư. Thời điểm có việc gì, tùy thời có thể tìm Tam ca.”

Đào thị còn muốn chối từ, Lâm Cẩm Dung đè lại tay nàng: “Đừng chối từ. Đây là người nên có, nếu người không nhận, con cũng không yên tâm.”

Nàng đã sớm thay chính mình cùng Lâm Thận Chi tính toán chu đáo. Đào thị nhịn không được lại chảy lệ, đem Lâm Cẩm Dung ôm vào trong lòng: “A Dung của ta, nương luyện tiếc con a.”

Hai ngày sau, quan môi tới cửa, trải qua bàn bạc, đem hôn kỳ định ra trước nửa năm, quyết định vào mùng 10 tháng 2.

Ngày chính đã được quyết định, Đào thị công việc lu bù, nàng ghen một ngụm ác khí, muốn cho người ở sau lưng hại Lâm Cẩm Dung nhìn xem. Chuyện bọn họ định làm với Lâm Cẩm Dung hết thầy cũng không có tác dụng gì. Lâm Cẩm Dung vẫn như cũ là Tứ tiểu thư được Lâm gia sủng ái yêu thương, vẫn như cũ là nữ tử ngoan được Lục gia xem trọng.

Lâm lão thái gia ngầm đồng ý với sở tác sở vi của Đào thị.

153. Chương 154: Thêm Trang

Thêm trang: hình thức giúp cô dâu thêm đồ cưới

Ngày thứ ba sau khi đến thỉnh kỳ, Lục gia đăng môn đặt sính lễ.

Tùng hàng xe ngựa, tám bình rượu nạm vàng, rượu vàng rượu bạc, quần áo tân nương đồ hồng; vòng vàng, kim bí trụ, tam kim đầy đủ hết; Lại có tay áo tiêu kim, váy hoàng la tiêu kim, váy dài đoạn hồng, mũ trang sức châu thủy chắc chắn, vải vóc thượng đẳng, dẹt lụa hoa, trà hoa thượng đẳng, quả vật vô số. Đội ngũ đưa sính lễ chậm rãi qua gần nửa thành Bình châu, trong sự chú ý của dân chúng, vô cùng náo nhiệt, phong quang đưa vào đại môn Lâm gia. Lâm lão thái gia dẫn theo Lâm Tam lão gia, trịnh trọng tiếp nhận sính lễ. Toàn bộ quá trình, không có một ai biểu hiện ra việc hai nhà đối với cộc hôn nhân này không coi trọng cùng cẩn thận.

Vì thế hết thầy dần dần trở về sự yên tĩnh.

Kế tiếp, Lâm Cẩm Dung vẫn đều ở trong phòng thêu đồ cưới, hiếm khi xuất môn, nếu cần can thiệp về mặt tiền bạc, chỉ để Lệ Chi thông qua Đào thị đưa lời nhắn cho Lâm Thế Toàn, thậm chí thời điểm qua năm mới đều không thể cùng Lâm Thế Toàn gặp mặt. May mà, lúc này cửa hàng đã vững chắc, cũng không cần nàng quan tâm nhiều nữa.

Ngày trời nhanh, liền bước vào tháng hai.

Ngay lập tức, Đào gia đã đưa đồ cưới đến Bình Châu, tiếp theo, ngày thường vài tỷ muội trong tộc hay lui tới với Lâm Cẩm Dung bắt đầu tới cửa vấn an chúc phúc nàng, cũng đưa lên một ít khăn thêu trang sức linh tinh. Gần ngày chính, các nữ quyền phú gia trong thành Bình châu cũng bắt đầu đăng môn bái phỏng tặng lễ chúc mừng.

Một ngày này, nữ quyền Ngô gia cố ý tới cửa giúp Lâm Cẩm Dung trang bị thêm đồ cưới, được Lâm lão thái cùng Đào thị thịnh tình khoản đãi. Ngô Lăng cùng Lâm Ngũ kết bạn đi tìm Lâm Cẩm Dung, không khỏi trêu đùa vài câu, sau đó trước mặt Lâm Ngũ đưa qua một hộp gấm: “Là Dương Mạt đưa cho tỷ để thêm trang.”

Hộp gắm hình chữ nhật chỉ bé bằng bàn tay, bên trong là một đôi châu sai tạo hình hoa mai bằng bạch ngọc nạm vàng, vàng là vàng mười, ngọc là dương chi bạch ngọc thượng đẳng. Lâm Cẩm Dung chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền ngẩng đầu lên nhìn Ngô Lăng: “Thứ này rất quý trọng.”

Nàng lúc trước đưa Dương Mạt châu sai ngọc yển kia, bất quá là vì châu sai đó vốn chính là của Dương thị. Hai người mấy năm qua thư từ lui tới, thỉnh thoảng có tặng lễ vật, đều là những món đồ nhỏ tinh xảo không đáng giá mà thôi. Kiếp trước, Dương Mạt tặng nàng là một đôi khuyên tai trân châu nạm vàng, nàng tặng lại cho Dương Mạt là một đôi khuyên tai ngân tương san hô, cũng không quá quý giá. Cho dù kiếp này hai người thường giữ liên hệ, tình cảm sâu sắc, nhưng năm trước Dương Mạt gả đi, nàng thêm trang cũng chỉ là một đôi túi hương trân châu, tuy rằng tinh xảo xinh đẹp, nhưng giá trị còn xa mới có thể quý trọng như vậy. Tự đương nhận quý lễ của người khác, cảm thấy luôn bất an.

Lâm Ngũ “Xôn xao” kêu một tiếng, tiếp nhận cầm lên xem: “Thật là châu sai tinh xảo.”

Ngô Lăng trên mặt mang theo hàm mộ cố ý khoa trương, khẩu khí chua chua nói: “Đúng vậy, năm mới ta suốt ngày ở cùng với nàng một chỗ, cũng không thấy nàng đối đãi tốt như vậy. Xú nha đầu, tương lai nếu không có tâm ý như vậy, xem ta thấy nàng véo má nàng thế nào.” Rồi đưa qua một bộ lược tinh xảo cá đơn vờn nước bằng bạc, bữu môi nói: “Kia, đây là bộ lược ta tặng muội, rõ ràng là ta tỉ mỉ chọn lựa, nhưng so sánh với nàng, có vẻ ta rất keo kiệt vậy. Cũng chỉ có ta mới bằng lòng bị nàng kéo đến làm phụ trợ, muội đừng ngại nhận đi.”

Biểu tình như vậy, ngữ khí như vậy, căn bản không thể khiến người ta cảm thấy nàng keo kiệt, ngược lại thấy lễ vật thật sự rất tốt, nàng thật đáng yêu. Lâm Ngũ không khỏi che miệng cười: “Tinh xảo khéo léo như vậy còn ngại không lấy ra, ta đây chỉ tặng một đôi tổ ngân xuyên tử chẳng phải là càng thêm xấu hổ sao?”

“Không chê, không chê, chỉ cần là các muội đưa ta đều thích.” Lâm Cẩm Dung dù sao cũng cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. “Nhưng lễ vật này của Dương Mạt rất quý trọng, ta không tiện thu nhận.”

Ngô Lăng mở to hai mắt, vô tội nói: “Đó là chuyện của các muội a, chính muội viết thư nói với nàng, ta cũng không có cách nào quản.” Nói xong thế nhưng liền đứng dậy: “Ta phải đi, đỡ uội dù thế nào cũng phải bảo ta trả lại nàng, nàng lại bảo ta thế nào cũng phải tặng uội, ta không phải sẽ thành người đứng giữa khó xử sao?”

Lâm Cẩm Dung mím môi: “Nàng có gửi thư về không?”

Ngô Lăng lắc đầu: “Nàng đang hoài thai, lười động não, chính là chỉ sai người đưa lễ vật này đến, chiếu sáng đồ cưới của muội.” Trông mắt vừa chuyển, hì hì cười: “Dù sao thứ này là ta đưa đến, nhận hay không chính muội tự quyết định, muội viết thư nói với nàng a, ta đi trước.”

Lâm Cẩm Dung không giữ nàng lại được, đành phải ngồi trở lại chỗ cũ, cầm châu sai kia cẩn thận đánh giá. Nhìn hồi lâu, ở một góc nhìn thấy một hàng chữ nhỏ, nhìn thật kỹ, chính là năm chữ “Điểm vàng bạc Đường gia”.

Buổi chiều, chúng nữ quyến Ngô gia cáo từ, Đào thị đem lễ vật các nàng tặng đưa đến cho Lâm Cẩm Dung, thấy châu sai của Dương Mạt, cũng không khỏi kinh ngạc nói: “Tiểu thư này thật đúng là quá mức rộng rãi! Hôm nay nhóm phu nhân, thiếu phu nhân của Ngô gia đưa tới lễ vật cũng là châu sai vàng bạc bình thường gì đó, nàng lại tặng cho con vật quý trọng như vậy.”

Lâm Cẩm Dung tay vỗ về lên mấy chữ nhỏ trên châu sai, nói: “Con đoán là mua ở cửa tiệm vàng bạc, như vậy thật xa đưa tới, con lại trả lại nàng, cũng quá làm kiêu rồi, không bằng qua mấy ngày sẽ viết thư nói lời cảm tạ. Nàng sắp sinh hạ, con sẽ chuẩn bị lễ vật thật hậu, không thể để nàng chịu thiệt.”

Đào thị gật đầu nói: “Đúng là đạo lý này. Dương Mạt hào phóng có thể sánh bằng ta lúc còn là một tiểu thư.”

Lâm Cẩm Dung liền chống cằm cười: “Thời điểm nương làm tiểu thư rất hào phóng sao?”

Đào thị trên mặt liền lộ ra ý cười: “Đúng vậy, khi đó ngoại tổ phụ mẫu sủng ta, trong tay ta cũng không thiếu tiền, xiêm y trang sức xinh đẹp hiếm có không thiếu, nhiều quá khiến ta không thể nhớ nổi, cần phải nhờ Cung ma ma và Thiết ma ma ghi nhớ rõ ràng. Trong số đường muội, còn có bọn tỷ muội trong tộc,

thời điểm tặng lễ vật để thêm vào đồ cưới cũng không ai có thể hào phóng bằng ta a.” Sau đó lộ ra vẻ mặt tức giận: “Nhưng đến lúc ta thành thân, các nàng cũng chỉ tặng lễ vật tùy tiện. Chỉ có hai ba người đưa thứ tốt, các nàng lại gả cực xa, hiện tại ngay cả thư cũng không liên lạc.”

Lâm Cẩm Dung thấy nàng giống như tiểu hài nhi, không khỏi cười nói: “Có hai ba người cũng cũng đủ nhiều rồi. Con nhưng thật ra chỉ có một thôi a. Loại sự tình thêm trang này, trừ phi là người kia chủ động, nếu không đều là ý nghĩa lớn hơn giá trị, đối với một số người, tặng lễ quá nặng ngược lại là khiến người gả tăng gánh nặng.”

Đào thị liền cười rộ lên: “Ta khi đó còn mơ hồ, làm sao tính toán được như con?”

Mẫu tử hai người cười đùa một hồi, Lâm Cẩm Dung thấy đám người Quế ma ma đi ra ngoài, liền chuyển nhập chính đề: “Nương, đêm nay để Quế Viên trở về đi.”

Thấy nàng nhắc tới Quế Viên, Đào thị đề thấp thanh âm nghiêm mặt nói: “Con là tính thế nào? Ta vốn tưởng rằng con chuẩn bị đem nàng huấn luyện thành quân sự ma ma, nhưng con lại làm cho Cung ma ma dùng sức áp chế quy củ cùng tính tình của nàng. Mấy tháng trước, ta nói với con để nàng trở về, con không cần, lúc này lửa cháy đến nơi con mới muốn nhận nàng trở về, con rốt cuộc muốn làm sao?”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt cười: “Mặc kệ thôi, nàng từ nhỏ cùng con lớn lên, con cuối cùng vẫn muốn dẫn nàng đi, về phần những chuyện sau này phải xem tạo hóa của chính nàng. Nàng hiện tại rất nghe lời, rất hiểu được quy củ không phải sao?”

Đào thị gật đầu: “Xác thực có nghe lời, hiểu quy củ, nhất gan đòi mạng.” Trầm mặc một lát, khe thở dài: “Mặc kệ như thế nào, con phải khiến cuộc sống của mình về sau tốt đẹp.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nói: “Con sẽ nhất định sống tốt. Thất đệ là tâm can của chúng ta, nương, người nhất định phải xem trọng hần, nhưng cũng đừng áp chế quá chặt.”

Đào thị tất nhiên đáp ứng.

Chạng vạng, Quế Viên mang theo một cái bọc nhỏ không yên bắt an trở lại sân viện xa cách gần bốn năm. Vào cửa, chuyện thứ nhất là muốn đến dập đầu trước Lâm Cẩm Dung. Nhưng khi đó Lâm Cẩm Dung đang tắm rửa, nàng ngay tại cạnh cửa đứng chờ nửa ngày, đợi cho Lâm Cẩm Dung tắm rửa xong, không nói hai lời liền cuộn cuộn xắn tay áo đi theo Đậu Nhi cùng nhau rửa sạch bốn tám.

Lâm Cẩm Dung ngồi trước bàn trang điểm, từ trong gương nhìn thân ảnh yếu đuối có hứng thú, tận chức tận trách phía sau bình phong, rất là vừa lòng. Tính toán không sai, mới phân phó Anh Đào đang lau tóc cho nàng: “Đi gọi Quế Viên tỷ tỷ lại đây.”

Anh Đào đưa khăn tay giao cho Lệ Chi, chạy đến phía sau bình phong gọi Quế Viên: “Quế Viên tỷ tỷ, tiểu thư nói, việc này để ta cùng Đậu Nhi làm là được rồi, tỷ đi qua hầu hạ tiểu thư đi.”

Quế Viên ngẩn ra, vui mừng quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung ngồi ngoài bình phong. Lâm Cẩm Dung một thân khinh bào trắng thuần, dựa người ngồi trước bàn trang điểm, tóc dài được Lệ Chi quấn trong ngực, dùng vải bông trắng tinh nhẹ nhàng lau, nhẹ nhàng vắt bớt nước cho khô. Hai người đang thấp giọng nói giỡn, cũng không biết đang nói cái gì, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung tươi cười giống như một đóa ngọc lan đang khoe hể nở, xinh đẹp mà tao nhã.

Trước đó, việc như vậy đều là nàng làm, người bồi tiểu thư nói giỡn giải buồn cũng là nàng, nhưng hiện tại, xa cách gần bốn năm, trong lúc nàng cơ hồ nghĩ đến cuộc đời này cũng không còn khả năng trở lại bên người tiểu thư, đột nhiên được trở lại nơi này, nàng phát hiện nàng cùng Lệ Chi đã hoàn toàn khác biệt. Mặc dù nàng và Lệ Chi vẫn đứng ở bên cạnh tiểu thư, nàng cũng không biết nên hầu hạ tiểu thư thế nào mới tốt.

Anh Đào nghiêng mặt nhìn Quế Viên đang sợ run, cũng không nhắc nhở nàng đừng vội ngẩn người, nhưng thật ra Đậu Nhi mềm lòng, nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Quế Viên, không tiếng động hướng nàng nao nao miệng.

Gần bốn năm thật không dễ dàng trở lại bên người tiểu thư, nàng không thể tái phạm sai lầm. Quế Viên ngăn chặn lo lắng vui sướng chưa chất trong lòng, thật cẩn thận hướng Lâm Cẩm Dung đi qua, quỳ lạy, cúi

đầu gọi một tiếng: “Tiểu thư, nô tỳ Quế Viên dập đầu trước người, tiểu thư đại từ đại bi, nô tỳ suốt đời không quên.”

Lâm Cẩm Dung miễn cưỡng quay đầu hướng nàng quyền rũ cười: “Đừng lo, hiểu được sai sửa lại là tốt rồi. May mà đây chỉ là việc nhỏ, nếu là đại sự ta cũng không thể giúp người. Quế ma ma tuổi đã cao, nhiều việc người đều phải thay nàng suy nghĩ mới đúng.”

Quế Viên không dám nhìn Lâm Cẩm Dung, cúi mắt nói: “Vâng.”

Phía ngoài rèm, Quế ma ma lập tức liền nóng hốc mắt.

Mùng 7 tháng 2, hoa anh đào đã nở rộ, xuân hàn còn se lạnh. Lâm Cẩm Dung sáng sớm đã bị đám người Hề thị, Bình thị, Lâm Ngũ gọi dậy, hi hi ha ha cười đùa chờ Lục gia tới gặp mặt.

Vừa ngồi xuống không lâu, chỉ thấy La thị cùng cặp song sinh, cùng với hai thiếu phu nhân Văn thị và Bạch thị của Nhị phòng cùng nhau tiến vào giúp vui.

154. Chương 155: Thúc Giục Trang

Đào thị tuy là không quen nhìn ba mẫu tử La thị, luôn hoài nghi các nàng tới phá hư chuyện, nhưng cũng không thể đuổi đi, đành phải nhiệt tình chiêu đãi, chỉ sai người ngâm trống chừng thật kỹ. Văn thị cùng Bạch thị thoáng ngồi một lát, liền bảo mình có việc, phải đi trước, chỉ còn La thị cùng cặp song sinh còn ngồi ăn trái cây uống trà, thần thái tự nhiên cùng Lâm gia nữ quyền vui đùa, nói cười oanh yến.

Lâm Cẩm Dung cũng không để tâm, tùy ý các nàng thích làm gì thì làm.

Mới đến giờ Ty, chợt nghe bên ngoài có người cười nói: “Thúc giục trang, thúc giục trang!”

Vì thế Đào thị ra cửa tiếp đón, mọi người đều cùng ra ngoài xem náo nhiệt, Lâm Cẩm Dung bộ dáng e lệ, ngồi ở bên cửa sổ cúi đầu đọc sách. Lâm Lục cùng Lâm Thất ngồi bất động, thấy trong phòng không có người hai người liền trao đổi ánh mắt. Lâm Lục đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Tứ tỷ, tuy rằng tỷ cùng Tam thẩm nương bất nhân bất nghĩa, nhưng đừng nghĩ rằng sự tình lần trước là chúng ta làm, mặc kệ tỷ tin hay không tin, nhưng không phải là chúng ta.”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười: “Ta bất nhân bất nghĩa? Muội đến nay đều cho rằng ta bất nhân bất nghĩa sao? Muội đến nay còn nghĩ rằng đây là lỗi của người khác sao? Muội nếu thật sự có bản lĩnh giành cửa hôn nhân này tới tay, ta đây cũng đành thôi, nhưng muội không có bản sự, cũng đừng ở trước mặt ta nói những lời này! Có phải các muội làm hay không, không phải do muội nói không phải, hay ta tin hay không tin, mà là tổ phụ trong lòng đều biết, tương lai hết thấy đều có định luận! Nếu ta từ trong miệng muội còn nghe thấy những lời khó nghe như ta và nương ta bất nhân bất nghĩa linh tinh, muội cũng đừng trách ta làm muội mất mặt! Muội nếu muốn bị đánh, cứ đến thử xem! Nhìn xem tổ phụ cùng tổ mẫu sẽ như thế nào? Có muốn thử không?”

Lâm Cẩm Dung thanh âm rất nhẹ, nhẹ đến mức bọn người Tử Nhu, Lục Bình đứng ở cách đó không xa cũng không nghe thấy, tươi cười thực ngọt, ngọt đến mức người chung quanh nhìn thấy đều nghĩ rằng nàng và Lâm Lục hai tỷ muội đang tâm sự thân thiết.

Nhưng Lâm Lục cũng rất rõ ràng, nàng tuyệt đối không phải cùng mình nói cười. Lâm Lục theo bản năng đứng dậy, lui về phía sau hai bước, đứng ở nơi tự nhận là an toàn, kinh ngạc mà tức giận nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung hỏi: “Tứ tỷ, sao tỷ lại thành bộ dạng này?”

Lâm Cẩm Dung vẫn đang cười, thanh âm lại đề cao: “Lục muội, ta thành bộ dạng gì chứ? Chẳng lẽ không nguyện ý để muội chỉ vào mũi mắng, thì không phải là ta hay sao? Lục muội, chúng ta đã lớn rồi, cũng không còn giống như ngày bé không hiểu chuyện nữa. Lần này ta không cùng muội so đo, ngày sau tỷ muội chúng ta gặp đi, còn nên dựa vào lẫn nhau, không biết được khi nào thì ai sẽ cầu ai đâu.”

Nhất thời vài nha hoàn ma ma canh giữ ở trong phòng đều hướng bên này nhìn lại, ánh mắt khác nhau, Lâm Lục ghen khuất, nhưng cũng không dám phản bác. Đây là cái bẫy mang lời lẽ chính nghĩa, nàng chỉ cần có hành vi hay lời nói hơi chút không đúng, sẽ diễn biến thành chuyện nàng tới cửa gây hấn. Được rồi, không gặp ba ngày đã phải thay đổi cách nhìn, bất hòa với Lâm Cẩm Dung trong hai ba năm, trong lúc lơ

đang, Lâm Cẩm Dung đã trở thành một nhân vật lợi hại, không bao giờ còn là người thành thật đần độn, chịu nén giận, nếu có bị bức bách cũng không biết cách phản kích như trước nữa.

Đối với một phòng đủ loại ánh mắt đánh giá ngờ vực vô căn cứ, Lâm Lục cảm thấy vô cùng thất bại, nhưng cũng chỉ biết ghen khí, ý bảo Lâm Thất đã muốn đứng lên lại ngồi xuống, ôn tồn nói: “Tứ tỷ hiểu lầm rồi, ta đúng là sợ tỷ hiểu lầm.....”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, vô cùng nghiêm túc nói: “Ta sẽ không hiểu lầm.”

Sẽ không hiểu lầm? Lâm Lục ghen khí đi trở về bên cạnh Lâm Thất ngồi xuống, hai người trầm mặc ngồi một lát, thấy không thú vị, đơn giản đứng dậy cáo từ. Lâm Cẩm Dung giống như đã quên chuyện vừa rồi, cười tủm tỉm lưu các nàng lại ngồi trong chốc lát, hai người nhìn tươi cười đối trá của nàng, chán ghét đến mức nội thương, sao có thể ở lại? Cũng không quay đầu bước nhanh ra cửa.

Lâm Cẩm Dung cũng không để tâm, tiếp tục cúi đầu đọc sách, giả bộ im lặng ngượng ngùng.

Thấy nàng im lặng trầm ổn, hoàn toàn vô sự, trong phòng các ma ma nha hoàn đều thu hồi ánh mắt.

Việc này nửa che nửa hở, ẩn ẩn hiện hiện, có thể phát huy tốt, sẽ có người kể lại chuyện này với Lâm lão thái thái. Thời khắc mấu chốt, không thể có sai lầm, Lâm lão thái thái gọi Thanh Lê tới hỏi, tỏ vẻ quan tâm công bằng, cũng thuận tiện cảnh cáo duy trì trật tự, Lâm Cẩm Dung cười tủm tỉm hoàn trả một câu: “Không thể nào. Nhìn lầm rồi.”

Thanh Lê liền cười: “Tiểu thư là người phúc hậu.”

Lâm Cẩm Dung vênh vênh lên khoe môi, ngược lại đưa một hà bao cho Thanh Lê: “Thanh Lê tỷ tỷ, từ trước đến nay đều nhờ người chăm sóc.”

Thanh Lê cúi đầu cười, cũng không chối từ: “Nô tỳ chúc mừng tiểu thư, mọi sự như ý.”

Ngày này, trong vật phẩm thức giục trang Lục gia đưa tới có hoa kế tiêu kim khăn voan, hoa phiến của tân lang, tân nương, tiền quả, phần hoa các loại, cực kỳ phong phú, không chỉ là Đào thị cùng Lâm Tam lão gia cảm thấy mát mắt, ngay cả Lâm lão thái gia cùng Lâm lão thái thái cũng cảm thấy phong quang thể diện.

Người bình tĩnh nhất là Lâm Cẩm Dung, nàng im lặng sắm vai nhân vật của mình, đều thân thiết trả lời khi phải trả lời, thời điểm không muốn trả lời đều giả bộ ngượng ngùng. Vì thế nàng cũng là người nhẹ nhõm nhất.

Chạng vạng, có người từ bên ngoài tặng một hộp gỗ nhỏ, trong đó có đựng một dây kết ngọc bội tiểu kim như ý giản dị tự nhiên, chưa từng được khảm châu ngọc, để đeo bên hông váy. Chính là Lâm Thế Toàn đưa lễ, nói là lễ vật đã sớm chuẩn bị tốt, chính là đưa đến Bình Tế tự để khai quang, vừa mới cầm về không bao lâu.

Thứ này, đối với Lâm Cẩm Dung mà nói, so với rất nhiều món đồ khác đều trân quý hơn hẳn. Nàng cường điệu đem trang sức nho nhỏ này thu vào trong rương, còn thật sự khóa kỹ, như cũ đem chìa khóa cất vào bên người.

“Tứ tỷ, tỷ vì sao phải tự mình giữ chìa khóa?” Lâm Thận Chi đứng ở bên cạnh, trên mặt đều là khó hiểu. Từ Lâm lão thái thái đến Đào thị, lại từ Đào thị đến Lâm Cẩm Âm, hẳn chưa từng thấy qua nữ quyến là chủ tử nào lại tự giữ chìa khóa cả, trừ bỏ Bình thị.

Khi Bình thị vừa mới gả vào cửa, một ngày cùng Lâm gia chúng thiếu phu nhân nói chuyện vui đùa, trên đường khi ra lệnh cho nha hoàn trở về lấy mấy thứ, từ trong tay áo lấy ra khăn lụa, bên cạnh khăn lụa làm rơi một chuỗi chìa khóa chói lọi, bị Lâm gia hạ nhân ngấm châm chọc Ngũ thiếu phu nhân quần áo nếu bị rách, nhất định là tay áo sẽ bị rách trước. Bình thị bị chê cười đến xấu hổ, giận dữ muốn chết, ngày thứ hai chuỗi chìa khóa kia được nha hoàn bên người cầm giữ.

Chuyện này tất nhiên không truyền đến tai Lâm Thận Chi, Lâm Thận Chi tuy rằng không để trong lòng, nhưng cũng cảm thấy Bình thị có chút nhỏ nhặt. Chưa từng nghĩ, hẳn hôm nay lại tận mắt thấy Lâm Cẩm Dung cũng như vậy. Tuy rằng không nhiều lắm, chỉ hai chiếc chìa khóa, nhưng rốt cuộc vẫn là chìa khóa, không phải nên đưa Lê Chi bảo quản sao?

Lâm Cẩm Dung tươi cười có chút cứng ngắc: “Chìa khóa này đặc biệt trọng yếu.” Không có chúng nó nàng ngủ không được, hơn nữa quả nhiên cũng rất trọng yếu.

Lâm Thận Chi cau mày, mang bộ dạng người lớn đi đến trước mặt Lâm Cẩm Dung ngồi xuống, nói: “Một khi đã như vậy, vậy cất giữ thật kỹ, đừng để cho người khác thấy sẽ chê cười tỷ. Ta không muốn tỷ bị chê cười, bị bắt nạt giống như Ngũ tẩu vậy.”

Nhìn Lâm Thận Chi biểu tình thận trọng lại nghiêm túc, Lâm Cẩm Dung thỉnh linh có chút cảm động, nàng nhin không được nhếch lên khóe môi: “Như vậy Thận Chi, nếu ta bị người cười, bị người bắt nạt thì sao? Đệ sẽ làm gì?”

Lâm Thận Chi không chút do dự nói: “Ta sẽ giúp tỷ.”

“A, nhưng mà đệ còn nhỏ như vậy.”

“Ta sẽ lớn lên, năm nay so với năm trước ta đã cao hơn rất nhiều.” Lâm Thận Chi lập tức đứng dậy, kiễng chân cùng với Lâm Cẩm Dung so chiều cao: “Nhìn đi, ta đã cao đến bả vai của tỷ.”

Lâm Cẩm Dung làm bộ không nhìn thấy hấn kiễng chân, đáp: “Đúng vậy, sang năm sẽ cao hơn ta a.”

Lâm Thận Chi đỏ mặt: “Chắc vẫn chưa được, phải thêm vài năm nữa.” Sau đó hạ mũi chân xuống nói: “Tóm lại ta sẽ che chở tỷ cùng nương, còn có Tam tỷ.”

Lâm Cẩm Dung không biết mệt tiếp tục trêu hấn: “Tuy rằng đệ trưởng thành, nhưng nếu người ta so với đệ lợi hại hơn, so với đệ có quyền thế hơn thì phải làm sao bây giờ? Ví dụ như, nếu Lục Nhị ca đỗ tiến sĩ, hấn bắt nạt ta, vậy đệ sẽ làm gì?”

Lâm Thận Chi vô cùng nghiêm túc nói: “Hấn sẽ không! Hấn đã đáp ứng với ta nhất định sẽ đối tốt với tỷ.”

Hài tử này..... Lâm Cẩm Dung nhìn hấn ánh mắt càng ôn nhu: “Lúc này là không a, vậy nếu tương lai hấn thay đổi thì sao?”

Có tấm gương Lâm Tam lão gia ở đây, Lâm Thận Chi rất nhanh đã nghĩ đến một khả năng khác, khó xử sờ sờ đầu: “Đúng nha, tiên sinh nói lòng người là hay thay đổi nhất.” Nghĩ đến Lục Giam có thể sẽ trở nên giống như Lâm Tam lão gia, hấn phiền chán nói: “Dù sao ta sẽ đọc sách cho tốt, cũng làm tiến sĩ là được. Ta làm quan, sẽ không còn ai dám bắt nạt tỷ.”

Lâm Cẩm Dung vươn một bàn tay cùng hấn vỗ tay hoan nghênh: “Đệ nhớ kỹ lời đệ nói đó! Từ hôm nay trở đi, đệ đã trưởng thành, đệ chính là nam tử hán, ta xuất giá, đệ phải đưa ta đi, về nhà, đệ phải chiều cố nương thật tốt. Đọc sách cho ngoan, cũng học cách làm người.”

Lâm Thận Chi vang dội cùng nàng đập tay, đột nhiên liền đỏ mắt: “Tứ tỷ, ta không nỡ xa tỷ.....” Rồi không thể nhin xuống, nước mắt liền chảy ra.

Lâm Cẩm Dung vội lau lệ cho hấn, ôn nhu nói: “Ta lại không đi xa giống như Tam tỷ tỷ, đệ học xong tùy thời đều có thể đến thăm ta.”

Mùng 9 tháng 2, Chu thị cũng các phu thê trong tộc Lâm gia, tử nữ song toàn, gia cảnh dư dả mang theo người chậm rãi đem đồ cưới của Lâm Cẩm Dung đưa tới Lục gia, treo trướng mạn, trải đệm. Trang trí phòng xong, để lại Cung ma ma cùng Lệ Chi, Quế Viên trông coi tân phòng, không được để người ngoài bước vào.

Một đêm này, Lâm Cẩm Dung cắn chặt răng, ở trên giường lăn qua lộn lại, mãi đến nửa đêm cũng chưa ngủ, nàng thấy có lẽ bởi vì không có Lệ Chi tại bên người, lại thấy Anh Đào trải giường chiếu chưa tốt, còn thấy cơm chiều không được ngon miệng, thời tiết hơi lạnh, bồn đựng nước lại quá nóng. Tóm lại đủ loại cảm giác không thoải mái, khó khăn đi vào giấc ngủ, nhưng vẫn nằm mơ. Trong mộng mọi việc ngạc nhiên cổ quái đều có, nàng rõ ràng biết chính mình đang nằm mơ, nhưng vẫn không thể tỉnh lại.

Quế ma ma lo lắng nhẹ nhàng đẩy Lâm Cẩm Dung đang nhắm mắt ngủ, nghiêng răng nghiêng lợi, gắt gao cau mày: “Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh dậy đi, đã hừng đông, nên tắm rửa thôi. Nếu không dậy sẽ trễ giờ.”

Lâm Cẩm Dung mệt mỏi mở to mắt, cảm thấy toàn thân cao thấp đau đớn vô lực giống như bị xe ngựa nghiền qua vậy. Nàng kinh ngạc nhìn ngọn đèn vẫn còn thấp sáng ngời, nhìn Quế ma ma, Anh Đào, Đậu

Nhi và đám người Xuân Nha cùng Hạ Diệp tới để hỗ trợ đứng ở trong phòng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngồi dậy, đẩy tay Quế ma ma vươn ra định thử nhiệt độ cơ thể nàng: “Ta không sao. Chuẩn bị đi.”

155. Chương 156: Thành Thân

Giờ Ty, Lâm Cẩm Dung tắm rửa trang điểm xong, rồi đến gia miếu lễ bái cáo biệt.

Giờ Mùi, ngoài cửa sổ tiếng nhạc nổ lớn, âm dương khắc trạch quan báo giờ lành, đọc mấy lời chúc may mắn, thúc giục tân nương lên kiệu. Lâm Cẩm Dung bị một đám người vây quanh đến chính đường, từ biệt thân nhân. Tuy rằng nữ nhi gả đi không xa, Đào thị vẫn khóc lóc, giống như không nỡ, trái lại Lâm Tam lão gia lại đặc ý đào đặt, lúc răn dạy, ngữ khí đầy nhịp điệu, leng keng hữu lực.

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nghe xong, thấp giọng đáp vâng. Lúc đứng dậy, đột nhiên muốn rơi lệ, lại thấy hốc mắt đều khô khốc, căn bản không thể khóc nổi. Quế ma ma âm thầm nhéo nàng một cái, ý bảo nàng cũng nên tỏ vẻ bi thương luyến tiếc phụ mẫu mới có vẻ thích hợp. Lâm Cẩm Dung trầm mặc chống đỡ, bảo nàng gào khan vài tiếng, nàng cũng không làm được. Chu thị thấy thế, vội ra hiệu cho hỉ nương, hỉ nương bước tới, lớn tiếng nói lời may mắn rồi đem Lâm Cẩm Dung đưa lên kiệu hoa.

Bên này Lục Giam hành lễ với mọi người Lâm gia xong, xoay người đi trước, Đào thị nắm khăn tay muốn đuổi theo, ánh mắt mong mỏi, mang theo chút khẩn cầu thấp giọng nói: “Nhị lang, A Dung giao cho con, con nhớ đối đãi với nàng thật tốt. Nàng tính tình quật cường, lại ít nói, con trăm ngàn lần nên thông cảm nàng, có việc gì cứ nói với ta, ta nhất định sẽ nghiêm túc quản giáo.” Lời còn chưa dứt, đã là lệ rơi đầy mặt.

Lục Giam ngăn ra, lập tức thu tươi cười, nghiêm túc mà ôn hòa nói: “Người yên tâm. Con nhất định sẽ đối xử tử tế với nàng.”

Đào thị còn có rất nhiều lời muốn nói, lại không biết nên bắt đầu từ đâu, Chu thị đỡ lấy nàng cười khuyên nhủ: “Cũng không xa, lại là thân càng thêm thân, cách làm người của Nhị lang muội còn không biết sao? Mau mau thu lệ, chớ để trễ giờ lành. Nhìn xem, còn phải chuẩn bị tiền thưởng cho kiệu phu nữa.”

Quả nhiên bên kia kiệu phu cười đùa âm ỹ thành một mảnh, không chịu khởi bước, đều lớn tiếng muốn nhận tiền thưởng. Đây vốn là phong tục, Đào thị đã sớm chuẩn bị tốt, đưa hà bao dày, Lâm Tam lão gia mừng rỡ trước mặt mọi người tỏ vẻ phú gia, thưởng rất hào phóng, như thế lặp lại lần thứ hai, mọi người mới vừa vui cười vung bước nhắc kiệu lên.

Lâm Cẩm Dung ngồi ngay ngắn trong kiệu hoa, ngũ vị tạp trần, bên ngoài tiếng cổ nhạc ồn ào âm ỉ nhất thời như rất xa, hư vô mờ昧, nhất thời lại quá gần, gần đến mức khiên hai tai nàng ong ong tác hưởng, tâm phiền ý loạn. Khi nào đến Lục gia nàng cũng không biết, cảm thấy giống như chỉ một cái chớp mắt, lại giống như đã qua thật lâu.

Một đoàn nhạc quan, kĩ nhân hỗ trợ xử lý tiệc rượu ngăn ở trước cửa Lục gia, ngăn đón ở cửa nói mấy lời may mắn, cầu hoa hồng tiền thưởng.

Lục gia đón dâu đưa ra trả lời thuyết phục, trêu tức cười đùa, người muốn ta không cho, không cho tiền vào, thiếu không được, hơn cũng không được, ngoạn nháo hồi lâu, tiếng cười chán thiên. Trong đó có thanh âm của Ngô Tương cùng Lục Luân là lớn nhất, cũng nói nhiều nhất.

Ngô Tương cầm đầu một đám ngăn đón cửa khó khăn nhất rốt cục cũng cho đi qua, âm dương khắc trạch quan lại tay cầm hoa đầu, nhớ kỹ nói mấy lời khẩn, đem tiền quả ném qua cửa, nhóm hài đồng đã sớm chờ ở một bên hi hi ha ha cười chạy lên, tranh nhau nhặt.

Sau đó thỉnh người hạ kiệu. Xuân Nha cùng Anh Đào tiến lên đỡ Lâm Cẩm Dung bước xuống kiệu, nhỏ giọng dặn dò: “Tiểu thư, cũng không thể lập tức bước đi, chờ một lúc đã.”

Lâm Cẩm Dung hiểu được quy củ, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng. Một gã nhạc kĩ sùng kính tiến lên, đối với cỗ kiệu đập một cái, vài nữ kĩ tiến lên, ném hoa nghênh dẫn, Xuân Nha mới bảo Lâm Cẩm Dung: “Tiểu thư, có thể đi rồi.”

Lâm Cẩm Dung bước lên thềm hoa chậm rãi đi vào, trên đường hai chân như dính vào nhau. Đi tới giữa cửa, bước qua chậu lửa, thấp hương bình an. Vào cửa rồi, đón vào tân phòng, ngồi trên giường, hỉ nương cười nói: “Ngồi giường phú quý a!”

Lục Nhị phu nhân Tống thị lấy chén rượu Đông Dương bằng bạc, đưa ọi người Lâm gia, đám người Chu thị mỗi người uống ba chén, đứng dậy cáo từ. Mọi người sắp đi tới trước cửa, Chu thị quay đầu, thấy Lâm Cẩm Dung một mình ngồi ở trên giường, cúi đầu vẫn không nhúc nhích, đột nhiên có chút cảm khái, lại lộn trở lại nhỏ giọng nói: “A Dung, chúng ta đi trước.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy tay Lâm Cẩm Dung vốn đang đặt trên đầu gối khẽ giật giật, nhanh níu lấy ống tay áo của nàng.

Chu thị nhớ tới Đại nữ nhi đã gả đi cùng Lâm Ngũ sắp xuất giá, xúc động từ mẫu tâm, hốc mắt nóng lên, xoang mũi chua xót, nhẹ nhàng cầm tay Lâm Cẩm Dung, ôn nhu vuốt ve hai cái, thấp giọng an ủi: “Không phải sợ a, A Dung, đây là điều nữ nhân đều phải trải qua. Ngày lành còn chờ ở phía sau. Qua vài ngày có thể trở về thăm nhà a.”

“Ân.” Lâm Cẩm Dung nước mắt lúc này muốn rơi, lại dùng sức nhịn xuống.

Chợt nghe trong phòng người xem náo nhiệt đột nhiên bộc phát ra một trận cười to: “Tân lang tới rồi! Tân lang, thỉnh đi bên này!” Mọi người chen chúc tới trước cửa, kéo cửa rộng ra, đều hô: “Chúc mừng a!”

Chu thị vội kéo tay Lâm Cẩm Dung ra, dùng ngữ khí dễ tiểu hài tử nói: “Ngoan a, chúng ta đi trước.” Sau đó nhìn Lục Giam cười gật gật đầu, cùng những người trong Lâm gia rời đi.

“Tân lang mau mời tân nương tử đi ra bái lễ!” Hỉ nương trên mặt tươi cười, ý bảo Lục Giam hướng đến giường thỉnh Lâm Cẩm Dung. Lục Giam đứng ở trước giường, cúi mắt nhìn làn váy tiêu kim đỏ thắm của Lâm Cẩm Dung, trầm mặc một lát, vái chào thật sâu, thấp giọng nói: “Nương tử, mời.”

Trong phòng mọi người nhất thời cười vang, Tống thị cười nói: “Nhị lang trước sau như một nhã nhặn có lễ.” Hỉ nương thì cười nói: “Tương kính như tân, cử án tề mi.”

Lâm Cẩm Dung đứng dậy đáp lễ, hỉ nương đem dải vải màu đỏ kết thành đồng tâm phân biệt đưa tới tay hai người, chỉ huy Lục Giam rút lui xuất môn, Lâm Cẩm Dung gắt gao đi theo, hai người bái lễ xong, đi tới phòng chính. Hỉ nương đưa một gậy nhỏ buộc dải vải kết hoa hồng vào tay Lục Giam, cười nói: “Tân lang lật khăn voan.”

Lục Giam nắm chặt gậy nhỏ, nhìn Lâm Cẩm Dung khăn voan hơi hơi rung động, trong lòng bàn tay không khỏi đổ một tầng mồ hôi. Hắn sợ khi hắn xúc lên khăn voan, sẽ nhìn thấy gương mặt đầy lệ.

“Lật nha, nhanh lật khăn voan nha! Nhị ca! Đừng ngượng ngùng!” Lục Luân e sợ thiên hạ bắt loạn lớn tiếng hô lên, khiến một mảnh cười vang, tiếng động càng ngày càng ồn ào ác liệt. Lục lão ông vui vẻ nhìn, tùy ý để bọn họ cười đùa trêu chọc, cũng không ngăn cản.

Lục Giam quay đầu nhìn mọi người cười, thanh âm cực thấp nói: “Ta sẽ lật khăn voan.” Nói xong nắm chặt gậy, nhẹ nhàng vén khăn voan lên.

Khăn voan tiêu kim đỏ thắm hạ xuống, Lâm Cẩm Dung mặt phấn má đào, biểu tình điềm tĩnh ôn hòa, mắt sáng cup xuống, lông mi cong dài nhẹ nhàng rung động, cũng không thấy nàng rơi lệ. Lục Giam nhìn về phía khoe môi nàng, thấy nàng khẽ mím cơ hồ có thể xem là có chút độ cong, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng bừng, khoe môi không chế không được nhếch lên, quay đầu cười máng Lục Luân đang ồn ào nhất: “Câm miệng cho ta!”

Lục Luân cười ha ha: “Có người đổ mặt a!”

Mọi người nhìn lại, thấy trên mặt Lục Giam quả nhiên hồng đến tận lỗ tai, Lâm Cẩm Dung vẫn không nâng mắt lên, trên mặt nàng cũng có thể do son phấn quá dày, không nhìn thấy màu đỏ, chỉ nhìn thấy lông mi nàng rủ xuống lộ ra vài phần ngượng ngùng, vừa im lặng, lại nhu thuận, duyên dáng yêu kiều, cùng Lục Giam sóng vai đứng ở một chỗ, quả là một đôi bích nhân.

Giai nhi giai phụ. Lục lão ông vừa lòng ho khan một tiếng, nói: “Đi từ đường thăm viếng đi.”

Trong chốc lát, Lâm Cẩm Dung rút lui, trở về tân phòng. Lục Giam theo sát vào phòng, phu thê đối bái. Hành lễ xong, mới ngồi xuống giường, các phụ nhân lấy tiền tài quả màu ném lên giường. Vô số tiền tài quả màu lao tới, tiền tài va chạm vào nhau, phát ra thanh âm đinh đang dễ nghe, đóa hoa, trái cây giống như mưa rơi vào trong lòng cùng bốn phía của Lâm Cẩm Dung, nàng vẫn cúi mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn chúng nó càng ngày càng nhiều.

Chợt nghe Lục Giam thấp giọng nói: “Cẩn thận chút, đừng ném vào mặt.”

Cơ hồ là cùng khi đó, Lệ Chi ngay tại phía sau nhẹ nhàng khẽ kéo áo Lâm Cẩm Dung một cái, Lâm Cẩm Dung vội vàng nâng mắt lên hướng hần cười, hơi hơi giật giật thân mình, rũ mắt xuống tiếp tục ngồi nghiêm chỉnh. Chợt thấy Lục Giam đột nhiên khởi động, ngón tay xẹt qua bên cạnh mặt nàng, rất nhanh cầm vật gì đó trong tay.

Trong phòng tiếng cười đột nhiên ngừng lại, có một lát đình trệ. Hỉ nương bất an hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, tiếp tục đi.” Lục Giam thanh âm bình tĩnh mà ôn hòa, trong lòng bàn tay rõ ràng là một quả tiền tài.

“Ha ha.....” Hỉ nương cười gượng một tiếng, hướng mọi người vẫy tay: “Cắt tóc đi.” Rồi lấy ra kéo, cây lược gỗ, cắt lọn tóc của mỗi người xuống, lại lấy ra dải bằng buộc vào cùng một đôi chén rượu bằng bạc, đổ đầy rượu, ý bảo hai người uống rượu giao bôi. Uống xong, đem tán hoa trên đầu Lâm Cẩm Dung cùng chén rượu ném tới dưới giường, cười nói: “Phu thê là một, đại cát!”

Trong phòng nhóm phụ nhân trẻ tuổi hơi hơi đỏ mặt, nghiêng người tránh ở một bên, những người còn lại tiến lên chúc mừng, rồi xuất môn rời đi.

Cùng lúc này, bên ngoài tiệc rượu cũng bắt đầu, có người đến thúc giục tân lang đi ra ngoài kính rượu khách, Lục Giam thấp giọng nói: “Ta đi đây, Trường Thọ đứng ngay ngoài cửa ở hậu viện, có việc thì tìm hần.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Lục Giam im lặng chốc lát, không thấy nàng có những lời khác muốn nói, mới xoay người đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung giật giật hai chân sớm chết lặng cứng ngắc, nhẹ nhàng uốn thắt lưng, đem tiền tài quả vật chồng chất trên giường dời sang lên một bên, nghiêng người nằm xuống.

Quế ma ma thấy nàng cứ như vậy nằm ở trên giường, không khỏi khản trương: “Tiểu thư, không thể như vậy.” Tuy rằng lúc này trong phòng cũng chỉ còn lại chủ tớ các nàng, cũng phải đề phòng có nhiều người đột nhiên xông tới, nhìn thấy bộ dạng này của nàng thì phải làm sao bây giờ? Truyền ra sẽ khiến người ta chê cười a.

Lâm Cẩm Dung từ từ nhắm hai mắt nhẹ giọng nói: “Ta mệt mỏi.”

Bị ép buộc từ sáng tinh mơ đến giờ, chưa có một khắc được nhàn rồi, quả nhiên là mệt mỏi, Quế mẹ quan tâm hỏi: “Vậy tiểu thư có đói bụng không? Có muốn ăn chút điểm tâm cho đỡ đói không?”

“Không cần. Ta không đói bụng.” Lâm Cẩm Dung có chút phiền chán nhíu mày.

Quế ma ma có chút vô thổ, Lệ Chi trấn an đề đầu vai nàng, ý bảo Anh Đào đi canh cửa: “Nghe thấy có người thì lên tiếng. Để tiểu thư nằm trong chốc lát.”

Lâm Cẩm Dung mở mắt ra, kinh ngạc nhìn la tướng đỏ thắm thêu đầy chữ hỉ.

156. Chương 157: Đêm Xuân

Hoàng hôn, nhiệt độ trong không khí càng ngày càng thấp, hai ma ma mặc đồ mới hàm chứa tươi cười thấp dãy đèn lồng đỏ thắm dưới hành lang lên, màu đỏ ấm áp nháy mắt bao phủ toàn bộ sân. Anh Đào ngừng đầu lên, nhìn ánh trăng xám trắng phía chân trời kia, chà xát tay, nhỏ giọng hỏi: “Quế Viên tỷ tỷ, là giờ nào rồi?” Cũng không biết bên ngoài tiệc rượu đã tan chưa, sao vẫn chưa thấy có người đến đưa cơm cho các nàng?

Quế Viên thấp giọng nói: “Ước chừng sắp tan rồi. Có người tới.”

Ở cửa viện, một nữ tử xinh đẹp khoác áo choàng gấm sắc nhạt dính lông trắng, tóc dài đen mượt được vấn vô cùng đơn giản, chỉ cài một trâm cài trâm châu, cười dài đi tới, phía sau các nha hoàn ma ma cầm thực hộp sơn son theo sát sau đó, chính là Lục Vân mang theo người đến đưa cơm.

Anh Đào chạy nhanh thông tri cho Lâm Cẩm Dung, thấy Lâm Cẩm Dung đã dậy, ngồi ở bên giường đang cầm một quyển sách không biết lấy ở đâu ra, nường theo ánh nến long phượng song chúc nghiêm túc đọc.

Hai ngày nay tiểu thư đột nhiên biến thành một sách, cũng mệt cho nàng, Anh Đào đỏ mồ hôi lạnh, cười nói: “Tiểu thư, biểu tiểu thư đến.”

Quế ma ma thấp giọng trách mắng: “Không thể lại xưng biểu tiểu thư nữa!”

Lâm Cẩm Dung thu sách, nói: “Từ giờ trở đi nhớ sửa.” Sau đó đối với Lục Vân đẩy cửa vào nở rộ ra tươi cười sáng lạn: “A Vân, sao muội lại tới đây?”

“Tân tẩu tử của ta.” Lục Vân tiến lên thân thiết chào, cười nói: “Ca ca bảo ta phụ trách an bài cơm canh cho các nàng, vì vậy, ta liền tự mình đưa tới.”

Lâm Cẩm Dung liền phân phó đám người Quế ma ma xuống dùng cơm, tự bồi Lục Vân nói chuyện: “Làm phiền muội rồi.”

“Người trong nhà, khách khí cái gì? Về sau ta còn muốn dựa vào tẩu tử đây.” Lục Vân nhìn lướt qua sách trong tay nàng, che miệng cười nói: “Hóa ra hai người lại là một đôi một sách.”

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười, thấp giọng nói: “Ngồi không không có việc gì làm.”

Lục Vân liền cầm tay nàng, ôn nhu nói: “Chúng ta là thân biểu tỷ muội, tỷ lại là tẩu tử của ta, ngày sau nếu có gì khó xử, trăm ngàn lần đừng khách khí với ta. Mẫu thân ta tính tình có chút táo bạo, những người khác.....” Khe khẽ thở dài, thản nhiên cười: “Tóm lại, tỷ nhớ rõ cứ tới tìm ta là được.”

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Ta nhớ kỹ.”

Hai người im lặng ngồi một lát, đám người Quế ma ma và Lệ Chi nhanh chóng dùng cơm, tiến vào bái tạ Lục Vân, bên ngoài cũng có người đưa tiệc rượu tiến vào, nói là Lục Giam sắp tới, Lục Vân cũng mỉm cười đứng dậy: “Ta đi đây.”

Lâm Cẩm Dung đứng dậy đưa tiễn, liếc mắt nhìn Lệ Chi ra hiệu, Lệ Chi mang tiền mừng đã chuẩn bị tốt để thưởng cho nha hoàn ma ma đi theo Lục Vân. Lục Vân mỉm cười nhìn, cáo từ rời đi.

Quế ma ma một bên bố trí bàn tiệc, một bên khen: “Vân tiểu thư này, làm việc đúng là hào phóng đẹp mắt, có tiểu cô hiếu biết như vậy, tiểu thư ngày sau thật có phúc.”

Lệ Chi không hé răng, Lâm Cẩm Dung không chút để ý đáp: “Đúng vậy.”

Cửa nhẹ nhàng vang lên, Anh Đào cùng Quế Viên nhất tề thanh thúy nói: “Nhị thiếu gia đến.”

Tay Lâm Cẩm Dung giấu trong tay áo khẽ nắm thật nhanh rồi lại buông ra, ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, đã thấy Lục Giam lẳng lặng đứng ở cửa nhìn nàng, đôi mắt đen láy sáng lạn.

Thấy nàng nhìn về phía mình, liền mỉm cười, hướng đám người Quế ma ma hòa khí nói: “Đều lui xuống đi. Đến chỗ Trường Thọ lấy tiền thưởng.”

Quế ma ma nhìn nhìn Lâm Cẩm Dung, thập phần khó xử: “Tiểu thư còn chưa dùng cơm.....” Dù sao cũng phải có người hầu hạ Lâm Cẩm Dung dùng cơm mà.

Lục Giam mặt đỏ lên: “Chúng ta sẽ tự ăn, ăn xong rồi các người trở lại thu dọn sau.”

Quế ma ma thấy Lâm Cẩm Dung cúi đầu không nói, hiểu được không thể không nghe theo, liền ý bảo đám người Lệ Chi cùng nàng lui xuống.

Cửa được nhẹ nhàng đóng lại, trong phòng im lặng vô cùng, ánh nến long phượng song chúc nhảy nhót, khiến ánh sáng trong phòng có lúc dập dờn. Một đôi hài chậm rãi xuất hiện trước mặt Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung cúi đầu khẩn trương hít sâu một hơi, mạnh ngẩng đầu lên nhìn Lục Giam.

“A Dung.....” Lục Giam mày hơi hơi nhíu lại: “Nàng sợ sao?”

“Không sợ.” Lâm Cẩm Dung kiên định, giống như đang nói với hắn, lại giống đang nói cho chính mình nghe: “Ta làm sao có thể sợ đây, người ta không sợ nhất chính là chàng. Ta châm rượu cho chàng được không?”

Rượu Đông Dương rót vào chén long phượng màu bạc, bọt nước xinh đẹp bắn tung tóe, hương rượu phắc mũi, Lâm Cẩm Dung ngửi thấy mùi vị này trong lòng hơi có chút yên ổn, tay chân coi như lưu loát đem một chén rượu đưa tới trước mặt Lục Giam, lại đem bát đĩa đưa cho hắn.

Lục Giam ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Nàng nói đúng, người nàng không sợ nhất chính là ta. Như vậy cũng tốt.” Ngữ khí mang theo chút thoải mái cùng trêu chọc.

Lâm Cẩm Dung không biết hắn có ý tứ gì, cũng không muốn miệt mài theo đuổi, rũ mắt xuống nắm đôi đũa nói: “Chàng không ăn sao? Ta đói bụng cả một ngày rồi.”

Lục Giam gấp một miếng thịt thả vào bát nàng thấp giọng nói: “Ăn đi. Ta đã ăn rồi, chỉ ngồi cùng nàng mà thôi.”

Lâm Cẩm Dung nhìn miếng thịt thả trong bát nàng, đột nhiên liền cảm thấy ăn không vô, khẩu vị biến mất, nhưng nàng biết nàng không thể không ăn, trầm mặc một lát, lấy ra chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó đưa miếng thịt thả vào miệng, không tiếng động mà dùng sức nhấm nuốt.

Lục Giam nhìn thấy động tác nàng uống rượu có vẻ thành thực lưu loát, vô cùng ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ lấy chén rượu trước mặt, nhẹ nhàng uống một ngụm, trầm mặc đánh giá nhất cử nhất động của nàng.

Lâm Cẩm Dung uống hai chén rượu, thấy tứ chi đều dần dần trở nên ấm áp, động tác cũng không cứng nhắc giống như trước nữa, cúi mắt chuyên chọn món mình thích ăn, lại liên tục uống bốn chén rượu, thời điểm uống xong chén thứ bảy, một bàn tay ôn hòa lại kiên định đề chén rượu của nàng lại: “Uống thế là nhiều rồi, rượu này tác dụng chậm, nếu uống nữa nàng sẽ say.”

Lâm Cẩm Dung nhìn chằm chằm bàn tay trắng trẻo thon dài kia một lúc lâu, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Chàng không biết ta thích uống sao.”

“Không thể uống nữa.” Lục Giam không để nàng nói thêm: “Người đâu, tới thu dọn đi!”

Đám người Lệ Chi cùng Anh Đào tiến vào, thấy bộ dạng Lâm Cẩm Dung, đều có chút giật mình. Cũng không nói gì, im lặng thu dọn chén đĩa trên bàn, rồi đưa lên khăn và nước ấm, để hai người rửa mặt.

Lâm Cẩm Dung ngồi ở trước bàn vẫn không nhúc nhích, rượu uống khá nhiều, hai má phi hồng.

Lục Giam đợi nàng một lát, thấy nàng vẫn ngồi bất động, đành phải đứng dậy đi trước vào phòng phía sau rửa mặt.

Lệ Chi vội bỏ nhào vào bên cạnh Lâm Cẩm Dung, lo âu thấp giọng nói: “Tiểu thư, người muốn làm cái gì? Nô tỳ cầu người, thời khắc mấu chốt cũng không thể nháo.....”

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Ta biết, các người yên tâm. Tháo trâm sai cùng áo khoác cho ta.”

Lệ Chi thấy thần thái ngữ khí nàng đều cực kỳ thanh tĩnh, ngầm nhẹ nhàng thở ra, đỡ nàng ngồi vào trước gương đồng trên bàn trang điểm, tay chân nhẹ nhàng thay nàng rút trâm sai, lại gỡ búi tóc, vừa cẩn thận thay nàng cởi bỏ áo choàng đỏ thắm tiêu kim, đợi đến khi định thay hài cho nàng, đột nhiên khó xử nói: “Tiểu thư, này.....”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng giật giật mắt cá chân, thấp giọng nói: “Sợ cái gì? Cứ để như vậy đi.”

Lục Giam rửa mặt xong, đứng ở sau bình phong, nghiêng tai nghe động tĩnh bên trong, nghe thấy thanh âm trâm sai chạm vào nhau thanh thúy, hắn mới thả lỏng đầu vai cứng ngắc, được một lúc mới đi vào. Mới tiến vào, liền thấy Lâm Cẩm Dung mặc áo đỏ nhạt, quần hồng thêu hoa, hài ngũ bằng sa tanh màu xanh lá mạ ngồi ở trên giường.

Mái tóc đen dài của nàng vẫn kiểu đơn giản, có lọn dài khê chạm vào hai bên má, da thịt trắng hồng, đôi mắt đen láy, môi hơi hơi mím, hai tay tuyết trắng đặt trên đầu gối, hai chân tự nhiên rũ xuống, trêu hài sa

tanh dùng kim tuyến thêu hoa văn tinh xảo, trước mũi hài có đơm một viên trân châu. Thấy hần nhìn qua, đôi chân kia còn giống như khoe khoang nhẹ nhàng vênh vênh lên.

Lục Giam đột nhiên rất muốn cười. Hần ngày bé thấy Đồ thị bó chân, cuốn vừa nhỏ vừa thẳng, biết Lục Vân chân cũng bị bó rất nhỏ. Nói thật, hai chân nàng xác thực so với Đồ thị cùng Lục Vân to hơn nhiều, cũng không hề tinh xảo. Hần không biết Lâm Cẩm Dung rốt cuộc có bó chân hay không, bất quá nhìn bộ dạng này của nàng, hẳn là không có. Nàng cho hần xem, có phải cố ý uống rượu lấy thêm can đảm để khoe ra khiêu khích hay không.

Quế ma ma thấy một người đứng một người ngồi, hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, vội bên tai Lâm Cẩm Dung thấp giọng công đạo vài câu, cùng mấy người Lệ Chi lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Cửa được đóng lại, trong phòng hai người đồng loạt cả kinh, giương mắt nhìn lẫn nhau, lại đều là vô cùng trấn định.

Lục Giam đem mồ hôi trong lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa trên tay áo, chậm rãi hướng Lâm Cẩm Dung đi qua, cười nói: “Nàng nhìn ta như vậy là vì sao? Vừa rồi Quế ma ma nói gì với nàng?”

Lâm Cẩm Dung nhanh chóng cúi mắt, hai chân đang hướng lên trên cũng chán nản buông xuống. Lục Giam đi đến bên người nàng, ngồi xuống, thử vươn tay nắm tay nàng, chỉ cảm thấy một mảnh lạnh lẽo, không khỏi nhũu mày, nói: “Vì sao lại lạnh như vậy?”

Lâm Cẩm Dung nhanh chóng lùi tay về, một câu cũng nói không nên lời.

“Cảm thấy không thoải mái sao?” Lục Giam muốn sờ trán của nàng: “Có cần ta gọi Quế ma ma đến không?”

Lâm Cẩm Dung vội nghiêng người tránh, thấp giọng nói: “Ta không sao. Ngủ đi. Sáng mai canh bốn phải rời giường rồi.” Nói xong tháo hài, nhẹ nhàng nằm xuống.

Lục Giam thu hồi tay, nhìn chằm chằm nàng một lát, đứng dậy buông trường màn mỏng màu hồng, cởi giày, thật cẩn thận nằm xuống bên cạnh nàng, nương theo ánh nến long phượng song chúc bên ngoài trường im lặng nhìn gương mặt Lâm Cẩm Dung.

Hô hấp mỏng manh của Lâm Cẩm Dung cơ hồ không thể nhận ra, lông mi thật dài rung động, khớp hàm cắn chặt, tuy rằng nàng đang cực lực khống chế, hần vẫn cảm nhận được người nàng đang phát run. Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng hần tràn ngập thương hại. “A Dung..... nàng nhìn ta đi.” Hần hướng nàng vươn tay, nhẹ nhàng phủ lên đầu vai nàng, ý muốn nàng ngẩng đầu nhìn hần, nhưng nàng càng cúi thấp hơn.

Nói không sợ, kỳ thật vẫn là sợ, uống nhiều rượu như vậy, cũng là vì thêm can đảm đi? Lục Giam nhẹ nhàng hướng về phía Lâm Cẩm Dung, đè lại đầu vai run rẩy của nàng, thấp giọng nói: “A Dung, nàng không phải sợ, nàng là thê tử của ta, ta là phu quân của nàng, ta sẽ đối xử tử tế với nàng, những chuyện lúc trước chúng ta đều quên đi.”

Chuyện lúc trước..... quên đi sao?! Lâm Cẩm Dung như kỳ tích không run rẩy nữa, nàng mở to mắt nhìn Lục Giam, không đợi Lục Giam thấy rõ ánh mắt của nàng, nàng cấp tốc nhắm mắt lại, im lặng mà thuận theo.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng bắt tại phía chân trời, mấy ngôi sao lóe sáng, gió xuân se lạnh ở trong sân nhẹ nhàng thổi qua, khiến đèn lồng đỏ thắm dưới hành lang lắc lư vài vòng, rồi lại lặng yên bất động.

157. Chương 158: Tân Nương

Nến long phượng song chúc chưa cháy hết, sáp nến màu đỏ chồng chất trên chân nến bằng đồng được mạ vàng, tầng tầng lớp lớp, phẳng phất giống như tòa hoa sen.

Lục Giam mở mắt ra, đập ngay vào mắt chính là sa trường đỏ thẫm, ánh nến mờ lung mang không khí vui mừng. Hần sợ run một lát, bắt tay chạm vào chỗ bên cạnh bên trong ổ chăn, ổ chăn còn ấm áp, mang theo một mùi hương thoang nhẹ, là mùi hương của Lâm Cẩm Dung. Tiếng nước róc rách từ ngoài trường truyền đến, hần nhẹ nhàng nhếch lên khóe môi, hướng nhìn ra bên ngoài.

Sau bình phong, bóng người đang chuyên tâm cúi đầu rửa mặt, tiếng nước tựa như thanh âm huyền cầm, cứng cỏi, có định luật, cổ chấp quần quanh trái tim của hắn, cuốn một vòng lại một vòng, tình tế buộc chặt lại thả lỏng, hắn nhìn trong chốc lát, ngồi dậy mặc quần áo: “A Dung, giờ nào rồi?”

Tiếng nước đình chỉ, sau bình phong bóng người bất động, thấp giọng nói: “Giờ dần một khắc.”

Hắn xuống giường đi về phía bình phong: “Vẫn còn sớm, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Còn chưa tới trước tấm bình phong, Lâm Cẩm Dung đã từ sau đi ra, cúi mắt nói: “Ta muốn rửa mặt trái đầu trang điểm, sẽ tốn nhiều thời gian, sớm rời giường để tránh hỏng việc. Chàng muốn ngủ tiếp không? Chút nữa ta sẽ gọi chàng dậy.”

Nàng chỉ mặc trung y nguyệt sắc, khoác ngoại bào sắc hồng anh đào, không đi tất, chân trần dẫm lên hài sa tanh màu xanh lá mạ, mắt cá chân tinh tế trắng nõn, tóc dài rối tung, phía bên má còn vài sợi ẩm ướt dán vào đó, nàng cúi mắt đứng ở nơi đó, mặt có chút tái nhợt, cả người có vẻ đáng thương.

Lục Giam trong lòng nhất thời sinh ra một cảm giác hoàn toàn xa lạ, hình như là vui sướng, lại hình như là không yên, giống như là đau lòng, lại giống như có chút ngượng ngùng, nghĩ đến chuyện đêm qua, hắn nhẹ nhàng đỡ lấy đầu vai của nàng, ôm nàng vào lòng: “Lạnh không?”

Lâm Cẩm Dung đưa tay vuốt tóc, thấp giọng nói: “Chàng muốn tắm rửa không? Vẫn còn có nước ấm, ta chuẩn bị cho chàng?”

Cầm cửa hắn ở đỉnh đầu nàng di di nhẹ nhàng vài cái: “Ta tự mình làm được rồi. Trước mặc quần áo vào đã, thời tiết hiện giờ còn rất lạnh.”

“Vâng.” Nàng thuận theo đáp ứng một tiếng, nhẹ nhàng tránh ra, hắn buông cánh tay để nàng ra ngoài, đứng tại chỗ nhìn nàng chậm rãi đi về phía giá áo, lấy áo khoác cùng váy đưa lưng về phía hắn mặc vào, sau đó lại ngồi vào trước bàn trang điểm lấy lược chải đầu. Tóc nàng vừa đen vừa suôn mềm, hai tay tinh tế đều đặn vắn một chút, tựa như trên tóc đang cài một đoá ngọc lan đang hé nở, màu đen làm nổi bật màu trắng, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Cửa được người nhẹ nhàng gõ hai cái, Lệ Chi thấp giọng hỏi: “Thiếu phu nhân đã dậy chưa?”

Lục Giam thu hồi ánh mắt, liếc mắt nhìn giường một cái, không biết có nên để đám người Lệ Chi tiến vào hay không.

“Tiến vào.” Thanh âm của Lâm Cẩm Dung lúc trước có vẻ hữu khí vô lực đột nhiên có thêm một chút tinh thần.

Cửa được đẩy ra, Lệ Chi cùng Quế Viên cúi đầu, ánh mắt sáng trong đi vào, nhìn thấy Lục Giam khó xử đứng giữa phòng, đều có chút ngoài ý muốn, trên mặt mang theo cười, hai người hành lễ chúc mừng: “Chúc mừng Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân.”

“Ân.” Nàng cũng không thẹn thùng, hắn xấu hổ cái gì? Lục Giam lên tiếng, bước nhanh vào phía sau bình phong.

Lâm Cẩm Dung đầu cũng không quay lại, mở hộp trang sức, lấy mấy vòng vàng, khoa tay múa chân vài cái, nói: “Lệ Chi tới vắn tóc giúp ta.”

Lệ Chi lên tiếng, tiến lên tiếp nhận lược trong tay Lâm Cẩm Dung.

Trước mặt có hai việc, thứ nhất là hầu hạ Lâm Cẩm Dung, thứ hai là thu thập giường. Lệ Chi bị gọi đến chải đầu cho Lâm Cẩm Dung, vậy còn lại mình tất nhiên sẽ thu dọn giường chiếu. Quế Viên trầm mặc đi vào, vừa vén màn lên, một hương vị xa lạ hỗn loạn, đầy nhiệt khí xông vào mũi. Nàng thành linh đổ mồ hôi, tay chân có chút run run, khó xử quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, lại vừa vắn chống lại ánh mắt nghi ngờ của Lâm Cẩm Dung. Quế Viên nhanh chóng cúi thấp đầu, cẩn mật đem màn treo lên, gấp chắn, đổ mồ hôi cầm lên khăn, không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Tạm thời cứ như vậy. Đi hầu hạ Nhị gia rửa mặt đi.” Lâm Cẩm Dung giống như có mắt sau gáy vậy, ngay cả nàng vì sao khó xử đều biết.

“Vâng.” Quế Viên nhanh lùi tay về, vụng trộm nhìn Lâm Cẩm Dung cùng Lệ Chi liếc mắt một cái, nhưng thấy hai người nàng đang vấn tóc, nghiêm túc nhìn vào gương, thấp giọng thương lượng phân phó thỏa đáng, không ai liếc nhìn nàng một cái.

Từ sau chuyện ở thôn trang, người nàng sợ nhất là Lục Giam, nhưng hiện tại người nàng sợ nhất lại là Lâm Cẩm Dung. Mặc dù trong lòng bỡ ngỡ, lời này cũng không dám không nghe theo. Quế Viên có chút lo lắng, chân tay co quắp đi đến trước tấm bình phong, cúi tay nhỏ giọng nói: “Nhị gia, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt?”

Sau bình phong một trận yên tĩnh, một lát sau mới nghe thấy thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lục Giam: “Không cần. Người đi hầu hạ thiếu phu nhân đi.”

Quế Viên lên tiếng, lại chân tay co quắp đi về phía Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân, Nhị gia bảo nô tỳ hầu hạ người.”

Lâm Cẩm Dung cũng không quay đầu lại: “Vậy đi cùng Quế ma ma, Anh Đào sửa sang lại mấy thứ đi.”

Quế Viên cúi đầu nhỏ giọng lui ra ngoài.

Lệ Chi nhìn khuôn mặt Lâm Cẩm Dung bình tĩnh an tường, không khỏi có cảm giác quái dị, nàng không biết miêu tả thế nào, nhưng thật sự rất quái dị. Nàng ở Lâm gia nhiều năm, từ Lâm Đại thiếu phu nhân Hề thị đến Bình thị, người người đều là xấu hổ trong buổi sáng sau đêm tân hôn, cho dù là trước mặt mọi người, đối với vị hôn phu cũng là xấu hổ vô cùng, muốn nhìn lại ngượng ngùng nhìn, ánh mắt kia cùng biểu tình như có thể chảy nước vấy.

Không có ai giống Lâm Cẩm Dung bình tĩnh tự nhiên như vậy. Giờ phút này tình cảnh vẫn giống như từ trước nàng còn là tiểu thư dậy sớm vào mỗi buổi sáng, chải đầu, đeo trang sức, mặc quần áo, đều tự định liệu trước, cũng không lo lắng ai sẽ không thích, cũng không lo lắng phục sức thế nào. Duy nhất không giống là, vốn là kiểu tóc của một cô nương, hiện tại vấn tóc kiểu phụ nhân.

Lệ Chi cúi mắt nghĩ ngợi, cảm thấy tiểu thư ở giờ phút này cùng với ngày hôm qua càng làm cho nàng thích hơn, cũng càng làm cho nàng yên tâm hơn, vì thế cũng không rối rắm, tay chân lưu loát giúp Lâm Cẩm Dung vấn tóc, đeo châu sai, lại cài thêm mấy đóa hoa, thấp giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân thấy như thế nào?”

Nàng đối với xưng hô thiếu phu nhân này còn có chút không thích ứng, Lâm Cẩm Dung lại hình như đã quen rồi, đối với gương cười cười, nói: “Được rồi, lấy son phấn lại đây.” Cũng không cần Lệ Chi hỗ trợ, tự mình thoa một lớp phấn mỏng manh, tô một chút son.

Lệ Chi do dự nói: “Như vậy có nhạt quá hay không?” Tân nương mà, nếu muốn trên mặt vui mừng, nàng thấy chỉ đánh như vậy thì hơi ít.

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Sẽ không, vừa đủ rồi. Người xem, mặc xiêm y đỏ thẫm, đeo châu thúy vàng bạc, làm sao còn nhạt gì nữa?” Lục lão ông chưa bao giờ thích nữ quyến trong nhà nùng trang điểm mặt (trang điểm cầu kỳ), luôn thích lịch sự tao nhã hào phóng khéo léo hơn.

Lục Giam đi ra sau bình phong, liếc nhìn hai người một cái, rồi ngồi xuống bên cạnh, tùy tay lấy sách hôm qua Lâm Cẩm Dung đọc cầm lên xem.

Lệ Chi nghiêm túc thay Lâm Cẩm Dung sửa sang cạp váy, lại đeo dây kết cẩm thạch, sau khi xác nhận đã đủ đoan trang, không còn chút sơ sót, mới mang theo vài phần cẩn thận, cười hỏi Lục Giam ngồi ở một bên đọc sách: “Thỉnh Nhị gia thay thiếu phu nhân nhìn xem, ăn diện thế này còn gì không ổn nữa không?”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn Lục Giam, trên mặt nổi lên một tầng mỉm cười.

Lục Giam nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, ánh mắt sâu kín thêm vài phần: “Không sai, rất đẹp.”

Nhìn thấy vẻ mặt cùng ánh mắt của hắn, Lệ Chi thở dài nhẹ nhõm một hơi, vui vẻ hướng Lâm Cẩm Dung nháy mắt, Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Nhị gia có muốn chải đầu không?”

Quả thực là sai lầm trọng đại, sẽ không có ai hầu hạ Nhị gia, Lệ Chi chạy nhanh đi lấy lược đưa cho Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung chớp mắt mấy cái rồi tiếp nhận lược.

Lục Giam nhìn nàng nói: “Không cần, ta đã vấn qua rồi, ngày khác đi.”

Ngoài cửa nhẹ nhàng vang lên hai tiếng, hai ngọn đèn lồng màu đỏ tiến vào, người tới vừa đi vừa cười, thanh âm lạnh lẽo: “Nhị gia cùng Nhị thiếu phu nhân đã dậy chưa? Nên đến chính sảnh để bái đường.”

Quế ma ma ở trong sương phòng cách vách bước nhanh đi ra, cười dài nghênh đón: “Nhóm ma ma tới thật sớm.”

Hai ma ma, người mặc vải trù màu lam cùng màu với đề hài là Sa ma ma bên người Lục lão phu nhân, người mặc vải trù màu xanh nhạt cùng màu với đề hài là Phương ma ma bên người của Lâm Ngọc Trân, hai người đều mặc váy xanh, trên tóc chỉ cài một cây trâm bằng bạc, trên mặt vui sướng, vào cửa là đã hành lễ: “Chúc Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân, bách niên giai lão, trăm tử thiên tôn.”

Lục Giam trên mặt tươi cười càng thêm sâu: “Tạ cát ngôn của ma ma.” Quay đầu đối với Lâm Cẩm Dung nói: “A Dung, Phương ma ma chắc nằng đã nhận ra, đây là Sa ma ma bên người của tổ mẫu, nằng hầu hạ tổ mẫu nên không thường xuất môn, không biết nằng có biết không?”

Hẳn nhiên là quen, Lâm Cẩm Dung nhìn Sa ma ma nửa thật nửa giả nói: “Đã biết, lúc đến làm khách, từng gặp qua.”

Sa ma ma cười rộ lên: “Thiếu phu nhân trí nhớ thật tốt. Đã đến giờ, thỉnh Nhị gia cùng Nhị thiếu phu nhân đến chính sảnh bái đường.” Rồi cùng Phương ma ma trao đổi ánh mắt, cười hì hì bưng tráp lên, Lệ Chi hiểu ý, mặt ửng đỏ cúi mắt nhìn xuống đất, Quế ma ma thì dẫn hai người đi về phía giường, hai người cất hỉ khăn, khoa trương nói chúc mừng, rồi lĩnh thưởng rời đi.

Bị chuyện này ảnh hưởng, không khí trong phòng còn có chút cổ quái, Quế ma ma cười nhìn Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, nói: “Lão nô đi xem đồ mang theo còn cần sửa sang gì không?”

Lệ Chi cũng giống như trốn chạy nói: “Nô tỳ đi thấp đèn.”

Lục Giam đứng dậy phủi phủi áo choàng: “Đi thôi. Ta trước dẫn nằng nhận biết đường đi.”

Không cần người dẫn ta cũng biết a. Lâm Cẩm Dung chỉ nghiêng đầu cười nói: “Để lần khác đi.”

Lục Giam gật gù đầu, thấy nằng theo kịp, mới nâng bước đi ra ngoài.

Lúc này chưa đến canh năm, toàn bộ đại viện Lục gia vẫn treo đèn đuốc sáng bừng, tời tớ đi tới đi lui, chung quanh sáng sủa huy hoàng. Hai người đi tới chính sảnh, ngay giữa chính sảnh đã đặt sẵn một cái bàn, mặt trên giống như bàn trang điểm, đặt các đồ vật cần tặng. Mọi người trong Lục gia ngồi vây quanh ở một bên, tiếng hoan hô cười đùa, thấy hai người tiến vào, đều ngừng nói giỡn, mỉm cười nhìn bọn họ.

Lâm Cẩm Dung theo quy củ làm xong lễ bái đường trong chính sảnh, bắt đầu từ Lục lão ông đến bái tạ mọi người trong Lục gia, đưa lên hài thêu, khăn thêu, hà bao quà tặng linh tinh, đổi lại nhận lấy từ mọi người các loại vải vóc. Phu thê Lục lão ông là sa tanh đỏ thắm tiêu kim, Lâm Ngọc Trân tặng là hoàng la ánh bạc, Tống thị tặng là một kiện vải bình thường, đến phiên Đồ thị, Đồ thị cũng lấy ra một kiện vải tương tự của Tống thị, khi đưa tới tay Lâm Cẩm Dung, cố ý nương theo kiện vải lén lút nhẹ nhàng nhéo nhéo tay nằng.

Lâm Cẩm Dung rất rõ ràng, trong kiện vải này đang cất giấu một xuyến vàng. (vòng tay bằng vàng)

158. Chương 159: Xuyến Vàng

Năm ấy, Lâm Cẩm Dung không biết trong kiện vải này có xuyến vàng, sau khi cầm về mới phát hiện. Hành vi này của Đồ thị che giấu trước mặt Lâm Ngọc Trân, rõ ràng không hợp lẽ, nằng không nên thu nhận, nhưng bởi vì Đồ thị là thân mẫu của Lục Giam, cho nên nằng cũng không thể không thu nhận. Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, nằng muốn hỏi ý tứ của Lục Giam nhưng Quế ma ma ngăn nằng lại nói: “Người hỏi ý tứ của Nhị gia, hẳn sẽ bảo người nên nhận hay là không nên nhận đây? Dù thế nào cũng không thích hợp. Nếu không thể trả lại, thì cũng đừng hỏi nữa, trước hết cứ nhận lấy đi.”

Sang ngày hôm sau, Đồ thị liền lén lút tìm tới cửa cùng nằng thân cận, sau đó rất nhiều sự tình đều đã chứng minh, con người được một tác lại muốn tiến một bước, nằng ngàn vạn lần không nên nhất thời mềm lòng nhận lấy vòng tay này, khiến đôi bên mất lòng. Lần này nằng mặc dù không muốn lấy lòng ai hay gây

bất hòa với ai, nhưng cũng không muốn mình có thêm phiền toái, trong lúc này, loại sự tình thế này đối với nàng mà nói đều là lãng phí tinh lực, nếu không cần thiết, kiên quyết không để bản thân liên quan.

Lâm Cẩm Dung hàm chứa tươi cười, mê hoặc nhìn Đồ thị, hai tay tiếp nhận kiện vải, tùy ý để một bên buông xuống, không đợi Đồ thị phản ứng kịp, một thanh âm vang lên, xuyên vàng đã trượt ra ngoài kiện vải, rơi xuống trên mặt đất.

Vài ánh mắt quét ngang lại đây, Đồ thị khấn trương, thất kinh nhìn chung quanh, đặc biệt là Lâm Ngọc Trân, Lục lão ông, Lục Giam. Lâm Cẩm Dung tiến lên một bước, đem xuyên vàng giấu dưới chân váy, một cước đá đến dưới chân Đồ thị, cười dài đem kiện vải đưa cho Lệ Chi, xoay người tiếp tục hành lễ tặng quà.

Lục lão ông lạnh lùng liếc Đồ thị một cái, Lâm Ngọc Trân ánh mắt thiếu chút nữa bốc lửa, Đồ thị đáng thương hề hề nhìn về phía Lục Giam. Lục Giam trầm mặt, mím môi nghiêng mặt đi không nhìn nàng. Lục Vân trấn an nhìn Lâm Ngọc Trân, quay đầu liếc Đồ thị, lại nhìn Lục Giam, rồi ánh mắt lại dừng ở trên người Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung vẫn đang cười dài đội mũ làm bằng da hổ giữ ấm lên đầu thứ tử Hạo Lang của Lục Thiệu, lại xoa xoa đầu trưởng tử Nguyên Lang của Lục Thiệu, thấp giọng trả lời Lục Luân mấy câu, có vẻ hào phóng thân thiết tự tại, chuyện vừa rồi đối với nàng mà nói, đúng là nửa điểm ảnh hưởng đều không có.

Lục Vân rũ mắt xuống, nghiêng đầu nghĩ ngợi, hướng Lục Giam làm động tác nhỏ, ý bảo hẳn không cần lo lắng, Lâm Ngọc Trân nơi này đã có nàng. Lục Giam cúi mắt, thần sắc thần nhiên.

Hành lễ xong, Lục lão ông nhìn Lâm Cẩm Dung liếm mi tức nhan ngồi ở phía dưới, càng nhìn càng vừa lòng, vuốt râu dận dò Lục Giam: “Hôm nay con nên đi đến nhạc gia lại mặt đáp lễ, quà tặng đã được chuẩn bị tốt, đi sớm về sớm, tuân thủ nghiêm ngặt cấp bậc lễ nghĩa, đừng uống nhiều rượu.”

Lục Giam hành lễ đáp ứng.

Lục lão ông đứng dậy nhìn sắc trời bên ngoài trở nên trắng xám, lên tiếng nói: “Đều tan đi.” Nói xong dẫn đầu đi ra ngoài, nam đinh đều nối đuôi theo phía sau, trong chính sảnh chỉ còn lại có một đám nữ quyến và hài tử.

Các phu nhân đều nâng đỡ Lục lão phu nhân, Lâm Ngọc Trân trầm mặc tiến lên, đẩy mạnh Đồ thị, cầm lấy cánh tay của Lục lão phu nhân, bình tĩnh uy hiếp nhìn Đồ thị, biểu tình hận không thể đem Đồ thị ăn sống nuốt tươi. Đồ thị thì mắt ửng đỏ, cúi đầu đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, toàn thân đều tản ra hơi thở ai oán, Tổng thị tiến lên che giữa hai người, cười hì hì cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện: “Nhị lang nội tức, có quen chưa? Có cái gì cần đều nói với ta, đừng ngượng ngùng.”

Lâm Cẩm Dung đứng ở phía sau Lã thị, nội tức của Lục Thiệu, cũng không hướng thẳng tới ai chỉ tiến lên một bước, hàm chứa cười nói: “Cám ơn Nhị thẩm nương quan tâm, đều rất tốt. Thời điểm cần gì, ta cũng sẽ không khách khí.”

Lâm Ngọc Trân gật đầu: “Đúng, có cái gì cần thì cũng đừng khách khí với Nhị thẩm nương của con. Người khác cũng không thể thay con lo lắng chu toàn.”

Lã thị vẫn trầm mặc không nói cũng cười lên tiếng: “Tìm ta cũng được. Ta tốt xấu cũng là tẩu tử, vào cửa sớm hơn vài năm, không dám nói biết nhiều hơn muội, nhưng chắc có vài việc quen thuộc hơn.”

Bà bà quản gia, chẳng phải trưởng tẩu cũng có uy phong sao? Nói đến nói đi vẫn là trong lòng chột dạ chẳng. Lâm Ngọc Trân không âm không dương nở nụ cười một tiếng.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười không nói, cúi đầu giả bộ ngượng ngùng.

Thích thế nào thì cứ thế đi.

Lục lão phu nhân đau đầu thở dài: “Đều tản đi. Hôm nay thức dậy quá sớm, ta phải trở về nằm nghỉ chốc lát.” Ý tứ là không cần ai hầu hạ bà.

Lâm Ngọc Trân chân trước bước ra cửa, lại quay đầu cố ý công đạo Lâm Cẩm Dung: “Con trở về phòng đi nghỉ đi, không cần phải đến chỗ ta hầu hạ, có việc ta sẽ sai người đến gọi con. Có chuyện gì thì cũng sai người đến nói với Phương ma ma, hoặc là nói với muội tử cũng được.”

Lâm Cẩn Dung đáp ứng, quay đầu nhìn lại, đã thấy Huệ ma ma, thân tín của Đồ thị đang che che dấu dấu cúi người nhặt xuyên vàng lên. Rồi nàng thu hồi ánh mắt, phía đối diện Đồ thị đáng thương hể hể, ánh mắt còn mang theo chút lấy lòng cầu xin, nàng chỉ làm bộ như chưa từng nhìn thấy, thản nhiên quay mặt đi.

Lệ Chi cùng Quế ma ma từ đầu tới cuối nhìn xem cũng hiểu được, ngẫm thay Lâm Cẩn Dung đổ một phen mồ hôi lạnh.

Chủ tớ ba người mới đi vài bước, Lâm Cẩn Dung liền nhìn thấy Đồ thị chân cũng có vẻ định bước theo, nghĩ đến Đồ thị định gỡ công phu lấy lòng, trong lòng run lên, chạy nhanh cười tiếp đón Lục Vân: “Làm phiền muội muội dẫn ta đi lại cho quen biết đường. Tuy rằng từ trước đã tới vài lần, nhưng vẫn có những nơi chưa từng đi qua.”

Đồ thị chân liền rụt trở về.

Lục Vân có chút ngoài ý muốn, quét Đồ thị liếc mắt một cái, ngọt ngào cười: “Đang muốn tìm một cơ hội thân cận với Nhị tẩu đây.”

Lã thị liền cười nói: “Xem nha đầu này vừa há mồm kia, rõ ràng là thân biểu tỷ muội, lúc nào cũng có thể vui đùa, muội cần phải đợi tới giờ phút này mới được thân cận với Nhị tẩu của muội hay sao?”

Lục Vân tươi cười xem như cam chịu.

Quang mang trong mắt Đồ thị lập tức ảm đạm, buồn bã ỉu xìu được ma ma bên người nâng đỡ, chậm rãi đi theo đường khác

“Bên này đi đến cuối đường là chỗ của tổ mẫu, bên kia đến cuối đường là chỗ của tổ phụ, sân viện của ta cách chỗ nương không xa, về sau thời điểm Nhị tẩu đến thỉnh an nương có thể thuận đường bảo ta một tiếng.” Lục Vân cùng Lâm Cẩn Dung vừa đi vừa giới thiệu, chỉ đông tây nam bắc nói: “Nhìn kia, nơi đó là chỗ của Tam thẩm nương cùng Tam thúc.”

Nói tới đây, Lục Vân dừng lại, cười nhìn Lâm Cẩn Dung nói: “Lục Thiện cùng Tam thẩm nương thân thể không tốt lắm, khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều, có đôi khi sẽ không đúng mực, không chu toàn. Vừa rồi.....” Là cố ý hay là vô tình?

Lâm Cẩn Dung không nhìn nàng, chỉ về phía đông đánh gãy lời của nàng: “Nếu nhớ không lầm, bên kia chính là chỗ ở của Nhị thẩm nương đúng không?”

Như vậy là tuyệt đối không cùng mình thảo luận chuyện vừa rồi, không chút lưu tình. Lục Vân mỉm cười, cũng không nhắc lại, ngược lại cẩn thận cùng Lâm Cẩn Dung nói đến tính tình của mọi người trong Lục gia, có vẻ rất chu đáo sẵn sàng.

Lâm Cẩn Dung chỉ nghe mà không nói gì.

Không bao lâu, đến cửa sân, Lục Vân rời đi, Lâm Cẩn Dung cất bước vào viện, Quế Viên nghiêm túc chào đón nói: “Nhị gia ở trong phòng chờ thiếu phu nhân cùng nhau dùng điểm tâm.”

Quế ma ma nhỏ giọng hỏi: “Nhị gia có tức giận không? Sắc mặt thế nào?”

Lâm Cẩn Dung cũng rất ngạc nhiên Lục Giam sẽ có phản ứng gì.

Quế Viên không rõ lắm, nghĩ nghĩ, rồi nói: “Nhìn không ra là mất hứng. Nhưng cũng không nhìn ra có cao hứng.”

Đặc biệt còn chờ Lâm Cẩn Dung trở về cùng nhau ăn điểm tâm, nhất định muốn nói ra suy nghĩ của mình. Quế ma ma lo lắng nói: “Tiểu thư, người vào phòng rồi cứ nói với Nhị gia người không phải cố ý.”

Kỳ thật nàng chính là cố ý thì làm sao. Lâm Cẩn Dung “Ân” một tiếng, chậm rãi bước vào phòng.

Trên bàn đã dọn xong bát đĩa đồ ăn, Lục Giam ngồi bên cạnh, thấy nàng tiến vào, bình tĩnh nói: “Rửa tay đi, đồ ăn nguội rồi.”

Lâm Cẩn Dung chậm rì rì rửa tay, đi đến đối diện Lục Giam ngồi xuống, cũng không đề cập đến chuyện vừa rồi, chỉ tiếp nhận thìa và bát cháo từ Anh Đào rồi đưa cho Lục Giam, sau đó lại tiếp nhận từ Anh Đào bát cháo của nàng, cúi đầu ăn cơm.

Lục Giam nhìn nàng, cũng im lặng ăn.

Lệ Chi ở một bên nhìn không khỏi khần trương, hai người kia, rõ ràng trong lòng đều tức giận, ngày đầu tiên đã như vậy, làm sao bây giờ? Đang muốn mở lời nói gì đó, chợt nghe Lục Giam nói: “Ta lập tức sẽ đến nhạc gia, nàng có muốn nhắc lại gì với nhạc phụ nhạc mẫu hay là Thận Chi không?”

Lâm Cẩm Dung nghĩ nghĩ, nói: “Cứ nói ta rất tốt. Bảo bọn họ không cần quan tâm.”

Lục Giam gật gật đầu.

Lâm Cẩm Dung buông đũa, nói: “Chuyện lúc trước, ta không để ở trong lòng.” Lâm Thận Chi mới mười tuổi, tối thiểu trong hai năm này, ở thôn trang của Chư tiên sinh đều cần Lục Giam trông chừng hẳn, vẫn là giải thích một chút đi.

“Ân. Ta cũng không để ở trong lòng.” Lục Giam gấp miếng cá chưng rượu đặt vào bát của nàng, cũng không có ý tứ nói gì thêm

Lâm Cẩm Dung cũng không nhắc lại việc này, gấp món đậu phụ qua.

Lục Giam mặc mặc, vui đầu ăn, lại gấp bánh hoa mai vào bát Lâm Cẩm Dung: “Món này cũng ngon.”

Lâm Cẩm Dung cũng gấp một chiếc bánh mẫu đơn vào bát của hắn: “Ném thử này.”

Quế ma ma ở một bên nhìn, trong lòng tràn ngập vui mừng, cảm thấy hai người người tới ta đi, thật sự là tương kính như tân, đó là một khởi đầu tốt. Đã thấy Lục Giam đột nhiên thả đũa, đứng dậy nói: “Nàng từ từ ăn đi, cũng đến giờ rồi, ta sang gặp nhạc phụ nhạc mẫu.”

Lâm Cẩm Dung cũng buông đũa theo, đi đến giá áo lấy ngoại bào phủ thêm cho hắn: “Trên đường cẩn thận.”

Lục Giam đột nhiên quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đen tối.

Lâm Cẩm Dung thẳng tắp đối diện với ánh mắt của hắn: “Nhị gia còn có gì muốn phân phó sao?”

“Không có. Lúc này trong nhà không có việc gì, nàng ngủ thêm một chút đi.” Lục Giam khẽ mím môi, quay đầu lại: “Ta đi đây.” Đi tới cửa, thoáng dừng dừng, rồi lại nhanh bước ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung ngồi trở lại trước bàn, đặt món cá chưng rượu và bánh hoa mai mà hắn gấp vào bát nàng vào đĩa bên cạnh, rồi lại chọn đồ ăn khác. Ăn xong để đám người Lệ Chi thu dọn, rồi ngồi vào một bên đọc sách để tiêu thời.

Vừa đọc hai trang, Lệ Chi đi lên nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, người phải cẩn thận a, Tam phu nhân cũng không phải kẻ khù khờ, nàng là cố ý thử người đây. Nhưng người cũng không thể không để ý tới, Cô phu nhân nơi đó không có vấn đề gì, nhưng ở chỗ nàng ta cũng không thể thả lỏng, nếu nàng ta cùng Nhị gia nói vài câu khó nghe về người, vậy cũng không tốt.”

Lâm Cẩm Dung thấy trên mặt nàng tràn đầy lo lắng, không khỏi cười nói: “Không có việc gì. Trải giường chiếu cho ta đi.”

Lâm Cẩm Dung nghỉ ngơi xong, tính toán đã đến giờ Lâm Ngọc Trân ngủ trưa sắp rồi giường, thoáng thu thập một chút, đến sân viện của Lâm Ngọc Trân. Trên đường trải qua sân viện của Lục Vân, Quế ma ma nhắc nhở nàng: “Có muốn gọi Đại tiểu thư cùng nhau qua đó không?” Đúng là cơ hội bồi đắp tình cảm với tiểu cô.

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Không cần.” Không đợi Quế ma ma nói thêm, tiếp tục đi về phía trước.

159. Chương 160: Giao Phong

Lâm Ngọc Trân đang ngồi ở trong phòng dùng trà, nghe nói Lâm Cẩm Dung đến đây, liền cùng Phương ma ma trao đổi ánh mắt, sửa sang tóc, chỉnh châu sai, rồi ngồi xuống ghế khảm trai trước tấm bình phong, bưng chén trà nói: “Để nàng tiến vào.”

Lâm Cẩm Dung đi vào trong phòng, chỉ thấy Lâm Ngọc Trân đã thay đổi quần áo, so với sáng sớm hoa lệ hơn rất nhiều, trên đầu châu thụy lóe sáng, váy tiêu kim, đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế khảm trai,

một tay dựa trên tay vịn, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng. Đột nhiên lại nghĩ tới năm ấy, Lâm Ngọc Trân chỉ vào bộ bàn ghế khảm trai này hỏi nàng có từng gặp qua chưa, trong giọng nói tràn đầy vẻ khoe khoang, cũng có vài phần xem thường nàng, ý tứ muốn áp chế nàng.

Nay thì sao? Xem Lâm Ngọc Trân một ngày thay hai bộ, càng ngày càng hoa lệ, đại khái cũng muốn áp chế mình, nói ỉn biết đừng tưởng rằng chỉ có mình có tiền, nàng cũng có rất nhiều tiền, mà bộ bàn ghế khảm trai này, là để cười nhạo mình thiếu hiểu biết. Nhưng hôm nay Lâm Cẩm Dung còn chưa thèm nghe nàng không coi ai ra gì khoe khoang, trước nói: “Cô cô bộ bàn ghế khảm trai này là từ Giang Nam mang về đúng không? Thật là đẹp.”

Lâm Ngọc Trân trong mắt quả nhiên lộ ra vài phần kinh ngạc: “Con đã từng thấy qua sao?”

Lâm Cẩm Dung nửa thật nửa giả nói: “Trong nhà của cậu phụ ta có. Nương ta còn nói nhờ Đại biểu ca mua hai bộ đến cho ta, ta nói không dám qua mặt trưởng bối, nên không muốn nhận.”

Lâm Ngọc Trân trầm mặc, nhẹ nhàng gõ lên tay vịn ghế khảm trai hai cái, thản nhiên nói: “Phu thê trẻ tuổi, dùng đồ xa hoa như vậy làm cái gì? Ta cũng lớn tuổi mới dùng đến. Ngồi đi.” Trên thần sắc còn có chút không thú vị.

“Cô cô dạy bảo đúng.” Lâm Cẩm Dung nhu thuận đáp ứng, ngồi xuống theo phương hướng Lâm Ngọc Trân chỉ, tiếp nhận trà Phương ma ma đưa qua, rồi cúi đầu dùng trà.

Lâm Ngọc Trân không thấy nàng chủ động nói với mình, đành phải thay đổi thái độ ôn nhu nói: “A Dung, chúng ta là thân cô chất, lại là bà bà và nhi tức, có chuyện khó xử nào không tiện nói với người ngoài thì cứ nói với ta. Trong nhà này, chính là ta hiểu rõ con nhất, còn có A Vân là người thật tình với con. Lục Giam đối đãi với con thế nào?”

Lâm Cẩm Dung giả bộ cung kính: “Vâng, trước khi xuất môn mẫu thân cũng đã công đạo ta như vậy. Nhị gia đối đãi tốt lắm.”

“Vậy là tốt rồi. Mẫu thân con nói đúng.....” Nói mấy câu tiếp theo, Lâm Ngọc Trân mở miệng liên tu bất tận, rốt cuộc không còn giả bộ đoan trang ổn trọng uy nghiêm như vừa rồi, ngược lại cười lạnh nói đến chuyện buổi sáng: “Chuyện sáng này con làm rất tốt, nhưng sau đó con không nên thay nàng che lấp, nên để thứ đó rơi ra chính giữa sảnh để cho người ta nhìn thấy nàng ta định giở trò gì! Không tự giác, không biết liêm sỉ!”

Lâm Cẩm Dung sớm đoán được nàng sẽ nói chuyện về Đồ thị, không chút hoang mang nói: “Kỳ thật ta không phải cố ý, là ngoài ý muốn, ta cũng không biết nơi đó có giấu thứ này.” Dùng một chút, nhỏ giọng nói: “Không thay nàng che lấp thì thế nào đây? Nàng vẫn là thân mẫu của Nhị gia. Náo loạn lên đều khiến mọi người khó coi, Nhị gia mà oán trách ta thì ta phải làm sao đây?”

“Con... ý này của con là con muốn đối đãi nàng ta như bà bà của mình sao?” Lâm Ngọc Trân tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Nàng hận nhất người ta trước mặt của nàng nói Đồ thị là thân mẫu của Lục Giam.

Lâm Cẩm Dung cũng không ngừng lời có ý tứ sửa sai, chỉ hòa hòa khí khí nói: “Bà bà chân chính của ta tất nhiên là cô cô. Nàng mặc dù không phải là bà bà, nhưng vẫn là thẩm nương, còn có tăng quan hệ kia, ta dù sao vẫn phải tôn trọng trưởng bối như nàng, bằng không có thể làm sao bây giờ? Cũng không thể để người ta nói ta bất hiếu không hiền thực, người ta nói ta, cũng sẽ liên lụy đến cô cô, rồi lại liên lụy đến A Vân, đối với thanh danh Lâm gia cũng có ảnh hưởng, vậy sẽ cô phụ sự dạy bảo của tổ phụ, như vậy thật không tốt. Nếu để Nhị gia trong lòng sinh kẻ hở, cũng không hay.”

Lâm Ngọc Trân giận sôi lên, lỗ tai như muốn bốc khói, muốn trách cứ Lâm Cẩm Dung, nhưng nàng lại nói như vậy, đang muốn đá vài câu không nói đạo lý để xả giận, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung mỉm cười, ngữ điệu vẫn hòa khí ôn nhu: “Ta sẽ không nói, cũng không ngốc, không định lấy lòng người, chỉ nghĩ đến cái gì đúng thì nói như vậy mà thôi. Nếu khiến cô cô tức giận, cô cô cứ trách mắng, ta sẽ không cãi lại.”

Lâm Ngọc Trân làm sao còn có thể trách mắng đây? Đành thở hắt hắt một hơi lớn bảo: “Con trở về đi.”

Lâm Cẩm Dung nhanh đứng dậy, giả bộ hoảng sợ: “Cô cô tức giận sao? Không muốn nhìn thấy ta sao?”

Không muốn nói thêm nữa câu, Lâm Ngọc Trân hữu khí vô lực hướng nàng vẫy vẫy tay: “Không phải, ta mệt mỗi.” Thật sự là mệt mỗi, nghẹn uất phát cuồng, muốn giáo huấn tiểu bối, nhưng lại bị á khẩu không nói nên lời.

Lâm Cẩm Dung vô cùng nghiêm túc nói: “Cô cô, vậy người nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối ta lại cùng Nhị gia tới thỉnh an.”

Lâm Ngọc Trân mặt bình tĩnh nói: “Thôi, Nhị lang trở về chỉ sợ trời tối rồi, cứ nghỉ ngơi đi.”

Lâm Cẩm Dung liền hành lễ với nàng: “Cô cô thực săn sóc chất nữ nhi, vậy sáng mai chất nữ nhi tới thỉnh an người.”

Đợi cho Lâm Cẩm Dung ra cửa, Phương ma ma vội an ủi Lâm Ngọc Trân: “Phu nhân cũng đừng lo lắng, Nhị thiếu phu nhân là người cẩn thận, làm việc cũng đúng mực, như thế chắc gì đã không tốt.” Kỳ thật lời của Lâm Cẩm Dung là có đạo lý, có điều tính tình của Lâm Ngọc Trân là thế nào đây? Âm tình bất định (kiểu giống như đồng bóng), giờ khắc này còn thấy người ta là người tốt, ngay sau đó đã cùng người ta thế bất lưỡng lập, tất cả mọi người đều muốn hòa giải, lại để ngoài tai. Cũng chỉ có Lục lão ông có thể trấn trụ nàng, Lục Vân đồ đành được nàng mà thôi.

Lâm Ngọc Trân hung thần ác sát nói: “Có thể trông cậy vào nàng sao? Ta nói một câu nàng đã cãi lại mười câu! Không hổ là được mẫu thân như thế dạy dỗ, nếu nàng không phải là thân chất nữ nhi của ta, ta đã vả vào miệng nàng, dạy cho nàng cái gì là quy củ cùng hiếu đạo.”

Nàng sao dám vả miệng Lâm Cẩm Dung chứ? Nàng không sợ đánh Lâm Cẩm Dung sao, nếu người khác nhìn thấy vết đánh mà hỏi nguyên nhân thì phải làm gì đây? Phương ma ma hiểu được Lâm Ngọc Trân cũng bất quá là nói cho sướng miệng mà thôi, đành cười gượng nói: “Quan hệ là thân cô chất, Nhị thiếu phu nhân cố nhiên không cố ý, cũng là thật tình muốn tốt cho người thôi.”

Lâm Ngọc Trân cả giận nói: “Nàng muốn tốt cho ta sao? Nàng muốn tốt cho chính mình thì đúng hơn! Muốn lấy lòng Lục Nhị lang đây! Nhưng đã quên nàng căn bản là thân phận gì! Cùng ta giảng đạo lý, còn muốn áp chế trên đầu ta sao?”

“Làm sao vậy?” Lục Vân nhẹ nhàng đi vào, thấy nàng lại đang phát hỏa, nhìn không được đau đầu thở dài, tiến lên đỡ lấy nàng, thấp giọng nói: “Ai muốn áp chế trên đầu người? Nhị tẩu đối với người bất kính sao?”

Lâm Ngọc Trân sầm mặt không nói lời nào.

Lục Vân liền nhìn về phía Phương ma ma, Phương ma ma đành phải cười nhỏ giọng đem chuyện vừa rồi kể lại một lần: “Không bất kính, chính là Nhị thiếu phu nhân vừa rồi nói hơi quá lời một chút.”

Lục Vân nghe xong, đôi mày thanh tú nhíu lại, trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Nương, lời này của Nhị tẩu rất đúng. Ta xem, chuyện của bọn họ người cũng không cần xen vào, vị trí này của người ai cũng không thể đoạt đi được, người cần gì phải bất chấp xả giận với nàng? Chỉ cần người còn sống một ngày, Nhị ca cùng Nhị tẩu vẫn phải cung kính với nàng. Ta thấy, người Nhị tẩu mang đến cũng không nhiều, thị tì ở bên ngoài quản lý thôn trang, nơi này chỉ có một mình Quế ma ma, và bốn nha hoàn, không phải chỗ Đại tẩu có nhiều người sao, không bằng người thưởng hạ nhân cho nàng, tỏ vẻ quan tâm, có chuyện gì cũng dễ quản lý hơn.”

Lâm Ngọc Trân nghĩ nghĩ, nói: “Vậy con nói là ai?”

Lục Vân ngồi xuống bên cạnh nàng: “Người này phải cẩn thận lựa chọn, nếu không sẽ không có tác dụng, mà lại làm hỏng việc lớn.”

Lại nói Lâm Cẩm Dung khi ra khỏi cửa viện, Quế ma ma vẻ mặt không đồng ý: “Thiếu phu nhân, người thực không nên. Đắc tội với Cô phu nhân đối với người có lợi gì đây? Người nói muốn đối đãi với vị kia tốt, nhưng buổi sáng cũng không có gì tốt đẹp. Hiện tại hai bên đều đắc tội, làm sao đây?”

Chính là bởi vì căn bản không có khả năng lấy lòng được cả hai bên, cho nên không bằng ngay từ đầu liền tỏ thái độ, nàng chính là nàng, cố chấp cũng được, ngoan cũng được, không biết tự lượng sức mình cũng được, không biết cách đối nhân xử thế cũng được, nàng chính là như vậy. Nàng đối với ai tốt là vì nàng nguyện ý, không ai có thể bắt buộc nàng.

Lâm Cẩm Dung cảm thấy nàng nên khiến Quế ma ma thanh tỉnh một chút: “VẬY MA MA CẢM THẤY HẸN LÀ NÊN THẾ NÀO? HAI MẶT LẤY LÒNG? TA NÓI CHO NGƯỜI, MUỐN LẤY LÒNG CÔ PHU NHÂN, MỌI VIỆC ĐỀU PHẢI NGHE THEO NÀNG, MỘT VẠN LẦN NGHE LỜI CỦA NÀNG, NHƯNG CHỈ ĐÚNG MỘT LẦN KHÔNG NGHE LỜI CỦA NÀNG CŨNG ĐÃ KHÔNG TỐT. NẾU NÀNG MUỐN TA HẸN HỌC VỚI NGƯỜI KIA, NGƯỜI NÓI TA VÌ MUỐN NÀNG CAO HỨNG NÊN NGHE LỜI NÀNG, HAY LÀ KHÔNG NGHE?”

Quế ma ma mặt trắng bạch: “Tiểu thư.....”

Lâm Cẩm Dung lại tiếp tục nói: “Còn người kia, nếu là thực sự suy nghĩ cho ta, sao ngay ngày đầu tiên ta vào cửa liền tặng cho ta một nan đề lớn như vậy? Nếu mỗi lần ta đều tỏ vẻ hòa nhã với nàng ta, nàng sẽ được một tác lại muốn tiến một bước, tự coi mình là bà bà chân chính của ta. Đến lúc đó khó xử là chính ta, người nói ta có nên để một người không biết tốt xấu cười trên đầu ta hay không?” Lần giao phong đầu tiên là quan trọng nhất. Sở tác sở vi hôm nay của nàng đều chỉ vì một chuyện, nàng muốn nói cho Đồ thị biết, nàng họ Lâm, là người tâm địa cứng rắn, lần sau đừng tiếp tục làm ra loại chuyện không biết kiềm chế này nữa. Nàng cũng muốn nói cho Lâm Ngọc Trân biết, nàng không phải kẻ mềm yếu, không phải gả vào cửa nhất định phải dựa vào Lâm Ngọc Trân, nàng tuy họ Lâm, nhưng là Lâm Ngọc Trân cần nàng, mà không phải nàng cần Lâm Ngọc Trân.

Lệ Chi thấy bộ dáng Quế ma ma khó xử, vội khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, ma ma cũng muốn tốt cho người.”

“Việc này muốn làm sao ta trong lòng tự biết.” Lâm Cẩm Dung [lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị]: “Ngày sau các người chính mình cẩn thận chút, đừng vội đồng ý tiếp nhận này nọ. Ai muốn tự ra chủ trương, thì đừng trách ta vô tình!”

Quế ma ma cúi đầu, ủy khuất suy nghĩ, tiểu thư không bao giờ còn là tiểu thư như lúc trước nữa rồi.

Lâm Cẩm Dung trở về phòng, một mình ăn cơm chiều, thấy sắc trời không còn sớm, trước hết tắm rửa rồi đọc sách, mới lật vài tờ, nghe thấy cửa sân viện vang lên vài tiếng, vốn tưởng rằng là Lục Giam đã trở lại, nghiêng tai nghe, lại không nghe thấy tiếng người vãn an, liền mặc kệ, tiếp tục đọc.

Mới đọc được một hàng chữ, cửa đã bị mở ra, Lục Giam đứng ở cửa, nhìn chằm chằm nàng.

Một trận gió lạnh thổi vào, Lâm Cẩm Dung rung mình, buông sách đứng dậy cười nói: “Đã trở lại rồi sao?”

“Ấn.” Lục Giam bước vào, đi đến bên người nàng thì dừng lại, người đầy mùi rượu.

Lâm Cẩm Dung liền ra lệnh cho đám người Lệ Chi đưa nước ấm tiến vào, chính mình thì thay Lục Giam cởi áo: “Uống rất nhiều rượu sao?”

“Ấn.” Lục Giam vươn hai tay để nàng cởi ngoài bào ra.

Lâm Cẩm Dung lại hỏi: “Trong nhà đều tốt chứ?”

“Tốt.” Lục Giam quay đầu nhìn nàng thấp giọng nói: “Đều mong chúng ta sớm ngày khai chi tán diệp (sinh con đẻ cái).”

Lâm Cẩm Dung tay cứng đờ, im lặng xoay người đi treo quần áo. Vừa treo gọn, một đôi tay liền từ phía sau ôm nàng, Lục Giam dán tại bên tai nàng, hương rượu thản nhiên, thì thầm nói: “Nàng cảm thấy có được không?”

Ngón chân của Lâm Cẩm Dung suýt nữa chọc thủng mũi hài.

160. Chương 161: Mẫn Hành

Lục Giam cúi mắt nhìn Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm giá áo trước mặt, đôi tay nắm chặt lớp quần áo, khớp xương trở nên trắng bệch. Sau khi hô hấp vài lần, nàng mới buông ra: “Mau buông tay, nếu để mấy người Lệ Chi thấy thì không tốt. Có cần uống canh giải rượu không?”

“Nàng là thê tử của ta, sợ cái gì?” Lục Giam bắt lấy cánh tay nàng, xoay nàng lại đối mặt với hắn, nhìn thẳng mắt nàng, ngữ khí có chút đông cứng: “Ta không say, tự ta biết rõ, không cần canh giải rượu.”

“Được. Vậy không cần.” Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Không còn sớm nữa, tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi.”

Lục Giam im lặng nhìn nàng một lát mới buông tay ra, tự đi vào phía sau bình phong. Lệ Chi vẫn cúi mắt đứng ở góc, thấy thế chạy nhanh tiến lên chuẩn bị nước.

Lâm Cẩm Dung lê bước chân đi đến ghế dựa, đem quyển Giang Nam du ký cầm lấy vuốt lại cho phẳng, rồi cẩn thận đặt lên trên bàn, sau đó đi đến bên giường, trải đệm chăn xong xuôi thì thoát giày, ngoại bào, rồi nằm xuống.

Một lát sau, tiếng bước chân của Lục Giam truyền đến, đi đến trước giường thì dừng lại, im lặng ước chừng một nén nhang, giường nhẹ nhàng trầm xuống, đèn được thổi tắt, tiếp theo hắn mang theo một cỗ khí lạnh yên lặng nằm bên cạnh nàng.

“Nếu ban đêm không thoải mái thì gọi ta.” Lâm Cẩm Dung đợi một lát, không thấy hắn có động tĩnh gì, đoán hắn hẳn là đang ngủ, liền nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận duỗi tay chân rồi nhắm mắt lại. Không biết qua bao lâu, nàng bị bừng tỉnh, một bàn tay từ trong ổ chăn vươn tới nhẹ nhàng đặt trên lưng nàng. Bất quá nàng lại rõ ràng, động tác nhỏ của hắn như vậy có ý nghĩa gì. Lâm Cẩm Dung theo bản năng co rụt lại, mở mắt ra, ngừng thở, vẫn không nhúc nhích. Bàn tay kia đặt bên hông nàng ngừng một lát, lại nhẹ nhàng lui về.

Lâm Cẩm Dung nhắm mắt lại, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Một mảnh thanh âm, Lâm Cẩm Dung mở mắt ra, chỉ thấy ánh nắng mỏng manh, Lục Giam đang ngồi ở bên giường nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo.

Lâm Cẩm Dung xoay người ngồi dậy: “Giờ nào rồi? Sớm như vậy đã dậy sao?”

“Mới vừa canh năm.” Lục Giam quay đầu nhìn nàng, bên trong ánh sáng hôn ám, nàng không thấy rõ sắc mặt của hắn, chỉ theo trực giác cảm nhận tâm tình của hắn không tốt lắm, liền hướng hắn cười cười: “Ta chuẩn bị nước cho chàng.” Nói xong xuống giường đi hài, thấp đèn, rồi đi đến sau bình phong. Vừa đem nước và khăn sạch chuẩn bị xong, Lục Giam cũng quần áo chỉnh tề theo vào.

Lâm Cẩm Dung đưa khăn cho hắn: “Là muốn đi đọc sách sao? Ta bảo mấy người Lệ Chi đi xem phòng bếp đã chuẩn bị điểm tâm xong chưa, ăn xong hẵng đọc sách sẽ thoải mái hơn một chút.” Sau đó xoay người ra bên ngoài chuẩn bị gọi Lệ Chi vào.

Lục Giam lau mặt, nói: “Trong nhà có thói quen, nếu không có phân phó đặc biệt, điểm tâm phải đợi nửa canh giờ nữa mới có, cũng không vội, đến giờ các nàng sẽ đưa lại đây. Tổ phụ nói muốn đem Thính Tuyết các làm thư phòng cho ta, nàng có muốn đi qua nhìn xem một chút không?”

Tay Lâm Cẩm Dung đang cầm khăn tay dừng lại một chút: “Thính Tuyết các?” Lục Giam nói: “Chính là nơi năm ấy mở ẩm lộ hội, bên ngoài trồng đủ loại hoa mai. Lúc này mai vàng mặc dù đã héo tàn, hồng mai đang bắt đầu chớm nở, đứng từ trên lầu nhìn xuống, cảnh sắc thật sự rất đẹp, phẳng phất giống như một áng mây đỏ.”

Lâm Cẩm Dung lại lau mặt nói: “Ta đây trước mang mấy người Lệ Chi đi thu dọn một chút rồi Nhị gia mới qua được không? Lúc này Nhị gia có thể ở trong phòng đọc sách, ăn xong điểm tâm, thời điểm cũng vừa vãn.”

“Không cần, bên kia đã có người thu dọn rồi. Trong mấy ngày này tổ phụ bảo ta không cần đọc sách, ta vừa vãn đang rảnh, có thể dẫn nàng làm quen với chung quanh một chút.” Lục Giam nhíu mày nhìn Lâm Cẩm Dung, hắn đã nói rõ ràng như vậy, không tin nàng nửa điểm cũng không hiểu. “Nếu Nhị gia không chê ta ầm ỹ, ta sẽ cùng Nhị gia đi qua nhìn xem.” Lâm Cẩm Dung đã rửa mặt xong, trên mặt tràn đầy tươi cười, không hề lưu ý nói: “Có cần ta chải đầu cho Nhị gia không?”

“Ân.” Lục Giam mày vẫn nhíu, chậm rãi đi đến ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Nhấn hần, nhấn hần một tháng, hắn sẽ trở lại chỗ Chư tiên sinh đọc sách. Lâm Cẩm Dung rũ mắt nhìn chằm chằm nước trong chậu một lát, hít một hơi, xoay người đi ra ngoài, mở hộp trang sức lấy lược gỗ hoàng dương ra, thay Lục Giam chải tóc, rồi vắn thành búi. Động tác của nàng thực nhanh nhẹn, bất quá

chỉ mất giấy lát, cũng đã nhanh nhẹn thay Lục Giam búi tóc rồi cài trâm, lại đội tiểu quan màu bạc. Dem gương đặt trước mặt Lục Giam, cười nói: “Chàng xem có vừa lòng không?”

Lục Giam nghiêm túc nhìn, mỉm cười: “Tốt lắm. So với ta tự mình làm hay để Trường Thọ làm đẹp hơn nhiều.”

“Tay của nữ nhân luôn khéo léo hơn.” Lâm Cẩm Dung im lặng cười, cũng tự chải đầu, lấy trâm cài tóc, tự vắn thành búi ỳnh, rồi chọn một châu sai trâm châu, không thoa phấn, chỉ thoa chút son nhẹ, lấy áo choàng cho hai người, cười nói: “Đi thôi.”

Lệ Chi dẫn Quế Viên, Anh Đào, Đậu Nhi ăn mặc sạch sẽ đứng ở hành lang, thấy hai người đi ra, nhất tề tiến lên hành lễ.

Lục Giam có chút ngoài ý muốn: “Sao đã đứng hầu bên ngoài rồi?” Lệ Chi cười nói: “Đã sớm dậy, nhưng chưa nghe thấy Nhị gia cùng thiếu phu nhân triệu hồi, cho nên vẫn chờ ở đây.” Lục Giam vừa lòng gật đầu, quay sang cùng Lâm Cẩm Dung khen: “Rất biết quy củ.”

Lâm Cẩm Dung từ chối cho ý kiến cười, thấy Lệ Chi tay cầm đèn lồng bọc bằng vải lụa, liền ý bảo Lệ Chi tiến lên chiếu sáng. Chợt nghe Lục Giam nói: “Nàng thấy không rõ lắm sao?”

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Thấy không rõ lắm.”

Lục Giam liền vươn tay tiếp nhận đèn lồng trong tay Lệ Chi: “Đi thôi.” Hôm nay không thể so với hôm qua, trên đường đi, hai người cơ hồ không gặp một ai, thanh tịnh vô cùng, Lục Giam mỗi khi đến một sân viện, liền dừng lại chỉ cho Lâm Cẩm Dung xem, lời ít mà ý nhiều nói cho nàng nên cư xử ra sao.

Đến khi tới Thính Tuyết các, sắc trời sáng rõ, Lục Giam tắt đèn lồng trong tay, đuổi ma ma tiến lên hành lễ vắn an, đưa tay cho Lâm Cẩm Dung: “Đi vào rừng mai một chút.” Lâm Cẩm Dung trầm mặc đặt tay vào lòng bàn tay hắn, cùng hắn bước vào rừng mai. Trong rừng mai tràn ngập một mùi hương thần nhiên, sương mù mờ mờ lung lung, Thính Tuyết các trở nên mờ ảo, giống như nhân gian tiên cảnh.

“Không sai, ta thích nhất chính là nơi này.” Lục Giam đột nhiên trở nên hưng trí: “Mùa đông năm nay, chúng ta có thể cùng nhau đến tảo tuyết, ủ đến sang năm dùng để pha trà.”

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn gốc cây mai lớn nhất kia, cúi đầu lên tiếng: “Được.”

Lục Giam lôi kéo nàng tiến lên vỗ vỗ gốc cây mai, ánh mắt phát sáng, tươi cười sáng lạn: “Cây này đã gần một trăm năm. Hiếm có là nó vẫn có bộ dạng tốt như vậy, đóa hoa mặc dù không lớn, nhưng lại tươi tắn nhất thơm nhất. Tương lai chúng ta quét tuyết, thì cứ chôn bên dưới nó, nàng thấy được không?”

“Được.” Lâm Cẩm Dung ánh mắt phức tạp nhìn tươi cười trên mặt Lục Giam, trầm vị tạp trần. Hắn có thể không hay biết cười vui vẻ như vậy, nàng dù thế nào cũng không thể vui vẻ nổi. Càng nhìn hắn cười, nàng lại càng khó chịu. Đặc biệt ở đây, trong tình cảnh này, càng khiến nàng buồn nôn.

Lục Giam chống lại ánh mắt của Lâm Cẩm Dung, giật mình, tươi cười phai nhạt, buông tay nàng ra hỏi: “Nàng không vui?”

Lâm Cẩm Dung rũ mắt xuống: “Không có. Chỉ là có chút bất an. Hôm qua ta lại đắc tội cô cô, hôm nay muốn sớm qua thỉnh an mới đúng.”

Lục chú ý của Lục Giam quả nhiên bị dời đi, nhíu mày hỏi: “Vì chuyện gì?”

Lâm Cẩm Dung không nói.

Thấy nàng không nói, liền hệ đến chuyện sáng hôm qua, Lục Giam liền hiểu được vài phần, có chút bất đắc dĩ thở dài: “Nàng nhịn một chút, đối với nàng không có hại gì. Tính tình người như vậy, qua một thời gian ngắn, dần dần sẽ quên, không cần giữ uất ức trong lòng.” Rồi ngưng một lúc, lại nói: “Nếu có gì khó xử hay không biết xử lý thế nào thì có thể nói với ta. Đi thôi.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta nhớ kỹ, cảm ơn.”

Lục Giam trầm mặc một lát, thản nhiên nói: “Có phải về sau nàng làm gì cho ta ta cũng phải nói cảm ơn hay không?” Lời này ngữ khí không tốt, Lâm Cẩm Dung giật nhẹ khóe miệng: “Nhị gia nguyện ý nói, ta cũng nguyện ý nghe. Người ngoài nghe thấy, tất yếu sẽ tán dương chúng ta tương kính như tân.”

Nghe ra nàng đang cố ý thả lỏng không khí, Lục Giam cũng phối hợp theo cười: “Tiên sinh đã đặt tên cho ta, là Mẫn Hành. Về sau nàng không cần gọi ta là Nhị gia, có thể gọi ta là Mẫn Hành được rồi.” Lâm Cẩm Dung biết nghe lời gọi: “Mẫn Hành.”

Lục Giam cười cười, vốn còn muốn nói thêm hai câu, nhưng thấy Lâm Cẩm Dung cúi mắt chỉ lo đi phía trước, cũng trở nên trầm mặc.

Tới sân viện của Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân cũng vừa dậy, thản thái thản nhiên, trong ngữ khí còn thân thiết, dặn dò hai người nên kính trọng nhau, Lục Giam nên đối xử tử tế với Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung lại nên đốc thúc Lục Giam đọc sách, chiếu cố ăn mặc của Lục Giam.

Hai người đều đáp ứng, trong chốc lát, Lục Vân cũng đi đến, cười hì hì trêu ghẹo hai người một hồi, không khỏi phân trần đã sai người bưng đồ ăn lên, cùng nhau dùng điểm tâm. Lâm Cẩm Dung xới cơm gấp thức ăn, tận chức tận trách, ngữ khí ôn hòa, tùy thời đều mang theo vài phần tươi cười, lại có Lục Vân chêm vào chọc cười, điểm tâm trôi qua im lặng thông thuận.

Ăn điểm tâm xong, Phương ma ma tiến vào nói là lão thái thái đã dậy, vì thế bốn người cùng nhau đến vấn an Lục lão phu nhân. Nửa đường gặp được Đồ thị dẫn theo Lục Thiện vẫn như cũ gầy yếu như cọng cỏ, Lâm Ngọc Trân trầm mặc bước nhanh hơn. Lâm Cẩm Dung hàm chứa tươi cười tiến lên cùng Đồ thị và Lục Thiện chào hỏi: “Tam thẩm nương, Lục đệ sớm.”

Lục Vân cũng cười hì hì tiến lên hành lễ: “Tam thẩm nương cùng nhau đi đi.”

Đồ thị vẻ mặt âm đạm nhìn bốn người bọn họ, thanh âm khàn khàn nói: “Các con đi trước, Lục lang thân thể yếu đuối, không thể đi nhanh, chúng ta cứ chậm rãi đến.” Nói xong liền giúp Lục Thiện buộc chặt cổ áo, giống như Lục Thiện lập tức sẽ bị gió thổi bay vậy. Cách làm này của Đồ thị, thật sự khiến người ta không thích thú nổi. Lục Vân trong mắt hiện lên một tia hèn mọn, trên mặt còn mang theo nụ cười: “Lục đệ, đã dùng hết nhân sâm chưa?”

Lục Thiện cúi đầu một câu không nói, chỉ hướng nhích lại gần bên cạnh Đồ thị, Đồ thị thở dài nhẹ nhàng vỗ về đầu của hắn: “Dùng là, không cần không được. Có điều nhân sâm tốt cũng không dễ kiếm.”

Việc cả cuộc đời này của Đồ thị yêu thích nhất chính là giúp Lục Thiện bồi bổ thân mình, nhưng càng không ngừng bồi bổ, kết quả Lục Thiện càng suy nhược càng quái gở. Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Lục Giam, chỉ thấy Lục Giam cúi mắt, gắt gao mím môi, không nói được một lời.

Lục Vân cũng quét Lục Giam liếc mắt một cái, cười nói: “Chỗ ta có mấy nhánh tốt, nếu không chê, ta sẽ sai người đưa qua.”

Không đợi Đồ thị mở miệng, Lục Giam đột nhiên ngẩng đầu lên, có chút đông cứng nói: “Mấy ngày trước đây ta không phải còn thấy Lục đệ và Ngũ đệ cùng nhau trèo cây sao? Tiểu hài tử nên vận động nhiều một chút, suốt ngày uống thuốc bổ, sao tốt cho được?”

Đồ thị hoàn toàn đỏ hốc mắt, ủy khuất nhìn Lục Giam, cắn môi một câu cũng không nói.

161. Chương 162: Khóc Lóc

Lục Giam nhìn bộ dạng Đồ thị dường như trời sắp sụp đổ, nhịn không được thở dài, nghiêng mặt qua một bên, một câu cũng không nói. Lục Thiện ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Lục Giam.

Mắt thấy mẫu tử bọn họ giương cung bạt kiếm, loại chuyện này đương nhiên không xen vào vấn tốt hơn. Lục Vân vỗ khăn tay, hơi hơi có chút xấu hổ cười nói: “Ta đây đi trước.” Nói xong vội vàng đuổi theo Lâm Ngọc Trân.

Lâm Cẩm Dung không thể tránh khỏi, liền ôn nhu nói: “Tam thẩm nương xin nghe ta nói một câu, được có ba phần độc, bổ quá mức sẽ không tốt. Điều trị cũng nên chú ý, không bằng thỉnh đại phu tốt đến khám

bệnh. Nghe người ta nói, Thái Minh phủ có một đại phu họ Quách, rất tài giỏi.” Nếu từ trước, có Lục Vân so sánh, nàng sẽ chủ động đưa Đồ thị nhân sâm, nhưng hiện tại, nàng tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đồ thị ánh mắt nhất thời sáng lên: “A Dung quen biết với Quách đại phu kia sao?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Ta không biết, chỉ nghe người ta nói. Tam thẩm nương có thể viết thư đến nhà Nhị cô tổ mẫu ở Thái Minh phủ, thỉnh bọn họ hỗ trợ xem, nếu quả nhiên y thuật inh, cũng nên thử một chút.”

Đồ thị liền đẩy Lục Thiện tiến lên: “Nhanh cảm ơn tẩu tử của con. Thân thể của con không tốt, đọc sách cũng đọc không xong, về sau còn phải dựa vào tẩu tử chiếu cố con đây.”

Lục Thiện cúi đầu lảo đảo từng bước lên phía trước rồi đứng vững, mím môi không nói lời nào.

Dựa vào nàng? Vậy nàng dựa vào ai? Nói dựa vào là dựa vào sao? Vì sao luôn muốn nhờ vả người khác vậy? Chính mình rảnh tay rảnh chân làm sao? Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Tam thẩm nương quá khách khí, ta biết phương pháp tốt, về tình về lý đều nên nói với thẩm, không cần khách khí như vậy. Lục đệ khỏe lên có thể đọc sách cho tốt, không cần dựa vào ai cả.”

Đồ thị dường như không nghe thấy câu nói sau của nàng, nhìn quanh trái phải, thấy không còn những người khác, liền tràn đầy tươi cười tiến lên kéo tay Lâm Cẩm Dung: “A Dung, ta vẫn biết con là cô nương tốt tâm địa thiện lương, đã sớm ngóng trông con vào cửa, chuyện buổi sáng hôm qua con cũng đừng tự giận mình, ta kỳ thật rất thương con cùng Nhị lang, đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng vẫn chưa có cơ hội khác đưa cho con.....” Vừa nói vừa từ trong lòng lấy ra xuyên vàng kia, đưa cho Lâm Cẩm Dung.

Xem ra một cước hôm qua cũng chưa đá tỉnh Đồ thị, ngược lại khiến Đồ thị trước mặt Lục Giam bức nàng tỏ thái độ, có cần phải đến mức lộ liễu như vậy không? Người này, chỉ nhớ rõ nàng cùng Đào thị luôn luôn cùng Lâm Ngọc Trân bất hòa, liền đã quên nàng họ Lâm hay sao. Nhưng mà, bắt đầu bắt quá chỉ là bắt đầu, tiếp qua mấy ngày nữa, Đồ thị sẽ thủy chung sẽ nhớ rõ nàng họ Lâm, những thứ khác không thể nhớ gì được nữa. Lâm Cẩm Dung chỉ thản nhiên cười, nhìn Lục Giam không nói một lời, là thân mẫu của hắn, chính hắn giải quyết đi.

Lục Giam một phen kéo tay nàng, cau mày đi phía trước: “Ta còn muốn gấp trở về đọc sách, canh giờ không còn sớm, đi thôi.” Là nhi tử người bảo ta đừng thu nhận a. Lâm Cẩm Dung hướng Đồ thị đã nhanh đỏ hốc mắt cười, đi theo Lục Giam.

Lục Giam gắt gao mím môi, vẫn cúi đầu bước nhanh đi phía trước, Lâm Cẩm Dung đi theo hắn chạy chậm một đoạn đường, ngọc bội đính đang, khiến các ma ma liên tiếp quay đầu nhìn xung quanh, có vẻ nàng giống như tiểu tức phụ bị khinh bỉ vậy, nàng cũng không chạy nữa, đơn giản nói: “Nếu chàng không thích, vì sao không nói thẳng ra? Chẳng lẽ chàng phải đợi người khác tới nói với nàng sao? Mỗi lần đều trốn, thời điểm không trốn tránh được thì phải làm gì đây? Như vậy đối với nàng cũng không có lợi.”

Lục Giam mạnh đứng lại, có chút phiền chán nói: “Ta đương nhiên sẽ nói với nàng ta! Còn như vậy, ngày sau cũng không tốt đẹp gì!” Câu cuối cùng của hắn vừa thấp lại nhanh, nhanh đến mức Lâm Cẩm Dung cơ hồ không nghe thấy rõ ràng.

Lâm Cẩm Dung thất thần cẩn thận nghĩ lại một lúc, mới phản ứng kịp, thì ra hắn đang oán giận nàng ta sao. Kiếp trước, nàng chưa bao giờ từng nghe thấy Lục Giam nói về Đồ thị một câu không phải, cũng chưa từng nghe Lục Giam nói về Lâm Ngọc Trân một câu không phải, vĩnh viễn đều là trầm mặc, trầm mặc. Hôm nay thật đúng là hiếm có. Nàng vốn trong lòng không khỏi hờn giận, không vui vì bị Lục Giam dắt chạy như vậy, rõ ràng là do mẫu tử hắn oan uổng, vì sao không tự mình giải quyết, cứ bắt nàng phải chịu đựng đứng giữa? Cho nên trực tiếp nói ra, lại không nghĩ rằng sẽ nghe thấy hắn oán giận. Là vì Đồ thị ở trước nàng liên tiếp mất mặt, lại bị nàng nói mấy câu kia khiến hắn tức giận, tức giận quá hồ đồ rồi chăng? Nàng nghĩ, lấy tính tình của Lục Giam, rất nhanh sẽ hối hận vì đã nói những lời này.

Quả nhiên Lục Giam mới nói xong liền gắt gao ngậm miệng lại.

Nếu đã nói ra, cũng không cần để ý nhiều, hắn càng không thích, nàng càng muốn nói, tốt nhất tự mình giải quyết cho tốt, đừng đến phiền nàng. Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Tuy rằng không nghĩ chàng sẽ tức giận, ta vẫn còn muốn nói. Ta thực khó xử, không biết nên xử lý như thế nào mới thỏa đáng, muốn chiếu

cổ cô cô, lại muốn chiều cổ chàng. Nhưng vẫn thấy giữa khoảng cách có lớp băng mỏng ngăn cách, không muốn làm sai, gây sự, lo lắng đề phòng, sợ bị hiểu lầm, chàng ở nhà thì không sao, chàng không ở nhà thì phải làm sao bây giờ?”

Lục Giam mím môi quay đầu nhìn nàng.

Lâm Cẩm Dung hiểu học mà tin cậy nhìn hấn.

Lục Giam một lúc lâu mới có chút cổ sức thấp giọng nói: “Đã khiến nàng khó xử. Trong hai ngày này ta sẽ nói với nàng ta, nếu nàng ta vẫn như vậy..... Ta không ở đây, nàng có thể đi tìm tổ phụ, hấn sẽ xử lý tốt.”

Lâm Cẩm Dung nhếch lên khoe môi: “Chàng tin tưởng ta sao? Chàng sẽ không sợ.....”

Lục Giam vô cùng nghiêm túc đánh gãy lời của nàng: “Ta tin tưởng nàng.”

Hấn dựa vào cái gì tin tưởng nàng? Lâm Cẩm Dung thấy lời này của hấn giống như là nói cho chính hấn nghe vậy, không khỏi buồn cười vô cùng. Lục Giam không nhìn biểu tình của nàng, ngẩng đầu nhìn phía trước, mỗi bước đi đường như đều dùng sức. Hai người ôm tâm sự, trầm mặc đi một đoạn đường, đến gần Vinh Cảnh cư của Lục lão phu nhân, Lục Giam bỗng nhiên nói: “Nàng nói về Quách đại phu kia là thật sao?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta lúc ở Thanh châu từng nghe vài người nhắc tới, đều khen ngợi hấn. Tình hình cụ thể ta không biết, cho nên mới bảo Tam thẩm nương viết thư hỏi Nhị cô tổ mẫu ở Thái Minh phủ. Ta thấy bồi bồi về mặt ăn uống cũng tốt hơn uống thuốc.” Nàng cũng không dám gánh trách nhiệm a.

Lục Giam không nói gì thêm nữa.

Vào Vinh Cảnh cư, Lâm Ngọc Trân sầm mặt nhìn hai người liếc mắt một cái: “Ta đang định sai người đi gọi các con đây, tổ mẫu đang chờ các con đến ăn quýt, đã chờ một lúc rồi.” Lâm Cẩm Dung mỉm cười, cũng không biện giải, tiến lên rửa tay, lấy khăn sạch lau rồi lần lượt bóc từng quả quýt ọi người, trước đưa cho Lục lão phu nhân, rồi đưa cho Lâm Ngọc Trân.

Tống thị liền khen: “Nhìn xem Nhị chất tức, tính tình thật tốt lại hiền lành.”

Lời này không phải nói Lâm Ngọc Trân tính tình không tốt sao? Lâm Ngọc Trân sắc mặt càng thêm âm trầm.

Lâm Cẩm Dung cười khê đưa một quả quýt cho Tống thị: “Nhị thẩm nương, người đừng khen ta quá lời, mà quyền không ăn quýt a, ta đây lại trở thành người không hiền lành riiuf.”

Lục Vân cũng nói: “Nhị thẩm nương lại khen, Nhị tẩu ta sẽ ngượng ngùng.”

Tống thị ăn quýt, cười nói: “Ai nha, ta mới khen một câu, A Vân liền lo lắng tẩu tử mình thẹn thùng rồi. Không hổ là thân biểu tỷ muội, thật là yêu thương nhau.” Lục Đại thiếu phu nhân Lã thị mang theo khẩu khí hờn dỗi tiếc nuối nói: “Con không có thân biểu tỷ muội yêu thương phải làm sao bây giờ? Bà bà cần phải yêu thương con nhiều hơn một ít mới tốt.”

Tống thị liền ôm nàng vào lòng: “Được, ta thương con.” Quay đầu trêu ghẹo Lâm Cẩm Dung: “Đừng chỉ chăm chăm bóc quýt cho cô cô và A Vân nha, cũng bóc cho Nhị lang một quả đi.” Lâm Cẩm Dung mỉm cười không nói, bóc vỏ một quả cho Lục Giam. Thấy Đồ thị cùng Lục Thiện tiến vào, liền cũng cười bóc một quả cho Đồ thị và Lục Thiện, cũng không bỏ quên ai. Đồ thị tiếp nhận quýt, vẫn ủy ủy khuất khuất nhìn Lục Giam, Lục Thiện không tiếp nhận, nghiêng mặt qua một bên.

Hài tử này cũng đã mười ba tuổi, bộ dạng giống như hài tử mười tuổi, tính tình lại trẻ con chỉ như hài tử bảy tám tuổi. Cứ để như vậy thì về sau sẽ ra sao đây? Lục lão phu nhân nhìn, vươn tay gọi Lục Thiện qua: “Lục lang đến ngồi cạnh tổ mẫu, bồi tổ mẫu trò chuyện.”

Lục Thiện cúi đầu đi qua, ngồi bên người Lục lão phu nhân không nói được một lời, từ đầu tới cuối đầu cũng chưa nâng lên. Lục lão phu nhân đưa cái gì cho hấn hấn cũng tiếp nhận, cất vào trong ngực không ăn, cũng không động, Lục lão phu nhân không biết làm gì, đành xoa xoa đầu của hấn, khe khẽ thở dài.

Tống thị thở dài, vô hạn triu mến nói: “Hài tử này, sao ta lại thấy gầy hơn hồi trước vậy? Khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò, chỉ thấy có hai cặp mắt, thực là..... Thời điểm đi theo Ngũ lang còn trông thấy khuôn mặt tươi

cười, mấy ngày nay Ngũ lang bị tổ phụ mang đến Tụ Hiền các đọc sách, không có người bồi hấn, lại thành cái dạng này.”

Nàng không nói lời này thì không sao, Đồ thị vừa nghe liền bi ai, các loại cảm xúc toàn bộ dâng trào, rút khăn tay che mặt, ô ô nức nở hóc lên: “Ta tạo nghiệt gì a..... Đứa thứ nhất..... Ô ô..... Đứa thứ hai, không còn ở bên cạnh..... Ô ô..... Chỉ còn lại có một nhi tử độc đinh, lại như vậy..... Ô ô..... Ta tương lai phải làm sao bây giờ, ô ô..... Tứ lang của ta a, nếu con còn sống, ta cũng không phải khổ sở như vậy a..... Ô ô.....” Thấy nàng đột nhiên nhắc tới thứ tử đã sớm chết non đứng hàng thứ tư Lục Giáng, mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, Lâm Ngọc Trân trên mặt khó coi, gân xanh trên trán giật giật, chán ghét đến cực hạn, Lục lão phu nhân đau đầu xoa xoa trán, hận không thể nhanh đứng dậy chạy thoát, Lục Giam cầm quả quýt mới chỉ ăn một nửa, mặt càng ngày càng trắng bệch, ánh mắt càng ngày càng đen sẫm. Lục Thiện đầu càng ngày càng thấp, thân mình co rúm lại.

Tống thị vội đứng lên khuyên nhủ Đồ thị, khoa trương nhẹ nhàng chụp miệng mình: “Xem miệng này của ta, tự đừng nói gì vậy? Tam đệ muội a, muội đừng khóc, đều là lỗi của ta. Lục lang không phải chỉ có thân thể yếu đuối thôi sao? Muội yên tâm, muốn tìm thuốc bổ gì chúng ta cũng đều tìm uội, ai nha..... Nhắc tới Tứ lang đáng thương, ta cũng thật đau lòng a..... Hải tử kia, vừa thông minh vừa nhu thuận.....” Sau đó cũng đỏ đôi mắt, hơi hơi nghẹn ngào. Đồ thị khóc lớn hơn nữa: “Tứ lang đáng thương của ta a..... Ô ô..... Mạng của ta thực khổ a..... Ô ô.....”

Lục Vân nhanh đứng dậy khuyên nhủ, Đồ thị căn bản không để ý tới nàng. Lục Vân vừa vội lại ủy khuất, quay đầu nhìn Lục Giam, lại nhìn Lục lão phu nhân, sau đó nhìn về phía Lâm Cẩm Dung. Một vở tuồng náo nhiệt như vậy, hoàn toàn có thể vượt qua chuyện lễ gặp mặt. Hiện tại hồi tưởng, dường như mỗi lần Đồ thị cùng Lâm Ngọc Trân nháo loạn luôn luôn có thân ảnh của Tống thị. Hôm nay chiều này cũng thật ỉn, rõ ràng muốn bức tử người ta mà, Lục Thiện không thành đạt thì thôi, Đồ thị thực đại đột. Có qua có lại mới toại lòng nhau, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Tam thẩm nương chớ khóc, nghe nói đệ tử của Chư tiên sinh cùng Lục đệ tuổi cũng xấp xỉ. Sau khi Thất đệ của ta đến nơi đó tính cách cũng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.”

162. Chương 163: Bàng Quan

Từ trước Lâm Cẩm Dung không biết, nay lấy thân phận như một người đứng xem, ngược lại rõ ràng rất nhiều. Lục Thiện chính là một cây thương, nếu muốn khiến Nhị phòng cùng Đồ thị yên tĩnh, đầu tiên phải giải quyết vấn đề của Lục Thiện. Lục Thiện một ngày không thoát ly khỏi Đồ thị, một ngày sẽ không thể bình thường lớn lên, mà có lớn lên cũng sẽ trở thành phế nhân. Lục Thiện càng suy nhược, càng không nên thân, Đồ thị trong lòng oán khí sẽ càng trầm trọng, sẽ càng hung hăng huyền não.

Lâm Cẩm Dung thanh âm không nhỏ, nhưng vào lúc này, căn bản không có ai để ý tới nàng.

Tân nhi tức mới vào cửa thì tính là cái gì?

Đồ thị khóc thương tâm, lòng tràn đầy oán hận đối với công công bà bà và Đại phòng, đối với Lục Giam bất mãn cùng thất vọng, cho dù nghe thấy lời của Lâm Cẩm Dung, cũng luyến tiếc để Lục Thiện rời khỏi tầm mắt cùng ôm ấp của nàng, bị đưa đến nơi khác chịu khổ.

Lâm Ngọc Trân vô cùng bất mãn. Thật đúng là suy nghĩ cho Tam phòng sao? Còn không biết Chư tiên sinh có nguyện ý thu nhận Lục Thiện hay không, cho dù đồng ý, vậy không phải khiến Lục Giam chọc phiền toái sao? Lục Giam bị liên lụy, sao còn có thể chuyên tâm đọc sách tham dự khảo thí?

Đám người Tống thị đương nhiên càng tỏ vẻ không nghe thấy, thanh âm khuyên giải lớn hơn nữa, chỉ hai ba cái, liền đem thanh âm của Lâm Cẩm Dung chìm chìm trong tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Lục Vân rũ mắt xuống trầm tư, Lục Giam cũng nhanh chóng giương mắt nhìn Lâm Cẩm Dung, trong mắt có ánh lửa.

Lâm Cẩm Dung kéo kéo khóe miệng, rũ mắt xuống bưng một chung trà cho Lục lão phu nhân. Lục lão phu nhân thân thể không tốt, không thể chịu đựng được tranh cãi ầm ĩ, nếu phát tác, lại thấy có lỗi với lão Tam cùng Tam nhi tức, không phát tác, lại thấy tình huống này thật kỳ cục. Hành vi này, giống như là giúp

Lâm Cẩm Dung ra oai phủ đầu, lập tức thở dài, nhẹ nhàng vuốt vuốt mu bàn tay của Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Hài tử, con.....”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có việc gì.” Nàng không thêm để ý, bởi vì không cần, cho nên loại thủ đoạn này căn bản không gây thương tổn đến nàng, nhiều nhất chỉ là tranh cãi âm ỉ phiền chán một chút mà thôi.

Thấy nàng tuy rằng bộ dạng phục tùng rũ mắt, trên mặt cùng trong giọng nói cũng không có gì mất kiên nhẫn, phần nộ thương tâm gì đó, thật yên lặng, ôn hòa, Lục lão phu nhân tâm tình trở nên tốt hơn nhiều, đứng dậy nói: “Ta mệt mỏi, không thoải mái. Nhi tức của Nhị lang đỡ ta vào buồng trong nghỉ tạm.”

Lâm Cẩm Dung ước gì được như vậy, liền đỡ lấy cánh tay của Lục lão phu nhân, cùng nàng vào nội đường, sau khi đóng cửa lại, tiếng khóc của Đồ thị cùng thanh âm khuyên giải của Tống thị cũng trở nên nhỏ hơn.

Lâm Cẩm Dung hầu hạ Lục lão phu nhân nằm trên giường, lại tiếp nhận khăn nóng từ tay Sa ma ma đưa cho Lục lão phu nhân lau mặt. Lục lão phu nhân nhiệt tình nói: “A Dung ở lại giúp ta trò chuyện.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười ngồi trên đôn trước mặt bà, mỉm cười nhìn bà: “Tổ mẫu muốn nghe cái gì?” Lục lão phu nhân trường kỳ ốm đau nằm trên giường, thích thanh tĩnh, vô lực quản sự vụ lớn nhỏ trong hậu viện, ngay cả lúc các nhi tức đến thỉnh an, cũng không phải ngày ngày đều có tinh thần, tất nhiên không cùng nhóm nhi tức của các tôn tử thân cận. Nhưng năm đó bà lại cực kỳ thích Ninh nhi, thường xuyên bảo Sa ma ma ôm Ninh nhi đi qua chơi, cho nên Lâm Cẩm Dung tuy không tiếp xúc nhiều với bà lắm, nhưng cũng không chán ghét bà. Lúc này đi theo Lục lão phu nhân tránh ở trong phòng này, quả thực cực kỳ thanh tịnh, cứ ở đây bồi lão phu nhân trò chuyện.

Lục lão phu nhân chưa nghĩ ra, chỉ nói: “Nói với ta chuyện nhóm tiểu cô nương bây giờ thích cái gì đi? Ta lâu lắm đã không xuất môn, ngoạn ý mới mẻ cũng không biết.”

Lâm Cẩm Dung nhất thời có chút sợ run, kiếp trước khổ sở, cảnh ngộ quẫn bách, kiếp này mọi việc ngoài ý muốn, tất cả thời gian rảnh rỗi đều dùng để kiếm tiền hoặc thay đám người Đào thị, Lâm Thận Chi trừ tính, căn bản không có nhàn tâm suy nghĩ mấy việc vặt vãnh này. Lâm Ngũ các nàng hiện nay thích cái gì, đang lưu hành cái gì, nàng cũng không biết. Có thể tưởng tượng, nữ hài tử yêu nhất đơn giản chính là ăn mặc vui đùa mà thôi, liền cười nói: “Vẫn giống như tổ mẫu năm đó thôi, đầu thơ ngắm hoa đánh đu, du hồ thấp hương bài phạt, làm đồ ăn ngon, sơn phấn bột nước, thể loại xiêm y đang lưu hành, tay nghề của ai là khéo nhất.”

Lục lão phu nhân liền cười rộ lên: “Quả nhiên vẫn không thay đổi. Như vậy con thích nhất cái gì?”

Lâm Cẩm Dung cúi đầu nhìn tay, thấp giọng nói: “Tôn tức khi nhàn rỗi cũng sẽ thổi sáo pha trà, viết chữ đọc sách, phần lớn thời gian sẽ xem sổ sách.” Dù sao nay nàng có thanh danh như thế ở bên ngoài, cũng không cần phải che giấu, không bằng sớm một chút nói ra, ngày khác cũng có thể quang minh chính đại thỉnh Lâm Thế Toàn tiến vào trò chuyện, thương lượng một chút các bước kế tiếp.

Lục lão phu nhân cười nói: “Con rất thành thật. Lúc ta còn trẻ cũng từng giúp đỡ tổ phụ các con xem sổ sách, sau đó thân mình không tốt, không thể kham nổi. Cảm thấy hàng chữ nhỏ như khiêu vũ, khiến ta đầu vóng mắt hoa.”

Lâm Cẩm Dung phối hợp cười cười: “Tổ mẫu vốn sinh ra để hưởng phúc.”

Lúc này gian ngoài dĩ nhiên đã an tĩnh lại, đại nha hoàn Tố Tâm tiến vào nói: “Lão thái thái, Đại phu nhân cùng tiểu thư muốn tiến vào bồi người nói chuyện.”

Lục lão phu nhân nhíu nhíu mày: “Ta mệt mỏi.” Tố Tâm vội lui ra ngoài truyền lời.

Lâm Cẩm Dung cũng thuận theo đứng dậy: “Vậy tổ mẫu cứ nghỉ ngơi, tôn tức ra ngoài.”

Lục lão phu nhân “Ân” một tiếng, để nàng đi.

Lâm Cẩm Dung ra nội đường, chỉ thấy Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân đều đã rời đi, chỉ có một mình Lục Giam đứng bên ngoài, đưa lưng về phía nàng, nhìn ngoài cửa mà ngẩn người. Nghe thấy tiếng bước chân, hần quay đầu liếc nàng một cái, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Hai người trầm mặc trở về phòng, Quế ma ma thấy biểu tình của hai người không tốt, sợ tới mức nơm nớp lo sợ, vội nháy mắt với Lâm Cẩm Dung, rồi lại liếc nhìn Lục Giam. Lệ Chi dâng trà cũng thật cẩn thận, Đậu Nhi thì nín thở tĩnh khí.

Có khối băng lạnh trầm mặc ngồi ở chỗ này, ai cũng không cảm thấy vui vẻ cho nổi. Lâm Cẩm Dung liền hỏi Lục Giam: “Mẫn Hành muốn đến Thính Tuyết các không? Lục Giam lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Không đi.”

Lâm Cẩm Dung nhếch miệng: “Ta đây thu dọn một chút, chàng ra cách vách đọc sách không?”

Lục Giam lại nói: “Không đọc.”

Vậy mặc kệ hắn, Lâm Cẩm Dung liền đứng dậy lấy sách của mình ra đọc.

Lục Giam lại ngồi trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: “A Dung, về sau đừng ở trước mặt những người khác nói như vậy nữa.”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Ta chỉ cảm thấy mặc kệ là ai, mỗi ngày bị người ta nói là phế nhân yếu ớt, không bệnh cũng thành sinh bệnh. Hài tử mười ba tuổi, cũng nên trù tính tốt một chút, không có ý tứ gì khác.” Lời đã nói hết rồi, nghe hay là không nghe, làm hay là không làm, là chuyện của riêng hắn.

Lục Giam nhìn nàng một cái: “Ta biết. Trước cứ để hắn điều trị thân thể tốt rồi nói sau. Cũng không thể cứ để như vậy.”

Hắn tuy rằng chưa từng nhiều lời, Lâm Cẩm Dung lại trực giác tâm tình của hắn không tồi, liền nhân cơ hội nói: “Ta cũng đã quá lâu chưa quản lý chuyện cửa hàng, thật lâu chưa từng gặp qua tộc huynh. Mẫn Hành, chàng thấy.....?”

Lục Giam sáng khoái nói: “Trước qua tháng này, rồi ta sẽ an bài.” Lập tức đứng dậy nói: “Ta đi ra ngoài một chuyến.”

Cũng chưa nói muốn đi đâu, Lâm Cẩm Dung cũng không hỏi, chỉ đưa hắn ra cửa, vừa mới trở về ngồi xuống, có nha hoàn Trầm Hương của Lâm Ngọc Trân tiến vào nói: “Phu nhân thỉnh Nhị thiếu phu nhân đi qua một chuyến.”

Tất nhiên là vì vừa rồi nàng đã nhiều lời. Lâm Cẩm Dung gọi Lệ Chi đi theo, cùng đến gặp Lâm Ngọc Trân.

Mới vào cửa phòng, nàng liền cảm giác được không khí thực áp lực, Lâm Ngọc Trân nghiêm mặt ngồi trên tháp trước cửa sổ, tay bưng một chén trà, đưa lưng về phía nàng, cũng không quay đầu lại. Lục Vân ngồi ở một bên, ra hiệu với nàng, ám chỉ Lâm Ngọc Trân đang tức giận.

Lâm Cẩm Dung hành lễ vãn an, Lâm Ngọc Trân không để ý tới. Còn nói lại một lần, Lâm Ngọc Trân vẫn không để ý tới. Lục Vân vội cười nói: “Nương, đóng cửa lại chúng ta chính là người một nhà, có gì muốn nói, người cứ nói, cứ tức giận mất tự nhiên như vậy sẽ không giải quyết được vấn đề.”

Lâm Ngọc Trân quay đầu hung hăng trừng mắt Lâm Cẩm Dung: “Ta đã xem thường con rồi, mới vào cửa hai ngày, đã sinh ra nhiều chuyện.....”

Lâm Cẩm Dung khéo môi hàm chứa thần nhiên tươi cười, nghe nàng phát hỏa xong, mới hòa hòa khí khí nói: “Cô cô, không phải chất nữ sinh sự, là người khác sinh sự. Người là vì lời nói vừa rồi của chất nữ mà tức giận chăng?”

Lục Vân nghiêm túc đánh giá Lâm Cẩm Dung. Không tức giận không ảo não, bình bình thần thần, người này không phải là kẻ khờ khạo không hiểu chuyện thì đúng là quá sâu sắc thâm trầm.

Rõ ràng, đây không phải là kẻ khờ khạo, đó là tâm tư tinh tế, không thể nắm bắt.

Lâm Ngọc Trân cả giận nói: “Con biết rồi sao? Ta còn nghĩ con không biết đây? Nhị lang đâu? Nghe nói hắn đã ra ngoài, đi đâu vậy?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nhị gia không nói, ta cũng không tiện hỏi. Ta tất nhiên là biết. Chính vì biết, cho nên mới nhiều lời một câu kia.”

Lục Vân nói: “Tẩu tử, tẩu đã biết, cũng nên hiểu hoàn cảnh của chúng ta. Tẩu muốn bảo Tam thẩm nương đem Lục đệ đưa đến Chư tiên sinh sao? Tam thẩm nương đã coi Lục đệ như bộ rễ gắn liền với đất, căn bản luyến tiếc, tẩu không sợ có người nói tẩu vừa vào cửa đã làm mấy chuyện xấu, không dung nổi hấn sao?”

Lâm Ngọc Trân hung hăng thêm một câu: “Nếu là Lục Thiện bị đưa đến chỗ Chư tiên sinh, liên lụy Nhị lang, con cho là người chịu thiệt nhất sẽ là ai!”

Tóm lại không phải là nằng. Lâm Cẩm Dung nói: “Không thể có liên lụy, ngược lại mọi người sẽ được thanh tịnh hơn rất nhiều.”

“Sao lại nói như vậy?” Lục Vân bắt lấy những lời này của nàng, theo đuổi không bỏ.

Lâm Cẩm Dung tựa tiểu phi tiểu nói: “Mỗi người đều có quần áo mới dịp lễ tết, ta vốn là cũng có, lại bị người bên ngoài đoạt đi, chỉ còn lại có một kiện nữa mới nửa cũ, không thể mặc ra ngoài. Ta đương nhiên muốn khóc muốn ồn ào, bằng không người khác sao biết ta ủy khuất đáng thương đây? Nhưng nếu ta cũng có quần áo đẹp, ta tất nhiên sẽ không thể ủy khuất. Tuy không phải là đồ mới, nhưng tốt xấu có quần áo đẹp chống đỡ mặt mũi, không phải cấp bách như vậy.” Đồ thị vì sao luôn bám riết lấy Lục Giam, vì sao hôm nay liều lĩnh bùng nổ phát tác? Bởi vì Đồ thị không nhìn thấy hy vọng gì trong tương lai.

So sánh này tuy hơi khó nghe, nhưng lại thập phần chuẩn xác. Lục Vân nghe hiểu, phủ lên đầu vai Lâm Ngọc Trân, lo lắng nói: “Tẩu tử, tuy tẩu hảo tâm, nhưng không khỏi có chút qua loa, dễ dàng bị người khác hiểu lầm lợi dụng. Lời nói này hiện nay chỉ sợ đã rơi vào tai tổ phụ, còn không biết lão nhân gia sẽ nghĩ như thế nào đây. Lần sau nếu xảy ra loại sự tình này, tẩu vẫn nên cùng nương thương lượng trước rồi hẵng mở miệng, như vậy sẽ thỏa đáng hơn.”

Lâm Cẩm Dung thập phần có thứ tự nói: “Ta về sau sẽ tận lực chú ý.”

Lâm Ngọc Trân hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên căn bản không tin.

Lục Vân liền hướng Lâm Cẩm Dung ngoắc, nhỏ giọng nói: “Tẩu tử về trước đi, đỡ khiến ca ca lo lắng. Nơi này đã có ta, tẩu đừng lo lắng, cho dù là tổ phụ có nói gì đó, ta cũng sẽ thay tẩu biện giải, tất sẽ không để tẩu chịu ủy khuất.”

Lâm Cẩm Dung liền cười nói cảm tạ, Lục Vân vội tiếp lời: “Cảm tạ cái gì? Không phải người ta đều nói chúng ta là thân biểu tỷ muội sao? Nên săn sóc yêu thương nhau mới đúng.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu: “Muội nói đúng.” Từ lúc nàng không chịu tiếp nhận xuyên vàng kia của Đồ thị, hết thấy đều lặng yên xảy ra biến hóa.

163. Chương 164: Hồng Mai

Lâm Cẩm Dung từ trong viện của Lâm Ngọc Trân đi ra, đã là giữa trưa. Lệ Chi thấy nàng chậm chạp, không nhanh không chậm bước đi, liền khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, chỉ sợ Nhị gia đang chờ người cùng nhau dùng cơm trưa, đi nhanh một chút được không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta mệt mỏi, không đi nhanh được.”

Lệ Chi mím môi, cũng cũng không dám khuyên nữa. Hai người chậm rì rì dọc theo đường rải đá, chợt nghe có người ở phía sau hô gọi: “Tứ muội muội!”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn, chỉ thấy Lục Luân mặc miện bào sắc xanh nhạt, lưng hùm vai gấu, đứng ở cách đó không xa, hai hàng lông mày rậm vui vẻ nhướn lên, hướng nàng nhe răng trợn mắt cười.

Lệ Chi liền thấp giọng oán giận: “Ngũ thiếu gia này, sao còn có thể gọi người là muội muội chứ? Lâu như vậy không gặp, vóc dáng trở nên cao lớn mà tâm nhân vẫn vậy.”

Lâm Cẩm Dung tâm tình tốt, cười nói: “Ngũ đệ, không phải nói đệ ở Tự Hiền các đọc sách sao? Tại sao có thời gian rảnh ra đây?”

“Hay thật, lúc này muội đã trở thành tẩu tử của ta, Ngũ đệ gọi cũng thật quen miệng.” Lục Luân đi nhanh hướng về phía nàng, cười nói: “Nhị ca đi tìm tổ phụ, tổ phụ chê ta ở một bên đọc sách rất ảm ỹ, thanh âm

quá khó nghe, liền bảo ta ra ngoài. Nhị ca bảo ta nói với muội, hẳn không trở lại ăn cơm trưa, bảo muội không cần chờ. Hai ngày nay muội làm cái gì? Bắt đầu từ buổi sáng hôm qua ta đã không được gặp muội.”

Lệ Chi nhân tiện nói: “Ngũ thiếu gia, thiếu phu nhân của chúng ta vừa mới vào cửa, làm sao dám nơi nơi đi loạn? Cầu người đừng gọi nàng là Tứ muội muội nữa, người ta sẽ nói thiếu phu nhân của chúng ta không có quy củ.”

Lục Luân hiềm khi đỏ mặt: “Không gọi.”

Lâm Cẩm Dung thấy hắn đỏ mặt, không khỏi thầm nghĩ, rốt cục đã thông suốt.

Chợt thấy Lục Luân khó xử sờ sờ đầu, nhỏ giọng nói: “Ta vừa rồi nghe nói, các nàng tức giận với muội sao? Ai nha, thật đúng là đủ thứ khó xử. Ta muốn giúp muội, lại không biết nên giúp muội thế nào. Như vậy đi, nếu muội muốn ta làm cái gì, cứ sai người đến nói với ta, ta ở tại sân viện Hạnh Hoa ở phía đông kia, cho dù ta không ở đó, cứ nói với gã sai vặt cũng được. Trăm ngàn lần phải nhớ kỹ.”

Trong nhà này, ai nói đau lòng nàng, lo lắng cho nàng, muốn giúp nàng, nàng cũng không có bao nhiêu tin tưởng, chỉ có Lục Luân, nói một là một, là nam tử hán đại trượng phu, nàng chưa bao giờ hoài nghi. Lâm Cẩm Dung trong lòng cảm thấy ấm áp, cười nói: “Đệ cố ý tranh cãi âm ỉ với tổ phụ, để bị đá ra ngoài đúng không?”

Lục Luân cười nói: “Bị muội đoán trúng rồi.” Sau đó tặc hề hề nói: “Ta cuối cùng thấy muội so sánh với lúc trước tựa như thay đổi thành người khác vậy, nếu là lúc trước, nhất định muội sẽ khóc, lúc này lại đang cười. Muội thối sáo, pha trà, việc buôn bán đều lợi hại như vậy có phải gặp được kỳ nhân nào không? Muội nói với ta đi, ta nhất định sẽ không nói cho những người khác biết. Ta muốn bái người đó làm sư phụ, học một hai chiêu thức gì đó.”

Lệ Chi xì một tiếng cười: “Ngũ thiếu gia đang kể chuyện xưa sao?”

Lục Luân ngây ngốc cười: “Không có sao?”

“Nào có kỳ nhân gì? Ta suốt ngày nhốt tại trong nhà, cho dù là thành công sao có thể khen ngợi đến mức vậy?” Lâm Cẩm Dung kim lòng không được xoa xoa hai má đang nóng lên, nghiêm mặt nói: “Ngũ đệ, đệ nên đi theo tổ phụ đọc sách, đừng nghĩ đến chuyện sung quân.”

Lục Luân giật mình, có chút mất hứng: “Sao muội lại nói giống bọn họ như vậy? Sung quân thì làm sao? Ta sẽ đi thi võ, tương lai thi đỗ đứng đầu sẽ làm tướng quân! Nhất định phải vậy!” Nghĩ nghĩ, lại cắn răng tăng thêm ngữ khí: “Nhất định phải vậy! Thế nào cũng thành!”

Nếu hắn quả thật tham dự thi võ, sung quân, vậy cũng đành thôi, nhưng mà không những vậy, hắn làm chuyện đại nghịch bất đạo, còn bởi vậy mà mất mạng. Chỉ cần hắn có thể thay đổi nguyện vọng này thì có thể bảo trụ tính mạng của hắn. Nhưng người này rất cố chấp, khó mà lay động, chỉ có thể tiến từng bước mà thôi. Lúc trước nàng vốn tính toán ở năm biên chuyển mấu chốt bảo Lục gia truyền tin ngăn trở hắn, nhưng âm kém dương sai nàng lại gả vào đây, không bằng hiện tại bắt đầu đả động Lục Luân. Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ta không phải ngăn trở đệ a, đọc sách nhiều mới tốt. Có dũng có mưu, đệ đọc sách tốt, cũng sẽ tự do hơn một chút.....”

“Đừng, nhanh đừng nói nữa, những gì muội muốn nói tiếp ta đều biết. Đọc sách, ta từng này tuổi rồi, còn có thể có đại thành gì nữa đây?” Lục Luân một bộ dạng sợ Lâm Cẩm Dung khuyên nhủ nữa, vội vàng cùng Lâm Cẩm Dung cáo từ: “Ta chính là cố ý đến nói với muội mấy lời này, ta đi đây a!” Nói xong nhanh như chớp chạy đi.

Lệ Chi nhìn theo bóng dáng hắn nói: “Ngũ thiếu gia này thực không giống như người trong nhà này vậy. Đã từng này tuổi còn hấp tấp, vô tâm vô phách như thế, giống như chuyện gì cũng không liên quan đến hắn.”

Lâm Cẩm Dung trầm giọng nói: “Lệ Chi, hẳn có thể tin tưởng. Người nói với các nàng, vô luận như thế nào, nhất định phải tôn kính Ngũ thiếu gia.”

Lệ Chi không rõ vì sao, nhưng thấy nàng không giống như đang nói giỡn, liền nghiêm túc ghi nhớ.

Sắc trời có chút tối, Lâm Cẩm Dung nghiêm túc viết xong một bức thư, sau đó dán kín phong thư, đề bút pháp đoan đoan chính chính ở trên phong thư viết hai chữ “Dương Mạt”.

“Viết thư cho ai vậy?” Lục Giam lưỡng lự tiến vào, trong tay còn cầm một cành hồng mai.

Lâm Cẩn Dung liếc nhìn cành hồng mai, đem phong thư giơ lên: “Dương Mạt. Nghe nói đã sinh hạ, chuẩn bị lễ chúc mừng nàng.”

“Tìm bình ngọc để cắm hoa.” Lục Giam đưa hồng mai cho Đậu Nhi, quay đầu hỏi Lâm Cẩn Dung: “Dương Mạt gả đi đâu?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Tín Châu, cụ thể ở đâu thì không biết, mỗi lần ta gửi thư cho nàng đều ủy thác người Ngô gia mang qua đó.”

“Lần này có phải lại nhờ người mang tới Ngô gia không? Trong thư nội dung nói về chuyện gì vậy?”

Lục Giam đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Cẩn Dung, vươn tay cầm phong thư của nàng, tay Lâm Cẩn Dung co rút lại, tròn mắt cảnh giác nói: “Đều là chuyện riêng của nữ nhân mà thôi.”

Lục Giam thấy nàng như thế, không khỏi mỉm cười nói: “Ta sao có thể đọc thư của nàng? Chỉ muốn nhìn chữ viết của nàng mà thôi.”

Tâm tình thật sự rất tốt, Lục lão ông chuẩn bị ra tay rồi chẳng? Ngày lành còn tại phía sau, nói vậy kế tiếp Đồ thị sẽ la hét muốn sống muốn chết, thời điểm nhìn thấy xem người còn cười được hay không đây. Lâm Cẩn Dung không chút để ý nói: “Chữ viết của ta sao có thể so sánh với chàng. Tín Châu kia chàng quen thuộc sao?”

Chữ viết thanh uyển, lưu sướng, mỏng manh, viết rất đẹp, ánh mắt của Lục Giam chặt chẽ dính trên phong thư kia: “Chưa từng đi qua Tín Châu, chúng ta khi đó ở Giang châu, sau lại đi Hồng châu.”

Lâm Cẩn Dung không nói thêm, đem lá thư này cẩn thận cất vào hộp trang điểm, lại bảo Lệ Chi tiến vào, mở hòm xiềng lấy thứ gì đó cho Dương Mạt, Lục Giam ở một bên nhìn, thấy bên trong có khối bạch ngọc, nhan sắc trong suốt, nhân tiện nói: “Ngọc này khá đẹp.”

Lâm Cẩn Dung đoán hẳn nói dùng thứ này làm lễ đưa tặng, nhân tiện nói: “Nàng tặng ta một đôi châu sai kim tương đương chi bạch ngọc thêm trang, cho nên cố ý chọn thứ này để tặng nàng.”

Lục Giam thấy nàng và Lệ Chi nghiêm túc đặt lễ vật vào hộp, sau đó lại dán giấy niêm phong, cho thấy thập phần quý trọng Dương Mạt liền nói: “Nàng còn nhớ rõ Cổ một sách không?”

Lâm Cẩn Dung suy nghĩ nửa ngày mới nhớ tới hẳn ở bằng hữu của hẳn ở Thanh châu, nhân tiện nói: “Nhớ rõ. Ở Thanh châu đúng không?”

“Đúng vậy.” Lục Giam thấy nàng nhớ rõ, trong mắt có vài phần ý cười, cúi người lại đây: “Hắn năm rồi được một vị đại nhân thưởng thức, đến phủ Hà Trung làm phụ tá.”

Lâm Cẩn Dung không biết hẳn vì sao đột nhiên cùng nàng nhắc tới Cổ một sách, liền thuận miệng nói: “Vậy sinh kế nhà hẳn có thể được giải quyết rồi.”

Lục Giam cười nói: “Đúng, ta thực thay hẳn cao hứng, trước đó vài ngày hẳn nhờ người gửi thư tới cho ta, hỏi ta có muốn đến chỗ hẳn chơi không. Đáng tiếc ta không đi được.”

“Về sau sẽ có cơ hội, biết đâu về sau chàng sẽ đến đó làm quan cũng không chừng.” Lâm Cẩn Dung đứng lên, nửa đùa nửa thật nói.

Lục Giam trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta muốn ở lại kinh thành. Đến lúc đó sẽ mang nàng cùng đi.” Nói những lời này, ngay lập tức đứng dậy tiếp nhận bình hồng mai trong tay Đậu Nhi, hỏi Lâm Cẩn Dung: “Nàng thấy nên đặt ở đâu?”

Lâm Cẩn Dung không chút nghĩ ngợi nói: “Đặt ở trên bàn học của chàng đi. Thời điểm chàng đọc sách cũng sẽ thấy thoải mái hơn.”

“Để lại cho nàng đi. Ta ngày mai phải đến Thính Tuyết các đọc sách.” Lục Giam đứng dậy đem bình hoa đặt trên bàn trang điểm, đưa lưng về phía nàng nói: “Vừa rồi tổ phụ khen ngợi nàng.”

Lâm Cẩn Dung kéo kéo khóe môi: “Ta nghĩ đến sẽ bị trách mắng. Vẫn còn đang sợ hãi đây.”

“.....” Hấn cũng không nhìn thấy bộ dạng nàng có nửa phần sợ hãi, Lục Giam nhin nhẩn, nói: “Lão nhân gia không phải người không nói đạo lý. Hấn sẽ an bài người giúp Lục đệ điều trị thân mình, lại tự dạy Lục đệ một thời gian, nếu Chư tiên sinh nguyên ý thu nhận, sẽ đưa Lục đệ qua đó. Nếu Chư tiên sinh không thu nhận, mặt khác sẽ tìm một thư viện cho hấn, để Lục Luân đi theo bồi hấn.”

“Vậy là tốt rồi. Đồ ăn đã dọn lên, rửa tay ăn cơm đi.” Lâm Cẩm Dung đứng dậy rửa tay, chỉ huy bọn nha hoàn sắp xếp bàn cơm, theo thường lệ tự tay giúp Lục Giam xới cơm, cẩn thận tỉ mỉ, sẵn sóc chu đáo.

Vừa ngồi xuống đã thấy Lục Giam gấp một miếng thịt gà nướng, nhìn nàng nói: “Là món sở trường của nữ đầu bếp nhà chúng ta.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc, đem chiếc đũa hướng tới đĩa thịt luộc già tỏi. Còn chưa gấp lên, chợt nghe Lục Giam thấp giọng nói: “Ta không thích ăn cái kia.”

Lâm Cẩm Dung dừng một chút, thu hồi chiếc đũa, ngược lại gấp chút rau, ăn miếng thịt gà nướng giống như uống thuốc đắng vậy. Lục Giam cúi mắt ăn, lại gấp cho nàng miếng thịt gà nướng.

Lâm Cẩm Dung thật sự nhin không được, nói: “Ta không thích ăn cái này.”

Lục Giam liền lại gấp trở về, hướng nàng cười: “Ta cũng không thích ăn rau này. Nghe nói nàng thích ăn thịt dê non đúng không? Ngày mai bảo phòng bếp làm một chút.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Không cần, có cái gì thì ăn cái đó.”

Lục Giam gật gật đầu, không nói gì thêm.

Dùng cơm xong, Lệ Chi hầu hạ Lâm Cẩm Dung rửa tay súc miệng, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, Nhị gia nếu nói với người món gà nướng là món sở trường của nữ đầu bếp, hơn nữa vừa lên bàn liền gấp cho người, gấp một lần lại một lần, chứng tỏ hấn thích món này. Vì sao người không gấp một miếng cho hấn?”

Lâm Cẩm Dung bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Ta không nghĩ tới. Lần sau sẽ làm như vậy.”

“Vậy người nhất định phải nhớ rõ a. Ngày mai nô tỳ phải đi hỏi thăm xem Nhị gia thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì.” Lệ Chi bắt đầu dĩ thử dài. [bánh ít đi, bánh quy lại], Lâm Cẩm Dung thay Lục Thiện sắp xếp hướng đi, mới có canh hồng mai này, Lục Giam lại chủ động gấp gà nướng, dự đoán được tuyệt đối không chỉ mong muốn như vậy. Thôi, cứ để từ từ. Trước mắt những gì Lâm Cẩm Dung làm đã tốt hơn nhiều so với nàng suy nghĩ rồi.

164. Chương 165: Phu Thê

Lục Giam bắt đầu từ ngày thứ tư sau khi thành thân mới canh năm đã rời giường, ăn điểm tâm, sau đó trực tiếp đến Thỉnh Tuyết các đọc sách, cơm trưa cũng không quay về ăn, toàn được người đưa đến, đợi đến thời điểm cơm chiều, mới trở lại cùng Lâm Cẩm Dung dùng cơm, rồi tới thỉnh an Lâm Ngọc Trân, nếu nghe nói Lục lão phu nhân tinh thần tốt, cũng sẽ đi Vinh Cảnh cư một chuyến.

Sau khi hấn xuất môn, Lâm Cẩm Dung trước hết đến sân viện của Lâm Ngọc Trân, bởi Lâm Ngọc Trân nói chuyện, cùng Lục Vân làm nữ hồng, cơm trưa thì dùng cơm với Lâm Ngọc Trân và Lục Vân. Sau khi ăn xong, Lâm Ngọc Trân đi ngủ trưa, nàng liền tự do, trở về phòng ngủ nửa canh giờ, rồi chỉ huy mấy người Quê ma ma sửa sang lại đồ cưới. Thời điểm cơm chiều, Lục Giam trở về, ngẩn gọn ân cần thăm hỏi, giúp đỡ hấn thay quần áo, rửa tay, dùng cơm, trong lúc ăn theo quy củ không nói chuyện, chỉ gấp món ăn ra vẻ quan tâm. Thỉnh an trở về, Lục Giam cứ theo lẽ thường sẽ ở phòng cách vách đọc sách một canh giờ, nàng ngay tại trong phòng đọc sách chờ hấn, đợi hấn trở về, chuẩn bị nước cho hấn rửa mặt, tùy ý nói vài câu nhàn thoại, sau đó tắt đèn ngủ.

Bàn tay đêm hôm đó dừng lại bên hông Lâm Cẩm Dung một lát, không nhận được sự đáp lại của nàng, vì vậy cũng không còn lặp lại nữa. Ngày trôi qua như thế, Lâm Cẩm Dung thật sự rất thoải mái, đám người Quê ma ma thấy hai người tương kính như tân, cũng thực vừa lòng. Mấy người Lục lão ông, Lâm Ngọc Trân thấy hai người hòa hòa khí khí, Lục Giam như cũ khắc khổ dụng công, cũng vô cùng hài lòng.

Hai người gặp Đồ thị cùng Lục Thiện vài lần, lão thái gia ở ngày thứ tư liền gọi Lục Tam lão gia qua hỏi chuyện của Lục Thiện, răn dạy xong, lại tự tay viết thư đến Thái Minh phủ nhờ bào muội hỏi thăm vị Quách đại phu kia. Đồ thị trong lòng thoáng dễ chịu chút, tuy lúc trông thấy hai người vẫn thường vụng trộm liếc nhìn Lục Giam, nhưng cũng thu liễm hơn rất nhiều, không còn dây dưa với Lâm Cẩm Dung, cũng không còn giáp mặt kích thích Lâm Ngọc Trân nữa.

Sau khi thành thân bảy ngày, chiếu theo lệ phải trở về nhà mẹ đẻ của nữ nhi vừa xuất giá để lại mặt.

Mới chỉ canh năm, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam đã dậy rửa mặt chải đầu trang điểm, ăn qua điểm tâm, đến Tụ Hiền các cùng Lục lão ông chào từ biệt, lại đến Vinh Cảnh cư gặp Lục lão phu nhân, sau khi từ trong phòng Lâm Ngọc Trân bước ra đã là hừng đông.

Vừa qua khỏi giờ Tý, Lâm Thận Chi cùng Lâm Diệc Chi đã đứng chờ trước cửa, tiếp đón Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam lên xe, hướng Lâm gia mà đi.

Đào thị đã sớm mang theo Bình thị đứng chờ ở nhị môn, mới thấy Lâm Cẩm Dung xuống xe, đã đỏ hồng mắt tiếp đón, đỡ nàng bước xuống, rồi đánh giá nàng từ trên xuống dưới, lại vụng trộm xoa bóp tay nàng, kiểm tra xem có gãy đi hay không.

Lâm Cẩm Dung hàm chứa ý cười, tùy ý để nàng xoa nắn.

Đào thị thấy nàng cười tươi, trên mặt không có vẻ ủ ê, tay chân cũng không bị gãy đi, liền vừa lòng nhìn Lục Giam nói: “Nhị lang khá lắm.”

Lục Giam cười cười, đánh giá thần sắc Lâm Cẩm Dung một chút. Ánh nắng sáng sớm chiếu vào đầu vào khuôn mặt nàng, trâm cài bảo thạch trên búi tóc nhẹ nhàng chớp lên, chiếu rọi đôi mắt nàng sáng lạn, khiến tươi cười càng thêm phần nũng nịu xinh đẹp. Lúc này nàng mới thật sự là nữ tử mười bảy tuổi, không giống với thê tử vừa rồi nghiêm túc chải đầu cho hần, gấp đồ ăn mà hần thích, lại giúp hần sửa sang lại bào phục.

Nàng thật sự biết, thật sự nghiêm túc trở thành thê tử của hần. Lục Giam không khỏi nhớ tới Lục lão ông đã nói: “Nàng chỉ muốn sự im lặng, không âm ỹ không nháo loạn, công bằng, tận chức tận trách, chính là một thê tử tốt. Phu thê vĩnh kết đồng tâm, chung thân không thay đổi. Con phải đối đãi tốt với nàng thì nàng mới có thể đối đãi tốt với con, tiếp qua vài năm, chờ đến khi con có công danh, để nàng an hưởng vinh hoa phú quý, lại có hài tử, nàng dù có bao nhiêu oán khí cũng sẽ tiêu tan.” Nếu đã cột vào với nhau cả đời, hần cũng không muốn bị nàng oán trách.

Đào thị vô tình nhìn thấy Lục Giam đang ngắm Lâm Cẩm Dung, không khỏi mừng rỡ cười nở hoa, nhiệt tình tiếp đón hai người đi vào. Mọi người trong Lâm gia đã sớm ngồi vây quanh ở An Nhạc đường, thấy hai người tiến vào, liền lên tiếng hoan hô chúc mừng chào hỏi, sau đó, Lâm Cẩm Dung ở lại hậu đường cùng nữ quyến nói chuyện phiếm, Lục Giam thì được đám người Lâm lão thái gia gọi ra ngoài nói chuyện, bày tiệc chiêu đãi tân hiền tể.

Sau khi náo nhiệt dùng cơm xong, Lâm Cẩm Dung cùng Đào thị mới có thời gian ở riêng một mình. Mới vào cửa phòng, Đào thị tươi cười liền phai nhạt, cầm tay Lâm Cẩm Dung thấp giọng thở dài: “A Dung, Lục Giam sao lại có thân mẫu như vậy?”

Lâm Cẩm Dung nghe ý tứ của Đào thị là đã biết chuyện này, không khỏi nhú mày nói: “Người là nghe ai nói?” Nàng mặc dù không có ý giấu diếm việc này, nhưng đã công đạo người bên cạnh, không được truyền ra bên ngoài, đã nhiều ngày trôi qua đám người Quế ma ma không có ai dám làm như thế. Là ai lại nhiều chuyện đây?

Đào thị oán giận nói: “Hài tử này, lúc này còn muốn giấu giếm ta sao? Ta vừa rồi ở trước mặt Lục Nhị lang khó mở miệng, đành phải làm bộ như không biết việc này. Vào cửa đã làm âm ỹ chẳng phải con hận chết ta sao! Ta vẫn nhẫn đến giờ khắc này mới có cơ hội hỏi con, con còn không chịu nói?”

Lâm Cẩm Dung đành phải đáp: “Không phải chuyện quan trọng gì, ai cũng không trách mắng gì con. Nói đến nói đi, người thật sự tức giận là cô cô, người khó xử là Lục Giam. Là ai nói với người vậy?”

Đào thị thấp giọng nói: “Là Nhị bá mẫu của con nói, cũng không biết nàng nghe được từ đâu.” Nhớ tới La thị chê bai Đồ thị kỳ cục, kì thực cười nhạo châm chọc việc hôn nhân của Lâm Cẩm Dung, nàng liền tức

giận đến phát run. “Ta không có biện pháp thay con xả giận. Đồ thị kia, từ trước thấy nàng đáng thương, lúc này sao thấy nàng lại đáng giận như vậy?”

Lâm Cẩn Dung thấy nàng lại đỏ đôi mắt, vội an ủi nói: “Đừng lo, lão thái gia đã giáo huấn nàng ta rồi, lão thái thái đối đãi cũng rất tốt, lúc ấy đã bảo hộ con. Cô cô mới là người tức giận nhất.” Lại đặc biệt công đạo nàng: “Người trăm ngàn lần đừng nói với bất kỳ ai rằng nàng ta không phải, cố gắng chịu đựng, bằng không chỉ sợ một truyền mười, mười truyền trăm, khó mà thu xếp.”

Đào thị rút khăn tay lau hốc mắt thấp giọng nói: “Ta biết, vì con dù thế nào ta cũng phải chịu đựng. Lục Giam đối đãi với con thế nào?”

Lâm Cẩn Dung trầm đình tiệt thiết trả lời: “Tốt.”

Đào thị vừa lòng cười rộ lên: “Vậy là được rồi. Ta chờ các con sớm ngày nở hoa, mừng vui gấp bội. Chờ đến khi con có con, con sẽ càng vững vàng địa vị.” Lại tiến đến bên tai Lâm Cẩn Dung nhỏ giọng nói: “Trong mấy tháng vừa tân hôn này là thời điểm dễ dàng mang thai nhất, con lưu ý chút, đừng vô tâm, khi nào có mà cũng không biết, ta đã dặn dò Quế ma ma, ẩm thực cũng phải chú ý.”

Lâm Cẩn Dung cúi mắt thấp giọng nói: “Nương, con mới vào cửa bảy ngày mà.”

Cung ma ma liền cười rộ lên: “Thiếu phu nhân da mặt còn mỏng, phu nhân đừng ở đây thôi, nói nhiều sẽ thẹn quá thành giận.”

“Ta là mẫu thân của nàng, ta không nói với nàng, thì ai nói với nàng.” Đào thị cười cười, lại xoa xoa thắt lưng Lâm Cẩn Dung: “Không được a, quá gầy, ăn thêm nhiều mới tốt. Bây giờ cũng không phải thời điểm giữ dáng thon thả.” Sau đó hỏi liên tiếp: “Lục Giam khi nào thì trở về chỗ của Chư tiên sinh? Nghĩ biện pháp khiến hắn ở lại lâu thêm hai tháng được không?”

Gân xanh trên trán Lâm Cẩn Dung không chịu nổi chế hời giạt giạt: “Toàn gia già trẻ đều chờ hắn khảo thí công danh, nếu làm như vậy, người ta sẽ nghĩ về con thế nào? Người có thể nói về chuyện khác được không?”

Đào thị thấy nàng tức giận, hiểu được nhi tức mới vào cửa đều thẹn thùng, vội vàng ngừng lại: “Được rồi, là ta lo lắng không chu toàn.” Nhịn một lát, lại nghĩ tới chính mình năm đó không có con nối dõi mà thống khổ khó xử, nhịn không được lại hỏi: “Hắn sẽ thường xuyên về nhà chứ? Đừng giống như lúc lễ tết cũng không muốn trở về nhà. Nếu hắn quả thực gốc như vậy, ta phải thương lượng với cô cô con.”

Kiếp trước, sau lễ thành thân, điều Đào thị vĩnh viễn quan tâm nhất đều là vấn đề này. Nhưng không trách được Đào thị, tình đời chính là như thế, từng có lúc, nàng cũng nghĩ như vậy. Lâm Cẩn Dung bất đắc dĩ thở dài: “Người không cần phải xen vào, con sẽ nói với hắn.” Không đợi Đào thị nói thêm, gọi Lệ Chi một bên mặt đỏ như sắp chảy máu, hận không thể tìm có để tiến vào lấy tráp cùng thư gửi cho Dương Mạt qua đây: “Nương, đây là lễ vật tặng Dương Mạt, còn có thư của con, người phải gấp thay con đưa tới cho Ngô gia, đừng quên. Nếu không không biết lần sau bọn họ đến Giang Nam lại là khi nào nữa.”

Đào thị vội gọi Cung ma ma tiếp nhận: “Sẽ không quên, sáng sớm ngày mai ta sẽ sai người đưa qua.” Lại luống cuống tay chân an bài Lâm Cẩn Dung: “Đi vào phòng trong nằm nghỉ chốc lát, bên ngoài tiệc tan, thì ta sẽ gọi con.”

Vẫn là ở nhà mẹ đẻ tốt hơn. Lâm Cẩn Dung trông mong nhìn Đào thị: “Nương hai người chúng ta cùng nhau ngủ được không? Lần sau về nhà không biết đến khi nào nữa.”

Đào thị vui vẻ kéo tay nàng: “Được, nương ngủ với con.”

Không gì thoải mái hơn so với được ngủ bên cạnh Đào thị, Lâm Cẩn Dung giống một cái con mèo nhỏ, dính sát vào lòng Đào thị nặng nề ngủ.

Vừa tỉnh lại đã là ngày ảnh tây tà, Đào thị không còn ở bên cạnh, ở gian ngoài truyền đến tiếng nói chuyện thăm thì, Lâm Thận Chi nói: “Cũng đến giờ rồi, gọi Tứ tỷ dậy đi, nàng dù mệt cũng không thể để tỷ phu chờ nàng được.”

Đào thị bất công nói: “Cứ để nàng ngủ thêm chốc lát, lần sau đến không biết là khi nào nữa, Nhị lang sẽ không để ý đâu đúng không?”

Lục Giam hàm ý cười: “Vâng, con không để ý đâu. Tổ phụ cùng mẫu thân đều đã cố ý phân phó, có thể ở lại lâu một chút.”

Lâm Tam lão gia thì uy phong lẫm lẫm: “Kỳ cục, đã gả cho nhà người mà nửa điểm quy củ đều không có, đây là ngoại chất nhi nhà mình, nếu là nhà đặc biệt chú ý quy củ, đã sớm trách mắng rồi.”

Lâm Cẩm Dung đối diện với gương sửa sang lại tóc và quần áo, vén rèm lên đi đến bên cạnh Lục Giam thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Lục Giam nhìn nàng hai má phi hồng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Sau khi cùng mọi người Lâm gia chia tay lưu luyến, Lâm Cẩm Dung vốn tưởng rằng Lục Giam sẽ cưỡi ngựa, ai ngờ hắn lại theo nàng lên xe ngựa, cố ý giải thích nói: “Ta uống rượu hơi nhiều, nhạc mẫu không cho ta cưỡi ngựa.”

Lâm Cẩm Dung vội ra vẻ quan tâm: “Đã uống canh giải rượu chưa?”

“Uống rồi, nhạc mẫu đã phân phó Cung ma ma hầm canh cho ta.” Lục Giam nhẹ nhàng cầm tay nàng, đem giấu dưới tay áo: “A Dung, nàng đã nghe một câu này chưa?”

“Câu gì?”

Lục Giam nhìn ánh mắt nàng một chữ lại một chút thấp giọng nói: “Phu thê, vĩnh kết đồng tâm, chung thân không thay đổi.”

Những lời này, phía sau còn có một câu: “Kể cả trượng phu chết cũng không tái giá.”

Lời này, từ trước nàng đã nghe qua, Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Giam nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ta đã từng nghe, cũng chưa bao giờ quên.”

“Phu thê, vĩnh kết đồng tâm, chung thân không thay đổi. Kể cả trượng phu chết cũng không tái giá.” Những lời này xuất từ [Lễ Ký Giáo Sinh], đại biểu truyền thống quan điểm của Nho gia, yêu cầu hôn nhân bảo trì tương đối ổn định, trừ bỏ yêu cầu thê tử không tái giá ra, cũng muốn cầu nam tử sau khi thành thân, chung thân không thay đổi, đầu bạc răng long. Đương nhiên, đây là lúc chưa phạm đến vấn đề tuyệt tình.

165. Chương 166: Tổ Tôn

Đã từng nghe, cũng chưa bao giờ quên? Lục Giam nghiêm túc nhìn Lâm Cẩm Dung trong chốc lát, ôn nhu cười: “Vậy là tốt rồi.”

Lâm Cẩm Dung rũ mắt xuống, cười nhẹ.

Trên đường đi, Lục Giam nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, nàng chỉ nhìn xuống thềm xe, hắn cũng không nói lời nào, chỉ cười nhẹ, lại ngằm đem tay nàng tách ra, mười ngón giao nhau, găt gao cầm nắm. Đến Lục phủ, sắc trời đã trở nên tối đen, chỗ nhị môn có ma ma trông cửa khoa trương cười chào đón: “Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân đã trở lại.”

Lục Giam tâm tình tốt, liền gật gật đầu: “Đã trở lại.”

Ma ma kia liền đánh giá toàn thân cao thấp của Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung phát hiện khác thường, nhướn mắt lên nhìn về phía bà ta, ma ma kia vội vàng tránh ánh mắt của nàng, hơi cúi đầu, cười gượng lui qua một bên.

Hai người trước đến chỗ Lục lão ông báo danh, bất quá mới đi được chục bước, chợt nghe thấy có người gọi khẽ một tiếng: “Nhị thiếu phu nhân.”

Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn lại, thấy sau núi giả bên đường có một người vòng qua, chính là nha hoàn Giản Nhi của Lục Vân. Giản Nhi trên mặt tươi cười, khẽ liếc Lục Giam, lại nhìn Lâm Cẩm Dung, rõ ràng là có lời gì đó muốn nói.

Lục Giam nhân tiện nói: “Nàng ra đó đi, ta chờ nàng ở đằng trước.” Quả nhiên một mình bước đi phía trước.

Lâm Cẩm Dung liền mang theo Lệ Chi, tiến lên hỏi: “Chuyện gì?”

Giản Nhi vội nhỏ giọng nói: “Tiểu thư bảo nô tỳ chờ người. Hôm nay sau khi người và Nhị gia xuất môn, trong nhà đã xảy ra một sự kiện.....”

Hóa ra Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam chân trước mới ra cửa, Lục lão ông sau lưng liền an bài Lục Thiện từ hôm nay trở đi sẽ đến Tụ Hiền các cùng Lục Luân đọc sách. Mệnh lệnh này vốn Lục Tam lão gia cùng Đồ thị không có trở ngại gì, nhưng Lục Thiện lại cự tuyệt chấp hành.

Lục Thiện ngay tại lúc đó hất đổ cơm canh, chạy về phòng mình đóng cửa lại, sống chết không chịu ra ngoài, Đồ thị sợ tới mức canh giữ ở cạnh cửa vừa khóc vừa khuyên nhủ, đồng ý nói chỉ cần Lục Thiện đi ra, sẽ không bắt đến Tụ Hiền các nữa. Lục Tam lão gia bác bỏ yêu cầu này, nàng liền vừa khóc vừa nháo, phu thê hai người tranh cãi một hồi, Lục Tam lão gia không còn cách nào, đành phải kiên trì đi cầu Lục lão ông trì hoãn, bị Lục lão ông chỉ vào mũi chửi bới một lúc.

Ngay sau đó đại quản sự Phạm Bao mang theo vài gã sai vặt, ma ma khỏe mạnh đến sân viện của Tam phòng thỉnh Đồ thị đang khóc lóc chết đi sống lại sang một bên, gã sai vặt phá cửa, đem Lục Thiện đang quyết tử ôm chân bàn không chịu đi dẫn đến Tụ Hiền các. Một khắc lúc Lục Thiện nhìn thấy Lục lão ông, ánh mắt đột nhiên trắng dã, lâm vào hôn mê. Tình cảnh này ngay cả Lục Tam lão gia cũng sợ tới mức y phục đổ mồ hôi lạnh ầm ướt, đau khổ cầu xin. Người khác cũng chờ tiến lên cầu tình, đều khuyên Lục lão ông trì hoãn lại rồi nói sau.

Chỉ có Lục lão ông bất vi sở động, tiến lên nâng mí mắt của Lục Thiện, sờ sờ mạch đập của hắn, sau đó đưa hắn vào trong thư phòng, rồi đuổi tất cả mọi người ra ngoài, cũng chỉ giữ lại ba người hắn, Lục Luân và Lục Thiện.

Bọn họ nhốt tại trong phòng không biết làm cái gì, tóm lại sau ba canh giờ, Lục Thiện tỉnh lại. Lão thái gia phân phó, từ hôm nay trở đi, Lục Thiện ăn ngủ thế nào đều ở cùng một chỗ với hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể nhúng tay, bao gồm cả Đồ thị, Lục Thiện muốn làm gì đều phải có sự cho phép của hắn.

Giản Nhi thở dài, nhỏ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, Tam phu nhân lúc này đang rất hận người, hô tên của người mà mắng chửi..... Người phải cẩn thận.” Nói xong nhanh chóng rời đi.

Lệ Chi khó chịu nhìn Lâm Cẩm Dung: “Làm sao bây giờ? Thiếu phu nhân?” Câu nói đầu tiên đã chọc nhiều phiền toái như vậy, cũng không phải Lâm Cẩm Dung đi nói với lão thái gia, rõ ràng là Lục Giam, tại sao đến lúc này, mọi lỗi lầm đều đổ lên đầu Lâm Cẩm Dung, đây là hai người không có ở nhà, nếu là ở nhà, còn không biết sẽ như thế nào đây.

Từ trước Lục lão ông cũng từng quản lý chuyện Lục Thiện, nhưng sau khi Lục Thiện tròn mười lăm tuổi, không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, đột nhiên cũng không xen vào nữa. Nay giống trống khua chiêng như vậy, lại chọn thời điểm nàng và Lục Giam không ở nhà mà làm, không nói là do nàng tác động, nhưng cũng có liên quan với câu nói kia của nàng. Lão nhân gia quả nhiên mạnh mẽ vang dội, thủ đoạn cường ngạnh. Đồ thị muốn mắng thì cứ mắng, dù sao cuối cùng cũng sẽ hận nàng, còn không bằng hận nàng sớm một chút, đỡ phải suốt ngày không thêm để ý đến ai vô cớ gây rối khiến nàng phát ngáy. Lâm Cẩm Dung trấn an vỗ vỗ bả vai Lệ Chi: “Đừng lo.”

Lệ Chi thấy nàng phảng phất giống như hoàn toàn không lo lắng, không khỏi ai thán một tiếng: “Người chó mặc kệ, nếu nàng ngày ngày cùng Nhị gia và người bên ngoài nói xấu người, vậy người phải làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Lời đã nói ra miệng, muốn thu lại cũng không được, vậy phải làm sao đây?”

Lệ Chi cũng không còn biện pháp nào khác, trầm mặc giúp đỡ Lâm Cẩm Dung đuổi theo Lục Giam. Lục Giam đang đứng dưới một gốc cây mầu đơn, nương theo ánh đèn mỏng manh quan sát mầu đơn đâm chồi nảy mầm, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nói: “Đi thôi.” Cũng không hỏi là chuyện gì.

Lệ Chi nay lá gan so với từ trước lớn hơn nhiều, nàng thấy, sự tình liên quan đến thân mẫu của Lục Giam, Lâm Cẩm Dung không tiện mở miệng, nàng nên chủ động nói, liền cố lấy dũng khí: “Nhị gia, nô tỳ lẩm miệng một câu, người nghe xong nếu tức giận, muốn đánh muốn phạt đều tùy người.” Sợ Lâm Cẩm Dung

ngăn cản, lại bổ thêm một câu: “Thiếu phu nhân người đừng ngăn cản, việc qua đi đánh phạt đều tùy người.”

Lâm Cẩm Dung không hề có ý tứ ngăn cản. Từ trước, rất nhiều chuyện nàng không nói, cũng không cho thủ hạ nói, đó là bởi vì không muốn hấn khổ sở, sợ hấn nghe xong xấu hổ khó xử, cũng sợ hấn hiểu lầm nàng có tâm hăm hại hoặc là không thuận mắt mẫu tử Đồ thị, nay nàng sớm đã không còn chút cố kỵ, nàng vì sao phải ngăn cản? Lập tức cũng không nói lời nào, tùy ý để Lệ Chi nói.

Lục Giam lúc nghe đến đoạn Đồ thị đại náo, Lục Thiện chết ngất, biểu tình tuy còn bình tĩnh, vẫn mang theo vài phần thần sắc không biết nên khóc hay cười, đợi đến khi nghe thấy Đồ thị hô tên Lâm Cẩm Dung mắng chửi, sắc mặt trở nên âm trầm.

Có ai thích người ta nói thân mẫu của mình sai trái đây? Chẳng sợ ngay cả biết mẫu thân không đúng, cũng không thể chấp nhận người bên ngoài nói lời thẳng thừng.

Không liên quan đến việc này sai trái hay không, chính là bản năng bao che khuyết điểm cho người thân của con người mà thôi. Lệ Chi thấy Lục Giam sầm mặt không nói một câu, cũng có chút bối ngỡ, không khỏi nhìn về phía Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung liếc nàng một cái, đàm đàm nói: “Cũng chỉ là nghe nói, không biết thật giả thế nào, không cần để ở trong lòng.” Sau đó cũng không để ý tới Lục Giam, đi thẳng về phía trước.

Đi được vài bước, Lục Giam bước nhanh đuổi kịp, cũng không nói gì, liền nhẹ nhàng nắm tay nàng. Lâm Cẩm Dung muốn tránh nhưng không được, liền lười để mặc. Lục Giam cúi mắt nhìn lại, nhưng thấy miệng nàng hơi mím, lông mi nhẹ nhàng rung động, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, cũng không có biểu tình gì đặc biệt, không thấy vẻ tức giận thương tâm, chỉ có yên tĩnh.

Trong Tự Hiền các đèn đuốc sáng trưng, Lục lão ông nghiêng mặt tựa vào ghế rộng làm bằng gỗ tử đàn, lạnh lùng nhìn Lục Thiện trước mặt.

Thân mình vừa gầy vừa nhỏ của Lục Thiện bọc trong một kiện quần áo làm bằng da cừu, một cái đầu to trầm lặng rút lại trong đám lông trên cổ áo, một đôi mắt lớn dọa người rũ xuống, gắt gao theo dõi đồ ăn trước mặt hấn, hai đôi tay gầy tái nhợt như xương gà đặt ở trên bàn ngẫu nhiên run run, trừ cái này ra, hấn vẫn không nhúc nhích.

Lục lão ông đột nhiên lên tiếng, thanh âm leng keng hữu lực: “Ta đếm ba tiếng, nếu người không ăn, ta liền thưởng cho người bên ngoài ăn. Hôm nay có rất nhiều người liều mạng cũng chưa được ăn no bụng.”

Lục Thiện bị tiếng nói bất thành linh vang lên khiến sợ tới mức mạnh co rút tay lại, hoảng sợ nâng mắt lên nhìn Lục lão ông, lại nhanh cúi đầu xuống, một bộ dạng tùy tiện thế nào cũng được, ta chính là không để ý tới.

Xú tiểu tử, lúc trước tình nguyện tiểu ra quần cũng phải giả bộ bất tỉnh, nếu không phải Lục Luân biết hấn sợ chuột, hấn còn không chịu tỉnh lại. Lục lão ông mỉa mai, vuốt râu nhìn tôn tử nhỏ nhất yếu ớt nhất này, quả nhiên là quật lư huynh đệ, cùng một cha mẹ sinh ra, đều bướng bỉnh giống nhau. Tốt, ta sẽ đấu với hấn. Nay trong nhà sinh ý thuận lợi, hiền tức vào cửa, Lục Giam hiếu học tiến tới, không cần hấn quan tâm, hấn có thời gian cùng nhóc con này đấu qua đấu lại, nhìn xem ai thắng!

“Nhất, nhị, tam!” Lục lão ông đếm xong ba tiếng, thấy Lục Thiện bất động, liền vỗ nhẹ nhẹ hai tay: “Ba ba!”

Gã sai vật lên tiếng trả lời bước vào, tới trước mặt Lục lão ông dè dặt thanh âm nói: “Nhị gia cùng Nhị thiếu phu nhân đã trở lại, đang đứng bên ngoài chờ thỉnh an.” Thúc thủ lui ra, đối với Lục Thiện lại hành lễ: “Lục gia, nô tài đắc tội.” Sau đó ngồi chồm hổm ở một bên, nhắm nháp món ăn ngon lành.

Lục Thiện quật cường nhìn chằm mắt bàn, không tiếng động đem nước bọt trong khoang miệng nuốt xuống.

“Tổ phụ, tôn nhi cùng tôn tức thỉnh an người.” Cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung cúi đầu đi vào hành lễ với Lục lão ông.

“Đứng lên đi, A Dung trong nhà mọi người có khỏe không?” Lục lão ông giống như hoàn toàn đã quên mất Lục Thiện ngồi ở một bên, ngữ khí ôn nhu, hòa ái dễ gần.

“Hồi tổ phụ, trong nhà hết thấy đều rất tốt.” Lâm Cẩm Dung vừa trả lời một câu này, chợt nghe một trận loạn hưởng, thanh âm bén nhọn chói tai của Lục Thiện vang lên: “Hạ lưu cầu nô tài! Ai cho người chạm vào tay của ta? Cút!”

Mọi người nhất tề quay đầu, chỉ thấy Lục Thiện đứng dậy, liều mạng đá gã sai vặt trước mặt hắn, hé ra mặt trướng đỏ bừng, thanh âm sắc nhọn vô cùng, gã sai vặt chỉ né tránh, thấp giọng bồi tội: “Lục thiếu gia, nô tài không phải cố ý.”

“Tiểu súc sinh làm càn!!!” Lục lão ông mạnh đứng dậy, bước nhanh đi tới trước mặt Lục Thiện, tát một bạt tai lên mặt hắn. Lục Thiện bị đánh lật mặt, lão đảo té ngã trên mặt đất, liền nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Lục Giam muốn tiến lên đỡ hắn dậy, nhưng cố nhịn xuống, không khỏi nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhìn đá thanh chuyên trên sàn, cũng không nhúc nhích. đành phải nhìn về phía Lục lão ông: “Tổ phụ?”

Lục lão ông không thêm quan tâm đến lý lẽ, ngồi yên quay đầu tiếp tục hỏi Lâm Cẩm Dung: “Thất đệ con chắc là sắp phải trở lại chỗ của Chư tiên sinh rồi chẳng?”

“Vâng, là ngày mai sẽ rời đi.” Lâm Cẩm Dung cúi mắt, thanh âm vững vàng.

Lục lão ông lại hỏi vài câu rêu rĩa, rồi nói: “Đều trở về đi.”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới nói: “Tổ phụ, Lục đệ còn nhỏ, dục tốc bất đạt.....”

Lục lão ông vểnh vểnh lên khoe môi, nhìn về phía Lục Thiện: “Nể mặt Nhị tẩu người, lần này tạm thời tha cho người, đỡ Lục thiếu gia đứng lên!”

166. Chương 167: Chân Thật

Lục Thiện đang đầu vầng mắt hoa được gã sai vặt nâng dậy, còn chưa kịp đứng vững, chỉ nhắm mắt lại không ngừng rơi lệ nức nở, gã sai vặt không còn cách nào, đành phải tùy ý để hắn dựa vào trên người mình, khó xử nhìn Lục lão ông.

Lục lão ông cũng không để ý tới, chỉ kêu Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung nhanh trở về: “Canh giờ không còn sớm, tổ mẫu các con còn đang đợi, năng thân mình không tốt, chớ để năng chờ lâu.”

Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung liền lui ra ngoài.

Cửa được chậm rãi đóng lại, Lục lão ông thu hồi ánh mắt, ngồi trở lại ghế, mệnh lệnh gã sai vặt: “Giúp Lục thiếu gia thu thập sạch sẽ, ở phòng cách vách trải đệm giường, an trí chỗ cho Lục thiếu gia ngủ.” Lại an bài hai ma ma gác đêm, mới đứng dậy đi đến trước bàn học ngồi xuống, cẩn thận nhớ lại nhất cử nhất động cùng biểu tình ánh mắt của Lâm Cẩm Dung vừa rồi.

Đó là một nữ nhân tâm địa cứng rắn. Hắn đánh Lục Thiện, tuy cũng không dùng quá nhiều sức lực, nhưng nhìn thấy cũng đủ dọa người. Nếu là nữ tử bình thường, đã sớm bị sợ hãi, cho dù là Lục Giam, tuy rằng biết lúc này không thể nhúng tay vào, nhưng cũng là cực độ không đành lòng.

Chỉ có Lâm Cẩm Dung, lông mi đều không hề nâng lên, bình tĩnh vô ba.

Nhưng đây cũng là nữ nhân không giả bộ. Nếu là các nhi tức tôn tức khác của hắn hay là Lục Vân lúc này, vô luận trong lòng nghĩ như thế nào, đều nhất định sẽ vội vàng giúp Lục Thiện cầu tình, tỏ vẻ mình tâm địa thiện lương. Ngay cả là Lâm Ngọc Trân, cũng sẽ không thể không làm vậy. Nàng bình tĩnh trả lời, đến cuối cùng mới mở miệng cầu tình, cũng chỉ là một câu rất đúng mực, không làm ra vẻ khóc lóc gặt lệ, cực kỳ bi thương, còn mang theo vài phần vô sách giống như bị hắn ép buộc vậy.

Bằng không, chính là nàng rất bình tĩnh sáng suốt, biết tình huống của Lục Thiện, hiểu được không thể thay Lục Thiện cầu tình. Lục Thiện, nói trắng ra là bị Đồ thị làm hỏng. Con cháu Lục gia ngày bé phần lớn thân thể đều có chút hư nhược, dễ dàng chết non. Đồ thị trước mắt đi Lục Giam, lại mất đi thứ tử, chỉ còn có độc đinh này, đương nhiên vô cùng nâng niu chiều chuộng. Lục Thiện ngày bé bắt quả chỉ bị bệnh thông thường, nhưng đã khiến Đồ thị quá sợ hãi. Từ sau lần đó, liền thường xuyên bồi bổ, không cho phép

xuất môn sợ bị trúng gió, không được làm như thế này, không được làm như thế kia, hải tử kia bắt đầu kiêng ăn, càng lớn càng yếu ớt, càng yếu ớt Đồ thị lại càng áp ú, mà như thế hẳn lại càng quái gỡ gãy yếu.

Hắn lúc trước cũng chỉ cho là hải tử thân mình không tốt, thông cảm tâm tình của Tam tử cùng Tam nhi tức, [mắt nhắm mắt mở], tận lực thuận theo, nghĩ rằng lớn lên sẽ khỏe mạnh hơn. Ngày thường thấy Lục Thiện tuy rằng gãy yếu ít lời, nhưng lúc cùng Lục Luân ở chung một chỗ cũng miễn cưỡng xem như bình thường, càng không để ở trong lòng, nếu không có Đồ thị đại náo lần này, Lâm Cẩm Dung và Lục Giam đưa ra đề nghị kia, hôm nay lại chính mắt nhìn thấy, hẳn căn bản không nghĩ tới tình trạng lại nghiêm trọng tới mức này.

Nếu hẳn không quản, Tam phòng sẽ không còn người nối nghiệp, không những vậy, Đại phòng cùng Tam phòng chắc chắn sẽ giống như nước với lửa. Liên lụy không chỉ là Lục Giam, mà là toàn bộ gia tộc. Nhưng chính là, hẳn muốn quản, hẳn nghĩ hẳn có thể quản tốt, nhưng chân chính có thể làm được hay không đây? Trong lòng hẳn không nắm chắc. Hẳn sống đến từng tuổi này, trải qua rất nhiều chuyện, càng cảm nhận sâu sắc có rất nhiều thứ căn bản không thuận theo tưởng tượng của mình, thật sự bất lực.

Lục lão ông nhẹ nhàng gõ gõ bàn, thở dài một hơi. Thôi, may mà phát hiện sớm, còn kịp cứu, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, dù sao cũng phải hết sức mới được. Lâm Cẩm Dung, mặc dù thông minh, nhưng cũng quá mức lãnh đạm, tâm còn chưa hoàn toàn đặt vào Lục gia, như vậy không được, phải tiếp tục thử xem.

Trong rừng trúc bên ngoài Tập Hiền các một mảnh hôn ám, gió thổi qua rừng trúc, tiếng vang xào xạc. Lục Giam nhìn làn váy Lâm Cẩm Dung bị gió đem thổi tung bay, bộ pháp trầm ổn, biểu tình im lặng, nổi lòng lại phức tạp vô cùng. Hẳn từ trước đến nay rất miễn cưỡng, há có thể không hiểu Lục Thiện gầm rú tức giận mắng gã sai vật là làm cho ai xem? Rõ ràng chính là oán hận hẳn cùng Lâm Cẩm Dung, dù là như thế, thủy chung đó vẫn là bào đệ của hẳn, thành ra bộ dạng này, hẳn cũng vẫn nhịn không được đau lòng khó chịu. Mà Lâm Cẩm Dung vừa gả vào đã gặp mấy chuyện như vậy, trong lòng sao có thể không có chút oán hận? Hẳn cúi đầu thở dài: “A Dung.”

“Ân.” Lâm Cẩm Dung còn nhớ cặp mắt Lục lão ông tinh quang thoáng hiện, giống như hiểu rõ hết thảy, cảm giác áp bức rất mạnh mẽ. Nàng thấy Lục lão thái gia trước mặt nàng đánh Lục Thiện, thứ nhất là vì Lục Thiện quả nhiên đáng đánh, thứ hai là cố ý đánh cho nàng xem. Không để ý tới lời Lục Giam muốn nói, chỉ chuyên tâm hỏi nàng việc nhà, chính là muốn chờ nàng chủ động mở miệng thay Lục Thiện cầu tình.

Hẳn có thể dùng một loại phương thức tương đối ôn hòa để xử lý, nhưng lại dùng phương thức kịch liệt như vậy, mục đích chính là khiến nàng muốn tránh cũng không tránh được, đem nàng nhanh chóng kéo vào chuyện này.

Một bàn tay vươn tới cầm tay nàng, có chút lạnh lẽo, cũng rất hữu lực. Lục Giam thấp giọng nói: “A Dung, sự kiện lúc trước, trong nhà nhiều người nhiều miệng, khó mà giữ kín. Nàng chớ lo lắng, chỉ căn bản thân đoạn chính, sẽ có một ngày người bên ngoài biết chỗ tốt của nàng. Ngày sau, Lục Thiện được lợi, hẳn sẽ cảm tạ nàng.”

Hẳn nói về chuyện lúc trước, đơn giản chính là việc Đồ thị hô tên nàng chửi mắng. Đây chỉ là lời đồn đại, mắng hay không mắng đều không sao cả, thật sự mắng chửi, nàng cũng không có khả năng chạy tới tận cửa cùng Đồ thị đối chất, chẳng lẽ hỏi Đồ thị, người vì sao lại mắng ta? Nếu không phải, vậy càng không cần để ở trong lòng. Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Ta không lo lắng, lúc trước đã nói với chàng rồi, không biết thật giả, không cần để ở trong lòng. Về phần Lục Thiện, ta cái gì cũng chưa làm. Là chàng tìm lão thái gia, lão thái gia mới ra mặt quản chuyện này. Tương lai nếu được việc, muốn cảm tạ, cũng nên cảm tạ chàng mới đúng.” Lục Giam trầm mặc một lát, nắm tay nàng chặt thêm vài phần. Gió thổi mạnh hơn, hẳn nhích lại gần bên người nàng, thay nàng chắn hơn phân nửa gió lạnh.

Lục lão phu nhân thấy hai người, cúi đầu thở dài, bảo Lâm Cẩm Dung ngồi bên cạnh bà, cũng chưa nói gì, chỉ ra lệnh Sa ma ma tới: “Ngày mai ta muốn ăn thịt dê non, bảo phòng bếp làm.”

Đây là bà đang trấn an mình sao. Nàng bị mắng chửi một chút, lại được đền bù một ít thịt dê non. Lâm Cẩm Dung có chút buồn cười, nhưng cũng nhận nhân tình của Lục lão phu nhân.

Chỉ ngồi chốc lát, Lục lão phu nhân đi nghỉ, hai người đến sân viện của Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân như cũ không vui, vẫn tức giận đau lòng. Tùy ý hỏi vài câu về tình huống của Lâm gia xong, liền giữ Lục Giam lại nói chuyện.

Lục Vân như cũ sẵn sàng ôn nhu, biết thức thời, kéo Lâm Cẩm Dung đến một bên lặng lẽ nói: “Làm nhi tức nhà người luôn phải chịu chút ủy khuất. Đặc biệt ở nhà chúng ta, Tứ tỷ trăm ngàn lần cũng đừng tức giận với Nhị ca.”

Đứng nói chuyện vĩnh viễn không thấy thất lưng đau, không trải qua sẽ không biết tư vị trong đó. Nhưng nàng không còn là nữ tử lúc trước bị người khác hiểu lầm, bị người khác sau lưng nhục mạ, chỉ biết trốn vào một chỗ khóc lóc, trốn vào một chỗ tự ủy khuất nữa. Dĩ nhiên thiên sơn vạn thủy, nếu không nghĩ thông suốt thì tự mình sẽ khó xử bản thân. Lâm Cẩm Dung ngọt ngào cười: “Cám ơn A Vân quan tâm, ta đã thông suốt, cũng sẽ không tức giận với Nhị ca muội.”

Lục Vân mỉm cười: “Ta đây an tâm.” Lập tức nhỏ giọng nói: “Ta nói với tỷ, Tam thẩm nương ban đầu không phải không đồng ý Lục đệ đi theo tổ phụ đọc sách, chính là sau đó thấy Lục đệ như vậy liền nhịn không được đau lòng tức giận, rồi nghe nói tổ phụ không cho nàng đến thăm Lục đệ mới nổi cơn điên. Bên trong có người đứng giữa xúi giục hay không thì ta cũng không rõ. Nhưng Tam thẩm nương cùng Lục đệ thật là quá hồ đồ, không biết tốt xấu. Đây chính là chuyện tốt a.” Nói tới đây, mang theo vài phần e ngại: “Ta không muốn nói xấu người khác với tỷ, chỉ sợ tỷ sẽ nghĩ khác về ta. Nhưng tỷ là thân biểu tỷ của ta, lại là tẩu tử, ta không nói với tỷ, chính là ta không đúng. Những lời này, chúng ta nói cho nhau nghe liền quảng sang một bên, tỷ đừng nhắc tới với ai khác, đặc biệt là Nhị ca, sợ hắn sẽ hiểu lầm.”

“Đã biết.” Từ trước Lục Vân hay dùng loại ngữ khí này, phương thức này để nhắc nhở nàng vô số lần, chỉ điểm nàng vô số lần. Nàng quả nhiên không nói với người bên ngoài, chỉ ghi tạc trong lòng, nhưng khi chỉ có một mình lại liên tục hồi tưởng, liên tục tra tấn chính mình.

Cách vách Lâm Ngọc Trân đột nhiên đề cao thanh âm nói: “Nhị lang, con hẳn nên cảm tạ ta đã cưới một nhi tức tốt cho con. Nếu là ta, có ý tốt lại bị coi như lòng lang dạ thú, ta không thể nhẫn nhịn nổi.”

Lục Vân đầu đầu nói: “Nương a, sao còn nói những điều này? Tỷ cứ ngồi đây, ta đi qua khuyên nhủ.” Nói xong vội vàng đi qua, nói mấy câu, thanh âm của Lâm Ngọc Trân liền thấp xuống.

Lâm Cẩm Dung im lặng ngồi, thẳng đến khi Lục Giam tiến vào nói: “Đi thôi.”

Lâm Cẩm Dung căn bản không cần nhìn hắn có biểu tình gì, không cần nghĩ vẫn sẽ là một bộ mặt không chút thay đổi. Hắn không cùng nàng nói chuyện, nàng tất nhiên sẽ không cùng hắn nói chuyện.

Quê ma ma về phòng trước, đã sớm nghe kể lại sự tình, đúng là thời điểm đang cảm thấy bất ổn thì thấy hai người trầm mặc một trước một sau bước vào, liền vội vàng tiến lên đón, một bên cùng Lệ Chi nháy mắt, một bên ân cần hỏi thăm: “Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân có muốn ăn khuya không?”

Lâm Cẩm Dung đặt ngoại bào của Lục Giam cởi ra đặt lên giá: “Ta không cần, hỏi Nhị gia có muốn ăn hay không?”

Lục Giam ngồi trên tháp được Đậu Nhi hầu hạ thay hài, thấp giọng nói: “Không ăn, đưa nước ấm lên, ta cùng thiếu phu nhân đều mệt mỏi, muốn sớm nghỉ ngơi.”

Vì thế mọi người đều nín thở tĩnh khí đưa nước lên, hầu hạ hai người rửa mặt xong, thật cẩn thận đóng cửa lui ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung gắt gao nhốt mình ủ trong chăn, khép hờ mắt, chỉ chờ Lục Giam thôi đèn rồi đi ngủ. Đợi một lúc, thấy hắn chậm chạp chưa tắt đèn, đành nhắc nhở: “Trong lòng không thoải mái sao?” Nàng đã mặc kệ, hắn vẫn khó xử sao?

Một bàn tay luồn vào trong chăn, nhẹ nhàng cầm tay nàng, Lục Giam nghiêng mặt đối diện với nàng, đôi mắt đen láy sâu kín: “A Dung.”

“Ân?” Lâm Cẩm Dung im lặng tùy ý để hắn nắm tay, nhìn hắn xóc chăn của nàng lên nằm xuống ngay bên cạnh. Hai người đối mặt, hai mắt nhìn nhau.

Xinh đẹp như hoa, im lặng thuận theo, ôn hòa rộng lượng, chưa từng có một câu chỉ trích, không hề biểu lộ ra một chút ít ủy khuất, hoàn mỹ đến mức không thật. Nhưng hắn vẫn còn nhớ nữ hài tử mặc xiêm y vải

thô, ngồi xổm ở bờ sông tươi cười thoải mái tùy ý, cố ý bày mưu để hấn rơi xuống sông, lúc đó hai mắt nàng lóe lục quang, sinh cơ bừng bừng. Lục Giam vươn tay, nhẹ nhàng nâng cằm Lâm Cẩn Dung, nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, chậm rãi cúi đầu xuống, trong nháy mắt khi hấn sắp chạm vào đôi môi của nàng, Lâm Cẩn Dung nhanh chóng nhắm hai mắt lại, như vậy hấn không thể nhìn rõ ánh mắt của nàng thế nào được nữa.

167. Chương 168: Vô Lý

Mặc dù biết nàng chưa từng nhìn hấn, Lục Giam vẫn không dám nhìn gương mặt của Lâm Cẩn Dung, hấn cố hết sức khiến thanh âm của chính mình có vẻ tự nhiên bình tĩnh: “Ta, muốn nhìn nàng.”

Yên tĩnh một mảnh.

Chỉ nghe thấy tiếng hít thở của Lâm Cẩn Dung đột nhiên trở nên dồn dập Lục Giam có chút quẫn bách nhìn qua, nàng đã mở mắt, vẻ mặt đỏ bừng, trong thanh âm rõ ràng mang theo nôn nóng bất an cùng đồng cứng: “Ta không muốn.”

“Sau khi thành thân, đây là lần đầu tiên nàng nói không với ta. Nàng nói không! Vậy thì không vậy.” Nàng rốt cuộc là thẹn thùng đi, Lục Giam nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra! Mang theo ý cười đứng dậy thổi tắt đèn, lại nằm trở lại bên cạnh người nàng, kiên nhẫn chờ hơi thở nàng bình tĩnh trở lại, mới dựa gần nhỏ giọng hỏi: “Còn tức giận sao?”

Lâm Cẩn Dung không trả lời.

Trên người nàng tản mát ra mùi hương ngọt ngào ấm áp, hấp dẫn vô cùng, Lục Giam nhịn không được cúi đầu nhẹ nhàng cắn lên vành tai nàng một ngụm. Toàn thân nàng lập tức cứng ngắc, hấn đột nhiên rất muốn biết, nếu hấn lại dùng một chút sức lực, nàng có thể kêu ra tiếng hay không? Nàng im lặng một cách quá đáng, cho dù là thời điểm hiểu rõ nhất, nàng cũng vẫn yên tĩnh không tiếng động. Vì thế hấn thử thăm dò tăng thêm khí lực, nàng trước sau như một không kêu lên, nhưng hung hăng đẩy đầu hấn một cái: “Chàng cầm tinh con chó sao?”

Hấn đột nhiên rất muốn cười, vì thế lách qua trên giường cười ha hả. Trong lòng ứ đọng hờn dỗi bỗng chốc tan biến, thần thanh khí爽. Hấn rốt cuộc đã tìm được điểm mẫn cảm của nàng rồi.

Lâm Cẩn Dung sợ run một lát, chậm rãi hất tóc, xoay người sang đối mặt với vách tường, dùng sức đập tường vài cái.

Lục Giam nở nụ cười trong chốc lát, thấy nàng đưa lưng về phía hấn, im lặng co người thành một gò nhỏ, liền vươn tay qua ôm nàng, đem nàng xoay người lại nhẹ nhàng hôn lên cổ nàng: “Đừng tức giận. Ngày mai theo ta đến Thính Tuyết các, ta sẽ tìm hai quyển sách cho nàng đọc. Tổ phụ có giấu rất nhiều quyển sách thú vị.”

Vạn lại câu tĩnh, trăng sáng nhô lên cao.

Lục Giam nghiêng người nằm hướng ra phía ngoài, ánh mắt nhìn ra ánh trăng bên ngoài cửa sổ, động cũng không muốn động. Phía sau bình phong truyền ra tiếng nước róc rách nho nhỏ, là Lâm Cẩn Dung đang tắm rửa. Nàng đã ở đó thật lâu, hấn tính ra, ít nhất cũng mất thời gian uống một chén trà nhỏ, vậy mà vẫn còn chưa xong.

“A Dung!” Hấn thành linh cảm thấy phiền chán, nhịn không được gọi nàng.

“Ân?” Tiếng nước thoáng dừng lại, thanh âm như cũ không ôn nhu không tức giận: “Chàng muốn uống nước sao? Ấm nước đặt trên kỷ trà ngay tại bên giường.”

“Ta không uống.” Hấn không chế không được có vài phần phẫn hận, nói không nên lời là vì sao, chỉ cảm thấy phẫn hận cùng tức giận.

Phía sau bình phong im lặng trong chốc lát, Lâm Cẩn Dung đi ra, bộ pháp không nhanh không chậm, ngữ khí bình thản: “Vậy chàng làm sao vậy?”

Dưới ánh nến nhảy nhót, hai hàng lông mi cong dài của nàng còn đọng giọt nước, hơi hơi hướng lên trên, biểu tình im lặng bình thản.

Đối với khuôn mặt cùng thanh âm như vậy, hẳn chính là đang cố tình gây sự. Lục Giam cúi đầu thở dài: “Không có gì, vì sao nàng tắm rửa lâu thế?”

Lâm Cẩm Dung lông mi dài rủ xuống, lộ ra một nụ cười thản nhiên: “Chàng cho là ai đều giống chàng sao?”

Nghe thấy câu này Lục Giam lại tự đáy lòng trào lên cao hứng, dịch vào bên trong, nhường cho nàng chỗ hắt vừa ủ ấm, thực cảm thấy hứng thú hỏi: “Ta thì làm sao?”

Nàng không trả lời mà là đưa lưng về phía hắn nằm xuống, nhẹ nhàng ách xì 1 cái: “Mệt mỏi, ngủ đi.”

Lục Giam im lặng một lát, nói: “A Dung, chúng ta trò chuyện được không?”

“Được.”

“A Dung, nàng còn hận ta sao?”

“..... Không hận. Chàng là phu quân của ta.”

“A Dung... Nàng, có muốn ta ở nhà lâu thêm vài ngày không?”

“Tổ phụ mẫu cùng cô cô đều sẽ thất vọng, Tam thẩm nương cũng sẽ thêm tức giận.”

“..... Ta sẽ thường xuyên về nhà.”

“..... Học hành quan trọng, đừng khiến tiên sinh thất vọng, chờ đến khi chàng có chức vị được giữ lại kinh thành thì dẫn ta đến đó.”

“..... Được.”

Lục Giam mở to mắt, thật lâu sau mới đi ngủ.

Tối canh năm, Lâm Cẩm Dung đúng giờ mở mắt ra, đập vào mắt chính là ánh mắt đen lầy sâu kín của Lục Giam, hắn hướng nàng mỉm cười: “Tỉnh?”

Nàng cũng hướng hắn cười: “Tỉnh rồi.”

“Buổi sáng đến Thính Tuyết các hay là buổi chiều?”

“Buổi chiều. Buổi sáng ta muốn phụng bồi cô cô. Chàng muốn ăn cái gì, ta mang qua.”

“Nàng cầm trà và trà cụ qua đó pha trà cho ta uống đi?”

“Được.”

“Nàng mặc đồ màu hồng rất đẹp.”

“Nga.”

“Nàng có hay cài hoa mẫu đơn không?”

“Không có.”

“Năm nay mùa xuân nàng có thể thử, rất hợp với trang phục sắc hồng, nhất định sẽ rất xinh đẹp. Trong nhà có trồng, chính là tối hôm qua ta nhìn thấy một gốc cây kia.”

“Được.”

“.....”

“.....”

“Chải đầu đi.”

“Được.”

Lục Giam nhìn Lâm Cẩn Dung trong gương, động tác nàng chải đầu cho hần càng ngày càng thành thạo, càng lúc càng nhanh, bất quá chỉ vài ngày, nàng đã biết rõ tâm ý cùng sở thích của hần, lấy quần áo, hài tương xứng với cây trâm tiểu quan, hết thấy đều là thứ hần ưa thích. Lâm Ngọc Trân nói đúng, nàng là hiền tức, hần không nên hoài nghi.

Cửa viện thành linh bị người bên ngoài đẩy mạnh vài cái. Trong nắng sớm, thanh âm loảng xoảng khiến người ta nghe thấy có vài phần hết hồn.

“Sao lại thế này?” Lâm Cẩn Dung vội vàng đem một cây mộc trâm thay Lục Giam cài lên, đứng dậy mở cửa nhìn ra bên ngoài, điều này thật đúng là hiếm lạ, sáng tinh mơ còn có người chạy tới đập cửa, nàng chưa từng gặp phải.

Lục Giam nhanh chóng đứng dậy, đi đến cạnh cửa, đem tóc dài của Lâm Cẩn Dung bị gió thổi rối tung đặt vào tay nàng: “Trước vấn tóc, mặc quần áo rồi nói sau. Ta đi nhìn xem.”

Ma ma trông cửa đã chạy vội tiến lên đi mở cửa. Cửa mở ra, Lục Tam lão gia gắt gao ôm Đồ thị đang liều mạng giãy dụa, khóc lóc không thở nổi, mặt cười gượng nói: “Đi nhầm, đi nhầm thôi, đóng cửa lại, đóng cửa lại đi.”

Lục Giam khẽ đẩy Lâm Cẩn Dung một cái.

Lâm Cẩn Dung lo lo khé môi, thập phần nghe lời xoay người đi trang điểm! Lại tinh tế chọn quần áo sắc thái tiên diễm mặc vào, chọn cây trâm dây kết lư ly tinh xảo đến cực hạn đeo lên.

Thanh âm xót thương của Đồ thị dứt quãng truyền vào: “Nhị lang, con cứ coi như đáng thương ta, nể mặt ta đã có ơn sinh hạ con, con đến chỗ lão thái gia van cầu thả Lục đệ con ra đi. Hần bị bệnh, một ngày một đêm chưa uống một giọt nước, chưa ăn chút gì, sao có thể trụ nổi đây? Ta không thể không có Lục Thiện a! Hần dù sao vẫn là thân đệ của con a.....”

Lục Tam lão gia Lục Kiến Lập thanh âm mềm mỏng nói: “Nhị lang đừng để ý nàng! Đóng cửa lại đi, ta mang nàng trở về, bị tổ phụ con biết cũng không hay.”

“Chàng là nam nhân vô dụng, ta thật khổ mà, ta.....” Đồ thị đột nhiên không có tiếng động.

“Không được, không được, thẩm nương của con phát bệnh, Nhị lang, mau giúp ta gọi hai người đỡ nàng trở về.” Lục Tam lão gia thanh âm càng ngày càng thấp.

Lục Giam thấp giọng nói câu gì đó, hết thấy đều im lặng.

Lâm Cẩn Dung đứng dậy, đẩy ra Quế ma ma cùng Lệ Chi đang lo lắng: “Các người theo ta ra ngoài đỡ Tam phu nhân tiến vào.”

Đây không phải dẫn sói vào nhà sao? Nếu tiến vào sẽ không đi, cứ ở trong này khóc nháo thì phải làm sao bây giờ? Hoặc là tìm việc gì đó vu hãm nàng thì phải làm sao bây giờ? Quế ma ma cùng Lệ Chi không đồng ý.

Lâm Cẩn Dung nhướn lông mày hỏi: “Các người không nghe thấy hay sao? Quế Viên!”

Quế Viên và Anh Đào từ sau đi ra, vội vàng hành lễ, tuyệt đối phục tùng chạy ra bên ngoài, Anh Đào do dự một chút, cũng theo ra ngoài. Lệ Chi thở dài: “Nô tỳ trái chần giường ra thắp.”

Quế ma ma nói: “Lão nô đi pha nước ấm.”

Lâm Cẩn Dung đi đến cửa sân, chỉ có Quế Viên cùng Anh Đào đứng ở nơi đó! Lục Giam cùng Đồ thị, Lục Tam lão gia cũng không thấy tăm hơi. Giống như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh, hết thấy đều là ảo giác.

Ma ma trông cửa ngốc hề hề ở một bên nhìn, thấy Lâm Cẩn Dung đi ra chạy nhanh tiến lên lấy lòng vị tân thiếu phu nhân: “Thiếu phu nhân, Nhị gia cùng Tam lão gia đã đỡ Tam phu nhân trở về rồi.”

Lâm Cẩn Dung nhìn nhìn chung quanh, trầm giọng nói: “Chuyện sáng nay chưa từng phát sinh, có biết không?”

Ma ma kia vội nói: “Đã biết.” Đây không phải bịt tay trộm chuông sao? Tam phu nhân đến nháo, sao có thể chỉ có mấy người nhìn thấy, một đường đi tới, cũng không biết chạm mặt bao nhiêu người, ngay lúc này, chỉ sợ cũng có vài cặp mắt nhìn chăm chăm. Sao có thể có thể giấu giếm được đây?

Đang nghĩ ngợi, Lâm Cẩm Dung phảng phất biết nàng đang đắm chiêu suy nghĩ, thần nhiên nói: “Mặc kệ người bên ngoài truyền ra thế nào, các người cũng không biết, không phát hiện. Nhớ kỹ chưa? Phu gia người là họ Trương đúng không?”

Trương ma ma “A” một tiếng, cười nịnh nọt: “Vâng, thiếu phu nhân trí nhớ thật tốt, nô tì chính là ngày ấy thời điểm tới dập đầu với người đã báo tên họ! Người nhớ không?”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười nói: “Phàm là người của ta, ta đều nhớ rõ.”

Trong đó ý tứ uy hiếp thực rõ ràng, Trương ma ma cười gượng hai tiếng: “Thiếu phu nhân, nô tỳ tất nhiên sẽ làm tốt bổn phận.”

Lâm Cẩm Dung gạt gạt đầu, trở về phòng ra lệnh Quế Viên đem trà cụ của nàng tẩy sạch.

Không bao lâu, ma ma ở phòng bếp đưa điểm tâm đến, Lục Giam vẫn chưa thấy trở về.

Nàng liền bảo người chuẩn bị nước ấm, rồi ngồi chờ Lục Giam trở về. Không bao lâu, tiểu nha hoàn Lưu Đầu mới được điều đến nói là Lục Giam sẽ ăn điểm tâm ở Tam phòng, bảo nàng không cần chờ hẩn, lại nói bảo nàng chớ lo lắng, đừng quên buổi chiều đến Thính Tuyết các pha trà cho hẩn.

Quế ma ma cùng Lệ Chi nghe nói như thế, không khỏi buông lỏng tâm tư, cười đến mi mắt híp thành một đường.

Lâm Cẩm Dung một mình dùng cơm, thấy sắc trời đã sáng rõ, liền đến sân viện của Lâm Ngọc Trân thỉnh an. Lâm Ngọc Trân quả nhiên đã nhận được tin tức, thấy nàng liền nói: “Thôn phụ này! Càng ngày càng kiêu ngạo. Đi, con theo ta đi gặp lão thái thái, ta thật muốn xem xem Đồ thị có tâm tư gì, luôn gây chuyện với con, là muốn đánh vào mặt ta hay là đối với việc lão thái gia làm chủ cửa hôn nhân này không hài lòng? Lục Giam đâu?”

Lâm Cẩm Dung sao có thể chỉ vì sự tình này mà đến gặp Lục lão phu nhân, kia không phải quá ngốc nghếch sao? Liền khuyên nhủ: “Cũng không phải gây chuyện với con, là tìm Lục Giam. Cửa cũng chưa tiến vào đã ngắt đi rồi. Lão thái thái thân mình không tốt! Tranh cãi ầm ĩ làm phiền lão nhân gia người, tổ phụ nhất định sẽ oán trách chúng ta không hiểu chuyện, coi như không có chuyện gì đi.”

“Nào có dễ dàng choáng váng như vậy? Ta chưa từng thấy nàng ngắt xiu bao giờ. Đúng là giả bộ rồi!” Lâm Ngọc Trân nhìn Lâm Cẩm Dung trong chốc lát, đột nhiên nói: “Con dối tính rồi sao?”

Lâm Cẩm Dung hiểu được nàng có ý tứ gì, đơn giản hỏi thời điểm mình chống lại nàng chưa bao giờ muốn chịu thiệt, nay lại đối với người khác nhường nhịn là sao. Liền chậm rãi nói: “Ta vẫn đều là như vậy. Chuyện dư thừa ta không muốn làm.”

168. Chương 169: Biến Sắc Mặt

Không làm chuyện dư thừa. Đây là chuyện dư thừa sao? Điều này đề cập đến thân phận của Lục Giam, hẩn rốt cuộc là nhi tử của Đại phòng hay là nhi tử của Tam phòng đây, vấn đề này phải làm rõ, tuyệt đối không thể để lẫn lộn! Lâm Ngọc Trân tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đối với Lâm Cẩm Dung trợn mắt nhìn: “Ta muốn tốt cho con, con lại không cảm kích!”

Lâm Cẩm Dung nói: “Biết cô cô đau lòng cho ta, nhưng có một số việc khó phân định thắng thua cao thấp, cũng không phải biết lợi hại ra sao, vô luận nháo loạn thế nào, kết quả cũng sẽ không thay đổi, vậy vì sao phải khiến người bên ngoài cho rằng cô chất chúng ta để ý không buông tha đây?”

Lâm Ngọc Trân cả giận: “Nàng muốn cười lên đầu ta, ta còn phải nhẫn nhịn hay sao? Con thật sự không đi?”

Lâm Cẩm Dung kiên định lắc đầu. Có diên nàng mới đi để nhận oan uổng. Nàng vẫn đều nhớ rõ một sự kiện, năm ấy, Đồ thị ngấm vụng trộm giáo huấn Ninh nhi gọi Đồ thị là tổ mẫu, bị Lâm Ngọc Trân biết được,

cũng là không thuận theo sẽ không buông tha, thế nào cũng phải lôi kéo nàng đến trước mặt Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân cáo trạng. Đồ thị đương nhiên không sợ, hỏi Lâm Ngọc Trân từ nơi nào mà biết, bảo gọi nhân chứng vật chứng ra, nhân chứng đương nhiên không thiếu, nhưng rốt cuộc lại diễn biến thành Lâm gia cô chất cùng nhau sinh sự ức hiếp Đồ thị, để ý không buông tha. Đến cuối cùng, Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị đều chuyển mũi nhọn, đổ hết lên người nàng, chính là lỗi của nàng, không xử lý chuyện cho tốt, khiến nhân thoại truyền ra ngoài.

Hương hoa nhài thân nhiên xông vào mũi, Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn về phía cạnh cửa, chỉ thấy phía dưới màn hình bằng thanh bố có một đôi hài thêu sắc đỏ thẫm, phía trên là làn váy sắc xanh ngọc thêu một chút hoa ngọc lan trắng, vừa thấy đã biết là Lục Vân đứng ở nơi đó.

“Lúc nào cũng chỉ biết nhẩn nhện. Người đang ở trong một gia đình bạo ngược! Ta cũng không trông cậy vào người, một đám đều là ăn không ngồi rồi, chỉ có một mình ta tốn tâm tư.” Lâm Ngọc Trân đứng dậy: “Vì mặt mũi của Lâm gia, ta phải đi tìm lão thái gia!”

Cái đó và thể diện của Lâm gia có gì liên quan đây? Rõ ràng chính là Lục gia Đại phòng cùng Tam phòng chi tranh. Lâm Cẩm Dung đã cản Lâm Ngọc Trân, nếu không được, vậy thuận theo tự nhiên, để Lục Vân ngăn trở thôi, vì thế cũng không tiếp tục can gián Lâm Ngọc Trân.

Cặp hài thêu đỏ thẫm dưới làn váy kia rất cục giật giật, Lục Vân vén rèm tiến vào, cười nói: “Này lại là làm sao vậy?” Thấy Lâm Cẩm Dung không nói lời nào, liền tự động tiếp lời: “Là vì chuyện sáng sớm sao? Cũng không phải chuyện gì phức tạp. Tổ phụ cùng tổ mẫu trong lòng đều đã có tính toán, mẫu thân cũng không muốn Nhị ca thêm phiền mà.”

Lâm Ngọc Trân vô cùng kiên trì: “Không được, nếu là sự tình khác ta cũng cho qua, nhưng mà chuyện này, ta kiên quyết không nhượng bộ. Không nói rõ ràng không được.”

Lục Vân liền hướng Lâm Cẩm Dung nháy mắt, ý bảo Lâm Cẩm Dung cùng nàng khuyên nhủ Lâm Ngọc Trân: “Hiện nay Lục đệ còn ở chỗ của lão thái gia, Tam thẩm nương tâm thần không khỏi bất an. Chờ thêm mấy ngày lại nói sau.”

Lâm Ngọc Trân cả giận nói: “Qua mấy ngày ư? Qua mấy ngày nàng ta lại sinh sự thêm thì sao!” Ngược lại lại oán trách Lâm Cẩm Dung: “Đều là do người! Vừa vào cửa liền gà bay chó sủa. Không biết mẫu thân người đã dạy người chưa, người không hiểu, như vậy ta sẽ giáo huấn người, người ta nói mười câu không cãi trả lại được một câu, xứng đáng bị người khác cười ở trên đầu giường oai.”

Kiếp trước kiếp này, đều phải chịu oan uổng, có lý hay vô lý liền chỉ vào mũi nàng mắng. Nghe thấy nàng lại nhắc tới Đào thị, Lâm Cẩm Dung đột nhiên bùng lên cổ lửa giận, đứng dậy nói: “Đúng, bà bà nói đúng, tất cả đều là lỗi của ta. Đi, ta đi tìm lão thái gia, nhi tức của Lục gia ta làm không được! Không có bổn sự này!” Nói xong vung khăn tay lên, đi nhanh ra ngoài.

Lâm Ngọc Trân ngăn ra, Lục Vân nhanh chạy ra, gắt gao túm tay Lâm Cẩm Dung, đau đầu nói: “Ai nha! Người ta mới làm ồn ào, nội bộ đã âm ỹ trước, này không phải khiến người ta chế giễu sao? Tẩu tử, tính tình của tẩu sao lại càng ngày càng táo bạo như thế, đều nhường nhau một bước đi?”

Lâm Ngọc Trân cũng phát hỏa: “Buông nàng ra, để cho nàng đi, ta thật muốn nhìn xem nàng ta có thể làm cái gì?”

Lâm Cẩm Dung cười lạnh: “Ta dù không phải kim chi ngọc diệp, nhưng ta cũng được phụ mẫu sinh hạ giáo dưỡng, ở nhà ta mẫu thân cũng coi ta là bảo bối mà đau sủng, trước khi tổ phụ đưa ta xuất môn, cũng từng nói Lâm gia là dòng dõi thư hương, nữ nhi phải biết vinh biết sỉ, phải có cốt khí, cũng không thể vô duyên vô cớ để người ta giẫm đạp. Vô luận ta sai hay không sai, bà bà mất hứng, nói ta hai câu, cũng là bình thường, bởi vì người không chỉ là bà bà, mà còn là thân cô cô. Người có gì nhắc tới mẫu thân của ta? Tiểu cô, nếu có người nào đó không chút cớ kị chỉ vào mũi mũi mắng nương của muội, vậy muội cũng muốn chịu đựng hay sao?” Có một sẽ có hai, người bên ngoài vũ nhục chính thân mẫu của mình, bản thân không dám lên tiếng, sao có thể trách người khác không coi trọng người đây?

Lục Vân cười gượng: “Bớt đi vài câu, nhà mới có thể chấn hưng, đừng vội khiến người bên ngoài chế giễu.”

Lâm Cẩm Dung cả giận nói: “Ta giờ phút này ở trong mắt người khác chính là một trò cười! Người bên

ngoài khinh khi ta cũng đành thôi, thân cô cô cũng không thông cảm ta, chê ta bị người dè nén, ta không phải là càng khiến người khác chê cười hay sao? Không chỉ chê cười ta, toàn bộ Lâm gia đều sẽ bị chê cười!”

Lâm Ngọc Trân mặt đỏ lên, cất cao thanh âm: “Nhi tức Lục gia là người nói không làm sẽ không làm hay sao? Người không được khiến người Lâm gia mất mặt.”

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười: “Cô cô, người lúc trước muốn ta đi, ta không đi người không buông tha, ta thật sự muốn đi, người lại không cho ta đi, lại trách mắng nương của ta là sao? Kia cũng là thân tẩu tử của người mà! Khiến Lâm gia mất mặt không chỉ có một mình ta. Ta liền đi theo trưởng bối học hỏi mà thôi!”

Lâm Ngọc Trân tức giận mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng vẫn không thể nuốt trôi lửa giận này. Lục Vân liêu mạng khuyên giải người này người kia, đang khó xử, chợt nghe bên ngoài Phương ma ma nói: “Nhị gia, người hôm nay không đến Thính Tuyệt các đọc sách sao?”

Ngay sau đó màn cửa bị nhấc lên, Lục Giam bước nhanh đi vào, mấy người đều nhất tề tắt tiếng. Lâm Cẩm Dung trông thấy hắc đã phiền chán nói không nên lời, nhanh chóng quay mặt đi không nhìn hắc; Lâm Ngọc Trân cũng thế, trông thấy hắc đã nghĩ đến Đồ thị, cười lạnh một tiếng ngẩng đầu nhìn nóc phòng, chỉ có Lục Vân tiến lên, ôn ôn nhu nhu nói: “Ca ca.....”

Lục Giam nhẹ nhàng khoát tay chặn lại: “Ta đều nghe thấy. Vô luận như thế nào, A Dung cũng không nên cùng mẫu thân phát hỏa, mẫu thân là đau lòng nàng, vì muốn tốt cho nàng, không cần thận nên lỡ miệng, kia cũng không phải là cố ý.” Hắc ngừng lại một chút, thấp giọng nói: “Còn có điều gì có thể so sánh với chí thân cốt nhục đây? Nói một hai câu, tức giận lẫn nhau, thủy chung cũng sẽ ảnh hưởng đến cốt nhục thân tình mà thôi.”

Lục Vân vội nói: “Đúng vậy, đúng vậy, là đạo lý này.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhìn khăn tay, không nói được một lời. Đúng vậy, nàng từng nghĩ như vậy, cho nên vô luận đúng sai đều liêu mạng nhẫn nhịn, trên thực tế là, ủy khuất vẫn là ủy khuất, không ai đau lòng nàng, mỗi người đều cảm thấy nàng không có bản sự, bị uất ức là xứng đáng. Nàng không thoải mái, vì sao phải chịu đựng chứ? Cũng không phải không đành lòng thì sẽ chết. Cho dù muốn nhẫn nhịn, cũng phải xem người kia, sự việc kia, nên nhẫn hay không nên nhẫn, có đáng giá để nhẫn nhịn hay không.

Lục Giam thấy nàng trước đó vài ngày dịu ngoan im lặng, giờ này mặt lạnh lùng cũng không thêm liếc mắt nhìn mình một cái, không khỏi ngậm thở dài, suy nghĩ một lát, nhìn về phía Lâm Ngọc Trân: “Cho tới nay cũng chưa có cơ hội cùng mẫu thân trò chuyện, nếu mẫu thân hôm nay rảnh, con liền bồi mẫu thân nói vài câu trong lòng.”

Lâm Ngọc Trân không khỏi giương mắt đánh giá hắc, điều này thật hiếm có, chưa từng thấy hắc chủ động hoà giải với mình, nàng hôm nay thật muốn nghe xem, hắc rốt cuộc muốn nói gì với mình. Lập tức hơi hơi gật đầu: “Con muốn nói cái gì? Nếu định nói thay cho người ta, vậy thì thôi. Ta không muốn nghe, cũng không nguyên ý nghe.”

Lục Vân ngăn cản không kịp, đành phải thật có lỗi nhìn Lục Giam.

Lục Giam cúi đôi mắt, thấp giọng phân phó Lâm Cẩm Dung: “A Dung, nàng về phòng trước đi, ta sau đó cũng có lời muốn nói với nàng.”

Lâm Cẩm Dung cũng không thêm nhìn hắc, đứng dậy bước đi.

Ngay cả hành lễ cáo lui cũng không làm, Lâm Ngọc Trân tức giận đến chết, lại không muốn ở trước mặt Lục Giam mặt nói Lâm Cẩm Dung không có quy củ, đành phải sinh sôi nhịn xuống.

Lục Vân vốn muốn đi khuyên nhủ Lâm Cẩm Dung, lại sợ Lục Giam cùng Lâm Ngọc Trân trong lúc đó phát sinh chuyện không thoải mái, do đó gặp phải nhiều khúc mắc hơn, kia cũng không phải là không công tiện nghi người khác hay sao? Vì thế đành phải ở lại. Ai ngờ Lục Giam cũng nói: “Muội muội, còn thỉnh cầu muội thay ta đi khuyên nhủ tẩu tử muội, muội luôn thận trọng, biết cách nói chuyện, hai người lại là thân biểu tỷ muội, cũng thuận tiện hơn.”

Lục Vân nhìn Lâm Ngọc Trân, khó xử nói: “Kia.....”

Lục Giam không nói thêm một lời, gắt gao mím môi, biểu tình thập phần cố chấp.

“Được rồi, ta đi tìm tẩu tử.” Lục Vân đành phải thở dài, lui ra ngoài. Cũng không đi tìm Lâm Cẩm Dung, mà là tìm một chỗ ẩn nấp ngồi xuống, nghiêng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Xung quanh im lặng một mảnh, chỉ có thanh âm Lục Giam nghe qua có chút khô khan vang lên: “Mẫu thân, người yên tâm, ân dưỡng dục con vẫn ghi nhớ trong lòng, cũng không dám quên.”

Lâm Ngọc Trân sắc mặt có chút hòa hoãn một ít, cúi mắt nhìn chén trà trong tay thản nhiên nói: “Quên hay không quên là chuyện của con. Ta chính là không cần dựa vào con, ta cũng có thể sống tốt, đâu cần phải bắt buộc dựa vào con. Trên đời này a, có rất nhiều người vong ân phụ nghĩa mà.”

Lục Giam trầm mặc một lát, đứng dậy hành lễ cáo lui: “Lời muốn nói đã nói xong, mẫu thân người nghỉ ngơi, con cáo từ trước.”

Cứ như vậy đã xong rồi? Lâm Ngọc Trân tức giận đặt mạnh chén trà lên bàn, cả giận nói: “Chỉ nói với ta một câu như vậy đã xong rồi sao? Người ngày ngày chính sự không làm, mắt thấy người bên ngoài bắt nạt ta và nội tức người mà tác uy tác quái, vậy mà người còn chạy tới chỗ họ. Người đến tốt cùng coi ta là gì? Đừng cho là ta không biết trong lòng người muốn gì! Người chó quên, ai mới là người bồi dưỡng người thành tài!”

Lục Giam mặt trắng bệch thêm vài phần: “Con chưa bao giờ quên, cũng không dám quên. Chỉ nhớ ân sinh thành không nhớ ân dưỡng dục, hoặc là chỉ nhớ ân dưỡng dục không nhớ ân sinh thành, thì có khác gì súc sinh. Con cho rằng, trước mắt, con cũng không làm gì sai trái, không thẹn với lương tâm.”

“Người phản rồi!” Lâm Ngọc Trân giận tím mặt, lớn như vậy, đây là lần đầu tiên hấn mình mục trường đảm (trắng trợn)cùng nàng đối diện, hiện tại cứ như vậy, ngày sau sẽ thế nào? Vì thế lời nói ra miệng chưa kịp suy nghĩ: “Người là thấy ta chia rẽ mẫu tử các người đúng không? Ta nói cho người biết, đây là ý tứ của phụ thân người cùng tổ phụ mẫu của người! Nếu người không ở chỗ của ta, thì cũng có khác gì Lục Thiệu bây giờ! Sao có thể thành tài gì được đây?”

169. Chương 170: Trò Đùa

Lục Vân nghe thấy, thầm kêu không tốt, cũng bất chấp đang nghe lén, vội vàng đứng dậy lao ra, chỉ thấy Lục Giam sắc mặt trắng bệch như tuyết từ bên trong bước ra, nghe thấy nàng gọi thế nào cũng không chịu quay đầu.

Lâm Ngọc Trân còn ở phía sau nói: “Người dùng sắc mặt đó cho ai xem đây? Ngỗ nghịch bất hiếu!”

Lục Vân mạnh đi lên phía trước, liềm mạng bưng kín miệng của nàng: “Nương, người bớt tranh cãi không được sao? Ngày sau, nữ nhi ra cửa, trong nhà này cũng chỉ còn lại một mình người thì phải làm sao bây giờ?” Nói xong nước mắt liền chảy xuống, che miệng lại thấp giọng nức nở.

Lâm Ngọc Trân ngẩn ra, thần sắc lụn bại cúi đầu xuống, hơn nửa ngày mới cứng rắn nói: “Ta không sợ, tông pháp luật pháp đều ở đây, hấn sao dám đối xử tệ với ta chứ? Nếu hấn bất hiếu, ta sẽ cáo trạng hấn! Tông pháp sẽ không tha cho hấn, luật pháp cũng sẽ không tha cho hấn! Các cữu phụ của con cũng sẽ không tha cho hấn.”

Lục Vân lau lệ: “Vâng, nhưng người vất vả bồi dưỡng hấn một hồi, lại không để ý đến tương lai hấn mà đi cáo trạng, phá hỏng tiền đồ của hấn, sau đó toàn gia hợp lại tranh đấu người sống ta chết sao? Người chỉ cần bớt tranh cãi bớt nói mấy lời khó nghe, ca ca cũng không phải cái loại người không có lương tâm mà.”

Lâm Ngọc Trân cường nạnh nói: “Con sao biết được? Tri nhân tri diện bất tri tâm. Hiện tại hấn đã đối đãi như vậy, tương lai thì sao đây?” Trong mắt nàng, Lục Giam có thể có thành quả như hiện tại tất cả đều là công lao của nàng, hấn vốn phải vô hạn cảm kích nàng, nghe lời của nàng, không thể ngỗ nghịch dù chỉ một chút ít, nếu không chính là vong ân phụ nghĩa.

“Hấn là đến nói mấy lời dễ nghe với người, là người tự mình chui rúc vào sừng trâu. Con thấy, hấn đã nhiều ngày cũng không đến chỗ của Tam phòng, chính là hôm nay đưa người trở về, ở lại đó dùng chút điểm tâm mà thôi. Cho dù là thân phận chất nhi, hành vi như vậy cũng đâu có gì khác thường, người có đi tìm tổ phụ cùng tổ mẫu, cũng sẽ không có tác dụng gì.” Lục Vân an tĩnh lại, đứng dậy nói: “Người ta chỉ tùy tiện

ra tay khóc lóc nháo loạn ngắt xỉu một chút, người đã vội làm theo tâm ý của người ta, đây là đẩy người đi, mà không phải là kéo người lại. Thôi, người tâm tình không tốt liền nghỉ ngơi đi, con đi nhìn xem thế nào.”

Lâm Ngọc Trân kỳ thật cũng hối hận vừa rồi đã nói những lời này, biết được nàng muốn đi cứu vãn, cũng không ngăn cản nàng. Nhưng trong lòng rất cuộc không thoải mái, càng nghĩ càng giận, rốt cuộc vẫn là không phải tự mình sinh ra, lại nghĩ tới hài tử của mình từ trước bị chết non, luôn thầm nghĩ cố gắng sinh nhi tử cho Lục Kiến Tân, còn có một đồng nữ nhân đủ loại đủ kiểu kia của hần, nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi cảm thấy bi ai, nhưng không muốn trước mặt hạ nhân tỏ ra yếu thế, đành rầu rĩ nằm lên giường, vụng trộm chảy vài giọt lệ.

Lục Vân bước nhanh đuổi theo, ở nửa đường đuổi kịp Lục Giam, gọi hai tiếng thấy Lục Giam không trả lời, liền đuổi theo nắm lấy tay áo Lục Giam, lớn tiếng khóc nói: “Ca ca, ca ca, huynh không cần A Vân nữa sao?”

Lục Giam quả nhiên đứng lại, cúi mi mắt không nói lời nào.

Lục Vân nhìn trộm qua, nhưng thấy biểu tình hần tuy rằng còn khó coi, sắc mặt cũng đã không còn trắng bệch như trước, trong lòng liền thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, rơi lệ nói: “Ca ca, mẫu thân trong lòng khổ sở a, phụ thân như vậy, nàng cũng không biết kể với ai. Nàng vẫn đều lo lắng sợ hãi, lại bị Nhị tẩu đâm thọc hai câu, cho nên mới hồ đồ, lời nói ra không kịp suy nghĩ. Lúc này nàng đang hối hận, chính là không muốn tỏ ra yếu thế, huynh đừng so đo với nàng. Khi đó chúng ta ở Giang Nam, cho tới bây giờ cũng không như vậy, vì sao vừa về nhà lại trở thành tình cảnh này đây?”

Lục Giam nhìn chằm chằm phong lan cách đó không xa, thấp giọng nói: “Ta sẽ không mặc kệ các người.”

Từ nhỏ đến lớn, chuyện hần đã đáp ứng chắc chắn sẽ làm, được một câu cam đoan này, Lục Vân tuy đã buông lỏng tâm tư, nước mắt vẫn chưa ngừng rơi: “Ca ca, trong lòng ta thật sự coi huynh là thân ca ca để dựa vào, ta luôn muốn tốt cho huynh, không muốn huynh chịu ủy khuất. Nhưng ta không có biện pháp, không giúp huynh được nữa phần. Nếu huynh muốn ta thay huynh làm cái gì, huynh cứ nói, nếu ta có thể làm nhất định sẽ hết sức đi làm.”

Lục Giam thần sắc nhu hòa thêm vài phần: “Chỉ cần muội có lòng là đủ rồi. Ngày thường.....” Hần nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Trở về đi, mẫu thân có lẽ cần muội bồi chuyện.” Nói xong khẽ kéo tay áo trong tay Lục Vân ra, rồi quay đầu nhìn lại.

“Ca ca!” Thấy Lục Giam quay lại, Lục Vân rưng rưng cười đối với hần nói: “Huynh đừng lớn tiếng với Nhị tẩu.”

Lục Giam hướng nàng cười cười, nhẹ nhàng gạt đầu, bộ pháp có vẻ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lục Vân thu liễm tươi cười trên mặt, mệt mỏi xoa trán, quá mệt mỏi, từ nhỏ đều hết sức chu toàn mối quan hệ giữa Lục Giam và Lâm Ngọc Trân, thật sự quá mệt mỏi. Nàng quay đầu, nhìn thấy mấy thân ảnh lấp ló cách đó không xa, lạnh lùng quét mắt nhìn mấy người kia một cái, ngẩng đầu lên, dường như không có việc gì, vững vàng nặng nề mà trở về sân viện của Lâm Ngọc Trân.

Lâm Cẩm Dung trở về sân viện của mình, vừa vặn nhìn thấy Quế Viên cùng Anh Đào vừa nói vừa cười, đang tẩy rửa trà cụ, liền thần nhiên nói: “Rửa sạch thì lau khô rồi cất đi.”

Quế Viên không rõ, lại không dám hỏi, Anh Đào đành lên tiếng: “Thiếu phu nhân, không cần dùng nữa sao?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Không cần.” Sau đó đi thẳng vào phòng.

Quế ma ma nghe tiếng bước ra, nhìn thần sắc nàng biết đã xảy ra chuyện, vội đánh mắt về phía Lệ Chi, Lệ Chi tâm tình trầm trọng khe khẽ thở dài, không giải thích vội, trước theo vào khuyên nhủ Lâm Cẩm Dung.

Đã thấy Lâm Cẩm Dung tự rót ỉnh một chén trà nóng, ôm lấy ngồi trên tháp, lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, biểu tình giận dữ cùng phiền chán vừa rồi cũng không thấy đâu nữa. Vì thế tâm tư buông một nửa, nhắc ấm trà tiến lên: “Thiếu phu nhân, nô tỳ rót thêm nước cho người?”

Lâm Cẩm Dung đem chén trà đưa qua, nói: “Không cần khuyên ta, ai cũng không thể khuyên được. Ta đang làm cái gì, trong lòng ta đều biết.”

Lệ Chi nở nụ cười cười: “Nô tỳ còn chưa mở miệng, thiếu phu nhân đã biết rồi sao. Nô tỳ chính là thấy a, tức giận với ai cũng được, nhưng đừng giận Nhị gia. Hắn cũng không đắc tội thiếu phu nhân a, buổi sáng hắn cũng rất che chở người mà.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta muốn đi Tập Hiền các.” Tầm Lục lão ông nói chuyện cũng tốt, không trông cậy vào hắn có thể làm được gì, tối thiểu cũng phải biểu lộ tư thái cùng khó xử, không thể một mình gặm nhấm sầu não tức giận.

Lệ Chi lại không biết nói nàng muốn làm gì, nháy mắt tìm như muốn vọt ra ngoài cổ họng, thất thanh nói: “Thiếu phu nhân, người vẫn muốn đến đó nói sao? Kia không phải là lời nói trong lúc tức giận sao? Người là tân nhi tức mới vào cửa, chạy đến trước mặt lão thái gia nói này nói nọ, kia... kia không phải tự mình ép buộc chính mình sao?”

“Lệ Chi người đi ra ngoài! Ta có lời muốn nói với thiếu phu nhân.” Mành cửa bị nhắc lên, Lục Giam nhanh tiến vào, hai má bởi vì phần nộ mà hiện lên đỏ ửng bất thường, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung, chớp cũng không chớp.

Lệ Chi lo lắng nhìn Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung hướng nàng khoát tay: “Người đi ra ngoài đi.” Lục Giam sẽ không động thủ, dù có phần nộ cũng bất quá chỉ nghênh ngang rời đi mà thôi.

Lệ Chi đành phải lui ra ngoài đóng cửa lại, cùng vài người Quê ma ma lo lắng đề phòng chờ ở bên ngoài, vĩnh tai nghe động tĩnh.

Lâm Cẩm Dung nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không thêm liếc Lục Giam. Người mà nàng lúc này không mong nhìn thấy nhất chính là Lục Giam, nghe thấy thanh âm của hắn đều cảm thấy phiền chán.

Một bàn tay vươn tới, “Ba” một chút đem cửa sổ đóng lại, Lâm Cẩm Dung không quay đầu lại, tiếp tục nhìn lên cửa sổ.

Lục Giam nhẫn nhịn, hít một hơi thật sâu, trầm giọng hỏi: “A Dung, nàng muốn đi Tập Hiền Các làm cái gì?”

Lâm Cẩm Dung không trả lời.

“A Dung, nàng muốn đi Tập Hiền Các làm cái gì?” Lục Giam lại hỏi một lần nữa, thấy nàng như cũ không để ý tới, không khỏi hơi nhếch môi, gắt gao nhìn chằm chằm nàng.

Lâm Cẩm Dung nâng chung trà lên nhẹ nhàng uống một ngụm, vươn tay ra mở cửa sổ.

Thái độ nàng khinh mạn chọc giận Lục Giam, Lục Giam lớn tiếng gọi: “Lâm Cẩm Dung!”

Lâm Cẩm Dung không đề phòng, sợ tới mức tay run lên, nước trong chén trà suýt nữa văng ra ngoài, rất nhanh nàng ổn định lại, đơn giản đem chén trà đặt lên trên bàn, gương mặt nhìn Lục Giam: “Chàng muốn thế nào?”

Lục Giam tức giận đến nở nụ cười: “Ta muốn thế nào? Là ta hỏi nàng muốn như thế nào? Nàng cho hôn nhân là trò đùa sao? Nàng coi ta là cái gì?” Hắn biết nàng không thích hắn, thậm chí không hiểu vì sao lại chán ghét hắn, nhưng dĩ nhiên đã thành thân, trở trở thành phu thê, hắn muốn cùng nàng sống cả đời. Hắn cũng muốn có người đau lòng hắn, cũng muốn có người thật tình đối tốt với hắn, hắn cũng có thời điểm chịu ủy khuất, có băn khoăn gì cũng muốn có người để thổ lộ. Nhưng mà nàng, lại khinh mạn hờ hững như vậy, hoàn toàn không thêm để ý tới.

Người thì sao, lúc trước người coi ta là cái gì? Lâm Cẩm Dung nhìn hắn: “Ta không muốn thế nào cả, ta chỉ là không biết nên làm như thế nào mới tốt. Vô luận làm gì, ta đều không thể thỏa mãn yêu cầu của các nàng. Chàng đừng cho rằng ta không gì không làm được, đương nhiên sẽ có lúc gặp cảnh khôn cùng. Chàng cũng đã nghe thấy ta và cô cô nói chuyện với nhau, ta cũng có phụ mẫu sinh hạ giáo dưỡng, ở nhà ta mẫu thân coi ta là tâm can bảo bối mà đau sủng, không phải để người khác tùy ý giẫm đạp chịu ủy khuất. Ta không nói, không phải ta không hiểu, ta không tức giận, không phải ta sợ hãi, chính là bởi vì ta không muốn. Chàng hỏi ta muốn đi Tập Hiền Các làm cái gì, ta liền nói với chàng, ta muốn thỉnh giáo lão thái gia, nên làm như thế nào mới có thể làm tốt chức trách nhi túc của Lục gia. Chàng nghĩ rằng ta không muốn giữ thể diện hay sao? Cho dù là ta không muốn, ta cũng còn có cha mẹ tỷ đệ mà!”

Những lời này, ở trong lòng nàng ẩn dấu rất nhiều năm, kiếp trước vẫn muốn hỏi, vẫn muốn nói, nhưng không thể thốt ra lời, thật không ngờ hôm nay lại lên tiếng, Lâm Cẩm Dung nhất thời khó chịu nói không nên lời, nàng hơi hơi ngắc đầu, nghiêng mặt đi, ra lệnh cho bản thân có thể phần nộ, có thể phiền chán, nhưng tuyệt đối không được thương tâm, không được khổ sở. Không đáng, nửa điểm không đáng. Bất quả chỉ là nàng đang đi trên đường, không thể không tốn chút thời gian cùng tinh lực chặt đi một bụi gai mà thôi.

Lục Giam không nói gì, mà vẫn trầm mặc nhìn nàng.

Trong phòng im ắng, chỉ có tiếng hít thở nhợt nhạt nhẹ nhàng của hai người.

Thật lâu sau, Lục Giam mới thấp giọng nói: “Ta sáng nay ở lại bên kia ăn cơm, cố ý nói với Tam thúc phụ cùng Tam thẩm nương, nàng vốn có ý tốt, không liên quan đến nàng, là ta đi nói với tổ phụ, đối với Lục đệ chỉ có lợi. Tam thúc phụ đáp ứng về sau sẽ không để Tam thẩm nương đến phiền nàng nữa.”

Thấy Lâm Cẩm Dung rũ mắt không nói, vẫn bất vi sở động, hần nhin lại hần, khó chịu nói: “Ta cũng không muốn như vậy.” Nếu có thể, hần cũng muốn Lục Thiện thông minh hoạt bát khiến người yêu thích, cũng muốn Đồ thị sang sảng đơn giản kiên cường, cũng muốn Lâm Ngọc Trân giống như cữu mẫu Đào thị hòa ái dễ gần, dày rộng nhân từ. Nhưng không thể, hần thấp giọng nói: “A Dung, hôn nhân không phải trò đùa, nàng không thể tùy hứng như vậy.”

170. Chương 171: Nhận Lỗi

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nhìn Lục Giam.

Hôn nhân đương nhiên không phải trò đùa, nàng đã từng ôm nguyện vọng tốt đẹp, muốn được hạnh phúc, nhưng nàng hao hết khí lực cũng không thể đạt đến, còn chết không minh bạch. Sau khi trọng sinh, nàng cố gắng như vậy, nhưng nàng vẫn không thể cưỡng ép lại vận mệnh.

Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng. Hần, không phải là phu quân của nàng.

Hần hiện giờ đang ở trạng thái khi hần và nàng vừa mới bắt đầu tân hôn giống như kiếp trước, tỉnh tỉnh mê mê, cái gì cũng không biết, nàng cũng đã nhìn thấu sau bao năm tháng mất đi nhi tử, sinh tử khác cốt ghi tâm, không thể dễ dàng quên đi. Nàng luôn gặp ác mộng vào ban đêm, không để đèn thì không thể thoải mái đi vào giấc ngủ, nếu không thì sẽ trần trọc đến khi hừng đông; Ban đầu nhìn thấy hần liền hận không thể bóp chết hần, sau đó xem nhẹ, cười đối mặt với hần, cứ coi hần như một bụi gai chắn đường vậy, tổng cộng đã mất thời gian năm năm.

Quay đầu nhìn lại năm đó, nàng không giống như hiện tại không chút e dè sợ hãi, có rất nhiều chuyện làm không ổn thỏa, nhưng cũng không phải lỗi của một mình nàng, vậy mà nàng lại phải trả giá. Mà hiện tại, nàng có thể thay đổi nhiều chuyện, đều chỉ là vì những người, những việc mà nàng cho là đáng giá. Trừ bỏ có thể khiến nàng trong vài năm qua tốt đẹp hơn một chút, nàng thật sự nhìn không ra Lục gia có chỗ nào đáng để nàng trả giá, càng nhìn không ra tại đây luôn bị người khác bắt buộc, trong cuộc hôn nhân nhất định sẽ chấm dứt trong bi kịch, đối với hần, có gì đáng để nàng vất vả tâm tư.

Nàng không thấy, cũng không muốn nhìn thấy.

Lục Giam cũng trầm mặc nhìn Lâm Cẩm Dung, hần không hiểu sự trầm mặc cùng ánh mắt của nàng. Nàng hình như là đang bị thương, đang khổ sở, nhưng sâu trong đáy mắt dường như có đốm lửa đang hừng hực thiêu đốt, cảm giác vô cùng kỳ quái phức tạp. Hần không thể nói nên lời cảm thụ của bản thân, nhưng hần biết trong lòng nàng tuyệt đối chịu khổ sở. Hần không thích nàng nhìn hần như vậy, giống như hần phạm tội tày trời vậy. Hần muốn kéo tay Lâm Cẩm Dung lại: “A Dung, chúng ta là phu thê.”

Lâm Cẩm Dung ở một khắc lúc hần sắp đụng chạm đến bàn tay nàng, nàng liền cúi hạ ánh mắt.

Quê ma ma ở bên ngoài nhẹ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Huệ ma ma ở phòng Tam phu nhân tới, nói là có mấy lời muốn nói với người.”

Lâm Cẩm Dung quyết định thật nhanh: “Để nàng tiến vào.”

Huệ ma ma bó tay bó chân đi vào, một bên nhìn trộm đánh giá biểu tình thần thái của Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung, một bên hành lễ vãn an: “Nô tỳ vãn an Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân. Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân mạnh khỏe.”

Lục Giam thản nhiên gật đầu.

Lâm Cẩm Dung trên mặt hiện lên một chút ý cười nhạt nhẽo: “Đậu Nhi, đem ghế con tới để Huệ ma ma ngồi.”

Huệ ma ma cười nói: “Nào dám, thiếu phu nhân chớ chiết sát nô tỳ.”

Đậu Nhi đem ghế con bưng lại đây, khuyên nhủ: “Ma ma đừng khách khí, thiếu phu nhân nhà chúng ta không nói đùa, bảo người ngồi thì cứ ngồi đi.”

Huệ ma ma kiên quyết không ngồi: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ là phụng mệnh đến thay phu nhân nhận lỗi với người. Phu nhân chúng ta nói, nàng vốn là hảo tâm, không nghĩ sẽ thành chuyện xấu, nếu có gì không chu toàn, không tránh khỏi có chỗ mạo phạm người, thỉnh người đừng so đo với nàng, đều là lỗi của nàng, thỉnh người đừng tức giận với Nhị gia, nên hòa hảo với Nhị gia. Nếu không phải vì nàng sức khỏe không tốt, nàng sẽ đích thân đến nhận lỗi với người.”

Mạo phạm? Tự mình đến nhận lỗi với nàng? Nàng thừa nhận được sao? Đây là làm cho ai xem đây? Thật sự là đáng thương khả kính a, so sánh với Đồ thị bị ép buộc nóng nảy từ trước có thể nói là lợi hại hơn rất nhiều. Lúc này không có Lục Thiện ở một bên quần quít, tất cả tinh lực đều đặt vào việc nên đối phó với nàng chẳng? Lâm Cẩm Dung cười lên tiếng: “Lời này cũng thật muốn chiết sát ta. Tam thẩm nương thật sự là đa tâm, quá khách khí. Bảo ta sao có thể nhận đây?”

Lệ Chi lo lắng nhìn nàng, Huệ ma ma cũng bị nàng cười đến có chút không được tự nhiên: “Thiếu phu nhân, đem hiểu lầm cởi bỏ thôi, vậy mới phải.”

Lục Giam nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, trầm mặt thanh âm lạnh lùng nói: “Ma ma nói cái gì vậy? Nhị thiếu phu nhân đến bây giờ cũng chưa nói ai một câu không phải, tại sao nói nàng tức giận cái gì? Lại so đo cái gì? Lời này nếu truyền ra ngoài, không biết người bên ngoài sẽ đem đặt gì về Nhị thiếu phu nhân nữa đây, lần sau không được theo ý Tam phu nhân nói lung tung, không buông tha người khác. Ma ma đã mấy chục tuổi, sao còn không hiểu chuyện như thế?”

Huệ ma ma giật mình, vội dùng sức vả miệng mình: “Nhị gia nói đúng, nô tỳ sẽ không nói nữa, truyền lầm ý tứ của Tam phu nhân. Thiếu phu nhân đừng so đo.”

Thích vả thì cứ vả đi, nhìn xem người có thể vả bao lâu. Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt nói: “Ma ma không cần đánh, người không muốn ngồi, ta cũng sẽ không giữ người lại. Làm phiền người trở về nói với Tam thẩm nương, bảo nàng an tâm dưỡng bệnh, những sự tình khác không cần quan tâm, bằng không nếu để bệnh tình tăng thêm, vậy chẳng phải sẽ là lỗi của ta sao? Ta vốn nên đến thăm, lại sợ quấy nhiễu nàng nghỉ ngơi, ngược lại không tốt, vì vậy ta sẽ không đi.” Nói xong cúi đầu uống trà, cũng không thèm nhìn Huệ ma ma liếc mắt một cái.

Huệ ma ma nhận được mấy câu không nhẹ không nặng, không đau không ngứa, không chua không ngọt như vậy, có chút thất vọng. Tay đang giơ lên tát thì ngừng lại, thấy Lâm Cẩm Dung cũng không thèm nhìn nàng một cái, Lục Giam cũng cúi mắt không để ý tới nàng, không khỏi cực kỳ không cam lòng, còn muốn nói thêm vài câu, Lục Giam đã trầm giọng nói: “Lệ Chi, đỡ ma ma ra ngoài, tuổi nàng đã lớn, đi đứng không tiện.”

Lệ Chi bước lên một bước, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ma ma, thỉnh.”

Dù có ở lại thêm cũng không có tác dụng gì, Huệ ma ma đành phải cố gắng nở nụ cười: “Nhị gia, thiếu phu nhân, các người nghỉ ngơi, nô tỳ cáo từ.”

Lâm Cẩm Dung mí mắt cũng không nâng, căn bản không để ý tới nàng. Thấy nàng chân vừa bước ra cửa, liền cao giọng hỏi mọi người: “Cơm còn chưa đưa lên sao? Dọn lên đi.”

Mọi người dọn bàn cơm xong, dâng nước ấm khăn tay để hai người rửa tay, Lục Giam lau rửa xong, thẳng tắp đi đến ngồi đối diện với Lâm Cẩm Dung, biểu tình có chút ngưng ngung.

Lâm Cẩm Dung không nhìn hắn, cũng không xới cơm cho hắn. Lệ Chi vội giúp hai người xới cơm, cố ý bày ra một bộ vui vẻ cười nói: “Thiếu phu nhân thích nhất món thịt dê, Nhị gia gấp cho thiếu phu nhân một miếng được không?”

Lục Giam chọn một miếng nạc ngon nhất đặt vào trong bát của Lâm Cẩm Dung.

Lệ Chi vừa cười vừa nói: “Nghe ma ma đưa cơm nói, món gà nướng này rất ngon, da vừa giòn lại thơm.” Nàng cảm thấy thật bất công, tuy rằng hy vọng Lâm Cẩm Dung có thể nướng theo hành động này của Lục Giam mà gấp thức ăn cho hắn, nhưng lại không muốn khó xử Lâm Cẩm Dung, chỉ nói bóng nói gió đề cập đến.

Lâm Cẩm Dung quả nhiên là không để ý tới, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Lục Giam đợi một lát, thấy nàng không có ý gấp thức ăn ình, cũng không đợi nữa, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Lâm Cẩm Dung nghĩ, người khác càng ghê tởm nàng, nàng lại càng không thể bạc đãi chính mình, cần phải sẵn sàng bản thân cho tốt, vì thế vẫn ăn không ngừng; Lục Giam vốn ăn khỏe, tuy rằng giờ phút này không có khẩu vị, nhưng nhìn thấy nàng vẫn ăn luôn miệng, cũng không nguyện ý yếu thế, chẳng lẽ hắn là một đại nam nhân còn không bằng một tiểu nữ nhân có thể xua đuổi ý nghĩ phiền não trong lòng hay sao? Vì thế hai người quý dĩ ăn đồ ăn trên bàn sạch sành sanh, khiến đám người Quế ma ma cùng Lệ Chi hai mặt nhìn nhau, Quế ma ma không khỏi bảo bên dưới chuẩn bị canh sơn tra để tiêu thực.

Lâm Cẩm Dung ăn xong, được Anh Đào hầu hạ rửa tay lau mặt, đứng dậy mới phát hiện mình ăn quá no, vì thế ra bên ngoài dạo bộ một lát.

Lục Giam liếc nàng một cái, cũng không hỏi nàng muốn làm cái gì, chỉ đi theo phía sau nàng.

Ra tới bên ngoài, thấy Lâm Cẩm Dung chỉ đi loanh quanh trong sân, không có ý ra ngoài viện, Lục Giam liền xoay người vào thư phòng đọc sách.

Lâm Cẩm Dung đi bộ một vòng, đứng ở chân tường phía đông nhìn một mảnh đất trống mà có chủ ý. Nhìn rồi vô sự, không bằng trồng chút hoa. Trồng cái gì đây, trồng hoa cúc đi, mà chọn loại hoa cúc nào, cũng nên hướng Lục lão ông thỉnh giáo mới đúng. Nàng muốn học được bản sự trả giá ít mà nhận được ích lợi lớn nhất.

Lục Giam ngồi ở phía trước cửa sổ thấy Lâm Cẩm Dung đứng ở chân tường bất động, không khỏi có chút kỳ quái, nghiêng mặt nhìn vài lần, không giống như là bộ dạng đang khóc lóc, vì vậy cứ nhìn theo. Đợi một lát, thấy nàng xoay người tránh đi, mới cúi đầu tiếp tục đọc sách, hồi lâu, thẳng đến khi Lâm Cẩm Dung trở về phòng, hắn cũng chưa lật qua một tờ.

Nghe thấy cách vách có tiếng nước chảy, biết là Lâm Cẩm Dung muốn ngủ trưa, lại ngồi một lát, buông sách xuống đứng dậy đi đến cách vách, vừa mới thấy Lệ Chi đi ra từ trong phòng, hướng hắn chỉ chỉ bên trong, bắt đầu dĩ thấp giọng nói: “Tật xấu quật cường lại tái phát. Thời điểm này phu nhân chúng ta cũng chưa có biện pháp nào, Nhị gia đừng để ý nàng, nên để chính nàng nghĩ thông suốt.”

Chỉ một câu như vậy, khiến cho tâm tình của Lục Giam tốt hơn rất nhiều. Ai mà không có tính xấu đây? Huống chi là nàng, tật xấu quật cường đã sớm có tiếng. Thời điểm nàng ác liệt hơn hắn cũng đã gặp qua, không thể bởi vì nàng ôn hòa im lặng một vài ngày, mà đã quên tướng mạo nàng giương nanh múa vuốt sẵn có. Huống chi, mấy ngày nay thật khó xử nàng, hắn cũng bị sút đầu mẻ trán, nàng vừa mới gả vào cửa sao có thể thoải mái? Vì thế hắn hướng Lệ Chi an ủi cười cười, vén rèm đi vào buồng trong.

Lâm Cẩm Dung dĩ nhiên đã tháo trâm cài cùng áo khoác nằm lên giường, quyết ý muốn thư thái ngủ đến thiên hôn địa ám. Đang có nhiều chuyện sao? Đơn giản chính là một đám người càng không ngừng khiến nàng phiền toái, muốn cho nàng không thoải mái, muốn cho nàng chịu thua mà thôi. Vậy thì, nếu bọn họ thích làm âm ỉ, phải làm âm ỉ, nàng chống đỡ không được thì sẽ không chống đỡ nữa, nàng còn phải tiếp tục sống, còn phải sống rất tốt. Người ăn ngũ cốc hoa màu không phải cũng bị sinh bệnh sao? Huống chi nàng vừa mới vào cửa đã bị người ta dùng thủ đoạn vừa đâm vừa xoa lên lút đâm một dao nhỏ vào người nàng rồi lại rút ra, tân nhĩ tức để người ta bắt nạt không tìm thấy phương hướng đông tây nam bắc, nàng bị bệnh, không thoải mái, chuyện gì cũng không có tâm tư để làm, ai cũng đừng hòng phiền toái nàng.

“A Dung?” Lục Giam ở bên giường đứng một lát, không thấy nàng có động tĩnh, đành phải nhẹ nhàng xốc màn lên, chỉ thấy nàng im lặng, hô hấp dài thanh thản, rõ ràng đã sớm ngủ, không khỏi khe khẽ thở dài, đem màn buông xuống, xoay người đi ra ngoài. Nhưng cũng không đi nơi khác, ngay tại cách vách bày ra trang giấy, mài mực, nghiêm túc tập viết theo mẫu chữ.

Viết xong mười trang giấy đã là gần hoàng hôn, bên ngoài không biết khi nào đã đổi sắc trời, gió bắc vù vù thổi mạnh, cửa nhẹ nhàng gõ hai cái, Lệ Chi bên ngoài nhẹ giọng nói: “Nhị gia, Phương Linh tỷ tỷ ở chỗ phu nhân bên kia tới, thỉnh Nhị gia cùng thiếu phu nhân tới nay qua chỗ phu nhân dùng cơm chiều.”

Lục Giam vội hỏi: “Hỏi thiếu phu nhân xem nàng có đi hay không?”

Lệ Chi khó xử nói: “Thiếu phu nhân không đi, nàng không thoải mái. Lúc này còn chưa tỉnh dậy.”

Lục Giam tay cầm bút không khỏi hơi lỏng ra, vội vàng buông giấy bút, bước nhanh qua phòng cách vách: “Sao không nghe thấy ai lại đây nói một tiếng? Làm sao không thoải mái?”

171. Chương 172: Khó Xử

Trong phòng ánh sáng hôn ám, màn sắc đỏ thẫm có vẻ hơi hơi ảm đạm, cách giường không xa là hai chậu than lớn làm bằng đồng, trong chậu than có chỉ bạc đang cháy đỏ, nhiệt khí như muốn hun người, lưu hương làm bằng sứ men xanh ở một góc tản mát ra mùi hương có chút ngọt ngào, hơi thở vừa nóng vừa ngọt, làm cho người ta có chút khó chịu.

Lục Giam từ trong thư phòng sáng ngời, không khí lại có chút trong trẻo lạnh lùng lại đây, hơi có chút không thích ứng, trầm giọng phân phó: “Tắt hương đi. Vén màn lên để hít thở không khí, chậu than đặt ra xa một chút.”

Quế ma ma thập phần bất mãn. Bên ngoài thay đổi sắc trời, gió bắc vù vù thổi mạnh, người này lại không thoải mái, còn không phải quá mức ảm áp rồi sao? Lục Giam bắt quả là nam tử trẻ tuổi mới thành thân, làm sao hiểu được việc hết lòng yêu thương chiều chuộng người khác? Vì thế cũng chỉ tắt hương, dịch chậu than, lại càng không muốn vén rèm lên nhìn.

Lệ Chi do dự một chút, cùng Quế Viên đem chậu than ra xa một chút, rồi nhìn người đứng ở một bên nói: “Nhị gia, phu nhân bên kia còn chờ người đáp lời.”

Vài người trong lòng đều tức giận. Lục Giam hiểu được, nhưng cũng chỉ có thể làm bộ như không hiểu: “Phu nhân nơi đó ta sẽ tự mình đi qua nói, người nhắc nhở lên để hít thở không khí. Trong phòng vừa nóng lại đầy mùi hương, bản thân ta cũng cảm thấy ngọt ngào, nói gì tới các thiếu phu nhân của các người.” Nói xong hướng tới trước giường, nhẹ nhàng nhắc màn lên, thăm dò nhìn Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung đưa lưng về phía hắn, ủ mình trong chăn, vẫn không nhúc nhích.

Lục Giam vươn tay sờ cái trán của nàng, nhỏ giọng hỏi: “A Dung, nàng làm sao không thoải mái?”

Lệ Chi cùng Quế ma ma nhìn nhau liếc mắt một cái, nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài, Lệ Chi đi tới cạnh cửa, nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn đem màn vắt trên nóc cửa.

Lục Giam sờ trán Lâm Cẩm Dung thấy không nóng, mà trong phòng cũng không còn những người khác, liền cúi người xuống dùng trán của mình đặt lên trán của Lâm Cẩm Dung: “Để ta thử xem có nóng hay không?”

Lâm Cẩm Dung nghiêng người né tránh đầu hắn, kéo chăn che mặt, cuộn mình thành một đoàn. Lục Giam thu hồi tay cùng đầu, ở bên người nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Nàng đến tốt cùng làm sao không thoải mái?”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Ta toàn thân cao thấp cũng không thoải mái, trong chót lát không thể nói rõ ràng.”

Toàn thân cao thấp cũng không thoải mái, còn không thể nói rõ ràng, chẳng phải là trong lòng không thoải mái sao. Lục Giam khe khẽ thở dài: “Vậy cơm chiều nàng muốn ăn cái gì? Ta sai người làm cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nhị gia không cần phải lo lắng, chàng đi ăn cơm trước đi, mẫu thân đang chờ ở nơi đó.”

Lục Giam đứng một lát, rầu rĩ nói: “Vậy nàng trước nghỉ ngơi đi, ta sẽ sai người thỉnh đại phu.”

Lệ Chi bên ngoài nghe thấy khó chịu vô cùng. Thiếu phu nhân rõ ràng chính là trong lòng không thoải mái, Nhị gia này, chẳng lẽ nói một tiếng ta biết nàng ủy khuất, vất vả, nàng bị khó dễ, sẽ thiếu mất một ngón tay hay một ngón chân sao? Nhưng hấn lại không nói. Cũng khó trách thiếu phu nhân nín thở tĩnh khí. Dù sao nàng vẫn chỉ là một tiểu nha hoàn, có những chuyện có thể nói với Lâm Cẩm Dung, nhưng với Lục Giam thì không thể, chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Quế ma ma cũng có suy nghĩ riêng của mình, đợi Lục Giam ra khỏi phòng, liền tiến lên hỏi Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân, người đang đầy bụng sao? Lão nô đã nấu canh sơn tra, nếu uống vào sẽ khỏe hơn. Phu nhân nếu biết người không thoải mái phải thỉnh đại phu, còn không lập tức tới cửa thăm người sao?” Ý tứ này chính là nhii tức, có thể nhii thì nhii một chút, đừng tùy tiện thỉnh đại phu. Lúc này không thể so với ngày thường, trong lúc tân hôn lại tìm đại phu, thật không tốt; Thứ hai lại vừa vặn gặp phải mấy sự việc kia, thấy thế nào đều có ý đối chọi với hai vị phu nhân, thật sự là không ổn.

Ở Lục gia, người chỉ biết nhii không biết phản kích sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Lâm Cẩm Dung thật sự không thể nói với Quế ma ma, thở dài, từ từ nhắm hai mắt không nói gì.

Lệ Chi vội nói: “Còn làm phiền ma ma đem canh sơn tra đến, ta sẽ khuyên thiếu phu nhân.”

“Người nhất định phải khuyên nàng. Bằng không người bên ngoài không biết sẽ đem đặt thế nào nữa đây.” Quế ma ma luôn mãi dặn dò Lệ Chi, cẩn thận mỗi bước đi ra ngoài.

Lệ Chi tiến lên đi khuyên Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân, Nhị gia mặc dù không nói, nhưng trong lòng hấn cũng hiểu rõ, nếu người có thể buông bỏ, hấn chắc chắn sẽ vô hạn cảm kích.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Lệ Chi, ta đã nhii những người khác đâu có buông tha, nếu không thể chịu đựng nổi, thì sao có thể buông bỏ được. Tối thiểu cũng nên để hấn hiểu được người đứng giữa rất khó xử, hấn là nhii tử còn như thế, ta là nhii tức thì có năng lực làm được bao nhiêu? Huống chi, người khiến hấn khó xử cũng không phải là ta. Ta muốn xen vào, người khó xử lại là ta.” Người bức Lục Giam đầu tiên là Đồ thị, tiếp theo là Lâm Ngọc Trân. Nàng đơn giản chính là khiến hấn thường thường bị người ta ép buộc, nướng trên lửa nóng, tư vị khổ sở nói không nên lời.

Ý tứ của Lâm Cẩm Dung Lệ Chi biết, cũng tốt hơn nhiều so với nàng đi cầu quản sự ma ma trong phủ làm gì đó, người ta rõ ràng là nhắc tay chi lao, càng làm bộ như khó xử, dày vò nửa ngày mới giúp đỡ nàng một chút, thế nào cũng nhắc nhở nàng phải nhớ kỹ việc này không dễ. Đúng là có đạo lý như vậy, không biết khó xử sẽ không biết ưu điểm, nếu Lục Giam không biết người đứng giữa có đủ loại mệt mỏi, ngày sau sẽ không biết tốt xấu, hoặc chính là không hiểu đến, lại không biết khó xử đến mức nào, sẽ không thể thông cảm. Lệ Chi khe khẽ thở dài: “Dù vậy người không thể quá cứng rắn, thời điểm nên buông lỏng thì cũng nên buông lỏng.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Đã biết, chẳng lẽ ta nằm trong phòng cả đời, bệnh cả đời sao? Ta hiểu được đạo lý có chừng có mực.”

Lục Giam ra cửa viện, trước gọi Trường Thọ tới dặn dò vài câu mới đến chỗ của Lâm Ngọc Trân, đứng bên ngoài một lát mới đi vào, Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân đã ngồi chờ trước bàn, thấy hấn tiến vào, Lâm Ngọc Trân chỉ thần nhiên liếc hấn một cái liền nghiêng mặt qua một bên, đợi hấn hành lễ vấn an xong thần nhiên “Àn” một tiếng, kiêu căng nói không nên lời. Lục Vân thì tỏ vẻ không có việc gì cười nói: “Nhị tẩu đâu?”

Lục Giam nói: “Nàng không thoải mái. Ước chừng là cảm lạnh.”

Khéo như vậy sao? Lục Vân trong lòng nói thầm một chút, quan tâm nói: “Vậy đã thỉnh đại phu chưa?”

“Đã bảo Trường Thọ đi thỉnh.”

Lâm Ngọc Trân mặt âm trầm hừ lạnh một tiếng, Lục Vân nhẹ nhàng túm túm tay áo nàng, đứng dậy cười nói: “Để ta đi thăm nàng, bảo người phòng bếp nấu canh bổ cho nàng, nàng vừa mới gả vào cửa, chắc hấn

cũng ngượng ngừng mở miệng.”

Lâm Ngọc Trân chỉ cảm thấy vô hạn phiền chán cùng phần nộ, vốn trông cậy vào Lâm Cẩm Dung giúp nàng giữ chặt Lục Giam, đối phó những người khác, kết quả Lâm Cẩm Dung vào cửa cái gì cũng chưa làm, trước hết cùng nàng âm ỹ một trận, sau đó lại dùng hình thức này để chống đối. Loại oai phong tà khí này tuyệt đối không thể dung túng! Vì thế đánh gãy lời Lục Vân: “Ăn cơm trước đi. Ăn cơm rồi nói sau, đợi đã lâu, đồ ăn đều lạnh rồi.”

Lục Giam rũ mắt xuống trầm mặc một lát, đứng dậy nói: “Mẫu thân, các người ăn trước đi, muối muối cũng đừng đi một chuyến này, ta sẽ đi an bài.” Nói xong hành lễ lui ra ngoài. Chân trước vừa bước ra cửa, chợt nghe phía sau có thanh âm rơi đũa. Hắn thoáng dừng một chút, cuối cùng cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Lâm Ngọc Trân tức giận đến run lên: “Thấy không, thật không biết xấu hổ, đều ở trước mặt ta làm bộ làm tịch.”

“Ca ca không phải tự mình tới rồi sao? Chứng tỏ hắn vẫn thực coi trọng người.” Lục Vân trầm tư nói: “Nghĩ đến Nhị tẩu nếu không phải thật sự bị bệnh, chính là có liên quan đến người kia. Không biết buổi chiều Huệ ma ma đi qua đã nói những gì, ta đã nhiều ngày nghĩ tới sẽ điều Phương Trúc qua đó, chờ ca ca đến chỗ của Chư tiên sinh sẽ tiến hành thu xếp.”

Người cài cắm vào trong phòng Lâm Cẩm Dung thập phần trọng yếu, cũng phải chọn lý do ổn thỏa. Nếu an bài ma ma lớn tuổi đi vào, các ma ma ỷ vào tư cách thâm niên thường khoa tay múa chân, không chiếm được tín nhiệm, cũng đặc biệt dễ dàng khiến cho người ta phản cảm, người bên ngoài đàm tiếu, chỉ sợ Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung cũng không nguyện ý, chắc chắn sẽ nhiều loạn trước tiên; Nếu phái nha hoàn tuổi còn nhỏ đến, thứ nhất tuổi trẻ không làm được việc, thứ hai dễ dàng khiến cho người khác đoán được tâm tư, không chiếm được tín nhiệm đồng thời còn không thể bước vào buồng trong. Lâm Cẩm Dung tùy tiện động tay chân một chút là có thể thu thập, Lâm gia còn không đứng về phía Lâm Ngọc Trân, không có tác dụng, chuyện tình sẽ trở nên xấu hơn.

Chỉ có Phương Trúc là thích hợp nhất. Phương Trúc năm nay hai mươi lăm, từ nhỏ đã đi theo bên người Lâm Ngọc Trân, am hiểu ý tứ, hào phóng khéo léo, ở Giang Nam thời điểm chiếu cố Lục Giam không ít, sau đó Lục Giam cũng dần lớn lên, Lâm Ngọc Trân mới điều nàng đi phối hôn với một tiểu quan sự. Nàng cùng Lục Giam có tình nghĩa chủ tớ, cũng được Lục Giam kính trọng, làm người ổn thỏa, lại thành gia lập thất, có hài tử, ở Lục gia từ trên xuống dưới đều rất quen thuộc, được người yêu mến, nếu trở thành người bên trong hay bên ngoài viện của Lâm Cẩm Dung làm người truyền là thích hợp nhất. Điểm mấu chốt là Phương Trúc đối với Lâm Ngọc Trân tuyệt đối trung thành.

Lâm Ngọc Trân suy nghĩ một lát, nói: “Nếu phái nàng đi, thì bảo nàng lại đây cùng ta nói chuyện.”

Lục Vân liền gấp thức ăn cho nàng: “Nương, ăn cơm đi. Vô luận như thế nào, cũng không thể không ăn cơm, người nếu chọc tức thân mình, lại khiến người khác vừa ý.” Đợi cho Lâm Ngọc Trân ăn chút đồ ăn xong, mới lại khuyên nàng: “Hiện nay, vô luận như thế nào đều nên đến thăm tẩu tử. Nàng thật sự bị bệnh cũng thế, mà giả bệnh cũng thế, người đều phải tỏ vẻ quan tâm, không thể khiến người ta chế giễu.”

Lâm Ngọc Trân cười lạnh: “Nàng không phải rất lợi hại, không coi ai ra gì sao? Làm sao cần ta thay nàng làm chỗ dựa?”

Lục Vân có chút sầu lo nói: “Nương, nếu chỉ có một mình nàng thì không sao. Nhưng Nhị ca vì sao không ở lại đây ăn cơm? Không phải là trở về bồi nàng sao?” Vậy chứng minh điều gì đây, Lục Giam để ý Lâm Cẩm Dung, một người là thân chất nữ, một người là dương tử, nếu bị bệnh nên tỏ vẻ an ủi, không phải thời điểm giận đối, nếu không sẽ bị coi là người tâm tư rét lạnh.

Lâm Ngọc Trân trầm mặc thật lâu rồi nói: “Để nói sau đi.”

Lục Vân liền hạ quyết tâm, vô luận như thế nào chính nàng cũng phải đi một chuyến.

Không nói tới mẫu tử hai người thương lượng ứng đối việc này thế nào, lại nói Lục Giam ra sân, trong lòng phiền muộn không chịu nổi, vừa vặn gặp Lục Luân, quần quít muốn đến chỗ hắn dùng cơm chiều, chỉ đành phải nói: “Nhị tẩu đệ đang bị bệnh, đang chờ đại phu đến khám, ngày khác đi.”

Lục Luân ngạc nhiên nói: “Sao đột nhiên bị bệnh?” Suy ngẫm lại cũng hiểu được, nhân tiện nói: “Nhị ca vì sao không đi hỏi tổ phụ?” Chỉ cần Lục lão ông ra tay, bảo đảm liền an tâm. Lục Giam lắc đầu: “Đây là chuyện của chính ta, không có đạo lý việc gì cũng hỏi ý kiến của tổ phụ.” Thấy Lục Luân còn muốn khuyên nữa, liền cười hỏi: “Lục Thiện thế nào rồi?”

172. Chương 173: Con Chuột

Lục Luân quả nhiên cười nói: “Hắn sáng nay không chịu ăn cơm, trước tiên là nói muốn ăn cháo tổ yến, không có ai đưa đến, đến lúc uống trà lại nói muốn uống trà sâm, vẫn là không có. Kỳ thật điểm tâm chỗ tổ phụ rất ngon, hỏi hắn ba lần, hắn cũng không ăn, tổ phụ cho gã sai vật trước mặt của hắn ăn sạch sành sanh. Tổ phụ nói với ta, nếu hắn không ăn, sẽ tùy ý để hắn đói chết, xem hắn có tin hay không, lúc ta đi, hắn vừa khóc vừa uống cháo rồi đây.”

Đã ăn cơm, chứng tỏ hắn chịu thua rồi, chỉ cần Lục Thiện khỏe lên, như vậy Đồ thị tất nhiên cũng sẽ không gây âm ỉ nữa. Lục Giam nhịn không được nhếch lên khóe môi, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu vai Lục Luân: “Hắn từ nhỏ đã thích cùng đệ ở chung một chỗ, cần phải dựa vào đệ khai thông cho hắn.”

Lục Luân ngốc ngốc cười: “Kia không thành vấn đề, Nhị ca, ta đi theo huynh thăm Nhị tẩu được không? Ta sẽ cố gắng kể truyện cười cho nàng nghe, bệnh của nàng sẽ tốt hơn.”

Lục Giam thở dài: “Nào có dễ dàng như vậy?” Sự tình hắn rõ ràng nhất, không ai có thể thay bọn họ giải quyết.

Lục Luân cười nói: “Huynh không cho ta thử, huynh sao biết được hay không được? Cứ như vậy đi, huynh sai người chuẩn bị đồ ăn thức uống, ta đi lấy mấy thứ.” Vì thế nhanh như chớp chạy đi.

Lục Giam đành tự trở về phòng. Trước phân phó mấy người Lệ Chi chuẩn bị ăn uống, vào buồng trong, Lâm Cẩm Dung còn ngủ đó, mở to mắt nhìn trưởng đinh ngân người, nghe thấy tiếng vang, nhìn hắn một cái lại thu hồi ánh mắt.

Lục Giam đi đến bên giường ngồi xuống: “Hiện tại đỡ hơn nhiều chưa? Ta đã bảo Trường Thọ đi thỉnh đại phu, lại bảo hắn nấu mấy món chay và cháo trắng cho nàng. Nhưng dù sao cũng phải mất một lúc lâu mới xong, nàng có muốn ăn chút gì trước không?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Ta sẽ chờ, mấy món khác không có khẩu vị.” Nàng giữa trưa ăn hơi nhiều, có chút không thoải mái, canh sơn tra của Quê ma ma cũng không có tác dụng.

Lục Giam nhân tiện nói: “Vừa gặp Ngũ đệ, hắn muốn tới thăm nàng, cũng đến ăn cơm chiều.” Cũng không hỏi Lâm Cẩm Dung có nguyện ý dậy chiều đãi Lục Luân hay không, tiếp tục nói: “Hắn nói Lục đệ đã ăn cơm, nói vậy rất nhanh sẽ có chuyển biến tốt.”

“Thật tốt a.” Lâm Cẩm Dung tất nhiên biết Lục Giam hy vọng nàng có thể dậy chiều đãi Lục Luân, nàng đương nhiên cũng muốn làm như vậy, nhưng mà, nếu bị bệnh, phải có bộ dáng của bệnh nhân. Đại phu còn chưa tới cửa, nàng sao có thể đã dậy rồi, tính thế nào đây?

Không bao lâu, Lục Luân ở bên ngoài cười nói: “Người đâu, người đâu? Đều trốn ở đâu vậy? Không đến mức một chút cơm cũng luyến tiếc cho ta ăn chứ?”

Lục Giam thấy Lâm Cẩm Dung như vậy, đành phải nói: “Nếu không, nàng khoác ngoại bào ngồi lên thấp được không?”

Lục Giam có đôi khi hơi ngốc. Lâm Cẩm Dung mặc mặc, nói: “Đại phu còn chưa tới cửa, ta đã rời giường đãi khách, vậy thật không tốt.”

Lục Giam giật mình, đột nhiên nở nụ cười: “Được rồi, nàng cứ nằm đi. Ta phải đi tiếp đón Hồn Thế Ma Vương này.” Nói xong bước ra bên ngoài, không bao lâu, Lục Luân oán giận vài tiếng, lớn tiếng ở bên ngoài nói: “Nhị tẩu, vậy tẩu bảo dưỡng thân thể đi, ta ngày khác lại đến thăm tẩu.”

Lâm Cẩm Dung vội “Ài” một tiếng.

Một lát sau, Lục Giam cầm theo một cái lồng sắt tiến vào, cười nói: “Ngũ đệ đưa cho nàng.” Bên trong chính là một con sóc, đang khấn trương co rúm hai móng vuốt, ánh mắt sáng ngời trừng nhìn nàng, lông trên đuôi dường như đang xù hết lên.

Lâm Cẩm Dung chậm rãi ngồi dậy. Năm ấy, Lục Luân cũng tặng nàng một con sóc, Lục Giam không thích, nàng cũng không muốn lấy. Hiện tại lại là Lục Giam chủ động đưa cho nàng.

“Ngũ đệ thật lắm trò.” Lục Giam thấy nàng nhìn không dời mắt, rõ ràng là thực thích, không khỏi nở nụ cười, đem lồng sắt đặt lên bàn, trước kêu Đậu Nhi lấy lạc cùng hạt dẻ đến cho nó ăn, lại khuyến khích Lâm Cẩm Dung đặt tên cho con sóc này: “Nàng muốn đặt một cái tên cho nó không?”

Lâm Cẩm Dung nhìn con sóc kia hồi lâu, thấp giọng nói: “Ngũ đệ thật tốt.”

Lục Giam đồng ý nói: “Đúng, xác thực rất tốt.”

Lâm Cẩm Dung lại nói: “Chàng nếu có rảnh, không ngại chỉ dẫn hần đọc sách, khuyên nhủ hần nên chuyên cần, có hần, Lục đệ cũng sẽ dần dần cùng chàng thân cận.”

Lục Giam ôn hòa nhìn nàng nói: “Được, lúc nào đọc sách lâu ta cũng không thấy vào đầu. Đúng lúc có thể dạy bọn họ luyện chữ.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Con sóc này vẫn nên trả lại cho Ngũ đệ đi.”

Lục Giam không khỏi nhú mày: “Nàng không thích sao?”

Lâm Cẩm Dung rũ mắt xuống: “Không thích.”

Lục Giam liền trầm mặc, cúi mắt nhìn bắc đèn khảm bạc.

Con sóc kia bắt đầu trở nên sinh động, đang cầm hạt dẻ Đậu Nhi đưa đến nhấm nháp không ngớt, đôi mắt lóe ánh sáng, nghịch ngợm đánh giá chung quanh.

“Nhị gia, đại phu đến.” Quê ma ma nhanh tiến vào, trước đỡ Lâm Cẩm Dung nằm xuống, buông màn. Lục Giam vội thu liễm tâm thần, bước nhanh ra ngoài nghênh đón đại phu. Đại phu là người quen của Lục gia, là lão đại phu họ Chương, tiến vào cũng không nói nhiều, giúp Lâm Cẩm Dung bắt mạch, sau đó cúi đầu kê đơn.

Lục Giam cầm xem, thấy tất cả đều là thuốc để tiêu thực, liền thu vào trong tay áo, rồi tiễn người ra ngoài. Sau khi trở về thấy Lâm Cẩm Dung đã đứng dậy, khoác áo choàng đang ngồi trên tháp ăn cháo chay, liền ra lệnh cho Lệ Chi lấy chiếc đĩa đến, không ăn đồ phòng bếp đưa đến, chỉ ăn món chay trên bàn.

Quê ma ma đợi hần ăn xong mới tiến lên hỏi: “Nhị gia, có cần sai người đi lấy thuốc không?”

Lục Giam liền đưa cho Lâm Cẩm Dung xem: “Nàng cảm thấy đơn thuốc này như thế nào? Nếu muốn uống, thì sai người đưa cho Trường Thọ, ta sẽ trả con chuột này lại cho Lục Luân.”

Lâm Cẩm Dung tự động xem nhẹ nửa câu đầu của hần, chỉ sửa lại một từ: “Là sóc.” Người này không biết vì sao, vẫn luôn gọi con sóc này là con chuột.

Lục Giam nhìn nàng một cái, lặp lại: “Con chuột, con chuột đuôi to.”

Lâm Cẩm Dung cũng không đôi co với hần, chỉ cúi đầu nhìn đơn thuốc, xem xong cũng chưa nói cái gì, đã đem đơn thuốc đặt ở trên bàn.

Lục Giam đành phải cầm lồng sắt lên, thấp đèn lồng tự đến sân viện của Lục Luân.

Lục Luân đang ở trong viện bắn cung, bảo người ta ở xa xa châm ngọn nến, hần đứng ở cuối nhắm ngay vào ngọn lửa, một phát trúng luôn. Sau đó lại châm nến, lại bắn, vòng đi vòng lại, làm không biết mệt. Thấy Lục Giam lại đây, tùy tiện liếc mắt một cái: “Di, không thích a?”

Lục Giam gật đầu: “Nàng bảo ta trả lại cho đệ.” Rõ ràng là thích, nhưng lại cứ nói không cần.

Lục Luân cũng không để ở trong lòng: “Đúng là cho ta cũng luyện tiếu a. Nó không phải mua ở bên ngoài, là ta tự mình đặt bẫy bắt được ở phía sau Tập Hiền các của tổ phụ, lúc ấy cũng không biết tốn bao nhiêu tâm tư, rất sợ bị tổ phụ phát hiện. Nuôi một hai năm, giờ đây rất ngoan a. Lục đệ hỏi ta vài lần ta cũng

không cho, tặng nàng nàng lại không muốn.” Rồi thấy lỡ lời, liền ngậm miệng, đối với ánh nến “Ba” bắn qua, ánh nến tắt, quay đầu đặc ý hỏi Lục Giam: “Nhị ca, huynh đọc sách lợi hại, vậy trò này huynh biết không?”

Lục Giam trầm mặc không lên tiếng vươn tay qua, nhận lấy cánh cung trong tay hắn.

“Ai nha!” Lục Luân hưng phấn ra lệnh gã sai vặt: “Trường An, nhanh thay Nhị gia thắp ngọn nến lại!” Lại bốn cột nói: “Nhị ca đọc sách nhiều, mắt sẽ không tốt lắm, ta đặt nó gần hơn nha?”

Lời còn chưa dứt, Lục Giam đã buông tay, ánh nến vừa thắp đã tắt ngúm, cũng không nói gì, liền đem cung trả lại hắn, cười nhẹ.

“Tốt!” Lục Luân dùng sức chụp đầu vai Lục Giam, hai mắt sáng lên, lại kéo tay Lục Giam đến xem: “Sao huynh có thể làm như vậy? Thật không hổ là Nhị ca của ta a.”

“Đừng động thủ động cước.” Lục Giam cười đẩy hắn ra: “Trong sáu tài nghệ cũng có tài cưỡi ngựa bắn cung, đạo lý này cũng không sai. Ta vốn cũng có học qua.”

Lục Luân cười đập ngực hắn: “Đã từng bắt chim tước chưa?”

Lục Giam cười nói: “Đã bắt qua.”

Lục Luân cười ha ha: “Nương ta luôn nói ta, khi nào thì có thể giống như huynh văn nhã, khắc khổ cố gắng đọc sách, không làm loạn là tốt rồi, xem đi, huynh kỳ thật cũng không khác gì ta a.”

Lục Giam nói: “Ta cũng là tiểu hài tử lớn lên mà.”

Lục Luân ngẩn ra, lập tức dùng sức đập vào lưng hắn một quyền: “Ta cũng không phải là tiểu hài tử a!”

Hắn khí lực không nhỏ, một quyền đánh xuống có tiếng vang, Lục Giam bị đánh hơi đau, hít khí lạnh nhìn xuống: “Đệ muốn mạng của ta a? Đệ chỉ cần dùng một phần ba tinh lực để đọc sách thì đâu cần mỗi ngày bị người đuổi theo ân cần dạy bảo? Ta cũng có ham thích của bản thân, sao không thấy ai bức bách ta, ngăn cản ta đây? Còn thường có người khuyên ta ra ngoài vui chơi giải sầu.”

“Ta và huynh không giống.” Lục Luân trầm mặc một lát, nghiêm túc nói: “Nhị ca, ta có lời muốn nói thật với huynh, ta thực sự đọc sách không vào. Huynh có tin hay không, ta nhìn thấy sách liền đau đầu, cùng tổ phụ ở Tập Hiền các đọc sách, giống như đem ta đặt trên lò nướng vậy.” Hít sâu một hơi, la lớn: “Sống không bằng chết a a a a a.....”

Trường An sầm mi khổ kiểm che lỗ tai: “Nhị gia, chim tước trong viện sẽ nháo loạn a.”

Lục Giam không rõ, cười nói: “Nhiều thật, hôm nay chạng vạng ta đi ra cửa, một đoàn lú rú tranh nhau đặt chân ở trên cây.”

Trường An nói: “Trong viện chúng ta không có chim tước, tiểu nhân đã rất nhiều năm chưa từng gặp qua.”

Lục Giam ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

Trường An cười liếc Lục Luân một cái, nói: “Lá gan của chim tước lớn cỡ nào mà dám bay đến chỗ của chúng ta a? Không bị đánh chết cũng bị hù chết.”

Lục Giam nhìn không được cười rộ lên, Lục Luân đập một cái vào lưng Trường An: “Xú tiểu tử, lá gan càng ngày càng lớn a. Còn không đi lấy đồ ăn ngon chiêu đãi Nhị gia?” Lại tề mi lộng nhãn: “Nhị ca, huynh dám uống rượu không? Ta có giấu một vò rượu ngon.”

Lục Giam nghĩ nghĩ, nói: “Uống.”

Hai người mới vừa ở bên cạnh bàn ngồi xuống, rượu chưa hâm nóng, chợt nghe cửa viện có tiếng vang nhỏ, nhũ mẫu của Lục Luân tiến vào nói: “Phu nhân tới.”

Lục Luân không khỏi luống cuống tay chân một phen, một bên nháy mắt ra hiệu với Trường An, lệnh cho Trường An giấu rượu, một bên kéo Lục Giam cùng hắn ra ngoài gặp Tổng thị.

Tống thị mặc áo choàng trong nhà nửa mới nửa cũ, chỉ dẫn theo ma ma bên người, sầm mặt quát lớn nói: “Nghiep chương, con không ôn luyện, còn ở đây quỳ kêu khóc gào gào gì vậy?” Vừa mới nói xong, liền thấy được Lục Giam, vội thay đổi khuôn mặt tươi cười nói: “Nhị lang, tại sao lại rảnh tới đây? Không đọc sách sao?”

Lục Giam đang muốn mở miệng, Lục Luân đã cướp lời: “Nhị ca là tới khuyên con đọc sách.”

Tống thị trầm mặc một lát, ôn nhu nở nụ cười: “Nhị lang, phiền con thay ta quản nghiệp chương này. Nghe nói A Dung không thoải mái, đã thỉnh đại phu chưa?”

173. Chương 174: Khuyên Giải

Lục Giam không muốn nói chuyện nhiều: “Chỉ bị một chút bệnh vặt, Nhị thẩm nương không cần quan tâm.”

Tống thị thở dài: “Vậy là tốt rồi. Nay đông xuân giao mùa, không cẩn thận sẽ dễ bị trúng gió mà trở bệnh. Ta vừa thăm Tam thẩm nương con, nàng cũng bị bệnh, phải uống một chén thuốc lớn, thật đáng thương, ta ngày thường thấy nhiều lúc nhà hơi ẩm ỹ, nhưng nhìn thấy nàng cùng Tam thúc phụ ngồi ngốc trong phòng, ta lại thấy tranh cãi ẩm ỹ một chút vẫn tốt hơn.”

Thấy Lục Giam cúi mắt không nói, liền vừa cười: “Ta cũng không có ý gì khác, chỉ là, Nhị lang con nếu tiện, còn nên khuyên lão thái gia, ta không muốn xen vào chuyện của Lục lang, nhưng cũng nên để hấn gặp mẫu thân. Ta cũng làm mẫu thân mà cảm động lây, Tam thẩm nương con..... Ai.....”

Lục Luân vội vàng ngắt lời: “Nương, Lục đệ rất tốt.”

Tống thị nhìn kỹ thần sắc Lục Giam một chút, cũng không nhắc lại: “Ta đang muốn thăm Nhị chất tức, không biết lúc này có tiện không?”

Lục Giam thần nhiên nói: “Không dám làm phiền Nhị thẩm nương, nàng chỉ bị một chút bệnh vặt, nghỉ ngơi một lúc là được rồi, nếu quá nhiều các trường bối, trong lòng nàng sẽ bất an.”

Tống thị mỉm cười: “Vậy ta sẽ không đi. Phu thê với nhau, cũng nên thông cảm một chút, cũng không thể vì một sự việc nhỏ mà trở nên xa lạ, Nhị lang con cần phải đối đãi với A Dung thật tốt, khi nhàn rỗi ta cũng sẽ đến nói chuyện với nàng.” Lại đột nhiên nhớ tới gì đó: “Đúng rồi, nghe nói lão thái thái bị kinh động, nếu tiện, còn nên đi cùng lão thái thái nói một tiếng, đỡ khiến lão nhân gia người lo lắng.”

Lục Giam cúi mắt nói: “Thẩm nói phải.”

Tống thị ôn nhu dặn dò Lục Luân: “Ngũ lang chiêu đãi Nhị ca con cho tốt, không được bướng bỉnh, ta đi trước.”

Đợi Tống thị đi xa, Lục Luân đỡ lấy đầu vai Lục Giam, muốn đẩy hấn hướng vào phía trong: “Đi một chút đi, tiếp tục, tiếp tục.” Thấy Lục Giam thần sắc không tốt, không khỏi khe khẽ thở dài: “Nữ nhân một khi ở chung một chỗ, sẽ rối loạn thành một đoàn, phiền toái a! Nhìn xem, Nhị ca nay cũng tâm phiền ý loạn, đến sách cũng không đọc vào đầu, cứ thế mãi, anh hùng cũng không có khí khái. Ta nếu là huynh, phải bước đi luôn, các nàng thích làm sao thì cứ làm như thế.”

Lục Giam nhìn gương mặt trẻ tuổi non nớt của hấn, không khỏi cười khổ: “Ta nếu là đệ, cũng không thể bình lặng như thế này.”

Lục Luân nghĩ nghĩ, cúi đầu cười: “Vậy huynh tính như thế nào? Không bằng đến chỗ của Chư tiên sinh đi thì tốt rồi.”

“Trốn không xong.” Lục Giam cầm tay hấn đặt xuống: “Ta đi về trước, cảm ơn Ngũ đệ nhiệt tình khoản đãi.”

Lục Luân nói: “Huynh không uống rượu sao?”

Lục Giam cười: “Ngày khác đi.”

Lâm Cẩn Dung đem đơn thuốc cho Lê Chi: “Đưa cho Trường Thọ, bảo hấn mua mang về. Lấy nhiều tiền thưởng cho hấn.”

Lệ Chi đáp ứng, nhỏ giọng hỏi: “Thiếu phu nhân, thuốc này có hại gì không?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Chính là chút thuốc tiêu thực, nhưng vẫn nên uống.” Tuy mọi người trong lòng đều biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, nhưng cần che giấu vẫn nên che giấu, đặt bậc thang cho nhau leo xuống.

Chợt nghe Anh Đào ở gian bên ngoài cười nói: “Tiểu thư mạnh khỏe.” Tiếp theo chợt nghe Lục Vân ôn ôn nhu nhu nói: “Thiếu phu nhân của các người đâu? Đờ hơn chút nào chưa?”

Lệ Chi liền đem đơn thuốc nhét vào trong tay áo, đỡ Lâm Cẩm Dung nằm xuống. Lâm Cẩm Dung nửa nằm nửa ngồi trên tháp, nhìn Lục Vân nhẹ nhàng cười: “A Vân sao lại rảnh rỗi mà tới đây?”

Lục Vân cười nói: “Nghe nói tẩu tử bị bệnh, cố ý tới đây thăm tỷ. Đã đờ hơn chưa?” Một đôi đôi mắt đẹp lướt qua một vòng trên người Lâm Cẩm Dung: “Nghe nói đại phu đã tới, có nói là bị bệnh gì không?”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Chưa nói, chỉ viết đơn thuốc thôi, ta cũng không nhìn nên không rõ.”

Lục Vân rõ ràng không tin: “Cũng không hỏi sao?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Không hỏi, Nhị ca nói là đại phu trong nhà thường mời đến nên rất yên tâm. Chắc là chút bệnh vặt, qua hai ngày thì tốt rồi, lại hại muội đi một chuyến này.”

Lục Vân cười cười: “Không phải vì lo lắng cho tẩu tử sao? Nghe nói tẩu chưa ăn cơm chiều, muốn ăn cái gì không? Ta sẽ sai người làm cho tẩu.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt, lạnh nhạt cười: “Đa tạ muội muội quan tâm, ta ăn rồi, ca ca muội đã sai Trường Thọ đi mua cháo và các món chay ở Ngũ Trượng lâu cho ta.”

“Ca ca tuy ít lời nhưng luôn rất cẩn thận. Ngày bé, mỗi lần hấn xuất môn, luôn nhớ rõ mua đồ chơi và món ăn ngon về cho ta, chưa lần nào không hợp ý. Không phải thân huynh, lại hơn hấn thân huynh.” Lục Vân đang đắm chìm trong hồi ức tốt đẹp, quay đầu liền thần bí hề hề hỏi Lâm Cẩm Dung: “Nghe nói hôm nay buổi chiều Huệ ma ma tới, nàng tới làm gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đến nói với ta Tam phu nhân đối với ta không có ác ý.”

“Không có ác ý vậy là tốt rồi.” Lục Vân trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Tẩu tử, ta có một thỉnh cầu, không biết có nên nói hay không. Có lẽ tẩu nghe xong sẽ không thoải mái, nhưng ta không có nửa điểm tư tâm, chính là hy vọng mọi người đều tốt thôi.”

Lâm Cẩm Dung bừng chén trà lên nói: “A Vân không cần khách khí như vậy.”

Lục Vân nhìn chăm chú vào nàng, ngữ khí thực thành khẩn: “Mẫu thân tính tình táo bạo, tẩu tử không phải ngày đầu tiên mới biết, ta thỉnh cầu tẩu về sau đừng chọc nàng tức giận nữa, nhần nhần nàng một chút, ta đều ghi tạc trong lòng, nàng cũng sẽ nhớ rõ chỗ tốt của tẩu. Đừng để cho người bên ngoài chế giễu.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười nói: “Ta không phải cố ý, ta cũng muốn điều tốt đẹp ọi người, nhưng có đôi khi ta cũng không khống chế được tính tình của bản thân. Ta đoán, phương diện này đại khái ta vẫn có điểm giống cô cô a.”

Nghe nàng nói giống Lâm Ngọc Trân, Lục Vân trong mắt hiện lên một tia ảo não, tăng thêm ngữ khí nói: “Nhất định phải khống chế. Tẩu tử cũng đừng chê ta nhiều chuyện, ta là lo lắng, cũng là muốn tốt cho tẩu. Tẩu không biết, lúc này ở gian ngoài đã có người đàm tiếu, là nữ nhân lại là nhi tức, nên thuận theo trưởng bối công công bà bà, có thể nào bởi vì trưởng bối một câu vô tâm, mà lại không buông tha đây?” Lại dừng một chút, tận tình khuyên bảo nói: “Tẩu tử, ta là vì tẩu mà sốt ruột a.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu: “A Vân vất vả rồi.” Cũng không hỏi là ai nói nhàn thoai về nàng.

Lục Vân cũng không nói là ai, thân thiết kéo tay Lâm Cẩm Dung, mang theo vài phần không yên cùng ngày thơ nói: “Tẩu tử đừng chê ta nhiều chuyện, đây đều là lời nói thật lòng. Ta không biết ăn nói cho dễ nghe, nhưng cố ý tốt, chính là hy vọng toàn gia chúng ta hòa thuận, không muốn người thân đau lòng, có cừ oán với nhau. Nếu ta khiến tẩu tử trong lòng không thoải mái, ta nhận lỗi với tẩu được không?” Nói xong quả nhiên hành lễ với Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung một tay đỡ lấy nàng: “Không cần khách khí như vậy.”

Lục Giam đi vào cửa: “A Vân đến sao?”

Lục Vân tràn đầy tươi cười đứng dậy: “Vâng, ta đến thăm tẩu tử. Nhìn thấy tẩu tử không có chuyện gì, ta cũng an tâm, vậy ta cũng cáo từ đây.”

Lâm Cẩm Dung vội giả bộ: “Ta đưa muội ra ngoài.”

Lục Vân cuống quýt đề nài lại: “Sao có thể như vậy? Nếu để bệnh tình tăng thêm, ca ca sẽ đau lòng muốn chết, chẳng phải là sẽ oán trách ta đó sao?” Vừa nói vừa nhìn Lục Giam cười, Lục Giam cười nhẹ: “Ta đưa muội ra ngoài.”

Huynh muội hai người sóng vai bước ra, không bao lâu, gian ngoài truyền đến tiếng cười thanh thúy của Lục Vân, Lục Giam cũng thật lâu không thấy tiến vào.

Lệ Chi thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, Đại phu nhân thật có nhiều phong thái.”

Lâm Cẩm Dung hơi hơi nhú mày, nhẹ nhàng bật bác đèn lên. Không thể để người khác cưỡng ép dây dưa việc này, sẽ lãng phí tinh lực của nàng, phải chủ động giải quyết thôi.

Lục Giam vừa mới tiến vào, bên ngoài lại truyền đến thanh âm của Sa ma ma: “Nghe nói Nhị thiếu phu nhân bị bệnh, lão thái thái cố ý bảo lão nô tới thăm. Đã thỉnh đại phu chưa? Đã uống thuốc chưa? Cơm chiều muốn ăn gì không?” Mới nói, người cũng đã đến cửa.

Lâm Cẩm Dung nhanh xuống thấp, được Anh Đào nâng đỡ, hàm chứa cười nói: “Bất quá chỉ là chút bệnh vặt, nghỉ ngơi sẽ khỏe, lại làm kinh động lão thái thái, thật đúng là lỗi của ta. Làm phiền ma ma thay ta đa tạ lão thái thái, người đối với ta thật tốt, sau khi ta khỏe lại sẽ đến dập đầu cảm tạ lão nhân gia.”

Sa ma ma ra lệnh nha hoàn phía sau buông một bao dược liệu, mỉm cười đánh giá Lâm Cẩm Dung một phen, sau khi hỏi han bệnh tình xong, mới nói: “Cũng không có gì, bị bệnh nên để người trong nhà biết. Lão thái thái nói, thiếu phu nhân an tâm dưỡng bệnh, có gì cần cứ sai người nói, quả quyết sẽ không ủy khuất người.”

Tuy là lời an ủi vô cùng mờ nhạt, nhưng cũng rất rõ ràng, nàng có thể an tâm dưỡng bệnh, không cần lo lắng ai tới thăm hỏi. Lâm Cẩm Dung đa tạ xong, Sa ma ma cũng không ở lại lâu mà cáo từ rời đi.

Đợi cho trong phòng chỉ còn hai phu thê, Lục Giam hỏi: “Hiện tại đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Tốt hơn nhiều rồi. Uống thuốc rồi, nghỉ ngơi một hai ngày sẽ khỏe lại.”

Lục Giam trầm mặc một lát, phân phó Đậu Nhi: “Mang nước ấm lên để rửa mặt.”

Lâm Cẩm Dung liền hỏi hẩn: “Ta bệnh, ban đêm khó tránh khỏi trần trọc, chàng có muốn sang phòng cách vách ngủ không? Ta đã sai người trải đệm giường, than cũng đã được đốt.”

Lục Giam cũng không ngần ngại đầu lên: “Không cần.”

Lâm Cẩm Dung cũng không nói nhiều, im lặng rửa mặt, im lặng nằm xuống. Lục Giam tắm rửa xong, lên giường, tựa vào đầu giường trầm mặc sau một lúc lâu, rồi tắt đèn đi ngủ.

Một đêm gió bắc thổi lạnh.

Sáng hôm sau thời tiết lạnh và khô ráo, có bông tuyết nhỏ bay bay, Lâm Cẩm Dung ở trong phòng dưỡng bệnh, Lục Giam như cũ sáng sớm đọc sách, buổi tối trở về nhà. Đồ thị cùng Lâm Ngọc Trân cũng không đến làm phiền.

Buổi sáng ngày thứ ba, tuyết rơi nhiều như lông ngỗng, Lâm Cẩm Dung không cần đến chỗ Lâm Ngọc Trân vẫn an, đúng là vô cùng rảnh rỗi, liền tìm một quyển sách giải trí, ngồi trên ghế đọc sách. Vừa mới đọc được hai hàng chữ, Quế Viên liền tiến vào nói: “Thiếu phu nhân, Trường Thợ nói, Nhị gia buổi sáng đi không đúng đôi hài, chân bị lạnh, muốn đổi đôi hài bằng da.”

Lâm Cẩm Dung nhân tiện nói: “Đi tìm rồi đưa qua đó.”

Quế Viên thấp giọng hỏi Lệ Chi, rồi tìm thấy đôi hài bằng da đưa ra ngoài.

Không bao lâu sau, lại tiến vào nói: “Nhị gia buổi sáng xuất môn, quần áo đơn bạc, hỏi thiếu phu nhân tìm cẩm bào màu thiên thanh đính lông chồn trắng.”

Không đợi Lâm Cẩn Dung mở miệng, Lệ Chi liền bước nhanh đi vào tìm, nhưng không thấy, đành phải hỏi Lâm Cẩn Dung: “Thiếu phu nhân có từng thấy không?”

Lâm Cẩn Dung khe khẽ thở dài, nàng làm sao từng thấy qua hắc có cảm bào màu thiên thanh lông chồn trắng bao giờ? Không khỏi đứng dậy dẫn đám người Lệ Chi mở hòm xiềng, cẩn thận tìm một hồi, vẫn không tìm thấy, đành phải cầm áo choàng màu xanh nhạt đi ra, ra lệnh Trường Thọ tiến vào: “Chưa từng thấy kiện quần áo kia của Nhị gia, lấy cái này cũng giống vậy. Còn có cái gì thì nói luôn một lần đi, đỡ khiến Nhị gia bị đông lạnh.”

Trường Thọ cúi mắt nói: “Thiếu phu nhân, Nhị gia hôm nay tính tình quái đản, hẳn muốn kiện quần áo kia, hạ nhân mà cầm quần áo này đi, hẳn tất nhiên sẽ không buông tha nô tài.”

Lâm Cẩn Dung trầm mặc một lát, nói: “Ta đưa qua vậy.”

174. Chương 175: Chân Phật

Lâm Cẩn Dung khoác áo choàng sắc hồng nhạt thêu kim tuyến, búi tóc cao dẫn nha hoàn cầm thực hộp, ôm quần áo vội vàng đi về phía Thính Tuyết các, khiến các nha hoàn ma ma trên đường chú ý.

Vị tân thiếu phu nhân này thật là lăm chuyen để tranh luận. Không nói đến trước khi chưa vào cửa gây ra đủ loại thị phi, mà còn cả sau khi vào cửa. Mới gả về vài ngày, đã dẫn đến bao nhiêu sự việc, đầu tiên là câu nói động đến bảo bối của Tam phòng Lục thiếu gia, chọc người ôn nhu hiền lành như Tam phu nhân vừa khóc vừa mắng, còn chạy đến sân viện nàng đập cửa, tiếp theo lại cùng Đại phu nhân từ trước đến nay tính tình khắc nghiệt, nói một không hai tức giận hờn dỗi, sau đó sinh bệnh, thỉnh đại phu, kinh động lão thái thái phái người tới thăm. Ngay tại thời điểm mọi người đều nghĩ nàng sẽ còn bệnh thêm vài ngày mới khỏe lại, nàng lại đội gió tuyết mà ra ngoài.

Bị đủ loại kiểu dáng ánh mắt đánh giá, Lệ Chi hơi có chút không được tự nhiên, Lâm Cẩn Dung lại nhìn không chớp mắt, vững vàng bước đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn ai một cái, có người tiến lên hành lễ vẫn an, cũng bất quá chỉ cười nhẹ, không kiêu căng, nhưng tuyệt đối không dễ thân cận.

Thính Tuyết các, vì để tiện ngắm cảnh, bốn phương tám hướng đều là cửa sổ bằng tấm bình phong, từ phương hướng nào đẩy cửa sổ nhìn lại, đều là cảnh đẹp. Lầu một bình thường chỉ dùng để đãi khách, lầu hai mới là chỗ Lục Giam đọc sách.

Đoàn người Lâm Cẩn Dung vào Thính Tuyết các, Trường Thọ liền tiếp nhận mấy thứ từ tay Lệ Chi cùng Anh Đào, nói: “Nhị vị tỷ tỷ cứ ngồi chờ bên lò sưởi dưới lầu, khi Nhị gia đọc sách không thích trong phòng có nhiều người.”

Lệ Chi thấy Lâm Cẩn Dung không tỏ vẻ phản đối, liền theo lời dẫn Anh Đào ở dưới lầu ngồi chờ.

Trường Thọ đưa Lâm Cẩn Dung bước lên lầu, chỉ đem mấy thứ nhẹ nhàng đặt ở một bên, liền cúi đầu, nhẹ nhàng lui xuống.

Lục Giam ngồi ở phía trước cửa sổ cúi đầu viết chữ, nghe thấy thanh âm cũng không quay đầu lại nói: “Quần áo lấy đến đây rồi sao?”

Lâm Cẩn Dung bế quần áo đi qua: “Lấy đến rồi, nhưng không thấy quần áo chàng muốn, chỉ có mấy bộ này, chàng xem có thể miễn cưỡng dùng tạm không?”

Lục Giam ngừng bút, quay đầu nhìn nàng: “Sao lại là nàng đến?”

Lâm Cẩn Dung vô cùng thành thực nói: “Không tìm thấy quần áo chàng muốn, Trường Thọ không dám tới gặp chàng.”

Lục Giam trầm mặc một lát, hỏi: “Nàng đã khỏe chưa?”

“Khỏe rồi.” Có chừng có mực, cho dù hẳn không để Trường Thọ đến gọi, đến giữa trưa nàng cũng muốn xuất môn một chuyến. Lâm Cẩn Dung cầm quần áo mở ra, đặt ở trên thấp làm bằng gỗ hồng: “Nhị gia là muốn mặc vào, hay là thay hẳn ngoại bào?”

Lục Giam trầm mặc không lên tiếng cởi bỏ đai lưng áo khoác, Lâm Cẩm Dung tiến lên tiếp nhận ngoại bào, đai lưng của hắn, lại cầm lên cầm bào sắc xanh nhạt. Hắn lại đứng bất động, cũng không đón lấy.

Trường Thọ nói đúng, Lục Giam hôm nay thật là có chút khó chịu. Lâm Cẩm Dung liền thay hắn mặc vào, cúi đầu thắt đai lưng, lại đeo ngọc bội cùng túi gấm: “Trong phòng này hơi lạnh, có cần sai người đem thêm một chậu than tới không?”

“Ta không lạnh. Trong phòng quá ấm sẽ khó tập trung tinh thần.” Lục Giam cúi mắt nhìn Lâm Cẩm Dung, thần sắc của nàng thực chuyên chú, ngón tay trắng xanh linh hoạt ở bên hông hắn như múa, đem ngọc bội cùng túi gấm đeo vững vàng ổn thỏa. Tay hắn giật giật, muốn sờ sờ hai má nàng, do dự mãi, cuối cùng lại không dám đưa lên.

Không lạnh, vậy vì sao muốn đổi quần áo và thay hài? Lâm Cẩm Dung khuyên nhủ: “Quá ấm áp là không được, nhưng quá lạnh cũng sẽ sinh bệnh. Ta có mang canh nóng tới, trước uống một chút, đỡ bị nhiễm lạnh.” Nói xong lấy canh đưa qua: “Vẫn còn nóng.”

Lục Giam tiếp bát ôm trong tay, lơ đãng nói: “Nàng muốn đọc sách không? Trên giá sách bên kia có mấy bản du ký.”

Lâm Cẩm Dung cúi đầu thu thập bàn học: “Hôm nay không đọc vội. Ta tính đi đến chỗ mẫu thân, lại thăm lão thái thái, cũng đỡ khiến các nàng quan tâm. Tam thẩm nương đỡ hơn nhiều chưa?”

Lục Giam đem canh uống một hơi cạn sạch: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận bát để vào trong thực hộp: “Muốn xin chàng vài cành hồng mai để tặng người, có hái xuống được không?”

Một chén nóng canh trôi xuống bụng, Lục Giam thấy trên người trở nên ấm áp hơn rất nhiều: “Nàng muốn tặng ai?”

Lâm Cẩm Dung cúi đầu cười: “Lần lượt đi một vòng, xem như tạ lễ bọn họ tới thăm ta.” Nàng chuẩn bị đến thăm từ già đến trẻ của Lục gia. Kiếp trước, nàng chưa bao giờ chủ động tiếp xúc với Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân. Ngàn vạn yêu ma, luôn luôn phải có một pho tượng phật trấn áp.

Lục Giam nhìn bàn học được Lâm Cẩm Dung nhanh chóng thu thập sạch sẽ, đứng dậy nói: “Đi thôi, ta mang nàng đi chọn.”

Lâm Cẩm Dung vội hỏi: “Chàng không đọc sách sao?”

“Vừa vận mệt mỏi.” Lục Giam không nhìn nàng, cúi mắt đi xuống dưới.

Lâm Cẩm Dung xuống lầu, phân phó Trường Thọ: “Thêm một chậu than đặt ở góc sáng sửa, trên lầu rất lạnh.”

Trường Thọ trộm dò xét nhìn Lục Giam, thấy Lục Giam không tỏ vẻ phản đối, sắc mặt rõ ràng so với lúc trước bảo hắn đi lấy thứ này thứ nọ tốt hơn rất nhiều, liền cười nhanh như chớp đi bài trí.

Hai người dạo qua một vòng trong rừng mai, cành hồng mai nào đẹp liền ra lệnh ma ma chặt để vào bên trong lán. Lâm Cẩm Dung chỉ một cành hồng mai lớn rất đẹp hỏi: “Này thế nào?”

Lục Giam nói: “Chỉ có tổ phụ mới có lọ hoa lớn như vậy.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Vốn cũng chuẩn bị đưa đến Tụ Hiền các.” Nói xong còn có chút hối hận chính mình lỡ miệng, vội hỏi: “Chàng có thể cùng ta đến đó hay không?”

Lục Giam khéo môi hướng lên trên một cái: “Có thể.” Có hắn cùng đi Tụ Hiền các, nghĩ đến sẽ không ai làm khó Lục gia nhĩ tức. Nếu nàng có thể được Lục lão ông bảo hộ, hắn đến chỗ Chư tiên sinh cũng yên tâm hơn.

Lục lão ông đang kiểm tra việc ôn luyện của Lục Luân, mắt hứng liền gọi Lục Luân vươn tay ra đánh một thước, phần nọ: “Người sao không có chút tiến bộ vậy?”

Lục Luân mặt đỏ lên nói: “Con đã hết sức rồi.”

Lục Thiện hàm chứa quan tâm, trông mong nhìn hai người, mỗi khi nhìn thấy thước đánh vào tay Lục Luân, luôn kim lòng không được co rúm lại một chút, muốn thay Lục Luân cầu tình, lại không dám mở miệng.

Lục lão ông đánh đến khi mệt mỏi, Lục Luân vẫn là bộ dáng bướng bỉnh như vậy, cũng không nhận lỗi, cũng không kêu đau, lại càng không tỏ vẻ nói về sau sẽ càng cố gắng, chỉ một mực chắc chắn nói hấn đã cố hết sức. Bất đắc dĩ đến cực điểm, đành phải nói: “Da dày thịt béo, người nghĩ rằng ta không còn cách nào khác sao?”

Lục Luân thật cẩn thận nói: “Làm sao được, tổ phụ anh minh thần võ, biện pháp đương nhiên là rất nhiều.” Mắt thấy thước của lão thái gia lại giơ cao, sợ tới mức nhắm chặt mắt, cũng vẫn giơ tay ra với Lục lão ông trước mặt dè dặt: “Tổ phụ nếu đánh thấy cao hứng, liền đánh đi.”

Lục lão ông đánh không nổi nữa, hung hăng đem thước nện ở trên bàn, ném ra một quyển sách, hừ lạnh nói: “Trong vòng 3 ngày, đem sách này sao chép mười lần.”

Lục Luân mặt đen thêm vài phần, đang muốn phản bác ăn vạ, chợt nghe bên ngoài có người nói: “Lão thái gia, Nhị gia cùng Nhị thiếu phu nhân tới thỉnh an người.”

Lục Luân lập tức tinh thần tỉnh táo, vuốt vuốt tay áo, há mồm muốn cười, bị Lục lão ông phóng mắt qua nhìn, nhất thời ừ ừ, lười biếng cầm sách ngồi trở lại, nhận mệnh nói: “Ta chép sách, chép sách, chép sách a.”

Lục lão ông thấy Lục Luân thành thật, lại nhìn về phía Lục Thiện, Lục Thiện vội vàng cầm bút lên, cũng không nhìn sách, đã đem đầu bút vẽ lung tung trên giấy vài nét. Một đôi dờ dại, Lục lão ông nhìn không được khe khẽ thở dài, tay chấp sau lưng đi ra ngoài. Đến gian ngoài, cũng không lập tức đi vào, mà đứng ở cửa nhìn vào trong.

Chỉ thấy Lâm Cẩm Dung tay cầm một cành hồng mai tiên diễm, trên mặt mang theo mỉm cười nhợt nhạt thần nhiên, yên lặng đứng đó, Lục Giam ở một bên cúi đầu tìm sách trên giá. Hai người đứng cách nhau không xa, nhưng cũng không nói chuyện với nhau, càng chưa nói tới ánh mắt, động tác của đôi tân phu thê này nhìn thế nào cũng có chút không thích hợp. Một người quá yên ắng, một người quá đậm mặc, cứ như vậy không phải là chuyện tốt.

Lục lão ông suy nghĩ một lát, khoan thai đi vào, cười tủm tỉm hỏi: “A Dung hết bệnh rồi sao?”

Lâm Cẩm Dung bước lên phía trước hành lễ, đem hoa mai dâng lên bằng hai tay, cười nói: “Chỉ là một chút bệnh vặt, đã khiến các trưởng bối lo lắng, cho nên cầm theo cành mai tới thỉnh an, để các trưởng bối yên tâm.”

“Khỏe lại là tốt rồi.” Lục lão ông hào sảng cười, tiếp nhận cành mai đưa cho Lục Giam: “Nhị lang, một chuyện này muốn phiền con, thê tử con tặng ta, vậy để con cầm cho ta đi.”

Đợi Lục Giam rời đi, Lục lão ông ngồi xuống ghế làm bằng gỗ tử đàn to rộng chỉ vào đôn tròn khắc hoa văn như ý trên mặt, hòa ái nói: “A Dung ngồi xuống bên cạnh chậu than đi. Làm khó con sáng tinh mơ phải chiết hoa mai đưa tới đây, thực sự hiểu tâm. Nhị lang là một ngốc tử, mỗi ngày ngồi cạnh một rừng hoa mai, cũng không hiểu được chiết để đèn đáp, chính là không có thông linh a. Một cành hoa mai, không đáng bao tiền, cái khó là tâm ý, có thể nói là quý giá hơn bất kỳ thứ gì.”

Lâm Cẩm Dung vội nói: “Khiến tổ phụ chê cười, chính là nhờ Nhị gia giúp đỡ chọn lựa.”

Lục lão ông nâng đôi lông mày dày, ra vẻ kinh ngạc: “Nga? Thật sự? Hay là con thật sự che chở cho hấn chăng? Tính tình của hấn ta còn không biết sao, miệng như hũ nút, không phải bức bách thì cũng không nói gì. Nhiều ngày qua hấn có đắc tội gì với con không?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Không có. Nhị gia đối đãi rất tốt.”

Lục lão ông cười nói: “Vậy là được rồi. Ta a, lo lắng nhất là hấn đắc tội với con mà cũng không biết, sợ nhất chính là phu thê bất hòa. Có câu tục ngữ, phu thê đồng tâm, cũng là lợi ích đồng tâm. Nữ tử, dù thế nào cũng nên có nam nhân chống đỡ, nếu không chỉ như lục bình, không có căn cơ, tùy tiện một trận gió cũng có thể thổi bay trôi giạt đi đâu đó.” Ha ha nở nụ cười vài tiếng, rồi vuốt râu nói: “Đương nhiên, A Dung là tài nữ, mấy thứ này đương nhiên cũng rõ ràng hơn lão nhân gia ta, không cần ta nhiều lời.”

Lâm Cẩm Dung đã sớm cung kính đứng dậy nghe giáo huấn, đợi hẳn nói xong mới phục tùng rũ mắt nói: “Tổ phụ tán thưởng, tôn tức chẳng qua là biết một chút kỹ xảo mà thôi, còn phải dựa vào lão nhân gia chỉ điểm mới phải.”

Lục lão ông trầm mặc một lát, trực tiếp nói: “Con muốn cái gì?” Đối phó với người như Lâm Cẩm Dung, đi vòng vèo không ổn, không bằng trực tiếp chọc thủng, mới có thể khiến trong lòng nàng sinh cố kỵ.

Lâm Cẩm Dung nặng nề thở dài, nâng mắt nhìn hẳn, cất cao giọng nói: “Cần cơ không đủ, rơi vào thế khó xử, trái phải đã thương người, muốn ôm chân phật.”

Lá gan ghê gớm thật. Lục lão ông không khỏi ngồi thẳng, nghiêm túc nhìn Lâm Cẩm Dung.

175. Chương 176: Cần Cơ

Ở trong mắt Lục lão ông, Lâm Cẩm Dung là một nữ tử khá kỳ quái. Không giống nhóm thiên kim hắc gặp qua thường nũng nịu, tâm nhãn thâm trầm, nàng có chút lỗ mãng, lại có chút thành thực, còn có chút mạnh mẽ, nàng dường như không chỗ nào cố kỵ, lại giống như bắn khoăn rất nhiều. Nhưng không thể phủ nhận, nàng là người ổn trọng chính đáng, về phương diện buôn bán rất hợp khẩu vị của hẳn, tuy là có cường ép, nhưng sự xuất hiện của nàng khiến hẳn cảm thấy Lục gia có tương lai, tính tình lại tốt, hẳn đối với nàng mang kỳ vọng rất lớn. Nàng chủ động hướng hẳn xin giúp đỡ, nàng có nhu cầu, là tình hình mà hẳn mong muốn.

Lục lão ông ngồi thẳng thân mình, trầm giọng nói: “Cần cơ không đủ, sao không suy nghĩ cố gắng xây dựng. Rơi vào thế khó xử, trái phải đã thương người, vậy đừng ý lại nữa, đứng thẳng, đứng ổn, không để người khác va vào. Nước tới chân mới nhảy, con muốn tìm chỗ để tránh, nhưng lại không tìm thấy chỗ thích hợp.”

Lâm Cẩm Dung thành khẩn nói: “Thỉnh tổ phụ dạy con.” Về phương diện này lão nhân có rất nhiều kinh nghiệm, ánh mắt cũng chuẩn.

Lục lão ông đứng dậy, ở trong phòng chậm rãi đi một vòng, thấp giọng nói: “Ta và tổ mẫu, luôn nguyện ý con cháu đầy cả sảnh đường, toàn gia an khang hòa thuận. Nhưng chỉ sợ ta cùng nàng một ngày kia già cả sức yếu, chân phật này, con có ôm cũng không còn tác dụng gì.”

Nháy mắt, Lâm Cẩm Dung tâm tư ngàn hồi trăm chuyển, ý tứ của lão thái gia đã quá rõ ràng, hẳn muốn nàng đi ôm chân phật của Lục Giam, cùng Lục Giam một lòng, dựa vào Lục Giam, sinh con, phát triển thế lực của chính mình, tìm ra một con đường sống. Hẳn hy vọng, là nàng và Lục Giam trở thành trụ cột của Đại phòng và Tam phòng, làm cho Đại phòng cùng Tam phòng phụ thuộc vào hai người, mà không phải giống như bây giờ, bị Đại phòng cùng Tam phòng va chạm, sáu cận không biết đầu mà lường. Cũng chỉ có như vậy, nàng mới có thể có đủ căn cơ, sẽ không bị Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị gây ảnh hưởng.

Lục lão ông hơi hơi眯 mắt, cẩn thận quan sát thần sắc của Lâm Cẩm Dung, thêm một câu: “Nghe Nhị lang nói, con muốn dịp trăng tròn sắp tới sẽ đến chỗ tộc huynh một chuyến, bàn về chuyện của mình đúng không?”

Lâm Cẩm Dung vội thu liễm thần sắc, nói: “Vâng. Tiếp qua hai tháng sẽ đưa bùa vào ruộng, tôn tức cần chọn vài người quản lý, còn muốn thuê nhân công, tóm lại là đủ việc.”

“Việc này không có vấn đề gì. Về sau nếu con muốn xuất môn, sai người tới nói với ta một tiếng là được rồi. Sinh ý nếu có gì không tiện, cũng có thể nói. Mặc kệ là ta, hay là Nhị thúc phụ của con, đều có thể thay con giải quyết.” Lục lão ông đảm nhiệm nhiều việc, không chút để ý nói: “Con cảm thấy cửa hàng kia của mình còn có thể kiếm lời thêm nhiều nữa không?”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc. Vấn đề này không tiện trả lời, nàng không biết Lục lão ông có tâm tư gì, nhưng vấn đề này cũng không thể không trả lời, mọi chuyện đều chưa nắm chắc, nếu nàng không tỏ rõ thành ý, sao có thể nhờ Lục lão ông bảo hộ? Đắc đo mãi, nàng cẩn thận nói: “Sinh ý vẫn đều tốt, chờ thêm vài ngày nữa, tôn tức muốn mở trà tứ (quán trà), giữ độc quyền về trà Giang Nam bên kia.”

“Lại là cầm lương thực đi đổi trà dẫn sao?” Lục lão ông hơi hơi nhíu mày, không phải thực vừa lòng với câu trả lời của nàng.

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Không phải, nghe nói Giang Nam có bốn lưu ý về trà, thứ nhất chính là sự u nhã. Tôn tức may mắn có được tài nghệ pha trà, tất nhiên muốn dựa vào điều này để kiếm ít tiền.” Bình châu, Thanh châu cũng có để tâm về trà, nhưng nghe Lâm Thế Toàn lại nói tiếp, tóm lại vẫn thiếu một ít, nàng thấy sinh ý này nhất định có thể thành công.

Suy tính cũng khá. Lục lão ông vuốt râu, nói: “Đồ cưới dùng để kinh doanh, nhưng sự tình trong nhà cũng không thể mặc kệ, chờ con xuất môn ra ngoài tháng này, ta sẽ nói với Nhị thẩm nương của con, để con giúp đỡ quản gia. Những năm gần đây, vẫn đều là Nhị thẩm nương con lo toan, cũng nên để nàng nghỉ ngơi một chút.”

Một khi nàng quản lý gia sự, nàng ra vào làm việc đều sẽ tiện hơn rất nhiều, không cần suốt ngày cùng Lâm Ngọc Trân đụng chạm. Nhưng đồng thời, việc này cũng khiến nàng sống không thoải mái, nàng sau này sẽ phải trực tiếp đối chọi với Tổng thị. Tình hình là, không tranh đoạt, cũng không còn đường sống. Vì vậy, Lâm Cẩm Dung vốn nên khéo léo từ chối, nhưng lời trong miệng vòng vo hai lần, sau khi thoát ra liền biến thành: “Tôn tức chỉ sợ sẽ cô phụ tín nhiệm của tổ phụ.”

Lục lão ông vui vẻ nở nụ cười: “Tôn tức con sẽ không làm cho ta thất vọng đúng không?”

Lời này hàm chứa nhiều tầng ý tứ, Lâm Cẩm Dung không kịp phân biệt rõ đã phải trả lời: “Sẽ không, tôn tức nhất định sẽ gắng hết sức.”

Lục lão ông thở dài: “Vậy là tốt rồi. Hết tháng này Nhị lang sẽ quay lại chỗ Chư tiên sinh học bài, con……”

Lâm Cẩm Dung vội vàng tỏ thái độ: “Đọc sách mới là đại sự.”

Lục lão ông mỉm cười: “Cho nên, con nên khiến hân yên tâm mà ra đi. Nam nhân không nên bị mấy việc vặt ở hậu viện liên lụy. Lời đề nghị vài ngày trước đó của con với Lục Thiện là rất tốt. Làm người, ánh mắt không thể chỉ nhìn chằm chằm vào một điểm, cũng nên biết cách tha thứ, mới có thể nhìn xa, được càng nhiều, mới có thể giữ được càng nhiều.”

Nếu nàng không để Lục Giam yên tâm mà đi, nếu nàng chống đối đến cùng, không cần phải nói nhiều, tất cả những thứ nàng muốn đều không thể đạt tới, tỷ như xuất môn, tỷ như bàn về chuyện sinh ý. Kỳ thật đây là điểm mấu chốt mà Lục lão ông muốn biểu đạt. Lâm Cẩm Dung rõ ràng lạnh lẽo trả lời: “Người yên tâm, tôn tức nhất định sẽ chiếu cố Nhị gia thật tốt.”

Cửa được nhẹ nhàng đẩy ra, Lục Giam tiến vào, trên mặt mang theo vài phần ý cười: “Tổ phụ, cảnh hồng mai đã được cắm xong, người có cần qua ngắm xem có vừa lòng hay không?”

Lục lão ông tùy ý khoát tay áo, cười nói: “Không cần. Không phải còn muốn đến chỗ khác tặng hoa sao? Nhị lang hôm nay không cần đọc sách, cùng thê tử đi một vòng trong nhà đi. Không có việc gì thì nướng chút thịt nai a, ủ chút rượu a, pha trà, thổi tiêu thổi sáo gì đó, đừng cả ngày kín mít như hồ lô, lão nhân nhìn thấy cũng không thích.”

Lục Giam cong lên khóe môi: “Vâng, tôn nhi tuân mệnh.” Mắt nhìn Lâm Cẩm Dung: “Chúng ta đi đến chỗ tổ mẫu trước được không?”

Lâm Cẩm Dung vừa đáp ứng, chợt nghe Lục Luân ở ngoài cửa nói: “Nướng thịt nai a, uống rượu a, cũng tiện đường mang ta theo a……”

Lục lão ông thần nhiên nói: “Sao chép mười hai lần. Nói lần nữa thì sao chép thành mười lăm lần.”

Lục Luân kêu rên một tiếng, đầu cũng không dám ló ra, liền rút trở về.

Lâm Cẩm Dung nhin không được cười rộ lên, ra khỏi cửa Tự Hiền các vẫn còn cười. Một bàn tay lạnh lạnh khẽ cầm tay nàng: “Nàng thật sự vui vẻ?”

Hôm nay thu hoạch rất nhiều, Lâm Cẩm Dung không che giấu vui sướng, cười nói: “Đúng, ta thích cùng tổ phụ nói chuyện.” Lục lão ông rất sáng khoái.

Lục Giam giật mình, mặt mày bay lên: “Nàng không hận người sao?” Nói xong lại hoảng hốt vì lỡ miệng, mang theo vài phần không được tự nhiên trở nên trầm mặc.

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn Lục Giam.

Lúc này tuyết còn rơi, trong rừng, thúy trúc bị tuyết phủ xen kẽ, tuyết trắng, trúc xanh, hắt thân nhiên đứng ở nơi đó, tóc, lông mi, ánh mắt, đều đen như mực, hắt rõ ràng vui vẻ, nhưng vẻ mặt kia chỉ hơi tươi lên một chút, sau đó lại trở lại như cũ. Bàn tay hắt nắm tay nàng lúc trước vốn lạnh lẽo, giờ khắc này trở nên vừa nóng vừa đổ mồ hôi, tâm tư của hắt, tất cả đều bại lộ ở bàn tay này.

Lâm Cẩm Dung nhanh chóng thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói: “Nói cái gì vậy, ta sao lại hận lão nhân gia người? Tổ phụ nói, hết tháng này ta sẽ cùng Nhị thẩm nương phân công quản lý gia sự, còn nói, về sau hứa cho ta ra ngoài quản cửa hàng. Chàng cho phép hay không?”

“Tổ phụ đã cho phép, ta sao lại không cho?” Lục Giam nắm tay nàng thật chặt: “Ta không ở nhà, nàng có thể đến chơi với tổ mẫu, nàng tính tình im lặng, không gây chuyện, bà hắt sẽ thích nàng.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.” Trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta nghĩ qua, không thể lại tùy ý như vậy nữa, ta cũng không thể luôn sinh bệnh, nếu không đến cuối cùng chỉ sợ sẽ dẫn tới đàm tiếu. Chuyện của Lục Thiện phải giải quyết, đệ tử đồng môn của chàng đến từ nhiều nơi, chàng có thể hỏi thăm bọn họ, xem có danh y thiên phương ở đâu rồi mời đến.”

Lục Giam tay lại chặt thêm vài phần, thốt ra một câu: “Ủy khuất cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ, mắt nhìn phía trước: “Không phải chàng mới là người chịu ủy khuất sao?”

Lục Giam nhất thời không nói gì, sau một lúc mới tiếp lời: “Ta không sao. Ta chung quy thường xuyên không ở nhà. Về sau nàng nên tránh đụng chạm với mẫu thân, người ngoài không biết, chỉ cho rằng nàng ngộ nghịch bất hiếu. Như vậy không tốt. Nhịn một chút, để việc trôi qua.”

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Đã biết.” Nếu là việc nhỏ bình thường, nàng đương nhiên sẽ không cùng Lâm Ngọc Trân so đo, cứ coi như nghe tai này ra tai kia. Nhưng nếu hơi quá đáng, nàng vẫn sẽ không thuận theo.

Lục Giam lại nói: “Tam thẩm nương, nàng kỳ thật không xấu, chính là không biết nặng nhẹ, tính tình có chút mềm mại dựa dẫm, nàng.....” Cũng không thể nói không tốt, thủy chung vẫn là thân mẫu của hắt, hắt có chút nói không nên lời, Lâm Cẩm Dung ngắn gọn cắt đứt lời của hắt: “Ta biết.”

Lục Giam thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngược lại nói: “Nàng có thể giúp đỡ quản gia là chuyện tốt, nhưng phải cẩn thận. Nhị thẩm nương người này..... Ta không thích lắm.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Ta cũng không thích. Lần trước nghe nàng khuyên nhủ, càng khuyên càng khiến người ta tức giận.”

Lời còn chưa dứt, Lục Giam liền đứng lại, thập phần nghiêm túc thay nàng để ý tóc mai cùng áo choàng: “Nàng chờ ta, ta nhất định sẽ thi đỗ.”

Lâm Cẩm Dung mím môi nhẹ nhàng cười: “Chàng kỳ thật nửa điểm cũng không thích nhà này đúng không?”

Lục Giam giật mình, nâng mắt lên nhìn nàng, thần sắc vô cùng phức tạp, cũng không nói không đúng.

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Chàng phải nhận mệnh thôi.”

Lục Giam lập tức trả lời: “Ta không sợ!” Nói xong hơi hơi nghiêng đầu, dường như tức giận, cũng không nhìn Lâm Cẩm Dung, trầm mặc tiếp tục đi phía trước. Lâm Cẩm Dung không nhanh không chậm theo sau hắt, mãi cho đến khi hắt bước chậm lại, mới lại tiến lên cùng hắt sóng vai.

Vinh Cảnh cư, Lục lão phu nhân bị hương thơm ấm áp trong phòng khiến cho buồn ngủ, đang dựa trên tháp ngủ gật, trên chiếc kỷ trà bên cạnh có đặt một lồng sắt, bên trong có một con sóc đuôi to ánh mắt gian tà đang nghịch ngợm nhảy nhót. Nhìn thấy Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam tiến vào, liền dừng lại, dựng thẳng cái đuôi, toàn bộ lông xù ra, gắt gao nhìn chằm chằm Lục Giam.

Lục Giam nhìn lại, nhin không được hỏi: “Con chuột này sao lại ở đây?”

Tổ Tâm che miệng mà cười: “Xem Nhị gia nói kìa, sao lại gọi nó là con chuột? Đây là con sóc Ngũ gia đưa tới để lão thái thái vui đùa, nhìn xem, vật nhỏ này thật linh động a.”

“Vui đùa cái gì, là muốn ta ở trước mặt tổ phụ thay hấn giải vây mà thôi.” Lục lão phu nhân mở mắt ra, vỗ vỗ tháp: “Đến đây, Nhị lang, A Dung, đến ngồi bên cạnh ta.”

176. Chương 177: Chúng Sinh

Lục lão phu nhân đang mờ mịt buồn ngủ sau khi biết được lý do Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam đến, liền tặng Lâm Cẩm Dung một chậu hoa sơn trà màu trắng, tính làm quà đáp lễ. Lâm Cẩm Dung không tiện nhận đành nói: “Sao con có thể nhận thức ăn kính chủ nhân được.”

Lục lão phu nhân cười tủm tỉm: “Cho dù như thế, cũng phải có người nhớ kỹ tới ta. Ta thân mình không tốt, hiếm khi xuất môn, đã sớm nhắc tới Thỉnh Tuyết các hoa mai nở rộ, từ mùa đông đến mùa xuân, cũng không có cơ hội đi ngắm. Nếu không phải con mang đến cho ta, chỉ sợ hoa tàn cũng không chưa được nhìn qua.”

Lục Giam ửng đỏ mặt nói: “Đều là tôn nhi không chu toàn.”

Lục lão phu nhân cười nói: “Thôi, Nhị lang, ta cũng không nỡ trách con, ai cũng biết con đang dụng công, đợi cho con tên đề bảng vàng, tổ mẫu mới thật sự cao hứng.”

Lâm Cẩm Dung hai mắt tìm tòi mọi nơi, rốt cục ở trên tháp tìm thấy một quyển kinh thư, liền cười nói: “Tổ mẫu thích đọc kinh thư, người có nhìn được rõ ràng không?”

Lục lão phu nhân thở dài: “Mắt mờ, thấy không rõ lắm.”

Lâm Cẩm Dung liền theo cột leo lên tiếp lời: “Con ở nhà cũng từng sao chép rất nhiều kinh thư, năm đó ở ở nông thôn, lại được nghe thấy sư thái giảng giải qua, tổ mẫu nếu không chê, tôn tức sẽ tới đọc cho người nghe, lại thay người sao chép một quyển có chữ lớn hơn, được không?”

Lục lão phu nhân mỉm cười: “Ta chỉ sợ các con trẻ tuổi chê ta nơi này bực bội buồn tẻ, nếu như con không chê, ta đương nhiên cũng không chê.”

Đến tận đây, Lâm Cẩm Dung xem như đã tìm thấy một nơi để đến.

Kế tiếp hai người đến chỗ Lâm Ngọc Trân, Lục Vân đi ra tiếp nhận cành hoa, thật có lỗi nói: “Mẫu thân đêm qua chưa từng ngủ ngon, sáng nay dậy có chút cảm mạo, uống thuốc nằm nghỉ đang đỡ mệt thôi.”

Rõ ràng là không muốn gặp bọn họ, cố ý so đo. Từ trước, Lâm Ngọc Trân thân thể khỏe mạnh thường xuyên dùng chiêu này đối phó nàng, bởi vậy Lâm Cẩm Dung cũng không lo lắng, thông dong nói: “Ta đây đưa xong cành hoa tới các nơi sẽ quay lại phụng bồi mẫu thân.”

Lục Vân liền đẩy nàng đi ra ngoài: “Cần gì phải vậy? Chính tẩu cũng là bệnh mới khỏe lại, nơi này có ta là được rồi. Nếu tẩu có tinh thần, không ngại chăm sóc ca ca một chút. Hấn đọc sách mới là đại sự.”

Lâm Cẩm Dung liền tiếp lời: “Ta sao lại không biết xấu hổ như vậy? Vốn phụng bồi bà bà là trách nhiệm của ta, tiểu cô vất vả rồi.”

Lục Vân giật mình, cười sáng lạn như hoa: “Sao lại ngược ngùng như thế? Chúng ta là tiểu cô tẩu tử, lại là thân biểu tỷ muội, là người một nhà, thân cốt nhục, tẩu làm hay ta làm chẳng phải giống nhau hay sao?”

Lục Giam nhân tiện nói: “A Dung, nếu A Vân đã nói như vậy, nàng cũng đừng cùng muội ấy khách khí. Muội ấy sẽ không nói xấu gì nàng đâu.”

Lục Vân mở to mắt nhìn, tươi cười có chút không được tự nhiên.

Lâm Cẩm Dung nhìn cười nói: “Vậy thì, chúng ta đi trước. Đợi đến sau giữa trưa lại tới vấn an cô cô.”

Đợi cho hai người đi xa, Lục Vân cầm hoa bước vào, Lâm Ngọc Trân ngồi ở trên tháp chán ghét trừng mắt nhìn cành hoa kia: “Ném đi! Ta nhìn thấy sẽ tức giận. Con vì sao không để nàng ta tới phụng bồi ta? Chăm sóc cho bà bà, đó là thiên kinh địa nghĩa!”

Vì sao nàng không cho Lâm Cẩm Dung phụng bồi Lâm Ngọc Trân, rõ ràng là Lâm Cẩm Dung quá mức đáng giận, cứ tự nhiên mà đến chỗ tổ phụ tổ mẫu trước. Lục Vân tiếp nhận bình hoa nha hoàn Phương Linh đưa

qua, tự tay đem hoa mai cắm vào đó, đặt vào nơi khó nhìn thấy nhất: “Người lại làm cái gì vậy? Chính mình tự tức giận, người nên biết, có gì âm ỹ cả nhà mọi người đều biết, không phải người không muốn gặp hai người bọn họ sao?”

Lâm Ngọc Trân tức giận một lát, mới chậm rãi quay lại nói: “Con nói nàng sáng sớm đã đến chỗ tổ phụ, rồi lại đến chỗ tổ mẫu đó sao? Kế tiếp lại đến chỗ người giả bộ đó để [ăn cây táo, rào cây sung] đúng không?”

“Lời này mẫu thân về sau đừng nói nữa, tai vách mạch rừng, truyền ra ngoài khó tránh khỏi rét lạnh lòng người.” Lục Vân nghiêm mặt nói: “Lần lượt tới cửa đáp tạ, vốn cũng không có gì để chỉ trích. Nương, nếu quản không được, không bằng người buông tha đi, ca ca sẽ không thể không nhớ ân tình. Kỳ thật quan trọng nhất là ca ca.” Nếu có thể đem Lục Giam nắm chặt trong tay, so với thứ gì cũng mạnh mẽ hơn, khi đó Lâm Cẩm Dung tính là cái gì?

Lâm Ngọc Trân nhìn cảnh hồng mai kia không nói được một lời. Nàng không thể để Lâm Cẩm Dung lẩn lướt như vậy, dù sao cũng phải bắt Lâm Cẩm Dung hiểu được trong nhà này những ai là người quan trọng.

Trong viện Tổng thị, vĩnh viễn đều có rất nhiều người chờ đáp lời, Lã thị thập phần hồi lỗi: “Không có biện pháp, việc đồng áng là chính sự, không chỉ là thôn trang có nhiều việc, trong nhà cũng có rất nhiều việc vặt, qua một mùa đông, khu vườn cũng nên được tu chỉnh. Mẫu thân thật sự không xuất môn được, còn muốn thỉnh Nhị thúc cùng Nhị đệ muội thứ lỗi.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Không ngại, biết Nhị thẩm nương có việc, chúng ta ngồi chờ là được rồi.”

Đang nói, Tổng thị liền cười tùm tùm đi đến: “Các con lần đầu tiên tới cửa, ta sao có thể không ra gặp? Vốn cũng không có nhiều việc như vậy, là vừa mới nhận được lão thái gia phân phó, rất nhanh sẽ đến ngày Thượng tị (ngày tị đầu tháng 3 âm lịch – ngày lễ trừ ma), năm nay cả nhà đều đến nhà cũ ở nông thôn qua tiết này, viếng mồ mả, cũng để Nhị chất tức gặp vài bốn gia. Không khỏi phải ở lại mấy ngày, ăn ở thế nào đều phải an bài chu đáo tỉ mỉ, cho nên mới trì hoãn một lát. Thế nào rồi, A Dung thân thể đều khỏe lên chưa?”

Lâm Cẩm Dung vội đứng dậy hành lễ: “Nhờ phúc của thẩm, đều rất tốt.”

Tổng thị cầm tay Lâm Cẩm Dung, từ trên xuống dưới nhìn một phen, khen: “Khá lắm tiểu mỹ nhân. Nhị lang chúng ta thật có phúc khí, người đẹp nhất tốt nhất đã được con chọn mất rồi.”

Lục Giam tươi cười phát ra từ nội tâm: “Là nhờ các trưởng bối tác hợp.”

Tổng thị cười nhìn hai người liếc mắt một cái, nói: “Cũng đã đến giờ cơm trưa, có ở lại dùng cơm với chúng ta không?”

Lục Giam không nói, Lâm Cẩm Dung cười nói: “Chúng ta còn muốn đến chỗ Tam thẩm nương, sẽ không quấy rầy Nhị thẩm nương.”

“Đi đến chỗ Tam thẩm nương a?” Tổng thị có chút kinh ngạc, lại có chút vui mừng: “Đúng là nên đi, đã bước vào giao mùa, cũng không biết bệnh cũ của nàng có tái phát không. Ta nơi này có hai gói thuốc dán bọn họ mới mang về, vừa vặn các con thay ta mang qua. Lúc này ta không nhàn rồi, ngày khác lại tới thăm nàng.”

Đồ thị có bệnh cũ, thay đổi thời tiết sẽ bị đau bả vai. Nghe nói là năm đó chăm sóc Lục Giam nên mắc bệnh — Đồ thị lần đầu tiên làm nương, có việc Đại phòng chết non vài hài tử ở ngay trước mắt, nàng lo lắng đem Lục Giam mới sinh ra giao cho nhũ mẫu chăm sóc, tự mình chiếu cố Lục Giam, khi ngủ bả vai cùng khuỷu tay thường xuyên lộ ra bên ngoài chăn, khi đó đúng là cuối mùa thu, do đó bệnh không dứt.

Chuyện này Lâm Cẩm Dung đã biết, cho nên cũng không hỏi Tổng thị rằng Đồ thị có bệnh cũ gì, chỉ cười cào từ.

Tổng thị nhìn theo phu thê hai người ra cửa, thu liễm tươi cười, xoa xoa trán nói: “Ta đoán, không bao lâu nữa, lão thái gia sẽ để nàng cùng chúng ta quản sự.”

Lã thị đang mỉm cười đùa với tiểu nhi tử trong lòng, nghe vậy kinh hãi: “Mẫu thân sao lại nói như thế?”

Tống thị có chút phiền chán: “Con còn không nhận ra sao? Năm đó sau khi con sinh Nguyên Lang, lão thái gia mới an bài cả nhà trở về nhà cũ một chuyến, nay nàng vào cửa chưa tròn một tháng, đã an bài trở về nhà cũ gặp dòng họ, đập thanh viếng mồ mả, đây là đãi ngộ tông phụ. Kế tiếp, nàng sẽ không quản gia sao? Đừng quên lão thái gia thích nhất là loại người như vậy.”

Nhị phòng mấy năm nay việc trong việc ngoài, tuy ở trong nhà cũng có thể coi là trụ cột, nhưng thủy chung địa vị vĩnh viễn đều không hơn được Đại phòng. Vô luận ngày lễ ngày tết, hay là hiến tế yến khách, vĩnh viễn phải là Đại phòng đứng ra, trong tương lai, hai lão trăm tuổi, trong nhà này đại bộ phận tài sản cũng sẽ thuộc về Đại phòng. Lâm Cẩm Dung có tài kinh thương, có thể xuất kỳ bất ý ở trong nhóm Lâm gia tỷ muội tạo nên vòng vây, vừa tới liền huyền não long trời lở đất, sao có thể gọi là người lương thiện được? Vì thế hai người đều trở nên trầm mặc.

Tam phòng ở tại phía tây nam của Lục phủ, bởi vì Đồ thị cùng Lục Thiện đều không khỏe lắm, Lục Tam lão gia lại thích đóng cửa đọc sách, nơi này có thể nói là nơi im lặng tối tăm nhất trong Lục phủ.

Trong viện trồng cây lê, năm nay lập xuân so với năm vừa rồi sớm hơn, lúc này chưa nở, gốc cây trụ lại phủ tuyết, không thấy hạ nhân đi qua đi lại, chỉ có một ma ma trông cửa mặc quần áo nửa mới nửa cũ, chân tay co còng đứng ở cạnh cửa, nhìn đông tuyết đọng mà ngẩn người.

Tình cảnh này, so sánh với sân viện tinh xảo của Lâm Ngọc Trân, nha hoàn ma ma ngay ngắn có trật tự, thì chính là nghèo túng thất vọng; So sánh với nơi ở của Tống thị khí thế ngất trời, người đến người đi thì chính là một nơi cô tịch u uất.

Mặc dù biết được trong phòng kỳ thật không phải tình cảnh như vậy, mặc dù biết được Đồ thị cũng không thiếu người hầu hạ, nhưng đối lập rõ rệt như vậy, Lục Giam lòng mảy may cũng không khỏi nhẹ nhàng nhú lại.

Lệ Chi vội bước nhanh tiến lên: “Ma ma, Nhị gia cùng Nhị thiếu phu nhân đến thăm Tam lão gia cùng Tam phu nhân, làm phiền người đi vào thông báo một tiếng.”

Ma ma kia chạy vào bên trong: “Lão gia, phu nhân, Nhị gia đến đây.”

Huệ ma ma vội vàng từ trong đi ra ngoài, hồng đôi mắt nói: “Khách quý, khách quý, mau mời vào, mau mời vào.”

Ngay sau đó, Lục Tam lão gia khoác kiện miên bào màu xanh mặc ở nhà nửa mới nửa cũ, trên đầu cầm một cây tổ ngân trầm, ra đến cửa thì đứng lại, híp mắt nhìn trong chốc lát, cao hứng nói: “Nhị lang, các con sao lại rảnh đến đây?”

Lục Giam đem Lâm Cẩm Dung đẩy lên trước: “A Dung thấy hồng mai trong Thính Tuyết các nở rộ rất đẹp, cố ý hái một cành tới tặng thăm, để an ủi thăm lúc bệnh tật tịch tịch.”

Lâm Cẩm Dung liền cầm lấy cành mai trong tay Lệ Chi, hai tay dâng lên, Huệ ma ma vội tiếp nhận, kính cẩn nói: “Thật sự là khó có được, phu nhân nhất định vô cùng thích. Cành hoa mai này để lão nô cầm ở đầu giường phu nhân, phu nhân mỗi ngày vừa thấy, không được mấy ngày bệnh sẽ trở nên tốt hơn.”

Lục Giam có chút xấu hổ, gương mặt nhìn Lâm Cẩm Dung, thấy nàng hàm chứa cười, cũng không hờn giận, mới yên lòng.

Lục Tam lão gia híp mắt đem Lâm Cẩm Dung từ đầu đến chân đánh giá một phen, khe khẽ thở dài: “Đều tiến vào đi, bên ngoài rất lạnh.”

Lâm Cẩm Dung vừa mới động cước bộ, Lục Giam ngay tại bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Tam thúc phụ đọc sách mắt kém, vì vậy nhìn không rõ lắm.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Ta biết.” Lục Tam lão gia đọc sách khiến mắt kém, lúc cầm sách hận không thể đem mọi thứ sát vào mặt vậy, nhưng hẳn lại cực kỳ yêu đọc sách, mặc dù không thấy làm nên trò trống gì, nhưng cũng không giống như Tam lão gia vô sỉ nhà nàng. Lục Tam lão gia không nạt hiếp, không cần thiết sẽ không xuất môn, chỉ đơn thuần yêu đọc sách, đối với Đồ thị chưa bao giờ động tay chân, cũng không cãi cọ âm ỉ, đương nhiên, đối với việc lớn việc nhỏ trong nhà cũng là không quá để bụng.

Hai người mới vừa vào cửa, Đồ thị thưng hai mắt, sắc mặt tái nhợt được nha hoàn nâng đỡ đi ra, mắt thấy Lục Giam liền nói: “Nhị lang, con có trông thấy đệ đệ không? Hẳn ăn ngon miệng không? Có được mặc

ấm không?” Mới nói, nước mắt đã chảy xuống.

177. Chương 178: Cám Ôn

Lục Giam thấy nàng khóc lóc, có chút bất đắc dĩ nói: “Người đừng quan tâm, tổ phụ đối đãi với Lục đệ rất tốt, con lúc trước cố ý nhìn qua, hẳn đang cùng Ngũ đệ ngồi đọc sách viết chữ, thật sự nhu thuận. Nghe nói điểm tâm cũng ăn khá ngon miệng.”

Đồ thị cầm khăn tay lau lệ, nghẹn ngào nói: “Ta là nương, bảo ta không quan tâm làm sao được? Năm đó con đến Giang Nam, hơn một năm không có đêm nào ta ngủ an ổn..... Ta.....”

Thấy bộ dáng này của Đồ thị, Lục Tam lão gia không khỏi nhíu mày đánh gãy lời của nàng: “Trời lạnh, bệnh còn chưa tốt, cứ như vậy sẽ khiến bệnh nặng thêm. Trở về phòng nằm nghỉ đi.”

Đồ thị ô ô nức nở nói: “Nhị lang hiếm khi đến thăm ta, A Dung lại là lần đầu tiên tới cửa, chẳng lẽ ta còn nằm trên giường gặp bọn họ sao? Cho dù là bả vai đau nhức, nếu không thoải mái, chỉ cần còn có thể đi lại được, ta cũng muốn đứng dậy a.” Nói xong nhìn ngóng Lâm Cẩm Dung, hai mắt thâm quầng sưng đỏ như hột đào lóe ra ủy khuất cùng lo lắng: “A Dung, con có thể đến ta rất cao hứng. Ta đã nhiều ngày nay lo lắng đề phòng, không thể ngủ được, chỉ sợ con không chịu tha thứ cho ta, vậy phải làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Dung mí mắt nhện không được nhảy nhẩy, còn chưa mở miệng, Lục Giam đã nói: “Thấm, người không cần lo lắng, A Dung chưa bao giờ nói cái gì, cũng chưa từng oán trách người. Người thân thể không tốt, vẫn nên về phòng nằm nghỉ đi.”

Đồ thị còn muốn nói nữa, Huệ ma ma đã bước lên phía trước đỡ nàng, đối với nàng nháy mắt: “Phu nhân đừng cô phụ một mảnh hiếu tâm của Nhị gia cùng Nhị thiếu phu nhân, đi vào nghỉ ngơi đi.”

Đồ thị liền nhện xuống, hé ra khuôn mặt tươi cười: “Ta sẽ không nói nữa, A Dung, con đừng cùng ta so đo.”

Lâm Cẩm Dung mí mắt lại không chế không được nhảy nhẩy, thản nhiên phân phó Anh Đào: “Đem thuốc dán Nhị phu nhân đưa cho Tam phu nhân cầm lại đây.”

Đồ thị khinh thường không thèm liếc mắt đến thuốc dán Anh Đào đưa qua, chỉ trông mong cầu xin nhìn Lục Giam, năn nỉ nói: “Nhị lang, các con ở lại đây ăn cơm trưa được?”

“Chúng con đã nói sẽ đến bồi tổ mẫu dùng cơm.” Lục Giam nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, thấy nàng cúi mắt không nói lời nào, trên mặt tươi cười không biết khi nào đã biến mất.

Đồ thị thất vọng vô cùng: “Nhị lang..... Chỉ là dùng một chút cơm.....”

Lục Tam lão gia lại tới ngắt lời: “Nhị lang cũng đã nói sẽ đến chỗ tổ mẫu rồi mà, cũng sắp đi rồi, đừng để tổ mẫu con chờ lâu.” Nói xong có chút lo lắng nhìn Lâm Cẩm Dung một cái.

Đồ thị oán giận trừng mắt hắn: “Chàng.....”

“Tiểu chất cáo tù.” Lục Giam vội vàng vái chào, tháo chạy trốn chết trước khi Đồ thị kịp trách oán Lục Tam lão gia.

Đồ thị thần sắc lộ vẻ sầu thảm nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung cúi hạ thân: “Chất tức cáo tù, còn thỉnh Tam thẩm nương bảo trọng. Thân thể là của mình, nếu muốn Lục đệ an tâm, người nên bảo dưỡng thân thể mới đúng.” Nói xong đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra cửa.

Lục Giam cúi đầu đứng dưới gốc cây lê lớn ở trong viện vẫn không nhúc nhích, thấy Lâm Cẩm Dung đi ra, mới xoay người ra cửa viện. Lâm Cẩm Dung không nhanh không chậm đi ở một bên, nghĩ rằng, tâm tình tốt của hắn đã hoàn toàn biến mất, còn lại chỉ có sự quẫn bách.

Đi tới chỗ rẽ sang Vinh Cảnh cư, Lâm Cẩm Dung tiến lên trước một bước, dẫn đầu đi đường kia, Lục Giam thấp giọng nói: “Nàng muốn đi đâu vậy?”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn hắn: “Không phải chàng mới vừa nói muốn đi Vinh Cảnh cư bồi lão thái thái ăn cơm trưa sao?”

Lục Giam nhíu mày nói: “Không cần phải đi, chúng ta trở về phòng của mình ăn đi.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Như vậy không tốt lắm đâu? Nếu để Tam thẩm nương biết được chàng lừa nàng, nàng nhất định sẽ thương tâm.”

Lục Giam rũ mắt xuống: “Cứ như vậy đi.”

Lâm Cẩm Dung đi theo hắn trở về sân viện: “Kỳ thật trong lòng ta không hề cao hứng.”

Lục Giam giương mắt nhìn nàng, Lâm Cẩm Dung đối diện với ánh mắt hắn: “Chàng nhìn ta đi, có phải ta luôn có bộ dạng hung hăng ác độc? Hay ta giống như là người luôn tính toán chi li đây?” Nàng khe khẽ thở dài: “Vì sao Tam thẩm nương thấy ta, luôn cho rằng ta không chịu tha thứ cho nàng đây? Mỗi lần đều càng không ngừng xin lỗi, điều này khiến cho ta vô cùng quần bách.”

Lục Giam hơi nhíu mày, không nói được một lời.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, cũng không nói nữa. Đem cảm xúc không thoải mái thẳng thường nói ra, thực sáng khoái, hắn không thích nói, thích ghen ghét, thì cứ để hắn ghen ghét đi.

Lục Giam trầm mặc, thẳng đến khi sắp tới cửa sân viện mới thấp giọng nói: “Tính tình nàng ta là vậy, nàng không cần để ở trong lòng. Ta đã có tính toán.”

Lâm Cẩm Dung nửa thật nửa giả nói: “Có những lời này của chàng thì ta an tâm rồi.”

Lục Giam khe khẽ thở dài: “Nàng có thể yên tâm.”

Chạng vạng, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam lại đến chỗ Lâm Ngọc Trân thỉnh an hỏi bệnh, Lâm Ngọc Trân thân nhiên gặp bọn họ, cùng nhau dùng cơm, không khí vô cùng nhạt nhẽo. Đến tận đây, lần thứ hai phân tranh cao thấp, cảnh tượng thật nặng nề.

Tuyết tan, trời nắng.

Trong viện tuyết đọng trên cây anh đào dần dần tan thành nước, trên cành đâm chồi nảy lộc đón ngày xuân lộ ra chút thân nhiên sắc xanh lục xen lẫn sắc trắng sắc hồng, Lâm Cẩm Dung đứng ở dưới tàng cây, tâm tình tốt hỏi Lệ Chi: “Tiết Thượng tị có thể kịp nhìn thấy hoa anh đào nở rộ không?”

Lệ Chi cười nói: “Đã nhiều ngày nay gió xuân thổi qua, mỗi ngày một khác, tiết Thượng tị tất nhiên có thể kịp thấy.”

Quế ma ma thật cẩn thận cầm một chén thuốc tới: “Thiếu phu nhân, uống thuốc thôi.”

Lâm Cẩm Dung nhíu mày nói: “Ta đang khỏe, vì sao phải uống thuốc?”

Quế ma ma nhỏ giọng cười: “Thiếu phu nhân, mấy tháng này nghiêm túc bổ dưỡng thân thể, đối với người chỉ có lợi. Đây chính là phu nhân đặc biệt thỉnh Thủy lão tiên sinh thay người kê đơn, vừa mới thành thân, đúng là thời điểm tốt nhất để dùng thuốc này. Lão nô đã nếm thử qua, không hề đắng, chỉ hơi chất thôi, không khó uống đâu.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Ma ma vất vả, nhưng ta không dùng được. Là thuốc có ba phần độc, ta đang êm đẹp, cần bản không cần dùng.” Dùng một chút, chậm rãi nói: “Nay không thể so với ở nhà, nhất cử nhất động đều bị người khác nhìn chăm chăm, người bên ngoài nếu thấy, còn không biết sẽ đàm tiếu gì về ta đâu. Đồ đi.”

Quế ma ma trong lòng tràn đầy vẻ không tình nguyện, cầm chén thuốc đứng bất động, có vô số lý do muốn phản bác Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung quay đầu trừng nàng một lát, thấy nàng không có ý thoái nhượng, liền vươn tay tiếp nhận bát thuốc, hắt thẳng xuống gốc cây anh đào, rồi đem bát không đưa trả cho nàng, quay đầu hỏi Lệ Chi: “Người không phải nói hôm nay Tam thiếu gia muốn đưa sổ sách vào sao? Tại sao lúc này còn chưa tới?”

Lệ Chi kinh ngạc nhìn thuốc còn chưa kịp ngấm vào bùn đất dưới gốc cây: “Nói sau giữa trưa sẽ đưa tới.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài: “Ta đến chỗ phu nhân phụng bồi phu nhân ăn cơm trưa, Quế Viên mang theo Đậu Nhi đem thư phòng của Nhị gia thu dọn sạch sẽ đi.”

Lâm Ngọc Trân đánh giá Lâm Cẩn Dung biết vâng lời, đang xới cơm gấp thức ăn ỳnh — nàng hôm nay mặc áo váy xanh lá cây thêu hoa văn áng mây, áo ngoài màu hồng san hô, màu da so với ngày xưa càng thêm trắng bạch, thần sắc lộ ra chút ý tứ, giống như không có tinh thần, thật sự thờ ơ.

Nhớ tới Quế ma ma sáng sớm đã sắc thuốc, Lâm Ngọc Trân nhân tiện hỏi: “Nguyệt sự của con đến rồi sao?”

Lâm Cẩn Dung có chút ngượng ngùng: “Đúng vậy, mẫu thân.”

Lâm Ngọc Trân không nói thêm gì nữa, đợi cho cơm nước xong, mới đuổi Lục Vân đi ra ngoài, dặn dò Lâm Cẩn Dung: “Nhớ kỹ, phu thê lúc này là không thể ở cùng phòng.”

Lâm Cẩn Dung mặt đỏ lên: “Vâng.”

Lâm Ngọc Trân thần nhiên nói: “Con thân thể không tốt sao?”

Lâm Cẩn Dung kinh ngạc hỏi: “Không có, mẫu thân vì sao nói lời này?”

Lâm Ngọc Trân trong ánh mắt lóe ánh quang: “Điều dưỡng cho tốt, chờ các con sớm ngày khai chi tán diệp. Trở về nghỉ ngơi đi, nơi này không cần con hầu hạ.”

Lâm Cẩn Dung nói cảm tạ, đẩy cửa đi ra ngoài, ngoái đầu nhìn lại Lâm Ngọc Trân. Lâm Ngọc Trân đưa lưng về phía nàng ngồi trên tháp, hơi hơi nâng đầu, nhìn chăm chăm cửa sổ vẫn không nhúc nhích, dường như đang tự hỏi cái gì đó, phi thường mê mẩn. Lâm Cẩn Dung thu hồi ánh mắt, xoay người vững bước bước ra ngoài.

Trở lại trong phòng, thấy một hộp sơn đen rộng chừng nửa thước đã được đặt ở trên tháp, Lệ Chi đưa qua một cái chìa khóa bằng đồng: “Là Toàn thiếu gia sai người đưa tới, là sổ sách thu chi của mấy ngày nay, nói là thỉnh thiếu phu nhân trước đọc qua, nếu có cái gì không rõ, viết thư gửi ra ngoài là được.”

Lâm Cẩn Dung cởi áo choàng, mở hộp, từ bên trong lấy ra một quyển sổ sách rất dày: “Thu dọn bàn bên cửa sổ đi, những người khác nên làm gì thì làm cái đó đi, đừng quấy rầy ta cùng Lệ Chi tính toán.”

Việc kiểm toán này, từ lúc nàng chuẩn bị xuất giá đến bây giờ, cũng chưa có thời gian rảnh để làm. Tuy rằng nàng thực tin tưởng Lâm Thế Toàn, tin tưởng hẳn sẽ không gian lận sau lưng nàng, nhưng nàng rất thích cảm giác kiên định đem hết thầy nắm ở trong tay.

Lâm Cẩn Dung trước xem xong, lại giao sổ sách cho Lệ Chi sao chép, bản thân thì ngồi lên tháp, nhắm mắt tính toán chuyện trà tứ. Bất tri bất giác mê man qua đi, khi tỉnh lại, trong phòng đã thấp nển, trên người nàng được đắp chăn, Lục Giam ngồi ở bên cạnh, nương theo ánh nển đang đọc sách.

“Chàng đã trở lại sao? Giờ nào rồi?” Lâm Cẩn Dung ngồi xuống, nhẹ nhàng lười biếng vắn tắt lưng: “Ăn cơm không?”

Lục Giam buông sách, quay đầu nhìn nàng, thần sắc thực ôn nhu: “Nàng không thoải mái sao?”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Cũng không hẳn. Tóm lại, mấy tối này, đều phải làm phiên Mãn Hành đến thư phòng nghỉ tạm. Trong thư phòng ta đã thu dọn chu đáo, thực thoải mái.”

Lục Giam ngắt ra, nhìn chăm chăm nàng thấp giọng hỏi: “Vì sao?”

Lâm Cẩn Dung thấp giọng nói: “Là chuyện của nữ nhân. Mấy ngày nay không tiện. Đây là quy củ.”

Lục Giam bên tai ửng đỏ, một lúc sau nhẹ giọng nói: “Ta đã biết.” Ngồi một lát, vươn tay qua cầm tay Lâm Cẩn Dung hỏi: “Nàng muốn ăn gì không?”

Lâm Cẩn Dung nâng mắt nhìn hẳn tươi cười sáng lạn: “Cái gì cũng được. Hôm nay đọc sách có thuận lợi không? Nghe nói vị Quách đại phu ở Thái Minh phủ đã đến, chàng đã gặp chưa?”

Lục Giam liền ra lệnh Lệ Chi dọn cơm, ôn hòa cười: “Ta đã qua gặp, vừa vặn nghe thấy hẳn đang cùng tổ phụ đàm luận về tình huống sức khỏe của Lục Thiện, có vẻ rất có kiến thức. Ý tứ của hẳn cùng nàng không khác nhau lắm, đều nói không có trở ngại gì, sức khỏe yếu nên hay mắc bệnh vặt thôi, trước điều trị một chút, chủ yếu cần thực bổ (bồi bổ bằng các món ăn), nên vận động, cường thân kiện thể mới tốt. Tổ phụ đã định rồi, quyết ý vì Lục Thiện thỉnh quyền sư, mỗi ngày dạy hẳn luyện một bộ quyền.”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Nói vậy Ngũ đệ rất cao hứng đúng không?”

Lục Giam cười rộ lên: “Đúng, hẳn thiếu chút nữa không thể khống chế mà nhảy dựng lên. Ta thấy Lục đệ cũng rất cao hứng.” Ánh mắt hắn lờ lờ tỏa sáng, thấp giọng nói: “A Dung, cảm ơn nàng.”

178. Chương 179: Nhà Cũ

Mùng hai tháng ba, vừa qua khỏi buổi trưa, nhóm chủ tử nam nữ già trẻ Lục gia đều lên xe cưỡi ngựa, chậm rãi đi đến nhà cũ ở nông thôn.

Nhà cũ Lục gia, nói là ở nông thôn, kì thực chỉ ở trấn nhỏ tên Xích Thủy cách Bình châu sáu mươi dặm đường. Trấn này không lớn, bất quá có khoảng một trăm hộ dân, hơn phân nửa là họ Lục, sống rải rác tán phân tán ở hai bên dọc dãy phố. Mặt đường chưa được rải đá, thời điểm mưa hay tuyết rơi thì đọng đầy vũng nước, lầy lội không chịu nổi, vô cùng thê thảm.

Nhưng lúc này, đang lúc chạng vạng, gió mát phơ phất, cảnh xuân tươi đẹp, nơi chân trời có những con diều đủ loại màu sắc kiểu dáng bay lượn, trong gió xuân lá bàng cành liễu khẽ lay động như vui đùa, nơi đầu cành chồi non nõn nõn xanh mơn oánh nhuận, dưới tàng cây là những người bán hàng rong, tiếng rao vang, ở đầu đường người đi qua đi lại, chó mèo nằm trên mặt đất phơi nắng, các hài tử đuổi theo nhau, thấy có đồ ăn ngon liền dừng lại chảy nước miếng, thấy thứ gì đẹp mắt dừng lại ngáy ngốc xem một hồi, vui vẻ liền cười to, mắt hứng liền khóc lớn, làm sao quần được người chỗ nào, ai cũng lẫn lộn, vẻ mặt khóc lóc hay vui cười đều rất chân thật. Đây chính là cảnh xuân tươi đẹp náo nhiệt, hoạt bát.

Xe ngựa Lục gia mới vừa xuất hiện ở đầu đường, có mấy tiểu hài tử hi hi ha ha cười đùa người đẩy ta, ta đẩy người kéo qua kéo lại, kiềng chân đứng ở bên đường xem náo nhiệt, chó mèo cũng đi theo vô giúp vui, hưng phấn mà đuổi theo xe ngựa. Người lớn nghe thấy động tĩnh, không khỏi chạy ra xem.

Lục lão ông cũng không kèn kieu, sai người ngừng xe, đi xuống tiếp nhận kẹo trong tay Phạm Bao sớm đã chuẩn bị tốt, tự tay đưa tới vài tiểu hài tử cách hắn gần nhất, thân thiết hỏi bọn họ là con nhà ai, bọn nhỏ đương nhiên khiếp đảm, nhận kẹo liền lập tức giải tán, hẳn nhưng cũng không tức giận, cười tủm tỉm cùng người quen biết đứng bên đường chào hỏi.

Hắn xuống xe, Lục Nhị lão gia, Lục Tam lão gia và các nam đinh tất nhiên không tiện ở lại trên xe hoặc cưỡi ngựa, cung kính theo phía sau, trên mặt tươi cười, cùng tộc nhân, hàng xóm thân thiết nói chuyện với nhau, không có nửa điểm khó gần. Cố ý vô tình, Lục lão ông đem Lục Giam mang theo bên cạnh, trịnh trọng giới thiệu về tôn tử đắc ý nhất này.

Mọi người đối với Lục Giam thư sinh đọc sách có công danh trong lòng tràn ngập một sự kính sợ vô thức, đặc biệt lại được Lục lão ông long trọng giới thiệu, vì vậy cũng trở nên phá lệ nhiệt tình. Nhiệt tình đến mức khiến Lục Giam có chút chống đỡ không nổi, có chút quần bách hướng mắt về phía Lục lão ông xin giúp đỡ, Lục lão ông lại chỉ ha ha cười, làm bộ như không hiểu ý tứ của hắn.

Lâm Cẩm Dung xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng màu xanh nhạt nhìn ra bên ngoài, đứng giữa trong đám người, dáng vóc cao gầy của Lục Giam rất nổi bật, hẳn đang nỗ lực duy trì phong độ cùng bình tĩnh, lỗ tai lại trở nên đỏ ửng, tươi cười cũng có chút cứng ngắc.

Lục Vân thấp giọng cười nói: “Nhị ca ngượng ngùng a.”

Lâm Ngọc Trân thân nhiên nói: “Có cái gì phải ngượng ngùng chứ? Bao nhiêu người muốn như vậy còn không được đây.” Sau đó có vài phần châm chọc nhìn Lục Thiệu bên cạnh Lục Giam: “Nhìn xem Đại ca con kia, hẳn cực kỳ muốn được như vậy, chỉ tiếc, số mạng hắn cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Lục Vân nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, Lâm Cẩm Dung đã thu hồi ánh mắt, im lặng ngồi, giống như không nghe thấy lời Lâm Ngọc Trân vừa nói. Lục Vân nhìn không được nghĩ, Lâm Cẩm Dung từ lúc vào cửa tới nay, chưa từng ở trước mặt các nàng nói xấu về bất luận kẻ nào một câu, nghe thấy các nàng nói về ai, trên cơ bản đều làm bộ như chưa từng nghe thấy, ngẫu nhiên lên tiếng, cũng bất quá chỉ thân nhiên khuyên nhủ một câu, khuyên không được, cũng sẽ không nói nữa.

Nếu Lâm Cận Dung từ đầu tới cuối là một người thành thật cũng liền thôi, nhưng Lâm Cận Dung không phải như vậy, bất quá ra vẻ thanh cao, kỳ thật bên ngoài vẻ xinh đẹp vô hại lại giấu giếm ý xấu. Suy nghĩ như vậy, Lục Vân có loại cảm giác vô cùng không thoải mái, liền hàm chứa ý cười hỏi: “Tẩu tử, tẩu đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Ta suy nghĩ, nơi này thật khá, không biết nhà cũ có bộ dạng gì đây?” Lâm Cận Dung nâng mắt nhìn Lục Vân cười nhẹ.

Nàng chán ghét chỗ này. Năm đó cũng không phải nàng vừa mới gả vào cửa đã được trở lại nhà cũ, mà là sau khi sinh hạ Ninh nhi, cũng là năm nàng tròn mười bảy tuổi, Lục lão ông mới an bài cả nhà trở về một chuyến. Lúc đó Lục lão ông trịnh trọng ôm Ninh nhi còn quấn tã lót đến từ đường Lục gia, sau khi bái tế tổ tông, tự mình đem tên Ninh nhi viết lên gia phả. Sau đó, nàng cũng chỉ trở lại nhà cũ hai lần, một lần là lúc Ninh nhi hai tuổi, Lục Giam thi đỗ, cả nhà trở về tế tổ, lần thứ hai là lúc lạc táng Lục lão ông qua đời.

Nhưng mặc kệ thế nào, nàng đều chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng náo nhiệt như vậy, cũng chưa từng thấy qua Lục Giam thẹn thùng cùng không được tự nhiên như thế. Nàng chỉ thấy hắn luôn ngằm cùng Ngô Tương không ai nhường ai, vô luận chuyện gì cũng muốn mạnh mẽ hơn người khác, liều mạng muốn chứng minh mình không thể thua kém ai, trầm mặc ít lời, thanh nhẹ đậm mực, cử chỉ tự nhiên.

Lâm Cận Dung ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài lần nữa, đám người lúc trước huyền náo rốt cục tản đi, Lục Giam cũng đang nhìn về phía nàng, dường như hắn biết nàng đang nhìn hắn, hướng nàng nhẹ nhàng tươi cười, tươi cười còn chưa thu hồi, đã bị Lục Thiệu ôm đầu vai kéo đi.

Xe ngựa lại lần nữa đi về phía trước, dừng lại ở con phố cuối lớn nhất của trấn. Đứng trước đại môn nước sơn sáng loáng có một đám nam nhân, có già có trẻ, có người trên thân mặc trường bào, có người thậm chí mặc áo đuôi ngắn hài mũi nhọn. Lục lão ông lại sai người ngừng xe, dẫn nam đinh xuống nghênh đón, bước vào đại môn, nhắm thẳng phòng chính, khai yển đại đàm.

Nữ nhân hài tử xuống xe ngay ngắn theo thứ tự đi qua cửa hông, im ắng đi vào nhị môn. Sau đó, thống nhất đến chính sảnh dùng cơm, một đám người việc trong việc ngoài, đem Lục lão phu nhân an bài thỏa đáng rồi mới tản đi, được nhóm ma ma dẫn đến các sân viện nghỉ tạm.

Nhà cũ có chút cũ kỹ, có nhiều phòng lâu ngày không có người ở, mang theo mùi ẩm mốc. Tường đá dày vừa cao vừa lạnh, mặt trên đầy rêu xanh, sân chật hẹp, trong ngày, ánh nắng chỉ có lúc giữa trưa mới có thể chiếu vào, những thời điểm khác đều ẩm ướt, có lẽ ngay lúc này thời tiết đã ẩm hơn, nhưng nếu ngồi trong phòng cũng không thể chỉ mặc áo đơn.

Tuy rằng chỉ ghé qua vài lần, nhưng Lâm Cận Dung cho tới bây giờ cũng không thích chỗ này, lại càng không thích sân viện mình được phân. Trong viện một thân cây đều không có, lại càng không nói đến hoa, chỉ có bàn đá tỏa ra ánh sáng lạnh đặt chính giữa sân, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh trời vô cùng nhỏ hẹp, khiến người ta khó mà hít thở thông suốt.

Trong phòng càng khiến người ta không thoải mái, gian ngoài chỉ bài trí hai ngăn tủ cùng một tháp ngồi, bàn gỗ, vài cái ghế, còn trong phòng chỉ có một cái giường và một bàn trang điểm. Tho sơ chỉ là thứ yếu, mấu chốt nhất là một chút ánh sáng cũng rất hờn ám, cửa sổ gian ngoài thực nhỏ hẹp, trong phòng thì hoàn toàn không có cửa sổ, không sáng sủa, không thông gió, ngay cả ban ngày cũng cần thắp đèn mới có thể thấy rõ.

Lâm Cận Dung ba lần đến đây, lần đầu tiên phong cảnh vô hạn, lần thứ hai bị thăm thê lương, lần thứ ba thì tẻ liệt. Tuy không có Ninh nhi, nhưng vẫn có thể coi là lần đầu tiên, phong cảnh vô hạn. Lâm Cận Dung đứng ở hành lang, ngửa đầu nhìn bầu trời bé bằng bàn tay đang dần dần trở tối, phát ra từ chán ghét từ nội tâm đối với nơi này.

Lệ Chi dẫn Đậu Nhi ở trong phòng bày ra vật dụng của Lâm Cận Dung cùng Lục Giam, thỉnh thoảng nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Lâm Cận Dung đứng ở ngoài cửa vẫn không nhúc nhích. Nhìn vài lần, thật sự nhìn không được, phân phó Đậu Nhi thu dọn, còn nàng thì đi ra ngoài, đứng ở bên cạnh Lâm Cận Dung nói: “Thiếu phu nhân đang nhìn cái gì vậy?”

Lâm Cận Dung ngoái đầu nhìn lại nhìn nàng, ánh mắt lạnh tanh: “Không nhìn cái gì cả.”

Lệ Chi không dám hỏi nhiều, chỉ cười nói: “Ngồi trong xe hồi lâu, thiếu phu nhân không phiền chán sao? Buồng trong sắp thu dọn xong, thiếu phu nhân không ngại trước tắm rửa rồi nằm xuống nghỉ ngơi một chút. Tối nay Nhị gia tất nhiên sẽ uống rượu, cũng không biết khi nào thì mới có thể trở về, đến lúc đó người sẽ không được ngủ ngon, mà sáng sớm ngày mai đã phải dậy. Nghe nói có một đoạn đường xe ngựa không đi qua được, phải xuống đi bộ, người nên nghỉ ngơi thật tốt mới có tinh thần.”

Lâm Cẩm Dung rũ mắt xuống, lê bước chân đi vào bên trong. Rửa mặt xong, lại ở trên tháp ngồi hồi lâu, sau đó vào buồng trong, mở to mắt nằm nhìn trướng đỉnh.

Bắc đèn “Ba” kêu lên một tiếng, gian ngoài truyền đến thanh âm Lệ Chi thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân đợi người đã lâu, chống đỡ không được mới đi vào ngủ trước. Nhị gia cần canh giải rượu không?”

“Không ngại, ta không say. Nhị gia ta dễ dàng say như vậy sao?” Lục Giam trong thanh âm mang theo chút vui vẻ: “Mức nước đến cho ta.”

Lâm Cẩm Dung nhắm hai mắt lại.

Không qua bao lâu, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, trên người Lục Giam mang theo hương rượu thản nhiên tiến vào, đi đến bên giường thì ngồi xuống, cởi hài và ngoại bào, đưa tay đặt lên đầu vai Lâm Cẩm Dung, không chút phân trần hôn lên gương mặt nàng một cái, thấp giọng cười nói: “A Dung, đừng giả bộ ngủ, ta biết nàng vẫn đang chờ ta.”

Lâm Cẩm Dung không nói gì, mở mắt ra nhìn hắn: “Tan sớm như vậy sao?”

“Tổ phụ nói ngày mai muốn đi viếng mộ mả, mọi người nên đi ngủ sớm một chút, cho nên liền tan.” Lục Giam nâng người lên thổi tắt đèn, nằm xuống bên cạnh nàng, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, có chút do dự nói: “A Dung, nàng đã khỏe chưa?”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, nói: “Tốt lắm. Nhưng sáng sớm ngày mai không cần tế tổ sao?”

Lục Giam đem cái trán nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu nàng: “A Dung?”

“Ân?” Lâm Cẩm Dung cảm thấy hắn tối nay không giống như bình thường, nhưng không rõ hắn vì sao lại như vậy.

Lục Giam lặng im đẩy nàng ra đối mặt với hắn. Tuy rằng trong phòng thực tối, nhưng Lâm Cẩm Dung biết hắn đang nhìn nàng. Hắn cách nàng càng ngày càng gần, nàng có thể cảm nhận được tiếng hít thở dồn dập của hắn lướt qua trên mặt nàng, làm toàn thân tóc gáy nàng đều dựng thẳng lên, trong lòng gắt gao siết chặt, không biết nên thoát ra thế nào.

“A Dung, sau khi trở về, ta sẽ đến chỗ Chư tiên sinh. Nàng có muốn ở lại đây thêm một thời gian không? Tổ phụ nói, hai chúng ta nếu không muốn theo chân bọn họ trở về, có thể ở lại đây đến mừng mười. Ta cảm thấy khá được. Tay hắn nhẹ nhàng tiến vào trong quần áo nàng, khẽ cắn lên vành tai của nàng.

Lâm Cẩm Dung muốn nói cái gì đó nhưng lại không thể nào thốt nên lời.

179. Chương 180: Thượng Tị

Nhà cũ so với nhà mới ở Bình châu im lặng hơn nhiều, ban đêm trừ bỏ thanh âm chuột chiu chít, cơ bản không nghe thấy tiếng vang gì.

Canh bốn, Lâm Cẩm Dung mở mắt ra, nhẹ nhàng đem tóc phân tán khắp nơi kéo qua một bên, nghiêng lỗ tai lắng nghe động tĩnh. Bên người Lục Giam ngủ thật say, tiếng hít thở vừa nhẹ vừa sâu, nhẹ đến mức nàng cơ hồ không nghe thấy. Chung quanh đều im lặng quá mức, khiến cho nàng cảm thấy ngay cả màng tai giống như bị bịt kín một tầng, mông mông lung lung, không rõ ràng.

Nàng không thích loại cảm giác này, ngủ không được, đành đơn giản ngồi dậy, nhẹ tay nhẹ chân bước qua người Lục Giam, khoác ngoại bào, đẩy cửa rồi đi ra ngoài.

Đêm tháng ba không khí còn mang theo hơi thở lạnh lẽo, hít vào phế phổi có chút thanh tỉnh. Trên trời không trăng đầy sao. Đèn ở hành lang không biết khi nào đã tắt, càng khiến tinh quang trong trẻo nhưng

lạnh lùng. Một con mèo nhanh nhẹn chạy qua đầu tường, đứng cách Lâm Cẩm Dung không xa, nghiêng đầu im lặng nhìn nàng chăm chăm, mắt mèo lóe ra ánh sáng.

Lâm Cẩm Dung dựa vào cây cột đứng yên, trầm mặc nhìn con mèo kia. Nhà cũ ít người, lương thực lại cất trữ không ít, nhiều nhất chính là chuột, cho nên nuôi khá nhiều mèo. Mà mấy con mèo này xuất quỷ nhập thần, luôn xuất hiện ở chỗ không thể tưởng tượng nổi, khi đó một trong những nguyên nhân nàng không thích chỗ này, chính là chuột cùng mèo ở đây.

Lá gan của nàng cho tới bây giờ cũng không lớn, thường xuyên bị mèo cùng chuột dọa cho sợ tới mức trong lòng run rẩy. Nàng cảm thấy, trong nhà cũ dưới ánh trăng, người chết vốn không ít, đột nhiên xuất hiện trừ bỏ mèo cùng chuột ra, còn có thể có cái gì khác không đây. Cho nên năm ấy lúc mới sinh ra Ninh nhi, nàng đến đây, bị kinh hách vài lần, tiếp đó trời vừa tối, nàng liền bế Ninh nhi ngồi ở trong phòng, không dám xuất môn. Lục Giam biết nàng sợ hãi, luôn từ chối lời mời của Lục Thiệu cùng Lục Kinh, ngồi ở một bên đọc sách cùng nàng và Ninh nhi.

Lần thứ hai đến, nàng cùng hắc mã phân phòng. Nàng cơ bản không gặp được hắc mã, hắc mã hoặc là ở chỗ của Lục Thiệu, hoặc là ở chỗ của Lục Luân, hoặc là ở trong phòng của hắc mã. Mà nàng lúc đó, đã không còn sợ hãi mèo cùng chuột xuất quỷ nhập thần nữa, mỗi lần nghe thấy tiếng động lạ thường, nàng sẽ nhin không được suy nghĩ, nếu thật sự có quỷ thần, không bằng đem nàng mang đi, xong hết mọi chuyện. Hoặc là, Ninh nhi có thể nhập vào mộng của nàng, nàng có thể ôm nó một cái, hưởng nó biểu đạt sự hối lỗi cùng thương tâm của mình. Nhưng nàng lại muốn, tiểu Ninh nhi của nàng, không nên lưu luyến ở thế gian này, nó nên được thuận thuận lợi lợi đầu thai mới đúng.

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng dè dặt mắt có chút ẩm ướt kia, cơ hồ là hung tợn trừng mắt nhìn con mèo, nàng là người đã chết một lần, nàng đối với thần Phật kính sợ, nhưng đối với những thứ này thật sự không còn sợ hãi nữa.

Con mèo kia dường như cảm nhận được dịch ý của nàng, quay đầu, lặng yên không một tiếng động chạy đi. Lâm Cẩm Dung cắn môi ngồi xổm xuống, muốn khóc, lại khóc không được. Nàng dựa vào cây cột chậm rãi đứng lên, nhìn lên sao Thái Bạch sáng nhất chân trời kia, nhìn đến mức hai mắt mờ hồ.

“A Dung?” Lục Giam đứng ở cửa, áo khoác cũng không mặc, hơi hơi nhú mào, có chút trách cứ nhìn nàng: “Nàng đang làm gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn hắc mã, nhẹ nhàng nhợt nhạt cười: “Ta đang nhìn mèo.”

Lục Giam giống như thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước nhanh tới phía nàng, ôm lấy đầu vai nàng trách cứ nói: “Khuya khoắt thế này nàng nhìn mèo làm cái gì?” Hắc mã cúi đầu, đem mặt dán vào hai má của nàng: “Nhớ bị cảm lạnh thì sao đây?”

Hai má của hắc mã nóng bỏng, trong ngực còn mang theo hơi ấm vừa mới rời giường, Lâm Cẩm Dung dựa vào hắc mã đứng yên rồi thấp giọng nói: “Chàng nói trên đời này có quỷ thần không?”

Lục Giam thân mình cứng đờ, lập tức thấp giọng nói: “A Dung, thật ra ta nghĩ không có thực. Nhưng ta nghĩ, đối với quỷ thần trong lòng nên mang sự tôn kính, không thể xúc phạm.” Hắc mã không tin quỷ thần, không tin phật.

Lâm Cẩm Dung thanh âm cực thấp, lại thập phần kiên định nói: “Là có.”

Lục Giam trầm mặc một chút, đẩy nàng vào bên trong: “Được rồi, không nói chuyện này nữa, vào trong phòng đi, mặt cùng tay nàng đều đông lạnh rồi.”

Có thanh âm của bọn nha hoàn, Lâm Cẩm Dung đoán nếu Lê Chi nghe thấy động tĩnh sẽ đứng lên xem, liền im lặng theo Lục Giam vào phòng.

Lục Giam sờ soạng đem đèn thấp sáng, ở giá áo lấy áo khoác phủ thêm, đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Cẩm Dung, tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng: “A Dung, ban đêm nàng không ngủ được sao?”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới thấy có chút mệt mỏi, thấp giọng nói: “Ta nghe thấy có tiếng chuột chí chóc đánh nhau, trong phòng này vừa tối vừa lạnh.”

Lục Giam có chút thân thiết nở nụ cười: “Cho nên nàng chạy ra bên ngoài nhìn mèo sao? Nghe thấy chuột đánh nhau, vì sao không gọi ta?”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Thấy chàng đang ngủ say.”

Lục Giam nhìn nàng sau một lúc lâu, kéo tay nàng nắm trong tay: “A Dung, nàng không thích nơi này phải không?”

Lâm Cẩm Dung do dự một chút, gật đầu: “Ta không thích phòng ở này.”

“Phòng ở này có hơi cũ, cũng thô sơ, có chút tối tăm, rất nhiều thứ bất tiện, nhưng mà.....” Lục Giam cười cười: “Quanh đây có nhiều chỗ khá đẹp, ta có thể mang nàng đi chèo thuyền du ngoạn.” Đợi đến khi những người ở Lục gia đều rời đi, chỉ còn lại có hai người, thì đây sẽ là thiên hạ của bọn họ.

Lâm Cẩm Dung lệch người qua tháp, mở to mắt chờ hừng đông. Trong nhà này, người định đoạt là Lục lão ông, mà Lục Giam kỳ thật đã hạ quyết tâm phải ở lại chỗ này, cũng không phải thật sự muốn trưng cầu ý kiến của nàng.

Lục Giam đẩy nàng, ý bảo nàng nằm xuống, rồi cũng nằm xuống bên cạnh, đem chăn đắp lên cho cả hai: “Hiện nay vẫn sớm, còn một lúc nữa mới đến canh năm, nếu không đi vào ngủ tiếp trong chốc lát, hay là chúng ta chơi cờ?”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Coi như hết, tóm lại đều là ta thua.” Nếu thắng hẳn, hẳn không thuận theo, chơi qua chơi lại, thua như vậy lại càng không nói tới.

Lục Giam có chút xấu hổ cười: “Chúng ta trò chuyện được không? A Dung, lần đầu tiên nàng nhìn thấy ta là khi nào? Nàng còn nhớ rõ không?” Hẳn chung quy vẫn lo lắng về chuyện Lâm Cẩm Dung lúc trước chán ghét hẳn như vậy, vẫn luôn muốn tìm tòi nghiên cứu nguyên do.

Lâm Cẩm Dung từ từ nhắm hai mắt nói: “Nhớ không rõ lắm, có lẽ là ở thật lâu thật lâu trước kia chẳng?”

Lục Giam cười nói: “Có thể được bao lâu chứ? Nàng cũng bắt quá mới mười bảy tuổi mà thôi.”

Lâm Cẩm Dung nâng tay lên che mắt: “Mệt nhọc.”

Lục Giam không nhắc lại, thò người ra lấy một quyển sách trên giá sách, nường theo ngọn đèn mà đọc. Mãi cho đến khi bên ngoài cửa phòng mở ra, Lệ Chi các nàng rời giường, mới khiến Lâm Cẩm Dung tỉnh lại.

Lục lão ông sớm có phân phó, ngày hôm nay phải ở nhà cũ tổ chức tiệc, chiêu đãi dòng họ. Cho nên người đến thật sự không ít, rất nhiều già trẻ lớn bé vào nhà cũ của Lục gia, chiếu theo nam nữ khác biệt ngồi ở bên ngoài viện và bên trong dùng điểm tâm.

Tuy rằng trước tiên đã bắt đầu chuẩn bị từ nhiều ngày trước, Tổng thị cùng Lã thị vẫn bận tối mảy tối mắt. Trong nhà các nữ quyền khác đều không thể trông cậy, Lâm Ngọc Trân mặc kệ gia sự, tất nhiên không biết quản lý, chuyên môn chỉ cùng Lục lão phu nhân cùng các lão thái thái thân thiết nói giỡn, khoe khoang tài sản; Lục Vân là tiểu thư chưa đính ước, Lâm Ngọc Trân không nỡ để nàng đi theo chịu tội, cũng được ăn vận xinh đẹp bồi bên cạnh Lục lão phu nhân, bình yên hưởng thụ nhóm thân thích tán dương cùng đánh giá, vì việc làm mai mà chuẩn bị; Đồ thị là ma ốm, rất nhiều ngày chưa được gặp Lục Thiện, khó khăn lắm mới có cơ hội này, lúc này một lòng một dạ chỉ muốn ở bên cạnh Lục Thiện chăm sóc hỏi han ân cần.

Về phần Lâm Cẩm Dung, là nhi tức chưa tròn tháng, lần này trở lại nhà cũ là vì nàng, ai dám kêu nàng làm việc đây? Tất nhiên cũng là ở lại bên cạnh Lục lão phu nhân, được Lục lão phu nhân long trọng giới thiệu cho nữ quyền trong tộc biết. Bởi vậy, toàn gia mọi người đều hưởng phúc, cũng chỉ có bà bà và nhi tức của Nhị phòng ở bên ngoài chiếu cố lo liệu.

Hạ nhân ở nhà cũ rất nhiều người đều là lão bộc, sinh con đẻ cái rồi lại làm tại đây, rắc rối khó gỡ, so với ở nhà mới càng khó thu thập hơn, huống chi bên trong còn có rất nhiều tộc nhân gia cảnh không tốt, nghe nói muốn tổ chức tiệc, cố ý đến làm công ngăn cản trợ cấp gia dụng, Lục gia cũng không muốn nhận thanh danh ngại bản yêu phú, bắt nạt tộc nhân. Cho nên, Tổng thị thật sự là quá khó khăn, cố hòng đều khô khốc, các ma ma có năng lực mang theo đều bận rộn nhảy loạn lên, mới xem như thu xếp yến tiệc thỏa đáng.

Đợi cho sắp tan tiệc, Tống thị cùng Lã thị mới có cơ hội ngồi xuống ăn cơm, còn phải ăn nhanh một chút, bởi vì xe ngựa để đi viếng mồ mả đã được chuẩn bị tốt, lập tức sẽ xuất phát.

Lâm Ngọc Trân thờ ơ lạnh nhạt, cảm thấy được xả giận, không khỏi giả mù sa mưa nói: “A Dung, mau tới đây hành lễ với Nhị thẩm nương cùng Đại tẩu nói lời cảm tạ. Hôm nay nếu không có các nàng hỗ trợ, việc này sẽ là con nên làm.”

Lã thị sắc mặt nhất thời khó coi, đang cầm bát có chút nuốt không trôi, Tống thị tươi cười như cũ sáng lạn đáp: “Nói gì vậy, cần gì phải cảm tạ? Hỗ trợ cái gì chứ? Đều là người một nhà, vẫn là việc của nhà mình mà, khách khí cái gì?”

Lâm Cẩm Dung vội đứng dậy cười nói: “Ta sẽ xới cơm và thêm thức ăn cho Nhị thẩm nương cùng Đại tẩu.” Nếu nàng làm theo lời Lâm Ngọc Trân an bài cùng Tống thị, Lã thị nói lời cảm tạ, dứt khoát sẽ là ngốc nghếch hồ đồ chống đối lại Nhị phòng, Lục lão phu nhân nhất định sẽ không thích; Nhưng nếu không cảm tạ, nàng ngồi mát ăn bát vàng còn không tỏ vẻ gì, xác thực cũng là không nên, rơi vào trong mắt người ngoài chính là không biết tốt xấu, không hiểu quy củ không biết chừng mực. Không bằng cái gì cũng không nói, lấy hành động thực tế thay lời.

Tống thị tất nhiên tận hết sức lực khen ngợi Lâm Cẩm Dung: “Nhị chất tức còn nhỏ đã ôn hòa lại biết lễ, nhân tài phẩm hạnh đều là trăm dặm mới tìm được một.” Rồi an an nhiên nhiên hưởng thụ Lâm Cẩm Dung thêm cơm cùng gấp thức ăn.

Lâm Ngọc Trân khinh thường khê nhếch khóe môi, Lục Vân rũ mắt xuống, nhẹ nhàng ăn cơm.

Lục lão phu nhân ở một bên nhìn Lâm Cẩm Dung, thập phần vừa lòng, quay đầu cười dài cùng các lão thái thái bối phận tuổi tác xấp xỉ tiếp tục nhàn thoai.

Chút nhạc đệm này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Lâm Ngọc Trân, bên ngoài vừa truyền đến tin tức xuất phát, nàng liền hoan hoan hỉ hỉ dẫn Lâm Cẩm Dung đi ra ngoài, thừa dịp trước khi lên xe, đem Lâm Cẩm Dung giới thiệu cho vài dòng họ có địa vị trong tộc. Lục lão ông cũng không thúc giục, tùy ý để nàng đưa Lâm Cẩm Dung ở trước mặt mọi người đi một vòng, rồi mới hạ lệnh xuất phát.

180. Chương 181: Lục Tích

Thế nhân mai táng đều thực chú ý phong thủy, Lục gia cũng không ngoại lệ, phần mộ tổ tiên của Lục gia dựa núi nhìn sông, phong cảnh thật đẹp. Sau khi viếng mồ mả, theo thường lệ sẽ du ngoạn, nữ quyến đều đi tìm hoa dại, giúp nhau cài trâm lên búi tóc, lại đi hái hoa tề, dự bị đặt ở bếp, hoặc là treo lên, để phòng chống kiến.

Lệ Chi cùng Đậu Nhi đều có chút ham chơi, được Lâm Cẩm Dung cho phép, liền cười hì hì đi theo bọn nha đầu hái hoa dại. Lâm Cẩm Dung là tân tức, không thể thoải mái thích ý như lúc ở nhà, chỉ có thể ở lại cùng Lâm Ngọc Trân, đứng ở một bên im lặng xem náo nhiệt, để ý hành vi cử chỉ, không để người khác chê cười soi mói.

Lục Vân cùng vài tỷ muội trong tộc hái được hoa dại trở về, thừa dịp không ai chú ý kéo nàng qua một bên, tự tay đem mấy đóa bông cải thân thiết giúp nàng cài lên đầu: “Đến đây, tẩu tử cài thử đóa hoa này đi, quanh năm suốt tháng ánh mắt đều tỏa sáng a.” Thấy Lục Giam chậm rãi hướng về phía hai người đi tới, liền cùng Lục Giam chào hỏi: “Ca ca, huynh xem tẩu tử có đẹp không?”

Lục Giam nhìn Lâm Cẩm Dung cười mà không đáp.

Lục Vân không buông tha, cười càng thêm xinh đẹp đáng yêu: “Ca ca, huynh nói đi, rốt cuộc là thế nào?”

Lục Giam chỉ mỉm môi cười nhẹ, Lục Vân đang định trêu chọc hần, chợt thấy huynh đệ Lục Kinh, Lục Luân dẫn một người lại đây, cười nói: “Nhị ca, huynh còn nhớ rõ hần không?”

Người này tầm mười tám, mười chín tuổi, dáng người trung bình, mặc một kiện nhu sam trúc điệp thanh, đội khăn kết màu xanh, đi hài vải, mặt dài mũi cao, màu da ngăm đen, trên mặt tràn đầy khiêm cung tươi cười, đối với Lục Giam vái chào thật sâu: “Nhị ca, chắc huynh không nhớ tiểu đệ ta.”

Lâm Cẩn Dung thấy người này, nhất thời có tư vị nói không nên lời. Đây đúng là Lục Tích lúc trước ở thần miếu nói cho nàng biết Lục Giam đã bỏ lại nàng, mang theo đám người Đồ thị đi một con đường khác.

Lục Giam không nhận ra Lục Tích, vội vàng hoàn lễ nói: “Xin lỗi, ta thường xuyên không ở nhà, cùng các huynh đệ trong tộc ít khi gặp mặt giao hảo, đắc tội rồi.”

Lục Tích cũng không tức giận, cười nói: “Tiểu đệ là Lục Tích. Nhị ca vừa trở về năm ấy hồi hương tể tử đã từng gặp qua.”

Lục Giam vội nói: “Trí nhớ không tốt, mong rằng hiền đệ đừng cùng ta so đo.”

Lục Kinh vỗ đầu vai Lục Tích cười nói: “Đệ chớ trách Nhị ca không nhớ đệ, hẳn hàng năm ở bên ngoài đọc sách, trong lòng trong mắt đều chỉ có sách mà thôi.”

Lục Tích sang sảng cười nói: “Vậy sao? Chính là Nhị ca về sau nhất định phải nhớ kỹ tiểu đệ, nếu không ở trên đường gặp nhau, tiểu đệ hoan hoan hỉ hỉ chạy tới cùng huynh chào hỏi, huynh lại hỏi tiểu đệ là ai, tiểu đệ phải làm sao mới tốt đây?”

Lời này nói ra thoải mái, lại mang theo vài phần khôi hài, khiến mọi người nhất tề cười rộ lên, đối với hẳn hảo cảm tăng thêm vài phần. Lục Tích lại nhìn về phía Lâm Cẩn Dung cùng Lục Vân, cung kính hành lễ, mang theo vài phần ân cần: “Không biết là tỷ tỷ hay là muội muội?”

Lục Luân nghe vậy, không khách khí vỗ hẳn một cái: “Còn tỷ tỷ cái gì? Ai chẳng biết nhà của ta cũng chỉ có một muội muội. Nha, đây là Nhị tẩu, đây là A Vân.”

Lâm Cẩn Dung cùng Lục Vân bước lên phía trước chào hỏi, ánh mắt Lục Tích lướt nhanh qua trên người Lâm Cẩn Dung, thu liễm thần sắc nghiêm túc nói: “Đã sớm nghe nói Nhị tẩu tài mạo song toàn, hôm nay vinh hạnh gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lục Luân không khách khí nói: “Đó là tất nhiên.”

Lục Giam mang theo một chút đắc ý nhẹ nhàng cười, quay đầu thấp giọng phân phó Lâm Cẩn Dung: “Nàng cùng A Vân đi tìm mẫu thân trước đi.”

Lâm Cẩn Dung đi được hơn mười bước, nhịn không được quay đầu nhìn Lục Tích, Lục Tích đã cùng đám người Lục Luân trở nên thân thiết, nói cười vui vẻ, biểu tình thoải mái lại tự tại, liền hỏi Lục Vân: “Tại sao vị tộc đệ này lại cùng Lục Kinh quen thân như vậy, mà ca ca muội lại không biết hẳn?”

Lục Vân theo ánh mắt nàng nhìn qua, thần nhiên nói: “Người này gia cảnh bần hàn, cũng không ở tại Xích Thủy, mà là ở trong thành Bình châu, được tổ phụ giúp đỡ mới có thể đến trường, nghe nói biết cách nhìn sắc mặt, miệng lưỡi khéo léo, được Đại ca ưa thích nhất. Ca ca lại không hay chơi cùng mấy người họ, chuyên tâm đọc sách, không biết hẳn là đúng thôi. Tẩu xem, hẳn cũng không phải không nhận ra ta, cố tình làm bộ không biết, cố ý khôi hài gây cười mà thôi.” Trong ngôn ngữ tràn ngập sự khinh thường đối với Lục Tích.

Ngày hôm nay mọi người vẫn vui chơi đến chạng vạng mới trở về nhà, ăn qua cơm chiều, Tổng thị mới thỉnh ý Lục lão phu nhân: “Hôm nay khách nhiều, thức ăn mang theo không còn bao nhiêu, cũng không biết công công tính lưu lại bao lâu? Nhị tẩu sẽ phái người đi mua.”

Lục lão phu nhân nói: “Nơi này bất tiện, vừa lạnh vừa ẩm mốc, khiến bệnh cũ lại tái phát. Ta cùng lão thái gia đã nói qua, ngày mai nghỉ ngơi hồi phục một ngày, sau khi dùng cơm trưa xong sẽ trở về nhà. Các con sai người thu thập hành lý đi.”

Tất cả mọi người thập phần vui mừng, đúng là không một ai thích ở lại đây lâu. Lục lão phu nhân lại nhìn Lâm Cẩn Dung liếc mắt một cái, chậm rãi nói: “A Dung, hành lý của các con chưa cần thu dọn vội. Nhị lang nay vừa thành thân, không nên như trước ngay cả người trong tộc cũng không nhớ rõ. Lão thái gia đã phân phó, để hẳn ở lại đây đến mừng 10 mới trở về. Đỡ về sau tộc nhân tới cửa, ai là ai đều phân biệt không rõ, vậy sẽ khiến người ta chê cười. A Dung, con nhất định phải chiếu cố hẳn ăn ở cho thật tốt.”

Một lời kích khởi nghìn tầng suy nghĩ. Tổng thị cùng Lã thị nhanh chóng nhìn nhau liếc mắt một cái, thần sắc phức tạp cúi đầu xuống, Lâm Ngọc Trần lúc trước cao hứng, giây lát không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt còn có chút khó coi, trầm mặc không nói được một lời. Đồ thị vốn cũng không cao hứng lắm, qua đi không

biết nghĩ tới cái gì, liền vui vẻ ra mặt. Lục Vân nhìn lão thái thái, lại nhìn Lâm Cẩm Dung, hơi hơi nhũn mày. Lâm Cẩm Dung chỉ cúi mắt, thấp giọng nói: “Vâng, thỉnh tổ mẫu yên tâm.”

Lục lão phu nhân đưa tay nhẹ nhàng giọng lên: “Đều tan đi. Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Mọi người theo thứ tự lui ra ngoài, Tống thị cười hì hì nói: “A Dung, cách nơi này không xa có một hồ nước, nay đúng là thời tiết đẹp nhất để vui chơi, hiếm khi có cơ hội, con có thể bảo Nhị lang dẫn con đi chèo thuyền, rất tuyệt a.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đa tạ Nhị thẩm nương nhắc nhở.” Lời còn chưa dứt, chợt nghe Lâm Ngọc Trân sầm mặt nói: “A Dung con đi theo ta.”

Tống thị tươi cười càng thêm sáng lạn: “Đại tẩu thật sự là từ ái, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi cũng phải gọi Nhị chất tức đến cẩn thận dặn dò. Tẩu yên tâm, A Dung hiền lành có năng lực, nhất định sẽ chiều cố Nhị lang thật tốt.”

“Muội nói đúng, ta chính là lo lắng hai người ăn không ngon, ngủ không yên.” Lâm Ngọc Trân ném những lời này, xoay người bước đi, vừa mới vào cửa, liền lạnh lùng nói: “Phương ma ma, đóng cửa lại!”

Phương ma ma căng thẳng nhìn Lục Vân liếc mắt một cái, Lục Vân cúi mắt không nói một lời, Phương ma ma bất đắc dĩ, đành phải tự mình đóng cửa viện, cũng không dám đi vào, liền đứng canh ở bên ngoài.

Lâm Ngọc Trân ngồi xuống tháp, cũng không tiếp nhận trà Phương Linh đưa qua, lạnh lùng nhìn Lâm Cẩm Dung hỏi: “A Dung, con có gì muốn nói với ta không?”

“Mẫu thân có gì muốn dặn dò, nhi tức xin nghe.” Lâm Cẩm Dung tất nhiên sẽ hiểu Lâm Ngọc Trân vì sao không hài lòng. Lâm Ngọc Trân hận không thể tùy thời đem nàng cùng Lục Giam gắt gao nắm trong tay, phàm là việc trước đó chưa được thông qua, chưa từng cho phép, hoặc là một chuyện gì đó không ngờ xảy ra, Lâm Ngọc Trân đầu tiên sẽ cho rằng nàng cùng Lục Giam trăm phương ngàn kế mưu tính ra việc này. Kiếp trước như thế, kiếp này cũng vậy.

Ví dụ như chuyện này, Lục gia hai lão muốn để Lục Giam thoải mái một chút, không bị khó xử bởi Lâm Ngọc Trân và Đồ thị, trở về sẽ thanh thần ổn định đến chỗ Chư tiên sinh đọc sách, Lục lão phu nhân tìm có cũng thập phần thỏa đáng — Lục Giam thật sự không nhớ mặt nhiều vị tộc nhân, đối với một nam tử muốn truyền thừa gia nghiệp mà nói, như vậy thập phần không ổn. Nhưng Lâm Ngọc Trân cố tình soi mói cho rằng bên trong có rất nhiều tâm tư cẩn mật cùng âm mưu quỷ kế, rõ ràng, chính là hoài nghi nàng cùng Lục Giam muốn một mình ở lại đây du ngoạn. Bệnh đa nghi nghiêm trọng cùng sở hữu không thể không chế này, Lâm Cẩm Dung thật đúng là không có lời gì hay để nói, chỉ có thể chăm chú lắng nghe Lâm Ngọc Trân cần dạy bảo điều gì.

“Chuyện ngày hôm nay, là chủ ý của ai?” Lâm Ngọc Trân trừng Lâm Cẩm Dung sau một lúc lâu, thấy nàng yên lặng đứng đó, không hề chột dạ, hay có biểu tình hối hận, không khỏi có chút tức giận.

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Cô cô, liệu người thấy là chủ ý của ai? Ta cùng Nhị gia, ai có thể đối với tổ phụ mẫu mở miệng nói như vậy? Chúng ta cũng không phải người ham chơi không biết nặng nhẹ.”

Lục Vân ở một bên quan sát Lâm Cẩm Dung hồi lâu, hợp thời chen vào nói: “Tẩu tử, tẩu hiểu lầm mẫu thân rồi. Mẫu thân không phải tức giận tẩu cùng ca ca ở lại đây, mà là cảm thấy khổ sở. Dù sao chúng ta mới là thân nhân, nếu tẩu muốn cùng ca ca ở lại vui chơi, nên nói với mẫu thân trước một tiếng, mẫu thân quả quyết sẽ không từ chối, nhưng hôm nay lại là tổ mẫu nói ra, mẫu thân cái gì cũng không biết, tẩu cũng thấy đấy, Nhị thẩm nương lại như vậy, không tức giận mới là lạ.”

Lâm Ngọc Trân không hiểu Lục Vân đưa cho nàng bậc thang để leo xuống, mặt âm trầm không nói lời nào.

Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Lục Vân: “A Vân, Nhị ca muội hôm nay không nhớ mặt nhiều tộc nhân, muội cũng nhìn ra mà. Chính vì chúng ta là thân nhân, cho nên ta cảm thấy giữa chúng ta càng nên tín nhiệm lẫn nhau. Muội cảm thấy, ta sẽ cố ý khiến cô cô mất hứng, cố ý cùng cô cô đối nghịch sao? Đối với ta được lợi gì đây?”

Lục Vân vội nói: “Ta không phải có ý này. Ta chỉ là cảm thấy, có một số việc chúng ta hẳn nên thương lượng nhiều hơn một chút, ba người quyết định cũng tốt hơn so với một người.”

Lâm Cẩm Dung nghe đến đó, đột nhiên có chút hiểu được, liền tựa tiểu phi tiểu nhìn Lục Vân, thản nhiên nói: “A Vân muội nói đúng, nhưng chuyện này ta và ca ca muội thật đúng là làm không thể chủ. Trường bối an bài ra sao, ta liền làm như thế mà thôi.” Có bản lĩnh thì đi chống đối với lão thái thái đi.

Mắt thấy quanh co sẽ không đạt được mục đích, Lục Vân mím môi, đơn giản nói thẳng: “Tẩu tử, ta hôm nay nghe người ta nói, sau khi tẩu trở về sẽ cùng Nhị thẩm nương quản gia đúng không?”

Đây mới là trọng điểm. Lâm Cẩm Dung không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Lần trước đến tặng hoa mai cho tổ phụ, tổ phụ chỉ nói Nhị thẩm nương quá mệt mỏi, mà ta thì không thể nhàn hạ. Nhưng thứ khác cũng không nghe thấy người nhắc tới. Ta cũng không dám bốc đồng đi nói lung tung.”

Lục Vân lộ ra một tươi cười: “Nói với chúng ta một tiếng sao lại là bốc đồng đây? Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, chúng ta hiểu được mà. Tổ phụ đã nói là sẽ làm, tất có ý tứ. Như vậy thì tẩu tử có tính toán gì không?”

Lâm Cẩm Dung châm chọc nói: “Ta chưa từng quản gia, tất nhiên là muốn nghe ý tứ của Nhị thẩm nương thế nào, cho dù không lập công, cũng không làm sai việc gì.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Nàng sẽ để con lập công sao? Nàng sẽ khiến con làm sai việc mà thôi!”

181. Chương 182: Mưa Xuân

Lâm Ngọc Trân lời còn chưa dứt, Lục Vân liền ngay sau đó đuổi kịp, tràn ngập lo lắng hiền lành nói: “Tứ tỷ, ta không muốn nói ai không phải. Nhưng sự thật quả thế, nói vậy tỷ mấy ngày nay cũng thấy được, là có người ước gì chúng ta không tốt. Tổ phụ coi trọng tỷ, đây là một cơ hội tốt hiếm có. Tỷ vừa mới gả vào cửa, lại chưa từng quản gia, bên trong có rất nhiều sự việc, rất nhiều người tỷ cũng không biết, nếu có người không có ý tốt, về sau tỷ sẽ càng thêm khó khăn.” Không gọi tẩu tử, mà là xưng Tứ tỷ, có vẻ thân mật khăng khít.

Lâm Cẩm Dung không khỏi mang theo vài phần lo lắng hỏi: “Vậy phải làm thế nào mới tốt?”

Năm đó nàng cũng từng giúp đỡ Tổng thị quản gia, thật sự làm không được tốt lắm, Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân cũng luôn đứng sau lưng chỉ huy nàng làm việc, đương nhiên, các nàng bảo nàng làm gì cũng đều xuất phát từ lợi ích của các nàng, mà lợi ích của bản thân nàng chỉ là thứ yếu. Đây là tư vị khó có thể nói nên lời, tuy rằng có nghi ngờ, có tức giận, nhưng nàng không có mười phần tin tưởng để làm tốt một sự việc nào, dần dần hình thành một loại quán tính nhất gan cùng nhần nhẹn.

Nhưng mà, đến hiện tại, mặc dù đối với nhiều việc nàng có chủ kiến, cũng có tin tưởng, Lâm Cẩm Dung cũng vẫn không thể cự tuyệt lời đề nghị của Lục Vân. Nàng cần minh hữu, ngay cả khi minh hữu này có thể thừa dịp nàng không chú ý đột nhiên cắn nàng một ngụm, ngay cả khi minh hữu này không phải thật sự có thành ý, mà là có mục đích khác, ngay cả khi minh hữu này cũng không coi nàng là minh hữu, mà coi như công cụ. Nàng cũng cần, trong việc này, cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Lâm Ngọc Trân thấy nàng rốt cục lộ ra chút khiếp đảm, trong lòng thư thái hơn một chút, thản nhiên nói: “Con sợ cái gì, còn có chúng ta ở đây. Mặc dù con không coi ta là cô cô, ta vẫn coi con là chất nữ mà.”

Lâm Cẩm Dung cúi đôi mắt, không nói một lời. Lục Vân vội cười nói: “Tẩu tử yên tâm, sự tình liên quan đến mọi người, chúng ta sao có thể nhìn người bên ngoài bắt nạt tẩu. Đối với việc nhà, chúng ta cũng thành thực hơn tẩu, tẩu cứ để ý làm theo, ta cùng nương tất nhiên sẽ thay tẩu an bài, tất nhiên không để người ta coi thường tẩu được.”

Lâm Cẩm Dung liền trong suốt thi lễ: “Đa tạ cô cô cùng A Vân.”

Lục Vân cười dài nói: “Khách khí cái gì? Tẩu là thân biểu tỷ, lại là tẩu tử của ta, tẩu tốt, ta mới có thể tốt a.”

Lâm Ngọc Trân liếc Lâm Cẩm Dung: “Ta không nói nhiều, mấy ngày tới con sẽ ở lại đây với Nhị lang, nhưng chớ có dụ hấn đi du sơn ngoạn thủy gì đó, đọc sách, cùng tộc nhân giao tế, mới là việc mấu chốt.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng rồi cáo lui.

Đợi cho Lâm Cẩm Dung bước ra cửa, Lục Vân tiến lên xoa bóp chân cho Lâm Ngọc Trân: “Nương hôm nay mệt mỏi không?”

Lâm Ngọc Trân xoa xoa đầu nàng: “Vẫn là khuê nữ đau lòng mầu thân hơn. Tẩu tử con chỉ khiến ta thêm ngọt ngào. Mới chỉ vài ngày, sự việc gì cũng gât ta, bụng đầy chủ ý, bàn tính lo toan, thật sự là không bớt lo.” Còn có một câu nàng không thể nói với Lục Vân, chưa được bao lâu, đã câu dẫn Lục Giam hướng về nàng ta rồi.

Lục Vân nghiêng đầu cười nói: “Tẩu tử có nhiều chỗ không chu toàn, nhưng mầu thân cũng nên mở lòng hơn mới đúng. Việc này bất luận có phải do nàng ở sau lưng khuyến khích hay không, nhưng căn bản rồi cuộc cũng là tổ phụ mầu đau lòng ca ca, coi trọng ca ca. Nhị thẩm nương là đồ mắt ghen tị, châm ngòi, nếu trong lòng người mất hứng cũng phải chịu đựng, nếu không lại là đầu đề câu chuyện cho người ta đàm tiếu, nói người không hài lòng với an bài của tổ phụ mầu. Nhiều lời thêm vài lần, chỉ sợ tổ phụ cũng sẽ mất hứng.” Khiến lão thái gia không vui, vậy cũng không tốt.

Lâm Ngọc Trân thở dài: “Ta biết, cho nên ta lúc ấy không nói gì, mà là trở về đóng cửa lại rồi nói sau. Nàng mới vào cửa ta đã không thể áp chế, ngày sau làm sao bây giờ? Ta cuối cùng cũng không thể nhìn sắc mặt nàng mà sống được. Cho nên, vô luận như thế nào cũng phải áp chế nàng. Con xem nàng như vậy, trong miệng thì đáp ứng sẵn khoải, việc quản gia tất nhiên cũng là tùy tâm sở dục (không theo ý của ai hết, tự ra chủ ý), không đem ta để vào mắt.”

Lục Vân suy tư thật lâu rồi nghiêm túc nói: “Nương, nàng hiện tại đúng là nước lên thì thuyền lên, đường làm quan rộng mở, tổ phụ coi trọng nàng, tổ mầu thích nàng, ca ca cũng nói nàng tốt. Nhưng đừng lo, người cũng có lúc trượt chân mà, nếu nàng không tin lời của chúng ta, cứ khư khư cố chấp, sẽ có lúc nàng không hay ho. Người và con cùng chờ xem, đến lúc đó lại ra tay kéo nàng một phen, dần dần nàng ta sẽ biết lợi hại, ngày còn rất dài mà.”

Lâm Ngọc Trân thở dài: “Vì sao con không phải là nam tử? Nếu con là nam tử, ta sẽ không phải khổ sở như thế này nữa.”

Ánh sáng trong mắt Lục Vân trở nên ảm đạm, gục đầu xuống trầm mặc, chỉ ngồi đó đấm chân cho Lâm Ngọc Trân.

Phương ma ma vội cười nói: “Hảo phu nhân, tiểu thư mặc dù không phải là nam tử, nhưng có thể so với rất nhiều nam tử hiếu thuận sẵn sóc hơn. Tài mạo như vậy, tương lai sao có thể đĩnh ước với người tầm thường được?”

Lâm Ngọc Trân lúc này mới phản ứng lại, cười nói: “Lại nói tiếp, hôm nay thẩm của con đã nói với ta, trong nhà nàng có người có chức vị ở kinh, là Lễ bộ viên ngoại lang, trong nhà có một hài tử bộ dạng tuấn tú lịch sự, đọc sách cũng rất tốt, cùng ca ca con năm sau sẽ đi thi, bây giờ còn chưa có ai làm mai, ta đã nhờ nàng viết thư hỏi thăm rồi.....”

Lục Vân mặt đỏ lên, đánh gãy lời của nàng: “Nương a, người ta ở kinh thành, quý nữ nào mà không gặp? Sao phải chạy xa như vậy?”

Lâm Ngọc Trân không khỏi hờn giận nói: “Nói cái gì vậy, phụ thân con cũng là Tri châu, chúng ta hai nhà môn đăng hộ đối, con tài mạo xuất chúng, làm sao thua kém ai được?”

Lục Vân đứng dậy nói: “Con không muốn xa người.”

Lâm Ngọc Trân trầm mặc một lát, thương tiếc nói: “A Vân, quên đi, không đáng.” Trong vài năm này nhìn thấy không ít nhà, luôn cao không tới thấp không thông, lòng của nàng cũng đã xảy ra biến hóa. Ngay từ lúc đầu không nên vì Lục Vân làm mai với một nhà cao giá như Ngô gia, đến bây giờ, đúng là có chút chột dạ cùng lo lắng. Lục Vân thật sự không còn nhỏ. Lâm Ngũ đảo mắt sẽ xuất giá, cặp song sinh cũng đã đĩnh ước, cũng sắp xuất giá, chỉ còn lại có Lục Vân, càng chần chừ sẽ càng thêm gian nan.

Lục Vân đột nhiên biến sắc, đứng dậy bước nhanh ra bên ngoài, phía sau cửa bị nàng đẩy mạnh phát ra một tiếng rên rĩ thê thảm, chính là Giản Nhi bị đập trúng đầu đang đuổi theo.

Lâm Ngọc Trân không gọi được nàng, đành phải thở dài, rầu rĩ thu dọn đi ngủ.

Ánh sáng chói mắt xé rách phía chân trời, tiếng sấm nặng nề từ xa cuồn cuộn đến gần, một trận gió lạnh thổi qua, trong không khí có thêm mùi hương nồng đậm của bùn đất.

Lâm Cẩm Dung vội vàng buông sách trong tay, đứng dậy đóng cửa sổ lại, thấp giọng nói: “Đêm nay sợ là sẽ mưa.”

Lục Giam lật qua một tờ, không chút để ý “Ân” một tiếng.

Lâm Cẩm Dung đi qua, thay hũ rót thêm trà, thấp thêm đèn, một lần nữa cầm lại sách của mình, im lặng tiếp tục đọc.

Lục Giam ngẩng đầu lên nhìn, ngọn đèn chiếu trên mặt trên đầu Lâm Cẩm Dung một tầng quang ảnh thần nhiên, khiến hai má nàng phá lệ nhu nhuận, cằm còn mang theo chút bướng bỉnh trẻ con, lông mi vừa dài vừa cong, môi hơi hơi chu, hồng nhuận mà đáng yêu. Hắn đặc biệt thích Lâm Cẩm Dung an ninh ôn nhu, toàn thân tản ra vẻ yên tĩnh nhàn nhàn không hợp với tuổi này.

Nàng phát hiện hắn đang nhìn, không được tự nhiên hơi hơi nghiêng mặt, cười nói: “Chàng muốn gì?”

Lục Giam liền hướng nàng chỉ giá sách phía sau: “Quyển sách khung hình bướm.”

Lâm Cẩm Dung liền đứng lên, cẩn thận rút ra một quyển [xuân thu tập giải] đưa qua: “Là quyển này sao?”

Lục Giam khẽ vuốt trang sách, nhin không được mỉm cười. Hắn vẫn chưa nói rõ tên, trên giá có vài quyển sách đóng khung hình bướm, nàng lại chuẩn xác tìm ra thứ hắn muốn. Hắn nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung cũng đã chạy đến bên cửa sổ, cùng lúc đó, tiếng mưa rơi tí tách vang lên, trong phòng một mảnh yên tĩnh, giống nhau thiên địa trong lúc đó chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lục Giam trong nháy mắt cảm thấy hoảng hốt, nghĩ nghĩ, buông sách đi đến phía sau Lâm Cẩm Dung, thay nàng đem cửa sổ mở rộng hơn một ít, thấp giọng hỏi: “A Dung, nàng có muốn chèo thuyền trong mưa không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Mẫu thân nói ta không được bảo chàng dẫn đi du sơn ngoạn thủy. Đọc sách, cùng tộc nhân kết giao, mới là việc mẫu chốt.”

Lục Giam chỉ làm như không nghe thấy: “Nàng đã từng thử qua chưa? Sáng sớm, trên mặt hồ mưa bụi còn chưa tản ra, sương khói như mây, chèo thuyền trên hồ lúc đó tâm tình sẽ rất tuyệt. Lúc ta ở Giang Nam, mỗi lần đều thực vui vẻ. Chờ bọn họ vừa đi, ta sẽ an bài thuyền. Còn có thể thử câu cá.”

Lâm Cẩm Dung kéo kéo khóe môi: “Nói không chừng mưa này chỉ một lúc mà thôi?”

Lục Giam nhẹ nhàng ôm nàng: “Ngừng cũng không sợ, lúc chạng vạng, dưới ánh tịch dương chèo thuyền cũng rất thú vị. Dọc theo hồ vắn đi về phía trước, đi nửa ngày, có động rất sâu, ném một tảng đá xuống cũng không nghe thấy tiếng vang. Thời điểm có gió to, có thể nghe thấy bên trong như có dã thú gầm rống, đặc biệt dọa người. Ta dẫn nàng đi xem, nàng có thích không?”

Đèn lồng đỏ thắm nghịch ngợm theo gió xoay tròn, ngọn đèn được mưa bụi làm nền bật kín một tầng đỏ hồng trong suốt, Lục Giam thanh âm vừa ôn nhu lại trong trẻo, trên người tản ra mùi hương trầm mặc thần nhiên, Lâm Cẩm Dung có chút giật mình nói: “Ta tất nhiên là thích đi, nhưng làm sao mà chàng biết?”

Lục Giam cười khẽ đứng lên: “Ta ngày bé, cũng giống như Lục Luân, Đại ca, ta, Lục Kinh, Lục Luân bốn người vụng trộm chạy ra ngoài chơi. Không nói với người trong nhà, trở về quỳ một ngày ở từ đường, lại bị tổ phụ đánh. Nương ta khóc” Nói tới đây, hắn chợt dừng lại, có chút thần thờ nói: “Tam thẩm nương khóc hôn mê, gã sai vặt bị đánh cũng chết khiếp, từ đó về sau, ta cũng không dám chạy loạn nữa.”

Nếu còn có thể nơi nơi chạy loạn, chắc hẳn là thời điểm hắn còn nhỏ, chưa bị nhận làm con thừa tự. Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Chàng thật sự không dám chạy loạn sao? Lúc đó ta xuất môn cùng mọi người rõ ràng nhìn thấy chàng ở bên ngoài chạy loạn mà. Trường Thọ đi theo chàng chỉ sợ cũng không thiếu bị trách mắng đúng không?”

Lục Giam đem mặt chôn ở hõm vai nàng thấp giọng cười rộ lên: “Ta không phải chạy loạn, ta đi đâu trong nhà mọi người đều biết. Trường Thọ thì, hẳn là tổ phụ cho ta, mẫu thân dù không chứa lại đường sống, cũng không khó xử hẳn quá mức. A Dung.....” Hắn xoay nàng lại đối mặt với hắn, ánh mắt phát sáng: “Ta

không ở nhà, đừng cãi nhau với người khác. Sự tình trong nhà có thể hỏi tổ mẫu, bà là người công bằng nhất.”

Lâm Cẩm Dung gật gù đầu.

182. Chương 183: Hạnh Hoa

Sáng sớm trên hồ Xích Thủy, khói sương lảng bâng, ánh triều dương chiếu lên đó, chung quanh như phát sáng. Bên bờ dương liễu còn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, khe phát phơ cành lá xanh nhạt.

Một con thuyền nhỏ chậm rì rì rời khỏi bến, hướng tới giữa hồ. Ngự công là một hán tử cường tráng trung niên, một bên chèo thuyền, một bên hỏi Lục Giam: “Lục Nhị thiếu gia, hôm nay muốn theo đường thủy đi xuống hạ du không?”

Lục Giam cười nói: “Đúng, ra hồ liền theo đường thủy, chúng ta muốn đi xem động lớn kia.” Lại quay đầu cùng Lâm Cẩm Dung nói: “A Dung, lấy đầu lạp ra đi, trên hồ không có người, không ai nói gì đâu.”

Ngự bà ngồi ở một bên lấy cây tể thái, cười nói: “Nay đúng là ngày mùa, lại là sáng tinh mơ, trên hồ thật sự không có ai, thiếu phu nhân có thể thoải mái một ít. Nếu thấy có người đến, lại đi vào bên trong đội lên cũng không muộn.”

Lâm Cẩm Dung liền cởi đầu lạp xuống đưa cho Lệ Chi ở phía sau. Lệ Chi vội đưa thực hộp các thứ cho Trường Thọ, vừa mới đứng lên để bắt lấy, thân mình liền lung lay, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Trường Thọ tay mát lạnh nhẹ đỡ nàng, than thở nói: “Cô nữ nãi, chưa từng ngồi thuyền hay sao?”

Lệ Chi mặt đỏ lên, xấu hổ quần bách vạn phần. Chợt nghe Lâm Cẩm Dung nói: “Ta cũng là lần đầu tiên ngồi thuyền. Như thế nào, Trường Thọ, người đi theo Nhị gia đại giang nam bắc, đúng là ngồi không ít thuyền đi?”

Trường Thọ mi phi sắc vũ nói: “Cũng không phải vậy? Chúng ta năm đó theo dòng Chữ giang hướng tới phía nam, ngồi suốt ba ngày hai đêm trên thuyền.” Nói tới đây, nhin không được thở dài: “Không thể so với thuyền nhỏ này được. Nhị gia say tàu, thực chịu tội nga. Sau lại ngồi thuyền nhiều hơn, mới dần dần quen.”

Lục Giam quét hần liếc mắt một cái, thần nhiên nói: “Ngồi thuyền bị say không dậy nổi? Cũng đáng cho người khoe khoang như vậy sao?”

Trường Thọ lúc này mới hiểu được, đối với Lệ Chi vái chào: “Tỷ tỷ đắc tội.” Lệ Chi thoải mái thì lễ, sờ soạn thu dọn ghế ngồi, để Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam thoải mái hơn. Trường Thọ cũng chạy nhanh đi theo sau, thấp giọng nói: “Đi theo thiếu phu nhân chính là hưởng phúc a, chỉ mới nói một câu, thiếu phu nhân cũng đã che chở tỷ nha. Nhị gia cũng chỉ biết quần thúc ta thôi. Từ trước đối với Miêu Nha là như thế, đối với tỷ cũng là như vậy.”

Lệ Chi liếc trắng mắt, thấp giọng nói: “Vấn đề là ở người. Nhị gia rất công bằng mà.”

Trường Thọ cười cười, nhỏ giọng nói: “Ta là ngóng trông bọn họ vẫn tốt như vậy, chúng ta đây cũng có ngày lành. Ngày ngày triêm quang du sơn ngoạn thủy, được ăn ngon, còn không bị trách mắng, thật tốt nha.”

Lệ Chi không lên tiếng. Nàng tất nhiên cũng ngóng trông bọn họ tốt đẹp, nhưng nàng cảm thấy Lâm Cẩm Dung có điểm không thích hợp, cụ thể nàng cũng nói không nên lời, có lẽ là vừa gả đi còn chưa quen, hy vọng dần dần có thể tốt hơn.

Đầu thuyền, Lục Giam nhờ tay áo che giấu, lặng lẽ cầm tay Lâm Cẩm Dung, chỉ cho nàng xem: “Nàng nhìn kia, hồ Xích Thủy kỳ thật không lớn, chủ yếu chính là nước rất trong, nàng xem, dưới bèo cùng cá đều có thể thấy rất rõ đúng không?”

Lâm Cẩm Dung cười, nhìn gốc cây hạnh hoa cách đó không xa: “Cây kia có nở hoa không?”

Cây hạnh hoa kia phần bạch sáng lạn, trong ánh sáng chiếu xuống mặt hồ giống như tiên nữ đứng bên hồ vậy, Lục Giam cười nói: “Chúng ta bảo bọn họ chèo lại gần, cho nàng hái hai đóa hoa được không?”

Lâm Cẩm Dung vội nói: “Không cần, không phải chàng nói muốn đến động kia sẽ mất lộ trình nửa ngày sao? Vừa đi vừa về sẽ vừa lúc trời tối, không nên trì hoãn.”

Lục Giam cười nói: “Nàng đừng lo.” Quả nhiên ra lệnh ngư công hướng bên kia, ngư công cười dài theo lời chào thuyền.

Lâm Cẩm Dung thấy không khuyen được, đơn giản theo lời hấn, thanh thần ổn định ngắm cảnh. Nhưng thuyền không đến được dưới tàng cây hạnh hoa kia, chỗ đó nước cạn, thuyền không qua được. “Chỉ có thể đến đây thôi.” Người đánh cá ngừng thuyền, đang định cởi giày rời thuyền, Lục Giam đã nói: “Để ta.” Vì thế cởi hài cùng ngoại bào, rồi vén cao ống quần.

Lâm Cẩm Dung vội nói: “Đừng.”

Trường Thọ cũng nói: “Nhị gia, muốn làm gì thì cứ để nô tài làm.”

Lục Giam bước xuống nước: “Cứ ở yên đó. Chẳng lẽ chút việc nhỏ thế này ta cũng không làm được sao?”

Ngư công, ngư bà đều cười rộ lên: “Thiếu phu nhân thật có phúc khí.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nhìn bóng dáng của Lục Giam.

Nước tuy không sâu, nhưng cũng không nông, rất nhanh đã khiến ống quần của hấn ẩm ướt, nhưng hấn quay đầu hướng nàng cười.

Lệ Chi có chút lo lắng: “Thiếu phu nhân, nước này rất lạnh, nếu Nhị gia bị bệnh thì sao?”

Lâm Cẩm Dung lớn tiếng nói: “Nhị gia, ta không cài hoa nữa đâu, để nó sinh trưởng ở trên cây càng đẹp mắt hơn. Chàng mau trở lại đi.”

Lục Giam chính là không để ý tới, đi tới dưới tàng cây cũng không hái hoa trước tiên, mà là cúi hạ thất lưng, ở trong nước sò soạng một lúc, đưa ra một cái sọt cá, sau đó quay đầu hướng Lâm Cẩm Dung cười, chọn lựa mãi, mới chọn được một cành hoa. Đến thuyền, cũng không lên thuyền trước tiên, mà là đưa cành hạnh hoa cho Lâm Cẩm Dung, lại hai tay giơ sọt cá cho nàng xem: “Nàng xem này.”

Trong sọt cá có tôm nhỏ màu xám nhảy loạn, cá trích màu ngân bạch đang giãy, bắn nước tung tóe mang theo chút mùi tanh, Lệ Chi cùng Trường Thọ chắc chắn lấy làm kỳ, Lâm Cẩm Dung cứng cổ hòng nói: “Chàng mau lên đây đi, cảm lạnh mất.”

Lục Giam lúc này mới bắt tay Trường Thọ lên thuyền, trên mặt tắm một tầng bạc hồng thần nhiên, mắt đen lầy tỏa sáng: “A Dung, thích không? Đặc sản trong hồ là cá trích cùng tôm nhỏ, lúc này đúng là thời điểm cá trích ngon nhất, nàng ném thử xem là cá hoa đào nhà nàng ngon hơn, hay là cá trích nhà ta ngon hơn.”

Lâm Cẩm Dung khô cần cười: “Thật thú vị.” Cúi mắt lấy khăn tay lau nước cho hấn, lại ra lệnh Lệ Chi đem quần áo chuẩn bị lấy ra, nhỏ giọng nói: “Nhanh vào bên trong thay đổi đi, cẩn thận kéo bị cảm lạnh. Ta sẽ bảo nhóm lửa để chàng nướng. Trường Thọ đi hầu hạ Nhị gia thay quần áo.”

Lục Giam xoay người vào mũi thuyền: “Nàng tới giúp ta.”

Ngư bà đã sớm sẵn sàng đem hai bên màn thả xuống, ánh sáng nơi mũi thuyền ấm áp, Lâm Cẩm Dung cúi đầu giúp Lục Giam đem quần áo sửa sang chỉnh tề, thấp giọng nói: “Chàng lại làm gì vậy? Nhỡ sinh bệnh thì sao? Tổ phụ mẫu sẽ lo lắng tức giận.”

Lục Giam giữ chặt tay nàng, thấp giọng nói: “Nàng không lo lắng sao?”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên nhìn hấn, trong ánh sáng hôn ám, đôi mắt hấn rạng rỡ sinh huy, nàng dời mắt, nhỏ giọng đáp: “Lo lắng.”

Lục Giam nhìn nàng trong chốc lát, buông tay nàng vén rèm lên đi ra ngoài: “Nàng đừng sợ, ta sẽ không bệnh, tuy ta là thư sinh, nhưng không phải gió thổi qua một cái đã lặn ra ốm.”

Ngư bà đang thu thập sọt cá, thấy hai người đi ra, mới cười nói: “Thiếu phu nhân cũng không hỏi Nhị gia vì sao dưới gốc cây hạnh có sọt cá sao?”

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận hạnh hoa trong tay Lệ Chi, tự cài lên tóc, khẽ cười nói: “Có gì khó đoán đâu? Hẳn hôm qua tới tìm các người thuê thuyền, nhất định đã sớm cùng các người thương lượng, sọt cá cũng là các người đặt đó. Bằng không hẳn sao lại bất chấp muốn đi hái hoa chứ?” Lục Giam nghe vậy, quay đầu nhìn nàng một cái, cười nhẹ.

Ngư bà liền cười nói: “Thiếu phu nhân thật tinh tế, rốt cuộc vẫn không giống với những người như chúng ta. Ta nha, sẽ chỉ ngây ngốc hỏi, không thể suy nghĩ tường tận như vậy.”

Ngư công cả tiếng cười: “Nữ nhân khờ này, cho nên nàng mới không làm thiếu phu nhân được mà.” Ngư bà liếc trắng mắt: “Buổi tối không được uống rượu.”

Ngư công ngốc ngốc cười, cũng không nói lời nào, nắm ván chèo thuyền trầm ổn lay động, lớn tiếng nói: “Nhị gia, thiếu phu nhân ngồi cho vững, đi thôi.”

Lục Giam ngồi ở đầu thuyền, nhìn thẳng phía trước, Lâm Cẩm Dung im lặng ngồi bên cạnh, vẫn nhìn liễu xanh hoa hạnh mây trắng chậm rãi xẹt qua phía sau bọn họ.

Mặt nước càng ngày càng hẹp, ánh nắng càng ngày càng chói chang, Lục Giam có chút chịu không nổi, nghiêng mặt nhìn Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung ngồi đó vẫn không nhúc nhích, dường như căn bản không biết thái dương đang nắng gắt. Nàng so với hắn còn cổ chấp hơn, rõ ràng nàng không hiểu phong tình, người nên tức giận là hắn, nhưng dường như nàng so với hắn còn tức giận hơn. Lục Giam bất đắc dĩ thở dài: “Đi vào trong ngồi thôi.” “Được.” Lâm Cẩm Dung đang muốn đứng dậy, Lục Giam liền vươn tay đưa tới trước mặt nàng, nàng đặt tay vào đó, đi theo Lục Giam tránh đi vào phía trong, tiếp nhận nước từ Lệ Chi, thấp giọng nói: “Ta chưa từng ngồi thuyền.” Năm đó, hắn cũng thỉnh ông từ hỗ trợ tìm một con thuyền, tiếc rằng nàng đến lúc chết cũng không thấy bóng dáng con thuyền kia.

Lục Giam nhìn về phía nàng, biểu tình của nàng thật âm trầm, ánh mắt hoảng hốt, không khỏi liền cười rộ lên: “Nàng say tàu sao? Đưa tay cho ta.”

Lâm Cẩm Dung vươn tay, Lục Giam đặt lên mạch môn trên tay trái nàng: “Có chút hơi đau, nhưng ấn vào sẽ tỉnh táo hơn.”

Lệ Chi nhìn thấy, vội cầm lên một khăn tay được thấm nước, oán giận nói: “Thiếu phu nhân hôn mê cũng được, còn ngồi ở bên ngoài phơi nắng.” Lục Giam nửa đùa nửa thật nói: “Không oán trách thiếu phu nhân của các người, phải oán trách ta sao lại rời thuyền đi hái hoa đắc tội nàng.”

Tới gần giữa trưa, một ngọn núi thấp bé xuất hiện bên cạnh hà đạo, dưới chân núi mấy khóm bông cải vàng óng ánh sáng rõ vô cùng, mấy gian nhà tranh khói bếp lượn lờ, ngư công chèo thuyền lại gần bờ, cười nói: “Đến rồi.”

Ngư bà vội thu dọn một cái bàn nhỏ: “Cơm cũng chín rồi, ăn cơm đi.”

Cơm trưa rất đơn giản, chính là món cá trích rán, một đĩa tôm nhỏ rang, một đĩa đậu phụ lướt ván. Ngư bà tay nghề mặc dù so ra kém Thiết Hòe ma ma, nhưng nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, nàng cũng thu thập sạch sẽ, tất cả mọi người ăn uống rất vừa lòng. Ăn xong, ngư bà trông thuyền, ngư công dẫn đường, Lâm Cẩm Dung đội đầu lạp, đi theo Lục Giam lên thuyền, theo bờ ruộng hướng đi lên núi.

Núi này không thể so với Thanh Lương sơn, nhìn thấp bé, kì thực gập ghềnh khó đi. Lục Giam cũng bất chấp bị người chê cười, chỉ chặt chẽ cầm tay Lâm Cẩm Dung, cẩn thận đi từng bước. Lâm Cẩm Dung cũng không chịu thua kém, đi vừa ổn định vừa nhanh nhẹn, cũng không kêu khổ kêu mệt.

Ngư công vô tâm khen: “Thiếu phu nhân cước lực thật tốt. Thực không giống như là được nuông chiều từ bé.”

Lệ Chi chợt dạ nhìn Lục Giam liếc mắt một cái, Lục Giam cúi mắt cười, âm thầm nhéo tay Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Chỉ cần nàng đi được đến động kia, về sau ta mang nàng đến nhiều chỗ hơn nữa.”

Lâm Cẩm Dung lên tiếng, chỉ về đằng trước: “Có phải nơi này hay không?”

Một cổ gió lạnh nghênh diện thổi đến, một động lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người. Trong động cây cỏ um tùm, u nhiên lạnh lùng. Lâm Cẩm Dung vừa dò xét vươn đầu nhìn, đã bị Lục Giam kéo lại: “Chú ý, ở dưới rất sâu.”

Ngư công bê tảng đá ném xuống, cười nói: “Thiếu phu nhân nghe thử xem.”

Tảng đá kia rơi xuống, quả nhiên nửa ngày không nghe thấy tiếng vang.

Lục Giam cười nói: “Sâu không? Đáng tiếc lúc này không có gió mạnh, nàng không nghe thấy tiếng thú gầm rống.”

183. Chương 184: Khác Biệt

Nói thực ra, Lâm Cẩn Dung không cảm thấy động này có gì hiếm lạ. Không thể vào nhìn ngắm, chỉ có thể ở bên ngoài ngó nghiêng, nhưng tảng đá ném vào đó, còn không nghe thấy tiếng vang, đơn giản chỉ để thỏa mãn chút nguyện vọng du ngoạn của con người mà thôi.

Ngư công đại khái cũng thấy thiếu gia thiếu phu nhân nhà giàu ăn no nhàn rồi không có việc gì làm, mới có thể đi xa như vậy tới một sơn động cái gì cũng không có, nên không nói gì, ném tảng đá xong liền ôm cánh tay đứng một bên tươi cười. Lệ Chi tiến lên hỏi vài vấn đề nhàm chán, Trường Thọ ở một bên cầm mấy hòn đá qua cho Lâm Cẩn Dung: “Thiếu phu nhân có muốn ném thử không?”

Lâm Cẩn Dung cười cười, ném một hòn rồi lại một hòn. Lục Giam khẽ mím môi, giương mắt nhìn bầu trời, có chút vô tình nói: “Trời nắng quá, trở về thôi.”

Mặt trời chiều ngã về tây, thuyền nhỏ chậm rãi bơi trên mặt hồ sáng rõ, Lục Giam lấy một cây sáo trúc ra thổi, Lâm Cẩn Dung ngồi ở đầu thuyền, trầm mặc nhìn ngư bà nấu cơm.

Nhà cũ không có nhiều việc phải làm, không có trường bối cần hầu hạ, hơn nữa Lục Giam cũng có ý thức giảm bớt thời gian đọc sách, thường xuyên đi ra ngoài giao tiếp với tộc nhân, nhiều lúc không dùng bữa ở nhà. Lâm Cẩn Dung nghỉ ngơi dưỡng sức quá mức nhàn rồi, liền dẫn Lệ Chi cùng Đậu Nhi đọc theo tường viện vừa cao vừa lạnh lẽo như băng đi đến thăm từng sân viện một.

Lục lão ông là thiện thương, trong nhà lương thực chưa bao giờ thiếu, nhưng đều là lương thực mới, hàng năm lúc nhập lương thực mới, chính là lúc bán nốt lương thực cũ, không hề lãng phí, đồng thời cũng thực no đủ. Giếng nước có năm sáu cái, tất cả đều đã cũ kỹ, tảng đá nơi miệng giếng đều bị năm tháng mài mòn bóng loáng, tay cầm lạnh lẽo.

Dư ma ma trông coi nhà cũ tuy đã hơn sáu mươi tuổi, tinh thần còn rất quắc thước, thấy Lâm Cẩn Dung đối với nhà cũ có hứng thú, không khỏi đi theo ở một bên giới thiệu: “Thiếu phu nhân, các chủ tử trong nhà không thích nhà cũ lắm, ngại nhà cũ vừa cũ kỹ vừa lạnh lẽo, nhưng là năm đó a, trưởng bối của lão thái gia, chính là dựa vào vách tường cao dày này mà tránh thoát tai biến binh lính a.”

“Sao lại nói vậy?” Lâm Cẩn Dung giật mình, ra lệnh Lệ Chi đem ghế con đến cho Dư ma ma ngồi, dâng trà lên, chủ tớ cùng nhau ngồi ở trong viện phơi nắng nghe Dư ma ma kể lại điển cố.

Dư ma ma ngày thường hiếm khi được tiếp xúc với các chủ tử, được bồi chuyện thiếu phu nhân là một điều vinh hạnh, tất nhiên rất cao hứng, cầm chén trà trong tay, đem điều mình biết nhất nhất nói ra: “Lão nô lúc đó vẫn là tiểu cô nương, từng nghe trong nhà các lão nhân nói qua, năm đó Đại Vinh cùng chúng ta cũng không thân cận như vậy, khi đó, có chút không thuận ý, Đại Vinh thường phái binh mã tràn qua đây, đốt giết đánh cướp, thật sự hung hãn. Mùa xuân một năm, bọn chúng đến từ Thanh châu, giết Bình châu, lại chạy đến nơi này, trong nhà vị lão thái gia kia, chính là dựa vào vách tường cao dày này mà tránh thoát binh tai a.”

Lâm Cẩn Dung nhíu mày hỏi: “Chắc hẳn bọn chúng lui quân nhanh? Người cũng không nhiều?” Nàng thấy, ngay cả tường thành Thanh châu, Bình châu đều không phòng thủ được, một nhà cũ nhỏ nhỏ của Lục gia sao có thể giữ được đây? Hơn phân nửa là một nhóm binh lính nhỏ lẻ mà thôi.

Dư ma ma xấu hổ cười cười: “Đại khái chắc là vậy, lão nô sinh sau nên không được tận mắt nhìn thấy, dù sao chỉ biết có một sự kiện như vậy. Lục thị tộc nhân đều trốn ở bên trong tường viện này. Nếu thiếu phu nhân không tin thì có thể tùy tiện tìm một người lớn tuổi hỏi thăm.”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Cũng không cần phải vậy.” Quay đầu gọi Lệ Chi đưa cho Dư ma ma bánh điểm tâm và mấy chục đồng tiền.

Dư ma ma vui mừng: “Thiếu phu nhân còn muốn biết gì thì cứ hỏi lão nô. Trong nhà cũ này, lão nô là quen thuộc nhất.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Hôm nay đến đây thôi, khi nào có việc muốn hỏi sẽ thỉnh ma ma tới nói chuyện.”

Đợi cho Dư ma ma rời đi, Lâm Cẩm Dung đứng trước tường viện nhìn kỹ một hồi, lại lấy cớ đi xem xét đại môn dây nặng, nhin không được suy nghĩ, nếu thật sự có thể ngăn cản được thì sao? Năm đó loạn binh vừa xông đến, trong lúc hoảng loạn, cũng từng có người nói không bằng trở lại nhà cũ, nhưng lại bị người khác cười nhạo, tường thành Bình châu cũng không ngăn nổi, một sân viện nho nhỏ có thể nào làm được? Sau đó, loạn binh kia rất nhanh trốn vào núi rừng, cũng không có ai để tâm trong lòng. Đợi đến khi loạn phủ kia đột nhiên tiến vào thành Bình châu, cái gì cũng đều muộn mất rồi, cho nên, cũng không còn ai có suy nghĩ xem nó hữu dụng hay không.

Nhưng trên thực tế, dùng được hay không dùng được, nàng sẽ không biết, bởi vì ở thời điểm cuối cùng, nàng căn bản sẽ không xuất hiện ở đây. Mà Lục thị tộc nhân ở Xích Thủy, nghĩ tới kinh nghiệm trước đó của các tiền bối, đến lúc đó tất nhiên sẽ vào trốn trong nhà cũ. Lâm Cẩm Dung quơ quơ đầu, đem chuyện này ép xuống.

Buổi tối Lục Giam trở về nhà, thấy Lâm Cẩm Dung và đám người Lệ Chi thu dọn, vội hỏi: “Hôm nay không phải mới mừng 8 sao? Sao đã vội thu dọn?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Hôm qua vốn định thương lượng với chàng, sau lại quên mất. Tổ phụ tuy nói là để chúng ta mừng 10 mới về, nhưng không nên ở lại đến tận lúc đó. Về trước hai ngày là tốt nhất.” Như vậy vẫn là nghe lời tất cả các trưởng bối, mọi người đều đẹp mặt.

Lục Giam lặng im một lát, nói: “Việc này, nàng cứ an bài đi.”

Lâm Cẩm Dung nhận ra hẳn có vài phần không vui, đoán hẳn chưa muốn trở về, cũng không quản hẳn, tự mình thu dọn các thứ. Bắt đầu từ ngày mai, nàng sẽ lấy bộ dáng không giống như lúc trước đứng ở trước mặt mọi người Lục gia, Tống thị, Lã thị, Lâm Ngọc Trân, Lục Vân, ai cũng không thể ngăn cản cước bộ của nàng.

Giữa trưa ngày hôm sau, xe ngựa của Lâm Cẩm Dung mới dừng trước đại môn Lục gia, đã nhận được đãi ngộ khác biệt. Gã sai vặt nhanh mở cửa, cung kính tiến đến hành lễ vãn an, cố nhiên, lúc trước mỗi lần đều là như thế, nhưng thời điểm lòng người phát sinh biến hóa, khiến người ta có cảm giác hoàn toàn khác hẳn.

Loại biến hóa này không chỉ là Lục Giam cười ngựa bên ngoài phát hiện ra, ngay cả Lâm Cẩm Dung ngồi trong xe ngựa cũng cảm nhận được. Nàng nghe thấy Lục Giam thản nhiên phân phó Trường Thọ lấy tiền thưởng gã sai vặt mua rượu, gã sai vặt nói rất nhiều lời dễ nghe.

Lại đến nhị môn, xe ngựa mới dừng lại, các ma ma đứng ở đó đều chạy lên, vãn an, vén màn đờ Lâm Cẩm Dung xuống xe, biểu tình cùng ngữ khí một ngày không thấy như cách ba thu nói: “Thật sự là Nhị thiếu phu nhân, nhanh đi bẩm báo, Nhị gia cùng Nhị thiếu phu nhân đã trở lại.”

Đến lúc này, Lâm Cẩm Dung cũng không nói gì, chỉ cười dài được ma ma đỡ tay, phân phó Lệ Chi: “Ma ma vất vả, lấy chút tiền để ma ma uống rượu.”

Ma ma kia cười hì hì tiếp nhận, còn nói mấy lời may mắn, dĩ nhiên là thao thao bất tuyệt. Thẳng đến khi Lục Giam nhũ mày, mới ngậm miệng, tươi cười sai người thu dọn xe ngựa.

Phu thê hai người trước về rửa mặt chải đầu, rồi đến Tự Hiền các thỉnh an Lục lão ông. Lục lão ông vô cùng cao hứng, hòa ái dễ gần nói: “Sao không ở lại thêm mấy ngày? Ta không phải cho các con ở đến mừng 10 mới trở về sao?”

Lục Giam cười, nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “A Dung nói, vì thể diện của tổ phụ, chúng ta nên về sớm hơn một chút mới đúng.”

Lâm Cẩm Dung tiếp lời: “Tổ phụ, cũng không thấy tân nhi tức nào có phúc khí như ta. Phúc khí này phải quý trọng có chừng mực.”

Lời này thật sự lấy lòng Lục lão ông, lão nhân cười khiến hai hàng lông mày nhăn hẳn lên: “Nha đầu ngoan, tích phúc là tốt rồi. Phúc khí không phải loạn sinh.”

Lâm Cẩn Dung trong lòng bàn tay đổ ra một tảng mồ hôi, thần sắc càng thêm kính cẩn nghiêm túc.

Lục lão ông quét nàng một cái, lại hỏi Lục Giam: “Gặp lại tộc nhân, con có thể nhận ra được không?”

Lục Giam khoanh tay đáp: “Đã nhiều ngày tôn tử lần lượt đi thăm hỏi, từ mười tuổi trở đi đều có thể nhận ra.”

“Tốt!” Lục lão ông khen ngợi vỗ vỗ đầu vai hắn, lời nói thâm thía: “Sách cần đọc, nhưng sách dù sao vẫn là vật chết. Đêm nay cả nhà đều ở Vinh Cảnh cư ăn cơm chiều, ta sẽ an bài A Dung đi theo Nhị thẩm nương cùng nhau quản gia. A Dung, con có sợ không?”

Lâm Cẩn Dung cười: “Không sợ.” Sợ thì có gì hữu dụng? Dĩ nhiên đã đến bước này, vậy chỉ cho phép thành công không được thất bại. Nếu không, nếu nàng muốn làm gì chẳng phải sẽ chịu hạn chế hay sao?

Lục lão ông tâm tình vô cùng tốt ý bảo bọn họ cùng hắn đến cách vách gặp Lục Thiện. Lục Luân như cũ sâu mi khổ kiểm, hai lông mày nhăn thành chữ bát, một bộ dạng sống không bằng chết, nhưng Lục Thiện lại im lặng ngồi ở một chỗ viết chữ, sắc mặt có chút hồng nhuận, cũng có mấy lượng thịt, nhìn không còn khó coi như lúc trước.

Lục lão ông ho khan một tiếng, Lục Luân cũng đành thôi, Lục Thiện lập tức đứng dậy thúc thủ mà đứng, quy củ thĩnh an Lục lão ông, rồi hướng tới Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung, môi giật giật, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Nhị ca, Nhị tẩu.”

Lục Giam thực nghiêm túc lên tiếng: “Ăn nhiều một chút, rèn luyện cho tốt, đọc sách cho giỏi.”

Lục Thiện cúi mắt không lên tiếng.

Lục lão ông uy nghiêm “Ăn?” một tiếng, Lục Thiện lập tức không tình nguyện nói: “Vâng.” Nhưng là từ đầu tới cuối cũng không nguyện ý ngẩng đầu nhìn Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung liếc mắt một cái.

Lục Giam trên mặt ẩn ẩn lộ ra vài phần hứng thú rồi, cũng không còn tâm tư ở lại. Lục lão ông nhận thấy, vậy tay để hắn cùng Lâm Cẩn Dung trở về.

Lục lão phu nhân đã sớm biết an bài này, vì vậy cũng hỏi thăm Lâm Cẩn Dung một phen, rồi sẵn sóc bảo bọn họ sớm đi nghỉ ngơi.

Phu thê hai người mới từ Vinh Cảnh cư đi ra, liền gặp Đồ thị đến thĩnh an Lục lão phu nhân, Đồ thị hôm nay cùng với hình tượng bệnh tật hôm trước hoàn toàn tương phản, mặc một kiện vải bồi sắc đỏ thẫm cùng màu với đế hài, trên đầu cài trâm điêu kim, còn dùng chút son phấn, thân thiết cầm tay Lâm Cẩn Dung, chậm thanh tế khí nói: “Chúc mừng con. Đều biết ta nói gì rồi. Về sau nếu có gì khó xử thì cứ nói với ta. Phàm là việc ta có thể làm được sẽ hết sức giúp đỡ.”

“Đa tạ Tam thẩm nương quan tâm.” Lâm Cẩn Dung mới cười cười, Đồ thị lại buông lỏng tay nàng, lao thẳng tới trọng điểm: “Nhị lang, con cứ thanh thần ổn định đọc sách, trong nhà đã có ta, ta sẽ thay con chiếu cố A Dung.”

Lục Giam mặc mặc, thấp giọng nói: “Tam thẩm nương vẫn nên thanh thần ổn định bảo dưỡng thân thể đi. Những sự tình khác, có thể không quan tâm cũng đừng quan tâm. Lục đệ còn nhỏ, hiện tại nhìn qua đã có chút khởi sắc, nếu người rảnh, không ngại làm món hắc thích đưa qua, tổ phụ cũng vất vả.”

Lâm Cẩn Dung đi theo cười nói: “Đúng vậy, Tam thẩm nương cũng đừng suy nghĩ lao lực. Nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Đồ thị nhìn nhìn Lục Giam, lại nhìn nhìn Lâm Cẩn Dung, nhẹ nhàng gật đầu: “Chỉ cần các con đều tốt thì ta cũng an tâm.”

184. Chương 185: Khai Mạc

Ban đêm, mấy chục ngọn nến đem Vinh Cảnh cư chiếu sáng huy hoàng, một bình phong vẽ cảnh sơn thủy đem đại đường chia thành hai nửa, bên trong là Lục lão phu nhân cầm đầu nữ quyến cùng hài tử, bên ngoài là Lục lão ông chủ trì các nam nhân.

Nói là cả nhà đoàn tụ, trong trường hợp đó, bữa cơm lại vô cùng im lặng. Mọi người đều mang tâm sự, chỉ có hai nhi tử của Lục Thiệu, Nguyên Lang cùng Hạo Lang còn nhỏ, được nhũ mẫu chăm sóc cùng ngồi ở một bên, trong chốc lát muốn ăn thứ này, trong chốc lát muốn ăn cái kia, có chút không như ý sẽ mếu miệng.

Lã thị trong lòng phiền chán vô cùng, dỗ vài câu không thấy hiệu quả, không khỏi mắng Nguyên Lang: “Lớn như vậy còn nữa điểm không hiểu quy củ, bảo ta trông cậy vào con được sao? Làm quấy nữa thì đừng ăn, trở về phòng đi!”

Nguyên Lang bắt quá mới chỉ sáu bảy tuổi, ngày thường nhận hết sủng ái, lúc này thấy vậy, tất nhiên không thuận theo, miệng vừa mếu xệch, hai giọt nước mắt trong veo rơi xuống.

Tống thị sầm mặt cảnh cáo Lã thị: “Tiểu hài tử chỉ là vui đùa. Đang yên đang lành, con mắng hấn làm chi? Đã nói với con bao nhiêu lần, ăn cơm đừng trêu chọc hài tử. Con đây là muốn mọi người đều ăn không vô đúng không?”

Lã thị ủy khuất rũ mắt xuống: “Bà bà giáo huấn phải. Đều là lỗi của nhi tức.”

Lục Vân đánh mắt nhìn Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung mắt xem mũi, mũi nhìn tim, chuyên tâm chủ định xới cơm gấp thức ăn, nàng tất nhiên biết hai người này đang làm gì. Một người trong lòng khó chịu, thiếu kiên nhẫn, muốn mượn cớ để phát huy, một người thì cáo già, mắt thấy có chuyện xấu hổ, liền trước khi người bên cạnh mở miệng mà cướp lời nói ra, tiếp theo, nên để Lục lão phu nhân ra mặt hoà giải.

Quả nhiên, Lục lão phu nhân hàm chứa tươi cười, từ ái hướng Nguyên Lang vươn tay: “Đến đây, tăng tử ngoan, đến chỗ của tăng tử mẫu (bà cố). Ai u, tiểu quai quai của ta, đừng khóc a, muốn ăn cái gì? Cứ nói với ta, ta gấp cho con.”

Nguyên Lang nín khóc mỉm cười, ngồi yên trong lòng của Lục lão phu nhân, chỉ vào thức ăn trên bàn nói: “Muốn ăn thịt đông, còn muốn ăn món bánh này.” Đều có nha hoàn Tố Tâm ở một bên thay hấn gấp thức ăn, ôn nhu an ủi chiều cổ.

Thấy Nguyên Lang không nháo, Lã thị cũng không nói thêm gì, Lục lão phu nhân nhân tiện nói: “Thê tử của Đại Lang cùng Nhị lang đều ngồi xuống ăn đi, để bọn nha hoàn hầu hạ là được rồi. Hôm nay không có người ngoài, đều là người trong nhà, không cần giữ quy củ như vậy, hiếm khi tụ tập ở một chỗ, thứ chúng ta cần chính là hòa khí náo nhiệt. Ngồi xuống, ngồi xuống.”

Lã thị cùng Lâm Cẩn Dung hành lễ cảm tạ, vừa ngồi xuống, Lục lão phu nhân lại lệnh cho Lâm Ngọc Trân, Tống thị gấp thức ăn cho nhi tức, vì thể không khí lại lần nữa trở nên hài hòa.

Trong chốc lát, cơm dùng xong. Nhóm nha hoàn ma ma thu dọn bát đĩa trên bàn, bỏ đi bình phong, bưng lên trà quả, toàn gia nhàn rỗi ngồi uống trà. Trà qua một tuần, Lục lão ông ho nhẹ một tiếng, cả nhà đều an tĩnh lại, yên lặng nghe hấn nói chuyện.

Lục lão ông chậm rãi đảo qua từng người một nói: “Hôm nay bảo mọi người tụ tập lại, là có hai việc, thứ nhất, là Nhị lang cùng A Dung thành thân đã tròn một tháng, Nhị lang sắp đến chỗ Chư tiên sinh đọc sách, bữa tiệc này xem như thay hấn tiễn biệt; Thứ hai là, mấy năm nay, Nhị tức vẫn đều thực vất vả, vô cùng vất vả.”

Lục lão ông tăng thêm ngữ khí, nhìn Tống thị cùng Lục Kiến Trung thâm tình nói: “Mấy năm nay mẫu thân các con thân thể vẫn không tốt, trường tức thì đi Giang Nam chiêu cố lão đại, đều là Nhị tức chiêu cố già trẻ lớn bé trong nhà, lo liệu gia vụ, quần thúc nô bộc, đi sớm về tối, chịu mệt nhọc, làm rất tốt. Nếu ví việc nhà chúng ta như một trận chiến, Nhị tức chính là công thần.”

Tống thị vẻ mặt cảm động cùng ngượng ngùng: “Công công khen ngợi nhi tức thể này thật quá lời, đều là người một nhà, đây là bổn phận của nhi tức, sao dám kể công?”

Thực làm ra vẻ. Lâm Ngọc Trân vẻ mặt khinh thường bĩu môi, cúi đầu thưởng thức nhẩn bảo thạch màu đỏ trên tay. Đồ thị nhìn nàng, lại nhìn Tống thị, rồi nhìn Lâm Cẩn Dung, vẻ mặt hứng thú.

Lục lão ông hướng Tống thị khoát tay: “Không cần khiêm tốn, là công lao của con thì chính là của con, ta sẽ không vô duyên vô cớ quở trách ai, cũng sẽ không vô duyên vô cớ khen ngợi ai. Ta đã sớm không đành

lòng để con vất vả như thế, tiếc rằng không còn cách nào. Ít nhiều có thể tử của Đại Lang hỗ trợ, ta mới thấy yên tâm hơn chút ít.”

Lã thị nghe vậy, nhân tình sáng lên, ngẩng đầu lên hi vọng nhìn Lục lão ông, Lục lão ông nhìn nàng ôn hòa cười: “Thê tử Đại Lang cũng là người hiền lành có năng lực, thật khá.” Không đợi Lã thị đứng dậy khiêm tốn, hấn lại chuyển đề tài, cất cao giọng nói: “Nhưng mà, lần này ta cũng thấy được, toàn gia đều nhàn rồi, chỉ có hai người bận rộn, thật sự quá kỳ cục.” Ánh mắt nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “Thê tử của Nhị lang!”

Lâm Cẩm Dung vẫn đang chờ hấn nhắc đến, nghe vậy lập tức đứng dậy, cung kính nói: “Vâng, tổ phụ.”

Lục lão ông ánh mắt dưới hàng lông mi chợt lóe: “Trong hai ngày này con chuẩn bị một chút, bắt đầu từ mừng 10, con sẽ đi theo Nhị thẩm nương, Đại tẩu học quản gia xử lý công việc. Phải cố gắng, không được nhàn hạ, nhanh chóng bắt kịp công việc, rõ chưa?”

Lâm Cẩm Dung tất nhiên đáp ứng, biểu thị quyết tâm, nàng sẽ làm tốt. Tuy rằng Lục lão ông thích lời lẽ khéo léo, nhưng ở trước mặt hấn, không có chuyện gì so với hành động thực tế lại có sức thuyết phục hơn.

Lục lão ông lại nhìn về phía Tống thị cùng Lã thị: “Các con không được nhẹ tay với nàng, việc gì nên để nàng làm thì phải để nàng làm, cũng không được giấu tòi, đều phải hướng dẫn, nên nhắc nhở thì phải nhắc nhở.” Rồi cười ha ha: “Lão Nhị hiểu được, ta có tính tình gì, người phía dưới làm việc, không chỉ là nhờ vào một mình hấn, cũng phải trông chừng quản sự, vì sao vậy? Bởi vì quản sự không tận hết chức trách, có thể sẽ mặc kệ mọi việc. Tựa như Đại Lang làm hỏng việc, chính là lão Nhị không dạy tốt, lão Nhị làm hỏng việc, chính là ta không dạy tốt.”

Ý tứ này rất rõ ràng. Lục Thiệu “Bá” một chút liền đứng lên, vẻ mặt khiêm cung, Lục Kiến Trung trên khuôn mặt mập mạp tràn đầy tươi cười: “Vâng, vâng, phụ thân nói có lý.”

Tống thị mí mắt không chế không được run rẩy một chút, trên mặt chậm rãi nở rộ ra tươi cười ôn hòa rộng lượng đến cực hạn: “Công công yên tâm, nhi tức nhất định sẽ đối đãi A Dung giống như đối đãi với thê tử của Đại Lang. Sẽ không nhẹ tay, cũng sẽ không mặc kệ.”

Lã thị cũng đứng dậy, cúi mắt khô cần nói: “Tổ phụ yên tâm, tôn tức chắc chắn sẽ đối đãi với A Dung như thân tỷ muội.”

Lâm Cẩm Dung liền tiến lên, đối với Tống thị cùng Lã thị nghiêm túc thi lễ: “Khiến thẩm và tẩu tử thêm phiền toái.”

Tống thị cười đỡ nàng dậy, thân ái nóng bỏng nói: “A Dung khách khí rồi, con là giúp ta giảm bớt gánh nặng mà. Tại sao lại nói thêm phiền toái? Ta ước gì con nhanh bắt kịp công việc, ta có thể giống như bà con nhàn rồi hưởng phúc.”

Lâm Cẩm Dung cười nhìn Lã thị liếc mắt một cái, ôn nhu nói: “Nhị thẩm nương nay không phải hưởng phúc từ Đại tẩu sao? Ta cũng không có bản lĩnh như của Đại tẩu.”

Lã thị nở nụ cười một tiếng, nửa thật nửa giả, nửa chua nửa ngọt nói: “Ta nào có bản lĩnh như đệ muội?” Có thể được lão thái gia che chở như vậy, không phải bản sự thì là cái gì?

Lâm Ngọc Trân tinh thần chấn hưng nói: “A Dung, Nhị thẩm nương quản gia rất giỏi, con cần phải học tập nghiêm túc bản sự của Nhị thẩm nương mới được.”

Lục lão ông khoát tay áo: “Tốt lắm, nên nói đều nói xong rồi, tan đi. Nhị tức cẩn thận suy nghĩ, trước để A Dung bắt tay vào làm việc nào.”

Tống thị đáp ứng, thân ái lôi kéo tay Lâm Cẩm Dung, nói không ngớt: “Khi nào con nhàn rồi, chúng ta mới thương lượng sau.”

“Vâng.” Lâm Cẩm Dung cũng giống như nàng cười đến loan mặt mày. Giương mắt chạm phải ánh mắt Lục Giam, đã thấy trong mắt hấn cũng không có ý cười, thấy nàng nhìn liền rũ mắt xuống.

Lâm Cẩm Dung khó hiểu. Đang định tìm tòi nghiên cứu, Lục Luân cười hì hì giả vờ giả vịt hướng nàng vãi chào thật sâu: “Nhị tẩu, lúc này tẩu muốn lười cũng không được nữa rồi.” Đứng dậy lại được mọi người cổ

vũ hướng nàng bắt tay làm quyền.

Ra khỏi Vinh Cảnh cư, Lục Giam không nhanh không chậm đi ở đằng trước, Lâm Cẩm Dung cũng không nhanh không chậm theo phía sau, hắn không nói lời nào, nàng cũng không nói gì. Đi được nửa đường, Lục Giam mới quay đầu hỏi nàng: “Nhị thẩm nương tất nhiên sẽ hỏi nàng, muốn bắt đầu từ đâu học quản gia, nàng muốn làm gì?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta còn chưa nghĩ ra. Tổ phụ thái độ tuy là bỏ qua, nhưng không có khả năng mọi chuyện đều giao cho người khác. Có hắn chường quản, đại sự không lo, nhưng việc nhỏ cũng đủ một người.”

Lục Giam kéo kéo khoe môi: “Ta thấy bộ dạng nàng giống như đã định liệu trước.”

“Làm sao có thể?” Lâm Cẩm Dung tất nhiên không thừa nhận: “Ta còn đang lo lắng. May mắn, còn có hai ngày, ta có thể chậm rãi suy nghĩ.”

Lục Giam chờ, không thấy nàng có ý nói chuyện, liền xoay người đi phía trước. Trở về phòng, mới nói: “Ta ngày mai sẽ chú tâm đọc sách. Nàng thu dọn hành lý của ta một chút, lại chuẩn bị cho Chư tiên sinh cùng sư mẫu một phần lễ. Không cần quý trọng, nhưng nhất định phải tinh xảo.”

Lâm Cẩm Dung thay hắn cởi bỏ ngoại sam, thuận miệng nói: “Đưa hai tập giấy Tuyên Thành, lại thêm một lọ mực, hai cân cá bạc khô, mười cân rau dại thôn quê, hai bầu rượu lệ chi. Chàng thấy thế nào?”

“Không sai.” Lục Giam kinh ngạc quay đầu nhìn nàng: “Đều là thứ tiên sinh yêu thích.” Chư tiên sinh, yêu phong nhã thư họa, cũng thích mỹ thực. Lâm Cẩm Dung đưa mấy thứ này, không phải thực quý trọng, nhưng có tâm, chắc chắn Chư tiên sinh thích.

Lâm Cẩm Dung cười: “Vây là tốt rồi. Chư tiên sinh đáng được tôn kính, cũng nhất định phải tôn kính người cho tốt.”

Mùng mười, mới chỉ canh bốn, Lục Giam cũng đã mở mắt. Hắn nghiêng đầu nhìn Lâm Cẩm Dung bên cạnh im lặng ngủ say, thử thăm dò vươn tay vào trong chăn nàng, đặt ở trên lưng nàng.

Lâm Cẩm Dung sợ hãi cả kinh, rất nhanh thanh tỉnh, thấp giọng nói: “Làm sao vậy?”

Lục Giam không nói lời nào, chỉ ôm nàng sát vào người, đem đầu nàng găt gao đặt trước ngực hắn. Lâm Cẩm Dung thuận theo nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ôm bờ vai của hắn. Lục Giam hơi thở tức thì trở nên dồn dập, động tác càng thêm cuồng dã.

Lâm Cẩm Dung nhin không được thấp giọng khuyên nhủ: “Nhẹ một chút, chàng còn phải dậy sớm rồi đi mà.”

Lục Giam không nói, một đôi tay găt gao thiếu chút nữa đem thắt lưng của nàng đứt gãy. Lâm Cẩm Dung cắn môi, tùy ý để tóc dài phân tán trên khuôn mặt.

Thời điểm ánh mặt trời đầu tiên chiếu trên đầu tường, Lâm Cẩm Dung rốt cục cũng tiến bước Lục Giam rời đi.

185. Chương 186: Hào Phóng

Trong viện Tổng thị người đến người đi, náo nhiệt vô cùng.

Lã thị vui đùa Hạo Lang: “Cho nương cần một ngụm..... Hạo Lang ngoan a..... Tiểu trứng thối, sao lại keo kiệt như thế?” Ánh mắt liếc về phía Lâm Cẩm Dung, phân phó nha hoàn Tố Cẩm: “Đổi chén trà nóng cho Nhị thiếu phu nhân.” Sau đó lại xin lỗi: “Xin lỗi a, Nhị đệ muội, muội xem, thật hiếm có..... Suốt ngày việc không ngừng. Đợi thêm lát nữa, hắn rất nhanh sẽ xong thôi.”

Lâm Cẩm Dung không sao cả nói: “Nói đến nói đi là do ta chậm trễ, Nhị thẩm nương có việc phải làm, cũng không thể cứ ngồi chờ ta. Có điều để tẩu tử rảnh rỗi theo giúp ta, thật sự là ngượng ngùng.”

Lã thị cười nói: “Cũng không thể trách muội, hôm nay Nhị đệ xuất môn, muội phải chiều cố hắn, còn phải đưa tiễn hắn, có thể đến sớm như vậy đã là ngoài ý muốn.” Dừng một chút, bổ thêm một câu: “Ít nhiều có muội, bằng không ta cũng không có cơ nào để làm biếng a.”

“Cơ hội hiếm có, chúng ta hai người đang nhàn rỗi thì cùng nói chuyện vậy. Tẩu tử nói qua cho ta biết về nhóm ma ma quân sự được không?” Lâm Cẩm Dung ôn ôn hòa hòa tươi cười, chính là tại đây ngồi chờ, vẫn tốt hơn so với ngồi với Lâm Ngọc Trân, Lục Vân một lời không hợp liền trở mặt.

Lã thị đành phải đem Hạo Lang giao cho nhũ mẫu, thao thao bất tuyệt nói. Người người tiến cử, đều là từ bên trên nói xuống, nói xong mới đến hạ nhân bên dưới, chỉ có mình nàng, từ ma ma đứng dưới nói trở lên, chẳng phân biệt được toàn diện, náo nhiệt nói hồi lâu cũng không thấy nói đến trọng điểm, càng không có trật tự.

Lệ Chi nghe mà phát rầu, nghĩ rằng nàng ta có tính toán muốn giấu tài, không khỏi có chút tức giận. Lâm Cẩm Dung vẫn hàm chứa tươi cười, yên lặng ngồi nghe. Chính là Lã thị dừng lại, nàng liền đặt câu hỏi, Lã thị đành phải lại trả lời.

Tình hình hôm nay không hề nằm ngoài dự kiến của Lâm Cẩm Dung.

Tống thị rút ra khăn tay lau lau khóe miệng, đứng dậy nói: “Đi thôi, người đi an bài một chút, lưu nàng ở lại ăn cơm trưa.” Đi tới trước cửa, cũng không lập tức đi vào, đứng nghe một lát, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung cùng Lã thị chuyện trò vui vẻ, quả nhiên là bộ dạng không chút nóng nảy, hơi hơi trầm ngâm, cất bước đi vào, cười nói: “Hai con chuột nhỏ này, ta ở đó làm việc, các con lại ở đây vui vẻ phóng túng, lú lú nói năng không ngớt, thật tự tại a.”

Lâm Cẩm Dung đứng lên cùng nàng chào hỏi, thoải mái trêu ghẹo nói: “Nhị thẩm nương nói lời này ta cũng không thể không hỏi, chúng ta là con chuột nhỏ, vậy người là gì?”

Tống thị nghẹn lời, lập tức cười tươi, vươn tay nhéo hai má của Lâm Cẩm Dung: “Nhìn xem miệng lưỡi thật lưu loát. Ai nói với ta Lâm Tứ tiểu thư là người ít nói, là hũ nút, ta liền đánh cho hũ một cái!”

Lâm Cẩm Dung xảo diệu né tránh tập kích, đưa tay thân ái nóng bỏng ôm cánh tay của Tống thị, nét mặt tươi cười như hoa: “Nhị thẩm nương, đừng véo, đau lắm.”

Tống thị liền cười: “Nha đầu kia, còn chưa chạm vào đã kêu đau sao? Chờ đợi có sót ruột không? Vận khí con thật không tốt, không nghĩ hôm nay lại nhiều việc như vậy. Nếu hôm qua trước tiên con tới đây cùng ta thương lượng thỏa đáng, hôm nay con đã có thể đi theo cùng xử lý rồi.”

Trong lòng đều biết rõ ràng, vậy mà còn phải vòng vo, Lâm Cẩm Dung cũng không tiện nói thẳng: “Kia không phải sợ có người nói ta gấp gáp sao? Ta là muốn giúp thẩm phân ưu, nhưng cũng sợ bị đàm tiếu, ta vừa mới gả vào cửa, da mặt mỏng, sợ không chịu nổi.”

Tống thị không ngờ nàng lại nói vậy, cười gượng hai tiếng, nói: “Cũng muộn rồi, ở lại đây dùng cơm đi, chúng ta thương lượng phân công.”

Lâm Cẩm Dung biết nghe lời đáp: “Quấy rầy Nhị thẩm nương.”

Tống thị nói: “Con là khách quý, hiếm khi mới đến được, sao lại bảo là quấy rầy?” Sai người dọn cơm lên, đều là chính tề tinh xảo, bốn món xào, hai món canh, hai món chưng, bốn món nguội, hoa quả tươi ngon, còn có một bình rượu Lệ Chi. Chạy trên đất, bơi trong nước, bay trên trời, rau xanh tươi mơn mớn, mọi thứ đều có, bất quá số lượng không nhiều, nhưng khá tinh xảo, đúng là so với Lục lão phu nhân còn có chút hoa lệ hơn.

Lệ Chi kinh ngạc không thôi, đoán không biết Tống thị đây là muốn làm sao. Lâm Cẩm Dung sắc mặt không thay đổi, phẳng phất giống như ngày thường vẫn ăn uống như vậy, cử chỉ thong dong nói một câu: “Nhị thẩm nương đau ta, làm nhiều món ngon như vậy, ta về sau ngày ngày đều ở lại đây dùng cơm thôi.”

Tống thị “Ha ha” nở nụ cười hai tiếng, cũng không giải thích, liền ra lệnh cho Lã thị vội tới xới cơm gấp thức ăn cho Lâm Cẩm Dung, khuyên nhủ Lâm Cẩm Dung nhất định phải ăn nhiều một chút.

Dùng cơm xong, Tống thị sai người dâng trà trái cây lên rồi mới nói: “A Dung, trước tiên ta nói với con tình huống trong nhà một chút, gọi nhóm quân sự ma ma lại đây cho con quen mặt.” Nàng không thể giả bộ hồ đồ như Lã thị, một vài việc quân gia gần đây đều chỉ báo Lâm Cẩm Dung, từ việc chọn mua, tiền tiêu vật hàng tháng, phòng bếp, thuê thùa này nọ, lại đến việc ở bên ngoài, có mấy thôn trang, cửa hàng,

tất cả giới thiệu một hồi: “Nhà chúng ta, mặc dù không nhiều người lắm, nhưng sự tình thực tại không ít, lão thái gia giao du rộng, bằng hữu lui tới rất nhiều, lúc nào cũng phải chuẩn bị chu đáo, trong tộc bên kia cũng thường thường cần phải giúp đỡ, người sinh bệnh chết đi, cưới xin mai táng, đều không khỏi phải xen vào hỗ trợ, hoặc quan tâm hỏi han.....”

Lâm Cẩm Dung cũng không ngắt lời, im lặng nghe nàng nói. Chỉ mới giới thiệu qua đã mất cả một buổi chiều, Tống thị nhấp hớp trà, thở hổn hển, thử thăm dò hỏi: “A Dung, con muốn bắt tay vào việc nào trước tiên?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nhị thẩm nương thấy ta nên bắt đầu học việc từ đâu? Lúc trước Đại tẩu bắt đầu làm từ việc nào?”

Lã thị nhìn Tống thị liếc mắt một cái, nói: “Ta đi theo bên người bà bà học việc hơn hai năm, cần làm cái gì thì bắt tay vào cái đó, sau này, Nguyên Lang lớn một chút, bà bà mới để ta quản phòng bếp.”

Phòng bếp lắm việc, chẳng những là chức quan béo bở, cũng là cách để hiểu biết, quen thuộc với tình huống các phòng viện nhất – con người đều phải ăn cơm, ai thích ăn cái gì, ăn nhiều ít ra sao, tình trạng sức khỏe, trở về ăn hoặc là không đến ăn, mời khách đến dùng bữa, thân phận của khách nhân và mức độ thân mật với chủ nhân, quản sự phòng bếp đều là người biết đầu tiên. Còn đối với trạng huống của các phòng các viện, mà tiền ăn vốn lấy từ tiền công, tiêu chuẩn thức ăn của mọi người đều giống nhau, nhưng nếu ai đó cảm thấy chưa vừa ý, muốn thêm vào chút món ngon hiếm lạ, vậy sẽ phải lấy tiền riêng của bản thân ra mua, kẻ có tiền và kẻ không có tiền có thể nhận ra rõ ràng.

Nhưng Lã thị nếu đã quản lý, Lâm Cẩm Dung cũng không thể tranh giành với nàng. Dù thế nào cũng nói đến thứ tự trước sau, Lã thị đi theo Tống thị học việc hơn hai năm, lại sinh trưởng tử rồi mới có thể quản gia, nàng vốn không có tư cách tranh đoạt, chuyện ở phòng bếp quan trọng, làm sao một nhi tức vừa gả vào cửa có thể quản lý tốt đây? Lâm Cẩm Dung đơn giản tỏ ra sáng tỏ hỏi Tống thị: “Thẩm an bài đi, nhìn xem cái gì thích hợp thì bảo ta làm, dù sao người cũng là chủ sự, ta theo giúp đỡ mà thôi.”

Tống thị giả ý suy nghĩ thật lâu, mới nói: “A Dung, không bằng như vậy, con quản lý việc mua đồ đi.”

Vừa thốt ra lời này, Lã thị ánh mắt liền trừng lớn. Mua đồ, tiền bạc nắm trong tay, quản gia chủ yếu chính là quản mấy thứ này, nếu việc này giao cho Lâm Cẩm Dung, thì còn có ý nghĩa gì nữa đây? Đây cũng quá hào phóng rồi.

Miếng thịt thật lớn! Nhưng cũng không dễ cắn? Quản sự phụ trách việc mua bán chính là người của Tống thị, nàng có lẽ chỉ là bình phong mà thôi, trông thì tưởng như được hưởng lợi, nhưng có việc gì, chịu tiếng xấu thay cho người khác cũng là nàng, hơi không cẩn thận sẽ phá hỏng thanh danh, sẽ bị nghi ngờ, toàn thân bốc mùi. Lâm Cẩm Dung không chút do dự chối từ: “Đa tạ ý tốt của thẩm, ta tuổi quá nhỏ, kinh nghiệm không đủ, thật sự không thích hợp.”

Tống thị nói: “Con sợ cái gì? Con thông minh có năng lực, có ta giúp đỡ, nếu không, còn có bà bà của con. Lão thái gia cũng nói rồi, chẳng phải còn có người đó sao! Nếu ai dám không nghe lời con, thì cứ việc đến tìm hấn mà hỏi! Con muốn quen thuộc tình huống trong nhà, chính là nên bắt đầu từ công việc này.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Thẩm, đúng là người đau lòng cho ta, người hào phóng không có tư tâm cũng là thật tình, nhưng nếu ta có năng lực, ta sẽ làm nhiều chuyện. Thành công thế nào cũng không thể có lòng tham vọng. Người cũng đừng hại ta.”

186. Chương 187: Tiên Thoái

Tống thị tựa tiểu phi tiểu nói: “Nha đầu kia, ta hại con? Lời này con cũng nói được sao?”

Lâm Cẩm Dung vui cười nói: “Thẩm cứ rắn muốn ta quản lý, thì chính là hại ta.”

Nàng trực tiếp như vậy, Tống thị không biết làm gì thêm, chỉ nhân tiện nói: “Vậy trước tiên để nhóm ma ma quản sự tiến vào gặp mặt rồi nói sau vậy.”

Khách làm theo ý chủ, Lâm Cẩm Dung tất nhiên không có ý kiến.

Vài ma ma hàm chứa tươi cười tiến vào, Tống thị nhất nhất giới thiệu, trọng điểm chỉ một ma ma cho Lâm Cẩm Dung nhận thức: “Đây là Mạnh gia, chuyên quản lý kho phòng. Chúng ta thiếu cái gì, đều nói với nàng, ăn mặc theo mùa, thời điểm trang trí liên quan đến gia sản, cũng phải tìm nàng. Ta hàng tháng đều phải cùng nàng tính toán lại một lần, tuổi lớn, mắt kém, rất phiền phức, nghe nói A Dung ở nhà cũng đã quen tính sổ sách, làm loại chuyện này đúng là vô cùng thuần thực, nếu không, để con thay ta làm việc này? Rất đơn giản, thực dễ dàng. Như vậy cũng không thể nói ta hại con đúng không?”

Lại là một việc coi như đơn giản. Lâm Cẩm Dung còn chưa mở miệng, chợt nghe Tiểu ma ma bên ngoài cười nói: “Đại phu nhân, hôm nay sao người rảnh rỗi mà tới đây vậy?”

Lâm Ngọc Trân nói: “Ta đến xem A Dung, hài tử này ở đây từ tận buổi sáng đến giờ, cũng không có thông báo gì, ta đến xem nàng thế nào.”

Đây là đến gần thịt cùng đây mà, Lã thị nhanh quét Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, rồi lại rũ mắt nhìn xuống. Tống thị nửa điểm cũng không kinh ngạc, lập tức đứng lên, cười dài ra ngoài tiếp đón: “Đại tẩu, hôm nay ngọn gió nào thổi tẩu đến đây vậy?”

Lâm Ngọc Trân hôm nay trang điểm tỉ mỉ, đầu cài trăm bạch ngọc, cài hoa mẫu đơn, mặc vải bồi sắc đỏ tía rủ xuống để hài, váy dài màu vàng lĩnh mặt thêu hoa văn mẫu đơn, có vẻ tinh thần hưng phấn mười phần, vào cửa trước hết đánh giá Lâm Cẩm Dung một phen, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười cùng Tống thị chào hỏi: “A Dung nhà ta sáng tinh mơ đã tới đây, vậy mà muội vẫn chưa để nàng đi nghỉ.”

Tống thị che miệng mà cười: “Xem đem Đại tẩu đau lòng kìa, rốt cuộc vẫn là cô chất. Ta giữ nàng lại ăn cơm, nàng cũng ăn được rất nhiều. Chúng ta đang thương lượng phân công công việc, vừa vặn, Đại tẩu thay A Dung đưa ra chủ ý đi. Ta nói để nàng quản lý việc mua bán, như vậy rất nhanh có thể quen biết công việc và mọi người từ trên xuống dưới, lại luyện bản sự cùng nhân lực, nhưng nàng không chịu.”

Lâm Ngọc Trân nhất thời tim đập thình thịch: “Vì sao không chịu?” Lời này là hỏi Lâm Cẩm Dung. Nàng về nhà mấy năm nay, không phải chưa từng nghĩ tới việc lấy phong thái trưởng tử ra, một lần nữa nắm quyền quản gia, nhưng nề hà Lục lão ông thủy chung không lên tiếng, Nhị phòng cũng làm tốt, nàng lại không nguyện ý đi cầu xin ai, đơn giản đem việc mà Tống thị và nhị tẩu nàng làm như công việc của nha hoàn ma ma mà thôi. Nhưng giờ phút này, một khi nghe nói có thể nắm quyền lực trong tay một lần nữa, nàng lại cảm thấy luyến tiếc.

Tống thị trong mắt ý cười càng thêm nồng hậu: “Xem đi, A Dung, ngay cả cô cô con cũng hỏi vì sao con không chịu?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ta còn trẻ, chưa từng làm việc này, áp chế không nổi, vì vậy không dám đáp ứng.”

Lâm Ngọc Trân nhún mày nói: “Cái gì không áp chế nổi? Có ai ngay từ đầu đã giới giang đầu? Chẳng phải đều là từ học việc mà thành sao?” Lâm Cẩm Dung chững quẩn, tương đương là nàng chững quẩn, sao có thể không áp chế được? Ai dám không nghe lời, nàng liền thu thập hết thấy, xem ai còn dám chống đối nữa hay không?

Gấp gáp như thế, hẳn là muốn đồng ý, cam đoan suốt đời khó quên. Tống thị đang muốn mở miệng, Lâm Cẩm Dung đã leng keng hữu lực cướp lời: “Ta tuyệt đối không dám nhận. Cô cô không phải không biết ta có mấy cân mấy lượng, nếu nháo loạn khiến người chê cười thì sao. Vậy chẳng phải sẽ khiến tổ phụ chê cười hay sao? Ta cứ chậm rãi học việc dần dần tốt hơn.”

Thực không có tiền đồ! Lâm Ngọc Trân trong lòng gấp gáp nóng như lửa, cuối cùng vẫn hiểu được tính tình của Lâm Cẩm Dung, biết nếu mình cứ rắn thay nàng quyết định, nàng có thể đem chuyện này nháo loạn, không công khiến người chê giễu. Vừa hận vừa giận, lại vô kế khả thi, chỉ nghe Lâm Cẩm Dung lại nói: “Nhị thẩm nương còn có một chủ ý khác, để ta quản lý kho phòng.” Nghe xong, Lâm Ngọc Trân mới lại thấy được một tia hy vọng: “Việc này cũng được.” Vẫn là chức quan béo bở, nàng thấy không thuận mắt Mạnh gia này đã lâu, Mạnh gia này chính là một con cẩu theo đuôi của Tống thị, nếu cho nàng cơ hội, việc đầu tiên tất nhiên là trừ bỏ con cẩu này.

Tống thị liền cười nói: “Nếu thấy tốt, vậy quyết định vậy đi.” Rồi định gọi Mạnh gia tới dặn dò.

“Chậm đã.” Lâm Cẩm Dung mỉm cười đứng dậy, chỉ vào một ma ma vừa trắng vừa gầy, híp mắt, cơ bản không nói chuyện: “Ta nhớ rõ, vị này là Từ ma ma quản lý phòng thuê thừa đúng không?”

Ma ma kia nói: “Vâng.”

Lâm Cẩm Dung quay đầu lại nhìn Tống thị nói: “Ta bất tài, việc đại sự khác ta không làm được, trước hết để cho ta quản lý việc này đi.” Từ ma ma là người của Lục gia, trước đó vẫn hầu hạ lão thái thái, có một tay nghề thuê thừa tinh xảo, lão thái thái chỉ thích mặc áo và hài bà làm, lão thái gia cũng chỉ đi hài bà làm. Cho dù nhiều năm qua, vô luận là ở trong tay Lâm Ngọc Trân hay là ở trong tay Tống thị, Từ ma ma trầm mặc ít lời này thủy chung sừng sững không đổ. Tam triều nguyên lão, đây vốn là một nhân tài.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người cực kỳ kinh ngạc. Cho dù là Từ ma ma, cũng vô cùng ngạc nhiên. Phòng thuê thừa thật sự rất thanh nhàn, nhóm chủ tử bảo là để bà quản lý, bất quá cũng chỉ là nhân dịp ngày lễ ngày tết, ăn mặc theo mùa, đến hỏi toàn gia cao thấp phải làm bao nhiêu bộ quần áo, có bao nhiêu màn trướng bị hỏng cần sửa hay làm mới, có gì bị lãng phí hay không. Hết thấy đều có lệ, cũng không có ai tới nhờ vả gì, cùng hai vị trí Tống thị đưa ra kia so sánh mà nói, thật sự là trời và đất.

Thật sự là xuất hồ ý liệu, Tống thị sợ run một lát, thử nhìn Lâm Ngọc Trân: “Đại tẩu, tẩu xem?”

Lâm Ngọc Trân tức giận đến không biết nói gì, cố nén giận dữ nói: “Con thật muốn nhàn hạ, chỉ sợ tổ phụ thất vọng đúng không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Tổ phụ chính là để ta giúp Nhị thẩm nương, ta đây là đang giúp.” Tống thị có thể có hảo tâm gì chứ? Chăm giữ gia vụ nhiều năm, sao có thể dễ dàng đưa cho người khác quyền lực quan trọng nhất? Sự việc khác thường tất có điều khuất tất, trong tay nàng không có người nào thuộc sự quản lý của mình, bất quá là đem nàng quay nướng trong lò mà thôi. Tham công liệu lĩnh, lại không có năng lực, sẽ chết khó coi, không bằng đặt chân từng bước, kiên định tiêu sái càng khiến lòng người an tâm hơn.

Lã thị nhẹ nhàng thở dài một hơi, Tống thị thu liễm thần sắc vui cười, nghiêm túc hỏi Lâm Cẩm Dung: “Con thật sự quyết định như vậy sao?” Nàng giờ phút này cảm giác chính là, một quyền đánh vào khối băng, thật sự là xuất hồ ý liệu cùng cực kỳ mất mặt.

Lâm Cẩm Dung cười: “Thật sự đã quyết. Nhị thẩm nương nếu cảm thấy ta quá nhàn rồi, cũng có thể chỉ bảo ta làm vài việc nhỏ khác. Đại chủ ý là người đưa ra, ta bỏ sức lực mà thôi.”

Tống thị cười cười, thân thiết lôi kéo tay Lâm Cẩm Dung nói: “Vậy con thường xuyên qua đây, ta sẽ không cùng con khách khí.”

Lâm Cẩm Dung ý vị thâm trường nói: “Nhất định.”

Sắc trời đã trễ, ánh mặt trời cuối cùng biến mất khỏi đầu tường, Lâm Ngọc Trân tức giận cũng không thể không bùng nổ: “Con ngốc a? Trước đó đã nói thể nào với con rồi? Cơ hội thật tốt, vì sao con lại buông tha nó?”

Lâm Cẩm Dung thông dong dâng một chén trà: “Cô cô uống cho nhuận cổ họng.”

“Ta không uống!” Lâm Ngọc Trân nhìn thấy nàng càng thêm tức, quả trách nói: “Đã sớm nói qua con là như vậy, bần loan cũng không thể trất tường, con còn không biết.....”

Lục Vân vội đứng dậy khuyên: “Nương, trước hết nghe tẩu tử nói đã, nàng chắc chắn có tính toán của riêng mình.” Sau đó hướng Lâm Ngọc Trân nháy mắt, ý bảo nàng vấn đã đóng thuyền, không bằng trước bàn về chuyện Phương Trúc.

Chợt nghe Phương ma ma ở cửa nhỏ giọng nói: “Phu nhân, nha hoàn Tố Tâm của lão thái thái tới, nói là lão thái gia bảo Nhị thiếu phu nhân đến Vinh Cảnh cư có việc cần hỏi.”

Lâm Ngọc Trân mặt âm trầm, công đạo nói: “Con đi nói với lão thái gia, con muốn quản lý khổ phòng, các sự tình khác không cần con quan tâm, đều có ta quản lý, nhớ kỹ chưa?”

Lâm Cẩm Dung không nói, chỉ thi lễ, rồi bước ra cửa. Đi tới cửa, chỉ thấy dưới hành lang có một nữ tử tuổi còn trẻ đứng đó, mặc áo cánh ngắn màu lục nhạt, váy nguyệt sắc, son phấn không thoa, bộ dạng phục tùng rũ mắt, thấy nàng đi ra, liền thi lễ rồi nói: “Thiếu phu nhân vạn phúc.”

Người nên đến lại tới. Lâm Cẩm Dung dùng chân, nghiêm túc đánh giá nàng một phen, hơi hơi nhếch lên khóe môi, lộ ra một nụ cười lạnh không thể nhận ra, cũng không nói gì, được Lệ Chi nâng đỡ đi tới.

Lục Vân theo sát từ bên trong đi ra, hướng nàng kia vẫy tay: “Phượng Trúc tỷ tỷ, tiến vào đi, nương ta có chuyện muốn công đạo người.”

Vinh Cảnh cư, thật sự hiếm có, Lục lão ông đang cùng Lục lão phu nhân cùng lúc có mặt ở đó.

Lâm Cẩm Dung liền im lặng đứng một bên, thỉnh thoảng dâng nước hay khăn tay gì đó, không bao lâu Lục lão phu nhân kêu mệt, Lục lão ông liền vung tay, cho phép mọi người đi ra ngoài, chỉ ghế tròn mặt khắc hoa văn như ý nói: “Ngồi đi.”

Lâm Cẩm Dung thật cẩn thận ngồi xuống: “Tổ phụ gọi tôn tức đến, là có gì muốn phân phó sao?”

Lục lão ông nói: “Nghe nói hôm nay Nhị thẩm nương làm khó con sao?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Không có. Là Nhị thẩm nương quá bận mà thôi.”

Lục lão ông đối với câu trả lời này của nàng cũng không kinh ngạc, xem như không để trong lòng, liền lại hỏi: “Vì sao chọn phòng thêu thùa? Chường quần khổ phòng cũng đành thôi, ta cảm thấy việc mua sắm rất thích hợp với con. Lúc đầu có lẽ có chút khó khăn, nhưng sau khi quen việc, rất nhanh sẽ rõ ràng mọi tình huống trong ngoài.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nói: “Người đã nói qua, căn cơ không đủ, nên suy nghĩ để căn cơ phát triển vững vàng. Tôn tức hiện tại đúng là mới chỉ bắt đầu cảm nhận, còn chưa học đi đã học chạy, tất nhiên sẽ bị ngã đau.” Nàng từ lúc trọng sinh tới nay, có một số việc phát triển kỳ thật đã lệch khỏi quỹ đạo bình thường, cho dù là sự kiện lớn không thay đổi, nhưng ảnh hưởng của việc trọng sinh này cũng chỉ có thể chấm dứt đến thời điểm nàng chết giống như kiếp trước. Nếu nàng có thể may mắn sống sót, nàng sẽ dùng địa vị kiên định học tập bản lĩnh.

Ồn trọng, thực khá. Lục lão ông vuốt râu nói: “Phòng thêu thùa lạnh lùng nhàn rồi, sao đủ để con cảm nhận phát triển căn cơ?”

Lâm Cẩm Dung lẳng lặng nói: “[ăn, mặc ở, đi lại], phòng thêu thùa cũng có thể nói là được xếp hàng đầu, nơi đó cũng không thuận theo phòng bếp.” Toàn gia ăn mặc, trướng màn, chăn đệm các đồ dùng trong phòng, đều phải dựa vào phòng thêu thùa. Có lẽ Lục lão ông không biết, nàng lại biết, rất nhiều hạ nhân, đặc biệt nhóm thô sử nha hoàn, ma ma thích nhất đến phòng thêu thùa xin vải thừa về dùng. Mà nhóm thô sử nha hoàn ma ma này, bình thường chính là tồn tại lặng yên không một tiếng động, nhưng mà, dấu chân và lỗ tai của các nàng lại trải rộng toàn bộ Lục phủ. Quan trọng nhất, là nàng không cần lo lắng Từ ma ma sẽ làm điều gì sau lưng nàng, tạm thời cũng không sợ Tổng thị và nhi tức nàng bày mưu tính kế gì. Nàng hiện tại trước mắt thực cần một nơi tương đối an toàn, để nàng quản lý tốt đồ cưới của mình, kia mới là việc quan trọng nhất.

187. Chương 189: Tính Toán

Luận về việc thuê và khai trương cửa hàng, Lâm Thế Toàn nay có thể nói là vô cùng thuần thực, lập tức liền cùng Lâm Cẩm Dung thương lượng: “Ta lúc trước đã ngắm được hai nơi, một nơi là tân trạch của Lương gia ở phía nam của thành, tòa nhà này sau khi sửa lại chủ nhân chỉ ở đó hơn một năm, bên trong kết cấu khá tốt, không cần thay đổi quá nhiều, tiền thuê rẻ, nhưng có vẻ xa xôi, ít người qua lại hơn, khai trương xong phỏng chừng tốn chút tinh thần cùng thời gian mới có thể dần dần có lời; Một nơi khác là cửa hàng của Chu gia trong thành, có chút cũ kỹ chật hẹp, nếu sửa sang lại sẽ tốn nhiều tiền, tiền thuê cũng cao, nhưng địa thế tốt, nhân khí vượng. Tứ muội xem nơi nào thích hợp hơn?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta sẽ chọn ngày xem qua một chút rồi nói sau.” Từ trước không có cách nào, nay cũng không giống như vậy, nàng có thể xuất môn, không thể lại tránh ở sau lưng, mọi chuyện đều dựa vào Lâm Thế Toàn. Con người dù thế nào cũng có thời điểm không đáng tin cậy, chỉ có chính mình mới có thể dựa vào cả đời. Trà tứ này, nói đến nói đi, tác dụng chân chính là để nàng luyện tập.

Vì thế hai người thương lượng chọn ngày, Lâm Thế Toàn còn nói về việc đất bị nhiễm mặn sắp đưa bùn vào ruộng, thỉnh tá điền: “Nếu tình huống tốt, năm nay có thể trồng hoa màu, nhưng Bình châu, Thanh châu đột nhiên gia tăng nhiều nhu cầu, nhà nhà đều phải thỉnh tá điền khách, quanh đây sợ là không có nhiều người như vậy, nếu thỉnh nhân tài từ các châu huyện phụ cận, đến lúc đó bọn họ không khỏi sẽ yêu cầu điều kiện, muốn cướp người, phải sớm tính toán, muối đã có kế hoạch gì chưa?”

Chuyện này, tìm loại người nào đều phải thập phần chú ý, nếu không thể tính toán kỹ, chẳng khác nào mất trắng. May mà hai nhà Lâm Lục đều là quan hộ, bằng không phát quang đất sẽ mất rất nhiều tiền thuê má. Có tâm nhân mua được phiến đất nhiễm mặn với giá rẻ, nhưng phải sử dụng thích đáng để kiếm tiền mới là có năng lực.

Lâm Thế Toàn cũng không cho rằng khuê các nữ tử như Lâm Cẩm Dung chỉ ở thôn trang trong nửa năm đã có bản lĩnh tính toán việc này — có lẽ nàng đối với chuyện sinh ý có mắt nhìn cùng quyết đoán, nhưng đây chính là việc trồng hoa màu, vì thế thiện ý nhắc nhở nàng: “Muốn lời kéo tá điền, chính yếu vẫn là tiền thuê nhiều hay ít mà thôi. Nay giá thị trường, tình hình chung là đối với tá điền có đủ mọi thứ thì sẽ phải nộp cho chúng ta 5 phần địa tô (ngày nay thông thường gọi là phí sử dụng đất); với tá điền không có trâu kéo cày, thì phải nộp 6 phần địa tô; Nếu ngay cả nông cụ cũng không có, vậy sẽ là 7 phần. Hay là Tứ muối muối nên quyết định địa tô phải nộp trước, sau đó ta mới tìm người.”

Lâm Cẩm Dung nhú mày nói: “Giá cả này thật cao. Có trâu có nông cụ cũng đành thôi, nhưng cái gì cũng không có, vốn là người nghèo, tân tân khổ khổ một năm, lại chỉ có thể nhận được ba phần, vậy sao có thể đủ no đây?”

Lâm Thế Toàn không khỏi cười nói: “Chắc chắn năm qua thế nhân đều theo lệ này. Đây là do chúng ta ở đây, nếu là ở phụ cận kinh thành, đó là chia đều 4, 6, hoặc 3, 7, nếu lại mượn trâu cày cùng nông cụ, vậy sẽ là 2 và 8.” Ngẫm lại, Lâm Cẩm Dung không thể không biết lệ thường này, không khỏi nhú mày: “Tứ muối, muối nói suy nghĩ của muối đi?”

Từ khi mua đất bị nhiễm mặn đến bây giờ cũng đã nhiều năm, Lâm Cẩm Dung không thể không bỏ công sức lên kế hoạch, liền cười nói: “Kỳ thật ý nghĩ của ta rất đơn giản. Nếu chắc chắn năm qua mọi người đều như vậy, ta cũng không thể đi tiên phong phá hủy quy củ. Vẫn là năm phần địa tô, mượn trâu cày cùng nông cụ thì trả thêm nửa phần địa tô. Hạt giống có thể mượn, thu hoạch xong phải trả lại. Tam ca thấy như thế nào?”

Chỉ cần trả thêm nửa phần địa tô cùng miễn phí mượn hạt giống, đối với người nghèo mà nói, quả thực là việc tốt hiếm có. Hắn gặp qua rất nhiều người, càng có tiền lại càng keo kiệt, Lâm Cẩm Dung suốt ngày muốn kiếm tiền là sự thật, nhưng nàng cho tới bây giờ đều có chừng mực. Lâm Thế Toàn trong mắt hiện lên một chút ôn nhu, thanh âm bất tri bất giác càng trở nên nhu hòa: “Như thế rất tốt. Ta đã biết năm nay nên trồng loại gì trước, để ta chuẩn bị mua hạt giống.”

Hắn tất nhiên đã sớm hỏi thăm, nhưng Lâm Cẩm Dung cũng không muốn khiến hắn quá coi thường nàng, liền cười nói: “Tam ca đừng vội xem thường ta. Nếu không tin, chúng ta dùng nước trà viết ở trên bàn, xem có giống nhau hay không?”

Lâm Thế Toàn bị nàng nói khiến hứng thú, liền kêu Lệ Chi làm chứng, hai người xoay lưng lại với nhau dùng nước trà viết lên trà kỷ, lại quay đầu nhìn, không khỏi đều nở nụ cười, hai người đều viết trước tiên là cao lương, sau đó là lúa nước.

Vốn đất bị nhiễm mặn sau khi được phát quang, cũng không phải nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời an nhàn), nếu gieo trồng không chu toàn còn có thể đọng lại muối, do đó ảnh hưởng đến việc thu hoạch. Vốn lúa nước là sự chọn lựa tốt nhất, có thể lợi dụng đặc tính của lúa nước để thay đổi cấu tạo và tính chất của đất đai, nhưng mà năm thứ nhất, đất chưa được phát quang hoàn toàn, nhân thủ chưa đủ, việc ương mạ khó khăn không nhỏ, cho nên chỉ có thể trước trồng loại dành cho ruộng cạn. Trong trường hợp đó, đưa bùn vào ruộng là việc sau tháng tư, đợi cho nước rút đi, lại tu chỉnh một phen, thì cao lương là loại thích hợp nhất.

Lâm Thế Toàn thật cao hứng: “Sao muối lại biết được? Ta biết được chuyện này cũng là bởi vì cùng Mai Đại lão gia vào Nam ra Bắc, lại cố ý hỏi các nhân tài ở địa phương khác, vậy muối làm cách nào vậy?”

Lâm Cẩn Dung chỉ cười: “Huynh hỏi thăm được, chẳng lẽ ta không thể sao?” Việc này cũng không liên quan đến chuyện trọng sinh, hiện tại nàng đã hoàn toàn khác hẳn lúc trước, nàng luôn lên kế hoạch các việc mà mình cần làm, nếu mua đất bị nhiễm mặn, tất nhiên sẽ làm cho nó phát huy tác dụng lớn nhất.

Hai người nở nụ cười một hồi, Lâm Thế Toàn muốn đứng dậy cáo từ, đột nhiên nhớ tới một sự kiện: “Thiếu chút nữa đã quên chuyện này. Hơn nửa tháng trước Ngô Nhị thiếu gia đến cửa hàng hương liệu, bảo ta chuyển lời uội, người đến Giang Nam đưa thư và lễ vật, hẳn đã nhờ vả, cam đoan sẽ bình an đưa đến tận nơi. Muốn ta hỏi muội, chờ hồi âm về, là trực tiếp đưa tới uội, hay là đưa qua chỗ Tam thẩm nương?”

Từ trước nàng cũng từng nhờ Ngô gia đưa thư và mấy thứ cho Dương Mạt, nhưng cho tới bây giờ không lần nào giống như lần này, Ngô Tương còn tự mình chạy tới thông báo một tiếng, nói đã gửi đi, vừa không sai người tới Lâm gia truyền tin, cũng không sai người trực tiếp đến nói với Lục gia. Liên tưởng đến nội dung của lá thư, Lâm Cẩn Dung trong lòng có chút bất an, không khỏi hỏi Lâm Thế Toàn: “Hắn cố ý đến nói như vậy?”

Lâm Thế Toàn nghĩ nghĩ, nói: “Hình như là thế.”

Lâm Cẩn Dung lại hỏi: “Hắn đã nói gì với huynh?”

Lâm Thế Toàn lắc đầu: “Chưa nói cái gì. Chỉ hỏi ta, nhà của ta còn có thân nhân ở lại Giang Nam, tương lai ta còn muốn trở về nữa hay không.”

Lâm Cẩn Dung chỉ cảm thấy não đau nhức như bị ai kéo: “Vậy huynh trả lời hắn thế nào?”

Lâm Thế Toàn cười nói: “Ta nói với hắn, tạm thời còn nói chưa rõ ràng lắm. Hắn cũng không hỏi lại, chỉ ngồi một lát, cơm cũng không ăn, liền rời đi.”

Lâm Cẩn Dung cúi mắt, đưa tay dạo qua một vòng rồi lại một vòng trên miệng chén trà, thấp giọng nói: “Tam ca nay tích trữ tiền không phải là ít đúng không?”

Lâm Thế Toàn không biết nàng vì sao lại hỏi như thế, chỉ thản nhiên nói: “Đúng là không ít.”

“Lần sau nếu Ngô Tương hỏi lại, huynh cứ nói với hắn, đợi cho Lưu Nhi lớn lên sẽ trở về.” Lâm Cẩn Dung nói: “Ta thấy, huynh hẳn nên lập nghiệp trí sản ở phía nam. Không thể trí sản ở chỗ này, nhưng nếu ở xa xa, chỉ cần huynh không nói, sẽ không có ai biết được. Ta không thể dựa vào huynh cả đời, huynh cũng không thể cả đời cứ như vậy thay ta làm việc, huynh nên tính toán thay bản thân một chút.”

Từ lần đầu tiên nàng chia hoa hồng cho Lâm Thế Toàn đến bây giờ, đã qua nhiều năm, trong đó kiếm lời khá nhiều, chia hoa hồng cũng rất nhiều lần, tuy rằng Lâm Thế Toàn trong tay rốt cuộc có bao nhiêu tiền nàng không biết, nhưng đại khái cũng có thể tính toán ước lượng. Nay Lâm Thế Toàn đã có chút tài lực, nếu hắn nguyện ý, đã sớm có thể tự lập môn hộ. Nhưng hắn chưa từng đề cập qua, cũng không nói về chuyện Lưu Nhi, như cũ chuyên tâm chủ định, tận chức tận trách thay nàng làm việc.

Lâm Thế Toàn sững sờ một lát, chậm rãi biến sắc: “Tứ muội đến tột cùng muốn nói cái gì? Nói thẳng đi, đừng thử lòng ta.”

Lâm Cẩn Dung trầm thờ dài một tiếng, thấp giọng nói: “Tam ca cần gì tức giận? Huynh biết rõ ta không có ý tứ kia. Cho dù hiện tại huynh phải đi, ta cũng không thể ngăn cản. Ta chỉ là thấy huynh có thể trí sản trước, cũng không thể đợi cho tộc bá trăm tuổi mới làm vậy. Huống hồ trong thiên hạ có bữa tiệc nào mà không tàn, huynh là một nam nhân có bản lĩnh, không thể cứ như vậy. Ta là thật tình.”

Lâm Thế Toàn mặc mặc, thản nhiên nói: “Nếu ta là một nam nhân có bản lĩnh, loại chuyện này ta tất nhiên biết, Tứ muội muội vẫn nên quan tâm đến chuyện của mình đi. Thời điểm nên đi, ta tất nhiên sẽ rời đi, hiện tại muội không cần nói với ta những lời này, bằng không ta sẽ cho rằng muội muốn đuổi ta đi. Nếu không còn chuyện gì khác, vậy ta cáo lui.” Quả nhiên đứng dậy, hướng Lâm Cẩn Dung chấp tay, xoay người bước đi, sắc mặt vẫn rất khó coi.

“Tam ca, huynh làm gì vậy?” Lâm Cẩn Dung bất đắc dĩ cười khổ, bước nhanh đuổi theo: “Vậy thì từ nay ta sẽ tới cửa hàng tìm huynh, hay là huynh tới cửa đón ta?” Ở trong cảm nhận của nàng, Lâm Thế Toàn tuy là tộc huynh bà con xa nhưng so với Lâm Diệc Chi là thân huynh còn quan trọng, thân cận hơn nhiều, nàng hy vọng Lâm Thế Toàn tương lai có thể tránh khỏi tai họa, cũng hy vọng hắn có thể đảm đương vai

trò nhân vật chính yếu trong kế hoạch của nàng, chỉ tiếc căn bản không dám nói ra, còn nói trúng chỗ Lâm Thế Toàn để ý nhất. Hôm nay bất thành, vậy đành phải tìm một thời điểm khác khuyên nhủ hần.

Lâm Thế Toàn thở hắt một hơi, sắc mặt giãn ra đôi chút: “Tất nhiên là ta tới cửa đón muội.”

Lâm Cẩm Dung liền cười nói: “Ta tiền huynh đến nhị môn?” Lời còn chưa dứt, chợt nghe một ma ma đứng ở cửa nịnh nọt cười nói: “Cuối cùng đã bàn chuyện xong rồi, Nhị thiếu phu nhân, lão thái gia sai nô tỳ đến truyền lời, Lâm Tam gia lần đầu tiên tới cửa, hần muốn thỉnh Lâm Tam gia ở lại ăn chút cơm rau dưa. Người xem thế nào?”

Lão nhân đây là muốn làm cái gì? Việc nào của nàng cũng muốn quản sao? Lâm Cẩm Dung theo bản năng sinh ra vài phần nguy cơ, nhưng mà đây chính là cho nàng cùng Lâm Thế Toàn mặt mũi, căn bản không thể cự tuyệt, đành phải tươi cười, biểu hiện thập phần cao hứng: “Tam ca, ta cùng huynh qua đó?”

Lâm Thế Toàn lúc trước còn có vài phần kinh ngạc, lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, thập phần trầm ổn nói: “Không cần, muội cứ làm chuyện của mình đi. Vốn ta cũng nên tới bái phỏng trưởng bối, là ta thất lễ.” Hần vừa vặn nên tới gặp vị Lục lão ông lợi hại này.

Ma ma kia liền cười nói: “Nhị thiếu phu nhân đã có việc, lão thái gia trước đó có phân phó, bảo nô tỳ dẫn đường cho Lâm Tam gia là được rồi.”

Ý tứ này, chính là bảo nàng đừng đi cùng. Lâm Cẩm Dung sẽ không vì việc nhỏ này mà ảo não, lại cẩn thận suy nghĩ, sợ là người bên ngoài giả truyền thánh chỉ thiết bẫy, dặn dò bảo Lệ Chi đi theo một chuyến.

188. Chương 190: Cát Bước

Vinh Cảnh cư, Lục lão phu nhân đang lần hạt một chuỗi Phật châu từ gỗ tử đàn tinh tế mài thành, khấp hờ mắt, nghe Lâm Cẩm Dung ở một bên đọc kinh thư. Lâm Cẩm Dung thanh âm mượt mà nhu hòa, biểu tình còn thật sự tức tặc, ngay cả con sóc đuôi to nghịch ngợm kia cũng ngừng gặm nhấm hạt thông, im lặng ngồi nghe. Sa ma ma cùng Tổ Tâm lại lặng yên không một tiếng động đứng ở một bên.

Một trận gió nhẹ mang theo chút lo lắng từ cửa sổ thổi vào, trước thối sa trường màu hồng cánh sen tạo nên một trận cuộn sóng nở rộ như đóa sen, rồi lại thổi tan hương khói xoay quanh phía trên lư hương làm bằng sứ men xanh khắc hoa văn uốn lượn, sau đó lại thổi hạt châu trên tóc Lâm Cẩm Dung lay động một chút.

Cũng không biết bên ngoài Lâm Thế Toàn cùng Lục lão ông thế nào rồi? Lâm Cẩm Dung trong miệng còn thuần thực tự nhiên tụng kinh thư, ánh mắt lại theo trận gió mát này nhìn ra ngoài, dừng ở cạnh cửa. Lục lão phu nhân khẽ hé mắt, theo ánh mắt của nàng nhìn qua. Cạnh cửa không có gì cả, chỉ có bình hoa cao cổ trong có cắm một cành ngọc lan nở rộ trên giá gỗ hoàng lê.

Lục lão phu nhân bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, tiếp tục lần tràng hạt, không tiếng động nghe Lâm Cẩm Dung tụng kinh. Đợi cho tụng xong một đoạn, thấy Lâm Cẩm Dung muốn lật trang sách, liền ôn hòa nói: “Hôm nay đến đây thôi, con mệt mỏi cả ngày, lại còn phải bồi lão bà tử ta, làm khó cho con rồi.”

Ngày xưa sẽ để nàng đọc xong, hôm nay lại bị ngăn lại, ước chừng là phát hiện mình thất thần, Lâm Cẩm Dung hơi hơi có chút xấu hổ: “Không ngại ạ.” Rồi nàng thu liễm tâm thần tiếp tục đọc, đọc được một đoạn, cảm xúc vốn có chút nôn nóng bất an cũng trở nên phẳng lặng. Có gì phải lo âu chứ? Lo âu thì có tác dụng gì? Lục lão ông cũng không thể ăn thịt Lâm Thế Toàn được.

Nghe thấy thanh âm của nàng càng ngày càng bình thản, thậm chí có một loại vận luật tuyệt mỹ, Lục lão phu nhân vừa lòng ngầm gật đầu. Đợi cho nàng tụng xong kinh thư, mới nói: “Nhị lang không ở nhà, một mình con thật vất vả.” Lục lão phu nhân đưa tràng hạt trong tay cho nàng: “Chuỗi hạt này đã theo ta mười mấy năm, nay cho con, cầm lấy đi.”

Lâm Cẩm Dung cầm tràng hạt này trong tay, có chút đỏ khốc đỏ cười. Nàng còn trẻ tuổi như vậy, đây là muốn bảo nàng lúc Lục Gia không ở nhà, tu thân dưỡng tính, nhàn rỗi nên tụng nhiều kinh Phật sao? Tuy là nghĩ như vậy, vẫn cầm chuỗi hạt kia đeo vào cổ tay, cung kính lui ra ngoài.

Đến thời gian thấp đèn, Phương Trúc mới tiến vào truyền tin: “Thiếu phu nhân, Lâm Tam gia cùng lão thái gia vẫn uống rượu cho đến bây giờ, hai người đều có chút say, vừa rồi lão thái gia mới sai người bố trí xe ngựa chở Lâm Tam gia về.”

Nếu hai người đều say, vậy chứng minh Lục lão ông ít nhất không chán ghét Lâm Thế Toàn, ngày sau Lâm Thế Toàn ra vào Lục gia sẽ tiện hơn rất nhiều. Lâm Cẩm Dung yên tâm, từ nay trở đi lúc nào thấy Lâm Thế Toàn, hỏi lại hẳn hôm nay bọn họ đã nói những gì là được rồi.

Thấy nàng không lên tiếng, Phương Trúc bộ dạng phục tùng rũ mắt thúc thủ đứng ở một bên, im lặng dường như không phát ra tiếng hô hấp. Lâm Cẩm Dung đột nhiên muốn thử, nếu chính mình đã quên để nàng lui ra, nàng sẽ như thế nào đây? Năm đó, mình đối đãi với nàng cung kính, nhưng chưa từng thử qua như vậy. Vì thế ra vẻ suy nghĩ, cúi đầu không hề liếc mắt một cái.

Đảo mắt thời gian uống một chén trà nhỏ liền trôi qua, nàng còn ngồi bất động, Phương Trúc cũng đứng bất động. Lệ Chi ở một bên nhìn thấy mặt danh kỳ diệu, không biết trong hồ lô của nàng chứa thứ gì, nhưng cũng không đến quấy rầy nàng, im lặng đứng ở một bên.

Lại qua thêm thời gian uống một chén trà, Quế ma ma vén màn tiến vào, cười nói: “Thiếu phu nhân, lão nô đã nấu canh ngân nhĩ táo đỏ, thừa dịp còn nóng người có muốn ăn không?” Nhất thời nhìn thấy tình hình này, đoán không ra nguyên nhân, liền đề thấp thanh âm, nhìn quanh trái phải.

Lâm Cẩm Dung không muốn giả bộ nữa, mới đứng lên, có chút ngượng ngùng nói: “Xem ta kìa, vậy mà lại ngăn người đến vậy, để Phương Trúc ở chỗ này chờ lâu như thế.” Lại trách Lệ Chi: “Người cũng không nhắc nhở ta, nếu không phải Quế ma ma tiến vào, chẳng phải là vẫn đang ngăn người sao? Để cho người ta vẫn đứng đó?”

Lệ Chi ủy khuất nói: “Nô tỳ không phải sợ phá hỏng suy nghĩ liền mạch của thiếu phu nhân đó sao?” Làm tốt lắm, là người do trưởng bối ban thưởng, lại có thể diện, nhưng dù sao vẫn là nô bộc, cũng không thể quá nhân nhượng Phương Trúc này, năm rộng tháng dài, dù cho có cẩn thận cũng khó mà không sinh ra kiêu căng chi tâm.

Phương Trúc cười cười, quỳ gối hành lễ, trong thanh âm không có nửa điểm hờn giận: “Xem nhẹ, thiếu phu nhân rất khách khí, nô tỳ thấp thỏm lo âu.”

Quế ma ma lúc này mới lấy lại khẩu khí, đem canh ngân nhĩ táo đỏ đưa lên, cười nói: “Thiếu phu nhân nghĩ chuyện gì mà mê mẩn đến vậy?”

Lâm Cẩm Dung cầm bát, cười dài nói: “Kỳ thật chuyện này cùng Phương Trúc có chút liên quan, ta chỉ nghĩ muốn mời người hỗ trợ, sẽ không cho người đi, kết quả vừa nghĩ đã quá chuyên tâm, nhất thời quên mất.”

Phương Trúc biểu tình không thay đổi: “Thiếu phu nhân có chuyện gì muốn phân phó nô tỳ làm?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Trên thực tế cũng không phải là đại sự gì. Người xem, hôm nay tộc huynh của ta đến đây, cùng ta thương lượng chuyện đồ cưới, chuyện này phu nhân cũng biết.”

“Vâng.” Phương Trúc nghiêng tai lắng nghe, người là nàng truyền tin mời đến, chân tướng nàng đương nhiên rõ ràng. Chính là Lâm Cẩm Dung không tín nhiệm nàng, đến phòng khách lại tìm có sai người lui xuống. Cho nên Lâm Cẩm Dung muốn nàng làm cái gì, nàng cũng không biết, chỉ trực giác cho rằng đây không phải việc gì tốt.

Lâm Cẩm Dung lại nói: “Ta từ nay trở đi sẽ thường xuất môn. Tổ phụ cùng tổ mẫu đều nhận lời, nhưng còn chưa kịp nói với phu nhân, lúc này nếu đến nói với nàng, ta lo rằng nàng nghĩ ta muốn tiền trăm hậu tấu, không đem nàng để vào mắt, do đó tức giận ta. Phương Trúc, người theo phu nhân đã lâu, phu nhân luôn khen người thông minh có năng lực, người có thể tìm biện pháp khiến phu nhân chấp nhận cho ta xuất môn mà không tức giận hay không?” Xuất môn so với việc để người ta đến nhà bàn luận sinh ý hoàn toàn khác biệt, Lâm Ngọc Trân tất nhiên sẽ không dễ dàng cho phép, nhưng nàng không thể không xuất môn. Loại chuyện khó khăn này, liền giao cho Phương Trúc có năng lực làm đi.

Phương Trúc trên mặt liền lộ ra một tia khó xử.

Chuyện này thật không dễ. Lâm Ngọc Trân tính tình thế nào quả nhiên đúng như theo lời của Lâm Cẩm Dung. Nếu Lâm Cẩm Dung trước đó chưa được lão thái gia cùng lão thái thái cho phép, Lâm Ngọc Trân mới có thể không đồng ý cho Lâm Cẩm Dung xuất môn, có lẽ là bởi vì tâm tình không tốt, có lẽ là cảm thấy muốn tỏ rõ uy phong của bà bà. Nhưng Lâm Cẩm Dung đã được hai lão đồng ý, lại đến thông báo Lâm Ngọc Trân, như vậy Lâm Ngọc Trân vô luận thế nào đều sẽ mất hứng, cảm thấy Lâm Cẩm Dung không đem mình để vào mắt, chắc chắn tìm mọi cách làm khó dễ.

Nhưng chuyện này đúng là phải làm. Nàng vừa mới vào sân viện của Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung sai nàng làm, nếu nàng làm không xong, chắc chắn sẽ bị xem nhẹ, về sau sao được Lâm Cẩm Dung tín nhiệm nữa đây? Nhưng nếu làm việc này, thì nghĩa là mọi lửa giận của Lâm Ngọc Trân nàng đều phải gánh chịu.

Lâm Cẩm Dung đánh giá thần sắc của Phương Trúc, thất vọng thở dài: “Người cũng không còn cách nào khác sao? Ta còn nghĩ người nhất định sẽ có. Vậy phải làm sao bây giờ? Hôm qua thời điểm mẫu thân ban người cho ta, ta thật cao hứng. Còn cho rằng sau này mặc kệ đối nội hay đối ngoại, đều có người giúp đỡ. Ai.....”

Nghe xong lời này, Phương Trúc nhanh chóng hạ quyết tâm: “Thiếu phu nhân yên tâm, để nô tỳ đi trước thử xem sao.” Thành công hay không, đều phải thử xem, không thể từ chối.

Lâm Cẩm Dung hưng trí nhìn nàng: “Người tính làm như thế nào?”

Phương Trúc lời nói nhỏ nhẹ nói: “Nô tỳ không có bản sự gì, chính là thành thật trung tâm phu nhân đã biết. Bất quá chỉ là một chuyện nhỏ, phu nhân vốn luôn săn sóc người khác, sẽ không so đo.”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Vất vả người rồi, ta chờ tin tốt của người.”

Phương Trúc cẩn thận tỉ mỉ thi lễ, vững vàng lui ra, tiếng bước chân nhẹ đến mức không nghe thấy gì. Tính toán ước chừng nàng đã bước ra cửa, Quế ma ma mới nói: “Thiếu phu nhân, người tin nàng sao?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Không tin nàng thì tin ai? Còn có người nào so với nàng càng thích hợp giao tiếp với phu nhân hơn?”

Quế ma ma nói: “Nàng là người phu nhân tặng, sao có thể giúp đỡ người? Còn không phải phu nhân nói như thế nào, nàng liền làm như thế ấy sao. Người nếu muốn xuất môn lại không muốn chọc phu nhân tức giận, còn không bằng đi tìm Đại tiểu thư, thỉnh Đại tiểu thư hỗ trợ nói với phu nhân một câu.”

“Vậy xem nàng là thật thông minh hay là giả thông minh. Ta bất kể nàng làm như thế nào, ta chỉ muốn xem kết quả mà thôi.” Lâm Cẩm Dung trên mặt tươi cười càng thêm nhạt nhẽo: “Ma ma vẫn cảm thấy Đại tiểu thư rất tốt sao?”

Quế ma ma mặc dù không biết nàng cùng Lục Vân rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nhưng rốt cuộc hầu hạ nàng nhiều năm, hiểu được nàng có chút mất hứng, vội nói: “Trong nhà này, nàng và phu nhân là người thân cận nhất với chúng ta.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Người nói đúng. Như vậy ma ma cảm thấy, đối với người mà nói, người đáng tin cậy đáng thân cận nhất là ai?” Có thể là Quế Viên xếp hạng đầu tiên, nhưng không thể là Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân.

Quế ma ma sắc mặt khê biến, có chút bối rối nói: “Thiếu phu nhân, đối với lão nô mà nói, đương nhiên người là đáng tin cậy nhất, là nơi để lão nô dựa vào cả đời.” Lời này là thật tâm thật lòng, cũng không hiểu được vì sao nàng chỉ hảo tâm đề nghị, liền khiến Lâm Cẩm Dung hỏi một câu này. Tuy rằng Lục Vân hay ban thưởng cho nàng, nhưng đều quang minh chính đại, không có ý gạt ai, nàng cũng không có tâm tư gì khác.

Lâm Cẩm Dung không muốn cùng nàng đi vòng vèo, trực tiếp nói: “Ma ma nhớ rõ là tốt rồi. Các người đều nhớ kỹ, trừ bỏ ta, trong nhóm chủ tử nhà này, không bao giờ có người đối đãi tốt với các người. Hiện tại các nàng đối đãi các người thế nào, cũng chỉ là bởi vì ta. Ngốc không đáng sợ, sợ là giả ngốc mà thôi, các người đi xuống tự mình ngấm lại đi.”

Quế ma ma mặt trắng bệch như tờ giấy, nét mặt xấu hổ, có chút lão đảo lui ra ngoài. Lệ Chi lo lắng nói: “Thiếu phu nhân, như vậy có tốt không? Quế ma ma sẽ bị thương tâm, nàng là người tốt, cũng toàn tâm

toàn ý vì người.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt cầm bát canh ngân nhĩ, nhẹ giọng nói: “Ta có tính toán. Dù có tâm, nhưng cũng có lúc hại chết người khác. Nếu ta không thể trước quản lý trong phòng mình cho tốt, sao có thể quản người bên ngoài? Không thể khiến người khác chê cười. Ta có thể bắt kẻ nhòm nhang thế nào, chính là vì trong lòng còn có các nhang, nếu trong lòng không có các nhang, sẽ không cần xen vào làm gì.”

Lệ Chi thở dài, tìm thấy Quế ma ma đang trốn ở trong phòng lau nước mắt, đem lời Lâm Cẩm Dung vừa nói kể lại với Quế ma ma, Quế ma ma im lặng ngồi một lát, lau khô nước mắt, chỉ bảo Lệ Chi hỗ trợ, đem đồ Lục Vân thường gì đó thu dọn vào một cái rương, đặt ở một bên rồi khóa lại.

Không biết Phương Trúc đi nói với Lâm Ngọc Trân thế nào, sáng sớm hôm sau, thời điểm Lâm Cẩm Dung đến thỉnh an Lâm Ngọc Trân, nói ra việc này, Lâm Ngọc Trân tuy rằng không quá cao hứng, nhưng cũng không phát hỏa, thản nhiên đáp ứng. Lâm Cẩm Dung mặc kệ nhang có cao hứng hay không, chỉ biết vạn sự khởi đầu nan, một mình xuất môn, nhang cuối cùng đã đi được một bước đầu tiên.

189. Chương 191: Nhân Tình

Phố Khánh Dương nằm chính giữa thành Bình châu, là nơi phồn hoa nhất, cũng nhiều góc ngách nhất. Cửa hàng hương liệu của Lâm Cẩm Dung mở trên con đường này, địa điểm không phải tốt lắm, thậm chí có chút xa xôi, mặt tiền cửa hiệu cũng không tính là lớn, nhưng thập phần nhẹ nhàng khoan khoái.

Chiều bài sơn đen chữ vàng, nước sơn bóng loáng, hàng hóa được sắp xếp chỉnh tề, vừa xem liền hiểu ngay, chung quanh không có chút bụi, trên bàn bên cửa sổ có đặt bốn cảnh hoa tươi, ngay cả quần sự tiểu nhị và tiểu nhị tiếp đón việc mua bán đều ăn mặc sạch sẽ nghiêm túc, tươi cười cũng rất phù hợp.

Lâm Cẩm Dung đầu đội đầu lạp, đứng trong cửa hàng im lặng quan sát một hồi, vừa lòng đi theo Lâm Thế Toàn vào hậu viện uống trà. Đây là lần thứ ba nhang đến cửa hàng, hai lần trước là đi cùng Đào thị, chỉ là chuồn chuồn lướt nước ngó nghiêng qua mà thôi, cũng chưa từng tiến vào hậu viện. Hôm nay nếu đã đến đây, không khỏi ngấm ngấm cần thận hơn.

Hậu viện không lớn, lại là nơi Lâm Thế Toàn hằng ngày cư ngụ, nhưng cũng là nơi cung cấp toàn bộ đồ vận chuyển của cửa hàng, vì vậy thập phần chật chội. Dù vậy, vẫn bảo trì phong cách giống như gian ngoài, sáng sủa sạch sẽ, hoa đỏ lá xanh, khoan khoái hợp lòng người.

Lâm Thế Toàn ở một bên nhìn, thấy trong mắt Lâm Cẩm Dung lộ ra vẻ vừa lòng, không khỏi cũng có vài phần vui mừng thoải mái, liền dẫn nhang đến nhả thất hằng ngày chiêu đãi khách nhân nghỉ ngơi uống trà đàm luận sinh ý: “Người môi giới sẽ đến, cứ vào đây uống chén trà, ăn chút trái cây đã.”

Lâm Cẩm Dung liền cười: “Huynh mời ta, hiếm khi được huynh mời khách.”

Lâm Thế Toàn không khỏi cười nói: “Nói vậy ta dường như rất keo kiệt, rõ ràng là không có cơ hội mà.”

Vào nhả thất, Lâm Cẩm Dung không khỏi hỏi hần: “Ngày hôm trước lão thái gia gặp Tam ca thì nói chuyện gì với huynh?”

Lâm Thế Toàn cười khỏ nói: “Hỏi rất nhiều vấn đề, trừ bỏ cửa hàng hương liệu ra, lại hỏi trà tứ và phiến đất bị nhiễm mặn, còn hỏi ta tương lai có tính toán gì không. Muội đã đề cập với hần chuyện trà tứ rồi sao?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đương nhiên đã đề cập qua, bằng không sao có thể ngồi ở đây với huynh?”

Lâm Thế Toàn nghiêm túc nói: “Lão thái gia làm người cũng khá tốt, ít nhất là thật tâm hy vọng các muội tốt, muội đừng chọc hần tức giận.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Ta biết.” Người hiện tại nhang không nên đắc tội nhất chính là Lục lão ông.

Lâm Thế Toàn trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: “Tứ muội muội, đề nghị ngày đó của muội, ta có nghĩ tới, cảm thấy lời muội nói thật đúng.” Lập nghiệp sớm hay muộn cũng đều là giống nhau, nếu Lâm Cẩm Dung hào phóng, hần cần gì phải câu nệ việc đó?

Lâm Cẩm Dung thấy hần cuối cùng đã mở miệng, không khỏi nhẹ nhàng thở ra: “Vây Tam ca tính lập nghiệp ở Cát châu sao?”

Lâm Thế Toàn nói: “Không đi Cát châu, bên kia không có gì hay để lưu luyến. Ta nghĩ, không bằng chuyển đến Thăng châu thì tốt hơn.” Hần sinh trưởng ở gần Cát châu, nhà mẹ đẻ cũng ở chỗ này, nhưng còn có mấy nhà thân thích ở bên đó, nếu nhiều người biết thì bí mật khó giữ, thật sự không nên trở về. Thăng châu cũng là nơi Đào Phượng Tường mở tiệm trí sản, nếu hần lập nghiệp ở đây, còn có người chiếu cố.

Lâm Cẩm Dung cúi mắt suy nghĩ một lát, thấp giọng nói: “Như vậy cũng được. Lần trước Ngô Tương không phải hỏi huynh hỏi âm về sau đưa đến đâu sao? Tam ca thay ta trả lời hần, bảo hần đưa qua đây, lại nhờ Tam ca chuyển cho ta là được rồi.” Nàng không có cơ hội, nếu có cơ hội, nàng nhất định sẽ lôi kéo Ngô Tương để hỏi rõ ràng, hần rốt cuộc định làm chuyện tốt gì đây. Cũng chỉ có người như hần, làm chuyện xấu còn không biết che giấu.

Lâm Thế Toàn thấy nàng nói như thế, không khỏi nhú mày, nghĩ rằng chẳng lẽ nàng ở Lục gia gian nan đến thế sao, ngay cả có người đưa phong thư tới cửa cũng phải lo lắng? Vốn muốn hỏi nàng vài câu, nhưng lời đến bên miệng lại nhịn xuống.

Lâm Cẩm Dung dường như biết suy nghĩ của hần, chủ động giải thích nói: “Ngô Tương cùng Dương Mạt vẫn không được cô cô yêu thích, bọn họ trong lúc đó có nhiều khúc mắc. Nếu Lục Giam ở nhà, thì không phải sợ. Hiện tại hần không ở nhà, ta tất nhiên không thể gây chuyện.”

Như thế cũng đúng. Lâm Thế Toàn không đem việc này để ở trong lòng, toàn tâm toàn ý cùng Lâm Cẩm Dung bàn về chuyện sinh ý cùng một ít sự việc thú vị của Lưu Nhi.

Nhàn thoại một hồi, uống xong hai tuần trà, người môi giới đã tới, trước dẫn hai người đi xem cửa hàng Chu gia, lại dẫn hai người đến xem tòa nhà của Lương gia. Lâm Cẩm Dung mới vừa thấy tòa nhà của Lương gia, liền hiểu được Lâm Thế Toàn vì sao lo lắng việc dùng một gian dân trạch bình thường sửa sang lại thành trà tứ.

Tòa nhà của Lương gia ở bên đường, nơi ngã tư rộng lớn u tĩnh, hoàn toàn không cần lo lắng xe ngựa không thể đi vào hay đỗ lại. Đi vào, đường mòn rải đá khúc khúc chiết chiết, cây bàng hoa mộc sum suê, tường đá thanh chuyên, trắng trẻo sạch sẽ, mộc mạc im lặng. Rõ ràng là cây cối bình thường, phòng ốc kiến trúc cũng không tạo hình hoa văn màu sắc tỉ mỉ gì, lại lộ ra một phong cách cổ xưa thanh u mỹ lệ không giống người thường.

Lâm Cẩm Dung tán thưởng nói: “Chỗ này thật tốt.” Trong lòng còn có chút khẳng định, nơi này rất thích hợp, văn nhân sĩ tử không phải luôn ham thích sự thanh nhã sao? Cho dù là Lâm Tam lão gia như vậy, lúc tiếp đón bằng hữu ra ngoài vui vẻ, cũng thích tìm đến nơi thanh tĩnh lịch sự tao nhã. Nơi này không thích hợp thì còn có chỗ nào nữa? Kinh doanh thích đáng, giá trà còn có thể rất cao.

Người môi giới tuy rằng không thể thấy dung mạo nàng, lại từ trong thanh âm nàng nghe ra chút ý tứ, vội cười nói: “Thiếu phu nhân là người văn nhã. Phía sau còn nhiều chỗ đẹp, để tại hạ dẫn người đi xem xét, bảo đảm người sẽ thích.”

Phía sau kỳ thật bất quá chỉ là hoa viện nhỏ im lặng, có vài cây ngọc lan không đồng nhất, lúc này ngọc lan trắng sắp héo tàn, ngọc lan tím lại đang hừng hực khí thế nở rộ, ngọc lan vàng mới chỉ chớm nở. Dưới tàng cây có ao nhỏ phản chiếu trời xanh mây trắng. Cũng giống như phong cách bên ngoài, không tinh xảo quá khéo léo, không quá quý báu, nhưng là cảnh đẹp ý vui.

Lâm Cẩm Dung liền đánh mắt về phía Lâm Thế Toàn, tỏ vẻ mình thích nơi này. Lâm Thế Toàn trên mặt cũng không lộ ra thần sắc gì, ngược lại bắt đầu soi mói tòa nhà này: “Ta còn nghĩ đến có cái gì hay, bất quá chỉ là chút hoa cỏ bình thường mà thôi, vườn như vậy, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy. Vây mà giá cao như thế sao?”

“Đây chính là tòa nhà mới, chính vì hoa cỏ tầm thường, cho nên chào giá mới thấp. Ở tòa nhà này mới an tâm a, vừa đẹp, lại không sợ hư hao bị bắt đền.” Mặc cả chọn lựa chính là muốn mua, người môi giới kinh nghiệm phong phú, chẳng những không tức giận, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Lâm Cẩm Dung dẫn Lệ Chi cùng Anh Đào ngồi bên bàn đá dưới tàng cây ngọc lan, nghe hai người một

người chào giá, một người vẫn mặc cả, đấu trí so dững khi, múa mép khua môi, thảo luận nhân tình, trong chốc lát bảo giá đã quá thấp không thể giảm nữa rồi, trong chốc lát còn nói té thủy trường lưu (dòng suối nhỏ nhưng chảy dài, ý chỉ dùng được về lâu về dài), nghe thấy mà hai mắt mỉm cười, thần thanh khí爽.

Đợi cho đàm luận ổn thỏa xong, người môi giới nhanh chuẩn bị khế thư, Lâm Thế Toàn lại đây cười nói: “Tứ muội người hiếm khi được xuất môn, không bằng thừa dịp cơ hội này, để ta nói với muội tình hình trà tứ ở Giang Nam bên kia, chúng ta thương lượng một chút nên bố trí nơi này thế nào.”

Lâm Cẩm Dung đang có ý tưởng này, liền cùng hần lộn trở lại, bắt đầu từ ngoài cửa, mỗi lần cách mấy thước liền dừng lại thương lượng một hồi, đợi đến khi thương lượng thỏa đáng, lại cùng làm việc với người môi giới, sắc trời đã không còn sớm.

Lâm Cẩm Dung vốn có tâm thuận đường trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, thấy sắc trời đã trễ cũng không dám ở bên ngoài lâu, vội vã cùng Lâm Thế Toàn công đạo vài câu, xoay người bước đi. Vừa mới lên xe ngựa, Lâm Thế Toàn lại đuổi theo, có chút ngượng ngùng nói: “Tứ muội muội, chuyện này muội cùng Nhị lang đã nói qua chưa?” Tuy rằng là đồ cưới của Lâm Cẩm Dung, Lục lão ông cũng đã biết, nhưng vẫn nên cùng Lục Giam nói một tiếng mới phải.

Lâm Cẩm Dung ngẩn ra, cười cười: “Ta sẽ nói với hần. Cám ơn Tam ca nhắc nhở.” Xe ngựa đi được nửa đường, nhớ tới Lâm Ngọc Trân mấy ngày trước từng nhắc tới thềm món chay, lại đi thẳng đến Ngũ Trương lâu đi mua món chay cùng cháo, trước giờ cơm chiều trở về Lục gia, thay đổi quần áo liền đến thẳng Vinh Cảnh cư.

Thời điểm này, Lục gia nữ quyến không có gì bất ngờ xảy ra đều ghé qua Vinh Cảnh cư. Mỗi lần như vậy, đều là lúc Nhị phòng hãnh diện nhất, Nguyên Lang cùng Hạo Lang ở trước mặt Lục lão phu nhân làm nũng khoe mẽ, Tống thị cùng Lã thị hạnh phúc kiêu ngạo tươi cười, Lâm Ngọc Trân khoe môi hàm chứa vài phần châm chọc ý cười, Lục Vân ngồi ở một bên thỉnh thoảng cùng Sa ma ma nói hai câu, Đồ thị còn lại một mình mang theo vài phần cô đơn, ngồi ở một góc không nói gì.

Lâm Cẩm Dung xuất hiện cuối cùng khiến Đại phòng cùng Tam phòng đang cô đơn chưa xót có vài phần an ủi. Tiếp nhận đồ ăn chay Lâm Cẩm Dung mua về, Lâm Ngọc Trân trong lòng mang theo vài phần vui mừng, cố ý không cho là đúng nói: “A Dung con ra ngoài làm chính sự, sao còn có thời gian rảnh rỗi đi mua mấy thứ này?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Hiếm khi xuất môn, hiện tại thời tiết càng ngày càng bức bối, ăn chút đồ chay cho thoải mái.”

Tống thị lại cười nói: “Sớm biết rằng A Dung xuất môn, ta cũng nên đi cùng con. Nghe nói cửa hàng của mẫu thân con gần đây có nhập một số kiện vải, vừa vặn ta cũng muốn đến xem để chọn vải may quần áo mùa hè.”

Lâm Cẩm Dung không biết nàng muốn làm gì, liền cười nói: “Hôm nay ta không đi đâu khác, chỉ đến cửa hàng hương liệu của mình một chuyến. Nhị thẩm nương nếu quan tâm đến vân cẩm vải vóc, ngày mai ta sẽ sai người qua nói, bảo bọn họ mang mấy kiện vải đặc sắc khác biệt qua ọi người chọn.”

Chợt nghe Lã thị cười nói: “Vừa vặn trong nhà không phải đều nên may trang phục hè sao? Không bằng mang vải vóc để may quần áo mùa hè ọi người và hạ nhân tới đây?” Không đợi Lâm Cẩm Dung mở miệng, cho rằng là đúng cùng Tống thị nói: “Bà bà, ta thay A Dung xin phép người, thân thích nhà mình mở cửa hàng, tội gì để người khác được lợi?”

Tống thị cười nói: “Xem con kia, chẳng lẽ sợ ta không đáp ứng sao? Mua của ai mà chả như nhau? Thân thích nhà mình cũng yên tâm hơn. Đúng vậy không, bà bà?”

Lục lão phu nhân còn chưa mở miệng, Lâm Cẩm Dung liền cười nói: “Đa tạ ý tốt của Đại tẩu, nhưng các người cũng đã biết, cửa hàng kia của mẫu thân ta quá nhỏ, bán vải vóc đều là do biểu ca ta tinh khiêu tế tuyển từ Giang Nam, cũng không nhiều, bất quá chỉ có mấy kiện, nếu các trưởng bối muốn may quần áo mới thì có thể, nhưng nếu là trang phục cho toàn gia từ cao xuống thấp, vậy chắc không được.”

Tống thị cùng Lã thị cũng có cửa hàng, phàm là vật gì Lục gia cần, có thể lấy từ cửa hàng đó thì các nàng đều không bỏ qua, chỉ cần giá hợp lý, chất lượng tốt, Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân cũng không hỏi

đến. Các nàng đây là thương lượng muốn nàng nhận nhân tình, nhưng Lâm Cẩm Dung không giống các nàng, dù nàng sẽ có nhiều lợi ích, nàng cũng sẽ không để gia sự của Lục gia dính lứu vào cửa hàng của Đào thị và nàng. Mọi chuyện phải phân biệt rõ ràng.

Lã thị còn muốn khuyên nữa, Lâm Ngọc Trân cũng thấy kiếm hay không cũng vậy, nàng không thích Đào thị, lại là tẩu tử nhà mẹ đẻ. Lục lão phu nhân thân nhiên nói: “Nếu là cửa hàng nhỏ, vậy thì quên đi.” Giải quyết dứt khoát, mọi người đều trở nên trầm mặc.

190. Chương 192: Phân Công

Lâm Cẩm Dung trở về phòng, liền ra lệnh Lệ Chi chuẩn bị giấy bút để viết thư cho Lục Giam. Lệ Chi mất thấy thư viết xong, liền đưa ra chủ ý: “Thiếu phu nhân, người không tự tay làm cho Nhị gia hai bộ quần áo mùa hè sao? Ngày mai sẽ có người đưa các kiện vải đến để chọn lựa.” Vào cửa lâu như vậy, cũng chưa từng thấy Lâm Cẩm Dung động đến việc thuê thùa, giúp Lục Giam may quần áo, thuê túi, hải linh tinh gì đó, thật sự là hơi lười biếng.

“Chọn nhiều một chút, rồi may cho Thất thiếu gia luôn.” Lâm Cẩm Dung cũng không cự tuyệt: “Người đi nhìn xem Phương Trúc còn ở đây không, bảo nàng tiến vào.”

“Trời còn sớm, nàng sao đã về được?” Thấy nàng chịu làm, Lệ Chi trong lòng vui mừng, vội bước nhanh đi tìm Phương Trúc. Trong chốc lát, Phương Trúc tiến vào, Lâm Cẩm Dung đã dán xong phong thư.

Lâm Cẩm Dung đem thư giao cho Phương Trúc: “Ngày mai sai người đưa cho Nhị gia, chờ mang theo hồi âm trở về. Ta muốn may cho phu nhân áo ngoài mùa hè, người nhớ rõ đến hồi nhỏ phu nhân, rồi giúp ta chọn lựa vải dệt ngày thường phu nhân thích mặc nhất.”

Phương Trúc hai tay tiếp nhận thư, đang muốn cáo lui, Lâm Cẩm Dung cũng không bảo nàng đi, kể lại đề nghị của Tổng thị cùng Lã thị, rồi chuyện mình cự tuyệt thế nào, hỏi: “Chuyện này người có ý kiến gì không?”

Phương Trúc thực giật mình Lâm Cẩm Dung lại hỏi về chuyện này, suy nghĩ một lát, cười khổ nói: “Thiếu phu nhân không ham chút tư lợi này, muốn đứng thẳng đi ổn, không để người ta có gì soi mói. Nhưng lần này xem như người đã đắc tội với Nhị phu nhân và Đại thiếu phu nhân rồi.” Trước đây hai người bà tức Tổng thị hành động nhất trí, lại có lão thái gia ngầm đồng ý, tất nhiên không cần lo lắng có người đàm tiếu, yên tâm thoải mái cùng nhau phát tài. Hiện tại đột nhiên có Lâm Cẩm Dung không làm theo lời các nàng, còn không phải là người của mình, các nàng sao có thể an tâm? Nhưng lời này Phương Trúc cũng không dám cùng Lâm Cẩm Dung nói rõ.

Ai ngờ Lâm Cẩm Dung lại theo lời của nàng gật đầu nói: “Cho nên chúng ta phải cẩn thận. Người thường xuyên hành tẩu bên ngoài viện, dụng tâm một chút, cẩn thận một chút, nghe được cái gì, nhớ rõ nhanh chạy về nói với ta. Cũng không thể bởi vì ta mà liên lụy phu nhân cùng Đại tiểu thư.”

“Vâng.” Phương Trúc lại lắp bắp kính hãi, hóa ra không phải Nhị thiếu phu nhân không hiểu gì, vội biểu thị lòng trung thành, rồi cáo lui ra ngoài.

Lệ Chi bưng trà cho Lâm Cẩm Dung: “Vì sao thiếu phu nhân nói với nàng việc này? Nàng không đáng tin a.” Ít nhất trước mắt là không thể tin.

Lâm Cẩm Dung cười: “Ta không phải nói cho nàng nghe, cũng không phải tín nhiệm nàng, là tín nhiệm Đại phu nhân cùng Đại tiểu thư.” Thời điểm này, nàng cùng Lâm Ngọc Trân, Lục Vân chính là một phe cánh, tín nhiệm Phương Trúc, chính là tín nhiệm các nàng. Thêm mấy con mắt, thêm mấy lỗ tai, không phải vẫn tốt hơn sao?

Lệ Chi cau mày suy nghĩ một hồi, rồi mỉm cười, tay chân lưu loát giúp Lâm Cẩm Dung thêm trà. Lâm Cẩm Dung mỉm cười nhìn nàng: “Nghĩ thông suốt rồi sao?”

Lệ Chi dùng sức gật đầu: “Đã nghĩ thông suốt.”

“Chúng ta cũng phải cẩn thận.” Lâm Cẩm Dung thấp giọng phân phó: “Bắt đầu từ ngày mai, ta tính để Anh Đào cùng Quế Viên theo ta hành tẩu bên ngoài, người cùng Đậu Nhi ở lại trong nhà, nên làm như thế

nào, người hiểu được không?” Anh Đào biểu hiện cũng không tệ lắm, chính là tuổi hơi nhỏ, nên bồi dưỡng dần dần. Về phần Quế Viên, áp chế hồi lâu, là thời điểm nên để nàng phát huy tài cán.

Trông nhà, trừ tính chung an bài các việc vặt, ứng đối khách nhân tới cửa, từ trước đều là việc của Quế ma ma, đột nhiên đổi lại để mình làm, chỉ sợ Quế ma ma cùng Quế Viên đều suy nghĩ. Lệ Chi có chút do dự: “Vậy Quế ma ma?”

Lâm Cẩm Dung đứng dậy nói: “Không sợ, ta sẽ tự mình nói với nàng. Đậu Nhi nơi đó người để tâm một chút, về sau nàng sẽ là người hỗ trợ người.” Người thành thật phân ra rất nhiều loại, vị tất thành thật đã đắc dụng, thân phận và tính nết như Quế ma ma đã sớm không còn thích hợp trông chừng hậu viện giúp nàng. Đậu Nhi cũng là hài tử thành thật, tuy thành thật, mỗi lần ai ban thưởng bao nhiêu, mỗi ngày ai ra vào viện này, ngồi lại bao lâu, nói gì đó, đều nhất nhất nói cho Lâm Cẩm Dung biết, tuyệt đối không cố ý giấu diếm hoặc mang theo tâm tình yêu ghét nhận xét ai đó, làm ảnh hưởng phán đoán của nàng.

Vài người trong phòng Lâm Cẩm Dung, vì Quế ma ma có thân phận khác biệt, một mình chiếm gian sương phòng bên ngoài, bốn nha hoàn thì hai người chung một gian phòng. Quế Viên vốn là cùng Lệ Chi ở chung, cũng đã nhiều năm, nhưng sau khi nàng trở về từ chỗ Đào thị, cảm giác đã trở nên khác hẳn. Lệ Chi giống như là ngọn núi trên đầu nàng, tùy thời tùy chỗ đều nhắc nhở nàng có nguy cơ thất sủng. Bởi vậy nàng cũng không thích ở lại trong phòng, cũng không thích đi tìm Anh Đào thay thế vị trí của nàng, hoặc là Đậu Nhi vốn có thân phận thấp hơn nàng nhiều, nếu nhàn rỗi đều vào phòng của Quế ma ma, vui đùa thiếu thùa may vá.

Quế mẹ gần đây cũng có chút mất mát, cảm giác mất mát này khó có thể nói nên lời, tuy rằng vẫn nơi nơi bận rộn, nhưng khi trở lại trong phòng vẫn không khỏi thương tâm tịch mịch, vì thế cũng thích lặng lẽ cùng Quế Viên kể khổ, cảm thán một hồi, mẫu tử hai người so với từ trước thân thiết hơn rất nhiều.

Thời điểm Lâm Cẩm Dung đến, hai người đang nường theo ánh đèn thiếu thùa may vá, thấy nàng một mình đi vào, không mang theo Lệ Chi, không khỏi kích động vừa sợ vừa mừng. Quế Viên nhanh chóng thu thập bàn sạch sẽ, Quế ma ma nhanh chóng bưng trà đến: “Thiếu phu nhân hôm nay sao lại rảnh đến đây?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đều ngồi xuống đi. Ta có lời muốn nói với các người.”

Quế ma ma ngồi xuống, Quế Viên thì không dám ngồi, Lâm Cẩm Dung cũng không miễn cưỡng nàng, nói: “Tình huống nơi này không giống với ở nhà, ta cần thận suy nghĩ, phân công trong viện chúng ta nên sửa lại một chút. Tuy nói là nô tỳ chủ, nhưng các người một người là nhũ mẫu của ta, một người theo ta cùng nhau lớn lên, tình cảm không giống, ta nghĩ nên nói rõ với các người trước.” Nói xong liền ngừng lại, mỉm cười nhìn mẫu tử hai người.

Quế Viên lập tức mở to hai mắt, mang theo vài phần hi vọng, Quế ma ma dường như lại muốn khóc, sắc mặt trắng bệch thêm vài phần, cúi đầu nói: “Thiếu phu nhân, người an bài như thế nào, nô tỳ liền nghe theo.” Nàng đã sớm có dự cảm từ rất lâu, có nhiều việc nàng không thể nói rõ trước mặt Lâm Cẩm Dung. Vốn còn muốn đến Lục gia có thể cố gắng một phen, một lần nữa được nể trọng trở lại, nay xem ra vẫn là không được.

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Bắt đầu từ ngày mai, Lệ Chi không theo ta ra ngoài, ở lại trong nhà ứng đối, có chuyện gì, ma ma có thể cùng nàng thương lượng, nếu không thể xử lý, thì chờ ta trở về rồi nói sau.”

Đây là cách nói khách khí, kỳ thật chính là bảo nàng về sau phải nghe lời Lệ Chi, viện này đã do Lệ Chi đứng ra quản lý rồi. Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, Quế ma ma vẫn thấy khổ sở đến cực điểm, nước mắt thiếu chút nữa trào ra. Lâm Cẩm Dung nhìn xem rõ ràng, mỉm cười nắm tay nàng ôn hòa nói: “Ma ma tuổi đã cao, cũng không thể để người ngày đêm vất vả. Về sau chuyên tâm lo lắng việc ăn uống của ta, chiếu cố ta đi? Cũng là người nấu ăn ngon nhất, ta thật yên tâm.”

Quế ma ma xoa xoa khoeo mắt, nức nở nói: “Được.” Còn có thể như thế nào? Lâm Cẩm Dung đã tự mình tới tìm nàng, một mình cùng nàng nói lời này, nếu không nghe theo, đó là không biết điều.

Lâm Cẩm Dung lúc này mới nhìn về phía Quế Viên đứng một bên nôn nóng bất an: “Bắt đầu từ ngày mai, người cùng Anh Đào sẽ bồi ta ra ngoài.”

“A?” Quế Viên dù thế nào cũng không nghĩ tới sẽ có chuyện tốt như vậy, nói cách khác, nàng sẽ thay thế

Lệ Chi, tùy thị ở bên người Lâm Cẩm Dung, đi lại các phòng viện, lại có mặt mũi thể diện. Đây đúng là chuyện nằm mơ cũng không thể nghĩ tới.

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Như thế nào? Người không muốn sao?”

Quế Viên sao lại không muốn, lập tức liền quỳ xuống dập đầu hai cái vang dội trước Lâm Cẩm Dung, kích động nói: “Thiếu phu nhân, chỉ cần người nói một câu, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa nô tỳ cũng không nề hà.”

Lâm Cẩm Dung tự tay nâng nàng dậy: “Không cần người lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần người quy củ làm việc, trung thành và tận tâm, thỏa thỏa đáng đáng, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người. Ta thấy quần áo người có chút thiếu thốn, ngày mai liền chọn kiện vải, may hai bộ thích hợp để mặc đi.”

Thấy Quế Viên một lần nữa được trọng dụng, thần sắc bi thương trên mặt Quế ma ma nhất thời hòa tan không ít, trong lòng bất bình cùng bất an cũng phai nhạt vài phần, càng thêm vài phần kiên định. Lập tức cầm tay Quế Viên, biểu tình thật nghiêm túc nói: “Thiếu phu nhân người yên tâm, lão nô nhất định sẽ cùng Lệ Chi thương lượng, coi trọng việc quản gia.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ta đương nhiên yên tâm, ma ma cũng không phải loại người xảo trá tai quái, trước mặt thể này sau lưng thể khác. Bắt đầu từ ngày mai, tiền tiêu vặt hàng tháng của ma ma trừ bỏ trong nhà đưa ra, ta sẽ thêm a ma một quan tiền, trong tay người cũng dư dả hơn chút.”

Quế ma ma muốn từ chối, Lâm Cẩm Dung ngăn nàng lại: “Ta đưa cho người, người cứ thanh thản ổn định cầm lấy, thanh thản ổn định dùng.”

Từ đó, các nha hoàn ma ma trong phòng Lâm Cẩm Dung trừ bỏ tiền tiêu vặt hàng tháng chiếu theo lệ thường trong Lục gia, lại được Lâm Cẩm Dung bổ sung thêm một phần. Quế ma ma một quan tiền, Phương Trúc, Quế Viên, Lệ Chi mỗi người 600 văn tiền, Anh Đào cùng Đậu Nhi mỗi người 400 văn tiền, ngay cả Trương ma ma trông cửa cũng có thêm 200 văn tiền. Đây là số tiền cố định, Lâm Cẩm Dung lại đồng ý mỗi quý ọi người may thêm hai bộ quần áo, ngày lễ ngày tết có ban thưởng khác, nhất thời giai đại vui mừng, mỗi người đều vui vẻ cẩn trọng đem việc nàng phân phó làm thật tốt.

Từ đó, Anh Đào có thêm một nhiệm vụ, mỗi ngày luôn cầm theo hai hà bao, một cái đựng đầy tiền, một cái đựng vài món ăn vặt. Mỗi ngày lúc Lâm Cẩm Dung ở phòng thêu thùa, hoặc là cùng Tống thị, Lã thị thương nghị xử lý sự vụ, trên mặt nàng mang theo tươi cười, đi tìm bọn nha hoàn trong viện khác nói chuyện ăn quà vặt, dần dần, nhóm tiểu nha đầu tuổi xấp xỉ nàng đều trở nên quen thuộc thân thiết với nàng.

Quế Viên tận chức tận trách theo bên người Lâm Cẩm Dung, bưng trà dâng nước, lại không sợ chịu khổ không sợ vất vả, biểu hiện thập phần thỏa đáng. Dần dần, Lâm Cẩm Dung cũng phân công nàng độc lập đi làm một ít việc nhỏ, hoặc là phối hợp với Lệ Chi xử lý một vài sự tình tương đối khẩn yếu.

Mà Phương Trúc, vẫn chiếu theo lệ cũ theo bên người Lâm Cẩm Dung, chạy vào chạy ra, cũng được nể trọng. Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân đối với tình hình này thập phần vừa lòng. Lâm Cẩm Dung cũng thập phần vừa lòng, cuộc sống của nàng đã có quy luật, sáng sớm đến chỗ Lâm Ngọc Trân vấn an, sau đó đến viện của Tống thị dự thỉnh gia vụ; Giữa trưa bởi Lâm Ngọc Trân ăn cơm, ngủ trưa dậy đến phòng thêu thùa ngồi một lát, cùng Từ ma ma nhân thoại vài câu, thưởng cho người ở phòng thêu thùa chút đồ ăn ngon; Sau đó đến chỗ Lục lão phu nhân, cùng Lục lão phu nhân trò chuyện, hoặc đọc một chút kinh thư, phụng bồi Lục lão phu nhân dùng cơm chiều; Buổi tối trở lại phòng, đọc sổ sách cùng thư tín, viết chữ, lại hồi âm cho Lâm Thế Toàn, bàn về chuyện sinh ý, ngày trôi qua phong phú lại tự tại.

Đảo mắt đã hơn một tháng, Lục Giam trừ bỏ ngày ấy viết cho nàng một phong thư thì cũng chưa từng trở về nhà, khiến Lâm Ngọc Trân đứng ngồi không yên.

191. Chương 193: Quần Áo

Đã vào tháng tư, là thời điểm đầu hè, thời tiết một ngày so với một ngày trở nên nóng nực hơn. Lâm Cẩm Dung đem mấy cành hoa hồng mới nở cắm vào bình, đặt trên giá gỗ hoàng lê đánh giá trái phải, thật cẩn thận dùng cây kéo cắt bỏ cành lá dư thừa.

Lâm Ngọc Trân ở một bên uống trà, nhìn nàng bộ dạng không nhanh không chậm, nhàn tâm vui vẻ, trong lòng có chút tức giận: “Cũng sắp đầu hè rồi, quần áo mùa hè đã sắp may xong chưa?” Nam nhân nhà mình đi lâu như vậy, chỉ gửi về một phong thư, cũng không phải quá xa xôi mà không trở về nhà, sao nàng nửa điểm cũng không nóng nảy đây? Thật sự là không có tiền đồ.

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Mẫu thân không phải đang mặc đó sao? Người mặc thấy thế nào?”

Quần áo Lâm Ngọc Trân đang mặc trên người đúng là Lâm Cẩm Dung tự tay cắt may, nói đến nói đi, thật sự là vừa vặn dễ chịu, ngữ khí của nàng không khỏi tốt hơn một chút: “Ta hỏi là của Nhị lang. Không phải con đang may cho hắn sao? Sắp đầu hè rồi, con mau chóng may xong rồi sai người đưa tới, hỏi hắn hè này có trở về nhà hay không.”

Lâm Cẩm Dung quay lại nói: “Còn chút ít. Ta trước hết làm cho người mà.”

“Nhanh may xong rồi đưa cho hắn, công việc ở phòng thêu thùa cũng không bận rộn gì.” Lâm Ngọc Trân trong lòng lại thư thái hơn chút, nghiêm túc giáo huấn. Trong lòng nàng thực mâu thuẫn, vừa sợ Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam quá thân cận, hợp nhau quên mất mình, lại sợ Lâm Cẩm Dung bị Lục Giam ghét bỏ, không sinh hạ được tôn tử. Tôn tử, nàng bức thiết cần một tôn tử. Vì thế nàng nhìn chằm chằm bụng Lâm Cẩm Dung: “Nguyệt sự của con có ổn định không?”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Ổn định.”

Lâm Ngọc Trân liền chỉ ghế bên cạnh: “Lại đây, ta và con nói chuyện.”

Lâm Cẩm Dung buông cây kéo, đi qua ngồi xuống: “Mẫu thân cứ phân phó.”

Lâm Ngọc Trân nhíu mày: “Lần trước, Quế ma ma không phải đã sắc thuốc cho con bảo dưỡng cơ thể sao? Tại sao tháng này lại ngừng? Con nên tiếp tục uống mới đúng.”

Lâm Cẩm Dung cúi đôi mắt: “Cô cô, kỳ thật ta rất khỏe.”

Lâm Ngọc Trân không thể nói rằng nàng đang mong chờ, đành phải nói: “Chờ Nhị lang trở về, ta sẽ bảo hắn thường xuyên về nhà. Cũng không phải quá xa xôi, đi lại nhiều một chút thì thế nào? Con cũng nên bỏ chút công sức, sớm ngày khai chi tán diệp.”

Lâm Cẩm Dung hơi hơi đỏ mặt: “Không phải mới có hai tháng sao, không vội.”

Lâm Ngọc Trân khó thở, dùng sức xua trán nàng một cái: “Đừng trách ta không nhắc nhở con, Nhị thẩm nương cùng Đại tẩu vì sao lại kiêu ngạo như vậy? Chính là bởi vì các nàng có nhi tử a.”

“Ân.” Lâm Cẩm Dung đáp ứng, thuận tay cầm cây quạt quạt cho nàng: “Nghe nói đã nhiều ngày Nhị thúc phụ cùng Đại ca đều ở bên ngoài chiêu mộ tá điền, mặt trời lặn mới về nhà. Nhị thẩm nương cùng Đại tẩu nhiều ngày qua tâm tình cũng không tốt.”

Lâm Ngọc Trân mỉa mai nói: “Các nàng lại gây khó dễ?”

Có Phương Trúc, kỳ thật mấy việc vặt vãnh này Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân đều biết, Lâm Cẩm Dung trong lòng rõ ràng, cũng không phá lớp vỏ bọc của Lâm Ngọc Trân, chỉ cười nói: “Không có, ta chỉ là nghe nói vài dệt may trang phục hè, đều là mua từ cửa hàng của Vương gia, cũng không lấy từ cửa hàng của Nhị thẩm nương, trong lòng vẫn còn có chút lo lắng.” Từ ngày nàng cự tuyệt lời đề nghị đó, Tổng thị cùng Lã thị im lặng thật lâu, giống như muốn phải sạch quan hệ, thời điểm mua vải về cũng là mua từ người bên ngoài.

“Con đây là cản đường tài lộ của các nàng.” Lâm Ngọc Trân cười lạnh: “Từ trước tới nay vẫn là hai người nàng gian lận, con đừng thấy quần áo cho hạ nhân cách năm chỉ may một lần, nhiều người như vậy quanh năm suốt tháng chính là số tiền không nhỏ. Nếu không có con, lần này các nàng vẫn muốn kiếm tiền. Đây mới chỉ là mở đầu, sau này con quản càng nhiều, càng có năng lực, các nàng càng hận con. Tính tình của nàng ta biết, con đừng thấy nàng tươi cười hiền lành như vậy, chờ đến thời điểm con không phòng bị, nàng sẽ đột nhiên ngáng chân con.” Vừa nói, ánh mắt vừa liếc về phía Lâm Cẩm Dung, quan sát thần sắc của nàng.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Ta mặc dù thất bại, không phải còn có người tọa trấn sao?”

Hai người mấy ngày này không có xung đột gì, Lâm Ngọc Trân cũng thực vừa lòng thái độ của Lâm Cẩm Dung đối với Phương Trúc, nghe xong lời này của nàng, mặc dù không cho là đúng, nhưng cũng không có gì bức bối. Có điều lúc này đang muốn tìm sơ hở của Nhị phòng, không có nhân tâm quản việc của Lâm Cẩm Dung: “Ta nơi này không cần con hầu hạ, trở về may xong quần áo cho Nhị lang đi.”

Chờ Lâm Cẩm Dung bước ra cửa, Lâm Ngọc Trân liền phân phó Phương Trúc gọi Lục Vân đến. Lục Vân gần đây có chút lười biếng, càng ngày càng không thích xuất môn, nàng cũng biết nguyên nhân, dù là ai, từng tuổi này còn chưa nghị thân, dù ít dù nhiều cũng không nguyện ý lộ diện. Nàng không khỏi muốn tìm việc để Lục Vân làm, đỡ khiến Lục Vân nhàn rỗi sẽ suy nghĩ miên man.

Lâm Cẩm Dung trở về phòng, Lệ Chi đang tinh tề khâu vạt áo choàng cho Lục Giam, thấy nàng trở về, vội buông việc trong tay, hầu hạ nàng rửa tay, đưa kim khâu qua: “Thiếu phu nhân, không thể lười a, vừa rồi Anh Đào nghe nói, mười ngày trước Tam phu nhân đã vụng trộm sai người tặng hai bộ quần áo mùa hè và hài đưa qua cho Nhị gia. Đều là nàng tự tay làm.”

Lâm Cẩm Dung cười, cúi đầu may áo cho Lục Giam: “Nhị gia sẽ không trách ta. Ta nào nhàn rỗi như Tam phu nhân? Nàng không chừng đã sớm bắt tay từ lâu rồi.”

Lệ Chi tức giận bất bình nói: “Tam phu nhân cũng thật là, nếu nàng muốn đưa đồ cho Nhị gia, cũng nên lại đây hỏi một tiếng, hỏi chúng ta có muốn cùng mang đi hay không chứ. Dù quần áo người chưa làm xong, nhưng đôi hài không phải cũng đưa đi cùng được sao? Nàng như vậy, coi như cố ý biểu lộ đường như người không màng đến Nhị gia vậy.” Trong lòng nàng còn có vài phần bất bình, Lục Giam đi lâu như vậy, cũng không về nhà một chuyến, đây là cố ý mặc kệ Lâm Cẩm Dung sao?

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Người mặc kệ nàng đi. Chúng ta không cần so, cũng không thể so với nàng. Có thời gian rảnh rỗi để tức giận, không bằng sớm may xong quần áo này.”

Lệ Chi vốn đang muốn trấn an nàng hai câu, nhưng thấy nàng quả nhiên thật sự yên lặng, cũng không để ở trong lòng, tâm tình tự nhiên trở nên bình thản, chuyên tâm khâu quần áo.

Vừa bắt tay vào làm đến tận trời tối, hoàn thành mũi kim cuối cùng, Lệ Chi thoải mái cầm quần áo lên cho Lâm Cẩm Dung xem: “Thiếu phu nhân, người thấy thế nào? Cũng không biết Nhị gia mặc vào người có vừa không?” Lời còn chưa dứt, đã thấy Lục Giam đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn vào trong, cả kinh nhanh buông quần áo xuống, lắp bắp nói: “Nhị gia?” Người này thật sự là quá thiêng, nàng dù thế nào cũng không nghĩ tới, vừa mới nói đến Lục Giam, Lục Giam liền lẳng yên không một tiếng động trở lại. Không khỏi oán trách Trương ma ma trông cửa, thế nhưng không thấy ai ở bên ngoài, nghĩ thầm phải nhắc nhở Trương ma ma một hồi mới được.

Lâm Cẩm Dung chỉ chớp mắt một cái, buông đồ khâu trong tay xuống, đứng dậy bước qua.

Lục Giam đứng ngược sáng cạnh cửa, đôi mắt đen lầy sâu kín, lẳng lặng nhìn nàng, trên mặt cũng không có thần sắc gì đặc biệt, thấy nàng nhìn qua, cũng không nói gì.

Lâm Cẩm Dung tràn ra tươi cười sáng lạn, tiến ra đón: “Trở về lúc nào vậy? Sao không sai người tới báo một tiếng?”

“Nhất thời nảy ra chủ ý, mới vào cửa không lâu.” Lục Giam hợp với tình hình giống như vênh vênh lên khoe môi, chậm rãi đi vào, ánh mắt dừng lại trên đồ khâu và ngoại bào màu xanh ở trên bàn đã hoàn tất, đúng là quần áo Lệ Chi vừa cầm lên kia; Một cái khác là áo lụa trong màu trắng, kim còn ghim trên đó, vẫn chưa làm xong, chính là đồ Lâm Cẩm Dung đang khâu.

Lệ Chi vội vàng đánh mắt về phía Lâm Cẩm Dung, bước nhanh ra ngoài an bài cơm chiều cùng nước ấm, nhân tiện hung hăng quở trách một chút người bên ngoài. Trương ma ma ủy khuất muốn chết: “Ta vừa muốn mở miệng, hần liền trừng mắt nhìn ta một cái, không cho ta phát ra tiếng thì ta biết làm sao? Nhìn hần có vẻ không vui, ta sao dám không nghe theo?”

Lâm Cẩm Dung thấy ánh mắt Lục Giam dừng ở trên bàn, nhìn lại la bào lục sắc trên người hần, nhớ rõ lúc mình thay hần thu dọn quần áo, chưa từng có bộ nào như vậy, lập tức liền hiểu được kiện này hơn phân nửa là do Đồ thị làm, liền bất động thanh sắc cầm áo choàng kia lên cười nói: “Làm quần áo cho chàng, muốn làm cẩn thận nhưng việc lại quá bận. Ta cắt và khâu, Lệ Chi thì khâu, chàng thử xem có vừa hay không?”

Lục Giam không nói chuyện, nhưng cũng phối hợp đứng ở nơi đó không hề động đậy. Lâm Cẩm Dung cởi áo choàng mặc vào cho hắn, tiếp nhận la bào Đồ thị làm kia, giả bộ nói: “Di, áo choàng này sao ta chưa từng thấy qua.”

Lục Giam quét nàng liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Là Tam thẩm nương làm. Cũng đã đưa đến được nửa tháng rồi.”

“Nếu biết nàng đưa quần áo, ta nên nhờ nàng nhân tiện đem đôi hài mới cho chàng trước mới phải.” Lâm Cẩm Dung lơ đãng nói ra lời này, đem áo choàng kia móc lên giá áo, trở lại giúp hắn sửa sang lại áo choàng trên người: “Chàng thử cử động cánh tay xem?”

Lục Giam quả nhiên làm theo, cũng không tỏ vẻ vừa vặn hay không.

Lâm Cẩm Dung cảm thấy hắn chính là trở về tìm nàng tức giận, nhẫn nại ôn tồn hỏi: “Vừa vặn không?”

“Bình thường.” Lục Giam chậm rì rì đem áo choàng cởi ra, chỉ vào tay áo nói: “Tay áo hơi nhỏ, không tiện viết chữ.”

“Àn, ta sẽ sửa lại.” Ăn trứng gà còn cổ nhằn xương, nàng là thợ may quần áo chắc? Lâm Cẩm Dung khoa tay múa chân chỉ vào kiện áo choàng kia của Đồ thị, cố ý hỏi hắn: “Cái này có muốn sửa lại không?”

Lục Giam tà mắt nhìn nàng một lúc, thản nhiên nói: “Không cần.” Sau đó ngồi xuống trước bàn, nhìn áo trong đang làm được một nửa kia không nói lời nào.

Lâm Cẩm Dung phun ra một ngụm trọc khí, rót chén trà đưa qua: “Tay chân ta chậm chạp, chỗ này còn chưa làm xong, nếu không chàng thử trước xem? Chỗ nào không ổn, ta cũng tiện sửa lại hơn. Lần đầu tiên làm quần áo cho chàng, có chút khó khăn.” Muốn soi mói thì cứ soi mói đủ đi.

Lục Giam thu hồi ánh mắt, nhấp một ngụm trà, đứng dậy giang hai tay cánh tay hỏi: “Mấy ngày nay nàng bề bộn nhiều việc sao?”

“Àn.” Lâm Cẩm Dung sao không biết áo trong của hắn nên may thế nào, một bên ở trên người hắn khoa tay múa chân, một bên cũng học bộ dáng của hắn thản nhiên nói: “Nhị gia cũng bề bộn nhiều việc đúng không? Ta cũng không dám quấy rầy chàng đọc sách. Lúc trước cô cô còn nói muốn sai người đón chàng trở về nghỉ hè.”

Lục Giam đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy chỗ cánh tay một trận đau đớn, không khỏi rụt lại một chút.

Lâm Cẩm Dung thất kinh nói: “Ai nha, xin lỗi, đâm nhầm làm bị thương chàng sao? Đâm vào đâu rồi? Có đau không? Để ta xem xem?”

Lục Giam hơi nhếch môi, đem tay áo hất lên cho nàng xem, Lâm Cẩm Dung mở to mắt nhìn một lát, thở phào nhẹ nhõm: “Hoàn hảo, không chảy máu.”

Lục Giam gắt gao nhìn chăm chăm nàng: “A Dung nàng là cố ý đúng không?”

192. Chương 194: Khúc Mắc

Lâm Cẩm Dung kinh ngạc nói: “Đang yên đang lành ta đâm chàng làm gì? Chàng cũng không trêu chọc ta.”

Lục Giam mày hơi hơi nhíu lại, nhìn nàng không chớp mắt: “Nàng đừng cho rằng ta không biết.”

Lâm Cẩm Dung mắt cũng không chớp nhìn hắn: “Thực sự không phải cố ý, nếu chàng không tin không hết giận, cũng đâm lại ta vậy.” Vừa nói vừa đưa kim đến, cũng vươn cánh tay của mình ra.

Lục Giam cúi hạ đôi mắt: “Nàng cho là ai cũng giống như nàng sao? Nàng đâm ta một cái, ta cũng phải đâm lại một cái, cũng một nàng nghĩ được ra như vậy.”

Lâm Cẩm Dung vĩnh viễn lên khoe môi, không thèm nhắc lại, rút kim thêu ra, đem áo choàng mới làm xong trải ra, tìm thước đo cùng phấn màu, xoát xoát vẽ hai ba cái, định cầm lấy kéo cắt đi. Lệ Chi tiến

vào, không khỏi bị dọa mặt trắng bệch, ba bước cũng thành hai bước nhanh đi lên ngăn Lâm Cẩn Dung: “Thiếu phu nhân làm gì vậy? Đang yên đang lành, làm lâu như vậy, vì sao phải cắt bỏ?”

Lâm Cẩn Dung cười nhẹ: “Nhị gia không thích.” Không thích thì đừng mặc, nàng cũng không ép buộc.

Lệ Chi ngừng tay nhìn về phía Lục Giam, Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Ta không phải không thích, chính là thấy hơi nhỏ, nếu phiền toái thì thôi. Ta mặc ra ngoài tiếp khách cũng được mà.” Nói còn chưa xong: “Răng rắc” một thanh âm vang lên, Lâm Cẩn Dung cây kéo dĩ nhiên đã cắt xuống, hai ba cái đã cắt sạch sẽ.

Trong phòng một trận im lặng, Lâm Cẩn Dung thần nhiên tự tại sửa sang quần áo: “Như vậy hẳn là thích hợp rồi.” Lục Giam sắc mặt lại khó coi vài phần. Lệ Chi trừng mắt nhìn, ngắt lời nói: “Nước ấm đã đưa tới, Nhị gia có muốn rửa mặt trước không?”

Lục Giam hơn nửa ngày mới nói: “Được.”

Lâm Cẩn Dung tự đi ra phía sau bình phong chuẩn bị các đồ cho hắn rửa mặt, Lệ Chi rón ra rón rén theo đi vào, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Nhị gia nói hắn muốn tắm rửa, cười ngửa trở về, toàn thân đầy mồ hôi cùng bụi đất.”

Lâm Cẩn Dung liền ngừng tay, đi ra ngoài hỏi Lục Giam: “Mẫn Hành, chàng trở về đã đến thỉnh an các trưởng bối chưa?”

Lục Giam đang cúi mắt không biết nghĩ cái gì, nghe thấy nàng hỏi, mới nâng mắt lên nhìn nàng, ánh mắt có chút mê mang. Làm như không rõ nàng vì sao đột nhiên lại có vẻ mặt ôn hòa như vậy.

Đọc sách đọc thấy ngu chưa, hay là đi đường ăn bụi quá nhiều rồi? Ăn no không có việc gì làm, ngồi phát ngốc gì vậy, không bằng đừng trở lại thì hơn. Lâm Cẩn Dung một bên oán thầm một bên nói: “Nếu chưa, không bằng trước rửa mặt, đi thỉnh an về rồi hẵng tắm rửa, đỡ phải chải lại tóc tai, trì hoãn lâu thật không tốt.”

Lục Giam đứng dậy đi ra sau bình phong: “Ta đã qua chỗ tổ phụ, chỗ tổ mẫu cùng mẫu thân trước tiên tắm rửa sạch sẽ đã, nàng chuẩn bị quần áo cho ta. Cơm chiều cũng trở về ăn.”

Lệ Chi lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, đóng cửa lại, công đạo Anh Đào cùng Quế Viên vài câu, tự đi tìm Trường Thọ hỏi xem là ai trêu chọc Lục Giam, tại sao trở về lại khó chiều như vậy.

Lâm Cẩn Dung đem quần áo Lục Giam thu dọn thỏa đáng, đi đến sau bình phong móc lên giá áo, hỏi: “Cần ta hỗ trợ không?”

Lục Giam đưa lưng về phía nàng “Àn” một tiếng.

Lâm Cẩn Dung không hé răng, nhưng phần lưng có chút cứng ngắc.

Lâm Cẩn Dung trầm mặc không lên tiếng thay hắn xoa bóp vai, thêm nước, tùy ý đem một cây cây trầm búi tóc lại, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại nghe Lục Giam nói: “A Dung, giúp ta kỳ lưng.”

Lâm Cẩn Dung đành phải quay lại cầm khăn, dùng sức chà xát lưng cho hắn, mới chà xát hai cái lưng Lục Giam đã trở nên đỏ hồng, hắn cũng không hé răng, khép hờ mắt tùy ý để nàng chà xát. Lâm Cẩn Dung lại dùng sức chà xát thêm vài cái, không thấy hắn có phản ứng, cảm thấy không thú vị, tay chậm lại, động tác dần dần trở nên nhẹ hơn.

Chợt nghe Lục Giam nói: “Chỗ đất bị nhiễm mặn của nàng đã tìm được tá điền chưa? Ta nghe người ta nói, rất nhiều người chạy đến các châu huyện phụ cận thuê người, có lúc đi xa cũng không thuê được. Ta đã bảo với tiên sinh, lần này sẽ ở nhà thêm mấy ngày, ta đi nhìn xem thế nào.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Không cần lo lắng, chàng cứ chuyên tâm học hành đi. Sự tình ta đã xử lý tốt, người cũng đã chiêu mộ được, hạt giống cũng chọn xong, chỉ đợi đưa bùn vào ruộng là có thể khởi công. Qua mùa hè chàng vẫn nên trở lại đó đi, học hành mới là đại sự.”

Lục Giam không nói nữa, Lâm Cẩn Dung cũng không nói gì, trong phòng chỉ có tiếng nước. Lâm Cẩn Dung ước chừng thời gian, liền bỏ khăn xuống: “Chỗ còn lại chàng tự kỳ đi.” Vừa mới xoay người, đã bị Lục

Giam kéo cánh tay, Lâm Cẩm Dung quay đầu, chỉ thấy ánh mắt hắn đang nhìn chằm chằm bình phong: “A Dung, thời gian qua nàng thế nào?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Tốt lắm, chàng thì sao?”

“Ta tốt lắm.” Lục Giam tạm dừng một lát, nói: “A Dung, nàng có muốn ta về nhà không?”

Lâm Cẩm Dung không khỏi cười càng thêm sáng lạn: “Muốn a, chính là không dám quấy nhiễu chàng, cần phải thức thời, đọc sách là quan trọng nhất.”

Lục Giam cầm tay nàng nắm thật chặt, rồi lại buông ra: “Nàng đi đi.”

Không bao lâu, Lục Giam mặc quần áo xong đi ra, Lâm Cẩm Dung liền mở rộng cửa, để người tiến vào thu dọn. Trong chót lát, thu dọn xong, Lệ Chi nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, hướng nàng nháy mắt: “Thiếu phu nhân, cơm chiều có trở về ăn không?”

“Nhị gia nói là trở về ăn.” Lâm Cẩm Dung trong lòng biết có điều khác thường, liền theo nàng đi ra ngoài. Tới gian ngoài, Lệ Chi nhỏ giọng nói: “Vừa hỏi Trường Thọ, nói là lần trước nhận được thư người viết rất cao hứng, xem xong về sau không biết tại sao còn có chút mất hứng, sau đó lại bị cảm phong hàn, bị bệnh mấy ngày, cũng sai người đi truyền lời. Tháng này, Tam phu nhân đã ba lần bốn lượt tặng qua đó mấy thứ, nhưng người chẳng gửi lấy một lần, cũng không sai người đến hỏi thăm.”

Trường Thọ nói, nương tử nhà khác luôn luôn đem đồ qua, hỏi han ân cần, thiếu phu nhân dường như quên mất Nhị gia vậy, ngay cả bị bệnh đã cố ý sai người truyền tin mà còn không nhận được hồi âm. Nói đến chuyện này, Trường Thọ còn có chút tức giận bất bình, may mắn chỉ là chút bệnh vặt, nếu là bệnh nặng, vậy chẳng phải là hại chết người sao?

“Hắn cử ai đi thông báo? Trong nhà không có ai biết, sao ta có thể biết được?” Bỏ qua việc này, Lâm Cẩm Dung còn không rõ lá thư của nàng sao lại đắc tội Lục Giam. Nàng nói không nhiều, đem chuyện mở trà tứ nói rõ ràng với hắn, cũng không nhắc đến chuyện gì khác, cuối cùng còn nhớ rõ dặn dò hắn ăn no mặc ấm, không cần lo lắng sự tình trong nhà, lấy việc đọc sách làm chủ.

Nếu không nghĩ ra, thì không cần suy nghĩ nữa, mỗi ngày đoán mò tâm ý của hắn mà sống thì sao mà chịu nổi.

Lệ Chi trong mắt hiện lên một tia ảo não: “Nghe ý tứ của Trường Thọ là nhờ người đến báo với người, trưởng bối trong nhà vị tất đã được biết. Tất là có người giở trò quỷ. Thiếu phu nhân nên nói rõ ràng với Nhị gia.”

“Ta biết. Người lui xuống trước đi.” Lâm Cẩm Dung thấy Lục Giam đã mặc xong đi ra, liền bảo Lệ Chi lui ra. Tạm thời buông tha việc này, trước cùng Lục Giam đến thỉnh an Lục lão phu nhân cùng Lâm Ngọc Trân.

Đợi đến khi trở về, trong phòng đã dọn xong rượu và thức ăn, Lâm Cẩm Dung liền rót cho Lục Giam một chén rượu, lại gấp cho hắn một miếng gà nướng, nâng chén nói: “Ta mấy ngày nay tới giờ vẫn không rảnh rồi, gia vụ vừa bắt đầu, vừa phải quản lý đồ cưới, khó tránh khỏi có chỗ sai sót không chu toàn, nếu có gì không cẩn thận đắc tội phu quân, trước ta nhận lỗi với chàng.”

Lục Giam nhìn nàng một cái, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó buồn không lên tiếng nhìn Lâm Cẩm Dung uống xong, rót cho nàng một ly, nhìn nàng nói: “Ta nếu có chỗ hiểu lầm nương tử, ta nhận lỗi với nàng.” Lại uống một hơi cạn sạch.

Lâm Cẩm Dung cười cười, cũng bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lục Giam gấp cho nàng một miếng cá. Lâm Cẩm Dung ăn luôn, gấp thêm cho hắn một miếng gà nướng, phát hiện miếng gà nàng gấp vừa rồi hắn vẫn chưa ăn, nhân tiện nói: “Sao lại không ăn? Ta thấy chàng có gầy đi, nên ăn nhiều một chút.”

Lục Giam liếc nhìn nàng, ăn xong hai miếng thịt gà, không uống rượu, chỉ cầm bát đưa qua: “Giúp ta múc bát canh.”

Lâm Cẩm Dung biết nghe lời, đưa bát canh qua, cầm bầu rượu lên rót ỉnh một chén: “Nghe nói không lâu trước đó chàng bị bệnh?”

Lục Giam cũng không ngẩng đầu lên: “Đã khỏe rồi.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nếu không phải nghe Trường Thọ nói, ta còn không biết chàng bị bệnh. Sao chàng không sai người thông báo một tiếng? Ta tới thăm chàng là tốt rồi.”

Lục Giam dừng lại chiếc đũa, giương mắt nhìn Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung không tránh né, vẻ mặt thản nhiên cùng hắn đối diện: “Nếu biết chàng bị bệnh, dù thế nào ta cũng sẽ tới chăm sóc chàng.”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Bất quá là chút bệnh vặt mà thôi.”

Nếu hắn đã sai người về thông báo, chính hắn trong lòng đã có tính toán, nên đi tìm ai, hỏi ai, cần làm gì, vậy đều là chuyện của hắn. Lâm Cẩm Dung sẽ không bức bách hắn, chuyên tâm chủ định ăn cơm. Lục Giam cũng không nói gì, vẫn càng không ngừng gấp thức ăn giúp nàng.

Dùng cơm xong, Lục Giam đứng dậy nói: “Ta đi ra ngoài một chuyến, nàng ngủ trước đi, không cần chờ ta.”

Lâm Cẩm Dung tiễn hắn xuất môn, quay đầu kêu Lệ Chi vào nói chuyện.

Lệ Chi oán hận nói: “Thiếu phu nhân, trách không được không hề có động tĩnh, hóa ra có người âm thầm gỡ trò. Người hắn nên nói chuyện này với phu nhân, moi ra tiểu nhân âm hiểm ngáng chân sau lưng kia!”

Lâm Cẩm Dung xoa xoa trán, nói: “Đúng là không nên nói với người chuyện này. Chuyện này ồn ào đi ra ngoài thì có gì hay, cứ để Nhị gia tự lo liệu đi.” Nàng không hề nghi ngờ Lục Giam có thật sự sai người thông báo hay không, cũng sẽ không hoài nghi Trường Thọ có gì bằng mặt không bằng lòng hay không. Nhìn như là Đồ thị đứng giữa gỡ trò, kì thực Nhị phòng chạy không thoát. Có điều Đồ thị cũng có chút liên quan, cho nên không thể nháo loạn khiến Lâm Ngọc Trân biết, Nhị phòng theo sau sẽ được an toàn. Huống chi nếu thật sự nháo loạn, cũng chỉ là một việc nhỏ, người ta chắc chắn đem chuyện này truyền ra lời đồn đãi, không đầu không đuôi phải chịu oan uổng, có gì hay?

Lệ Chi trong chốc lát giật mình, không khỏi cúi đầu thở dài: “Thiếu phu nhân, cuộc sống của người thật khó khăn. Nếu không có Trường Thọ nói, người lại chẳng hỏi han, chỉ sợ Nhị gia cũng sẽ không nhắc tới. Trong lòng có khúc mắc này, sao có thể vui vẻ?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Người phải tin tưởng, về sau nhất định sẽ có ngày lành.”

Lệ Chi cũng theo nàng cười rộ lên: “Đó là nhất định.” Vì thế đem kiện quần áo Lục Giam bị cắt phần tay áo ôm lấy, cười nói: “Nếu đã muốn làm, thì làm nốt cho xong đi. Nghĩ đến lần sau Nhị gia sẽ không thể tùy tiện soi mói.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Cứ chậm rãi mà làm, nếu đã cắt bỏ, cũng không cần phải gấp gáp. Người sai người đi hỏi thăm, nhìn xem Nhị gia làm gì, tìm ai.”

Lệ Chi nghiêm mặt nói: “Đã biết.” Xem ra nên để Anh Đào cẩn trọng đi làm việc này mới được.

193. Chương 195: Hiểu Lầm

Giờ hội, Anh Đào tìm đến Lâm Cẩm Dung đáp lời: “Nhị gia sau khi rời khỏi đây trước tìm Trường Thọ, tiếp theo đến chỗ Tam phòng, ở trong phòng Tam phu nhân ngây người ước chừng hơn nửa canh giờ, sau đó đi tìm Phạm đại quân sự. Lúc này đang cùng Phạm đại quân sự uống rượu, còn có vài quân sự ngoại viện kèm theo.”

Lâm Cẩm Dung thoáng hơi trầm ngâm, nói: “Cầm tiền đến, bảo phòng bếp chuẩn bị một bàn đồ nhắm, rồi cầm thêm hai bình rượu ngon tới.”

Anh Đào nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, vậy không phải sẽ khiến người ở phòng bếp biết sao?” Phạm Bao thỉnh Lục Giam ăn cơm uống rượu, tất nhiên sẽ có biện pháp khác, không cần thiết phải thông qua phòng bếp. Hiện tại Lâm Cẩm Dung lại sai phòng bếp nấu cơm, tương đương là nói cho Nhị phòng biết Lục Giam

đang cùng các quân sự ngoại viện ăn uống vui vẻ, vậy không phải lấy kim đâm vào mắt Nhị phòng sao? Cho dù là hiện tại thoả nhượng, Nhị phòng cũng sẽ không ngừng lại, nếu vậy, chẳng phải là càng thêm hận sao?

Lâm Cẩm Dung không khỏi cười vỗ đầu nàng: “Hảo hài tử, cũng nghĩ được đến chuyện này. Nhưng người ngẫm lại xem, người có thể nghe ngóng được chuyện này, người khác lại không biết sao? Nếu Nhị gia cùng các quân sự ăn cơm, chúng ta bên này đương nhiên cũng nên tỏ vẻ, không thể giả vờ như không biết, chúng ta biết, cũng không muốn che giấu, quang minh chính đại, nếu che che giấu giấu ngược lại giống như ăn trộm vậy.” Lục Giam đã có hành động, nàng đương nhiên nên cao điệu phối hợp. Trong lòng nghĩ như thế nào là một chuyện, nên làm như thế nào lại là chuyện khác.

Anh Đào có chút ngưng ngừng: “Thiếu phu nhân, là nô tỳ xuẩn ngốc, để nô tỳ đi làm.” Vì thế cùng Đậu Nhi đến chỗ Lệ Chi lấy tiền, rồi hướng về phía phòng bếp.

Lâm Cẩm Dung cũng không chờ Lục Giam, tự thu thập thỏa đáng, nằm lên giường, trong lúc mơ mơ màng màng, nghe thấy bức rèm có tiếng vang, có người nhẹ nhàng đi đến, đứng bất động trước sa trường. Tưởng Anh Đào quay lại hồi báo, liền nhắm mắt lại nói: “Là Anh Đào sao? Rượu và thức ăn đã đưa qua chưa?”

Người nọ một lát sau mới trả lời: “Đưa qua rồi.” Chính là thanh âm của Lục Giam.

Ngay sau đó hương rượu thản nhiên xen lẫn với nhiệt khí cơ thể nghênh diện ập đến, Lâm Cẩm Dung lập tức tỉnh táo lại, mới mở mắt ra liền chạm phải gương mặt của Lục Giam. Lục Giam chống hai cánh tay, áp người phía trên nhìn nàng, hai mắt lấp lánh, hai má ửng đỏ, khóe môi khẽ nhếch, đỏ thắm như hoa đào.

Lâm Cẩm Dung vội nghiêng đầu sang bên cạnh: “Sao chàng đã trở lại đây? Ta còn nghĩ đến nửa đêm gần sáng mới về.”

Lục Giam thu hồi cánh tay, cởi hài rồi nằm xuống bên cạnh nàng: “Có chừng có mực. Bọn họ không giống như ta, sáng mai còn phải làm việc, nếu uống say thì không tốt.”

Lâm Cẩm Dung nghiêng đầu thử nói: “Có mấy người cùng chàng uống rượu? Là thừa dịp Nhị thúc phụ không ở nhà sao?”

“Cũng không nhiều, chỉ có 3, 4 người.” Lục Giam nhú mày nói: “Trong nhà này vẫn là tổ phụ định đoạt, chỉ cần tổ phụ còn sống, sẽ không có ai động đến Phạm Bao. Về phần tương lai.....” Nói tới đây, hắt lại ngừng lời.

Bình thường dưới tình huống này, Lâm Cẩm Dung cũng không trông mong hắn sẽ thao thao bất tuyệt nói chuyện không ngớt, liền chuẩn bị đứng dậy: “Ta đi chuẩn bị nước cho chàng.”

Lục Giam nhẹ nhàng đè lại đầu vai của nàng: “Không cần, để tự ta.” Vì thế đứng dậy ra bên ngoài, sai người dâng nước ấm tiến vào, rồi ra phía sau bình phong rửa mặt.

Lâm Cẩm Dung mở to mắt nhìn trướng đỉnh, nghe thấy tiếng nước sau bình phong, trong lòng một trận phiền muộn.

Lục Giam đi ra, thấy Lâm Cẩm Dung đã khép mắt lại, liền thổi tắt đèn, nhẹ nhàng ở bên người nàng nằm xuống. Thật lâu sau, hắn thử thăm dò đưa tay luồn vào trong chăn tìm tay nàng, Lâm Cẩm Dung lần này không muốn phối hợp với hắn, liền gạt tay ra.

Lục Giam cũng không lên tiếng, ngừng một lát, lại tìm tay nàng, cảm rồi không buông ra, gắt gao kéo vào trong chăn của hắn. Lâm Cẩm Dung tức giận nói: “Hiện tại chàng đang cao hứng đúng không? Khiến chàng mất hứng rồi.”

Lục Giam đơn giản xốc chăn của nàng lên chui vào. Lâm Cẩm Dung không thấy rõ thần sắc của hắn, chỉ đem chăn kéo lại, nói: “Đừng cho là ta dâng rượu cho chàng, lại uống rượu chàng rót coi như là xong xuôi.”

Lục Giam dừng lại động tác, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Nàng chỉ viết cho ta một phong thư.”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Chàng cũng đâu có trả lời thư của ta. Nói đến nói đi, cho dù là viết chỉ sợ cũng bị thất lạc mà thôi.”

Một câu đâm vào lòng khiến Lục Giam lập tức an tĩnh lại. Lâm Cẩm Dung đợi một lát, không thấy hắn có động tĩnh gì, liền không quản hắn, nhắm mắt lại ngủ. Sắp rơi vào giấc ngủ, bỗng nhiên nghe thấy hắn lại rầu rĩ nói: “Nàng không phải muốn cắt bỏ quần áo sao?”

Lâm Cẩm Dung mặc kệ hắn, thư thư phục phục ngủ say.

Chính thân mẫu hắn làm chuyện ngu xuẩn, khó xử rồi rắc cũng là chuyện của hắn, dù sao nàng cũng không gánh vác nổi.

Lục Giam đợi một lát, không thấy nàng trả lời, thò đầu ra nhìn, người đã ngủ, đành phải nhẹ nhàng nằm trở về, trợn tròn mắt trần trọc đến nửa đêm mới nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sắc trời không rõ, ngoài cửa sổ đã truyền đến vài tiếng chim hót thanh thúy, Lâm Cẩm Dung đứng giờ tỉnh lại, vừa khê cửa mình, Lục Giam cũng theo sau mở mắt. Hai người ánh mắt chạm vào nhau, Lục Giam theo bản năng đối với nàng tươi cười, thấp giọng hỏi: “Tỉnh?”

“Tỉnh.” Lâm Cẩm Dung cũng hoàn trả tươi cười, khóe mắt liếc thấy thân hình hắn khẽ cử động, hình như có dấu hiệu dựa gần vào phía nàng, liền lớn tiếng nói: “Lệ Chi, nước ấm đưa tới chưa?”

Lệ Chi lập tức ngay tại gian ngoài nói: “Thiếu phu nhân, đã đưa tới, người đã dậy rồi sao?”

“Bưng vào đi.” Lâm Cẩm Dung ngồi dậy, nhẹ nhàng mặc quần áo xuống giường: “Nhị gia muốn ngủ tiếp trong chốc lát, hay là dậy luôn? Đứng rồi, đã quên nói một việc này với chàng, mẫu thân đem Phương Trúc cho ta, nàng đặc biệt chịu khó cố gắng, mỗi ngày đều dậy rất sớm.”

Lục Giam cũng ngồi dậy, không chút để ý thuận theo lời của nàng hỏi: “Hôm qua sao ta không thấy nàng ấy?”

Lâm Cẩm Dung thấp đèn lên, quay đầu cười: “Ta sai nàng đến trông chừng trà tứ của ta. Trà tứ kia của ta mấy ngày nay đúng là thời điểm bận rộn nhất, Tam ca việc quá nhiều, ta liền sai nàng qua đó giúp, mặt khác cũng ban thưởng thêm tiền cho nàng. Mẫu thân nói rất đúng a, quả nhiên là cố gắng, lại cẩn thận, việc gì cũng nhanh gọn chu toàn.”

Lâm Ngọc Trân ban người, không ở nội viện canh giữ nàng, mà trở thành sai vặt của nàng, thật đúng là trọng dụng a. Lục Giam nhìn Lâm Cẩm Dung mặt mày vui vẻ, cho rằng nàng không thật sự thấy Phương Trúc tốt, vẫn là khẩu thị tâm phi: “Phương Trúc rất cố gắng. Khi nào thì ta có thể đến xem trà tứ kia của nàng?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta đang có ý này. Trước khi khai trương, không khỏi phải nhờ chàng ra mặt, mời chàng cùng bằng hữu qua chơi, thử xem thế nào, nếu mọi người đều nói tốt thì không còn gì để nói, nếu không tốt, cũng nghe xem ý kiến của mọi người ra sao.” Nói xong mới lại hỏi: “Không biết có được không?”

Lục Giam không chút do dự gật đầu: “Được. Đến lúc đó nàng cứ nói với ta, ta viết bài thiệp mời người. Buổi chiều trước hết ta thay nàng tới ngắm thử.”

“Đúng, chàng ở Giang Nam lâu như vậy, nghĩ đến cũng tới không ít trà tứ. Nhớ rõ xem cẩn thận một chút, đừng để tiền của ta trôi xuống sông xuống biển a.” Có sẵn sức lao động Lâm Cẩm Dung tất nhiên sẽ không cự tuyệt, vì thế hoan hoan hỉ hỉ dâng khăn tay cho hắn, giúp hắn chải đầu, giống như hoàn toàn đã quên chuyện đêm qua vậy.

Lục Giam im lặng đánh giá nhìn nàng một lúc, thấp giọng nói: “Đã biết.”

Đợi cho Lục Giam đến Thính Tuyết các đọc sách, Lệ Chi mới nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân, Nhị gia không nói chuyện tối hôm qua với người sao?” Tỷ như nói sự tình trải qua như thế nào, có điều tra ra không, về sau nên giải quyết ra sao.

Lâm Cẩm Dung cười: “Thân mẫu của hắn làm chuyện tốt, hắn có mặt mũi nói ra hay sao?” Cho dù là không nói, nàng cũng có thể đoán được đại khái — xác nhận Trường Thọ có sai người truyền tin, lời nhắn có đưa tới, nhưng bị Nhị phòng che giấu, sau đó có ý nói cho Đồ thị biết, thậm chí cũng không cần phải đoán thêm, Đồ thị liền tự động tiến lên làm chuyện tốt. Lục Giam sao có thể thừa nhận với nàng Đồ thị thông minh như thế? Mà cứ chỉ sau đó của Lục Giam đã chứng minh hết thấy.

Lâm Cẩn Dung đi nửa đường đến sân viện của Tổng thị thì gặp Đồ thị cùng Huệ ma ma. Đồ thị sắc mặt nhợt nhạt, hai ánh mắt vừa đỏ hồng vừa thâm quầng, tinh thần uể oải không phấn chấn, thấy nàng đi tới, liền đứng lại bất động, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng.

Quê Viên nhìn quanh trái phải, bốn phía không người, liền có chút khiếp đảm, không khỏi nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Tam phu nhân đây là làm sao vậy?” Lâm Cẩn Dung không lên tiếng, chỉ nhìn Anh Đào liếc mắt một cái. Anh Đào hiểu ý, gật gật đầu, tự hướng đi một bên.

Lâm Cẩn Dung lúc này mới cười nghênh đón chào Đồ thị: “Tam thẩm nương, người dậy sớm như vậy sao?”

Đồ thị cũng không nói chuyện, chỉ nhìn nàng chằm chằm, Lâm Cẩn Dung tới gần mới thấy rõ, Đồ thị không chỉ mí trên sưng đỏ, trong ánh mắt cũng đầy tơ máu, môi khô nẻ, bộ dạng thật đáng thương.

“Tam thẩm nương, người bị làm sao vậy? Thân thể có gì không thoải mái sao?” Lâm Cẩn Dung liền lui một bước, cười nhìn Huệ ma ma nói: “Ma ma, Tam thẩm nương nếu không thoải mái, không nên đứng ở nơi gió thế này, trở về thỉnh đại phu đi. Bệnh thì phải uống thuốc, để nặng sẽ không tốt.”

Huệ ma ma có chút khấn trương gắt gao túm tay áo Đồ thị, cười lạnh nói: “Vâng, Nhị thiếu phu nhân, Tam phu nhân có chút không thoải mái, đêm qua ngủ không ngon.”

“Ta còn có việc, ta đi trước.” Lâm Cẩn Dung liền gật gật đầu, lướt qua Đồ thị rời đi.

“Nhị thiếu phu nhân!” Ở thời điểm nàng vừa lướt qua bên cạnh, Đồ thị liền hạ giọng gọi một tiếng.

Lâm Cẩn Dung đi được vài bước mới dừng lại, cùng Đồ thị bảo trì khoảng cách nhất định, cười dài nói: “Thẩm có cái gì phân phó?”

Đồ thị nước mắt trào ra nói: “Có phải giữa chúng ta có gì hiểu lầm không?”

Lâm Cẩn Dung có chút ngẩn ngơ bật cười, bộ dạng nghi hoặc nói: “Không có a, Tam thẩm nương có gì lại nói vậy?”

Đồ thị bụm mặt khóc thương tâm: “Con đã nói với Nhị lang gì đó đúng không? Nhị lang vừa trở về liền hướng ta phát hỏa, bảo ta về sau không bao giờ được tặng đồ cho hần nữa, không cần xen vào chuyện của hần. Trong lòng ta thật sự khó chịu, muốn đối tốt với hần cũng là sai lầm, lần sau ta muốn tặng đồ chẳng lẽ là sự ép buộc sao?” Lâm Cẩn Dung lạnh mặt nói: “Tam thẩm nương, người cho rằng ta có thể nói gì với Nhị gia? Ta cũng thực oan uổng đây, Nhị gia vừa trở về cũng hướng ta phát hỏa. Ta còn muốn tìm người hỏi thăm, ta rốt cuộc đã làm sai cái gì, có phải Tam thẩm nương nói với Nhị gia cái gì về ta hay không nha?”

Đồ thị còn chưa mở miệng, Huệ ma ma vội nói: “Thiếu phu nhân hiểu lầm rồi, Tam phu nhân sao có thể nói gì về người với Nhị gia được?”

Lâm Cẩn Dung lạnh lùng cười: “Đúng vậy, thẩm không tất yếu cùng Nhị gia nói gì về ta, nhưng nhất định trước tiên sẽ nói về Ta có thể nói gì với Nhị gia về người. Xét đến cùng, là giả thì không phải thật, là thật thì không thể làm giả, nháo đến nháo đi bất quá là khiến người ta chế giễu mà thôi, ta thì không sao cả, khó xử là Nhị gia.” Cũng không quản Đồ thị nói như thế nào, tự dẫn Quê Viên bước nhanh rời đi.

194. Chương 196: Bắt Nạt

Đồ thị mất thấy Lâm Cẩn Dung cũng không quay đầu lại nghênh ngang rời đi, nhện không được tựa vào đầu vai Huệ ma ma thất thanh khóc rống: “Nhị lang này không lương tâm, cưới một thê tử ý chí sắt đá, hung thần ác sát như vậy. Người xem nàng như thế, làm sao có nửa điểm tôn kính trưởng bối?”

Đối với Lâm Ngọc Trân cũng không thấy thuận theo, huống chi là người đây? Huệ ma ma khe khẽ thở dài, an ủi nói: “Phu nhân, đừng khóc, càng không phải khiến người chê cười sao? Trở về thôi.”

Đồ thị không nói, chính là đứng ở nơi đó khóc, một bộ dạng sầu thảm bị Lâm Cẩn Dung bắt nạt. Ở đường nhỏ cách đó không xa có mấy cái đầu ngó qua, nhìn một hồi lại nhanh chóng rút trở về, đều tự tản đi.

Lâm Cẩn Dung đi trước một đoạn đường, Anh Đào thở hồng hộc chạy tới, dán bên lỗ tai nàng nói: “Thiếu phu nhân, sáng sớm hôm nay Phạm đại quân sự đã đuổi Thuận Tử canh ở đại môn đi rồi. Nghe nói còn bị đánh mười trượng, khấu trừ hai tháng tiền công.”

Phạm Bao tay chân nhanh nhẹn như vậy, nghĩ đến cũng là được lão thái gia chỉ bảo. Đồ thị sớm đã có bộ dạng muốn gây chuyện âm ỹ, vậy chuyện này chỉ sợ cũng không thể giống như nàng tính toán như trước, có thể áp dụng biện pháp tức sự ninh nhân (nhấn nhẹn cho qua chuyện). Nếu đợi thêm lát nữa, nhẹn nữa, kế tiếp sẽ thực bị động. Lâm Cẩn Dung quay đầu nhìn Phương Trúc đang suy nghĩ khổ sở, muốn hỏi lại không dám hỏi mỉm cười: “Người hôm qua không ở nhà, không biết có chuyện này. Sáng nay ở trước mặt Nhị gia, ta cũng không tiện nói với người, thừa dịp lúc này, ta nói ra vậy. Vừa rồi người cũng thấy Tam phu nhân có bộ dạng gì rồi đúng không?”

Phương Trúc thật cẩn thận nói: “Vâng.” Lại giải thích: “Thiếu phu nhân, vừa rồi nô tỳ sợ các người có lời gì muốn nói, cho nên cố ý đi xa chút.” Đây cũng là chỗ thông minh của nàng, muốn ở bên cạnh Lâm Cẩn Dung lâu dài, tất nhiên không thể hấp tấp gắt gao khiến người chán ghét phiền hà, thời điểm biết điều thì phải biết điều, thời điểm nên bỏ chút sức lực thì phải cố gắng làm việc.

Lâm Cẩn Dung vẻ mặt ôn hoà nói: “Ta biết, từ lúc người tới chỗ ta đều làm việc rất tốt, ta thực thích, đối với người cũng nể trọng. Hôm qua Nhị gia cũng nhắc với ta người thật sự có năng lực. Cho nên chuyện này ta không dỗi gạt người, còn muốn người hỗ trợ.” Vì thế đem chuyện Lục Giam sinh bệnh, sai người truyền lời về, nhưng lại không một ai hay biết ra, cũng không nhắc tới việc Đồ thị cố ý giấu diếm ẩn tình, chỉ nói: “Có người đứng giữa phá rối, Tam phu nhân cũng bị xúi giục mê muội, cho rằng ta ghét bỏ nàng. Nghĩ đến kế tiếp, sẽ có người đến xúi giục phu nhân. Thời điểm náo loạn, sẽ tổn thương tình cảm của phu nhân và Nhị gia, khiến người bên ngoài chiếm tiện nghi, không hay ho là người bên dưới.”

Phương Trúc nghiêm túc suy nghĩ một lát, nói: “Thiếu phu nhân, người nói đúng, tuyệt đối không thể nháo loạn.”

Lâm Cẩn Dung gật gù đầu: “Cho nên, người nhanh thay ta đi nói với Đại tiểu thư một tiếng, bảo nàng đề phòng một chút, nếu có tiểu nhân đi quấy phá, nhắc nàng nhất định phải khuyên nhủ phu nhân, đừng quá tức giận. Người có thể làm được chứ? Làm tốt, ta cùng Nhị gia đều nhớ ân tình của người.”

Phương Trúc nghiêm túc nói: “Có thể.” Vì thế quay đầu nhanh chóng hướng về sân viện của Lục Vân.

Lâm Cẩn Dung đứng ở tại chỗ nghĩ ngợi, trầm mặc bước nhanh vào viện của Tống thị.

Tiểu ma ma đang đứng dưới hành lang dẫn dò bọn nha hoàn làm việc, thấy thế vội cười tiến lên tiếp đón: “Nhị thiếu phu nhân sớm.”

Lâm Cẩn Dung thản nhiên nhìn nàng một cái, vênh vênh lên khóe môi, ngẩng đầu đi vào bên trong. Đây là lần đầu tiên trông thấy vẻ mặt này của Nhị thiếu phu nhân, Tiểu ma ma ngẩn ra, vội bước nhanh theo vào.

Tống thị đang cùng Lã thị thấp giọng nói giỡn, thấy Lâm Cẩn Dung trầm mặt đi vào, Tiểu ma ma đứng ở phía sau liếc mắt nháy mắt, lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra. Trên mặt giấu giếm không để lộ nửa điểm khác thường, chỉ mỉm cười hướng Lâm Cẩn Dung ngoắc gọi: “Hảo hài tử, mau tới đây ngồi. Làm khó con rồi, Nhị lang hiếm khi được về nhà, con có thể ngẫu nhiên lười biếng một ngày, thậm chí không nói gì đâu. Thậm chí là người từng trải, cũng thấy đau lòng cho con.”

Lã thị liền che miệng cười: “Nhị đệ muội, sáng tinh mơ sao đã có bản mặt gì vậy? Chẳng lẽ Nhị thúc đối đãi với muội không tốt?”

Lâm Cẩn Dung ngồi xuống chỗ thường ngày nàng hay ngồi, tiếp nhận trà Quế Viên dâng lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cũng không có gì, hôm qua vào cửa liền nhăn mặt cho ta xem. Ta một mạch cắt bỏ xiêm y của hân rồi.”

Người khác tất nhiên sẽ giấu giếm sự tình này, chỉ sợ bị người khác nghe thấy sẽ nói nhảm, cũng không ngờ nàng lại trực tiếp nói ra như thế. Tống thị cùng Lã thị nhìn nhau liếc mắt một cái, nghĩ rằng cũng tốt, đỡ cho các nàng còn phải tự mình động thủ đem chuyện này đồn ra. Vì thế Lã thị vẻ mặt kinh ngạc: “Sao lại như vậy? A Dung đùa giỡn chúng ta sao? Tiểu biệt thắng tân hôn, đây chính là thời điểm đó, ai cũng biết

Nhị lang đối đãi với muội rất tốt, hẳn hồi lâu không trở về nhà, hiếm khi chạy một chuyến này, sao lại nhăn mặt khó coi với muội?”

Tống thị cũng thập phần quan tâm nói: “Hảo hài tử, đây là có chuyện gì sao? Dù có tức giận thì sao lại cắt bỏ quần áo? Có cái gì không thể nói năng nhẹ nhàng? Nhị lang cũng thật là, hiếm khi trở về nhà, không đau lòng con cũng đành thôi, còn trêu chọc con.”

Lã thị nói: “Mặc kệ như thế nào, A Dung muội cũng không nên cắt xiêm y.”

Lâm Cẩm Dung nói: Các người không biết. Lại nói tiếp thật sự là tức chết người đi được, hẳn nói hẳn bị bệnh, sai người truyền lời cho ta, ta cũng không để ý tới, không đặt hẳn vào trong lòng. Nhưng mà ta thực oan uổng, căn bản không hề biết chuyện này. Nhưng nghĩ đến, Nhị gia không phải là người nói không thành có, cũng không biết là hiểu lầm gì.”

Tống thị lại cười nói: “Xin bớt giận, sáng tinh mơ tức giận cái gì? Con chờ ta đi điều tra, nhìn xem là ai làm chuyện tốt. Vừa vặn, trong nhà này cũng cần chấn chỉnh, nghiêm trị một hồi, xem ai về sau còn dám có tâm tư làm chuyện xấu?” Rồi gọi Tiểu ma ma: “Người đi tra cho ta, chuyện này rốt cuộc là ai làm? Không tra ra manh mối, thay Nhị thiếu phu nhân xả giận, ta sẽ hỏi tội người.”

Việc điều tra này, không phải là giải đúng chỗ ngứa sao? Tra đến tra đi sẽ chỉ rơi trên đầu Đồ thị thôi, xem nàng giải quyết thế nào? Đại phòng cùng Tam phòng vừa huyền não túi bụi, thật lâu không thấy Lâm Ngọc Trân mắng Đồ thị uất ức bật khóc đây. Còn có vài người gần đây vui vẻ, vừa vặn thừa dịp cơ hội này để thu thập. Tiểu ma ma mang theo vài phần đặc ý nói: “Vâng. Nhị thiếu phu nhân yên tâm, lão nô nhất định sẽ tìm ra kẻ này.”

Lâm Cẩm Dung vung tay lên: “Quên đi, nếu hẳn không phải cố ý, vậy không cần điều tra. Nếu là cố ý, lão thiên gia sẽ thay ta thu thập hẳn, hẳn sẽ nhận lấy báo ứng.”

Lã thị mí mắt nhảy nhảy, khuyên nhủ: “Nhị đệ muội, sao muội có thể dễ dàng buông tha? Hôm nay hẳn làm hại muội cùng Nhị thúc bất hoà, ngày mai không biết sẽ gây ra đại sự gì. Phải điều tra tìm ra manh mối mới được! Muội chờ đây, bọn họ bắt nạt muội là tân nhi tức da mặt mỏng, Nhị thúc ngày thường lại hiền lành không nói lời nào, đợi chúng ta giúp muội xả giận. Ma ma, người nhanh đi đi, sớm một chút làm xong việc này.”

Lâm Cẩm Dung mang theo một chút lo âu, vội vàng ngăn cản: “Thấm, Đại tẩu, đa tạ ý tốt của các người, ta nhận phần ân tình này. Nhưng các người nếu thật sự làm như vậy, cũng không phải là đau lòng cho ta, mà là hại ta.”

Lại giả bộ! Tống thị thu liễm tươi cười nhìn về phía nàng: “Sao lại nói vậy?”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới nở nụ cười, hòa hòa khí khí nói: “Thấm, ta là coi các người là người thân cận, tín nhiệm nhất, mới cùng các người nói chuyện này, bằng không ta cũng không thể không biết xấu hổ nói ra. Cho nên các người tuy là muốn thay ta xả giận, nhưng sẽ khiến người ta chê cười, nháo đến cuối cùng, hạ nhân còn có thể nói ta không tốt, chỉ chút chuyện nhỏ cũng không buông tha, giống trống khua chiêng huyền não khiến cao thấp bất an, không chút độ lượng. Như thế, tiếp theo ta có chuyện gì xảy ra, sao dám nói với các người đây? Các người không muốn ta khó xử chứ?” Sau đó nhìn Tiểu ma ma, nửa đùa nửa thật nói: “Ma ma đừng theo lời Nhị phu nhân và Đại thiếu phu nhân, thực đi tìm ai phiền toái, nếu là nháo gậy chuyện không may làm hại ta, dẫn tới nhàn thoại, ta cũng không thể chấp nhận.”

Tống thị mặt trở nên âm trầm, cúi đầu chuyển động chén trà không nói lời nào. Tiểu ma ma không chờ nổi, nhanh đi ra ngoài.

Lã thị nhìn phản ứng của Tống thị, lập tức cười lạnh một tiếng, nói: “Nhị đệ muội nói lời này ta không hiểu, nghe thấy trong lòng cũng không thoải mái. Cũng là chúng ta không quản gia tốt, để hạ nhân gây ra sai lầm, làm hại muội tức giận. Như vậy chúng ta phải điều tra, thay muội xả giận, chỉnh đốn gia phong. Muội lại ngăn cản không chịu, nói chúng ta làm thế là hại muội. Thật đúng là làm khó cho chúng ta, muội rốt cuộc muốn chúng ta làm thế nào? Muội cũng thật khó ở chung!”

Lâm Cẩm Dung lập tức kêu oan: “Đại tẩu, tẩu hiểu lầm rồi! Ta chỉ là oán giận vài câu, cũng không dám tìm ai phiền toái, thậm chí chịu đựng, sao lại khiến tẩu tức giận? Nhị thẩm nương, người mau giúp ta khuyên

nhủ Đại tẩu, bảo nàng bớt giận, nói cho nàng ta không có ý khó xử nàng. Sớm biết vậy, ta không nên nói gì cả, đều là lỗi của ta.”

Tống thị đột nhiên lạnh lùng thốt ra: “Con có cái gì không dám? Mà một mực cho rằng chúng ta muốn hại con, cho dù là Bồ Tát, cũng sẽ có lúc không thể nhịn nổi, ta chưa từng thấy ai không biết phân biệt như con vậy. Nếu đã nói đến mức này, ta dù thế nào cũng phải điều tra việc này, xem rốt cuộc là ai con người, hại chúng ta!”

Lâm Cẩm Dung nhìn hai bà tức hằm hừ, mượn cớ sinh sự, không đạt mục đích không bỏ qua, chậm rãi rút ra khăn tay che mắt, nức nở nói: “Làm sao bây giờ, ta vốn là muốn cùng Nhị thẩm nương cùng Đại tẩu kể khổ, nói người bên dưới làm việc sai lầm, hại khổ ta, không biết tại sao Đại tẩu vừa nghe lại nói là ta trách các người không quản gia tốt. Từ lời này, chẳng phải sẽ trách móc cả tổ phụ và tổ mẫu hay sao? Dù ta có trăm cái miệng cũng không thể nói rõ. Ta chỉ mới gõ vào cửa, phải làm sao cho tốt đây?”

Thấy nàng khóc, Anh Đào cùng Quế Viên đều tiến lên khuyên nhủ nàng: “Thiếu phu nhân, người chớ sợ a, Nhị phu nhân cùng Đại thiếu phu nhân nói đùa thôi, sao lại so đo với người?”

“Nếu là nói giỡn thì tốt rồi.” Lâm Cẩm Dung khóc càng thêm thương tâm, tự thanh minh nói: “Nhưng các nàng chính là tức giận a, ta sao lại không sợ hãi? Nhị thẩm nương ngày sau nhất định sẽ không dạy ta quản lý gia sự, Đại tẩu cũng sẽ không dạy ta đối nhân xử thế. Ta ngượng ngùng ở lại trong gian phòng này. Nhị thẩm nương, Đại tẩu, các người nhất định phải điều tra ra, ta không cứng rắn ngăn cản nữa, có hậu quả gì, ta cũng đều gánh chịu, tóm lại là vì các người đều muốn tốt cho ta.”

Gian ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, chính là nhóm ma ma quản sự đến bẩm báo công việc.

Vừa tới trước cửa, nghe thấy tiếng khóc liền dừng lại, trong ngoài im ắng một mảnh, chỉ có thanh âm Lâm Cẩm Dung cúi đầu nức nở cùng kể lể.

Nếu nàng thật sự khóc lóc, vậy cũng không ngại để nàng đánh mất thể diện trước mặt hạ nhân. Nhưng đây rõ ràng là không khóc, là bức người, mỗi một câu đều làm cho người ta không chịu nổi. Tống thị liền thay đổi hế ra khuôn mặt tươi cười: “Hài tử ngọc, con khóc cái gì? Nếu để người khác nghe thấy, sẽ nói ta cùng Đại tẩu bắt nạt con thì sao.”

195. Chương 197: Vô Công

Lâm Cẩm Dung tuy rằng nức nở, nhưng mỗi một từ phun ra thật sự rõ ràng: “Nhị thẩm nương, ta không không còn cách nào khác, đành nhận ủy khuất. Ta chính là muốn tức sự ninh nhân, không muốn sự tình nháo loạn, nhưng các người đột nhiên hung hăng, tức giận như vậy, ta dù giải thích thế nào cũng đều không rõ.....”

Lã thị phiên chán không thôi, định mở miệng nói gì đó đều thấy không ổn, đành cố gắng nhịn xuống. Tống thị cầm cây quạt chậm rì rì phe phẩy: “Con đừng khóc. Tuy rằng con thật sự sẽ không nói, có điều khiến người ta nghe xong thực không thoải mái. Nhưng ta vì muốn tốt cho con, cũng muốn tốt cho cái nhà này. Ta quản gia nhiều năm như vậy, cũng không phải chuyện gì cũng có cơ hội để giải quyết, không có quy củ không thể trấn trạch, nên xử phạt thì phải xử phạt, nếu đều giống như con vậy, giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt qua mắt, vậy còn quản gia thế nào được nữa? Căn bản sẽ không thể quản lý tốt được. Nếu lão thái gia đã nói để ta dạy cho con cách quản gia, hôm nay con đi theo ta học hỏi, chuyện này tuyệt đối không thể dung túng, thế nào cũng phải tra ra manh mối!”

Tống thị ngữ khí không nặng, thái độ cũng rất rõ ràng, đầy đủ thể hiện vẻ cường ngạnh cùng khí phách của người quản lý hậu viện, cũng là đáp lời Lâm Cẩm Dung vừa nói, nói cho bên ngoài nghe thấy, quyền uy của nàng không thể khiêu chiến. Nàng thế nào cũng phải làm như thế, tuyệt đối không nhượng bộ.

Cứ khóc đi, nháo loạn đi, ở nơi này của nàng giống như lấy chân đá vào bàn đá mà thôi. Lâm Cẩm Dung gây náo động chính là không hiểu chuyện, rất cần quấy.

Lâm Cẩm Dung lau lệ: “Được, Nhị thẩm nương đã nói đến mức này, ta khuyên nhủ nữa chính là không hiểu chuyện. Vậy thì tùy Nhị thẩm nương và Đại tẩu.”

Lã thị cúi đầu thổi một ngụm trà, thần nhiên nói: “Nhị đệ muội yên tâm, chắc chắn sẽ chủ trì công đạo uôi.” Sau đó quay đầu nhìn về phía Tống thị: “Bà bà, trì hoãn hồi lâu, rất nhiều việc còn chưa phân phó xong, lại trì hoãn cơm trưa không kịp ăn, có nên gọi các nàng tiến vào không?”

Tống thị ở trên tháp xê dịch thân mình, mang theo vài phần tự đắc nói: “Con khoa trương cái gì? Không ăn cơm trưa, con định hù dọa Nhị đệ muội chăng? Từng người đều biết xử lý công việc, chức trách rõ ràng, ta ngay cả mười ngày mặc kệ cũng không thể rơi vào tình trạng rối loạn. Nhưng chuyện hạ chí nên an bài một chút.” Vừa nói, trên mặt liền hiện lên ý cười: “Để các nàng tiến vào.” Lã thị nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, nghĩ rằng nàng sẽ cảm thấy xấu hổ, muốn tìm cái lý do để trốn tránh, ai ngờ Lâm Cẩm Dung đã sớm ngồi thẳng, thần thanh khí爽, trên mặt biểu tình đều thập phần đúng chỗ, trước sau như một im lặng đoan trang, cứ như người khóc lóc vừa rồi kia căn bản không phải là nàng. Vì vậy không khỏi thầm mắng một tiếng da mặt dày, vừa ngấm lại, lại thấy Lâm Cẩm Dung rất ngốc, nếu sợ hãi việc trở nên âm ỉ, vậy nên nhanh thừa dịp cơ hội này chạy ra ngoài trừ bị chuẩn bị tiếp chiêu, đỡ đến lúc đó luống cuống tay chân.

Nhưng nàng còn cứng rắn ngồi bất động ở đây, có thể thấy được da mặt không những dày mà đầu óc còn ngốc nghếch nữa.

Lã thị cơ hồ có thể nhìn thấy sự tình sẽ phát sinh ra sao, náo nhiệt thế nào, vì thế trừ bỏ đối với Lâm Cẩm Dung có cảm giác hèn mọn bài xích ra, còn mang theo vài phần thần nhiên tự đắc vui sướng khi người gặp họa, rồi tự thấy bản thân ưu việt, liền cũng nhin không được khế cười. Nhưng Tống thị, từ đầu tới cuối đều chỉ có một biểu tình, không kiêu không nóng nảy, vững vàng đàng hoàng.

Nhóm ma ma quần sự nối đuôi nhau mà vào, người người đều nín thở tĩnh khí, cúi đầu, thúc thủ làm việc, không dám nhìn ba người, chỉ sợ không cẩn thận sẽ trêu chọc bọn họ tức giận. Có thể đứng ở đây cũng không phải là kẻ ngốc, tuy không biết rõ tình huống nhưng đứng ở bên ngoài nghe thấy lâu như vậy, ai đều có thể nhận ra là chuyện gì đang xảy ra, đoán kể tiếp sẽ có gì phát sinh. Có người lo lắng, chỉ sợ bị cuốn vào thế khó xử; Cũng có người hưng phấn, chờ xem qua chuyện này, rốt cuộc ai thắng ai thua, nên tính toán cho sớm; Còn có người chắc chắn vạn phần, chỉ một lòng với Tống thị và Lã thị.

Tống thị để ý gia sự nhiều năm, bố trí nghiệp vụ thành thạo, trong giây lát liền xử lý xong việc. Nhưng hôm nay cũng không giống như bình thường, sau khi mọi người báo cáo và nhận phân phó là có thể theo thứ tự đi ra ngoài, mà lại được báo cho biết không thể đi, phải lưu lại cùng nhau thương lượng công việc trong dịp hạ chí.

Lâm Cẩm Dung thật sự rõ ràng, Tống thị cố ý lưu những người này lại, vì muốn họ chứng kiến chuyện sắp xảy ra. Nếu nàng đoán đúng, các nàng đã sớm có chuẩn bị, Tiểu ma ma vừa chạy đi điều tra, tuyệt đối sẽ không vượt qua một canh giờ, có thể lôi ra mọi manh mối có thể có cùng những người có liên quan – nếu không toàn là người đã quen việc, chỉ cần nửa canh giờ cũng có thể đem sự tình thu xếp toàn bộ. Nhưng mà, việc này Tiểu ma ma nhất định chỉ phí công mà thôi.

Quả nhiên không bao lâu, Tiểu ma ma trở lại, vẻ mặt tuy rằng nhìn còn trấn định, nhưng kỳ thật đi lại vội vàng, vừa tiến đến liền vào thẳng trong phòng, tìm cơ hội tiến lên tháp giọng nói vài câu với Tống thị.

Lâm Cẩm Dung nâng chén trà lên, có chút nhàm chán khẽ phiết nhẹ nắp trà, chén trà cùng đĩa trà chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang thanh thúy nho nhỏ, ở trong phòng im lặng có vẻ thập phần chói tai.

Tống thị nâng mí mắt, sắc bén liếc nhìn nàng một cái, Lâm Cẩm Dung tiếp nhận, nhìn Tống thị mỉm cười. Ngọn nguồn cùng gốc rễ đều bị chặt đứt rồi, nhìn xem người có thể nháo loạn thế nào? Cũng không phải ai cũng mù mắt, các người tiên tri nhưng cũng có người sớm giác ngộ, chỉ biết là thư rơi vào tay ai chạy đi đâu đây?

Lần này không nghĩ tới Phạm Bao lại nhanh như vậy, tin tức chưa kịp thông báo đến các nơi, cần phải thành công làm tốt một sự kiện, sao có thể nào chỉ trông cậy vào một người cùng ảo tưởng một chiêu định thắng thua? Tống thị thấp giọng phân phó Tiểu ma ma hai câu, xua tay ý bảo Tiểu ma ma lui ra, đón nhận ánh mắt Lâm Cẩm Dung rồi chậm rãi lộ ra tươi cười, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, trấn định tự nhiên tiếp tục an bài sự tình khác.

Lã thị mặc dù không biết Tống thị cùng Tiểu ma ma nói cái gì, cụ thể đã xảy ra cái gì, nhưng có thể nhìn

ra, dường như sự tình đã phát triển theo chiều hướng ngoài ý muốn. Nghĩ đến đã bố trí lâu như vậy, lại khả năng thất bại trong gang tấc, còn có chút thiếu kiên nhẫn tính ra bên ngoài đi xem có gì cần thu xếp không, liền đứng dậy nói: “Bà bà, con đi nhìn xem Hạo Lang. Hình như là nghe thấy nó khóc.”

Tống thị thần nhiên nói: “Hắn đã có nhũ mẫu và nha hoàn trông chừng rồi, cần gì phải làm vậy? Khóc thì cứ để cho khóc, đừng vừa nghe thấy hắn khóc liền chạy nhanh đến, khiến hắn được nuông chiều mà hư hỏng. Lúc này trước bắt tay an bài chuyện cần thiết mới là việc đúng đắn.”

“Bà bà nói phải.” Lã thị thấy bộ dạng nàng dường như đã có tính toán, liền yên lòng, an an nhiên nhiên ngồi xuống, ung dung thảnh thơi thưởng thức biểu tình và động tác của Lâm Cẩm Dung.

Mảnh bị nhắc lên, Phương Trúc nhẹ tay nhẹ chân đi vào, đứng ở bên cạnh Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, Nhị gia bảo hôm nay người đến chỗ phu nhân dùng cơm.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng gật đầu: “Đã biết.” Vậy là chỗ Lâm Ngọc Trân đã được chuẩn bị tốt, Lục Giam cũng biết. Như vậy, kế tiếp bà bà nhì tức Tống thị muốn nháo loạn cũng không được. Lâm Cẩm Dung thảnh thơi nhìn Tống thị an bài mọi chuyện, thảnh thơi còn đưa ra đề nghị.

Ba người đều thực bình tĩnh, có thương có lượng để ý an bài xong gia sự, Tiểu ma ma không trở về, cũng không có lý do gì bắt các ma ma quản sự ở tại chỗ này. Lâm Cẩm Dung đứng dậy cáo từ: “Nhị gia vừa trở về, bà bà bảo giữa trưa qua dùng cơm, ta phải đi trước. Nhị thẩm nương cùng Đại tiểu cũng nên ăn cơm đi, đừng chỉ công vô tư, rồi mất khẩu vị.”

Lã thị làm sao không nhận ra ý tại ngôn ngoại của nàng, lập tức ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhị đệ muội thật tốt, biết cách săn sóc người khác. Muội yên tâm, khẩu vị của chúng ta rất tốt.”

Tống thị cười cười: “Nếu đã đến giờ cơm, vậy mọi người về đi.” Sau đó trước mặt mọi người, quay đầu đối với Lâm Cẩm Dung quan tâm nói: “A Dung, đã là phu thê, chớ hành động theo cảm tình, cùng Nhị lang sống cho tốt, đừng vì chuyện nhỏ phá hỏng tình cảm.”

Lâm Cẩm Dung đối với Tống thị trong suốt thi lễ: “Đa tạ Nhị thẩm nương quan tâm, ta cùng Nhị gia là người thi thư biết lễ, chỉ cần tiểu nhân đừng quấy phá, nhất định sẽ hòa thuận, tương kính như tân.” Nói xong từ biệt rời đi, thảnh thơi còn cùng nhóm ma ma quản sự đang đi ra thoải mái tự nhiên nói vài câu chề cười.

Lã thị hận nói: “Quá kiêu ngạo!” Tống thị uống một ngụm trà, thần nhiên nói: “Con gấp cái gì? Tức cái gì? Con lớn tuổi hơn nàng, cũng đã là nương của hai hài tử, vậy mà sao không được ổn trọng như thế?”

Tiểu ma ma nhanh tiến vào, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, bên kia đã an bài xong, nhưng mất thấy vị kia sẽ phát tác, Đại tiểu thư lại ngăn cản ở cửa, ngay sau đó Nhị gia cũng qua đó, rồi không thấy động tĩnh gì nữa. Người xem chuyện này?” Tống thị sắc mặt có vài phần khó coi, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Người mặc dù bị Phạm Bao đuổi đi, nhưng cũng phải tìm cách ăn nói cho ổn thỏa.”

Tìm cách nói? Thật sự phải làm như vậy sao? Tống thị chường quản gia vụ, xảy ra loại sự tình này, nếu nàng muốn nói ra chỉ có thể đến nhận sai với Lục lão phu nhân mà thôi. Lã thị bất bình: “Nói cho nàng biết người bị đuổi đi là được, nàng không phải cũng nói muốn tức sự ninh nhân sao?”

Tống thị thở dài: “Con thật đúng là nghĩ đến nàng ở đây khóc nháo là gốc gác sao? Nàng không phải mong ta nhanh làm vậy sao? Nàng đã sớm tính kế rồi, là ta xem thường nàng.” Không tính đến khả năng này thì trách ai đây? Phạm Bao thân phận chỉ là hạ nhân, không được bắt luận kẻ nào cho phép, sao dám dễ dàng đuổi một nô tài? Tiếp theo, chỉ cần Đồ thị còn tức giận bất bình, Lâm Ngọc Trân còn đề phòng, vậy sẽ có cơ hội.

Lại nói chủ tử Lâm Cẩm Dung đi tới nửa đường, Phương Trúc mới thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, hôm nay thật may, sáng sớm Đại tiểu thư đã bị lão thái thái gọi đến Vinh Cảnh cư đọc kinh thư. Nô tỳ mới đi tìm trở về, đã có người nói với phu nhân chuyện Tam phu nhân buổi sáng gặp người, chuyện Nhị gia bị bệnh mà không có ai báo về, rồi Tam phu nhân lặng lẽ tặng đồ cho Nhị gia nữa.” Lại mang theo vài phần sợ hãi: “Phương ma ma ngăn không được, phu nhân đã định xuất môn, tiểu thư vừa vặn ở sân viện ngăn cản. Tiếp theo Nhị gia cũng qua đây, khuyên can mãi, phu nhân cuối cùng cũng nén tức giận.”

Lâm Cẩm Dung liền khen nàng: “Người làm tốt lắm.”

Phương Trúc cười cười: “Là thiếu phu nhân nghĩ đến chu đáo.”

Nhịn nhẫn, rồi thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, phu nhân vẫn rất tức giận, mắng Nhị gia ngăn cản nàng khuyên nàng đều là vì che chở Tam phu nhân. Người đến đó nên cẩn thận một chút.”

196. Chương 198: Hoa Hồng

Lâm Cẩm Dung cười nhìn Phương Trúc liếc mắt một cái, cũng không nói gì, chỉ tiếp tục bước về phía trước. Phương Trúc vừa rồi lá gan to nói ra rồi có chút hối hận, nhìn thấy Lâm Cẩm Dung không thay đổi thần sắc, trong lòng lại không yên. Lời của nàng vừa rồi, xem như đứng về phía của Lâm Cẩm Dung, mang theo ý tứ lầy lòng rõ ràng, theo như suy nghĩ của nàng, Lâm Cẩm Dung dù thế nào cũng nên tỏ vẻ một chút, cho dù không cố gắng, cũng nên đáp ứng một tiếng mới đúng, không ngờ lại là thái độ như vậy. Nhất thời không biết Lâm Cẩm Dung rốt cuộc suy nghĩ ra sao, không khỏi càng thêm cẩn thận.

Đi chưa được bao xa, Lâm Cẩm Dung đột nhiên dừng chân nói: “Anh Đào, người không cần hầu hạ ta, đi về trước ăn cơm, sau đó bảo Lệ Chi tỷ tỷ an bài người làm việc.”

Suy nghĩ trong cái đầu nhỏ của Anh Đào nhanh chóng chuyển động về chuyện phát sinh hôm nay, nghe thấy Lâm Cẩm Dung vừa nói, đột nhiên hiểu ra, Lâm Cẩm Dung đây là bảo nàng đi hỏi thăm tin tức, vì thế thanh thúy lên tiếng rồi đi thẳng.

Quê Viên nóng lòng muốn thử: “Thiếu phu nhân? Nếu không, nô tỳ qua phòng thêu thùa bên đó xem thế nào?”

Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Quê Viên, đồ nàng mặc hôm nay chính là kiện vải đồ tươi năm đó mình thưởng cho nàng may thành áo khoác ngắn, nay đã trở nên nửa mới nửa cũ không còn sáng bóng, nàng lại thường xuyên mặc trên người, vấy dưới màu xanh, diện mạo cũng là sạch sẽ, không thoa son phấn, trên đầu cũng chỉ đeo một đóa hoa nhỏ mộc mạc, chỉ có đôi khuyên tai không ngừng đung đưa. Liên cười nói: “Chẳng phải ta đã cho phép các người may bộ đồ mới sao? Còn mặc quần áo cũ vài năm trước làm gì, không sợ người ta chê cười ta, nói ta không nỡ cho các người mặc đồ đẹp hay sao. Đại nha hoàn phải có bộ dáng của đại nha hoàn, đừng giống như nhóm tiểu nha hoàn không có tinh thần khí khái, thể diện của chủ tử ít nhiều cũng do có hạ nhân chống đỡ.”

Quê Viên thấy nàng không đáp lời, ngược lại soi mói xiêm y của mình, cũng hiểu được mình không được phép rời đi, liền cúi mắt cung kính nói: “Thiếu phu nhân giáo huấn phải, nô tỳ trở về liền đổi quần áo khác.”

Phương Trúc ở một bên nhìn, ngẫm đem chuyện này ghi tạc trong lòng.

Lâm Ngọc Trân qua thời điểm ban đầu bùng nổ phần nộ, sau đó chỉ thấy mệt mỏi, không có chỗ phát tiết, thầm nghĩ im lặng ngồi nghỉ ngơi một chút. Vừa nhìn thấy Lục Giam ngồi ở một bên, trong lòng một trận phiền chán, muốn há mồm quở trách hẳn đều bị Lục Vân đúng lúc ngắt lời, thật sự nhịn không được, đành phải dựa theo nguyên tắc mắt không thấy tâm không phiền, quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ bầu trời xanh trong, mấy cụm mây trắng xấp xỉ trôi nổi phía chân trời, cách đó không xa một gốc cây kim quế đâm chồi nảy lộc lá non trên cành, mặc dù không phải là thời kỳ hoa nở, nhưng có mấy đóa hoa nho nhỏ, mùi thơm nức mũi. Bên tường cây tùng vừa vắn nở mấy khóm hồng, mấy chú bướm trắng thoả mái tự tại bay tới bay lui, tình cảnh này, đúng là một cảnh tượng xinh đẹp sau giữa trưa.

Nhưng mà Lâm Ngọc Trân không nhìn thấy. Trong đầu nàng đều đang tức giận Đồ thị âm hiểm, không biết xấu hổ, càn quấy; Lục Giam lúc nào cũng đều che chở Đồ thị, một lòng hướng ra phía ngoài.

Bởi vậy trong lòng nàng tràn đầy thương tâm phần nộ, ngay cả mùi hoa tiến vào xoang mũi cũng làm cho người ta chán ghét.

Lục Giam theo ánh mắt của Lâm Ngọc Trân nhìn ra ngoài, hẳn thấy được cảnh đẹp ngoài cửa sổ nhưng không có tâm để thưởng thức. Ánh mắt hẳn dừng ở cửa sân, Lâm Cẩm Dung đang từ từ đi vào, váy dài sắc đình hương tựa như một đóa hoa thanh nhã mềm mại, trên mặt biểu tình thập phần thoả mái tự nhiên, mi dài cong cong, cánh môi tựa như đóa hoa đang hé nở, cả người cũng không thấy vẻ phần nộ hay ủy khuất gì cả.

So sánh với Lâm Ngọc Trân táo bạo cùng phần nộ, Lục Vân áp lực cùng cẩn thận, còn có Đồ thị nước mắt liên liên ủy khuất, Lục Giam càng thêm yêu thích gương mặt này. Lâm Cẩm Dung càng tới càng gần, đôi mày hấn đang nhíu lại cũng giãn ra theo, bả vai gắt gao cũng nhẹ nhàng thả lỏng. Hấn hy vọng nàng có thể ngẩng đầu nhìn về phía hấn, đối với hấn cười một cái, nhưng nàng thủy chung chỉ nhìn phía trước, chưa từng liếc mắt nhìn hấn một lần.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm vấn an của nha hoàn Trầm Hương: “Nhị thiếu phu nhân, người tới rồi sao?”

“Ân, phu nhân có sao không?” Lâm Cẩm Dung không chỉ là bộ dáng thoải mái, ngay cả thanh âm nghe thấy cũng có cảm giác mát mẻ thấm vào lòng người, không chứa nửa điểm tức tối, giống như dòng sông băng vừa tan chảy vào mùa hè, làm cho người ta chỉ nhìn ngắm đã cảm thấy khô nóng phai nhạt hơn rất nhiều.

Lục Vân nhanh ra tiếp đón, thân thiết nói: “Tẩu tử đã trở lại? Thế nào rồi?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Chắc sẽ dừng ở đây thôi.” Rồi trực tiếp đi đến trước mặt Lâm Ngọc Trân hành lễ vấn an xong mới nói: “Cô cô, người đều biết rồi chẳng?”

Lâm Ngọc Trân phiền muộn chỉ ghé đối diện: “Ngồi đi rồi nói sau.”

Lâm Cẩm Dung liền kể lại việc trải qua trong viện Tổng thị không thiếu một chữ, cười nói: “Ta ở trước mặt hạ nhân khóc một hồi, về sau chỉ sợ ai cũng sẽ chê cười ta không có tiền đồ.”

Tội gì phải chịu nhục! Làm chuyện tốt không được lưu danh, có ủy khuất không nói dám ra, đều khiến người khác chê cười. Cái gì cũng không nói, người khác sao biết người sống tốt hay ngọt ngào, vui vẻ hay ủy khuất? Dẻo miệng có thể thành công lúc không cần thiết, nhưng dưới tình huống này có thể làm chuyện tốt, dẻo miệng hay không dẻo miệng tuyệt đối là hai việc khác nhau. Từ trước nàng dù xấu dù tốt đều chịu đựng, ủy khuất chưa xót cũng không nói ra, một lòng chờ người khác phát hiện, trên thực tế, mọi người đều bề bộn nhiều việc, thường chỉ lo lắng chuyện của bản thân, không ai có kiên nhẫn chậm rãi nghiên cứu người khác.

Lâm Ngọc Trân nghe Lâm Cẩm Dung nói xong, lực chú ý lập tức bị dời đi, oán giận nói: “Con phải nói cho lão thái gia cùng lão thái thái biết, để bọn họ biết bà tức các nàng đã bắt nạt con thế nào, trước mặt nhiều người như vậy, quát lớn con bắt nạt con, coi ta là người chết sao? Quá ác độc! Ta thế nào cũng phải nói với lão thái thái.”

Lâm Cẩm Dung không tiếp lời của nàng, cũng không ngăn trở nàng, chỉ im lặng nghe nàng phát tiết. Lục Vân nói: “Hiện tại cũng chỉ chờ xem các nàng sẽ giải quyết ra sao. Con đoán, đại khái vẫn sẽ đi tìm tổ mẫu khóc lóc nhận sai, làm bộ làm tịch một hồi.”

Lâm Ngọc Trân suy nghĩ một lát, đột nhiên nhìn Lục Giam nói: “Quá vội vã, vì sao con lại để Phạm Bao đuổi người đi? Nên lưu lại, xem các nàng điều tra thế nào, nếu tra ra, kéo thêm được những người liên quan mới tốt.” Nàng chỉ biết chuyện Đồ thị vụng trộm tặng đồ, không biết Đồ thị thu được tin tức lại cố ý giấu diếm, nhưng nàng cũng không phải kẻ ngốc, mấy việc liên hệ với nhau, cũng đoán được chút bóng gió. Nói ra lời này, chính là khó xử cảnh cáo Lục Giam, người đừng nghĩ rằng người che giấu tốt, ta đều biết hết, người nên cẩn thận một chút.

Lục Giam nhất quán lời ít mà ý nhiều: “Không muốn để các nàng mượn đề tài để có chuyện nói mình. Tổ phụ cũng sẽ không thích làm âm ỉ.”

Mấy chữ mượn đề tài để có chuyện nói mình, sử dụng cực kỳ xảo diệu. Bao hàm các loại ý tứ, có thể nhắc tới mâu thuẫn giữa Đồ thị cùng Lâm Ngọc Trân, cũng có thể chỉ về việc Lâm Cẩm Dung vừa gả vào đã liên tiếp gặp mấy chuyện khó xử. Lục Vân nhìn hấn một cái, lại cười nói: “Tốt lắm, tốt lắm, chuyện này xem như đã giải quyết rất tốt rồi, không tạo thành trở ngại. Hiện tại chúng ta cũng chỉ chờ xem các nàng làm thế nào là được rồi. Kỳ thật cũng coi như cho chúng ta cảnh tỉnh, ngày sau ca ca dùng người truyền lại tin tức, trăm ngàn lần phải chú ý chớ để người ta tìm ra sơ hở.” Nói đến đây, chân tình lộ ra: “May mắn chỉ là chút bệnh vặt, nếu là bệnh nặng..... Thật không dám tưởng tượng.”

Nghĩ đến Nhị phòng muốn phá hỏng người nàng dựa vào cả đời sau này, Lâm Ngọc Trân lập tức cắn răng nói: “Nếu thật sự là như vậy, ta cùng bọn họ thế bất lưỡng lập, dù thế nào cũng phải đòi lại công đạo.”

Lục Giam trong mắt liền toát ra vài phần nhu hòa: “Chớ lo lắng, con không sao.”

Lâm Ngọc Trân trầm mặc một lát, đột nhiên lại trách Lục Giam, ngữ khí chua ngoa nói: “Lớn như vậy, sai người truyền tin cũng không xong, còn làm cho người ta tìm ra sơ hở, về sau nếu để xảy ra chuyện gì, cũng đừng trách ta không nhắc nhở con trước. Ta nuôi con lớn như vậy, không muốn thấy con phạm lỗi ngốc nghếch như thế.”

Lục Giam liền cúi mắt, thản nhiên nghiêng mặt bỏ qua một bên.

Lâm Cẩm Dung ở một bên nhìn, đột nhiên cảm thấy tình hình này thật buồn cười, liền mạng nhện xuống, nhanh quay mặt sang hướng khác, chỉ sợ bị người khác phát hiện nàng muốn cười.

Lục Vân bắt đắc dĩ thở dài: “Ăn cơm đi, đồ ăn đều nguội rồi.”

Lâm Cẩm Dung khó khăn nhện xuống, chuẩn bị đứng dậy rửa tay xới cơm chia thức ăn, vừa mới đứng dậy, Lục Giam cũng đứng lên, vừa vịn che ở đằng trước, nặng nề nhìn nàng một cái mới xoay người tránh ra.

Lâm Cẩm Dung đoán hẳn thấy được biểu tình vừa rồi của nàng, nhưng nhìn thấy thì thế nào? Cơm trưa này, là bữa ăn hương vị ngọt ngào nhất mà nàng từng nếm.

Dùng cơm xong, Lâm Ngọc Trân vốn muốn mang Lâm Cẩm Dung và Lục Giam đến Vinh Cảnh cư tìm lão thái thái tổ cáo ủy khuất, nhưng nghe người nói Lục lão phu nhân kêu thân thể không thoải mái, nằm xuống nghỉ không muốn tiếp ai, đành phải hậm hừ hai tiếng, bảo mọi người lui về.

Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam một trước một sau ra cửa, Lục Giam đột nhiên nói: “A Dung, nàng đi trước một bước đi.”

Lâm Cẩm Dung cũng không hỏi hẳn muốn đi đâu, gật đầu tự rời đi trước. Không bao lâu, Lục Giam đuổi theo, đưa tay ra trước mặt nàng, cũng không nói gì, chậm rãi xòe lòng bàn tay, trong đó cũng là một đóa hoa hồng kiều diễm.

Lâm Cẩm Dung nháy mắt mấy cái, cũng không tiếp nhận, nửa đùa nửa giỡn nói: “Ta vất vả cả một ngày, vừa khóc vừa cười lại nháo loạn, cơ mặt bây giờ còn thấy mỏi, cũng đành thôi, nhưng còn bị người khác ngăn ở trên đường khóc lóc một hồi không biết kêu oan với ai, vậy mà cũng chỉ đáng giá một đóa hoa thôi sao?”

Lục Giam cười cười: “Ta giải oan cho nàng. Mà nàng còn muốn cái gì, ta đều có thể cho nàng.”

Hắn vốn không biết Đồ thị ở trên đường ngăn đón nàng khóc nháo đi, chờ nàng nói xong, nhìn hẳn còn có thể nói ra lời thay nàng giải oan. Thứ nào nàng muốn đều có thể cho, người cho được sao? Người vĩnh viễn cũng không thể làm được. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp nhận đóa hoa cầm trong tay, quay đầu quét Phương Trúc cùng Quế Viên liếc mắt một cái, hai người liền tự động thả chậm cước bộ, đi lùi về phía sau.

Nàng lúc này mới thấp giọng nói: “Ta thấy, nên đem chuyện hồi sáng nói cho chàng nghe. Nên làm cái gì, chàng còn phải tự mình đưa ra chủ ý.”

Lục Giam thấy thần sắc nàng nghiêm túc, cũng thay đổi biểu tình nói: “Nàng nói đi.”

Lâm Cẩm Dung liền kể lại việc Đồ thị buổi sáng trách cứ nàng nói cho hẳn nghe, nhưng không đánh giá gì về hành vi của Đồ thị, ngữ khí cũng không thể hiện yêu ghét.

Giống như lúc nàng đối mặt Lâm Ngọc Trân, Lục Vân, hay với bà bà nhi tức Tống thị, muốn gây trở ngại với nàng, nàng liền quay đi, không sợ sệt e ngại, cũng không hề quan tâm, nàng chỉ nhìn ngắm các nàng, không mang theo chút cảm tình gì.

Lục Giam lặng im một lát, cầm lấy đóa hoa trên tay nàng, nhẹ nhàng cài lên tóc nàng, thấp giọng nói: “Buổi chiều ta cùng nàng đến xem trà tứ kia.”

Một khắc kia, Lâm Cẩm Dung thấy trong mắt hẳn tràn đầy khổ sở.

197. Chương 199: Vận Mệnh

Tháng tư sau giữa trưa đã mang theo vài phần nóng rực. Xe ngựa chạy một vòng dưới ánh mặt trời, trong xe khó tránh khỏi vừa nóng vừa buồn chán, Lâm Cẩm Dung phe phẩy cây quạt, tận lực dựa vào bên cửa sổ, hy vọng ngoài cửa sổ có chút gió thổi qua người nàng, giảm bớt nhiệt khí. Dù là như thế, mỗi khi nhìn thấy cửa hàng náo nhiệt, nàng vẫn nhịn không được bảo xe ngựa chậm lại tốc độ, cẩn thận quan sát một hồi, hỏi thăm nhà người ta bán cái gì.

Lục Giam ở một bên nhìn thấy, nhịn không được nói: “Nàng như vậy có thể nhìn thấy cái gì? Muốn nhìn thì bước xuống nhìn cho kỹ.”

Lâm Cẩm Dung còn nhớ rõ mình hôm nay xuất môn là để làm gì: “Không, ta hôm nay chủ yếu là muốn đi lo trà tứ.” Rồi nhìn Lục Giam, thử nói: “Nếu chàng tiện, ngày khác lại xuất môn xem được không?”

Bất quá chỉ là yêu cầu nho nhỏ, Lục Giam thực sự thoáng cười: “Điều này có gì khó khăn? Khi nào nàng muốn đi thì cứ nói với ta.” Dừng một chút, thấp giọng nói: “Cho dù ta ở chỗ của Chư tiên sinh, thời điểm cần thiết cũng có thể báo cho ta biết, cũng không có ảnh hưởng gì.” Tuy là toàn gia đều nói, đọc sách là đại sự, không thể trì hoãn, không thể ảnh hưởng, nhưng hắn luôn cảm thấy, cùng là lời như thế, nhưng từ miệng Lâm Cẩm Dung thốt ra, lại mang theo vài phần ý tứ không rõ.

Có hắn cùng đi, so với Lâm Thế Toàn tiện hơn rất nhiều, hắn muốn dẫn nàng xuất môn, lại càng thêm dễ dàng. Đây coi như là phúc lợi chăng? Lâm Cẩm Dung liền [bánh ít đi, bánh quy lại]: “Nghe nói Lục đệ gần đây biểu hiện tốt, chàng có biết tổ phụ quyết định đưa hắn đến đâu đọc sách không?” Trước đó vài ngày nàng đến thỉnh an Lục lão ông, thấy Lục Thiện một hồi, Lục Thiện so với từ trước béo lên rất nhiều, có tinh thần hơn, nghe nói lượng cơm ăn cũng khá tốt, có thể thấy được điều trị cường kiện thân thể hiệu quả cũng không tệ lắm, nhưng Lục Luân, nhìn qua ử rữ đi không ít, vẫn liều mạng hướng nàng nháy mắt, than thở nằm ngay đơ chán nản.

Lục Giam thấy nàng chủ động hỏi về Lục Thiện, không khỏi tăng thêm vài phần hưng trí, nói cũng nhiều lên: “Tổ phụ không tán thành đem Lục đệ đưa đến chỗ của Chư tiên sinh, đã sai người đến hỏi một khu thư viện ở Thái Minh phủ, quyết ý đưa hắn cùng Tam đệ, Ngũ đệ đến đó, lại thỉnh Đại biểu bá phụ nhà cô tổ mẫu chiếu cố, Đại biểu bá phụ là người cương trực, ít khi cười đùa, hoàn toàn có thể trấn trụ ba người họ.”

Lục lão ông hiển nhiên đã tổn nhiều tâm tư. Lục Thiện nếu đến ở cùng Lục Giam, tất nhiên sẽ khiến Lục Giam thêm phiền, Đồ thị sẽ tìm được càng nhiều lý do để dây dưa với Lục Giam, mâu thuẫn giữa Đại phòng và Tam phòng cũng sẽ càng kịch liệt, cho nên không bằng đem Lục Thiện đưa xa xa, đỡ khiến huynh đệ hai người trong lúc đó khúc mắc càng ngày càng sâu đậm. Nhưng cứ như vậy, Đồ thị rảnh rỗi sẽ càng có tinh lực gây chuyện, còn có Nhị phòng sắm vai nhân vật trung gian cũng thực rõ ràng, Lâm Cẩm Dung không thể nghĩ ra Lục lão ông kế tiếp sẽ xử trí Đồ thị và Nhị phòng thế nào.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Lục Giam nói: “Tổ phụ hỏi ta, nếu để Tam thẩm nương đi theo cùng nhau quản gia thì sẽ thế nào? Lấy hiểu biết của ta đối với hắn, ta đoán kế tiếp hắn sẽ để Tam thẩm nương cùng các nàng quản gia. Ta đã tán thành.”

“Như vậy cũng tốt.” Lâm Cẩm Dung lập tức ý thức được, tin tức này đối với nàng mà nói là tin tức tốt, đối với nàng thập phần có lợi. Thứ nhất, người quá nhàn rỗi dễ dàng sinh sự, Đồ thị có việc làm, sẽ không còn nhiều tinh lực làm âm ỉ, đồng thời tương đương với việc mâu thuẫn tập trung ở trên người nàng đều chuyển dời đến trên người Đồ thị. Một người trưởng kỳ tự do không có quyền lợi, đột nhiên có cơ hội cầm quyền, sẽ thế nào đây? Quan hệ vi diệu cân bằng giữa Nhị phòng và Đồ thị tất nhiên sẽ bị đánh vỡ.

Thứ hai, Nhị phòng Tổng thị, Tam phòng Đồ thị đều đứng ra quản gia, theo lý Lâm Ngọc Trân là trưởng tẩu cũng nên xuất đầu lộ diện, nhưng trong kế hoạch của Lục lão ông, hiển nhiên không có Lâm Ngọc Trân, nàng mới là người đại diện cho Đại phòng tham dự cuộc đấu này. Có thể thấy, sau này Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân bởi vì thực quyền trong tay nàng mà phải dựa dẫm vào nàng hơn.

Rõ ràng, Lục lão ông đây là muốn bắt tay vào thay đổi vận mệnh nhất chi độc đại, duy ngã độc tôn của Nhị phòng. Lúc trước chưa từng phát sinh loại sự tình này, có lẽ là thời điểm khác biệt, bởi vì nàng dễ dàng tha thứ thoái nhượng, giả cầm vờ diếc, mâu thuẫn chưa từng kịch liệt rõ ràng, lão gia không coi trọng đầy đủ, mọi người đều được chẳng hay chớ. Đợi đến khi càng thêm kịch liệt, lão thái gia đã không còn biện pháp

hữu hiệu khác, hoặc là trong tay không có người hữu dụng. Lâm Cẩm Dung nhin không được suy đoán, năm đó ở trong mắt của Lục lão ông, nàng là dạng người gì đây.

Không thể phủ nhận, hiện nay Lục lão ông thật sự coi trọng nàng, có thể nói, đều là vì chuẩn bị cho Lục Giam cùng Lục gia trong tương lai, không cần phải chém giết, chỉ dựa vào tượng phạt như Lục lão gia, đã có thể trấn trụ một phương. So với việc đợi đến tương lai hấn chết đi, tùy ý để con cháu mẫu thuẫn đấu đá nhau, không bằng thừa dịp hấn còn sống, trước đem thắng thua định ra, kẻ yếu thần phục trước người mạnh, người mạnh dẫn dắt kẻ yếu tiếp tục tiến về phía trước. Lão thái gia suy nghĩ thật chu toàn, nhưng rất cuộc, người tính không bằng trời tính, dù hấn lợi hại, cũng không ngăn nổi thời vận suy vi. Lâm Cẩm Dung cảm thán, đồng thời không khỏi có vài phần hâm mộ Lục Giam: “Tổ phụ đối đãi với chàng tốt quá.”

Ý tứ này thật rõ ràng, hấn không cần phải đi thêm một bước giải thích phân tích. Lục Giam không khỏi tán thưởng nhìn nàng: “Tổ phụ nói nàng thực thông minh.”

Bất quá là không ở trong cuộc mà thôi. Lâm Cẩm Dung ngẫm tự giễu một phen, nói: “Chàng thấy, nếu thật sự như thế, Nhị thẩm nương sẽ để Tam thẩm nương quản cái gì?”

Hiếm khi thấy nàng có hưng trí, Lục Giam thích ý cùng nàng bàn luận: “Ta thấy rất có thể là một trong hai chuyện lúc trước nàng đã cự tuyệt. Mua sắm hoặc là quản lý kho phòng.”

“Rất có khả năng này.” Lâm Cẩm Dung đồng ý với lời của hấn, theo tính tình của bà bà nhi tức Nhị phòng, tất nhiên sẽ rất rộng rãi đem hai vị trí này ra cho Đồ thị quản. Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể nhìn thấy nhiều việc đáng chê cười, mới có thể tạo ra thêm càng nhiều mâu thuẫn xung đột.

Lục Giam có chút ngượng ngùng nói: “Ta mặc dù đồng ý Tam thẩm nương giúp đỡ quản sự, nhưng không đồng ý nàng quản lý hai chuyện này.” Hai vị trí này đều là thực quyền kiếm được lợi, Tam phòng nghèo như vậy, ngày thường lại bị xa lánh, có thể tưởng tượng Đồ thị sau khi tiếp quản vị trí này sẽ là bộ dáng gì. Hấn không muốn nhìn thấy cái loại tình cảnh dọa người xuất hiện.

Hấn chú trọng mặt mũi, Lâm Cẩm Dung theo ý hấn nói: “Vậy chàng có thể cùng tổ phụ đề nghị một chút, để tổ phụ an bài. Dù sao người Tam phòng đứng ra quản sự, trong đó lại có hai vị trưởng bối, không thể giống như chuyện của ta, để Nhị thẩm nương an bài được. Nhưng muốn làm cái gì, trước hết nên suy nghĩ cẩn thận.” Nàng đã dự đoán được, rất có thể Đồ thị sẽ tiếp nhận quản lý phòng thêu thùa, nàng cũng bị đẩy dời đi chỗ khác. Nhưng lần này lại không thể so với lần trước, nàng cùng Nhị phòng đã không còn lựa chọn nào khác ngoài việc công khai đứng ở mặt đối lập. Không phải ân oán cá nhân, mà là lập trường không giống nhau, không thể thoái nhượng.

Lục Giam hiển nhiên cũng nghĩ đến, lặng im một lát, đột nhiên thấp giọng nói: “A Dung, Tam thẩm nương như vậy..... Nàng vì sao cũng không nói xấu nàng một câu?”

Lâm Cẩm Dung không ngờ tới hấn đột nhiên hỏi vấn đề này, nghĩ nghĩ, thản nhiên nói: “Ta cũng có cha mẹ, dù cho ta chán ghét phụ thân, nhưng thời điểm đường huynh của ta chê cười hấn, Ngô Tương khinh thường hấn, ta vẫn nhin không được đặc biệt khổ sở.” Cho nên coi như hết. Giống như năm đó, nàng thay Lâm Diệc Chi cùng Đào thị đã làm rất nhiều việc, có một số việc làm rất tốt, có một số việc làm chưa được ổn thỏa, nhưng thủy chung, hấn chưa từng nói xấu nhà mẹ đẻ một câu.

Nàng vẫn là lần đầu tiên nói với hấn về chuyện cha mẹ rõ ràng như vậy, Lục Giam nhin không được nắm tay nàng, thấp giọng nói: “A Dung, rất nhiều chuyện chúng ta không được lựa chọn, nhưng về sau, còn nhiều thời gian.” Lâm Cẩm Dung cười nhẹ, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ: “Đến rồi.”

Hai người còn chưa vào cửa, chợt nghe bên trong vang thành một mảnh, Phương Trúc cười nói: “Thợ mộc bận việc đúng là thời điểm mấu chốt, vừa âm ỉ lại bụi bặm. Nhị gia cùng thiếu phu nhân không ngại ra hậu viện, hậu viện thanh tịnh, đợi nô tỳ đi lấy nước ấm để pha trà.”

Tới nơi này để làm chính sự, sao có thể hưởng thụ thoải mái? Lục Giam nhân tiện nói: “A Dung ra phía sau hóng mát đi, ta ở đây nhìn xem.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta hiếm khi được đến một lần, sao có thể ra hậu viện trốn tránh nhàn rỗi? Không bằng chúng ta cùng nhau nhìn xem, ta cũng có thêm kiến thức. Chàng cần phải gắng hết sức a.”

Lục Giam cười rộ lên, tin tưởng tràn đầy nói: “Nàng yên tâm đi.”

“Tam gia nghe nói Nhị gia và Nhị thiếu phu nhân sẽ tới, vốn là muốn chạy tới, nê hà trong cửa hàng có việc, không thể đến đây, liền để tại hạ cung kính bồi tiếp.” Lâm Thế Toàn đã tìm tiểu quản sự họ Tần để quản lý trà tứ, Tần quản sự nghe tin vội vàng chạy ra tiếp đón Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam đi vào bên trong, nhất nhất xem qua.

Lục Giam chậm rãi đi một vòng, nói: “Hoa văn trang trí quá mức tinh tế, không phù hợp với phong cách của tiểu viện này, lúc này nên lấy phong cách cổ xưa làm chủ.”

Lâm Cẩn Dung tin tưởng ánh mắt hắn, liền lập tức sai người sửa lại. Lục Giam lại nói: “Phòng xá đúng là cũng gần giống như vậy, mấu chốt là ở trang trí. Vẽ tranh sơn thủy, bốn mùa danh hoa, danh hương.....”

Đang nói, chợt nghe có người ở cửa cười nói: “Thật sự là hiếm có!”

Hai người nhất tề quay đầu, đã thấy Ngô Tương cùng đi với đường đệ Ngô Hanh của hắn, cười dài đứng ở phía ngoài cửa.

Lục Giam bước lên phía trước thi lễ, cười nói: “Các người sao lại tới nơi này?”

Ngô Tương nhìn Lâm Cẩn Dung liếc mắt một cái, cười đáp: “Ta đã sớm nghe Lâm Tam ca nói qua, nơi này muốn mở trà tứ hàng đầu ở Bình châu, nhưng vẫn chưa có duyên nhìn thấy. Hôm nay nhân rồi, cùng lão Tứ đi dạo giải sầu. Đi đến tận đây, bỗng nhìn thấy xe ngựa nhà người, hưng chí liền tiến vào. Ai ngờ đúng là người đang ở đây a.” Vừa nói, liền đập vào đầu vai Lục Giam một cái: “Không có tâm, về nhà rồi cũng không đi tìm ta.”

Lục Giam vội nói: “Ta hôm qua mới trở về nhà, vốn là ngày mai sẽ đi tìm người.” Ngô Tương bốn cợt cười: “Thôi, nay người không giống như trước, đại ân nhân.” Lâm Cẩn Dung lợi dụng thời gian rảnh tiến lên cùng huynh đệ hai người thi lễ, nói: “Phía sau có vườn nhỏ, rất thanh tịnh, không bằng ra phía sau ngồi xuống, ta sai người pha trà đưa trái cây lên.”

Ngô Tương nhân tiện nói: “Trước không vội, ta tò mò, cố ý đến nhìn xem. Các người vừa rồi đang giảng giải sao?”

Lâm Cẩn Dung vội nói: “Đang nói về trang trí, Ngô Nhị ca có ý kiến gì hay không?”

Ngô Tương vốn việc nhân đức không nhường ai: “Để ta nhìn xem.” Nói xong quả nhiên hết nhìn đông tới nhìn tây, điều tra khắp chung quanh.

198. Chương 200: Nói Dối

Ngô Tương ở trong sân đi dạo một vòng, nói: “Tuy ta chỉ đi qua Giang Nam hai lần, nhưng trà tứ trong kinh ta tới không ít. Trà phô tầm thường cũng đành thôi, chỉ là sinh ý mấy văn tiền. Nhưng nếu muốn làm sinh ý quan to quý nhân, trang trí trong phòng, thí dụ như bình hoa, lư hương, bàn trà, chén trà, dụng cụ, thư họa, đều là phong cách cổ xưa tinh mỹ nhất. Có một nhà, dụng cụ hơn phân nửa là đồ cổ từ tiền triều, một chén trà phải mất một quan tiền, đi vào cũng không thể không biết xấu hổ mà không bỏ thêm hai ba quan tiền. Ta thấy, trà tứ này nếu muốn kiếm nhiều tiền, còn nên bỏ nhiều công phu ở trang trí dụng cụ mới đúng, Mẫn Hành, người cảm thấy như thế nào?”

Thành Bình châu xa xôi vô cùng, sao có thể cùng trong kinh đánh đồng? Lại có bao nhiêu quan to quý nhân tiêu tiền như nước đây? Lục Giam vốn lúc trước đã cùng Lâm Cẩn Dung nói trang trí chỉ cần lịch sự tao nhã theo phong cách cổ xưa, cũng không đồng ý với cách nói của Ngô Tương, nhưng không nói thẳng ra đả kích hắn: “Đồ cổ tiền triều nào dễ tìm như vậy? Một quan tiền một chén trà, chỉ sợ cũng không có vài người bỏ được tiền ra mà uống. Ta thấy lịch sự tao nhã cũng đủ rồi.”

“Thật sự là không có vài người có thể bỏ tiền ra, nhưng nếu chỉ cần một số người là đủ rồi.” Ngô Tương nhìn về phía Lâm Cẩn Dung: “A Dung, là trà tứ của muội, mấu chốt vẫn phải xem ý tứ của muội. Muội thấy thế nào?” Lời còn chưa dứt, đã bị đường đệ Ngô Hanh kéo kéo góc áo, ám chỉ lời này không thích hợp, người ta là phu thê, cái gì của người của ta, nghe thật giống như là châm ngòi.

Vốn là đồ cưới của Lâm Cẩn Dung, chẳng lẽ Lục Giam còn có thể vì loại chuyện này mà tức giận? Kia cũng khiến người ta khinh thường rồi. Hơn nữa, Lục Giam so với Lâm Cẩn Dung hiểu được việc buôn bán sao?

Đương nhiên là muốn hỏi Lâm Cẩm Dung. Ngô Tương không cho là đúng, chỉ nhìn Lâm Cẩm Dung, tĩnh lặng chờ nàng trả lời.

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ngô Nhị ca, Mẫn Hành nói đúng, ta không có nhiều tiền như vậy. Còn có cửa hàng hương liệu cùng chi tiêu trong thôn trang nữa.” Trong mắt nàng, hoàn cảnh u nhã, dụng cụ tinh xảo, nước trà rượu trái cây tận lực làm thật tốt, tiểu nhị đắc lực mới là mấu chốt. Cái gọi là đồ cổ, ngày thường nhìn qua thấy trân quý đáng giá, nhưng quăng tiền vào đó thì hơi lãng phí, chỉ cần kiếm vài món trang trí làm đẹp là được rồi.

Thấy nàng trả lời như thế, Ngô Tương hơi có chút thất vọng, cau mày nghĩ ngợi, nói: “Bằng không, ta uội mượn?”

Lời vừa nói ra, không chỉ là Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam, ngay cả Ngô Hanh đều lắp bắp kinh hãi. Lâm Cẩm Dung cảm thấy hẫng đối đãi với mình dường như không giống so với lúc trước, từ trước cũng tốt, nhưng không ân cần như vậy. Lại không nghĩ ra nguyên nhân, liền thật cẩn thận nói: “Vay tiền? Không cần đâu.”

Ngô Tương khinh bỉ nàng: “Tiền thì nhắc đến cái gì? Ta là nói, ta có thể uội mượn đồ cổ. Nói đến nói đi, không phải chúng cũng có danh khí sao? Có mấy thứ này trấn trụ, nhóm nho sĩ cũng sẽ thích đến đây. Phụ thân muội cũng có không ít? Muội cũng có thể mượn của hắn, dù sao vài thứ kia của hắn chỉ bày ra vẻ rồi cũng bám bụi mà thôi.”

Nàng với Lâm Tam lão gia ít khi mở miệng nói chuyện, sao có thể mượn của hắn? Lâm Cẩm Dung đang muốn cự tuyệt, Lục Giam cũng đã cùng Ngô Tương vái chào, cười nói: Mậu Hoàn, đa tạ ý tốt của người. Nhà của ta cũng có, nếu là thật sự cần, sẽ nói với người.” Thấy hắn đã xin miễn, Lâm Cẩm Dung cũng sẽ không nói thêm.

Còn tưởng rằng sau khi thành thân Lâm Cẩm Dung có thể thoải mái hơn, ai ngờ Lục Giam vẫn là người câu nệ hình thức. Ngô Tương nhìn xem Lục Giam, lại nhìn xem Lâm Cẩm Dung, thản nhiên cười, không nói gì.

Lục Giam bị tươi cười không rõ ý tứ này của hắn khiến trong lòng có vài phần ảo não nói không nên lời – lần này không giống từ trước Ngô Tương cùng hắn tranh đoạt cao thấp, khi đó hắn có thể không chút nào yếu thế phản bác, lần này cũng mặc dù thấy bị đè nén, lại không thể nào nói ra.

Tuy rằng ai cũng không nói gì, nhưng Ngô Hanh thấy không khí có chút không thích hợp, liền tươi cười, nói: “Lục Nhị ca, ta vừa vặn có chuyện muốn thỉnh giáo Chư tiên sinh. Còn mời huynh giúp ta hỏi thăm một chút.”

Lâm Cẩm Dung vội đứng dậy nói: “Mẫn Hành chàng dẫn bọn họ đến hậu viện ngồi xuống chậm rãi nói chuyện, ta đến phòng bếp nhìn xem, để người ta an bài đồ ăn nước trà lên.”

Lục Giam đang muốn dẫn dò nàng hai câu, chợt nghe Ngô Tương nói: “Thời tiết nóng, không cần cầu kỳ, Tứ muội muội không cần đa tâm, sai người đến Ngũ Trượng lâu mua chút đồ ăn chay, rượu cùng trái cây là được rồi.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, tới phòng bếp, ra lệnh Phương Trúc an bài người đi mua đồ ăn và rượu, lại cố ý phân phó mua thêm hai bàn đồ ăn, thỉnh thợ đang làm việc bên ngoài ăn uống. Còn bản thân dẫn theo Quế Viên, tự tay tẩy rửa trà cụ, chuẩn bị pha trà đãi khách.

Vừa đem trà cụ chuẩn bị xong, chỉ thấy Ngô Tương đi tới đứng ở cửa nói: “Tứ muội muội, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?”

Quế Viên kinh ngạc vô cùng, lập tức nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung thản nhiên nhìn nàng một cái, Quế Viên liền nhu thuận thối lui qua một bên, cúi đầu làm việc của mình.

Lâm Cẩm Dung hướng ra phía ngoài phòng bếp: “Ngô Nhị ca, trong phòng bếp chật hẹp, hun khói ngột ngạt, không ngại ở bên ngoài nói chuyện thì hơn.”

Ngô Tương há có thể không hiểu ý tứ hành động của nàng hay sao? Không khỏi bật cười: “Ta cũng không phải người ngoài, cẩn thận như vậy...”

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Dù thế nào cũng phải có điểm e ngại.”

Ngô Tương liền thu liễm tươi cười, đi theo nàng đứng lại dưới tàng cây bên đường, trước hướng nàng vái chào, nói: “Tứ muội muội, ta thực hối hận lúc trước không nghe lời muội khuyên bảo.”

Lâm Cẩn Dung hiểu được hần là chỉ sự kiện đến kinh thành dự thi, nhân tiện nói: “Chuyện đã trôi qua, Nhị ca chớ để ở trong lòng, cứ coi như là một bài học kinh nghiệm.” Nàng trong miệng tuy nói như thế, trong lòng đã có chút là lạ, lúc trước Ngô Tương từ kinh trở về, tất cả mọi người đều nghĩ đến hần sẽ thu liễm sửa đổi, hần vẫn như cũ làm theo ý mình, không hề để ở trong lòng. Hôm nay hần tại sao còn hướng nàng nói cảm tạ? Thật sự là đáng ngạc nhiên.

“Đúng vậy.” Ngô Tương không yên lòng gật đầu, do dự một lát, sợ sẽ đổi ý nhanh nói ra: “Tứ muội muội, xin lỗi, ta không cẩn thận đã đọc thư muội viết cho Dương Mạt.”

Quả nhiên không ngoài sở liệu của nàng, hần có thể mạo danh kỳ diệu chạy đến cửa hàng gặp Lâm Thế Toàn nói chuyện đó, hần là đã đọc lên bức thư kia. Phong thư đã được nàng dán kín, sao có thể chỉ giải thích bằng mấy từ không cẩn thận đọc phải đây? Lâm Cẩn Dung tin tưởng giờ phút này biểu tình của mình tuyệt đối khó coi: “Ngô Nhị ca vì sao không cẩn thận như vậy?”

Ngô Tương liếc mắt nhìn nàng một cái, có chút thẹn thùng sờ sờ đầu, môi mấp máy hồi lâu, cũng không nói gì. Lâm Cẩn Dung không thúc giục hần, liền im lặng chờ hần trả lời, thật lâu sau, Ngô Tương mới nói: “Ta... Thật sự là không cẩn thận, không phải cố ý.” Đột nhiên, hần lại hướng nàng vái chào: “Thực xin lỗi, Tứ muội muội.”

Hần vái chào thật tình thật lòng, không chút nào giả bộ. Lâm Cẩn Dung hiếm khi nhìn thấy hành vi này của hần, trầm mặc một lát, cuối cùng nói: “Quên đi. Ngô Nhị ca không phải không biết việc này không phải là điều người quân tử nên làm. Nếu huynh không nói, cũng sẽ không có người biết được, nếu nói, thì nên thực tình thực lòng hối hận, về sau cũng đừng tái phạm. Có thể nói nguyên nhân với ta không?”

Ngô Tương cúi mắt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: “Một lời nói dối sẽ dẫn tới nhiều lời nói dối hơn, ta không muốn lại nói bừa, nhưng cũng không muốn nói ra, thỉnh muội đừng cùng ta so đo. Nhưng muội phải nhớ kỹ, ta không phải cố ý, cũng không phải muốn hại muội, chính là không nghĩ tới.”

Lâm Cẩn Dung từ chối cho ý kiến, cũng là càng muốn biết hần đến tột cùng làm cái gì.

Ngô Tương giương mắt nhìn nàng, biểu tình thêm vài phần ngưng trọng: “Ta vốn vẫn định giấu giếm, nhưng sau khi đọc thư của muội, vẫn là quyết định không thể dối gạt, vì sao muội lại nhờ Dương Mạt giúp muội làm hộ tịch?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Lâm Tam ca không nói với huynh sao? Vì huynh muội hai người bọn họ. Lâm Tam ca là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, không thể ở Bình châu cả đời, càng không thể cả đời giúp việc cho người khác, nhưng tộc bá của ta chỉ cần còn sống một ngày, hần chẳng khác nào không công thay người vất vả, đi đến nơi khác làm hộ tịch, bọn họ có thể bình yên trí sản, lại không có người nào có thể quấy rầy bọn họ.”

Ngô Tương trong mắt tràn đầy nghi hoặc, Lâm Cẩn Dung thần nhiên đón nhận ánh mắt hần tươi cười: “Bằng không, Ngô Nhị ca nghĩ thế nào? Chẳng lẽ ta còn có thể che giấu ác nhân đào phạm nào đó hay sao?”

“Muội thì che giấu được đào phạm nào chứ?” Ngô Tương biểu tình thoải mái: “Ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng Dương Mạt vừa gả đi, nàng là một nữ nhân làm việc không tiện, không bằng để ta thay muội nghĩ cách. Ta có biểu cữu ở Phủ châu mới nhậm chức, để hần làm sẽ thỏa đáng. Muội cảm thấy như thế nào?”

Lâm Cẩn Dung suy nghĩ một lát, nói: “Được. Nhưng còn muốn thỉnh Ngô Nhị ca hỗ trợ giữ bí mật, đừng nhắc tới người không liên quan.”

Đại để là thấy nàng phản ứng vẫn đều thực lý trí, Ngô Tương liền lộ ra bản tính, tựa tiểu phi tiểu nói: “Bao gồm cả Lục Giam sao?”

Lâm Cẩn Dung bất chính trả lời hần: “Huynh cũng hiểu được tình cảnh của Lâm Tam ca, càng ít người biết càng tốt. Bao gồm cả mẫu thân ta, ta cũng không tính để nàng biết. Nếu không có huynh không cẩn thận đọc được, huynh cũng sẽ không biết việc này. Đến lúc này, chỉ biết có ba người ta cùng Lâm Tam ca, Lưu Nhi biết việc này mà thôi.”

Ngô Tương liền cười rộ lên: “Nói như vậy, ta là vô tình biết được bí mật của các muội, nhưng muội đừng giết ta diệt khẩu a.”

Lâm Cẩm Dung bị hấn làm cho tức cười, nửa đùa nửa thật nói: “Giết người diệt khẩu thì không, nhưng mà, gặp lại sẽ coi như không quen biết?”

Ngô Tương thở dài: “Muội yên tâm, là ta thực tâm xin lỗi muội, ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này.”

“Ta toàn tâm toàn ý chờ tin tức tốt của Nhị ca.” Lâm Cẩm Dung cười khổ, sự tình đã đến tình trạng này, không tin hấn cũng không được. Huống chi, nàng cũng biết hấn, hấn không phải người đại gian đại ác, tuy rằng khuyết điểm không ít, nhưng hấn không phải người xấu. Chỉ trích hấn thì có ích gì? Sẽ chỉ mất đi một bằng hữu mà thôi. Về phần hấn không chịu nói nguyên nhân, trước mắt xem ra cũng không thấy có bao nhiêu ảnh hưởng đến nàng, ít nhất nàng cũng có ân huệ của người khác, quên đi.

Ngô Tương nghiêm túc đánh giá Lâm Cẩm Dung một hồi, bỗng nhiên cười: “Tứ muội muội, muội thật sự là người tốt. Ta vốn tưởng rằng, muội sẽ giận dữ, thậm chí từ nay về sau coi ta là tiểu nhân, cả đời không qua lại với nhau, kết quả không như vậy, Tứ muội muội, muội tuy là nữ tử, cũng nhỏ tuổi hơn ta, ta lại thập phần kính trọng muội.”

Lâm Cẩm Dung có chút rõ ràng: “Ta bất quá chỉ là tiểu nữ tử mà thôi, Ngô Nhị ca nếu không còn việc gì khác, vậy ta đi vào đây.” Vừa mới cùng Ngô Tương cáo từ, đã thấy Lục Giam cùng Ngô Hanh hai người kết bạn đang đi về bên này, liền đơn giản đứng lại, chờ hai người tới gần.

199. Chương 201: Trái Phải

Ngô Hanh còn chưa tới, trước hết đã cười nói: “Nhị ca đang làm gì vậy? Từ xa đã thấy huynh vừa thở dài vừa cúi đầu, huynh chỉ là chạy tới nhìn xem nước trà cũng có thể đắc tội Lục Nhị tẩu sao? Nói đi, huynh lại làm gì vậy?”

Ngô Tương cười nói: “Ta lại nhiều miệng đắc tội nàng.”

Lục Giam bất động thanh sắc bước lên cùng Lâm Cẩm Dung sóng vai đứng lại, rồi cười nói: “A Dung không hẹp hòi như vậy, nhất định là người nói đặc biệt khó nghe. Có phải vậy không, A Dung?”

Lâm Cẩm Dung chỉ cười không nói.

Ngô Tương vội phân bua: “Ai nói nàng không hẹp hòi? Ta bất quá chỉ nói nha đầu của nàng hai câu, nàng liền mỗ nhon không buông tha. Vì tức sự ninh nhân, ta không thể không thở dài a?”

Quê Viên đang cầm trà cụ đi ra, hợp thời cười làm lành nói: “Đều là hầu gái gốc nghèo.”

Ngô Tương liền quay đầu lại: “Không nhắc tới nữa, dù sao ta sẽ bồi lễ.”

Ngô Hanh cũng hòa giải: “Xem tính tình của Nhị ca ta, cho tới bây giờ cũng chỉ toàn nhất thời khoái hoạt, nơi nơi đắc tội với người khác. Mong rằng hiền phu thể chớ so đo với hấn.”

Lục Giam cười nhẹ: “Tính tình của hấn ta cũng biết.” Lập tức quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung nói: “Đi thôi.”

Không bao lâu, bàn tiệc đã dọn lên, ba người vừa ăn uống, lại nói một hồi nhàn thoai, sau đó đều rời đi.

Ngày ảnh tây tà, gió đêm mát rượi, xe ngựa không nhanh không chậm đi ở trên đường, rất có vài phần ý tứ nhàn nhã, Lâm Cẩm Dung điều chỉnh tư thế một chút, tận lực để mình ngồi càng thêm thoải mái: “Mẫu Hành, ngày mai ta muốn trở về nhà mẹ đẻ một chuyến.”

Lục Giam nói: “Cùng đi đi, ta đi đã lâu, hôm qua thời điểm đưa tiểu Thất đệ trở về cũng ghé qua đó, cũng nên đi qua hành lễ vấn an trưởng bối.” Dừng một chút, lại hỏi: “A Dung, vừa rồi Ngô Tương đắc tội nàng thế nào?”

Lâm Cẩm Dung sớm có chuẩn bị, cười nói: “Chàng không phải không biết tính tình hấn, thế nào cũng nói cho ta mượn đồ cổ. Ta tất nhiên là không cần, hấn lại nói ta cũ kỹ keo kiệt linh tinh, vừa mở miệng lại nhắc tới cha ta, ta không khách khí, hung hăng nói hấn hai câu.”

Lục Giam ngón tay nhẹ nhàng gõ vài cái trên kỷ trà, có vẻ như đã tin: “Tính cách này của hần, thật sự là làm cho người ta đau đầu. Nàng có biết hần ở kinh thành gây ra đại sự gì không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Không biết, loại sự tình này người ta không chủ động nói, ta cũng không tiện hỏi. Chẳng biết không?”

Lục Giam nói: “Ta là nghe vài người cùng đi dự thi với Ngô Tương nói, cũng là do cái miệng. Thái Minh phủ chúng ta có vị Vinh lão học sĩ từ trước đến nay đối với gia hương được nhiều người chiếu cố, cố ý ở Phong Nhạc lâu mời khách, bốn ý là muốn đem mấy người Ngô Tương giới thiệu cho khách nhân. Trong đó có vị nghe nói là chất nhi của Vũ thái sư, mỗi người đều thổi phồng, khiến Ngô Tương không thuận mắt, nương theo say rượu nói vài câu, do đó đắc tội với người ta, vì vậy mới dẫn đến tai họa bất ngờ. Ít nhiều có Vinh lão che chở, bằng không chỉ sợ ăn đau khổ nhiều hơn nữa, có thể là tiền đồ cả đời bị hủy hoại.”

Không nghĩ tới sẽ hung hiểm như vậy, nhưng bộ dạng Ngô Tương thật sự là không có nửa điểm hối hận cùng luẩn quẩn trong lòng, như cũ thảnh thơi vui vẻ. Nàng cũng không biết nên bình luận về tính tình này của Ngô Tương thế nào, Lâm Cẩm Dung không khỏi thở dài: “Người ta nói ngã đau một lần, ta thấy hần vẫn chưa bối vậy mà tỉnh ngủ bao nhiêu. Có câu giang sơn dễ đổi, ta nghĩ hần muốn bỏ tính cách này thật sự khó khăn.”

Lục Giam đồng ý nói: “Chỉ mong cuộc đời hần gặp thuận lợi, gặp thêm nhiều người tài mới tốt.”

Lâm Cẩm Dung nhìn không được nghiêm túc nhìn hần một cái. Hai người tuy là bằng hữu, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai phục ai, Lục Giam vẫn đều muốn vượt qua Ngô Tương, Ngô Tương cũng không nguyện ý để Lục Giam vượt qua hần. Bọn họ hữu nghị, ban đầu đều không phục nhau, trong sự cạnh tranh kéo dài, thật khó là Lục Giam còn có thể nghĩ như thế. Nói vậy, ngày sau hai người bất hòa, lại là vì cái gì đây? Là Lục Giam rốt cục không chịu được sự sơ cuồng của Ngô Tương, hay là Ngô Tương không chịu được Lục Giam nghiêm túc quá đáng cùng khó chơi?

Lục Giam không buông tha ánh mắt của Lâm Cẩm Dung, có chút mất hứng nói: “Ta không phải là người mà nàng nghĩ.” Hần muốn thắng Ngô Tương không phải là giả, vẫn đều rất muốn rất muốn thắng, nhưng hần muốn là quang minh chính đại, mà không phải chờ đợi Ngô Tương gặp điều không hay. Nhưng tâm tư này, hần cũng là không thể tùy tiện thốt ra.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên sẽ không thừa nhận nàng vừa rồi có suy nghĩ gì, liền cười nói: “Mẫn Hành sao lại nói như vậy? Ta nghĩ chẳng là loại người thế nào đây?”

Lục Giam không nói thêm, cũng thấy hai người không hợp ý nhau, quay mặt đi, vừa vận nhìn thấy Quê Viên lui ở trong góc nghe hai người nói chuyện, liền lạnh lùng trừng mắt nhìn Quê Viên một cái.

Quê Viên khó hiểu, lại sợ hãi không biết vì sao, không nghĩ ra vì sao mình lại đắc tội hần, rõ ràng từ lúc đến Lục gia tới nay, nàng đã thật sự cẩn thận. Suy nghĩ một hồi, mới đột nhiên hiểu ra, trừng mắt này, chỉ sợ là vì nàng lúc trước phụ họa Ngô Tương nói dối. Vì thế lại chột dạ rút lui, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm mũi hải bất động, giây lát cổ cùng lưng liền cứng ngắc phát đau.

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy cũng hiểu ra, thấp phần vui vẻ nhìn tình hình này, liền ha ha cười: “Quê Viên, người lại đây quạt cho ta.”

Quê Viên thở dài nhẹ nhõm một hơi, vận động so với bất động vẫn tốt hơn, hữu dụng so với vô dụng vẫn tốt hơn. Vì thế mỉm cười ngọt ngào, nịnh nọt đi qua, cầm cây quạt không nhanh không chậm giúp Lâm Cẩm Dung phe phẩy. Nàng tin tưởng vững chắc, chỉ cần hầu hạ Lâm Cẩm Dung thật tốt, hoàn cảnh của nàng sẽ không chuyển biến xấu, Lâm Cẩm Dung mới là có thể là cọc gỗ cho nàng dựa vào lúc sinh tử chìm nổi.

Đợi đến khi trở về Lục phủ, vào nhị môn, đã thấy Anh Đào dẫn vài tiểu nha hoàn tóc mới để chỏm, ngồi xổm ở một góc dùng đá chơi đùa, lúu rúu cười nói không ngừng. Phương Trúc liền cười nói: “Anh Đào rốt cuộc vẫn còn bé, thiếu phu nhân không ở nhà, nàng nhàn rỗi đến mức rồi.”

Quê Viên liền thật cẩn thận thổi phồng nói: “Đó là thiếu phu nhân chúng ta nhân hậu, bằng không nha đầu kia nào dám làm càn như thế?”

Phương Trúc vội theo câu chuyện thổi phồng Lâm Cẩm Dung: “Đúng vậy, thiếu phu nhân đúng là có tâm Bồ Tát, cũng không khó xử hà khắc hạ nhân.”

Lục Giam liếc Lâm Cẩm Dung một cái, biểu tình ý tứ hàm xúc không rõ. Lâm Cẩm Dung chỉ làm như không phát hiện, cười nói: “Bảo nha đầu kia lại đây.” Đang nói còn chưa xong, Anh Đào cũng đã phát hiện ra nàng, vội vàng chạy tới hành lễ: “Nhị gia cùng thiếu phu nhân đã về rồi? Phu nhân sai người lại đây nói, thỉnh hai người nhanh đến Vinh Cảnh cư. Lúc này Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Đại thiếu phu nhân, Đại tiểu thư các nàng tất cả đều ở đó, là nói về chuyện buổi sáng.” Sau đó tiến đến bên tai Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Nhị phu nhân thỉnh tội với lão thái thái.”

Lục Giam đem động tĩnh của chủ tử này xem ở trong mắt, rồi nói: “Xem ra Anh Đào đùa chơi cũng không quên chức trách.”

Anh Đào nghe vậy, mở to mắt nhìn, ngọt ngào cười: “Nhị gia, người nói đúng, nô tỳ chính là ở chỗ này chờ người cùng thiếu phu nhân. Có chính sự phải làm, nô tỳ nào dám nhàn hạ?” Nàng bộ dạng chân dài tay dài, khung xương tinh tế, đôi mắt vừa tròn vừa sáng, nhìn đáng yêu đơn thuần đến cực điểm.

Lục Giam nhất thời không biết nói gì để trả lời nàng, liền gật gật đầu, nghiêm trang nói: “Người làm tốt lắm, thiếu phu nhân sẽ thưởng cho người. Người muốn cái gì?”

Hiếm khi thấy hần khen ngợi hạ nhân, Anh Đào mắt sáng rực lên, đảo mắt lại nói: “Nô tỳ không cần thưởng, chỉ cần thiếu phu nhân cao hứng là tốt rồi.”

“Người đi trước nói với Lệ Chi, chúng ta đã trở lại, đi thẳng đến Vinh Cảnh cư, bảo nàng không cần chờ chúng ta ăn cơm chiều.” Lâm Cẩm Dung trong lòng không khỏi mang theo vài phần vui mừng, cố gắng năm năm, đào tạo nhóm thủ hạ rốt cục dần dần có hiệu quả.

Anh Đào lên tiếng, bước nhanh rời đi. Lâm Cẩm Dung vừa đi vừa nói khẽ với Lục Giam nói: “Nhị thẩm nương đến thỉnh tội với tổ mẫu.”

Lục Giam khẽ mím môi, thấp giọng nói: “Như vậy chính là chuyện một hai ngày nay.” Tổng thị tuyệt đối không thể nghĩ rằng, nàng vừa thỉnh tội, sẽ dẫn tới kết quả gì. Nếu không, nàng nhất định sẽ không dễ dàng làm vậy, mà sẽ hết sức đổ lên trên đầu người khác, nhưng trên đời này có hối hận ăn năn cũng đã muộn rồi?

Hai người đến Vinh Cảnh cư, mới phát hiện trừ bỏ Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu vẫn đang ở châu huyện phụ cận chiêu đãi khách chưa từng trở về nhà, thì Lục Tam lão gia, Lục Kinh, Lục Luân, Lục Thiện cũng đều ngồi đó. Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân sống vai ngồi trên tháp, hai người biểu tình đều giống như đoan trang hòa khí, không nhận ra có gì đặc biệt.

Nhưng thật ra người phía dưới đều có vẻ phần khích. Lâm Ngọc Trân nhất quán thối mặt, Lục Vân mặt không chút thay đổi, Tổng thị vẻ mặt tự trách, Lã thị chịu nhục, Đồ thị không yên bất an, Lục Tam lão gia đứng ngồi nhấp nhúm, Lục Kinh tròn mắt linh hoạt đối tới đối lui, Lục Luân chán đến chết, Lục Thiện đang ngăn người, Nguyên Lang cùng Hạo Lang ghé vào một bên ăn trái cây. Vừa nghe thấy tiếng bước chân của hai người, không khí có thêm vài phần sôi động, nhất tề ngẩng đầu lên nhìn về phía bọn họ.

Lâm Ngọc Trân dâng lên lửa giận. Đại sự rơi vào đầu, hai người lại đi lâu như vậy, thật sự rất không hiểu chuyện, đang muốn mở miệng khiển trách, chợt nghe Lục lão ông thần nhiên nói: “Đã trở lại?”

Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung bước lên phía trước hành lễ vấn an.

Lâm Ngọc Trân xem xét thời cơ vừa muốn mở miệng, Lục lão ông lại nói: “Trà tứ bên kia có thuận lợi không?”

Lâm Cẩm Dung cười đáp: “Tốt lắm. Mẫn Hành đã đưa ra vài chủ ý.”

Lục lão ông vừa lòng vuốt vuốt râu, cười nói: “Vậy mới tốt. Dọn cơm đi.”

Dọn cơm? Nói chuyện còn chưa có kết quả, sao lại đột nhiên muốn ăn cơm? Đây cũng không phải là phong cách của lão thái gia. Người trong phòng thập phần khó hiểu, nhưng không một ai dám đưa ra dị nghị. Các nữ nhân nhanh chóng hành động, trong giây lát, đã bày ra hai bàn, như cũ phân biệt chỗ ngồi nam nữ.

Lâm Cẩm Dung cùng Lã thị đều hầu hạ phá lệ cẩn thận, Lục lão phu nhân cũng không giống như ngày thường từ ái bảo hai người ngồi xuống, chỉ im lặng, một lòng một dạ ăn cơm. Bà không lên tiếng, những người khác cũng không dám lên tiếng, Đồ thị vừa mở miệng nói chuyện, đều bị Lục lão phu nhân liếc mắt một cái, sợ tới mức ngậm chặt miệng lại.

Giấy lát cơm dùng xong, Lâm Cẩm Dung cùng Lã thị mang theo bọn nha hoàn thu dọn sạch sẽ, ngồi đối diện ở gian bên ngoài dùng cơm. Lã thị nhìn Lâm Cẩm Dung vài lần, muốn nói cái gì đó, chung quy cũng không nói ra. Lâm Cẩm Dung làm như không biết, cúi đầu ăn nhanh cơm của mình.

Vừa mới thả bát, chợt nghe Lục lão ông nói: “Đều ăn xong rồi, tiến vào nói chuyện.” Thời gian tính toán vừa đúng.

Lã thị hai mắt không chế không được nhảy nháy, cúi mắt suy nghĩ một lát, đập nôi chìm thuyền đứng lên đi vào trong. Lâm Cẩm Dung liền theo sát nàng, chậm rãi đi vào, xem bà bà nhi tức các nàng ứng đối ra sao.

200. Chương 202: Không Cùng

Ánh mắt Lục lão ông chậm rãi dọc theo mọi người quét một vòng, ngay cả thần sắc nhỏ nhất của mỗi người đều không buông tha, cuối cùng dừng lại ở Tống thị, cũng không cùng Lục Giam, Lâm Cẩm Dung vào sau giải thích cái gì, gọn gàng dứt khoát nói: “Chuyện này không nhẹ cũng không nặng, nói nhẹ, là người phía dưới dùng mẹo lừa làm sai việc; Nói nghiêm trọng, chính là con không có chức trách quản gia cho tốt.”

“Công công phê bình phải, đều là lỗi của nhi tức, nhi tức cô phụ sự phò thác của người.” Tống thị biết vâng lời, trong lòng bất ổn, nàng có loại dự cảm rất xấu. Lão thái thái lúc trước từ chối vì thân thể không thoải mái không chịu gặp các nàng, nàng đã mất hơn một ngày mới được đi vào Vinh Cảnh cư này.

Nàng vốn tưởng rằng, lão thái thái khẳng định là mất hứng, nhưng chung quy không phải nhiều chuyện, cũng không nháo lớn, nàng nhiều năm qua không có công lao cũng có vất vả, năm đó lão thái thái bệnh nặng, nàng ở trước tháp cực nhọc cả ngày cả đêm chăm sóc, lau rửa đổ nước tiểu đều là tự tay làm lấy, lão thái thái nhớ ân tình của nàng. Nàng chủ động nhận sai, lão thái thái đáng nhẽ cứ theo lẽ thường, mắt nhắm mắt mở cho qua, nhiều nhất chỉ là ở sau lưng thảo luận nàng vài câu, dù sao hai lão cũng không hy vọng Đại phòng và Tam phòng sẽ âm ỷ. Chỉ cần lão thái thái buông tha việc này, lão thái gia sẽ không thể không nể mặt thê tử, chuyện này cứ thế trôi qua.

Ai ngờ, mới nói đến một nửa, lão thái gia thế nhưng từ buồng trong đi ra, bất động thanh sắc muốn giải quyết chuyện này. Lâm Ngọc Trân lại mới biết được nàng qua Vinh Cảnh cư, liền nhanh chạy đến, không thuận theo không buông tha, nháo loạn không ngớt. Đồ thị sợ nàng sau lưng bán đứng mình, cũng nhanh chóng tới canh giữ ở một bên. Đây cũng đành thôi, là điều nàng đã dự kiến, nhưng ngoài sở liệu là, lão thái gia nghe xong nàng nhận sai, từ đầu tới cuối không nói một lời, cũng không ngăn cản Lâm Ngọc Trân.

Khi đó nàng có chút hối hận. Tuy là bị Phạm Bao ra mặt đuổi người đi, lại bị Lâm Cẩm Dung bức bách trước mặt mọi người nói tới việc đó, không thể không đến đây một chuyến, nhưng nếu nàng giả vờ điếc, trực tiếp đem sự tình kia đổ lên đầu người bị đuổi đi, mà không phải giống như tư thái bây giờ không thể phủi sạch quan hệ, như vậy nhiều nhất cũng chỉ khó coi một chút mà thôi. Cứng rắn chống đỡ qua mấy ngày, đợi đến khi có sự tình khác xảy ra, tất nhiên chuyện này sẽ được áp chế, ai sẽ còn nhớ kỹ đây, đáng tiếc sự tình đến hiện tại, thật sự là không còn cách nào khác, chỉ có thể cắn răng ứng phó.

Lục lão ông thấy nàng nhận sai lanh lẹ, cũng không có gì khúc mắc, chỉ nói: “Con người không phải thánh hiền, ai mà chẳng có lỗi lầm? Con quản gia nhiều năm, thập phần vất vả, ta sẽ không bởi vì chút chuyện này mà quên công lao của côj. Cũng là ta suy nghĩ không chu toàn, đem nhiều chuyện như vậy đặt nặng lên một mình con, để Đại tẩu cùng Tam đệ muội các nàng nhàn rồi, con lực bất tòng tâm cũng có thể hiểu được. Bắt đầu từ ngày mai, để Tam đệ muội con giúp con chiếu cố, mọi người chung tay đốt củi đẩy lên lửa cao...”

Đồ thị không phản ứng lại kịp, choáng váng, quay đầu ngơ ngác nhìn Lục Tam lão gia, vẻ mặt không thể tin được, ngược lại chính là che giấu không nổi niềm vui như điên, nếu không có Lục Tam lão gia gắt gao túm trụ nàng, nàng sẽ lập tức đứng lên cùng Lục lão ông tỏ thái độ.

Lâm Ngọc Trân vui sướng khi người gặp họa một hồi, lập tức ý thức được nơi này không có chuyện của nàng, vì thế mặt càng thối, nhưng xuất phát từ xưa tới nay đối với lão thái gia luôn tôn trọng cùng cảm kích, nàng không có hành động gì khác, chỉ cúi mắt không nói được một lời. Lục Vân lặng lẽ dựa vào, cầm tay nàng, tỏ vẻ trấn an.

Tâm của Tống thị lập tức trầm đến đáy cốc, nàng đột nhiên có cảm giác vô cùng mãnh liệt, giống như Lục lão ông đã chờ đợi ngày này thật lâu. Thật không công bằng! Nàng cùng Lục Kiến Trung vất vả nhiều năm như vậy, một người trong nhà, một người bên ngoài, đi sớm về tối, hầu hạ, chiều cổ già trẻ lớn bé, dùng hết toàn bộ lực lượng, vì sao tất cả đều giành cho người khác? Lão Đại bên ngoài làm quan, giúp trong nhà được lợi không phải là giả, nhưng nếu không có bọn họ ở nhà thay hấn làm tròn hiếu đạo, quản gia chu đáo, hấn làm sao có thể thanh thần ổn định làm quan đây? Năm đó thời điểm lão Đại đọc sách, cũng là Lục Kiến Trung bên ngoài bôn ba vất vả, nếu nhắc tới, lão Đại còn nên cảm tạ Lục Kiến Trung mới đúng.

Lâm Ngọc Trân, nói là trưởng tức, còn chưa từng ăn đau khổ, suốt ngày nũng nịu, chỉ biết phát giận, chỉ biết hưởng thụ, chỉ biết khóc nháo. Vì tư lợi của chính bọn họ, ra đi nhiều năm, trong lúc đó chưa bao giờ từng trở về nhà, về nhà rồi cũng chỉ là an hưởng tôn vinh. Không làm mà hưởng, chỉ biết ăn thịt người khác, vì tư lợi bản thân, dựa vào cái gì có thể được chỗ tốt như thế!

Lục Giam, chính là bởi vì may mắn được Đại phòng nhìn trúng, lại cưới Lâm gia tiểu tha, vì vậy trở thành người thừa kế, hấn vì cái nhà này đã làm được những gì? Hấn chỉ biết đọc sách, sau đó đáp lời Lục lão ông an bài, trước mặt người khác thế này sau lưng mới lộ mặt. Làm sao giống như Lục Thiệu của nàng, hơn mười tuổi đã đi theo Lục Kiến Trung lui tới bên ba, chịu bao phong sương đau khổ? Dựa vào cái gì Lục Thiệu của nàng phải cúi đầu trước Lục Giam, phải chịu vất vả rồi để Lục Giam không công hưởng thụ?

Lại càng không nói tới Tam phòng, từ nhỏ chỉ ăn cơm trắng, văn bất thành võ không xong, trừ bỏ lãng phí lương thực ra chuyện gì cũng không làm nổi, việc nào cũng không thành, thanh thần ổn định ngồi mát ăn bát vàng không nói tới, còn kén cá chọn canh ngại thế này không tốt, thế kia không hay, nhàn rồi cũng chỉ biết sinh sự, khóc lóc rơi lệ.

Bọn họ dựa vào cái gì!

Mà trong lúc đó, Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu còn tại bên ngoài vì nhà này bôn ba, bọn họ lại ở đây kết phường kết bè tính kế nàng, bắt nạt nàng, muốn đoạt đi thứ trong tay nàng. Tống thị hốt mắt nóng lên, bị phần không hiểu, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, há mồm muốn nói, nhưng vừa chạm phải ánh mắt của Lục lão ông, đã bị vẻ kiên quyết không thể trái nghịch này của lão thái gia trấn áp. Giống như bị nước lạnh giội từ trên đầu xuống, nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, cúi mí mắt, ngậm nắm chặt tay thành quyền, cổ họng nhin không được phát đau, giống như đang nuốt phải tảng đá, sượng sùng mặt mũi, làm cho người ta khó chịu muốn chết.

Chợt thấy Lã thị đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Tổ phụ, kỳ thật chuyện này là lỗi của tôn tức, mặc kệ bà bà thế nào, người cứ trừng phạt tôn tức đi.” Trong mắt nàng toát ra một vẻ kiên quyết đập nổi chìm thuyền, nguyện ý để mình gánh vác hết mọi lỗi lầm, cầu xin bảo trợ Tống thị.

Tuy rằng hành động này của Lã thị không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, nhưng Tống thị vẫn thập phần cảm động. Nhưng Lục lão ông ngày thường nhìn qua ít nói, nhưng thời điểm này sẽ kiên quyết làm theo ý mình. Tống thị quyết định thật nhanh, lớn tiếng quát lớn: “Không quy củ! Lui ra! Trưởng bối nói chuyện, sao có chỗ cho tôn tức như con xen miệng vào?”

Lã thị ủy khuất đỏ mắt, quật cường đứng ở nơi đó bất động.

Lục lão ông thu liễm tươi cười, trầm mặc lạnh lùng nhìn Lã thị, Lã thị giống như bị kim đâm vô cùng khó chịu, chân tay luống cuống, ánh mắt bối rối muốn đi tìm Nguyên Lang cùng Hạo Lang. Tống thị thấy tình thế không tốt, vội nói: “Con không nghe thấy sao? Nhanh dập đầu nhận sai với tổ phụ rồi đi xuống đi!”

Lục lão ông thần nhiên khoát tay chặn lại: “Nhị tức chớ kích động, ta biết chừng mực.”

Tống thị đành phải ngậm miệng, nàng đã vô lực khống chế, đành phải đứng ở một bên mặt mũi trắng bệch thở dài. Lã thị rất cục kinh hoảng, chân mềm nhũn, liền quỳ gối xuống. Lục lão ông thanh âm không lớn, ngữ khí cũng không tức giận: “Con đối với bà bà rất hiếu đạo, nhưng con đối với ta không có hiếu đạo. Con không hiểu quy củ, không hiểu tiến thoái.”

Lời này rất nghiêm trọng, đương triều lấy hiếu đạo trị thiên hạ, một chữ “Hiếu”, khiến vô số người bị bức chết, thiên hạ không có cha mẹ sai, chỉ có nữ nhân bất hiếu. Lã thị không khỏi phủ phục, khóc rống thất thanh: “Tôn tức sai rồi, không phải bất hiếu với tổ phụ, mà là nhất thời sốt ruột nói sai rồi.” Nàng mới vừa khóc, Nguyên Lang cùng Hạo Lang liền làm theo, một trái một phải ôm nàng: “Nương a” gào khóc lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, rất thê thảm. Tổng thị cũng không kéo hai hài tử kia lại, mặc kệ bọn họ khóc gọi. Lục lão ông bắt vì sở động: “Lã thị, con cảm thấy ta nói không đúng sao? Tuy ta là trưởng giả, nhưng cũng muốn ấy tiểu bối các con tâm phục khẩu phục. Ta hỏi con, gia sự có phải do bà bà con chường quản đúng không? Có phải thủ hạ của nàng làm sai chuyện đúng không? Có phải nàng chủ động đến nhận sai đúng không?”

Lã thị nghẹn ngào nói: “Vâng.”

Lục lão ông lại nói: “Ta lại hỏi con, ta có nói gì không phải với bà bà con hay không? Ta nói là con người không phải thánh hiền, ai cũng có thể mắc lỗi lầm, thông cảm nàng vất vả, vì thế mới an bài Tam thẩm nương con giúp đỡ cùng nhau quản gia, là vì tốt cho cái nhà này, có phải thế không?”

Lã thị lệ tiếp tục trào ra: “Vâng.”

Lục lão ông lạnh lùng nói: “Một khi đã như vậy, con vì sao nói ta đang trừng phạt bà bà con!? Con định châm ngòi cái gì đây? Nhà này ai làm chủ? Là bà tức các con sao?” Hắn vỗ mạnh cái bàn, thanh âm càng thêm cao vút: “Nhà này là của ai! Là của ta! Ta nói thế nào là thế ấy!”

Lần này, mọi người sợ tới mức run rẩy.

Lã thị vào cửa đã nhiều năm, cũng chưa bao giờ từng thấy hắn phát hỏa như thế, nhất thời bị dọa sợ hãi quá mức, toàn thân run rẩy, một tiếng khóc tắc tại trong cổ họng, hít thở không thông, càng không ngừng nức, hai hài tử sợ tới mức càng thêm khóc lớn.

Lục lão phu nhân thần nhiên liếc Sa ma ma một cái, Sa ma ma liền đi tới trước mặt hai nhũ mẫu, ỏi người một bát tai, quát lớn nói: “Ngay cả tiểu thiếu gia cũng trông chừng không tốt, dùng các người vào việc gì đây?”

Hai người kia sợ tới mức tề ra quần, nhanh tiến lên, mỗi người kéo một hài tử, kéo qua một bên đỡ dành. Lã thị thấy thế, nhi tử không bị đánh, khí cũng thông thuận, chỉ quỳ rạp trên đất, yên lặng rơi lệ.

Xem ra hôm nay chắc chắn sẽ nhằm vào đầu Nhị phòng, không phục không được. Tổng thị nghĩ nghĩ, liền muốn tiến đến đi theo quỳ xuống thay Lã thị cầu tình, Lục Luân đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt Lục lão ông quỳ xuống, thấp giọng nói: “Thỉnh tổ phụ bớt giận, Đại tẩu con sẽ không nói, nàng đã hiểu được sai lầm rồi, còn thỉnh tổ phụ nể mặt Nguyên Lang cùng Hạo Lang, tha cho nàng lần này.”

Hắn đi đầu, những người còn lại chờ vậy mới đi theo tiến lên khuyên giải.

Lục lão ông lúc này mới khụ một tiếng, đứng dậy nói: “Được rồi, đều đứng lên đi. Sự tình trước kia sẽ bỏ qua, sau này cẩn thận một chút cho ta. Các con đều phải nhớ kỹ một câu, một cây làm chẳng nên non.”

Tổng thị nhịn nhẫn, thấp giọng nói: “Công công, thừa dịp mọi người đều ở đây, không bằng thay người quản gia sự cho chúng ta đi? Nhi tức năng lực hữu hạn, sợ là làm không tốt.”

201. Chương 203: Trọng Trách

Mới nghe Tổng thị vừa nói, Đồ thị khó dần nổi ngồi thẳng thân mình, vươn dài cổ, trông mong nhìn Lục lão ông, nhanh chóng tính toán, bản thân nên tranh thủ thế nào mới tốt. Nàng bị Lâm Ngọc Trân nhà mẹ đẻ có thể lực, trời sanh tính bá đạo đè ép nhiều năm qua, thậm chí nhi tử cũng không được giữ lại; Lại bị phu thê Tổng thị khôn khéo giả dối, áp chế phía dưới, không thể nhúc nhích. Thậm chí đã từng này tuổi, mọi việc bất thành, nàng vốn không phục, không phải nàng không muốn, không phải nàng không bằng người khác, mà là nàng không có cơ hội. Nếu không phải vì nhà mẹ đẻ nàng kém cỏi, nếu không có Lục Tam lão gia không nên thân, nếu không có Lục Giam bị người khác đoạt đi, Lục lão ông cùng lão thái thái bất công thiên vị, nàng làm sao rơi vào tình trạng này? Nàng cũng biết chữ làm văn, cũng hiểu được việc quản lý gia vụ. Nhưng chính bởi vì thân phận nàng là nhỏ nhất, cho nên chỉ có thể xếp phía sau Đại phòng cùng Nhị phòng. Nay khó khăn lắm mới có cơ hội, nàng đương nhiên không thể buông tha. Nàng muốn để người trong nhà biết, nàng không phải là kẻ ngu dốt không có tiền đồ. Nàng khát vọng, ước gì Lục lão ông nhanh xử lý, nàng có thể thể hiện khả năng.

Ai ngờ Lục lão ông đậm đậm liếc Tống thị một cái, nói: “Gấp cái gì?” Tống thị ủy khuất, không phải do hấn gây ra sao? Sao lại biến thành là nàng nóng nảy đây? Nhưng cũng không thể làm gì, đành phải cúi đầu nói: “Nhi tức cũng là vì trong nhà lo lắng.”

Lục lão ông nói: “Nếu hiện tại ta muốn thay người, con có thể lập tức đem sổ sách lấy ra sao?”

Một câu này, xem như đâm trúng tim đen của Tống thị. Vốn là phân công không giống như lúc trước, nàng chưởng quyền là chính, chỉ phân công một chút đủ dùng cho Lâm Cẩm Dung, mà không phải chân chính phân quyền phân tiền! Nàng không nghĩ tới đột nhiên phát sinh biến hóa này, sổ sách đương nhiên không thể lập tức lấy ra, còn phải sửa sang lại mới dám đưa ra. Lời này của Lục lão gia nhìn như là thay nàng để lại đường sống, nhưng nghe vào tai nàng lại ẩn hàm một tầng ý tứ khác. Hấn đều biết rõ ràng, nên cẩn thận một chút.

Tống thị khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Hồi công công, người phía dưới mỗi cuối tháng sẽ thông báo tình hình lại, hiện tại là giữa tháng, còn chưa tính toán kịp.”

Lục lão ông nhân tiện nói: “Một khi đã như vậy, vậy trước cứ tính toán cho tốt rồi nói sau. Trước tạm thời cứ như vậy rồi định sau, tản đi.”

Vì thế Tống thị không dám nói nữa, lặng yên không một tiếng động dẫn Lã thị cũng vài hài tử đi ra ngoài. Lâm Ngọc Trân trong lòng thập phần khổ sở liệu mạng chịu đựng không thốt ra, làm bộ vân đạm phong khinh cáo lui, mang theo Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung rời khỏi đó. Chỉ có Đồ thị, tâm ngứa khó nhịn xoay quanh tại chỗ, không biết nói gì, thập phần luyến tiếc rời đi, còn có cơ hội nào tốt hơn bây giờ đây, có thể cùng lão thái gia nói chí hướng của bản thân? Có ai hiểu biết thê tử hơn phu quân, Lục Tam lão gia dùng sức kéo nàng, hướng nàng nháy mắt, ý bảo nàng đừng hành động thiếu suy nghĩ khiến người chê cười, lại bị nàng hung hăng trừng mắt lại một cái.

Lục lão ông đã thành tinh, sao lại không biết nàng muốn làm gì, liền thần nhiên nói: “Thê của lão Tam, con còn có chuyện gì không?”

Đồ thị cũng không nói thẳng, chỉ nói: “Nhi tức nhìn thấy Lục Thiện hiện tại có tiến bộ như vậy, trong lòng thập phần vui mừng cảm kích, muốn dập đầu cảm tạ công công.”

Lục lão ông nói: “Cảm tạ cái gì? Ta cướp Nhị lang từ trên tay con giao cho Đại ca, Đại tẩu người, là con chịu thiệt. Nếu ta vô lực không thể dưỡng dục Lục lang thành tài, vậy không phải đem Tam phòng các con đẩy vào tử địa sao? Nếu con không sống nổi vậy toàn gia sẽ trở nên lộn xộn thành thù.”

Suy nghĩ này, Đồ thị từng nói qua với Lục Tam lão gia trong phòng riêng, nghĩ đến cửa phòng được đóng chặt chẽ, ai cũng sẽ không biết. Nhưng mà..... Mặt của nàng trắng bệch, cúi đầu ngập ngừng nói: “Công công nói đùa rồi, đó là để mắt Nhị lang.....” Lục lão ông cười lạnh: “Ta nhưng thật ra không biết, con thật sự đau lòng cho Nhị lang, hay là vẫn thầm nghĩ muốn từ hấn đạt được thứ gì đây? Con muốn hấn không còn tâm trí dốc lòng học hành, tiền đồ hủy hoại con mới vừa lòng chăng?”

Đồ thị mặt trắng lại đỏ, đỏ lại trắng, cúi thấp đầu một câu cũng không dám nói, chỉ dám yên lặng rơi lệ.

Lục lão ông lại nói: “Ta đã già, nhưng ta không hồ đồ. Việc nhỏ ta không cùng các conso đo, nhưng nếu phá hỏng đại sự của ta, đừng trách ta không lưu tình! Lui ra đi!” Đối với hấn mà nói, chuyện lớn nhất là kéo dài phồn vinh gia tộc, hấn chọn lựa người thừa kế, trong vài tôn tử, chỉ có Lục Giam có thể đảm nhiệm tốt trọng trách này.

Lục Tam lão gia thở dài một hơi, tiến lên nói: “Phụ thân bớt giận, đều là con không để ý giáo huấn nàng.....”

“Đều lui xuống đi.” Lục lão ông trừng hấn liếc mắt một cái khe khẽ thở dài, khoát tay áo. Nhị tử này không thể trông cậy. Thê nhi quản giáo không tốt, nhà cửa sẽ không có tiền đồ. Cũng không biết bản thân sao lại sinh ra như vậy một đứa như vậy, Lục Kiến Tân, Lục Kiến Trung, đều là mạnh mẽ dứt khoát, chẳng lẽ mọi yếu đuối đều tập trung ở trên người hấn hay sao?

Trong khoảnh khắc, trong phòng người đã lui về hết, chỉ còn phu thê hai lão, Lục lão phu nhân thấy Lục lão ông vẻ mặt ưu tư, không khỏi ôn nhu trấn an: “Con cháu đều có phúc của con cháu, đừng quá khó khăn.”

Lục lão ông thở dài: “Tuy là nói như thế, nhưng ta chỉ muốn một ngày chưa nhắm mắt, một ngày phải lo liệu chu toàn để an tâm.”

Ánh mắt của hắn dừng trên gạch đá thành chuyên, trên đó có mấy miếng mứt hoa quả rơi xuống, là lúc trước hai huynh đệ Nguyên Lang, Hạo Lang khóc nháo cầm theo, nhóm ma ma còn chưa kịp thu dọn sạch sẽ.

Hắn đi qua, xoay người nhặt lên thấp giọng nói: “Lòng người đều là dần dần được hình thành. Nàng xem bộ dạng của thê tử lão Nhị, chỉ nhớ rõ điều không tốt mà quên đi điều tốt. Trong nhà này ai được lợi nhiều nhất? Đương nhiên là bọn họ! Tổng gia, năm đó bất quá là một hộ trung bình ở huyện, hiện tại đã trở thành hộ thượng lưu. Đồ cưới của nàng ta trải qua mấy năm nay kinh doanh, so với lúc vừa mới gả vào của không chỉ gấp hơn vài lần. Bọn họ vất vả, chẳng lẽ sau trăm tuổi, ta lại ủy khuất bọn họ sao? Trong nhà sinh ý làm tốt, cũng là nhờ lão Đại, mấy năm nay lão Đại cũng không thiếu tặng đồ về nhà, nàng nói Lục Giam thành tài, triêm quang cũng là bọn họ. Thật sự mà nói, ta đối với bọn họ không hề hà khắc?”

Lục lão phu nhân thở dài: “Hiện tại Nhị lang đã có thê tử, đúng là vẫn còn kịp.”

Lục lão ông bắt đầu dĩ đem mứt hoa quả đặt sang một bên, rồi lấy khăn lau tay: “Thê tử của Nhị lang nên nhanh chút sinh ra chất tử là tốt rồi. Ta thật sự bị thê tử của Đại Lang khiến phiền não, vừa gặp chuyện liền ôm Nguyên Lang, Hạo Lang khóc lóc ầm ỹ.”

Lục lão hứng thú nói: “Ta nói, Nhị lang thường xuyên không ở nhà, cũng khó trách!” Lục lão ông nở nụ cười: “Thê tử của Nhị lang oán giận với nàng không? Ta đã nói với Nhị lang, bảo hắn thường xuyên về nhà cũng được.”

Lục lão phu nhân cũng đi theo cười rộ lên: “Nàng nếu nói ra thì tốt rồi, ta xem cũng là cái miệng hồ lô kín mít. Nhưng ta nghĩ, nàng suốt ngày chạy đến đây, không phải là nói cho ta biết, nàng chỉ có một mình thực nhàm chán sao?”

“Cái miệng hồ lô này nếu hé mở sẽ cắn người a.” Lục lão ông nhớ tới Lâm Cẩm Dung sáng sớm ở trước mặt bà bà nhi tức Tổng thị đùa giỡn một hồi, không khỏi cười càng thêm vui vẻ.

Lại nói Lâm Ngọc Trân, mới trở về phòng liền nặng nề ngồi trên tháp, nửa ngày cũng không nói câu nào. Nàng nhìn Lâm Cẩm Dung một bên thu xếp nước trà, Lục Giam im lặng lật sách, trong lòng vừa chua xót lại chua chát.

Lục Vân cảm thán nói: “Hôm nay Đại tẩu thật là bất chấp, không ngờ nàng cùng Nhị thẩm nương cảm tình tốt như vậy. Cũng dám mạo hiểm tổ phụ đứng ra hứng chịu lửa giận.” Vừa nói, một bên quét Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái.

Lâm Cẩm Dung hiểu được Lục Vân có ý tứ gì. Đơn giản chính là ám chỉ nàng, nhìn bà bà nhi tức người ta cảm tình tốt như vậy, nàng cũng nên đối đãi với Lâm Ngọc Trân như thế mới đúng.

Nhưng nàng mặc kệ Lục Vân, chỉ cười đem nước trà đưa đến trước mặt mỗi người.

Lâm Ngọc Trân tiếp nhận trà, lạnh lùng thốt: “Con cũng tin sao? Lã thị là loại người nào? Con đừng nhìn nàng bộ dạng bảo hộ bà bà như vậy, kỳ thật còn không phải làm cho người ta xem sao, hiện tại Nhị thẩm nương các con nhất định coi nàng như bảo bối vậy. Có thể có chân tình sao? Không phải thân cốt nhục, sẽ không thể quan tâm như thế. Nhi tức sao có thể so sánh với khuê nữ đây?”

Lục Vân ngẩn ra, cảm thấy mình vốn không nên nói ra, liền gắt gao ngậm miệng.

Lâm Cẩm Dung không sao cả chỉ cười cười, Lâm Ngọc Trân nói lời thật. Nhi tức chính là nhi tức, ở trong lòng bà bà chính là người ngoài, vĩnh viễn cũng không thể cùng thân sinh cốt nhục đánh đồng. Nữ nhân có thể cùng mẫu thân tranh luận, tức giận, vừa qua liền quên mất, hòa hảo như lúc ban đầu, vẫn là người một nhà; Nhi tức và hiền tể có thể sao? Không thể, vừa lỡ miệng, cả đời sẽ tổn thương cảm tình, thậm chí cùng một loại sự tình, có lẽ đối với người ngoài còn khoan dung hơn.

Lục Giam nhìn nhìn nàng, lại nhìn Lâm Ngọc Trân, đột nhiên nói: “Mẫu thân, người nói lời này, con trong lòng có chút khó chịu.”

Lâm Ngọc Trân nhướn một bên lông mày: “Ân?”

Lục Giam thấp giọng nói: “Con mặc dù không phải thân cốt nhục của mẫu thân, nhưng A Dung là thân chất nữ. Dù cố gắng chúng ta vốn không bằng A Vân đối đãi với mẫu thân săn sóc cẩn thận, nhưng chúng ta cũng không phải hư tình giả ý.”

Lâm Ngọc Trân đột nhiên biến sắc vươn người: “Ta nói các người hư tình giả ý sao? Ta khi nào thì nói các người hư tình giả ý?”

Lục Vân vội nói: “Thôi, thôi, tại sao lại không tốt thế này.”

Lục Giam môi giật giật, muốn nói cái gì, chống lại ánh mắt cầu xin của Lục Vân, lại nhin xuống, nghiêng mặt qua một bên, không nói thêm gì nữa. Có loại người, vĩnh viễn đều không rõ đạo lý, cho nên không bằng không nói.

Lâm Ngọc Trân không thuận theo không buông tha, lại nhắc tới vài câu, thấy Lâm Cẩm Dung, Lục Giam không đáp lời, dần dần cũng sẽ không có tâm tư, chỉ lửa giận đầy bụng, thật sự khó chịu, thở phì phì đứng dậy đi vào bên trong.

Lục Giam liền đứng dậy ra bên ngoài, Lâm Cẩm Dung cũng theo sau, mới đi một bước, đã bị Lục Vân kéo lấy, cầm tay áo nàng thấp giọng cầu xin: “Tẩu tử, còn thỉnh tỷ khuyên nhủ ca ca. Mẫu thân nàng gần đây tính tình càng ngày càng cổ quái. Chuyện ngày hôm nay, nàng bị hạ xuống một bậc, nàng khẳng định đã có ý tưởng, chỉ có nữ tử chúng ta sẽ phải chịu ủy khuất thôi.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu: “Ta sẽ khuyên ca ca muội.”

Lục Vân liền hướng nàng cảm tạ còn thi lễ thật sâu: “Tẩu tử, ngày sau đều phải nhờ cậy cầu xin tỷ nhiều hơn.”

Lâm Cẩm Dung cười, xoay người rời đi. Ra cửa viện, chỉ thấy Lục Giam đứng yên ở đó, nghe thấy tiếng bước chân của nàng, liền quay người lại hướng nàng nhẹ nhàng cười: “Đi thôi.” Lâm Cẩm Dung đảo mắt nhìn quanh trái phải, không thấy Phương Trúc, ngay sau đó, chỉ thấy Phương Trúc vội vàng chạy ra từ phía sau nàng, cười lạnh nói: “Vừa rồi bị Phương ma ma kéo lại hỗ trợ khâu kim, nghĩ rằng Nhị gia và thiếu phu nhân khéo đi rồi cũng không biết.”

202. Chương 204: Bản Vẽ

Lâm Cẩm Dung thân nhiên liếc Phương Trúc một cái, xoay người đi phía trước.

Phương Trúc chạy nhanh đuổi kịp, mới được vài bước, chợt nghe Quế Viên thấp giọng nói: “Nhờ khâu kim, cũng phải đi lâu như vậy, nghĩ rằng thiếu phu nhân không nhận ra sao?”

Phương Trúc lập tức dừng chân, quay đầu nhìn về phía Quế Viên. Quế Viên tà mắt nhìn nàng, biểu tình người dừng nghĩ rằng người che giấu tốt, kỳ thật ta biết hết. Phương Trúc hít một hơi, mỉm cười: “Trừ bỏ khâu kim, còn nói vài câu nhàn thoại.”

Quế Viên cười nhạt một tiếng, bước nhanh đuổi kịp Lâm Cẩm Dung.

Phương Trúc mỉm môi, như cũ cười tươi theo đi lên.

Phương ma ma đứng ở cửa thấp giọng quát lớn tiểu nha đầu: Còn không nhanh đem nước ấm đưa tới? Lục Vân đi ra ở bên người nàng lại nói: “Nói những gì vậy?”

Phương ma ma vẫy tay đuổi tiểu nha đầu đi như đuổi ruồi bọ, nhỏ giọng nói: “Hôm nay phải đi trà tứ, vừa mới gặp được Ngô Nhị gia, nói về chuyện bố trí kinh doanh trà tứ. Ngô Nhị gia dù thế nào cũng muốn mượn đồ cổ cho Nhị thiếu phu nhân trang trí, bị Nhị gia cự tuyệt, sau đó lại bảo thiếu phu nhân sai Phương Trúc an bài người mua bàn tiệc chạy về, nàng không nghe được cái gì. Sau đó cũng không đi đâu, trực tiếp trở về nhà.”

Lục Vân cúi mắt không nói. Phương ma ma ở một bên đứng yên một lát, không thấy nàng có bước chỉ thị tiếp theo, liền thi lễ, lặng lẽ lui xuống. Lục Vân dựa vào cột trụ hành lang, mắt nhìn sân viện hôn ám, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Lệ Chi thật cẩn thận cầm bát tro hương trắng như tuyết, thấy làn khói màu xanh nhạt lượn lờ dâng lên, nháy mắt tỏa ra mùi hương ngọt ngào, mới vừa lòng rời khỏi lò đồng lưu kim, đi đến một bên hỏi Lâm Cẩn Dung: “Thiếu phu nhân, hôm nay bên ngoài mới đưa tới sơn trà, vừa ngọt lại mát, có muốn thưởng thức một chút không?”

Lâm Cẩn Dung đem sách dạy đánh cờ đặt xuống một bên, ngồi dậy nói: “Người đến thư phòng cách vách hỏi Nhị gia có muốn dùng hay không?”

Lệ Chi lên tiếng, vén rèm lên đi ra ngoài, Quế Viên chạy nhanh tiến lên đưa đồ ăn cho Lâm Cẩn Dung dùng thử, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, lúc trước Phương Trúc không phải thay Phương ma ma xâu kim, nàng nói dối.”

“Ân.” Lâm Cẩn Dung cúi mắt, cầm xiên bạc chậm rãi ghim vào quả sơn trà, đưa vào trong miệng.

Quế Viên thấy nàng không phản cảm, liền đánh bạo nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ nhìn thấy hai người các nàng lên lút như ăn trộm vậy, đứng ở hành lang nói chuyện một hồi, chỉ tiếc cách khá xa, lại có người nhìn chăm chăm, không nghe thấy các nàng nói cái gì. Nhưng có thể đoán được, nhất định là kể lại việc trong viện của chúng ta. Bằng không, nào có đạo lý đứng dưới hành lang xâu kim? Còn bảo người trông chừng, sợ người khác nghe thấy.”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Vốn là người tưởng tượng mà thôi.”

Ngón tay Quế Viên đang đâm vào quả sơn trà trở nên cứng đờ, gương mặt nhìn Lâm Cẩn Dung, khẳng định nói: “Thiếu phu nhân, là thật. Nô tỳ nhìn nàng thật lâu, vừa rảnh rồi liền chạy về phía bên kia, người này không đáng tin tưởng. Người nên lưu ý một chút.”

Lâm Cẩn Dung nhìn thẳng nàng: “Người muốn ta tin tưởng lời người nói, thì phải lấy ra chứng cứ. Chỉ ngồi đó đoán mò, cũng không có tác dụng. Lời này áp dụng vào bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào, nhớ kỹ chưa?”

Quế Viên nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: “Vâng, thiếu phu nhân, nô tỳ nhớ kỹ.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của Lục Giam, chủ tớ hai người liền không ước hẹn mà cùng an tĩnh lại, một người gìm, một người ăn, thẳng đến khi Lục Giam tiến vào mới dừng lại, đứng dậy hầu hạ rửa tay ăn sơn trà.

Lục Giam đoan đoan chính chính ngồi xuống tháp: “Sơn trà này hương vị khá ngon. Không biết có còn nhiều không? Ngày mai chọn quả tươi đưa đến cho nhạc gia.”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Sơn trà không nhiều, nghĩ đến trong nhà cũng sẽ không đủ, ta sẽ dùng trà xuân năm nay để thay.”

Lục Giam cũng không miễn cưỡng: “Lấy từ trong tiền tiêu vặt hàng tháng của ta đi.” Nghĩ nghĩ, rồi thêm một câu: “Về sau chi tiêu thêm vào của viện chúng ta, đều tính vào tiền tiêu vặt hàng tháng của ta.”

“Được.” Lâm Cẩn Dung đối với loại chuyện này tuyệt đối sẽ không cự tuyệt. “Nhưng hôm nay vừa đã xảy ra loại chuyện này, chàng thấy chúng ta ngày mai về nhà mẹ để có thỏa đáng không? Nếu không, để qua hai ngày rồi nói sau?”

Lục Giam không chút nghĩ ngợi nói: “Thích hợp.”

Lâm Cẩn Dung ăn ước chừng hai mươi miếng sơn trà, liền ngừng tay, bưng trà súc miệng, Lục Giam cũng buông xiên bạc xuống: “Nàng đã từng tính qua chưa, cày ruộng như vậy khả năng sẽ cần bao nhiêu con trâu?”

“Nga?” Đề tài chuyển biến quá nhanh, Lâm Cẩn Dung không phản ứng kịp.

Thấy nàng vẻ mặt mờ mịt, Lục Giam càng thêm hưng trí: “Cày ruộng, sẽ cần một lượng lớn trâu cày, những người nàng muốn nhất định không có nhiều người có trâu cày đúng không?”

“Đúng.” Lâm Cẩn Dung gật đầu: “Ta đã có chuẩn bị, đã phó thác Tam ca mua một ít trâu cày được nuôi dưỡng trong thôn trang, cũng cùng nhà mẹ đẻ bên kia nói qua, nếu không đủ, sẽ thuê cùng bọn họ, thay phiên nhau dùng hẳn là không có vấn đề gì.”

Lục Giam nói: “Trâu cày phí tổn rất cao, chi phí sinh hoạt ngày thường cũng nhiều, cho dù là thuê về, cũng còn phải chịu trách nhiệm nếu nó sinh bệnh, không bằng nàng làm ra máy cày dùng càng được lợi hơn.”

“Không biết. Đó là cái gì?” Lâm Cẩn Dung lúc trước ở thôn trang Đào thị cũng học hỏi để biết đủ loại nông cụ rõ ràng, tuy là không sử dụng, nhưng đã nhìn thấy qua, cũng biết nên sử dụng thể nào, nhưng loại mà hắn vừa nói, nàng chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe qua.

Lục Giam liền dẫn nàng vào thư phòng, lấy ra hai bản vẽ: “Đây chính là máy cày, làm bằng gỗ, lấy nhân lực thay thế điền lực, dùng nó cày ruộng, bốn năm người cũng giống như một con trâu cày, hơn nữa so với cày đất hiệu lực cao gấp đôi. Còn có, đây là máy gieo hạt, chuyên dụng cho cấy mạ cùng bạt ương, có thể tiết kiệm sức lực, cấy mạ thành hàng mà không loạn, làm ít mà công to.”

Lâm Cẩn Dung cầm hai bản vẽ ngồi ở dưới đèn nhìn hồi lâu, thở dài: “Thứ này rất tốt. Chàng từ đâu mà biết vậy?” Nếu là từ Giang Nam, Lâm Thế Toàn sẽ không thể không biết, cũng sẽ không thể không nói với nàng, hiển nhiên là từ nơi khác rồi.

Lục Giam giống như đã sớm dự đoán được nàng sẽ phản ứng như thế, không chút hoang mang nói: “Bắt đầu từ năm kia, ta liền suy nghĩ tìm cách, mảnh đất đột nhiên gia tăng sẽ xảy ra vấn đề này, có ngày nói chuyện với một người trong trường, hắn nói nhà bọn hắn đều dùng thứ này. Ta nhờ hắn vẽ, hắn nói hắn không nhớ rõ, chờ hắn trở về sẽ dựa theo mẫu mà vẽ ra. Chỉ tiếc nhà hắn cách quá xa, bản vẽ mấy ngày trước đây mới nhờ người đưa đến. Nàng cầm lấy cho thợ đóng, đừng vội nói là của nhà chúng ta, chính là toàn bộ trâu cày trong Bình châu cũng không đủ.”

Lâm Cẩn Dung yêu thích không buông tay cầm bản vẽ kia xem trái xem phải, nàng rất muốn đem thứ này kiếm tiền lời, chẳng phải sẽ thu được số tiền không nhỏ? Tiết kiệm nhân lực vật lực gì đó, nàng cũng không tin những người này không muốn.

Lục Giam ở một bên trầm mặc không lên tiếng nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên nói: “Nếu nàng muốn thì cho nàng, nàng có thể tùy tiện xử trí. Đồ này ta cũng không phải lấy không.”

Lâm Cẩn Dung do dự một lát, cuối cùng đem bản vẽ trả lại hắn: “Chàng cầm đưa cho tổ phụ đi.”

“Nàng không cần?” Lục Giam khước môi chậm rãi nhếch lên: “Nếu nàng không cần, ta liền phục chế, vẽ thành vài bản đưa cho thân thích bằng hữu, để mọi người đều học làm, học dùng.”

Đây là ý tứ không cần tiền. Lâm Cẩn Dung nhin không được hắt nước lạnh: “Tổ phụ thì ta không biết, nhưng ta đoán Nhị thúc phụ nhất định sẽ nói chàng khí phách kiểu thư sinh.” Nàng không kiếm số tiền này, là vì nàng cảm thấy không ổn, cũng không muốn, nhưng không phải mỗi người đều suy nghĩ giống nàng. Lục lão ông sẽ không kiếm số tiền này, chỉ vì thanh danh của Lục gia cùng Lục Giam, nhưng theo như hiểu biết của nàng đối với Lục Kiến Trung, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền tuyệt hảo như vậy, cho dù là chỉ có thể kiếm một lần, kia cũng là tiền. Nói Lục Giam khí phách kiểu thư sinh đều là khinh thường, chỉ sợ còn muốn nói hắn không lo nhà cửa không biết củi gạo quý.

Lục Giam trầm mặc một lát, ngữ khí kiên định nói: “Đây là ta làm ra, muốn xử trí thế nào là việc của ta.”

Về phương diện này quan điểm của bọn họ là giống nhau, Lâm Cẩn Dung cũng không khuyên nữa, ngược lại nói: “Lần này thuê vài thợ mộc làm công ở trà tứ cũng không tệ lắm, chàng có thể tìm bọn họ thử xem.”

Lục Giam liền lấy mặc đĩnh, đồ mực chuẩn bị mài mực: “Hay là nói trước với tổ phụ một tiếng. Ta thừa dịp lúc này dùng công phu phục chế bản vẽ, nếu tiện, ngày mai là có thể đưa cho nhạc gia một bản.”

Lâm Cẩn Dung xắn tay áo, tiếp nhận mặc đĩnh trong tay hắn: “Để ta mài mực.”

Lục Giam cũng đem mặc đĩnh giao cho nàng, tự trải giấy, lấy bút lông đầu nhỏ, bắt đầu vẽ, giống như không chút để ý nói: “Ta đã hỏi thăm qua, đất bị nhiễm mặn phải cày sâu cuốc bẫm mới đúng. Nước sẽ thối lui khoảng chừng nửa tháng, phải cho người thâm canh một lần, phơi nắng, lại dẫn nước, trăm ngàn lần dừng để nó cứng lại, bằng không muối sẽ tích trở lại. Sang năm loại lúa nước cũng đành thôi, nhưng năm nay trồng cao lương, chỉ sợ nảy mầm có chút khó khăn.”

Lâm Cẩn Dung vội hỏi: “Vậy phải làm thế nào mới tốt?”

Lục Giam dừng bút, nhìn nàng nói: “Nhớ lấy trước khi gieo thì phải ngâm hạt giống, tắt nhiều nước một chút là được.”

Kết hợp chuyện kiếp trước, Lâm Cẩm Dung hiểu được hẳn đối với chuyện này hiểu biết cũng đủ thấu triệt, liền nghiêm túc ghi nhớ. Chợt nghe Lệ Chi nhẹ nhàng gõ cửa: “Thiếu phu nhân? Tam lão gia có việc, sai người tới tìm Nhị gia.”

Lúc này sao Lục Tam lão gia lại muốn tìm Lục Giam? Rõ ràng là Đồ thị muốn tìm Lục Giam, không nói chuyện gì khác, nhất định là muốn bảo Lục Giam thay nàng nói tốt trước mặt lão thái gia, phân công cho nàng quản lý hậu viện.

Lâm Cẩm Dung thật sự cảm thấy Đồ thị thực không có mắt sắc, thực thiếu kiên nhẫn, nhưng nàng không xen vào, chỉ nhìn về phía Lục Giam, Lục Giam đề cao thanh âm nói: “Nói ta đã nghỉ ngơi.”

Hắn đây là cố ý nói cho người bên ngoài nghe, Lâm Cẩm Dung nghĩ nghĩ, khuyên nhủ: “Hay là đi nghe xem là chuyện gì đi. Vạn nhất có việc gấp thì sao?”

Lục Giam trừng nàng liếc mắt một cái.

Lâm Cẩm Dung cười cười, cũng không khuyên nữa, tiếp tục mài mực, Lục Giam tiếp tục vẽ. Mới vẽ vài nét, bên ngoài truyền đến thanh âm cúi đầu năn nỉ: “Lệ Chi tỷ tỷ, cầu người đi nói với Nhị gia, Tam lão gia có chút không thoải mái.”

Lâm Cẩm Dung nhú mày, đầu tiên là có việc, lúc này lại biến thành không thoải mái. Thân thể thân phụ không thoải mái, sai người đến gọi cũng không chịu tới cửa, vậy thật đúng là không ổn.

Lục Giam đột nhiên đứng dậy, mở cửa ra ngoài, cũng không thèm nhìn tới tiểu nha đầu đứng ở hành lang kia, thản nhiên nói: “Lệ Chi, người lấy đèn lồng dẫn nàng ra bên ngoài nói với ma ma ở nhị môn, Tam lão gia không thoải mái, bảo các nàng nhanh truyền lời, sai người thỉnh đại phu.”

203. Chương 205: Văn La

Lâm Cẩm Dung theo sau Lục Giam nhìn ra, chỉ thấy tiểu nha hoàn Nguyệt Nhi trong phòng Đồ thị cúi đầu đứng ở hành lang, khiếp đảm ngược lên, dường như sắp khóc. Bộ dạng như vậy không nói là giống Đồ thị, nhưng cũng là chân truyền của Đồ thị.

Lệ Chi thật sự vô cùng chán ghét người Tam phòng, mới vừa nghe Lục Giam nói như thế, lập tức gọi Anh Đào đốt đèn lồng, bảo Đẩu Nhi tiếp khách, hàm chứa tươi cười kéo tay Nguyệt Nhi: “Nguyệt Nhi, đi cùng với ta đi, nếu sai lầm sẽ không tốt.”

Nguyệt Nhi lâm vào thế khó xử, vốn còn muốn nói thêm hai câu, Lục Giam đã trở về phòng, đem cửa gắt gao đóng lại. Lệ Chi bất chấp khuyên nàng: “Đi đi, thời điểm lúc trước ngươi đến cũng không nói rõ ràng, lúc này mới nói, dĩ nhiên thì hoàn không ít canh giờ, không nhanh lên sau khi trở về nhất định sẽ bị trách phạt.” Đẩu Nhi cũng đuổi kịp tiến lên, cùng Lệ Chi một trái một phải, thân ái nóng bỏng ôm cánh tay Nguyệt Nhi mạnh mẽ kéo người đi ra ngoài.

Nghe thấy cửa viện đã đóng lại, bên ngoài rốt cục thanh tĩnh, Lâm Cẩm Dung thấy mài mực đã đủ, liền thả mặc đình, hỏi Lục Giam: “Chuyện phân công chàng đã nói với tổ phụ chưa?”

Lục Giam có chút tâm phiền ý loạn: “Lúc trước đã ăn cơm, thừa dịp nói ra hai câu.”

Lâm Cẩm Dung không hỏi thêm nữa chữ, đứng ở một bên nhìn hắn vẽ, mỗi khi hắn vẽ xong một bức, liền cầm đặt sang một bên.

Thật lâu sau, Lục Giam đứng dậy thả bút lông đầu nhỏ vào bình, có chút lo lắng nói: “Tổng cộng có năm bản, chúng ta, trong nhà, nhạc gia, Ngô gia, cứu gia Thanh châu, mỗi nhà một bản.” Một bên nói, một bên nghiêng tai lắng nghe.

Lâm Cẩm Dung biết hắn đang quan tâm chuyện vừa rồi, giờ phút này tâm tình của hắn nhất định thập phần mâu thuẫn, hy vọng khiến Tam phòng bên kia chết tâm, lại sợ hãi xử lý không lo, huyên não không thể văn hồi, sẽ đánh mất thể diện của Tam phòng, liền nhân tiện nói: “Ta sai người đi xem thế nào?”

Lục Giam lắc đầu: “Không cần. Trước tiên ngủ đi.”

Hai người ra khỏi thư phòng, Quế Viên dẫn Anh Đào đưa lên nước ấm hầu hạ hai người rửa mặt, Lâm Cẩm Dung mới đem bột đánh răng để vào trong miệng, chợt nghe bên ngoài cửa phòng mở ra, tiếp theo Lê Chi ở bên ngoài mảnh nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ đã trở lại.”

Lục Giam buông khăn tay xuống, cũng không nói gì, chỉ giương mắt nhìn bên ngoài. Lâm Cẩm Dung đành phải lau bột đi nói: “Tiến vào đáp lời.”

Lê Chi cùng Đậu Nhi tiến vào, trước hành lễ, sau đó đứng lại, cũng không ngẩng đầu lên thấp giọng nói: “Nhóm nô tỳ dựa theo phân phó của Nhị gia, đưa Nguyệt Nhi đến chỗ nhĩ môn, nàg nửa đường lại bị đau bụng, nô tỳ đành phải chờ nàg, chờ mãi không thấy người đi ra, đi tìm một lúc mà không thấy dấu, khiến hai người nô tỳ vô cùng sợ hãi. Nô tỳ sai thêm mấy người đi tìm, đoán rằng nàg đã quên chúng ta còn ở bên ngoài chờ nàg, hoặc là đi ra không phát hiện chúng ta liền đi trước trở về, kinh động mọi người sẽ khó coi, liền bảo Đậu Nhi ở bên ngoài chờ, nô tỳ đến chỗ Tam phu nhân xem thế nào. May mắn là người đã sớm trở về.”

Lê Chi nói đến chỗ này, liền thức thời dừng lại, cũng không đề cập việc Lục Tam lão gia không thoải mái gì đó, cũng không nói người Tam phòng bên kia phản ứng thế nào. Đậu Nhi lại cúi đầu, không nói được một lời. Nhưng nếu cẩn thận nhìn ngắm, đều có thể thấy các nàg trên mặt đang che giấu ý cười.

“Đã biết, đều đi xuống nghỉ ngơi đi.” Lâm Cẩm Dung liếc mắt nhìn Lục Giam, chỉ thấy hẩn nghiêng một nửa mặt, mặt không chút thay đổi nhìn một góc tối, cho thấy là tức giận xấu hổ đến cực điểm, liền thu hồi ánh mắt, chỉ coi như không có chuyện gì, im lặng rửa mặt.

Lục Giam im lặng đứng một lát, trầm mặc tiếp tục rửa mặt, mãi cho đến khi lên giường tắt đèn, cũng không nói thêm một câu.

Lâm Cẩm Dung tập mãi thành quen, cũng không phiền hẩn, im lặng đi vào giấc ngủ. Trong mông mông lung lung, nghe thấy tiếng hẩn ngồi dậy, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Giam thấp giọng nói: “Ngủ không được, ta đi đọc sách.”

Lâm Cẩm Dung nhin không được nhịu mày, thiếu gia hẩn muốn như thế nào liền như thế ấy, nhưng cần gì phải kinh động hạ nhân bên ngoài chứ?

Liền nhắ nại ôn nhu nói: “Khuya khoắt đọc sách cái gì? Còn nhiều thời gian, dụng công cũng không cần phải vậy, dù chàng chưa ngủ được, từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi một chút cũng tốt.”

Lục Giam vốn đã muốn ngồi dậy mặc quần áo, nghe thấy nàg nói như thế, liền dừng động tác, chậm rãi nằm trở về.

Lâm Cẩm Dung lắng nghe, nghe thấy hẩn khe khẽ thở dài.

Trời chưa sáng hẩn, hai người đã rửa mặt chải đầu xong, vừa ngồi ở bên cạnh bàn ăn điểm tâm, chợt nghe Đậu Nhi ở phía ngoài mảnh cửa nói: “Nhị gia, thiếu phu nhân, Ngũ gia tới.”

Rèm được nhắc lên, Lục Luân khoanh tay đứng ở nơi đó, vẻ mặt cười ngây ngô, mang theo chút lấy lòng cùng cẩn thận lớn tiếng nói: “Nhị ca, Nhị tẩu, ta da mặt dày tiến vào cùng ăn điểm tâm, các người có cho phép không?”

“Ngủ đệ mau vào đi.” Lâm Cẩm Dung hiểu được hẩn là vì Tống thị cùng Lã thị làm chuyện tốt mà áy náy, cố ý tới đây cải thiện quan hệ, biểu đạt áy náy, liền bảo hẩn ngồi, tự tay múc cho hẩn một bát cháo, cười nói: “Làm khó Ngũ đệ sớm như vậy đã tới đây ăn điểm tâm với chúng ta, cần phải ăn hơn hai bát mới được.”

Lục Giam cười cười, gấp cho Lục Luân một miếng cá: “Ăn nhiều một chút.”

Lục Luân khoa trương cười: “Ha ha, thật là thơm, sao ta lại thấy đồ ăn ở phòng Nhị ca, Nhị tẩu lại thơm ngon hơn chỗ của ta đây? Ta ăn rất khỏe, sẽ không thể để ta ăn hết sạch, các người không ăn được chút gì?”

Lâm Cẩm Dung liền cười: “Có làm sao? Hai huynh đệ cứ ăn trước, ta tùy tiện dùng chút điểm tâm khác cũng không sao. Nếu không thì bảo phòng bếp nấu thêm một phần nữa.”

Lục Giam cũng nói: “Bất quá chỉ là một bữa cơm mà thôi, đệ cứ thoải mái đi.”

“Ta đây liền không khách khí.” Lục Luân cúi đầu chỉ để ý ăn cơm, Lục Giam chỉ để ý gấp thức ăn cho hắn, Lâm Cẩm Dung chỉ để ý xới thêm cơm cho hắn, ba lượt như thế, Lục Luân đột nhiên ăn không vô nữa, bưng bát ngừng đầu lên nhìn hai người, vẻ mặt xấu hổ cùng khó chịu: “Nhị ca, Nhị tẩu, nương ta các nàng.....”

Còn chưa nói xong, Lục Giam liền đánh gãy lời của hắn: “Mau ăn đi, đồ ăn nguội rồi.” Dừng một chút, lại bổ thêm một câu: “Chúng ta hôm nay muốn xuất môn, Ngũ đệ có muốn đi theo không?”

Lục Luân ánh mắt lập tức sáng lên: “Tốt, tốt.” Rồi buông bát cháo xuống nói với Lục Giam: “Nhị ca thay ta đi nói với tổ phụ, ta bị quản giáo đến điên mất rồi.”

“Ta rủ đệ ra ngoài, tất nhiên ta sẽ thay đệ cầu tình.”

Lục Giam mỉm cười, đứng dậy khoác áo choàng, công đạo Lâm Cẩm Dung: “Chúng ta đến chỗ tổ phụ trước. Nàng xử lý sự tình cho tốt, ta sẽ quay lại đón nàng ra ngoài.” Nói xong đi sang cách vách lấy một bản vẽ, gọi Lục Luân cùng đến Tụ Hiền các.

Lâm Cẩm Dung tiễn hai người ra ngoài, cũng không còn tâm tư dùng cơm, sai người thu dọn, bảo Lệ Chi cùng Đậu Nhi tiến vào đáp lời: “Đêm qua là chuyện gì xảy ra?”

Lệ Chi nói: “Mới đi mấy chục bước đã không chịu đi rồi, nặng giống như nghìn cân vậy. Hai người nô tỳ vẫn tiếp tục kéo đi, chỉ nói nếu lỡ việc Nhị gia sẽ không buông tha chúng ta, nhất định phải kéo nàng tới nhị môn, nàng liền khóc, nói bụng đau, chúng ta liền cùng nàng đi tìm xí ốc, đi vào rồi không thấy ra... Hồi lâu mới lên lút bước ra, theo chân tường nhanh như chớp chạy đi, chúng ta làm bộ như không thấy, đợi cho nàng đi xa mới đi theo..... Lúc gõ cửa, khiến Tam lão gia bị kinh động, rất rõ ràng đều là lời nói dối. Thật khó cho người kia, đã lớn từng này tuổi, còn ép buộc người khác như vậy.”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Đều là nhàn rồi quá mức.”

Lệ Chi nhỏ giọng nói: “Nô tỳ ước gì nàng ép buộc quá mức bị xấu mặt mới tốt.” Nhìn Lục Giam như vậy, quả thực là đã tức giận khổ sở đến cực điểm. Dù có tình cảm, trải qua vài lần ép buộc, không phải càng ép buộc càng trở nên xa cách lãnh đạm hay sao?

Tuy hôm qua lão thái gia nói muốn phân công một lần nữa, nhưng trước khi có sự an bài mới, Lâm Cẩm Dung theo thường lệ vẫn đến chỗ Tổng thị. Tổng thị bà tức cũng thật hiếm có, cho dù mới bị tổn thương, cũng không nhân hạ dùng mảnh lời mượn cớ bệnh ốm mà trốn tránh, đối với hạ nhân như cũ mặt mày hớn hở, uy nghiêm đều xem trọng, bộ dạng nghiêm túc. Vừa thấy Lâm Cẩm Dung, tuy rằng còn có thể cố gắng tươi cười, nhưng thật sự không thể thân thiết nổi.

Lâm Cẩm Dung cũng không để ý nhóm nàng, im lặng ngồi ở một bên, không nói nhiều, không sinh sự, chỉ tấn chức trách.

Quản lý sự tình được một nửa, Tiểu ma ma tiến vào, dán tại bên tai Tổng thị nhẹ giọng nói vài câu.

Tổng thị liền bảo Mạnh ma ma chưởng quản khổ phòng cầm đầu vài ma ma khác đi ra ngoài: “Đại lão gia đã sai người đưa lễ vật hạ chí về, các người đi đem mấy thứ này kiểm kê thẩm tra rõ ràng, rồi đem danh mục tới đây.”

Các ma ma đáp ứng, nối đuôi nhau lui xuống.

Giây lát, sự tình xong xuôi, Mạnh ma ma dẫn người nâng mấy thùng tiến vào, hai tay dâng lên một hộp sơn đen: “Phu nhân, lễ vật đều có đây. Ngoài đồ ăn đã chuyển xuống phòng bếp, còn lại vật tinh tế đều ở trong này.”

Tay Tổng thị vừa chạm đến hộp sơn đen, lại rút trở về, đứng dậy tiếp đón Lâm Cẩm Dung cùng Lã thị: “Đều theo ta đến chỗ lão thái thái, để lão nhân gia cùng nhau kiểm duyệt.”

Đoàn người chậm rãi đến Vinh Cảnh cư, lão thái thái đang được mẫu tử Lâm Ngọc Trân bồi ở một bên, ngồi ở hành lang ngắm một cây hoa nhài, mắt thấy các nàng tới, không khỏi cười nói: “Di, làm cái gì vậy? Đến tặng lễ cho lão thái bà chúng ta sao?”

Tống thị cười hì hì tiến lên đỡ bả vai bà: “Cũng không phải vậy, Đại bá sai người đưa lễ. Mẫu thân mở ra nhìn xem, cũng để chúng ta nhìn đã mắt?” Lã thị hai tay dâng lên hộp gỗ sơn đen.

Lâm Ngọc Trân liếc nhìn hộp gỗ kia một cái, lại nhìn thấy mấy thùng lớn, oán giận nói: “Năm ngoái đã sớm đưa đến, năm nay tại sao lúc này mới đưa đến? Lại trễ hai ngày, chỉ sợ cũng không kịp tiết hạ chí.”

Lục lão phu nhân nói: “Việc đi đường ai có thể nói rõ ràng? Gửi về là tốt rồi.” Cũng không tiếp nhận, quay đầu bảo Lục Vân: “Mắt ta không tốt, Vân nha đầu đọc cho ta nghe, phụ thân con đã tặng thứ gì tốt?”

Lục Vân mỉm cười tiếp nhận hộp gỗ, từ bên trong lấy ra danh mục lễ vật, nhưng thấy đa phần là vải vóc sa la tiêu kim phôi thúy, lại có hạt châu, hương liệu, sừng tê giác, trà bánh, họa phiến giấy bút, nhân tiện nói: “Không có gì hiếm lạ, vẫn giống như năm vừa rồi, chỉ có mấy kiện vải hiếm lạ. Phụ thân nói, để tổ phụ cùng tổ mẫu làm quần áo mặc mùa hè.”

Lục lão phu nhân không khỏi có thêm vài phần hứng thú: “Vàng bạc tục vật lão thái bà ta cảm cũng vô dụng. Nhưng thật ra kiện tứ kinh giảo la này khá đẹp, mau mở thùng để ta xem thế nào.”

Mạnh ma ma nhanh đem thùng mở ra, cầm lên mấy kiện vải, có dệt nổi, cũng có tổ la. Trong đó một kiện màu đỏ thắm hoa văn thêu nổi có mấy chỗ đục lỗ, vừa phú quý vừa vui vẻ. Lục lão phu nhân liếc mắt một cái liền nhìn trúng: “Thứ này được, lấy ra để ta may một bộ. Cũng tiện xuất môn làm khách.”

Lâm Ngọc Trân đắc ý nói: “Mẫu thân, lão Đại vẫn đều nhớ kỹ người thích nhất cái gì.”

Lục lão phu nhân liền tục gật đầu, cười đến mị mắt.

Tống thị mở to mắt nhìn, cười nói: “Đại bá thật là có hiểu. Mẫu thân, vải này là thứ tốt a, cũng cầu kỳ, có lẽ chỉ có Từ ma ma mới có thể lo liệu được.”

204. Chương 206: Gió Lùa

Lục lão phu nhân gật đầu đồng ý với Tống thị: “Thật sự là chỉ lão Từ mới có thể làm được.” Liền phân phó Tô Tâm: “Người gọi lão Từ lại đây nhìn xem, phải làm như thế nào mới tốt?” Nghĩ nghĩ, rồi cười tươi nói: “Không bằng cũng mời lão thái gia đến, hỏi hấn thích màu sắc kiểu dáng gì, rồi may một thể.”

Tô Tâm đáp ứng, chạy đi tìm người.

Mới trải qua chuyện không thoải mái ngày hôm qua, Lục lão phu nhân cố ý muốn dỗ mọi người vui vẻ, liền ra lệnh Mạnh ma ma mở hết hòm xiềng ra, đem từng thứ lấy ra xem, nhất nhất phân công vải vóc ọi người, đến phiên Lâm Cẩm Dung, cố ý chọn một kiện tổ la hoa văn cổ huyền nghi màu hồng cánh sen, hàm chứa cười nói: “A Dung nên mặc kiện này.”

Cổ huyền nghi là ý chỉ sinh hạ nhi tử, ý tứ của Lục lão phu nhân không cần nói cũng biết. Tống thị cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, A Dung nên mặc kiện này, cũng tiện sớm khai chi tán diệp, sinh đẻ đẻ cho Nguyên Lang cùng Hạo Lang, mấy huynh đệ bọn họ cũng có bạn.”

Lâm Cẩm Dung hàm chứa tươi cười, cúi đầu cầm mấy túi trà trong rương. Lục Vân tiến lên cầm lấy trà túi nhìn một hồi, cười nói: “Nhị tẩu thật có mắt nhìn, đây là trà Vân Long thượng cống, hai mươi bánh một cân, mười bánh một túi, vô cùng tinh xảo. Ta cũng đã nhiều năm không được thưởng thức.”

Lục lão phu nhân liền cười: “Thôi, ta biết ý tứ của con rồi, hai người mỗi người chia nhau một túi đi, thời điểm pha trà chớ quên lão thái bà ta.”

Lã thị thấy chuyện hôm qua có chút mất mặt, vẫn đứng ở một bên trầm mặc không nói. Bị Tống thị nháy mắt mấy lần, mới cố lấy dũng khí, nhỏ giọng cười nói: “Tổ mẫu chỉ lo A Dung cùng A Vân mà quên con rồi, con không thuận theo, con cũng muốn a.”

“Ta xem xem, cho con thứ gì mới tốt đây?” Lục lão phu nhân nhìn nàng, ở trong rương chọn một cây quạt tinh mỹ vẽ hoa vẽ liễu đưa qua: “Con không thích trà, vậy lấy thứ này đi. Thứ này tinh xảo, thích hợp nhất cho người trẻ tuổi dùng.”

Trong toàn bộ hòm xiểng cũng chỉ hai cây quạt, Lã thị vô cùng yêu thích, Lâm Ngọc Trân mắt húng quyet miệng. Thứ tinh xảo ai mà không yêu? Nam nhân nhà mình sai người đem lễ vật về, nàng vốn phải là người được chọn lựa nhiều nhất, lúc này nàng còn chưa có gì, mà Lã thị chỉ là một người ngoài lại được chọn thứ tốt nhất.

Lục lão phu nhân thở dài, nhẹ nhàng xoa hai má nàng: “Con nha, còn giống như tiểu cô nương vậy.” Liền đưa một cây quạt cho nàng, Lâm Ngọc Trân lúc này mới nở nụ cười.

Người đã mấy chục tuổi giả bộ thiên chân khả ái cái gì? Tống thị vừa hèn mọn, vừa chua xót nhủ thầm, ở hòm xiểng lấy ra một kiện vải tam kinh màu trà, một kiện vải tam kinh vàng nhạt tố sắc, cầu khẩn nói: “Bà bà, kiện này cho lão Nhị cùng Đại Lang may đồ đi, bọn họ suốt ngày làm việc bên ngoài, cũng rất vất vả.”

Lục lão phu nhân nói: “Đều may hết đi. Cũng may ấy đứa nhỏ đọc sách.” Lại bảo Lâm Cẩm Dung: “Con cũng chọn một kiện cho Nhị lang đi.”

Đang lúc cao hứng, mấy người Lục lão ông, Lục Giam đến đây, mỗi người đều là khuôn mặt tươi cười, Lục lão ông nói: “Ta là nam tử hán, nàng lại bảo ta đến cùng mấy nữ nhân các nàng chọn lựa xiêm y, rơi vào tai người bên ngoài chẳng phải là khiến người ta chê cười?” Nói là nói vậy, trong mắt lại tràn đầy ý cười, còn có cái gì có thể cao hứng hơn so với việc nhi tử bên ngoài bình an tặng quà về nhà trong ngày lễ?

Lục lão phu nhân mím môi cười nói: “Hiếm khi trưởng tử thể hiện một mảnh hiếu tâm, chàng không hưởng thụ sao được?” Quay đầu nhìn về phía Từ ma ma: “Lão Từ, ngươi tới xem xem, nên may thể nào mới tốt?”

Từ ma ma bước lên phía trước, tinh tế xem qua, trần thuật nói: “Lão thái thái, tứ kinh giảo la màu son đỏ này, thích hợp nhất may thành kiện có tay áo sam tử, bên trong có thể mặc áo màu đậm. Mặt khác tấm vải màu trúc xanh dệt nổi này, thì may thành kiện vải lĩnh thân dài tay áo, bên trong mặc áo sắc thu, lại dùng kim tuyến thêu nên để tăng màu sắc.”

Lục lão phu nhân gật đầu: “Cứ theo lời người đi.” Từ ma ma lúc này mới nhìn về phía Lục lão ông, Lục lão ông cũng đã có chủ trương: “Ta muốn chính là một bộ nhẹ nhàng khoan khoái tự tại, người làm cho ta đạo bào, lại làm kiện sa bào có vạt áo tà lĩnh, màu sắc thì tùy.”

Đang nói, Đồ thị được tiểu nha hoàn nâng đỡ chậm rãi đi tới, tiến vào thi lễ, không xem này nọ, cũng không hỏi, thản nhiên ngồi ở một bên, phe phẩy cây quạt chỉ để ý uống trà. Tống thị trừng mắt nhìn, mỉm cười tiến lên cùng nàng chào hỏi: “Tam đệ muội, sao muội lại khoan thai đến chậm? Cũng không sợ thứ tốt bị chúng ta phân chia hết sao?”

Đồ thị lắc lắc cây quạt, thản nhiên nói: “Ta vốn không biết Đại bá tặng quà về nhà. Đây là vội tới lão thái thái thỉnh an, vừa vặn gặp được mà thôi.”

Tống thị thật có lỗi nói: “Đều phải do ta, ta vội mang mấy thứ tới, đã quên sai người đi gọi muội.” Sau đó quay đầu trách Lã thị: “Con cũng không nhắc nhở ta. May mắn Tam thẩm nương con không để ý, bằng không sẽ có người nói ta là cố ý.”

Lã thị liền tiến lên hành lễ nhận lỗi với Đồ thị: “Đều là lỗi của ta, sáng sớm vội vã đầu óc không tỉnh táo, Tam thẩm nương chớ trách.”

Đồ thị tà mắt liếc Lâm Cẩm Dung một cái, cười nói: “Ta lại không trách các con, các con nào nhiệt gì?” Lâm Cẩm Dung không để ý đến nàng, đâu có phải là nhi tức của nàng, bất quá là số mệnh nàng không tốt mà thôi, cần gì phải tức giận.

Lâm Cẩm Dung ngồi ở một bên giả cầm vờ điếu, chỉ lo lấy giấy bút giúp Từ ma ma ghi nhớ yêu cầu cùng vải dệt của mọi người, lại bảo Anh Đào cùng Quế Viên hỗ trợ, đem mấy kiện vải thu dọn cẩn thận.

Lục Giam thấy nàng bắt vi sở động, liền dời mắt, cúi đầu cầm ống đựng bút bằng ngọc trong tay.

Lục lão phu nhân thấy Đồ thị chua chát, nghĩ nàng cũng thật sự đáng thương, liền trấn an nói: “Đều đã giữ lại cho con, mau tới đây xem để chọn vải may cho lão Tam cùng Lục lang đi. Là tự mình làm, hay là để phòng thêu thùa làm, thì sớm quyết định, cũng kịp để họ có bộ đồ mới mà diện.”

Đồ thị lúc này mới tiến lên chọn lựa, lựa hồi lâu, lại nhìn trúng cây quạt trong tay Lâm Ngọc: “Cây quạt này đặc biệt.”

Lâm Ngọc Trân mở ra cho nàng xem, nhướn mày khoe khoang nói: “Đúng là đặc biệt, đáng tiếc không còn nữa.” Người cũng xúng dưng sao!

Đồ thị trong mắt hiện lên một tia giận, lập tức lại ngọt ngào nở nụ cười: “Đại tẩu cho tới bây giờ luôn so với chúng ta nhân tình lịch sự tao nhã, vật như vậy, thích hợp để Đại tẩu dùng.” Người cũng chỉ xúng dưng mấy thứ linh tinh này, thứ khác người dùng thì có ích lợi gì!

Lâm Ngọc Trân nhướn lông mày, giấy lát lại cười tươi: “Đúng vậy, số mệnh ta thật tốt, công công bà bà đều đau lòng ta.” Cho tức chết người!

Đồ thị cầm cây quạt của mình dùng sức quạt hai cái, nhìn về phía Lục Giam, chỉ thấy Lục Giam cúi đầu, thường thức thứ gì đó trong ta, cũng không thèm nhìn tới nàng một cái, khoe mắt xoang mũi trở nên chua xót. Lại nghĩ đến chuyện đêm qua, càng thêm thương tâm, đây là càng ngày càng nhẫn tâm mà, quả nhiên vừa cười nhĩ tức đã quên nường mất rồi.

Tống thị nhìn xem rõ ràng, hướng nàng nháy mắt, giả ý đứng dậy đi ốc xí, Đồ thị ngồi một lát, cũng phe phẩy cây quạt ra ngoài, chỉ hai ba bước đã đuổi kịp Tống thị, cười nói: “Nhị tẩu, chuyện gì?”

Tống thị thở dài, mang theo vài phần khổ sở nói: “Tam đệ muội, ngày sau còn phải nhờ vào muội nhiều hơn. Từ trước ta có chỗ nào không phải, muội chớ cùng ta so đo.”

Đồ thị kỳ quái nói: “Nhị tẩu cần gì phải nói như thế?” Trong lòng cũng có vài phần đắc ý, từ trước Tống thị đối đãi với nàng tuy rằng thân thiết, nhưng chưa từng nói những lời thế này? Ánh mắt vòng vo chuyển, thử nói: “Nhị tẩu, tẩu đừng như vậy, chúng ta chính là hỗ trợ cho tẩu, đại sự còn phải do tẩu quyết định. Cũng không biết lão thái gia sẽ phân công thế nào, ta cũng không biết ta có làm tốt hay không, còn muốn dựa vào tẩu chỉ điểm, đừng để ta xấu mặt.”

Tống thị kinh ngạc nói: “Muội còn không biết sao?”

Đồ thị vừa nghe, mang theo vài phần khẩn trương hỏi: “Biết cái gì?”

Tống thị liền dán bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Lần này đã sửa đổi phân công khá nhiều, ta vẫn quản lý việc mua sắm, thê tử của Đại Lang vẫn quản phòng bếp, nghe nói muội chường quản khổ phòng. Chờ ta đem sổ sách tính toán xong, sẽ giao uội. Muội trước đừng nói ra ngoài, ta đây đều là nghe Lục Luân nói a.”

Đồ thị trong lòng nhất thời nhảy dựng, toàn thân lơ mơ, thiếu chút bay lên, ngay cả đau xót đêm qua bị Lục Giam cự tuyệt đã quên tệt, khó khăn miễn cưỡng kiềm chế, ra vẻ vân đạm phong khinh nói: “Nói không chừng Ngũ lang nghe lầm rồi. Lão thái gia không mở miệng, không thể cho là thật được.”

“Ta đồ muội làm cái gì? Ngũ lang nhà ta cho tới bây giờ không nói dối bao giờ. Muội rất nhanh sẽ biết.” Tống thị vạn phần chắc chắn, còn muốn cùng nàng nói thêm hai câu, chợt nghe tiểu nha hoàn khệ một tiếng, hai người quay đầu, thấy Lục Vân sinh sính đình đình đi về phía này, liền ngậm miệng, tự tách ra, lượn một vòng, sau đó trở về chỗ ngồi.

Lục lão ông hàm chứa tươi cười đem hai bản vẽ kia của Lục Giam đưa ra ọi người thấy: “Chỉ cần làm xong máy cày, máy gieo này, năm nay chúng ta có thể bớt đi một lượng lớn nhân lực vật lực, chỉ cần mưa thuận gió hoà, mùa thu hoạch sẽ rất tốt đẹp.”

Tống thị thập phần cảm thấy hứng thú, cầm bản vẽ nhìn ngắm, lại tinh tế hỏi một hồi, đưa ra chủ ý nói: “Công công, nếu hữu dụng như vậy, vậy sẽ kiếm tiền lời nha! Chúng ta có thể mở cửa hàng, chuyên môn bán thứ này! Trước đó vài ngày nhĩ tức sai người đi chọn mua nông cụ, cửa hàng của Trần gia ở phía bắc của thành sinh ý rất được.”

Đúng là phu xướng phụ tùy, mặc dù Lục Kiến Trung không ở nhà, Tống thị cũng không dễ dàng buông tha. Lâm Cần Dung nhìn không được nhìn về phía Lục Giam, đúng lúc Lục Giam cũng nâng mắt lên nhìn nàng, hai người nhìn nhau một lát, rồi dời mắt đi.

Lục lão ông vuốt râu nói: “Thứ này không thể so với dụng cụ khác, một khi hữu dụng, đó là tạo phúc một phương. Không tính là buôn bán lời, coi như là làm việc thiện tích đức. Ngày sau con cháu Lục gia xuất môn, cũng có thể được người khác thêm vài phần tôn trọng.”

Lục lão phu nhân liền cười: “Việc này có thể nói là hữu ích hơn so với việc ta ở trước phật niệm kinh vô số lần.” Tổng thị không cho là đúng, cũng không tiện nói, chỉ cúi mắt xuống. Cái gì làm việc thiện tích đức, bất quá là vì Lục Giam tạo thanh danh thôi, người bên ngoài muốn hiển danh, sẽ lấy tiền để mua, đây chẳng phải là một cơ hội tốt hay sao?

Lục lão ông lại nói: “Tiếp qua mấy ngày sẽ đưa bần vào ruộng, đến lúc đó Nhị lang dẫn vài đệ đệ, đi theo Nhị thúc phụ các con, có Đại ca cùng đi hỗ trợ, tất cả nên học bản sự, đừng suốt ngày ở nhà vui chơi nhàn rỗi. Bằng không tương lai ta không còn đó, các con cũng biết nên làm thế nào.”

Lã thị mí mắt lại nhảy một cái, không yên bất an nhìn về phía Tổng thị. Không chỉ là trong nhà, ngay cả bên ngoài, cũng muốn động thủ sao? Tổng thị đáp trả một ánh mắt, nhìn thật dọa người, trên thực tế căn bản không cần lo lắng như vậy, Lục Giam vẫn còn phải chuyên tâm đọc sách a.

205. Chương 207: Anh Đào

Trời sắp tối, thái dương tựa như một lòng đỏ trứng để đã lâu, đã thấm tơi máu, lại bị người đánh vỡ tan tác, lòng đỏ trứng trở nên nặng trĩu chìm xuống, không khí trầm lắng bất tận tại chân trời.

Tổng thị đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mắt nặng nề nhìn chân trời, tay trái cầm quạt, tay phải vô ý thức vuốt mặt quạt. Bên cạnh nàng có một tập sổ sách cao ngất, đều đã kiểm tra xong, sắp sửa giao ra. Vừa nghĩ đến từ nay về sau nàng sẽ không còn quyền lực xem sổ sách này, sổ sổ sách này nếu không nghe theo chỉ huy của nàng, nàng liền nhện không được cảm thấy khó chịu cùng hư không. Lã thị nín thở tĩnh khí đứng ở một bên, mắt thấy Tổng thị vừa vuốt vừa xoa quạt lụa tinh mỹ kia, vẫn không chịu dừng tay, thật sự nhện không được, nhắc nhở nói: “Bà bà?”

“Sợ ta phá a?” Tổng thị lúc này mới bừng tỉnh lại, nở nụ cười, giơ lên cây quạt nhìn ngắm dưới ánh mặt trời, tiếp tục dùng nó phe phẩy quạt: “Nói như vậy, Tam Lang, Ngũ lang mấy ngày nay ngày ngày đều đi theo Lục Giam đúng không?”

Lã thị gật đầu: “Còn có Thất lang Lâm gia, Ngô Tương Ngô gia. Chỉ có vài người bọn họ, suốt ngày ở chung một chỗ. Có đôi khi cơm cũng ăn ở bên ngoài.” Từ lúc Lục Giam cầm bản vẽ kia, mỗi ngày luôn tốn nửa ngày chạy đi tìm thợ để làm mấy cây và mấy gieo. Vì thế Lục Luân cùng Lục Kinh tìm cố, mỗi ngày đi theo Lục Giam, Lục lão ông cũng không biết tại sao, thái độ khác thường không hề bắt hai người đọc sách, mà dung túng để bọn họ chạy theo Lục Giam ra bên ngoài.

Tổng thị nói: “Lục lang vẫn không chịu đi cùng bọn họ sao?”

Nói đến chuyện này, Lã thị đặc biệt cảm thấy kỳ quái: “Không chịu. Lại nói tiếp cũng thực quái, lẽ ra hẳn mới là bào đệ của Nhị thúc, tại sao còn không thân cận bằng Tam thúc, Ngũ thúc? Thật sự là kẻ ngốc.”

Tổng thị đàm đàm cười: “Dù là ai, suốt ngày bị phụ mẫu ân cần dạy bảo nói mình vô dụng, không bằng ai đó, dù thế nào cũng không thể thân cận nổi. Huống hồ, trong mắt hắn, Nhị ca hẳn chính là người vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ bọn họ, có lỗi với bọn họ, sao có thể thân thiết được đây? Tam thẩm nương con cũng thật biết nuôi dưỡng, dưỡng nên hai kẻ vờ căm vờ ghét vậy.”

Lã thị phối hợp nở nụ cười, thắm nhủ, nếu nam nhân có thể đọc sách chăm chỉ bằng một nửa Lục Giam, cũng sẽ không bị động như vậy. Nhưng lời này nàng cũng không dám nói ra.

Tổng thị cười xong, lại nói: “Ta bảo con làm việc đã ổn thỏa hết chưa?”

Lã thị có thêm vài phần tinh thần: “Đều làm tốt rồi. Hiện tại trong nhà đại đa số đều cho rằng Tam thẩm nương muốn chiêu mộ quân khổ phòng.”

Hôm nay buổi sáng, Mạnh ma ma còn đưa qua một sọt anh đào tươi non. Nàng tiên phong đi đầu, vài thuộc hạ thiếu kiên nhẫn liền đi theo lấy lòng, người kia đều nhất nhất tiếp đãi.

Tổng thị bật cười một tiếng, dùng cây quạt che miệng: “Mạnh ma ma này thật lắm trò.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe ngoài rèm có người cười nói: “Phu nhân, người đừng đau lòng một sọt anh đào kia, lão nô này đã mang hai sọt anh đào tới đây. Đều là hái từ trong vườn nhà mình, có quả to bằng ngón cái, ngọt như mật vậy.”

Mạnh được nhắc lên, Mạnh ma ma gương mặt béo tròn mắt híp tịt mỗi tay cầm một sọt trúc, cười dài đi đến. Tổ Cẩm bước lên phía trước tiếp nhận, đưa qua cho Tổng thị, anh đào trong sọt trúc quả nhiên vừa to vừa đỏ, ónh nhuận no đủ, trên quả vẫn còn lá cây xanh biếc mới mẻ non tơ, cho thấy mới hái xuống chưa được bao lâu.

Tổng thị vừa lòng nói: “Dem rửa sạch đi, ta liền mượn hoa hiến phật, thỉnh Mạnh ma ma ăn anh đào.”

Mạnh ma ma khiêm tốn nói: “Ai nha nha, lời này của phu nhân thật là giết chết lão nô a. Người mới là phật, không có người, lão nô nào có ngày hôm nay.” Vừa nói, hai tay vừa tạo thành chữ thập, hướng về Tổng thị vái chào.

“Người này chỉ biết giỏi mồm mép, giả vờ giả vịt!” Tổng thị đưa tay cầm quạt lụa gõ trên đầu nàng một cái, giả bộ hờn giận oán trách một tiếng, ý bảo nha hoàn đem một ghế con tới cho nàng ngồi.

Mạnh ma ma không ngồi, từ tốn nói: “Phu nhân ở trước mặt, lão nô nào dám ngồi?”

“Phi! Không ngồi liền đánh!” Tổng thị hiềm khi lộ ra vài phần tùy ý mạnh mẽ ngày thường ít thấy. Lã thị cũng không kinh ngạc, chứng tỏ đã từng nhìn thấy mặt này của nàng.

Mạnh ma ma liền cẩn thận ngồi xuống, tiếp nhận trà nha hoàn dâng lên, lại cười nói: “Vị kia ăn anh đào lão nô tặng, liên thanh khen ngợi nói rất ngọt, còn nói ngày khác muốn đến dạo chơi trong vườn anh đào của lão nô, lại thưởng cho lão nô một cây trâm bằng bạc.”

Tổng thị trong mắt lộ ra vài phần hèn mọn: “Nàng ta rất tin, có phải vậy hay không?”

Mạnh ma ma vuốt cây trâm bạc trên tóc kia, ha ha cười không ngừng: “Đã muốn hướng lão nô tìm hiểu theo lệ thường.”

Tổng thị nhin không được trào phúng nở nụ cười: “Chỉ sợ đã chờ không nổi rồi. Bản thân có mấy cân mấy lượng cũng không biết.”

Mạnh ma ma uống xong trà trong tay, đứng dậy cáo từ: “Phu nhân, thừa dịp trời tối, ta phải đưa hai sọt anh đào đi.”

Tổng thị lại nói: “Ta muốn thứ đó, người đã chuẩn bị chưa?”

Mạnh ma ma nhìn quanh trái phải, đề thấp thanh âm, đưa tay làm hình cái loa, vô cùng cẩn thận nói: “Đã bắt được rồi, tổng cộng mười con, tiểu tử nhà ta đang nuôi, đến lúc đó sẽ đưa vào.”

Tổng thị cười nói: “Đi đi. Cẩn thận chút, đừng lộ ra dấu vết gì.”

Mạnh ma ma cười: “Sẽ không.”

Thấy Mạnh ma ma rời đi, Tổng thị đưa tay đặt lên đồng hồ sách cao dày kia, nói: “Ngày mai, nên đem sổ sách này giao ra.”

Lã thị có chút sầu lo nói: “Bà bà, vạn nhất tổ phụ không dựa theo suy đoán của chúng ta thì phải làm sao bây giờ?”

Tổng thị chắc chắn nói: “Tuyệt đối sẽ không sai. Vô luận như thế nào, ta cũng quản gia nhiều năm như vậy, các nàng một người là thê tử của huynh đệ, một người là tôn tức mới vào cửa, dù thế nào cũng không có khả năng qua mặt được ta và con. Hắn còn phải cố kỵ công công của con cùng Đại Lang, làm việc phải có quá trình.”

“Nga.” Lã thị thở dài, nói: “Cũng không biết công công và Đại Lang khi nào thì trở về?”

Tổng thị nói: “Hắn là nhanh thôi, thư đã gửi đi được mấy ngày rồi.”

Mới nói, chợt nghe Tiểu ma ma thông báo: “Phu nhân, lão gia cùng Đại thiếu gia đã trở lại. Trước tiên đến Tụ Hiền các thỉnh an lão thái gia, bảo chuẩn bị nước ấm để tắm rửa.”

Hầu hạ nam nhân mới là đại sự, vì thế hai người liền buông việc trong tay, lu bù bắt tay vào công việc.

Lại nói Mạnh ma ma mang theo tiểu nha hoàn, cầm hai sọt anh đào, trước hướng đến viện của Lâm Ngọc Trân, tới cũng không trực tiếp đi vào, mà là nâng tay kêu nha hoàn thô sử đi ra, hỏi: “Ta có việc muốn tìm phu nhân, trong phòng phu nhân có người khác không?”

Nha hoàn thô sử kia cười nói: “Không có, Nhị thiếu phu nhân và Nhị gia vừa thỉnh an rồi đi. Chỉ có Đại tiểu thư ở đây.”

Mạnh ma ma liền tiếp nhận một sọt anh đào trong tay tiểu nha hoàn, nghiêng người đưa qua: “Đi thay ta thông báo một chút, nói là anh đào hái từ vườn nhà ta, đưa một sọt tới để phu nhân ném thử.”

Phương ma ma đứng ở trong viện đang gọi Hoa Nhi, nghe thấy thanh âm của nàng liền dừng động tác, tiến lên ngăn cản, cười nói: “A, hôm nay ngọn gió nào thổi Mạnh quản sự bận rộn đến đây vậy?”

Mạnh ma ma chỉ làm như không hiểu ý tứ trào phúng trong lời nói của nàng, da mặt dày cười nói: “Chúng ta làm hạ nhân, dù hữu tâm vô lực, chẳng phải thường không có cơ hội thân cận phu nhân đó sao? Thừa dịp có cơ này, chạy nhanh tới đưa quà tới cho phu nhân. Lão tỷ tỷ, làm phiền người thay ta thông truyền một tiếng.”

Phương ma ma bĩu môi: “Người chờ đây, ta đi nói với phu nhân.”

Mạnh ma ma thành thành thật thật đứng ở trong sân, nhìn quanh trái phải, thật sự cảm thấy sân viện của Lâm Ngọc Trân có thể nói là lớn hơn, tinh xảo hơn rất nhiều so với sân viện của Tống thị, cũng khó trách Tống thị lại bất bình.

Phương ma ma vén rèm lên một nửa, nhô đầu ra: “Mạnh gia, phu nhân bảo người tiến vào.”

Mạnh ma ma vội giở khuôn mặt tươi cười, cầm theo sọt trúc đi vào, đem sọt trúc giao cho Phương mẹ, trước mặt Lâm Ngọc Trân dập đầu một cái thật vang: “Hồi lâu chưa tới thỉnh an phu nhân, phu nhân mạnh khỏe.”

Lâm Ngọc Trân nhú mày, đảo mắt cười nói: “Mạnh ma ma làm cái gì vậy? Vừa tiến đến đã hành lễ, sau lưng đắc tội ta sao? Hay là chột dạ?”

Đại phu nhân này, vừa nói đã sắc bén như mũi dao vậy. Mạnh ma ma nhủ thầm, lưu loát đứng lên, cười nói: “Phu nhân, người là chủ tử, lão nô là nô tỳ, người vừa nhẹ nhàng nhắc chân, là có thể đá bay nô tỳ đi, nô tỳ sao dám đắc tội người? Vì đã lâu không tới, sợ phu nhân không nhớ rõ nô tỳ, vì vậy mới dập đầu một cái thật mạnh, để người nhớ cho kỹ.” Xoay người nhìn thấy Lục Vân, định quỳ xuống: “Lão nô cũng dập đầu trước tiểu thư.”

“Lão bà kia, định khiến nàng tổn thọ sao.” Lâm Ngọc Trân ngăn cản nàng, chỉ về phía sọt anh đào: “Là từ trong sân nhà người?”

Mạnh ma ma nói: “Vâng. Sáng sớm hái được mấy sọt, trước đưa lão thái gia cùng lão thái thái. Đây là đợt mới hái buổi chiều, định đưa đến phòng các phu nhân và các thiếu phu nhân ném thử.”

Lâm Ngọc Trân lười biếng nói: “Người có tâm.” Phương ma ma liền cầm một hộp qua: “Đây là kẹo, là phu nhân thưởng cho người.”

Mạnh ma ma cảm tạ, cũng cười làm lành nói: “Phu nhân, lão nô từ trước nếu có chỗ không hữu dụng đắc lực, thì đều là vô tình, còn thỉnh phu nhân đại nhân đại lượng bỏ qua.”

Lâm Ngọc Trân xéch mí mắt: “Người tìm lầm người rồi. Ta mặc kệ mọi việc, người nên tìm quản sự mà nói.”

Mạnh ma ma nhỏ giọng nói: “Phu nhân, người chính là quản sự. Trừ bỏ lão thái gia cùng lão thái thái, thì người là đứng đầu.”

Lời này dù không rõ thật giả, Lâm Ngọc Trân đều thích nghe, nhưng nàng luôn luôn tự giữ thân phận, chưa bao giờ dễ dàng thân cận với hạ nhân, liền miễn cưỡng phát phát tay: “Người đi làm việc của người đi. Ta muốn nghỉ ngơi.”

Mạnh ma ma cung kính thi lễ, lui ra ngoài.

Lục Vân nói: “Nàng lúc này nhìn có vẻ rất quy củ.” Lại hỏi Phương ma ma: “Nàng đã từng đắc tội với chúng ta sao? Đây là muốn làm cái gì?”

Phương ma ma nói: “Nàng là người tinh quái, chúng ta lại không giống người nghèo khó kia, nàng dù có cơ hội cũng không thể đắc tội với chúng ta, chính là nàng luôn đi theo Nhị thiếu phu nhân, khả năng lần này nghe được việc gì đó, có chút hoảng sợ.”

Lục Vân liền nhú mày: “Nói như thế, chính là việc đồn đãi hai ngày nay?” Sau đó bước nhanh ra ngoài, gọi Giản Nhi: “Người đi nhìn xem, Mạnh ma ma có phải đến chỗ Nhị thiếu phu nhân hay không?”

Giản Nhi tuân lệnh, vội bước nhanh ra ngoài, xa xa theo sau Mạnh ma ma, quả nhiên thấy Mạnh ma ma đi về phía sân viện của Lâm Cẩm Dung.

206. Chương 208: Suy Nghĩ Sâu Xa

Lâm Cẩm Dung gần đây mỗi ngày đã có thêm một việc để làm, nàng sai dỡ bỏ dây leo trên đầu tường phía đông, sau khi hỏi qua Lục lão ông, thì trồng hoa cúc lên đó. Nàng mặc dù không thể giống như Lục lão ông khéo tay có thể kết thành lầu hoa, nhưng cũng biết vài cách trang trí. Hiện nay chưa thấy gì, chỉ chờ thu đến hoa trong bồn hé nụ thì xem thế nào. Vì thế trừ bỏ việc thường trực hàng ngày, nàng còn phải tuần tra vườn hoa, chăm sóc mấy bồn hoa cúc này.

Lục Giam đối với vườn hoa này của nàng không thực sự cảm thấy hứng thú, nhưng thời điểm có tâm sự cũng nguyện ý đến vườn hoa giúp đỡ nàng. Hai chủ tử đều yêu thích nơi này, vì thế vườn hoa này là nơi gần thư phòng và phòng ngủ nhất trong viện.

Giờ phút này Lâm Cẩm Dung theo thói quen đi dạo trong vườn hoa sau khi dùng xong cơm chiều để tiêu thực. Mỗi một ngày, nàng thích nhất chính là lúc này — thời tiết ôn hòa, ánh sáng không mạnh không yếu, nhìn vườn hoa càng ngày càng khỏe mạnh trưởng thành, phiến lá lớn dần xanh mướt, tâm tình của nàng rất tốt, ngay cả gió đêm khê thổi trên mặt trên người đều cảm thấy thoải mái ít khi được hưởng thụ.

Thời điểm Mạnh ma ma đi tới cạnh cửa sân, vừa vặn nhìn thấy nàng xoay người hái một phiến lá khô vàng xuống. Mạnh ma ma liền khoa trương gọi một tiếng: “Ai nha, thiếu phu nhân, sao người lại tự mình động thủ làm loại chuyện này đây? Để lão nô làm là được rồi.” Lời còn chưa dứt, thân mình mập mạp tròn xoe ngay lập tức chuyển qua trước mặt Lâm Cẩm Dung, hàm chứa tươi cười, tiếp nhận lá cây trong tay Lâm Cẩm Dung, sau đó cố gắng mở to đôi mắt bé tí bị thịt béo trên mặt che khuất, bắn khoắn nhìn chung quanh, hy vọng có thể tìm thấy trong vườn hoa một cây cỏ dại hay là một tảng đá dư thừa. Tiếc rằng vườn hoa này quá nhỏ, lại ngày ngày được người trông chừng chăm sóc, thật sự là khó có cơ hội để nàng ta biểu hiện.

Lục Giam ở trong thư phòng đọc sách, cũng bị một tiếng gọi này kinh động, không khỏi nhú mày nhìn ra cửa sổ, thấy là Mạnh ma ma, liền ngồi lại vào ghế.

Lâm Cẩm Dung bị Mạnh ma ma hù giật mình, lập tức phản ứng lại, nhin không được nở nụ cười: “Mạnh ma ma làm cái gì vậy?”

“Thiếu phu nhân thật sự là lịch sự tao nhã nhất thiên hạ.” Mạnh ma ma từ trước tới nay đều là người linh hoạt khéo léo, thấy vườn hoa quá mức sạch sẽ liền buông tha hành động lấy lòng, mỉm cười tiếp nhận sọt trúc trong tay tiểu nha hoàn, hai tay dâng lên cho Lâm Cẩm Dung xem: “Thiếu phu nhân, đây là anh đào trồng trong vườn lão nô, buổi chiều nhai tức và chất nữ của lão nô tự tay hái xuống. Mỗi một quả đều được tinh tế tuyển lựa, người xem, lá cây vẫn còn tươi mới, rất ngọt, giống như mật vậy. Lão nô muốn hiếu kính cho Nhị gia và thiếu phu nhân thưởng thức.”

“Có bao nhiêu đâu, chỉ có hơn mười cây anh đào. Năm nay mùa màng tốt, kết hoa kết trái vừa nhiều vừa to, cảm động, nhớ nhưng nhóm chủ tử nhân từ, liền đưa đến mỗi nơi một sọt, lão nô đã đến chỗ Đại phu nhân, thiếu phu nhân không cần chia ra nữa đâu.” Mạnh ma ma từ chối hai lần mới ngồi xuống bàn đá, tiếp nhận trà Đạm Nhi dâng lên, khoa trương một hồi: “Đều nói thiếu phu nhân có tài nghệ pha trà rất ngon, ngay cả các tỷ tỷ trong phòng thiếu phu nhân có bản lĩnh như vậy. Tùy tiện pha trà đã tuyệt thế này, lão nô chưa bao giờ được nếm thử qua thứ ngon thế này.”

Anh Đào liền nhẹ nhàng kéo kéo Đậu Nhi, vui đùa nói: “Đậu Nhi tỷ tỷ, chừng nào tỷ đã học được tài nghệ của thiếu phu nhân vậy? Cũng dạy ta đi.” Đậu Nhi véo nàng một cái, cười nói: “Ma ma tán thưởng khiến ta ngượng ngùng rồi.”

Mạnh ma ma vội nói: “Thật sự là như vậy.” Đôi mắt ngược ra nhìn chung quanh, lại khen: “Sân viện của thiếu phu nhân thật sự là tinh xảo sạch sẽ, cũng không biết thiếu phu nhân được sinh dưỡng thế nào đây? Người ta không phải nói chau chuốt gì gì đó, chính là giống như thiếu phu nhân chẳng? Nhìn xem, chỉ là một sân viện, cũng thu dọn sạch sẽ như thế. Còn không biết bên trong sẽ tinh xảo đến mức nào đây? Lúc trước thời điểm đưa đồ cưới quá náo nhiệt, trang trí sáng bừng khiến mắt ta như bị mù vậy.”

Lúc này cho dù là Lệ Chi đều nhịn không được nở nụ cười: “Kỳ thật ngọt không phải là anh đào ma ma đưa tới, mà là miệng của ma ma rồi.”

Quế ma ma cẩn trọng bưng canh hầm tới nghe thấy cũng ra xem náo nhiệt, vui đùa nói: “Mạnh tỷ tỷ là ăn vụng canh ngọt ta hầm chẳng?”

Đột nhiên, Mạnh ma ma vỗ mạnh một cái vào hai má mình, âm vang thanh thúy: “Muối! Vì sao sớm như vậy đã có muối rồi?”

Quế Viên bốn cột nói: “Đó là muối người thấy mùi thịt của ma ma, nên muốn ăn đó thôi.”

Mạnh ma ma liền cười: “Đúng vậy, thịt ta vừa béo vừa trắng, mùa hè buổi tối thường nhiều muối, có thể sánh bằng hương mật a.....”

Trong thư phòng truyền đến một tiếng vang không lớn không nhỏ, giống như là thanh âm chặn giấy đặt lên bàn. Mạnh ma ma vội vàng ngậm miệng, nhỏ giọng cười khẽ: “Lão nô nói nhiều, phiền nhiều Nhị gia.”

Lâm Cẩm Dung vẫn mỉm cười nhìn nàng biểu diễn, lúc này mới nói: “Bên ngoài nhiều muối, thỉnh ma ma vào ngồi trong phòng. Ta sai người mang chút điểm tâm lên.”

Mạnh ma ma đi theo nàng vào phòng, khẽ ngồi lên ghế con, sau khi khen ngợi trang trí trong phòng một hồi, liền đứng dậy cáo từ rời đi.

Các nha hoàn mặc danh kỳ diệu, Đậu Nhi nói: “Còn tưởng rằng nàng muốn làm cái gì, tại sao cứ như vậy đã đi rồi?”

Lâm Cẩm Dung chỉ sột trức: “Đi rửa đi, đưa một mâm cho Nhị gia, lấy một mâm cho ta ăn, chỗ còn lại để các người chia nhau ăn. Để qua đêm sẽ không tốt.”

Các nha đầu được ăn ngon, anh đào quý trọng, ít khi được mùa, vì vậy số anh đào này thật sự là được hoan nghênh, không khỏi mừng khôn xiết, bao gồm cả Quế ma ma cũng cười rộ lên: “Thiếu phu nhân thật hào phóng.”

Vì thế mấy người phân công làm việc, chỉ có Lệ Chi lưu tại trong phòng, thấp giọng cùng Lâm Cẩm Dung thảo luận: “Thiếu phu nhân, nàng ta muốn làm cái gì?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta còn chưa kịp cùng người nói chuyện buổi sáng. Nàng tự đưa đến là có chú ý, trước hết đưa cho lão thái gia cùng lão thái thái, kế tiếp dĩ nhiên là Tam phu nhân. Tam phu nhân lưu nàng ngồi thật lâu, ngay sau đó vài thuộc hạ của nàng ta liền tìm cơ đến phòng của Tam phu nhân.”

Lệ Chi suy nghĩ một hồi vẫn không rõ: “Thiếu phu nhân, vậy nàng đây là?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nghĩ đến bên kia sắp có hành động, tóm lại sẽ không phải là chuyện tốt. Người bảo Anh Đào cầm một mâm anh đào đi ra ngoài dạo một vòng, nhìn xem hôm nay đã có ai được ăn anh đào rồi? Trước mắt thời buổi rối loạn, các người đều phải cẩn thận một chút.” Nàng đối với Mạnh ma ma có ấn tượng sâu đậm, đây là người khẳng khái một mực đi theo Nhị phòng chạy việc. Dù là há mồm nói lời cáo từ, ba hoa chích choè, nàng cũng sẽ không dễ dàng bị mắc mưu.

Lệ Chi thận trọng đáp ứng, gọi Anh Đào tiến vào, dựa theo phân phó an bài xong, lại đem anh đào đã rửa sạch bưng lên, ý bảo Lâm Cẩm Dung đưa qua cho Lục Giam: “Khi Nhị gia đọc sách không thích chúng ta quấy rầy, vẫn là thiếu phu nhân đưa qua sẽ tốt hơn.”

Lâm Cẩm Dung liền rửa tay, bưng mâm đựng trái cây sang phòng cách vách. Đẩy ra cửa phòng, Lục Giam cũng không ngần ngại lên nói: “Người đi rồi sao?” Thế nhưng lại biết là nàng.

“Đi rồi.” Lâm Cẩm Dung đem mâm trái cây đặt lên bàn trà bên cạnh, lấy khăn sạch nhúng nước trong bồn để hắt lau tay: “Nếu đều tranh cãi âm ỉ, cứ ăn trước nhìn xem thế nào.”

Lục Giam tiếp nhận khăn, nói: “Nàng ta tới làm cái gì? Quang quác giống như quạ đen vậy!”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Àm ỹ chàng chẳng? Ta đoán ngày sau chỉ sợ người tới nơi này sẽ càng nhiều, nếu không, về sau chàng nên tới Thính Tuyết các đọc sách?”

Lục Giam từ chối cho ý kiến liếc mắt nhìn nàng một cái, đem khăn tay đưa cho nàng, cầm một quả anh đào đưa vào miệng, lại hỏi: “Nàng ta tới làm cái gì?”

Lâm Cẩm Dung đành phải đem chuyện vừa rồi nói với Lệ Chi kể lại cho hắn: “Không biết nàng rốt cuộc muốn làm cái gì, ta vừa bảo Anh Đào đi ra ngoài hỏi thăm tin tức.”

Lục Giam nhú mày, đem mâm đựng trái cây đẩy về trước mặt nàng: “Đừng chỉ mãi nói chuyện. Hương vị rất ngon.”

Hai người ngồi một lúc, đợi đến khi ăn sạch một mâm anh đào, Anh Đào cũng đã trở lại, Lâm Cẩm Dung liền đứng dậy nói: “Ta đi nghe một chút nàng nói như thế nào.”

Lục Giam nói: “Bảo nàng lại đây nói.”

Lâm Cẩm Dung không nghĩ đến hắn đối với việc vặt này cảm thấy hứng thú, nhân tiện nói: “Không ảnh hưởng chàng đọc sách sao? Đã nhiều ngày qua chàng vội vàng đốc thúc chế tạo máy cày, sợ là đã bỏ lỡ việc ôn tập?”

Lục Giam nói: “Trong lòng ta đều biết cân nhắc.”

Anh Đào tiến vào, nói: “Hôm nay chạng vạng tổng cộng cầm bốn sọt anh đào vào các phòng viện, Nhị phu nhân có hai sọt, Đại phu nhân một sọt, chúng ta một sọt. Ở trong phòng Nhị phu nhân ngồi lại ước chừng thời gian uống một chén trà nhỏ, không biết nói cái gì, cũng không thấy cầm thứ gì ra; Dập đầu thật mạnh trước Đại phu nhân, được thưởng một hộp kẹo.”

Nhìn như tất cả mọi người đều được quà, phi thường chu đáo, nhưng đối với người Tam phòng, Đồ thị được đưa tới đầu tiên, hơn nữa sau đó, thủ hạ của Mạnh ma ma cơ hồ đều chạy đến chỗ Đồ thị một chuyến. Hơn nữa đã nhiều ngày nay trong hạ nhân có đồn đãi mơ hồ, Lâm Cẩm Dung đại khái đã có thể suy đoán — nếu nói lúc trước Đồ thị mới chỉ hy vọng có thể được quản lý khổ phòng, trải qua hành động cùng ám chỉ của Mạnh ma ma, Đồ thị nhất định vô cùng tin tưởng chức vị này sẽ thuộc về nàng, nếu đột nhiên xuất hiện biến cố, đó chính là âm mưu quỷ kế không thể tha thứ.

Như vậy hôm nay Mạnh ma ma lại đi dạo một vòng này, bên ngoài nhìn như để cân bằng, ai cũng không muốn đắc tội; ngầm coi như là lấy lòng nàng cùng Lâm Ngọc Trân, vì tương lai nhân sự thay đổi mà chuẩn bị; Nhưng trên thực tế là vì mục đích khiến hy vọng của Đồ thị bị tan biến, có thể mạnh mẽ kích thích Đồ thị, làm cho Đồ thị thẹn quá hóa giận oán hận mình, đồng thời cũng che giấu hành động thật sự của Mạnh ma ma. Không phải là đưa anh đào thôi sao? Người người đều được tặng a, Tam phu nhân muốn hiểu lắm, hay trách cứ ai đây? Về phần mấy thủ hạ kia, kết quả như thế nào cũng không được Tổng thị cùng Mạnh ma ma để ở trong lòng. Điều các nàng muốn, là nàng cùng Đồ thị vĩnh viễn cũng không hóa giải được khúc mắc cùng cừu hận.

Lâm Cẩm Dung không khỏi khe khẽ thở dài, bởi vì phản ứng của nàng không giống với kiếp trước, có rất nhiều chuyện nhỏ đã hoàn toàn khác biệt, mà ở kiếp trước rất nhiều việc nàng không thể nghiệm chứng, nhưng giờ phút này nàng rành mạch nhìn thấu chuyện này. Nàng không biết Nhị phòng ở kiếp trước của nàng sắm vai loại nhân vật nào, làm đến trình độ nào, nhưng trước mắt các nàng có tâm chuẩn bị kỹ càng, ngồi xem náo nhiệt.

Nàng quay đầu nhìn Lục Giam, chuyện này đầu đuôi ra sao hắn đều biết, giờ phút này hắn nghĩ như thế nào? Có thấy rõ ràng hay không?

207. Chương 209: Phân Tán

Lâm Cẩn Dung đợi trong chốc lát, không thấy hần mở miệng, đành phải nói: “Chàng đối với chuyện này có ý kiến gì không? Nàng ta đi một lượt từ trên xuống dưới, không có khả năng chỉ là vì đưa anh đào, để cả nhà cao thấp đều nói anh đào của nàng ăn ngon đi?”

Lục Giam cũng không nhiều lời, chỉ vẫy tay bảo Anh Đào lui xuống.

Lục Giam đáp phi sở vấn (hỏi một đằng nói một nẻo): “Đã nhiều ngày ta không đi ra ngoài. Nàng vô sự cũng đừng đến chỗ khác làm gì.” Dựa bàn viết một phong thư giao cho Lâm Cẩn Dung: “Sai người đưa cho Ngô Tương, phó thác hần thay ta trông chừng mấy cây và mấy gieo.”

Lâm Cẩn Dung liền ra cửa, gọi Đậu Nhi tới: “Người cầm phong thư này ra ngoài, bảo Trường Thọ đưa cho Ngô gia Nhị gia.”

Lục Vân thướt thướt tha tha đi vào, quét mắt nhìn thư trong tay Đậu Nhi một cái, lại cười nói: “Tẩu tử, ca ca có ở đây không?”

Lâm Cẩn Dung chỉ về phía thư phòng: “Đang ở bên trong.”

Lục Vân liền đề thấp thanh âm: “Tẩu có việc gì không, chúng ta ra bên ngoài đi dạo một chút?”

Lâm Cẩn Dung quay vào nói vài câu, chỉ thấy Lục Giam mở cửa đi ra, cười nói: “A Vân đến đây a, tiến vào ngồi đi.” Lại cùng Lâm Cẩn Dung thương lượng: “A Dung phiền nàng pha trà cho chúng ta được không?”

Lục Vân không thể không nghe theo, đành phải vào thư phòng. Lâm Cẩn Dung liền sai người đem trà cụ tới, lấy trà Vân Long được phân, cười nói: “Nước không tốt, làm sao bây giờ?”

Lục Vân vội phân phó Giản Nhi: “Đem ống nước năm ngoài ta lấy từ tuyết đọng trên cành mai tới đây.” Lập tức quay đầu cười nhìn Lục Giam: “Ca tẩu thật sự là cầm sắt cùng mình.”

Lục Giam rũ mắt xuống mỉm cười.

Không bao lâu, nước tuyết được đưa đến, Lâm Cẩn Dung mới động thủ, Lục Vân liền thân ái nóng bỏng lại gần: “Ta đến giúp tẩu tử.” Lại ôn hòa cười: “Ca ca thật có phúc khí, có hai người chúng ta cùng pha trà cho huynh uống.”

Lục Giam cười nói: “Qua hai ngày nữa sẽ bớt bận, ta tính mang tẩu tử muối ra ngoài xem náo nhiệt, A Vân có rảnh không?”

Lục Vân mắt sáng rực lên: “Có đông người không?”

Lục Giam gật đầu: “Ta đoán lúc đó chắc hẳn muôn người đều đổ xô ra đường.”

Lục Vân không chút do dự nói: “Muốn đi, nhất định phải đi.”

Lâm Cẩn Dung ở một bên im lặng pha trà, yên lặng nghe hai huynh muội nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên thêm vào một câu rầu rìa. Như thế, một canh giờ rất nhanh đã trôi qua. Lục Vân đứng dậy cáo từ: “Đêm đã khuya, ta cần phải trở về.” Vừa nói, vừa nháy mắt về phía Lâm Cẩn Dung.

Lâm Cẩn Dung liền đứng dậy đưa nàng, Lục Giam cũng theo đứng lên, cùng Lâm Cẩn Dung sóng vai đi ra: “Ta đưa muội muội ra ngoài.”

Lục Vân bất đắc dĩ, đành phải nói: “Thôi, ta cũng không phải người ngoài, lại không phải quá xa, không cần tiễn, hai người đều trở về đi.” Từ đầu tới cuối, nàng cũng không có cơ hội nói chuyện riêng với Lâm Cẩn Dung.

Lâm Cẩn Dung đem từng động tác nhỏ của Lục Giam xem ở trong mắt, lạnh nhạt cười, xoay người đi vào, tự thu dọn, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lục Giam đưa tay thử độ ấm trong bồn nước, từ từ nhắm hai mắt nói: “Hai ngày nay nàng đừng nói chuyện riêng với A Vân.”

Lâm Cẩm Dung lặng im một lát, nói: “Được.” Lục Vân muốn tìm nàng, chắc hẳn sẽ thảo luận về chuyện phân công của Đồ thị. Yêu cầu cùng suy nghĩ của mẫu tử các nàng tuyệt đối sẽ không giống nàng, kết quả bất quá là khiến hai bên không vui mà thôi.

Lục Giam không nói thêm gì, lấy khăn sạch lau khô bọt nước trên mặt, rồi đi ra ngoài. Lâm Cẩm Dung rửa mặt xong, ngồi vào trước bàn trang điểm tháo châu sai, chợt nghe Lục Giam ở trên giường thấp giọng nói: “Đợi đến khi tổ phụ lên tiếng, Tam thẩm nương tất nhiên sẽ oán trách nàng, thỉnh nàng... nể mặt ta, chớ cùng nàng chấp nhặt.”

Lâm Cẩm Dung kinh ngạc ngừng tay, quay đầu nhìn về phía Lục Giam. Đây là lần đầu tiên hắn nói rõ ràng với nàng như vậy, thỉnh nàng nể mặt hắn, đừng chấp nhặt với Đồ thị.

Lục Giam tựa vào đầu giường, cúi đầu chuyên tâm nhìn sách trong tay, coi như người nói chuyện vừa rồi không phải là hắn vậy.

Lâm Cẩm Dung rất nhanh đáp lời: “Ta không phải người tham vọng, nếu có thể, ta hy vọng mỗi ngày đều trôi qua yên lặng, hòa hòa thuận thuận. Nhưng ta không biết cô cô sẽ như thế nào, cũng có khả năng không khuyên nhủ được.” Nàng có thể mặc kệ Đồ thị, nhưng Lâm Ngọc Trân không phải người như vậy, có thể tùy ý để Đồ thị cười ở trên đầu ép buộc.

“Rầm” Lục Giam đóng mạnh sách, giương mắt nhìn nàng: “Chuyện đó thì tùy ý nàng.”

Lâm Cẩm Dung rũ búi tóc xuống, chuyên tâm chủ định chải đầu, thanh âm cơ hồ thấp đến nỗi không thể nghe thấy: “Trong lòng chàng biết là tốt rồi.”

Lục Giam không nói lời nào, vẫn nhìn nàng, ước chừng nửa nén nhang, hắn buông sách, bước xuống giường, tiếp nhận lược trong tay Lâm Cẩm Dung. Cây lược gỗ cầm trong tay ấm áp, đầu nàng lại lạnh lẽo. Lục Giam cúi đầu, cúi mắt nhìn Lâm Cẩm Dung vẽ mặt nhu thuận, đưa tay nhẹ nhàng xoa hai má nàng, đem nàng ôm vào trong lòng.

Lâm Cẩm Dung nhắm mắt lại, ngọn đèn xuyên thấu qua rèm mi, ở trước mắt nàng lưu lại một quang sáng hồng mơ hồ. Lại một cái chớp mắt, thân thể của nàng nhẹ bỗng, trước mắt một mảnh tối đen.

Trong bóng tối, nàng nghe thấy Lục Giam thấp giọng nói: “Tổ phụ, tổ mẫu đều đã nói với ta, về sau ta sẽ thường xuyên về nhà.”

“Nói cái gì?” Lâm Cẩm Dung có chút cố sức hỏi.

Lục Giam đưa tay đặt lên lưng nàng, đẩy nàng về phía hắn: “Không có gì.”

Lâm Cẩm Dung cắn chặt môi, có hai ngón tay đặt lên cánh môi nàng, vừa nhẹ nhàng chạm phải, Lâm Cẩm Dung phiến chán mở miệng, một ngụm cắn hai ngón tay kia.

Lục Giam hít một ngụm khí lạnh, nhưng không thu hồi tay, chỉ dùng tay kia dùng sức đè đầu vai nàng, để nàng gần sát vào người hắn hơn nữa. Lâm Cẩm Dung chậm rãi buông lỏng miệng. Lục Giam lại cắn trên đầu vai nàng một ngụm, đầu tiên là cắn, sau đó là dùng lực mút, khiến nàng đau thở nhẹ một tiếng, đẩy hai ba cái cũng không được, đơn giản ôm đầu vai hắn hung hăng cắn lại.

Trong Tự Hiền các lúc này vẫn đang là đèn đuốc sáng trưng, trước mặt Lục lão ông là một chồng sổ sách cao ngất, nhưng ánh mắt hắn cũng không thêm nhìn lấy một cái, chỉ thần nhiên nhìn Lục Kiến Trung đối diện.

Hắn nhìn xem rất chuyên chú, thời gian trôi qua đã lâu. Lục Kiến Trung ngồi ở ghế phía dưới, thân đổ một tầng mồ hôi, kiên trì nói: “Con đã giáo huấn Tổng thị, tuy là vô tình, nhưng nàng thật sự đã cố phụ kỳ vọng của phụ thân. Thế nhưng phát sinh chuyện như vậy, ít nhiều không tạo thành trở ngại gì, bằng không con cũng bị phụ nhân sơ ý này làm liên lụy. Trước mặt người khác không ngẩng đầu nổi, càng không có thể diện đi gặp huynh trưởng.”

Lục lão ông bưng lên chén trà trước mặt: “Con thật sự nghĩ như vậy, liền cho rằng tất cả đều là lỗi của thê tử con sao? Con ra ngoài một chuyến, trở về trong nhà liền thay đổi, con một chút ý tưởng đều không có?”

Lời này không tiện trả lời. Nếu hoàn toàn phủ định, ngược lại có vẻ giả tạo, nhưng nếu không thì lại có vấn đề. Lục Kiến Trung có chút bất an, lấy ra khăn tay lau mồ hôi trên mặt, nhỏ giọng nói: “Phụ thân, Đại ca không ở nhà, ngày khác người còn phải nói với Nhị lang. Nếu còn có sự tình này, hẳn nên viết thư, hoặc là để Trường Thọ đi một chuyến tự mình đưa thư mới đúng, đỡ phải hỏng việc. Nhiều chuyện, thường thường chính là do người truyền tin mà thôi. Đối với tiện nô tài này, sẽ không phải lo lắng như vậy nữa.”

Người khác có thể nói là Tống thị tâm bất an, cố ý không báo tin tức Lục Giam bị bệnh, lại muốn châm ngòi oán hận giữa Đại phòng và Tam phòng, khiến phu thê xa cách; Vì sao không có ai nói ngược lại, cũng có thể cho rằng đây là hai phu thê muốn làm thủ thuật che mắt, nếu thực sự bị bệnh, sao không sai tâm phúc đi truyền tin về, đây cũng là một vấn đề. Bằng không, sao nhanh như vậy đã đuổi người đi rồi?

Lục lão ông nở nụ cười: “Con nói đúng. Ta sẽ nói với Nhị lang.”

Lục Kiến Trung nghĩ tới Lục lão ông có lẽ sẽ phát giận, có lẽ sẽ để chuyện này trôi qua, che chở Lục Giam, nhưng không nghĩ tới lại lạnh nhạt như thế.

Hắn nhẹ nhàng thở một hơi, khen Lục Giam: “Nhị lang kỳ thật rất trí tuệ, hẳn đang chế tạo ra máy cày và máy gieo, kỳ thật mấy năm trước ta cùng Lục Thiệu đi ra ngoài vận chuyển lương thực, cũng từng nhìn thấy có người dùng, có điều không để ở trong lòng. Nếu khi đó ta có tâm thì tốt rồi, nhà chúng ta đã sớm có thể dùng rồi.”

“Đúng vậy, câu nói kia gọi là gì? Không phải của người, sẽ không phải là của người, cho dù là thấy, gần trong gang tấc cũng sẽ bỏ qua.”

Lục lão ông nói tiếp: “Nhị lang tuy ít lời, nhưng rất cẩn thận.” Rồi hắn chỉ vào chỗ trái tim, thập phần trịnh trọng nói: “Nơi này, hẳn đều đặt ở nơi này.”

Lục Kiến Trung mặc mặc, ngược lại lại nói: “Sổ sách đều ở trong này, phụ thân có muốn tìm người đến kiểm tra một chút hay không?”

“Không cần, Nhị tước đương gia quản sự nhiều năm, chẳng lẽ ngay cả điểm ấy cũng không tính toán rõ ràng hay sao? Kia cũng khiến người ta thất vọng rồi.” Lục lão ông nhẹ nhàng đẩy sổ sách, sổ sách “rầm” một tiếng từ bàn gỗ tử đàn xô lệch, trầm trọng rơi xuống đất.

Lục Kiến Trung trong lòng nhất thời treo ở không trung, nửa vời, khổ sở không thôi. Không muốn kiểm tra, tỏ vẻ tin tưởng, hẳn hẳn là cảm thấy cao hứng, lão gia tử đối với Nhị phòng vẫn yêu thương, nguyện ý để lối thoát, nhưng lời này, động tác này, lại làm như định liệu trước, chỉ không kiên nhẫn cùng bọn họ so đo mà thôi. Hắn cười gượng một tiếng, đứng dậy, cố sức ngồi xổm xuống, thu dọn chồng sổ sách.

Lục lão ông nhìn một lát, rốt cục nói: “Thời tiết ẩm ướt này lại bị đau đầu gối sao?”

Lục Kiến Trung ngẩng đầu, nhìn Lục lão ông ngốc ngốc cười: “Không có gì, chỉ là mấy ngày nay đi lại nhiều nơi, thuốc dán lại dùng hết rồi.” Hắn liền ngồi xuống, đem ống quần xắn lên, lộ ra đầu gối cho Lục lão ông xem: “Mới dùng thuốc dán, lúc này được lực phát tác nên nóng trong, qua hai ngày nữa thì tốt rồi.”

Lục lão ông khe khẽ thở dài: “Đừng dọn nữa, trở về nghỉ ngơi đi, nhiều ngày tới cũng đừng ra ngoài, ở nhà bảo dưỡng thân thể.”

Lục Kiến Trung không chịu, hắn kiên trì thu dọn cho xong, chỉnh tề đi qua một bên, mới cười nói: “Cho dù hiện tại phụ thân không xem, thời điểm cần tính toán sẽ muốn xem.”

Thấy Lục lão ông không nói lời nào, hắn liền thúc thời đứng dậy cáo từ: “Phụ thân sớm đi nghỉ ngơi, con đi về trước.”

Lục lão ông không giữ hắn ở lại, đợi hắn đi tới cửa, mới nói: “Ngày mai cả nhà cùng nhau ăn cơm trưa, đem hàng nên giao thì giao ra. Còn có, qua tháng này, ta tính đem Tam Lang, Ngũ lang, Lục lang đưa đến Thái Minh phủ đọc sách. Mấy ngày nay, để huynh đệ bọn họ thường xuyên ở chung một chỗ mới có thể vun đắp tình cảm, tương lai Nhị lang có tiền đồ, sẽ không quên mấy đường huynh đệ. Con nhớ dặn bọn họ.”

“Vâng, để phụ thân làm chủ.” Lục Kiến Trung cúi mắt thật cẩn thận lui ra ngoài.

Lục lão ông tùy tay cầm lấy một quyển sổ sách, tùy ý lật hai ba tờ, rồi ném sang một bên.

208. Chương 210: Kim Khẩu

Đồ thị cảm thấy, một ngày này đại khái là ngày hãn diện nhất kể từ sau khi sinh hạ Lục Giam. Mới chỉ sáng sớm, cũng đã có người đến báo tin với nàng cho biết hôm nay giờ Ngọ cả nhà sẽ dùng cơm trưa, sau đó Nhị phòng sẽ đem sổ sách giao ra, lão gia tử sẽ phân công một lần nữa.

Nàng vốn đã ăn mặc rất đẹp, nhưng một lát sau lại thấy quần áo sắc nhạt trên người kia không đủ phụ trợ sắc dung khí chất của nàng. Vì thế nàng sai người lấy bộ vải sam mới may màu đỏ hạnh kia ra, ủ cho thơm, đến khi mặc vào, nàng lại thấy gây chú ý quá mức, dễ dàng khiến người ta nhận ra nàng khiếp đảm. Liền cởi bỏ, ở hòm xiềng tìm hồi lâu, rốt cục chọn một kiện vải sắc lam nửa mới nửa cũ ra. Mở hộp trang sức, nàng đau xót phát hiện bản thân thế nhưng không có một trang sức nào có thể phụ trợ với trường hợp quý trọng ngày hôm nay.

Vì thế nàng rầu rĩ không vui ngồi xuống trước bàn trang điểm, nặng nề mà thở dài.

Lục Tam lão gia mặc đạo bào màu xanh nhạt, chuyển mình trên tháp đọc sách, nghe thấy nàng thở dài, không khỏi cẩn thận hỏi nàng: “Nàng lại làm sao vậy?” Hắn đối với thê tử thập phần trầm trọng áy náy, áy náy này là vì hắn có một phụ thân lợi hại cùng hai huynh trưởng vĩ đại phụ trợ, cho hắn biết bản thân thực vô dụng, đầu tiên là tự ti, sau đó từ lúc Lục Giam bị cướp đi, dần dần biến thành áy náy. Càng lớn tuổi, nhiều việc không được như ý, nhiều việc bất lực, cảm giác áy náy này liền hóa thành sự nhân nhượng đối với thê nhi.

Đồ thị quay đầu bất mãn nhìn hắn: “Ta hôm nay không thể keo kiệt, vậy mà không có trang sức nào phù hợp.”

Lục Tam lão gia cảm thấy những lời này giống như đang chất vấn hắn, khảo vấn hắn làm trượng phu vô năng, không đủ chu cấp cho thê tử, vì vậy mắt kém dò xét khe kheo lại nhìn qua, lúc Đồ thị giơ lên cho hắn xem đồ trong hộp, liền cố gắng khiến thanh âm của mình có vẻ vui một chút: “Ta thấy cũng rất được mà, kim quang lờ lờ, đầy tràn trong hộp, bộ dạng nàng vốn đẹp, tùy ý chọn hai thứ là đủ rồi. Là nhìn người, chứ không phải nhìn trang sức.”

Đồ thị cảm thấy mình không còn cách nào khác cùng hắn giải thích, dù có là mỹ nhân, mặc áo rách vào cũng chỉ là kẻ ăn mày. Vì thế nàng nặng nề quăng hộp lên bàn trang điểm.

Theo tiếng vang này, trái tim của Lục Tam lão gia cũng đi theo kịch liệt chấn động. Hắn miệng khô lưỡi khô, suy nghĩ một hồi, lộ ra thần sắc vui mừng của tiểu hài tử: “Nàng có thể đeo bảo xuyên năm mới mẫu thân đưa cho nàng! Lại xứng với khối ngọc bội năm đó ta tặng cho nàng.”

Hắn không đề cập tới thì còn may, vừa nhắc đến làm cho Đồ thị thêm phần nộ: “Mọi người đều có! Ngọc bội, nhiều năm như vậy, chàng đâu có đưa thứ gì khác cho ta? Chàng xem xem Đại tẩu cùng Nhị tẩu, các nàng ăn mặc, có bao nhiêu là đồ tặng trong nhà? Ngay cả thê tử của Nhị lang ta cũng thua kém!”

Lục Tam lão gia không chống đỡ, hắn vốn định nói, kỳ thật mấy năm nay cũng tồn trữ chút vốn riêng để mua trang sức cho nàng, nhưng mỗi lần nhà mẹ đẻ của nàng có nhu cầu cấp bách cần dùng tiền, nàng trước hết luôn đem mấy thứ này lấy ra viện trợ Đồ gia. Bởi vì mấy thứ này là của nàng, cũng không nhiều nên sẽ không ai để ý, nói nàng lấy đồ nhà chồng trợ cấp nhà mẹ đẻ. Nhưng hắn biết lúc này tốt nhất hắn đừng mở miệng, bằng không Đồ thị sẽ càng phần nộ. Cho nên hắn chỉ ngồi đó trầm mặc.

Đồ thị tức giận im lặng ngồi hồi lâu, thấp giọng nói: “Thôi, có thể trông cậy gì vào chàng đây? Con cũng không giữ được.”

Lục Tam lão gia nâng mắt lên nhìn nàng, ánh mắt hắn thập phần không tốt, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy bóng dáng nàng toàn thân đều tản ra không như ý cùng thống khổ, hắn khe khẽ thở dài, vuốt râu dùng sức kéo xuống, kéo đứt mấy sợi râu, chút đau nhức này làm cho hắn cảm thấy trong lòng hơi thư thái hơn.

Nhớ tới Lục Giam nhắc nhở, thanh âm hắn buồn bã vang lên: “Ta cảm thấy, nàng vẫn đừng nên ôm hy vọng quá lớn. Có lẽ sẽ không là vị trí quan trọng gì đâu. Nàng chưa từng quản sự, bọn họ còn chưa khẳng định, nàng cần gì phải lo lắng?”

Đồ thị thập phần mất hứng: “Chàng không thay ta nói với công công còn chưa tính, nhưng ngay cả chàng cũng khinh thường ta! Chàng chỉ ước gì ta giống như chàng không có tiền đồ bị người khác khinh thường chẳng?”

Lục Tam lão gia bắt đắc dĩ thở dài, cầm sách lên, lật trang, lại trầm mê vào thế giới của sách vở.

Đồ thị hữu khí vô lực ngồi trước bàn trang điểm hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể nghe theo đề nghị của Lục Tam lão gia, đeo bảo xuyên Lục lão phu nhân tặng cho nàng kia, lại dùng ngọc bội Lục Tam lão gia đưa lúc tân hôn. Mặc kệ thế nào, bảo xuyên này là thượng đẳng, ngọc bội tỉ lệ cũng rất tốt. Nàng đối diện với gương thoa phấn điểm son, cố gắng giúp khí sắc của mình nhìn qua tốt hơn một chút. Không ai có thể lý giải sự thương tâm cùng khổ sở của nàng.

Ngày hôm nay, Lâm Cẩm Dung từ khi tỉnh dậy, luôn cùng với Lục Giam ở chung một chỗ. Tổng thị phái người truyền tin tới báo giữa trưa nay cả nhà đều dùng cơm, đến lúc đó lão thái gia sẽ phân công lại, nàng có chút việc vặt, nếu Lâm Cẩm Dung không muốn qua, sẽ không cần đi.

Lâm Cẩm Dung liền thuận theo ý tứ của Tổng thị rõ ràng lưu loát trả lời, nàng sẽ đến. Sau đó cùng Lục Giam đi thỉnh an Lâm Ngọc Trân, lại cùng nhau ngồi trong phòng Lâm Ngọc Trân non nửa canh giờ, rồi cùng đến Vinh Cảnh cư bởi Lục lão phu nhân nói chuyện.

Lục lão phu nhân đang cho con sóc Lục Luân tặng ăn, nhìn thấy bọn họ cùng nhau đến, rất là vui mừng, kéo tay Lâm Ngọc Trân ôn ôn nhu nhu nói lời hay, lại bảo Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam, Lục Vân nhất định phải hiếu kính Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân trong lòng hiểu được, đây là vì lão thái gia sắp công đạo mà trấn an nàng. Tâm tình xuống thấp đến cực điểm, nhưng cũng đành nhịn xuống, nhỏ giọng đáp ứng, để Lục lão phu nhân yên tâm. Đừng nghĩ rằng nàng không rõ, nàng kỳ thật rất hiểu, trong nhà này, người nàng có thể trông cậy vào cũng chỉ có Lục gia nhị lão. Nữ nhân không có nhi tử không thể đứng thẳng thắt lưng.

Lục Giam thấy bên cạnh có một mâm anh đào, liền cầm lấy một quả tiến đến gần lồng sắt, hướng tới trước mặt con sóc, con sóc kia cảnh giác tròn mắt như hạt đậu đen, cũng không dám tiếp nhận. Lục Giam bấm riết không tha, Lục lão phu nhân nhịn không được cười nói: “Nó làm sao biết ăn thứ này.” Lời còn chưa dứt, đã thấy con sóc kia nhanh đoạt lấy quả anh đào trong tay Lục Giam, xoay người đưa lưng về phía mọi người mà gặm ăn.

Lục lão phu nhân vừa thấy lạ lùng vừa thấy vui sướng, liên tục thở dài: “Ai nha, thật sự là biết ăn sao!” Vì thế mọi người đều cầm quả anh đào cho con sóc, khung cảnh náo nhiệt này diễn ra mãi cho đến khi Đồ thị cùng Lục Tam lão gia tiến vào mới thôi.

Đồ thị khí sắc hôm nay so với bình thường tốt hơn rất nhiều, ánh mắt sáng lạn, Lục Tam lão gia vẫn là bộ dạng hỗn loạn, không tỉnh ngủ. Bọn họ vừa tiến vào, xuất phát từ nguyên nhân cùng lo lắng riêng mà mọi người đều ngừng nói giỡn, nghiêm trang ngồi trở về chỗ.

Đồ thị sâu sắc đã nhận ra không khí biến hóa. Nàng quy kết là vì mẫu tử Lâm Ngọc Trân ghen tị. Ngày xưa nàng luôn ngồi xuống vào một góc trong, nhưng hôm nay nàng không giống như ngày xưa nữa, nàng lên tinh thần, vui mừng khôn xiết cùng Lục lão phu nhân nói giỡn, đem về vui mừng từ rất nhiều năm trước kia lại thể hiện ra.

Đồ thị hé ra khuôn mặt tươi cười tất nhiên so với Đồ thị hé ra mặt khóc càng khiến người yêu thích hơn, Lục lão phu nhân tất nhiên sẽ không khiến nàng mất hứng, vô cùng phối hợp khen nàng vài câu. Lại mắng Lục Tam lão gia: “Đã từng này tuổi rồi, còn không yêu quý bản thân, về sau đi đường đều phải sai người ta dắt đi sao?”

Lục Tam lão gia cười nhạt, sầu lo nhìn Lục Giam. Lục Giam trong mắt hiện lên một tia lo lắng, tay không ý thức nhẹ nhàng gõ vài cái trên ghế dựa, hơi nhếch môi, nhìn Đồ thị đang cao hứng phấn chấn, không hay biết gì.

Bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân, ngay sau đó Nguyên Lang bay nhanh tiến vào, thanh thúy hô gọi: “Tăng tổ mẫu! Tăng tổ mẫu!” Coi như đây là mở màn, Nhị phòng thịnh vượng nhanh chóng dừng mãnh đi vào, nhảy mắt đứng chặt nửa phòng Vinh Cảnh cư.

Tống thị đầu tiên mắt nhìn về phía Đồ thị, khi thấy bộ dạng Đồ thị tinh thần toả sáng, nóng lòng muốn thử, nàng tâm tình tốt nở nụ cười. Tuy rằng nàng ta hôm nay mặc chỉ là một kiện vải sam màu xanh nửa mới nửa cũ, trên đầu cũng chỉ đeo một trâm cài và hai đóa châu hoa, nhưng bộ dạng mát mẻ thương tâm nửa điểm đều không có, thập phần bình tĩnh tự nhiên.

Lục Kiến Trung dùng sức vỗ bả vai Lục Giam, hào sảng cười, tiếng cười có thể kinh động chim trên trời: “Nhị lang, thật có tiền đồ! Con làm ra máy cày và máy gieo kia, ít nhất đã giúp chúng ta tiết kiệm một phần tư nhân lực vật lực!” Lại chỉ vào Lục Kinh cùng Lục Luân: “Ta bình thường đã nói với các con, các con còn không phục, nên học tập Nhị ca các con, có năng lực đọc sách, khảo thí công danh, có năng lực làm việc khác, còn có nhân tâm.”

Lục Giam trên mặt hiện lên một tầng đỏ ửng thản nhiên, khiêm cung thi lễ: “Nhị thúc phụ khen quá lời rồi, chất nhĩ thật không dám nhận. Nói về làm ăn, ta dù thế nào cũng không thể so sánh với Đại ca, ta còn nên học hỏi Đại ca mới phải.”

Lục Thiệu vẫn ôm tiểu nhi tử đùa vui nghe vậy, ngẩng đầu nhìn hân hòa khí cười, vươn một bàn tay vỗ vỗ đầu vai hân, sang sảng nói: “Nhị đệ không cần khiêm tốn. Ca ca không có tiền đồ, ngày sau còn nhiều việc cần nhờ đệ.” Lục Thiệu so với Lục Giam lớn hơn năm sáu tuổi, dáng người trung bình, bộ dạng càng giống Tống thị, mặt tròn mắt to, trong vẻ thật thà mang theo điểm khôn khéo, trong vẻ khôn khéo lại mang theo chút ôn hòa. Thực dễ dàng làm cho người ta buông lỏng phòng bị.

“Đều là con cháu Lục gia, chỉ cần các con đoàn kết, làm sao lo mọi người không có ngày lành?” Lục lão ông và Lục Thiệu vẻ mặt không được tự nhiên bước vào, phía sau hai ma ma còn nâng một cái rương nặng.

Trừ bỏ Nguyên Lang và Hạo Lang chỉ lo vui vẻ ngoạn nháo, Lục Thiệu không được tự nhiên ra, ánh mắt mọi người đều dừng lại cái rương kia, bên trong có gì không cần nói cũng biết, tất nhiên là sổ sách.

Vì thế dù phòng bếp bỏ ra nhiều công phu tỉ mỉ chuẩn bị, bữa cơm đoàn tụ vẫn trở nên thật vô vị. Kỳ thật mọi người đều hy vọng không cần ăn bữa cơm này, nói rõ luôn ra, nhưng phong cách của Lục lão ông từ trước đến nay đều như thế, chuyện gì lớn lao, cũng phải chờ ăn xong rồi mới nói sau. Dùng cách nói của hân, cho dù tức giận, trong bụng phải có đồ ăn, mới có sức lực để tức giận.

Khó khăn thu dọn bàn ăn, phân biệt thứ tự lớn nhỏ ngồi xuống xong, Lục lão ông cuối cùng mở kim khẩu: “Nhân tình lui tới, để trưởng tức cùng Nhị tức quản lý, Nhị tức làm đương gia nhiều năm, việc mua sắm vẫn nên để nàng quản, Đại tôn tức quản phòng bếp đã lâu, không xảy ra sai lầm gì, không cần thay đổi. Tam tức mới bắt tay vào việc, trước hết nên bắt đầu từ phòng thêu thùa, để Nhị tôn tức quản khổ phòng.....”

209. Chương 211: Ngắt

Lâm Ngọc Trân không nghĩ tới nàng cũng có phần công, tuy nói do thân phận của nàng, trong nhà rất nhiều thời điểm đều là nàng ra mặt cùng nhóm quan phu nhân giao tiếp, nhưng chuẩn bị lễ vật gì, nên đi như thế nào, ngày xưa đều là Tống thị lo liệu, hiện tại thì nàng cũng được làm chủ. Vì thế phần uất bất bình trong lòng tuy rằng không thể hoàn toàn bình phục, nhưng cũng phai nhạt hơn nhiều.

Tống thị cùng Lã thị đều đã sớm tính toán qua, cho nên các nàng đối với kết quả này cũng không có vẻ mặt gì ngoài ý muốn, bình tâm tĩnh khí tiếp nhận.

Lâm Cẩm Dung lại càng không cần nói tới, nàng hoàn toàn không quan tâm mình sẽ được phân công làm gì, hiện tại nàng chỉ chú ý tới một người, hoặc là nói, đa số người trong phòng này đều đang chú ý tới người này – chính là Đồ thị vừa rồi cao hứng phấn chấn, giống như được sống lại một lần nữa vậy.

Đồ thị ngồi ở chỗ kia, mặt nóng bừng xầu hổ, tâm lại lạnh lẽo vô cùng. Mắt nàng dờ dại nhìn Lục lão ông, như không thể tin được, lòng chua xót khó nhịn nhìn về phía Lục Giam, kế tiếp lại nhìn Lâm Cẩm Dung, trong mắt tràn ngập phần nộ cừu hận cùng một ý tứ không thể nói rõ.

Lâm Cẩm Dung thực rõ ràng nhìn thấy, đôi môi thoa son đỏ của Đồ thị kịch liệt run rẩy, một đôi tay liều mạng vò chặt làn váy đến mức nhăn nhúm, bị vén cao lên, thậm chí để lộ ra hài thêu mới sắc đỏ thắm lúc nào không biết. Đồ thị đang cố gắng khống chế, nàng biết nàng không thể phát tác tại đương trường, không thể tỏ vẻ bất mãn cùng thương tâm lúc này, ngay cả nếu nàng không chịu phục, tức giận, khua tay, lại

thương tâm, nàng cũng không thể bộc lộ ra, bởi vì người nàng sẽ phải đối mặt là Lục lão ông, mà không phải là những người khác.

Bình thường vừa xảy ra chuyện là nước mắt ngắn nước mắt dài, lúc này lại khác thường không hề chảy một giọt lệ. Nhưng nàng tuyệt đối càng thương tâm, càng phần uất hơn ngày thường, cảm xúc này có thể so sánh với lúc Lục Giam bị cướp đi kia. Nàng thậm chí còn không dám hồi tưởng biểu hiện hôm qua của mình trước mặt đám người Mạnh ma ma, lại càng không dám hồi tưởng một loạt hành động của bản thân vừa rồi, nàng chỉ cần vừa nghĩ tới một cử động nhỏ, liền hận không thể tìm mọi cách rửa nhục. Nếu vị trí này bị bất luận kẻ nào khác cướp đi, nàng đều có thể nghĩ thông suốt, dù sao nàng từ trước chỉ là một kẻ tầm thường, nàng không qua mặt được người ta; Nhưng vị trí này lại bị Lâm Cẩm Dung cướp đi, không khỏi khiến nàng vô duyên vô cớ sinh ra vài phần oán hận — mặc kệ Lâm Cẩm Dung có thừa nhận hay không, mặc kệ tông pháp, luật pháp có thừa nhận hay không, Lâm Cẩm Dung chính là thê tử của Lục Giam, mà Lục Giam là do nàng sinh hạ, nuôi dưỡng đến khi hấn bảy tuổi. Hấn không chịu giúp nàng còn chưa tính, nhưng hấn sao có thể hỗ trợ Lâm Cẩm Dung đối phó nàng đây? Đồ thị tim như bị dao cắt, nàng cảm thấy nàng bị chính nhi tử thân sinh phản bội. Mà Lâm Cẩm Dung chính là kẻ đầu sỏ gây nên chuyện.

Có một bàn tay nhẹ nhàng vươn ra, cầm tay nàng, lòng bàn tay ấm áp lại mang theo chút ẩm ướt, nàng không cần nhìn, không cần hỏi, bằng trực giác đều biết là ai. Trừ bỏ Lục Tam lão gia tuyệt đối không còn ai khác. Nhưng nàng dùng sức đẩy tay hấn ra. Giờ khắc này, không ai có thể chia sẻ nỗi thương tâm của nàng. Lục Tam lão gia khe khẽ thở dài, nhích lại gần người nàng, cố gắng dùng thân thể che khuất nàng, tuy rằng biết chỉ giống như bịt tay trộm chuông, nhưng cũng hy vọng sự thất thố của nàng có thể bớt được chừng nào hay chừng nấy. Lục Thiện đứng dậy đi đến bên cạnh Đồ thị, mạo hiểm bị Lục lão ông khinh bỉ liếc một cái, nhẹ nhàng ngồi xuống bên người nàng. Trên người hấn tản mát ra mùi hương thần nhiên đặc trưng của một hài tử làm cho Đồ thị không thể không chế thấy xoang mũi đau xót.

Nàng thấy Lục Giam lo lắng nhìn nàng, nàng thấy ánh mắt trầm tĩnh của Lâm Cẩm Dung, nàng thấy ánh mắt ôn hòa mang theo chút cảnh cáo của Lục lão phu nhân, nàng thấy Lâm Ngọc Trân đắc ý trào phúng cười, nàng thấy vẻ mặt đồng tình của Tổng thị. Lòng của nàng tràn ngập không cam lòng cùng bất bình. Nàng không nghe thấy Lục lão ông kế tiếp nói cái gì, nàng chỉ hy vọng nhanh chấm dứt. Rốt cục, Lục lão ông ngừng nói, tất cả mọi người đứng dậy, bốn phía tản đi.

Đồ thị đã không còn run rẩy, nàng thực mệt mỏi ngồi trên ghế, trong lòng lại tràn ngập phần nộ, bức thiết muốn phát tác ra ngoài. Tổng thị vô cùng vừa lòng, có thể nói là hoàn toàn vừa lòng. Nàng đi đến bên cạnh Đồ thị bên người, bất động thanh sắc an ủi, nhẹ nhàng xoa bóp bắp vai Đồ thị một chút, sau đó lướt qua Đồ thị đi đến trước mặt Lâm Cẩm Dung, rõ ràng hỏi Lâm Cẩm Dung: “A Dung, sổ sách kho phòng đều ở đây, bằng không, ta hiện tại liền dẫn con đi, gọi thêm Mạnh gia tới để kiểm kê rõ ràng?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Thẩm không phải có thói quen nghỉ trưa sao? Nhiều như vậy, không phải một chốc có thể kiểm kê rõ ràng, cũng không gấp gáp. Ta trước sẽ đọc sổ sách, chờ người nghỉ trưa dậy sẽ tới làm phiền người, có được không?” Nàng cũng không vội, dù sao kho phòng ở trong tay đối phương lâu như vậy, tay chân đã sớm an bài, cho nên sớm hay trễ không phải là vấn đề lớn, hiện tại việc khó giải quyết nhất là nàng nên làm thế nào để thuận lợi giao việc ở phòng thêu thùa cho Đồ thị đang chịu kích thích.

“Tốt lắm, chờ ta nghỉ trưa dậy sẽ sai người tới báo cho con biết.” Tổng thị rõ ràng lưu loát cáo từ rồi đi. Muốn xem diễn, không phải chỉ có ở hiện trường mới có thể xem. Nếu bởi vì nàng ở đây mà ảnh hưởng đến diễn biến, còn không bằng trốn ra xa một chút đứng nhìn.

Lâm Cẩm Dung có chút do dự nhìn về phía Đồ thị. Lại nói tiếp lần điều chỉnh này, chỉ có nàng, Tổng thị và Đồ thị cần kiểm kê giao việc. Nàng là tiểu bối, đương nhiên nên chủ động hỏi ý tứ Đồ thị, lại theo yêu cầu của Đồ thị mà đem sự vụ của phòng thêu thùa giao cho Đồ thị. Nhưng rõ ràng lúc này Đồ thị chính là một nòng pháo, không thể chạm vào.

Lâm Ngọc Trân vẫn ngồi đó không nhúc nhích, nàng thấy bộ dạng của Đồ thị, thập phần khoáy ý, còn muốn khích bác thêm, cho nên nàng thúc giục Lâm Cẩm Dung: “Nhanh giao việc ở phòng thêu thùa cho Tam thẩm nương. Ta còn có việc muốn công đạo con.” Lục Tam lão gia ho khan một tiếng, nói: “Căng da bụng trụng da mắt, không phải đều có thói quen nghỉ trưa sao? Không bằng đi về trước ngủ một giấc, rồi chậm rãi bàn sau.” Lục Giam biết thời biết thế nói: “Được, vậy chờ Tam thẩm nương nghỉ ngơi tốt rồi tới giao

việc sau.” Đồ thị cũng không để ý tới ai, đứng lên bước nhanh ra ngoài: “Giao việc đi, hiện tại phải đến phòng thêu thùa.”

Lâm Cẩm Dung nghĩ ngợi, phân phó người đem chồng sổ sách kia nâng về phòng, sau đó quay đầu nhìn Lục lão phu nhân cười nói: “Tổ mẫu, có một việc tôn tức không biết có nên nói hay không.” Lục lão phu nhân đã buồn ngủ, cố gắng lên tinh thần nói: “Như thế nào? Điều là cốt nhục nhà mình, cứ nói đừng ngại.” Lâm Cẩm Dung có chút ngượng ngùng nói: “Lại nói tiếp, con buổi chiều phải tiếp quản nhiều việc, trong lòng có chút bỡ ngỡ, chỉ sợ sẽ gây náo loạn chê cười, bị hạ nhân khinh thị. Muốn mời Sa ma ma ở một bên giúp con trông chừng áp chế.” Lời này tuy rằng nói năng uyển chuyển, kỳ thật chính là muốn có một người chứng kiến. Mặc dù có chút quá cẩn thận, nhưng Lục lão phu nhân vẫn chỉ vào Sa ma ma nói: “Nếu Nhị thiếu phu nhân để ý người, người phải đi một chuyến này rồi.” Sa ma ma đáp ứng, Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Ma ma, không bằng người lúc này đi theo ta luôn được không?” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lục Giam giơ gương mặt quét nang một cái.

Lâm Cẩm Dung không tránh né, hoàn trả tươi cười, Lục Giam liền cúi đôi mắt. Sa ma ma tất nhiên không thể cự tuyệt, cũng không định cự tuyệt, liền cùng Lâm Cẩm Dung ra cửa. Đồ thị đứng ở trong viện chờ Lâm Cẩm Dung. Ngày xưa nàng sợ nhất là phơi nắng giờ phút này nửa điểm không do dự đứng đó dưới ánh mặt trời, ngẩng cao đầu, giống một con thiên nga cao ngạo. Nhìn thấy Lâm Cẩm Dung cùng Sa ma ma đi tới, nàng mặc dù có chút ngoài ý muốn, lại càng phần nộ, đây là làm chuyện xấu nên chột dạ chẳng? Nàng đánh mắt về phía Huệ ma ma, Huệ ma ma liền tới gần Sa ma ma, thối phòng Sa ma ma, còn bản thân nàng thì tiếp đón Lâm Cẩm Dung: “A Dung, đến đây, con vừa đi vừa nói với ta về chuyện của phòng thêu thùa.”

“Theo thứ tự lớn nhỏ, ta sao dám cùng Tam thẩm nương sống vai hành tẩu? Mời người đi trước.” Lâm Cẩm Dung như cũ cùng nàng bảo trì khoảng cách nhất định, hàm chứa cười nói: “Kỳ thật lại nói tiếp ta chỉ sợ còn không quen thuộc bằng Tam thẩm nương. Người ở trong nhà lâu như vậy, ta mới chỉ quản lý hơn một tháng.” Đồ thị vươn tay giữ nàng lại, đôi mắt liền đỏ ửng: “Con sao có thể đối đãi như vậy? Ta biết con vẫn đều hận ta, nhưng ta luôn muốn tốt cho Nhị lang.” Lâm Cẩm Dung mị mắt, tùy ý để nàng lôi kéo, vẫn không nhúc nhích, Phương Trúc thấy thế, vội khuyên nhủ: “Tam phu nhân, có chuyện gì thì từ từ nói.” Cũng không dám vươn tay tách các nàng ra.

Đồ thị bỗng nhiên “Oa” một tiếng khóc lên, tát một cái vào mặt Phương Trúc, bi phẫn nói: “Chủ tớ các người sao có thể bắt nạt ta như vậy? Ta tốt xấu cũng là trường bối của người, cũng là phu nhân được cưới hỏi đàng hoàng. Tức chết ta mà.” Không đợi mọi người phản ứng kịp, nàng liền đâm đầu hướng về phía Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung theo bản năng né tránh, Đồ thị liền ngã xuống đất, Huệ ma ma lớn tiếng hét âm lên: “Phu nhân, phu nhân, người làm sao vậy?! Cứu mạng a! Tai nạn chết người.”

Trong Vinh Cảnh cư, Lâm Ngọc Trân thấy Đồ thị sảng khoái đáp ứng đến phòng thêu thùa như vậy, không gây náo loạn để nàng nhìn mà chê cười, cảm thấy không thú vị, liền đưa tay cầm quạt lụa hoa văn hoa cỏ muông diều che miệng, ách xì 1 cái, lưỡi biếng nói: “Bà bà, người nghỉ ngơi đi, chúng ta trở về.” Lục lão phu nhân đáp ứng, những người còn lại cũng theo đứng dậy, hành lễ cáo từ. Vừa mới xoay người, chợt nghe thấy thanh âm sợ hãi bên ngoài: “Thật mà, Tam phu nhân chết ngất rồi.” Vì thế tất cả mọi người cả kinh hai mắt nhìn nhau, Lục Giam phản ứng đầu tiên, đợi đến thời điểm Lục lão phu nhân lên tiếng, hấn đã chạy ra ngoài. Lục Tam lão gia cũng chạy nhanh theo sau. Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân nhìn nhau liếc mắt một cái, tiến lên giúp đỡ Lục lão phu nhân chậm rãi đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nhìn Huệ ma ma khóc rồi tỉnh rồi mù và Đồ thị đang nằm trong lòng Huệ ma ma. Nàng không nóng nảy, cũng không sợ hãi, nàng chính là chờ xem chuyện này sẽ được giải quyết thế nào. Sa ma ma vừa khó xử, lại cảm thán: “Làm cái gì vậy a? Nhị thiếu phu nhân, vừa rồi là chuyện gì xảy ra vậy?”

Phương Trúc đã sớm tự quỳ xuống, trong mắt tràn đầy kinh hoàng: “Điều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ nhìn thấy Tam phu nhân dất tay Nhị thiếu phu nhân.....” “Người còn dám nói bừa!” Huệ ma ma lớn tiếng quát lớn: “Có phải người nói lời đại bất kính nào đó không? Bằng không phu nhân sao lại đánh người?”

“Đều câm miệng!” Lục Giam bước nhanh đi tới, mặt âm trầm, đảo qua trên mặt mọi người, cuối cùng dừng lại ở Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung không sâu không vui, yên lặng nhìn hấn, không nói một lời.

210. Chương 212: Cục U

Lâm Cẩm Dung vẫn đều đặn phòng Đồ thị, nhưng nàng không nghĩ tới Đồ thị lần này lại ngoan tuyệt như vậy, nàng chỉ nhớ rõ Đồ thị không thích nàng, luôn bất hòa với nàng, vắng vẻ nàng; Sa ma ma biết mục đích chủ yếu của việc này, nhưng không nghĩ tới Đồ thị đã lập tức phát tác ngay giữa đường; Phương Trúc cũng không ngờ đến, nàng nghĩ rằng Đồ thị chỉ oán giận khóc nháo vài câu, bằng không nàng sẽ không chủ động tiến lên, nếu xác định giống như lần trước, thấy có nguy cơ dẫn đến tị hiềm, thì sẽ trốn tránh thật xa.

Thật là lắm cừu hận a, quả nhiên là hận nhiều hơn so với yêu quý.

Lâm Cẩm Dung cảm thấy thực châm chọc, có lẽ người mà trong lòng Đồ thị giờ phút này oán hận nhất kỳ thật là Lục Giam, nhưng bởi vì Lục Giam là nhi tử của nàng ta, nàng ta luyến tiếc hoặc là nói nàng ta không dám thật sự đắc tội với Lục Giam, cho nên bản thân mới trở thành đối tượng để phát tiết.

Lâm Cẩm Dung muốn nhìn Lục Giam sẽ hành động thế nào. Chuyện này nếu muốn hỏi rõ, dù nàng nói ra, cũng không thể nói rõ. Chỉ cần người khác chịu tin nàng, bọn nha hoàn phía sau chính là người chứng kiến; Nhưng khó mà nói rõ, ngay cả Sa ma ma cũng bị Huệ ma ma gọi sang một bên không ngừng nói chuyện, cũng không thập phần rõ ràng các nàng trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, nha hoàn xung quanh đều là người của các nàng, không thể không bao che hiềm nghi.

Hết thấy chỉ xem người ta tin hay không mà thôi.

Lục Giam lại chỉ nhìn nàng một cái, liền thu hồi ánh mắt. Hắn trấn định bước lên phía trước, ngó qua cục u trên trán Đồ thị, đem Đồ thị giao vào tay Lục Tam lão gia đang vội vàng chạy tới, thập phần bình tĩnh rõ ràng nói: “Tam phu nhân bị cảm nắng. Lập tức đi thỉnh đại phu.”

Huệ ma ma đương nhiên không buông tha, nàng khàn cả giọng chỉ vào cục u trên trán Đồ thị khóc nói: “Nhị gia, không phải như thế, Nhị thiếu phu nhân.....” Câu sau còn chưa nói ra, nàng ta đã trúng một cái tát của Lục Giam.

Lục Giam biết đánh người! Nhị gia luôn luôn ôn hòa im lặng thế nhưng biết đánh người, hơn nữa lại là đánh lão ma ma bên người của Đồ thị, lão ma ma này ngày bé còn từng chăm sóc hắn, ôm ấp hắn, chưa từng có ai nghĩ rằng sẽ phát sinh loại sự tình này. Hiện trường lặng ngắt như tờ, Lục Tam lão gia ôm Đồ thị, cũng khiếp sợ há to miệng.

Lục Giam lạnh lùng thốt ra: “Ma ma đã mấy chục tuổi, thấy sự tình như vậy liền hô to gọi nhỏ, quá vô thể thống. Người không biết lão thái thái sợ bị kinh hãi sao? Người là hạ nhân hầu hạ thế nào vậy? Phu nhân ngắt xiú, lại để nàng nằm trên mặt đất phơi nắng? Còn muốn đổ lên đầu người khác, cậy già lên mặt phải không? Đây không phải là đại sự, nếu không sẽ không chỉ đánh một bạt tai.”

Đồ thị đang nhắm chặt mắt lông mi khẽ run rẩy một chút.

Huệ ma ma che mặt thương tâm khóc òa lên. Phàm là các lão bộc như các nàng, đều đi theo chủ tử hầu hạ bên cạnh từ nhỏ, tình cảm sâu đậm, nhóm chủ tử trẻ tuổi hoặc ít hoặc nhiều đều giữ thể diện, không đến mức trước mặt mọi người hạ bệ thể diện của nàng như vậy. Bị trúng một cái tát này, ngày sau nàng sao còn có thể gặp người nữa đây?

Lục Giam không nhìn nàng, quay đầu nhìn Lục Tam lão gia nói: “Tam thúc phụ vẫn nên nhanh ôm thăm vào trong phòng đi!”

Lục Tam lão gia lúc này mới tỉnh táo lại, sự tình khẩn yếu nhất là trước dàn xếp việc này, những sự tình khác tạm gác lại rồi nói sau.

“Trước đưa vào phòng của ta đi.” Lục Tam lão phu nhân thở hồng hộc được Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân đỡ đi ra, cũng bất chấp cảnh tượng khiến người hồ đồ này, chỉ bảo nhanh ôm người vào phía trong. Lâm Ngọc Trân nhìn thấy Phương Trúc mặt sưng phù đang quỳ trên mặt đất, cũng không buông tha hỏi tiếp: “Di, đây là có chuyện gì? Phương Trúc, người bị sao vậy?”

Lục Tam lão phu nhân sầm mặt quát lớn một tiếng: “Còn ngại chưa đủ loạn sao?”

Lục Vân giật nhẹ tay áo Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân phần nộ ngậm miệng, đi theo mọi người trở lại Vinh Cảnh cư. Lâm Cẩm Dung mắt thấy một đám người vây quanh Lục Tam lão gia cùng Đồ thị đi về phía đó, đột nhiên cảm thấy thập phần nhàm chán, nhàm chán đến cực điểm.

Lục Giam vốn đã đi được vài bước, lại dừng lại, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung. Quế Viên cùng Anh Đào đều khấn trương nhích gần vào bên cạnh Lâm Cẩm Dung. Lục Giam thở dài: “Nếu không, nàng về trước đi.”

Lâm Cẩm Dung còn chưa trả lời, Quế Viên đã dùng lực kéo ống tay áo nàng một cái, sao có thể trở về được? Nếu trở về, để đám người Đồ thị thêm mắm thêm muối nói lung tung thì phải làm sao bây giờ? Không thể trở về, phải ở lại biện bạch. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng đẩy tay Quế Viên ra, nhìn Lục Giam nói: “Được.”

Lục Giam gật đầu nhìn nhìn Phương Trúc cùng Huệ ma ma, nhưng không kêu hai người đứng dậy, tự đi về phía Vinh Cảnh cư.

Quế Viên nhịn không được nói: “Thiếu phu nhân, lúc này trở về...”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Nếu không tin ta, cho dù ta đi cũng giống nhau mà thôi. Đi về trước đi.”

Lục Giam vào Vinh Cảnh cư, Đồ thị đã được Lục Vân ấn vào đường nhân trung, chịu không nổi đau đớn liền tỉnh lại. Sau khi nàng tỉnh lại cũng không nói gì, chỉ nhắm mắt lại rơi lệ. Bỗng dưng gây ra động tĩnh lớn như vậy, Lục lão phu nhân tất nhiên muốn hỏi nàng: “Vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

Đồ thị đưa tay lau lệ, khóc thút thít nghẹn hỏ một lúc, dưới sự thúc giục của Lục Tam lão gia mới nói: “Để bà quan tâm, nhi tức cũng không biết làm sao, đang đi đường, đột nhiên đầu vầng mắt hoa, trước mắt tối sầm, không thể đứng vững.” Vừa nói, ngón tay chạm vào cục u trên trán, liền đau hít vào một hơi, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Lục Giam thần sắc phức tạp nhìn nàng một cái, rũ mắt xuống nhìn chằm chằm mũi hài của mình.

Lục lão phu nhân vòng vo lần tràng hạt hai lần, niệm vài tiếng phật, hòa hòa khí khí nói: “Vậy chắc là bị cảm nắng.” Đồ thị khóc càng thương tâm: “May mà chỉ bị ngã sưng một cục u, nghiêm trọng hơn có lẽ là đầu rơi máu chảy.....”

Vẫn còn sức lực tức giận, vậy không có trở ngại gì nữa. Lục lão phu nhân xoa xoa trán nói: “Nhanh sai người thỉnh đại phu đến, ta cũng không thoải mái.” Lục Vân nhanh đỡ bà vào bên trong nghỉ ngơi, tránh thoát thanh âm chói tai này.

Lâm Ngọc Trân hôm nay tâm tình tốt, tiện miệng nói: “Tam đệ muội, không phải ta nói muội, chuyện bị cảm nắng là rất bình thường, bất luận kẻ nào cũng có thể bị, tiểu hài tử khóc nháo còn chưa tính, muội đã làm nương, còn học tiểu hài tử làm nũng khóc lóc, khiến bà bà lo lắng vất vả, cũng quá yếu ớt rồi, rất không hiểu chuyện.”

Đồ thị phần nộ nói: “Đại tẩu, sao tẩu không có một chút tâm từ bi..... Ta đang đau, ta đau đầu, thật choáng váng a.....” Một mặt nói, một mặt tìm Huệ ma ma: “Huệ ma ma đâu?!”

Không có người trả lời nàng, vì thế nàng vừa khóc, vừa run rẩy.

Lâm Ngọc Trân phiền chán: “Ta nhớ rõ trong phòng ta có được bôi rất tốt, ta đi lấy uội.” Tìm lấy cơ này để đi về, thấy Lục Giam cúi mắt đứng ở một bên, nghĩ đến một cái tát hần đánh Huệ ma ma kia thật thích thú, liền phát ra thiện tâm: “Con đi thúc giục đại phu đi.”

Lục Giam đáp ứng, xoay người rời đi, Đồ thị đột nhiên cất cao thanh âm nói: “Ta không thể ở lại đây, ta muốn trở về.” Sau đó muốn bước xuống tháp, Lục Tam lão gia làm sao để nàng đi? Giữ nàng lại toàn thân đổ mồ hôi, chặt vật không chịu nổi, vì thế cũng phát hỏa, mắng nha hoàn ma ma bên người: “Đều là người chết sao? Còn không hỗ trợ.”

Tổ Tâm đi ra nói: “Lão thái thái nói, nếu Tam phu nhân ở lại đây không quen, có thể mượn kiệu của lão thái thái đưa Tam phu nhân trở về.”

Đây là ngại phiền đuổi người chẳng?! Đồ thị thút tha thút thít tựa vào người nha hoàn, thất tha thất thểu theo Lục Tam lão gia đi ra ngoài.

Đi qua cửa, Lục Giam vội vươn tay đỡ, nàng lạnh lùng đẩy ra, ghen ngào nói: “Không dám làm phiền Nhị gia.”

Tay Lục Giam dừng giữa không trung, lại chậm rãi thu về.

Lục Tam lão gia không đành lòng, nói: “Nhị lang, con thay ta nhìn xem đại phu đã tới chưa? Rồi dẫn hấn tới viện giúp ta.”

Lục Giam gật đầu, cất bước ra bên ngoài. Khi lướt qua bên người Đồ thị, lại nhin không được nhìn cục u trên trán Đồ thị.

Đồ thị lên kiệu, sai người gọi Huệ ma ma tới: “Ta còn không chết, muốn đánh vào mặt ta cũng phải chờ ta chết rồi mới được đánh. Đến khi đó, ta chết cái gì cũng không biết, không thể so với lúc này, tâm can đau đớn, ta đây đã tạo nghiệt gì a.....”

Lục Tam lão gia nhin không được thấp giọng mắng: “Nàng bớt tranh cãi được không? Cái gì chết chứ, nàng điên rồi sao?”

Đồ thị nói: “Nuôi dưỡng nhi tử rồi để hấn giúp đỡ người ngoài hại ta! Ta lại còn phải thay người che giấu! Ta sống còn có ý nghĩa gì nữa?”

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để Lục Giam nghe thấy.

Lục Giam chỉ cảm thấy một cổ úc khí tích tụ trong lòng, không thể tiêu tan, buồn chán hấn nhìn vách tường cũng không muốn đi ra cửa, thăm nghĩ đập đầu vào đó cho quên đi sầu não.

Hạ nhân tay chân nhanh nhẹn, cũng đã thỉnh đại phu đến. Lục Giam dẫn đại phu qua, thay Đồ thị khám bệnh, kê đơn. Sau đó tiễn đại phu ra ngoài, trở về thăm Đồ thị: “Thăm đỡ hơn chút nào chưa?”

Đồ thị đưa lưng về phía hấn vẫn không nhúc nhích.

Lục Giam trầm mặc đứng trong chốc lát, nói: “Vây người nghỉ ngơi đi, nhớ uống thuốc. Ta đi về trước, ngày khác lại tới thăm người.”

Đồ thị đột nhiên bật ngồi dậy, lại chạm vào cục u trên đầu, đau hít một hơi, sau đó, cười lạnh nói: “Nhị gia cần gì phải vậy? Người đừng lo lắng, ta vừa rồi không nói Nhị thiếu phu nhân thế nào, về sau cũng sẽ không nói. Ta chỉ cho là lúc trước mắt bị mù, tổn tâm vô ích, ngày sau người chỉ cần lo cho chính bản thân mình là tốt rồi, giống như kẻ không có tiền đồ như ta, sẽ chỉ khiến người có thêm phiền toái, vẫn là theo ý tứ của Nhị thiếu phu nhân, cách ta càng xa càng tốt.”

Nàng từng câu từng chữ đều gọi là người, Lục Giam nghe thấy trong lòng khó chịu chi cực, chỉ nâng mắt nhìn Đồ thị, không nói được một lời.

Đồ thị cười lạnh, chỉ vào cục u trên đầu mình: “Người thấy ta oan uổng nàng có phải hay không? Cho dù là ta không nói gì, cứ tự mình coi là bà bà của người, xứng đáng bị người khác mắng chửi, nàng cũng không nên để ta ngã đau như thế này. Ta thật muốn hỏi người, thê tử của người có phải được người cho phép hay không, nửa điểm không coi ta là trưởng bối? Sao có người tuổi còn trẻ đã ác độc như vậy chứ.”

Lục Tam lão gia nói: “Nói bậy bạ gì đó! Có tinh thần làm ầm ĩ, cũng đừng kêu đau.” Lại khuyên Lục Giam: “Nhị lang đi về trước đi, nàng không có gì trở ngại, có việc ta sẽ nói với con.”

Lục Giam trầm mặc hướng hấn thi lễ, xoay người ra bên ngoài. Mới đi vài bước, lại nghe Đồ thị ở bên trong ai ai thê thê khóc lên: “Nhị lang của ta như thế nào lại biến thành cái dạng này? Ô ô, mạng của ta thật khổ a, bị người khác nhục nhã lại còn phải thay họ che lấp a.”

211. Chương 213: Hồ Đồ

Lâm Cẩm Dung trở về phòng, mấy người Lệ Chi đã biết chuyện xảy ra vừa rồi, không khỏi sầu lo vây quanh, nhưng cũng không dám đuổi theo nàng hỏi, chỉ sợ nàng tức giận phiền chán, đành yên lặng trong chốc lát rồi rút chén nước, trong chốc lát lại quạt mát.

Quế ma ma buồn bã bưng bát canh đậu xanh lên: “Thiếu phu nhân, uống bát canh giải nhiệt đi.”

Lâm Cẩn Dung tiếp nhận, cũng không uống, chỉ tùy tay đặt lên kỷ trà ở một bên. Quế ma ma thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, bằng không, để lão nô trở về một chuyến?”

Lâm Cẩn Dung ngạc nhiên hỏi: “Người trở về làm cái gì?”

Quế ma ma nhỏ giọng nói: “Lão nô đi tìm phu nhân. Giữa ban ngày ban mặt, vậy mà lại vu oan hãm hại, thật sự là quá đáng.”

Lâm Cẩn Dung liền hỏi nàng: “Vậy người tìm được phu nhân sẽ nói thế nào? Bảo phu nhân làm sao bây giờ?”

Quế ma ma bị nàng hỏi, ngừng một lúc mới nói: “Để phu nhân nói với Nhị gia là người bị oan uổng. Nhị gia từ trước đến nay vẫn tôn trọng phu nhân, không thể không tin phu nhân. Mặc dù người có gì không phải, Nhị gia nể mặt phu nhân cũng sẽ không so đo với người.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi nở nụ cười: “Được rồi, việc này cứ để yên đấy, ma ma không cần quan tâm. Người quản cũng không được, nếu người thật sự đi một chuyến này, vậy mới khiến ta thêm phiền.”

Quế mẹ im lặng ngồi trong chốc lát, cúi bả vai đi ra ngoài.

Lâm Cẩn Dung tùy tay cầm một quyển sổ sách lên, nhìn hai trang, cảm thấy có chút phiền chán, liền bỏ xuống. Đậu Nhi vén màn lên, lộ đầu vào, thật cẩn thận nói: “Thiếu phu nhân, người ở chỗ lão thái thái tới, thỉnh người qua đó.”

Đây là muốn hỏi cho rõ, không có khả năng Lục Giam nói là bị cảm nắng, mọi người thật sự cho là bị cảm nắng được. Mặc dù là lúc ấy lấp liếm cho qua, sau đó cũng phải tìm hiểu rõ ràng. Lâm Cẩn Dung đứng dậy, sửa sang lại quần áo búi tóc, bảo Quế Viên cùng Anh Đào đi cùng.

Lệ Chi thấy thế, cũng thu dọn một phen, muốn đi theo nàng: “Thiếu phu nhân, nô tỳ đi cùng người.”

Mỗi khi có thời điểm gian nan, Lệ Chi đều nguyện ý đi theo phía sau nàng, Lâm Cẩn Dung thực cảm động: “Không, người ở tại chỗ này, nếu Nhị gia trở về...” Nàng chỉ chỉ bóng dáng của Quế ma ma, cười nói: “Cũng chỉ có người mới có thể ứng phó được.”

Lệ Chi tâm sự nặng nề mà đáp ứng, đưa nàng đến cửa viện, mắt thấy nàng đi xa mất hút mới quay trở lại.

Lâm Cẩn Dung đi được nửa đường, gặp phải Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân nói: “Ta còn định qua thăm con.”

Lâm Cẩn Dung vội nói: “Tổ mẫu bảo ta đi qua.”

Lâm Ngọc Trân liền đề thấp thanh âm: “Làm tốt lắm. Ta nhìn thấy cục u trên đầu nàng thật sự giúp ta xả giận. Ta đã nói, ai có thể dễ dàng gạt đi như vậy?”

Lâm Cẩn Dung dở khóc dở cười: “Đó là ngoài ý muốn.”

Lâm Ngọc Trân vẫy vẫy tay: “Đi đi, ta biết rồi.”

Lục lão phu nhân đang nghiêng người nằm dưỡng thần trên tháp, Tổ Tâm cầm quạt hương bồ, không nhanh không chậm đứng phe phẩy ở một bên, cách đó không xa trong lư hương khói nhẹ lượn lờ, mùi đàn hương thần nhiên phiêu nhiễm tản đến mọi góc ngách trong phòng. Lâm Cẩn Dung nhẹ tay nhẹ chân đi vào, thấy Tổ Tâm muốn gọi Lục lão phu nhân, liền giơ tay ngăn lại, tiếp nhận quạt hương bồ trong tay nàng, ngồi xuống chiếc ghế con bên cạnh, không nhanh không chậm giúp Lục lão phu nhân quạt mát.

Ước chừng qua thời gian uống một chén trà nhỏ, Lục lão phu nhân mới trở mình, hàm hồ nói: “Như thế nào, Nhị thiếu phu nhân còn chưa đến sao?”

Lâm Cẩn Dung vội đứng dậy, thấp giọng nói: “Tổ mẫu, tôn túc ở đây.”

Lục lão phu nhân mở mắt ra, thấy trong phòng không còn người nào, chỉ có một mình nàng cầm quạt hương bồ đứng bên cạnh tháp, vẻ mặt ôn hòa bình tĩnh, nửa điểm thần sắc ủy khuất cùng táo bạo đều không có, không khỏi khe khẽ thở dài: “Sao đến đây cũng không nói một tiếng?”

Lâm Cẩm Dung bước lên phía trước đỡ bà ngồi dậy, cầm đệm để bà dựa lên đó, lại đưa qua chén trà ấm, thấp giọng nói: “Tôn tức không vội.”

Một câu không vội này thật hay.

Lục lão phu nhân tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm: “Hôm nay là chuyện gì xảy ra?”

Lâm Cẩm Dung vốn định ăn ngay nói thật, ngẫm lại người ta thường không thích nghe những lời như vậy, liền nhẹ giọng nói: “Tam thẩm nương đột nhiên bị cảm nắng. Tôn tức không kịp đỡ.”

Lục lão phu nhân mày khê nhảy, Lâm Cẩm Dung biết vâng lời tỏ ra nhu thuận.

“Hài tử này, ta gọi một mình con tới đây, tất nhiên là muốn nghe lời nói thật. Con lại giả bộ với ta như vậy sao?” Lục lão phu nhân không khỏi hờn giận nói.

Lâm Cẩm Dung châm chước một lát, nói: “Tổ mẫu, nếu người thật sự muốn hỏi, kỳ thật tôn tức cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Tam thẩm nương lôi kéo tay của con hỏi con, Phương Trúc thấy nàng cảm xúc bất an, liền khuyên một câu, nàng đột nhiên đánh Phương Trúc một cái, nói khiến nàng tức chết, sau đó liền ngã sấp xuống, con không đỡ kịp.” Nàng nghĩ nghĩ, quyết ý dựa theo lời bọn họ muốn nghe, thay Đồ thị tìm lý do: “Có lẽ bị cảm nắng gì đó?” Như vậy mới càng phù hợp với tôn tức châu báu chu đáo trong mắt thế nhân.

Lục lão phu nhân trầm mặc một lát, nói: “Có thật là cảm nắng gì không. Để cho người ta nhìn xem, thật đáng che cười.”

Lâm Cẩm Dung không nói thêm, như cũ giúp Lục lão phu nhân phe phẩy cây quạt. Tổ tôn hai người nhìn làn khói tỏa ra từ lư hương bằng sứ men xanh vẩn vít xoay quanh, đều im lặng. Lâm Cẩm Dung không hỏi Lục lão phu nhân có tin tưởng nàng trong sạch hay không, Lục lão phu nhân cũng không hỏi Lâm Cẩm Dung gì thêm. Chỉ vì trên đời này, có rất nhiều thứ, rất nhiều chuyện, cũng không phải dễ dàng có thể biện giải rõ ràng, truy cứu đến cùng. Rất nhiều thời điểm, con người cần phải hồ đồ một chút.

Quế Viên thật cẩn thận đứng một bên, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, Nhị phu nhân sai người thỉnh người qua tiếp quản việc ở khổ phòng.”

Lục lão phu nhân nhân tiện nói: “Con đi đi, chính sự quan trọng hơn.”

Lâm Cẩm Dung cũng thừa dịp đứng dậy, buông cây quạt xuống, lơ đãng nói: “Tôn tức vừa rồi tới đây không thấy Phương Trúc.”

“Ở phía sau, con mang nàng đi đi.” Lục lão phu nhân cũng không để ý, cởi ra tràng hạt đeo ở cổ tay, nắm trong tay, lại cười nói: “Con là hài tử châu báu.”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ, lui ra ngoài. Mới đến bên ngoài, Sa ma ma cũng đã dẫn Phương Trúc tới, Phương Trúc đã vắn lại tóc, rửa mặt mũi, mặt tuy rằng còn sưng đỏ, nhưng đã thoa một lớp phấn mỏng, không nhìn kỹ cũng không phát hiện ra.

Lâm Cẩm Dung liền hỏi nàng: “Ta muốn đi tiếp quản khổ phòng, ngươi muốn về nghỉ ngơi, hay là muốn theo ta?”

Phương Trúc thấp giọng nói: “Bộ dạng này của nô tỳ vẫn không nên khiến thiếu phu nhân mất mặt.”

Lâm Cẩm Dung liền để nàng đi, hướng tới Sa ma ma thi lễ: “Ta tuổi còn nhỏ, còn muốn thỉnh ma ma hỗ trợ.”

Sa ma ma vội đỡ lấy nàng: “Thiếu phu nhân quá khách khí, muốn giết lão nô mất.”

Hai người thân ái ra khỏi Vinh Cảnh cư, Sa ma ma giới thiệu cho Lâm Cẩm Dung biết: “Thiếu phu nhân chỉ cần dựa theo sổ sách liền rõ ràng tất cả, là một đại kho chia làm nhiều tiểu kho, một kho đều là vàng bạc dụng cụ; Một kho là ngọc thạch đồ sứ; Một kho là dược liệu; Một kho là lăng la tơ lụa cùng vải vóc tầm thường...” Khóe mắt dò xét nhìn qua Đậu Nhi đi tới, liền dừng lại, cười nói: “Thiếu phu nhân, Đậu Nhi cô nương đến, chắc là có chuyện cần tìm người?”

Đậu Nhi thấy Lâm Cẩn Dung vẫn tốt, còn cùng Sa ma ma cười cười nói nói, liền buông lỏng tâm tư, cười tủm tỉm tới gần nói: “Thiếu phu nhân, Lệ Chi tỷ tỷ bảo nô tỳ tới hỏi người, sổ sách là trực tiếp đưa đến bên kia sao?”

Lâm Cẩn Dung biết được nha đầu kia tuyệt đối sẽ không vì vấn đề nhỏ nhặt này mà tới tìm mình, rõ ràng là tới tìm hiểu hư thật, liền phối hợp nói: “Trực tiếp đưa đến khổ phòng đi.” Lại trước mặt Sa ma ma phân phó: “Bảo Lệ Chi tỷ tỷ mở ra hòm khắc hoa văn phú quý, lấy ra lọ lê hoa cao đưa qua cho Phương Trúc.”

Đậu Nhi lĩnh mệnh, lại lôi kéo Anh Đào thấp giọng nói hai câu mới rời đi.

Lâm Cẩn Dung sau đó nói với Sa ma ma: “Thỉnh ma ma tiếp tục chỉ dạy cho ta.”

Hai người nói nói cười cười, đến bên ngoài khổ phòng, Tổng thị đã đứng chờ ở đó, Mạnh ma ma và vài thủ hạ đều đứng phía sau, thấy Lâm Cẩn Dung cùng Sa ma ma vui vẻ đi tới, đều cảm thấy kỳ lạ, nhưng không ai biểu lộ sự tò mò ra ngoài, Tổng thị chỉ thập phần quan tâm nói: “Nghe nói Tam thẩm nương của con bị cảm nắng, lúc này đã đỡ hơn chưa?”

Lâm Cẩn Dung lại cười nói: “Đã thỉnh đại phu, uống thuốc xong ngủ rồi, hẳn là không có gì vấn đề lớn, chỉ bị ngã xuống sừng trán mà thôi.”

Tổng thị thấy nàng nói giống như người sinh hoạt bình thường, không có gì khác lạ, càng chưa nói tới thần sắc tức giận gì, cũng chỉ tiện miệng: “Tuổi nàng đã lớn, ngày thường thân thể cũng không tốt.”

Lâm Cẩn Dung tiếp lời nàng: “Đúng, nên nghỉ ngơi một chút a, ta tính sau đó sẽ đưa thuốc bổ tới.”

“A Dung thật sự là chu đáo săn sóc.” Tổng thị không nói gì thêm, ngược lại nói: “Canh giờ không còn sớm, còn rất nhiều việc, chỉ sợ ngày mai cũng chưa giao xong, cần phải bắt tay vào thôi.”

Đậu Nhi trở về phòng, Lệ Chi vội đón nhận hỏi: “Thế nào?”

Đậu Nhi nhỏ giọng cười nói: “Nhị phu nhân thúc giục, thiếu phu nhân và Sa ma ma cùng đi đến khổ phòng. Nô tỳ thấy nàng cùng Sa ma ma nói chuyện vui vẻ, nên chứng tỏ lão thái thái không làm khó nàng, tỷ tỷ cũng đừng lo lắng, thiếu phu nhân không có việc gì.”

Lệ Chi liếc mảnh cửa một cái, làm thủ thế chớ có lên tiếng, đề cao thanh âm nói: “VẬY thiếu phu nhân đã đến khổ phòng rồi đúng không?”

Đậu Nhi biết được Lục Giam ở bên trong, cũng đề cao thanh âm nói: “Đúng, thiếu phu nhân bảo ta nói với tỷ tỷ, bảo tỷ mở hòm khắc trổ hoa văn phú quý kia, lấy một lọ lê hoa cao đưa cho Phương Trúc tỷ tỷ.”

Lê hoa cao, nói trắng ra là được để bôi lên vết sưng đỏ, đúng là đưa cho Phương Trúc bôi mặt. Lệ Chi nghĩ nghĩ, nói: “Muội chờ chút.” Vì thế xốc mảnh đi vào, hướng tới Lục Giam đang ngồi ở trên tháp đọc sách hành lễ nói: “Nhị gia, thiếu phu nhân giờ phút này đã từ Vinh Cảnh cư đi ra, hướng tới khổ phòng bên kia.”

Lục Giam cũng không ngẩng đầu lên nói: “Đã biết.”

Lệ Chi ngó qua sắc mặt hắn, bưng hòm khắc hoa văn kia của Lâm Cẩn Dung ra, mở khóa, lấy lê hoa cao, rồi gọi Đậu Nhi tiến vào: “Muội cầm đưa cho Phương Trúc tỷ tỷ.” Nghĩ nghĩ, lại cầm thêm hai trăm văn tiền và một túi thêu thanh nhã: “Nói là Nhị gia cùng thiếu phu nhân thưởng cho nàng.”

Đậu Nhi có chút sợ hãi nhìn Lục Giam một cái, thấy Lục Giam cúi mắt, chỉ nghiêm mặt, cũng không tỏ vẻ phản đối, liền yên tâm lớn mật tiếp nhận, tự rời đi.

Lệ Chi thu dọn xong, tiến lên giúp Lục Giam thay đổi chén trà nóng, nhẹ tay nhẹ chân chuẩn bị lui ra ngoài.

Chợt thấy Lục Giam buông sách trong tay xuống, nói: “Lệ Chi, ta có lời muốn hỏi người.”

Lệ Chi vội đứng lại, quy củ nói: “Thỉnh Nhị gia cứ hỏi.”

Lục Giam do dự một lát mới nói: “Chuyện ngày hôm nay thiếu phu nhân của các người có nói gì với người không?”

212. Chương 214: Nước Trà

Lệ Chi nghĩ nghĩ, nói: “Thiếu phu nhân cái gì cũng chưa nói, chỉ ăn không vô, cũng không ngủ được mà thôi.” Nàng là nô bộc, rất nhiều lúc không thể nói, nhưng có thể trả lời trong phạm vi nhất định, nàng tuyệt đối sẽ không giả bộ câm điếc.

Ngón tay thon dài của Lục Giam lướt qua trên gáy sách một lần rồi lại một lần, ngay tại thời điểm Lệ Chi nghĩ đến hần vừa muốn hỏi thêm gì đó, hần lại hướng nàng khoát tay áo, ý bảo nàng đi ra.

Lệ Chi không biết hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì, đứng một lát rồi im lặng lui xuống.

Tới bên ngoài, tìm Quế ma ma, trước cùng Quế ma ma thương lượng buổi tối nên nấu đồ ăn ngon gì cho Lâm Cẩm Dung, lại gọi Trương ma ma và hai thô sử nha hoàn quét sân lại đây, bảo các nàng đứng thành một hàng dưới hành lang, thấp giọng phát biểu: “Không được đi loạn ở bên ngoài, không được nói lung tung, nếu không tuân thủ quy củ, một khi lâm mồm, ta sẽ bắt với thiếu phu nhân đuổi người đó đi.”

Sau khi phân phó xong, Lục Giam từ trong phòng đi ra, cũng không thèm nhìn tới các nàng, vào thư phòng gắt gao đóng cửa lại. Vì thế tất cả mọi người nín thở tĩnh khí, không dám phát ra tạp âm dư thừa nào.

.....

Từng ấy năm tới nay, Lâm Cẩm Dung lần đầu tiên được thấy rõ ràng toàn bộ khổ phòng của Lục gia. Nói là kho hàng rực rỡ muôn màu, đầy ắp rộng rãi cũng không đủ để hình dung, mặc dù nàng chưa từng nhìn thấy, nhưng vẫn nhìn không được mà kinh ngạc.

Tổng thị mang theo vài phần kiêu ngạo, nhất nhất giới thiệu cho nàng nghe: “Khố phòng có hai chìa khóa, một chìa do con cầm, một chìa để Mạnh gia cầm, các khố phòng nhỏ bên trong lại có bốn chìa, trừ con và Mạnh gia ra, hai chìa khóa khác là các quản sự cầm, thiếu một thứ cũng không được. Nay nọ đều có ghi chép, chiếu theo thứ tự, nơi gửi đi không được dễ dàng thay đổi, chỉ cần cầm sổ sách, đối chứng một lượt, vừa xem liền hiểu ngay. Mỗi một quý, các phòng các viện sẽ đổi trang trí, yêu cầu các thứ, đều cầm một vật quý gì đó đến đổi, nếu tổn hại một kiện nào thì bản thân phải lấy tiền ra bồi thường. Hàng tháng cùng người phía dưới kiểm toán một lần, mỗi quý kiểm kê một lần, cứ nửa năm lại phải đem được liệu, vải vóc tồn đọng dễ dàng bị hỏng hóc kiểm tra qua, nên xử lý thì phải xử lý, để tránh lãng phí không cần thiết. Về phần tuần tra khố phòng, phòng cháy phòng trộm, thì xem bản thân con có tiện không, theo lệ mà nói, bất luận ban ngày hay ban đêm đều phải có người đứng canh.”

Tổng thị công đạo xong, lại nhất nhất ra lệnh quản sự khố phòng nhỏ được phân công tiến lên cho Lâm Cẩm Dung quen mặt, lần lượt giới thiệu từng người. Lâm Cẩm Dung ra hiệu cho Anh Đào, Anh Đào nhanh chóng đem những người này nhất nhất ghi nhớ, đặc biệt nhớ kỹ những người hôm qua chạy tới chỗ Đồ thị.

Có chuyện để làm, thời gian luôn trôi đi rất nhanh, chỉ một chốc trời đã chạng vạng, Tổng thị mệt mỏi che miệng ách xì 1 cái, Lâm Cẩm Dung biết đã đến lúc, liền cười nói: “Thẩm đã mệt mỏi, chúng ta ngày mai lại tiếp tục được không?”

Tổng thị lơ đãng nói: “Bằng không, sai người mở khố phòng khác, con có thể tiếp tục nhìn qua? Ngày mai chúng ta lại tiếp tục sau cũng được.”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Ta cũng có chút mệt mỏi, nhiều thứ như vậy, mắt cũng hoa cả lên rồi.”

Tổng thị không miễn cưỡng, cùng Sa ma ma tiếp đón vài câu rồi tự trở về sân viện. Lâm Cẩm Dung không lập tức rời đi, ở khố phòng đi dạo một vòng, còn nghiêm túc đánh giá tạo hình của khố phòng, từ kiến trúc đến trang trí, không gian rất cao, tường đá, cửa sắt, chỉ có những chỗ dựa vào gần đỉnh mới có vài cửa sổ dùng để thông gió lấy ánh sáng, mà phía bên ngoài những cửa sổ này còn dùng thép vây quanh làm hàng rào. Bên trong nhiệt độ không khí ôn hoà, thật sự là một khố phòng rất tốt.

Ánh mắt của Lâm Cẩm Dung dừng trên mấy cái khóa lớn kia, thầm nghĩ, một cái cửa lại có vài người cầm chìa, thiếu một chìa cũng không được, nhìn như phòng bị thực nghiêm mật, nhưng thật ra vẫn là cùng một giuộc. Nếu nàng không thể nắm những người này trong tay, khố phòng này không xảy ra vấn đề mới là chuyện lạ.

Mạnh ma ma đánh mắt về phía mấy thủ hạ thân tín, cười nói: “Thiếu phu nhân, chúng ta đã chuẩn bị một bàn tiệc, vì thiếu phu nhân đón gió tẩy trần, không biết thiếu phu nhân có cho chúng ta vinh hạnh này không?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Hôm nay không được, ta có việc.” Tạm thời bất luận các nàng có thật sự chuẩn bị bàn tiệc này hay không, nàng cũng không thể đi theo các nàng ăn uống. Thứ nhất Tổng thị chưa giao việc xong, thứ hai Đồ thị còn nằm đó, nàng là người vô tâm vô phế mới có thể ăn bữa cơm này.

Mạnh ma ma liền vô cớ gây rối: “Thiếu phu nhân không nề mặt chúng ta sao, bắt đầu từ giữa trưa chúng ta biết thiếu phu nhân muốn tới nơi này, chúng ta liền chuẩn bị chu đáo, sai người mua đồ ăn của bàn tiệc thượng đẳng ở Ngũ Trượng lâu về.” Có nàng đi đầu, mọi người liền lên tiếng khuyến bảo, nhiệt tình dào dạt.

Thấy Lâm Cẩm Dung vẫn không chịu, đám người sau lưng Mạnh ma ma chớp mắt nhìn nhau vài cái, xem đi, vốn biết nàng sẽ không dự, lại còn hư tình giả ý nói: “Vậy bàn tiệc phải làm sao bây giờ? Chúng ta thật sự là muốn hiếu kính thiếu phu nhân, vậy mà thiếu phu nhân cũng không nề mặt.”

Lâm Cẩm Dung cười nhìn Sa ma ma liếc mắt một cái, đẩy bà ra: “Ma ma hôm nay đi theo chúng ta mất nửa ngày, thật sự rất vất vả, các người thay ta tiếp đón nàng cho tốt, đó là hiếu kính ta. Ta sẽ tặng ọi người hai bình rượu ngon, nhưng đừng uống say gây ra chuyện là được.”

Sa ma ma liền cười nói: “Hiếm khi có cơ hội vui đùa cùng mọi người, có lẽ đã lâu chưa được ăn bàn tiệc của Ngũ Trượng lâu, ta hôm nay được lấy vinh quang của thiếu phu nhân a.”

Mạnh ma ma cắn chặt răng, tiến lên thân ái nóng bỏng đỡ lấy Sa ma ma: “Chúng ta cũng là dính vinh quang của Nhị thiếu phu nhân, bằng không làm sao thỉnh được lão tỷ tỷ, tâm phúc của lão thái thái đến đây chứ?”

Lâm Cẩm Dung chờ các nàng thân thiết xong rồi mới nói mình phải đi, mọi người liền xếp thành một hàng đưa nàng ra, Lâm Cẩm Dung hé mắt nhìn thấy ở một góc ven chân tường có một bát ẻo ăn, cũng là sạch sẽ, không thấy có cơm canh thừa, nhân tiện hỏi: “Đây là ẻo ăn sao?”

Khổ phòng nuôi mèo là chuyện thường, nhưng một người chưa bao giờ quản lý có thể nhớ kỹ chuyện này, vậy chứng tỏ ít nhất nàng không phải hoàn toàn không biết gì cả. Mạnh ma ma vội trả lời: “Đúng vậy, nuôi 3, 4 con, đều là giống mèo mướp.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy bên cạnh một ma ma nói tiếp: “Có điều không dám cho ăn no, sợ chúng nó ăn no sẽ lười biếng nằm ườn ra đó.”

Từ lúc nàng đi vào đây, Lâm Cẩm Dung còn chưa thấy có người dám tự tiện tiếp lời của Mạnh ma ma, nghe xong một câu này, không khỏi cẩn thận đánh giá người nọ một phen. Chỉ thấy là một phụ nhân tuổi chừng bốn mươi, mặc áo sam tử màu đỏ tím, váy xanh nhạt, thấy nàng nhìn qua, không hề né tránh, cười tủm tỉm nhìn nàng. Lâm Cẩm Dung nhớ rõ người này, có phu gia họ Hồ, mọi người thường gọi là Hồ gia, có nhi tử đi theo bên cạnh Phạm Bao, có thể coi là quản sự ma ma có chút diện mạo nhất, liền hữu hảo hướng Hồ gia nở nụ cười, rồi sau đó bước đi.

Trở lại trong phòng, Lệ Chi chào đón, chỉ về phía thư phòng của Lục Giam: “Nhị gia ở bên trong. Thiếu phu nhân có thuận lợi không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Hoàn hảo. Các người đã đưa lễ hoa cao cho Phương Trúc theo như lời ta chưa?” Tổng thị vừa tỉ mỉ bày ra kể khiến Đồ thị ngoài ý muốn, sao dám tại thời điểm giao việc làm chuyện gian lận nữa đây?

Lệ Chi nói: “Đưa rồi, nô tỳ lại tự mình làm chủ đưa thêm hai trăm văn tiền, nói là Nhị gia và thiếu phu nhân thưởng, lúc ấy Nhị gia cũng ở đó, không thấy lên tiếng.”

Lâm Cẩm Dung liền cười rộ lên: “Người làm rất tốt.” Nàng cố ý ở trước mặt Sa ma ma sai người đưa được cho Phương Trúc, kỳ thật chính là gián tiếp nói cho lão thái thái biết Phương Trúc thực oan uổng, nàng sẽ không cố ý lãng tránh tỏ vẻ an ủi Phương Trúc sau lưng mọi người.

Lệ Chi cười cười, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân bị oan, Phương Trúc mặc dù không phải người của chúng ta, nhưng chịu một cái tát này cũng là vì thiếu phu nhân, đối với người bị ủy khuất mà nói, đương nhiên nên thưởng mới là chủ tử nhân hậu. Nàng đã nói với Đậu Nhi, muốn tới dập đầu trước Nhị gia và thiếu phu nhân, ta nói không cần, bảo nàng sáng mai mới qua đây.” Nàng cố ý trước mặt Lục Giam lấy được, cũng tự chủ trương thưởng thêm hai trăm văn tiền, cũng là muốn thử thái độ Lục Giam. Mà Lục Giam không lên tiếng kỳ thật biểu lộ hẳn cũng cho rằng Phương Trúc bị oan uống.”

Chủ tớ hai người hiểu ý nhìn nhau cười.

Anh Đào vẫn đi theo bên người Lâm Cẩm Dung, thấy hai người nói lời này, ẩn ẩn thấy có chút không thích hợp, nghĩ một lát vẫn chưa rõ, vì thế lặng lẽ mở đôi mắt to nói: “Thiếu phu nhân, Lệ Chi tỷ tỷ, các người đều đang nói cái gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung cười mà không nói, Lệ Chi véo nhẹ khuôn mặt của nàng: “Nha đầu ngốc, toàn bộ chuyện này đều dừng trong mắt người, bản thân đi xuống chậm rãi suy nghĩ, suy nghĩ cẩn thận rồi mới hỏi lại ta. Nếu người đã suy nghĩ cẩn thận, ngày sau cùng người khác nhàn rỗi lắm lắm sẽ đỡ lãng phí bao nhiêu nước miếng a.”

Lâm Cẩm Dung phân phó nàng: “Nếu chưa rõ, cứ đi dạo bên ngoài một vòng, cùng người khác nhàn thoại.” Anh Đào thích nhất việc này, ngựa quen đường cũ mang theo gói kẹo to, xuất môn lắc lư rời đi.

Lâm Cẩm Dung lúc này mới được Lệ Chi, Quế Viên hầu hạ tháo châu sai, thay đổi sang bộ quần áo mặc trong nhà, rửa mặt mũi, chân tay, tiếp nhận trà hoa cúc Quế ma ma mang lên, hướng tới thư phòng của Lục Giam.

Mới đến cửa thư phòng, cửa đã mở ra, Lục Giam đứng ở cửa nhìn nàng, vươn tay tiếp nhận ấm trà trong tay nàng, xoay người im lặng vào phòng. Lâm Cẩm Dung quay đầu hướng Lệ Chi ra hiệu, rồi theo hẳn đi vào. Ánh mắt đảo qua trên bàn học, liền nhìn thấy bài thiếp đang hé mở, mới viết được một nửa, liền biết hẳn vừa mới tập viết theo mẫu chữ.

Lục Giam cúi mắt, lấy hai chén trà, tráng qua chén một lần, rồi đổ đầy nước trà, lấy một ly đưa cho Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung tiếp nhận, ngồi xuống trước bàn trà, cũng không nói gì, nhìn xem hẳn muốn nói thế nào.

Lục Giam uống một hớp trà mới giương mắt nhìn nàng: “Vừa rồi giao việc thuận lợi không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Cũng ổn, Mạnh ma ma mang theo một đám người dù thế nào cũng phải mời ta ăn cơm.”

Lục Giam nói: “Tìm một cơ hội thay đổi người đi, bằng không khổ phòng này nàng quản không xong, chỉ cần lý do đầy đủ, tổ phụ cùng tổ mẫu cũng sẽ không có ý kiến gì.”

Lâm Cẩm Dung cũng không gạt hẳn: “Đúng vậy.”

Lục Giam giải thích: “Trường tử của Mạnh ma ma vẫn đi theo Nhị thúc phụ làm việc bên ngoài, rất được nể trọng. Thứ tử từ nhỏ đã đi theo Đại đường huynh, không thấy nghe nói có bao nhiêu năng lực, nhưng thường xuyên được mang theo làm việc. Nếu nàng muốn thu thập nàng ta, phải dẫn đo chu đáo mới có thể thành công chỉ trong một lần.”

Tình huống này Lâm Cẩm Dung đều biết, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Hai người cũng không nói chuyện, chỉ chuyên tâm uống trà. Lâm Cẩm Dung uống từng ngụm nhỏ, Lục Giam uống ngụm to, trong nháy mắt Lục Giam đã uống xong một chén, vươn tay muốn lấy ấm trà, Lâm Cẩm Dung tay mất lạnh lẽ, thay hẳn rót đầy, Lục Giam chỉ hai hớp đã uống xong, Lâm Cẩm Dung lại thay hẳn rót đầy, cứ thế mãi, Lục Giam bụng đầy nước trà, lại uống không nổi nữa, mắt nhìn sàn nhà nói: “Nàng có bằng lòng đi theo ta thăm người không?”

Lâm Cẩm Dung chống cằm nói: “Không biết mẫu thân có qua đó không?”

213. Chương 215: Thành Thật

Bọn họ là đích tôn, trưởng bối chưa qua đó, hai người bọn họ đi trước, nhưng lại không cùng trưởng bối thương lượng, đây là không hợp đạo lý. Cho dù là Lục Giam còn muốn thay nàng cùng Đồ thị cứu vãn quan hệ, hành vi này nhất định không được lòng mọi người. Lâm Cẩm Dung thấy Lục Giam rũ mắt không nói, liền thêm một câu: “Đương nhiên, chàng là đương gia, lấy chàng làm chủ, chàng nói muốn đi, ta sẽ thu xếp.” Hắn muốn đi, nàng liền bồi hắn đi, hậu quả hắn phải tự mình gánh vác.

Lục Giam rầu rĩ nói: “Tạm thời không đi.”

Lâm Cẩm Dung liền đứng dậy ra bên ngoài: “Ta sai người lấy chút thuốc bổ đưa qua đó trước.” Không phải đưa cho Đồ thị dùng, là đưa cho người khác xem. Nàng mới đi đến cạnh cửa, đột nhiên nghe Lục Giam nói: “Tam phẩm nương già khá đau.....”

Lâm Cẩm Dung dừng lại quay đầu nhìn hắn. Đau lòng chẳng? Nàng mặc dù không phải cố ý, nhưng cũng tuyệt đối không phải vô tình. Dựa vào cái gì nàng phải đứng ở đó tùy ý để Đồ thị làm xằng làm bậy? Nếu Đồ thị nguyên ý già, nàng sẽ để cho Đồ thị già.

Lục Giam nói: “Nàng có lúc thực hồ đồ, bị người khác tổn thương cũng không biết.....”

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười, không nói lời nào, chỉ nghe hắn tiếp tục nói.

Lục Giam có chút lo lắng cầm chén trà, nói: “Cứ như vậy đi.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc hỏi hắn: “Như thế nào?”

Lục Giam buồn bã trong chớp lát, cúi mắt nói: “Sai người đưa chút thuốc qua cũng tốt.”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới đi ra ngoài, ra lệnh Lệ Chi mở hòm xiềng, tìm một lọ lê hoa cao và mấy loại để giảm sưng tấy đặt vào trong một hộp nhỏ khá đẹp, rồi bảo Lệ Chi đưa qua cho Lục Giam xem. Trong chớp lát, Lệ Chi trở về nói: “Nhị gia nói được rồi.”

Lâm Cẩm Dung nhân tiện nói: “Vậy để Quế ma ma cùng Đậu Nhi đưa qua đi.”

Lệ Chi kinh ngạc nói: “Để cho nàng đi?” Tính tình Quế ma ma thế nào? Đậu Nhi lại là người thành thật, làm sao ứng phó nổi?

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nói: “Quế ma ma là nhũ mẫu của ta, cũng là lão ma ma có thể diện nhất, có tuổi nhất trong viện của ta, đến thăm trưởng bối sinh bệnh, ta không thể đến còn chưa tính, đương nhiên cần phải phái người có chút địa vị qua, đây mới là lễ tiết.”

Lệ Chi lặng im một lát, rồi đi ra ngoài an bài. Không bao lâu, Quế ma ma tiến vào, hàm chứa cười nói: “Thiếu phu nhân, người có gì muốn phân phó?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Chính là Tam phu nhân đang cần nghỉ ngơi, chuyện ở phòng thêu thùa không vội, chờ nàng khỏe hơn rồi nói sau. Người đi hỏi Nhị gia xem có gì muốn công đạo không.”

Quế ma ma đi tìm Lục Giam, Lục Giam nói: “Ta không có gì muốn công đạo.” Mặc dù hắn thấy Lâm Cẩm Dung hơi thận trọng quá mức, nhưng đối với việc nàng làm vẫn là thập phần vừa lòng.

Vì thế Quế ma ma liền bảo Đậu Nhi ôm tráp cùng đến thăm Đồ thị.

Không bao lâu sau, phòng bếp cũng đem cơm chiều tới, Lâm Cẩm Dung không khỏi tiếp đón Lục Giam ăn cơm. Cơm mới ăn được một nửa, chợt nghe cửa viện có hai tiếng vang nhỏ, tiếp theo có người ở bên ngoài thấp giọng nức nở. Lâm Cẩm Dung kinh ngạc nói: “Sao lại thế này?”

Lệ Chi vội xốc màn đi ra ngoài: “Nô tỳ đi ra ngoài nhìn xem.”

Không bao lâu, chợt nghe Quế ma ma nức nở nói: “Ta không làm tốt, ta muốn thỉnh tội với Nhị gia cùng thiếu phu nhân.”

Lệ Chi thấp giọng khuyên nhủ: “Ma ma, nhanh ngừng khóc, có gì cũng chờ Nhị gia cùng thiếu phu nhân cơm nước xong rồi nói sau.”

Quế ma ma lại nức nở vài tiếng, dần dần im lặng.

Lục Giam dừng đưa một chút, giương mắt nhìn về phía Lâm Cận Dung. Lâm Cận Dung không nói lời nào, cúi mắt tiếp tục ăn. Bất quá là tái diễn việc giống như kiếp trước mà thôi, Quế ma ma đi tặng đồ, sau đó bị Đồ thị mắng cùng nhục nhã, Quế ma ma ngoài việc thành thật thì bản sự khác cũng không có, chỉ biết khóc lóc. Nàng muốn chính là hiệu quả này.

Lâm Cận Dung có thể giả bộ bất tỉnh, Lục Giam lại không thể, liền thả bát nói: “Là ai đang khóc?”

Lệ Chi đi vào, trước nhìn về phía Lâm Cận Dung, thấy Lâm Cận Dung cúi mắt không nói lời nào, liền đánh bạo nói: “Là Quế ma ma.” Chỉ cần một câu nói đã đủ. Lục Giam trầm mặc một lát, đứng dậy ra bên ngoài.

Lâm Cận Dung lúc này mới thả bát, hỏi Lệ Chi: “Sao lại thế này?”

Lệ Chi nói: “Bị mắng, các thứ đều bị ném xuống đất. Quế ma ma vẫn cố chịu đựng, chính là trở về sân liền nhịn không được. Đậu Nhi cũng không thể khuyên nhủ, càng khuyên càng làm cho người ta thương tâm.”

Lâm Cận Dung thản nhiên nói: “Nước mắt của Quế ma ma quá nhỏ bé.”

Lệ Chi trầm mặc dẫn Anh Đào đem đồ ăn thu dọn, Lâm Cận Dung pha trà, mới nói: “Bảo Quế ma ma tiến vào.”

Quế ma ma mắt sưng tiến vào, thấy Lâm Cận Dung liền “Oa” một tiếng khóc lên, ủy khuất vô cùng. Lâm Cận Dung đứng dậy đỡ đầu vai nàng, cầm khăn tay đưa qua: “Ma ma chớ khóc, bị thương ở đâu sao?”

Quế ma ma nói: “Không có.” Lại muốn hành lễ thỉnh tội với Lâm Cận Dung: “Đều là lão nô không biết nói chuyện.....”

Lâm Cận Dung nói: “Ma ma đã nói gì mạo phạm Tam phu nhân sao?”

Quế ma ma chảy lệ nói: “Lão nô không có.”

Lâm Cận Dung còn có chút mất hứng: “Nếu không có, vì sao phải nói là người không biết nói chuyện? Đúng là đúng, sai là sai, có gì mà phải hàm hồ. Chính người đều nói là lỗi của người, vậy không trách người khác được.”

Quế ma ma không đáp, chỉ cúi mắt thấp giọng nức nở.

Lâm Cận Dung liền gọi Quế Viên tiến lên: “Người đỡ ma ma đi xuống nghỉ ngơi, an bài cơm canh a ma, bắt đầu từ ngày mai để ma ma nghỉ ngơi. Các người không được đi phiền nhiễu nàng.”

Đợi cho Quế Viên đem Quế ma ma khuyên nhủ lui xuống, Lâm Cận Dung sai người thấp mấy ngọn đèn, ngồi ở dưới đèn đọc kỹ sổ sách. Lệ Chi chuyển qua một cái ghế con, cầm kim khâu ngồi xuống cạnh nàng, một bên may vá thành thạo, một bên thấp giọng hỏi: “Thiếu phu nhân, người cứ để như vậy sao?”

Lâm Cận Dung mỉm cười nhìn nàng một cái: “Bằng không người nói phải thế nào? Chẳng lẽ ta còn phải bảo Quế ma ma cùng Đậu Nhi đến giải thích với Nhị gia một lần nữa?”

Lệ Chi cười cười: “Giải thích một chút cũng tốt mà.”

Lâm Cận Dung lật giở một quyển nói: “Lệ Chi, người trở nên xấu xa rồi.”

Lệ Chi nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Kia cũng là học từ người. Người để hai người thành thật như Quế ma ma và Đậu Nhi đi tặng đồ, không phải là cố ý sao?”

Lâm Cận Dung cầm sổ sách trong tay lên, làm bộ muốn đánh Lệ Chi: “Đánh cái miệng nhỏ của người, vô pháp vô thiên a.”

Lệ Chi đè lại sổ sách trong tay nàng, dựng thẳng lên một ngón tay: “Suyt, cẩn thận Nhị gia nghe thấy.”

Lâm Cận Dung liền thu liễm tươi cười, buông sổ sách xuống: “Người nói đúng, ta nên giải thích một chút với Nhị gia. Bảo Đậu Nhi lại đây.” Lập tức đứng dậy đi đến cách vách, nhẹ nhàng gõ cửa thư phòng của Lục Giam.

Lục Giam thấp giọng nói: “Tiến vào đi.”

Lâm Cẩm Dung đẩy cửa đi vào, thấy hấn còn đang tập viết theo mẫu chữ, nhân tiện nói: “Ta bảo Đậu Nhi tới nói qua với chàng tình hình vừa rồi một chút.”

Lục Giam ngẩng đầu lên nhìn nàng, rồi sau đó buông cái nhìn xuống Đậu Nhi đang cúi đầu, mày nhẹ nhàng nhú lên, có chút tức giận nói: “Không cần.” Cũng không biết hấn đang tức giận Đồ thị, hay là tức giận Lâm Cẩm Dung cố ý làm như vậy, hay là, lại là tức giận với chính bản thân hấn.

Không nghe thì thôi. Lâm Cẩm Dung vẫy tay bảo Đậu Nhi đi xuống, hảo tâm hỏi hấn: “Có muốn sai người pha trà nóng không?”

Lục Giam lắc đầu.

Lâm Cẩm Dung liền đóng cửa đi ra ngoài.

Lục Giam buông bút, nhìn chằm chằm ánh nến hồi lâu, khe khẽ thở dài, tự giễu cười, lại tiếp tục viết thêm hai bài thiếp mới dừng lại, cầm sách lên đọc.

Lâm Cẩm Dung cười ngửa xem hoa đọc sổ sách qua một lần, ách xì 1 cái, hỏi Lệ Chi: “Giờ nào rồi?”

Lệ Chi vội bưng đến hai bát canh gà hầm: “Đã gần đến canh ba, thiếu phu nhân không cần dụng công như vậy, cũng đưa một chén qua cho Nhị gia ăn đi.” Mặc kệ thế nào, ngày trôi qua vẫn như cũ, không thể bởi vì chuyện của Đồ thị mà ảnh hưởng tình cảm của hai người.

Lâm Cẩm Dung lười biếng vịn thắt lưng, bưng canh gà hầm qua phòng cách vách hỏi Lục Giam: “Muốn nghỉ ngơi chưa? Đã gần đến canh ba rồi.”

Lục Giam cũng không quay đầu lại nói: “Nàng ngủ trước đi, ta muốn ôn tập nốt số bài ngày hôm nay. Nếu quá muộn, ta sẽ nghỉ ngơi ngay tại thư phòng.”

“Ăn trước đi.” Lâm Cẩm Dung đặt canh gà hầm lên bàn bên cạnh hấn, xoay người đi ra ngoài. Lục Giam nhìn chằm chằm bát canh gà kia một lát, rồi mới bưng lên uống.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cẩm Dung như cũ dậy thật sớm, trước cùng Lục Giam đến thỉnh an Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân tâm tình rất tốt, về mặt đối với Lục Giam ôn hòa trước nay chưa từng có, cố ý phân phó nói: “Tuy rằng tổ phụ con hy vọng con có thể thông mọi sự vụ, nhưng đọc sách không thể buông xuôi, đây mới là căn bản.”

Lục Giam đáp ứng, Lâm Ngọc Trân lại nói: “Giữa trưa ăn cơm xong, chúng ta cùng đến chỗ Tam thẩm nương của con.”

Lục Giam trầm mặc một lát, cúi mắt nói: “Tam thẩm nương đại để là hôm qua bị ngã hôn mê, tính tình không tốt, mẫu thân không ngại để thời điểm khác đến đó sau.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Chính là bởi vì nàng bị ngã hôn mê, cho nên ta mới muốn thăm nàng. Bằng không để Nhị thẩm nương con đến trước, sẽ oán trách lòng ta ngoan tuyệt, không tới nhìn nàng.”

Lục Giam nhịn nhẫn, chung quy cái gì cũng chưa nói, đứng dậy cáo từ đi ra ngoài. Lâm Ngọc Trân công đạo Lâm Cẩm Dung: “Hôm nay thời điểm giao việc quản lý gắm vóc, được liệu nhất định phải rõ ràng, không cần gấp gáp, chậm rãi thôi, vạn nhất nhìn thấy thứ gì đã quá cũ, cần phải xử lý thì lập tức đề xuất, trăm ngàn lần đừng quá chú trọng mặt mũi. Bằng không qua đi chính sai lầm của con.”

Lâm Cẩm Dung đã khởi tinh thần: “Ta đã nhớ kỹ.”

Lâm Ngọc Trân ngón tay vỗ về chơi đùa trên tay ghe, nói: “Nghe hôm qua con sai người đưa thuốc tới cho nàng?”

Lâm Cẩm Dung cũng không phủ nhận: “Vâng.”

Lâm Ngọc Trân liền hèn mọn nhìn nàng: “Thế nào, có lấy lòng được không?”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc trả lời: “Không lấy lòng được.”

Lâm Ngọc Trân ngược lại không có gì để nói, trầm mặc sau một lúc lâu, mới phất phất tay: “Đi đi, không phải ta không nhắc nhở con, cả đời này con cũng đừng nghĩ tới việc lấy lòng nàng. Con là họ Lâm, con phải nhớ kỹ điều này.”

“Sẽ không quên.” Lâm Cẩm Dung cười cười, rồi rời đi.

Một ngày này, những chuyện mà Lâm Ngọc Trân lo lắng cũng không xuất hiện, việc giao quyền quản lý kho phòng thập phần thuận lợi. Giữa trưa, Lâm Cẩm Dung lấy cớ bận việc, không trở về ăn cơm, Lục Giam cũng tìm cớ, không quay lại, vì thế chỉ có một mình Lâm Ngọc Trân đến thăm Đồ thị, nghe nói lại khiến Đồ thị tức giận khóc lóc một hồi, thiếu chút nữa ngất xỉu ngay tại chỗ, nhưng dù tức giận cũng không dám phát tác gì với Lâm Ngọc Trân.

Trong nháy mắt, đã đến ngày đưa bìn vào ruộng.

214. Chương 216: Hết Sức Lòng Bông

Nước sông Chữ giang thuận lợi được dẫn về, hoàn toàn che ngập một mảnh đất bị nhiễm mặn kéo dài ở phía tây thành Bình châu. Nước mênh mông vô bờ, vài cọng liễu theo gió loạn choạng, giống như ngay sau đó sẽ bị đứt đoạn vậy, một đám phi điều bay lên, ở không trung nấn ná hồi lâu, không tìm thấy chỗ để đặt chân, đành bắt đắc dĩ rời đi.

Ở trên đê đập cao cao người Bình châu đứng đầy đến xem náo nhiệt. Bọn họ liễu mạng vườn người vườn cổ ngó về phía trước, rõ ràng chỉ là một mảnh đại dương mênh mông, bọn họ lại sợ bỏ lỡ gì đó; bọn họ hưng phấn đàm luận, bất luận có phải là của bản thân hay không, nhưng nghĩ đến ngày sau Bình châu có thêm nhiều khoảnh ruộng tốt, bọn họ cũng vui mừng. Có người thảo luận sau đó nên trồng loại gì, cũng có người thảo luận mảnh đất này đến tốt cùng sẽ trở nên phì nhiêu ra sao, còn có người tin tức linh thông thảo luận về máy cày, máy gieo: “Đã nhiều ngày nhiều thợ đang làm ra, cũng không biết mấy thứ hình thù kỳ quái đó được sử dụng thế nào.”

“Nhà người có định làm không?”

“Không làm, trước nhìn kỹ hẵng nói.”

“Nhưng nghe nói các phú gia đều đang đặt làm a.”

“Đó là kẻ có tiền, chúng ta vẫn nên xem trước thế nào, người nghèo chúng ta không có nhiều tiền như vậy để vung tiền qua cửa sổ mà.”

“Thôi đi, nhóm phú gia có tiền, nhưng không cần thiết sẽ không vung tiền qua cửa sổ, nhất định là nắm chắc. Ta sẽ đi theo xem náo nhiệt, nhờ người làm ra thử xem.”

“Vậy người dùng thấy tốt thì nói với ta, không được giấu giếm.”

“Hai người chúng ta là huynh đệ, nhất định là thế rồi.”

“Cũng không biết là ai làm ra a, nếu quả nhiên dùng tốt, như vậy người đó sẽ có công lớn. . .”

Nghe mấy người vui vẻ nói chuyện, nhóm đệ tử các nhà Ngô, Lâm, Lục đứng ở một bên nghe, đều nhìn không được cười đẩy Lục Giam: “Mẫn Hành, chính là Mẫn Hành huynh, đợi đến khi bắt đầu cày xới năm nay, huynh sẽ trở nên nổi danh.” Lục Giam hàm chứa cười, tùy ý để bọn họ đẩy hấn qua đẩy hấn lại, cũng không nói lời nào.

Ngô Tương cười nói: “Lục Nhị, người nói hai câu đi, trong lòng đắc ý, muốn cười thì cứ cất tiếng cười to, đừng giống như đại cô nương vậy, cười cũng rụt rè, chỉ mím chi thôi, chặc chặc.”

Lục Luân một lòng che chở Lục Giam, uốn ngực ra phía trước đụng vào Ngô Tương: “Cái này gọi là nội liếm! Không ngưng cuồng giống như huynh a.”

Ngô Tương cười cười, phẩy một cọng cỏ trên vai Lục Luân xuống: “Lục Ngũ đệ thực vô địch, vừa rồi lại làm con lừa lẫn lộn ở đây vậy?”

Lục Luân mặt đỏ lên: “Huynh mới là lừa a.”

Lâm Thận Chi tuổi trẻ mà thành thạo, nghiêm trang nói: “Ngũ ca, huynh bớt tranh cãi đi, Ngô Nhị ca đây là đang khen tỷ phu ta bộ dạng tuấn tú, chính là nên phát huy hơn ngày thường mà thôi.”

Ngô Tương dùng sức xoa đầu của hắn, cười mắng: “Hảo tiểu tử, đây là tổn hại ta mà, nhanh như vậy đã hướng về phía tỷ phu của đệ rồi?”

Lâm Thận Chi bị hắn xoa đầu làm lệch cả khăn trên tóc, hơi hơi đỏ mặt nói: “Tỷ phu ta không thích nói chuyện, nhưng Ngô Nhị ca không thể bắt nạt hắn.”

Ngô Tương không khỏi thở dài, “Nhớ ngày đó, đệ thích nhất là chạy theo ta a.. . . Vậy mà chưa được bao lâu đã bắt công như thế, ta nói câu vui đùa cũng bảo là bắt nạt.” Vì thế lại dùng sức vỗ vỗ đầu vai Lục Giam: “Người thật là có phúc khí.”

Lục Giam khẽ mỉm cười, quay đầu phân phó Lâm Thận Chi: “Đệ đi hỏi hỏi tỷ tỷ đệ xem nàng có bằng lòng xuống đây nhìn ngắm không?” Nhóm nữ quyến ba nhà Lâm, Lục, Ngô cũng chạy đến xem náo nhiệt, nhưng các nàng thứ nhất sợ bẩn, thứ hai sợ người lạ, vì thế rụt rè đội đầu lạp, đứng ở tít chỗ cao trên đê, trông về phía xa.

Lâm Thận Chi nhân tiện nói: “Được!” Mới định chạy, đã bị Lục Luân ôm lấy: “Tiểu Thất đệ, chúng ta cùng đi!” Hai người liền sôi nổi hướng tới chỗ cao chạy tới, Lâm Thận Chi trong chốc lát chạy trong chốc lát lại ngừng, khi đó, Lục Luân người cao thân dài liền đưa hắn chặn ngang ôm lấy, giống ôm một túi gạo hướng tới đằng trước chạy như bay, khiến gã sai vặt của Lâm Thận Chi sợ tới mức vội chạy theo kêu cứu mạng không ngớt, Lục Luân kiêu ngạo cười ha ha.

Lục Kinh nhìn không được khinh bỉ Lục Luân: “Đã lớn rồi còn giống như hài tử vậy.”

Lục Thiệu ôn hòa nói: “Tính tình hắn vốn là thế, tổ phụ cũng không làm gì được, đệ cần gì phải quản hắn.” Vừa nói, vừa quay sang đập vào đầu vai Lục Thiên đang trông mong nhìn Lục Luân cùng Lâm Thận Chi đi xa, cười nhẹ nói: “Lục đệ có muốn theo chân bọn họ không? Muốn đi thì đi đi.”

Lục Thiệu không nói lời nào, thản nhiên liếc Lục Giam một cái, vừa vặn thấy Lục Giam hơi nhú mày, liền quật cường nghiêng mặt đi, không chịu nhìn bất kỳ ai.

Lục Thiệu cười cười, buông lỏng bờ vai của hắn.

Lục Giam đi tới, nhú mày nói: “Muốn gì thì nói ra, đệ không nói người khác làm sao mà biết đệ muốn làm gì? Cũng không phải là không cho đệ đi.” Hắn không cố ý bỏ qua Lục Thiệu, coi trọng Lâm Thận Chi, có điều đến hồi ý tứ của Lâm Cẩm Dung, đương nhiên nên để đệ làm sẽ thỏa đáng hơn.

Lục Thiệu rũ mắt nhìn xuống, cúi bả vai, cũng không để ý đến hắn, Ngô Tương liền cười: “Lục Lục đệ, luôn thẹn thùng như thế là không được, cẩn thận không lấy được thê tử nha.”

Lục Thiệu nhanh chóng nâng mắt lên liếc hắn một cái, nói: “Huynh không thẹn thùng, sao cũng không thấy huynh cười thê tử?”

Mọi người ngẩn ra sau, cười vang. Lâm Phạm Chi dùng sức vỗ đầu vai Ngô Tương, cười nói: “Không ngờ tới phải không, ai bảo huynh bắt nạt người thành thật.”

Ngô Tương sờ sờ cằm, nửa điểm ý tứ thẹn thùng đều không có, lớn tiếng nói: “Lục Lục đệ, đệ hãy nghe cho kỹ, ta sợ đi không lấy thê tử, đó là bởi vì người tốt bị người khác cười đi rồi, người không tốt thì ta không thuận mắt, không phải ai cũng đều có thể làm thê tử của ta a.”

Lời này vừa nói ra, mọi người mà bắt đầu ồn ào, Lục Kinh kéo hắn hỏi: “Ngô Nhị ca xem trọng ai a? Ai bị người khác cười đi? Nói mau cho chúng ta nghe đi.” Đảo mắt nhìn thấy Ngô Đại thiếu phu nhân, Lã thị, Lâm Cẩm Dung, Bình thị, Lục Vân, Lâm Ngũ cùng cặp song sinh đang sinh sinh đình đình đi tới, nhất thời liền ngậm miệng.

Phạm là người biết sự việc năm đó đều vụng trộm liếc Lục Vân, tuy Lục Vân mang theo đầu lạp, nhưng bọn họ luôn cảm thấy, phía sau tấm lụa hắn là gương mặt bị thương muốn chết của một cô nương. Con người chính là kỳ quái như vậy, ngay cả Lục Vân sau này căn bản không biểu lộ ra nửa điểm ý tứ, luôn biểu hiện trình tình nhàn nhàn, những năm gần đây lại cực kỳ ít khi xuất môn, nhưng bởi vì nàng vẫn chưa từng

hôn phối, cho nên mọi người đều đương nhiên cho rằng, Lục Vân chính là bởi vì Ngô Tương mới làm chuyện chung thân, vì thế vừa đồng tình cộng thêm tò mò.

Lục Vân vốn đang thân ái nóng bỏng ôm cánh tay Lâm Cẩm Dung, đám người Ngô Tương, Lục Kinh nói ra các nàng đều nghe thấy rành mạch, một chữ cũng không sót. Lâm Cẩm Dung lúc đó thập phần rõ ràng cảm giác được Lục Vân cước bộ đình trệ một lát, nhưng nàng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, vững vàng đương đương đi về phía trước, đầu càng ngẩng cao hơn.

Ngô Đại thiếu phu nhân không khỏi mắng Ngô Tương: “Nhị gia trước mặt mọi người nói lời này cũng quá lông bông rồi.”

Ngô Tương không cho là đúng, nhưng không dám cùng trưởng tẩu lỗ mãng, chỉ cười cười, cúi đầu đi đến một bên.

Lục Kinh thì thè lưỡi, cũng lui qua một góc.

Lúc này tất cả mọi người không dám như trước, đều giả bộ nhả nhận, trước tiên lên thi lễ, lại chủ động nhường chỗ, đem nhóm nữ quyến bảo hộ ở bên trong, giả vờ giả vịt nói chút việc vặt cùng kỳ văn dị sự ở học đường, giống như đám nam nhân hết sức lông bông vừa rồi không phải là bọn họ vậy.

Lâm Ngũ sẽ giả đi vào tháng năm, con người có việc vui sẽ có tinh thần hơn, lại hồi lâu không có cơ hội cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện, chỉ quần quít lấy Lâm Cẩm Dung: “Ta thực không muốn đến chỗ xa xôi như thế, giả đến đó rồi không quen biết ai cả, muốn tìm người nói chuyện đều không có. Nếu có thể giống như tỷ vậy, giả đi gần là tốt rồi, tuy rằng không thể thường xuyên về nhà, nhưng thời điểm có việc gì cần vẫn có thể qua lại.”

Ngô Lăng nói: “Phi, phi, muội thì có chuyện gì? Tốt không muốn lại muốn phá hư sao.”

Lâm Cẩm Dung cũng nói: “Đó là nhà của cữu phụ muội, Chu gia biểu ca làm người luôn luôn dày rộng kiên định, thương tiếc muội rời xa gia hương, sẽ không hà khắc muội.”

Lâm Ngũ đang ôm ấp tình cảm của một thiếu nữ, cũng chỉ nói như vậy, trong nháy mắt liền thay đổi một bộ dáng ngọt ngào như mật, chặt chẽ ôm cánh tay Lâm Cẩm Dung, tựa đầu vào vai nàng: “Ta sẽ nhớ các tỷ.”

Cặp song sinh đứng ở một bên nghe xong lời này, Lâm Thất nói: “Như vậy, thời điểm chúng ta xuất môn, Ngũ tỷ là không thể đến, bất quá không đến cũng không sao, nhớ rõ thêm trang là được.”

Lâm Ngũ liền châm chọc nàng: “Thất muội thật sự không có lúc nào là không nhớ kỹ việc thêm trang của muội a, muội yên tâm, trước khi ta đi sẽ mua tất cả son phấn bột nước trong các cửa hàng uội, bằng không chỉ sợ cổ kiệu cũng không nhắc lên nổi.”

Lâm Thất cả giận nói: “Ta vì tỷ thêm trang, tỷ cũng nên đối xử lại như vậy, như vậy không tốt sao?”

Lâm Cẩm Dung nhìn lướt qua xa xa, vẫn không nhúc nhích, không nói một lời, Lục Vân liếc mắt một cái, nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Càng nói càng kỳ cục, lớn như vậy rồi, là muốn bị người khác chê cười sao? Còn không ngậm miệng lại?”

Lâm Lục lập tức liền nở nụ cười: “A Vân, đã lâu chưa từng thấy muội xuất môn làm khách. Lần trước Tứ tỷ trở về, ngay cả Lục Luân cũng đi theo, vậy mà muội không đến, hôm nay thật hiếm có.”

Lục Vân thản nhiên nói: “Ta mỗi khi đến trời nóng sẽ không muốn xuất môn.” Nhưng nói thật ra, mùa đông nàng cũng không xuất môn, cho thấy là cố ý tránh né, không muốn lộ diện trước mặt người khác.

Vì thế mọi người cũng không nhắc lại đề tài thành thân, thêm trang này. Mặc kệ từ trước có ân oán gì, rốt cuộc là quan hệ huyết thống, nhóm nữ hài tử đối với Lục Vân từng cao cao tại thượng, tồn tại giống như trong truyền thuyết, hiện tại lại không bằng mình, bị tổn thương, ngay cả chung thân cũng không thể giải quyết dù ít dù nhiều đều có vài phần đồng tình.

Lục Vân lại hoàn toàn không chịu nổi điều này nhất, dùng sức hít vào một hơi, sau đó cười tươi, chỉ về phía trước: “Tẩu tử, tẩu có phân biệt được chỗ đất nào là của tẩu không?”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Nước sông dào dạt một mảnh, ta làm sao phân biệt được? Lại nói tiếp ta còn chưa từng đi qua một lần, chỉ đợi nó sau khi rút nước, sẽ đi dạo một vòng.”

Lâm Ngũ mang theo vài phần hâm mộ: “Tứ tỷ tỷ thật giỏi.”

Lã thị ở một bên che miệng cười: “Đúng nha, đồ cưới của Nhị đệ muội cũng góp vào một phần. Nghe nói trà tứ của con cũng sắp khai trương đúng không? Là ngày bao nhiêu vậy, chúng ta cũng tới tham dự cho náo nhiệt.”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Chỉ là một chỗ bé bằng bàn tay, mở cho vui, đông người sợ là đảm đương không nổi.”

Ngô Đại thiếu phu nhân liền cười nói: “A Dung luôn khiêm tốn, ta nghe Ngô Tương nói rất hay, hẳn đã qua đó ngắm nghía, có vẻ phong tình của Giang Nam, phải vậy hay không? Làm khó uội nghĩ ra được như vậy.”

215. Chương 217: Hăng Hái

Lâm Cẩn Dung cười nhẹ: “Ngô Nhị ca luôn rất khoa trương. Trà tứ kia là tộc huynh của ta đề nghị, lại có biểu ca của ta cung cấp trà, cho nên mới nghĩ đến chuyện mở. Có Mẫn Hành trông chừng, đưa ra không ít chủ ý, Ngô Nhị ca cũng góp ý kiến, nhưng về địa thế tiền tài hạn chế, cũng chỉ có thể tham khảo mà thôi. Nếu nhóm tẩu tử cảm thấy hứng thú, đợi sau khi khai trương, ta liền thết tiệc thỉnh mọi người đến chơi.”

Ngô Đại thiếu phu nhân xúc động đáp ứng: “Tốt, trăm ngàn lần nhớ nha, đến lúc đó ta nhất định sẽ đến cổ động.” Chuyện của Lục Vân tuy rằng huyền ảo thập phần không thoải mái, nhưng đã qua nhiều năm, Ngô gia vẫn muốn cùng hai nhà Lâm, Lục giữ quan hệ tốt, mà thân phận của Lâm Cẩn Dung cũng thực đáng để kết giao.

Ngô Đại thiếu phu nhân cầm tay Lâm Cẩn Dung thân ái cùng nàng nói nhảm, nói nhiều đến chuyện của Đào gia: “Đại biểu ca của muội hành tẩu ở Thanh châu, giống như thần long chỉ thấy đầu không thấy đuôi, ít khi về nhà, hai lão nhân gia vừa đau lòng vừa tưởng niệm, đến khi nào đó A Âm có thể mang theo hài tử trở về thăm viếng thì tốt rồi.”

Lâm Cẩn Dung thở dài: “Ta và mẫu thân cũng đã lâu chưa thấy tỷ tỷ, cũng tưởng niệm nàng, Hoan lang còn chưa tới ngoại tổ gia một lần, nề hà tình hình nhà cữu phụ như vậy, nàng cũng khó mà đi.”

Ngô Đại thiếu phu nhân thở dài: “Đợi cho Phượng Cử cưới vợ, nàng sẽ thoải mái hơn. Nhưng vẫn còn phải chờ nhiều năm mà? Phượng Đường lại không ở nhà, thật khổ cho nàng.”

“Là rất vất vả, may mà cữu phụ đau lòng nàng, Phượng Cử kính trọng nàng, trong nhà cũng không có người gây chuyện thị phi, cũng không tính là khó khăn.” Lâm Cẩn Dung thầm nghĩ, lúc này Đào Phượng Đường mặc dù đi xa, Lâm Cẩn Âm một mình trông coi, nhưng luận về tương lai, cũng là thập phần đáng giá.

Hai người nàng nói chuyện, những người khác căn bản không xen vào nổi, liền dần dần tạo thành một vòng nhỏ khác, nói về các đề tài cảm thấy hứng thú, ví dụ trang phục thịnh hành gì đó. Lục Vân cô độc đứng ở giữa, đăm đăm nhìn Lâm Cẩn Dung cùng Ngô Đại thiếu phu nhân liếc mắt một cái. Lại nhìn Lâm gia tỷ muội, ngẩng đầu lên, tịch mịch nhìn cảnh nước non đằng xa.

Lã thị nhìn thấy rõ ràng, lại cười nói: “A Vân, sao không nói lời nào?”

Lục Vân thản nhiên nói: “Tẩu tử nói, ta nghe.”

Lã thị trông mắt vừa chuyển, liền mạt khen Lâm Cẩn Dung: “Liền ngay cả Ngô Đại thiếu phu nhân đều khen ngợi nàng có khả năng, quả nhiên đúng vậy. A Vân không bằng cùng tẩu tử muội mở cửa hàng, có nàng che chở, muội chỉ cần kiếm tiền, tương lai đồ cưới cũng nhiều hơn một chút. . .”

Lục Vân có chút không kiên nhẫn nói: “Ta đối với việc này không có hứng thú.”

Lã thị che miệng cười: “Nha đầu ngốc này a, có cừ oán với cái gì cũng đều được, chính là đừng có cừ oán với tiền. Ta là nương nung, bằng không ta thế nào cũng phải quần quít lấy A Dung.”

Lục Vân cúi mắt không nói.

Bỗng nhiên phía sau một trận ồn ào, Ngô Tương thanh âm lớn nhất: “Lâm Tam ca, huynh cũng đến xem nào nhiệt?”

Lục Vân quay đầu lại, chính là Lâm Thế Toàn đang nắm tay một tiểu nữ hài tầm bốn, năm tuổi, và một nha hoàn mi thanh mục tú cùng một hán tử vừa đen vừa gầy đứng ở phía ngoài. Thấy mọi người đều chào hỏi, Lâm Thế Toàn liền buông tay tiểu nữ hài kia ra, tươi cười cùng mọi người chào hỏi vắn an. Tiểu nữ hài nghiêng đầu nhìn nhìn, lưu loát đi qua đám người, chạy đến bên cạnh Lâm Cẩn Dung, ôm lấy chân Lâm Cẩn Dung: “Tứ tỷ tỷ.”

Lâm Cẩn Dung xoay người cúi đầu, sờ sờ khuôn mặt của tiểu nữ hài, cười nói: “Lưu Nhi đang ngậm gì trong miệng vậy?”

Lưu Nhi ngẩng đầu lên, hé miệng, lộ ra một viên kẹo đường: “Tứ tỷ tỷ ăn không?”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Đầy nước miếng rồi, ta không cần.”

Lưu Nhi nói: “Ta đâu có bẩn như vậy. Đều ở chỗ của Liễu Khê mà.” Rồi vươn tay ra, nha hoàn Liễu Khê liền đưa một túi thêu qua. Lưu Nhi liền cầm kẹo đường phát ọi người, nói năng ngọt ngào, gặp ai cũng chào hỏi không sai sót một người.

Ngô Đại thiếu phu nhân nghiêm túc đánh giá Lưu Nhi một phen, cười nói: “Là tộc muội mà mẫu thân muội giữ ở bên người giáo dưỡng sao?”

Lâm Cẩn Dung lại cười nói: “Còn không phải sao? Chỉ chớp mắt đã lớn như vậy.”

Lưu Nhi vươn tay chỉ bên ngoài, cười nói: “Tứ tỷ tỷ, ca ca ta tìm tỷ có việc.” Lâm Cẩn Dung theo hướng nàng chỉ nhìn qua, chỉ thấy Lâm Thế Toàn, Lục Giam dẫn theo hán tử vừa gầy vừa đen đứng ở một bên ngoắc gọi nàng, liền tạ lỗi với Ngô Đại thiếu phu nhân: “Mấy người đang gọi ta, ta đi ra ngoài nhìn xem.”

Ngô Đại thiếu phu nhân cười nói: “Muội cứ lo việc của mình đi.”

Lâm Cẩn Dung nắm tay Lưu Nhi định lui ra, Lục Vân nói: “Tẩu tử, ta đi cùng với tẩu đến nghe một chút.”

Lâm Cẩn Dung biết nàng đứng ở chỗ này khó chịu, liền ý bảo nàng đi theo. Tới bên ngoài, Lâm Thế Toàn cũng không nói nhiều, trực tiếp chỉ về phía hán tử cho Lâm Cẩn Dung xem: “Tứ muội muội, đây là Mã trang đầu lúc trước ta đã nói với muội.”

“Thiếu phu nhân mạnh khỏe.” Hán tử đen gầy kia muốn tiến lên hành lễ với Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung ngăn lại, cẩn thận đánh giá hán tử này.

Mã trang đầu, từ lúc hai tháng trước, Lâm Thế Toàn đã nhắc đến với nàng, nói là người này chịu được khổ, có tay nghề rất giỏi, lúc trước chuyên làm quần sự cho người ta, quản lý tình thế thôn trang, trồng hoa màu, nhưng vì xảy ra mẫu thuẫn tranh cãi với tá điền mà bị đuổi. Có điều hán tử chào giá cực cao, luận về tiền công, thứ nhất phải thuê ít nhất hai năm, rồi trả đủ tiền trước để tránh khất nợ, nếu cùng gia chủ phát sinh tranh chấp, thì sẽ không hoàn trả lại số tiền trên. Phú gia đều có gia nô, cơ bản không muốn thổ địa sinh kế để lại cho con cháu cứ như vậy tùy tiện ném ột người ngoài, vì vậy Mã trang đầu này muốn tìm việc cũng khó khăn. Cho nên, thanh danh của hán tử mặc dù vang xa, cũng không có bao nhiêu người nguyện ý thuê hán tử. Trừ phi là thật sự không còn cách nào khác, không thể không mượn, thì cũng chỉ tròn một kỳ hạn ngắn, tình thế chuyển biến tốt sẽ cắt khế ước.

Lâm Cẩn Dung vốn tưởng rằng là đại hán khỏe mạnh, ai ngờ lại là bộ dạng thể này, không khỏi cười thầm bản thân một hồi, nếu xét về khí lực, là đại hán thì vẫn tốt hơn. Vì thế nhận thức nghiêm túc hỏi Mã trang đầu: “Trang đầu lúc trước đã từng đến xem mảnh đất này?”

Mã trang đầu cúi đầu nói: “Vâng.”

Lâm Cẩn Dung hỏi: “Vậy người có khả năng quản lý một phiên đất lớn không?”

Mã trang đầu ngẩng đầu lên: “Phiên đất này quá rộng, chỉ dựa vào một người khẳng định là không thành, nhưng hạ nhân có huynh đệ, có chất nhĩ, bọn họ đều là hảo thủ, có thể hỗ trợ cho ta. Chỉ cần thiếu phu nhân tín nhiệm hạ nhân, việc này nhất định có thể thành!”

Ý nghĩa là, muốn trả càng nhiều tiền công, mà nàng lại không biết những người này có thật sự đáng giá tin cậy, đáng giá nuôi dưỡng hay không. Lâm Cận Dung đang trong lúc do dự, chợt nghe Lục Giam nói: “Mã trang đầu, xin hỏi người vì sao phải đòi ký khế ước hai năm?”

Mã trang đầu cất cao giọng nói: “Trồng trọt không phải công lao một sớm một chiều, cũng không phải trong vòng một năm có thể sản xuất ra với số lượng lớn, bàn luận, mưu tính, ít nhất hai năm mới có thể thấy hiệu quả, lão Mã ta đã nhận tiền của người, thay người làm việc, phải chu toàn mọi thứ, không thể hổng thanh danh đứng đầu của ta.”

Lục Giam gật gù đầu, lại nói: “Vì sao phải trả tiền trước rồi mới làm việc? Người ta đều là trước làm việc rồi mới trả tiền, làm không hài lòng sẽ khấu trừ tiền công. Hơn nữa, việc trồng trọt là do tá điền thực hiện cũng không phải do người bắt tay vào làm.” Hắn dù chưa nói rõ, nhưng cũng tỏ vẻ, nếu người làm chúng ta không hài lòng, người cũng sẽ chịu thiệt, vậy chẳng phải là nên có cam đoan sao?

Mã trang đầu nở nụ cười, nghiêm túc nói: “Ta đáng giá với số tiền này, bất quá là hiện giờ thể nhược suy thoái, không thể không làm như thế mà thôi. Việc trồng trọt không thể mướn người linh tinh, nếu ta nói muốn trồng cao lương, chủ gia không nên trồng ngô, ta nói muốn trồng một năm hai vụ, chủ gia dù thế nào cũng phải đồng ý, nếu không thì không phải là lỗi của ta. Chủ gia cũng không thể vì vậy mà khấu trừ tiền công của ta, ta vóc dáng tuy nhỏ, nhưng cũng phải ăn cơm mà. Về phần trồng trọt là tá điền động thủ, cũng không phải là hạ nhân động thủ, hạ nhân thừa nhận như thế, nhưng luận về tiêu phí tâm lực, bọn họ có 100 người cộng lại cũng không bằng ta. Ngay cả ruộng màu mỡ thượng đẳng cũng phải cẩn thận, bằng không chính là lãng phí. Nếu ta quản lý, dạy nhóm hắn nên trồng trọt thế nào, từ năm phần tăng lên thành tám phần, từ tám phần có thể thành mười phần, như thế, chủ gia không phải kiếm được càng nhiều sao? Nhị gia cảm thấy có đáng giá hay không?”

Lục Giam nhàn tình sáng lên: “Người cũng biết đạo lý này sao?”

Mã trang đầu cười nói: “Biết.”

Lục Giam quay đầu nhìn Cận Dung, dù chưa nói rõ, kì thực là hy vọng nàng đáp ứng.

Lâm Cận Dung ở một bên nghe xong hai người đối thoại, giương mắt nhìn về phía Lâm Thế Toàn, thấy Lâm Thế Toàn cũng là bộ dạng đồng ý, nhân tiện nói: “Vậy thỉnh nghê xem Mã trang đầu muốn bao nhiêu tiền công, lại đến cùng chúng ta đàm luận.” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ nhớ ân tình.”

Lời này của nàng kỳ thật là ám chỉ, nếu làm tốt, trường kỳ thuê về cũng không phải là không thể được. Mã trang đầu cũng không vì lời này của nàng liền tỏ vẻ vui mừng cỡ nào, không kiêu ngạo không siểm nịnh cáo từ: “Hạ nhân còn mang theo vài người nhà tới xem náo nhiệt, bọn họ còn chờ ở bên kia.”

Lâm Thế Toàn đưa tiễn hắn: “Mã trang đầu nghĩ kỹ thì đến cửa hàng hương liệu tìm ta.”

Đợi cho Mã trang đầu đi xa, Lâm Thế Toàn mới hỏi ý tứ Lục Giam cùng Lâm Cận Dung: “Các muội thấy như thế nào?”

Lâm Cận Dung trầm mặc một lát, nói: “Cứ xem ý hắn thế nào.”

Lâm Thế Toàn liền trở lại chuyện trà tứ nói vài câu: “Đã sắp hoàn công, Tứ muội muội khi nào rảnh, có thể đi qua nhìn xem.”

Chợt thấy Ngô Tương tới đây, cười nói: “A Toàn, ta nói bên trong nên trang trí nhiều đồ cổ. Huynh đồng ý không?”

Lâm Thế Toàn đã sớm nghe kể lại việc ngày đó, liền chỉ “Ha ha a. . .” cười giả bộ ngớ ngẩn để cho qua.

Ngô Tương bắt mắt nói: “Lại là một câu trả lời cho có lệ.” Đảo mắt nhìn thấy Lục Vân cúi đầu đứng ở bên người Lâm Cận Dung, liền mỉm cười tiến lên: “A Vân, hồi lâu không thấy muội.”

Lục Vân cứng ngắc thi lễ, ngữ khí đông cứng nói: “Ngô Nhị ca là đại ân nhân. Không gặp cũng là bình thường.”

Ngô Tương đùa lại: “Cái gì đại ân nhân, rồi hơi thôi.” Đại để là thấy thái độ Lục Vân có chút lạnh lùng, liền nói: “Không biết hiện tại muội thối sáo thể nào rồi?”

Lục Vân lãnh đạm nói: “Ta đã sớm không thối sáo.”

“Nga.” Ngô Tương lại sờ sờ đầu, chỉ trầm mặc một chút, trong nháy mắt liền nở nụ cười: “Tứ muội muội, ta đánh giá hiện tại muội khẳng định không phải là đối thủ của ta.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Lần trước cũng đã thua, còn nhiều lời nữa sao?” Nàng không biết Ngô Tương rốt cuộc có biết chuyện năm đó Dương thị cự tuyệt nghị thân hay không, nếu có thì hẳn đối với Lục Vân dù thế nào cũng sẽ có chút không được tự nhiên, nhưng chỉ thấy hắn cố ý tiến lên cùng Lục Vân thân cận, bộ dạng không thêm quan tâm, lại làm như không biết việc gì.

Lục Vân đột nhiên nói: “Tẩu tử thật sự là không có tiền đồ, bị người khác nói như vậy cũng không biết quyết chí tự cường, rõ ràng năm đó thối sáo hay hơn người ta rất nhiều, thật lãng phí nhân tài.”

216. Chương 218: Tuyệt Tình

Lục Vân vừa cười vừa nói, coi như là đang nói giỡn, nhưng dù thế nào nghe thấy đều có chút không thích hợp. Có điều, cho dù là nói giỡn, mọi người ở đây cũng là lần đầu tiên nghe thấy Lục Vân nói năng chua ngoa như thế.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên sẽ không trả lời, liền chỉ cười mà thôi, Lục Giam thấp giọng gọi: “A Vân?”

Lục Vân lại nở nụ cười, đối với Lâm Cẩm Dung trong suốt thi lễ: “Thực xin lỗi tẩu tử, ta không có ý gì khác, chỉ hơi tiếc nuối, nữ tử tuy rằng nên lấy đức ngôn dung công làm chủ, nhưng tài nghệ cũng trọng yếu. Tỷ từ nhỏ đã thối sáo, vốn thối vô cùng hay, được mọi người kính nể, tỷ nên tiếp tục chăm học khổ luyện mới phải, có thể nào bởi vì bại bởi Ngô Nhị ca mà bỏ quên? Như thế, cũng khó trách bọn họ luôn xem thường nữ tử chúng ta.”

Lâm Cẩm Dung hơi hơi hé miệng, chỉ vì điều này cũng muốn dùng để nói móc a? Cũng không chờ nàng mở miệng, Lục Vân lại hướng về Ngô Tương hành lễ: “Ngô Nhị ca, ta không phải nhằm vào huynh nga, huynh đừng cùng ta so đo được không? Ta chỉ là cảm thấy huynh cùng tẩu tử ta tỷ thí thối sáo, hai người ai thua ai thắng đều là một sự kiện hiếm có thú vị, càng hy vọng tài nghệ của hai người ngày một tăng cao, không hy vọng tẩu tử vì nguyên do nào đó mà buông tha ham thích này.”

Ngô Tương sợ run một lát, nói: “Đúng, A Dung không nên bởi vì bại trước ta một lần mà bỏ quên. A Dung muội đã lâu không thối sáo sao?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Đúng thế, không có thời gian.” Nàng đã thật lâu không thối sáo, từ lúc vào cửa Lục gia tới nay, cơ hồ không có thời điểm nhàn rỗi, cho dù là ngẫu nhiên nhàn rỗi, cũng không có tâm tình. Có điều nàng không phải bởi vì bại trước Ngô Tương mà bỏ quên a, hai người này là như thế nào a, một người tự quyết định, giống như chỉ là một việc rất thanh nhàn, một người lại tin tưởng là đúng.

Ngô Tương nghiêm túc nói: “Tuy rằng tục vụ quần thân, nhưng không phải không thể luyện tập một chút được, hiện tại, cũng chỉ có muội mới có thể làm đối thủ của ta mà thôi, để ý gia vụ mặc dù trọng yếu, nhưng khi nhàn rỗi cũng nên luyện tập.”

Lâm Cẩm Dung cười gượng một tiếng: “Ngô Nhị ca nói phải.”

Lục Vân liếc mắt nhìn hai người một cái, giơ tay lên chậm rãi chạm vào đầu ngón tay trắng xanh, phá lệ khiến người chú ý. Một trận gió nhẹ thổi tới, thổi bay tấm vải che mặt, vừa vặn khiến khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp lộ ra một nửa, nàng lại nhanh chóng đè lại, càng thêm ngẩng cao đầu.

Ngô Tương cũng vẫn nghiêm túc tiếp tục thuyết giáo Lâm Cẩm Dung: “Ta cũng không phải nói muội mở cửa hàng, làm thôn trang là tục sự, ta chỉ cảm thấy tài nghệ của muội bị lãng phí thì rất đáng tiếc. Muội cũng biết, tài nghệ này chẳng những cần thiên phú, cũng là muội vất vả mười mấy năm mới đạt được.”

Lâm Cẩm Dung thật ra tin tưởng Ngô Tương không phải kẻ cặn bã coi khinh tiền bạc, hẳn sinh ra trong gia thế như vậy, mặc dù hẳn không đem tiền tài để vào mắt, cũng vẫn hiểu được con người không thể xa lánh tiền tài, vì thế thành tâm thành ý nói: “Ta biết, lời Nhị ca ta đều nhớ kỹ.”

Lục Giam ho khan một tiếng: “A Dung, Xuân Nha đến đây, đại để là tới tìm nàng.”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Xuân Nha từ chỗ đám người Đào thị nghỉ tạm đi xuống, liền cáo lỗi, đem Lưu Nhi giao cho Lâm Thế Toàn, dẫn Lệ Chi cùng Anh Đào đến tiếp đón Xuân Nha.

Lục Vân cũng không nói những lời khác, cùng Ngô Tương cáo lỗi, theo phía sau Lâm Cẩm Dung thản nhiên rời đi.

Ngô Tương đứng chấp tay sau lưng, nhìn theo hai người đi xa, quay đầu nhìn Lục Giam nói: “Mẫn Hành, không phải ta nói người, người đừng đem trần châu biến thành mắt cá nha.”

Lục Giam mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn hẳn, Ngô Tương không hề tránh né, nhìn thẳng hẳn, thản nhiên nói: “Ta cũng không nói sai, ta còn nhớ kỹ năm đó khi nghe một khúc Thánh Tuyết trong rừng mai kia.”

Lục Giam nhìn Ngô Tương trong chốc lát, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Người yên tâm.”

Ngô Tương nói: “Có lời này của người thì ta an tâm.”

Lục Giam cũng không thêm nhắc lại, đảo mắt nhìn về nước sông mênh mông, chậm rãi thẳng thắt lưng, Ngô Tương cùng hẳn sóng vai, mắt nhìn phía trước: “Đánh cuộc từ trước của chúng ta còn tính không?”

Lục Giam trầm đĩnh tiệt thiết nói: “Tính, đương nhiên tính!”

Ngô Tương mạnh mẽ nói: “Ta chờ người vượt qua ta.”

Khí phách của thư sinh, không biết là cực cái gì, thắng thì thế nào? Thua thì ra sao? Lâm Thế Toàn ở một bên nhìn toàn bộ tình hình, không khỏi nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thầm than tâm tình của mình quả nhiên đã già đi, cũng chỉ nghĩ nên kinh doanh thế nào cho tốt, quan tâm đám người Lưu Nhi cùng Lâm Cẩm Dung, sự tình còn lại hẳn thật sự không còn muốn quản, cũng thấy không cần thiết phải để ý. Lâm Thế Toàn xoay người đem Lưu Nhi đặt lên đầu vai, cười vang nói: “Đi, ca ca mang Lưu Nhi phi một vòng...”

Liễu Khê ở phía sau nhanh đuổi kịp, thấp giọng oán giận: “Tam gia, cẩn thận để phu nhân nhìn thấy, nếu người thấy, sẽ mắng người cùng nô tỳ, tiểu thư tuy nhỏ, nhưng cũng không thể mất thể thống.” Đào thị giáo dưỡng Lưu Nhi thập phần nghiêm khắc, tốn khá nhiều công phu.

Lâm Thế Toàn cười nhạt một tiếng, nói: “Nàng còn nhỏ, ở tuổi này cười lên vai huynh trưởng xem hoa đăng náo nhiệt, cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.” Mặc dù nói như thế, lại vẫn chột dạ quay đầu nhìn về phía chỗ đám người Đào thị, sau đó đỡ chân Lưu Nhi, nhỏ giọng dặn dò: “Ôm chặt đầu ca ca, phải bỏ chạy a. .”

Lưu Nhi cười khanh khách, ôm chặt đầu của hẳn, lớn tiếng nói: “Cười đại mã a, cười đại mã, ca ca chạy mau!” Lâm Thế Toàn nhanh như chớp hướng tới đằng trước, Liễu Khê tức giận muốn khóc, một bên thấp giọng mắng, một bên cất bước điên cuồng đuổi theo.

Lục Giam nghe tiếng quay đầu, nhìn tình hình này, không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên khóe miệng.

Lục Kinh dẫn một người tới, cười nói: “Nhị ca, huynh xem là ai đến đây?”

Lục Giam quay đầu, thấy người tới mười tám, mười chín tuổi, dáng người trung bình, mặc một kiện nhu sam trúc điệp thanh, mang khăn màu xanh, giày vải xanh nhạt, mặt dài mũi cao, màu da ngăm đen, trên mặt khiêm cung tươi cười, hướng hẳn vãi chào, nghiêng mặt hỏi: “Nhị ca, nhớ rõ tiểu đệ không?”

Lần trước gặp mặt, để lại ấn tượng không nhỏ, ngay cả quần áo đều không thay đổi, Lục Giam sao có thể nhận lầm, liền cười nói: “Lục Tích huynh đệ.”

Lục Tích hai mắt tỏa ánh sáng: “Nhị ca không quên ta?”

Lục Giam cười hồi lễ của hẳn: “Lần trước ta không thể nhớ ra hiền đệ, cũng đã là thực vô lễ, sao dám không ghi tạc trong lòng?”

Lục Tích liền nhiệt tình nói: “Nhị ca, khó được có cơ hội gặp huynh, hôm nay tiểu đệ làm chủ, thỉnh ca ca và các huynh đệ đến Ngũ Trượng lâu dùng cơm, huynh không thể không đi a?” Vừa nói, một bên cùng Ngô Tương hành lễ: “Ngô Nhị gia, nếu người nhàn rỗi vô sự, cũng thỉnh đến dự.”

Lục Giam không khỏi khẽ nhủ mày: “Ngũ Trượng lâu? Không biết huynh đệ có việc mừng gì?” Lục Tích gia cảnh bần hàn, toàn dựa vào Lục lão ông giúp đỡ, hẳn cũng có nghe qua, nhìn bộ quần áo này của Lục Tích, lần trước mặc rồi, lần này vẫn mặc lại, chứng tỏ lúc Lục Tích gặp khách xiêm y chỉ có một bộ, bần hàn như vậy, nhưng cũng dám thỉnh huynh đệ trong tộc đến chỗ đắt tiền như Ngũ Trượng lâu mời cơm sao? Lục Giam tuyệt đối không đồng ý với hành vi giả bộ sĩ diện thế này.

Lục Tích nhủ mày nói: “Như thế nào, Nhị ca xem thường huynh đệ ta? Chẳng lẽ không có việc mừng cũng không có thể thỉnh các huynh đệ đến ăn chút rau dưa?”

Lục Giam lại cười nói: “Không phải, ta chỉ là thấy đều là người trong nhà, tùy tiện tìm nơi thanh tịnh ngồi xuống nói chuyện cũng được.”

Lục Tích ra vẻ tức giận: “Xem đi! Không phải coi thường ta sao!”

Ngô Tương mỉm cười: “Ta đã lâu không đến Ngũ Trượng lâu, nếu huynh đệ có tâm, sao ta có thể chối từ không đi?”

Lục Tích vái chào nói: “Ta đây đi qua thỉnh những người khác.” Nói xong quả thực nhanh chóng hướng tới các đệ tử khác ba nhà Lâm, Lục, Ngô, lần lượt thỉnh từng người.

Lục Giam liền hỏi Lục Kinh: “Hắn đây là muốn làm cái gì? Thỉnh nhiều người như vậy, bàn tiệc ở Ngũ Trượng lâu lại đắt tiền. . .”

Lục Kinh đang muốn mở miệng, Ngô Tương nhân tiện nói: “Người dư hơi mới đi quan tâm, không phải tiêu tiền của người, người cũng đã nhắc nhở hắn, bản thân hắn nguyện ý tiêu pha số tiền này, liên quan gì đến người, người ngăn cản hắn, hắn còn trách người khinh thường hắn. Hung hăng ăn một chút, cho hắn biết lợi hại.”

Lục Kinh cười nói: “Đúng là như thế, huống chi, hắn là có chính sự yêu cầu Nhị ca.”

Lục Giam ngạc nhiên nói: “Chuyện gì? Hắn muốn ta làm cái gì chỉ cần nói thôi, ta sẽ không bởi vì hắn không mời ta ăn cơm mà không giúp hắn.”

Lục Kinh nhỏ giọng nói: “Hắn muốn cùng Nhị ca thảo luận, để hắn thay Nhị tẩu quản lý thôn trang.”

Lục Giam không khỏi nhủ mày: “Hắn?”

Lục Kinh vội dò xét nói: “Ta đã nói sẽ không thành, nhưng hắn nhất định nói hắn có thể. Phiền đất lớn như thế, hắn lại chưa từng trông trọt, làm sao hiểu được?”

Lục Giam đồng ý nói: “Chuyện này không thể nói giỡn.”

Lục Kinh nhin nhãn, thật sự nhin không được: “Nhưng hắn nói, cũng không phải do hắn trông trọt, mà là tá điền, hắn chỉ thay Nhị tẩu quản nông cụ cùng trâu cày, gieo một chút hạt mầm, mỗi ngày tuần tra một chút, không để hạ nhân hết ăn lại nằm khiến đồng ruộng hoang vu là được. Ta nghĩ cũng là có chuyện như vậy, cho nên ta liền dẫn hắn tới đây.”

Lục Giam lắc đầu: “Không được, chuyện này không phải đơn giản như vậy, mặc dù hắn có thể làm, nhưng chúng ta cũng đã thỉnh Mã trang đầu rồi, không thể nói không giữ lời đột nhiên thay đổi người. Người gọi hắn lại đây, bữa cơm này ta sẽ không ăn.”

Lục Kinh gấp gáp: “Khoảnh đất lớn như vậy, sao một người có thể quản hết được? Ca ca chỉ vung một ngón tay đã đủ ột nhà già trẻ hắn ăn uống no nê, đều là tộc huynh đệ, không cần tốn thương hòa khí. Hắn đã thỉnh những người khác, huynh làm chủ, lúc này đột nhiên nói không đi, vậy không phải đánh vào mặt hắn sao?”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Một khi đã như vậy, vậy thì cứ đi, ta đến mời khách, đệ cũng tìm cơ hội nói riêng với hắn, chuyện này kiên quyết bất thành, để hắn đừng nói ra, cũng chớ có nghĩ quanh co lòng vòng đi cầu Nhị tẩu đệ, đỡ khiến Nhị tẩu đệ khó xử, làm ọi người lâm vào thế khó coi.”

Lục Kinh chưa từ bỏ ý định: “Nhị ca, chúng ta cũng biết Mã trang đầu, hấn thu tiền công không ít, vẫn là người ngoài, không có cam đoan gì cả, các người cứ yên tâm đem thôn trang cho hấn quản sao? Lục Tích ít nhất cũng là họ Lục? Các người không tin hấn mà đi tin một người ngoài, sao huynh cứ tuyệt tình như vậy?”

Hấn tuyệt tình? Lục Giam giương mắt nhìn Lục Kinh, hai mắt đen láy, không nói được một lời, Lục Kinh có chút chột dạ, khẩu khí trở nên mềm mỏng hơn: “Ta cũng không phải ý kia, chính là nhà hấn nghèo, mọi người có thể giúp thì giúp một tay, Nhị ca huynh lại tâm can lạnh lẽo như thế.”

Lục Giam đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Ngũ đệ không tuyệt tình, vì sao không để hấn giúp đỡ quản lý thôn trang của Nhị thẩm nương cùng Đại tẩu?”

217. Chương 219: Long Chim

Lục Kinh nhất thời nghẹn lời, ngừng một lát mới nói: “Mẫu thân cùng tẩu tử ta sớm đã có lão nhân gia đặc lực coi chừng, không thể so sánh với các người.” Lần đó khi mưa đất bị nhiễm mặn, Tổng thị cùng Lã thị cũng nắm bắt tin tức, đều mưa theo, nhưng đã sớm an bài quản sự.

“Sao lại không thể so sánh? Đều họ Lục mà.” Lục Giam không cho hấn cơ hội biện bạch: “Rộng như vậy, một người quản sao được? Cho dù không được, không phải còn có cửa hàng đó sao? Gia nghiệp lớn như thế, chỉ nhắc một ngón tay chẳng phải cũng đã đủ rồi sao? Đã muốn giúp người, theo ta thấy như vậy rất tốt.”

Lục Kinh bị hấn liên thanh châu pháo khiến ngẩn người, hơn nửa ngày mới cả giận nói: “Nhị ca, huynh cũng hơi quá đáng rồi! Cho dù không chịu hỗ trợ, định phát hỏa với ta sao? Ta vẫn cho rằng huynh là người tốt đây.”

Lục Giam thần nhiên nói: “Ta không phải người tốt gì, ta chỉ là người phạm mà thôi.” Nói xong vung tay áo, đi thẳng đến chỗ ít người.

Lục Kinh hơi hơi hé miệng, buồn bực quăn bách nhìn bóng dáng của Lục Giam, xấu hổ hỏi Ngô Tương: “Ngô Nhị ca, Nhị ca ta làm sao vậy? Vừa rồi ta có nói gì đâu? Không phải giúp một tộc huynh gia cảnh bần hàn cầu tình sao? Hấn cho dù không muốn, vì sao phát giận với ta a! Ta thật sự vô tội mà!”

Ngô Tương lắc lắc quạt lông chim trong tay, tà ánh mắt liếc hấn nói: “A, Lục Ngũ đệ thực vô tội. Bất quá ta cảm thấy Nhị ca đệ quả nhiên cũng không nói gì sai, nếu đệ có hảo tâm, cũng nên để hấn quản lý việc cho nhà mình. Bản thân đệ không làm được, sao có thể trách người khác tuyệt tình đây? Đệ có từng đọc qua đạo lý này không?” Vừa nói, một bên đem cây quạt gõ trên ngực Lục Kinh vài cái: “Nếu chưa đọc qua, ta đọc lại một lần cho đệ nghe, đệ nhớ kỹ a?”

“Nhà ta không có, không có cửa hàng, bằng không ta nhất định không tìm hấn!” Lục Kinh phẫn nộ đẩy cây quạt của Ngô Tương ra: “Huynh không phải chỉ đọc nhiều sách thôi sao? Đắc ý cái gì? Có biết sẽ khiến người ta không thoải mái không? Huynh cứ thi đi, ta mới phục!”

Ngô Tương cũng không tức giận, thần nhiên phe phẩy cây quạt, nửa khép mắt nhìn trời thở dài: “Ai... Ta thực vô tội, rõ ràng là chuyện của huynh đệ các người, ta chỉ khuyên can mà thôi. Cho dù đệ không muốn, cần gì phát giận với ta? Ta mới thực vô tội đây! Ta còn cho rằng đệ là người tốt.”

“Huynh!” Lục Kinh tức giận đến phòng hai má, chán ghét liếc Ngô Tương, thấy hấn như vậy thực đáng đánh đòn, nhưng không có biện pháp, cũng không dám thật sự đánh người.

Ngô Tương ngửa mặt lên trời ha ha nở nụ cười vài tiếng, phe phẩy quạt lông tiêu diêu tự tại rồi đi, phút cuối cùng còn ném lại một câu: “Đệ nói hai huynh đệ tức giận với nhau, liên quan gì đến ta a.”

Lục Tích ban đầu phát hiện bọn họ khắc khẩu, không dám lại gần, thấy hai người đều rời khỏi đó, chỉ còn lại có Lục Kinh, mới đi tới nâng cầm hương tới hai bóng dáng phía xa: “Sao rồi?”

Lục Kinh hí hóp mắt, oán hận nói: “Không được! Ngược lại còn cười nhạo ta!”

Lục Tích lộ ra biểu tình muốn khóc: “Vậy phải làm sao bây giờ? Nhà của ta nghèo rớt mồng tơi. Còn trông cậy vào chuyện này có thể kiếm chút tiền, về sau bản thân phải tự kiếm cơm, không thể dựa dẫm nơi nơi cầu người được.”

Lục Kinh cười lạnh: “Không phải một chút cơm thôi sao? Để ta mời! Ta cũng không loại người keo kiệt, thấy chết mà không cứu.”

“Nói đùa rồi.” Lục Tích thu liễm thần sắc, nghiêm túc chối từ: “Không phải bữa cơm thôi sao? Ta đường đường là nam tử hán, nếu đã mở miệng, vậy đập nồi bán sắt cũng phải mời bữa cơm này. Quên đi, huynh đi thỉnh hai người hần về đi, huynh đệ một nhà, đừng chỉ vì ta mà trở nên xa lạ. Không đáp ứng thì không đáp ứng, cơm vẫn nên ăn mà.”

Lục Kinh phẫn hận nói: “Ta không đi!”

Lục Tích nói: “Một đám người đều đi, chỉ có hai người đó không đi, bọn họ lại là huynh trưởng được tôn kính nhất, những người khác hỏi đến thì nói thế nào?”

Lục Kinh hừ một tiếng: “Còn nói thế nào nữa? Thì nói người ta mắt cao hơn đỉnh, khinh thường những người như chúng ta.”

Lục Tích nở nụ cười cười, vỗ vỗ đầu vai hần: “Là ta khiêu khích chuyện này, để ta đi vậy.” Nói xong quả nhiên đi tìm Lục Giam.

Lục Kinh nhìn bóng dáng Ngô Tương xì một tiếng khinh miệt, hằm hừ gọi Lục Thiệu sang một bên, còn chưa mở miệng, Lục Thiệu đã hỏi: “Không chịu sao?”

Lục Kinh gật đầu: “Không chịu, ngược lại mắng ta một chút.”

Lục Thiệu trầm ngâm một lát, nói: “Đi tìm hần nói xin lỗi.”

Lục Kinh thấy phi thường mất mặt, thấp giọng nói: “Ta không đi.”

Lục Thiệu nghiêm khắc nói: “Đi đi! Chẳng lẽ Lục Tích có thể đi, ngược lại đệ không thể sao? Đi nói với hần, đệ không hiểu chuyện, không biết nặng nhẹ, chắc hẳn phải vậy mà thôi, bảo hần nể mặt đường huynh, đường đệ, đừng chấp nhặt với đệ, đừng tìm đệ so đo.”

Lục Kinh quát cường nhìn lên trời, nhất quyết không đi: “Muốn đi thì huynh đi đi, ta không muốn mất mặt. Bị hần chỉ vào mũi mắng, ta còn phải đi lấy lòng hần, ta không hạ lưu như vậy.”

Lục Thiệu thở dài: “Được, các người đều có thể diện, chỉ có ta không cần, ta đi.”

Lục Luân dẫn Lâm Thận Chi cùng Lục Thiện chơi ở một bên, thấy hai người ghé vào một chỗ thấp giọng nói không ngớt, liền chạy tới tò mò hỏi: “Các huynh làm sao vậy? Vì sao sắc mặt khó coi như vậy? Mấy người Nhị ca đâu?”

Lục Kinh tức giận đẩy hần: “Đi đi, qua một bên đi, cứ việc ăn việc chơi, những việc khác đều không hữu dụng, chỉ biết thêm phiền.”

Lục Luân sắc mặt cũng khó coi, đẩy mạnh Lục Kinh, hướng tới Lục Kinh quơ quơ tay nắm thành quyền, dè dặt thanh âm nói: “Huynh muốn bị đánh hả.” Hần hiện nay so với Lục Kinh cao hơn gần nửa cái đầu, người cao thân dài đứng ở nơi đó vùng quyền, nhìn rất có lực uy hiếp.

Lục Kinh cũng không sợ hần, vừa vặn đem lửa giận trong bụng phát tác trên người hần: “Người đánh đi, không đánh thì là kẻ bỏ đi a!”

“Câm miệng!” Lục Thiệu âm trầm mặt, quát lớn nói: “Đều rút sang một bên cho ta.”

Lục Luân uy hiếp hướng Lục Kinh vùng quyền, nhỏ giọng nói: “Huynh nhớ kỹ cho ta.” Nói xong phát tay rời đi.

Lục Kinh ghen ghét quát chi cực: “Huynh xem hần như vậy, rõ ràng là bộ dạng lưu manh vô lại. Ăn nhiều như vậy bao nhiêu thịt béo cũng đã phát tướng thành thế này.”

Lục Thiệu không để ý tới hấn, thẳng đi phía trước, Lục Kinh hiểu được hấn đang tức giận, do dự mãi, rồi đuổi theo nói: “Ta đi nhận lỗi, huynh vừa lòng chưa?”

Lục Thiệu lúc này mới đứng lại, cúi mắt nói: “Co được dân được, mới chính là đại trượng phu thức thời, đệ nhớ kỹ những lời này chưa?”

Chỗ đề đập trong góc này, hơi không chú ý nước sẽ bắn lên, khiến hài và ống quần ướt nhẹp, cho nên mọi người đến xem náo nhiệt cũng không tới đây, chỉ có vài tiểu hài tử ham chơi ngồi xổm nơi đó nghịch bùn nghịch nước chơi trò gia gia(trò chơi gia đình). Người gọi ta là cha, ta gọi hấn là nương, lại có đứa tự xưng là nhi tử, đem hòn đá nhỏ cùng cỏ dại lá cây làm một mâm đồ ăn, mái ngói giả bộ là cơm, người khuyên ta ăn, ta khuyên người ăn, vui vẻ, cao hứng phấn chấn.

Lục Giam lững thững đi đến nơi này, liền đứng lại, cúi mắt nhìn mấy hài tử đang chơi đùa. Mấy hài tử thấy có người xa lạ vậy xem, còn là một nam nhân tuần tú, không khỏi có chút thẹn thùng. Tiểu cô nương giả trang là nương tử trước hết chống đỡ không được, chạy vội đi, có nàng đi đầu, các hài tử còn lại cũng chạy theo.

Lục Giam muốn gọi bọn nó lại, để bọn họ trở về chơi, hấn sẽ không làm phiền nữa, nhưng mấy hài tử kia trong nháy mắt đã chạy trốn không thấy tăm hơi, chỉ để lại một tràng tiếng cười. Lục Giam mỉm cười, đi đến bên đề đập nhìn về phía mặt nước.

Nước sông Chữ giang không ngừng đánh vào đề đập, làm bắn lên một tầng nước bắn, mang theo cỏ dại bọt nước, tản mát ra một cỗ thần nhiên mùi phèn. Một cọng lông chim trắng noãn nổi trên mặt nước, nước chảy bèo trôi, phập phồng qua lại, không thể tự chủ.

Lục Giam nhìn trong chốc lát, vén áo choàng ngồi xổm xuống, xắn tay áo, cố gắng vươn tay vớt cọng lông chim kia, nhưng không thể với tới, liền tính đứng dậy tìm cành cây để vớt, bỗng nhiên bị ai đó đỡ đầu vai, đẩy mạnh về phía trước. Cả kinh hấn theo bản năng liền ngồi xuống phía sau, chặt chẽ bắt lấy hai tay người đó, nhanh chóng ổn định thân hình, sầm mặt quay đầu nhìn.

Chính là Ngô Tương cười với vẻ mặt đáng bị đánh đòn: “Bị dọa đúng không? Phản ứng rất nhanh. Làm cái gì vậy, cũng không sợ rơi xuống nước sao.”

Lục Giam tức giận đẩy tay hấn: “Người đùa dai thật.” Nghĩ nghĩ, bổ sung nói: “Chút nước nông này không khiến ta chết được.” Cũng nhờ lúc ở thôn trang của Đào thị đã giúp hấn có thể học bơi.

Ngô Tương vén áo choàng ngồi xuống bên cạnh hấn, với tay lấy lông chim đưa cho hấn: “Không phải chỉ là một cọng lông chim thôi sao? Ta cho người, muốn bao nhiêu người cứ nói.”

Lục Giam trầm mặc, rồi nở nụ cười: “Làm trò này! Ta lại không phải là hài tử.” Tay đập xuống nước, cọng lông chim kia liền phiêu phiêu荡荡荡荡 trôi về phương xa.

Ngô Tương bồi hấn ngồi một lát, nói: “Người tâm tư quá nặng, như vậy không tốt. Có gì bất khoái thì cứ nói ra. Giống như ta vậy, nửa điểm không ủy khuất bản thân mình, sẽ thoải mái hơn nhiều.”

Lục Giam nhìn xa xa lạnh nhạt cười: “Ta và người vốn không giống nhau.”

Ngô Tương cũng không thêm nhắc lại, lẳng lặng bồi hấn, nhìn về phía phương xa.

Bỗng nhiên phía sau có người ha ha cười nói: “Để tiểu đệ tìm mãi, hóa ra hai vị huynh trưởng đều ở chỗ này. Đỡ cho tiểu đệ phải đi tìm chung quanh thêm lần nữa.” Chính là Lục Tích cười tùm tùm đứng ở phía sau hai người. Lục Giam muốn đứng lên, Ngô Tương đề lại hấn, ngẩng đầu nhìn Lục Tích có chút lỗ mãng nói: “Hóa ra là Lục Tích huynh đệ, đệ tìm hai người chúng ta làm gì?” Quạt lông vỗ nhẹ nhẹ bên người hấn: “Ngồi đi, ngồi xuống nói chuyện.”

Lục Tích do dự nhìn về phía vị trí đó, mặt trên đầy bùn đất và bọt nước, rất bẩn thỉu, vừa ngồi xuống quần áo mặc trên người sẽ bị bẩn, hấn không nỡ. Cho nên cười làm lạnh nói: “Hai vị ca ca sao lại ngồi ở chỗ ẩm ướt thế này? Cần thận bị lạnh.” Sở Ngô Tương lại dây dưa, vội đi đến bên cạnh Lục Giam ngồi xổm xuống, thật cẩn thận cười nói: “Nhị ca, huynh giận ta đúng không? Đều là tiểu đệ không hiểu chuyện, thỉnh huynh chớ cùng tiểu đệ chấp nhặt.”

Lục Giam cười nhẹ: “Hiện đệ muốn tìm việc để làm, nuôi dưỡng gia đình, là việc nên làm, chỉ là chỗ ta tạm thời không việc thích hợp với đệ.”

218. Chương 220: Lý Do

Lục Giam cự tuyệt như thế, Lục Tích lại có vẻ mặt không thêm để ý, như cũ cười như ánh mặt trời sáng lạn: “Chúng ta tạm thời không nói chuyện này, Nhị ca trước thưởng thức bữa cơm này đi.” Nhân lúc hân chưa kịp từ chối, liền khích hân: “Hôm nay nếu Nhị ca không đi, đó là khiến mọi người chê cười ta.”

Lại mời Ngô Tương: “Ngô Nhị ca, thống khoái nói một câu đi, huynh đi hay không đi?”

Ngô Tương nhíu mày cười: “Nếu là bàn tiệc thượng đẳng nhất, sẽ có Kim Nô Nhi tới rót rượu, ta phải đi.” Chỉ phí ột bàn tiệc thượng đẳng có thể gấp nhiều lần so với bữa ăn quý giá nhất ở quán bình thường khác, Kim Nô Nhi lại là kỹ nữ nổi tiếng nhất Bình châu, muốn thỉnh cũng không dễ dàng, nếu Lục Tích muốn tiêu tiền như vậy, hân cũng sẽ không cảnh tỉnh Lục Tích.

Lục Tích có chút xấu hổ cười cười: “Kim Nô Nhi chẳng phải dễ mời đến. ” trong lòng lại biết hai người đại để là sẽ không đến ăn bữa cơm này, hân không nghĩ rằng người ta không đi ăn là vì thay hân giảm đi không ít tiền, mà chỉ tăng thêm vài phần phiền não, cho rằng hai người là khinh thường hân, đặc biệt là Ngô Tương, rõ ràng có ý làm khó dễ hân.

Lại nói mẫu tử Lâm Cẩn Dung quay lưng lại với mọi người, tránh ở trong xe lạng lẽ nói chuyện, Đào thị yêu thương thay Lâm Cẩn Dung vuốt tóc mai: “A Dung, ta thấy con gầy đi. Quá mệt mỏi sao?” Chỉ một mình Lâm Ngọc Trân cũng đã khó ứng phó, lại càng không cần nói tới bao đựng nước mắt Đỗ thị, ngấm lại đã thấy đau đầu.

Lâm Cẩn Dung vuốt vuốt hai má, cười nói: “Kỳ thật là con trưởng thành, nương lại thấy con gầy đi.”

Đào thị nhíu mày nói: “Ta nghe nói gần đây nhà con không yên ổn.”

Lâm Cẩn Dung sao có thể khiến nàng lo lắng, liền cười nói: “Lão thái gia rất coi trọng con, lão thái thái đối đãi cũng tốt. Chính là bởi vì vừa bắt đầu quản gia, khẳng định rất nhiều việc. Lúc này con không nên nhàn rỗi, về sau sẽ dễ quản lý hơn. Ngược lại là lo lắng cho các người.”

Đào thị suy nghĩ cũng đúng, liền dặn dò nàng: “Ta sống rất khá, Thát đệ con tiến bộ nghe lời, bình thường có Lưu Nhi làm bạn, Đại tẩu con cũng không nhiều chuyện, ta nay nhàn rỗi liền đọc kinh thư, cũng sẽ đi tìm Đại bá mẫu con nhàn thoải, so với từ trước tỉnh tâm hơn nhiều, chỉ cần tỷ đệ các con sống tốt, ta liền không có gì vướng bận. Không cần thay chúng ta quan tâm.” Ánh mắt nhện không được lại liếc về phía bụng của Lâm Cẩn Dung: “Vẫn chưa có động tĩnh gì sao?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Sao lại gấp như vậy, cố cần gấp đến mức độ này không?”

Đào thị đồng ý nói: “Không gấp. Cần phải chú ý điều dưỡng a, với nữ nhân, dù thể nào cũng phải có nhi tử thì địa vị mới ổn định. Bằng không nhiều đồ cưới cũng không giữ nổi, cho dù là nhà mẹ đẻ che chở, cũng có rất nhiều chỗ không thể bảo hộ. Con đừng thấy cô cô phong quang vô hạn, kỳ thật trong lòng nàng rất khổ sở.” Nàng lúc này sống tốt, ngược lại cảm thấy đồng tình với Lâm Ngọc Trân.

“Con đều biết.” Lâm Cẩn Dung cúi đầu thay Đào thị để ý túi thêu bên hông, đồng thời dời lực chú ý của nàng: “Gần đây tiểu Thát đệ ôn luyện thể nào rồi?”

Đào thị hàm chứa tươi cười, ngọt ngào nói: “Cho nên nói gần mực thì đen gần đèn thì rạng, hân được Lục Giam dẫn dắt, học hành thập phần khắc khổ. Ngay cả Chư tiên sinh sai tùy tùng trở về nói với tổ phụ con, khuyên nhủ hân một chút, đừng để tuổi nhỏ đã mất kém, không có lợi. Vì thế ta cố ý cùng hân nói nửa ngày, hân đã đáp ứng ta không thức đêm nữa. Bất quá tổ phụ con mỗi lần kiểm tra hân, kết quả đều rất tốt, tổ phụ con nay rất sủng ái hân, chỉ cần hân ở nhà, trong nhà có khách nhân quan trọng, đều phải đem hân mang theo người để có thêm kiến thức.”

Lâm Cẩn Dung nhớ tới Lục Giam một khi đọc sách sẽ quên ăn quên ngủ, không khỏi thập phần lo lắng: “Còn phải nói với Lục Giam. Hân là người lớn, Thát đệ còn đang trong giai đoạn trưởng thành, không thể so với hân.”

Đào thị nhận ra ý tứ bên trong, cau mày nhìn nàng trong chốc lát, không khỏi thấp giọng thở dài: “Con lo lắng cho Thất đệ con, nhưng không sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của Lục Giam sao? Hắn là người mà con dựa vào cả đời mà.”

Lâm Cẩm Dung cười: “Nói gì vậy, con có nói không lo lắng cho hắn sao? Có điều hắn là người lớn, thức đêm không hề gì, không thể so với tiểu hài tử.”

Đào thị cầm tay nàng, lời nói thấm thía: “Nữ nhi, nên nhận số mệnh. Huống chi Nhị lang cũng rất khá. Con cũng đừng ngại thân mẫu khóc lóc kia của hắn, dù không dễ dàng, hắn có lương tâm sẽ biết thôi.”

Lâm Cẩm Dung nhân tình sáng lên: “Nương thật sự là so với từ trước đã nhàn tĩnh hơn nhiều. Nếu là lúc trước, nhất định người sẽ trách mắng, mắng cô cô xong tiếp theo sẽ mắng Tam thẩm nương.” Không có ai hiểu mẫu thân hơn nữ nhi, Lâm Cẩm Dung trong lòng biết Đào thị tất nhiên đang mắng Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị, nói như thế bất quá là vì trấn an nàng mà thôi, nhưng từ xưa Đào thị tất nhiên không thể làm được điều này, có thể thấy được tâm tình đã trở nên khoan dung hơn hẳn.

Đào thị véo má nàng: “Nha đầu kia, bảo ta nói con thế nào đây, suy nghĩ xấu xa về mẫu thân như vậy. Ta mặc kệ như thế nào, đều là vì tốt cho con.”

Lâm Cẩm Dung hờn dỗi nằm trong lòng nàng, cúi đầu cười nói: “Con biết. Nương đau con, con cũng đau nương.”

Đào thị khe khẽ thở dài, vuốt ve hai má nàng, nhỏ giọng nói: “Nữ nhi ngoan của ta thật khiến người đau lòng thương yêu.”

Cung ma ma đứng ở bên ngoài xe nói: “Phu nhân, Đại lão gia nói muốn trở về rồi.” Ngay sau đó Lâm Thận Chi trèo vào xe: “Tứ tỷ tỷ, tỷ phụ gọi tỷ về.”

Đào thị đành lưu luyến không rời cùng Lâm Cẩm Dung nói lời từ biệt: “A Dung, con nhất định phải bảo trọng, sớm có nhi tử, con về nhà mẹ đẻ cũng tiện hơn.”

Thật sự là ba câu cũng không rời việc sinh hạ nhi tử. Lâm Cẩm Dung bị nàng chọc cho nở nụ cười: “Người cũng bảo trọng, con cái đều có phúc của con cái, đừng lo lắng quá.” Lại dặn dò Lâm Thận Chi vài câu mới rời đi. Đến khi đi đến trước xe ngựa nhà mình, vén rèm xe lên, chỉ thấy Lục Vân nghiêng người dựa vào thành xe, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt nặng nề, cũng không biết suy nghĩ cái gì, ngay cả nàng đến cũng không biết.

Lâm Cẩm Dung liền nhẹ nhàng gõ thành xe: “A Vân, sắp đi rồi, muội có thấy ca ca muội trở lại chưa?”

Lục Vân mới bừng tỉnh lại: “A, tẩu tử, không thấy.”

Lâm Cẩm Dung nhíu mày nói: “Hắn bảo ta trở về, nói là sắp đi rồi, tại sao không thấy bóng dáng đâu?”

Lã thị được nha hoàn nâng đỡ đi tới, oán giận nói: “Nhị thúc cũng không trở về? Một đám nam nhân nói là muốn đi Ngũ Trượng lâu ăn uống, bỏ mặc chúng ta, bảo chúng ta tự trở về. Còn nói muốn gọi Kim Nô Nhi gì đó bồi rượu, thật là, cũng không sợ làm hỏng tiểu hài tử sao.” Thấy Lâm Cẩm Dung hàm chứa cười không đáp lời, Lục Vân cũng không nói gì, đành phải thở dài: “Thôi, ba người chúng ta tự mình trở về đi.”

Đã thấy Lục Giam bước nhanh đi tới: “Ta đưa các người trở về.”

Lã thị mắt sắc, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên áo choàng hắn dính nước và bùn, không khỏi che miệng cười: “Đây là làm sao vậy, Nhị thúc giống như là lăn một vòng trong bùn đất vậy. Tiểu tử Trường Thọ đâu, chăm sóc chủ tử thế nào vậy? Thực nên đánh.”

Lục Giam vội nói: “Trường Thọ hôm nay không đi cùng, ta bảo hắn kiểm tra máy cày và máy gieo. Ta chính là lúc trước ngồi xuống bên đê đập, làm bẩn xiêm y.”

Lã thị cười nói: “Không phải là ngã một cái, Nhị thúc ngượng ngùng nói ra đấy chứ?”

Lục Giam cúi mắt cười nhẹ, cũng không giải thích. Lục Vân vội chuẩn bị chỗ ngồi, lấy ra khăn tay trải lên đó: “Ca ca, lên ngồi đi. Quần áo bẩn như thế sao có thể cưỡi ngựa? Đừng để cho người ta nhìn thấy mà chê cười.”

Lục Giam nói: “Không ngại, cần gì làm bản xe.” Lại hướng Lã thị thi lễ: “Tẩu tử thỉnh lên xe đi.”

Lã thị không cần phải nhiều lời nữa, được nha hoàn nâng đỡ bước lên xe của mình. Lâm Cẩm Dung lúc này mới hỏi Lục Giam: “Sao lại thế này?”

Lục Giam nói: “Trở về nói sau.”

Lâm Cẩm Dung thấy hần thần sắc không tốt lắm, liền yên lặng, tự lên xe ngựa. Vừa mới ngồi xuống, chợt nghe Lục Thiệu đuổi theo tới, lớn tiếng cười nói: “Nhị đệ, sao đệ rời đi vậy? Đệ không phải thật sự tức giận Tam đệ cùng Lục Tích đó chứ? Ta đã hung hăng mắng hai người một chút. Đi một chút đi, ca ca làm chủ, cùng nhau vui vẻ.”

Lục Giam nói: “Đa tạ ý tốt của Đại ta, tâm tình ta không tốt, đi cũng khiến mọi người ngột ngạt. Còn thỉnh Đại ca thông cảm.”

Lục Thiệu vốn tưởng rằng hần sẽ tìm lý do, giờ phút này nghe hần nói thẳng tâm tình không tốt, liền cười gượng một tiếng: “Một khi đã như vậy, ta đây sẽ không cưỡng cầu, nếu có gì không phải, còn thỉnh Nhị đệ đại nhân đại lượng, chớ so đo.”

Lục Giam lên tiếng: “Đại ca yên tâm.”

Lâm Cẩm Dung liền cùng Lục Vân nhìn nhau liếc mắt một cái, đều biết có chuyện đã xảy ra.

Xe ngựa vào Lục phủ, Lục Vân xuống xe, trước hỏi Lục Giam: “Ca ca, là chuyện gì xảy ra vậy?”

Lục Giam cười nhẹ: “Ta trước thay quần áo. Làm phiền muội muội đi thay ta cùng trưởng bối nói một tiếng, sau đó ta sẽ tới thỉnh an.” Sau đó nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “A Dung, ta và nàng về phòng trước đi.”

Lục Vân đứng tại chỗ, cười đậm mạc.

Lâm Cẩm Dung đem áo choàng sắc nhạt giúp Lục Giam mặc vào, một bên thay hần vò vạt áo, một bên hỏi: “Chàng bị ngã sao? Mà ngã thế nào vậy?”

Lục Giam nói: “Không phải, Ngô Tương đùa nghịch thôi.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi thở dài: “Còn nói Lục Luân không lớn nổi, hần sao cũng giống như Lục Luân vậy chứ.”

Lục Giam nhìn nàng một cái, cúi đầu đem đai lưng tháo xuống, chậm rãi nói: “Tam đệ vừa nói với ta, thế nào cũng phải để Lục Tích đến thay nàng quản lý thôn trang.”

Lâm Cẩm Dung ngừng tay đến, ngẩng đầu nhìn hần: “Sau đó?”

Lục Giam nhìn về phía nàng, thấy nàng vẽ mặt cảnh giác cùng khẩn trương, không khỏi khe khẽ thở dài: “Ta đã cự tuyệt, xảy ra chút tranh chấp cùng bất khoái.” Rồi giản lược kể lại một lần.

Lâm Cẩm Dung đem túi gấm, ngọc bội tháo xuống từng cái: “Nếu như thế, sao hần không cho Lục Tích thay Nhị thẩm nương cùng Đại tẩu quản lý thôn trang?” Nàng đối với Lục Tích có cảm giác phi thường phức tạp, không thể nói rõ, nàng nghĩ đại để là vì Lục Tích là người phá tan toàn bộ hy vọng của nàng, nàng không nên như thế, nhưng cuối cùng vẫn không thích nhìn thấy Lục Tích, thập phần không thích. Về phần Lục Kinh, nàng nhin nhần, thấp giọng nói: “Tam đệ vốn chẳng phải là người tốt, chàng đừng nhìn hần ngày thường luôn cười hớ hớ vẻ như vô hại.”

Lục Giam nhàn tình sáng lên, hàm chứa vài phần ý cười: “Sao nàng lại biết được?”

Lâm Cẩm Dung có lệ nói: “Cảm giác thôi. Chàng xem hần đối với Ngũ đệ thế nào, là thân huynh đệ, đã từng tuổi này, lại luôn cùng Ngũ đệ chấp nhặt so đo. Ngũ đệ thật tốt, độ lượng, biết săn sóc người khác, hần cùng thân đệ không thể thân thiết, sẽ là người tốt gì chứ, tâm ngoan tuyệt thì đúng hơn.”

Lý do này tuy rằng gượng ép, Lục Giam nghe mà thập phần vui mừng: “Thôi, chúng ta không nói tới bọn họ, nàng chỉ cần nhớ kỹ, trăm ngàn lần đừng tùy tiện thu nhận người mà mấy người Nhị thẩm nương đề cử đưa cho nàng.”

Dù hẳn không đề cập tới nàng cũng sẽ không nhận, Lâm Cẩm Dung đáp: “Đã biết.”

219. Chương 221: Uyển Chuyển

Lâm Cẩm Dung thử thăm dò nói: “Mẫn Hành, chàng có thấy mấy người Nhị thẩm nương khí thế bức nhân hay không?” Đã đến thời điểm nên tỏ thái độ. Nếu không phải xảy ra chuyện liên quan đến Lục Tích, nàng có lẽ còn có thể chờ một chút nhìn xem thế nào, nhưng bọn họ thật sự không nên có chủ ý với đồ cưới của nàng, hoặc là nói, không nên kéo đồ cưới của nàng vào sự phân tranh của bọn họ, nàng nên tỏ vẻ một chút. Mà nếu thoái nhượng ba lần bốn lượt, sẽ chỉ làm địch nhân khinh thị cùng kiêu ngạo. Phải phản kích, phải thắng, nhưng bằng vào thực lực bản thân nàng thì không được, nàng phải được Lục Giam hỗ trợ.

Lục Giam cúi mắt nhìn Lâm Cẩm Dung thấp hơn một cái đầu so với hẳn. Lâm Cẩm Dung hơi hơi ngẩng mặt, trong con ngươi thâm nâu lóe lên một hoài quang ít khi thấy, nhưng khiến cho hẳn nhìn qua một lần sẽ không thể quên.

Từng một lần, ở bên bờ sông Thanh Lương, thời điểm nàng kéo hẳn lên bờ, hẳn nhìn thấy là lục quang, mà lần này, mặc dù không phải lục quang, nhưng cũng tương tự như vậy.

Trên nét mặt nàng mang theo ý tứ cẩn thận dò xét, còn có vài phần khảo giáo, lại có vài phần không chịu thoái nhượng kiên trì. Dù sao, một nhĩ tức mới vào cửa mấy tháng, không có người nhà chống đỡ, cũng không thể nói rõ có cống hiến gì đối với nhà này, muốn ở sau lưng nói trường bối không phải, hơn nữa là khả năng tạo thành phân tranh giữa hai phòng, cần có mười phần dũng khí. Hơi có chút vô ý, sẽ thành lầm miệng lưỡi, gây chuyện thị phi.

Lục Giam đột nhiên ý thức được, câu trả lời của hẳn vô cùng quan trọng, không nói tới chuyện tiền tài lợi ích của hai người bọn họ, đối với quan hệ ôn hòa giữa hẳn cùng Lâm Cẩm Dung đến tốt cùng là lui bước hay là sẽ phát triển cũng rất trọng yếu. Bởi vậy hẳn thập phần cẩn thận không lập tức trả lời nàng, mà là đi đến ngồi xuống thấp, rồi rót ỳnh và Lâm Cẩm Dung mỗi người một chén trà.

Lâm Cẩm Dung biểu hiện ra vẻ bình tĩnh không tương xứng với độ tuổi thực tế, nàng cũng không thúc giục hẳn, ép buộc hẳn, hoặc là thấy hẳn trầm mặc mà lập tức liền rút trở về, mà thập phần tự nhiên đi đến ngồi xuống bên cạnh hẳn, không đợi hẳn mở miệng, liền tự động lấy chén trà, thập phần rõ ràng nói ra ý nguyện của nàng, hoặc có thể nói là ý đồ thuyết phục hẳn: “Đây là chúng ta đóng cửa lại mà nói chuyện, cũng chỉ có hai ta, không sợ người khác nghe thấy. Mẫn Hành hãy nghe ta nói xong, nếu thấy ta nói không đúng, chàng cứ chỉ ra chỗ sai.”

Lục Giam gật gật đầu, thanh âm cũng rất bình tĩnh: “Nàng nói, ta nghe.” Nghĩ nghĩ, hẳn bồi thêm một câu: “Những gì nàng muốn nói, ta sẽ vẫn nghe.”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Ta vào cửa ngày thứ hai, Tam thẩm nương ngay tại Vinh Cảnh cư khóc lớn một hồi, Nhị thẩm nương càng khuyển càng khóc lợi hại. Trong lòng ta thực không thoải mái. Chàng cũng biết, tân hôn vừa mới gả vào cửa, luôn có chút kiêng kỵ.”

Lục Giam áy náy nói: “Ta...”

Lâm Cẩm Dung ngừng lời hẳn: “Nói vậy lúc ấy Mẫn Hành cũng không thoải mái đúng không?”

Lục Giam gật gật đầu, đầu chỉ là không thoải mái, quả thực là thập phần không thoải mái. Ngày thứ hai của tân hôn, thân mẫu khóc lớn, huyền náo gia đình bất an, mặc cho ai cũng sẽ không thoải mái.

Nếu hẳn đã thừa nhận điểm này, kế tiếp sẽ dễ mở lời hơn. Lâm Cẩm Dung tiếp tục nói: “Ta lúc trước tưởng nàng hơi vụng lỏi, nhưng tiếp xúc dần dần, mới phát hiện Nhị thẩm nương thật sự là một người biết ăn nói, thập phần có năng lực. Nhưng mà có điều, vừa thấy Tam thẩm nương, nàng lại bắt đầu phạm hồ đồ. Hơn nữa là thập phần hồ đồ. Từ sau lúc đó, ta còn chú ý thấy nàng ở cạnh tổ mẫu, ở cạnh Tam thẩm nương, hay bà có gì đó không giống nhau.”

Thanh âm của Lâm Cẩm Dung trở nên mềm mại: “Không biết Mẫn Hành có chú ý tới sự khác nhau này không? Người thông minh phạm hồ đồ, thật sự là tai hại. Ví dụ như, chuyện chàng sinh bệnh, ta thật không dám tưởng tượng, nếu nàng lại hồ đồ lần nữa, sẽ kéo theo nhiều phong ba đến thế nào nữa đây. Chẳng phải

chỉ là một kiện quần áo thôi sao? Ngay cả ta chỉ cần ở trước mặt mọi người khóc một lần thôi, A Vân đau khổ khuyên nhủ bà bà, hay chàng chạy tới khuyên bảo Tam thẩm nương, khiến Tam thẩm nương khóc lớn một hồi là có thể ngừng hay sao?”

Nàng nói như vậy, không trực tiếp làm rõ mọi hành vi của Tống thị, không định tội Tống thị, chính là uyển chuyển nói Tống thị là người thông minh phạm vào hồ đồ đáng sợ. Nhưng mà, từng câu từng chữ đều hoàn toàn đâm vào trong lòng hắn. Lục Giam đang cầm trà, nhưng quên uống, đã sớm biết nàng khôn khéo, lại không biết nàng có thể uyển chuyển mà vẫn biểu đạt rõ ràng hoàn mỹ như vậy. Hắn tiếp tục nghe, xem nàng kế tiếp còn muốn nói như thế nào, làm như thế nào, hắn thập phần cẩn thận nói: “Chuyện này ta rất tức giận.” Hắn cảm thấy tình hình này hơi nghiêm túc, ý đồ khiến không khí trở nên nhẹ nhàng hơn: “Làm hại ta đến nay không có quần áo mới để mặc.”

“Cũng sắp xong rồi.” Nếu muốn hợp tác, vậy nên có thành ý, quần áo kia chỉ mất nửa ngày là có thể sửa lại xong. Lâm Cẩm Dung mím môi cười cười: “Như vậy kế tiếp ta sẽ nói về sọt anh đào của Mạnh ma ma.”

Lúc này Đồ thị còn nằm trên giường, bị bệnh không chịu dậy tiếp quản phòng thêu thùa, lão thái gia chẳng quan tâm, lão thái thái cũng chỉ sai người tặng thuốc qua rồi không hỏi thêm gì nữa. Tuy rằng không ai nói rõ, nhưng cả nhà đều biết Đồ thị cố tình gây sự, ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, lúc này sượng sùng không dám lộ diện. Lục Giam còn có vài phần không được tự nhiên, không biết Lâm Cẩm Dung kế tiếp sẽ nói gì. Nhưng Lâm Cẩm Dung cố tình ngừng lời, mà là hàm chứa cười, đảo lại hỏi ý tứ của hắn: “Chuyện này từ đầu tới cuối, Mẫn Hành đều đã biết, không biết chàng có ý kiến gì không?”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Chuyện này, đầu tiên là có người bụng dạ khó lường, kế tiếp cũng là Tam thẩm nương không đúng.”

Lâm Cẩm Dung lúc này không phải cùng với hắn tham thảo hành vi của Đồ thị có bao nhiêu đáng giận, nàng muốn nói với hắn về Tống thị bà tức, liền thiện tâm am hiểu ngừng lời của hắn: “Kỳ thật căn nguyên chủ yếu tại người bụng dạ khó lường kia. Mục đích của nàng chính là muốn khiến phu thê chúng ta bất hoà, khiến chàng và bà bà xa lạ ly tâm, khiến Tam thẩm nương bức bách chàng, làm cho Tam thẩm nương hận ta, cuối cùng, người khó xử nhất chính là chàng.” Kỳ thật người đứng ở trung tâm lốc xoáy kia không phải là Lâm Ngọc Trân, không phải là Đồ thị, cũng không phải là nàng, mà là Lục Giam. Lâm Cẩm Dung cảm thấy, nàng phải để Lục Giam hiểu được đạo lý này, nàng đề thấp thanh âm, hỏi Lục Giam: “Không biết việc vật này có ảnh hưởng chàng đọc sách hay không?”

Lục Giam không thừa nhận, thần sắc lại thập phần ngưng trọng. Làm sao có thể không ảnh hưởng đây? Hắn mấy ngày này thời gian tập viết theo mẫu chữ để tĩnh tâm so với trước nhiều hơn mấy lần, trong trường hợp đó, cũng không thấy có hiệu quả. Cảm giác lo lắng này là từ đáy lòng tràn lên, không thể trừ khử sạch sẽ.

Lâm Cẩm Dung hợp thời nói tiếp: “Về phần cực lực khuyên chàng đồng ý chuyện Lục Tích, ta sẽ không nhiều lời. Đây đó chỉ là một số suy nghĩ của cá nhân ta, ngày thường không có cơ hội nói ra, cũng không dám dễ dàng nói ra, hơi có chút vô ý, sẽ bị cho là gây nên thị phi, lắm mồm, không hiền thực.”

Lục Giam buông chén trà trong tay: “Ta vốn tính ngày mai lại đi tìm Mã trang đầu nhưng hiện giờ ta quyết định đi luôn. Nàng đến thỉnh an mẫu thân, nói ta có việc gấp, đi ra ngoài một chuyến, không trở lại ăn cơm chiều.” Tuy rằng đã cự tuyệt, nhưng còn phải đề phòng có người sau lưng phá rối, khiến giao dịch với Mã trang đầu thất bại. Lắm vụ mùa, đó là chuyện cả một năm, vẫn nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.

Lời này rất hợp với mong muốn của Lâm Cẩm Dung, từ đáy lòng trào ra vài phần vui mừng, lập tức đi lấy hài đi đường cho hắn: “Được. Nhớ rõ cùng Tam ca nói một tiếng, để bọn họ cẩn thận dụng tâm chút, tiền công thì chàng cùng Tam ca thương lượng là được, không cần hỏi lại ý tứ của ta.” Đang tươi cười, tay của Lục Giam vuốt nhẹ vài cái trên mặt nàng: “Nàng như vậy tốt lắm.”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Lần trước chàng nói với ta nên thu thập Mạnh ma ma, ta nghĩ qua, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, ta không tin bọn họ sẽ bỏ qua như vậy. Nhưng ta nên tăng quá nhỏ bé, luôn hữu tâm vô lực, thấy giống như là người mất mù tai điếc vậy, sự tình đã xảy ra mới biết được, thật sự rất bị động. Tuy rằng không nên lấy loại sự tình này quấy rầy chàng đọc sách, nhưng mà...”

Lời này lạt mềm buộc chặt, Lục Giam hơi hơi nhú mảy, nhưng cũng không nói thêm gì, đứng dậy nói: “Đã biết. Ta đi đây.”

Lâm Cẩm Dung đưa hấn tới cửa, rồi mới trở lại thu thập sạch sẽ, dặn dò Lệ Chi vài câu, lại cho Anh Đào ra ngoài đi dạo một vòng, sau đó đến sân viện Lâm Ngọc Trân thỉnh an.

Lục Vân đang cùng Lâm Ngọc Trân nhàn thoai, thấy Lâm Cẩm Dung tiến vào, lập tức liền hướng nhìn phía sau nàng. Không thấy Lục Giam, nhân tiện nói: “Tẩu tử, ca ca ta đâu?”

Lâm Cẩm Dung tiến lên hành lễ với Lâm Ngọc Trân, cười nói: “Hấn có việc gấp cần lập tức ra ngoài một chuyến, không thể trở lại ăn cơm chiều. Bảo ta bồi tội với mẫu thân, chờ hấn trở về sẽ tới thỉnh an mẫu thân sau.”

Lâm Ngọc Trân nhú mảy: “Hấn có chuyện gì quan trọng?”

Lâm Cẩm Dung đáp lời: “Không phải về phiên đất kia sao, ta đang muốn tìm quản sự đắc lực, hấn đi để giải quyết chuyện này.”

Lục Vân cười cười, nói: “Ca ca thật sự tính tình nôn nóng, phiên đất đó mất nhiều ngày mới có thể rút nước, cứ ăn cơm chiều trước, ngày mai lại đi không được sao. Đúng rồi, tẩu tử, hấn bị ngã sao?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Không phải, nói là Ngô Tương cùng hấn ngoạn nháo nên làm bẩn quần áo.”

Lâm Ngọc Trân nghe thấy tên này, sinh ra một cổ tức giận: “Thật sự là đáng giận! Nơi nơi đều có hấn, cũng không biết Nhị lang nghĩ như thế nào, luôn thích cùng kẻ hết sức lông bông này ở cùng một chỗ, không sợ phá hỏng thanh danh sao.”

Lục Vân cúi mắt, cúi đầu vò khăn tay không nói được một lời. Lâm Cẩm Dung cười cười, thấp giọng nói: “Hôm nay Tam đệ hướng Mẫn Hành đề cử một người đến quản lý thôn trang của ta. Chính là Lục Tích, không biết A Vân còn nhớ rõ người này không?”

Đề tài được dời đi, Lục Vân mới xem như ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo vài phần hèn mọn nói: “Hấn tính cái gì vậy! Nhà mình thì không lo, suốt ngày muốn tống tiền người khác, còn định quản thôn trang của tẩu? Nhị ca không đáp ứng chứ?”

Tốt lắm, mọi người đều nhất trí. Lâm Cẩm Dung cười cười: “Không đáp ứng, vì vậy hấn nói là Mẫn Hành tuyệt tình, Mẫn Hành đã nói, Tam đệ nếu nghĩ như vậy, vì sao không để Lục Tích đi giúp Nhị thẩm nương cùng Đại tẩu quản cửa hàng. Cho nên náo loạn không thoải mái.”

Lâm Ngọc Trân cả giận nói: “Quản được sao! Mặc kệ bọn họ lại dùng cố gì, các con không được đáp ứng!”

Tuy rằng là khẩu khí bá đạo, nhưng mà Lâm Cẩm Dung thật cao hứng, lời này chứng tỏ rằng Lâm Ngọc Trân cũng đề cao cảnh giác, sẽ không dễ dàng nhận lời đề nghị như thế của Nhị phòng.

220. Chương 222: Mưa Đêm

Bóng đêm dần dần dày đặc, trên đường người đi đường thưa thớt dần, Bình châu cũng dần dần an tĩnh lại. Không biết là do bởi vì ngoài thành đột nhiên có thêm một mảnh đất mệnh mông ngập nước hay không mà trong không khí cũng trống rỗng cộng thêm vài phần ẩm ướt, giống như là trời muốn mưa vậy, lạnh lùng thanh thanh.

Cuối phố Khánh Dương, bên ngoài một gian cửa hàng không tính là lớn hiện ra một khoảng sân sạch sẽ, trên sào trúc treo cao đèn lồng đỏ thắm cũng phá lệ thu hút sự chú ý của người khác. Lâm Thế Toàn cùng Lục Giam đứng ở dưới đèn nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Bọn họ vừa tiến bước Mã trang đầu cùng hai huynh đệ và một chất nhi của hấn. Bởi vì Lục Giam biểu hiện ra mười phần thành ý, Mã trang đầu cũng cố ý mang mấy người sẽ hỗ trợ tới cho bọn họ xem, mấy người vừa mới trò chuyện với nhau thật vui, ngay tại rượu rau thơm hương, một mảnh hòa khí đã quyết định xong đại sự trong hai năm kế tiếp, vỗ tay hoan nghênh vì thế, tuyệt không đổi ý. Lâm Thế Toàn nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười hỏi Lục Giam: “Như thế nào, yên tâm chưa?”

Lục Giam cười khê: “Huynh đọc kinh không hay sao?”

Lâm Thế Toàn cũng cười: “Kinh dù đọc hay cũng phải có người nghe.”

Hai người nhìn nhau cười, rồi cáo từ rời đi.

Lục Giam lên ngựa, nhẹ nhàng chạm vào bụng ngựa, con ngựa bị đánh một cái phát ra tiếng phì phì trong mũi, bộ pháp vững vàng chậm chậm chạy trên đường. Trường Thọ từ nhỏ đi theo hắn, là người hiểu hắn nhất, thấy hắn tâm tình có vẻ khá tốt, liền cười nói: “Nhị gia, hôm nay người gặp chuyện gì vui sao? Có thể nói cho nô tài nghe một chút, cũng để nô tài vui sướng cùng được không?”

Lục Giam mắt nhìn phía trước, nhếch lên khóe môi: “Chẳng phải là quyết định xong việc của Mã trang đầu rồi sao? Đây chính là đại sự.”

Trường Thọ chỉ nhìn hắn cười, Lục Giam bị cười đến có chút xấu hổ, nhẹ nhàng giơ roi ngựa vung về phía Trường Thọ một cái, mắng: “Cười khó coi như vậy, lắm la lắm lét.”

Trường Thọ kêu oan nói: “Nhị gia thật là, chẳng lẽ cười cũng không cho sao?”

Chân trời hiện lên một tia chớp, tiếng sấm nặng nề từ xa tới gần, một trận gió lạnh thổi lên, khiến một tầng bụi đất mịn cuộn cuộn phủ đầy mặt người. Lục Giam giương mắt nhìn nhìn, nhưng không thấy một chút tinh quang trên trời, một mảnh đen kịt, vội nói: “Đi nhanh chút, sợ là trời sắp mưa.” Chủ tớ hai người liền vung roi ngựa, mới chạy được mười trượng, mấy giọt mưa liền đổ ập xuống.

Trường Thọ không khỏi oán giận một tiếng: “Hôm nay sao lại thay đổi bất thường như vậy.” Hai người lại không mang đồ che mưa, Trường Thọ nghĩ nghĩ, định cởi ngoại bào ra cho Lục Giam đội.

Lục Giam đem roi vung một cái, nói: “Không được cởi, cởi ra rồi rất khó coi. Chạy đi!”

Vì thế hai người đều buông ra dây cương, tùy ý để con ngựa chạy về phía trước, dù là con ngựa chạy nhanh, nhưng mưa rơi xuống sầm sập, đợi đến khi xông tới trước cửa Lục phủ, hai người đã ướt sũng. Người sai vật mở cửa, nhìn thấy tình hình này, không khỏi lắp bắp kinh hãi: “Nhị gia sao lại mắc mưa thế này?”

Trường Thọ sảng giọng: “Trời đổ mưa, Nhị gia không mang đồ che mưa đương nhiên bị mắc mưa rồi.”

Người sai vật kia chính là người Phạm Bao gần đây mới tinh tế tuyển lựa ra, không còn nhỏ, cũng là người của lão gia, ngày thường cùng Trường Thọ cũng quen biết, nghe vậy liền mắng: “Người là thằng nhóc lười biếng, xuất môn không mang theo đồ che mưa làm hại Nhị gia, người còn ở đó giằng giải đạo lý.”

Trường Thọ cố ý khiến hắn tức giận: “Nhị Xuyên Thúc biết rõ trời mưa, thấy chúng ta xuất môn cũng không nhắc nhở một chút.”

Lục Giam cũng không quản hai người, lấy khăn sạch ra xoa xoa mặt, tiếp nhận ô lớn thanh bố do sai vật đưa tới, thấp giọng dặn dò Trường Thọ: “Nhanh cất ngựa đi, thay đổi xiêm y, thỉnh Phạm đại tổng quản sau nửa canh giờ đến Thính Tuyết các một chuyến, ta có việc muốn thỉnh giáo hắn.”

Trường Thọ không dám chậm trễ, bước nhanh rời đi. Lục Giam lúc này mới một tay cầm ô, một tay cầm đèn lồng, bước chậm trong màn mưa hướng tới tiểu viện nhà mình, xa xa liền nhìn thấy Trương ma ma ôm hai tay bình thường đã sớm gắt gao đóng cửa sân hôm nay vẫn đứng đó canh, đang thò đầu ra nhìn chung quanh, liền cúi đầu ho khan một tiếng.

Trương ma ma nghe tiếng nhìn qua, thấy Lục Giam một mình một người đi tới, vội vàng bước nhanh chạy lên, một tay tiếp đèn lồng trong tay hắn, một tay cầm ô, lấy lòng nói: “Nhị gia, cuối cùng người cũng về rồi. Nhị thiếu phu nhân hỏi vài lần, bảo nô tỳ ở đây chờ người.”

Lục Giam thân nhiên “Ân” một tiếng, im lặng vào cửa, Trương ma ma liền hướng bên trong hô một tiếng: “Nhị gia đã về rồi.”

Lâm Cẩm Dung ở trước cửa đón Lục Giam, vừa nghe hắn nói về chuyện Mã trang đầu, vừa giúp hắn cởi bỏ áo khoác ẩm ướt, nói: “Đã chuẩn bị nước ấm cho chàng, có muốn ngâm mình lúc này để tẩy trừ hàn khí không?”

Lục Giam nói: “Ta đã hẹn Phạm Bao, lập tức sẽ đến Thính Tuyết các nói chuyện. Lau qua thôi.” Nói xong tự đi vào phía sau bình phong.

Lâm Cẩn Dung liền chuẩn bị quần áo sạch sẽ và hài khô, vừa mới mặc lên giá áo, chợt nghe Lục Giam nói: “A Dung, nàng tới giúp ta lau lưng.”

Lâm Cẩn Dung khẽ mím môi, đi vào sau bình phong, vừa mới đi vào liền nghiêng mặt, mặt bị ngọn đèn chiếu hồng: “Chàng làm gì vậy?”

Lục Giam thản nhiên cầm khăn tay đưa qua: “Tất cả đều ướt sũng rồi.”

Lâm Cẩn Dung cúi mắt, chỉ chỉ bồn tắm: “Ấm ướt thì ẩm ướt, nước đã có sẵn, không bằng ngồi vào đó tắm rửa. Đỡ phải như vậy lại bị cảm lạnh.”

Lục Giam nhìn hai mắt nàng, bước vào bồn tắm ngồi xuống: “Nếu đã ẩm ướt, không bằng thuận tiện tắm rửa một chút vậy.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Không phải chàng bảo Phạm quân sự đang chờ chàng sao?”

Lục Giam nói: “Còn nửa canh giờ nữa. Tới kịp.”

Lâm Cẩn Dung không nhiều lời nữa, lấy khăn tắm, rất nhanh thay hần giội qua một lần. Trong hơi nước bốc lên, Lục Giam đột nhiên thấp giọng nói: “A Dung, nàng có muốn đi theo ta không?”

“Ân?” Lâm Cẩn Dung cầm khăn sạch giúp hần lau tóc: “Đi đâu?”

Lục Giam nói: “Chúng ta cùng đi Thính Tuyết các. Nàng ở phía sau đọc sách, ta ở phía trước cùng Phạm đại quân sự nói chuyện, sau đó cùng nhau trở về, được không?”

Hần cùng với Phạm Bao nói cái gì, nàng không cần nghĩ cũng biết. Nhưng nghĩ hần ở phía trước cùng người ta thương lượng đối phó với người khác, chính mình lại tránh ở sau lưng nghe bọn họ nói chuyện, dù thế nào cũng có cảm giác tiểu nhân âm u, khuyến khích nam nhân nhà mình thay mình xuất đầu vậy. Lâm Cẩn Dung do dự một chút, nói: “Để Phạm đại quân sự biết sẽ không tốt lắm đâu.”

Lục Giam lại cười nói: “Có cái gì không tốt? Hần vốn chính là người có thể tin tưởng, cũng cực kỳ có năng lực, nếu nàng có thể cùng hần tiếp xúc nhiều một chút, đối với nàng chỉ có lợi.” Đó là người của lão gia tử, chỉ cần lão gia tử còn sống một ngày, địa vị của hần là không thể di dời, cũng không phải Lục Kiến Trung hay đám người Tổng thị có khả năng sai bảo. Nếu có thể được hần nhận thức, Lâm Cẩn Dung quản lý hậu viện sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Nhưng Lâm Cẩn Dung biết, chính là một trung phó có khả năng như vậy, sau khi tròn trăm ngày lễ tang của Lục lão ông, đã bất tỉnh choáng váng ở trước linh tiền của Lục lão ông. Tuy rằng không chết, nhưng cuối cùng cũng chỉ được nhận năm mươi lượng bạc để cáo lão hồi hương. Tam triều nguyên lão tuy là truyền kỳ, nhưng đúng là vua nào triều thần nấy.

Lục Giam lưu loát đi hài, thắt chặt đai lưng: “Đi thôi.”

Lệ Chi vội vàng giơ ô, Quế Viên thấp đèn, đưa hai người đến Thính Tuyết các. Lục Giam không nhanh không chậm đi tới, nhìn xung quanh trái phải: “Ban đêm ngắm mưa, kỳ thật cũng không tệ lắm.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Ngắm cảnh mưa, cũng chỉ là dựa vào tâm tình mà thôi.”

Lục Giam trầm mặc một lát, cúi đầu cười: “A Dung nói đúng. Như vậy giờ phút này nàng nhìn cảnh mưa này, cảm giác như thế nào?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Không tệ.”

Lục Giam liền lặng lẽ nắm tay nàng, không nói gì thêm.

Giây lát, tới Thính Tuyết các, Phạm Bao đã sớm đến đây, thấy Lâm Cẩn Dung cũng đi theo, không khỏi mang theo vài phần kinh ngạc, nhưng lập tức liền mỉm cười tiến lên hành lễ vãn an. Lục Giam nhân tiện nói: “A Dung, nàng đi châm trà cho đại quân sự.”

Được Phạm Bao chỉ lối, dựa theo bốn phen của chủ tứ, Lâm Cẩn Dung tự tay vì hần châm trà, đúng là cho hần thể diện đặc biệt. Phạm bao giả ý chối từ một phen, thấy Lục Giam không phải hư tình giả ý, Lâm Cẩn Dung không phải làm cho có lệ, liền cũng an nhiên hưởng thụ.

Lâm Cẩn Dung đợi hai người ngồi vào chỗ của mình, liền lặng lẽ đi ra phía sau, nhưng cũng không đọc sách, mà là yên lặng nghe hai người nói chuyện.

Lục Giam một chữ cũng không nói về Nhị phòng thể nào, chỉ nói Lâm Cẩn Dung vừa mới tiếp nhận việc khổ phòng, trong lòng không yên, không biết lai lịch cùng thân quý của nhiều thứ, muốn mời Phạm Bao chỉ giáo một phen, cũng tiện hiểu biết hơn.

Phạm bao quả thực nói về mấy thứ quan trọng nhất, Lâm Cẩn Dung nhất nhất ghi nhớ, giây lát, Lục Giam liền nhắc tới Mạnh ma ma: “Biết ăn nói, nhìn cực kỳ có năng lực, nhưng có vẻ như dễ dàng bị lung lay.”

Phạm Bao đã từng tuổi này, lại là người chu đáo, liền biết Lục Giam đây là thay Lâm Cẩn Dung quét dọn chướng ngại, giúp Lâm Cẩn Dung đứng vững gót chân. Huống chi, Mạnh ma ma làm chuyện tốt kia lão thái gia không phải không biết, sớm hay muộn đều sẽ động thủ, liền nhân tiện nói: “Người này quả thật thập phần có năng lực, nhưng chỉ sợ sẽ không phục sự quản giáo của Nhị thiếu phu nhân. Nếu có thể, nên cho nàng ta một vị trí thích hợp mới đúng. Nhưng người tiếp nhận cũng rất quan trọng, nếu bất thành, sẽ gây náo loạn.”

Nói cách khác, muốn Mạnh ma ma không có hành động gì, thì phải tìm một kẻ sách lương toàn kỳ mỹ. Lục Giam thấy hắn nói năng thẳng thắn, liền tiếp lời: “Cũng không phải chuyện ngay lập tức, hiện nay bất quá là muốn nói trước một vài sự tình, để dễ dàng ứng đối thôi.”

Phạm Bao nhân tiện nói: “Đã biết. Đợi nô tài hỏi thăm cho tốt, nô tài sẽ sai người đi nói với Nhị thiếu phu nhân.”

Lục Giam đã đạt được mục đích, cũng sẽ không giữ hắn lại, tự mình đưa hắn ra ngoài cửa.

Phạm Bao miễn cưỡng từ chối, rồi chậm rì rì rời Thính Tuyết các, chỉ hai ba vòng, đã đi đến Tự Hiền các. Lục lão ông chưa ngủ, đang ở dưới đèn kiểm kê sinh ý trong nhà, thấy hắn tiến vào, cũng không nhiều lời, mà chỉ chỉ ẩm trà ở một bên.

Phạm Bao vội thay hắn rót một chén trà đưa qua: “Nô tài mới từ Thính Tuyết các đến. Nhị gia cùng Nhị thiếu phu nhân tìm nô tài nói mấy câu.”

Lục lão ông nhất thời sinh ra vài phần hứng thú, nhướn mày nhìn hắn: “Nga? Đây thật đúng là hiếm lạ. Hỏi cái gì a?”

Phạm Bao cười kể lại sự việc, rồi tổng kết nói: “Nhìn bọn họ rất tốt, Nhị thiếu phu nhân cũng rất hòa khí.”

Lục lão ông suy nghĩ một lát, nói: “Cứ làm theo lời bọn họ nói đi. Không cần làm quá rõ ràng.”

“Vâng.” Phạm bao cũng không kỳ quái hắn sẽ có phản ứng như vậy, nếu lão thái gia tính giao gia nghiệp cho Lục Giam, đây là quá trình tất yếu. Nhưng rất nhiều chuyện lão thái gia không tiện làm, chỉ có thể dựa vào Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung tự mình làm, có vài việc, không phải người khác giữ cho người, phải tự mình tranh đấu, cũng nhờ quá trình này mà học được nên bảo hộ thể nào, hay giữ gìn ra sao.

Phạm Bao lui ra ngoài một chỗ, hắn nghe thấy Lục lão ông cực thấp cực thấp nói: “Đều đã trưởng thành rồi.” Trong thanh âm có vài phần vui mừng, nhưng cũng có vài phần khổ sở.

221. Chương 223: Khen Ngợi

Mưa từ to đến nhỏ, cuối cùng trở thành tí tách. Lâm Cẩn Dung nằm trên bậu cửa trên lầu hai ở Thính Tuyết các, nhìn chăm chăm rừng mai tối như mực mà nghĩ ngợi.

Lục Giam ngồi ở cách nàng không xa, vẻ mặt chuyên chú múa bút thành văn. Ngẫu nhiên thời điểm mỗi tay, mới cử động cổ tay vừa ngẩng đầu nhìn thấy nàng. Trong cảnh mưa đêm này, ý nghĩ hắn cực thông thuận, nhẹ nhàng vui vẻ viết xong một trang bài văn. Viết xong gơ lên xem, càng xem càng vừa lòng. Nghĩ nghĩ, ngoắc gọi Lâm Cẩn Dung: “A Dung, nàng lại đây xem.”

Lâm Cẩn Dung quay đầu, trong thần sắc mang theo vài phần mờ mịt.

Lục Giam tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, đề thấp thanh âm, “Nàng lại đây nhìn xem ta viết bài văn này thế nào.”

Lâm Cẩm Dung chậm rãi đi tới, ngẩng đầu nhìn, rồi cười nói: “Chàng rất cao, ta làm sao mà thấy được?” Nói là nói như vậy, ánh mắt không rời khỏi trang giấy, trên sợi tóc của nàng còn dính mấy giọt nước mưa trong suốt, trên quần áo cũng mang theo chút ẩm ướt lạnh lùng thanh thanh.

Lục Giam ghé mắt nhìn nàng trong chốc lát, vươn tay ôm nàng, để nàng ngồi trong lòng mình, giống như tuyên thệ thấp giọng nói: “A Dung, ta không phải thực thông minh, nhưng ta sẽ cố hết sức.”

Lâm Cẩm Dung buông bài văn trong tay, ngoái đầu nhìn hắn: “Không, chàng thực thông minh.” Lời này nói ra trăm nghìn thiệt, chân thật đáng tin.

Lục Giam có chút cao hứng, lại cảm thấy có điểm mê hoặc: “Nàng nhận thấy ta thực thông minh ở điểm nào?” Hắn ngay khi còn nhỏ đã rơi vào hoàn cảnh vô cùng phức tạp, luôn chịu sự nghiêm khắc dạy bảo cùng áp chế, sao có thể không thích nghe lời hay như thế này?

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Chàng vốn cũng rất thông minh. Tương lai nhất định chàng có thể thi đỗ.”

Lục Giam nghiêm túc nhìn nàng, hứa hẹn nói: “Ta sẽ không để nàng thất vọng.”

“Àn.” Lâm Cẩm Dung gật gật đầu, nói ra tâm tư tính toán hồi lâu: “Bắt đầu từ buổi tối ngày mai, ta tính theo thứ tự gọi vài quản sự ma ma, thủ hạ của Mạnh ma ma vào trong phòng để hỏi han, đến lúc đó người đến người đi, khẳng định sẽ thực ăm ỹ.”

Lục Giam hào vô tình nói: “Còn ta bắt đầu từ ngày mai, vẫn là một mình tới Thính Tuyết các đọc sách.”

Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Chàng lần này đi lâu như vậy mà chưa trở về, Chư tiên sinh sẽ không chờ mỏi sao? Thận Chi ngày mai trở lại đó rồi.”

Lục Giam mang theo vài phần đắc ý nói: “Nói ra không sợ nàng chê cười, tiên sinh từng nói, người không cần hẳn quan tâm nhất chính là ta. Chỉ cần bố trí ôn luyện, mặc kệ ta đi bao lâu, gặp phải chuyện gì, luôn có thể hoàn thành. Người hắn không cảm thấy uống công nhất cũng là ta, chỉ cần chỉ điểm một chút. . .” Nói tới đây, hắn đột nhiên ngậm miệng, có chút ngượng ngùng cười cười.

Lâm Cẩm Dung đứng lên rót một chén trà: “Tiên sinh thực thích khen ngợi Mẫn Hành.”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Có lẽ tiên sinh cảm thấy ta là người cần khen ngợi nhất.”

Lâm Cẩm Dung tay dừng một chút, đem chén trà kia đổ vào chậu hoa sơn chi ở một bên, rồi rót một chén nước nói: “Đêm đã khuya, nghỉ đi.” Sau đó chuyển thân, yên lặng thu dọn bàn học. Trên bài văn còn có nét mực chưa khô, nàng cẩn thận đặt tại một bên, đem chặn giấy ngăn lại. Lại rửa sạch bút, treo ở giá bút, đang lúc muốn thu dọn nghiên mực, Lục Giam liền tiếp nhận: “Để ta.”

Giấy lát, thu thập xong, dĩ nhiên đã gần canh ba, mưa đã tạnh, chỉ ngẫu nhiên bay xuống mấy hạt nước nho nhỏ, Lục Giam không cho Lệ Chi bung dù, cầm tay Lâm Cẩm Dung, dọc theo con đường đá bị mưa cọ rửa sạch sẽ chậm rì rì trở về.

Mới trở lại trong phòng, Đậu Nhi liền vội tiến lên nói: “Lúc trước Đại tiểu thư lại đây, hình như là có chuyện gì đó, ngồi chờ một hồi, không thấy các người trở về, liền rời đi.”

Lâm Cẩm Dung do dự nói: “Lúc này đã khuya, muốn sai người qua hỏi một tiếng, lại sợ nàng ngủ rồi, quấy nhiễu mộng đẹp của nàng thành ra không hay.”

Lục Giam bận rộn cả ngày, đã rất mệt mỏi, nhân tiện nói: “Không có gì quan trọng đâu, nếu là có, đã sớm tìm đến Thính Tuyết các rồi, ngày mai nói sau cũng không muộn, ngủ đi.”

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, hai người đến thỉnh an Lâm Ngọc Trân, Lục Giam liền hỏi Lục Vân: “A Vân đêm qua tìm chúng ta là có chuyện gì?”

Lục Vân cười nói: “Cũng không có đại sự gì, chính là hôm qua nghe tẩu tử nói chuyện đó, muốn cùng các người bàn luận mà thôi. Nghe nói hai người đến Thính Tuyết các. . .”

Lục Giam nói: “Tẩu tử muội muốn tìm hai quyển sách để giải khuây, ta mang nạng đi tìm.” Chuyện tìm Phạm Bao, muốn động thủ thu thập Mạnh ma ma, vẫn là càng ít người biết càng tốt.

Lục Vân rũ mắt xuống, cực đậm cười cười, sau đó đều có vẻ rầu rĩ không vui.

Lại nói Lâm Cẩm Dung như đã định sẵn, ăn xong cơm chiều, liền bảo Phương Trúc đi tìm hai ma ma khó phòng đến phòng nạng để hỏi han. Một bình trà, một đĩa trái cây, một cái ghế con, để người ta ngồi xuống, nhàn thoai việc nhà. Hỏi các nạng tình hình trong nhà, cá nhân có gì khó khăn, có gì cần, đối với việc quản lý khó phòng cùng mấy thứ trong nhà có ý tưởng tốt cùng đề nghị gì thì nói ra.

Ngoài việc nạng có ý thức muốn giao hảo với vài ma ma thủ hạ của Mạnh ma ma, coi Hồ ma ma là trung gian, một lần một mình cùng Hồ ma ma nói chuyện, thu được tin tức Phạm Bao gọi Hồ ma ma đến, như thế qua ba ngày, mỗi ngày nạng theo lệ tuần tra kiểm kê, thập phần rõ ràng cảm nhận được thái độ mọi người đối với nạng trở nên khác biệt, cũng cảm nhận được đám người Mạnh ma ma đối với Hồ ma ma ẩn ẩn có bài xích.

Ngày thứ tư, Lục Giam đến chỗ của Chư tiên sinh, nghe nói nửa tháng sau mới có thể trở về, đêm đó, đến phiên Mạnh ma ma.

Người đến đầu tiên là thủ hạ đắc lực nhất của Mạnh ma ma, Thạch gia, quản Giáp khó. Bắt đầu từ lúc nạng ta đi vào, Lâm Cẩm Dung liền ý thức được nạng cẩn thận hơn hẳn vài người trước đó, lại thêm vài phần cảm giác về sự ưu việt. Lâm Cẩm Dung nhìn Lệ Chi liếc mắt một cái, Lệ Chi hiểu ý, tiến lên dâng trà, sau đó bị Thạch gia “không cẩn thận” chạm vào, làm rơi chén, Thạch gia chiếu cố đứng dậy nhận tội, Lâm Cẩm Dung không định tội nạng, cũng không nói không buông tha nạng, khiến cho nạng vẫn đứng đó đáp lời, nói suốt một hồi mới báo cho nạng ta biết, muốn điều chỉnh kho vật dụng, trong hai người chỉ có thể lưu lại một người, còn lại thì quản kho tạp vật.

Ngay sau đó là một thủ hạ đắc lực khác của Mạnh ma ma, người ta thường gọi là Nguyệt tẩu, quản kho vật dụng. Không biết là có phải đã được người truyền tin tức hay không, tiến vào liền thật cẩn thận, biểu lộ trung tâm, Lâm Cẩm Dung không làm khó dễ nạng, để nạng ngồi đáp lời, còn thưởng nạng trà ngon để uống, sau đó ám chỉ nạng, khả năng để nạng lưu lại tiếp tục quản lý. Lại hỏi nạng, kho tạp vật còn thiếu một người, ai thích hợp hơn. Nguyệt tẩu phi thường cẩn thận mà tỏ vẻ mình ngốc nghếch, không thể nghĩ ra ai thích hợp hơn, Lâm Cẩm Dung cũng không bức nạng, dù sao, chỉ cần một người đem tin tức rải ra ngoài là đủ rồi.

Ngày thứ năm, lòng người tiếp tục động, Mạnh ma ma có chút đứng ngồi không yên, so với bất cứ thời điểm nào cũng càng thêm nịnh nọt, đám người Hồ ma ma bắt đầu có chút tinh thần. Đêm đó, người đến là hai ma ma quản lý Ất khó, Lâm Cẩm Dung đồng thời gặp mặt hai người, nhàn thoai qua đi, khen ngợi một phen, tỏ vẻ không muốn động vào vị trí của hai nạng, để hai nạng tiếp tục làm. Làm tốt sẽ có thưởng, làm không tốt sẽ bị phạt. Cũng bảo các nạng đề cử ai thích hợp quản kho tạp vật kia. Hai nạng thật cẩn thận đề cử một người, cũng là ra vẻ một chút, ám chỉ người đứng hàng đầu trong danh sách lựa chọn quản lý kho tạp vật là Thạch gia.

Ngày thứ sáu, đến phiên hai ma ma Bính khó, hai người dặt tay tiến đến, lại bị Quế Viên không giả sắc thái đuổi đi một người, chỉ lưu lại một người hậu đãi, hôm đó cũng không gọi người bị đuổi đi quay lại. Vì thế Cổ ma ma bị đuổi đi kia nghe nói lo lắng khổ sở ngủ không yên.

Ngày thứ bảy, Lâm Cẩm Dung theo lệ tra hoàn khó phòng xong, bị Mạnh ma ma ngăn ở cửa khó phòng, sống chết muốn thỉnh nạng ăn bữa cơm, như cũ là bàn tiệc thượng đẳng của Ngũ Trọng lâu. Vừa vặn Lục Giam đã đến chỗ của Chư tiên sinh, trong phòng không cần ai hầu hạ hẳn, Lâm Cẩm Dung liền sẵn khoái đáp ứng, bắm qua Lâm Ngọc Trân, chỉ để Lệ Chi trông chừng sân viện, người còn lại hết thấy đều mang đi ăn uống.

Trong lúc đó đám người Mạnh ma ma thay nhau ra trận, nói lời dễ nghe, a dua nịnh hót, liều mạng mời rượu, chia nhau hỏi thăm Lâm Cẩm Dung có phải muốn điều chỉnh vị trí của mọi người hay không. Tiếc rằng Lâm Cẩm Dung chỉ chăm chú ăn uống, tửu lượng không nhỏ, mà người khác chỉ biết chờ đợi, một mực không biết Lâm Cẩm Dung đang có chủ ý gì, lại càng không dám hỏi thêm.

Mạnh ma ma mang theo Thạch gia cùng Cổ ma ma nương theo cảm giác say, đi kính rượu Lâm Cẩm Dung,

trước mặt Lâm Cẩn Dung ô ô nức nở nuốt vài giọt lệ, bị Lâm Cẩn Dung cũng nường theo cảm giác say ngao tuyệt mắng vài câu, biểu hiện kiêu ngạo cùng hung ác trước nay chưa từng có.

Ngày thứ tám, Lâm Cẩn Dung thấy thời điểm không sai biệt lắm, quyết ý thỉnh Lục lão phu nhân chuẩn bị bậc thang cho Đồ thị bước xuống, giao việc phòng thêu thùa lại. Vừa đi đến Vinh Cảnh cư, liền gặp Tổng thị.

Tổng thị thể hiện tư thế của trưởng bối: “A Dung, Mạnh ma ma hôm nay mang theo Thạch gia cùng Cổ ma ma đi tìm ta, vào cửa liền gào khóc, nói là đắc tội với con, cũng bị đuổi ra ngoài, là chuyện gì xảy ra?”

Lâm Cẩn Dung cúi mắt chỉ cười không nói.

Tổng thị thập phần hảo tâm nhắc nhở nàng: “Chất tức, con đừng ngại thắm nhiều chuyện, các nàng đều là lão gia phó, đương sai rất nhiều năm, chưa từng phạm sai lầm. Con đột nhiên đổi các nàng đi, các nàng đương nhiên không phục, nhà chúng ta từng ấy năm tới nay, từ lão thái gia đến công công của con, xử sự làm người luôn chú ý khiến người khác phải phục.”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Thắm dạy dỗ đúng, ta cho tới bây giờ chưa nói muốn đổi ai a? Các nàng là nghe thấy từ đâu vậy? Sao lại định tội ta như thế? Sao ta không biết? Người nói lời này tâm địa thật độc ác, nếu ta biết là ai, vậy mới thật sự phải đuổi ra ngoài.”

Tổng thị nghi hoặc nhìn nàng, chỉ thấy nàng xảo tiểu nhân nhiên, không có biểu lộ gì, nhân tiện nói: “Vậy là tốt rồi, con đừng chê ta nhiều chuyện a.”

Lâm Cẩn Dung gật đầu nói: “Sẽ không, ta còn trẻ người non dạ, còn cần thắm chỉ điểm cho ta nhiều hơn.”

Tổng thị liền hòa hòa khí khí cùng nàng nói lời từ biệt.

Lâm Cẩn Dung vào Vinh Cảnh cư, con sóc thấy nàng liền kích động nhảy dựng lên, Lục lão phu nhân cầm hạt thông để nàng cho sóc ăn, cười nói: “Gần đây con vẫn bề bộn nhiều việc, tại sao hôm nay lại đến vào lúc này?”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Hôm nay là đến cầu tổ mẫu.”

Lục lão phu nhân cười nói: “Là chuyện của Mạnh ma ma sao?”

Lâm Cẩn Dung liền đoán là Tổng thị vừa mới nói cho bà biết, liền mang theo vài phần xấu hổ: “Là tôn tức không biết xử sự, khiến tổ mẫu chê cười.”

Lục lão phu nhân nói tiếp: “Phải luôn khiến người khác phục mình.”

Lâm Cẩn Dung mím môi cười cười: “Tôn tức nhớ kỹ, cũng không biết Tam thắm nương đã khỏi bệnh hay chưa? Ta muốn tới thăm nàng, lại luôn. . .”

222. Chương 224: Hoảng Sợ

Lục lão phu nhân lập tức liền hiểu được ý tứ của Lâm Cẩn Dung: “Vừa vặn hôm nay ta nhàn rồi vô sự, cũng muốn ra ngoài đi lại một chút để giãn gân cốt, ta đi cùng với con.”

Lâm Cẩn Dung vui mừng cười mị mắt, giúp đỡ lão thái thái, chậm rì rì hướng tới sân viện của Đồ thị. Lục lão phu nhân một đường đi trước, một đường chỉ cho nàng xem, nhà thủy tạ kia được kiến tạo vào năm nào, trong đó hoa sơn trà quý báu lại mất công gieo trồng ra sao. Cơ hội như vậy rất ít, Lâm Cẩn Dung dùng mọi công phu, tận tâm hết sức hầu hạ lão thái thái, nói năng chọc cho bà vui mừng, khéo léo dẫn dắt để bà nói chuyện, dừng ở trong mắt người bên ngoài, tổ tôn hai người chính là hoà thuận vui tươi, mọi vẻ hài hòa.

Đồ thị nhận được tin tức, ngồi ở phía trước cửa sổ vẻ mặt im lặng. Lục Tam lão gia thật sự sợ nàng sẽ làm gì đó, nhân tiện nói: “Sức khỏe nàng không tốt, nếu không ta đi nói với lão thái gia, thỉnh hẩn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, để thê tử của Nhị lang quản lý phòng thêu thùa, vẫn giống như từ trước, cũng không có gì không tốt.”

Đồ thị nghe vậy, hô một chút nhảy lên mắng: “Chàng liền ước gì ta và chàng giống nhau mỗi ngày đều ngồi ở trong phòng này, chỉ muốn thấy ta không nhận được điều gì tốt đúng không?” Sau đó ngồi ở trước bàn

trang điểm, hung hăng chải tóc, cố ý không thoa chút phấn son, cứ để mặt mộc vàng vôi đi tiếp Lục lão phu nhân.

Đối với việc nàng cố ý giả bộ yếu ớt, Lục lão phu nhân làm như không thấy, chỉ cười nói: “Đã khỏe hơn chưa? Đã sớm muốn tới thăm con, tiếc rằng trên người vẫn khó chịu, liền kéo dài tới hôm nay.”

Đồ thị khẽ nói: “Cũng đỡ hơn rồi.” Sau đó đôi mắt nóng lòng đặt ở trên người Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung cười, tiến lên hành lễ: “Biết Tam thẩm nương đã khỏe, ta cũng yên tâm.”

Đồ thị hừ hừ lên tiếng: “Ngô.” Nàng vốn tưởng rằng Lâm Cẩm Dung cầu Lục lão phu nhân đi cùng, đó là vì muốn đem việc ở phòng thêu thùa giao cho nàng, muốn cùng nàng giữ quan hệ tốt, tất nhiên sẽ làm đủ cấp bậc lễ nghĩa với nàng, sẽ nói ra vài câu lời hay. Ai ngờ Lâm Cẩm Dung nói lời này, sau đó không nhiều lời nữa, quy củ đứng ở phía sau Lục lão phu nhân, hầu hạ Lục lão phu nhân.

Đồ thị chỉ đành lên tinh thần, cười nói: “Nhi tức bị cảm nắng đã sớm khỏe lại, chỉ là trên trán lần này ngã có chút nặng, thường thường bị choáng váng, hơn nữa mấy ngày kia vẫn còn vết bầm tím, thật sự quá khó coi, không dám xuất môn. Làm phiền bà quan tâm.”

Lục lão phu nhân tiếp lời: “Vốn ta muốn đáp ứng ý tứ của thê tử Nhị lang, nhìn xem con đã khỏe lại chưa, cũng tiện giao việc ở phòng thêu thùa. Nếu con chưa khỏe ta sẽ nói với công công của con, để hắn thu hồi lời nói kia, cho con tĩnh dưỡng, được không? Dù sao thê tử Nhị lang tuổi trẻ, để nàng vất vả chút cũng không có trở ngại gì.”

Đồ thị vội nói: “Nhi tức tuy rằng thường thường bị choáng váng, nhưng không ảnh hưởng đến công việc.” Ngã cũng đã ngã, khóc cũng đã khóc, đau cũng đã đau, xấu cũng lộ ra hết rồi, nếu chút lợi nhỏ nhặt không giành lấy, chẳng phải là thiệt thòi lớn sao? Trong tay có chút quyền lợi, tốt xấu cũng sẽ không bị ai dám xem thường quá mức.

Lục lão phu nhân cười thầm: “Suy nghĩ không bằng hành động, Sa ma ma, người đi một chuyến, giúp đỡ Tam phu nhân tiếp nhận công việc ở phòng thêu thùa.”

Sa ma ma liền cười hì hì đi ra, hướng tới Đồ thị hành lễ: “Tam phu nhân, thỉnh.”

Đồ thị cũng liền ồm ờ đứng dậy, Sa ma ma lại nói: “Phu nhân có muốn trang điểm một chút không?”

Đồ thị lúc này mới cáo lỗi, vội vã chạy đi vào ngồi trước bàn trang điểm thoa chút son phấn, trở ra liền phấn mặt hàm xuân, nét mặt toả sáng. Lục lão phu nhân khẽ thở dài một hơi nhìn về phía Lục Tam lão gia đang cẩn thận pha trà ỉnh: “Lão Tam, không cần bận rộn, lại đây mẫu tử chúng ta tâm sự vài câu.”

Lục Tam lão gia vội qua ngồi, cẩn thận phụng bồi lão mẫu.

Lâm Cẩm Dung cùng Đồ thị ra sân, hai người đều thu liễm tươi cười trên mặt, để Sa ma ma cùng nha hoàn ma ma đi ở giữa.

Từ ma ma đã sớm nhận được tin tức, cùng Phương Trúc gọi tất cả người đến, sổ sách cùng với vải vóc, chuẩn bị mọi việc nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ đợi hai người vừa đến, sẽ có thể bàn giao công việc. Đồ thị mọi cách làm ra vẻ, nói: “Cần gì xem sổ sách, chẳng lẽ thê tử của Nhị lang còn có thể hại ta hay sao? Cần gì phải kiểm tra vải vóc, cũng không phải là ít.”

Lâm Cẩm Dung trên mặt đang cười, nửa điểm không khách khí: “Tiền tài trong tay, xuất môn cũng cần phải kiểm tra. Tam thẩm nương vẫn nên kiểm kê rõ ràng, bằng không qua đi ta cũng không chịu trách nhiệm gì đâu.”

Đồ thị nghe nàng nói, trong lòng không thoải mái, Sa ma ma cùng Từ ma ma đều khuyên nhủ: “Là đạo lý này, từ trước đến nay đều như thế. Thời điểm lúc trước Nhị thiếu phu nhân tiếp nhận phòng thêu thùa trong tay Nhị phu nhân, cũng là kiểm kê thật sự rõ ràng, Nhị phu nhân cũng thấy thập phần hữu lý.”

Đồ thị lúc này mới “miễn cưỡng” đứng dậy, lần lượt kiểm kê một lần, lại là kiểm kê thập phần rõ ràng, đầu tiên là xem xét xiêm y may bằng vải tứ kinh giáo la cho phu thê Lục lão ông, kế tiếp ngay cả vải lễ tào tuyền đều nhìn qua một lần, gấp lại mở ra ép buộc hơn phân nửa ngày, mọi người không thể ăn cơm trưa, cứ bắt đi theo nàng phụng bồi bên cạnh. Lâm Cẩm Dung cũng không gấp, đang cầm trà ngồi vào chỗ của

mình, tùy ý để Đồ thị ép buộc, đợi cho nàng xong xuôi, mới thỉnh Sa ma ma làm người chứng kiến, đem mọi việc chuyển giao xong.

Tống thị được tin tức, thản nhiên giữa móng tay nói: “Có núi để dựa vào có khác.”

Tiểu ma ma nói: “Phu nhân, nàng gần đây gây âm ỹ khá lớn, ý vào có chỗ dựa, càng ngày càng kiêu ngạo. Hiện giờ mới tiếp nhận vài ngày, đã muốn sửa chữa đám người Mạnh ma ma, này không phải đánh vào mặt người sao?”

Tống thị mắng: “Mạnh ma ma ngu xuẩn! Cứ chờ xem, xem tiểu Lâm thị (ý chỉ Lâm Cẩm Dung, còn đại Lâm thị chắc mọi người cũng đoán ra... Lâm Ngọc Trân á ^^) muốn làm gì, bức đến cuối cùng lại mang theo người trực tiếp nháo loạn hai lão, một lần nháo đủ nháo lớn không phải tốt hơn sao? Nàng chưa chi đã chạy đến chỗ ta, làm cho ta không thể không đi một chuyến, tiểu Lâm thị nếu thu tay, chẳng phải là có ý tưởng gì khác sao.” Đương thời i buổi rối loạn, nếu nàng giả bộ không biết, không phải càng có vẻ rắp tâm hãm hại sao.

Tiểu ma ma tiếp lời: “Phu nhân, hạ nhân dù sao vẫn là hạ nhân, đầu óc làm sao có thể có suy nghĩ sâu xa được như chủ tử?”

Tống thị được câu này thổi phồng, cũng không có cảm giác gì, chỉ thản nhiên nói: “Việc này không nên chậm trễ, chuẩn bị động thủ. Không có bản lĩnh, có núi để dựa vào cũng không đáng tin cậy.”

Tiểu ma ma cười: “Phu nhân yên tâm, lão nô đi tìm Mạnh ma ma.”

Tống thị nói: “Răn dạy nàng cho ta! Đừng để vàng bạc lấn át đầu óc.”

Gần canh hai, Lâm Cẩm Dung mới có thể cùng Phương Trúc nói chuyện: “Người từ chỗ phu nhân đến, tuổi so với bọn nha hoàn trong phòng ta đều lớn hơn một chút, đi theo phu nhân xa nhà, kiến thức cũng rộng, mấy ngày nay người làm rất khá, chỉ cần người cố hết sức, tương lai ta sẽ không bạc đãi người.”

Phương Trúc mấy ngày ở cùng nàng cũng coi như khoái trá, liền cười nói: “Nhị thiếu phu nhân yên tâm, nô tỳ sẽ hết sức làm tốt bất cứ chuyện gì.” Rồi cũng lui xuống.

Lệ Chi nhắc mình lên, nhìn theo nàng ra cửa viện, rõ ràng lưu loát đem mình thả xuống.

Lại nói Phương Trúc ra cửa viện, theo lệ đến sân viện của Lâm Ngọc Trân một chuyến, bắt quá chỉ đáp lời mấy câu tầm thường, rất nhanh liền rời khỏi đó. Đến chỗ nhị môn, liền bị một tiểu nha hoàn tóc để chòm ngăn cản: “Ma ma khỏe, Từ ma ma có việc cần tìm người.”

Phương Trúc ngạc nhiên nói: “Ma ma có chuyện gì cần tìm ta?”

Tiểu nha hoàn nói: “Chẳng phải ma ma mấy ngày nay đang tập trung may xiêm y của lão thái gia cùng lão thái thái sao? Phu nhân cũng có một kiện, thúc giục muốn may để kịp mặc trong lễ thành thân của Lâm gia Ngũ tiểu thư, nàng thật sự không còn kịp nữa rồi, nghĩ người từ trước tới nay vẫn luôn ở bên cạnh phu nhân, sẽ biết rõ hơn sở thích của nàng, việc thuê thùa cũng rất tốt, muốn mời tỳ đi qua giúp nàng một tay, trước đem xiêm y cắt ra, vài tú nương trong phòng cũng lui xuống rồi.”

Chuyện này Phương Trúc cũng biết, Lục lão phu nhân vì trấn an Lâm Ngọc Trân, đặc biệt thưởng cho Lâm Ngọc Trân một kiện tứ kinh giảo la màu hổ phách làm xiêm y. Hôm nay nàng giúp đỡ kiểm kê giao hàng này nọ, quả thật thấy kiện vải kia còn để đó. Ngày xưa nàng cũng có qua lại với Từ ma ma, nếu nói vậy đúng là cần nàng tới hỗ trợ.

Từ ma ma từ trước đến nay là người được lòng mọi người, Phương Trúc không nghi ngờ gì, sẵn khoái đáp ứng, cùng tiểu nha hoàn kia đi đến phòng thêu thùa. Đợi đến khi tới bên ngoài, chỉ thấy trừ bỏ một gian phòng còn sáng đèn, còn lại đều tối như mực, liền cười tiến lên gõ cửa phòng kia: “Ma ma, ta đến đây.”

Cũng không thấy ai trả lời, Phương Trúc lại hô hai tiếng, không có người trả lời, liền thấy có chút không thích hợp, liền quay đầu hỏi tiểu nha hoàn: “Sao không thấy có người lên tiếng?” Vừa nhìn qua, tâm đã lạnh một nửa, trong viện đen kịt một mảnh, làm sao còn có bóng dáng của tiểu nha hoàn kia nữa?

Phương Trúc lui hai bước, trong lòng nhảy loạn không ngớt. Tỉnh táo lại, muốn tiến lên xem, tiếc rằng phòng thêu thùa vì phòng ngừa sâu bọ hay chuột làm hỏng kiện vải, chỉ có cửa sổ là để khe hở rất nhỏ,

muốn đâm thủng giấy trên cửa sổ để xem, lại mờ mịt không rõ. Phương Trúc quyết định thật nhanh, vùi đầu bước đi, chuyên tìm chỗ âm u ít người. Chỉ tiếc nàng càng sợ cái gì thì lại gặp cái đó, bất quá chỉ đi mấy chục bước, đã gặp phải vài người. Nàng đành phải ngăn chặn bất an trong lòng, đơn giản chọn chỗ sáng mà đi.

Mới trở về trong phòng nhà mình, liền mạnh mẽ đóng cửa lại. Trương phu Lưu Ngũ của nàng thấy vẻ mặt nàng hoảng sợ, liền cầm đèn tiến lên nhìn: “Nàng làm sao vậy?”

Phương Trúc run run môi nói: “Khẳng định đã xảy ra chuyện.”

Lưu Ngũ cả kinh nói: “Sao lại thế này?” Hạ nhân kiếm ăn không dễ dàng, luôn là người miễn cảm nhất.

Phương Trúc vội kể lại việc vừa xảy ra một lần: “Ta thấy hẳn là chuyện xấu.”

Lưu Ngũ cau mày suy nghĩ một lát, nói: “Nàng nhanh đi nói với Nhị thiếu phu nhân! Đi, ta đưa nàng đi vào.” Phu thê hai người vội vàng khóa trái cửa, lại quay lại, nhưng đến chỗ nhị môn, nhị môn đã sớm bị khóa, hô gọi vài tiếng cũng không thấy có người để ý tới, là mơ tưởng đi vào.

Phu thê hai mặt nhìn nhau, đều thấy vẻ hoảng sợ trong mắt nhau. Nghĩ rằng nhốt bọn họ bên ngoài là được rồi sao? Con thỏ bị ép buộc nóng nảy cũng sẽ cắn người, Lưu Ngũ cắn chặt răng, nói: “Đi, chúng ta đi tìm Phạm đại quản sự!”

Hai người vội vã lại chạy đi, vẫn thất bại —— Phạm Bao bị lão thái gia phái đi làm việc, có lẽ qua đêm nay cũng không thể trở về. Vô kế khả thi, Phương Trúc an ủi chính mình, cũng an ủi trương phu: “Chuyện này hơn phân nửa vẫn là hướng tới phu nhân hoặc là Nhị thiếu phu nhân, các nàng sẽ không mặc kệ ta.”

Bóng đêm càng ngày càng đậm, dần dần lại chuyển sang nhạt dần, chân trời lộ ra một tia bình minh, trời rất nhanh đã sáng rõ. Hạ nhân Lục gia đã sớm ngủ dậy, dựa theo chúc trách, lại bắt đầu bận rộn một ngày.

Bỗng trong phòng thêu thùa phát ra một tiếng hoảng sợ kêu to.

223. Chương 225: Kỳ Quái

Lệ Chi sáng sớm vừa dậy liền phát hiện mí mắt đang nhảy, bên trái nhảy bên phải nhảy, máy mắt trái là phát tài máy mắt phải là tai họa, hai bên thay phiên nhảy là tình huống gì đây? Nàng phiền chán kéo kéo mí mắt, giữ một lúc, không để nó nhảy tiếp.

Quê Viên nhìn thấy, buồn cười nói: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Lệ Chi trong lòng nặng trĩu, lo lắng cùng trầm trọng nói không nên lời, mặc kệ Quê Viên, chỉ hơi hơi ngửa đầu, đứng ở dưới rèm vẫn không nhúc nhích.

Quê Viên bĩu môi, xoay người tránh ra. Cửa viện vang nhỏ một tiếng, Trương ma ma cười nói: “Phương ma ma người tới.”

Lệ Chi lập tức mở mắt, cười chào hỏi với Phương Trúc: “Hôm nay sao đến sớm như vậy?”

Phương Trúc trên trán đổ một tầng mồ hôi, không đáp lời của nàng, trực tiếp bước lên bậc thang: “Lệ Chi, thiếu phu nhân đã dậy chưa?”

Lệ Chi bất động thanh sắc đánh giá nàng, cười nói: “Dậy rồi, làm sao vậy?”

Tay của Phương Trúc lập tức nắm mạnh, vừa muốn đi vào bên trong, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, lui ra phía sau từng bước, cầu khẩn Lệ Chi: “Thỉnh muội muội thay ta đi vào nói với thiếu phu nhân, ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

Lệ Chi vội vàng đi vào, Lâm Cẩm Dung ngồi ở trên tháp, chạm phải ánh mắt nàng, liền chậm rãi gạt đầu. Lệ Chi đi qua vén màn lên ý bảo Phương Trúc đi vào, còn mình thì canh giữ ở cửa.

Phương Trúc bước nhanh tiến vào, quỳ gối trước mặt Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân cứu ta!”

Lâm Cẩm Dung ngạc nhiên nói: “Đây là làm sao vậy?”

Phương Trúc run run môi, đem chuyện đêm qua nhanh nói một lần: “Đêm qua nô tỳ cũng không dám ngủ, trời vừa sáng đã chạy tới đây, nhưng đến chỗ nhị môn, phòng thêu thùa đã xảy ra chuyện! Mấy kiện xiêm y tứ kinh giảo la của lão thái gia cùng lão thái thái và mấy kiện vải khác bị cắn hỏng rồi!” Lời còn chưa dứt, đã là khóc không thành tiếng.

Lâm Cẩn Dung thật lâu sau không nói gì.

Phương Trúc tâm vẫn trầm dưới đáy.

Lâm Cẩn Dung khe khẽ thở dài: “Trước đứng lên đi. Chuyện này thật đúng là phiền toái, người có vẻ nói không rõ ràng.”

Phương Trúc nước mắt lưng tròng nói: “Vâng, nô tỳ cả gan, chuyện này chỉ sợ là hướng về phía người.”

Lâm Cẩn Dung nghiêm mặt nói: “Người là người của ta, xảy ra chuyện ta không thể mặc kệ người.”

Phương Trúc hơi kiên định một chút, Lâm Cẩn Dung lại nói: “Nhưng mà, nếu ta cái gì cũng không biết, vậy xem như ta muốn giúp người cũng giúp không được. Người cẩn thận suy nghĩ có chi tiết nào khả nghi hay không?”

Nếu có chi tiết, vậy đó là trước khi nàng đến phòng thêu thùa đã đến sân viện của Lâm Ngọc Trân. Nhưng có thể nói ra hay không?

Mà nói ra thế nào? Mồ hôi trên trán Phương Trúc còn chưa khô, lại đổ ra thêm một tầng mồ hôi nữa, Lâm Cẩn Dung cũng không vội, chờ nàng tự mình suy nghĩ.

Lệ Chi tiến vào: “Thiếu phu nhân, Sa ma ma đến đây.”

Sớm như vậy Sa ma ma đã xuất hiện ở trong này thì có chuyện tốt gì chứ? Phương Trúc vội nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ...”

Lâm Cẩn Dung cũng đã đứng lên, cười tủm tỉm đón Sa ma ma vào: “Ma ma sớm như vậy? Uống chén trà không?”

Sa ma ma lại cười nói: “Trà không uống, có chuyện lão thái thái bảo Phương Trúc lập tức đi qua nói.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Chuyện gì?”

Sa ma ma cũng không gạt nàng: “Phòng thêu thùa xảy ra chuyện phiền toái, xiêm y của lão thái gia cùng lão thái thái, còn có nhiều kiện vải khác đều bị chuột cắn hỏng. Người cũng biết đó là chỗ nào, ngày thường vì phòng tránh sâu bọ chuột, ngay cả cửa sổ khe hở đều nhỏ hơn các phòng hơn, lại càng không nhắc tới hạ nhân luôn tinh tế mỗi ngày kết thúc công việc đều thu dọn đồ vào trong rương. Mọi người ở phòng thêu thùa đều nói bản thân không có thất trách.” Rồi nhìn Phương Trúc liếc mắt một cái, “Nhưng thật ra đêm hôm qua có người nhìn thấy Phương Trúc một mình một người đến phòng thêu thùa, nghe nói lúc trước chìa khóa ở phòng thêu thùa cũng là Phương Trúc thay người cầm? Việc này vô luận như thế nào đều phải mang nàng qua hỏi rõ ràng.”

Vậy nếu nói không rõ ràng thì sao? Nếu người ta không cho nàng cơ hội nói rõ ràng thì sao? Chuyện thần tiên đánh nhau, cho tới bây giờ đều là tao ương của tiểu quý. Phương Trúc trên người lạnh lẽo: “Thiếu phu nhân, chìa khóa của nô tỳ hôm qua đã giao cho Huệ ma ma...”

Lâm Cẩn Dung bình tĩnh ngừng lời nàng: “Người trước hết đi cùng Sa ma ma đi, lão thái thái nhân từ, sẽ không oan uống người. Sau đó ta cũng qua đó.”

Sa ma ma liền cười: “Phương Trúc, đừng làm khó ta.”

Phương Trúc trong lòng nhảy nhót, nơm nớp lo sợ theo Sa ma ma rời đi.

Lệ Chi đi ra ngoài, uy nghiêm nhìn bọn nha hoàn đứng bên ngoài khe khẽ thủ thủ quát lớn nói: “Loạn cái gì! Hoảng cái gì! Đều đi làm việc đi!”

Mọi người đều im lặng, tản ra bốn phía. Lâm Cẩn Dung cố ý ngồi thêm một lát mới đứng dậy chuẩn bị đi Vinh Cảnh cư, phân phó Lệ Chi: “Cứ làm theo thương lượng lúc đầu của chúng ta.”

Lệ Chi liền hỏi nàng: “Có muốn đi nói với Đại phu nhân một tiếng không?”

Lâm Cẩm Dung hỏi lại: “Người nghĩ rằng nàng chưa biết sao?”

Lâm Cẩm Dung đi tới bên ngoài Vinh Cảnh cư, chỉ nghe Đồ thị ô ô nức nở kể ra: “Người làm sao có thể phá hoại như vậy? Ta không phải chỉ đánh người một bạt tai thôi sao? Người lại hại ta đến thế. Cái khác không nói tới, nhưng đó là quần áo của lão thái gia và lão thái thái, may đi may lại thì chỉ là việc nhỏ, nhưng kiện vải kia thật hiếm có, bảo ta lấy từ đâu để đền bù đây?!”

Phương Trúc thê thê thảm thảm lặp lại: “Tam phu nhân nô tỳ thật sự là oan uổng. Nô tỳ làm sao có lá gan lớn như vậy?”

Đồ thị quát lớn: “Người còn dám nói sạo! Ai tin người gặp phải chuyện ma quỷ kia? Nhiều người nhìn thấy người đi vào lại đi ra, lén lút, Từ ma ma căn bản không có tìm người, đêm hôm khuya khoắt người đến phòng thêu thùa làm cái gì?”

Lâm Ngọc Trân nói: “Tam đệ muội, còn chưa rõ ràng, sao muội đã định tội tội vạ vàng? Nhân chứng vật chứng đều phải đầy đủ, người ta chỉ nhìn thấy nàng đi ở bên ngoài, cũng không ai thấy nàng vào nhà. Hôm qua tất cả mọi người thấy nàng đem chìa khóa giao cho Huệ ma ma, cũng có thể nói là Huệ ma ma làm mà?”

Huệ ma ma vội hô to một tiếng: “Phu nhân, nô tỳ oan uổng! Nô tỳ vì sao phải làm loại chuyện này a? Nói không thông mà!”

Đồ thị ủy khuất nói: “Đại tẩu, Huệ ma ma làm sao muốn hại ta a? Chìa khóa tuy đã giao, nhưng ở trong tay nàng nhiều ngày, chẳng lẽ không thể làm chút trò vặt vãnh sao? Ta biết có người hận không thể xem ta xấu mặt, muốn ta xấu mặt cũng đành thôi, dù sao ta ngày thường cũng không thiếu chuyện bị xấu mặt, có gì phải phá hỏng quần áo của lão thái gia cùng lão thái thái? Tẩu cũng không cần phải gấp, nếu trong sạch thì thể nào chả nói rõ.”

Lời này ý tứ hàm xúc quá mạnh mẽ, Lâm Ngọc Trân tức giận đến cười lạnh: “Đúng vậy, tất cả mọi người không thể gặp điều tốt, thì muội là kẻ đáng thương nhất, muội là người đáng để người khác đổ kị nhật. Muội quản lý phòng thêu thùa, chính là quản kim sơn ngân hải đây mà. Muội muốn mắng ai a, ta không sợ muội đâu!”

Đồ thị liền khóc: “Đại tẩu thật không nói đạo lý, luôn khi dễ người khác! Tẩu đã nói như vậy, thật ra ta lại muốn hỏi tẩu, Phương Trúc là người của ai? Hôm qua nàng có phải từ trong phòng của tẩu rồi mới đến phòng thêu thùa đúng không?”

Lâm Ngọc Trân cả giận nói: “Ý tứ này của muội, chẳng lẽ là do ta sai sử nàng?”

Đồ thị nói: “Ta cũng không nói như vậy.”

Tống thị thật sự vô cùng hiểu biết hai người này, chỉ nhẹ nhàng trêu chọc, hai người sẽ tự động lao vào cắn nhau. Lâm Cẩm Dung cảm thán một hồi, lặng yên không một tiếng động đi vào, đứng ở phía sau Lâm Ngọc Trân. Lục lão phu nhân nhìn nàng một cái, không nói chuyện, tiếp tục cúi mí mắt nghe các nhi tức cãi nhau.

Tống thị thấy Lâm Cẩm Dung đi vào, liền bắt đầu ba phải: “Đều bớt tranh cãi đi. Mặc kệ là ai, nghĩ đến cũng không phải là cố ý, chính là không cẩn thận đã quên đóng cửa, để cho chuột chạy vào mà thôi. Cũng là vận khí không tốt.”

Đồ thị từ lúc Lâm Cẩm Dung vào, lại càng đỏ mắt, căn bản không chịu từ bỏ ý đồ: “Mấy thứ đó đều được đặt trong rương ta đã dặn dò các nàng thu dọn cho tốt, nếu không có gì đó, sao có thể dễ dàng bị cắn hỏng? Có phải vậy không Từ ma ma? Người mỗi ngày đều là người cuối cùng rời đi, kiểm tra thấy mọi thứ chu toàn mới tự tay đóng cửa, đúng vậy không ? !” Giờ phút này đối với nàng mà nói, phần nộ ủy khuất đều có, nhưng so sánh với việc ai hại nàng cũng không phải quá trọng yếu, chuyện mấu chốt nhất là chứng minh nàng bị người ta hại, xuất hiện sai lầm lớn như vậy không phải do nàng cùng thủ hạ gây ra.

Từ ma ma đứng ở một bên, giống như tượng đất bột tát, bất động không nói lời nào, lúc này bị điểm danh, mới không thể không lên tiếng: “Nô tỳ là người cuối cùng đóng cửa.”

Đồ thị lại nói: “Cửa sổ có dấu vết bị chọc thủng không, không có chìa khóa căn bản là không vào được, có phải vậy hay không?”

Từ ma ma rất khó xử, trả lời không phải hay phải đều không được, đành phải đáp: “Nô tỳ dù có gan lớn bằng trời, cũng không dám làm chuyện này.”

Đồ thị nói: “Đương nhiên không phải người, người làm nhiều năm như vậy, được lão thái thái tín nhiệm, ai chẳng biết cách làm người của người? Chìa khóa này tổng cộng cũng chỉ có vài người chạm qua, sớm nhất là Nhị tẩu sau đó chính là Nhị chất tức, kế tiếp chính là ta, ta không có lý do gì hại chính ta đi?”

Tổng thị cúi mắt không nói, Lã thị thấp khụ một tiếng, thật cẩn thận nói: “Tam thẩm nương, bà bà ta nàng cũng sẽ không...”

Đồ thị nói: “Ta cũng không phải là nói bà bà người.” Vậy chỉ còn lại có một người, đó là Lâm Cẩm Dung.

Trước tiên là nói về Lâm Ngọc Trân, lúc này lại ám chỉ Lâm Cẩm Dung, dù sao cô chất hai người đều là một, chính là coi nàng là cái đinh trong mắt.

Lục lão phu nhân lúc này mới hỏi Lâm Cẩm Dung: “A Dung, người này là thủ hạ của con, hiện tại mọi người đều thấy đêm qua nàng một mình đến phòng thêu thùa, nàng lại không tìm thấy nhân chứng, con nói hai câu đi.”

Lâm Cẩm Dung thanh thanh cổ họng, nói: “Phát sinh chuyện như vậy, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng được. Nhưng nếu nói Phương Trúc dụng tâm hiểm ác thì ta không thể tin được. Tranh cãi âm ỉ cũng không có tác dụng, ta càng nghĩ, muốn tìm ra chân tướng, tốt nhất vẫn phải điều tra.”

Lời này rất hợp với lòng của Tổng thị, âm ỉ cũng đã âm ỉ, nháo cũng đã nháo loạn, kế tiếp nên định tội Phương Trúc. Nàng thập phần ổn trọng nói: “Đúng, vốn chỉ là mấy kiện vải, chúng ta ai cũng không thiếu quần áo, nháo loạn như vậy thật sự tổn thương hòa khí, biện pháp thỏa đáng nhất chính là điều tra.”

Lục lão phu nhân tiếp lời: “Nhị tức, chuyện này con muốn điều tra?”

Tổng thị đang muốn mở miệng, Lâm Cẩm Dung lại nói: “Tổ mẫu, tôn tức thấy người điều tra chuyện này nên là người không có một chút liên quan mới phải, Nhị thẩm nương không thích hợp.”

Tổng thị đột nhiên biến sắc: “Nhị chất tức, con có ý tứ gì?”

Lâm Cẩm Dung không chút hoang mang vạch trần: “Bởi vì vừa rồi Tam thẩm nương nói, chúng ta đều đã từng cầm chìa khóa. Cho nên tốt nhất vẫn để tổ mẫu điều tra.”

Tổng thị cười lạnh một tiếng: “Như vậy tốt nhất.” Ai điều tra cũng đều giống nhau thôi, nếu nàng đã dám làm, sẽ làm thật chu toàn. Tội danh của Phương Trúc coi như xác định rồi! Không câu nệ có kéo theo Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Ngọc Trân hay không, dù sao thân phận của Phương Trúc đại biểu cho cả hai người, lấy tính cách của Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị kia, thế cục này là không giải được. Lâm Cẩm Dung cũng mơ tưởng thoát được có liên quan.

Lục lão phu nhân hít hơi: “Quần áo hồng là việc nhỏ, nhưng vì bên tai thanh tịnh, đành để lão bà tử ta liệu mạng.”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Kỳ thật, tôn tức vừa vặn biết một chi tiết thú vị. Nói ọi người nghe một chút, để xem xem là kỳ quái hay là không kỳ quái?”

224. Chương 226: Ngu Nhân

Lục Vân vẫn trầm mặc không nói, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Lâm Cẩm Dung, nhìn xem nàng rốt cuộc muốn nói cái gì. Tổng thị cũng hỏi: “Nhị chất tức có chuyện kỳ quái gì muốn nói với chúng ta?” Lâm Cẩm Dung đi đến trước mặt Lục lão phu nhân, cười đáp: “Thưa tổ mẫu, người thích nuôi sóc, đó là bởi vì nó hoạt bát đáng yêu, nhưng lại có người thích nuôi chuột đây.”

Lã thị nheo mắt, Tổng thị thì mỉm cười nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “Trên đời này thật đúng là thiên kì bách quái (lắm chuyện kỳ quái).” Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đúng vậy. Thứ đáng ghê tởm, chuyện gặm nhấm đó đều có người nuôi dưỡng, vậy không phải là một việc lạ sao?” Mắt nhìn về phía cạnh cửa, thấy Lê Chi cười dài ở đó gật đầu, tươi cười càng sâu.

Trong phòng tất cả mọi người nghe ra chút manh mối, Lã thị tâm hoảng hốt, nghĩ rằng không biết rốt cục nàng đã biết được những gì, Tống thị thần sắc hơi chút ngưng trọng. Lâm Cẩm Dung tiếp tục cười: “Người nuôi con chuột này, còn thả cho chúng nó đi loạn trong viện của chúng ta, không biết có phải cố ý nuôi dưỡng mèo trong khổ phòng không đây?” Lục lão phu nhân nghiêm mặt: “Nói vào vấn đề chính đi.”

Lâm Cẩm Dung điều chỉnh thần sắc, trực tiếp nói: “Thưa tổ mẫu, tôn tức muốn nói là chuyện ở phòng thêu thùa lần này thật sự có người phá rối, bất quá kẻ đó không phải là Phương Trúc, mà người kẻ đó muốn trả thù cũng không phải là Tam phu nhân, mà là ta. Có tiểu nhân ở sau lưng chúng ta bụng dạ khó lường phá rối, khiến gia đình bất hòa.” Trong phòng im ắng một mảnh, Đồ thị dùng khăn tay mạnh mẽ lau lệ ở hai mắt, ngồi thẳng, hai mắt trợn lên, không hề chớp nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung. Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân nhìn nhau liếc mắt một cái, vừa khấn trương vừa nghi hoặc. Lã thị trên mặt hiện lên một tầng thần nhiên đỏ ửng, cúi mắt không dám nhìn ai, Tống thị thì vẫn bất động. Từ ma ma, Phương Trúc dường như đã quên chuyện của bản thân mình, ngược lại đứng thẳng lỗ tai.

Lục lão phu nhân trong mắt lóe ra tinh quang, nhìn Lâm Cẩm Dung, uy áp bốn phía, một chữ lại một chữ nói: “A Dung, con có biết con đang nói cái gì không?” Sa ma ma lập tức chuẩn bị tốt, liền đuổi vài hạ nhân chung quanh lui xuống.

Mới vừa thấy phản ứng của Lục lão phu nhân, Tống thị liền khẽ cười. Quả nhiên cùng giống như dự đoán của nàng. Nàng bình tĩnh nâng chén chậm rãi uống trà, ung dung chờ lời nói tiếp theo của Lâm Cẩm Dung. Một gốc đại thụ đã bén rễ vài thập niên, một con kiến nhỏ nhỏ muốn lay động là có thể lay động được sao?

Không biết tự lượng sức mình.

Lâm Cẩm Dung hiểu được nếu mình hơi có chút vô ý, lập tức sẽ bị ngăn lại, còn có thể bị quát lớn, bởi vì hiện tại vận mệnh của Lục gia tuy có bị điều chỉnh, nhưng chỉ cho phép ở trong một phạm vi nhất định, đại vận mệnh là không được biến đổi, bởi vì còn chưa tới thời điểm đó. Đồng thời, Lục gia nhị lão muốn cả nhà phải hài hòa.

Có thể âm ỷ một chút, nhưng tuyệt đối không thể xé rách da mặt hay vượt qua phạm vi kia. Cho nên Tống thị ra một chiêu này mới chỉ là thả chuột, mà không phải là phóng hỏa. Nhưng mà, mục tiêu ngay từ đầu của nàng cũng không phải là Tống thị, mà là một trợ thủ đắc lực của Tống thị kia.

Lâm Cẩm Dung cũng học theo Tống thị khẽ cười: “Tổ mẫu đừng vội, trước hết nghe tôn tức chậm rãi nói với người. Đêm hôm qua, sau khi Phương Trúc rời đi, Lệ Chi phát hiện nàng làm rơi hà bao, nghĩ rằng có lẽ nàng cần dùng gấp, liền đuổi theo, tính trả lại cho nàng.” Nói đến chỗ này, nàng cố ý ngừng lại, chậm rãi uống một ngụm trà.

Phương Trúc sắc mặt thay đổi, đầu cúi thấp xuống. Lâm Ngọc Trân nhú nhú mày, lập tức tỏ ra vẻ khinh thường.

Lâm Cẩm Dung nói tiếp: “Lệ Chi, người tiến vào nói đi.”

Lệ Chi liền tiến vào hành lễ với mọi người, Lục lão phu nhân cảm thấy phiền hà liền bảo: “Nói!”

Lệ Chi đáp lời: “Từ lúc nô tỳ đi ra ngoài, cũng không kịp đuổi theo Phương Trúc, ngược lại gặp Thạch gia, nô tỳ liền đứng lại nói chuyện với nàng một lát. Kết quả thấy một nha hoàn tuổi choai choai lén lút cầm một cái hộp che bằng vải đen đi đằng sau, hai người chúng ta cảm thấy kỳ quái, liền đi theo, nha hoàn kia không ngờ trực tiếp đến phòng thêu thùa. Nàng lấy ra chìa khóa mở cửa phòng thêu thùa, rồi cầm vật kia vào. Khi Nhị thiếu phu nhân quản lý phòng thêu thùa lúc trước, nô tỳ cũng thường đi qua, nhưng mà chưa từng thấy nàng, trông nàng rất lạ mắt.”

“Cảm thấy càng thêm kỳ quái, nghĩ muốn tới xem xét, Thạch gia liền ngăn cản nô tỳ, nói người ở phòng thêu thùa tới đó làm đêm. Trong trường hợp đó, nô tỳ thấy người này chẳng những lạ mặt, còn thập phần khả nghi, chỉ có một mình nha đầu nhỏ tuổi đó, ai mà yên tâm để nàng nửa đêm làm việc một mình? Cho nên sau khi đuổi Thạch gia về, nô tỳ ở lại một mình nhìn xem, khi đó trong phòng đã thấp đèn, mà người thì không thấy đâu.”

“Nô tỳ tìm kiếm ở bên ngoài phòng thêu thùa, cũng chỉ có một cái lồng sắt nhỏ, vì cẩn thận, nô tỳ vốn không chạm vào nó, chỉ để lại ký hiệu. Tiếp đó, đã thấy tiểu nha hoàn kia đứng lại trước cửa, tiểu nha hoàn

kia liền xoay người bỏ chạy, nô tỳ cảm thấy nàng bộ dạng khả nghi, chạy nhanh đuổi theo, tận mắt thấy nàng chạy vào xí ốc, sau đó cũng không thấy nàng đi ra.”

Nô tỳ rất nghi hoặc, tìm đi vào, bên trong lại không có một ai. Lại lộn trở lại nhìn, Phương Trúc cũng không thấy đâu, phòng thêu thùa cũng đã tắt đèn, lại càng không thấy có gì nữa. Sự tình không có gì phát sinh, nô tỳ không để ở trong lòng, tự trở về phòng. Đến sáng nay, nghe nói phòng thêu thùa xảy ra chuyện, nô tỳ mới nghĩ, trong lồng sắt kia nhất định có con chuột!”

Đồ thị không khỏi cau gợn nói: “Nói nửa ngày, toàn là lời vớ vẩn, lường gạt người khác! Người nói người này bay lên trời sao?”

Lục lão phu nhân trong mắt lộ ra vài phần thất vọng. Lời này cứ như là nói bừa bịa ra, có ích lợi gì? Lâm Cẩm Dung lúc trước nói năng sắc bén như vậy, nàng còn tưởng rằng nắm chắc được chứng cứ trọng yếu gì đó, kết quả chỉ là một chuyện xưa mà một nha hoàn mòng du gặp phải.

Tổng thị thì nói: “Người này là mấu chốt! Trước tìm được người này đã! Lệ Chi. . . Nếu gặp lại người này, người có thể nhận ra nàng không?”

Lệ Chi không cần nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên nô tỳ có thể. Hôm qua nàng mặc áo ngắn hồng nhạt, váy sắc lục, vấn hai búi tóc. Nghĩ đến cũng không chỉ là một mình nô tỳ nhìn thấy.” Cách ăn mặc này, cũng giống như theo lời Phương Trúc mô tả lúc trước, Lâm Ngọc Trân liền hướng Lục lão phu nhân đề nghị: “Bà bà, trước đem Thạch gia gọi tới hỏi một chút, rồi điều tra ra người này, không phải chân tướng rõ ràng sao?” Sự tình đã đến bước này, Lục lão phu nhân đương nhiên chỉ đành gật đầu nhận lời. Lệ Chi tiếp lời: “Nô tỳ cả gan, lúc trước đã gọi Thạch gia đến, lúc này đang ở bên ngoài chờ.” Lục lão phu nhân nói: “Gọi người vào”.

Thạch gia cúi đầu rũ tay tiến vào, trước đập đầu với lão thái thái. Lục lão phu nhân cũng không bảo nàng đứng lên, lạnh lùng nói: “Ta hỏi người nói, không cho người giấu diếm, nếu có một câu nói dối, người có biết hậu quả ra sao không?” Thạch gia chiếu cố nói: ‘Nô tỳ biết.’ Nàng thật sự không biết mấy chuyện loạn thất bát tao này cụ thể thế nào, nhưng nàng tất nhiên cũng không nguyện ý cùng Lệ Chi điều tra xem xét, chỉ nhanh chóng tìm cơ rời đi.

Lục lão phu nhân nói: “Đêm qua có phải người ở cùng một chỗ với Lệ Chi hay không? Có thấy một tiểu nha hoàn cầm theo lồng sắt vào phòng thêu thùa không?”

Thạch gia nói: “Vâng, bắt quả thứ đó được phủ vải đen, cũng không thấy rõ đó có phải là lồng sắt hay không.” Lục lão phu nhân lại hỏi: “Nếu người gặp lại nha hoàn kia, người có nhận ra được nàng hay không?” Thạch gia nhỏ giọng nói: Mắt của nô tỳ hơi kém mà sắc trời khi đó lại âm đạm, không thấy rõ được. Chỉ sợ sẽ nhận sai người, bắt quả nô tỳ có thể thử xem.” Lời này chính là lời từ chối, Lâm Ngọc Trân bất mãn nhìn Lâm Cẩm Dung, rõ ràng biết đây là người của Tổng thị, sao lại đưa ra đây làm chứng?

Phương Trúc vội nói: “Nàng đó có hóa thành tro, nô tỳ cũng nhận ra.”

“Trong nhà các nha hoàn nhỏ tuổi đều có tên trong sổ, bảo các nàng đứng thành một hàng trong viện, để các người nhìn người. Bà bà, người thấy như thế nào?” Tổng thị bên môi hàm chứa vài tia cười khinh miệt, nhất định là tìm trong tìm ngoài Lục gia cũng đừng nghĩ tìm được. Rốt cuộc, chỉ chứng minh là Lâm Cẩm Dung tự biên tự diễn một trò khôi hài mà thôi.

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Nha đầu kia, không thể tìm thấy trong viện.”

Tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, không tìm thấy, vậy còn nói tới làm gì nữa? Lâm Cẩm Dung nói: “Chỉ vì người này, vốn không phải là một nha hoàn, mà là một tiểu tử mặc xiêm y của nha hoàn mà thôi.” Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều là vẻ mặt khiếp sợ.

“A Dung con nói bậy bạ gì đó!” Tổng thị vẻ mặt kinh hãi: “Lời này cũng dám nói lung tung? Truyền ra ngoài thật sự khó nghe.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nhị thẩm nương ta cũng không nói lung tung. Không khéo, tiểu tử này từ đêm hôm qua bị người ta lẳng lẽ chặn lại nơi cửa gác. Tiểu tử này a, nương hẳn đúng là Mạnh ma ma ngày hôm trước bị ta mắng một chút, khốc lóc kể lể với người, nói nàng đắc tội ta, sợ là sẽ bị đuổi đi, người nói đúng hay không?” Tổng thị ngậm lấy móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, trên mặt thần sắc không thay đổi:

“Lại có việc này sao?” Lâm Cẩm Dung nháy mắt thấy nàng cười: “Đúng vậy, người a, xiêm y a, lồng sắt a cái gì cũng có ở đây. Nàng nghĩ để tiểu tử giả trang thành nha hoàn trà trộn vào, chính là thiên y vô phùng, thật không khéo, tiểu tử này vừa bước ra cửa ngạch đã bị người đánh ngất xỉu. Không muốn đả thảo kinh xà, chỉ chờ đến hừng đông mới động thủ.”

Lã thị sắc mặt trắng bệch, khăn trương hơi nhếch môi, vụng trộm nhìn về phía Tống thị, Tống thị lại vẫn bất động ngồi đó buông cầm, nhìn không ra dáng vẻ lo lắng nào.

Đồ thị mắng một tiếng: “Cẩu nô tài lang tâm cẩu phế, tâm ngoan thủ lạt này!” Lâm Ngọc Trân nói: “Còn ngồi đó làm gì? Còn không nhanh lôi người vào đây, trước mặt mọi người vẫn tội rõ ràng? Cái này gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt!” Ai nha, nàng thật sự kích động, phía sau Mạnh ma ma là ai a? Muốn nói Tống thị lần này có thể thoát khỏi liên quan, nàng thật không tin.

Lâm Cẩm Dung không ngay mặt trả lời nàng, chỉ nói: “Chỉ có thể nói là ác giả ác báo. Mạnh ma ma đây là hoảng hốt. . . Cười nhìn Tống thị, thân thiết nói: “Nhị thẩm nương, người bị nàng che mắt, nàng cũng không phải ở mặt ngoài biểu hiện tốt như vậy, nàng trông coi tự đạo, lấy cũ đổi mới, mỗi lần cần sửa chữa mua thêm gì đó, cũng không quên báo hao tổn nhiều hơn, đứng giữa kiểm lời cho vào túi riêng, cáo mượn oai hùm, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, ức hiếp người phía dưới, đám người ở khổ phòng nói với ta, không chịu nổi áp bách a. Chứng cứ trong tay ta vô cùng xác thực, sớm hay muộn sẽ vạch trần nàng, cho nên nàng hoảng, mới chạy tới cầu người.” Tống thị cười nhạt hừ một tiếng: “Chất tức thật có năng lực, chỉ vài ngày ngắn ngủi, đã rõ ràng việc trong việc ngoài, còn bắt được một ác nô. Ta quản gia nhiều năm qua, thật sự là mắt bị mù rồi.”

Lâm Cẩm Dung hảo tâm an ủi nàng: “Nhị thẩm nương, tri nhân tri diện bất tri tâm, ai có thể trách được người. Đều là điều nô quá xảo quyệt.”

225. Chương 227: Cụt Tay

Sau giữa trưa, dương quang tàn sát bữa bãi khiến tảng đá trong viện phơi nắng nóng bỏng, một giọt nước rơi xuống, rất nhanh bốc hơi, không để lại dấu vết.

Lục gia nữ quyến do Lục lão phu nhân cầm đầu, ngồi ngay ngắn ở hành lang, chuẩn bị khai thẩm án lý kỳ này.

Ở chính giữa sân có một loạt người đang quỳ, có già có trẻ, có nam có nữ, cách đó không xa, còn có một lồng sắt phủ vải đen cùng một tiểu cô nương mặc áo ngắn phấn hồng, vấy lục nhạt.

Quỳ gối chính giữa là Mạnh ma ma buổi sáng còn diễm võ dương oai sai sử mọi người trong khổ phòng làm việc. Người trói nàng không chút nào lưu tình, dây thừng thắt sâu vào cơ thể toàn thịt mỡ, khiến thịt mỡ trên người nàng thoi ra từng khúc, vừa đau vừa tê, đầu gối lại không chịu nổi gánh nặng, thái dương giữa đầu, phơi nắng khiến toàn thân đổ mồ hôi, hết thấy đều làm cho nàng khổ không nói nổi. Tuy là nô bộc, nhưng cả đời này nàng chưa từng phải chịu khổ như vậy.

Nàng cố sức mở to hai mắt, cố gắng nhìn về phía Tống thị ngồi ngay ngắn ở phía trên. Nhưng nàng chỉ thấy trên mặt Tống thị vẻ trang nghiêm cùng lạnh lùng, dựa vào hiểu biết nhiều năm với Tống thị, lòng của nàng lạnh lẽo, nàng đơn giản cúi mắt, chỉ nhìn tảng đá lóe bạch quang ở phía trước, trong nháy mắt liền vòng vo chuyển vài ý niệm, cố gắng để bản thân tuyệt đối có lợi. Đám người Lâm Ngọc Trân, Lâm Cẩm Dung tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng chỉ có thể trông cậy vào Tống thị, cần gì phải đắc tội hết tất cả mọi người? Nên gánh vác sẽ gánh vác, lúc này tuy khổ, nhưng sẽ có đường lui.

Tống thị đang bất động thanh sắc đánh giá Mạnh ma ma. Đối với một thủ hạ ngu xuẩn làm không xong chuyện, trong lòng nàng không có gì đồng tình, đa phần là phần nô cùng ghét cay ghét đắng. Nhưng nàng không hy vọng Mạnh ma ma lắm miệng nói ra điều gì. Thấy Mạnh ma ma chỉ im lặng cúi đầu, lòng của nàng đã quyết định.

Nàng liếc về phía Lâm Ngọc Trân ẩn hàm hưng phấn, Đồ thị mặt âm trầm không biết suy nghĩ cái gì, Lâm Cẩm Dung thì làm bộ bình tĩnh, Lục lão phu nhân mặt không chút thay đổi, cuối cùng đem ánh mắt dừng

trên người Phạm Bao đang khoanh tay đứng ở một bên mắt xem mũi, mũi nhìn tim hơi hơi cúi đầu, thất lưng lại rất thẳng tắp, cuối cùng thản nhiên thu hồi ánh mắt.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ hết, quá trình cơ bản rõ ràng, cũng không cần đương sự biện bạch hay cần thẩm tra án tử này nữa, Lục gia nữ quyền thậm chí đều không cần tự mình mở miệng, đã có Phạm Bao thay thế lão thái thái khai thẩm, dù sao người là hấn bắt được, chứng cứ cũng là hấn điều tra ra.

Quá trình không có chút trì hoãn, thậm chí không ngoài dự đoán của Lâm Cẩm Dung. Mạnh ma ma tuyên bố, bởi vì đã sớm nghe nói Nhị thiếu phu nhân tàn nhẫn không tốt, hảo lộng quyền thuật, vẫn lo lắng mình sẽ bị thay thế hay bị đuổi đi. Sau đó Lâm Cẩm Dung cổ động liên hợp những người khác trong khổ phòng, lại ở tiệc rượu khiến nàng hiểu được sự tình không ổn, đi cầu Tổng thị, bị Tổng thị quát lớn, vì thế tâm sinh bất mãn, muốn gây mâu thuẫn giữa Đồ thị cùng Lâm Cẩm Dung, trả thù Lâm Cẩm Dung. Chia khóa là nàng lúc trước thừa dịp Phương Trúc không chú ý, lợi dụng thời gian mà trộm về, tiểu nhi tử của nàng trẻ người non dạ, chỉ coi là vui chơi, đều là nàng liên lụy tất cả, đều là lỗi của một mình nàng, nàng nguyện ý gánh vác.

Lời này thật lảm nhảm, rõ ràng là vì Nhị phòng giải vây, đây là kết quả mà Lâm Ngọc Trân không thể chịu được nhất, liền lớn tiếng quát lớn: “Vả miệng cho ta! Ai chẳng biết Nhị thiếu phu nhân trước khi gả đi nổi danh lương thiện chừng chạc, ác nô người dám nói xấu nàng, muốn chết sao!” Đánh Mạnh ma ma, liền giống như trước mặt mọi người tát vào mặt Tổng thị vậy, vốn là đang lo không tìm thấy cơ hội để xuống tay.

Phương ma ma muốn theo lời chấp hành lại sợ đắc tội Lục lão phu nhân, thấy Lục lão phu nhân cúi mắt không nói, làm như ngầm đồng ý, liền đánh bạo tiến lên nhéo Mạnh ma ma, cùng lúc tát mấy chục cái, đánh đến tê rần, Mạnh ma ma bị rụng một cái răng, mặt sưng phù, máu loãng rỉ bên khóe miệng. Tiểu nhi tử của nàng ta sợ tới mức tè ra quần, khóc lóc không ngớt, trượng phu và hai nhi tử và nhi tước khác ở một bên liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ, toàn gia nước mắt lã chã thê thảm vô cùng, lúc này Lục lão phu nhân mới vòng vo lằn trằng hạt, uy nghiêm nói: “Đủ rồi.” Phương ma ma vì vậy mới lui trở về. Lâm Ngọc Trân một chiều thành công, cái đuôi vểnh lên tận trời, chỉ định Mạnh ma ma: “Ta tới hỏi người, người chỉ là một nô tài nho nhỏ sao có lá gan lớn như vậy? Người sẽ không sợ sự việc bị tiết lộ toàn gia đều chết không có chỗ chôn sao? Ai cho người lá gan đó? ! Nhị thiếu phu nhân mới tiếp quản khổ phòng chưa được bao lâu, người liền nhận định nàng tàn nhẫn? Ai nói cho người biết? Ai nói với người nàng muốn đuổi người đi? Nói mau! Bằng không ta đem cả nhà người tới quan phủ truy cứu!”

Lời này ý tứ hàm xúc sâu sắc, chỉ cần Mạnh ma ma đáp lời, sẽ có rất nhiều người bị liên lụy. Mạnh ma ma rõ ràng không định phối hợp với nàng, cũng không định phản bội Tổng thị, mang theo vài phần trào phúng cười: “Không có ai nói cho nô tỳ, nô tỳ tự mình biết mà thôi. Phu nhân nếu không tin, cứ đi hỏi sẽ biết, nô tỳ lấy lòng Nhị thiếu phu nhân mọi cách, nhưng Nhị thiếu phu nhân chưa bao giờ tỏ vẻ hòa nhã.”

Lâm Ngọc Trân giận tím mặt: “Còn không thành thật, lại đánh!” Tổng thị âm thanh lạnh lùng nói: “Cứ đánh liên tiếp, xảy ra án mạng đối với thanh danh của chúng ta sẽ có trở ngại, vu oan giá họa, không khỏi lung tung phản cảm, khi đó lại làm thế nào đây? Không bằng trực tiếp đưa tới quan phủ, bà bà nói đi?” Làm hạ nhân cho người ta, chú ý nhất chính thân gia trong sạch, xảy ra chuyện này, nhà này coi như hỏng rồi. Ngay cả hai nhi tử đi theo bên người Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu kia, từ nay về sau không thể sử dụng được nữa. Để Mạnh ma ma ngã ngựa, còn có một đám người không thể tránh khỏi sẽ ngã theo, Nhị phòng lần này rõ ràng bị chặt đứt một cánh tay, đây đều là Lục gia nhị lão ngầm đồng ý cùng trợ giúp, nàng chỉ có thể nhẫn, trong giọng nói cũng nhịn không được mang theo vài phần tức tối.

Lục lão phu nhân có chút phiền chán xoa xoa trán, Lục Vân vội kéo tay Lâm Ngọc Trân, ý bảo nàng thu liễm lại. Lâm Ngọc Trân vẫn không chịu từ bỏ ý đồ, quay đầu hỏi Đồ thị: “Tam đệ muội, người này lúc trước chạy đến chỗ muội, a dua nịnh hót, châm ngòi ly gián, muội cũng không để phòng nàng là người tâm địa bất lương ác độc này nọ, muội có gì muốn hỏi nàng không? Muốn xả giận không?”

Đồ thị hận nhất chính là chuyện đó, giờ phút này bị nàng đâm vào vết sẹo ở trước mặt mọi người, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, trong lòng thì ảo não vô cùng, đương nhiên không kiên nhẫn trả lời nàng, thản nhiên nói: “Bà bà sẽ có phán xét.”

Lâm Ngọc Trân cảm thấy mất mặt, vừa muốn hỏi Lâm Cẩm Dung. Lục lão phu nhân đã nói: “Nếu chân

tướng rõ ràng, cũng không cần náo loạn nữa. Dẫn người đi, đem việc mấy năm nay nàng ta làm kiểm chứng rõ ràng, truy hồi tài vật về, nên phạt thì phạt, nên đánh thì đánh, nên bán thì đem bán, nên đưa quan thì đưa quan.” Phạm Bao tiến lên hành lễ xác nhận, đem những người liên quan áp tải xuống.

Lâm Ngọc Trân tràn đầy tinh lực còn chưa kịp phát tiết xong, sự tình cứ như vậy kết thúc, nàng đương nhiên không thuận theo, đang muốn tìm lời gì đó để kích thích Tống thị bà tức, Lục lão phu nhân dĩ nhiên một mỗi nói: “Được rồi, một mỗi hơn phân nửa ngày, lỗi tai ông ông, đều tan đi.” Lại nói: “Đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, truyền ra ngoài không ai có mặt mũi, đều ngậm miệng cho ta.”

Vì thế tất cả mọi người vâng dạ, đưa lão nhân gia trở về phòng nghỉ ngơi.

Có người lửa giận vẫn âm ỉ trong lòng, có người không cam tâm, ai cũng không muốn rời đi trước. Lâm Ngọc Trân trước hết nói: “A Dung, ít nhiều vận khí của con tốt, bằng không bị cầu nô tài này hại, còn có nỗi khổ nói không nên lời. Cũng không biết tiện nhân này sao lại có suy nghĩ đen tối như vậy. Ta nói Nhị đệ muội quản lý bà ta nhiều năm, mà vẫn không nhận ra loại người đáng sợ này sao?”

Tống thị lạnh lùng thốt: “Đại tẩu nói giỡn, không phải mỗi người đều có sự thông minh hay năng lực như A Dung, chỉ mất vài ngày đã nhìn rõ mọi việc, bắt được một kẻ tội ác tày trời như thế. Ta bắt tài, lúc trước quản khổ phòng nhiều năm, nhưng nửa điểm không phát hiện việc này, vẫn coi nàng ta là người tốt, nàng cũng không hại ta hay bắt cứ ai, ta cũng không có cơ hội biết nàng ta là loại người đó.”

Lời này trong trong ngoài ngoài đều lộ ra một ý tứ, thời điểm Mạnh ma ma là thủ hạ của nàng thì là người tốt, làm thủ hạ của Lâm Cẩm Dung mới vài ngày liền biến thành một kẻ tội ác tày trời. Trách ai đây? Đúng là bị ép buộc. Lâm Cẩm Dung quả nhiên là người không tốt, rất hung hãn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã bức bách người ta tới cái dạng này.

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Nhị thẩm nương nói sai rồi, kỳ thật ta vừa không thông minh cũng không có năng lực, bằng không thủ hạ của người tốt đẹp như thế, sao đột nhiên đến chỗ ta liền thay đổi tính tình? Chứng tỏ Nhị chất tức còn xa mới bằng người.”

Tống thị nhìn thẳng nàng: “A Dung, nếu con nói như vậy, ta cũng sẽ không khách khí nói hai câu, chuyện này con tự thấy bản thân chu toàn hết mọi nhẽ rồi ư? Vì sao lúc ấy Lệ Chi nhận thấy sự tình không đúng, cũng không đi nói với Tam thẩm nương một tiếng, để người ta lại đây kiểm tra phòng thêu thùa? Nếu lúc ấy nhiều lời một câu, có lẽ xiêm y của nhị lão và các kiện vãi khác cũng không bị cắn hỏng. Đã có người trùng hợp ở bên ngoài đánh ngất xú tiểu tử kia, vì sao không bắt hần vãn tội ngay? Tổn thất này vốn có thể tránh khỏi. Ta biết con muốn mượn việc này để nhử rẽ Mạnh ma ma, nhưng chủ nhà, không thể chỉ lo chính mình, càng phải cố gắng đại cục.”

Một câu này, Đồ thị liền nhìn về phía Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung quá âm hiểm. Rõ ràng sự tình đều nằm trong lòng bàn tay, nàng cố tình giả vờ như không biết, đợi cho sự tình đều phát sinh, nàng mới cố lộng huyền hư, sai nha hoàn kể chuyện xưa, lại có thể hoàn toàn trở nên vô can. Rõ ràng chính là thiết kế bẫy chờ người chui vào mà thôi, bản thân thì trở thành vật hi sinh.

Nếu là ngăn lại, sao có thể tạo thành sự thật, sao có thể có hiệu quả tốt như vậy? Không phải cho các người cơ hội tiếp theo hại người càng thêm điên cuồng sao? Lâm Cẩm Dung thực vừa lòng thu hoạch hôm nay, ha ha cười: “Nhị thẩm nương tính sai rồi, người quá xem trọng ta, ta sao có bản sự lớn như vậy, cao chiêm viễn chúc (nhìn xa trông rộng), mọi chuyện chu toàn? Thứ nhất, mọi việc đều coi trọng chứng cứ, nha hoàn Lệ Chi trời sanh tính tình cẩn thận, không có chứng cứ, không dám chỉ chỗ bất luận kẻ nào gây ra việc gì, chỉ dám nói với một mình ta, lúc đó ta cũng đã ngủ. Thứ hai, Mạnh gia Tam tiểu tử theo ngách bên ngoài trốn đi bị người ta chặn lại chính là trùng hợp, cũng là trời muốn vây lưới bắt hần, lúc đó cửa viện khóa chặt, sao ta có thể biết được? Mà là khi hừng đông, phòng thêu thùa xảy ra chuyện, mới biết được. Khi đó, Phạm đại tổng quản muốn sai người tiến vào bấm báo lão thái thái việc này, ta vừa mới gặp gỡ, liền đem chuyện này đến báo cho tổ mẫu, bảo Lệ Chi đi theo để ý. Rút ra cái củ còn mang theo bùn, đúng là vừa khéo.” Nói đến nói đi, chỉ bằng một mình nàng, căn bản không thể làm được việc này, nàng chính là nhờ có lão thái gia, mượn lực của lão thái gia, vậy thì làm sao?

226. Chương 228: Bất Công

Tống thị nhìn chăm chăm Lâm Cẩn Dung, mỗi một chút lại một chút khẽ hé, khoe môi từ từ nhếch lên, thông thả nở nụ cười. Lệ Chi thấy nàng cười sợ nổi da gà, nàng lại nhanh chóng thu liễm tươi cười, quay đầu nhìn về phía Lã thị vẫn trầm mặc quá đáng, giương cằm lên: “Đi thôi!”

Lã thị vội vã liếc Lâm Cẩn Dung một cái, lại nhanh chóng cúi đầu, bước theo Tống thị rời đi.

Lâm Ngọc Trân nhìn về phía Đồ thị, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Ngu xuẩn!”

Đồ thị đột nhiên biến sắc, phần hện vò khăn tay định cùng Lâm Ngọc Trân lý luận, Lâm Ngọc Trân khinh thường cầm quạt lụa tinh xảo quơ quơ trước mặt nàng, khinh miệt xoay người rời đi.

Đồ thị hận nghiêng răng nghiêng lợi, ngược lại hỏi Lâm Cẩn Dung: “Sao con không đến nói trước với ta một tiếng? Để ta có sự chuẩn bị cũng tốt. Chẳng lẽ ta là kẻ không phân rõ phải trái hay sao?”

Lâm Cẩn Dung lạnh nhạt cười: “Tam thẩm nương, ta không phải thần tiên, không thể biết trước.” Nàng nhận thấy một điều, thời điểm Lục Giam không có mặt, nước mắt của Đồ thị ít nhất cũng giảm đi một nửa.

Đồ thị bị ghen một hồi, nhưng cũng không biết nói gì thêm.

Lâm Ngọc Trân đứng bên ngoài gọi Lâm Cẩn Dung: “A Dung, con còn ở đó làm cái gì? Còn chờ người ta hắt nước bẩn trên đầu con à?”

Lâm Cẩn Dung cười cười, nhẹ nhàng đá Phương Trúc còn đang quỳ trên mặt đất một cái: “Còn không đứng lên?”

Phương Trúc thực rõ ràng cảm nhận được, thái độ của Lâm Cẩn Dung đối với mình cùng buổi sáng hoàn toàn là hai việc khác nhau, nhưng giờ phút này tâm tính nàng cũng trở nên khác biệt —— nàng bị vạch trần gốc gác trước mặt mọi người, không có tư cách giả bộ. Liên khúm núm đứng dậy, cúi đầu cúi người, không yên bất an theo nàng ra khỏi Vinh Cảnh cư.

Đồ thị cùng Huệ ma ma ngốc lẳng đứng đó trong chốc lát, rồi nâng đỡ nhau đi ra ngoài. Mới được hai bước, Đồ thị lại quay trở về: “Lão thái thái, mấy kiện vải này nên bắt ai đền bù đây?”

Lục lão phu nhân nằm ở trên tháp khép hờ mắt đang dưỡng thần, nghe vậy không khỏi nhũ mày, im lặng một lúc mới rầu rĩ nói: “Đương nhiên là Mạnh ma ma sẽ đền bù.”

Mạnh ma ma chính là hạ nhân giàu có nhất trong Lục gia, nàng tham đồ ở kho phòng, phạm vào chuyện lớn như vậy, tiền tài khẳng định sẽ phải lấy ra không ít, hơn nữa số của cải kia cũng phải bỏ ra. Đồ thị nhân tình sáng lên, kích động cùng Huệ ma ma nghĩ ra những thứ bắt đền bù.

Lục lão phu nhân nhin không được khe khẽ thở dài. Sa ma ma hầu hạ bà đã mấy chục năm, là người hiểu bà nhất, liền hàm chứa cười nói: “Tam phu nhân mấy năm nay bị nhà mẹ đẻ lôi kéo khiến cho suy sụp, cũng coi như có lương tâm.”

Lục lão phu nhân nói: “Đều là người không biết tốt xấu. Người ta bức nàng, nàng lại đi bức Nhị lang. Chính nàng thấy khổ, sao không ngẫm lại Nhị lang khổ thế nào. Thôi, phòng thù thù cũng không có lợi ích thực tế gì, lão Từ là người thành thực, không xảy ra đại sự.” Vừa nói, vừa nhắm mắt: “Người thấy Nhị thiếu phu nhân thế nào?”

Sa ma ma cắn thận cười cười.

Lục lão phu nhân nói: “Cứ nói, không trách người.”

Sa ma ma đáp: “Rất trầm tĩnh, quả thực giống như không chút nào liên quan đến nàng vậy. Mới chỉ từng này tuổi mà đã biết cách bất động thanh sắc đến thế.”

Lục lão phu nhân thở dài: “Người nhìn Nhị phu nhân có tức giận hay không?”

Sa ma ma cúi đầu giúp bà xoa bóp chân: “Trong lòng tóm lại không thể cao hứng nổi.”

Lục lão phu nhân nói: “Tất nhiên sẽ cho rằng chúng ta bất công.” Nhưng không làm như vậy, có năng lực thể nào đây?

Tống thị chân trước mới bước cửa phòng mình, sắc mặt thay đổi, quay trái quay phải, ôm lấy một bình hoa lớn bên cạnh cửa, hung hăng ném xuống đất.

Lã thị cả kinh lập tức nhảy dựng lên, gắt gao vò khăn tay tránh ở một bên, căng thẳng nhìn nàng, cũng không dám nói lời nào, Tiểu ma ma đi lên ôm lấy Tống thị: “Phu nhân, phu nhân của ta, đừng nóng giận, không đáng a.”

Lã thị lúc này mới tiến lên khuyên nhủ: “Bà bà, không nên tức giận, Mạnh ma ma coi như không có tồn thất gì nhiều. Huống hồ, nàng ta cũng chỉ là dựa vào lão thái gia mà thôi.”

Tống thị đề thấp thanh âm trách mắng: “Con thì biết cái gì! Nếu nàng dựa vào bản sự của chính nàng, ta cũng đành thôi, nhưng người nàng dựa vào là tổ phụ của các con! Tổ phụ của các con đang giúp nàng! Hắn bắt công! Hắn đang cảnh cáo chúng ta! Con có hiểu hay không!”

Lã thị lui một bước, nhỏ giọng nói: “Vậy nên làm cái gì bây giờ?”

Tống thị cười lạnh, chỉ vào bình hoa vỡ nát trên đất: “Đi, bảo bọn họ quét dọn đồ đạc này rồi lập tức đi khỏi phòng đổi một cái mới khác về, nếu không đổi được cũng đừng trở lại.”

Lã thị khẩn trương nói: “Tổ phụ có thể mất hứng hay không?”

Tống thị nói: “Con thì biết cái gì! Ta quản gia nhiều năm, hôm nay bị nàng dẫm nát trên mặt lại phải nhẫn nhịn vô thanh vô tức, ngày sau làm sao còn coi ta ra gì? Đi làm đi! Lão thái gia cũng sẽ không nói gì. Cho dù nói gì đó, cũng là ta chịu trách nhiệm!”

Lã thị không dám nói nữa, gọi nha hoàn Tố Tâm tiến vào, thấp giọng phân phó hai câu.

Tố Tâm vội vàng du dọn mảnh vỡ vào một hộp gỗ, gọi hai ma ma tiến vào: “Cầm thứ này đến khổ phòng đổi một cái mới về, vô luận như thế nào cũng phải đổi được.”

Hai ma ma không thèm nhìn bên trong là cái gì, cầm hộp rời đi luôn.

Lã thị bồi Tống thị ngồi một lát, không thấy có dấu hiệu tâm tình nàng chuyển biến tốt, liền lấy cớ muốn đi xem hài tử, đứng dậy rời đi.

Tống thị im lặng ngồi sau một lúc lâu, ngoắc gọi Tiểu ma ma, ở bên tai Tiểu ma ma nhẹ giọng nói vài câu.

Tiểu ma ma vẻ mặt kinh hãi, ngập ngừng nói: “Phu nhân, này cũng quá mạo hiểm đi?”

Tống thị cười lạnh: “Mạo hiểm? Đã bị bức đến tình trạng này, không mạo hiểm làm sao có thể thành? Rốt cuộc ngày sau như thế nào, phải khuấy đảo một trận xem. Lão thái gia là nghĩ ra sao, làm gì, dù thế nào cũng phải hiểu rõ ràng.” Thanh âm lạnh lùng: “Việc này chỉ có trời biết đất biết, người biết ta biết, nhớ kỹ chưa?”

Tiểu ma ma thần sắc ngưng trọng gật gật đầu: “Lão nô tât sẽ không để người thất vọng.”

Tống thị nói: “Tuyệt đối không được có sai lầm.” Trời vừa sáng lại tối sầm lại, xem Lâm Cẩm Dung tiếp chiêu ra sao, cũng xem lão thái gia rốt cuộc muốn làm thế nào.

Lâm Ngọc Trân luôn luôn không ngừng cao thấp đánh giá Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung thần sắc thản nhiên, tùy ý để Lâm Ngọc Trân nhìn ngắm.

“A Dung, con thật đúng là làm cho ta nghĩ không ra.” Lâm Ngọc Trân rốt cục nhìn không được đã mở miệng, “Sao con lại biết được chuyện này?” Nếu bảo là trùng hợp, đúng là lời dễ dỗ tiểu hài tử. Từ lời của Mạnh ma ma đến Lâm Cẩm Dung, tất cả đều là lời nói dối, chỉ có thể tin năm phần. Chẳng qua, mọi người cũng không dám làm rõ, chỉ chứa lại một tấm màn, không xé rách mà thôi. Nhưng tận đáy lòng, nàng cũng thông hận việc Lâm Cẩm Dung lừa gạt, không biểu lộ chút tác phong hay hành vi, để Phương Trúc ở bên người Lâm Cẩm Dung dĩ nhiên không có nửa điểm tác dụng, còn khiến bản thân bị liên lụy.

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu nhìn nàng cười: “Trước đó vài ngày ta không phải tìm người khổ phòng đến nói chuyện sao? Những người đó, nhìn thì là một phe, kỳ thật còn không phải suy nghĩ khác biệt sao, ta mới nói muốn đổi vị trí của các nàng, muốn chọn người tiếp nhận vị trí của Mạnh ma ma, còn có người tới bán

tin tức cho ta. Nhưng thời điểm này, ta cũng không biết các nàng rốt cuộc muốn làm cái gì, chẳng qua là cẩn thận gấp đôi mà thôi. Một nửa là vận khí, một nửa là phòng bị đi.”

Lâm Ngọc Trân không tin. Nhưng nàng không thể giống như từ trước tùy tiện đối với Lâm Cẩm Dung vênh mặt hất hàm sai khiến, động một chút là mắng chửi, bởi vậy chỉ mất hứng cúi mắt, âm thầm cân nhắc.

Lục Vân thì im lặng một cách khác thường, tự cầm một khung thêu ngồi ở phía trước cửa sổ thêu bướm bướm, dùng là kim khâu rất nhỏ cùng mấy loại chỉ thêu màu sắc, hoàn toàn thất thần, rồi lại kéo đứt chỉ thêu vài lần. Giản Nhi nhìn trộm đánh giá Lục Vân, thật cẩn thận lại xỏ kim đưa qua, Lục Vân cực không kiên nhẫn hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, Giản Nhi cúi mắt, chỉ yên lặng giờ kim.

Lâm Cẩm Dung đi tới, tiếp nhận kim thêu trong tay Giản Nhi đưa cho Lục Vân, bảo Giản Nhi lui xuống: “A Vân tâm tình không tốt?”

Lục Vân rũ mắt xuống: “Không có.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Đã nhiều ngày nay muội thật ít nói. Hôm nay, ta vốn tưởng rằng muội sẽ hỗ trợ khuyên mẫu thân...” Thường hay lui tới, Lục Vân luôn biết hợp thời khuyên bảo, ở trước mặt Tống thị, Đồ thị giúp nàng nói chuyện, nhưng hôm nay, Lục Vân dĩ nhiên một câu đều không nói, thậm chí ngay cả Lâm Ngọc Trân cũng không khuyên, để hai người Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị tranh cãi không ngớt.

Lục Vân hai mắt nhìn chằm chằm con bướm thêu được nửa cánh trên khung, thản nhiên nói: “Ta không khuyên được. Huống chi tẩu tử đã làm vô cùng tốt. Ta sợ quấy rầy bố cục của tẩu.”

Giải thích hợp tình hợp lý. Lâm Cẩm Dung cũng không cần phải nhiều lời nữa, mà ngồi ở một bên xem nàng thêu, Lục Vân động tác chậm chạp, đâm qua đâm lại vài mũi, cuối cùng cũng không tìm được điểm thích hợp. Một tiếng vang nhỏ, sợi tơ lại bị đứt, nàng phiền chán đặt khung thêu lên bàn nhỏ bên cạnh, mắng Giản Nhi: “Đây là chỉ thêu gì vậy? Không ngừng đứt đoạn, mua ở nhà ai vậy, vứt đi cho ta!”

Chỉ thêu này chính là mua ở cửa hàng của Đào thị, là chỉ thêu chính tông thượng đẳng của Giang Nam. Giản Nhi vụng trộm nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, không lên tiếng, chỉ tiến lên thu dọn.

Lâm Ngọc Trân phe phẩy cây quạt nói: “Chỉ thêu này vốn mỏng manh, con dùng khí lực lớn như vậy làm chi? Chẳng lẽ Tam cữu mẫu có thể lấy đồ thứ phẩm trong cửa phẩm cho con dùng sao? Không muốn thêu cũng đừng thêu, lãng phí chỉ.”

Lâm Cẩm Dung liền đứng dậy: “Cô cô, ta đi về trước, Mạnh ma ma xảy ra chuyện, vài người sẽ chịu liên lụy, khổ phòng bên kia tất nhiên sẽ loạn, ta đi nhìn xem.”

Lâm Ngọc Trân mỉa mai nói: “A Dung, con định để ai tiếp nhận Mạnh ma ma?”

Lâm Cẩm Dung không trả lời nàng, chỉ nói: “Lần này đuổi đi nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ bổ sung người, trước xem ý tứ của tổ phụ và tổ mẫu đã.”

Lâm Ngọc Trân liền giúp nàng đưa ra chủ ý: “Ta chọn cho con vài người, đều là người từ trước đi theo ta, thật sự có năng lực, cũng rất trung thành. Con bổ sung các nàng vào đó đi.”

Lục Vân liền giương mắt nhìn Lâm Cẩm Dung: “Mẫu thân cũng đừng khó xử tẩu tử, nàng đã sớm đã có an bài của mình.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Nàng có thể có an bài gì chứ? Trong nhà này nàng biết được mấy người? Có thể sử dụng lại được bao nhiêu? Đương nhiên nên nghe lời khuyên của ta.”

Lâm Cẩm Dung kiềm chế tính nhẫn nại, nói: “Tuy rằng lúc này để ta quản khổ phòng, nhưng tất cả đều phụ thuộc vào một câu của lão nhân gia. Cẩn thận là trên hết, vẫn nên nghe ý tứ của tổ phụ cùng tổ mẫu đi.”

227. Chương 229: Ta Ở Đây

Khổ phòng mấy ngày gần đây lòng người hoảng sợ, đám người do Hồ ma ma cầm đầu luôn lo lắng Lâm Cẩm Dung không thể đứng vững, sẽ khiến họ gặp chuyện không may, một bên còn phải phòng bị đám người

Mạnh ma ma tính kế; mà đám người do Mạnh ma ma cầm đầu lại lo lắng Lâm Cẩm Dung đứng vững, sẽ chen ép bọn họ không thôi; còn có một đám người, ở mặt ngoài còn thuộc về phía của Nhị phòng, nhưng trong lòng đã bị một loạt hành động của Lâm Cẩm Dung lung lay, chỉ đứng đó quan sát mà thôi.

Loại tình hình này rất dễ gây ra lỗi lầm, nhưng Lâm Cẩm Dung luôn nghiêm khắc, cho nên cũng không xảy ra việc gì. Thẳng đến sáng sớm hôm nay, đầu tiên là Mạnh ma ma đột nhiên bị trói đi, tiếp theo vài cá nhân cũng lần lượt bị mang đi, sau khi nghe ngóng lộ ra chân tướng tham ô này nọ, trong khổ phòng hoàn toàn nháo đến tận trời. Tất cả mọi người không có tâm tư làm việc, cõi lòng rối loạn. Những người làm việc trong khổ phòng, có mấy người thật sự sạch sẽ? Mặc kệ là ai, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút hám lợi, nếu những kẻ kia nói ra, không phải tất cả đều xảy ra chuyện hay sao?

Còn có người, thí dụ như Hồ ma ma, không lo lắng mình sẽ bị cuốn vào sự kiện lần này, nhưng điều nàng lo lắng là Lâm Cẩm Dung có thể vượt mặt Nhị phòng hay không, có thể sạch sẽ lưu loát xử trí đám người này hay không, nếu không, bọn họ được thả trở về, nàng sẽ không hay ho.

Cho nên, mọi người đều có chút hoang mang rối loạn.

Đúng lúc này, có người ở phía ngoài khổ phòng lớn tiếng kêu to: “Mọi người chết ở đâu vậy? Đi ra đối thứ này!”

Ngày xưa loại chuyện này do Mạnh ma ma làm, nàng ta ra mặt nhìn người ta muốn đổi cái gì, quyết định đổi hay không đổi, lại dựa theo chủng loại phân công thủ hạ làm việc. Nhưng hôm nay Mạnh ma ma không có đó, càng không có người nguyện ý xuất đầu. Tất cả mọi người nhìn Hồ ma ma, ý tứ là Nhị thiếu phu nhân coi trọng người, lúc này người nên xuất đầu.

Hồ ma ma bắt đắc dĩ, đồng thời cũng có suy nghĩ của riêng mình, liền gọi Vương ma ma ngày thường thân thiện với mình ra ngoài xem, liếc mắt một cái nhìn thấy là người Nhị phòng, chính là hai ma ma ngày thường nổi tiếng là miệng lưỡi lưu loát, liền hiểu được sự tình không ổn, cũng không tiếp nhận, hàm chứa cười nói: “Hai vị lão tỷ tỷ đây là muốn đổi cái gì?”

Hoàng ma ma cầm đầu nói: “Là bình hoa. Nhị phu nhân ngại nó khó coi, muốn đổi một cái mới.”

Hồ ma ma ngày thường chuyên quản Đình khổ, cũng chính là tợ lụa vải vóc, bình hoa này thuộc về Ất khổ, nhưng hai người này đã bị Phạm Bao mang đi. Nàng nhân tiện nói: “Thỉnh hai vị tỷ tỷ thứ lỗi, lúc này người quản lý Ất khổ đang ở chỗ của Phạm đại quản sự, chúng ta cũng không có chìa khóa và sổ sách, có thể đổi sau được không?”

Hoàng ma ma liền nở nụ cười: “Không có ai? Các người là ngại không sao? Khổ phòng này dùng để làm cái gì? Chẳng lẽ chỉ để ngắm nhìn? Không thể đổi này nọ? Đổi sau sao? Chúng ta có thể chờ, chỉ sợ Nhị phu nhân chờ không nổi!”

Chu ma ma liền cười nói: “Hoàng tỷ tỷ, người và ta nhận ra Nhị phu nhân, chỉ sợ có người không nhận ra Nhị phu nhân. Tính cái gì a, nay cũng không so với từ trước.”

Hồ ma ma thấy lời này vô cùng khó nghe, liền hiểu được là tới gây sự. Liền không muốn nhiều lời với hai người, chỉ cười nói: “Hai vị tỷ tỷ chớ nói khó nghe như vậy, chúng ta đều là nô tài, để người ta sai sử, nói dễ nghe một chút cũng không chết ai.”

Hoàng ma ma liền “Phi!” một tiếng, chống nạnh mắng: “Ta cũng không phải nói giỡn với người, bình hoa này là Nhị phu nhân muốn dùng để tiếp khách. Người không để vào mắt nô tài như ta cũng liền thôi, chẳng lẽ ngay cả Nhị phu nhân cũng không để vào mắt? Người phải biết rằng, cho dù là Nhị thiếu phu nhân, ở trước mặt Nhị phu nhân cũng phải gọi một tiếng trưởng bối, không dám tranh luận không dám tà đạo. Các người đây là muốn cắt xén sao?”

Hồ ma ma không khỏi nhíu mày nói: “Nhị phu nhân luôn nói đạo lý. Ta đã nói rõ nguyên nhân với các người, các người lại nháo loạn chính là cố ý sinh sự! Bị tổn thương hòa khí, Nhị phu nhân cũng sẽ không tha cho các người.” Vừa nói, một bên ý bảo Vương ma ma đi thông tri Lâm Cẩm Dung.

Vương ma ma hiểu ý, chạy nhanh đi, Chu ma ma thấy thế, ôm hộp gỗ đựng bình hoa ra ngăn lại phía trước, ngực chạm vào Vương ma ma một cái: “Người muốn đi đâu? Cầm đồ lấy!” Lập tức nhẹ buông tay, hộp kia rơi xuống đất, “Rầm” một thanh âm vang lên, vô cùng kinh động.

Một trận lặng im.

Chu ma ma kêu lên một tiếng như heo bị mổ, ngồi xổm xuống run rẩy mở hộp, nhìn từng mảnh nhỏ trong đó mà gào khóc: “Lão thiên gia của ta a, sao lại đến mức này đây. Không đổi thì không đổi, cần gì phải ném bình hoa, lúc này phải làm sao bây giờ? Đây chính là bình hoa tiền triều mà! Bán cả nhà lão bà tử ta cũng không đủ bồi thường.”

Vương ma ma bị dọa sợ mặt trắng bệch: “Không phải ta ném, rõ ràng là tự người tuột tay làm rơi.”

Hoàng ma ma cười lạnh: “Nào có người dễ bị bắt nạt như vậy? Ta thấy rõ ràng, chính là người ném.”

“Ta làm rơi, chẳng lẽ ta điên rồi sao?” Chu ma ma “Hô” một tiếng đứng lên, hướng về phía Vương ma ma: “Đền bù bình hoa cho ta, không thì dùng mạng để bù đi.”

“Chuyện gì cũng từ từ, làm sao phải động thủ?” Hồ ma ma thấy thế, bước lên phía trước kéo lại. Hoàng ma ma “Ngao” một tiếng, cao giọng nói: “Người khổ phòng làm việc xấu xa không bồi thường, còn muốn đánh người!” Hai bên đã vật lộn tóc tai rối loạn, mạnh mẽ gia nhập chiến đoàn. Hồ ma ma trúng một bạt tai, đánh cho trước mắt tỏa kim tinh, vì thế cũng không chịu phục đá một cước vào người Hoàng ma ma.

Trong khổ phòng người người đều sợ phiền toái trên thân, tránh ở bên trong, nghe thấy bên ngoài loạn thành một đồng, mấy người có cảm tình với Hồ ma ma mới nhô đầu ra xem xét, do dự có nên tiến lên hỗ trợ hay không, phàm là người có chút đầu óc đều có thể đoán ra, hai người này chính là cố ý tới gây sự, sau lưng có Nhị phu nhân làm chỗ dựa, các nàng thì sao, các nàng không biết chính mình có thể dựa vào ai, đáng tin hay không đáng tin đây.

Hồ ma ma trên mặt bị cào một vết rớm máu, nhưng nàng cũng không phải ngồi không, một tay gắt gao túm tóc Hoàng ma ma, hét to: “Các người chỉ để ý tránh ở sau lưng nhìn, xảy ra chuyện ai cũng trốn không thoát!”

Nghe xong lời này, mới có người đi tìm Lâm Cẩm Dung, có người thì tiến lên khuyên, không khuyên còn đỡ, có người tới khuyên, Chu ma ma liền thê thảm hét chói tai đập đầu vào người đó: “Một đám người đánh hai người, không phải là một bình hoa thôi sao? Nhị phu nhân cứu mạng a, cứu mạng a! Bắt nạt người như vậy!”

Thời điểm sự tình không trêu chọc vào bản thân, đa số mọi người có thể trốn liền trốn, nhưng nếu bản thân cũng không bị kéo vào đó, sẽ không thể bình ổn như vậy, người đó cũng vung một quyền vào mặt Chu ma ma, ngoài khổ phòng nhất thời trở nên hỗn loạn.

Vì phòng cháy, khổ phòng được kiến tạo trong một khu riêng biệt, chung quanh cơ hồ không có cây cối cao lớn gì, đứng từ xa nhìn qua liền thấy ngay.

“Thiếu phu nhân, có muốn đi qua không?” Lệ Chi cùng Lâm Cẩm Dung xa xa đứng ở một bên, thấy tình trạng như vậy, Lâm Cẩm Dung còn đứng bất động, nhin không được mở miệng thúc giục nàng, “Lại nháo loạn tiếp sẽ xảy ra chuyện.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Không vội. Đợi thêm chốc lát. Bắt quá chỉ hai người mà thôi, chẳng lẽ các nàng một đám người còn chống đỡ không được?” Như vậy mới có thể thấy rõ ràng, trong số đám người còn lại, ai có thể tin nhiệm, ai có thể nhận lấy trọng trách.

Phương Trúc nghe vậy, sợ hãi liếc Lâm Cẩm Dung một cái. Nhị thiếu phu nhân tâm địa thật cứng rắn, rõ ràng chính là muốn chờ đến khi lưỡng bại câu thương mới đi qua thu thập tàn cục, ra mặt dàn xếp, có thể dễ dàng thu phục lòng người ở khổ phòng. Lâm Cẩm Dung dường như biết nàng đang nhìn mình, quay đầu nhìn nàng một cái, tựa tiểu phi tiểu, giống nhau đang nói, ta còn chưa tính toán với người đâu.

Phương Trúc chợt dạ cúi mắt, may mắn Lâm Cẩm Dung cũng thu hồi ánh mắt.

Một ma ma vội vàng chạy tới, nhất thời thấy mấy người chủ tớ các nàng, giống như thấy Bò Tát vậy, hai tay tạo thành chữ thập, hướng tới Lâm Cẩm Dung ai oán bẩm báo: “Thiếu phu nhân, có người tới gây sự.”

Lâm Cẩm Dung hòa hòa khí khí nói: “Chớ sợ, có ta ở đây.”

Chỉ một câu, đã khiến ma ma kia nhẹ nhàng nuốt xuống lo lắng cùng khẩn trương, vì thế xoay người chạy đi, vừa chạy vừa nói: “Nhị thiếu phu nhân tới rồi!”

Chu ma ma cùng Hoàng ma ma liếc nhau, liềm mạng đánh đối phương vài cái, sau đó ngừng tay, tùy ý để đám người Hồ ma ma đẩy qua đẩy lại, các nàng chỉ thê lương khóc lớn: “Nhị thiếu phu nhân cứu mạng a! Đánh chết người rồi a!”

Phượng Trúc bước lên phía trước, quát lớn: “Còn không ngừng tay! Trước mặt Nhị thiếu phu nhân cũng dám làm càn!”

Vì thế tất cả mọi người buông tay, đều tranh nhau muốn tiến lên kể lể oan khuất. Chu ma ma cùng Hoàng ma ma mạnh mẽ chạy về phía Lâm Cẩm Dung, chuẩn bị ôm chân nàng khóc kể: “Nhị thiếu phu nhân, người công chính liêm minh, cần phải chủ trì công đạo.”

Lâm Cẩm Dung không nói, tùy ý để hai người lao tới, đợi đến khi ôm chắc rồi mới lạnh mặt giận dữ: “Cầu nô tài lớn mật, ai cho các ngươi chạm vào ta? Nửa điểm quy củ đều không có, bắt hai người cho ta!”

Hồ ma ma dẫn đầu hưởng ứng, gọi mọi người tiến lên, dè hai người này lại. Phượng Trúc chân chó chuyển ghé dựa lại đây, Lâm Cẩm Dung đoan đoan chính chính ngồi xuống, lại tiếp nhận trà Quế Viên dâng lên, trước nhấp một ngụm, sau đó mới nói: “Các nàng đối với ta đại bất kính, vả miệng.” Cặp mắt tinh quang dò xét Phượng Trúc.

Phượng Trúc cắn chặt răng, xắn tay áo, tiến lên đứng yên, đối với Hoàng ma ma và Chu ma ma, trầm trọng vả miệng hai người. Hoàng ma ma há mồm muốn hét oan, Lâm Cẩm Dung nhíu mày nói: “Lại đánh!” Phượng Trúc quả nhiên tát thêm hai cái.

Hảo hán không ăn một trước mắt, hai người rất cục yên lặng. Tâm của mọi người trong khổ phòng cũng dần dần trở nên kiên định, thậm chí Nhị thiếu phu nhân không sợ Nhị phu nhân.

Lâm Cẩm Dung lúc này mới nói: “Các ngươi dám đối với ta vô lễ như vậy, không chừng cũng sẽ đối với lão thái thái, các phu nhân, Đại phu nhân, Đại tiểu thư như vậy. Nhị thẩm nương không ở đây, bằng không cũng sẽ giáo huấn các ngươi. Được rồi, ai tới nói là chuyện gì xảy ra?”

Nhất thời mọi người đều mở miệng ào ạt, tranh chấp không ngớt. Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Ai động thủ đánh người trước?” Bình hoa thì tính là gì, đây mới là trọng điểm.

Hai ngón tay chỉ Vương ma ma, mười cánh tay chỉ về phía Chu ma ma. Thiếu số phục tùng đa số, Lâm Cẩm Dung mí mắt cũng không nâng: “Vỡ một bình hoa thì tính là gì? Ta thay các ngươi đền bù. Nhưng chạy đến khổ phòng gây sự đánh người là không đúng. Các ngươi là người của Nhị thẩm nương, ta không tiện thay nàng quản giáo các ngươi, ta tự mình đem nhóm các ngươi trả lại cho nàng.”

Hồ ma ma nhân tình sáng lên, biết mình đã làm đúng.

Lâm Cẩm Dung nhìn mọi người chung quanh, thanh thúy nói: “Không gây chuyện thì không phải sợ. Chỉ cần các ngươi có lý không cố ý, tận tâm làm việc, có gì ta sẽ chịu trách nhiệm!” So sánh với lòng người, một bình hoa lỗi thời có thể giá trị bao nhiêu? Ăn chút mệt nhỏ, sẽ chiếm lợi lớn. Tổng thị nghĩ rằng nàng luôn muốn giữ cái gọi là thanh danh hiền lương ôn hoà, nghĩ rằng nàng trẻ tuổi sẽ dễ nổi nóng, không chịu nổi một bình hoa này, nàng sẽ không! Hiền lương ôn hoà nhưng không phải là yếu đuối!

228. Chương 230: Đại Kỳ

Tổng thị nằm nghiêng trên tháp, nửa khép mắt, thần sắc bình tĩnh nghe người ta hồi báo chuyện ở khổ phòng: “... Nhị thiếu phu nhân lúc này mang theo một đám người lại đây.”

Tổng thị khoát tay áo, người tới cúi đầu lui xuống. Lã thị vội hỏi: “Bà bà, nàng cũng hạ thủ được sao, so đo với hai hạ nhân như vậy. Kế tiếp làm sao bây giờ?”

Tổng thị trên mặt mang theo tươi cười cổ quái: “Không hổ là cô chất, nàng muốn tát người ta quả nhiên thật sự giống như Đại bá mẫu của con a. Làm sao bây giờ ư? Mở cửa đãi khách.”

Lã thị muốn nói lại thôi. Nàng thật sự không rõ Tống thị rốt cuộc muốn làm cái gì, nói là làm khó dễ Lâm Cẩn Dung, nhưng kỹ xảo vụng về như vậy, Lâm Cẩn Dung chẳng những không thiệt hại, ngược lại làm mất mặt Nhị phòng, bây giờ còn tìm tới cửa, lại có ý tứ gì.

Tống thị cũng không giải thích với nàng, chỉ chậm chạp ngồi dậy, trần định tự nhiên vuốt lại trâm gài tóc, lại để ý vẩy áo.

Trong nháy mắt, bên ngoài liền vang lên tiếng cười của Lâm Cẩn Dung: “Nhị thẩm nương, chất tức tới đền bù cho người a.”

Lã thị vén màn đi ra ngoài, miễn cưỡng cười nói: “Nhị đệ muội, tiến vào nói chuyện. Ách, nhiều người như vậy? Đây là muốn làm cái gì?”

Hoàng ma ma cùng Chu ma ma khóc lóc gạt lệ quỳ xuống: “Đại thiếu phu nhân, người làm chủ cho chúng nô tỳ a, bắt nạt người quá mức.”

Lã thị ra vẻ kinh ngạc: “Đây là như thế nào? Bảo các người đi đổi một bình hoa, sao lại thành bộ dạng này? Còn thể thống gì nữa?”

Lâm Cẩn Dung nhìn Hồ ma ma liếc mắt một cái. Hồ ma ma hiểu ý, cũng kéo Vương ma ma đi theo quỳ xuống, ai oán khóc cáo trạng: “Đại thiếu phu nhân, cầu người thay nhóm nô tỳ làm chủ, nhóm nô tỳ oan uổng a, các nàng dựa vào danh nghĩa của phu nhân, à làm loạn.”

Lâm Cẩn Dung chờ bọn họ nói xong, mới mở miệng “Nhìn xem, ngay cả quan thanh liêm cũng khó giải quyết việc nhà, hôm nay mới xảy ra chuyện Mạnh ma ma, tiếp theo đã phát sinh việc này, thật sự là không hiểu chuyện, chỉ vì một bình hoa mà ra tay quá nặng, thật là mất hết quy củ.” Lại chỉ chỉ hộp gỗ bên cạnh: “Bình hoa này, không câu nệ là ai làm vỡ, đều do ta đền bù, coi như là chút hiếu kính của tiểu bối đối với trưởng bối.”

Phương Trúc cùng Lê Chi phối hợp mở ra, một bình hoa xinh đẹp sắc xanh đậm bày ra ở trước mặt mọi người, ngón tay thon dài trắng bóng như ngọc của Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng lướt qua trên mặt bình, trong giọng nói không mang theo một chút tức giận: “Đây là đồ cưới của ta, cũng là đồ cổ tiền triều, tạm thời để thay thế bình kia. Ta đã tính qua sổ sách, cũng đủ.”

“Ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Tống thị nâng mắt, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhị chất tức thật sự là hào phóng.”

Lâm Cẩn Dung lại cười nói: “Bằng không sao có thể vì chút tiền tài mà tổn thương hòa khí? Không đáng. Đây là chuyện về bình hoa, kế tiếp ta sẽ hướng Nhị thẩm nương cáo trạng.”

Tống thị nói: “Con muốn cáo trạng cái gì?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Hoàng ma ma và Chu ma ma dựa vào cờ hiệu của người, không hề nghe giải thích, sinh sự từ việc không đâu, sau đó lại không tuân thủ quy củ, tùy tiện động thủ đánh người.”

Đám người Hồ ma ma nhanh tiến lên, chỉ rõ từng vết thương trên mặt trên người, nức nở nói: “Nhị phu nhân, người cần phải làm chủ cho nhóm nô tỳ a.”

Đám người Hoàng ma ma cũng nói: “Phu nhân, là các nàng động thủ trước, các nàng hơn mười người mà chúng nô tỳ chỉ có hai người, chúng nô tỳ mặt sưng vù, còn có nội thương.”

Tống thị nhíu mày nói: “Đây là người nói người đúng ta lại nói ta có lý, ta thật không rõ ai đúng ai sai, chất tức, con xem là ai động thủ trước?”

“Ta không thấy được, chỉ thấy mặt Hồ gia toàn là máu.” Lâm Cẩn Dung lại cười nói: “Nhưng mặt của Hoàng gia cùng Chu gia chính là ta sai người đánh, các nàng luôn mồm dựa vào cờ hiệu của người, đối với ta đại bất kính, xem xem, trên váy của ta còn có dấu tay các nàng vò bẩn. Ta đã nghĩ a, đã có tấm gương điều nô như Mạnh ma ma, sao các nàng cũng không biết hối cải? Đối với ta bất kính là việc nhỏ, sao có thể hủy hoại thanh danh của Nhị thẩm nương? Đây cũng không thể dung túng, liền sai người đánh các nàng vài cái tát, thay Nhị thẩm nương giáo huấn một chút. Nhị thẩm nương sẽ không trách ta chứ? Nếu thấy ta có chút quá phạm, ta nhận lỗi với người.”

Tống thị nói: “Đương nhiên sẽ không, nên đánh. Thật là đáng giận, ta sai các nàng đi đổi bình hoa, các nàng liền gây chuyện lớn như vậy, không biết còn tưởng rằng ta cố ý làm khó dễ con mà. Ta còn muốn phạt các nàng để con xả giận đây.” Vừa nói, một bên liền trầm mặt, quát lớn nói: “Còn chưa dập đầu nhận sai với Nhị thiếu phu nhân, rồi lăn xuống đi lĩnh phạt?”

Hoàng ma ma cùng Chu ma ma nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng không chịu dập đầu nhận sai, chỉ kêu lên: “Nô tỳ oan uổng!”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười không nói.

Tống thị liền quát lớn: “Kéo xuống, trọng đánh!” Hai người lớn tiếng kêu oan, ngay cả nóc nhà thiếu chút nữa cũng sập xuống, vậy mà Tống thị cũng không sai người bịt miệng các nàng, tùy ý để các nàng la hét. Lâm Cẩm Dung ổn nhiên bất động, dường như không hề nghe thấy.

Tống thị lại phân phó Lã thị: “Lấy tiền để đám người Hồ ma ma thỉnh đại phu bốc thuốc, khấu trừ vào tiền công của hai người Hoàng ma ma và Chu ma ma.”

“Vâng.” Lã thị quả thực là kinh ngạc vạn phần, Tống thị đây là đùa thế nào vậy? Giống như cố ý tặng hai người tới cửa để cổ vũ uy phong của Lâm Cẩm Dung vậy, việc này cũng không phải là phong cách hành sự của Tống thị.

Tống thị thân thiết nói: “A Dung, hiện tại con vừa lòng chưa?”

Lâm Cẩm nghiêm mặt nói: “Nhị thẩm nương xử sự thật sự là công bằng.”

Tống thị liền lớn tiếng răn dạy mọi người bên cạnh: “Ai còn dám dựa vào cờ hiệu của ta, đến sinh sự trước mặt Nhị thiếu phu nhân, kết cục sẽ giống như hai người hôm nay!”

Lâm Cẩm Dung mắt lạnh xem nàng ra vẻ, cũng liền đứng dậy cáo từ: “Còn nhiều chuyện phải làm, ta trước cáo từ.”

Tống thị trước mặt mọi người rành mạch nói: “Nhị chất tức, con cứ đi thông thả, ta có câu muốn khuyên nhủ.”

Lâm Cẩm Dung đứng lại, Tống thị nhìn nàng, ôn hòa nói: “Người trẻ tuổi lấy mạnh dạn đi đầu, có quyết đoán, là chuyện tốt, nhưng đừng quá mức tàn nhẫn, chỉ vì chuyện trước mắt, lưu lại đường sống, ôn hoà hiền hậu một chút, đối với con vẫn có lợi.” Ý tứ là Lâm Cẩm Dung bức nàng quá đáng, không để lại đường sống.

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Ta sẽ đi theo Nhị thẩm nương học hỏi.” Người không đánh nàng, nàng sẽ không đánh người. Tối thiểu trong vài năm ở đây, nàng phải đứng được, không những vậy còn phải đứng vững, nàng mới có thể sống tốt, nếu không, hết thấy đều là nằm mơ.

Tống thị liền phân phó Lã thị: “Đưa Nhị đệ muội ra ngoài.”

Lâm Cẩm Dung ra sân viện của Tống thị liền thu liễm tươi cười. Gừng càng già càng cay, nhìn qua dường như nàng tiến lên được một bước, Tống thị thì lui một bước, nhưng trong trường hợp này, một bước lùi của Tống thị, so với tiến thêm một bước còn lợi hại hơn. Nói vậy hôm nay, phía dưới mọi người sẽ truyền ra lời đàm tiếu nàng tàn nhẫn không buông tha người khác. Nhưng nếu nàng không làm vậy, chỉ sợ mọi người ở khó phòng sẽ thất vọng về nàng. Ai không hy vọng người đứng đầu là một người hào phóng sẵn sàng, còn có dũng khí cùng năng lực bảo hộ thủ hạ đây? Cho nên nàng phải kiên trì, không thể nhân nhượng.

Lâm Cẩm Dung trở về khó phòng, trước trấn an mọi người xong, lại giương cờ hiệu của Lục lão ông, nói: “Không muốn nói với ta ở đây, ta sẽ không khó xử ai. Nếu muốn ở lại làm việc sẽ được thu xếp chu toàn. Ai làm cái gì, ai là người làm việc nghiêm túc, trong lòng ta đều biết, không ủy khuất một người nào, cũng không buông tha kẻ quấy rối.”

Những người còn lại đều là người không dính líu nhiều với Nhị phòng, biểu hiện hôm nay của nàng ọi người một viên thuốc an thần, mọi người đều lựa chọn, đều tỏ vẻ sẽ thật sự làm tốt công việc, sẽ không khiến nàng thêm phiền toái. Lâm Cẩm Dung thuận tiện tuyên bố, tạm thời để Hồ ma ma đảm nhận chức trách của Mạnh ma ma, lại chỉ ra vài người có biểu hiện khá hôm nay, khen ngợi từng người vài câu, an bài chúc sự, rồi ban thưởng trước mặt mọi người. Xem như ổn định lòng người ở khó phòng.

Lục lão ông nghe nói việc này, hồi lâu không nói được lời nào, hỉ giận không lộ ra, sau đó mới nói: “Nàng thật sự coi lão nhân ta là lá cờ lớn mà giương rộng sinh uy.”

Từ chuyện của Mạnh ma ma đến việc bố trí khổ phòng, Lâm Cẩm Dung thật sự là luôn luôn lời hấn ra đặt tại bên miệng, nửa điểm không che giấu, càng dùng càng thuận miệng. Nói nàng kiêu ngạo? Giống như cũng không thể nói rõ, nàng không có làm chuyện khác người nào. Nhưng da mặt thật sự đủ dày, thủ đoạn cũng sắc bén, trước mắt mới thôi, Tổng thị đúng là không làm gì được nàng.

Phạm Bao không tiện phát biểu ngôn luận, chỉ cười: “Khố phòng lần này đuổi đi rất nhiều người, nhân thủ không đủ, Nhị thiếu phu nhân bảo nô tài hỏi ý tứ người, người nào đắc dụng?”

Lục lão ông nói: “Người nghĩ ra một danh sách, để nàng chọn lựa đi.”

Phạm Bao vâng dạ đáp ứng.

...

Lâm Cẩm Dung trở về từ phòng của Lâm Ngọc Trân, liền chọn xiêm y, chậm rãi cân nhắc, đổi qua đổi lại, khó xử chính mình, rồi lại cởi bỏ.

Phương Trúc im lặng đứng một bên, mắt thấy đêm càng ngày càng muộn, bên ngoài càng ngày càng im lặng, Lâm Cẩm Dung diễn vẫn chưa xong. Nàng giật giật hai chân đã sớm tê dại, thanh thanh cổ họng, nói: “Thiếu phu nhân!” Chân cử động định quỳ xuống.

“Dừng!” Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Đang tốt lành, người quỳ cái gì?”

Phương Trúc đành phải dừng lại.

Lâm Cẩm Dung lại nói: “Đã trễ thế này, người tại sao còn đứng ở đây? Không quay về sao? Hai hài tử của người không phải còn nhỏ sao? Người không nhớ bọn nó ư?”

Phương Trúc nghẹn ngào. Nàng lúc trước có thể diện, đó là bởi vì nàng là người theo Lâm Ngọc Trân đã lâu, lại có phần ân tình lúc trước chăm sóc Lục Giam, Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân còn coi trọng nàng, cử nàng tới giúp Lâm Cẩm Dung. Nhưng hiện tại, chuyện của Mạnh ma ma đã chứng tỏ hai phương diện, nàng không có nửa điểm hữu dụng, còn bị Lệ Chi theo dõi. Nàng dĩ nhiên đã bị đem cho, Lâm Ngọc Trân không có khả năng thu hồi nàng về, Lâm Cẩm Dung cũng không có khả năng đối đãi với nàng như trước. Mắt thấy một ngày vừa trôi qua, chợt ngã vào đáy cốc. Phải làm sao bây giờ? Nàng chỉ có thể khẩn cầu Lâm Cẩm Dung tha thứ, nhưng rõ ràng, Lâm Cẩm Dung không muốn dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Lâm Cẩm Dung không hờn giận nói: “Người khóc cái gì?”

Phương Trúc quỳ xuống, lê gối tới trước mặt nàng, lấy đầu chạm đất: “Thiếu phu nhân, nô tỳ sai lầm rồi, nô tỳ không nên cô phụ hảo tâm của người. Nô tỳ có mắt không trông, nhìn nhầm thiếu phu nhân, nô tỳ là gieo gió gặt bão, nhưng nô tỳ không phải người không có lương tâm.”

Lâm Cẩm Dung không nói gì.

Lệ Chi hợp thời khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, ai không có thời điểm hồ đồ? Huống hồ đôi khi có một số việc cũng không phải do mình tự làm chủ.”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới nói: “Giữ lại hay không giữ người lại, ta còn muốn hỏi qua ý tứ của Nhị gia. Đi về trước đi, hai ngày này cũng không cần tiến vào hầu hạ.” Phương Trúc này, ngoài việc là tay sai của Lâm Ngọc Trân, thật sự là người đắc lực, lúc này nàng có nhu cầu cấp bách về nhân thủ, cứ như vậy bỏ người đi sẽ không có lợi, cho nên chỉ muốn làm khó Phương Trúc một hồi.

Phương Trúc lại không biết Lâm Cẩm Dung tính toán thế nào, trong mắt lộ ra vài phần tuyệt vọng, hàm chứa lệ, đoạn đoạn chính chính dập đầu lạy ba cái, cúi bả vai rời đi.

229. Chương 231: Thất Thế

“Thiếu phu nhân, bên ngoài đang truyền lời đồn là người khổ phòng không nói đạo lý, làm vỡ bình hoa, còn đánh người. Cho nên người mới phải bồi thường cho Nhị phu nhân, Nhị phu nhân vì muốn giữ thể diện của

người, vì giữ hòa khí, cho nên mới đánh Hoàng ma ma và Chu ma ma. Hiện nay mọi người đều nói Nhị phu nhân rộng lượng, nên hành động như vậy. Nói người rất cục tuổi còn trẻ, hơi bá đạo nóng nảy.” Anh Đào tức giận đến hai má phình to, vẻ mặt khó chịu: “Nô tỳ nói không phải có chuyện như vậy, các nàng đã nói, nếu không, vì sao người phải lấy đồ cưới của bản thân ra đền bù?”

“Quả thực chính là trắng đen lẫn lộn.” Đậu Nhi là người thành thật, cũng nhận không được nói: “Thiếu phu nhân lúc ấy nên điều tra ra manh mối, rốt cuộc ai làm vỡ bình hoa, nếu thật sự muốn điều tra cũng không phải không được.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Cần gì phải như vậy? Nếu điều tra trên một cái bình hoa vỡ, vậy sẽ trì hoãn bao nhiêu thời gian, còn liên lụy đến bao nhiêu người nữa? Kết quả thì sao? Các người so sánh tình hình hiện tại trong khổ phòng cùng mấy ngày trước đây thì thế nào?”

Đã nhiều ngày nay trong khổ phòng vững vàng, so với trước đó vài ngày ở mặt ngoài im lặng, kì thực sống ngầm mãnh liệt là hoàn toàn khác biệt, thật sự ổn thỏa. Đây chỉ là một chỗ nhỏ, từ ánh mắt cùng hành động của nhóm quần sự ma ma đều có thể nhận ra. Đậu Nhi nghĩ nghĩ, nói: “Tuy là như thế, nhưng nô tỳ luôn cảm thấy bất bình thay thiếu phu nhân.”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Vải lót bên trong áo hay chần đều có, ai mà không muốn. Nhưng nếu không thể lường toàn, lót bên trong áo hay chần có thể còn quan trọng hơn so với vẻ ngoài.”

Lệ Chi ở một bên thay Lâm Cẩm Dung thêu áo lót, nghe vậy nâng mắt cười: “Vẻ ngoài là nhìn cho đẹp, lót bên trong áo hay chần mới là lợi ích thực tế. Nhưng tấm áo lót này của thiếu phu nhân, dù là vẻ ngoài hay phần lót đều phải thật tốt mới được.”

Lâm Cẩm Dung vừa rửa tay, vẩy vài hạt vào mặt nàng: “Mồm miệng càng ngày càng lưu loát.”

Quế Viên tiến vào nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Phương Trúc lại tới nữa, muốn tặng mấy đóa hoa vải nàng tự làm. Nói là hai ngày nay ở nhà nghỉ ngơi, không có việc gì làm, để hiếu kính thiếu phu nhân.” Vừa nói, một bên mở ra hộp nhỏ trong tay, trong hộp có mấy đóa hoa giả, giống như đúc, sống động như thật, thập phần tinh tế.

Lâm Cẩm Dung xem xét liếc mắt một cái: “Thu lấy.”

Phương Trúc ở bên ngoài vươn dài cổ nhìn vào bên trong, một lòng bất ổn. Từ ngày ấy Lâm Cẩm Dung nói rõ phải đợi Lục Giam trở về quyết định việc của nàng, dĩ nhiên đã qua năm ngày. Nàng trong lòng sầu lo, ngày thứ ba tặng một tráp đựng điểm tâm mình tự làm đến, không gặp được Lâm Cẩm Dung, để điểm tâm lại rơi đi. Qua đi cũng không thấy tin tức, nàng trái lo phải nghĩ, liền làm thêm mấy đóa hoa giả, hỏi thăm rõ ràng Lâm Cẩm Dung có ở trong phòng mới nhờ người đưa vào.

Quế Viên đi vào không thấy ra, trong mắt nàng nhận không được lại mang theo lệ quang. Quế ma ma ở một bên nhìn thấy, trước khác nay khác, tâm không đành lòng, liền nâng tay kêu nàng đi qua, rót chén trà cho nàng: “Gió lớn, tới đây ngồi chờ đi. Thiếu phu nhân cũng dễ mềm lòng, sẽ không tức giận lâu đâu.”

Hiện nay trong phủ tất cả mọi người biết nàng khiến chủ tử mất vui, đối đãi nàng không giống như từ trước. Ngay cả Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân, cũng không phải người tìm đến nàng, hoặc là hỏi thăm một tiếng. Nàng nơi này thất thế, nam nhân Lưu Ngũ của nàng ở bên ngoài viện hành tẩu cũng khó tránh khỏi bị người chèn ép, về nhà liền than thở, còn có hai hài tử cần nuôi dưỡng. Phương Trúc lúc này trong lòng đúng là thời điểm thê lương nhất, được lời an ủi này, đôi mắt đều đỏ ửng. Có thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở cổ họng, không thể nói ra, chỉ đành cúi đầu, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân là người tốt.” Không đánh nàng, không mắng nàng, còn có thể thế nào nữa đây?

Quế ma ma thở dài, cũng không nói nhiều, chỉ giúp Phương Trúc rót thêm trà vào chén. Giấy lát, Quế Viên đi ra, kiêu căng nói: “Thiếu phu nhân nhận quà rồi, nói là làm khá đẹp, nhưng muốn ngủ trưa, không rảnh gặp người, đây là tiền thưởng cho người. Đi về trước chờ đi.”

Phương Trúc miệng khô lưỡi khô nhìn quan tiền trước mặt, cũng không tiếp nhận, cố gắng cười nói: “Ta làm phiền muội muội, để muội muội giữ số tiền này mà mua châu hoa đi.”

Quế Viên không khách khí thu lấy: “Trở về đi. Ta cũng phải đi làm việc.” Hiện tại Phương Trúc ở trong mắt nàng đúng là nửa điểm uy hiếp đều không có. Cho dù Lâm Cẩm Dung lòng dạ từ bi, Phương Trúc có

năng lực một lần nữa trở về đảm nhiệm, cũng không thể có phong quang như trước. Đơn giản chỉ là chủ tử tha thứ, iếng cơm ăn mà thôi.

Phương Trúc tối nghĩ hỏi: “Không biết Nhị gia sắp trở lại chưa?”

Quế Viên không kiên nhẫn: “Chuyện của chủ tử, hạ nhân như chúng ta sao biết được. Nhị gia khi muốn nào về thì sẽ về, chẳng lẽ còn phải nói qua với chúng ta sao?”

Quế ma ma liền trừng nằng một cái, trấn an Phương Trúc: “Đi về trước chờ đi, lúc ấy nói không phải đi nửa tháng sao, cũng sắp về rồi.”

Phương Trúc liền cúi đầu, trầm trọng ra khỏi sân viện của Lâm Cẩm Dung. Trên đường người đến người đi, có mấy thô sử ma ma đang di chuyển một ít gia cụ thô kệch cũ kỹ, thấy nằng lại đây, liền có người chào hỏi: “Lưu Ngũ gia (ý là vợ của Lưu Ngũ), lại đây giúp chúng ta một tay.”

Loại việc này, cũng không phải là đại nha hoàn có thể diện như Phương Trúc xuất thân ra làm. Nếu là từ trước, những người này căn bản không dám nhờ nằng như vậy, kể cả nói giỡn cũng không dám. Nhưng lúc này không thể so với ngày xưa, mặt của nằng lập tức liền đỏ, coi như không nghe thấy, lướt qua mấy người này.

Mới đi được hai bước, chợt nghe người ta nói: “Gì vậy, mỗi ngày đều cần ăn cơm, lúc này còn cao ngạo, qua thêm mấy ngày có khi còn bị bán đi, có cái gì hiếm lạ, cao giá gì chứ?”

Phương Trúc chỉ cảm thấy mặt nóng như bị lửa thiêu, quay đầu lại nhìn, nhận ra người nói lời này có chút thân quen với Mạnh ma ma. Người của toàn gia Mạnh ma ma mấy ngày trước đây đều bị bán ra ngoài, nhưng rốt cuộc ở trong phủ nhiều năm, thân thích bằng hữu luôn có vài người, biết không thể trêu vào Lâm Cẩm Dung cùng nha hoàn ma ma đặc lực của Lâm Cẩm Dung, nhưng tìm kẻ thất thế như nằng phiền toái một chút thì có thể.

Nằng còn chưa mở miệng, người nọ đã mang vẻ mặt gậy hấn nói: “Nhìn cái gì vậy? Không phục sao? Người thế nào ai mà chẳng biết? Bất quá chính là chủ tử không cần một cẩu nô tỳ mà thôi, hiếm lạ cái gì? Người đừng nhìn người lúc này còn ‘nhân khuông cẩu dạng’ (chỉ người có hành vi bên ngoài thoát nhìn rất ngán nấp, đứng đắn, kỳ thực nội tâm đề tiện hoặc tính tình yếu đuối) học nhóm chủ tử mặc lăng la tơ lụa, qua thêm mấy ngày, chỉ sợ còn không bằng ta!”

Những lời này đâm thẳng vào tim, Phương Trúc trong lòng khó chịu chi cực. Lại nhìn mọi người, đều là vô khăn tay xem náo nhiệt. Nằng từ trước mặc dù không phải kẻ đặc lực tuyệt đối trước mặt chủ tử, nhưng cũng có vài phần thể diện, bản thân cùng tượng phụ đều có năng lực, vì vậy còn có vài phần ngạo khí.

Lúc này trong lòng nằng úc khí tập kết, nhưng cũng không kiên nhẫn để ý tới những người này, cùng các nằng khác khấu chỉ đánh mất thân phận cùng thể diện. Liền hàm chứa lệ xoay người rời đi, tìm con đường nhỏ yên lặng, lau hai hàng lệ, chậm rãi bước đi giải sầu. Nhưng tình cảnh này dừng trong mắt người bên ngoài chính là vẻ thương tâm thất ý.

Vườn của Lục gia rất lớn, nhóm chủ tử đa số ở tại phía nam, phía tây, và phía đông, còn phía bắc thì không có người nào, trừ bỏ một tiểu viện tử không có người ở ra, thì chỉ có một hồ sen. Trên hồ sen có nhà thủy tạ, chính là nơi hóng mát trong mấy ngày mùa hè, mỗi khi tới giữa hè, chủ tử ở các phòng các viện luôn mang theo bình phong tới đây hóng mát ngắm sen. Nhưng ngày thường không có dấu chân bất kỳ ai, lại là sau giữa trưa, mọi người đều đi nghỉ trưa, tất nhiên sẽ không có ai đến đây, nằng liền nghĩ tới đây ngồi tránh một chút, giờ này đã ra khỏi cửa phủ, mọi người sẽ biết nằng không có việc gì để làm, dần tới lời đồn đãi khó nghe.

Hồ sen ở mùa đông năm trước mới đổi nước bùn, nước khá trong, lá sen dày đặc, gió thổi qua, nghe tiếng vang rào rạt, nhìn thập phần xanh tươi đáng yêu. Trong nước nuôi nhiều loại cá, con nào con nấy tròn vo, sắc màu rực rỡ, đúng là thứ mà Lục lão ông yêu thích bỏ tiền ra nhờ người mua ở bên ngoài về.

Phương Trúc dọc theo hồ đi được nửa vòng, tâm tình cũng dần dần tốt hơn, còn có vài phần rộng mở sáng khoái. Lâm Cẩm Dung vẫn để nằng đi qua cửa sân viện, cũng không từ chối quà của nằng, vừa mới thưởng cho nằng một quan tiền. Vậy chứng tỏ cái gì, Lâm Cẩm Dung chính là đang làm khó nằng một chút, để Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân xem, hẳn là vẫn nguyện ý để nằng trở về. Nằng cũng không trông cậy vào việc

có thể được đối đãi như lúc trước, cho dù bị điều đi xa, còn đi trà tứ bồn tàu qua lại, nàng cũng nguyện ý, cũng đỡ khó xử hơn so với việc đứng giữa hai bên.

Vừa suy nghĩ như vậy, tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều, vì thế bước lên nhà thủy tạ, tìm một góc khuất, ngồi xuống nghỉ tạm. Ngồi một lúc, còn có chút buồn ngủ, mở to mắt nhìn chung quanh, thấy bốn phía im ắng, đừng nói tới bóng người, ngay cả tiếng chim hót cũng không có, liền yên tâm lớn mật nửa nằm nửa ngồi tựa vào cây cột mà ngủ.

Giữa hồ sen có một cây cầu nối đến nhà thủy tạ, có một người đi đến, nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, rồi lại quay trở về. Phương Trúc nửa điểm không biết, liên tục lo lắng vài ngày, ăn không ngon ngủ không yên, chột thả lỏng, chỉ thấy vô cùng mệt mỏi, vì thế lăn ra ngủ say sưa.

Lục lão ông mỗi ngày sau giữa trưa cũng có thói quen nghỉ trưa, một ngày này, hẳn trước tiên đi dạo một vòng ở vườn hoa nhỏ bên ngoài Tự Hiền các, nhổ mấy gốc cỏ dại, lại đi hành lang trên chốc mấy con chim tước mà mình nuôi, rồi sau đó sẽ đi đến thư phòng. Vừa lười biếng vẩn thẩn lưng, chỉ thấy Lục Luân cùng Lục Thiện ghé vào cửa sổ thư phòng trông mong nhìn hắn, nghĩ rằng hai hài tử này lập tức sẽ bị đưa đi Thái Minh phủ, trong lòng mềm nhũn, liền mở lời: “Ta đi nghỉ trưa, hai người các con nếu không ngủ, thì cứ ra ngoài đi dạo một chút.”

Lục Luân làm sao còn ngồi đó, lập tức hoan hô một tiếng, xoay người ném một quyển sách lên trời, nhảy chân chạy tới tiếp được, dùng sức xoa nhẹ hai má Lục Thiện, cười nói: “Chúng ta đi dạo trong vườn đi một chút!”

Lục Thiện hưng phấn hai mắt tỏa sáng, nhưng vẫn khiếp đảm nhìn Lục lão ông. Lục lão ông thở dài, đi qua đi sở sở dầu Lục Thiện, định xoa dầu Lục Luân, mới phát hiện Lục Luân đã sớm cao lớn bằng mình, không khỏi bật cười. Lục Luân lại nghịch ngợm, cúi thân xuống để hắn xoa.

Lục lão ông tuy rằng thường mắng Lục Luân bất hảo, kỳ thật trong lòng yêu thích tôn tử hào sảng tinh thuần này, không khỏi nở nụ cười, phân phó Tiểu Cửu: “Đi theo hầu hạ, không được có sai lầm gì.”

Mới chờ hắn xoay người vào phòng, Lục Luân liền ác thanh ác khí mắng gã sai vặt đuổi đi, cùng Lục Thiện lên lút đi đến sân viện của hắn, lấy ra một dây câu, móc câu, đá lửa, một ít muối tiêu linh tinh cho vào một bọc nhỏ, lại lên lút tránh né hạ nhân, tìm đường mòn hẻo lánh hướng tới vườn ở phương bắc, nửa đường lại dừng lại, ở vườn hoa đào tìm giun cho vào chai.

230. Chương 232: Thiên Ý

Hai người lặng lẽ đi đến bên cạnh hồ sen, Lục Luân đánh giá chung quanh một phen, thấp giọng nói: “Thấy chưa? Ta đã nói lúc này không có người mà, Lục đệ đã tin chưa? Mấy con cá này, vừa béo lại ăn rất ngon. Càng cấm không được ăn, thì càng muốn ăn, cũng càng thấy ngon hơn.”

Lục Thiện có chút khấn trương: “Ta thấy chúng ta nên tìm một chỗ để trốn mới đúng. Nếu để tổ phụ biết được chúng ta muốn ăn cá của hắn, cũng không phải là chuyện đùa giỡn nữa rồi.”

Lục Luân nói: “Đương nhiên, đi theo ta, ta biết chỗ để ẩn nấp.” Loại sự tình này hắn cũng không phải là lần đầu tiên làm, tất nhiên khá quen thuộc.

Lục Thiện đi theo hắn, chui đầu vào trong cây tùng thấp bên cạnh hồ sen, nương theo cành lá, vừa vẩn che kín thân hình hai người, lại là chỗ khuất nắng, trong nước cũng không phản chiếu bóng của hai người.

Lục Luân từ trong chai lấy ra một con giun, đưa cho Lục Thiện: “Kéo đứt nó thành hai đoạn.” Con giun kia vẩn vẹo một hồi trên ngón tay hắn, một chốc dài, một chốc ngắn, trơn tuột.” Ừ “Lục Thiện che miệng lại, sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa nôn ra điểm tâm đã ăn.

Lục Luân tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, thấp giọng mắng: “Nam tử hán đại trượng phu, lại sợ một con giun nhỏ, thật sự là không có tiền đồ.” Miệng tuy mắng, nhưng cũng không ép uộc hắn, bản thân kéo con giun thành hai đoạn, mắc lên móc câu, cũng không dùng cần câu, chỉ dùng cổ lau cột vào dây câu rồi tung vào trong hồ, hứng thú trí bình bưng chờ cá mắc câu.

Lục Thiện tới gần, im lặng canh giữ bên người hấn, nhìn chăm chăm vào mặt hồ sáng lấp lánh, phản chiếu ánh xanh của lá cây mà ngẩn người.

Lục Luân quay đầu nhìn hấn một cái, nói: “Lục đệ, vì sao đệ luôn không được tự nhiên với Nhị ca vậy? Trong lòng hấn rất thương đệ, thường xuyên tìm ta hỏi chuyện về đệ.”

Lục Thiện cúi mắt không nói.

Lục Luân nói: “Nhìn xem bộ dạng không được tự nhiên này của đệ, còn không bằng đàn bà a. Rốt cuộc thế nào, nơi này cũng không có người ngoài, đệ hãy nói ta nghe một chút, là có đạo lý hay không a.”

Lục Thiện do dự hồi lâu mới nói: “Hấn không có lương tâm.”

Lục Luân giật mình: “Hấn không có lương tâm?” Nói ra miệng, lại thấy biểu hiện của mình quá mức kinh ngạc, dễ dàng kinh động tiểu Lục đệ này, liền thay đổi khẩu khí, “Đệ nói cho Ngũ ca nghe một chút, nếu hấn quả thực không có lương tâm, ta sẽ thay đệ xả giận.”

Lục Thiện nhỏ giọng nói: “Huynh đừng nên chọc hấn, Đại bá mẫu hung dữ như vậy, tổ phụ tổ mẫu cũng đều che chở hấn, đối với huynh sẽ không có lợi.”

Lục Luân hào khí ngàn vạn nói: “Không sợ, ta có sợ ai bao giờ?”

Lục Thiện liền nhất nhất nói cho hấn nghe: “Hấn từ lúc bị đoạt đi, phụ thân và nương ta nhớ hấn đau lòng hấn như vậy, mỗi ngày đều thương nhớ, hấn rời đi chưa bao giờ viết thư về nhà. Trở về nhà cũng đối với phụ thân và nương ta thản nhiên, chỉ cố lấy lòng Đại bá mẫu, Đại bá mẫu bắt nạt nương ta, hấn chưa bao giờ hỗ trợ, chỉ đứng ở một bên nhìn. Không phải không có lương tâm thì là cái gì?”

“Ách. . .” Lục Luân trong khoảng thời gian ngắn thấy khó mà nói rõ với hấn, lại không tiện bảo Đồ thị không phải, đành phải nói: “Hấn tuy là thân huynh của đệ, nhưng đã là nhi tử của Đại bá phụ cùng Đại bá mẫu. Hấn khi đó còn nhỏ hơn nhiều so với đệ hiện giờ, không viết thư về nhà, là có chỗ khó xử. Trở về nhà, hấn vì tị hiềm, Đại bá mẫu tính tình không tốt, hấn càng khuyên càng phản tác dụng. Cái kia, ta lấy một ví dụ, nếu ta tặng con sóc kia cho đệ, đệ vất vả khổ sở nuôi nấng nó, nó cũng không thân thiết với đệ, chỉ thân với ta, đệ có cảm thấy tức giận hay không? Huống chi, hấn cũng không đối với Tam thẩm nương cùng Tam thúc phụ bất kính, đệ tới chỗ tổ phụ đọc sách, cũng là do hấn quan tâm, đưa ra chủ ý với tổ phụ, hấn so với chúng ta có rất nhiều chỗ khó xử.”

“Vậy hấn có thể trở mặt nhìn chúng ta chịu tội nhận tức giận sao?” Lục Thiện cười lạnh: “Nếu thật sự hấn muốn đối đãi tốt, vì sao không đưa ta tới chỗ Chư tiên sinh? Mẫu thân ta chảy bao nhiêu lệ là vì hấn? Hấn không đem ta để ở trong lòng, ta cũng không đem hấn để ở trong lòng.”

Lục Luân tuy rằng vẻ ngoài thô lỗ nhưng cũng khá tinh tế, hiểu được hài tử này ngày bé đại khái là ghen tị với Lục Giam thường xuyên được phụ mẫu khen ngợi, vì vậy có chút thâm oán, đến khi lớn, chính là tức giận Lục Giam đem Lâm Thận Chi mang theo trên người, mà không dẫn hấn theo. Nhưng cũng không chỉ rõ, cố ý thử nói: “Đệ xuất môn luôn không chịu giao tiếp với người khác, Chư tiên sinh không cần thiết thu nhận đệ a. Huống hồ, không phải đệ thân thể yếu đuối, cần người chiếu cố sao? Lúc trước Lâm Thất đệ tuy rằng còn nhỏ đã phải đến chỗ Chư tiên sinh, nhưng hấn quả thực có thể tự chăm sóc chính mình a.”

Lời này đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ, Lục Thiện cả giận nói: “Thí! Lâm lão Thất được hấn và Chư tiên sinh biện hộ thôi, lúc nào cũng giống như mang theo oa nhi bên người vậy, hấn vì muốn lấy lòng người Lâm gia, trăm phương nghìn kế đi lấy lòng người ta. Dựa vào cái gì. . .” Nói tới đây, thấy đã lỡ miệng, nên không nói thêm gì nữa.

Lục Luân thử dò xét được tâm sự của hấn, cũng không vui mừng, chỉ khe khẽ thở dài, lo lắng nói: “Lục đệ, lòng dạ của đệ thật sự rất hẹp hòi. Lâm Thất đệ có thể đi đến đó, cũng không phải là công lao của Nhị ca, Nhị ca cũng không rảnh để mỗi ngày chăm sóc hấn. Là hấn ngày thường chăm chỉ cần cù, Chư tiên sinh để ý hấn, mới giữ hấn lại. Thôn trang của Tam cửu mẫu cũng ở đó, người ta đều có gia phó chăm sóc, Nhị ca bất quá chỉ có tác dụng giám sát làm gương mà thôi. Nếu đệ thật sự có bản lĩnh có thể khiến Chư tiên sinh để ý, chẳng lẽ Nhị ca còn có thể mặc kệ đệ hay sao? Nếu đệ nói trong lòng của Nhị ca đệ không quan trọng bằng Lâm Thất đệ, ta tuyệt đối không tin.”

Lục Thiện còn muốn nói gì đó, Lục Luân lại ngăn hắt, lời nói thắm thía: “Chúng ta là nam nhân, không thể học nữ nhân bụng dạ hẹp hòi, ánh mắt thiển cận, tính tình này của đệ nên sửa đổi, bằng không tương lai đệ sẽ phải chịu khổ.” Lục Luân chỉ vào một chỗ bùn bẩn, “Không phải nói đệ không có cơm ăn, mà là nếu đến đó sẽ chịu khổ.”

Lục Thiện trầm mặc một lát, nói: “Còn có ta cũng không thích Nhị tẩu, nàng thấy chúng ta không thuận mắt, không đem chúng ta để trong lòng, luôn khiến nương ta mất mặt, còn xúi giục nương ta và Nhị ca tức giận với nhau.”

“Ai nói với đệ nàng xúi giục Nhị ca cùng Tam thẩm nương tức giận với nhau? Đệ tận mắt thấy hay là chính tai nghe thấy?” Lục Luân lại lắc đầu: “Ta thật ra cảm thấy nàng rất tốt, lại hòa khí, có năng lực, đệ cũng nên ngẫm lại, vì sao người bên ngoài luôn khó mà hòa nhã với Tam thẩm nương, luôn cùng nàng tức giận à? Hôm nay nếu đã nói đến mức này, ta sẽ nói thật với đệ, nếu ta là Nhị tẩu, một câu cũng sẽ không nói với Tam thẩm nương.”

Lục Thiện cả giận nói: “Huynh có ý tứ gì?”

Đã thấy Lục Luân hai mắt nhìn chằm chằm nhà thủy tạ bên kia, nhẹ nhàng “Suýt” một tiếng, dè dặt thanh âm nói: “Đừng nói nữa.”

Lục Thiện bị vẻ mặt cùng ngữ khí của hắn cuốn hút, cũng ngậm miệng, theo ánh mắt hắn nhìn qua, chỉ thấy một ma ma rón ra rón rén dọc theo hành lang của nhà thủy tạ, trên đường đi, hết nhìn đông tới nhìn tây, đi tới chỗ sâu trong nhà thủy tạ thì thân ảnh biến mất.

Lục Thiện thở dài một hơi: “Không phải là một ma ma thôi sao? Nàng ta quản lý vườn hoa trong này, xuất hiện ở đây thì có gì hiếm lạ? Có lẽ là một mối muốn lười biếng một chút thôi.”

Lục Luân nói: “Đệ không thấy nàng ta bộ dạng khả nghi sao? Giống như ăn trộm vậy.”

Lục Thiện nói: “Trộm gì chứ, bên trong nhà thủy tạ hoàn toàn trống rỗng, có thể có thứ gì cho nàng ta trộm?”

Lục Luân lại liếm môi tặc hề hề nhìn hắn, không nói gì, cũng không động đậy. Lục Thiện không rõ Lục Luân muốn làm gì, nhân tiện hỏi: “Ngũ ca định thế nào?”

Lục Luân nói: “Lúc này người khác ít tới đây, nàng còn lén lút như vậy, tất có điều ám muội, chúng ta đi qua xem xét một chút được không?” Thấy Lục Thiện còn lưỡng lự, liền đẩy hắn: “Đừng do dự, cứ như vậy, đi, chúng ta đi xem.”

Lục Luân không để ý đến mấy con cá mập mập béo tốt nữa, tùy tay thả cần câu vào trên bờ, hai người cúi hạ thắt lưng, nương theo cành lá của cây tùng che lấp, dọc theo hồ sen đi về phía nhà thủy tạ. Mới đi hơn mười bước, chợt nghe thấy một tiếng “Tôm”, cứ như có gì đó khá nặng rơi vào trong nước, Lục Luân khẩn trương đứng lên, thăm dò nhìn lại, nhưng không thấy rõ lắm, nghĩ đến chắc hẳn ở nhà thủy tạ đã có chuyện xảy ra, ở góc này của hắn không nhìn được gì cả.

Mà trong lúc đó, ma ma lúc trước lén lút đi vào nhà thủy tạ dùng tay nhấc chân vảy nhanh chóng chạy đi, hắn vừa thấy liền hiểu được, quát to một tiếng, lưu loát nhảy ra, nhanh hướng tới hành lang dài bên kia, một bên chạy một bên kêu: “Bắt trộm a!”

Ma ma kia thấy tình hình không tốt, xoay người chạy trở lại, Lục Luân chưa bao giờ gặp phải loại sự tình này, quả thực hưng phấn muốn chết, chỉ hận trong tay không có đao hay kiếm, kêu to vọt đi lên, la lớn: “Kẻ trộm đứng lại! Ta tha chết cho ngươi!”

Ma ma kia căn bản không dám quay đầu lại, vọt tới chỗ sâu trong nhà thủy tạ, kéo cao chân vảy lên, không chút do dự nhảy vào hồ nước, Lục Luân là người nào, trèo cây, dưới nước không gì không biết, làm sao có thể để nàng ta đào tẩu, không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống theo, vừa mới rơi xuống nước, đã bị một cái gì đó che lấp, không thấy rõ mọi vật, chờ hắn đem vật kia đẩy ra, ma ma kia sớm đã không thấy tăm hơi, cũng không biết là trốn sau phiến lá sen nào.

Hắn lúc này mới cầm vật kia lên xem, chính là một chiếc vảy cũ của nữ nhân, nghĩ chắc là ma ma kia trong lúc vội vàng trốn thoát cõng ra vớt vào mặt hắn để chạy trốn. Hắn tức giận ném mảnh vảy đi, liên tục phi vài

tiếng, thầm nghĩ xui xẻo. Chợt nhớ ra không biết lúc trước là vật gì rơi xuống nước, nhìn quanh trái phải, vậy mà hắn có thể thấy cách đó không xa có khối vải màu lam di động chìm nổi. Hắn bơi qua sớ soạng một lúc, bắt lấy tấm vải dẹt này, vừa kéo một cái, lại kéo được cả một người lên.

Lại nói Lục Thiện, bất quá trong nháy mắt, Lục Luân đã vòng qua người hắn chạy đi, hắn còn chưa kịp phản ứng, Lục Luân đã hô to đuổi theo ma ma kia. Hai người một người chạy một người đuổi, đảo mắt liền chạy vào phía sâu trong nhà thủy tạ, cũng không rõ là đã xảy ra chuyện gì.

Hắn chưa từng trải qua loại chuyện này, lại thể nhược thần hư, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt, đành phải ngơ ngác đứng chờ người nghe thấy thanh âm mà chạy tới. Ai ngờ cũng không thấy có ai đến, đồng thời nghe thấy hai đợt tiếng nước bắn lên, hắn có ngốc cũng hiểu được Lục Luân gặp nguy hiểm, liền hoảng hốt, thất tha thất thểu chạy tới nhà thủy tạ, lên tiếng hô to: “Người đâu! Người đâu! Cứu mạng!” Một bên kêu, một bên khóc òa lên.

231. Chương 233: Thả Lỏng

Lục Thiện một bên khóc, một bên chạy về phía nhà thủy tạ. Chạy đến cuối, mới nghe thấy Lục Luân mắng: “Cái gì a, ta còn chưa chết. Lại đây hỗ trợ đi.” Lục Thiện cực kỳ vui mừng, thút tha thút thít bỏ nhào vào rào chắn bên cạnh nhìn xuống.

Nước trong hồ sen không sâu, bất quá chỉ cao đến nách Lục Luân mà thôi. Trong tay Lục Luân có nâng một người, người nọ nhắm tịt mắt, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết là chết hay sống.

Lục Thiện nhìn mà nhận ra ngay, người này rõ ràng là Phương Trúc bên người của Lâm Cẩm Dung, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Sao lại là nàng? Nàng đã chết rồi sao?”

Lục Luân nhú hai hàng lông mày rậm như sâu róm, có chút không kiên nhẫn nói: “Không chết, còn thở, nhanh hỗ trợ kéo người lên, sao vẫn chưa thấy có người tới, chết ở đâu rồi?”

Khi nói chuyện, chỉ thấy vài ma ma kinh kinh hoảng hoảng tìm đến, thấy thế vội ba chân bốn cẳng kéo Phương Trúc lên.

Lục Luân thấy mấy ma ma kia vội vàng cứu trị Phương Trúc, liền không hề quản, ngược lại hung thần ác sát nói: “Có trộm ẩn núp chung quanh đây, lập tức bao vây lại, tất yếu bắt lấy nàng ta, nàng ta không mặc váy, trên thân mặc một kiện áo tử màu nâu. Ai bắt được, ta sẽ thưởng lớn!” Rồi sai người đi bấm bảo Lâm Cẩm Dung, bản thân hắn thì kiểm tra, tìm chút gậy tre linh tinh gì đó, lần lượt lùng sục xung quanh.

Lâm Cẩm Dung vừa thấy Phương Trúc, trong lòng sợ tới mức loạn nhảy, này thật sự không thể tưởng được. Thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa Phương Trúc sẽ chết. Kiếp trước, Phương Trúc là không chết, vì vậy kiếp này, nàng cũng không nghĩ đến Phương Trúc sẽ chết. Nếu Phương Trúc chết ngay tại đây, hơn nữa bị chết không minh bạch, đám người Lục Luân không nhìn thấy, có phải bên ngoài sẽ truyền ra lời đồn, rằng Phương Trúc bị nàng bức bách nên nhảy cầu tự tử hay không? Khi đó nàng có nhảy vào sông hoàng hà cũng không rửa hết oan uổng.

Nàng lại liên tưởng đến những gì Tống thị làm lúc trước, không phải là muốn tạo nên một hình tượng tàn nhẫn ác độc, thiếu tình cảm hay sao? Nhất định là Tống thị, nhất định là Tống thị! Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy lạnh cả người. Nàng cùng Tống thị chỉ tranh, cũng chính là đích tôn cùng Nhị phòng chỉ tranh, nàng nghĩ đến, xúi giục bất hòa, giấu giếm không báo Lục Giam bị bệnh, đề nghị người để quản lý thôn trang của nàng, thả chuột, đánh bán vài tôi tớ, làm vỡ bình hoa, cho dù có chút thủ đoạn, lại không nghĩ rằng, Tống thị chỉ vì muốn khiến thanh danh nàng trở nên bại hoại, mà dễ dàng lấy mạng một người nào đó.

Phương Trúc lúc này còn chưa tỉnh lại, ma ma kia vẫn chưa tìm thấy, hết thầy chân tướng đều không thể nào biết được. Trong lòng nàng cho dù có ý tưởng gì, cũng nói không nên lời, không dám nói, cũng không thể nói, càng tìm không thấy người có thể thổ lộ. Lâm Cẩm Dung xoa xoa cánh tay, mang theo vài phần khổ sở, nhẹ nhàng nằm xuống thắp.

Lệ Chi bồi nàng ngồi một hồi, mắt thấy sắc trời trở nên tối dần, liền thắp sáng đèn, cảm nén đi đến bên người nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, ăn một chút gì đi? Phương Trúc phúc thiên mệnh đại, sẽ có chuyển biến tốt thôi.”

Dưới ngọn đèn, vẻ mặt của Lệ Chi vẻ mặt an bình tốt đẹp, Lâm Cẩm Dung nhận không được nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Lệ Chi. . .” Năm đó nàng là phế vật không có năng lực, cho nên người ta không coi nàng ra gì, thủ đoạn cũng chỉ rất bình thường; mà nay nàng xem như thanh tỉnh, đã hiểu chút chuyện, người ta sẽ không chịu dùng thủ đoạn tầm thường để đối phó nàng. Đây là một con sói a.

Lệ Chi không phải người hồ đồ, thấy vẻ mặt của Lâm Cẩm Dung liền biết nàng có chút sợ hãi, liền thả nền, đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm đầu vai nàng, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân bị dọa đúng không? Nô tỳ cũng bị dọa.”

Màn được vén lên, Quế Viên đứng dưới màn, nhìn một cảnh này, vốn muốn nói gì đó, lại ngậm miệng không thốt ra lời, rồi nhẹ nhàng thả màn xuống. Không bao lâu, màn lại bị vén lên, chính là Lục Giam đi đến.

Lâm Cẩm Dung còn nằm úp sấp bất động, Lệ Chi cũng đã thấy được, liền nhẹ nhàng đứng lên, yên lặng thi lễ với Lục Giam, nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài. Lục Giam đi đến ngồi xuống phía sau Lâm Cẩm Dung, do dự một chút, rồi đặt tay lên đầu vai nàng.

Trên người hắn có hương rượu thảo nhiên, hoàn toàn khác biệt so với mùi hương trên người mấy nha hoàn, Lâm Cẩm Dung lập tức quay đầu lại, thấy là hắn, liền nhẹ nhàng cười, “Về lúc nào vậy? Nghĩ đến chàng phải mấy ngày nữa mới trở về.”

Lục Giam ôn hòa nói: “Vốn ngày xảy ra chuyện của Mạnh ma ma, ta đã tính trở về, sau lại nghe Phạm quản sự phái người tới không có trở ngại gì, ta nghĩ ta tới tới lui lui, cũng không tốt, vì vậy chưa trở về. Nhưng thật đúng lúc, vừa mới hôm nay một vị cùng trường muốn hồi hương, ta cùng vài đồng học thân nhất đưa hắn đến, ở Ngũ Trượng lâu thay hắn đãi tiệc tiễn biệt.” Thấy Lâm Cẩm Dung vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, liền thêm một câu: “Mới vào cửa, chợt nghe nói xảy ra chuyện này.”

Lâm Cẩm Dung trong ánh mắt có vài phần ướm át: “Bọn họ là nói như thế nào?” Nàng nghĩ đến nàng không nên như vậy, nhưng chuyện tới trước mắt, lại liên quan đến một mạng người, nàng không có cách nào khiến bản thân có thể rộng rãi cùng lạnh nhạt.

Lục Giam hiếm khi nhìn thấy nàng như vậy, trong lòng sinh ra vài phần thương tiếc, yêu thương nhẹ nhàng thay nàng lau lệ nơi khóe mắt, thấp giọng nói: “Không nói thế nào cả, chân tướng không rõ, ai dám nói lung tung? Tổ phụ đã ra lệnh, ai dám nói lung tung một chữ, liền đánh chết, lúc này Ngũ đệ cùng Lục đệ đang thuật lại chuyện Phương Trúc do chính ma ma kia làm.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc sau một lúc lâu, nói: “Nhất định không thể tìm thấy ma ma kia. Cho dù là tìm được, cũng nhất định sẽ tự tử vì sợ tội.”

Lục Giam ôm nàng vào lòng, đem cằm đặt lên trán nàng, nói: “Thật sự là không thể tưởng được, làm khó dễ nàng rồi. Ta định thương lượng đem chuyện này xử lý rõ ràng, không thể lại phát sinh chuyện bại hoại gia phong thế này nữa.”

Mặc dù câu an ủi này không có tính tác dụng thực tế gì, nhưng Lâm Cẩm Dung vẫn cảm thấy cơ bắp, xương cốt toàn thân đang căng cứng dần dần trở nên thả lỏng. Nàng lẳng lặng nằm trong lòng Lục Giam, suy nghĩ trôi đi thật xa. Nàng thành linh suy tưởng, nếu là năm ấy, thời điểm đánh mất Ninh nhi, hắn có thể nói một câu như vậy với nàng, ôm nàng một cái, bọn họ có thể có kết cục khác hay không? Liệu nàng có chết không? Nhưng không thể rồi.

Dù hắn làm như vậy, nàng cũng đã chết.

Lục Giam bế Lâm Cẩm Dung trong chốc lát, thấy thân thể của nàng trở nên mềm mại hơn, liền đem nàng nâng dậy, thay nàng vuốt tóc mai, có chút bất mãn nói: “Đã xảy ra chuyện như vậy, A Vân cũng không đến thăm nàng.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Mấy ngày nay tâm tình nàng coi như không tốt lắm. Khi đó nghe nói việc này, bà bà giận dữ, nàng còn phải khuyên nhủ bà bà.” Dù cần trông cậy vào ai thì nàng cũng không trông cậy vào Lục Vân.

Lục Giam mặc mặc, nói: “Nàng đã dùng cơm chiều chưa? Như vậy không được. Ta bảo Lệ Chi dọn cơm. Hoặc là bảo Quế ma ma nấu gì đó cho nàng được không?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Không muốn ăn. Chàng đã ăn chưa?”

Lục Giam mỉm cười: “Chẳng phải ta vừa nói với nàng rồi đó sao? Ta cùng vài đồng học đến Ngũ Trương lâu, thay bằng hữu đãi tiệc tiễn biệt. Bất quá ta chưa ăn no, mới chỉ uống rượu nói chuyện. Nàng theo giúp ta ăn một chút? Bưng bát rồi sẽ muốn ăn.” Không hề phân trần đã kêu người dọn cơm, đặc biệt phân phó hầu một chén canh nóng cho Lâm Cẩm Dung.

Đám người Lệ Chi thấy hần trở về, đều cảm thấy có người tâm phúc, trên mặt tươi cười cũng thịnh, ngay cả đi đường đều nhẹ nhàng hơn nhiều. Lâm Cẩm Dung uống canh, lại lên tinh thần ăn thêm một chén cơm, mới buông đôi đũa.

Lục Giam tán thưởng nhìn nàng, tùy ý động đũa một chút rồi buông xuống, cười nói: “Ta chỉ nghĩ rằng nàng sẽ vì ta cố ăn nửa bát cơm, ai ngờ nàng còn không chịu thua kém.”

Lâm Cẩm Dung miễn cưỡng cười: “Không ăn cơm, bị đói chính là bản thân ta, vậy không phải tiện nghi người khác sao? Ta phải sống thật tốt mới được, tốt nhất là khỏe mạnh không chút bệnh tật.”

“Đúng rồi.” Lục Giam nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng đang đặt trên bàn, đứng dậy nói: “Nàng đi ngủ đi, ta đi tìm tổ phụ.”

Lâm Cẩm Dung liền thu xếp để hần thay quần áo: “Thay quần áo đi, có cần rửa mặt không?”

Lục Giam cũng không chối từ, để nàng giúp hần thay áo khoác, rửa mặt, rồi phân phó đám người Lệ Chi: “Phải chăm sóc thiếu phu nhân, nếu có người đến tìm, thì nói thiếu phu nhân hôm nay nhìn thấy Phương Trúc, bị kinh hách, không thoải mái, ngủ rồi. Một mực không gặp.” Nói xong hướng Lâm Cẩm Dung mỉm cười, rồi rời đi.

Lệ Chi cùng Quế Viên hàm chứa tươi cười, tiến lên hầu hạ Lâm Cẩm Dung rửa mặt chải đầu, Quế Viên khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, Nhị gia đã trở lại, chúng ta sẽ không sợ. Bất được ma ma kia, nhất định phải đưa đến quan phủ xử lý nghiêm khắc!”

Lâm Cẩm Dung nói: “Vẫn là dặn dò Anh Đào, Đậu Nhi các nàng, đừng ăn nói lung tung, mặc kệ người bên ngoài hỏi cái gì, đều nói không biết. Vốn họa là từ miệng mà ra.” Bất bình là bất bình, nhưng chuyện không nên nói thì tuyệt đối không thể nói lung tung.

Lệ Chi ổn trọng, nghe vậy trả lời: “Buổi chiều nô tỳ vừa thấy tình cảnh của Phương Trúc, cũng đã phân phó rồi.”

Lâm Cẩm Dung tháo trâm sai, rồi dựa vào gối ở đầu giường ngậy ngốc trong chót lát, canh an thần lúc này hiện giờ có tác dụng, liền hỗn loạn cởi quần áo, nằm xuống nặng nề ngủ.

Trong Tự Hiền các, không khí thập phần nặng nề.

Lục lão ông ngồi trên phía cao, lạnh lẽo nhìn bốn người Lục Kiến Trung, Tống thị, Lục Thiệu, Lã thị đứng thành một hàng, hồi lâu không nói được lời nào.

Lục Kiến Trung cùng Tống thị mắt xem mũi, mũi nhìn tim, không có biểu tình gì đặc biệt, thản nhiên tự tại. Lục Thiệu có chút khấn trương, nhưng vẫn là vẻ mặt thuần phác cùng hàm hậu, Lã thị thì môi trắng bệch, nhẹ nhàng run run, có chút chống đỡ không được.

Lục Thiệu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Tổ phụ, vườn lớn như vậy, trời lại tối, Ngũ đệ trẻ tuổi, sợ là không tìm thấy ma ma kia, không bằng để tôn nhi đi theo hần tìm kiếm, cũng dễ dàng hơn.”

Lục lão ông cười lạnh một tiếng: “Ta sợ người đi tìm cũng không thấy!”

Lục Thiệu sắc mặt lúc này mới đột nhiên thay đổi, gương mặt nhìn Lục lão ông, run run môi nói: “Tôn nhi không rõ ý tứ của tổ phụ.”

Lục lão ông lạnh lùng cười, nhìn Lục Kiến Trung cùng Tống thị bình tĩnh tự nhiên, nói: “Người không rõ, có thể hỏi phụ mẫu người.”

Lục Kiến Trung mở miệng ngắc đầu: “Cái gì?”

“Vô liêm sỉ! Người còn giả bộ!” Lục lão ông đưa tay ném chặn giấy, Lục Kiến Trung không dám trốn, Tổng thị đẩy mạnh hất một cái, tránh được chặn giấy kia, sau đó ngẩng đầu nhìn Lục lão thái gia nói: “Công công, chuyện gì cũng từ từ mà nói, chớ tức giận tổn hại thân thể, nhi tức đều là người ngu dốt, thỉnh người dạy bảo, có chỗ nào sai, chúng ta cũng tiện sửa đổi.”

Lục lão ông tức giận cười lạnh: “Người cho là ta không nắm được cái đuôi của người chăng? Đừng ép ta!”

232. Chương 234: Phát Uy

Tổng thị sắc mặt không thay đổi, đoan đoan chính chính quỳ xuống: “Thỉnh công công dạy bảo.” Chuyện ngày hôm nay chứng cứ đều không có, nàng nghĩ rằng Lục lão ông chỉ có thể suy đoán, mà không có chứng cứ! Không có chứng cứ sẽ không thể khiến người khác tâm phục khẩu phục. Đây không phải là điều hấn để ý nhất sao? Vô lý sao có thể khiến cho người ta phục đây?

Lục Kiến Trung vội đi theo quỳ xuống, dập đầu một cái, khóc rống trào nước mắt: “Phụ thân, con đây là làm sai cái gì? Lão nhân gia người không nói, con thực không rõ.”

Thấy hai người đều quỳ xuống, Lục Thiệu cùng Lã thị sao có thể đứng yên? Không khỏi cũng quỳ xuống, nằm úp mặt dưới đất không dám ngẩng đầu, Lã thị đã từng bị cảnh cáo, không chịu nổi trấn áp như vậy, cũng nhẹ nhàng khóc nức nở theo.

Lục lão ông quan sát bốn người, khinh khê cười cười: “Tốt, các ngươi mới là người một nhà!”

Lời này nói ra trầm trọng, cũng đâm vào tim của Lục Kiến Trung, hấn lê đến trước mặt Lục lão ông, ngửa đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ nói: “Phụ thân, người nói lời này khiến tâm tính thiện lương của con đau lòng, hận không thể đi tìm cái chết để chứng tỏ trong sạch.”

Lục lão ông cúi lông mi, thản nhiên nói: “Nếu ngươi cứ như vậy, ta chỉ sợ cũng hận không thể để ngươi đi chết cho trong sạch!”

Lục Kiến Trung nghe vậy, áp lực khóc rống lên, khóc được vài tiếng, không thể thở nổi, đúng là muốn chết ngất vậy. Tổng thị vội đi đến bên cạnh hấn, đỡ lấy hấn, dùng sức xoa ngực, cũng đi theo khóc lóc: “Chàng đừng làm ta sợ, nếu chàng có gì không hay xảy ra, bảo ta làm sao bây giờ? Ta cũng sẽ chết theo chàng thôi.”

Lục lão ông tức giận đến cực điểm. Đây là tỏ vẻ cứng rắn, lấy cái chết để bức bách. Cho rằng hấn không thể không buông tha Nhị phòng sao? Đúng vậy, Đại phòng miệng cộp gan thỏ, Lục Giam chưa thành tài, Tam phòng cái gì cũng đều không có, chỉ có Nhị phòng thịnh vượng có vẻ như là nhân vật không thể thiếu trong cái nhà này. Nhưng hấn cường ngạnh cả đời, sao có thể để người khác dễ dàng bức bách? Hấn hít một hơi, thập phần bình tĩnh nói: “Đi đi, chết cũng tốt, đỡ phải mang tiếng thất đức, đánh mất thể diện hai nhà Lục, Tổng.”

“...” Trong phòng nhất thời yên lặng.

Tổng thị hoảng sợ nói rộng miệng, kinh ngạc nhìn Lục lão ông, dường như không nghe thấy lời hấn vừa nói. Lục lão ông quan sát nàng, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Rất nhiều chuyện, không cần chứng cứ, cũng không cần lý do, ta muốn chính lý, ai dám ngăn cản ta?!” Hấn chỉ vào Lục Kiến Trung: “Người dám ngăn cản ta hay không? Có dám ngỗ nghịch hay không?”

Lục Kiến Trung cũng không dám nằm ngay đơ giả chết, há mồm không dám nói gì, chỉ càng không ngừng dập đầu. Bất hiểu ngỗ nghịch, đó là bị đuổi ra ngoài, từ nay về sau, trong nhà này sẽ không còn liên quan gì với hấn nữa, sống không liên quan, chết cũng không liên lụy, vất vả cả đời, cứ như vậy sao?! Không thể được!! Hấn chỉ ngóng trông Lục lão ông đang hù dọa bọn họ mà thôi.

Lục lão ông lại chỉ vào Lục Thiệu: “Người dám hay không?”

Lục Thiệu ngẩn ra, liều mạng dập đầu: “Thỉnh tở phụ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Thỉnh tở phụ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Mẫu thân con nàng làm lụng vất vả cả đời, vất vả nuôi lớn ba huynh đệ chúng con, tận tâm hết sức phụng dưỡng tở phụ tở mẫu, không nói có công lao cũng là khổ lao. Nếu thật sự người muốn như thế, vậy đó là muốn mạng của nàng a! Van cầu người đáng thương mấy tôn nhi đi! Tam Lang,

Ngũ lang bọn họ còn phải khảo thí công danh, sao có thể đuổi mẫu thân đi? Nàng chính là nhất thời hồ đồ, nhất thời hồ đồ thôi!”

Lã thị cũng vội khóc rống cầu xin tha thứ: “Cầu tổ phụ nể mặt Nguyên Lang cùng Hạo Lang mà tha cho bà lần này.”

Tổng thị cái gì cũng không dám nói, chỉ quỳ rạp trên đất, dùng sức đập đầu, yên lặng rơi lệ.

Lục lão ông vuốt râu nhìn bọn họ giống như chế giễu, nghe bọn họ khóc khàn cả giọng, mới nói: “Xem đi, các người cũng không dám. Các người đều phải nhớ kỹ, nhà này là của ta! Cho các người, đó là ta vui, không cho, cũng là ta không nguyện ý! Từng ấy năm tới nay, ta hết sức xử lý sự việc công bằng, nhưng mà tình hình hiện giờ, nước trong chén này vô luận thế nào cũng không thể cân bằng! Ta giữ thăng bằng bên này, bên kia thấy ta nghiêng. Ta giữ thăng bằng bên kia, bên này lại thấy ta nghiêng. Là ta không cố gắng sao? Không phải, là lòng người không đủ, được voi đòi tiên!”

Mọi người càng khóc to hơn, tất cả đều quỳ rạp trên mặt đất khóc rống trào lệ, chỉ cầu khẩn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, tiếng khóc phập phồng, rất náo nhiệt.

Lục lão ông ngửa mặt lên trời thở dài, nói: “Ta thật sự không nghĩ đi đến bước này. Nhưng các người làm cho ta quá thất vọng rồi. Lão Nhị thấy cái nhà này là do người tạo lập nên sao?”

Lục Kiến Trung nghẹn ngào nói: “Không phải... Con không dám nghĩ như vậy.”

Lục lão ông nói: “Như vậy là tốt nhất. Người nhớ kỹ, người là ta sinh dưỡng, bản lĩnh của người đều là ta bắt tay dạy dỗ, người dùng là tiền vốn của ta, ăn cơm của ta, ta không cần người, chọn một quân sự giúp ta làm việc thì có khác gì nhau! Nhưng ngược lại, nếu người không có ta, không có Đại ca người duy trì, người chẳng là cái gì cả! Mấy năm nay, các người phụ tử làm lụng vất vả, nhưng được lợi không ít, các người thực đã cho rằng ta mất mồi rồi hay sao? Các người đến xem thử xem! Có muốn ta chỉ điểm cho các người nghe một chút hay không?”

Lục Kiến Trung gấp đến độ muốn giơ chân, vội nói: “Con hồ đồ, con hồ đồ rồi!”

Lục lão ông lại nhìn Tổng thị: “Nhà của ta không phải không muốn tạo phúc, ta không muốn để nữ nhân không có đường để đi. Đồ cưới của người, nhà mẹ đẻ người được lợi, người cho là tự người làm ra sao? Là nam nhân và nhi tử của người làm ra sao? Không phải, là ta thưởng cho các người! Trời làm bậy thì vẫn có thể sống, nhưng tự làm bậy lại không thể sống, người phải nhớ rõ những lời này!”

Tổng thị vừa then vừa sợ, vừa hận vừa giận, sắc mặt trắng bệch, không dám biện bạch thêm, chỉ lo che miệng thấp giọng nức nở, đến mức suýt nữa hôn mê.

Lục lão ông chỉ vào Lã thị: “Thượng bất chính hạ tắc loạn(Bậc trên ăn ở không chính trực, ngay thẳng thì không thể dạy bảo được ai), một nữ tử tốt lành, lại bị người dạy dỗ thành cái dạng này.”

Lã thị hồn phi phách tán, quỳ rạp trên mặt đất rơi lệ phát run.

Lục lão ông xoa xoa cái trán, thấp giọng nói: “Thôi. Các người đừng tưởng rằng kia chỉ là hạ nhân, tính mạng không đáng giá. Lần này là các người vận khí tốt, Lục Luân đem phúc khí đến cho các người, không gây ra tai nạn chết người, bằng không các người cũng sẽ biết kết cục ra sao không?” Hắn đứng dậy, “Ta già đi, không thể so với năm đó, rốt cuộc không chịu được mấy thứ này.”

Lục Kiến Trung đẩy Tổng thị, lại đá đá Lục Thiệu, mấy người nhất tề nói: “Chúng con cũng không dám nữa, cầu lão nhân gia người tha cho chúng con!”

Lục lão ông khép hờ mắt, hồi lâu không nói lời nào, thật lâu sau, mới bình tĩnh nói: “Đi đi, tìm ra người, giết chết, ném ra chỗ hoang vu cho dã cẩu ăn, lại lấy chút tiền bạc đi nha môn chuẩn bị cho tốt. Dám làm việc ác thì phải làm chút trách nhiệm.”

Lục Thiệu trước hết đứng lên: “Để con đi làm.”

Lục lão ông lại nhìn Tổng thị: “Đem bán Tiểu ma ma đi xa cho ta!”

“A?” Tổng thị vừa đứng lên, lại mềm nhũn người ngã xuống. Vừa muốn cầu tình, chống lại biểu tình tựa tiểu phi tiểu của Lục lão ông, lại đem lời nói nuốt xuống, cúi đầu, nhỏ giọng đáp một tiếng: “Vâng.”

“Lui ra!” Lục lão ông nhìn Lục Kiến Trung: “Người ở lại.”

Tống thị cùng Lã thị lau nước mắt, nâng đỡ nhau đi ra ngoài.

Lục Giam cùng Phạm Bao đứng ở bên ngoài Tụ Hiền các, vẫn không nhúc nhích nhìn theo các nàng rời đi. Bọn họ cũng không nghe thấy Lục lão ông cùng Lục Kiến Trung ở trong phòng nói cái gì, chính là sau đó nhìn thấy Lục Kiến Trung chân tay mềm nhũn bước ra, đi tới cửa, lại đụng vào cánh cửa ngã một cái, quỳ rạp trên mặt đất dường như không dậy nổi. Lục lão ông không gọi người dìu hắn, Phạm Bao cùng Lục Giam cũng đứng đó bất động. Lục Kiến Trung chậm rãi đứng lên, dựa theo tay vịn hành lang thở hổn hển hai lần, mới dùng tay áo lau mồ hôi, rồi men theo chân tường chậm rãi rời đi.

Phạm Bao lúc này mới nói: “Nhị gia người có thể đi vào rồi.”

Lục Giam hướng hắn chấp tay, không nhanh không chậm đi tới trước cửa, thấy Lục lão ông đang đứng dựa lưng về phía hắn, liền nhẹ nhàng đóng cửa lại, thấp giọng gọi: “Tổ phụ?”

Lục lão ông vẫn dựa lưng về phía hắn, giơ tay áo làm động tác hư hư thực thực lau lệ, sau một lúc lâu mới quay đầu, hướng hắn hiền lành cười: “Ngồi đi.”

Lục Giam cũng không ngồi vội, trước mặt chặn giấy bị ném rơi trên mặt đất, rồi rót chén trà ấm, hai tay đưa qua: “Tổ phụ uống trà.”

Lục lão ông tiếp nhận trà của hắn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thấp giọng nói: “Đều đã nghe thấy rồi đúng không?”

Lục Giam nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lục lão ông nói: “A Dung như thế nào?”

Lục Giam khẽ nói: “Bị dọa, thực thương tâm. Nàng không ngu ngốc...” Không phải không biết, không phải không giận, chỉ là vì đại cục nguyện ý ủy khuất bản thân, trước hết nghe lão nhân an bài.

Lục lão ông tất nhiên cũng nhận ra ý tứ trong lời nói của Lục Giam, chỉ nửa khép mắt tựa vào ghế dựa vẫn không nhúc nhích. Ngay thời điểm Lục Giam nghĩ đến hắn đang ngủ, hắn đột nhiên nói năng rất có khí phách: “Nhị lang, con phải nhớ, nếu tuyệt đối có thực lực, hết thấy âm mưu quỷ kế đều không đáng giá!”

Lục Giam nhanh đứng thẳng: “Vâng, tôn nhi sẽ không để người thất vọng.”

Lục lão ông có chút bi thương nói: “Ta cũng không biết còn có thể sống thêm bao lâu, tổ mẫu con sức khỏe không tốt, áp chế không nổi. Ta mà chết, cái nhà này sẽ tan rã mất. Ta chỉ hy vọng, con có thể thừa dịp trước lúc đó mà nhanh chóng tự lập.”

Lục Giam nhìn không được trong lòng chua xót, đi đến trước mặt hắn, thật tình thật ý nói: “Tổ phụ nhất định có thể sống thọ trăm tuổi. Người nhất định phải sống lâu, chờ tôn nhi tên đề bảng vàng, làm rạng rỡ tổ tông. Người...” Lục Giam thanh âm có chút nghẹn ngào, “Trên đời này, không còn ai đau lòng con giống như người. Tôn nhi còn chưa kịp hiếu kính người mà.”

Lục lão ông cũng có chút động lòng, thấp giọng nói: “Nhị lang, lại cố gắng thêm đi. Tương lai của Lục gia cần đến con. Ngày kia ta sẽ tống xuất Tam đệ, Ngũ đệ, Lục đệ đi. Bằng không ngày về lâu về dài, ta sợ chút nhân tình cuối cùng đều không còn gì cả.”

Lục Giam không khỏi an ủi hắn: “Chỉ cần Nhị thẩm nương làm đường lạc lối biết quay đầu, nghĩ đến về sau loại chuyện này sẽ không phát sinh nữa.”

“Ta tính để nàng đến ở thôn trang mấy ngày.” Lục lão ông khe khẽ thở dài, muốn nói lại thôi, cuối cùng hỏi: “Con và A Dung gần đây như thế nào?”

Hắn mặc dù không nói rõ, nhưng Lục Giam cũng hiểu được ý tứ của hắn, không khỏi trên mặt hơi hơi nóng lên, cúi mắt nói: “Rất tốt.”

Lục lão ông ý vị thâm trường nói: “Ta nhìn hành động mấy ngày nay của nàng, thật rất khá. Con phải đối tốt với nàng, hết sức đối tốt với nàng. Tương lai của con mới có thể vô lo vô nghĩ.” Lại thấp giọng nói: “Ta tính, đưa một cửa hàng nhỏ cho con làm ăn thử, có muốn hay không?”

Lục Giam không nghĩ tới loại sự tình này, theo bản năng định cự tuyệt, Lục lão ông thở dài: “Từ chối cái gì? Tổ phụ cho con thì tiếp nhận đi. Chỉ có Phạm Bao và ta biết, quản sự của cửa hàng cũng là người một nhà. Tuổi con đã lớn, chỉ dựa vào chút tiền chung phân phát là không đủ dùng, rất nhiều việc cần đến tiền mà. Cũng không thể dùng đồ cưới của thê tử mà chi tiêu chứ? Bản thân học kinh doanh một chút, chớ để giấy bút phủ kín hai mắt.”

Lục Giam không hề cự tuyệt nữa, hướng tới Lục lão ông cúi đầu thật sâu.

Lục lão ông hiền lành cười: “Đi đi, ngày sau chớ quên các huynh đệ của con. Thời điểm có thể đoàn kết trăm ngàn lần đừng quá ghi nhớ cừu oán.”

233. Chương 235: Không Ngốc

Vì để tiện tìm người, nha hoàn ma ma các phòng các viện đều tập trung ở một chỗ, không được ra ngoài. Lục Luân mang theo gia đình, giơ cây đuốc tìm tòi chung quanh. Từ sau giữa trưa đến bây giờ, từ phương bắc hồ sen lục soát đến phía nam, dĩ nhiên đã qua vài canh giờ, hắc đúng là nửa điểm ử rữ đều không có, vẫn hưng phấn bưng bưng.

Xa xa nhìn thấy Lục Thiệu lại đây, hắc cũng không có suy nghĩ gì khác, bước nhanh tiếp đón rồi nói: “Ca ca là tới hỗ trợ sao?”

Lục Thiệu thần sắc phức tạp nhìn hắc.

Lục Luân mặc danh kỳ diệu sờ sờ mặt, cười ngây ngô nói: “Ca ca nhìn cái gì a? Có phải trên mặt ta dính bùn đất không?”

Lục Thiệu khe khẽ thở dài: “Không cần tìm, đã tìm được người rồi.”

Lục Luân ngạc nhiên nói: “Di, huynh tìm được ở đâu vậy? Ta tìm nửa ngày không thấy mà huynh lại tìm ra a?”

“Ngay tại bên trong hồ sen.” Lục Thiệu không muốn cùng hắc nhiều lời, chỉ một mỗi phân phó mọi người: “Thu dọn rồi tản đi.”

“Làm sao có thể? Ta cũng tìm trong hồ sen vài lần. Nàng ta trốn thế nào vậy?” Lục Luân quán quít lấy hắc: “Ta đi xem xét xem, ta phải hỏi đến cùng nàng ta tránh thoát thế nào, còn có nàng vì sao phải hại người a.”

Lục Thiệu nói: “Không cần, nàng đã chết rồi.” Hắc trọng điểm cường điệu: “Là chết chìm trong hoa sen, ngay gần nhà thủy tạ, có một chỗ kín, vừa vặn có thể giấu người, không nhìn kỹ sẽ không thấy. Đại khái là tránh né các người, ở đáy nước nín thở quá lâu mà chết rồi.” Vì chứng minh lời mình nói, hai gia đình đi theo hắc cũng gật đầu, “Thật sự là không thể tưởng được, ai lại nghĩ có người trốn ở đó chứ?”

Chỗ đó hắc cũng qua lại xem xét vài lần, căn bản là không nhìn thấy người nào mà. Lục Luân hồ nghi nhìn chằm chằm Lục Thiệu, Lục Thiệu đối diện với ánh mắt trong trẻo của hắc lại có chút chột dạ, cố gắng trấn định cười cười, khen ngợi hắc: “Ngũ đệ trưởng thành a, có thể giúp việc trong nhà rồi.”

“Bất quá là chút việc vặt mà thôi.” Lục Luân miễn cưỡng cười: “Ta vẫn muốn nhìn xem thế nào.”

Lục Thiệu xoay người bước đi: “Đệ không sợ ban đêm gặp ác mộng sao?”

Lục Luân là lần đầu tiên nhìn thấy người chết. Dù lá gan của hắc lớn, hắc cũng chỉ cố gắng chống đỡ mới không thay đổi sắc mặt. Từ sài phòng có thi thể ra, hắc liền cho hạ nhân lui xuống, thấp giọng hỏi Lục Thiệu: “Ca ca, đây là có chuyện gì?”

Lục Thiệu quay đầu nhìn hắc, vân đạm phong khinh: “Cái gì?”

Lục Luân nhú mày, có chút tức giận nói: “Ta không phải kẻ ngốc.”

Lục Thiệu cũng nhú mày, nghiêm khắc nhìn hắc: “Đệ muốn nói cái gì?!”

“Tuy rằng ta cái gì cũng không nói, nhưng ta không phải kẻ ngốc.” Lục Luân yên lặng nhìn Lục Thiệu trong chốc lát, rồi xoay người rời đi.

Lục Thiệu im lặng đứng một lát, sau đó chuyển thân đi tới sân viện của Tổng thị. Trong viện của Tổng thị chung quanh đèn đuốc chiếu sáng, cũng là tĩnh lặng như bình thường. Bên ngoài sân không có một bóng người, hắn đi tới trước cửa, mới thấy Lã thị gắt gao vò khăn tay, giống như chim sợ cành cong nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Tiểu ma ma nàg...”

Lục Thiệu sờ sờ đầu vai nàng, vẻ mặt méo mó, Lã thị liền im lặng tránh đường.

Lục Thiệu đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Tổng thị cùng Lục Kiến Trung mặt đối mặt ngồi đó, thần sắc đều thập phần khó coi. Thấy hắn tiến vào, Lục Kiến Trung chĩa chĩa ghế trước mặt, khàn khàn cổ họng nói: “Đều thu thập tốt chưa?”

“Tốt rồi.” Lục Thiệu ngồi xuống, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời. Hồi lâu, Lục Kiến Trung mới nói: “Mẫu thân con muốn đến nhà cũ ở mấy ngày, từ nay trở đi mấy đứa Tam đệ sẽ đi Thái Minh phủ, con chờ bọn họ đi rồi thì dẫn người đi thu dọn nhà cũ một chút.”

Tổng thị nước mắt trào ra mãnh liệt, còn chưa kịp phát ra thanh âm bi thương, Lục Kiến Trung liền phiên chán nói: “Khóc cái gì mà khóc? Ngu xuẩn! Ngay cả việc này cũng không làm được, không có bản sự thì thu cái đuôi cho tốt, giả bộ làm Thần Toán Tử làm gì?” Trong giọng nói của hắn mang theo phiên chán cùng phần hận nói không nên lời, ánh mắt hung ác nham hiểm, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ đáng thương bất lực lúc trước bị Lục lão ông chỉ vào mũi mắng chửi.

Vốn là kế hoạch thiên y vô phòng, ai có thể nghĩ rằng nàng xui xẻo như thế? Trùng hợp để Lục Luân nghịch ngợm gây sự, người thì lớn mà không có đầu óc phá vỡ? Nhưng cũng chính nhờ chuyện này, làm cho nàng hoàn toàn hiểu thấu thái độ của Lục lão ông, quả nhiên là bảo bối, chạm vào cũng không thể được. Vô luận có bao nhiêu không cam lòng, sự thật đã là như vậy, Tổng thị cũng không dám mở miệng biện bạch, chỉ nói: “Đại Lang, thời điểm con bán Tiểu ma ma đi, thì chọn một nhà tốt cho nàng, cũng không uống nàng theo ta nhiều năm.”

Lục Kiến Trung nâng mắt nhìn Lục Thiệu, nhếch miệng, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, Lục Thiệu hiểu ý, rũ mắt xuống “Àn” một tiếng thấp hèn như không thể nghe thấy. (lão này định giết người diệt khẩu >.<)

Lục Kiến Trung nhìn ánh nến, âm thầm cắn chặt răng: “Bắt đầu từ hôm nay, mang theo cái đuôi làm người đi.”

...

Dưới sự trợ giúp của canh an thần, Lâm Cẩn Dung quả nhiên ngủ ngon một đêm. Vừa tỉnh lại, chỉ cảm thấy trên người có thêm nhiều sức lực, nàng nửa khép mắt, nhẹ nhàng lười biếng vận thất lưỡng, tay vừa mới vươn ra, đã bị người bắt được, Lục Giam ở bên tai nàng nhẹ giọng cười nói: “Đã thức chưa? Thật sự là ngủ ngon mà.”

Lâm Cẩn Dung mở mắt ra, nhìn hắn cười: “Giờ nào rồi?”

Lục Giam thấy thần sắc của nàng tốt hơn nhiều, vẻ mệt mỏi cũng phai nhạt, tâm tình cũng trở nên khoan khoái, vì thế không trả lời, chỉ trêu chọc: “Thái dương đều chiếu vào trong phòng rồi.”

Lâm Cẩn Dung giương mắt nhìn lại, màn trúc trước cửa được cuộn lên một nửa, bên cửa sổ bị ánh ban mai chiếu rọi rực rỡ, ngoài cửa sổ hai ba đóa hoa hồng đang nở rộ theo gió lay động, sắc hoa hồng nhạt bị ánh mặt trời phủ một tầng vàng rực. Chỉ cách qua một lớp cửa sổ, nàng có thể cảm nhận được bên ngoài gió nhẹ phơ phất, ánh mặt trời sáng lạn thoải mái thích ý. Nàng chậm rãi ngồi dậy: “Ta chưa bao giờ thức dậy trễ như vậy. Lệ Chi cũng không gọi ta.”

Lục Giam thả sách: “Dùng canh an thần là như vậy. Ta đã nói qua với mẫu thân, chuyện của khổ phòng cũng có Hồ ma ma để ý, nàng không cần quan tâm.”

Lâm Cẩn Dung cười cười: “Không biết Phương Trúc đã tỉnh chưa? Đã tìm được người kia chưa?”

Lục Giam thu liễm tươi cười: “Phương Trúc tỉnh lại lúc nửa đêm, nhưng nàng cái gì cũng không biết, chỉ nói tranh chấp với một vài người, trong lòng phiền muộn, đến nhà thủy tạ giải sầu, mệt mỏi liền ngủ quên. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, nghe được có động tĩnh, mới mở mắt ra, đã bị người dùng khăn tay bịt miệng, sau đó không biết gì nữa. Chắc hẳn là dùng mê dược. Về phần người kia... Là ma ma quản sự vườn hoa ở đó, dĩ nhiên đã chết, sáng hôm nay sẽ đưa ra ngoài. Tiểu ma ma cũng sinh bệnh, nghĩ đến cũng là phải bán đi.”

Lâm Cẩm Dung rời giường, để Lệ Chi hầu hạ nàng rửa mặt: “Mạng người thật là không đáng giá.” Cũng không biết đám người Tống thị chờ cơ hội này bao lâu, bất quá nói vậy, mặc dù Phương Trúc không đến nhà thủy tạ, các nàng cũng sẽ tạo ra một cơ hội khác.

“Người tính không bằng trời tính.” Lục Giam chờ nàng rửa mặt chải đầu xong, mới nói tiếp: “Ngày mai mấy người Lục đệ sẽ khởi hành đi Thái Minh phủ, ngay sau đó Nhị thẩm nương sẽ đến ở nhà cũ một thời gian, đại khái nàng sẽ mệt mỏi nhiều hơn.” Nếu Tống thị rời khỏi đây, tuyệt đại bộ phận gia vụ sẽ do Lâm Cẩm Dung gánh vác, đây là khẳng định.

Lâm Cẩm Dung cười, cúi đầu tìm trang sức trong hộp, tìm hồi lâu, mới lấy ra châu sai hình hoa mai nạm vàng mà Dương Mật tặng, đang muốn đưa cho Lệ Chi, Lục Giam liền đi qua tiếp nhận, giúp nàng nhẹ nhàng cài lên búi tóc: “Ta có thứ này muốn đưa cho nàng xem.”

Lệ Chi biết ý, lập tức mỉm cười lui ra ngoài: “Nô tỳ đi chuẩn bị cơm canh cho Nhị thiếu phu nhân.”

Lục Giam lúc này mới lấy ra một tập giấy tờ từ hà bao tùy thân, hàm chứa tươi cười đưa cho Lâm Cẩm Dung: “Nhìn xem, đây là tổ phụ đưa, ở Thái Minh phủ.”

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận nhìn qua, là một cửa hàng bán hạt châu, nghĩ đến Lục lão ông ở Thái Minh phủ phồn hoa an trí một gian hàng như vậy, cũng không phải là một cửa hàng nhỏ không kiếm ra tiền, lợi nhuận tất nhiên khá nhiều. Lâm Cẩm Dung một bên cảm khái năm đó bản thân chưa từng thấy thứ này, một bên như cũ cẩn thận gấp lại trả lại cho Lục Giam: “Đây là tâm ý của tổ phụ.” Cũng là để bồi thường.

Lục Giam nhẹ nhàng đẩy qua: “Nàng giữ cho ta đi.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đây là tổ phụ đưa cho chàng, nghĩ đến hẳn đã sớm lo lắng chu toàn, sinh ý cũng không muốn để chàng làm lụng vất vả, chỉ còn chờ thu tiền lãi là tốt rồi, chàng cứ cầm trong tay, làm việc cũng tiện hơn.”

Lục Giam nâng mặt của nàng lên, chống lại ánh mắt nàng, thấp giọng nói: “A Dung, nàng là thê tử của ta, nàng thay ta cất giữ, thời điểm ta muốn dùng đến lại hỏi nàng thì có gì khác nhau.”

Lâm Cẩm Dung nhìn hắn như vậy, mình không cầm lấy ước chừng là không buông tay, liền gật đầu: “Vậy ta tạm thời giữ cho chàng.” Trong lòng lại có chủ ý, nếu không cần nàng làm lụng vất vả cũng đành thôi, nếu muốn nàng làm lụng vất vả nàng không thể không thu chút phí, không thể không công được.

Lục Giam quả nhiên buông tay, hàm chứa tươi cười cất xấp giấy tờ kia vào hộp trang sức của nàng.

Phu thê hai người dùng cơm xong, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam thương lượng: “Ta đi nhìn xem Phương Trúc. Mấy ngày trước ta đã nói qua với nàng, giữ hay không giữ nàng lại thì phải chờ chàng trở về, hỏi ý chàng rồi mới quyết định sau. Nói vậy hôm nay nàng sẽ hỏi ta, Mẫn Hành là thấy thế nào?” Đây là con cờ Lâm Ngọc Trân đặt ở nơi này, muốn giữ lại hay không, nàng thì không sao cả, chỉ cần xem ý tứ của hắn thế nào.

Lục Giam giương mắt nhìn nàng: “Ta lúc trước nghe nói nàng ta tỉnh, liền tới thăm, dĩ nhiên đã đáp ứng thỉnh cầu của nàng ta rồi. Ta nghĩ, để nàng ta lưu lại, hỗ trợ nàng một tay cũng tốt. Chắc hẳn, cùng một sai lầm nàng ta sẽ không tái phạm lần thứ hai.” Nghĩ nghĩ, lại thêm một câu: “Nếu ngày sau nàng ta không theo ý nàng, nàng cứ tùy thời mà đuổi người đi, không cần hỏi lại ý tứ của ta.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, nhẹ nhàng cười: “Mẫn Hành nói gì thì cứ quyết định như vậy.” Nàng tính toán hồi lâu, cuối cùng ở trong khốn cảnh người trước hết vươn tay viện trợ Phương Trúc, khiến Phương Trúc cảm kích nhất chính là Lục Giam, mà cũng không phải là nàng.

Phương Trúc còn không có tinh thần gì, được trưởng phu Lưu Ngũ giúp đỡ bước ra hành lễ với Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung ý bảo Lệ Chi cùng Quế Viên tiến lên ngăn lại, để nàng nằm đáp lời, trước an ủi nàng một hồi, lại thưởng một quan tiền, bảo nàng an tâm dưỡng bệnh, sớm ngày trở về làm việc.

Phương Trúc hàm chứa lệ cảm tạ, lại nhân cơ hội biểu lộ lòng trung thành: “Thiếu phu nhân, lời nói không bằng hành động, nô tỳ không dám nói nhiều, người chỉ nhìn sau này là được. Người và Nhị gia đều là người phúc hậu, nô tỳ nếu là... thì sẽ là lang tâm cầu phước.”

Lâm Cẩn Dung lại cười nói: “Được, ta chờ xem về sau thế nào.”

Chợt nghe bên ngoài trưởng phu Lưu Ngũ của Phương Trúc cười lạnh nói: “Ngũ gia sao lại tới nơi này?”

Lục Luân nói: “Ta có hai câu nói muốn hỏi Phương Trúc. Di, Nhị tẩu đã ở nơi này rồi sao?”

Lâm Cẩn Dung liền ngữ khí vui vẻ cùng hần chào hỏi: “Ngũ đệ đến có việc gì?”

Phương Trúc không khỏi đứng dậy hành lễ đáp tạ ân cứu mạng của Lục Luân, Lục Luân cách qua lớp màn nói: “Người bị bệnh, không cần đa lễ, ta cũng không tiến vào, chỉ muốn hỏi người, người ngày thường có thù hằn gì với ma ma kia không?”

234. Chương 236: Đập Tay Thề

Phương Trúc liên tiếp bị cuốn vào loại chuyện này, rõ ràng biết chủ tử kiêng kị cái gì, biết đi sai một bước sẽ là vạn kiếp bất phục, sao dám trả lời linh tinh? Không khỏi dò xét nhìn về phía Lâm Cẩn Dung, hy vọng có thể nhận được ám chỉ gì đó.

Lâm Cẩn Dung hướng nàng nhẹ nhàng gật đầu: “Người cẩn thận suy nghĩ, không thể không có một căn do nào được. Ngũ gia là người phúc hậu, người đừng giấu giếm hần.”

Phương Trúc hiểu ý, liền thập phần cẩn thận nói: “Hồi Ngũ gia, năm gần đây thì không có. Duy chỉ có một chuyện, rất nhiều năm trước, ta còn hầu hạ bên người Đại phu nhân, lúc đó vẫn chưa đi Giang Nam, có một ngày, Đại phu nhân sai ma ma này cắm một bình hoa sen cho người nhưng nàng ta tay chân vụng về, huých phải đồ vật gì đó trong phòng của Đại phu nhân. Khi đó Đại phu nhân tâm tình phá lệ không tốt, liền bảo ta vả miệng nàng mấy cái, nàng kêu oan, Đại phu nhân liền sai ta tha nàng xuống quỳ hai canh giờ để thị chúng. Sợ là vì điều này chăng?” “Đừng vội nói căn do nào, mặc dù không có cũng phải tìm cái cớ, biến thành việc báo thù bình thường, nàng mới có thể tiếp tục giả ngốc.”

Nếu chỉ vì việc nhỏ nhặt này mà trả thù nàng, đẩy nàng vào chỗ chết, còn mất nhiều năm mới động thủ, thật khiến người ta chê cười. Rõ ràng là có ẩn tình khác, nhưng Lục Luân biết có hỏi thêm cũng không được gì, không khỏi thất vọng, tiếp đón Lâm Cẩn Dung: “Nhị tẩu, chúng ta đi ra ngoài được không?”

Lâm Cẩn Dung cũng không chối từ, cùng hần kết bạn mà đi. Thấy hần lòng có tâm sự, rầu rĩ không vui, hiểu được hần đại khái đang tính toán, không đành lòng khiến hần khó xử, liền cố ý không đề cập chuyện này với hần, chỉ dặn dò nói: “Nghe nói ngày mai tiểu thúc sẽ đi Thái Minh phủ, xuất môn không thể so với lúc ở nhà, cần phải áp chế tính tình, đừng vội xằng bậy. Đệ phải biết rằng, gia thế bên ngoài mạnh hơn đệ, người có quyền đầu cứng rắn hơn đệ có rất nhiều, nên chiếu cố bản thân.”

“So với ta còn nhỏ tuổi hơn, không phải chỉ là có danh phận tẩu tử thôi sao, cứ như vậy mà chỉ giáo ta.” Lục Luân cố ý mang theo vài phần khinh thường không phục, trách Lâm Cẩn Dung mắng hần vài câu.

Nhưng lại chạm phải ánh mắt thâm thiết từ nội tâm của Lâm Cẩn Dung, nhất thời cảm thấy hối lỗi cùng khó chịu chôn chôn trong lòng, nói không nên lời, phút cuối cùng, chỉ vái chào thật sâu, thấp giọng nói: “A Dung muội phải bảo trọng, nếu lúc nào cần đến ta, chỉ cần muội mở miệng.”

Hần không xưng hô Nhị tẩu hay Tứ muội muội, mà là trực tiếp gọi nhũ danh của Lâm Cẩn Dung, nói cách khác, dứt bỏ hai thân phận này, hần cũng vẫn luôn quan tâm nàng. Lâm Cẩn Dung cảm thấy trong lòng tràn đầy, thập phần thỏa mãn, liền trịnh trọng nói: “Lục Luân, đệ có bằng lòng đáp ứng với ta một chuyện không?”

Lục Luân chưa bao giờ thấy nàng trịnh trọng gọi tên của mình như vậy, chỉ cho rằng nàng lại đang trêu đùa mình, liền thu liễm vẻ cẩn thận, nhướn mày, tức giận nói: “Muội muốn sao, nếu bảo ta trốn ở trong phòng đọc sách gì đó, thì sớm chết tâm đi! Những lời ta vừa nói không bao gồm việc kia!”

Lâm Cẩm Dung nhìn không được tươi cười sáng lạn: “Nhìn xem, ta đã nói là giả bộ mà.” Không cần Lục Luân nhắc nhở, nàng coi như đã chết tâm rồi. Có thể so sánh, bắt một con gà tập bay như chim nhạn, kia làm sao có thể?

Lục Luân thấy nàng khích tướng, cảm giận nói: “Trừ bỏ việc này, sự tình khác ta nói được thì làm được!” Mặc dù chưa từng nói rõ, hẳn lại biết, Lâm Cẩm Dung căn bản sẽ không nói về Nhị phòng, đưa ra yêu cầu khó xử với hắn.

Lâm Cẩm Dung thu liễm tươi cười: “Vây đệ nhớ kỹ, một ngày kia, nếu ta cần đệ, đệ không thể nuốt lời!”

Lục Luân thấy nàng không giống như nói giỡn, nhân tiện nói: “Ta đáp ứng!” Lại vươn tay ra: “Có muốn đập tay thề không?”

Lâm Cẩm Dung nhìn xung quanh trái phải, thấy cũng chỉ có nàng cùng Lục Luân, Lệ Chi cùng Quế Viên ở đây, không còn ai khác, liền nghịch ngợm cùng hắn đập tay một cái: “Tương lai nếu đệ nuốt lời, thì càng ngày càng đen, càng ngày càng béo!”

Lục Luân nhìn không được liếc mắt xem thường: “Muội vẫn là hài tử sao? Ta cũng không phải đàn bà, sợ đen hay béo gì chứ?” Hắn ở mặt ngoài ra vẻ bất cần, nhưng tâm tình vốn trầm trọng lại trở nên thoải mái vài phần.

Hai người cáo biệt, Lâm Cẩm Dung làm bộ như không có việc gì đi dạo khố phòng một vòng, lại ở khố phòng vững vàng tọa trấn nửa canh giờ, mới đến chỗ Lâm Ngọc Trân, rồi sẽ tới Vinh Cảnh cư bởi Lục lão phu nhân nói chuyện.

Lâm Ngọc Trân nghe thấy chút phong thanh, lại không rõ Lục lão ông cuối cùng có thật sự xử trí Nhị phòng như lời đồn hay không, liền vòng quanh Lâm Cẩm Dung hỏi thăm, Lâm Cẩm Dung một mực nói không biết, Lục Vân thản nhiên liếc nàng một cái, khuyên nhủ: “Nương đừng bức Nhị tẩu, dù sao sau đó có thể biết mà.”

Lâm Ngọc Trân khó chịu, nói: “Nếu lần này lại tha cho tiện nhân kia, ta tuyệt đối không thuận theo. Quá ác độc! Hôm nay thả chuột, ngày mai giết người, đây là đạo phỉ sao? Giữ lại con dao sắc này, chẳng lẽ nhà này toàn là kẻ trộm hay sao?”

Trong nháy mắt đến Vinh Cảnh cư, thấy Đồ thị đã tới đó, đang cầm hạt thông chơi với con sóc, vẻ mặt tươi cười, giống như đóa hoa cúc sáng lạn vậy. Thấy các nàng tiến vào, không hề đổi mặt, mà là cười hì hì chủ động cùng các nàng chào hỏi, có vẻ vui mừng khôn xiết.

Lâm Ngọc Trân mắt lạnh nhìn qua, chặc lưỡi, thấp giọng nói với Lâm Cẩm Dung cùng Lục Vân: “Nghĩ đến là biết gì đó, hay là nàng nghĩ rằng, người thoát chết là nàng?”

Lâm Cẩm Dung chỉ cười không nói, Lục Vân thì ý vị thâm trường nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, rồi đi đến bên người Lục lão phu nhân hỏi han ân cần.

Lục lão phu nhân đáp ứng nàng hai câu, rồi gọi Lâm Cẩm Dung đi qua: “A Dung ngoan, nghe nói hôm qua con bị dọa, lại đây ta xem xem.”

Lâm Cẩm Dung nghe nàng xưng hô gọi mình ngoan, tuy biết bà cố ý làm vậy, nhưng cũng có thêm vài phần cảm giác thân thiết, liền mỉm cười đi đến bên cạnh Lục lão phu nhân nói, “Hồi tổ mẫu, tôn tước đã uống canh an thần, không có gì đáng ngại.”

Lục lão phu nhân liền vỗ về tay của nàng và Lục Vân nói: “Thật không hổ là biểu tỷ muội, bộ dạng còn có vài phần tương tự. Lão Sa, ta nhớ rõ ta có một đôi trâm như ý bạch ngọc, là quà từ nương của ta, rất phù hợp để hai người nàng dùng, người đi lấy ra, đưa ỗi người một cái.”

Sa ma ma đi vào chỉ chốc lát liền bước, Lục lão phu nhân tự mình cầm cây trâm, đeo trâm cài cho hai người, mắt thấy trên đầu Lâm Cẩm Dung có cài châu sai hình hoa mai bạch ngọc nạm vàng, liền cầm lấy xem, hít mắt chỉ vào mấy vết khắc lớn nhỏ nói, “Thật là châu sai tinh xảo, đây là cái gì?!”

Lục Vân liền đáp lời, cười nói: “Đây là mấy chữ Đường gia vàng bạc.” Vừa nói, vừa nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “Châu sai của Nhị tẩu là mua về từ kinh thành sao? Khó trách tinh xảo như thế, không giống tục vật mua từ các cửa hàng vàng bạc tầm thường khác.”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Đây là Dương Mạt cho ta thêm trang.”

Lục Vân trong mắt ý cười hơi chút liếm liếm, yên lặng đưa châu sai trả lại nàng, Lâm Cẩm Dung lại đưa cho Lệ Chi cẩn thận cất giữ.

Nhóm nữ quyến được thưởng thứ tốt, đây là thói quen lão thái thái dùng để trấn an, Lâm Ngọc Trân trong lòng hiểu được, ý là không được nhắc lại chuyện hôm qua. Trong lòng không khỏi hờn giận, thầm nghĩ đáng ra phải mừng Tống thị mấy câu mới đúng. Vì thế cúi đầu uống trà.

Đồ thị nhìn thấy thập phần quen mắt, nhưng lão thái thái chỉ tặng quà cho tiểu bối, nàng ngượng ngùng đòi, chỉ hận chính mình không có nhi tức, vì thế vò khăn tay nói: “Lão thái thái tặng cho luôn là thứ tốt, tùy tiện lấy ra một vật nào đều là bảo bối.”

Lục lão phu nhân ý vị thâm trường nhìn nàng nói: “Đợi cho ta sau khi trăm tuổi, mấy thứ này đều là của các con, lúc này thì sao, lão thái bà ta còn muốn giữ lại một thùng.”

Đồ thị cười gượng hai tiếng, quạt quạt cố gắng pha trò: “Hôm nay sao không thấy Nhị tẩu và Đại chất tức?”

Lục lão phu nhân không đáp lời nàng, mà nói: “Gọi con đến, là có việc muốn nói với con công công con đã an bài, ngày mai sẽ cho Lục Kinh, Lục Luân, Lục Thiện khởi hành đến Thái Minh phủ học ở trường. Đêm nay chuẩn bị tiệc tiễn biệt cho bọn họ.”

“A?” Cây quạt trong tay Đồ thị thiếu chút nữa rơi xuống đất, thất kinh đứng lên, thần thờ nhìn Lục lão phu nhân nói: “Bà bà, nhi tức đã làm sai điều gì sao? Cho nên các người mới đem Lục lang đi?”

Lục lão phu nhân bị nàng hù nhảy dựng, Lâm Cẩm Dung thấy nàng như vậy, cử chỉ giống như điên rồ, vội ra hiệu với Sa ma ma, Sa ma ma tiến lên đỡ Đồ thị, thấp giọng khuyên nhủ: “Tam phu nhân, đây chính là vì tiền đồ của Lục gia a.”

Đồ thị quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, muốn nói lúc đầu căn nguyên đều do Lâm Cẩm Dung! Lâm Cẩm Dung không tránh né, im lặng nhìn Đồ thị, trong mắt nàng, thái độ của Đồ thị đối đãi với nhi tử có chút vấn đề.

Lục lão phu nhân lớn tiếng quát: “Ồ nháo! Đây là đau lòng cho nhi tử của ngươi, vì tiền đồ của hần! Ngươi đang nói cái gì vậy? Thông báo với ngươi một tiếng, là vì ngươi là thân mẫu của nó, bằng không làm sao đến lượt ngươi làm chủ?”

Đồ thị bị một câu này cảnh tỉnh, đem khăn tay che mặt, bi bi thiết thiết khóc thút thít.

Lục lão phu nhân nói: “Ngươi có thời gian khóc lóc thế này, không bằng đi thu thập hành lý của hần một chút đi.”

“Lục lang chưa bao giờ rời nhà, thân mình lại không tốt, vừa xuất môn liền đi xa như vậy, nếu hần có chuyện gì. . . Vậy phải làm thế nào mới tốt a? Bảo con cùng phụ thân nó về già phải làm sao bây giờ?” Đồ thị khóc càng hung hăng, toàn gia đều thật sự không coi thân mẫu như nàng ra gì. Muốn đưa người đi, cũng không nói sớm một chút, phút cuối cùng mới nói, thu dọn thế nào đây? Rõ ràng là bắt nạt người a!

Lục lão ông tay chấp sau lưng tiến vào, thấy nàng lại đang khóc, tâm phiền ý loạn, nhịn không được gào to một tiếng: “Muốn khóc thì cút ra ngoài mà khóc! Suốt ngày khóc nỉ khóc non, là muốn phá sản sao? Có người nguyên rửa nhi tử thân sinh như ngươi sao? Hần có thể có chuyện gì? Hần tệ nhất bất quá chính là do ngươi nuôi dưỡng thành phế vật mà thôi!”

Đồ thị đang nức nở sợ tới mức nghẹn trong cổ họng, kinh hoảng nhìn Lục lão ông, biết Lục lão ông ngày thường tuy rằng uy phong, nhưng đều thập phần bình tĩnh, chưa bao giờ từng dùng loại ngôn ngữ như vậy mắng chửi ai.

Lục lão ông cũng thấy mình lỡ lời, liền ngồi xuống thấp, mang theo vài phần mệt mỏi cùng trầm trọng, hướng nàng phát phát tay: “Ý ta đã quyết, nếu con trong lòng không vui, không muốn trước khi Lục lang xuất môn không được gặp mặt hần cũng được.”

Nghe xong câu nói uy hiếp mười phần này, Đồ thị làm sao còn dám nhiều lời, lau lệ, nói: “Nhi tức đi thu dọn hành lý cho Lục lang, đợi lát nữa lại đến phụng dưỡng công công bà bà dùng cơm chiều.” Nói xong nhanh như chớp rời đi.

Xem ra nước mắt không phải không thể nín a. Lâm Ngọc Trân chầm chọc cười, tự tay dâng trà cho Lục lão ông, Lục lão ông nhìn nàng một cái, ngữ hàm hai tầng ý nghĩa nói: “Nếu muốn trong nhà an tĩnh, mọi chuyện trôi chảy, nên học cách hồ đồ lúc cần thiết.” Nói xong cũng không nhìn Lâm Ngọc Trân có phản ứng gì, thân thiết nhìn về phía Lục Vân: “A Vân, ngày thường con làm những cái gì a?”

Lục Vân khấn trương đứng lên: “Tổ phụ, tôn nữ ngày thường giúp mẫu thân quản hạ nhân trong viện, làm nữ hồng, đọc sách viết chữ, ngẫu nhiên sẽ tìm tẩu tử pha trà.”

Lục lão ông nhẹ nhàng uống một ngụm trà, nói: “Con cũng không còn nhỏ nữa đâu.”

235. Chương 237: Chê Cười

Chỉ một câu này, đã thành công khiến Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân tâm nhảy nhót, mẫu tử hai người dù tức giận cũng không dám nhìn Lục lão ông, chỉ sợ hấn tiếp theo sẽ nói gì đó khiến hai người bực phát.

May mắn Lục lão ông chỉ nói là: “Ta chỉ có một tôn nữ như con, cũng là đích tôn nữ, là hòn ngọc quý trên tay, ta vẫn mong con có thể yên vui cả đời, mọi chuyện thuận ý. Nhưng thiên chức của nữ tử là phụng dưỡng công công bà bà, giúp phu quân dạy con, để ý gia vụ, bắt đầu từ ngày mai, con sẽ giúp đỡ hai vị tẩu tử, học quản gia, tương lai gả đi cũng sẽ thành thạo hơn.”

Nếu Lục Vân có thể đi theo quản gia, không khỏi lại càng có thêm hiền danh, Lâm Ngọc Trân vui mừng chi cực, lại còn giả ý chối từ: “Công công, như vậy không tốt lắm?”

Lục lão ông thần nhiên nói: “Ta nói tốt là được rồi.” Lại ôn hòa phân phó Lục Vân: “Tương lai con gả ra ngoài, ca ca và tẩu tử của con là xương sống của con, chính là chỗ dựa của con, nên tôn kính các tẩu tử, học tập sở trường của các nàng.”

Lục Vân cẩn thận đáp ứng, biết đây là muốn nhắc nhở nàng, trừ bỏ tôn kính Lâm Cẩm Dung ra, còn không được bất kính với Lã thị.

Lục lão ông lúc này mới nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “Nhị thẩm nương của các con sẽ đến ở nhà cũ mấy ngày. Từ nay về sau, thê tử của Nhị lang sẽ vất vả nhiều hơn. Người trẻ tuổi không sợ chịu khổ, khổ phòng bên kia con làm rất tốt, việc mua sắm con cũng nên nhanh bắt tay vào làm, thời điểm cần hỗ trợ, thì bảo A Vân giúp một tay. Không biết, thì tới hỏi tổ mẫu của con.” Một câu này đã phân rõ thứ bậc chính và phụ, Lâm Cẩm Dung là chính, Lục Vân cùng mấy người Lã thị chỉ là phụ.

Lâm Ngọc Trân càng thêm vui vẻ, này xem như địa vị của đích tôn đã được xác định. Lục lão ông đem mọi việc đều an bài thỏa đáng, cuối cùng có chút thả lỏng, chạm phải ánh mắt của Lục lão phu nhân, đều là một mối.

Gia yến hôm nay, im lặng mà nặng nề, Tổng thị cùng Lã thị giống như bị đánh mất hết sức lực, cũng không có nửa điểm tức giận. Lục Kiến Trung thì còn đỡ, thể nhưng còn phải cố lên tinh thần nở nụ cười khô cằn, Lục Tam lão gia là người hiền lành, cuối cùng cũng đi theo, được thừa thốt vài tiếng cười hợp với tình hình.

Lâm Ngọc Trân ở bình phong phía sau nghe thấy, nở nụ cười một tiếng, cố ý cùng Tổng thị nói chuyện: “Nhị đệ muội, Nhị thúc thực biết nói đùa. Ngay cả ta nghe xong đều buồn cười.”

Tổng thị cúi mắt loান loান khóe môi: “Có thể khiến Đại tẩu nở nụ cười, có thể thấy hẳn thật sự biết nói đùa.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Cũng không phải là vậy sao? Thật hiếm có.” Đem khăn tử tào nhả lau lau khóe môi: “Ta có rất nhiều năm chưa từng thấy buồn cười như vậy. Ta nhớ rõ a, lúc còn rất nhỏ, nhũ mẫu kể lại một câu truyện cười, là kể về một tên trộm, gấn đem gạo đi ăn trộm gà, kết quả gạo bị gà ăn hết, bản thân hắn còn bị bắt, bị chém đứt một tay. Ha ha, sao ta lại nghĩ đến truyện cười này đây? Cười chết người.”

Tổng thị trên trán gân xanh nổi rõ, liễu mạng nhện xuống, làm bộ như không nghe thấy, thật cẩn thận gấp thức ăn cho Lục lão phu nhân: “Thịt này mềm, bà bà ăn nhiều một chút.”

Lâm Ngọc Trân không tính buông tha nàng: “Nhị đệ muội không vội đến nhà cũ chứ? Qua mấy ngày nữa là Đoan Ngọ, Ngũ chất nữ nhi nhà ta cũng sẽ lấy chồng, vừa vận muội tới giúp vui.”

Tổng thị môi giật giật, Lục lão phu nhân cũng không ngăn đầu lên nói: “Đương nhiên phải qua tham dự đại sự này rồi”, cho dù Tổng thị cáo bệnh, cũng phải có quá trình.

Lâm Ngọc Trân nghe Lục lão phu nhân ngữ khí không tốt, lại thấy bản thân đã chế nhạo đủ, vì vậy mới ngừng lại.

Dùng cơm xong, Lâm Cẩm Dung cùng Lã thị dẫn bọn nha hoàn thu dọn bát đĩa, đại nha hoàn Tố Tâm trong phòng lão thái thái vốn thông minh, đã sớm bày đồ ăn cho hai người ở cách vách, thỉnh hai người nàng qua dùng cơm.

Lã thị thử nhìn Lâm Cẩm Dung: “Trước khi ta đến đây, điểm tâm ăn hơi nhiều, lúc này cảm thấy hơi ngấy.” Ý tứ là không muốn cùng Lâm Cẩm Dung dùng bữa.

Lâm Cẩm Dung đoán nàng quả nhiên là ăn không vô, liền cười nói: “Nếu đã như thế, ta cũng không ăn. Tố Tâm nếu người đau lòng chúng ta, thì sai người thu dọn đồ ăn này về phòng của chúng ta được không, đợi đến khi chúng ta đói bụng sẽ ăn.”

Tố Tâm liền cười: “Nhị thiếu phu nhân thật là, chẳng lẽ còn thiếu đồ ăn sao?”

“Hương vị đồ ăn trong phòng lão thái thái rất ngon, cái này gọi là lây tí hương a.” Lâm Cẩm Dung cười chỉ bốn món cá hầm dãi sen, cà tía hình hoa, canh tuyết hà, bánh thủy tinh ba màu: “Ta sẽ lấy mấy món này.” Sau đó nhìn Lã thị: “Tẩu tử đừng khách khí, nếu không ăn thì thật đáng tiếc.”

Lã thị lại đa tâm, chỉ cho là Lâm Cẩm Dung ám chỉ cảnh cáo nàng đừng ở phòng bếp giở trò gian lận, trong lòng khó chịu, nhưng cũng không dám nhiều lời ở trước mặt Tố Tâm, chỉ nói: “Hóa ra Nhị đệ muội thích mấy món này, muội cũng không nói sớm, chỉ cần muội nhắc tới, ở phòng bếp ai dám chậm trễ?”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Nói đùa, hết thấy đều có định chế, sao ta có thể khiến ọi người thêm phiền toái? Để cho người ta biết, chẳng phải sẽ chê cười ta không có quy củ?”

Lã thị cảm thấy mất mặt, vội rửa tay một lần rồi lại một lần.

Bên trong Lục lão ông đang nói đầy nhịp điệu, leng keng hữu lực răn dạy ba huynh đệ Lục Kinh phải biết vinh biết sỉ, chăm chỉ hiếu học, đừng khiến người trong nhà mất mặt các thứ.

Lâm Cẩm Dung không muốn làm kẻ giả chết, liền ngồi vào chỗ kia pha trà chậm rãi uống, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, lúc này bóng đêm còn chưa buông xuống hết, trên bầu trời màu lam đậm đám mây biến ảo, ở chân trời lóe ra mấy ngôi sao, dưới hành lang hoa nhài tuyết trắng đáng yêu, u nhiên tỏa hương, nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy trong tiếng động lớn rầm rĩ có thêm vài phần an bình tĩnh lặng.

Lã thị rửa tay đến mức làn da trắng bệch nhăn mặt, thật sự nhện không nổi nữa, cũng chỉ đành đến ngồi xuống đối diện với nàng, pha trà uống, hai người không nói gì với nhau. Hạo lang đi đến, lập tức liền hướng tới Lâm Cẩm Dung, ghé vào trên đầu gối nàng, thưởng thức ngọc bội bên hông nàng, tò mò nghiêng đầu ra ngó nàng: “Nhị thẩm thẩm, người đang nhìn cái gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung trước không đáp, cười nhìn Lã thị liếc mắt một cái. Lã thị vội nhanh khăn tay, đang chuẩn bị kéo Hạo Lang qua, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng sờ sờ đầu Hạo Lang, thấp phần ôn nhu nói: “Thẩm thẩm đang ngắm đám mây cùng sao ở bên ngoài.”

Hạo Lang lại dụi dụi vào trong lòng nàng, đưa tay chỉ mấy ngôi sao, ngây thơ cười hỏi: “Là ở kia sao?”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười gật đầu: “Đúng, Hạo Lang có biết đếm không? Đếm thử xem có mấy ngôi sao? Nếu đếm đúng sẽ có đường ăn nha.”

Hạo Lang quả thực ngồi đếm, Lã thị nhện không được, một tay kéo Hạo Lang qua, sầm mặt mắng: “Con làm phiền Nhị thẩm thẩm gì vậy?” Thấy Hạo Lang muốn mếu miệng, lập tức đưa hân cho nhũ mẫu, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị nói: “Mang Nhị thiếu gia trở về, giáo dạy hân quy củ!”

Nàng hành động rõ ràng, đừng nói đám người Lệ Chi cảm thấy tức giận, ngay cả Tổ Tâm cũng thấy không thuận mắt. Lâm Cẩm Dung không tức giận, hơi hơi cười: “Đại tẩu dạy hài tử như vậy có chút không ổn.”

Lã thị giống như bị châm chọc, mang theo vài phần chua ngoa, ngoài cười nhưng không cười nói: “Ta đây thật sự muốn chăm chú lắng nghe xem Nhị đệ muội có cao kiến gì?”

Lâm Cẩm Dung bình tĩnh tự nhiên nói: “Ta chưa từng có hài tử, ở trước mặt Đại tẩu giống như múa rìu qua mắt thợ vậy, bất quá ta thường nghe người ta nói, nói năng mềm mỏng có lý còn hơn côn bổng mắng chửi.” Nói xong phiên nhiên đứng dậy đi vào.

Lã thị hơi nhếch môi, nhìn chằm chằm mặt bàn vẫn không nhúc nhích.

Lục lão ông có chút lao lực quá độ, rất nhanh liền bảo mọi người tản đi. Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam muốn đưa Lâm Ngọc Trân trở về phòng, Nhị phòng hiện giờ suy thoái, Lục Vân cũng được cất nhắc, Lâm Ngọc Trân tâm tình tốt, nghe nói Lâm Cẩm Dung còn chưa ăn cơm, liền sẵn sóc bảo nàng trở về.

Phu thê hai người thả bước trên con đường rải đá trong vườn vừa đi vừa ngừng, Lục Giam cười nói: “Nghe nói hôm nay nàng cùng Ngũ đệ đập tay thẻ sao?”

Lâm Cẩm Dung miễn cưỡng quét Quế Viên liếc mắt một cái, cười nói: “Đúng, sao chàng lại biết được?”

Lục Giam cười nói: “Sau đó hần đến Thính Tuyết các tìm ta, nghe hần nói.” Vừa nói, vừa cầm tay Lâm Cẩm Dung điều tra hỏi: “Tương lai nàng muốn hần làm cái gì?”

Lâm Cẩm Dung nghe nói là Lục Luân tự nói, trong lòng đang buộc chặt liền thả lỏng một nửa, liền cười nói: “Hần ước chừng là biết chuyện gì đó, tự động hướng ta hứa hẹn, nói là lúc nào cần đến hần thì cứ việc mở miệng. Ta nghĩ chuyện này cùng hần thì có gì liên quan đâu? Vì muốn khiến trong lòng hần thoải mái chút, mới cố ý nói như thế thôi.”

Lục Giam gật gù đầu: “Hần tâm tư thuần thiện, giống như ngọc thô, thực hiếm gặp.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Đúng, không chỉ thế, hần còn có tính trẻ con, cùng hần ở chung một chỗ bất tri bất giác sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Cho nên Lục Thiện cùng Thận Chi đều thích chơi với hần, tổ phụ cũng thiên vị hần.”

Lục Giam nhìn nhìn nàng, cúi đầu đáp hưởng ứng, cầm tay nàng thật chặt, một đêm này, hần so với ngày xưa càng thêm nhiệt tình.

Sáng hôm sau, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam dậy thật sớm, chuẩn bị tiễn ba huynh đệ xuất môn. Vừa mới rửa mặt xong, Anh Đào liền tiến vào nói: “Đêm hôm qua Ngũ gia cùng Nhị phu nhân nào loạn một hồi, bị Nhị lão gia tát một bạt tai, nghe nói Nhị phu nhân bị chọc tức đến ngã bệnh, nửa đêm thỉnh đại phu.”

Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam liếc nhìn nhau, đều biết Lục Luân vì cái gì mà nháo loạn, lại vì cái gì mà bị đánh, nhưng biết thì chỉ là biết, ngay cả thay Lục Giam giải quyết cũng không thể. Quả nhiên Tống thị lấy cớ trên người không thoải mái không ra mặt, tiễn đưa chỉ có Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu, Đồ thị khóc chết đi sống lại, giống như sinh lý tử biệt vậy, Lục Tam lão gia khuyên cũng không được.

Lục Luân trong mắt tràn đầy tơ máu, vẻ mặt lệ khí, tính tình tất nhiên cũng không tốt, thấy Đồ thị khóc lóc như thế, liền hơi trào phúng cười với Lục Thiện: “Nam tử hán, đệ đã quên đêm qua tổ phụ nói gì với đệ rồi sao?”

Lục Thiện ửng đỏ mặt, mắt hừng nói: “Ta đi ra ngoài học kiến thức, học bản lĩnh, tương lai không chừng còn có thể khảo thí công danh về nhà làm rạng rỡ tổ tông, nương hần nên cao hứng mới phải, không biết nương khóc vì cái gì? Không biết rằng thế này rất xui xẻo sao?”

Đồ thị không khỏi sững sốt, chỉ trong chớp mắt, Lục Thiện đã bước lên xe ngựa, ngồi lui ở trong xe, không hề dây dưa ủy mị. Lục Vân thì khuyên nhủ: “Tam thẩm nương, đừng khóc, đây là việc vui. Thái Minh phủ cách nơi này cũng không tính là xa, khi nào người nhớ Lục đệ, đều có thể tới thăm hần, rất dễ dàng.”

Lúc này Đồ thị mới ngừng khóc lời kéo Lục Vân không ngớt khen nàng sẵn sóc chu đáo. Lâm Cẩm Dung lười xem vẻ ngoài đã già cõi này của Đồ thị nhưng lại luôn không biết mệt diễn tấu tiết mục, thấy Lục Giam rời đi cũng đi theo làm việc.

Từ đó ngày, Tổng thị cáo ốm, Lã thị như cũ vẫn quản phòng bếp, việc mua sắm, nhân sự đều chuyển giao tới tay Lâm Cẩm Dung, lại được Lục Vân hiệp trợ, thuận thuận lợi lợi qua tiết Đoan Ngọ. Năm ngày sau, Lục lão ông tự mình đuổi đi một đám hạ nhân, mua về một đám nha hoàn ma ma mới khác, sau nửa tháng, Lâm Ngũ gả đi, Tổng thị ở tiệc cưới vội vàng lộ diện một chút, trên đường cáo ốm ra khỏi phòng lễ, ngày thứ hai được Lục Thiệu đưa về nhà cũ tĩnh dưỡng.

236. Chương 238: Họ Hàng Xa

Trải qua một chuyện này, Lục phủ rốt cục an tĩnh lại. Lâm Cẩm Dung tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội để phát triển căn cơ của mình, nàng vững chắc cẩn thận đi từng bước về phía trước, không kiêu ngạo không nóng nảy, để ý gia sự càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, mặc dù ngẫu nhiên sẽ cùng Đồ thị, Lâm Ngọc Trân bùng nổ chút xung đột nhỏ, nhưng đại để sự tình đều dựa theo kế hoạch nàng đã dự tính, không có nửa điểm sai lầm, cuộc sống của nàng bận rộn mà phong phú, tâm tình bình tĩnh vô ba.

Trà tứ thuận lợi khai trương, là nơi phong nhã có chút danh tiếng ở thành Bình châu, đám người do Ngô Tương cầm đầu gồm một đám sĩ tử yêu thích mấy thứ này tới ngâm thơ đối nghịch, có hào khách từ Giang Nam tới đây bàn việc buôn bán cũng thích tới nơi đây tiêu khiển; đất bị nhiễm mặn trồng cao lương được mùa thu hoạch, tá điền rất vừa lòng; Lâm Thế Toàn càng làm càng trở nên thành thực, cùng Lâm Cẩm Dung thương lượng, chỉ chờ Ngô Tương hỗ trợ làm cho họ tịch xong, sẽ mở chi nhánh hương liệu ở bên kia.

Đào Phượng Đường ở Giang Nam đã an trí một tòa nhà vô cùng xinh đẹp, Lâm Cẩm Dung nhận được tin từ Lâm Cẩm Âm, thử khuyến khích nàng khuyên Đào Phượng Đường lại trí nghiệp nhiều một chút, lại tỏ vẻ Giang Nam thật sự là nơi đáng giá, cho dù không nở chuyển nhà qua đó, nhưng tới ở vài năm cũng là một việc thú vị nên nếm thử. Lâm Cẩm Âm có chút động tâm, nhưng cũng chưa vội đưa ra chủ ý, Lâm Cẩm Dung cũng không gấp, mỗi tháng đều gửi một phong thư thỉnh an tới Đào Thuần Khâm hiện giờ đang tịch mịch, lơ đãng sẽ nhắc tới một chút phong tình của Giang Nam mà thôi.

Bận rộn khiến ngày luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt hạ đi đông đến, lại đã qua nửa năm.

Gần đông chí, chỉ qua vài ngày bầu trời rốt cục trở nên trong xanh, Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Thế Toàn kiểm tra xong sổ sách, về nhà lại cùng các quần sự giao tế một hồi, một mối không chịu nổi, liền đem việc còn lại giao cho Lệ Chi cùng Phương Trúc đi làm, đang định nằm trên tháp phơi nắng nghỉ ngơi trong chốc lát, Quế Viên tiến vào nói: “Thiếu phu nhân, Đại phu nhân thỉnh người đi qua.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi ngồi ngay dậy: “Có biết là chuyện gì không?”

“Không biết.” Quế Viên thật cẩn thận nói: “Nhưng vừa rồi nghe nói Đại thiếu phu nhân lại hoài thai.” Vừa nói, vừa lặng lẽ xem xét Lâm Cẩm Dung, thầm nghĩ, thiếu phu nhân vào cửa đã hơn nửa năm, mà vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, tuy rằng ở mặt ngoài nửa điểm không biểu lộ, nhưng nghĩ đến chắc là cũng sốt ruột chẳng? Khẳng định càng không thích nghe thấy loại tin tức này. Quế Viên nghĩ như thế, trên mặt liền mang theo vài phần tự cho là đúng mà vô cùng cẩn thận.

Lâm Cẩm Dung biết nàng đa tâm, vừa thấy vẻ mặt kia của nàng đã biết nàng suy nghĩ cái gì, cũng không nói thêm, chỉ thần sắc thần nhiên phân phó: “Hôm nay gia sẽ trở về nhà, nhớ rõ bảo phòng bếp tối nay đưa cơm lên, thịt dê nướng, lại chuẩn bị một bầu rượu nóng.”

Quế Viên đáp ứng tự đi an bài.

Lâm Cẩm Dung chỉnh trang xong, đứng ở cửa đánh giá Quế Viên ở hành lang phân phó tiểu nha hoàn làm việc. Quế Viên đã trưởng thành, trên mái tóc đen dài có cài trâm lưu ly hình hoa mai diễm lệ, càng làm nổi bật căn cổ tuyết trắng, trời sinh thân hình mềm mại, mặc dù là vào đông ăn mặc khá dày, xiêm y mộc mạc, nhưng cũng không thể che giấu dáng người phong lưu, đúng là độ tuổi đẹp nhất của nữ tử.

Lâm Cẩm Dung rất nhanh thu hồi ánh mắt, gọi Anh Đào, vững bước xuống bậc thang, hướng tới ngoài viện. Lúc này đã là giữa đông, bầu trời tuy rằng sáng sủa, chỗ không có ánh nắng chiếu vào vẫn thật sự âm hàn lạnh lẽo, Lâm Cẩm Dung không sợ phơi nắng, chọn nơi có thái dương sáng lạn mà đi, ánh nắng ấm áp chiếu lên trên người, làm cho xương cốt như tê dại, thầm nghĩ được nằm ngủ một giấc mới tuyệt.

Anh Đào vui vẻ đi theo phía sau nàng, lúu rúu nói không ngớt: “Thiếu phu nhân rất thích phơi nắng, nếu mỗi ngày đều sáng sủa không có tuyết rơi thì tốt biết bao? Trong nhà than cũng đỡ dùng nhiều hơn chút.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Nha đầu ngốc, nếu mỗi ngày như vậy, không có tuyết, sang năm người nên ăn không khí a.”

Anh Đào thề lưỡi, như cũ vô ưu vô lự.

Chủ tớ hai người cố ý dạo một vòng bên ngoài, phơi nắng cho người ẩm áp, mới đi vào sân viện của Lâm Ngọc Trân.

Lục Vân đang ngồi bên chậu than ngăn người, thấy Lâm Cẩm Dung tiến vào, liền vội vàng đứng dậy cùng nàng tiếp đón. Lâm Cẩm Dung mắt sắc, thấy Lục Vân ánh mắt có chút đỏ lên, Lâm Ngọc Trân sắc mặt cũng không tốt, liền không nhiều lời, im lặng thi lễ, an vị ở một bên tĩnh lặng chờ Lâm Ngọc Trân lên tiếng.

Lâm Ngọc Trân lột một vỏ quýt cầm trong tay đưa ra, ý bảo Lâm Cẩm Dung hỗ trợ cời than lên, đem vỏ quýt ném vào đó, không chút để ý nói: “Từ nay trở đi đó là lễ thành thân của Thất muội muội con.”

Vỏ quýt bị than đốt bốc lên một làn khói nhẹ, dần dần trở nên nhàn nhạt đen hồng, tản mát ra mùi hương thảo nhiên thơm ngát, Lâm Cẩm Dung hít một hơi thật sâu, nói: “Đều đã an bài rất tốt, cô cô còn có gì muốn phân phó không?”

Lâm Ngọc Trân nhúu lại mảy nói: “Nhà Nhị cừu mẫu của con có một bà con xa thân thích muốn tới chúc mừng, không biết con còn nhớ rõ không, là họ Kim, gọi là Thừa Cấp, tính ra là chất của Nhị bá mẫu con, năm đó đã tới Bình châu, ở trong phủ non nửa tháng.”

Lâm Cẩm Dung vốn tưởng rằng nàng sẽ nói việc Lã thị mang thai, thấy nói đến việc này, lập tức có thêm tinh thần.

Tuy rằng Lâm Ngọc Trân không nói tỉ mỉ, nhưng không phải là nhắc tới phu gia tương lai của Lục Vân đó sao, chẳng qua khi đó Lâm Ngọc Trân không kiên nhẫn cùng nàng nói về chuyện này thôi, sau khi sự tình đã quyết định, nàng mới biết được. Trong đó quá trình cụ thể thế nào nàng cũng không biết, chỉ nhớ rõ việc hôn nhân này mất khá nhiều thời gian công sức mới xem như thành. Nhưng giờ phút này nàng tất nhiên không thể tiết lộ, chỉ làm bộ hoảng hốt nói: “Khi đó ta còn nhỏ, không nhớ nổi.”

Lâm Ngọc Trân cũng không để ý Lâm Cẩm Dung có nhớ hay không, nàng vốn cũng chỉ là muốn tìm người có thể tín nhiệm thương lượng một chút mà thôi: “Ta lại có thể nhớ rõ một chút, nhưng đã lâu, không thể nhớ ra diện mạo của hần, huống hồ khi đó hần cũng còn nhỏ, trưởng thành sẽ có biến hóa. Nghe Nhị bá mẫu con nói lời hay khen hần tuần tú lịch sự, cũng không biết là thật hay giả.”

Lâm Cẩm Dung thận trọng nói: “Nhị bá mẫu nhiều năm chưa từng về thăm phụ mẫu, ngày thường lại cùng Kim gia ít khi lui tới, nghĩ đến cũng là từ người bên ngoài mà biết được, có lẽ cũng không biết chắc chắn. Người này có vấn đề gì sao?”

Lâm Ngọc Trân thực không muốn nhiều lời, do dự một lát rồi nói: “Người này nay đã là Tri huyện ở Ích châu.”

Lâm Cẩm Dung ra vẻ vui mừng: “Vậy là rất khá, tuổi còn trẻ mà đã được như vậy thật không dễ dàng. Hần hiện giờ đang làm quan, Ích châu cách chỗ chúng ta mấy ngàn dặm, thế mà hần còn có thể tới đây chúc mừng sao?”

Lâm Ngọc Trân có chút xấu hổ nhỏ giọng nói: “Người đến không phải là hần, là mẫu thân và Đại tẩu của hần. Tuổi không tính là trẻ, cũng đã hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi rồi. Hần từ trước đến nay đều tập trung đọc sách, chưa từng đón dâu, cho nên trì hoãn đến giờ. Trong nhà chỉ có một quả phụ cùng ca ca và tẩu tử, gia cảnh cũng không tệ lắm, sinh kế tuyệt đối không thành vấn đề.”

Lúc này có rất nhiều đệ tử thế gia, vì tiền đồ mà trì hoãn việc hôn nhân cũng không thiếu, vị này tuy rằng tuổi hơn lớn, nhưng tốt xấu đã vất vả làm được chức quan, cũng coi như rất khá.

Lâm Cẩm Dung liền theo ý tứ Lâm Ngọc Trân nói: “Nếu chăm chỉ, nhân phẩm tốt, vậy rất được. Có điều tuổi hơi lớn, nhà cũng khá xa.”

“Cũng không tính là quá lớn, cũng biết đau lòng cho người khác... Xa thì xa, nhưng nếu muốn tìm nhà nào quanh đây vừa khá tương lai có tiền đồ cũng không thấy, cố gắng đi xa còn hơn...” Lâm Ngọc Trân càng không ngừng tìm cớ, nàng vừa nghĩ muốn gửi thư cho Lục Kiến Tân, nhưng Lục lão ông không cho liền phiền chán không chịu nổi, buồn rầu cầm vỏ quýt ném vào bát thủy tinh nói: “Ta thấy cũng không tệ lắm, dù sao A Vân tuổi thật sự là không còn nhỏ, nhưng nàng không muốn, nghe cũng không nguyên ý nghe ta nói tí mĩ, chỉ nói người này tuổi lớn như vậy, bên người tất có thị thiếp. Ta nói thị thiếp tính là cái gì? Bất quá chỉ như gà chó mà thôi, không thích liền đem bán, nhưng nàng không chịu. Nàng không có tỷ muội, con thay ta khuyên nhủ nàng.”

Không muốn xuất giá, phải chọn người mắt cao hơn đỉnh mới xuất giá, không có chuyện nào khó hơn chuyện này, Lâm Cẩm Dung âm thầm kêu khổ, lại không thể từ chối, đành phải nói: “Ta lúc trước chưa từng cùng A Vân đề cập qua phương diện này, cũng không biết nàng có nguyên ý nghe ta nói hay không đâu.” Người này so với Lục Vân lớn hơn gần mười tuổi, cũng không phải tài tử nổi danh, bất quá chỉ là tri huyện một huyện nhỏ trong thành, không rõ diện mạo phẩm tính như thế nào, so với Ngô Tương, thật sự là kém quá xa. Lâm Ngọc Trân nhận ra sự thật, có điều Lục Vân không như vậy, cũng có thể nói là Lục Vân hiểu ra được sự thật, nhưng không nguyên ý thừa nhận, lại càng không phục khẩu khí. Có thể bảo Lâm Cẩm Dung làm sao bây giờ?

Lâm Ngọc Trân thật sự đau đầu, đúng là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng: “Con đi thử xem là được. Ta sớm biết vậy sẽ không nói với nàng. Tốt rồi, ngay cả lễ thành thân của Thất muội cũng không chịu đi.” Người không đi, sao có thể xem tướng đây? Nếu không đi, về sau việc hôn nhân tương đối khá này biết đi đâu mà tìm? Cứ năm này qua năm khác, chẳng lẽ thật sự muốn ở nhà mẹ đẻ cả đời, khiến người ta chê cười cả đời bất thành sao? Hoặc là, nghe theo an bài của Lục Kiến Tân hay Lục lão ông sao? Khi đó căn bản không phải do mẫu tử các nàng chọn lựa, nam nhân nhìn nhận vấn đề không giống với nữ nhân, ai biết sẽ chọn ra người nào đây? Không chừng còn không bằng đối tượng hiện giờ.

Lâm Cẩm Dung đành phải đứng lên: “Ta đây đi trước thử xem.”

“Không vội, nàng vừa bực bội với ta, con đi lúc này tất nhiên nàng sẽ không chịu gặp con, con nói cũng không nghe vào tai, chờ đến buổi tối tâm tình nàng đỡ hơn thì đi khuyên nàng.” Lâm Ngọc Trân nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, ý bảo Lâm Cẩm Dung ngồi xuống: “Nghe nói Đại tẩu con lại có bầu. Lão thái gia tính mùa thua sang năm giúp Lục Kinh đón dâu.”

Lâm Cẩm Dung liền cúi đầu, thưởng thức ngọc bội phi sắc bên hông, không nói được một lời.

Lâm Ngọc Trân nhíu mày nói: “Rốt cuộc con có chuyện gì vậy? Hắn cũng không phải không chịu thường xuyên về nhà, ta thấy hắn đối đãi với con cũng khá tốt, các con là phu thê còn trẻ...” Nói tới đây, nàng cũng không nói thêm nữa, ngược lại bảo: “Lúc trước mẫu thân con bị bệnh có nhờ Thủy lão tiên sinh kia chữa trị rất tốt đúng không? Ta thấy con lần này trở về, vẫn nên nói với mẫu thân con, thỉnh hắn tới khám xem thể nào đi! Bằng không lại qua thêm thời gian nữa, đợi đến khi để thê tử Lục Kinh vào cửa rồi, ta xem con phải làm sao bây giờ!”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng đáp: “Vâng.”

Lâm Ngọc Trân thấy nàng bộ dạng phục tùng rũ mắt, nghĩ rằng thật sự hiếm khi có thời điểm nàng nhu thuận như vậy, liền nói tiếp: “Ta thấy phu thê lão Đại chính là cớ ý chọn lúc này để nói! Ta nghe nói Nhị thẩm nương con đang ở thôn trang, ngày ngày ăn chay niệm phật, quảng kết thiện duyên, thể hiện thanh danh. Cái này, có người ở trước mặt tổ mẫu con nhắc tới nàng.” Tối gần đông chí, muốn tế tổ, đầu đông, cuối đông, trong nhà đúng là thời điểm bận rộn nhất, vừa vặn Lã thị cần phải dưỡng thai, đây không phải là cơ hội để Tống thị trở về sao?

237. Chương 239: Đầu Bạc

Nói thật ra, lúc trước Lục lão ông bắt Tống thị trở về nhà cũ, đa số thủ hạ quản gia cũng được điều chỉnh, hơn phân nửa gia sự giao cho nàng và Lục Vân xử lý, ép Lã thị không ngóc đầu lên được, khiển trách như vậy đã là nằm ngoài dự liệu của Lâm Cẩm Dung. Nhưng nàng cũng hiểu được, chuyện trên đời này, từ trước đến nay đều không có gì tuyệt đối, Tống thị không có khả năng vĩnh viễn ở mãi đó, sẽ có một ngày trở về.

Mà Lã thị có thai, xem như lại lập công, Nhị phòng mượn cơ hội này mưu tính để Tống thị trở về đúng là thời cơ tốt.

Lâm Cẩn Dung xem bộ dáng Lâm Ngọc Trân nóng lòng muốn thử, liền thấp giọng nói: “Còn phải xem ý tứ của tổ phụ. Cô cô đừng nên quá nhiệt tình, nhìn kỹ rồi hãy bàn tiếp.”

Lâm Ngọc Trân nhú mày nói: “Mới đi nửa năm mà, không đủ! Dù thế nào cũng phải bắt nàng ta ở đó thêm một thời gian rồi mới được trở về.”

Lâm Cẩn Dung hiểu tính tình nàng, không khuyên nhủ nữa, chỉ trầm mặc, tới gần lò sưởi, hỏi: “Vậy cô cô tính thế nào?”

Lâm Ngọc Trân nói: “Con đi tìm tổ phụ, nói con sợ hãi.”

Lâm Cẩn Dung rũ mắt xuống: “Nếu tổ phụ hỏi ta sợ cái gì thì sao?”

Lâm Ngọc Trân nhỏ giọng nói: “Con đừng nói gì cả, cứ nói con sợ hãi là được rồi. Hẳn tất nhiên sẽ rõ ràng.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Tổ phụ sẽ không thích chúng ta nhúng tay vào chuyện này. Chỉ sợ sẽ có tác dụng ngược, có khi bọn họ còn đang chờ chúng ta đi nói những lời này đây.”

Lâm Ngọc Trân lập tức nhướn lông mày, uy hiếp nhìn Lâm Cẩn Dung, thấy Lâm Cẩn Dung bất động không nói, thậm chí cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, biết Lâm Cẩn Dung đã hạ quyết tâm, sống chết cũng không đi làm chuyện này, vì thế cười giặc: “Đây chính là vì tốt cho con, ta đều thay con đưa ra chủ ý, con cũng không chịu đi. Tùy con, dù sao người ta trở về người đầu tiên sẽ đối phó cũng không phải là ta.”

Lâm Cẩn Dung lười tranh cãi với nàng, cũng biết nàng chỉ là miệng hổ tim thỏ, trừ bỏ miệng lưỡi lưu loát ra thì bản thân không có biện pháp nào, vì vậy chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Lâm Ngọc Trân không thể yên tâm, càng thêm lo lắng, nhịn không được nói: “Đi đi, chẳng có việc nào là bớt lo, đều khiến ta bất an.”

Lâm Cẩn Dung cũng liền thuận thế đứng dậy, đã thấy màn hình bị nhắc lên, Lục Giam đứng ở cửa nhìn qua, chạm phải ánh mắt nàng, đó là thần sắc ôn hòa cùng tươi cười, lập tức tiến vào cùng Lâm Ngọc Trân hành lễ: “Mẫu thân mạnh khỏe, con đã trở lại.”

Lâm Ngọc Trân chưa thu đi vẻ lo lắng trên mặt, sầm mặt nói: “Lần này trở về tính ở lại mấy ngày?”

Lục Giam chỉ đứng bên ngoài nghe thấy nàng mắng Lâm Cẩn Dung, lại không biết nguyên do, không khỏi hòa hòa khí khí nói: “Lần này trở về, phải qua đông chí tế tổ mới đi.” Lại nói: “Tiên sinh nhận được lễ trong nhà đưa đến nhân dịp tiết đông chí, thập phần vui mừng, bảo ta thay hân hướng mẫu thân nói lời cảm tạ.”

Lâm Ngọc Trân lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Cảm tạ ta làm cái gì? Cũng không phải ta chuẩn bị lễ, muốn cảm tạ thì đi mà cảm tạ thê tử của con, là nàng chuẩn bị.”

Lục Giam thấy nàng lại đang chỉ trích, không nói thêm gì nữa, chỉ quay đầu nhìn Lâm Cẩn Dung cười. Trải qua hơn nửa năm, hai người không nói là như keo như sơn, nhưng cũng hòa thuận.

Nhìn cái gì, mãi mà chưa sinh ra được nhi tử, nhìn không thì có ích lợi gì? Lâm Ngọc Trân thấy như vậy, không khỏi tức giận nói: “A Dung đi an bài một bàn đồ ăn ngon, buổi tối chúng ta cùng nhau dùng cơm, Nhị lang lưu lại ta có lời muốn nói.”

Lục Giam vội đáp lời: “Thỉnh mẫu thân thứ tội, tối nay con sợ là không thể ở trước mặt mẫu thân tấn hiếu. Vừa mới ở trên đường vô tình gặp Tri châu đại nhân, năm nay mùa thu hoạch rất tốt, Tri châu đại nhân thập phần vui sướng, bảo con đến ăn uống ở trong phủ của hần. Con cố ý về qua nhà trước để bẩm báo với trưởng bối.”

Lâm Ngọc Trân vừa nghe nói hần không nhà ăn cơm, sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng nghe thấy là được quan Tri châu ưu ái, sẽ đến Tri phủ dùng bữa, không khỏi chuyển giận thành vui: “Có phải vì việc con làm ra mấy cây, mấy gieo không?”

Lục Giam lại cười nói: “Đúng vậy.”

Đây chính là một việc lớn, Nhị phòng sao có thể so sánh? Lâm Ngọc Trân vội vàng phân phó Lâm Cẩn Dung: “Còn không nhanh đi tìm xiêm y đẹp cho Nhị lang thay?” Lại dặn dò Lục Giam: “Nếu người ta hỏi thăm, con cần phải tận tâm trả lời, đừng để người ta hỏi ba câu, con lại chỉ trả lời một câu.”

Lâm Cẩn Dung thấy hần còn có rất nhiều lời muốn nói, liền cáo lui, tự trở về phòng giúp Lục Giam chuẩn bị xiêm y gặp khách. Giấy lát, nước nóng đã đun xong, xiêm y hải mọi thứ cũng chuẩn bị đầy đủ, Lục Giam cũng vén màn tiến vào, trước cởi áo choàng đưa cho Quế Viên, ánh mắt vừa lướt qua mặt bọn nha hoàn, bọn nha hoàn buông việc trong tay, lặng yên không một tiếng động hành lễ lui ra.

Lâm Cẩn Dung cầm khăn nóng đưa qua: “Trời đã tối, nên cẩn thận một chút.” Lục Giam tiếp nhận khăn tay lau hai cái, thấy nàng còn định quay sang chuẩn bị, liền nắm tay nàng, kéo nàng lại nói: “Đừng vội, nàng và ta đều còn trẻ.”

Lâm Cẩn Dung biết Lâm Ngọc Trân vừa mới giữ hần lại, chỉ sợ chủ yếu chính là nói về chuyện con nối dõi, liền nhẹ nhàng cười: “Trước thay quần áo đi.”

“Cũng không gấp, ta nghỉ một lát.” Lục Giam kéo nàng ngồi xuống tháp, tháp giọng hỏi: “Vì điều này mà bị mắng sao?”

Lâm Cẩn Dung cười cười: “Cũng không hần. Nàng muốn ta đi tìm tổ phụ, ngăn đón không cho Nhị thẩm nương trở về. Ta không chịu đi, nàng có chút tức giận, còn có trước đó là chuyện hôn nhân của A Vân.” Rồi kể lại một lần cho hần nghe.

Lục Giam nghe xong, nói: “Nàng làm đúng, căn bản không cần phải đi tìm. Tổ phụ tuyệt đối sẽ không đáp ứng để nàng trở về.”

Lâm Cẩn Dung liền cười: “Sao chàng biết?”

Lục Giam cười cười: “Việc nhỏ nhất có thể ta không cần thận bằng nàng, nhưng việc lớn ta có thể nắm chắc.” Một mặt nói, một mặt thay xiêm y: “Đã chuẩn bị tốt lễ cho Thất muội chưa? Các nàng ngày mai sẽ qua đó sao?”

Lâm Cẩn Dung thay hần sửa sang lại ngoại bào: “Đúng, sáng sớm ngày mai sẽ qua. Buổi tối cũng ở lại đó dùng cơm. Chàng muốn ăn ở nhà, hay là muốn qua đó?”

“Đêm mai Ngô Tương làm chủ, mời vài bằng hữu thân thiết đi Ngũ Trượng lâu gặp mặt, ta cũng phải đi.” Lục Giam ngữ khí thập phần bình thản.

Lâm Cẩn Dung ngẩng đầu nhìn hần cười: “Là vì sao? Có cần chuẩn bị hạ lễ gì không?”

Lục Giam một mực từ chối: “Không cần.” Vì đó là yến hội sinh thần của hần nên đương nhiên không cần chuẩn bị lễ vật. Ngày bé cứ đến ngày này, hàng năm Đồ thị luôn may cho hần một bộ đồ mới, còn nấu cho hần một chén mỳ trường thọ. Nhưng từ sau khi hần trở thành đích tôn, rời đến Giang Nam, cũng không còn ai nhớ rõ ngày sinh thần của hần nữa. Sau đó khi trở về Bình châu, Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân vẫn nhớ rõ, sẽ tặng cho hần một ít đồ vàng ngọc, mỳ trường thọ cũng có, nhưng trong ngày này, Đồ thị tất nhiên là lệ nóng doanh tròng, cho nên vừa nhìn thấy thế lại khiến người khác mất hết khẩu vị. Hần không muốn nói trực tiếp với Lâm Cẩn Dung, nhưng hy vọng Lâm Cẩn Dung biết, hần cố chấp cho rằng, nếu nàng biết mà biểu lộ gì đó, vậy chứng tỏ trong lòng nàng có hần.

Lâm Cẩn Dung lặng im một lát, nói: “Chàng nhìn xem bộ quần áo này có vừa lòng không?”

Lục Giam lúc này mới chú ý tới, áo choàng trên người hần là đồ mới, là tổ cẩm sắc xanh nhạt, có đính lông chồn trắng, bên trong lót dày, cử động thoải mái, vô cùng ấm áp, không có chỗ nào không vừa vặn.” “Là nàng làm?” Hần cúi mắt nhìn Lâm Cẩn Dung chỉ cao tới cằm hần, đang chuyên tâm thay hần đeo túi gấm. Trên mặt nàng da thịt trắng nõn như ngọc, tản ra nhu nhuận sáng bóng, ánh mắt im lặng chuyên chú, đôi môi hồng nhuận bởi tập trung mà hơi hơi giương lên, cứ như một củ ấu vừa mới chín đỏ.

Lâm Cẩn Dung cúi mắt nói: “Còn có hải, đai lưng cùng túi gấm này.” Nàng đã có thói quen thể hiện việc làm của nàng cho hần xem, cũng hy vọng có thể nhận được nhiều giá trị hồi báo hơn nữa.

Túi gấm phối màu lịch sự tao nhã, dưới chân là hải làm bằng da dày dặn, thập phần thích hợp ấm áp. Lục Giam khéo môi không khỏi nhẹ nhàng cong lên, hần không khỏi hồi tưởng về Lâm Cẩn Dung lúc mới tân

hôn, khi đó của nàng vẻ mặt không yên tĩnh ôn hòa giống như bây giờ, chỉ có sự mờ mịt là chủ yếu. Nhưng giờ phút này ngắm nhìn nàng, hắn có chút cảm giác thành tựu, vì sự thuận ý hiện nay của hắn, cũng vì bộ dạng hiện nay của Lâm Cẩm Dung, hắn vươn tay, nhẹ nhàng ôm vòng eo của Lâm Cẩm Dung.

Ngón tay linh hoạt của Lâm Cẩm Dung dừng một chút, ngẩng đầu nhìn hắn nhẹ nhàng cười, thấy hắn đang chuyên chú nhìn mình, một tay nâng đỡ sau gáy nàng, cúi người xuống, hơi thở ấm áp trong nháy mắt thổi vào da thịt nàng khiến nàng cảm thấy hơi gai người. Không đợi nàng mở miệng, hắn đã che môi của nàng lại, tinh tế nhắm nháp giống như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian.

Lục Giam nghe thấy tim trong lồng ngực đang đập kịch liệt, hắn lại nhớ tới cảm giác khấn trương cùng bất an trong ngày tân hôn kia. Hắn cơ hồ là liều mạng ôm chặt Lâm Cẩm Dung vào trong lòng, hết sức để nàng dán sát vào người hắn. Cánh môi của nàng mang theo hương hoa hồng, lại giống như vị nước suối trong veo, hô hấp nàng nhẹ nhàng phảng phất như lông chim cọ qua cọ lại, khiến hắn tâm phiền ý loạn, hắn buông lỏng cánh môi sưng đỏ của nàng ra, lại nhẹ nhàng cắn lên gáy nàng một cái. Nhận thấy nàng run rẩy một chút, hắn lập tức hận không thể đem nàng hòa tan vào cơ thể.

Thật lâu sau, hắn mới buông lỏng tay, ở bên tai nàng thấp giọng thì thầm: “A Dung, ta nhớ nàng.” Hắn lần này đi hơn nửa tháng, trở về người đầu tiên hắn muốn gặp nhất chính là nàng. Hắn thập phần rõ ràng bản thân đã có biến hóa, không còn giống với thời kỳ tân hôn nữa, hắn muốn hắn cùng nàng thật sự có thể bạch đầu giai lão.

Mùa đông trời tối sớm, lúc này trong phòng đã chìm vào màu sắc ảm đạm, Lục Giam không thấy rõ thần sắc của Lâm Cẩm Dung, chỉ thấy nàng buông mắt, nghe thấy tiếng hô hấp của nàng nhẹ nhàng nhột nhột, tay nàng còn đang nắm chặt đai lưng của hắn. Hắn cũng không sốt ruột, vẫn nhìn nàng, chờ nàng trả lời.

Lâm Cẩm Dung không nói gì, hồi lâu, lúc sự kiên nhẫn của hắn cơ hồ sắp biến mất, thời điểm côi lòng không còn tràn đầy niềm vui sướng, hắn mới nghe thấy thanh âm mơ hồ của nàng thốt ra vài từ: “Ta... cũng vậy.”

“A Dung... Ta thực vui vẻ.” Lục Giam chôn đầu vào sau gáy nàng vẫn không nhúc nhích, Lâm Cẩm Dung ôn hòa nhẹ nhàng đẩy hắn: “Tối rồi, chàng đi không muộn, đừng uống nhiều rượu.”

“Ta sẽ để ý.” Lục Giam buông tay, cảm thấy mỹ mãn ở trên mặt nàng hôn một cái: “Ta đi đây.”

Lâm Cẩm Dung nhột nhột cười, sai người tiến vào thắp đèn, phủ thêm một lớp áo choàng cho hắn, đưa hắn tới trước cửa viện, mắt thấy bóng dáng của hắn đã khuất xa, mới trở vào trong phòng, ngồi ở dưới đèn trầm tư.

Lệ Chi tiến vào, lặng lẽ đánh giá thần sắc của nàng, nhỏ giọng hỏi: “Thiếu phu nhân, người hắn phải cao hứng mới đúng, có gì lại như vậy? Ưu phiền sao?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Ta đang suy nghĩ, nên tới làm thuyết khách với Đại tiểu thư thế nào.” Kiếp trước, chính là vào mùa đông năm nay là thời điểm Lục Giam cùng nàng xa cách.

238. Chương 240: Hiếu Đạo

“Nô tỳ đang muốn nói với người, vừa rồi Phương ma ma qua đây, nói phu nhân sai nàng tới nhắc nhở người, bảo người đừng quên việc này.” Lệ Chi không khỏi cùng Lâm Cẩm Dung đưa ra chủ ý: “Hôm nay vừa vận chuẩn bị đồ ngon rượu nóng, thiếu phu nhân không ngại thỉnh Đại tiểu thư tới dùng bữa. Nếu nàng nguyện ý đến, thì cứ theo đó mà làm; nếu nàng không muốn đến, cũng có thể ở trước mặt phu nhân báo cáo kết quả.”

Lâm Cẩm Dung thu liễm tâm tư: “Được, người tự mình đi thỉnh nàng đi.” Dựa theo suy đoán của nàng, Lục Vân tâm cao khí ngạo, tất nhiên sẽ không cam chịu yếu thế mà chấp nhận. Chẳng sợ chính là nếu không nghĩ đến, cũng sẽ làm bộ như không có việc gì đến ăn bữa cơm này. Nàng thì sao, cũng không phải khuyên nhủ khổ sở gì, chỉ đưa ra đề nghị của Lâm Ngọc Trân mà thôi.

Lệ Chi tự lĩnh mệnh đi thỉnh Lục Vân. Trong chốc lát, vui vẻ rạo rức trở về nói: “Thiếu phu nhân, Đại tiểu thư nói thay xiêm y xong sẽ qua.”

Lâm Cẩn Dung liền phân phó đám người Quế Viên thiết hạ bàn tiệc, ủ nóng rượu, chuẩn bị tiếp đãi Lục Vân. Không bao lâu, Lục Vân mang theo không khí giá lạnh tiến vào, trên mặt sớm không còn thần sắc rầu rĩ không vui như lúc trước, chỉ thấy nét mặt toả sáng.

Lâm Cẩn Dung đưa mắt nhìn lại, thấy nàng mặc một thân miên bào áo cẩm thù hoa văn hoa mai đỏ, hoa hải đường còn khá mới, lông chồn trắng dính vào sườn áo, phía dưới là váy màu trắng ngà, đeo khối ngọc bích như ý mà Lục lão thái thái đã thưởng, trên môi còn thoa một lớp son hồng nhạt, dung sắc kiều diễm tươi mát, cho thấy là đã tỉ mỉ trang điểm. Liền biết suy đoán của mình vừa rồi không sai, vì thế cười dài nghênh đón, dẫn nàng ngồi xuống thấp, cười nói: “Ngày thường luôn bận việc, sớm đã có tâm mời muội muội tới đây hàn huyên, nhưng mãi mà không có cơ hội.”

Hai người ngày thường chỉ giữ mặt mũi, thân cận giống như vậy thì cực kỳ hiếm, Lục Vân trong lòng biết rõ ràng Lâm Cẩn Dung vì sao tìm nàng, nhưng cũng làm bộ như không biết, cười nói: “Nhận ân tình của tẩu tử, ngày khác ta lại mời lại tẩu. Ca ca ta đâu? Nghe nói đã trở lại tại sao không thấy hẳn?”

Lâm Cẩn Dung cười rót cho nàng một chén rượu: “Vì việc máy cày, máy gieo, được Tri châu đại nhân thỉnh đi đàm luận.”

“Đó là chuyện tốt.” Lục Vân nâng chén chạm chén với nàng, cướp lời nói: “Chén thứ nhất, chúc ca ca có thể thành công, càng ngày càng có chí khí.” Hai người cùng uống cạn, Lâm Cẩn Dung đang muốn rót rượu cho Lục Vân, Lục Vân lại giành trước cầm lấy hồ lô mà châm rượu cho nàng, xảo tiểu nhân nhiên: “Chén thứ hai, liền chúc tẩu tử sớm ngày sinh ra một chất nhi tử trắng trẻo bụ bẫm.”

Lâm Cẩn Dung cười, uống nốt chén rượu kia, Lục Vân gấp một miếng thịt dê nướng thơm ngon, quan tâm nói: “Mẫu thân không làm khó tẩu chứ? Ta có nghe nói chuyện của Đại tẩu, liền khuyên nàng, tiếc rằng nàng không để vào tai. Khi đó ta muốn ở lại đó, nhưng sự tình này để một cô nương như ta góp lời thật không tiện.”

Lệ Chi ở một bên thu xếp đồ ăn, nghe đến đó không khỏi khẽ nhú mày, Đại tiểu thư cố ý khiến Lâm Cẩn Dung ngọt ngào chăng? Biết rõ mọi người đều nhìn chăm chăm vào bụng của Lâm Cẩn Dung, hảo tâm thỉnh nàng lại đây ăn cơm khai đạo nàng, mỗi một câu của nàng đều không rời khỏi đề tài này, có phải đang nhắc nhở Lâm Cẩn Dung hay không, bản thân chuyện của mình còn chưa xong, đừng vội xen vào việc của người khác chứ. Vì thế nhìn Lục Vân kia cố ý giả vờ quan tâm săn sóc liền thấy vô cùng không thuận mắt, cảm thấy một bàn đồ ăn ngon rượu ngon đều lãng phí, nếu cho chó ăn nó còn biết quấy đuôi a.

Lâm Cẩn Dung cũng vẫn tươi cười như thường: “Bà bà từ trước đến nay ác miệng nhưng mềm lòng, muội không nói ta cũng biết. Ta còn lo lắng nàng khiến uội thương tâm đây.” Một câu này, liền đem đầu mâu chuyển hướng về phía việc hôn nhân của Lục Vân. Vốn nàng không nhất định đề cập đến chuyện này, nhưng nếu Lục Vân muốn thử nàng, nàng đương nhiên sẽ nói ra hết, đỡ phải không công bị khiêu khích.

Lục Vân không thể nuốt nổi miếng thịt dê ở trong miệng, đưa tay buông đũa đặt ở trên bàn, sắc mặt liền trở nên lạnh lùng.

Lâm Cẩn Dung phảng phất giống như chưa từng nhìn thấy thần sắc của nàng, thản nhiên rót rượu cho nàng, lại rót đầy chén của mình, rồi nhắc lên uống cạn nói: “Cô cô muốn ta khuyên muội, có điều, muội từ trước đến nay là người có chủ ý, là người biết lý lẽ nhất, hiểu đạo nhất, làm sao cần ta khuyên nhủ đây.”

Lục Vân nhìn chăm chăm chén rượu trước mặt trong chốc lát, nâng mắt lên nhìn Lâm Cẩn Dung, ngữ khí chua ngoa hỏi: “Tẩu tử, năm đó tẩu cũng vì hiểu đạo chăng?”

Lệ Chi sắc mặt thay đổi, từ trước Lâm Cẩn Dung kháng hôn mọi người đều có ý thức che lấp không đề cập tới, chỉ sợ nói ra chính là tổn thương tình cảm của Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam. Lục Vân nói như vậy, quả thực chính là khiêu khích. Giản Nhi lo lắng lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của Lục Vân, Lục Vân dường như không cảm nhận thấy, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Cẩn Dung, chậm rãi đợi nàng trả lời.

Lâm Cẩn Dung lại rót đầy rượu vào chén, thản nhiên nói: “Chuyện cũ không cần đề cập tới. Bất quá trưởng bối nói thế nào đều phải nghe theo, bà bà chung quy là đau lòng muội mà thôi. Muội xem hiện tại không phải ta sống rất tốt sao?”

“Người nọ còn chẳng bằng một nửa của Nhị ca.” Lục Vân cắn răng đứng dậy, há mồm còn muốn nói cái gì,

ước chừng là thấy ảnh hưởng đến hình tượng đoan thực ôn nhả ngày thường của mình, liền ngậm miệng lại, thản nhiên nói: “Ta no rồi. Tẩu tử từ từ dùng cơm.” Nói xong xoay người bước đi.

Giản Nhi ở lại phía sau, mặt đỏ tai hồng đối với Lâm Cẩn Dung thi lễ, nhỏ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, người đừng so đo với tiểu thư, trong lòng nàng...”

“Giản Nhi?” Lục Vân bên ngoài cất cao thanh âm quát một tiếng.

“Tối đây.” Giản Nhi giống như chim sợ cành cong, nhanh hướng Lâm Cẩn Dung hành lễ thêm lần nữa, vội vàng đi ra ngoài.

Lâm Cẩn Dung thản nhiên phân phó Quế Viên: “Người cầm đèn lồng đưa tiểu thư trở về.”

Quế Viên đáp ứng, nhanh cầm đèn lồng đuổi theo.

Lệ Chi khó chịu: “Tính tình của Đại tiểu thư càng ngày càng chanh chua, nhìn qua có vẻ như biết săn sóc, kỳ thật thì có thật sự thế không? Bất quá đều chỉ biết bản thân mình. Mọi người khuyên nàng vẫn là vì tốt cho nàng, nếu không ai làm cái việc ngại ngùng này làm gì...”

“Chúng ta không nói tới nàng nữa.” Lâm Cẩn Dung mỉm cười chỉ vị trí đối diện: “Lấy ra một bộ bát đĩa, theo giúp ta ăn một chút. Ăn xong, ta còn phải qua chỗ của phu nhân.” Làm đủ bước, đỡ cho người khác nói nàng làm tẩu tử không quan tâm tới tiểu cô.

Lệ Chi quả nhiên tự cầm một bộ bát đĩa nghiêng thân mình ngồi xuống, Lâm Cẩn Dung cùng nàng rót một chén rượu, nâng chén kính nàng: “Mấy năm nay vất vả người, ta đều xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng.”

Lệ Chi ngượng ngùng cười cười, cung kính đứng lên: “Đây là bổn phận của nô tỳ.”

Lâm Cẩn Dung ý bảo nàng ngồi xuống: “Năm nay ở thôn trang mùa thu hoạch rất tốt, trà tứ cùng của hàng sinh ý cũng thuận lợi, hôm nay ta đã nói với Tam gia, thỉnh hắn giúp người đánh một bộ trang sức, mặt trên khảm chút này nọ, người thích trân châu, hay là bảo thạch?”

Lệ Chi thấp thỏm lo âu: “Thiếu phu nhân, người muốn... ?” Cái này như là đang thay nàng chuẩn bị đồ cưới vậy, nhưng người muốn đuổi nàng ra ngoài ư?

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Ta muốn cái gì?”

Lệ Chi đôi mắt ửng đỏ: “Nô tỳ không muốn rời khỏi người.”

Năm đó nàng hỏi Lệ Chi, Lệ Chi cũng trả lời như thế, nhưng lúc đó nàng tình cảnh gian nan, cho dù là trong lòng mong muốn, cũng không thể thay Lệ Chi tìm người vừa lòng, thậm chí không thể rời khỏi Lệ Chi, chỉ có thể trông cậy vào Lệ Chi. Nhưng hôm nay, nàng có thể giúp Lệ Chi, nàng sẽ không lại để Lệ Chi có kết cục giống như kiếp trước, máu chảy đầm đìa, cô đơn chết ở bờ sông. Lâm Cẩn Dung trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Qua năm nay ta mười tám, người hai mươi, tuổi tác không nhỏ.”

Lệ Chi cúi mắt suy nghĩ một hồi, xoa xoa khóe mắt: “Thiếu phu nhân là cần nhân thủ bên ngoài chăng? Người là chủ, nô tỳ là nô, người an bài là được rồi, nô tỳ đều nghe theo.”

Lệ Chi từ trước đến nay tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, cố ý nói như vậy để khích nàng, đó là thực sự không nghĩ tới chuyện xuất giá. Lệ Chi vẫn là Lệ Chi năm đó, cố nhiên trở nên có năng lực, càng thêm tinh tế, nhưng tâm lại chưa bao giờ biến đổi, Lâm Cẩn Dung trong lòng trấn an, cũng không nổi trách nàng, hòa nhã nói: “Người biết rõ không phải như vậy, ta chỉ là hy vọng điều tốt mà thôi. Ai thật tình thật lòng đối đãi tốt với ta, ta cũng hy vọng có thể hết sức đối tốt với bọn họ.”

Lệ Chi hồng mắt quật cường nói: “Nếu thiếu phu nhân muốn tốt cho nô tỳ, vậy nô tỳ nói với thiếu phu nhân, nô tỳ chỉ muốn ở cạnh người. Nam nhân là đồ bỏ đi, nô tỳ chường mắt, cũng không nghĩ tới.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi nở nụ cười: “Nói ngốc nghếch, người thật tình muốn theo giúp ta cả đời, ta sao có thể nhẫn tâm nhìn người hư độ quang âm, tương lai lớn tuổi sẽ cơ khổ chứ? Người không cần phải xen vào chuyện này, ta tất sẽ để người về già có thể an ổn kiên định. Đến đây, dùng bữa đi, đều nguội rồi.” Mang theo vài phần cười khê nói: “Cửa hàng kia của Nhị gia bán hạt châu, ta liền chọn cho người hạt châu vậy. Cũng đỡ chút tiền cho ta a.”

Lệ Chi miễn cưỡng cười, ngập ngừng cầm đĩa, thực là ăn không vô. Lâm Cẩm Dung liền gấp mấy miếng thịt dê cho nàng: “Không ăn được sao? Nhìn xem bên ngoài Anh Đào cùng Đậu Nhi đều thềm nuốt nước miếng kìa.”

Lệ Chi miễn cưỡng cười cười, đôi đĩa vẫn bất động, Lâm Cẩm Dung bắt đắc dĩ, chỉ đành nói: “Thôi, đều dọn xuống đi, đem đồ ăn nóng lên, vài người các người ăn luôn đi. Mặt khác nấu một bát mì cho ta.”

Lệ Chi vội rời đi. Chốc lát, Quế Viên vén màn tiến vào, thật cẩn thận cầm một hà bao đưa tới trước mặt của Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Đại tiểu thư thưởng. Bên trong là một trăm văn tiền.”

Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, nói: “Thưởng cho người, đó là của người.”

Quế Viên theo lời thu nhận, lại nói: “Đại tiểu thư lại hỏi, Phương Trúc còn giống như trước thường xuyên hầu hạ trước mặt người không, nô tỳ trả lời, người thường xuyên hầu hạ bên cạnh người là chúng ta, Phương Trúc thường chạy đi chạy lại ngoài viện. Đại tiểu thư nghe như vậy yên tĩnh một lát, lại hỏi nô tỳ cùng Lệ Chi bao nhiêu tuổi, trong viện của chúng ta có cần thêm tiểu nha hoàn không. Nô tỳ nói, chưa từng nghe thiếu phu nhân đề cập qua.”

“Người làm tốt lắm. Lần sau nếu lại có người hỏi, người cứ nói, ta tính tuyển chọn hai tiểu nha hoàn vào hầu hạ.” Lâm Cẩm Dung thân thiết cười: “Các nàng đang có đồ ăn ngon, người nhanh đi, đi chậm sẽ không có.”

Quế Viên được khuôn mặt tươi cười của nàng khích lệ, kích động quỳ gối hành lễ cáo lui.

Lâm Cẩm Dung ngồi một lát, tính toán bọn nha hoàn đã ăn xong, liền gọi người theo nàng đi gặp Lâm Ngọc Trân. Lâm Ngọc Trân còn chưa ngủ, đang dựa trên tháp mà ngẩn người, thấy nàng tiến vào, vội ngồi dậy, tràn đầy hi vọng hỏi: “Như thế nào?”

Lâm Cẩm Dung khe khẽ thở dài: “Có nói hai câu, liền ném chiếc đĩa đi. Ta sợ bà bà quan tâm, trước lại đây nói một tiếng.”

Lâm Ngọc Trân sợ run một lát, dùng sức nắm ngực hai cái, nước mắt chảy ra: “Ta đây là tạo nghiệt gì a! Sinh ra oan gia như vậy!”

Lâm Cẩm Dung khuyên nhủ: “Có lẽ nàng qua hôm nay sẽ nghĩ thông suốt cũng không chừng.”

Lâm Ngọc Trân chảy lệ trong chốc lát, mạnh đứng lên, rõ ràng rành mạch sai người giúp nàng thay quần áo: “Đi nói với nàng, không muốn đi cũng phải đi, chẳng lẽ thật muốn để tổ phụ cùng công công của con động giận, mất hết thể diện, nàng mới vui mừng hay sao?”

239. Chương 241: Mệnh Tốt

Trường Thọ ở cạnh người gác cổng của Tri châu phủ vừa chờ Lục Giam, vừa cười dài nói giỡn lấy lòng: “Nhị gia nhà ta trước khi đến luôn dặn dò ta, cũng không thể coi thường người gác cửa ở đây. Có thể đứng đây đảm nhận chức trách cũng không phải là người bình thường, nhân lực không nói tới, thông minh tài trí không thể thiếu. Ta khi đó nghĩ rằng không phải cũng giống như người gác cổng trong nhà chúng ta hay sao? Chỉ so với người bình thường thông minh trung thành hơn một chút thôi. Thấy đại ca rồi mới biết những lời phân phó của Nhị gia nhà ta là đúng, Tri châu phủ sao có thể so sánh với thế gia bình thường? Người bình thường làm sao làm được chuyện này?”

“Quả nhiên là người bên cạnh của Nhị gia, thật biết cách ăn nói.” Kẻ sai vặt kia được hần nịnh hót mi mắt cười nhả tí thành một đường, một bên đem chậu than đốt thêm, một bên lại rửa sạch ấm trà để pha: “Đây chính là trà ngon Đại nhân thưởng cho chúng ta, người bình thường ta không cho uống đâu.” Kỳ thật chỉ là trà trà trong phủ mà thôi. Trường Thọ đi theo Lục Giam đã lâu, Lục Giam là người tính tình hiền hòa, cũng không khắt khe với hần, vì vậy tuy biết là loại trà gì nhưng cũng không nói toạc ra, chỉ cười bảo: “Thật sự có thể so sánh với cống trà năm đó ta đi theo lão gia nhà ta may mắn được nếm thử kia.” Lục Giam tính tình trầm mặc, Lục lão ông sớm có phân phó, bảo hần xuất môn phải có tâm nhân, lỗi tai cũng

phải thính, tận lực quan hệ tốt với hạ nhân nhà người ta. Kẻ sai vặt trong Tri châu phủ cũng không phải là người bình thường có thể làm được, không khỏi cẩn thận nịnh hót một chút vẫn tốt hơn.

Gã sai vặt sớm biết Lục Kiến Tân nhậm chức Tri châu, không khỏi lại chuyển qua nịnh hót, nói Tri châu lão gia khen ngợi Lục Giam là thiếu niên đầy hứa hẹn, coi trọng thế nào vân vân. Hai người đang nói vui vẻ, chỉ thấy bên trong có một gã sai vặt đi ra, hướng về phía Trường Thọ nói: “Tiểu ca, Lục Nhị gia muốn rời đi, bảo người dẫn ngựa tới.”

Trường Thọ vội đa tạ, ôn tồn cùng gã sai vặt kia nói lời từ biệt, ngày khác sẽ thỉnh hân tới uống trà, rồi mới dẫn người ra, ở ngoài cửa rụt cổ đón gió lạnh chờ Lục Giam đi ra.

Một lát sau, Lục Giam cước bộ nhẹ nhàng ra ngoài, Trường Thọ liền cầm ngọn đèn qua ngó, thấy hân hai má có chút hồng, ánh mắt cũng sáng hơn so với bình thường, dường như uống hơi nhiều, không khỏi lo lắng hỏi: “Nhị gia có cưỡi ngựa được không?”

Lục Giam nói: “Chủ nhân khuyên quá nhiệt tình, uống hơi nhiều so với bình thường. Nhưng cũng không có vấn đề gì, cưỡi ngựa thì đi chậm một chút là được.” Lại hỏi: “Người chưa ăn gì đúng không?”

Trường Thọ cười nói: “Trở về bảo phòng bếp hâm nóng cơm canh là được rồi.”

Lục Giam tâm tình tốt, nhẹ nhàng chạm vào bụng ngựa, điều khiển ngựa đi về hướng tây: “Đi, đi Trễ Thị, gia mua cơm ăn với người.”

Trường Thọ mừng rỡ không tự kìm hãm được, vội đáp ứng, chạy tiến lên cùng Lục Giam để ngựa chạy về phía thành tây bước vào phố Trễ Thị. Tuy rằng gió lạnh thấu xương, nơi này vẫn náo nhiệt phi phàm, vô số cửa hàng bán đồ ăn cùng vật dụng lần lượt bày ra, nóng hôi hổi, người đến người đi, rất náo nhiệt.

Lục Giam đối với chỗ này không quen lắm, liền vung roi ngựa nhẹ nhàng chỉ vào Trường Thọ: “Người biết nhà nào ngon thì cứ vào, đừng sợ tốn tiền.”

Chủ tử cho thể diện, Trường Thọ đương nhiên sẽ tận hưởng, liền chọn nhà có cơm rang nổi tiếng, trước kêu chủ quán dọn dẹp bàn sạch sẽ, tìm chỗ cảnh gió, đem tay áo lau ghế, dẫn Lục Giam ngồi xuống, rồi thỉnh chủ quán thay hân hâm bát canh giải rượu đến.

Lục Giam vừa mới ngồi xuống, đã bị người ở sau lưng nhẹ chụp bả vai, quay đầu nhìn lại, chính là Lục Tích mặc miên bào sa tanh thiên tử, trên đầu dùng kim trăm oản căn chói lọi, đứng ở phía sau hân cười: “Ta chỉ cho là nhìn lầm người, nghĩ rằng Nhị ca sao lại đến chỗ này, nhưng mà thật sự thấy quá giống, kiên trì qua xem, quả nhiên là đúng.” Vừa nói, vừa giới thiệu với ba nam tử mặc hoa phục ở phía sau hân: “Đây là tộc huynh của ta, tên Lục Giam.”

Mấy người kia đánh giá Lục Giam từ trên xuống dưới một phen, trong đó một người mặc đồ thêu chỉ vàng chỉ bạc, dường như sợ người ta không biết hân có tiền người đầy mùi rượu tiến lên đây, mắt lé liếc Lục Giam cũng không thi lễ nói: “Vị huynh đài này thật không tầm thường!”

Lục Giam thấy Lục Tích vừa uống nhiều rượu, vài bằng hữu này cứ chỉ lỗ măng vô lễ, liền có vài phần không vui, có tâm không định để ý tới, nhưng lại nhớ kỹ lần trước cùng Lục Tích huyền náo thập phần bất khoái, nay hân cười hì hì chào đón, mặt lạnh không để ý tới thật sự không ổn, liền thần nhiên nghiêng người coi như thi lễ, chỉ làm như không nhìn thấy mấy vị bằng hữu của hân mà thôi. Lục Tích tiếp đón vài vị bằng hữu đứng chờ hân một chút, còn bản thân thì cùng Lục Giam ngồi một bàn, ân cần cùng Lục Giam rót chén trà, cười nói: “Tiểu đệ lần trước nghe lời Nhị ca nói đã tìm một khách thương từ bên ngoài chạy việc cho hân, có ít tiền trợ cấp gia dụng, nay cũng coi như xong. Bọn họ đều là khách thương từ bên ngoài vào đây buôn bán, vì vậy, vừa đàm luận sinh ý, cảm thấy cao hứng nên ra ngoài đi dạo. Nhìn thấy ca ca lúc này, cố ý tới đây chào.”

Kể có mắt cá vàng kia nghiêng người lại đây, cười tủm tỉm nhìn Lục Giam: “Xem bộ dáng vị huynh đài này là người đọc sách đúng không? Quả nhiên rất tuấn tú.”

Lục Giam thấy hân thần sắc đáng khinh, mà một câu rồi hai câu cứ khen ngợi tướng mạo của mình đẹp, không khỏi giận tím mặt. Lục Tích thấy thế, vội vàng ngăn ở trước nghiêm mặt nói: “Vạn huynh, vị ca ca này của ta đã đỗ thứ hai trên bảng vàng, tương lai sẽ thi tiến sĩ, Đại bá phụ của ta nay đang ở Kiền châu nhậm chức Tri châu.”

Mắt cá vàng kia nhất thời thu liễm thần sắc lỗ mãng, đứng lên một lần nữa cùng Lục Giam chào hỏi: “Ta có mắt như mù, có chút chậm trễ, còn thỉnh huynh đài đừng trách.”

Lục Tích thấy hắn coi trọng Lục Giam như vậy, trong lòng lộ ra vài phần đắc ý, cười nói: “Nhị ca, bọn họ cũng kinh doanh hương liệu, tẩu tử của ta không phải có cửa hàng hương liệu sao? Vừa vặn có thể...” Lục Giam còn chưa tiêu tan tức giận, lại nghe hắn tại đây trước mặt người khác nhắc tới Lâm Cẩm Dung, không khỏi sinh ra phiền não, đánh gãy lời hắn nói: “Cửa hàng kia đã có người lo liệu, ta cũng không nhúng tay vào.” Rồi muốn gọi Trường Thọ tính tiền chạy lấy người.

Lục Tích sát ngôn biện sắc, nhìn ra hắn không khỏi hờn giận, cả cười rồi vái chào: “Chúng ta còn có việc, sẽ không quấy rầy sự thanh tịnh của Nhị ca.”

Không hài lòng thì cũng không nhiều lời nữa câu, Lục Giam hừ hừ vái chào: “Đi chậm.”

Mấy người đi ra ngoài, mắt cá vàng dẫn Lục Tích đến một bên, nhỏ giọng nói: “Nhân vật như vậy tương lai tất nhiên sẽ có tiền đồ, ta có tâm muốn kết giao hắn, tiếc rằng sợ hắn phiền chán thấy ta không thuận mắt, người đi thay ta an bài, ta mời các người tới Hạnh Hoa lâu uống rượu nghe nhạc, lại thỉnh Kim Nô Nhi bồi rượu cho hắn.”

Lục Tích trên mặt lộ ra vài phần khó xử: “Hắn không giống như ta, là tài tử nổi danh, trong nhà giàu có, quan lại người ta gia giáo nghiêm cẩn, vô cùng thanh cao. Ta cũng không dám nói với hắn.” “Ta là thật tình kết giao, không có nửa điểm bất kính.” Mắt cá vàng vươn tay hướng hắn đưa ra năm ngón: “Danh sĩ phong lưu, có nam nhân nào không thích nữ tử xinh đẹp, không thích chơi gái? Chỉ là hắn còn trẻ, da mặt mỏng mà thôi, khuyên nhủ dần dần sẽ thành. Nếu người hoàn thành việc này, ta sẽ trả tiền cho người.” Lục Tích tâm động, lại vẫn lắc đầu: “Bất thành. Người vừa rồi nhìn hắn đã khiến hắn tức giận.”

Mắt cá vàng trở nên nóng nảy: “Ta có thể nhận lỗi với hắn a. Ta là người như thế nào, hắn là loại người ra sao, ta làm sao còn dám đối với hắn có nửa phần bất kính chi tâm?”

Lục Tích đắn đo mãi rồi mới nói: “Thiên hạ thư hương còn nhiều, huynh cố gì phải làm như vậy? Càng muốn kết giao với hắn? Huynh thành thật nói với ta, rốt cuộc là định làm gì?”

Mắt cá vàng thấy không nói rõ thì hắn sẽ không đồng ý, đành phải nhỏ giọng nói: “Ta là người ở Kiền châu a. Lão đại nhân nhà hắn nhậm chức ở đâu chứ, sẽ là chỗ dựa vững chắc, biết không?”

Lục Tích vươn tay đòi tiền: “Trước đưa tiền rồi nói sau. Đỡ phải ta ra mặt bị hắn mắng, huynh lại không trả tiền.”

Mắt cá vàng liếc trắng mắt sờ soạng trong hà bao lấy ra một nén bạc đưa cho hắn, rồi đẩy mạnh hắn một cái: “Nhanh đi! Thỉnh không được ta sẽ đòi lại.”

Lục Tích thu liễm thần sắc, lại để ý xiêm y, đi tới bên cạnh Lục Giam vái chào thật sâu: “Nhị ca.”

Lục Giam đang uống canh giải rượu, thấy hắn trở lại, không khỏi nhú mày: “Đệ còn có việc gì sao?”

Lục Tích đành phải trơ mặt ra cười làm lạnh nói: “Mấy vị bằng hữu kia của ta kính ngưỡng tài danh của Nhị ca, muốn kết giao với huynh, nhờ vả ta tới cầu tình, thỉnh Nhị ca nể mặt ta, tới Hạnh Hoa lâu uống rượu nghe nhạc. Lần trước Ngô Nhị gia không phải nói muốn thỉnh Kim Nô Nhi tới bồi rượu sao? Hôm nay sẽ mời nàng đến tiếp khách.”

Lục Giam quay đầu, thấy mắt cá vàng đứng ở đó lấy lòng tươi cười, trong lòng một trận chán ghét, không thêm giả bộ nói: “Ta xuất môn đã lâu, sợ trong nhà trưởng bối nhớ thương, phải đi về.” Trường Thọ thấy thế, cũng không ăn nữa, vội ném chút tiền ở trên bàn, tiếp đón chủ quán tới thu dọn, đứng dậy đi dẫn ngựa ra. Vừa mới chạm vào cương ngựa, Lục Tích liền tiến tới nắm chặt dây cương, đuổi hắn đi: “Đi đi, thằng nhóc con, ta còn có chuyện muốn nói với Nhị gia nhà người, người nào nhiệt cái gì?”

Trường Thọ không phải loại nô tài ý thể hiếp người, nhưng cũng nghe lời chủ nhân, không nói gì, sầm mặt đoạt dây cương trong tay Lục Tích. Lục Tích dùng sức đẩy hắn một cái, nường theo cảm giác say mặt dày mày dạn nhìn Lục Giam gương giọng nói: “Ca ca của ta, huynh chớ bắt cận nhân tình như vậy, ai xuất môn mà không kết giao vài bằng hữu? Huynh không cho người khác thể diện như vậy, chẳng lẽ huynh còn

có thể diện gì sao? Ta tuy rằng là tiểu tử nghèo khổ, nhưng hiểu được nên khiến người khác phục mà tôn kính.”

Khách nhân ăn cơm chung quanh đều quay đầu nhìn Lục Giam, Lục Giam rất phiền chán, cực kỳ chán ghét tộc đệ này, âm lãnh nghiêm mặt tiến lên, đứng ở trước mặt Lục Tích âm thanh lạnh lùng nói: “Buông ra!”

Lục Tích không buông, còn tươi cười: “Nhị ca hay là vấn đề bụng chuyện lần đó? Nói đến nói đi, tuyệt tình vẫn là huynh thôi.”

Lục Giam lạnh lùng thốt: “Ta tuyệt tình thì làm sao? Người không buông tha được sao?”

Trường Thọ mạnh mẽ tiến đến, dùng sức đoạt dây cương trong tay Lục Tích. Lục Tích cũng giận, hung hăng đem dây kéo lại, nhìn Lục Giam nói: “Thôi, ta đã biết rồi, Nhị ca là chính nhân quân tử, xem thường tiểu nhân tầm thường vô vị như ta. Nếu ta có lỗi thì ta nhận lỗi với huynh!” Vừa nói, vừa đối với Lục Giam vái chào. Lại đứng dậy mắng mọi người xung quanh: “Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy người khác nhận lỗi sao?”

Lục Giam trong lòng căm giận vô cùng, không nói được một lời, xoay người lên ngựa, giong roi, Trường Thọ chạy nhanh đuổi kịp.

Mắt cá vàng đi tới, hướng Lục Tích vươn tay, Lục Tích mắng hắt một tiếng: “Làm hại ta bị lãng nhục, huynh còn muốn lấy lại sao?”

Mắt cá vàng giận dữ, Lục Tích cười lạnh: “Thế nào, huynh muốn chọc ta sao?”

Hai người kia vội kéo lấy mắt cá vàng: “Thôi, thôi, hấn cũng mất hết mặt mũi rồi.”

Lục Tích nhìn theo bóng dáng của chủ tớ Lục Giam, hung hăng nhổ một ngụm nước miếng: “Kiêu căng cái gì, bất quá chỉ là số mệnh tốt hơn ta mà thôi!”

240. Chương 242: Ôn Hòa

Mùa đông ban đêm bầu trời phá lệ cao xa, sao cũng so với ngày thường rõ ràng hơn. Lâm Cẩm Dung khoác nhanh áo choàng, ngẩng mặt phân biệt tinh tú trên trời, lỡ tai vẫn không buông tha động tĩnh trong phòng của Lục Vân.

Lâm Ngọc Trân đến răn dạy Lục Vân, nàng là trưởng tẩu không thể không đi theo khuyên bảo, chỉ tới viện của Lục Vân, nàng có tâm nhân, không nguyên ý chọc người khác ngại ngùng, liền nói với Lâm Ngọc Trân: “Nhị tước chờ ở bên ngoài, chỉ sợ có ta ở đây, A Vân da mặt mỏng, ngược lại sẽ không tốt. Bà bà cứ khuyên nhủ nàng...” Lời dễ nghe nàng cũng sẽ nói, bức bách hơn nàng cũng sẽ nói.

Lâm Ngọc Trân suy nghĩ thấy cũng có lý, liền tự mình bước vào phòng ở của Lục Vân. Lục Vân ở trước mặt nàng chung quy vẫn không giống với người khác, không bao lâu mẫu tử liền tranh cãi ầm ỹ, Lục Vân lên tiếng khóc lớn, Lâm Ngọc Trân vẫn không chút nào nhượng bộ. Phương ma ma ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, người có khuyên nhủ không? Như vậy ai cũng không nhường ai, là chuyện chưa từng xảy ra a.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta lúc này đi vào tình huống sẽ trở nên xấu hơn, giữa mẫu tử làm sao có cừ oán, trước nhìn xem rồi nói sau.” Lời còn chưa dứt, quả nhiên có tiếng khóc rống lên, có điều lần này hai người cùng nhau khóc lóc.

Phương ma ma trước hết đi vào xem trạng huống, Lâm Cẩm Dung thì tiếp tục đứng bên ngoài nghe. Chờ sau khi nàng nhận ra hết tinh tú trên trời, người bên trong cũng không còn khóc nữa, trở nên im lặng, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy thanh âm Lâm Ngọc Trân nói chuyện, hay tiếng Lục Vân nức nở. Lâm Cẩm Dung liền hiểu được hai người đã giảng hòa, vì thế bảo Anh Đào đi nói với Phương ma ma một tiếng, bản thân về phòng trước.

Vừa mới xua bớt hàn khí trên người, chợt nghe cửa viện có tiếng vang nhỏ, ngoài cửa các nha hoàn ma ma liên tiếp vắn an, ngay sau đó Lục Giam nổi giận dưng dưng đi vào. Lâm Cẩm Dung chỉ cho rằng hấn ở Tri châu phủ mà tức giận, vội đứng dậy thay hấn cởi áo choàng, khẽ hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

Lục Giam gắt gao mím môi, gương mặt bình tĩnh không nói được một lời. Cởi hài, thay đổi sang miên hài ở nhà thì ngồi xuống thấp, cúi đầu tự rót một chén trà nóng, uống hơn phân nửa mới thốt lời: “Ghê tởm chết ta.”

Lâm Cẩm Dung đem quần áo của hắn giao cho Quế Viên thu thập, đi đến bên cạnh tiếp tục rót trà cho hắn, ngồi xuống một bên, tĩnh lặng chờ hắn tự thuật, Lục Giam lại không nói. Lâm Cẩm Dung liền phân phó Quế Viên: “Đi chuẩn bị canh giải rượu cho Nhị gia đi.”

Quế Viên lên tiếng trả lời lui ra, Lục Giam nắm chặt chén trà, hồi lâu mới nói: “Ngày sau nếu nàng nhìn thấy Lục Tích, cứ đi đường vòng tránh xa ra, đừng để hắn chạm mặt, nói cũng không cần nói với hắn, lại càng không cần đáng thương hắn.” Nói xấu người khác, dù thế nào hắn cũng không thể nói với thê tử nhà mình.

Lâm Cẩm Dung nghe lời này, dường như Lục Tích đắc tội hắn, nhân tiện nói: “Ta còn nghĩ đến chàng ở Tri châu phủ chịu tức giận. Hóa ra là Lục Tích đắc tội chàng.”

Lục Giam rầu rĩ không vui nói: “Tri châu Đại nhân cố ý mời ta đi qua, sao có thể khiến ta tức giận? Ta cũng không phải người lỗ mãng không hiểu lễ.” Rồi ngẫm hạ quyết tâm, muốn nói với Lục lão ông, ngày sau đừng để Lục Tích tới cửa. Đề nói vật tự theo loài, người phân theo nhóm (ngưu tầm ngưu, mã tầm mã), không nên để Lục Tích làm hỏng huynh đệ nhà mình.

Lâm Cẩm Dung cũng thật sự tò mò, Lục Giam trời sanh tính tình cẩn thận, không phải người thích gây chuyện sinh sự, hắn lần trước vì chuyện thôn trang của nàng cùng Lục Tích bất khoái, nàng biết, nhưng lúc này là vì cái gì? Hắn càng không nói, nàng càng muốn biết, chính là biết Lục Giam miệng cứng như con trai, nàng cũng lười dùng sức lực cạy miệng hắn, đơn giản lấy cớ đi ra ngoài phân công bọn nha hoàn làm việc, gọi Lê Chi phân phó vài câu.

Giấy lát, canh giải rượu đưa đến, Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Giam uống xong, an bài hắn rửa mặt nghỉ ngơi. Đợi cho nàng thu thập xong, lên giường, mới phát hiện Lục Giam còn mở to mắt nhìn trướng đỉnh vẫn không nhúc nhích, đành phải nhịn xuống tò mò nói: “Mẫn Hành chưa buồn ngủ sao?”

Lục Giam nghiêng người nhìn nàng, vươn tay qua, ngón tay nhẹ nhàng lôi kéo, vạt áo trong của nàng lập tức mở ra, lộ ra cái yếm bên trong xanh biếc thêu hoa cùng da thịt trắng nõn như bạch ngọc. Rượu là bà mối rất tốt, hắn từng tuổi này, đúng là thời điểm huyết khí phương cương, lại không gặp nhau hơn nửa tháng, mắt thấy kiều thể như hoa ở bên, sao có thể nhẫn nhịn nổi?

Mắt thấy ánh mắt hắn trở nên mê ly, trong đó càng phát ra lưu quang đoạt hồn phách của người khác, Lâm Cẩm Dung hít một hơi, ôn hòa mà kiên định đưa tay đặt trên tay hắn, ôn nhu nói: “Mẫn Hành, hôm nay chàng uống rượu nhiều hơn bình thường, lại tức giận với người khác, còn đón gió lạnh, thân thể quan trọng hơn.”

Đây là yếu quyết của dưỡng sinh, cũng là không có gì phải nghi ngờ. Lục Giam lưu luyến thu hồi tay, chỉ im lặng nhìn Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung bị hắn nhìn ngắm có vài phần không được tự nhiên, khẽ cười cười, đứng dậy thổi tắt đèn. Vừa nằm xuống, Lục Giam lại cầm tay nàng, đem tay nàng đặt vào trong lòng hắn.

Nghe thấy hắn hô hấp vẫn có chút dồn dập, Lâm Cẩm Dung không dám cử động, dần dần nhận ra hô hấp của hắn dần dần trở nên bằng phẳng, dường như đã ngủ, nàng mới rút tay về, trở mình nặng nề ngủ.

Gần canh năm, sắc trời vẫn u ám. Lục Giam tỉnh lại, nghe tiếng thở mỏng manh như có như không ở bên cạnh, trong lòng chỉ thấy mềm nhũn ấm áp, lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc, còn có chút tâm viên ý mã, nhẹ nhàng nghiêng người qua, đưa tay đặt trên lưng Lâm Cẩm Dung ôm sát nàng vào lòng, một bên đỡ lấy gáy nàng, một bên tìm vạt áo của nàng.

Vừa cởi bỏ vạt áo, đầu ngón tay mới chạm vào một chút mềm mại, chợt nghe Lâm Cẩm Dung hàm hàm hồ hồ nói: “Làm cái gì vậy? Đừng âm ỉ nữa, mệt mỏi quá.” Bộ dáng có vẻ như mệt mỏi đến cực điểm.

Gần đông chí, trong nhà nhiều người bận rộn, hơn phân nửa việc vặt vãnh toàn do nàng quản lý, nàng xác thực cũng đã đủ mệt. Lục Giam do dự một chút, liền ngừng lại, nhưng cũng không thu tay, dính sát vào

người Lâm Cẩn Dung, ở trên người nàng cọ qua cọ lại vài cái, hôn nhẹ lên đầu vai nàng, rồi im lặng nhắm hai mắt lại.

Lâm Cẩn Dung mở mắt ra, kinh ngạc nhìn cảnh tối mù trước mắt, yên lặng tính toán. May mà có Thủy lão tiên sinh giúp đỡ... Nhưng vận khí của nàng có thể tốt tới khi nào? Thường đứng ở bờ sông sẽ có lúc làm ướt hài, nàng không khỏi nhớ tới chuyện chưa bao giờ quên, nhưng càng không dám nhớ tới, trong lòng một trận buồn rùn, khe khẽ thở dài, rồi im lặng nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam theo thường lệ thức dậy đi thỉnh an thăm hỏi Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân dung sắc có chút tiêu tụy, đặc biệt đôi mắt có chút sưng đỏ, hoàn toàn mệt mỏi, Lục Giam thấy thế, tuy biết là vì Lục Vân, cũng không thể không tiến lên ân cần thăm hỏi.

Lâm Ngọc Trân vừa vặn mượn cơ hội phát tác: “A Dung không nói với con sao? Con làm huynh trưởng, cũng không quan tâm chuyện chung thân đại sự của muội tử. Con luôn miệng nói bảo chúng ta yên tâm, nhưng con nhìn xem con đã làm gì để chúng ta yên tâm chưa? Đại sự như vậy, chẳng thấy con quan tâm gì, lại càng không thấy con đi khuyên nhủ, con dám nói con không biết không? Chẳng lẽ A Dung không nói với con sao?”

Lục Giam im lặng không nói gì. Hắn lúc trước không phải không để ở trong lòng, cũng từng xem tướng và phẩm hạnh mấy sĩ tử giỏi giang cùng trường, nhưng nghĩ rằng nếu mở miệng, Lâm Ngọc Trân không phải ngại cái này thì là ngại cái kia, tóm lại chính là không thuận mắt, luôn luôn lo lắng. Hắn tự biết thân phận xấu hổ, vĩnh viễn không thể khiến bọn họ tín nhiệm. Hơn nữa trên đầu còn có tổ phụ mẫu, phụ mẫu đều ở đây, cũng không cần đến hắn tổn tâm tư, tuy là huynh muội, nói đến cũng có chút xấu hổ, vì thế ý niệm này liền trở nên phai nhạt. Hôm qua trở về vội vàng, cũng chưa tới chỗ Lục Vân được. Nhưng cẩn thận nghĩ đến, hắn cũng cảm thấy có chút hối lỗi với Lục Vân, cho nên chỉ có thể trầm mặc không nói.

Lâm Ngọc Trân lại nhắc tới hai câu, thấy hắn không nói gì, cũng không còn hưng trí, mở hộp soi mói một lần, mới chọn ra trang sức làm khách, mang theo ba phần cơ tức hỏi Lục Giam: “Hôm nay con có giúp nhóm chúng ta qua đó không?”

Lục Giam nói: “Muốn đi qua, nhưng chỉ sợ không thể ở lâu. Gần đông chí, tổ phụ phân phó bồi hấn đi mấy cửa hàng một chút, gặp mặt chương quây, các quản sự tặng quà trong ngày lễ, giữa trưa thỉnh bọn họ ăn cơm, buổi tối là một vị cùng trường phải rời khỏi Bình châu, mọi người góp tiền tiễn biệt hắn.” Lâm Ngọc Trân nếu biết hắn lại hội hợp với đám người Ngô Tương, tất nhiên sẽ nổi giận, cho nên hắn cũng không nói rõ ràng.

Nhân tình lui tới với người trong trường phá lệ trọng yếu, ai biết tương lai ai có thể có đại thành, khi nào thì thăng quan tiến chức đây? Lâm Ngọc Trân vẫn có kiến thức về phương diện này, lập tức không nói thêm nữa, chỉ sầm mặt hỏi nha hoàn Phương Linh: “Đi xem Đại tiểu thư vì sao còn chưa tới?” Nghĩ nghĩ, rất sợ Lục Vân giả bệnh không đến, liền dặn dò Lâm Cẩn Dung: “A Dung cũng đi nhìn xem, nàng hôm qua đáp ứng ta hôm nay sẽ đi cùng chúng ta, sợ là đến giờ lại đổi ý.”

Lục Giam đứng dậy nói: “Ta cũng đi.”

Lâm Ngọc Trân gờ cằm lên, không tỏ vẻ phản đối. Vừa định rời đi, chợt nghe Phương ma ma ở bên ngoài kinh hãi nói: “Tiểu thư, mọi người đang chờ người dùng điểm tâm đây.”

Mành được vén lên, Lục Vân trang điểm tỉ mỉ tinh thần chấn hưng tiêu sái tiến vào, trên mặt mang theo chút thần sắc lạnh lùng ngạo khí, thản nhiên đi lên phía trước hành lễ với ba người. Lâm Ngọc Trân thấy nàng bộ dáng này hẳn sẽ xuất môn, buông lỏng tâm tình, lên tinh thần sai người dọn điểm tâm.

Thừa dịp Lâm Cẩn Dung đi bố trí điểm tâm, Lục Vân ôn nhu hỏi thăm Lục Giam: “Ca ca đêm qua đến Tri châu phủ, hết thấy đều vẫn ổn chứ?” Nay Tri châu họ Lưu, vị Tri châu năm đó, vừa nhậm chức mới chỉ hơn một năm, là danh môn gia quyến của Đỗ thị xuất thân trong kinh, có chút thanh cao, cùng Lâm Ngọc Trân chỉ qua lại trao đổi quà tặng trong dịp lễ tết. Cho nên được Tri châu này chủ động mời Lục Giam qua phủ đàm luận, là một chuyện vô cùng tốt.

Lâm Ngọc Trân trong lòng chỉ nhớ tới hôn sự của Lục Vân, vì vậy đã quên hỏi thăm, lúc này nghe nữ nhi nhắc tới, mới nhớ ra: “Đêm qua sau khi trở về không thấy con qua nói, hôm nay buổi sáng vừa gặp, ta không hỏi con, vậy mà con cũng không kể...”

Nàng gần đây cũng không biết có phải vì ở trong phủ một mình đã lâu hay không mà tính tình vô cùng khó chịu, mỗi lần nhận được tin tức bên kia của Lục Kiến Tân, sẽ khó chiều một thời gian. Luôn bởi móc chỗ thiếu sót của người khác, Lục Vân có đôi khi cũng không nhịn nổi, lúc này lại nhìn về phía Lục Giam, nhìn xem hắn có thần thái gì.

Lục Giam không nóng không lạnh nói: “Thỉnh mẫu thân thứ tội, là con sơ sót. Đêm qua uống rượu có chút quá mức, trở về vốn đã muộn, nghe nói mẫu thân đã đi nghỉ ngơi, liền không tới đây thỉnh an. Tri châu đại nhân cũng chưa nói cái gì, chỉ khích lệ vài câu, lại hỏi tính huống phụ thân và nhà ta một chút.”

Nếu là từ trước, Lục Giam tất nhiên sẽ chỉ đơn giản dùng mấy từ trả lời vấn đề này, nhưng hôm nay còn thật sự giải thích cho Lâm Ngọc Trân nghe, Lục Vân không khỏi nghiêm túc đánh giá Lục Giam, lại chỉ nhìn thấy ánh mắt hắn thỉnh thoảng dừng ở trên người Lâm Cẩm Dung đang bận rộn, ôn hòa lại bình tĩnh, dĩ nhiên là thần sắc hiếm khi nhìn thấy ngày thường. Lục Vân rũ mắt xuống, yên lặng nhìn đóa lẵng tiêu thêu trên khăn tay của mình mà ngẩn người.

241. Chương 243: Bi Phần

Lâm Cẩm Dung nay quản lý đại bộ phận sự vụ trong Lục gia, không giống từ trước muốn xuất môn thì có thể xuất môn, trước tiên phải gọi các ma ma quản sự vào, an trí mọi chuyện quan trọng xong xuôi, mới có thể thoát thân.

Nàng vừa mới bắt tay vào an bài thỏa đáng, đã thấy quản sự phòng bếp tiến vào, cười tủm tỉm thỉnh an: “Nô tỳ Vương An Gia thỉnh an Nhị thiếu phu nhân.”

Trừ phi là có quan trọng khẩn cấp khiến mọi người phải cùng nhau thương nghị, nếu không Lâm Cẩm Dung cùng Lã thị tuyệt đại đa số thời điểm đều là nước giếng không phạm nước sông, tự làm việc của mình. Cho nên, Vương An Gia đột nhiên chạy đến nơi đây, mọi người đều mang theo vài phần tò mò. Lâm Cẩm Dung trong lòng tuy biết, trên mặt cũng không biểu hiện ra, chỉ cười nói: “Có chuyện gì?”

Vương An Gia trên mặt lộ ra vài phần bất an: “Bẩm Nhị thiếu phu nhân, chính là trong phủ hôm nay thức ăn không biết nên an bài thế nào. Ngày xưa đều là Đại thiếu phu nhân định đoạt, nay nàng nôn ọe mệt mỏi, buổi sáng không thể dậy nổi, nô tỳ ở trong vườn đợi hồi lâu, Tổ Tâm cô nương đi ra nói, Đại thiếu phu nhân thật sự không thể chiều cố, bảo nô tỳ tới thỉnh Nhị thiếu phu nhân định đoạt.”

Lâm Cẩm Dung nâng lên chén trà nhẹ nhàng uống một ngụm. Lã thị lai giả bất thiện (ý chỉ Lã thị vốn không phải người hiền lành tốt bụng gì), con nôi dôi quan trọng nhất, nàng muốn dưỡng thai, mình hỗ trợ để ý gia sự cũng là chuyện phải làm. Nhưng thái độ này của Lã thị thật sự là làm người ta phải nghĩ lại. Thứ nhất không có ai đến nói với trưởng bối, thỉnh trưởng bối an bài; thứ hai không tự mình nói với nàng hay là sai nha hoàn hoặc ma ma thân cận có thể diện đến cáo lỗi, như vậy lên mặt thật sự là có chút khoe khoang đồng thời muốn làm khó dễ người khác.

Nhưng không thể dễ dàng cự tuyệt, nếu nàng mặc kệ, ẩm thực trong phủ sẽ xảy ra vấn đề, cuối cùng còn rơi vào đầu mình, nói nàng không chịu hỗ trợ, cố ý dẫn đo, cố ý muốn để người khác chê cười. Nói đến nói đi, Nhị phòng luôn khôn khéo, rõ ràng muốn Tống thị trở về, vậy mà cứ không chịu tự mình mở miệng, tính kế muốn nàng thay bọn họ nói, rồi Lục lão ông cùng lão thái thái chủ động mở miệng. Cũng đúng, bọn họ tính toán lâu như vậy, nàng sẽ thành toàn bọn họ.

Lâm Cẩm Dung thả chén trà, nhìn Vương An Gia nói: “Theo lý tẩu tử muốn dưỡng thai, ta làm đệ muội hỗ trợ là việc phải làm, nhưng lúc trước ta chưa quản phòng bếp bao giờ, không dám dễ dàng an bài, chỉ sợ có tâm giúp lại phá hỏng việc. Như vậy, ta dẫn ma ma tới Vinh Cảnh cư, xem lão thái thái quyết định thế nào. Cũng không thể để người trong nhà không ăn cơm hoặc là ăn cơm không ngon, có phải vậy không?”

Nàng vừa cười vừa nói, vì thế các quản sự ma ma trong phòng đều đi theo cười: “Cần gì phải vậy? Vương An Gia đã thượng vị mười năm, nếu thật sự để người trong phủ không có cơm ăn, vậy nuôi nàng không công rồi, sao nàng có thể không biết xấu hổ ngượng ngùng như vậy được?”

Nhóm người này không phải đám người trước mặt Tống thị năm đó, hơn phân nửa là Lâm Cẩm Dung đề bạt lên, còn lại hơn một nửa người cùng Tống thị không xa không gần, chủ yếu dựa vào lão thái gia cùng

lão thái thái, hoặc là người của Đại phòng. Vương An Gia tất nhiên có thể nhận ra ý tứ trong đó, liền có chút bất an cười nói: “Sao có thể thế được? Nếu là ngày thường, cứ theo lệ là tốt rồi. Nhưng đây là dịp lễ tiết, việc vật thật sự nhiều lắm, nô tỳ không dám tự mình làm chủ.”

Khi nói chuyện, Lâm Cẩm Dung đã đứng lên: “Đều tan đi.”

Vương An Gia thật cẩn thận đi theo phía sau Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung cũng không tị hiềm, chậm rì rì cùng nàng nhàn thoai, hỏi một ít việc cùng nhân sự ở phòng bếp, mỗi một câu đều đánh vào yếu điểm, Vương An Gia trong lòng run sợ, thập phần khó xử, không muốn trả lời, lại không dám không đáp, vừa đáp, lại không dám nói quá rõ ràng. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây (một câu ngạn ngữ dân gian, từ xưa dòng chảy sông Hoàng Hà không cố định, thường xuyên đổi chiều. Nếu một nơi vốn ở Đông Hoàng Hà thì chắc chắn năm sau, do dòng đổi hướng, sẽ thành Tây Hoàng Hà. Câu này so sánh con người khi thịnh khi suy, biến đổi bất thường), nay Nhị phòng còn chưa nghèo túng, ai có thể nói tương lai nàng sẽ nhờ cậy vào ai kiếm cơm đây? Tuy chưa thể trông cậy, nhưng cũng không dám chặt đứt đường lui.

Lâm Cẩm Dung liền cười: “Sao vậy, không phải muốn người khác hỗ trợ sao? Che giấu như vậy thì giúp đỡ thế nào?”

Lâm Cẩm Dung lời này rất trực tiếp, hoàn toàn không giống với những người khác nói một nửa giấu một nửa, nhưng nguyên nhân như thế, càng làm cho người khác chịu không nổi. Rõ ràng là giữa đông, trên trán Vương An Gia lại đổ một tầng mồ hôi lạnh, nói ra thì không hay ho, nàng không muốn nói ra những điểm quan trọng, vừa vặn vì là nô bộc, đâu phải nàng được phép làm chủ hoàn toàn? Vì thế Vương An Gia trái lo phải nghĩ, thấp giọng đáp: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ ngày thường đều nghe theo mệnh lệnh của Đại thiếu phu nhân mà làm việc, có những chỗ cũng không biết, sợ là không thể đáp lời rõ ràng.”

Lâm Cẩm Dung không hỏi thêm nữa, xem như tạm thời buông tha nàng.

Trong chốc lát, đến Vinh Cảnh cư, Lục lão phu nhân vừa niệm kinh sáng sớm xong, thấy Lâm Cẩm Dung dẫn Vương An Gia tiến vào, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Các con không phải sẽ đến nhà mẹ đẻ sao? Trời lạnh ta không thể động đây, không dám tới tham dự náo nhiệt cũng đành thôi, nhưng tại sao các con còn chưa đi?”

Lâm Cẩm Dung liền cười nói ra chuyện này, Lục lão phu nhân cùng Sa ma ma trao đổi ánh mắt, gọi Vương An Gia tiến lên đáp lời, lại phân phó Lâm Cẩm Dung: “Mau đi đi, thân thích chính là cho nhau thể diện, đừng trì hoãn, Tam thẩm nương có đi hay không?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Tam thẩm nương không nhàn rồi, nói phải qua ngày mai mới rảnh.” Đồ thị đối với người Lâm gia có loại phần hận không hiểu nổi, lại càng không nguyện cùng Lâm Ngọc Trân, Lâm Cẩm Dung xuất hiện ở Lâm gia, đã sớm nói qua nàng vội vàng may bộ đồ mới cho cả nhà, việc rất bận, phải đến ngày mai mới bằng lòng tham dự.

Lục lão phu nhân liền thở dài: “Tùy nàng đi.”

Kế tiếp việc này muốn xử lý như thế nào thì cũng không còn liên quan đến nàng. Lâm Cẩm Dung một chút lưu luyến đều không có, đứng dậy cáo lui, thông tri ngoại viện đánh xe tới Nhị môn, rồi sai người thỉnh Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân, Lục Giam, lại bảo người trở về phòng đi lấy áo lót cầm tay và mấy thứ lặt vặt.

Giấy lát, Lệ Chi ôm áo choàng xuất môn của Lâm Cẩm Dung ra, đem áo lót bằng đồng đặt vào tay nàng, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, đã hỏi rõ ràng, là như thế này. . . Trường Thọ lúc trước còn không chịu nói, nô tỳ dọa hấn một hồi mới nói ra.”

Lâm Cẩm Dung nhất thời ngàn vạn suy nghĩ, thấp giọng phân phó nói: “Loại sự tình này truyền ra ngoài xác thực cũng không tốt, ngày sau thấy người này, thì cứ tránh mặt đi.” Như thế xem ra, quan hệ giữa Lục Giam cùng Lục Tích chỉ sợ là không thể cải thiện nổi, nàng cố gắng hồi tưởng, năm đó Lục Giam có nhắc qua về Lục Tích với mình hay nhắc tới quan hệ không tốt giữa hấn và Lục Tích hay không? Nhưng nàng lẩn qua lộn lại suy tưởng, cũng không thể nhớ ra nổi. Đến khi chết, ấn tượng của nàng đối với Lục Tích đều chỉ giới hạn trong phạm vi Lục Tích thích cùng Nhị phòng kết giao, thỉnh thoảng thường lui tới trong phủ, mãi cho đến khi Lục Luân xảy ra chuyện mới không còn ra vào nữa mà thôi.

“Thiếu phu nhân, phu nhân cùng Đại tiểu thư đi ra.” Lệ Chi thấy Lâm Cẩm Dung nhíu mày trầm tư, vội

nhắc nhở nàng. Lâm Cẩm Dung nhanh tiến lên giúp đỡ Lâm Ngọc Trân, ánh mắt đảo qua Lục Vân, thấy bên người Lục Vân trừ bỏ Giản Nhi thường đi theo ra, còn có đại nha hoàn Châu Nhi cùng nha hoàn tam đẳng Lan Nhi. Ba nha hoàn giống như tiến vào trận địa đánh địch vậy, Giản Nhi gắt gao nâng đỡ Lục Vân, Châu Nhi cùng Lan Nhi thì bao quanh người nàng, ánh mắt cũng là nhìn chăm chăm Lục Vân.

Ngay cả Lâm Ngọc Trân cùng Phương ma ma cũng thường thường vụng trộm đánh giá Lục Vân, một bộ sợ Lục Vân đổi ý trên đường đi, hoặc là sau khi đến luẩn quẩn trong lòng cố ý làm ầm ĩ, khiến truyện này nháo loạn mà thất bại. Trái lại Lục Vân, trên mặt cũng không thấy có thần sắc gì, trong mắt chỉ có sự lạnh lùng, mang theo vài phần kiên nhẫn mà thôi.

Lâm Ngọc Trân có chút khấn trương, nhanh đề cánh tay Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “A Dung, lát nữa con phải để ý trông chừng A Vân, nếu phát hiện có cái gì không đúng, thì nhanh ổn định nàng, trăm ngàn lần không thể để nàng vờ ngơ ngẩn mà cả đời bị hủy.”

“Đã biết.” Lâm Cẩm Dung không khỏi thầm than một tiếng, đáng thương cho phụ mẫu thiên hạ, Lâm Ngọc Trân dù có nhiều chỗ không phải, lúc này cũng bất quá chỉ là mẫu thân đáng thương mà thôi.

Đoàn người đi đến nhị môn, Lục Giam đã sớm đứng chờ bên ngoài xe ngựa, thấy các nàng đi ra, liền tiến lên đỡ Lâm Ngọc Trân lên xe, chạm phải ánh mắt của Lục Vân, Lục Vân ánh mắt chợt lóe, rồi nhanh chóng nghiêng mặt sang một bên.

Chưa bao giờ thấy huynh muội hai người như vậy, phảng phất giống như Lục Vân tức giận Lục Giam, mới chỉ trong chốc lát, nhưng đã xảy ra chuyện gì? Lâm Cẩm Dung mang theo vài phần tò mò nhìn về phía Lục Giam, Lục Giam lại chỉ hướng nàng mỉm cười rồi thay các nàng đem màn xe thả xuống dưới.

Trên đường đi, ba người ôm tâm tư, cũng không muốn nói chuyện. Lục Vân gương mặt âm trầm, gắt gao nhìn chăm chăm vách gỗ của xe ngựa, hận không thể tách rời vách gỗ thành hai nửa, Lâm Ngọc Trân mang theo chút cầu xin gọi: “A Vân?”

Lục Vân nghiêng mặt đi, thản nhiên nói: “Người yên tâm, con cuối cùng sẽ không để hai nhà Lục, Lâm mất mặt là được.”

Lâm Ngọc Trân thở dài, không nhắc lại nữa.

Lâm Cẩm Dung không thể khuyên thì sẽ không khuyên, chỉ cúi đầu đùa nghịch lò sưởi trong tay. Qua chừng hai khắc, cuối cùng đã đến Lâm phủ. Đào thị mặc đồ mới, đứng bên ngoài đón các nàng, trước hoan hoan hỉ hỉ nhận lễ của Lục Giam, phái Lâm Thận Chi dẫn Lục Giam đi gặp Lâm lão thái gia, rồi mang theo vài phần oán trách hỏi Lâm Ngọc Trân: “Tại sao bây giờ mới đến? Lão thái thái đã hỏi qua vài lần.”

Lâm Ngọc Trân nói: “A Dung nay không thể so với trước kia, rất bận rộn, chúng ta muốn xuất môn đều phải chờ nàng quản gia sự xử lý rõ ràng mới có thể xuất môn, bằng không sẽ lộn xộn.” Trong giọng nói mang theo vài phần thân cận ít khi thấy.

Đào thị nhận ra, liền chủ động cùng Lâm Ngọc Trân nói giỡn: “Hôm nay mặc dù không phải ngày chính, nhưng sớm đã có thân thích bằng hữu tới cửa đến thêm trang vô giúp vui, lúc này ở Yên Hỉ cư chật ních người, rất náo nhiệt.”

Lâm Ngọc Trân liền cùng nàng nháy mắt, có chút không tình nguyện nhỏ giọng nói: “Ân, Kim gia đã đến từ hôm trước rồi đúng không?”

Đào thị cũng không khó xử nàng, chủ động đem việc mình biết nói ra: “Đúng vậy, được an trí ở viện lúc trước của A Âm, lúc này đang ở Yên Hỉ cư bồi lão thái thái nói chuyện. Tổng cộng mang theo mười mấy gia nô, có vẻ hào phóng, nhìn cũng coi như biết lễ minh sự, Kim phu nhân cũng người quen, Kim Đại thiếu phu nhân dung mạo đoan chính, tính tình cũng ôn hòa.”

Lâm Ngọc Trân thu vài phần tâm tư, quay đầu nhìn Lục Vân, nhưng thấy Lục Vân cúi mắt, gắt gao nhìn chăm chăm con đường trước mặt, liền khẽ thở dài một hơi, mạnh mẽ lên tinh thần nói: “Người đến đều là thân thích bằng hữu sao?”

Đào thị liền nhất nhất kể cho nàng nghe: “Là gia nhân, trưởng bối trong tộc, nhóm tiểu cô nương, thành tây Vương gia, thành đông Thái gia, còn có Ngô gia cũng đến đây.”

Mới nói tới đây, sắc mặt Lục Vân liền thay đổi, trong lòng thần nhiên sinh ra vài phần bi phần. Nàng khi nào thì cũng rơi vào tình trạng để cho người ta xem tướng soi mói thế này đây? Không những vậy, còn có nhiều thân thích bằng hữu ở đây, đặc biệt là có người Ngô gia, là đều tới chê cười nàng hay sao?

242. Chương 244: Thất Tín

Lâm Ngọc Trân nghe nói có rất nhiều người ở đây, cũng có chút không được tự nhiên. Đành chống chế suy nghĩ, đây cũng không hẳn là vì xem tướng mới đến, chẳng qua là nhân tiện mà thôi, cũng sẽ không thể để người ngoài biết được, lại càng không e ngại Ngô gia chê cười, vì thế cũng lên tinh thần, cước bộ nhanh hơn, khẩn cấp muốn gặp mặt Kim gia bà tức, tìm tòi đến tột cùng.

Đào thị lý giải tâm tình của Lâm Ngọc Trân, liền cười hì hì đi trước dẫn đường. Đi được vài bước, phát hiện Lục Vân vẫn ở phía sau, thần sắc âm tình bất định, Đào thị vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại nhận được ánh mắt của Lâm Cẩm Dung, suy ngẫm lại thì cũng hiểu được, ngược lại cùng Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói chuyện, để mẫu tử hai người tự nhiên.

Lâm Ngọc Trân mang theo ba phần bất đắc dĩ, ba phần cường ngạnh, bốn phần cầu xin, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “A Vân?”

Nàng mặc dù chính là không như ý, mặc dù cuối cùng vẫn không chịu, lúc này tuyệt đối không thể để người khác chê cười. Lục Vân cúi mắt im lặng một lát, nháy mắt hạ quyết tâm, hơi nhếch môi, ngạo nghễ cất bước, đi theo mọi người đến An Nhạc đường.

Trong An Nhạc đường một mảnh náo nhiệt, Lâm lão thái thái được thân thích bằng hữu theo thứ tự ngồi ở hai bên chúc mừng, nét mặt cười đến lộ hết nếp nhăn, năm nay Lâm gia liên tiếp diễn ra ba việc vui, mỗi cộc đều không tẻ lắm, bảo sao bà không vui mừng? La thị mặc kệ vài sắc đỏ thắm cùng màu với đề hài, vẻ mặt ý mừng, đi qua đi lại thân thiết, Văn thị thì mỉm cười nhợt nhạt thần nhiên, mang theo vài nha hoàn, cẩn thận chu đáo chiếu cố khách nhân. Thấy mấy người tiến vào, mọi người đều ngừng nói chuyện, vãn an chào hỏi.

Đợi đến khi vào ngôi chỗ của mình, Lâm Cẩm Dung bất động thanh sắc đánh giá La gia Đại phu nhân và Kim gia bà tức. Kim gia quả phụ ước chừng mới năm mươi tuổi, thập phần trắng trong thuần khiết, mặc áo ngắn tổ cẩm màu thiên thanh, váy xanh, búi tóc kiêu, chỉ cài một cây trâm vàng, khuôn mặt gầy, màu da trắng bạch không có huyết sắc, hai bên gò má cao, khóe môi hơi hơi rủ xuống, ánh mắt mang theo vài phần sáng giọng; Kim Đại thiếu phu nhân trên dưới ba mươi, có chút hoa lệ chói mắt so với Kim quả phụ, dung mạo thanh tú, không chút phần son, thắt lưng trắng thấn, hai tay quy củ đặt ở trên đầu gối, trừ bỏ thỉnh thoảng chú ý Kim quả phụ bên người có nhu cầu gì, cơ bản không thấy nàng cùng người chung quanh nói chuyện với nhau, cũng không thấy có động tác gì, có vẻ biết vâng lời.

Lâm Cẩm Dung không khỏi thán than, không biết Đào thị thấy thế nào, nói Kim Đại thiếu phu nhân dung mạo đoan chính, tính tình ôn hòa cũng đành thôi, nhưng bảo Kim quả phụ thành thực, thật không hiểu là từ đâu nhìn ra. Trong mắt nàng, rõ ràng chính là tính tình khắc nghiệt, không hay nói cười. Vừa nghĩ lại, người ta thủ tiết nhiều năm, vất vả nuôi lớn hai nhi tử thành tài, nghĩ đến là người có cá tính kiên nghị, tướng mạo cũng không kỳ quái, nói không chừng nếu kết giao thân thiết thì tính tình cũng khá mềm mại.

Đang trong lúc suy nghĩ, Lâm Ngọc Trân đã cùng Kim quả phụ nói chuyện, thần thái tuy không tính là khiêm cung, nhưng cũng thập phần hữu hảo. Lâm Cẩm Dung chưa từng thấy nàng đối với một người xa lạ như vậy? Quả nhiên đến tình trạng này, không thể không cúi đầu. Lâm Cẩm Dung không khỏi quay đầu nhìn Lục Vân, Lục Vân ngồi ở chỗ kia, cử chỉ đoan trang, thần thái thần nhiên nhỏ giọng trả lời câu hỏi đám người Chu thị, cũng không thềm liếc mắt Kim gia bà tức một cái.

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy liền buông thả tâm tư, Lục Vân từ trước đến nay luôn kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không ở trước mặt mọi người làm ra loại chuyện mất mặt, vì vậy chỉ quay đầu cùng đám người Đào thị, Dương thị, La Đại thiếu phu nhân, Ngô Đại thiếu phu nhân, Văn thị thấp giọng nói chuyện.

Chợt thấy Lục Vân đứng dậy: “Nhị tẩu, chúng ta đến thăm Thất muội đi.”

Lâm Cẩn Dung nhìn qua, vừa vặn thấy Kim quả phụ đang đánh giá Lục Vân, từ trên xuống dưới, ánh mắt còn nhắm thẳng vào bàn chân của Lục Vân, hẳn là muốn xem Lục Vân có một bàn chân nhỏ xinh hay không, như vậy thật sự là đến xem tướng, không che giấu nửa điểm ý tứ. Vài người chung quanh đã nhận ra, đều mang theo vài phần ý tứ ngó sang, cũng có chút khó xử. Lâm Cẩn Dung liền cùng mọi người cáo từ, Ngô Đại thiếu phu nhân liền cười: “Đi thôi, Ngô Lăng đã ở nơi đó, nha đầu kia đã sớm nhắc tới muội.”

Ngoài cửa dương quang sáng lạn đâm vào mắt khiến Lục Vân muốn rơi lệ, khó khăn lắm mới liều mạng nhin xuống, đi tới chỗ ít người qua lại mới đứng lại thấp giọng nói: “Sáng nay lúc Nhị tẩu để ý gia sự, Nhị ca bảo ta tới Thính Tuyết các một chuyến.”

Lâm Cẩn Dung thấy nàng mày nhíu lại, nhìn qua cũng thực đáng thương, liền tiếp lời: “Hắn gần đây có chút bận bịu.” Liền nghĩ đến vừa rồi Lục Vân sợ hãi không muốn quan tâm Lục Giam, tất nhiên là vì bàn về chuyện hôn nhân này mà mất hứng.

Lục Vân mang theo vài phần trào phúng: “Đúng vậy, hắn càng ngày càng bận rộn. Từ trước dù hắn có việc cũng sẽ thường xuyên tìm ta trò chuyện, năm gần đây lại chỉ vội vàng gặp mặt, muốn nói thêm hai câu cũng không được. Con người lớn rồi, có rất nhiều việc thay đổi.” Không đợi Lâm Cẩn Dung trả lời, nàng lại nhẹ nhàng nở nụ cười: “Nhưng rốt cuộc, hắn cũng vẫn quan tâm ta, chính là Kim gia này, không biết Nhị tẩu cảm thấy thế nào?”

Tuy rằng đã trải qua một lần, nhưng đối với cộc hôn sự này của Lục Vân Lâm Cẩn Dung kỳ thật không biết nhiều lắm. Khi đó Lục Vân đính hôn trước thì nàng mới biết về Kim gia, Lục Vân gả đi nàng đã mất hết sức lực, không muốn hỏi thăm thế sự, thêm nữa Lục Vân lại là gả xa nhà, đưa tin không tiện, Lâm Ngọc Trân có cái gì cũng sẽ không nhiều lời với nàng. Nhưng dù nàng không thích Lục Vân, đối với loại chuyện cũng không muốn nói trái với lương tâm, châm chúc mãi, rồi thản nhiên nói: “Ta không biết. Ta thấy Kim gia phu nhân tính tình có vẻ nghiêm cẩn.”

Lục Vân im lặng một lát, cười ngạo nghễ: “Ta hiện giờ kém cỏi, tẩu trở về nói với ca ca của ta, đừng có ai khuyên nhủ thêm nữa, cũng không thể biến chuyển gì đâu. Bao gồm cả tẩu trong đó.” Kim gia lão chủ bộ dạng kén cá chọn canh, phẳng phất giống như đang buôn bán vậy, bảo nàng sao có thể chịu đựng được?

Giống như cộc hôn sự này là nàng cùng Lục Giam một tay thúc đẩy, lại giống như bọn họ đều thấy Lục Vân không tốt vậy, Lâm Cẩn Dung dù cho an tĩnh cũng bị cảm thấy vài phần tức giận, liền cười nhẹ: “Muội thua kém, nhưng không phải chúng ta.” Nói xong vung tay áo đi về phía trước. Khi sắp đến sân viện của Lâm Thất thì nghe thấy phía sau có tiếng vang, Anh Đào quay đầu đi xem, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Đại tiểu thư đuổi theo.”

Lâm Cẩn Dung cười cười, không để ý tới, đi thẳng vào cửa, thân mật chào đón Ngô Lăng cầm tay cầm chân, hàm chứa tươi cười thân thiết cùng mấy tộc muội chào hỏi. Lục Vân theo sát nàng tiến vào, trên mặt mang theo vài phần ý cười miễn cưỡng, rồi ngồi xuống bên cạnh Lâm Thất.

Đã sắp gả cho người ta, Lâm Thất sớm thu liễm tính tình ương ngạnh ngày xưa, trong sự xấu hổ có chút khiếp sợ, hơi sàu sảo cầm kéo chiêu đãi các nàng: “Sao giờ mới đến? Sáng sớm ta đã chờ các tỷ, tỷ tỷ muội muội trong nhà, ngoài tiểu Bát muội ra, cũng chỉ có hai tỷ có thể đến tiễn ta. Ngay cả Lục tỷ của ta, cũng không thể đến. Ngày sau cũng không biết đến bao giờ tỷ muội chúng ta mới được gặp nhau.”

Những người còn lại đều khéo léo an ủi Lâm Thất, Lâm Cẩn Dung biết, lúc nàng sinh thời, tỷ muội Lâm gia từ hôm nay trở đi, cũng chưa từng có dịp được tề tựu; Lục Vân không có tâm tình, mặc dù muốn giả bộ cũng không nổi.

Ngô Lăng lại thông minh, vừa thấy bộ dáng này đã biết giữa hai người không thoải mái, liền ngằm cùng Lâm Cẩn Dung ra hiệu, một mình đứng dậy ra bên ngoài, Lâm Cẩn Dung cũng tìm cớ, đứng dậy đi theo. Lục Vân nhìn, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, cắn chặt khớp hàm, cúi thấp đầu xuống.

Trong viện của Lâm Thất trồng cây diệp, lúc này lá cây đã rụng hết, chỉ chừa lại nhánh cây trơ trọi. Ngô Lăng đứng ở dưới tàng cây, ngẩng đầu ngắm nhìn, thấp giọng hỏi: “Tỷ lại đắc tội nàng?”

Lâm Cẩn Dung nói cho có lệ: “Cũng không phải.”

Ngô Lăng liền khuyên giải an ủi: “Đều là như vậy, nàng vừa là tiểu cô, vừa là muội muội, đương nhiên muốn xả giận với tẩu tử như tỷ. Ta ở nhà cũng thường xuyên phát hỏa với tẩu tử, tỷ nên khoan dung cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Không sao.” Không phải mười phần khoan dung, nhưng cũng được năm sáu phần, bằng không đã sớm cảm thấy uất nghẹn đến chết rồi.

Hai người ngằm hiểu nhìn nhau cười, Ngô Lăng không khỏi khe khẽ thở dài: “Tỷ sống thật không dễ dàng.” Chuyện tốt không ra cửa, mà tiếng dữ thì đồn xa, chuyện của Lục gia hoặc nhiều hoặc ít đều truyền ra ngoài, đặc biệt Lâm Cẩm Dung gả cho nam nhân này, thân phận thực tại xấu hổ, ngấm lại ngày ngày đều là khổ sở. Chẳng qua, ý tứ chỉ dám giấu trong lòng, cũng không thể nói tỉ mỉ.

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhìn ánh nắng loang lổ bên dưới gốc cây, nghĩ đến kiếp trước kiếp này, nhất thời ngàn vạn cảm khái, lại không thể nào thốt nên lời, nhin lại nhẩn, chỉ cúi đầu nói một tiếng: “A Lăng là sang năm đúng không? Nên học tập cách làm người xử sự, quản gia chi đạo của các trưởng bối trong nhà, đừng nhàn hạ, đối với muội chỉ có lợi.”

“Di, nói tỷ béo tỷ liền quay ra chê ta gầy nha, lúc này cũng biết dạy dỗ ta rồi sao?” Trên gương mặt thanh tú của Ngô Lăng mang theo vài phần thẹn thùng, lại cảm thấy lời nói từ nội tâm của nàng vì muốn tốt ỉn, liền ôm cánh tay nàng nhỏ giọng nói: “Dương Mạt trước đó vài ngày có gửi thư, có thư của tỷ cùng mấy thư, Đại bá mẫu ta dĩ nhiên đã sai người đưa tới, tỷ có nhận được không?”

Lâm Cẩm Dung trong lòng không khỏi nhảy nhót vài cái, kinh ngạc nói: “Chưa từng nhận được, là chuyện khi nào?”

Ngô Lăng cũng lấp bấp kinh hãi: “Đã gần nửa tháng, có thể hay không là... ?” Có thể hay không là do người Lục gia giấu đi, ngấm lại cũng không chắc, liền nuốt lời kia xuống, sửa lại nói: “Không chừng là hạ nhân trong nhà đã quên, ta trở về thay tỷ hỏi một chút.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng gật gật đầu, trong lòng càng thêm bất an. Mấy thứ khác thì không nói, có điều phong thư này là nhờ Dương Mạt làm hộ tịch, tuy rằng trên đường đã bị Ngô Tương xem trộm, Ngô Tương còn nói Dương Mạt không tiện xử lý chuyện này, giao cho hắn xử lý, nhưng thủy chung thư vẫn được gửi ra ngoài. Từ lúc đó, đã qua hơn nửa năm, Dương Mạt vẫn là lần đầu tiên gửi thư cho nàng, nghĩ đến trong thư thể nào cũng sẽ đề cập đến vấn đề này. Nếu rơi vào trong tay người bên ngoài, tuy nàng sớm đã có đối sách, nhưng tóm lại sẽ mất chút công sức.

Có chuyện này xảy ra, hai người trong lòng đều có chút là lạ, mà ở mãi bên ngoài trì hoãn không lâu cũng không được, liền đi trở về. Đã thấy trên mặt Lục Vân mang theo vài phần ngạo nghễ ý cười, thốt tha bước xuống bậc thang, nói: “Các tỷ đang nói gì vậy, ta cũng đến tham dự náo nhiệt.”

Ngô Lăng liền cười nói: “Nói chút chuyện vặt vãnh mà thôi, giờ cũng quay lại đây. Đỡ khiến Lâm Thất mất hứng chúng ta.” Lại xoa xoa cánh tay, nhảy nhót vài cái, “Lạnh quá, hôm nay nhìn trời thì có vẻ đẹp, kỳ thật thái dương cũng không ấm áp mấy.”

Lục Vân cúi mắt, chậm chọc loay loay khoe môi.

243. Chương 245: Cát Giấu

Lâm Cẩm Dung nhìn bộ dáng kia của Lục Vân, có vẻ hoài nghi bản thân cùng Ngô Lăng tránh ở bên ngoài nói xấu nàng, trong lòng biết nàng lúc này chính là thần hồn nát thần tính, nghĩ rằng ai cũng có lỗi với nàng, cũng lười cùng nàng so đo. Dù sao lòng dạ hẹp hòi khó chịu chính là nàng, cũng không phải là người khác, liền tùy nàng đứng đó, tự đến bởi các cô nương tuổi trẻ khác trong phòng của Lâm Thất.

Đến giữa trưa, Bình thị phụng lệnh Đào thị tới tiếp Lâm Cẩm Dung đi qua nghỉ trưa nói chuyện, thuận tiện báo cho Ngô Lăng biết, Ngô gia nữ quyến cũng muốn trở về, vì thế hai người liền cùng nhau cáo biệt.

Lâm Thất an bài bọn tỷ muội trong tộc nghỉ trưa, nữ hài tử ôm chần, người đẩy ta, ta cười người nhào thành đoàn. Lục Vân tà tà nằm ở trên ghế bành ngây ngẩn. Lâm Thất thấy cảnh tượng náo nhiệt, trong lòng cũng vui mừng, có tâm muốn biểu hiện chút hào phóng, liền cầm tráp đi ra, trước đưa tới trước mặt

Lục Vân: “Ta gả đi rồi cũng không dễ gặp mặt. Mọi người xem có gì mà mình thích không thì chọn một hai món làm kỷ niệm.”

Lục Vân biết rõ cặp song sinh cũng giống như La thị, ái tài lại keo kiệt, căn bản không nỡ lấy ra thứ gì tốt cho người ta chọn, thật hiếm có Lâm Thất mở miệng liền lên tinh thần ngó qua tráp vài cái. Đa phần là châu hoa vòng vèo khuyên tai cũ Lâm Thất đã từng dùng, nàng thấy không có gì hơn, cũng không muốn chạm vào, chỉ thấy có vài đồ thêu thùa là tinh tế khéo léo, thí dụ như khăn tay, hà bao, túi hương là còn mới, vì vậy không khỏi nhớ tới trang sức vàng bạc mà Lâm Thất đã cầm của nàng, còn không bằng lấy mấy thứ này.

Vừa ngó qua, liền thấy một túi hương, tổ la màu lam thêu hoa. Đóa hoa này cùng cách phối màu, thủ pháp thập phần quen thuộc, hoa trắng viền vàng, hoa hồng viền tím xen kẽ, dường như đã từng thấy qua. Trái lo phải nghĩ, đột nhiên nhớ tới, chắc chắn năm trước từng thấy chiếc khăn tay Lâm Cẩm Dung thêu bên cửa sổ, chính là giống như vậy.

Lâm Thất thấy nàng nghiêm túc ngắm nhìn, liền cười nói: “Đẹp không, đây là do Tứ tỷ làm. Không cần nói, nàng thêu đóa hoa này thật sự sống động.” Mới vừa nói, vài cô nương liền xông tới xem náo nhiệt.

Lục Vân bất động thanh sắc buông ra, lấy ra một khăn lụa thêu hình con bướm lên xem: “Nàng ngày thường rất ít khi thêu thùa, ta không thể nhớ ra, nàng còn có rảnh rỗi làm túi hương tặng tỷ. Lúc nàng vừa gả vào cửa ta cũng chỉ nhận được hai khăn lụa và một hà bao thôi.”

Lâm Thất liền cười: “Nàng ngày thường không nói lời hay gì với ta, đương nhiên không phải đặc biệt làm tặng ta. Đây là Ngũ tỷ khi xuất giá hỏi nàng, nàng liền tặng khăn tay hương túi mới. Ta lấy ở chỗ Ngũ tỷ.”

Lục Vân ngạc nhiên nói: “Nàng đưa Ngũ tỷ, Ngũ tỷ sao lại đưa cho tỷ?”

Lâm Thất bĩu môi: “Không phải chỉ là một túi hương thôi sao?” Vừa nói, vừa tung ném túi hương lên vài vòng trên không trung: “Muội có muốn không? Thêu rất tinh tế.”

Lục Vân thản nhiên loay loay khoe môi, nghiêng người qua thắp cầm lấy khăn lụa hình con bướm: “Nàng là tẩu tử của ta, ta muốn chẳng lẽ nàng có thể không làm cho ta? Tỷ cứ giữ lại đi, ta sẽ lấy khăn tay này.”

“Muội chọn thứ này không đáng giá.” Lâm Thất giả ý đẩy đưa vài cái, thấy thái độ nàng kiên định, liền không khuyên nữa, ngược lại hỏi vài tộc muội khác: “Các muội đến chọn đi. Cũng không được từ chối, ai không muốn chính là xem thường ta.”

Vài tộc muội kia cũng không giống như Lục Vân rụt rè soi mói, lựa chọn thứ mình thích, túi hương mà Lâm Cẩm Dung thêu do một tộc muội tên là Lâm Tuyết lấy đi, Lâm Thất còn săn sóc tặng nàng mấy sấp thơm mùi hương mai đặt vào bên trong.

Lại nói Lâm Cẩm Dung gặp Đào thị, nhân thoại vài câu, Đào thị cũng không dài dòng, trực tiếp nói: “Ta lập tức viết thư cho cậu phụ con, thỉnh Thủy lão tiên sinh đến một chuyến. Ta cũng không cần hấn đi đến đó, đỡ bị người ta đàm tiếu, trước tiên con an bài tốt, đến lúc đó chỉ cần qua đây bắt mạch là được, không được đổi ý, ta không cho phép.”

Lâm Cẩm Dung sớm biết là tránh không khỏi, liền thuận theo đáp ứng: “Con trở về liền an bài.” Vừa cười nói: “Mẫu thân đã nghe nói chuyện này đúng không? Kỳ thật cũng không cần vội.”

Đào thị khe khẽ thở dài: “Không vội? Sao có thể không vội? Vừa rồi bà bà con tự mình nói với ta chuyện này, con bảo ta không cần vội sao?” Vừa nói, vừa oán hận nói: “Kỳ thật còn không phải do người nhà hấn sao. Lục Giam lại thường xuyên không ở nhà, trách được ai đây?” Thời khắc mấu chốt, nàng lại thấy người Lục gia không thuận mắt, như thế nào cũng không chịu nói là do nữ nhi nhà mình không tốt.

Lâm Cẩm Dung cúi đầu nở nụ cười, ôn nhu nói: “Mọi người đều thúc giục con, khiến con cũng cảm thấy sốt ruột... Nghe nói như vậy cũng không tốt.”

Đào thị vội nói: “Ai nha, con cũng đừng gấp, không cần suy nghĩ, qua mấy ngày ta và con cùng đến Bình Tế tự thắp hương cầu khẩn.”

Chỉ cho là đi giải sầu, Lâm Cẩm Dung không muốn vì loại sự tình này mà tổn thương nàng, nhân tiện nói: “Được, chọn ngày tốt đi. Mẫu thân và con ngày thường cũng không làm điều ác, Phật tổ sẽ không khó xử

con.” Thấy Đào thị vẻ mặt có chút khoan khoái, liền ngược lại hỏi nàng: “Kim gia nói như thế nào?”

Đào thị nhân tiện nói: “Kim phu nhân có vẻ coi trọng Lục Vân. Cô cô con cũng coi như vừa lòng, lúc này đang cùng nhau nói chuyện.” Lại nhỏ giọng hỏi: “Nếu là ta, chưa từng gặp qua, sao có thể nhận làm nữ tế (con rể)?”

Cung ma ma cười nói: “Phu nhân, bên kia cũng có người nhà mẹ đẻ của lão thái thái, lão thái thái chỉ phải một nữ nhi là Cô phu nhân, Cô phu nhân cũng chỉ có một giọt cốt nhục, sao có thể ủy khuất biểu cô nương được?”

Đào thị ngẫm lại, nhân tiện nói: “Vây cũng đúng. Nhưng vừa rồi nghe nói, hình như vị Kim Thừa Cấp kia không được cao ráo cho lắm.”

Lâm Cẩm Dung thật ra có chút ấn tượng, nàng năm đó từ xa đã thấy qua Kim Thừa Cấp, chỉ nhớ rõ là bộ dáng gầy gò, thật sự là không cao lắm. Nhưng loại sự tình này, ai lại bàn về khuyết điểm của người ta? Chỉ nhân tiện hỏi: “Là hỏi được từ đâu vậy?”

Đào thị nói: “Đây là tự Kim phu nhân nói.”

Hóa ra là Kim phu nhân, thật sự khác biệt so với biểu hiện bề ngoài thập phần nghiêm cẩn, vừa cảm giác Lục Vân không tệ lắm, Lâm Ngọc Trân cũng có ý tứ này, liền thần nhiên đem tình huống nhà mình nói rõ. Hoặc là, nàng cho rằng vẻ ngoài của nam tử không phải là điều quan trọng, nam nhân không tuấn tú thì sao, chỉ cần nhi tử nàng có tiền đồ, thì tính là gì? Nàng nói điều này chỉ là phụ, trọng điểm chính là nhân phẩm của nhi tử nàng tốt đẹp thế nào, có năng lực ra sao, sính lễ của nàng dày bao nhiêu.

Trước Lâm Ngọc Trân còn có chút khấn trương, đặc biệt nhắc tới chiều cao như vậy, so với Lục Vân còn thấp hơn sao? Nhưng cẩn thận hỏi han, mới biết là sợ bóng sợ gió một hồi, chỉ là hơi thấp hơi gầy, nhưng vẫn cao hơn Lục Vân a.

Cung ma ma nói: “Vị Kim phu nhân thủ tiết nhiều năm, có thể một mình nuôi dưỡng hai nhi tử thành người lại đạt thành như bây giờ, cũng không phải tùy tiện liền có thể làm được. Xem phẩm tính của nàng, thật đúng là rất khá.”

“Nàng giấu giếm không được. So với việc giấu giếm sau lưng, không bằng tự mình nói ra, bỏ khuyết thêm chút những điều khác là được rồi.” Đào thị không cho là đúng: “Xem bộ dáng vị Kim phu nhân, chỉ sợ trong mắt không thể chứa nổi hạt cát, có vẻ nghiêm khắc, so với Cô phu nhân càng tinh minh lợi hại. Con xem bộ dạng Kim Đại thiếu phu nhân dụ ngoạn, cũng không phải là ngày một ngày hai mà có được.”

Nói cách khác, không chừng là bà bà ác mà. Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng hỏi: “Lúc trước không phải người nói nàng ta thành thực thân thiết sao?”

Đào thị sắc giọng: “Đó là bà bà con, nàng đầy côi lòng hy vọng, chẳng lẽ muốn ta vừa mở miệng đã nói người ta tính tình có vẻ nghiêm khắc sao? Kia không phải sẽ khiến người e ngại sao? Chuyện này con cũng đừng nói với người khác, tiểu cô nương đều thích việc hay, nếu làm hỏng chuyện của bà bà con, cẩn thận nàng tìm con tính sổ.”

“Người ta đã sớm nói qua, nàng không chịu, cũng không cần chúng ta quản. Con cần gì phải xen vào?” Lâm Cẩm Dung mím môi cười, nhớ tới Dương Mạt gửi mấy thứ đến không thấy tăm hơi đâu, trong lòng lại thêm vài phần phiền muộn. Vì thế lấy cớ mệt mỏi, rầu rĩ ở trong phòng Đào thị nghỉ ngơi.

Đến giờ dùng cơm chiều, khách nhân còn lại cũng không nhiều lắm, Lâm lão thái thái đặc biệt ở An Nhạc đường mở một bàn yến hội thượng đẳng, nói là giữ nhóm thân thích bằng hữu ở lại ăn cơm, kỳ thật ý không ở trong lời, vì thiết đãi Kim gia bà tức, chẳng qua là sự tình chưa quyết định, nên cố ý che lấp mà thôi.

Mọi người trong lòng biết rõ ràng, cũng không nói ra, chỉ ăn cơm uống rượu nói chuyện vài phần khách khí cùng náo nhiệt. Lục Vân chối từ thân thể không thoải mái, chưa từng tham dự. Mọi người cũng không trách móc nặng nề nàng, chỉ cho rằng tiểu cô nương da mặt mỏng. Lâm Ngọc Trân cũng có chút do dự, nhưng được Lâm lão thái thái giúp đỡ, trước khi chưa định ra, tuyệt đối không nhắc lại với Lục Vân, đỡ phải gà bay trứng vỡ, hai bên mất mặt. Vì thế công đạo riêng với Lâm Cẩm Dung: “Đừng nói lung tung với nàng, nếu nàng hỏi con, con cứ nói ta còn đang suy nghĩ.”

Lâm Cẩm Dung lại biết Lục Vân thà rằng đến hỏi người bên cạnh Lâm Ngọc Trân, cũng sẽ không hỏi mình nữa câu. Quả nhiên buổi tối mới trở về nhà, Lục Vân thuận tiện nâng có mặt ở đó, trực tiếp hướng Lâm Ngọc Trân tuyên bố, nàng vô luận như thế nào cũng không đáp ứng.

Lâm Ngọc Trân sớm đã quyết đoán, cũng không cùng nàng nhiều lời, chỉ thản nhiên nói: “Đã có gì đâu mà nói? Nếu con cảm thấy không thoải mái, trở về đi nghỉ ngơi. Ngày mai là ngày chính, vô luận như thế nào cũng phải đi.” Rồi nghiêng mặt qua phân phó Lâm Cẩm Dung: “Đã muộn mà còn xảy ra việc này, hai người chúng ta tới Vinh Cảnh cư, thỉnh an lão thái thái, xem bà an bài thế nào.”

Lục lão phu nhân quả nhiên giống như suy tính của Lục Giam, nửa điểm không đề cập tới việc để Tống thị trở về, ngược lại đem chuyện quản lý giao cho Lâm Ngọc Trân: “Vốn để cho A Dung quản, nhưng nàng cũng không nên quá mệt nhọc, con làm bà bà thì vất vả một chút vậy.” Ngụ ý đó là làm cho Lâm Ngọc Trân vất vả hơn, để Lâm Cẩm Dung có sức khỏe sớm hoài thai.

Chuyện này là mục đích chung, Lâm Ngọc Trân cũng không so đo, chỉ cần Nhị phòng không được như ý là được, vội vàng đáp ứng, phân phó Lâm Cẩm Dung: “Con tự trở về an bài, ta có lời muốn nói với tổ mẫu con.” Hẳn là cùng với Lục lão phu nhân thương lượng chuyện hôn nhân của Lục Vân, không muốn để Lâm Cẩm Dung ở một bên ngồi nghe.

Lâm Cẩm Dung đang có ý này, hành lễ cáo từ, trở lại trong phòng liền phân phó Lệ Chi: “Lập tức đến hỏi thăm, nửa tháng trước có người tới gửi cho ta thứ gì hay không.”

Lệ Chi thấy nàng thần sắc ác liệt, vội vàng hỏi rõ ràng căn do, rồi rời đi ngay.

Lâm Cẩm Dung tâm phiền ý loạn, cầm quyển sách ngồi ở dưới đèn, nhưng dù thế nào cũng không vào đầu. Gần canh hai, Lệ Chi mới trở về.

244. Chương 246: Lắm Miệng

Lâm Cẩm Dung ghé vào dưới đèn phát sầu. Chỉ vì vài thứ kia lại vô thanh vô tức biến mất. Nàng nghĩ rằng, cho dù bị thất lạc trên đường cũng đành thôi, nhưng có thể lặng yên không một tiếng động như vậy, thật sự là làm cho người ta cực kỳ bất an. Rốt cuộc là Lục gia có lỗi? Hay là Ngô gia có sơ sót?

“Nhị gia đã trở lại!” Quê Viên ở cửa thanh thúy hô một tiếng, ngay sau đó Lục Giam tiến vào, mặt phiếm hoa đào, ánh mắt tỏa sáng, là biểu hiện uống nhiều rượu.

Lâm Cẩm Dung vội thu liễm tâm thần, tiến lên tiếp đón hân: “Tại sao lại uống nhiều rượu rồi?”

Lục Giam mỉm cười đỡ tay nàng nói: “Ngô Tương mang theo người tới ồn ào, liền ngay cả lý do ta đã cưới thế nên uống thêm một chén cũng lấy ra dùng, ta sao có thể không uống?” Một mặt nói, một mặt ghé vào bên tai nàng thấp giọng nói: “Là ta không tốt, lại uống nhiều rồi.” Giữa trưa hân hộ tống Lục lão ông thỉnh các quản sự ở các cửa hàng Lục gia ăn cơm uống rượu, đến buổi tối lại cùng đám người Ngô Tương uống rượu, thực sự là uống hơi nhiều.

Hân uống thế này cũng nằm trong dự kiến của nàng, Lâm Cẩm Dung trong lòng khoan khoái, xem nhẹ giọng nói và cử động vô cùng thân thiết của hân, bộ dạng oán trách: “Nên để chàng đến thư phòng ngủ thôi! Thối hoắc.”

“Ta không đi.” Thấy nàng làm ra vẻ ta đây, đôi mắt Lục Giam càng sáng lên, gắt gao nhìn chăm chăm nàng không chịu chuyển dời, cũng không quay đầu lại nói: “Ta có thứ này muốn cho nàng xem. Đem thùng ta vừa mới mang về vào.”

Đậu Nhi cùng Quê Viên vội vàng nâng vào, Lệ Chi cũng bưng bát canh giải rượu đến, cười nói: “Nhị gia trước uống canh giải rượu đi, Quê ma ma đã hâm nóng rồi.”

Lục Giam theo lời uống hết, lại nghe lời Lâm Cẩm Dung an bài rửa mặt một phen, thay đổi quần áo ở nhà, rồi ọi người lui ra ngoài, kéo Lâm Cẩm Dung ngồi xuống thấp, mở thùng ra cho Lâm Cẩm Dung xem, chính là giấy thượng hạng và bút mực linh tinh gì đó, cũng có vài quyển sách cổ đơn lẻ. Lục Giam lấy ra cho Lâm Cẩm Dung xem, nhất nhất kể lại với nàng là ai đưa, lại hỏi nàng có thích không, có thể chọn lựa, phảng phất giống như tiểu hài tử vậy.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười cự tuyệt: “Đều là bằng hữu tốt tặng cho chàng, sao ta có thể lấy được? Ta sẽ nhớ kỹ cho chàng, ngày sau hoàn lễ cho người ta.”

Lục Giam thấy nàng không cần, hơi hơi có chút thất vọng, lại từ bên trong lấy ra một hộp dán giấy niêm phong đưa tới trước mặt nàng: “Ngô Tương nhờ ta chuyển giao đưa cho nàng, là Dương Mạt đáp lễ.” Một mặt nói, một mặt hàm chứa tươi cười nhìn nàng, biểu tình nàng xem lễ vật của ta, ta cũng phải nhìn người khác tặng gì cho nàng mới được.

Hóa ra là thăng nhãi Ngô Tương này. Lâm Cẩm Dung trong lòng mới xem như an tâm, lấy trâm gài tóc nhẹ nhàng đâm vào lớp giấy niêm phong, là phấn son bột nước thập phần tinh xảo, đầu lạp, quạt tròn, khăn lụa, trà ngon, có hai tầng. Phía dưới có danh mục quà tặng, ngoài ra không còn gì khác. Nàng biết thư còn nằm trong tay Ngô Tương, hẳn nhờ Lục Giam mang đồ đến, nghĩ đến là nghe Ngô Lăng hỏi, mượn cơ hội nói nhảm yên tâm thôi. Dù đã yên lòng còn có chút cảm thấy Ngô Tương nhiều chuyện, sớm để Lâm Thế Toàn đưa tới không phải tốt hơn sao? Hắn xen vào làm cái gì? Vừa oán thầm, vừa mỉm cười chỉ từng món hỏi Lục Giam: “Mẫn Hành có thích thứ nào không?”

Lục Giam mang theo vài phần đáng điệu thơ ngây: “Ta muốn uống trà nàng pha.”

Lâm Cẩm Dung chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy, nhất thời cảm thấy hắn mượn rượu giả điên. Im lặng một lát, cuối cùng ôn nhu nói: “Hôm nay chàng uống nhiều rượu, đợi đến sinh thần chàng, ta sẽ pha trà cho chàng được không? Lúc này đêm đã khuya, sớm đi nghỉ ngơi thôi.”

Lục Giam ngoái đầu nhìn lại nhìn nàng một cái, liền thả túi trà trong tay, nghe lời nằm xuống giường, mỉm cười hướng nàng vươn tay: “A Dung, lại đây.”

Lâm Cẩm Dung nghĩ đêm qua hắn có hành vi kia, sợ hắn không nghe khuyên bảo, liền cúi đầu thu thập đồ đạc: “Chờ ta thu dọn xong đã. Đều là tâm ý của người khác, nếu sơ xuất là lỗi của chúng ta.”

Lục Giam không nhắc lại, hé mắt thấy nàng làm việc, bất quá cảm thấy say rượu, dần dần trở nên lơ mơ.

Lâm Cẩm Dung chậm rì rì thu dọn xong xuôi, đi qua xem, hắn sớm đã ngủ, trên trán, trên gáy đổ ra một tầng mồ hôi. Nàng cúi mắt đứng ở bên giường nhìn hắn, lúc hắn say rượu rất ngoan, mặc kệ uống nhiều uống ít thế nào, nàng chưa bao giờ từng thấy hắn làm ầm ĩ, nhiều nhất chỉ nói hơi nhiều hơn bình thường thôi, bằng không chính là im lặng ngồi hoặc là nằm, giờ phút này hắn cũng như thế, ngay cả ngủ cũng là nằm thẳng tắp.

Bộ dạng của hắn thật sự đẹp mắt, cho dù hai mắt đã nhắm lại, im lặng ngủ bất động, dung mạo cũng thập phần hấp dẫn người khác, nàng sống hai kiếp, vốn chưa từng gặp qua nam tử nào tuần tú hơn hắn, càng khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Từ trước thời điểm nàng còn ái mộ hắn, nhìn thấy hắn thì lòng tràn đầy vui sướng không thể chuyển dời ánh mắt, thời điểm nàng hận hắn, mặc dù chán ghét hắn, hận không thể giết chết hắn, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn rất tuần tú.

Nhưng chỉ là. . . . Cho dù hắn đẹp mắt, trong lòng nàng cũng không còn cảm thấy rung động như trước nữa. Đẹp thì đẹp, cũng chỉ để ngắm mà thôi. Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhìn trong chốc lát, rồi chuyển ánh mắt sang một bên, cầm khăn nóng thay hắn lau mồ hôi.

Chờ nàng thu thập xong nằm xuống, Lục Giam lại nhẹ nhàng nghiêng người, ngăn nửa người nàng lại, gắt gao ôm thắt lưng nàng, môi ở trên gáy nàng cọ qua cọ lại. Lâm Cẩm Dung động cũng không dám động, chỉ sợ sẽ càng khiến hắn bị kích thích, hắn lại luồn tay vào trong vạt áo nàng, gọi một tiếng A Dung liền cảm thấy mỹ mãn rồi đi vào giấc ngủ. Lâm Cẩm Dung mở to mắt, mãi cho đến khi vịn lại câu tỉnh (vịn vật yên lặng) mới mơ hồ thiêu ngủ.

Hôn sự của Lâm Thất là việc vui thứ tư của Lâm gia, phía dưới nàng qua nhiều năm nữa sẽ không có ai xuất giá, vì thế Lâm lão thái gia cùng Lâm lão thái thái đều thực coi trọng. Mặc dù so ra kém náo nhiệt phồn hoa hơn so với hôn lễ của Lâm Cẩm Dung, nhưng lại thập phần long trọng, đem thân thích bằng hữu đều nhồi vào chính đường.

Lâm Cẩm Dung nay là khách nhân, cũng không cần nàng làm cái gì, nhiệm vụ chủ yếu là tới vô giúp vui. Hôm nay nàng không có tâm tư xem lễ, ánh mắt tìm kiếm trong đám khách nhân một hồi, không phát hiện ra Ngô Tương, không khỏi có chút thất vọng, nàng nghĩ đến hôm nay hẳn chắc chắn sẽ đến, lại mượn cơ hội

tự mình đưa thư cho nàng. Trong suy nghĩ của nàng, hẳn giữ lại chậm chạp không đưa cho nàng, đơn giản chính là lo lắng sẽ rơi vào tay người khác mà thôi.

Đợi một hồi, đột nhiên nhớ tới, năm ấy ở kiếp trước, Ngô Tương cũng khoan thai đến chậm, lúc ấy nàng vì việc vặt ở Lục gia thập phần bất khoái, đến đây lại do Đào thị cùng Lâm Tam lão gia vì chuyện Lâm Thân Chi náo loạn một hồi, khóc lóc khiến mắt sưng đỏ không dám đi ra gặp khách, liền mạo hiểm giả lạnh ngồi ở hoa viên. Sau đó xem như canh giờ không sai biệt lắm, bên ngoài tân khách rời đi, mới mang theo Lệ Chi đi ra, lại gặp hẳn ở một con đường nhỏ ngoại viện. Hẳn thấy nàng hai mắt sưng đỏ, liền dừng chân, nói bóng nói gió hỏi han một hồi, nàng mặc dù không chịu nói ra việc xấu trong nhà, lại nhịn không được chảy vài giọt lệ, hẳn cũng không nói gì, im lặng đứng với nàng trong chốc lát, sau đó an ủi nàng, đừng buồn khổ nhiều, cố gắng nuôi nấng Ninh nhi rồi sẽ có một người được ra ở riêng.

Nhưng hôm nay, nghĩ đến hẳn như cũ sẽ đến, đơn giản chính là muộn một chút mà thôi, nhưng nàng cũng sẽ không tới chỗ con đường đó gặp hẳn.

Lâm Cẩm Dung thấp giọng phân phó Lệ Chi: “Người đi bên kia tìm Tam gia, nói với hẳn, bảo hẳn ở bên ngoài chờ Ngô Nhị gia, nói rằng, Dương gia thiếu phu nhân gửi cho ta một phong thư, không biết thất lạc đi đâu, Ngô Nhị gia có biết hay không?”

Lệ Chi tuân lệnh, liền đi tìm Lâm Thế Toàn truyền tin, trong chốc lát trở về nói: “Tam gia đã đi rồi, bảo người cứ yên tâm.” Lâm Cẩm Dung liền buông lỏng tâm tư, chuyên tâm xem lễ và chiếu cổ Lưu Nhi, rồi thấy Lục Vân đột nhiên đứng lên, nổi giận dùng dưng đi sang một bên, Giản Nhi và vài nha hoàn khác giống như cái đuôi vợi vãi đuổi theo.

Lâm Ngọc Trân đang cùng Kim gia phu nhân nói chuyện, ánh mắt thường thường đánh giá bên này, thấy thế liền khẩn trương, lại không dám để Kim gia phu nhân cùng những người khác chú ý, chỉ đành thấp giọng phân phó Phương ma ma một tiếng, bảo Lâm Cẩm Dung chạy nhanh đuổi theo nhìn xem thế nào.

Lâm Cẩm Dung đành phải đem Lưu Nhi giao cho Đào thị, bảo Lệ Chi ở lại nơi đó chờ tin tức của Lâm Thế Toàn, sai Đậu Nhi đi hỏi thăm Lục Vân vừa mới xảy ra chuyện gì, rồi dẫn Anh Đào đuổi theo đi xem. Trong chính đường nhiều khách nhân, nàng không tiện thể hiện rõ ràng, đi theo chủ tớ Lục Vân vào chỗ sâu trong vườn, mới ba bước thành hai bước đuổi theo: “A Vân, muội muốn đi đâu vậy?”

Lục Vân không chịu dừng lại, cơ hồ là nghiêng rằng nói: “Không cần tẩu xen vào việc của người khác.”

Lâm Cẩm Dung vốn cũng không muốn kích thích nàng, nhưng nhìn thấy bộ dáng nàng giương nanh múa vuốt, nhịn không được nói: “Thật ra ta không muốn xen vào việc của người khác, nhưng không thể không làm. Ta mặc kệ muội, muội cũng đừng quẩn ta a, chúng ta tự đi đường của mình.”

Lục Vân bước chân dừng lại, quay đầu hung hăng trừng mắt nàng, muốn nói gì đó chung quy lại không thốt ra, nháy mắt đỏ đôi mắt, hung hăng quay đầu lại, vẫn cúi thấp đi về phía trước. Lâm Cẩm Dung cũng không quan tâm nàng đi đâu, thủy chung bất khoái không nhanh không chậm đi theo phía sau. Lục Vân đi tới khối linh thạch lúc xưa Lục Luân làm rơi xuống hồ thì đứng lại, nhìn lá sen khô héo trong hồ mà ngẩn người.

Lâm Cẩm Dung chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, hướng Giản Nhi và mấy nha hoàn liên tiếp nháy mắt, ý bảo bọn họ phải trông chừng, một khi phát hiện không đúng phải nhanh ôm lấy người, khiến mấy người Giản Nhi khẩn trương vạn phần, trông mắt cũng không dám chuyển động.

Không bao lâu, Đậu Nhi đuổi tới, dán tại bên tai Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Vừa rồi có người cùng Đại tiểu thư nói giỡn, hỏi nàng thấy Kim gia bà tức thế nào. Lại có người nói, Kim gia Tri huyện đại nhân là một người lùn.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi nhíu mày: “Là ai lắm miệng như vậy?” Tạm thời có nghị thân được hay không, người nói lời này quả thực chính là có ý xấu muốn phá hỏng việc hôn nhân này.

Đậu Nhi lộ ra vài phần khó xử: “Nô tỳ chưa kịp hỏi thăm rõ ràng, chỉ biết là có chuyện như vậy thôi.” Lâm Ngọc Trân đắc tội nhiều người, thật sự là không tiện khẳng định một ai.

Lâm Cẩm Dung liền vẫy tay ý bảo Đậu Nhi lui ra, kéo áo choàng bước tới gần Lục Vân, chợt thấy Lục Vân xoay người lại, trên mặt đã không còn vẻ phần hận cùng ủy khuất, thay đổi biểu tình bình tĩnh nhìn nàng

nói: “Tẩu tử biết tất cả đúng không? Vì sao không nói với ta?”

Nàng như vậy nhìn như rất vẫn tĩnh đoan trang tao nhã, nhưng Lâm Cẩm Dung đã biết che giấu dưới biểu tình này là sự táo bạo cùng ích kỷ, chỉ lẳng lặng nhìn nàng: “Những gì ta biết không thể nói là nhiều hơn muội. Loại sự tình này ta cũng không có cách nào, càng không thể xen vào. Chuyện tới bước này, ta chỉ có thể nói với muội, nên khoan thứ một chút.”

245. Chương 247: Xem Xét

Khoan thứ một chút? Sự tình không rơi vào người nàng, làm sao nàng có thể cảm nhận sự đau khổ? Quả nhiên là đứng nói chuyện không thấy thất lưng đau mà. Lục Vân vênh vênh lên khoe môi: “Vậy cầu tẩu đừng đi theo ta, để ta một mình được thanh tĩnh.” Nàng khinh miệt chỉ nước hồ tĩnh mạch trước mặt: “Ở chỗ này một chút, ta vẫn còn ngại bẩn mà. Người khác lãng phí ta, ta cũng không thể lãng phí bản thân mình được.”

“Điều này thì ta tin tưởng.” Lâm Cẩm Dung đưa mắt nhìn đám người Giản Nhi rồi xoay người rời đi. Có thể nói lời này, vậy không có khả năng đi tìm cái chết, lúc trước bị Ngô gia cự tuyệt cũng không tự tử, hiện tại lại càng không làm như thế. Đi được không bao xa, đã thấy Lệ Chi vội vàng chạy tới đây: “Thiếu phu nhân, Tam gia thỉnh người đi qua.”

Lâm Cẩm Dung vội hỏi: “Đã tìm được Ngô Nhị gia chưa?”

Lệ Chi gật đầu: “Tìm rồi, nhưng Ngô Nhị gia nói, thỉnh người qua nói chuyện.”

Lâm Cẩm Dung liền suy nghĩ, có Lâm Thế Toàn ở cạnh, dù người đến người đi, cũng không có gì phải cố kỵ, nàng thật muốn nhìn xem, Ngô Tương rốt cuộc muốn làm gì. Vừa mới cất bước, lại thấy Lệ Chi dẫn nàng tới con đường nhỏ đó. Nàng không khỏi bật cười, năm ấy, nàng cô đơn mà dẫn Lệ Chi tới đây, trong lòng tràn đầy quần bách cùng chua xót, được một câu lời hay liền cảm kích nửa ngày, nay quang cảnh đã hoàn toàn khác biệt. Tuy rằng vận mệnh thật sự làm cho người ta không thể nói rõ, nhưng tốt xấu là so với từ trước mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đang bật cười, Đô Đô béo tròn lúc la lúc lắc chạy tới, vây quanh Lâm Cẩm Dung lấy lòng vẫy đuôi, Lâm Cẩm Dung liền cười hỏi: “Đô Đô, Lưu Nhi cũng theo tới ư?”

“Uông! Uông!” Đô đô kêu hai tiếng, chạy về phía đằng trước, chạy hai bước lại dừng lại nhìn Lâm Cẩm Dung, phảng phất giống như đang đợi nàng vậy, Lâm Cẩm Dung tâm tình tốt thêm vài phần, nhìn không được cười nói: “Nhìn nó xem, thật là có nhân tính mà.”

Lâm Thế Toàn dắt tay Lưu Nhi đi tới, cười nói: “Nó được nuôi nhiều năm, nếu chút nhân tính này không có vậy thì quá gốc gác rồi.”

Lưu Nhi tránh khỏi tay Lâm Thế Toàn, chạy tới nắm chân váy Lâm Cẩm Dung, ngửa đầu ủy khuất nói: “Tứ tỷ tỷ, vừa rồi tỷ không mang ta đi chơi cùng.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ta có việc, mang theo muội không tiện, ngày khác ta sẽ mang muội tới Bình Tế tự chơi được không?”

Lưu Nhi chuyển sầu thành vui: “Không được nuốt lời a.”

“Nàng mà nuốt lời sẽ trở nên béo phì a.” Ngô Tương chấp tay sau lưng, thông thả khoan thai, khoe môi hàm chứa tươi cười, chậm rãi đi tới. Ánh nắng mùa đông đem hoa văn trúc điệp trên trường bào gấm ngân bạch của hắn nửa rõ nửa mờ, mặt mày có loại tùy ý không thể che giấu, nhìn Lâm Cẩm Dung nói: “Lục Nhị lang nhà muội đêm qua vui vẻ, khiến ta uống quá chén, hôm nay thiếu chút nữa không thể rời giường, suýt nữa là xấu mặt.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Hắn cũng say, chưa bao giờ thấy uống nhiều như vậy.”

Ngô Tương cũng cười: “Đã nhận được đồ chưa?”

Lâm Cẩm Dung chỉ rõ: “Vẫn còn thiếu một thứ.”

Ngô Tương liền hơi hơi nhú mảy: “Ồ chỗ ta, ta đúng là muốn hỏi muối, lúc trước không có cơ hội. . .”

Lâm Cẩm Dung liền dè thấp thanh âm: “Ngô Nhị ca muốn hỏi cái gì?”

Lâm Thế Toàn nhìn hai người liếc mắt một cái, không dấu vết dẫn Lưu Nhi đi đến một bên, nhưng cũng không đi xa, ngồi xổm xuống chỉ vào từng cây cối trong vườn giúp Lưu Nhi nhận biết, bộ dạng vừa không muốn nghe thấy, lại vừa giúp đỡ bọn họ đỡ ngại ngùng.

Ngô Tương nhỏ giọng nói: “Ta lúc trước đã đáp ứng muối, thay muối ở Phủ châu làm hộ tịch, sai sót ngẫu nhiên trì hoãn chút thời gian, nhưng cuối cùng đã tới tay. Nhưng Dương Mạt cũng gửi về, là Tín châu. Ta muốn hỏi muối, muối rốt cục muốn chọn ở đâu?” Nói xong còn lặng lẽ nhìn huynh muội Lâm Thế Toàn liếc mắt một cái.

Lâm Cẩm Dung đột nhiên hiểu được ý tứ của hắn, cũng hiểu được hắn vì sao không chịu trực tiếp giao cho Lâm Thế Toàn, dù thế nào cũng phải cất giấu tự đưa cho nàng. Nàng nói với hắn thứ này để huynh muội Lâm Thế Toàn dùng đến, nhưng Lâm Thế Toàn giờ phút này nắm giữ mạch máu sinh ý cùng rất nhiều tiền tài của nàng, nếu nói cho Lâm Thế Toàn, ai biết Lâm Thế Toàn có tổn hại ý nguyện của nàng, lừa gạt nàng, chỉ làm điều có lợi cho hắn hay không đây?

Nàng cùng Lâm Thế Toàn giao tiếp đã lâu, nàng tin tưởng Lâm Thế Toàn, cũng không muốn ép buộc huynh muội hắn cả đời, nhưng Ngô Tương không giống như thế, hắn mặc dù cùng Lâm Thế Toàn có tiếp xúc có kết giao, nhưng không thể so sánh với sự hiểu biết của nàng đối với Lâm Thế Toàn. Cho nên hành động này của Ngô Tương là vì tính toán cho nàng. Nếu chuyện này chưa từng giấu giếm Lục Giam, Ngô Tương sẽ cố gắng cùng Lục Giam thương lượng, nhưng thấy nàng nói qua không thể nói cho những người khác biết, Ngô Tương chỉ đành thương lượng với một mình nàng. Lâm Cẩm Dung cảm kích Ngô Tương săn sóc chu đáo, liền thật tình tha thứ cho hành động xem trộm thư lúc trước của hắn, cũng không muốn đuổi theo truy cứu nguyên nhân. Vừa suy nghĩ như vậy, trên mặt liền biểu lộ: “Ngô Nhị ca, đa tạ huynh.”

Dù nàng chưa nói rõ ràng, Ngô Tương cũng đã hiểu ra, vì thế mặt mày sáng lạn như hoa nở: “Muối không giận ta?”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười lắc đầu: “Lần này thì không, thực sự không tức giận. Nhưng lần sau không được làm thế nữa.” Rồi đuổi tay ra: “Đưa cả hai thứ cho ta đi.”

Ngô Tương có chút ngây người, rốt cuộc vẫn từ trong lòng lấy ra hai phong thư: “Cầm lấy! Dù sao ta giữ lại cũng vô dụng.” Lại nói đùa: “Biết muối chuộng người tài, nhưng muối đừng vùng trộm cầm bán cho người không thể làm chung nhà, tương lai bọn họ sẽ gây phiền phức a.”

Lâm Cẩm Dung vẻ mặt nghiêm túc: “Ta là muốn đầu cơ trục lợi phòng loạn phi ác đồ, dựa vào điều này kiếm chút tiền tài, huynh còn chuyện gì nữa không?”

Ngô Tương bật cười: “Thôi, không nói với muối nữa, ta đi đây.” Nói xong, cùng Lâm Thế Toàn từ xa vái chào, tiêu sái rời đi, có một cổ nhân văn dã hạc tao nhã tự tại.

Lâm Cẩm Dung tâm hoa nộ phóng, nhanh như chớp đứng ở dưới gốc cây, xé hai phong thư ra, đem tên đăng ký và tình hình cụ thể trong hai bộ hộ tịch nhớ rõ ràng, cẩn thận thu vào trong lòng, chuẩn bị tìm cơ hội tiêu hủy, sau đó đi tới bên người Lâm Thế Toàn nói: “Tam ca, chúng ta trở về.” Đã thấy Lâm Thế Toàn hơi nhú mảy nhìn về phía cách đó không xa, nghe thấy nàng nói chuyện mới quay đầu nói: “Ta vừa mới nhìn thấy tiểu cô nhà muối, mang theo vài người đứng ở nơi đó ngó qua, cũng không lại đây, chờ ta nhìn lại, nàng đã không còn ở đó.”

Lâm Cẩm Dung ngăn ra, nghĩ rằng lúc này người Lục Vân không muốn gặp nhất hẳn là Ngô Tương, cố ý né tránh đi, cũng không phải chuyện gì kỳ quái, liền nhân tiện nói: “Chúng ta đi ra ngoài trước đi.” Vừa đi, vừa nhỏ giọng nói: “Tín châu, Phong huyện, Mục Vịnh, Mục Thanh, Mục Ngọc. Mục Vịnh là ca ca, Mục Thanh cùng Mục Ngọc là muối muối, có thể trí nghiệp.”

Lâm Thế Toàn kinh ngạc nhìn nàng, nếu chỉ có hai người hắn và Lưu Nhi, vì sao lại phải có thêm hai muối muối? Lâm Cẩm Dung cũng không giải thích, chỉ cười nói: “Tương lai ta muốn phó thác Tam ca chiếu cố một nữ tử, là người vô cùng quan trọng của ta, chỉ nguyện Tam ca có thể chăm sóc nàng giống như đối đãi với ta.”

Lâm Thế Toàn trịnh trọng gật đầu: “Là muội nhờ vả, tất không cô phụ.” Cũng không đuổi theo hỏi nàng rốt cuộc là ai.

Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng cười nói: “Tam ca, chúng ta ở Tín châu mở cửa hàng, vẫn là đừng để người bên ngoài biết được. Đồ cưới của ta tuy rằng không ít, nhưng có đôi khi muốn sử dụng thật sự không tiện cho lắm. Huynh cũng biết, nữ tử sau khi gả đi luôn không dễ dàng. Có đôi khi muốn cho người nhà cao hứng, đối với bằng hữu ra tay hào phóng một chút, cũng phải nhìn trước ngó sau.”

Lâm Thế Toàn sớm biết nàng sống không dễ chịu, nhưng thấy nàng tươi cười đầy mặt, thần sắc thoải mái mà nói đến chuyện này, không khỏi trong mắt trong lòng tràn đầy thương tiếc, là tiền của nàng, là đồ thuộc về nàng, nàng thích làm gì thì cứ làm như thế. Hắn cũng không khuyên nhủ nàng phụ thê là một, đừng giấu diếm Lục Giam linh tinh gì đó, đã từng bị phụ thân hắn vô tình vô nghĩa, hắn đã sớm từ bỏ một số suy nghĩ gọi là lễ phải, làm người làm việc đều phải có chuẩn tắc. Lập tức nhân tiện nói: “Ta sẽ giúp muội, nhưng nếu phải làm, thì nhất định phải làm cho tốt, đỡ đến khi tương lai lộ ra, đối với muội lại không tốt.”

Cả đời này, Lâm Thế Toàn tuyệt đối là trân bảo quan trọng nhất mà nàng tìm được, lúc nàng muốn mở trà tử, làm việc này tình hình đặc biệt cần phải công khai thì lúc ấy khuyên nhủ nàng báo cho Lục Giam biết, cùng Lục Giam thương lượng, làm chuyện không tiện công khai, sẽ nhắc nhở nàng cẩn thận, đừng để lộ chân tướng. Biết việc, hiểu được sầu lo của nàng, toàn tâm vì nàng suy nghĩ, thân như huynh đệ, như tri kỷ. Thiện có thiện báo, dùng thật tình sẽ đổi lấy thật tình, đúng là sự thật. Lâm Cẩm Dung ánh mắt phát sáng nhìn Lâm Thế Toàn, nghiêm túc gật đầu: “Tam ca ta sẽ ghi tạc trong lòng. Ngày khác chúng ta mới thương lượng chuyện mở cửa hàng này sau vậy.”

Huynh muội hai người hiểu ý tươi cười, bước ra bên ngoài rồi nói lời từ biệt.

Lục Vân vài bước chuyển qua, mặt âm trầm, nhìn chằm chằm bóng dáng đám người Lâm Cẩm Dung, vẫn không nhúc nhích.

Giản Nhi lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người có lạnh hay không?”

Lục Vân quay đầu nhìn nàng, không nói được một lời.

Giản Nhi bị nàng trừng mắt nhìn liền cúi đầu xuống, ngập ngừng nói: “Người ra ngoài đã lâu, chỉ sợ phu nhân sẽ sốt ruột. Nàng chỉ có một nữ nhi là người.”

Lục Vân lại nhìn nàng một lát, rồi nhẹ nhàng nở nụ cười, nhắc nhở: “Đương nhiên, ta sao có thể để người ta vô duyên vô cớ chê cười đây, đi, chúng ta trở về.”

Giản Nhi thấy Lục Vân cười cổ quái, không khỏi rung mình một cái, há mồm muốn nói gì đó nhưng chung quy cũng không dám nói ra, thật cẩn thận đi lên phía trước đỡ Lục Vân, đi theo nàng về phía trước.

Lục Vân ngẩng chiếc cằm xinh đẹp, cười tủm tỉm đi vào trong đám người, vài nữ khách lúc trước tận mắt thấy nàng tức giận thốt nhiên rời đi đều cùng nàng chào hỏi: “A Vân vừa mới đi đâu mà vui vẻ như vậy?”

Lục Vân lạnh nhạt cười nói: “Vừa rồi có chút không khỏe, cho nên đi nghỉ ngơi, hiện tại đã đỡ nhiều rồi.” Trong lời nói chỉ chỉ lại khôi phục vẻ lạnh nhạt đoan trang bình thường, mấy người thấy tình hình như vậy, cũng không hỏi nhiều thêm. Có người hảo tâm, cố ý cùng nàng nhân tiện giải sầu: “Muội về kịp rồi, lập tức sẽ xuất môn.”

Khi nói chuyện, lễ nhạc vang lên, cỗ kiệu của Lâm Thất bị nâng lên, La thị khóc lóc ỉ ôi, mọi người như thủy triều ào ào tràn lên, Lục Vân tao nhã hướng người bên cạnh gật đầu tiếp đón, rồi đi vài bước đuổi kịp Lâm Cẩm Dung, cười hỏi: “Tẩu tử có thấy ca ca của ta đâu không?”

Lâm Cẩm Dung đang muốn hộ tống đám người Đào thị rời khỏi chính đường, nghe vậy quay đầu, thấy nàng cười đến mặt mày loạn loạn, hoàn toàn không còn bộ dáng phần nộ bị thương, không khỏi sinh ra vài phần nghi ngờ, lại vẫn đáp lời: “Ca ca muội vừa rồi vẫn đi theo hỗ trợ vài vị ca ca ở bên kia, nếu muội có việc tìm hắn thì ta sẽ sai người đi tìm.”

Lục Vân hướng nàng khoát tay: “Không vội.” Rồi dựa sát vào nàng nhỏ giọng nói: “Tẩu tử, chúng ta tìm một chỗ khác trò chuyện. Ta nhận lỗi với tẩu.”

246. Chương 248: Chậu Than

Lục Vân biểu hiện có chút khác thường, Lâm Cẩm Dung lui một bước, lại cười nói: “Người trong nhà, ai mà không có thời điểm tâm tình khó chịu? Xin lỗi thì không cần, nếu về sau có lúc ta cũng không phân rõ phải trái, thì thỉnh A Vân thông cảm cho ta là được rồi.”

Lục Vân vẻ mặt thay đổi hai lần, cuối cùng đổi thành bộ dạng cô đơn, cúi mắt thấp giọng nói: “Được rồi, ta vừa rồi vui mừng là giả vờ, trong lòng ta thập phần khó chịu, nhưng mà...” Nàng nghẹn ngào một chút, nhỏ giọng nói: “Tẩu tử, tẩu cũng biết ta ngày bé còn có vài bằng hữu, nay các nàng đều lấy chồng, ta cảm thấy ngượng ngùng, liền cùng các nàng đoạn tuyệt lui tới. Ta cũng không có bào tử muội có thể tâm sự, ta chỉ có tẩu, nếu tẩu không tha thứ cho ta, ta...”

Lâm Cẩm Dung còn chưa trả lời, Đào thị liền nhẹ nhàng đẩy nàng: “Đều đi đi. Một chốc một lát cũng chưa đi ngay được.” Bất luận như thế nào, hai người nên quan tâm nhau, nếu Lục Vân chủ động chuẩn bị cây thang, Lâm Cẩm Dung nên bước xuống.

Lục Vân trong mắt hàm chứa giọt lệ, cảm kích nhìn Đào thị: “Đa tạ Tam cữu mẫu sẵn sóc ta.” Đào thị quan tâm nhìn qua Lâm Ngọc Trân ra hiệu, mỉm cười ý bảo hai người đi về phía sân viện của mình, lại phân phó Bình thị định đi theo: “Con không cần hầu hạ, mệt mỗi một ngày rồi, đi xuống nghỉ đi.”

“Vâng, bà bà.” Bình thị cùng Đào thị hành lễ, ôn hòa hướng Lâm Cẩm Dung cười cười, im lặng dẫn dắt nha hoàn ma ma rời đi.

Lâm Cẩm Dung đánh giá quan hệ giữa hai người, không tính là thân thiết, nhưng cũng hòa thuận, vì thế thực vừa lòng, không khỏi thầm nghĩ Lâm Tam lão gia cũng có thời điểm tinh mắt.

Giấy lát tới viện của Đào thị, Hạ Diệp dâng trà lên, Lục Vân đón nhận, tự mình rót chén đầu tiên cho Đào thị, chén thứ hai cho Lâm Cẩm Dung, trong suốt thi lễ: “Tẩu tử, lúc trước đều là ta không phải, trăm ngàn lần đừng cùng ta so đo.”

Nàng làm được, Lâm Cẩm Dung đương nhiên tiếp nhận được, liền mỉm cười đỡ nàng: “Vẫn là câu nói kia, cứ để nó trôi qua, thông cảm lẫn nhau.”

Lục Vân ngồi xuống bên cạnh Lâm Cẩm Dung, thật cẩn thận nịnh hót Đào thị vài câu, Đào thị xem như đã ngồi đủ, liền tìm cơ đứng dậy, để hai người thoải mái nói chuyện. Đợi Đào thị đi ra ngoài, Lục Vân có chút dăm chiêu: “Tam cữu mẫu hiện nay thay đổi rất nhiều, so với từ trước càng biết săn sóc, suy nghĩ cho người khác hơn. Hoàn toàn không giống như mẫu thân.”

Lâm Cẩm Dung dù thế nào cũng không gốc đến mức cùng nữ nhi nói xấu thân mẫu, hàm chứa tươi cười có lẽ hai câu, chờ Lục Vân chuyển nhập chính đề. Nàng thấy, nguyên nhân có thể khiến Lục Vân trước sau biến hóa như thế, ước chừng chính là chuyện nàng thấy mình cùng Ngô Tương nói chuyện, muốn tỏ vẻ hoặc là muốn hỏi gì đó.

Tiếc rằng nàng đợi hồi lâu, cũng không thấy Lục Vân nhắc tới nửa điểm, ngược lại là lời nói khẩn thiết năn nỉ nàng, cầu tình Lâm Ngọc Trân, lại nhờ nàng hỗ trợ hỏi thăm tình huống cụ thể của Kim gia. Sau đó nói bản thân hối hận, không nên giận đối người nhà, nói đến nói đi, nước mắt liên liên, khóc lóc nước mắt, Lâm Cẩm Dung đành phải tiến lên an ủi nàng, Lục Vân lập tức gục vào trong lòng nàng, nước mắt thấm ướt vạt áo nàng. Tình cảnh này thật đáng thương, ngay cả bọn nha hoàn đều vang lên tiếng thổn thức.

Lâm Cẩm Dung nếu giao hảo với đám người Lục Vân, Tống thị, thì nên thuận theo an ủi, tỏ vẻ đồng tình, tỏ vẻ bản thân mềm lòng hiền lành. Nhưng trong trường hợp này nàng lại phát hiện, lòng của nàng cực kỳ cứng rắn, mặc dù nàng muốn giả bộ căn bản không thể rơi một giọt lệ. Cho nên nàng rất nhanh liền kéo Lục Vân ra, lệnh bọn nha hoàn mang nước tới cho Lục Vân rửa mặt chải đầu, rồi lại nói: “Nếu muội thật sự không muốn, ta sẽ nói với Nhị ca thỉnh hân nói với lão thái gia, nhưng muội cũng biết, loại chuyện này không phải tiểu bối như chúng ta có thể làm chủ.”

Lục Vân mới ghé vào trong lòng nàng chỉ một lát, đã bị kéo đứng lên, làm như thập phần thẹn thùng, đành dùng tay áo che mặt thấp giọng nước mắt. Lâm Cẩm Dung kiên nhẫn vạt tay áo của nàng ra, cầm khăn nóng lau mặt cho nàng: “Đừng khóc, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, nếu để người khác nhìn thấy lại bị đàm tiếu, tuy rằng không sợ nhưng cũng khá phiền.”

Lục Vân nhu thuận ngẩng mặt để Lâm Cẩm Dung sẵn sóc, đợi đến khi nghe thấy có người tới thông truyền, nói là phải đi về, Lục Vân mới gắt gao túm tay Lâm Cẩm Dung, cúi đầu, điềm đậm đáng yêu cùng nàng bước ra cửa. Tới nhị môn, đám người Lâm Ngọc Trân, Đồ thị, Lục Giam, Lục Thiệu đã chờ ở bên ngoài, đang cùng mọi người Lâm gia cáo từ. Thấy hai người thân mật như thế, thần sắc ai nấy đều khác biệt.

Trên đường đi không nói chuyện, trở về Lục phủ, mới cùng Lục lão phu nhân thỉnh an, không kịp nhàn thoại, còn có quần sự ma ma tới tìm Lâm Cẩm Dung đáp lời, Lâm Cẩm Dung liền cùng Lục lão phu nhân cáo lỗi, rồi đi trước xử lý công việc sự vụ, đến tận thời gian thấp đèn mới được thanh nhàn.

Về phòng Lục Giam còn chưa trở lại, Lâm Cẩm Dung im lặng ngồi một lát, ra lệnh Lệ Chi đi đóng cửa, đem hai phong thư giấu trong người ra đọc. Lúc này mới phát hiện, ước chừng là do Lục Vân ở trong lòng nàng khóc lóc khiến hai phong thư đều bị nhăn nhúm. Lại đọc một hồi, đem địa điểm, tên lặp lại nhấm nuốt mấy lần, tin tưởng nhớ kỹ không còn sai lầm, mới đặt thư vào lò sưởi.

Mắt thấy hai phong thư nhảy nhót trong đồng lửa, trang giấy trở nên đỏ hồng, rồi hóa thành tro, Lâm Cẩm Dung trong lòng cũng thả lỏng, cầm que cời than đem giấy bụi đánh tan, đem mấy khối than bạc thả vào đó. Cầm thấy trong phòng có chút mùi lạ, liền đứng dậy cầm một khối bách hợp hương đặt vào lư hương, rồi đẩy cửa sổ ra cho bay bớt mùi.

Vừa mới đẩy cửa sổ ra, chợt nghe Lệ Chi ở bên ngoài thanh thúy nói: “Nhị gia đã về rồi?”

Ngay sau đó Lục Giam tiến vào, Lâm Cẩm Dung tiến lên tiếp nhận áo choàng của hấn, cười nói: “Từ đâu về vậy?”

“Tổ phụ quyết ý muốn cùng Kim gia kết thân, mẫu thân cũng không có ý kiến gì, vừa mới khuyên A Vân vài câu.” Lục Giam ánh mắt ở trong phòng quét một vòng, nói: “Lạnh như thế, tại sao còn đem cửa sổ mở ra?”

Lúc này trong phòng mùi giấy đốt còn chưa tan, hương bách hợp chưa tỏa ra, Lâm Cẩm Dung trong lòng có vài phần chợt dạ, cười nói: “Bọn họ vừa đốt hương mới, ta thấy quá mức ngọt ngào, chậu than lại cháy sạch, có chút ủ dột, cho nên mở cửa sổ để hít thở không khí. Nếu chàng cảm thấy lạnh, ta sẽ đóng vào.”

Lục Giam không nói gì, chỉ ngồi xuống tháp, Quế Viên tiến lên thay hấn cởi hài, lại đổi miên hài đi trong nhà. Lâm Cẩm Dung thấy hấn không nói lời nào, đành ý bảo Lệ Chi đóng cửa sổ, tay Lệ Chi mới chạm vào đó, chợt nghe Lục Giam nói: “Nếu thấy không thoải mái, thì để hít thở không khí một chút.”

Lệ Chi biết Lâm Cẩm Dung đốt thư, tuy rằng không biết đó là cái gì, nhưng cũng hiểu được chuyện này đang gặt Lục Giam, trong lòng bất an, quay đầu nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, ngẫu nhiên lại chạm phải tầm mắt Lục Giam, liền thần nhiên cười, tự tại nói: “Nhị gia mới từ bên ngoài trở về, có muốn uống bát canh nóng để đuổi bớt hàn khí? Quế ma ma đã hâm nóng một ngày, lúc này thật vừa vặn.” Quế ma ma không có chuyện gì khác, liền dựa theo an bài của Lâm Cẩm Dung, mỗi ngày ôm một tiểu hỏa lò, chuyên tâm chủ định hầm thuốc bổ, nửa năm qua, tay nghề đột nhiên tăng tiến, nấu mấy món này có thể nói là mỹ vị.

Lục Giam tầm mắt từ gương mặt Lệ Chi chuyển tới Lâm Cẩm Dung, biểu tình có cũng được mà không có cũng không sao nói: “A Dung có cần uống một bát không?”

Lâm Cẩm Dung theo bản năng thấy hấn đêm nay có chút khác thường, liền hàm chứa cười nói: “Ta mới uống qua.”

Lục Giam gật gật đầu, ý bảo Lệ Chi: “Vây cầm một bát tới.” Lệ Chi mang khuôn mặt tươi cười đi xuống, chưa từng liếc mắt Lâm Cẩm Dung thêm một lần nào nữa.

Lục Giam nói: “A Dung, nàng đứng ở đó làm cái gì? Lại đây ngồi cạnh ta.”

Lâm Cẩm Dung đi đến ngồi xuống bên người hấn, thử nói: “Mẫn Hành trong lòng không thoải mái sao? A Vân tất nhiên khóc lóc náo loạn đúng không? Hôm nay ở nhà mẹ để khi nàng nghe người ta chê cười Kim Thừa Cấp là người lùn, tức giận bỏ chạy đứng hồi lâu trong vườn, ta khuyên cũng không được. Sau đó lại ở trong lòng ta khóc một hồi, câu ta nói với chàng câu tình với tổ phụ.”

“Đã muộn, tổ phụ từ hôm qua biết được việc này, thập phần tâm động. Sáng nay cũng đã phái người đi hỏi thăm tình huống Kim gia, lúc này đã lên đường rồi. Trừ phi là Kim gia quả nhiên không chịu nổi, nếu không việc này không thể cứu vãn. Nhưng theo người bên ngoài hỏi thăm tin tức, Kim gia phu nhân chính là nổi danh trinh tiết, gia phong lại nghiêm cẩn, cũng rất giàu có.” Lục Giam cúi mắt, cầm que cời than trong chậu than, nhẹ nhàng lật lật vài cái.

Than bị đẩy ra, phía dưới có một lớp giấy bụi ước chừng to bằng ngón cái, Lâm Cẩm Dung ngồi ngay ngắn bất động, ngữ khí bình tĩnh chi cực: “Vậy không còn cách nào khác.”

“Hôn nhân đại sự, phụ mẫu chi mệnh làm chủ, trong nhà không thiếu ăn, không thiếu mặc, cũng sẽ không lấy nữ nhân đi đổi tiền đồ, tóm lại là khá tốt, là bất đắc dĩ, mới có thể đưa ra quyết định này, tổ phụ đã rất thận trọng. A Vân tuổi không còn nhỏ, không nên nháo thêm.” Lục Giam đem que cời than gảy vài cái vào lớp giấy bụi kia, lại nhẹ nhàng đánh tan, lớp giấy bụi này nhanh chóng vụn ra không còn chút gì.

Hương bách hợp dâng lên, trong phòng dần dần chìm trong mùi hương thảo nhiên ngọt ngào, Lâm Cẩm Dung đứng dậy: “Cửa sổ mở ra, gió lạnh hoàn toàn thổi vào lưng, lạnh quá, vẫn nên đóng cửa lại.”

Lục Giam cũng không ngăn cản nàng, chỉ nhìn chăm chăm chậu than kia.

Lệ Chi bưng canh tiến vào, thấy thế vội đánh mắt về phía Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung tiến lên tiếp nhận, đưa qua cho Lục Giam: “Thừa dịp nóng uống đi.”

Lục Giam giương mắt nhìn mắt nàng, tay cầm tay nàng, mang theo vài phần ngả ngớn nói: “Nàng dứt cho ta.”

Lệ Chi vẻ mặt đỏ bừng, cúi đầu lui ra ngoài, nửa đường đụng vào Quế Viên đưa nước ấm tới, vội vàng ngăn Quế Viên lại, rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Lâm Cẩm Dung mím môi cười, thổi một thìa canh, đưa tới bên miệng Lục Giam. Lục Giam uống một ngụm, thìa thứ hai lại không uống, mà là nhìn nàng thấp giọng nói: “Nàng dùng miệng dứt cho ta.”

Lâm Cẩm Dung mặt trở nên nóng bừng. Chuyện thân mật khăng khít như vậy, ngay cả kiếp trước bọn họ cũng chưa từng làm, nói gì tới kiếp này? Lục Giam cũng không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng. Lâm Cẩm Dung khẽ mím môi, nhỏ giọng nói: “Ta không làm đâu, mắc cỡ chết người.”

Lục Giam khẽ nhếch môi cười nhẹ, tiếp nhận bát và thìa trong tay Lâm Cẩm Dung, cúi đầu uống một hớp lớn, cầm bát đặt ở một bên, gắp gạo ôm nàng, cúi đầu xuống. Lâm Cẩm Dung mắt thấy hân cách nàng càng ngày càng gần, trong lòng biết không tránh khỏi, đơn giản nhắm hai mắt lại, lẳng lẳng chờ đợi. Hồi lâu không thấy gì, trợn mắt nhìn lên, Lục Giam đang cúi xuống nhìn nàng, hai tròng mắt tối tăm như đầm sâu không thấy đáy.

247. Chương 249: Hơi Nước

Biểu hiện tối nay của Lục Giam cùng lúc sáng thật sự khác nhau rất lớn, trong phòng mùi khói đốt cùng tro giấy trong chậu than không thể che giấu, hẳn không hỏi một chữ, ngược lại quần quít lấy nàng thân thiết, thậm chí không cố kỵ nha hoàn. Dĩ thường rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức Lâm Cẩm Dung muốn xem nhẹ cũng không được.

Lâm Cẩm Dung nháy mắt tính toán chiều hướng tệ nhất — nếu Lâm Thế Toàn nhìn thấy Lục Vân né tránh, vậy không bài trừ Lục Vân thấy được Ngô Tương đưa thư cho nàng. Lục Vân lúc trước đột nhiên chuyển biến thái độ, bộc lộ vẻ mặt yếu đuối cho nàng xem, chính là khiến nàng cảm thấy khác thường, giờ phút này càng làm cho nàng không thể không hoài nghi Lục Vân có suy nghĩ gì đó hay không, bao gồm việc ám chỉ cho Lục Giam.

Trừ bỏ điều này ra, nàng thật sự không thể nghĩ ra khả năng khác khiến Lục Giam đột nhiên thay đổi. Muốn giải quyết chuyện này, tốt nhất chính là cùng Lục Giam nói chuyện rõ ràng, nhưng với tính tình của Lục Giam, biểu hiện cho thấy sẽ không chủ động nhắc tới. Dù nàng chủ động nhắc đến, cũng phải lo lắng nên nói như thế nào mới có thể che giấu được đây? Nói thư kia là Dương Mạt gửi, vậy sao không nhờ Lục Giam chuyển giao, chẳng lẽ bảo là thư miệng? Nếu thật sự là Dương Mạt gửi, cần phải lấy ra làm chứng

cứ, thì nàng lấy đầu ra? Vừa rồi đốt cái gì? Vì sao phải nói dối? Muốn che giấu cái gì? Điểm mấu chốt là, nàng cũng không biết Lục Vân rốt cuộc cùng Lục Giam nói gì đó, hoặc là Lục Giam từ người bên ngoài biết được cái gì.

Nàng đã đánh mất tiên cơ, hoặc là nói vận khí không tốt, để lộ chân tướng. Quả nhiên giống như Ngô Tương đã nói, một lời nói dối sẽ dẫn tới vô số lời nói dối khác. Điều này làm cho Lâm Cẩm Dung có chút ảo não, nhưng nàng thật là không cam lòng, thật vất vả mới an bài cục diện, không thể để nó bị phá hư. Vô luận sự tình là do người nào nói, cũng không có thể chạy loạn trong trận tuyến, thấy chiêu tiếp chiêu là được. Lâm Cẩm Dung đã có chủ ý, không chút nào né tránh đối diện ánh mắt của Lục Giam, trầm thấp mà rõ ràng hỏi: “Mẫn Hành vì sao nhìn ta như vậy? Chàng nhìn ta như vậy khiến ta thập phần không được tự nhiên.”

Lục Giam chưa từng nghĩ đến nàng sẽ hỏi trắng ra như vậy, có chút kinh ngạc cúi mắt, buông nàng ra xoay người ngồi xuống, bưng lên bát tiếp tục uống canh.

Lâm Cẩm Dung không thấy hắn trả lời, cũng không hỏi thêm, ngồi một bên, học theo bộ dáng hắn nhìn hắn, nàng thật muốn xem, bị người khác nhìn như vậy, hắn sẽ làm như thế nào?

Canh uống tới khi cạn đáy, Lục Giam chung quy không thể tránh né ánh mắt và vấn đề của Lâm Cẩm Dung. Tư thái cùng sự trầm mặc của nàng tỏ vẻ điều tra cùng chất vấn trong im lặng, hắn muốn nói gì đó lại nói không nên lời, liền gọi nha hoàn tiến vào thu dọn bát, đưa nước ấm.

Lâm Cẩm Dung im lặng bồi ở một bên, nên làm sao thì làm như thế. Lục Giam vài lần thừa dịp nàng không chú ý, vụng trộm đánh giá nàng, nàng đều biết, nhưng cũng cố ý giả bộ không biết, để mặc hắn nhìn.

Tình hình này vẫn diễn ra đến khi hai người sắp nghỉ ngơi, khi Lâm Cẩm Dung muốn thổi đèn, Lục Giam ngăn cản nàng, vẻ mặt nghiêm túc, chân thật đáng tin nói: “Đừng thổi.”

Lâm Cẩm Dung chống lại ánh mắt hắn, lộ ra vài phần kinh ngạc vừa đúng: “Mẫn Hành còn chưa ngủ sao?”

Lục Giam không nói, ngồi ở một bên, thần sắc túc mục nhẹ nhàng cời cây trầm trên đầu nàng, cây trầm làm bằng dương chi bạch ngọc ôn nhuận bị rút ra, tóc mây đen bóng, lạnh lẽo buông xuống, vây quanh gương mặt và thân mình của Lâm Cẩm Dung, càng khiến da thịt nàng như ngọc, mi dài như thùy. Nàng im lặng nhìn Lục Giam, trong mắt có lẽ có kinh ngạc, có lẽ có nghi ngờ, nhưng chính là không có thoái nhượng cùng trốn tránh.

Đầu vai vốn cứng ngắc của Lục Giam dần dần trầm tĩnh lại, ngón tay se lạnh xoa hai gò má của Lâm Cẩm Dung, động tác nhẹ nhàng chậm chạp mà ôn nhu, giống như đang vuốt ve tơ lụa quý báu tinh tế nhất vậy. Lâm Cẩm Dung vẫn không nhúc nhích, tùy ý để hắn lướt qua từ lông mi nàng đến đôi môi, lại từ môi chạm xuống đầu vai, cuối cùng dừng lại ở vạt áo nàng.

Lục Giam không nói một lời nhìn Lâm Cẩm Dung, ánh mắt thần thái rõ ràng nói cho nàng biết, hắn muốn làm cái gì. Lâm Cẩm Dung không có tâm tình, nửa điểm đều không có, nhưng nàng biết nàng không thể cự tuyệt. Bởi vậy nàng chỉ ôn hòa nhìn Lục Giam, thần thái tư thế không chế vừa phải. Hắn tiến lên, nàng liền tiến, hắn lui, thì nàng lui, nếu hắn cảm thấy như vậy có thể chứng minh gì đó, nếu hắn cảm thấy như vậy so với trực tiếp chất vấn tốt hơn, vậy thì sẽ theo như ý nguyện của hắn.

Lục Giam mở vạt áo của nàng, ngón tay nhẹ nhàng kéo sang hai bên, da thịt nàng lộ ra trong không khí lạnh lẽo.

Ngọn đèn từ phía sau chiếu vào người nàng, làm toàn thân nàng tỏa mát ra vàng sáng thần nhiên, ôn nhu giống như hoa sen mới nở.

Lâm Cẩm Dung không thấy cảnh này, nhưng nàng có thể nhận ra ánh mắt nồng nóng của Lục Giam, cũng có thể nhìn thấy bóng người nho nhỏ trong đôi mắt sâu thẳm đen như mực của hắn.

Đại để là thần sắc của nàng quá mức an tĩnh, Lục Giam vẻ mặt dần dần trở nên nhu hòa, hắn lôi kéo tay nàng, đặt trên vạt áo hắn, ý bảo nàng giúp hắn cởi bỏ.

Một Lục Giam không giống so với kiếp trước, đương nhiên, nàng cũng không giống nàng ở kiếp trước, không coi hắn là trời, không hề mọi chuyện đều vì hắn lo lắng chu đáo. Lâm Cẩm Dung mỉm môi cười cười, thuận theo thay hắn cởi vạt áo.

Lục Giam vừa lòng mỉm cười nhìn hoa hồng thêu trên yếm của nàng, nhẹ nhàng đẩy ra, khuôn ngực nàng tựa như đóa hoa xinh đẹp, rồi đẩy nàng vào góc giường.

Lâm Cẩm Dung giật mình một cái, tay run lên, không kịp phản ứng, Lục Giam đã bế nàng lên, hấn bế nàng lên rồi lại đặt xuống, hôn lên da thịt nàng tạo nên vô số đóa hồng mai, hơi thở ấm áp tỏa ra, khiến da thịt giống như tơ lụa gấm vóc càng thêm mềm mại, mang theo hơi nước lạnh lẽo, làm cho người ta vừa sợ hãi lại không thoải mái, Lâm Cẩm Dung run rẩy, lạnh lẽo muốn khóc.

Nàng biết nàng không thể, cho nên nàng hung hăng cắn vào đầu vai Lục Giam một cái để trả thù hấn, hơn nữa còn ngại móng tay mình không đủ sắc bén. Lúc này, nàng rõ ràng nhận ra, nàng thật sự hận hấn, vẫn không thể tha thứ, hơn nữa căn bản không muốn tha thứ.

Lục Giam đầu run lên, ngược lại hôn lên ngực nàng, hơi thở càng thêm dồn dập, tóc của hai người dây dưa cùng một chỗ, hấn ngẩng đầu lên, không nề hà thấp giọng lặp lại: “A Dung, đừng nhắm mắt, nàng nhìn ta.”

Đây là nhân sinh của nàng, nàng kiệt lực coi nhẹ sự tồn tại của hấn, hấn lại kiệt lực cường điệu sự tồn tại đó. Lâm Cẩm Dung mệt mỏi, liền trợn tròn mắt im lặng nhìn người trước mặt, mãi cho đến khi Lục Giam của kiếp trước cùng kiếp này hòa vào nhau, không thể phân rõ. Trong mê mang, nàng cảm thấy toàn bộ thân thể như nhẹ nhàng bay lên, một chốc giống như trở lại kiếp trước, chốc lát lại nhớ tới giờ phút này, nàng không biết ai là ai, đang ở chỗ nào khi nào, nàng thử nắm lấy đầu vai hấn gọi: “Nhị lang? Mẫn Hành?” Từ trước, nàng cũng chỉ gọi hấn là Nhị lang, hiện tại lại chỉ gọi hấn là Nhị gia hoặc là Mẫn Hành.

Đây là lần đầu tiên nàng gọi hấn như thế, thanh âm mềm mại giống như nước suối, Lục Giam im lặng một lát, ôn nhu hôn như mưa lên trán, hai má cùng thân thể nàng, cuối cùng vùi đầu vào sau gáy nàng, thấp giọng gọi một tiếng mơ hồ: “A Dung. . .” Trong thanh âm mang theo sự khoan khoái không thể che giấu.

Ngoài cửa sổ thổi qua một trận gió lạnh, khiến nhánh cây rung động. Trong phòng ngọn đèn vẫn thấp sáng, lư hương làm bằng sứ men xanh tỏa ra hương bách hợp càng ngày càng ngọt ngào, trong chậu, than dần dần tàn, Lục Giam vuốt ve trên mặt nàng, hôn lên môi nàng một cái, ôm nàng vào trong ngực, thay nàng kéo chăn đắp lên.

Lâm Cẩm Dung mệt mỏi suy nghĩ cứ như vậy thì sao? Sự tình còn chưa được giải quyết mà, chẳng lẽ hấn nghĩ rằng làm vậy sẽ chứng minh được điều gì ư? Nàng nhẹ nhàng giật giật thân mình, Lục Giam lập tức gắt gao ôm thắt lưng nàng, thấp giọng nói: “Nằm yên đi.”

Lâm Cẩm Dung ý đồ tránh ra: “Ta đi gột rửa.”

Một gối đầu được đặt dưới mông nàng, Lục Giam ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Nghe nói biện pháp này có vẻ hữu hiệu.”

Lâm Cẩm Dung tâm bất đầu lạnh khiến cả người cứng đờ, chỉ cảm thấy toàn thân đều chán ngấy, hận không thể lập tức gột rửa sạch sẽ từ đầu đến chân.

Lục Giam nằm nghiêng bên cạnh nàng, một tay chống đầu, một tay nhẹ nhàng thay nàng chải vuốt sợi tóc, tùy ý nói: “A Dung, gần đây sinh ý của cửa hàng nàng có thuận lợi không?”

Lâm Cẩm Dung phẫn hận cái gối đầu đặt dưới người kia, tâm phiền ý loạn: “Vẫn tốt.” Vừa dứt lời, trong đầu liền một mảnh thanh lương, cả người đều tỉnh táo lại từ sự lo lắng, hấn đang thử nàng, bên môi nàng liền mang theo tươi cười: “Tại sao đột nhiên hỏi vậy?”

Lục Giam cúi mắt, thưởng thức mái tóc nàng, chậm rãi nói: “Nếu có chỗ nào không tiện hay cần hỗ trợ thì cứ việc nói với ta, chúng ta là phu thê, phu thê là một, không phải người ngoài, cho dù ta làm không được, ta cũng có thể đưa ra ý tưởng.”

“Đây là điều tất nhiên, trong thôn trang không phải do một mình chàng an bài sao?” Lâm Cẩm Dung tựa như thả lỏng căng thẳng, nàng nhẹ nhàng đẩy đầu gối dưới người đi, che lại vạt áo, nghiêng thân mình đối diện với Lục Giam, vui vẻ nói: “Hôm nay gặp được Ngô Nhị ca, hấn còn nói chàng so với hấn tinh thông việc vật, thật sự là hiếm khi thấy hấn khen chàng, chỉ tiếc tiếp theo lại mắng chàng vài câu.”

Lục Giam khê cong khóe môi, trong thần sắc cũng không có nửa điểm ngoài ý muốn: “Nàng gặp được hấn?” Vừa nói, vừa ấn nàng nằm xuống, như cũ đặt gối đầu lại cho nàng, lại kéo chăn lên đắp thật kỹ.

Quả nhiên là đã sớm biết việc này. Lâm Cẩm Dung đánh giá thần sắc Lục Giam: “Đúng vậy, hôm nay A Vân chạy đến vườn trốn tránh khổ sở, ta sợ nàng luẩn quẩn trong lòng, theo đi xem, kết quả lại bị nàng đuổi đi, ở con đường nhỏ ngoại viện gặp Tam ca, Lưu Nhi, cùng Ngô Nhị ca, Ngô Nhị ca kể chàng đêm qua giao hoạt, khiến hấn quá chén, làm hại hấn thiếu chút nữa không xuống được giường, suýt nữa thì xấu mặt.”

Lục Giam nửa khép mắt, thưởng thức ngón tay nàng, nhẹ nhàng vênh vênh lên khoe môi: “Hấn nói vậy sao? Rõ ràng là hấn mang theo một đám người đến chuốc rượu ta mà.”Ngữ khí đã không còn giống vừa rồi, thêm vài phần nhẹ nhàng cùng thần nhiên.

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Chàng không phải không biết, hấn từ trước đến nay đều tự cho là mình có lý, nếu hấn có nửa phần cẩn thận kiên định như chàng thì làm sao phải ăn đau khổ như vậy?”

Lục Giam nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ách xì 1 cái: “Canh giờ không còn sớm, ngủ đi.”Lâm Cẩm Dung mệt mỏi, đầu óc lại thanh tỉnh vô cùng, nàng còn nói chưa dứt lời, sao có thể để hấn đi ngủ? Nàng cúi đầu nói: “A Vân cảm xúc có chút không ổn, tất cả đều là cố gắng chống đỡ thôi. Hôm nay thấy chúng ta đứng đó nói chuyện, cũng không tới gần chỉ trốn trốn ẩn dấu, giống như là sợ Ngô Tương cùng Tam ca chê cười nàng vậy, trước mặt bọn nha hoàn hung hăng phát hỏa với ta, đảo mắt lại ghé vào trong lòng ta gào khóc. Khi chàng khuyên nhủ nàng, trăm ngàn lần phải chú ý đúng mực.”

248. Chương 250: Tâm Tư

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Ta sẽ chú ý.”

Lâm Cẩm Dung khe khẽ thở dài: “Ta lúc trước vẫn lo lắng nàng vì việc Kim gia oán trách ta, sau đó nàng cùng ta chịu nhận lỗi, lại ghé vào trong lòng ta khóc lớn ta mới có thể nhẹ lòng. Nhưng chàng vừa mới nói, chuyện này định rồi, nếu nàng lại hỏi ta, ta nên nói thế nào bây giờ? Nàng có thể lại tự giận mình hay không đây?”

Lục Giam đứng dậy thổi tắt đèn: “Hấn là sẽ không. Muội ấy thực quan tâm nàng.”

Lời này nói ra không hề cho có lệ, còn mang theo vài phần tuyệt đối, thực rõ ràng, lúc trước Lục Vân là tìm hấn nói chuyện rất nhiều. Lâm Cẩm Dung không thêm nhắc lại, yên lặng tính toán sự tình trải qua một lần, đại khái đã đưa ra chủ kiến.

Người có thể ở trước mặt Lục Giam nói việc ngày hôm nay, cũng có thể khiến hấn tin tưởng chỉ có thể là Lục Vân, mà Lục Vân nói tất nhiên thập phần có kỹ xảo, hơn phân nửa là ra vẻ quan tâm nàng. Thí dụ như nói, ta nhìn thấy Ngô Nhị ca đưa cho tẩu tử cái gì đó, có phải tẩu tử có chuyện gì cầu Ngô Nhị ca hay không a, có cần hỗ trợ linh tinh gì đó, tóm lại không có khả năng là, tẩu tử cùng Ngô Tương có tư tình. Lời này không thể nói lung tung, nếu Lục Vân dám nói như vậy, Lục Giam đương nhiên sẽ trở mặt, Lục Vân cũng không ngốc nghếch.

Nhưng chỉ nói mơ hồ như thế, dễ dàng khiến người ta miên man bất định. Không có một nam nhân nào lại hào phóng đến mức độ đó, tùy ý để thê tử của mình cùng một nam tử không có quan hệ huyết thống có bí mật nào đó không để ỉnh biết. Từ lúc Lục Giam cùng nàng nói những lời kia, có gì không tiện hay cần hỗ trợ thì cứ bảo hấn, có thể lý giải, hấn cho rằng, nàng gạt hấn thu nhận gì đó từ Ngô Tương rồi lại tiêu hủy, chính là về chuyện sinh ý, không muốn để hấn biết, cho nên giấu hấn hướng Ngô Tương xin giúp đỡ, từ tối nay về sau hấn sẽ không nhắc lại việc này, cũng sẽ không hỏi nàng đốt cái gì, lại càng không hỏi thăm bắt cứ ai để chứng thực.

Coi như đã rất bao dung rộng lượng rồi, chừa ra một lối thoát, cũng tin tưởng nàng trừ việc đó ra cũng không có sự tình gì khác, nhưng nhắc nhở của hấn cũng chính là uyển chuyển nói cho nàng biết, hấn không phải không cần, hấn hoàn toàn vô cùng để ý, hấn mới là trượng phu của nàng, mới là nam nhân nàng nên dựa vào, cho nên mới có đánh giá dò xét vừa rồi.

Hấn không phải không biết, hấn cái gì cũng đều biết, cho nên rõ ràng ngửi thấy mùi khói đốt, rõ ràng biết nàng nói dối, nhưng không giáp mặt vạch trần nàng, để nàng mở cửa sổ cho bay mùi, nhìn thấy tro giấy cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gảy lợp tro giấy kia tan biến.

Hắn kỳ thật không thật sự tin tưởng nàng trong lòng chỉ có hắn, hoặc là thật sự có hắn. Không có ai quên được nàng đã oanh oanh liệt liệt kháng hôn thể nào, đưa ra lời nói sống không bằng chết, người Lâm gia sẽ không quên, người Lục gia cũng sẽ không, nàng không thể, hắn càng không thể. Cho nên mới cố ý ở trước mặt đám người Lệ Chi biểu hiện ra sự thân thiết cùng đánh giá lên lút về nàng, sau khi bị nàng truy vấn cùng trăm mặt, dưới đèn cầu hoan lặp lại cường điệu, mới có giờ phút này nàng đang đặt gối đầu ở dưới thân.

Nàng không còn nhỏ, nếu là người thông minh, nàng nên cảm kích hắn rộng lượng săn sóc, không hề cự tuyệt nàng. Gả cho người rồi, thì không nên có việc gạt trượng phu, nên có suy nghĩ phu thê là một. Cầu người không đáng sợ, nhưng nếu nam nhân khác biết chuyện này, làm trượng phu lại không biết, vậy thật sự là sự sỉ nhục cùng thất bại của trượng phu rồi. Nếu đã là thê tử của người ta, liền thanh thần ổn định sinh hài tử đi.

Lâm Cẩm Dung nghĩ thấu, nhin không được châm chọc nhẹ nhàng cười, tâm tư của Lục Giam thật sự là cứu chuyển mười tám loan (trên thực tế, người nào chẳng muốn đi đoán lòng người, nhưng việc suy đoán lòng người không dễ dàng, hơn nữa còn chưa chắc đoán trúng), nàng lúc này mới xem như hiểu được. Từ trước nàng không hiểu, cho nên bọn họ càng chạy càng xa, hiện tại nàng đã hiểu, cũng đã không còn nguyện vọng đến gần hắn nữa.

Nàng hiện tại thầm nghĩ một sự kiện, năm ấy, Lục Vân có phải cũng nhìn thấy nàng khóc lóc kể lể với Ngô Tương hay không? Có phải cũng cùng Lục Giam nói gì đó? Không có Lâm Thế Toàn cùng Lưu Nhi ở một bên để né tránh tị hiềm, cô nam quả nữ ở chung, lời trong miệng Lục Vân cùng suy nghĩ trong lòng Lục Giam là thế nào? Tối hôm đó, Lục Giam sau khi trở về là tình hình ra sao? Càng nghĩ, nàng cũng đã không còn ấn tượng đặc biệt nữa.

Nàng chỉ nhớ rõ mùa đông này, Lục Giam đầu tiên là mặc danh kỳ diệu cùng Ngô Tương bắt hòa, sau đó Lục Vân khuyên nàng đi hòa giải, Lục Giam trở mặt không kiên nhẫn, ngay sau đó lại truy tìm sáo cổ của nàng, không thấy đâu, lại cùng nàng trở mặt. Sau đó quan hệ của bọn họ càng lúc càng mờ nhạt, Lục Giam trở lại từ chỗ của Chư tiên sinh, thích nhất là bồi Ninh nhi chơi đùa. Phần lớn thời gian, hắn ở Thính Tuyết các đọc sách, cùng Lục lão ông ra ngoài xã giao, ngẫu nhiên lưu lại qua đêm, cũng là không mặn không nhạt, phu thê cùng nhau chơi với Ninh nhi, trong nội dung nói chuyện cũng chỉ liên quan tới Ninh nhi.

Kể cả quan hệ không mặn không nhạt như thế cũng đã bị đứt gãy vào mùa thu năm thứ hai, lúc nàng mười tám tuổi, cũng chính là mười lăm tháng tám sang năm, Ninh nhi ngoài ý muốn chết non ở trước mắt nàng, đến tận lúc đó, quan hệ của bọn họ xem như hoàn toàn vỡ tan.

Hắn không hề đến phòng của nàng, nàng cũng coi như bản thân đang thủ tiết, bọn họ như những người xa lạ, gặp nhau mà như không quen biết.

Kiếp này nàng cố ý đi tìm Ngô Tương, đã có phòng bị trước, lại có Lâm Thế Toàn cùng Lưu Nhi ở một bên, mặc dù chính nàng đốt thư, hắn có suy nghĩ gì đó nhưng muốn chụp mũ cho nàng cũng không dễ dàng. Về phần một ngày nào đó bóng ma trong lòng hắn có mọc rễ nảy mầm, càng ngày càng cao hay không, kia đã không còn là vấn đề nàng lo lắng hay có thể giải quyết được, nàng chỉ có thể trước vượt qua chướng ngại này đã.

Lục Vân. . . so với trong tưởng tượng của nàng quá mức đáng sợ. Nàng nghĩ, kiếp trước nàng đã đắc tội với Lục Vân thế nào thì nàng không biết, nhưng kiếp này đúng là có căn cứ, bắt đầu từ âm lô hội, từ lúc chén trà nóng hắt vào người của Lâm Lục, Lục Vân đã không thể ưa thích nàng cho nổi. Không thích cũng là điều bình thường, ngày thường va chạm, có chút khúc mắc cũng không khó hiểu, nhưng đến trình độ này, không thể làm cho người ta không đề phòng.

Lục Giam nhẹ nhàng nghiêng mặt nhìn Lâm Cẩm Dung nằm bên cạnh, trong màn một mảnh hắc ám, hắn không nhìn thấy gương mặt của nàng, chỉ biết nàng nằm ở đó, hắn nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đều của nàng, bằng phẳng mà có quy luật, hắn là đang ngủ. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng cầm tay nàng, sau đó bình yên đi vào giấc ngủ.

Thật lâu sau, Lâm Cẩm Dung mở mắt ra, nghiêng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh của Lục Giam ở bên cạnh, chậm rãi rút gối dưới người ra, nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, tới gần trước bàn trang điểm quen thuộc mở ra một cái hộp, sờ soạn một lát, lại đi tới trước bàn rót một chén nước.

Tiếng nước vang lên, Lục Giam mơ hồ hỏi: “Nàng làm gì vậy?”

Trong bóng tối truyền đến thanh âm Lâm Cẩm Dung uống nước: “Ta khát nước, chàng muốn uống không?”

“Muốn uống.” Trên giường truyền đến thanh âm sột soạt: “Sao không thấp đèn?”

“Sợ phiền chàng.” Lâm Cẩm Dung buông chén nước, sờ soạng thấp sáng đèn, Lục Giam thấy nàng chỉ khoác một kiện áo mỏng liền nhủ mảy: “Sao không mặc nhiều một chút? Muốn uống nước thì gọi nha hoàn trực đêm là được rồi.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, từ phích nước nóng rót một chén nước ấm đưa cho hắn, nửa thật nửa giả nói: “Thời điểm có chàng ở đây, ta không thích các nàng tiến vào hầu hạ.”

Lục Giam đầu tiên là ngẩn ra, lập tức nâng mắt nhìn nàng ôn nhu cười, uống xong đặt chén ở một bên, xốc lên chân chuẩn bị kéo nàng vào: “Mau lên đây, cẩn thận không lạnh.”

Lâm Cẩm Dung lại thay hắn đắp lại chăn: “Ta đi rửa sạch một chút, nằm hồi lâu chắc đã đủ rồi, để gối đầu dưới thân thật khó chịu, không ngủ ngon.”

Lục Giam cũng đồng ý với nàng: “Thuận tiện thì vò một khăn ướt cho ta.” Lúc này đây Lâm Cẩm Dung cũng không trì hoãn lâu, rất nhanh liền đi ra, Lục Giam hàm chứa cười nhìn nàng, hướng nàng vươn tay: “Mau vào để ta ôm.”

Lâm Cẩm Dung biết nghe lời lên giường.

... .

Đêm càng sâu, gió càng lạnh, gió lạnh nức nở vụt qua ngọn cây, ngọn cây phát ra tiếng động làm người ta phiền chán, tranh cãi ầm ĩ chưa ngừng lại, có hai con mèo ngay trên đầu phòng kêu la chói tai. Ngay cả nháy mắt đã ngừng lại, vẫn khiến Lục Vân phiền chán đến cực điểm: “Không có lúc nào an ổn! Đây là mèo của khổ phòng nuôi đúng không? Không có mắt sao, chạy đến nơi đây nháo loạn cái gì?” Vừa nói vừa cầm gối đầu ném lên phía trên, gối đầu bọc lụa cẩm hoa vẫn như ý xanh biếc vang lên vài cái, cuối cùng trang nghiêm rơi xuống chân của Giản Nhi.

Giản Nhi nửa cúi mắt, xoay người nhặt gối đầu lên, vỗ nhẹ nhẹ vài cái, thật cẩn thận đặt sang một bên, lại lấy gối đầu sạch sẽ khác đặt bên cạnh Lục Vân, cũng không khuyển bảo, chỉ im lặng đứng canh trong phòng. Lục Vân trừng mắt nhìn nàng một cái, đem gối đầu ném vào chỗ sâu trong giường.

Mành tre nặng nề được người nhẹ nhàng vén lên, Châu Nhi, đại nha hoàn khác của Lục Vân đang cầm một bát cháo tổ yến tiến vào, ánh mắt dạo qua một vòng trên mặt hai người, mang theo tươi cười vừa đúng, ôn nhu nói: “Tiểu thư hôm nay không ăn cơm chiều, giờ phút này đã khuya, hẳn là đói bụng rồi chẳng?”

Lục Vân không nói gì, cúi mắt bất động, Châu Nhi lá gan lớn tiến lên hai tay dâng cháo, Lục Vân trầm mặc một chút, rốt cuộc vẫn tiếp nhận. Vừa mới uống một ngụm liền phun ra, ném bát xuống, mắng: “Thứ này cũng dám cho ta ăn sao? Ai bảo các người cho nhiều đường như vậy?”

Cháo tổ yến văng khắp nơi, bắn tung tóe lên chân váy và hài của Châu Nhi. Giản Nhi có chút kinh ngạc, lại phá lệ đồng tình với Châu Nhi, Châu Nhi không giống với nàng, cũng không phải từ nhỏ đã đi theo Lục Vân, vốn là nha hoàn nhị đẳng ở chỗ Lục lão phu nhân, sau khi Lục Vân trở về từ Giang Nam Lục lão phu nhân đã tặng cho nàng, tính tình rất nhu hòa. Lục Vân mặc dù cũng phát tác với Châu Nhi, nhưng không thể giống như đối với nàng không chỗ nào kiêng kị, hôm nay Lục Vân ném bát Châu Nhi bưng lên thật đúng là lần đầu tiên. Chẳng lẽ cháo này thật sự không ổn?

Châu Nhi không có nửa điểm nan kham ủy khuất. Trong suốt thi lễ, thanh âm không lạnh không nóng: “Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ sẽ hầm lại một bát khác cho tiểu thư.”

Lục Vân phiền chán hất mặt.

Châu Nhi ngồi xổm xuống lưu loát thu dọn các mảnh nhỏ cùng cháo văng ra trên sàn, Giản Nhi tìm khăn đến giúp đỡ nàng lau sạch, trong giây lát đã xong xuôi, hai người đi rửa tay, Châu Nhi cảm kích nói: “Đa tạ tỷ tỷ.”

Giản Nhi nói: “Không có gì, nhưng cháo kia ngọt như vậy sao?”

Châu Nhi nhỏ giọng nói: “Không phải ta cho đường, ta cũng không biết, cũng không dám ném thử.”

Giản Nhi khe khẽ thở dài: “Thôi làm cho nhanh. Trời lạnh đêm dài, người mặc nhiều áo vào, bảo Lan Nhi đi cùng người đi.”

Châu Nhi lại cười nói: “Nha đầu kia tuổi còn nhỏ, đã sớm ngủ, tự ta đi, đã quen rồi có gì phải sợ? Chính là bát này bị vỡ, nếu là có người hỏi, tỷ tỷ còn phải giúp ta tìm lý do thoái thác mới đúng.” Vừa nói, vừa kéo áo choàng, cầm đèn lồng rời đi, ra viện môn, rẽ trái rẽ phải, Châu Nhi giờ lên đèn lồng chiếu sáng chung quanh, rồi thổi tắt, cẩn thận hướng tới sân viện của Lã thị.

249. Chương 251: Châu Sai

Ngày kế chính là sinh thần của Lục Giam. Sáng sớm Lục lão ông và Lục lão phu nhân liền sai người đưa tới mỳ trường thọ, bộ đồ mới, gấm vóc, văn phòng tứ bảo, vàng bạc các thứ. Trong phòng mọi người cũng tặng lễ cho Lục Giam, Lâm Cẩm Dung lại bồi hấn ăn mỳ trường thọ, Lục Giam đứng dậy tiến đến dập đầu tạ trước Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân, Lâm Cẩm Dung ra lệnh Lệ Chi kiểm kê nhập sách lễ vật, thu vào tư khố.

Lệ Chi hàm chứa cười nói cho Lâm Cẩm Dung nghe: “Mười kiện vải tam kinh giảo la thêu hoa diêu dật nổi, bốn kiện vải gấm hoa văn song khoa văn nhạn, bốn kiện văn cẩm hoa văn nghi nam bách hoa, hai kiện gấm vóc thêu chỉ vàng, hai mươi hai nén vàng, bốn mươi hai nén bạc...”

Lâm Cẩm Dung xem như đã nhìn ra, Lục gia nhị lão tặng đồ chủ yếu là trả thù lao, chính là sợ Lục Giam không có tiền chi tiêu, liền bảo Lệ Chi: “Thu dọn cho kỹ. Nếu khi nào Nhị gia cần thì đưa cho hấn.”

Lệ Chi mắt thấy canh giờ không còn sớm, chưa thấy Lâm Ngọc Trân bên kia có động tĩnh, liền nhỏ giọng hỏi: “Không biết Đại phu nhân có sai người tới thưởng gì không?” Còn có Đồ thị, lại không biết sẽ tặng thứ gì đó tạo nên mâu thuẫn gì không?

“Không biết, trước đợi chút xem thế nào.” Căn cứ theo trí nhớ của Lâm Cẩm Dung, Lâm Ngọc Trân sẽ không tặng cho Lục Giam cái gì, ngược lại lúc Lục Giam được nhận làm con thừa tự của nàng, nàng sẽ tìm chút cố cho Lục Giam này nọ. Mà một ngày này, bình thường đều là Lục Vân tặng đồ tới, lại lấy cố là dựa theo Lâm Ngọc Trân phân phó.

Mà Đồ thị thì tới buổi tối đêm dài nhàn tĩnh, Huệ ma ma sẽ theo lệnh đưa mỳ trường thọ và bộ đồ mới do nàng tự may đến, Huệ ma ma sẽ nhìn Lục Giam ăn mỳ trường thọ xong mới rời đi.

Không bao lâu, Lục Giam đem theo một trận gió lạnh tiến vào, nói: “Hôm nay âm u, quá lạnh, chỉ sợ là sẽ có tuyết rơi, xuất môn thì phải mặc nhiều đồ một chút.” Một mặt nói, một mặt đưa một cái hộp cho Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận, cũng không mở ra xem, chỉ cười nói: “Ai tặng lễ vật cho chàng vậy?”

Lục Giam cười nói: “Nàng mở ra xem đi.”

Lâm Cẩm Dung liền mở ra, chỉ thấy bên trong là một châu sai thợ khéo tinh mỹ, thân làm bằng vàng ròng, trên đầu châu sai có mười hai hạt châu đều đặn to bằng ngón út, ánh sáng màu sắc hình dạng đều là thượng phẩm, mượt mà trong suốt, liền cười nói: “Ai đưa cho chàng châu sai vậy? Ít nhất cũng đáng mấy vạn tiền?”

Lục Giam mỉm cười cài lên búi tóc của nàng: “Là ta lúc trước bảo cửa hàng bán châu ngọc làm cho nàng, vừa khéo hôm nay đưa đến.”

Lệ Chi cũng thay Lâm Cẩm Dung vui mừng, vội lấy gương cho Lâm Cẩm Dung soi: “Châu sai này rất thích hợp để thiếu phu nhân đeo, Nhị gia thật có mắt nhìn.”

Đang nói chuyện, Đậu Nhi ngay tại ngoài rèm thông báo: “Đại tiểu thư tới.”

Ngay sau đó Lục Vân mang theo Giản Nhi, Châu Nhi ôm mấy hộp gỗ tiến vào, ánh mắt vừa chuyển qua Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung, nụ cười trên mặt như bị kiềm hãm, Lâm Cẩm Dung chỉ làm như không biết,

kéo tay nàng nói: “A Vân lại đây giúp ta nhìn xem, ca ca muội vừa tặng cho ta châu sai, muội ngắm xem đẹp không?”

Theo hành động của Lâm Cẩm Dung, châu sai trên đầu nàng cũng đi theo chớp động, hạt châu trên đầu tăn mát ra sáng bóng lung linh, Lục Vân hơi hoảng hốt trừng mắt nhìn, miễn cưỡng cười nói: “Rất đẹp.” Không đợi Lâm Cẩm Dung mở miệng, liền vội vàng ra lệnh bọn nha hoàn cầm hộp lên, lại hành lễ chúc Lục Giam: “Đây là tâm ý của mẫu thân và ta, chúc ca ca mỗi năm đều vui vẻ như hôm nay.”

Lục Giam đỡ lấy, thỉnh nàng ngồi xuống bên cạnh: “Huynh muội một nhà, làm gì phải khách khí như vậy?”

Lục Vân không ngồi, giữ một kiện ngoại bào vải gấm ra: “Ca ca thử xem, xem tay nghề của ta có bị thụt lùi hay không.” Vừa cười vừa nói với Lâm Cẩm Dung: “Đây là ta tự tay làm, hàng năm vào lễ sinh thần của ca ca ta luôn may một kiện xiêm y cho hấn.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Hai người huynh muội tình thâm, khiến ta ghen tị muốn chết a.”

Lục Giam thử qua, phá lệ vừa người, nghĩ rằng nàng vì hôn sự mà phiền lòng, lại còn tốn công phu vì mình may xiêm y, liền có chút áy náy: “Vất vả muội rồi, ngày sau không cần như thế, tẩu tử muội cũng may xiêm y cho ta mà.”

Lục Vân trong mắt hiện lên một tia lo lắng, lập tức cười nói: “Ca ca là có tẩu tử rồi không muốn muội muội nữa sao, tẩu tử làm là nàng làm, ta làm lại là ta làm, sao có thể giống nhau?”

Lục Giam có chút quẫn bách: “Ý ta là. . .”

Lâm Cẩm Dung cướp lời: “Hấn là đau lòng muội mà, không có ý gì đâu.”

Lục Giam vội vàng cười, tỏ vẻ đồng ý, Lục Vân cúi mắt, cười nhẹ, kế tiếp còn có chút mệt mỏi, chỉ ngồi một lát liền cáo từ rời đi.

Ngày đông chí, tuyết rơi nhiều, gió lạnh, nước đóng thành băng.

Phong tục của Bình châu, ngày đông chí có một vật vạn vạn lần không thể thiếu, đó là vằn thắn. Không chỉ hiển tế tổ tiên, cả nhà già trẻ lớn bé cũng muốn ăn. Lâm Ngọc Trân vì lấy lòng Lục gia nhị lão, đã sớm cùng Lâm Cẩm Dung thương lượng, đem bột mỳ tới Vinh Cảnh cư để nữ quyến cả nhà tự làm. Như thế, hiển tế cũng thể hiện thành tâm, lại có thể tiêu khiển, còn có thể giúp Lục Vân giải sầu.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên không có ý kiến, Lục lão phu nhân cũng tỏ vẻ vui mừng, vì thế trong Vinh Cảnh cư đông người, tiếng huyền oán cười đùa. Lục lão phu nhân vì tỏ vẻ an ủi, cố ý an bài Lục Vân ngồi ở bên cạnh bà, tự tay dạy Lục Vân bao vằn thắn: “Lúc trước ta làm vằn thắn là người giỏi nhất trong số các tỷ muội cùng tuổi, nay ta dạy cho con, khiến hai tẩu tử của con ghen tị muốn chết kia.”

Lâm Cẩm Dung mặc áo khoác ngắn màu nhũ đỏ bạc ở viền áo đính lông sóc, đeo châu sai Lục Giam tặng, ngồi ngay ngắn ở phía dưới Lã thị, thấy bộ dạng Lục Vân mi hàm khinh sảo, liền cố ý nói: “Con sẽ học giỏi a.”

Lục lão phu nhân trong miệng kêu lên: “Không được xem, không được xem, nhìn sẽ bị phạt tiền.” Rồi lại che lại thật kín, khiến những người khác đều nói muốn học giỏi.

Người đã già sao có thể thích náo nhiệt, Lâm Cẩm Dung biết tâm tư của Lục lão phu nhân, cũng muốn an ủi Lục Vân, nhân tiện nói: “Phạt tiền cũng phải nhìn, không biết tổ mẫu ra giá thể nào, bao nhiêu tiền mới cho liếc mắt một cái?”

Lục lão phu nhân bị nàng chọc cho bật cười: “Ta nói một nén vàng thì cho liếc mắt một cái, con có dám không?”

Lâm Cẩm Dung theo gậy tre trèo lên trên: “Vậy thỉnh Sa ma ma hỗ trợ tính toán nha, ta mới nhìn một lần, trở về sẽ đem vàng qua cho tổ mẫu vui.”

Sa ma ma lại cười nói: “Nhị thiếu phu nhân xấu lắm nha. Người vẫn nhìn chăm chăm chưa từng chớp mắt, tính ra tính vào cũng chỉ bị cho là liếc mắt một cái. Lão thái thái người chịu thiệt rồi.”

Lục lão phu nhân nói: “Giỏi tính toán nhất chính là nàng, nàng bảo người làm, người thật sự tính luôn sao?”

Lâm Cẩm Dung liền quay mặt đi, rồi lại ngó qua: “Sa ma ma nhìn rõ chưa, đây là lần thứ hai a.”

Lục lão phu nhân không khỏi thoải mái cười to, chỉ vào Lâm Cẩm Dung nói không ra lời.

Việc hôn nhân của Lục Vân có tin tức, Tống thị không thể trở về nhà, Lâm Ngọc Trân tâm tình cũng tốt, liền cười nói: “A Dung nghịch ngợm như khỉ vậy, ngày thường cũng không thấy nàng như vậy.”

Đồ thị nhìn Lục lão phu nhân bộ dạng vui mừng cùng tinh thần hiêm khi có, liền cũng hợp với tình hình kéo kéo khóe môi.

Lục Vân nhìn Lâm Cẩm Dung, bên môi lộ ra một tươi cười thản nhiên: “Vẫn là Nhị tẩu biết cách làm tổ mẫu vui mừng.”

Lâm Cẩm Dung cũng cười nhẹ: “Nhị ca muội ngày trước còn nói ta ngốc, không biết nhìn sắc mặt của người khác, không hiểu đo lường tâm ý người khác. Hôm nay nghe A Vân nói như vậy, ta cuối cùng cũng buông thả được một nửa tâm tư.” Trên châu sai nàng tản mát ra châu quang khiến mây Lục Vân nhẹ nhàng nhú lại, tay nắn quá sức khiến vằn thắn bị vỡ.

Lã thị nhìn thấy rõ ràng, lười biếng nắn một cái vằn thắn, cười nói: “May mà A Dung có năng lực, toàn gia chúng ta đều đi theo hưởng phúc.”

Lâm Cẩm Dung lập tức nói: “Tẩu tử nói vậy là giết ta rồi, vất vả lao động là các trưởng bối, hưởng phúc là chúng ta, ta bất quá chỉ có khả năng làm việc nhỏ, làm sao dám tự xưng là có năng lực?”

Lã thị còn muốn nói, Lục lão phu nhân đã tiếp lời: “Không phải con bị nôn ọe mệt mỏi sao? Không thoải mái thì đi nằm đi, lúc ăn cơm sẽ gọi con tới.”

Lâm Ngọc Trân cười một tiếng, lại nói: “Đại chất tức, còn không nhanh đa tạ tổ mẫu săn sóc?”

Lã thị sắc mặt khê biến, rồi đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Hôm nay ta có tinh thần, vừa vặn cùng các trưởng bối ngồi một lát để làm tròn hiếu đạo.” Khóe mắt dò xét liếc thấy vỏ bọc vằn thắn trong tay Lục Vân lại bị nứt ra, không khỏi âm thầm bật cười, lại không thể không âm thầm bội phục Tống thị, mặc dù cách xa như vậy, vẫn suy tính tinh tế đúng chỗ đến thế.

Lục lão phu nhân thấy nàng thành thật, liền hỏi Lâm Ngọc Trân: “Buổi tối định ăn cái gì?”

Lâm Ngọc Trân nói: “Năm đó chúng con ở phía nam, đầu bếp từng biểu diễn mới lạ, đem thịt thỏ hoang, thịt dê thành lát cắt, dùng rượu, tương, hoa tiêu tẩm một chút, lại đem lò nhỏ đặt lên bàn, đặt nồi lên đổ nước xương vào đun sôi, sau đó cho thịt thỏ thị dê vào nước sôi, lại căn cứ theo khẩu vị của mọi người mà nêm gia vị chấm, thật sự ngon tuyệt. Nhi tức nghĩ, nay trời lạnh, nấu đồ ăn nóng mấy rồi cũng nguội, không ngại thử biện pháp này, vừa nóng nực, lại ấm áp.” Đây là nàng một lần nữa chấp chưởng phòng bếp trong dịp quan trọng, đương nhiên phải đa dạng một chút để áp chế Lã thị.

Lục lão phu nhân quả nhiên vui mừng: “Ý kiến hay nha, cứ như vậy đi.”

Lâm Ngọc Trân trên mặt liền lộ ra vài phần đắc ý, lời nói lại càng thêm nhu thuận, chỉ đỡ Lục lão thái thái vui vẻ, Lã thị cùng Đồ thị cũng không khỏi âm thầm bĩu môi, vui đầu bao nhân vằn thắn.

Tế tổ xong, toàn gia ở Vinh Cảnh cư vây quanh lò sưởi nhàn thoại, ba huynh đệ Lục Luân ở Thái Minh phủ chưa từng trở về nhà, Tống thị lại ở nông thôn, không khí rất cuộc vẫn không nóng nực bằng năm vừa rồi, lộ ra vài phần lạnh lùng, nhưng Lục lão ông cũng không thèm để ý, chỉ lo cùng Lục lão phu nhân nói chút thú sự bên ngoài, lại lấy lễ vật người ngoài tặng dịp lễ đông chí ra kiểm, phân ọi người.

Nguyên Lang cùng Hạo Lang lại vì một chiếc xe ngựa tinh tế thủ công đồ chơi mà khóc lóc, Lã thị đương nhiên bảo Nguyên Lang làm ca ca thì phải nhường cho Hạo Lang. Hạo Lang giành được tất nhiên vui mừng vô hạn, Nguyên Lang cảm thấy ủy khuất, há mồm liền khóc: “Rõ ràng chính là tổ phụ đưa cho con, dựa vào cái gì bảo con tặng cho đệ ấy? Con muốn tổ mẫu, con muốn tổ mẫu, tổ mẫu (tổ mẫu của 2 đứa này là Tống thị a) làm chủ cho con a.”

Lời vừa nói ra, không khí vui sướng trong Vinh Cảnh cư nhất thời không còn sót lại chút gì. Lục Kiến Trung vùng trộm nhìn Lục lão ông một cái, thấy Lục lão ông ngồi ngay ngắn bất động, sắc mặt cũng không hề thay đổi, liền âm thầm thở dài, quát lớn Lục Thiệu: “Con dạy hài tử thế nào vậy? Lớn như vậy còn không hiểu được phải nhường nhịn ấu ẹ, lại càng không biết nên giữ lễ trước mặt các trưởng bối.”

Lục Thiệu trong mắt nhỏ ra hai giọt lệ, cũng không nói gì, chỉ đứng dậy kéo Nguyên Lang sang một bên, thấp giọng răn dạy, Nguyên Lang cũng vẫn không thuận theo, chỉ nói: “Đó rõ ràng là của con, chỉ bảo con nhường nhịn hần, vì sao không bảo hần kính trọng con? Tổ mẫu đau lòng con nhất, sẽ không cứng ẹ ẹ.”

250. Chương 253: Bôi Thuốc

Lục Vân ngẩn ra, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Lục Giam, như không thể tin được hần sẽ nói như vậy với nàng. Bọn nha hoàn đã sớm thức thời lui xuống, Lâm Cẩm Dung cũng đi theo lui ra ngoài đứng ở ngoài cửa, không ở đó khiến người ngại ngùng.

Chỉ nghe bên trong Lục Giam nói: “Vốn ta đã sớm muốn nói với muội, có điều nhìn thấy muội tâm tình không tốt, nên chậm chạp chưa thốt ra. Nhưng chung quy việc này ta vẫn muốn nhắc nhở muội, ta là huynh trưởng của muội, hai người chúng ta từ nhỏ thân thiết, có việc ta không nói với muội, người bên ngoài vị tất đã nói với muội.”

Lục Vân áp lực nức nở một tiếng thật dài.

“Tẩu tử muội đã nói qua với ta, bảo ta thay muội khẩn cầu tổ phụ, nhưng mà không thành. Tính tình tổ phụ thế nào muội cũng biết, một khi đã đưa ra chủ ý sẽ không dễ dàng sửa đổi. Nếu xấu thì không nói, ta vô luận như thế nào cũng sẽ giúp muội, nhưng trên thực tế muội lại không thể cứ trì hoãn.” Lục Giam tĩnh lặng một lát, rồi chậm rãi nói: “Việc hôn nhân với Kim gia muội nên chấp nhận đi thôi, tổ phụ cùng mẫu thân sẽ không hại muội. Tuổi muội mặc dù không tính là lớn, nhưng muốn tìm thanh niên tài tuấn xuất thân tiến sĩ, gia đạo giàu có có tiền đồ, niên mao tương đương... Thật sự không dễ. Muội cũng biết, hàng năm sĩ tử dự thi nhiều như nước sông Chử giang, có thể đỗ là số rất ít, những người đó đa số đều không còn trẻ, có nhiều người là trung niên, đều đã thành thân, còn lại vị tất có thể có duyên phận kia. Nếu là mấy năm trước thời điểm muội còn nhỏ chậm rãi tìm kiếm một sĩ tử có tiền đồ thì không nói, nhưng nay, muốn tìm người đỗ tiến sĩ cũng phải đợi đến năm sau, khi đó muội đã mười chín, không nhất định có thể gặp được người thích hợp. Nam tử quan trọng nhất là nhân phẩm năng lực tài cán, so sánh một chút, Kim Thừa Cấp...”

Lục Giam hiếm khi một hơi nói nhiều như vậy, mỗi câu đều là thập phần khẩn thiết, nhưng Lục Vân không thể chịu được chân tướng. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng vịn eo một chút bởi vì đứng quá lâu mà tê mỏi, im lặng chờ đợi Lục Vân phát tác.

“Đủ!” Lục Vân quả nhiên giọng the thé nói: “Các người người người nói đến đạo lý đều là bộ dạng này, ta không nói lại các người. Ta khổ sở, đơn giản chính vì ta không phải là nam tử mà thôi, cho nên mạng của ta, chung thân của ta, tiền đồ của ta toàn bộ đều bị giày xéo trong tay các người, còn không phải các người nói cái gì thì chính là cái đó sao? Có thể có người đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ cho ta hay không?” Kế tiếp là khóc lóc cơ hồ do áp lực kéo dài.

Thanh âm nàng khá lớn, bọn nha hoàn đều nghe thấy, xung quanh một mảnh yên lặng, cơ hồ có thể nghe được tiếng tuyết rơi. Châu Nhi cùng Giản Nhi cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, phảng phất giống như tượng đất vậy, nhưng thật ra Lệ Chi lớn mật cùng Lâm Cẩm Dung trao đổi ánh mắt. Lục Vân như vậy chắc hẳn Lục Giam chưa bao giờ từng nhìn thấy đi?

Chỉ nghe bên trong một trận yên lặng, hồi lâu, mới thấy Lục Giam nhẹ giọng nói: “Không ai có thể lựa chọn xuất thân của chính mình, muội không thể, ta cũng không thể. Số mệnh, ta sinh ra đã thành cái dạng này, nhưng ta vẫn không tin, ta muốn tranh đấu, thì sẽ hết sức tranh đấu; về phần muội nếu thật sự muốn tranh đấu, dám tranh đấu, tin tưởng không ai có thể ngăn được muội. Chúng ta có khả năng thay muội suy nghĩ, chính là điều hiện tại chúng ta đang cố làm rồi.” Lại là một trận im lặng, Lục Giam nhẹ giọng nói: “Đêm đã khuya, ta đi đây, muội tự cẩn thận suy nghĩ đi.”

Lục Vân bỗng nhiên cất cao thanh âm nói: “Ca ca, nếu ta tuyệt thực, lấy cái chết ra đấu tranh, tổ phụ sẽ phản ứng thế nào?”

Lệ Chi cùng Đậu Nhi trên mặt lộ ra một tia phần hận, Giản Nhi cùng Châu Nhi đều giương mắt vụng trộm đánh giá Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung đứng lặng ở nơi đó, bình tĩnh vô ba. Đây là chuyện lúc trước người khác vĩnh viễn sẽ không quên nổi, khắc cốt ghi tâm, nàng cũng không trông cậy vào bởi vì nàng gả vào đây, người ta thật sự đã quên, vậy không phải là người si nói mộng sao?

Trong phòng lại yên lặng, hồi lâu, mới nghe thấy Lục Giam một chữ rồi lại một chữ nói: “Muội thương tâm quá độ, không biết mình đang nói gì, nhưng những lời như thế này, đừng để cho ta nghe thấy lần thứ hai! Cũng đừng nên để cho các trưởng bối nghe thấy!”

Một trận tiếng bước chân vang lên, Lục Giam bước ra cửa, mặt âm trầm, ngữ khí đông cứng phân phó Châu Nhi cùng Giản Nhi: “Các người hầu hạ tiểu thư thật tốt, không được rời khỏi một giây, nếu nàng thiếu một sợi lông tơ, các người biết sẽ là kết cục gì chứ!”

Châu Nhi cùng Giản Nhi nơm nớp lo sợ văng dạ, vội vàng đi vào trong phòng.

“Ca ca, ca ca, ta sai lầm rồi! Ta sai lầm rồi! Huynh đại nhân không chấp tiểu nhân, trăm ngàn lần tha thứ cho ta lần này đi! Ta là hồ đồ, huynh đừng so đo với ta. Ta chỉ có một mình ca ca là huynh, chỉ có thể dựa vào huynh, huynh là thân nhân của ta a, huynh đã nói sẽ không mặc kệ ta mà.” Lục Vân đẩy Châu Nhi cùng Giản Nhi ra, chạy thẳng ra bên ngoài, nắm chặt tay áo của Lục Giam, lệ rơi đầy mặt, bi thương vạn phần. Nàng dù có ngạo khí giả bộ đến đâu, nói đến nói đi cũng chỉ là một cô nương mười sáu mười bảy tuổi, sợi chỉ kia một khi bị chặt đứt, chính là luống cuống tay chân, hoàn toàn mất hình tượng.

Lục Giam trên mặt lộ ra một tia không đành lòng, nhưng vẫn cắn răng, thản nhiên nói: “Ta chưa bao giờ từng quên lời hứa của mình, đương nhiên sẽ không mặc kệ muội, nhưng muội cũng đừng quá tùy hứng!” Không biểu lộ thái độ nghiêm túc một chút, chẳng lẽ cứ để nàng đi hồ nháo sao?

Lâm Cẩn Dung bước lên phía trước đỡ Lục Vân: “A Vân đừng khóc, tổ phụ cùng mẫu thân cũng là vì tốt uội, ca ca muội cũng khó xử. Ta lúc trước đã nói với muội, chúng ta là nữ tử, luôn phải nghe theo an bài của phụ mẫu trưởng bối, đó là hiếu đạo, bọn họ sao có thể hại chúng ta?”

Lục Vân tuyệt vọng nhìn Lâm Cẩn Dung, thù mới hận cũ cùng nhau trào lên trong lòng, chỉ vì Lục Giam ở đây, mới liều mạng cắn răng nhịn xuống, nắm chặt cổ tay Lâm Cẩn Dung, móng tay thật sâu đâm vào da thịt của Lâm Cẩn Dung, giống như muốn phát tiết tất cả hận ý ra ngoài vậy, trên mặt cũng vẫn là vẻ điềm đạm đáng yêu: “Tẩu tử, ta cầu tẩu, giúp ta đi, đây là đại sự cả đời của ta a... Tẩu giúp ta van cầu ca ca a, tổ phụ hiếu hấn nhất, sẽ nghe lời hấn. Hấn không giúp ta ai còn chịu giúp ta?”

Nói thật, Lâm Cẩn Dung nhìn thấy Lục Vân giờ phút này bộ dạng thống khổ cũng có chút xúc động, nàng nhớ tới mùa đông năm mình cự tuyệt việc nghị thân kia. Nhưng đau đớn nơi cổ tay lại nhắc nhở nàng, đây là nhân sinh của Lục Vân, chính là theo lời của Lục Giam, không hài lòng, có thể đi đấu tranh, có thể đi cầu, Lục Vân thậm chí không dám đến trước mặt Lục lão ông khóc lóc cầu xin, ở trong này cùng Lục Giam phát hỏa, rồi lại cào tay nàng, còn khóc cầu với một tiểu nhi tức không thể xen vào chuyện này như vậy, khẩu thị tâm phi làm ra vẻ như thế để làm gì? Bởi vậy Lâm Cẩn Dung chỉ nói: “A Vân, xin lỗi, ta thật sự không giúp được muội...”

Lục Vân càng dùng sức trên tay, ngoan tuyệt đâm vào da thịt nàng, Lâm Cẩn Dung tính toán không sai biệt lắm, mới tỏ vẻ thống khổ: “A Vân, muội mau buông tay, ta đau.”

Lục Vân vội buông tay, nhìn về phía Lục Giam, trên mặt giả bộ mê mang, đang muốn mở miệng nói chuyện, Lệ Chi đã tiến lên, cầm tay Lâm Cẩn Dung xem dưới đèn. Da thịt tuyết trắng đã bị rách rớm máu, vết thương rất rõ ràng, qua đi khẳng định sẽ trở nên xanh tím, Lệ Chi không nói gì, nước mắt ào ào rơi xuống. Lâm Cẩn Dung cúi mắt, nhẹ nhàng dùng tay áo che lấp, thản nhiên nói: “Khóc cái gì? Nhanh thu lệ.”

Lục Giam mày gắt gao nhíu lại, không đợi mở miệng, Lục Vân liền thất kinh nói: “Ca ca, tẩu tử, ta không phải cố ý. Giản Nhi nhanh lấy thuốc tới...”

Lâm Cẩn Dung lạnh nhạt cười: “Không cần, A Vân nghỉ ngơi đi, ta đi trước.” Cũng không nhìn Lục Giam, đi đến cạnh cửa mới quay đầu nhìn Lục Vân thấp giọng nói: “A Vân, ta không phải cố ý không giúp muội,

nhưng ta không có cách nào, muội cũng đừng oán ta. Lần sau đừng dùng sức như vậy nữa.” Lập tức cũng không nói thêm đội tuyết đi ra ngoài.

Lệ Chi cùng Đậu Nhi phần hận nhìn Lục Vân liếc mắt một cái, cầm ô và đèn lồng đuổi theo. Lục Giam vội phân phó Giản Nhi: “Nếu Đại tiểu thư không nghe khuyên bảo, các người phải đi tìm phu nhân lại đây.” Nói xong không nhìn tới Lục Vân lệ rơi đầu mặt, xông thẳng vào trong gió tuyết.

Bước nhanh tới cửa viện, chỉ thấy đằng trước có ánh đèn lồng, Lâm Cẩm Dung dẫn Lệ Chi cùng Đậu Nhi im lặng đứng ở gốc bàng chờ hán, trong lòng liền nhẹ nhàng thở ra, tới tiếp nhận ô trong tay Lệ Chi, nhẹ nhàng kéo tay Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung cũng không cự tuyệt, tùy ý để hán nắm, im lặng đi theo hán. Một đêm tuyết rơi, trên con đường nhỏ tuyết đã ngập mắt cá chân, bước xuống từng bước, liền phát ra thanh âm lộp xộp, ngược lại có vẻ càng thêm lạnh lùng yên tĩnh.

“Tay rất đau đúng không?” Lục Giam nhẹ nhàng nói: “A Vân khó chịu nên không đứng mực, nàng đừng so đo.”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Ta là trưởng tẩu, nàng dù đánh ta hai cái, mắng ta hai tiếng ta cũng phải chịu đựng. Dù sao lúc trước nàng cũng đã từng phát hỏa với ta, ta đã có chuẩn bị. Ngay cả với chàng nàng cũng tức giận, tự giận mình thì cho là cái gì? Ta chỉ thấy thật không dễ dàng.”

“Lần sau nàng cách xa nàng ta một chút. Chờ nàng ta bình tĩnh trở lại rồi nói sau.” Lục Giam trầm mặc kéo áo choàng và cổ áo của nàng lại, lại đem ô che về phía đầu nàng.

Lệ Chi định mở miệng hướng Lục Giam vạch trần bộ mặt thật của Lục Vân, càng nghĩ, lại phát hiện, bất quá chỉ là trong lời nói không có chút khách khí mà thôi, nếu thật sự nói ra, ngược lại có vẻ nàng không quy củ, khiến mặt Lâm Cẩm Dung bị bôi đen, không đáng nói, vì thế tức giận bất bình nhin xuống.

Trở lại trong phòng, không đợi ai mở miệng, Lệ Chi trước hết đem lê hoa cao lấy ra, giúp Lâm Cẩm Dung bôi thuốc. Lục Giam tiếp nhận: “Để ta.”

Đồng chí mọi người đều có tiền thưởng, có rượu và đồ ăn, có bộ đồ mới để mặc, Quế ma ma lúc trước còn hoan hoan hỉ hỉ, tính chờ hai người trở về sẽ dẫn nha hoàn ma ma trong phòng tới dập đầu tạ ơn. Nhất thời thấy vết thương trên cổ tay của Lâm Cẩm Dung, không khỏi cả kinh hỏi: “Đây là như thế nào? Thiếu phu nhân có đau không? Người từng tuổi này, nhưng mà còn chưa bị rách da đến mức này bao giờ.”

Lục Giam trên mặt hiện lên một tia quần bách, chỉ cúi mắt nhìn hộp đựng lê hoa cao.

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Không có gì, đêm đã khuya, ma ma đi nghỉ đi.”

Quế ma ma cẩn thận đánh giá Lục Giam, thật cẩn thận nói: “Nhị gia, thiếu phu nhân tính tình có đôi khi hơi quật cường, cũng không có ý xấu, nếu nàng có chỗ nào không đúng, thỉnh người thông cảm nhiều hơn, nếu không thì nói với phu nhân, phu nhân nhất định sẽ dạy dỗ nàng.” Nàng là nữ mẫu, trong phòng người có thể nói với Lục Giam như thế cũng chỉ có một mình nàng.

Lục Giam cúi mắt thấp giọng nói: “Ta đã biết, ma ma.”

Lệ Chi lúc này thấy Quế ma ma thật đáng yêu, liền cười đẩy nàng đi xuống: “Không có trở ngại gì, chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi. Nhanh đi ngủ đi, nơi này đã có ta rồi.”

Lệ Chi lại khôn khéo, chỉ huy bọn nha hoàn đưa nước ấm vào, trải đệm giường xong, liền cẩn thận đóng cửa lại, để hai người Lâm Cẩm Dung và Lục Giam tự bôi thuốc nói chuyện.

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhìn Lục Giam đang chuyên chú bôi thuốc ỳnh, thấp giọng nói: “Đây là lần thứ hai A Vân ở trước mặt ta nói về việc tuyết thực, lấy cái chết đấu tranh.”

251. Chương 254: Tuyết Quang

Lục Giam động tác vừa chậm, gương mặt chống lại ánh mắt Lâm Cẩm Dung, không biết Lâm Cẩm Dung có ý gì. Đây là chuyện văt ngang giữa hai người, muốn quên cũng không quên được. Đêm tân hôn, hán từng

cùng Lâm Cẩm Dung nói qua, chuyện lần trước đã quên rồi, có điều cảm giác không thoải mái vẫn còn đó.

Bởi vì duyên có gặp gỡ, lòng tự trọng của hắn càng mạnh, cũng rất hiếu thắng. Lâm Cẩm Dung thà chết cũng không chịu gả cho hắn, đối với hắn khi đó mà nói, xem như là việc mất mặt nhất cũng là việc thống khổ nhất trong cuộc đời. Nhưng hắn không thể lựa chọn, thống khổ qua đi chỉ có thể tiếp nhận, giống như hắn không thể lựa chọn được làm nhi tử của ai, vì thế hắn không thể lựa chọn hôn nhân của chính mình.

Làm con thừa tự của Đại phòng, hắn đã cố gắng thỏa mãn yêu cầu của bọn họ, liều mạng đọc sách tiến tới, chứng minh bản thân không phải là người vô dụng, không để đến một ngày Đại phòng có nhi tử thân sinh, một cước đá bay hắn; lại nhận được sự coi trọng cùng bồi dưỡng đặc biệt của Lục lão ông, hắn phải càng thêm khắc khổ cố gắng, không cô phụ sự kỳ vọng của Lục lão ông, không thể khiến người trong gia tộc chê cười hắn và Lục lão ông, cưới Lâm gia nữ nhi, nếu không muốn khiến phu thê bất hoà, thống khổ cả đời, thì phải hết sức tranh thủ cầm sắt cùng mình. Không thể hoàn mỹ như ý nguyện, ít nhất cũng nên cố gắng tranh thủ.

Hắn không tin số mệnh, hắn không chịu thua, hắn muốn tranh đấu, cho nên hắn càng cố gắng, hắn học cách nhường nhịn, hắn không bằng Ngô Tương thông minh, tài hoa hơn người, chói lóa mắt người khác; không giống Lâm Thận Chi, có thể tâm vô giữ vạ (tâm an nhàn, không phải lo lắng chuyện gì), một lòng dốc sức cầu học, không thể so với Lục Luân, có phụ mẫu huynh trưởng để dựa vào, mọi sự không quan tâm, có thể tùy hứng vui đùa, khoái hoạt tự tại, hắn phải cố kị rất nhiều, gánh vác rất nhiều thứ.

Nhưng hắn chỉ là một người trẻ tuổi non nớt, không có bao nhiêu lịch duyệt cùng kinh nghiệm đàm luận, cho dù là Lục lão ông nói nhiều, có Chư tiên sinh giáo huấn, hắn cần phải chậm rãi tự mình đi thể nghiệm. Trừ bỏ bên lòng cùng nghị lực, khắc khổ ra, hắn thật đúng là không còn chỗ nào để được khen ngợi nữa, hắn chỉ có thể so với người khác càng cố gắng hơn nữa. Hắn mệt muốn chết mà.

Đêm đông yên tĩnh, ngoài cửa sổ tuyết rơi lớn, gió lạnh lạnh liệt, trong phòng ấm hương yên tĩnh, thoải mái hợp lòng người, khiến người ta đặc biệt muốn nói gì đó với người bên cạnh. Lục Giam cũng là như vậy, hắn lặng lẽ nhìn Lâm Cẩm Dung, ánh đèn nhu hòa chiếu lên người nàng như nhuộm sắc vàng ấm áp, làm cho lớp lông tơ nhợt nhạt trên mặt nàng kia có vẻ phá lệ đáng yêu cùng mềm mại. Trên gương mặt trẻ trung của nàng cũng hàm chứa mỗi một, có lẽ cũng mệt chết đi.

Người sống không vui vẻ đâu phải chỉ có một mình hắn? Lục Giam có rất nhiều lời muốn nói với Lâm Cẩm Dung, có rất nhiều việc muốn hỏi Lâm Cẩm Dung. Hắn muốn hỏi nàng nhất, lúc trước vì sao không chịu gả cho hắn, trong mắt nàng, hắn thật sự là người không thể chịu nổi đến thế sao? Nhưng lời vừa đến bên miệng, lại biến thành một câu khác: “Hôm nay ta đã nói qua với muội ấy, không được nhắc lại lần thứ hai, bất quá, có lẽ muội ấy muốn uy hiếp chúng ta, thật sự muốn tuyệt thực chẳng?”

“Chuyện này cuối cùng vẫn nên viết thư báo với công công một tiếng được không?” Lâm Cẩm Dung kéo kéo khóe môi, đẩy cây trà trong tay hắn ra, dùng ngón trỏ quệt được trên tay, nàng nhớ rõ rất rõ ràng, Lục Vân chưa bao giờ tuyệt thực, Lục Vân chỉ quần quýt lấy Lâm Ngọc Trân khóc nháo, nhưng Lâm Ngọc Trân cuối cùng cũng không nhân nhượng Lục Vân.

“Được.” Lục Giam có chút hối hận vừa rồi vì sao không hỏi ra miệng vấn đề kia, lại ần ần cảm thấy không hối hận, hỏi làm cái gì đây? Đã đến tình trạng này, bọn họ đã là phu thê, dù có vô tình vẫn là buộc chặt cả đời, sẽ sinh nhi dục nữ, sau đó đồng huyết (chôn cùng một huyết), cùng chung hậu thế hiển tể và cung phụng, nói chuyện quá khứ này để làm gì? Là tự hắn nói đã quên chuyện cũ. Huống chi, nàng đại khái cũng sẽ không nói lời thật với hắn, mà lời nói thật, có đôi khi cũng không phải dễ nghe. Hắn khe khẽ thở dài.

Ánh nến nhẹ nhàng lay động, trong chậu than cháy nhấp nháy, Lục Giam cúi mắt thu dọn bình được, nói: “Không còn sớm, ngủ đi.”

Lâm Cẩm Dung ngồi bất động.

Lục Giam nói: “Việc cả một ngày nàng không mệt sao? Người bên ngoài có thể trộm lưỡi biếng, nhưng nàng cũng không thể, ngày mai còn phải dậy sớm mà.”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn hắn: “Quan hệ giữa ta và A Vân kỳ thật vẫn không tốt lắm, bắt đầu từ việc đấu trả đó đã không thể cải thiện được, có điều chúng ta vừa là biểu tỷ muội, lại là tẩu tử tiểu cô, cho nên

phải nỗ lực duy trì. Ta cũng không phải muốn như thế nào, chỉ nói cho chàng biết sự thật mà thôi.” Nói xong đứng lên, tự đến trước gương đồng trên bàn trang điểm tháo châu sai.

Lục Giam im lặng một lát, nói: “Nàng nghĩ nhiều rồi, mặc dù là có, cũng là nhất thời hồ đồ. Chờ mấy ngày nữa muội ấy nghĩ thông suốt, tất nhiên sẽ không oán trách nàng. Chỉ sợ là sẽ oán trách tổ phụ cùng mẫu thân, làm sao liên quan đến ta và nàng.”

Lâm Cẩm Dung từ chối cho ý kiến. Nàng không trông cậy vào Lục Giam nghe lời nàng nói, tin lời của nàng, Lục Vân cùng hấn lớn lên, là huynh muội, nàng chỉ là người xa lạ giữa đường nhảy vào, huống chi Lục Vân ở trước mặt Lục Giam luôn luôn tỏ ra tốt bụng, chuyện tối hôm nay, kỳ thật là Lục Vân quá mức tuyệt vọng, quá mức phần nộ, mới có thể thiếu kiên nhẫn, mới có thể để lộ ra dấu vết.

Nếu lúc ấy khi Lục Vân vừa dùng sức mà nàng bắt đầu kêu la tức giận, nhiều nhất cũng chỉ là vì Lục Vân cảm xúc kích động mà tạo thành việc ngoài ý muốn, bị thương không nặng, vết sẹo khỏi nhanh, người ta cũng quên nhanh, nếu Lục Vân như vậy thuận thể làm ầm ĩ khóc lớn một hồi, còn nói nàng là trưởng tẩu không khoan dung, vì một chút việc ngoài ý muốn nhỏ nhỏ còn cùng tiểu cô nháo loại không ngớt, tối thiểu cũng sẽ bị mắng là không biết săn sóc, tính tình keo kiệt.

Ngược lại để lại vết thương, hơn nữa nàng có thái độ như vậy, càng khiến người ta không dễ quên được chuyện này. Cho dù lần này có thể tính là ngoài ý muốn, nhưng tiếp theo thời điểm lại phát sinh sự tình đồng dạng sẽ không còn ai đương nhiên cho rằng là ngoài ý muốn nữa. Lục Vân không phải do nàng ép buộc, không phải do nàng thiết bẫy mới có thể hành động như vậy, cho nên tiếp theo, chỉ cần nàng cho Lục Vân cơ hội thích hợp, rất nhanh sẽ có chuyện xảy ra.

Những lời ngày hôm nay của nàng, chỉ xem như nhắc nhở với Lục Giam. Nói cho hấn biết, quan hệ của các nàng cũng không tốt đẹp như biểu hiện bề ngoài, dù là thân mật nhưng giữa các nàng trong lúc đó có kẽ hở, chỉ thế này là đủ rồi.

Trong lư hương bằng sứ men xanh hương tro dần dần trở nên lạnh, than trong chậu than cũng lụi tắt, nhiệt độ không khí trong phòng dần dần thấp xuống, ngoài cửa sổ tuyết chậm rãi ngừng rơi, tuyết quang xuyên thấu qua cửa sổ giấy chiếu vào, bao phủ trong phòng là một mảnh yên lặng lạnh lẽo.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa, thấp giọng gọi: “Nhị gia?”

Lục Giam từ trong mộng bừng tỉnh, quay đầu nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, nàng giống như con mèo nhỏ, gắt gao bọc chần cuộn mình vào góc giường, chần cơ hồ che phủ cả lỗ tai và cằm nàng, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, mặt mày im lặng, cũng không bị quấy nhiễu, hầy còn ngủ say sưa.

Lục Giam thay nàng đè lại chần, nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, đi đến cạnh cửa nhẹ nhàng mở ra, đè thấp thanh âm hỏi: “Chuyện gì?”

“Lão thái gia thỉnh người đi qua nghị sự, hình như là cửa hàng trong nhà đêm qua xảy ra chuyện gì đó.” Lệ Chi tóc có chút loạn, gắt gao khoác áo ấm, cho thấy cũng là mới từ trong mộng bừng tỉnh dậy.

“Có biết là xảy ra chuyện gì không? Giờ nào rồi?” Lục Giam nhanh kéo chặt áo, bởi vì giấc ngủ không đủ mà sinh ra ủ rũ nháy mắt không còn sót lại chút gì.

“Đầu giờ mao. Ma ma truyền lời chưa nói rõ ràng, chỉ thỉnh người nhanh đi qua.” Lệ Chi liếc mắt nhìn phía sau hấn, nhẹ giọng hỏi: “Nô tỳ đánh thức thiếu phu nhân dậy đi cùng?”

“Nàng dậy cũng bất quá chỉ đến đó ngồi. . .” Lục Giam cau mày nghĩ nghĩ, lại nói: “Người đi hỏi thăm một chút phu nhân cùng Đại thiếu phu nhân đã dậy chưa, nếu các nàng đã dậy, người mới quay lại gọi nàng cũng không muộn.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung dĩ nhiên đã dậy, phân phó Lệ Chi, “Nhanh chuẩn bị nước nóng cho Nhị gia” vừa nói, vừa khoác áo choàng đi ra, lại cầm lược: “Cho dù là xảy ra chuyện, cũng không gấp gáp đến mức thế, dung nhan cần phải tề chỉnh.”

Lục Giam im lặng đi đến ngồi xuống trước mặt nàng, để nàng búi tóc. Tuyết quang lạnh lùng chiếu lên sườn mặt hấn lộ ra cằm giác lạnh lẽo cứng rắn ngày thường không hay gặp, Lâm Cẩm Dung một bên thay hấn chải đầu, một bên nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nàng biết là đêm qua có hỏa hoạn, làm cháy cửa hàng, cửa hàng gặp chuyện không may kỳ thật không phải là cửa hàng lớn nhất của Lục gia, chỉ là một gian hàng trung bình mà thôi, cửa hàng này là Lục Thiệu quản lý, quản lý khá tốt, là buôn bán đồ của nữ nhân, đều là chút châu ngọc, đồ trang sức, ấn kim linh mật, vàng khắc hoa nhỏ linh tinh từ Giang Nam chuyển về, nhưng bởi vì mới mẻ, cho nên sinh ý khá tốt.

Quản sự là người phía nam, dẫn vài tiểu nhị ở cửa hàng uống rượu, say rượu, làm rơi nến, xảy ra hỏa hoạn, không gây ra tai nạn chết người, nhưng làm cháy mấy gian cửa hàng cách vách. Sau đó quản sự kia nhanh chân bỏ chạy, nhanh như chớp không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lục lão ông nương theo cơ này, trừng phạt Lục Thiệu dùng người không chu toàn, đẩy Lục Giam ra để ý hậu sự, nhưng Lục Giam lúc ấy xử lý chuyện này cũng không dễ dàng, vốn đã cố gắng áp chế, chuẩn bị việc bồi thường các cửa hàng cách vách cho tốt, sau đó lại có người ngáng chân, trong đó chủ một gian tạp hoá nhỏ là một quả phụ, quả phụ này không hiểu vì sao lại treo cổ tự tử, bỏ lại một tiểu nhi tử, bị người khác khuyến khích, mỗi ngày ở trước đại môn của Lục gia không ngừng gây sự, vừa đòi bồi thường, vừa đòi mạng người, dù thế nào cũng không buông tha.

Nhị phòng khi đó có ý xem náo nhiệt, Lục Giam trở nên sốt đầu mẻ trán, cuối cùng vẫn là Lục Thiệu ra mặt mới thu phục nổi, vì thế Lục Giam lúc này mới nghỉ ngơi.

Có chuyện của Phương Trúc, Lâm Cẩm Dung không khỏi suy nghĩ, chuyện này vừa mới bắt đầu thật sự là ngoài ý muốn, nhưng đến tiếp đó có phải liên quan đến Nhị phòng hay không? Thà rằng tin là có, không thể tin là không, cẩn thận luôn tốt hơn.

Lục Giam rất nhanh thu thập thỏa đáng, chuẩn bị xuất môn: “Còn sớm, nàng ngủ tiếp đi, bảo bọn nha hoàn trông chừng, nếu có chuyện gì, sẽ gọi nàng cũng không muộn.”

Lâm Cẩm Dung kéo lấy góc áo của hần, thấp giọng nói: “Mặc kệ là chuyện gì đều không cần gấp, cẩn thận một chút.” Những chuyện khác nàng không dám nói, cũng không thể nhiều lời.

Lục Giam ôn hòa cười: “Không có việc gì đâu, nàng an tâm.” Ánh mắt của hần dưới tuyết quang có vẻ phá lệ sáng trong, hắc bạch phân minh.

Lâm Cẩm Dung trở lại trong phòng, cũng không còn tâm tư ngủ tiếp, đơn giản nghiêng người nằm nghỉ trên tháp, cẩn thận nghĩ lại một số chi tiết nàng còn nhớ, nàng tất nhiên không thể để Nhị phòng được như ý nguyện, làm việc thiếu đạo đức còn tỏ vẻ ta đây.

252. Chương 255: Chu Đáo

Vốn Lục lão ông đêm qua từng nói chuyện, toàn gia sung sướng, hôm nay đặc cách ọi người ngủ thêm một canh giờ mới phải dậy làm việc, nói cách khác, từ giờ mao chuyển thành giờ thìn, bọn hạ nhân đều có thể nghỉ ngơi nhiều hơn một chút. Nhưng xảy ra chuyện này, đại bộ phận người nhận được phong thanh vẫn theo đúng giờ mà dậy, chỉ lo nếu chủ nhân bởi vì việc này lòng có cơn tức mà phát tác, vậy mất nhiều hơn được.

Lâm Cẩm Dung ở trên tháp nghỉ ngơi đến giữa giờ mao, nghe thấy thanh âm nhóm ma ma nha hoàn quét tuyết càng ngày càng vang, cũng đi theo đứng dậy rửa mặt chải đầu, mới trang điểm xong, Anh Đào đi vào đáp lời: “Lão thái gia mang theo Nhị lão gia, Đại gia, Nhị gia xuất môn. Lúc này trừ bỏ lão thái thái, những người khác đều đã dậy.”

Ngay sau đó, Phương Trúc bước nhanh tiến vào, nhỏ giọng kể lại sự tình: “... Đại gia cả người đều là tro bụi, nô tỳ nghĩ rằng thiếu phu nhân đại khái hừng đông đã biết việc này, cho nên vội hỏi thăm rõ ràng liền tiến vào đáp lời.”

Lâm Cẩm Dung tán thưởng nàng hai câu, phủ áo choàng, thông thả đi tới phòng của Lâm Ngọc Trân. Đi tới cửa, nha hoàn Phương Linh vừa mới vén màn đi ra, thấy thế liền hướng nàng hành lễ, nhỏ giọng nói, “Phu nhân hôm qua một đêm không ngủ.”

Ý tứ này Lâm Cẩm Dung hiểu được, một đêm không ngủ, tất nhiên vô cùng nóng tính, nói chuyện làm việc đều phải cẩn thận, vì thế giãn mặt mày, nhẹ nhàng vén màn đi vào, thấy Lâm Ngọc Trân đang cầm que

cời than bằng đồng trong tay, cúi mắt chán đến chết lạt than trong chậu, mắt thấy một chậu than bị nàng lật tung nát bấy trở nên không còn hình dạng, nửa chết nửa sống, nàng cũng không có ý dừng lại.

Lâm Cẩm Dung liền nhìn về phía Phương ma ma đứng ở một bên, Phương ma ma liếc về hướng sân viên của Lục Vân. Lâm Cẩm Dung hiểu ý, tiến lên hành lễ với Lâm Ngọc Trân: “Thỉnh an mẫu thân, nhi tức hầu hạ mẫu thân dùng điểm tâm.”

“Ta không muốn ăn.” Lâm Ngọc Trân cũng không giống như ngày thường khí thịnh hoặc táo bạo, mà là hữu khí vô lực, Lâm Cẩm Dung nhìn lại, chỉ thấy nàng tuy rằng trang dung chỉnh tề, sắc mặt lại cực kỳ tiêu tụy. Về tiêu tụy này vẫn duy trì từ lúc Lục Vân không chịu đáp ứng hôn sự của Kim gia tới nay, hôm nay càng cảm thấy nàng đột nhiên già đi không chỉ mười tuổi.

Lâm Cẩm Dung liền ra hiệu cho Phương ma ma, cười nói, “Không ăn sao được? Hôm qua món ăn nhiều dầu mỡ, hôm nay vừa vặn để thanh lọc tràng vị, nên dùng chút cháo hoa và rau muối đi.”

Phương ma ma vội đi bố trí bát đĩa, Lâm Cẩm Dung đỡ Lâm Ngọc Trân ngồi xuống trước bàn, múc đầy cháo hoa vào bát đưa qua. Lâm Ngọc Trân khẽ cau mày, nhìn về phía vết thương trên cổ tay nàng, cũng không nói gì, cầm chiếc đũa chọn chút rau muối, miễn cưỡng ăn non nửa bát thì buông đũa: “Tất nhiên con cũng chưa ăn điểm tâm rồi, thừa dịp còn nóng mà ăn đi.”

Phương ma ma vội múc bát cháo, Lâm Cẩm Dung mới ăn hai miếng, chợt nghe Lâm Ngọc Trân hỏi: “Lục Giam là bị lão thái gia gọi đi?”

Lâm Cẩm Dung thả đôi đũa đứng lên đáp lời: “Vâng.”

Lâm Ngọc Trân hữu khí vô lực chỉ cái ghế: “Ngồi nói đi, chỉ có cô cháu chúng ta, không cần để ý như vậy.”

Lâm Cẩm Dung ngồi xuống, kể lại tin tức Phương Trúc mang đến.

Lâm Ngọc Trân mang theo vài phần mệt mỏi nói: “Cháy cũng cháy rồi, người thì không bị thiệt mạng, dù sao đều là chuyện trong tay phụ tử bọn họ, cũng không liên quan đến chúng ta.” Đúng là không có bộ dạng giống như bình thường vui sướng khi người gặp họa hay vội vàng tính toán có thể tranh thủ bao nhiêu ích lợi. Lâm Cẩm Dung thâm nghĩ, nàng đại khái là bị chuyện của Lục Vân khiến cho không còn tinh lực mà nghĩ chuyện khác.

Quả nhiên Lâm Ngọc Trân yên lặng ngồi một lát, xoa xoa cái trán đứng dậy nói: “Ta vào bên trong nằm nghỉ. Nếu có người đến hỏi việc, con thay ta giải quyết, rồi có gì báo lại với ta sau.” Lại ra lệnh Phương ma ma cầm một cái tráp tới: “Bên trong có một lọ ngọc cơ cao, con cầm lấy dùng đi. A Vân không biết nặng nhẹ, con dùng cùng nàng so đo.” Bình thường nàng ngại Lâm Cẩm Dung ít lời, lúc này lại cảm thấy Lâm Cẩm Dung như vậy thật tốt. Lục Vân kháng hôn không nghe lời, ép buộc đến thế, ngay cả trước mặt là thân chất nữ, nàng cũng thấy thập phần mất mặt, không muốn nói gì thêm.

Chỉ cần nàng biết chuyện này là tốt rồi, Lâm Cẩm Dung im lặng tiếp nhận, hành lễ cáo lui, sai người thông tri quản sự phòng bếp tới đáp lời, cứ theo lẽ thường xử lý sự việc. Ước chừng đến buổi trưa, việc ở cửa hàng được xử lý xong, Phương Trúc tiến vào nói: “Nhị gia sai người tới nói, cũng không trở về ăn cơm, thỉnh thiếu phu nhân chờ quan tâm.”

Lâm Cẩm Dung liền đứng dậy đi Vinh Cảnh cư, ai ngờ Lã thị mẫu tử đã ở nơi đó. Nguyên Lang, Hạo Lang ngồi hai bên, gắt gao vây quanh bên cạnh Lục lão phu nhân, đang chọc cho Lục lão phu nhân vui, Lã thị trên mặt mang theo vài phần không yên, một mắt nghiêng người qua một bên, đáng thương hề hề nhìn Lục lão phu nhân. Thấy Lâm Cẩm Dung đi vào, không tự giác thu vài phần sầu muộn, ngồi thẳng lưng cúi mắt, làm bộ không có chuyện gì.

Lâm Cẩm Dung cứ theo lẽ thường cười hì hì cùng nàng chào hỏi, lại chọc Nguyên Lang cùng Hạo Lang hai câu, mới ngồi xuống hỏi Lục lão phu nhân điểm tâm có ngon không, buổi tối muốn ăn cái gì, lại thay Lâm Ngọc Trân cáo lỗi: “Còn muốn thỉnh giáo tổ mẫu, tổ phụ cao tuổi, hôm nay lại lạnh, ta muốn bảo phòng bếp hầm canh gừng cho lão nhân gia về nhà để đuổi bớt hàn khí, buổi tối lại dâng lên cho hân ăn nhẹ mới lợi cho dưỡng sinh. Không biết tổ mẫu thấy như thế nào?”

Lục lão phu nhân thấy nàng làm việc hào phóng, vững vàng thỏa đáng, lo lắng cũng cực chu đáo, liền khen: “Thật sự làm khó cho con, tuổi còn trẻ, làm việc từ sớm đến tối, nửa điểm không nhàn rồi, con an bài thật

sự thỏa đáng.”

Lâm Cẩm Dung vội khiêm tốn hai câu, lại cố ý an ủi Lã thị, Lã thị tâm phiền ý loạn, rõ ràng cười không nổi, còn liếc mắt biểu lộ khuôn mặt tươi cười làm bộ như không thèm để ý, ngay cả Lục lão phu nhân nhìn thấy cũng không thuận mắt. Nhưng nể mặt cốt nhục của Lục gia, liền lại cười nói: “A Dung, già trẻ lớn bé toàn gia, toàn dựa vào con.”

Lâm Cẩm Dung cũng cười, hành lễ cáo lui, lên tinh thần, phân phó phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, sau đó chậm rãi đợi bên ngoài truyền đến tin tức.

Chạng vạng, Phương Trúc tiến vào nói: “Đều đã trở lại, tất cả đến Tụ Hiền các, mặt khác còn dẫn theo một đám quân sự, đều là nhóm quân sự ở cửa hàng bên ngoài.”

Lâm Cẩm Dung vội ra lệnh cho Phương Trúc: “Người tự mình dẫn người đưa canh chừng qua, tìm cơ hội hỏi Nhị gia, cơm chiều muốn dùng ở đó? Còn có, nhớ rõ nhìn xem các quân sự lúc này là tình huống gì.”

Phương Trúc lĩnh mệnh rời đi, không bao lâu, trở về đáp lời: “Lão thái gia đang phát hỏa với Đại gia, cơm chiều ăn tại Tụ Hiền các, các quân sự lúc này tất cả đều chen chúc tại một chỗ, vừa lạnh vừa đói. Cũng không biết lão thái gia khi nào thì mới hỏi tới bọn họ.”

Lâm Cẩm Dung liền ra lệnh cho Phương Trúc đưa đồ ăn qua cho đám người đó, lại phân phó người đưa thêm chậu than. Những người này đa số đều là thủ hạ dưới trướng của phụ tử Lục Kiến Trung rất nhiều năm, trong lòng khẳng định là hướng về hai người đó. Nhưng nàng không thể không quản bọn họ, còn phải chiêu đãi thật tốt, tuy rằng có lẽ là không công, sẽ không được người ta nhớ ân tình, nhưng nếu không chiêu đãi tốt thì sẽ có người sinh oán hận, chính là đầu đề câu chuyện. Thật sự không cần thiết phải khó xử người khác vào lúc này.

Phương Trúc nay làm việc thập phần chu đáo cẩn thận, đưa chậu than cùng đưa cơm còn không tính, nói bóng nói gió để các quân sự biết, đều là Lâm Cẩm Dung một tay an bài.

Đợi đến gần canh hai, Lục Giam mới trở về, vừa vào cửa liền hàm chứa cười nói: “A Dung, nàng làm rất tốt, tổ phụ vào cửa uống một bát canh gừng, uống vào toàn thân đều thoải mái. Vốn không muốn ăn cơm chiều, nhưng thấy là cháo thanh đạm lại ăn, mừng chúng ta sau một lúc lâu mới nhớ tới các quân sự bên ngoài, sai người nhìn xem, nàng đã sai người đưa chậu than và đồ ăn nóng tới, hân hạnh dù chưa nói gì, nhưng có thể nhận ra hân hạnh vừa lòng.”

“Cần nhờ người ta hỗ trợ kiếm tiền trông cửa hàng, có thể nào không chiêu đãi tốt? Vì ngày sau, cũng không thể không chu toàn một chút.” Lâm Cẩm Dung cười duyên: “Tổ phụ mừng chứ chàng sao?”

Lục Giam thay đổi quần áo rửa tay, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Lần này tổn thất không nhỏ, may mắn là không gây ra tai nạn chết người, có điều quân sự kia bỏ chạy, Đại ca vô luận thế nào cũng không thể chạy thoát tội dùng người sai lầm.” Nói tới đây, hân hạnh dừng, nhỏ giọng nói: “Tổ phụ ra lệnh ta đi thu xếp.”

Trong mắt hân hạnh mang theo chút ẩn ẩn hưng phấn, nếu đến lúc này còn không hiểu được Lục lão ông có ý tứ gì, hân hạnh chính là quá khờ khạo. Lục lão ông đây là vì hân hạnh trải đường, vì hân hạnh lo lắng, bất luận Lục Kiến Tân ngày sau có thể sinh ra nhi tử hay không, chỉ cần hân hạnh có thể quản gia nghiệp, Lục Kiến Tân không thể dễ dàng lay chuyển hân hạnh, nếu hân hạnh lại thì đậu công danh, địa vị của hân hạnh cơ bản chính là không thể dao động.

Lâm Cẩm Dung hàm chứa cười nói: “Không thể cô phụ kỳ vọng của tổ phụ.”

Lục Giam gật đầu đồng ý: “Đúng.” Bất quá chỉ là cùng mấy cửa hàng bị thiệt hại chung quanh thương lượng một chút về vấn đề bồi thường, lại thông báo quan phủ đuổi bắt quân sự đào tẩu kia, cũng không phải chuyện gì đặc biệt khó khăn, hân hạnh tin tưởng có thể làm tốt.

Lâm Cẩm Dung nhìn vẻ mặt hân hạnh, biết hân hạnh giờ phút này tin tưởng tràn đầy, liền nói bóng nói gió: “Với nhà chúng ta, tính ra tổn thất không phải là lớn, nhưng với các cửa hàng bên cạnh, chính là chỗ yên phận duy nhất của người ta. Chỉ cần có thể không có trở ngại, Mẫn Hành nên phóng khoáng một chút.”

Ý bảo hân hạnh đừng quá hà khắc, Lục Giam thực đồng ý với Lâm Cẩm Dung: “Ta cũng nghĩ như vậy, dù sao là người nhà chúng ta gây phiền toái cho bọn họ.”

Lâm Cẩm Dung liền tiếp lời: “Không biết bên cạnh là nhà nào? Không có người điều ngoa không phân rõ phải trái gì chứ?”

Lục Giam thấy nàng cảm thấy hứng thú, cũng thấy chuyện này có thể kể với nàng? Liền nhất nhất nói cho nàng nghe: “Có cửa hàng của Vương gia, nhà hấn giao tiếp đã lâu, không khó thu thập, thời điểm hôm nay đi thăm dò đã chào hỏi qua, hạch toán xong sẽ lấy tiền, mấy nhà khác nhìn qua cũng không phải khó khăn gì, có một quả phụ họ Tôn, lúc ấy đang khóc, nhưng nghe nói được bồi thường, thì không nói thêm gì nữa.”

Tôn quả phụ, chính là người này, Lâm Cẩm Dung nhú mày: “Quả phụ vốn nhiều thị phi, Mẫn Hành không tiện trực tiếp nói với nàng, các quân sự phải làm việc cũng có điều tị hiềm, chỉ sợ sẽ có sai sót, ta thấy, việc này chàng nên mặt khác an bài ma ma đốc lực hoặc là nữ quân sự đi nói chuyện với nàng thì mới thỏa đáng, nàng là một quả phụ, thực không dễ dàng.”

Nàng càng nghĩ, Tôn quả phụ năm đó treo cổ sẽ không chỉ là vì muốn chết, nhất định là ở giữa đã xảy ra cái gì đó khiến người ta sống không nổi, hoặc là có chuyện luẩn quẩn trong lòng. Lục Giam không phải là người hoành cường bá đạo, sẽ không khó xử một quả phụ, nghĩ đến hấn là có người đứng giữa phá rối, chỉ cần đem chuyện Tôn quả phụ xử lý tốt, vậy người này tất nhiên sẽ không chết, Lục Thiệu tất nhiên cũng không thể ra mặt đoạt nổi bật.

253. Chương 256: Hiệp Lục

Lục Giam không quá để ý đến lời đề nghị của Lâm Cẩm Dung.

Hắn thấy, nữ quân sự trong nội viện đối với chuyện bên ngoài thế này không hiểu rõ. An ủi thanh thần thì có thể, nhưng nếu để làm chủ giải quyết sự tình vẫn nên dựa vào các quân sự ngoại viện. Nhưng hấn không thể tùy tiện bác bỏ ý tốt của Lâm Cẩm Dung, chỉ nhân tiện nói: “Nàng nói đúng. Nhưng nghĩ đến Tôn quả phụ cũng có phu gia hoặc là người nhà mẹ đẻ, chắc chắn nàng sẽ nhờ những người đó ra mặt thay nàng làm chủ. Vậy cũng không có gì là bất tiện nữa.”

Hắn nói là phương thức xử lý tình huống bình thường, vốn cũng không có gì đáng trách, nhưng nàng biết rõ sẽ không có tác dụng. Lâm Cẩm Dung đơn giản nói: “Đúng, phẩm hạnh của các quân sự chúng ta tất nhiên là đáng tin cậy, cũng chỉ mong nàng có thể có một huynh đệ ở nhà mẹ đẻ giống như cữu phụ của ta, luôn toàn tâm lo lắng cho tỷ muội nhà mình, hy vọng nàng không gặp phải kẻ đục nước béo cò, nhân cơ hội khi dễ cô nhi quả phụ là được rồi. A di đà Phật, Bồ Tát phù hộ.”

Lời này nói ra có chút châm chọc, Lệ Chi ở một bên nghe thấy, muốn cười lại không dám, không khỏi vùng trộm xem xét Lục Giam liếc mắt một cái. Nhưng thấy Lục Giam mím môi nhìn Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung thì như không có việc gì nhìn hấn, vẻ mặt vô tội.

Lục Giam có chút bất đắc dĩ: “Đừng nghĩ quá nhiều, cố nhiên giống như cữu phụ thì thật hiếm gặp, nhưng người xấu cũng không phải nhiều như vậy. Chuyện bên ngoài ta đều biết, tất nhiên sẽ chọn người tin cậy đi làm. Ta theo lời nàng, ma ma ở nội viện nàng quen thuộc hơn ta, nàng thấy ai đi thích hợp hơn?” Nữ nhân luôn thận trọng mềm lòng, nàng thấy tốt thì cứ làm như vậy đi. Không tất yếu vì loại sự tình này mà tổn thương hòa khí.

Hắn còn đang nghĩ rằng đó là vì dỗi nàng vui vẻ đây. Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Nói vậy chàng thấy ta tâm địa phụ nhân. Nhưng ta chỉ nhớ kỹ, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, thật sự cẩn thận, cũng sẽ không ăn mết. Cô nhi quả phụ vốn không dễ dàng, nếu có thể tự mình làm chủ, ai lại muốn đi cầu người khác? Giống như ta, nếu ta có thể xuất đầu lộ diện tự mình quản lý đồ cưới, vậy thì ta cần gì phải luôn phiền toái người bên ngoài? Đối với chàng bất quá chỉ là chút phiền toái, nhưng đối với cuộc sống yên phận của nàng ta lại là đại sự.”

Lục Giam nghe nàng nói như thế, dần dần thu liễm thần sắc, đứng dậy đối với nàng thi lễ thật sâu, nghiêm mặt nói: “A Dung nói rất đúng, là ta suy nghĩ không chu toàn.”

Lâm Cẩm Dung không nghĩ rằng hấn sẽ làm như thế, giây lát lại nghĩ, mình đang giúp hấn chiếu cố, hấn hành lễ với mình là làm gì đây?

Lệ Chi vội rót trà cho hai người, cười nói: “Nhị gia cùng thiếu phu nhân thật sự là tương kính như tân.”

Lục Giam cười, đưa trà cho Lâm Cẩm Dung, lại hỏi: “A Dung cảm thấy ai đi thì tốt?”

Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Lệ Chi: “Để nàng đi.”

Lệ Chi bị kinh hãi, không thể tin được chỉ vào mình: “Thiếu phu nhân nói giỡn đúng không?”

Lục Giam cũng kỳ quái, Lệ Chi tuy rằng có năng lực, nhưng chưa từng trải đời, sinh trưởng trong đám nữ tử trẻ tuổi ở nội viện, ngay cả so với Phương Trúc, thì Phương Trúc cũng thích hợp hơn nhiều.

“Đúng, chính là nàng. Nàng là người bên cạnh của ta, làm việc lại ổn thỏa, không còn ai so với nàng thích hợp hơn.”

Lâm Cẩm Dung đã đưa ra chủ ý, vì sau này, Lệ Chi không thể chỉ biết tính toán kiểm kê, còn phải học giải quyết một vài vấn đề phá rối, đây đúng là một cơ hội tốt.

Lệ Chi có chút không yên, lại có chút hưng phấn, chỉ nhìn Lục Giam có đồng ý hay không. Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Được rồi, ta sẽ sai người dắt lực che chở nàng đi.”

Lâm Cẩm Dung nửa đùa nửa thật nhắc nhở hắn: “Ta chỉ sợ có người nói giỡn với chàng, nói sự tình như vậy mà phu thê cũng phải cùng tiến cùng lùi.” Đây là cách nói uyển chuyển, nói trắng ra chính là chê cười hắn không có tiền đồ, chỉ có thể dựa nhờ thê tử hỗ trợ, thật sự dọa người.

Lục Giam thản nhiên nói: “Ta liền trả lời hắn, đây là người lương thiện nhận được săn sóc.”

Lâm Cẩm Dung nhất thời không nói được gì, đứng dậy bảo: “Ngủ đi, đều mệt mỏi rồi.”

Ngày kế tiếp, Lâm Cẩm Dung gọi Lệ Chi cẩn thận phân phó một hồi, mới để nàng theo Lục Giam xuất môn. Lại lo lắng tất sẽ có người lấy chuyện này ra nói, lúc đó Lâm Ngọc Trân khẳng định sẽ thấy không thoải mái, liền đi tìm Lâm Ngọc Trân chủ động nhắc tới việc này: “Trời quá lạnh, cô nhi quả phụ không dễ dàng, người bên ngoài không tốt có thể tìm đến tận cửa, nàng là một nữ nhân không tiện xuất môn, có người tới cửa sẽ gây nên tị hiềm. Tổ phụ cho Nhị gia cơ hội rạng rỡ mặt mày, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chúng ta nhân cơ hội khởi động thanh danh đích tôn, thiện danh luôn tốt hơn so với ác danh a.”

Lâm Ngọc Trân mặc dù ban đầu không thoải mái cho lắm, nhưng thấy việc này cũng không phải là đại sự gì, liền không để ở trong lòng, tùy ý Lâm Cẩm Dung. Quả nhiên Lệ Chi mới xuất môn bất quá nửa canh giờ, trong ngoài đã biết chuyện này, rất nhanh còn có người ám chỉ Lâm Cẩm Dung bàn tay quá dài, quản quá rộng, Lục Giam quá mức dung túng nàng.

Lục lão ông nghe người ta nói việc này, cười nhẹ, âu yếm nghịch chim tước, nói với Phạm Bao: “Nàng thật ra rất hiểu cách thay bản thân tạo uy thế.” Chuyện như vậy đàm tiếu qua lại hai ba lần, thanh danh Lục gia Nhị thiếu phu nhân thiện tâm chu đáo càng ngày càng vang, bằng vào điểm ấy, Lâm Cẩm Dung liền so với Lã thị tinh minh hơn không biết bao nhiêu.

Phạm Bao liền cười: “Cũng không phải chuyện xấu gì.”

Lục lão ông trả lời: “Chỉ mong nàng có thể làm một hiền thê.” Lâm Cẩm Dung thanh danh tốt, có thể giúp Lục Giam thậm chí là toàn bộ Lục gia được lợi, hắn đương nhiên sẽ không quản. Hơn nữa đây là phu thê hai người đồng tâm hiệp lực, thương lượng làm việc, miễn là có kết quả tốt, vì vậy hắn không cần quản.

Lời đồn đãi giống như gió thổi qua, thấy Lục gia nhị lão, Lâm Ngọc Trân cũng chưa có phản ứng gì, liền tiêu tán vô tung vô ảnh.

Tuyết tuy rằng đã ngừng, nhưng thời tiết chưa ấm lên, thậm chí còn lạnh hơn. Đầu tường nóc nhà bên đường tuyết bị đông cứng, nhìn trắng noãn vui mắt, chính giữa ngã tư đường người người qua lại khiến tuyết hóa thành nước, trộn lẫn với bùn đất, trở thành vùng lầy, bẩn thỉu không nói nổi.

Tôn quả phụ bất chấp, nàng lại nghĩ cửa hàng của mình bị đám lửa từ cửa hàng Lục gia đốt cháy chỉ còn nửa bên tàn tạ cùng mấy căn phòng ở, mắt thấy áo cơm không thể lo liệu, bảo nàng sao không vội cho được.

Mặc dù Lục gia đã đáp ứng bồi thường nàng, nàng cũng không biết có thể hoàn trả bao nhiêu, hào cường ý thế hiếp người cũng không phải không có. Bởi vậy sáng sớm nàng ở nhờ nhà thân thích đi ra, mang theo tiểu nhi tử mười ba tuổi, đi trên đường vùng lầy, tới đông phệ tích của cửa hàng kiêm ngôi nhà mình thì

đứng lại, muốn tìm xem, còn có bao nhiêu chỗ không bị cháy hỏng, mái ngói, vật liệu gỗ còn có thể dùng được không thì thu hồi lại, đỡ phải bị người khác trộm về.

Mẫu tử hai người vừa tìm vừa đem vật liệu có thể sử dụng chồng chất sang một bên, bọn họ mặc dù không phải nhà phú quý, nhưng cũng chưa từng làm việc cực nhọc, rất nhanh đã cảm thấy mệt mỏi. Tôn Hổ Thủ đau lòng Tôn quả phụ, nhân tiện nói: “Nương, coi như hết rồi, vất vả như vậy cũng không tiết kiệm được bao nhiêu.”

Tôn quả phụ khóc nói: “Tiết kiệm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, đây là thứ duy nhất phụ thân con để lại cho chúng ta, tương lai còn dựa vào nó đón dâu cho con, nay bị hỏa hoạn cháy sạch, bảo ta sao còn có mặt mũi đi gặp phụ thân con chứ.”

Chợt thấy một nam tử mặc áo xám tới đây, đứng ở nơi đó nhìn một lúc, gương giọng cùng Hổ Thủ chào hỏi: “Tiểu ca, đây là nhà của người?”

Hổ Thủ gật đầu: “Là nhà ta.”

Nam tử kia liền cười: “Cửa hàng của các người cách Lục gia gần nhất, nghe nói nhà hắc định mua luôn, sát nhập vào cửa hàng của hắc. Nếu muốn tìm người môi giới, trăm ngàn lần nhớ rõ đi lên phố trên tìm ta, ta họ Trâu, người ta thường gọi là Trâu lão thất, nhất định sẽ thay các người chào giá tốt.”

Hổ Thủ ngây ngốc không lên tiếng, Tôn quả phụ một ngụm nước miếng phun ra: “Phi! Ai nói chúng ta muốn bán? Cút!”

Trâu lão thất kia cũng không tức giận. Cười cười rồi rời đi.

Tôn quả phụ tức giận bất bình: “Đây là chốt đứt đường sống của người ta mà, không bán! Như thế nào cũng không bán. Ta sẽ xây dựng lại một lần nữa, tương lai để lại cho con, mới có mặt mũi đi gặp phụ thân con.”

Hổ Thủ nói: “Nếu nhà hắc nhất định muốn mua thì sao? Chúng ta làm sao bây giờ? Nhị biểu thúc nói, chúng ta căn bản không thể trêu vào Lục gia.”

Tôn quả phụ trầm mặc nửa ngày, oán hận nói: “Ta đây sẽ chết cho bọn họ xem!”

Chợt nghe có nữ tử ở một bên ôn ôn nhu nhu hỏi: “Vị đại tẩu này có phải họ Tôn không?”

Tôn quả phụ dừng lại động tác nhìn về phía người tới. Người tới mặc áo choàng xanh lá cây, áo trong sa tanh sắc thu hương, váy xanh thêu hoa, trên lỗ tai có đeo hoa tai vàng, khoảng tầm hai mươi, dung nhan dễ mến, tươi cười thân thiết. Bên người còn đi theo một ma ma mặc váy thanh bố, cài ngân trâm, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa đỗ lại, xa phu cùng một nam tử bộ dạng quần sự của nhà phú quý đang thấp giọng nói chuyện.

Tôn quả phụ nhất thời cảnh giác: “Cô nương là ai? Cô nương muốn tìm gì?”

Nàng kia cười nói: “Ta là nha hoàn bên người của Lục gia Nhị thiếu phu nhân, tên Lệ Chi. Nhị thiếu phu nhân nhà ta nghe nói đại tẩu là cô nhi quả phụ, nghĩ rằng các người sinh sống thật không dễ dàng, bảo ta thay nàng đến thăm các người.” Vừa nói, một bên ý bảo ma ma kia đưa một túi tiền lên: “Khiến các người không có nhà để về, thật sự là nương nung. Chút tiền này thỉnh cảm trước, công việc khác chờ thương lượng thỏa đáng, Nhị gia nhà ta sẽ sai người đem tiền đưa lại đây.”

Tôn quả phụ không tiếp nhận túi tiền, miễn cưỡng hỏi: “Các người muốn làm gì? Ta tuyệt đối sẽ không bán cửa hàng.”

Lệ Chi nhớ tới lời phân phó của Lâm Cần Dung trước khi xuất môn, vội truy vấn: “Ai nói muốn mua cửa hàng của các người? Chủ nhân nhà ta cũng chưa từng nói qua lời này. Tôn đại tẩu mau nói đi, là ai mượn tên chủ nhân nhà ta nói hươu nói vượn, ta sẽ bầm với gia chủ, nhất định không nhẹ tay với hắc!”

Tôn quả phụ nửa tin nửa ngờ, lại thấy mình là cô nhi quả phụ, không dám dễ dàng nói ra tên Trâu lão thất kia: “Nói qua hoặc là chưa nói qua, cũng là không bán.”

Lệ Chi cười cười, không để ý bần bần trên tay nàng, kéo tay nàng đặt túi tiền vào đó: “Đây chỉ là tiền riêng của thiếu phu nhân ta đưa tẩu dùng gấp, không tính vào tiền bồi thường. Chắc tẩu không biết Nhị gia và

Nhị thiếu phu nhân là người như thế nào. Ta nói cho tẩu nghe tẩu sẽ biết. Nhị gia nhà ta năm nay đã làm ra máy cày và máy gieo, giúp giảm đi rất nhiều nhân lực vật lực, nhưng không vì thế mà kiếm nửa văn tiền; Câu nói đầu tiên của Nhị thiếu phu nhân nhà ta là miễn địa tô cho tá điền, sao có thể làm khó dễ cô nhi quả phụ tẩu?” Thấy thần sắc trên mặt Tôn quả phụ có chút thả lỏng mới nói: “Đại tẩu, không biết hiện giờ tẩu nghỉ tạm ở đâu, chúng ta tới đó trò chuyện được không? Nếu có chuyện gì khó xử, cứ nói với ta.” Ánh mắt nhìn đến đồng đồ nát, liền cười tiếp đón quần sự đứng một bên lại đây: “Thỉnh vài người thay Tôn đại tẩu thu dọn, tiền công thì trở về cứ tìm ta.”

Tôn quả phụ do dự một lát, nói: “Chúng ta nay ở nhờ nhà của biểu thúc, cách nơi này không xa, cô nương nếu không chê thì đi theo ta.”

Lệ Chi vội tiếp đón xa phu, rồi đi cùng với Tôn quả phụ, nhiều lần trắc trở, cuối cùng cũng hỏi thăm được tình huống nhà nàng, trước khi đi trình trọng phân phó Tôn quả phụ: “Nhị gia nhà ta thông cảm tẩu cô nhi quả phụ khó khăn, sợ trung gian đàm luận qua lại sẽ khiến tẩu chịu thiệt, về sau là ta cùng tẩu trực tiếp thương lượng nói chuyện, nếu muốn cùng tẩu ký khế thư, tất nhiên sẽ thỉnh hàng xóm láng giềng làm chứng. Những người khác đến, ví dụ như Trâu lão thất linh tinh kia, tẩu hết thấy đều không cần tin, cũng đừng ký giấy tờ gì. Nếu tẩu không tin ta, tùy tiện thỉnh người tới hỏi gác cổng của Lục gia một chút, sẽ biết thật giả.”

254. Chương 257: Quấy Phá

Lục Giam từ trong nha môn đi ra, lại thỉnh vài quần sự tới Ngũ Trượng lâu ăn uống, đợi đến khi chiều dài xong, về nhà đã gần đến canh hai.

Vào cửa ngủ thấy mùi thơm không giống hương bách hợp ngày thường, giống như hoa mai, lại giống như hương lan, thanh u nhập phế, rất dễ ngủ. Nhìn qua, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung dẫn theo vài nha hoàn, ngồi trên thấp cười tủm tỉm vây quanh lư hương bằng sứ men xanh hít thử. Hắn cảm thấy tâm tình tốt, cười nói: “Làm sao lại có mùi hương mới này?” Một mặt nói, một mặt đi qua, tiếp nhận khối hương liệu trong tay Lâm Cẩm Dung, nhân tiện liền cầm tay của Lâm Cẩm Dung.

Vài nha hoàn thấy thế, đều mím môi cười, cúi đầu tản ra, một người đi xách hài cho hắn, một người chuẩn bị nước ấm, lại có người chuẩn bị xiêm y mặc trong nhà, rồi pha trà.

Lâm Cẩm Dung nói: “Là Tam ca giữa trưa sai người đưa tới, tên là Lan Hương Hỉ, nói là nếu thích, thì đưa cho chàng để tặng Chư sư mẫu dùng.” Nói xong nhẹ nhàng tránh qua: “Trước mặt bọn nha hoàn lại làm như vậy, đi rửa tay thay quần áo đi. Trên người toàn là mùi rượu.”

“Làm khó cho hắn có tâm như vậy, mùi rất thơm.” Lục Giam theo lời thả hương liệu xuống, đứng dậy thay quần áo rửa tay rửa mặt, lại uống canh giải rượu rồi hỏi Lâm Cẩm Dung: “Tôn quả phụ nơi đó thế nào?”

Lâm Cẩm Dung liền gọi Lệ Chi lại đây nói cho hắn nghe: “Mẫu tử hai người không biết chữ, ở nhờ nhà bà con, cửa hàng đó là tổ nghiệp của Tôn gia, hai mẫu tử phải dựa vào nó mà sinh sống, không cần nhiều tiền, cũng không muốn bán, muốn sửa chữa lại một lần nữa, khai trương cửa hàng, tổn thất cũng muốn bồi thường.”

“Này cũng phải, nên bồi thường.” Lục Giam nghe thấy Trâu lão thất dám giả danh lừa gạt Tôn quả phụ, không khỏi nhíu mày lại nói: “Thật to gan.”

Lâm Cẩm Dung liền bảo Lệ Chi lui xuống, nhỏ giọng nói: “Ta cũng thấy lá gan ghê gớm thật, cửa hàng nhỏ kia đã mở nhiều năm cũng chưa thấy ai đưa ra chủ ý này, tại sao lúc này đột nhiên có người tới theo dõi? Ta liền kỳ quái, ai dám tùy tiện dựa vào danh nghĩa nhà chúng ta đi lừa dối một quả phụ chứ?”

Lục gia ở Bình châu, không dám nói là số một số hai, nhưng cũng được xếp hạng thượng lưu, con cháu có chức vị, gia tài bạc triệu, người lớn thịnh vượng, lại là đại tộc, không có người nào dám trêu chọc. Lục Giam trong mắt quang hoa lưu động, nhẹ giọng nói: “Ta thấy có chút kỳ quái, nếu có người muốn động tay động chân, cũng không nên sớm đã lộ ra manh mối như vậy, chẳng lẽ không sợ chúng ta biết mà phòng bị sao?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Điều này ta cũng không biết, có lẽ là muốn thử một chút cũng không chừng. Nhị gia vẫn nên sai người cẩn thận tìm hiểu mới có thể biết rõ.” Dựa theo tin tức Lệ Chi mang về, nàng thấy khả

năng lớn nhất có thể khiến Tôn quả phụ treo cổ chính là, Tôn quả phụ mất đi cửa hàng sinh tồn tổ truyền, dưới sự phẫn hận, lại bị khuyến khích vài câu, nhất thời không nghĩ ra cách nào liền rơi vào tuyệt lộ.

Muốn gạt một đôi cô nhi quả phụ không biết chữ thật sự rất dễ dàng, chỉ cần mua chuộc được người trong quan phủ, trộn lẫn giấy tờ Lục Giam đồng ý bồi thường và mua bán khế trạch đồ mẫu tử điểm chỉ vào đó, thì có thể ứng phó với Lục Giam, có năng lực bức tử Tôn quả phụ. Sau đó lại trần trọc nhiều lời mua chuộc nhóm thân thích Tôn gia, khuyến khích đến gây sự, khiến Lục Giam không biết giải quyết ra sao. Kế sách này cũng không phức tạp, nhưng hết thấy đều chỉ do năng tướng tượng ra, cụ thể thế nào thì Lục Giam phải đi thăm dò chứng thực.

Lục Giam suy nghĩ một lát, nói: “Bất luận là ai muốn làm gì, là xấu hay tốt, đều dựa vào A Dung nhắc nhở ta, cô nhi quả phụ thật không dễ dàng, ta sẽ nhanh chóng xử lý, đỡ phải đêm dài lắm mộng.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, Lục Giam liền đứng dậy: “Hai ngày này cũng chưa từng đọc sách, thừa dịp bây giờ còn sớm, ta đi cách vách ôn tập một chút, nàng đi ngủ trước đi, không cần chờ ta.”

Lâm Cẩm Dung vội phân phó nha hoàn chuẩn bị chậu than cho hần, lại thu xếp giường cho hần ở thư phòng cùng miên hài: “Chân ấm áp mới thoải mái, giường cũng đã trải sẵn cho chàng, lại chuẩn bị nước nóng, đi ngủ sớm một chút, đừng thức đêm.” Đang nói, chỉ thấy Lục Giam cúi mắt nhìn nàng, nâng tay nhẹ nhàng vuốt hai má nàng, vẻ mặt phá lệ ôn nhu.

Lâm Cẩm Dung nháy mắt mấy cái, đẩy hần đi ra ngoài: “Nhanh đi, đừng trì hoãn.”

“Nếu còn sớm, nàng còn chưa ngủ, ta sẽ trở lại với nàng.” Lục Giam vô cùng cao hứng đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung im lặng một lát, liền sai người đưa nước tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Đợi đến khi trong phòng chỉ có chủ tớ hai người, Lệ Chi hỏi nhỏ: “Người không đợi Nhị gia sao?” Ở gần Lục Giam đã lâu, nàng cũng có thể nhận ra chút ít. Lời Lục Giam vừa nói rõ ràng chính là hy vọng Lâm Cẩm Dung chờ hần đọc sách xong, lại ngượng ngùng mở miệng, khẳng định chỉ đọc một lát sẽ lại đây.

Lâm Cẩm Dung che miệng ách xì 1 cái: “Quá mệt mỏi. Hiện tại phòng bếp cũng không có người quản, tất cả đều rơi vào người ta.”

Lệ Chi không nói nhiều, ngược lại sửa lời: “Nghe nói Thủy lão tiên sinh ngày mai có thể đến, nên thu thập cho tốt, thiếu phu nhân định mang theo ai trở về?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Bị chuyện này kéo lại, Đại tiểu thư mỗi ngày nháo loạn, Đại phu nhân lại có vẻ bị bệnh, còn không biết khi nào thì mới có thể đi đây.”

Lệ Chi còn có chút phẫn hận: “Đại thiếu phu nhân rõ ràng chính là giả bộ, sáng nay còn tinh thần chấn hưng một chương tát Quế Hương gãy răng, đảo mắt đã thở không ra hơi? Nghe nói nàng hoài thai hai vị thiếu gia lúc trước, đến tận tháng thứ chín còn giúp Nhị phu nhân quản sự.” Nói xong còn có chút thay Lâm Cẩm Dung phát sầu, nếu Lã thị lại sinh ra thêm một nhi tử, vậy Lâm Cẩm Dung phải làm sao bây giờ?

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Con nôi dôi là đại sự, nàng ta được chiều chuộng cũng bắt quá chỉ trong mấy tháng mà thôi. Huống chi có người không thích nhân rồi, không có việc gì cũng phải tìm chút chuyện mà làm.” Quế Hương là thông phòng của Lục Thiệu, Lã thị hoài thai không thể hầu hạ Lục Thiệu, tất nhiên ghen tị sinh hận, hơn nữa mất quyền quản lý phòng bếp, nhân rồi đâm hốt hoảng đương nhiên muốn sinh sự, bằng không thời gian dưỡng thai này cũng quá tịch mịch rồi.

Lâm Cẩm Dung lên giường, Lệ Chi cũng không dám nghỉ ngơi, thành thành thật thật ngồi ở gian ngoài, một bên thêu túi, một bên dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh của Lục Giam. Quế Viên cũng không dám giống như từ trước trộm gian dùng mảnh lối, sớm định đi ngủ, nhưng thấy nàng không ngủ, cũng bưng ghế con lại đây, bồi ở một bên, cúi đầu giúp Lâm Cẩm Dung làm hài.

Bất quá nửa canh giờ sau, Lục Giam liền mở cửa đi ra, chỉ vào bên trong: “Thiếu phu nhân các người ngủ chưa?”

Lệ Chi nhỏ giọng nói: “Nàng quá mệt mỏi, chống đỡ không được, nô tỳ liền khuyên nàng nghỉ ngơi, Nhị gia có gì phân phó không?”

Lục Giam nhân tiện nói: “Mang chút trà nóng đến cho ta.” Nói xong lại trở về thư phòng.

Lệ Chi vội theo lời đưa trà nóng vào, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân lệnh cho nô tỳ nhắc nhở Nhị gia một tiếng, sức khỏe là quan trọng nhất, đừng thức quá khuya.”

“Đã biết. Người bảo Quế ma ma nấu nhiều canh cho thiếu phu nhân các người ăn lót dạ, thời điểm ta không ở nhà, các người phải khuyên nàng ăn nhiều cơm, nghỉ ngơi nhiều, đừng mệt muốn chết hại bản thân.” Lục Giam một hơi uống hết chén trà, trầm giọng nói: “Ngày mai người phải đến nhà Tôn quả phụ, đưa chút tiền cho nàng, nói cho nàng biết, nếu có những người khác nói với nàng về chuyện cửa hàng cùng bồi thường, cứ bảo nàng đáp ứng rồi nhớ kỹ, thời điểm khẩn cấp, có thể truyền tin đến chỗ Lâm Tam thiếu gia. Ta ngày mai sẽ đi nói với Lâm Tam thiếu gia.”

Đây là muốn thiết bẫy bắt người sao? Lệ Chi ngẩn ra, nhìn về phía Lục Giam, nhưng thấy Lục Giam chỉ nhìn ánh nến đang nhảy nhót, thần sắc thập phần tức mục trịnh trọng, liền thấp giọng đáp: “Vâng, nô tỳ nhớ kỹ.”

“Ta nơi này không cần hầu hạ, các người đều đi nghỉ đi.” Lục Giam khoát tay bảo Lệ Chi đi ra ngoài, nếu không có người phá rối, đó là tốt nhất, nếu có người phá rối, vậy thì phải chém kẻ không an phận kia một đao mới phải.

Trời liên tục âm lạnh vài ngày, rốt cục mặt trời đã hé lộ, trừ bỏ quần sự đã chạy thoát kia còn chưa bắt về được, chuyện bồi thường cơ bản đã đàm luận ổn thỏa, song phương chọn ra ngày thích hợp, đem tiền tài giấy tờ giao rõ ràng, coi như kết thúc.

Lục Vân sinh bệnh, Lâm Ngọc Trân trở nên sốt đầu mề trán, căn bản không thể quản lý chuyện phòng bếp, Lã thị cũng có chút không thoải mái, toàn bộ gia vụ toàn bộ đều do một mình Lâm Cẩm Dung gánh vác, còn thêm vào đó phải chăm sóc ẩm thực của người bệnh, mời đại phụ mấy việc vặt linh tinh khác, vì thế Lệ Chi sau khi chạy tới chỗ Tôn quả phụ hai lần thì không xuất môn nữa, thanh thần ổn định ở lại trong nhà giúp Lâm Cẩm Dung để ý gia sự.

Thủy lão tiên sinh đúng hạn tới, mắt thấy lập tức sẽ vào tháng chạp, càng bận việc, lúc này rời nhà cùng đi Bình Tế tự dâng hương sợ là không được, Đào thị gấp đến độ xoay quanh, liền yêu cầu Chu thị, La thị tới thăm Lục Vân, mượn cơ hội hỏi han xem Lâm Cẩm Dung rốt cuộc khi nào thì mới có thể trở về.

Mà một ngày này, chính là cùng Tôn quả phụ hoàn tất mọi thủ tục, ngay tại một ngày này, tổn thất lớn nhất, vốn đã sớm đàm luận xong, chỉ thiếu mỗi việc giao tiền nữa thôi. Nhưng người ở cửa hàng Vương gia đột nhiên tới tìm Lục Giam một lần nữa đàm luận về vấn đề bồi thường, vì thế chuyện của Tôn quả phụ liền giao cho quần sự đi làm.

Điều kiện đền bù đã sớm ổn thỏa, giấy tờ cũng đã sớm chuẩn bị tốt, là một việc cực kỳ đơn giản, bất quá chỉ là song phương ký tên đồng ý, kiểm kê tiền tài là tốt rồi. Nhưng một ngày này, có vài người đứng ngồi không yên.

Lâm Cẩm Dung sáng sớm đã chặt chẽ chú ý động tĩnh của Nhị phòng bên kia; Lục Giam đến tiệc rượu do Vương gia mời, tuy rằng nỗ lực cùng người đàm tiếu, cũng là có chút không yên lòng; Lâm Thế Toàn đã dậy sớm, dẫn theo vài quần sự tiểu nhị đặc lực xuất môn; Phạm Bao mang theo vài phần tâm sự, yên lặng nhìn Lục lão ông ngồi ở cửa sổ thần nhiên phơi nắng; còn có vài người, so với ngày thường càng thêm im lặng trầm mặc.

Đến thời gian, Lâm Cẩm Dung, Lâm Ngọc Trân cùng Chu thị, La thị, Đào thị theo Lục lão phu nhân đi ra Vinh Cảnh cư, đến phòng Lục Vân thăm bệnh. Mới ở trong phòng ngồi xuống, trà còn chưa dâng lên, đã thấy Phương Trúc ở sảnh bên ngoài lung lay một chút.

Lâm Cẩm Dung bất động thanh sắc đứng lên, không nhanh không chậm ra cửa phòng, đứng dưới hành lang.

Phương Trúc thanh âm có chút phát run: “Thiếu phu nhân, quả nhiên có tiểu nhân quấy phá.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Châu Nhi đang cầm bàn hoa quả trái cây tới đây, liền ngừng lại, cười tủm tỉm nói: “Thiếu phu nhân, lão thái thái muốn giữ nhóm Cửu phu nhân ở lại dùng cơm. Vương An Gia hỏi, không biết khẩu vị của nhóm Cửu phu nhân thế nào?”

Lâm Cẩm Dung thu liễm thần sắc nói: “Ở thôn trang không phải mới tặng mấy con thỏ hoang, gà rừng đến sao? Lần trước đông chí khi ăn nôi lẩu kia thấy rất ngon, vừa vặn làm để nhóm Cửu phu nhân nếm thử.” Phương Trúc đáp ứng, lại hỏi chuẩn bị rượu gì không.

Lâm Cẩm Dung thấy Châu Nhi cầm hoa qua đi vào buồng trong, mới nhỏ giọng hỏi: “Hết thấy đều mạnh khỏe chứ?”

255. Chương 258: Âm Mưu

Trong phòng truyền ra tiếng La thị liên miên cần nhẩn an ủi, thanh âm Chu thị có nề nếp, nơi đây thật sự không phải là chỗ để nói chuyện, Phương Trúc cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể lờ ít mà ý nhiều đáp: “Tốt.”

Lâm Cẩm Dung trong lòng liền kiên định, phái Phương Trúc đi xuống: “Cơm chiều còn cần người trông chừng, nhóm Cửu phu nhân hiếm khi tới đây, không thể khinh mạn.”

“Thiếu phu nhân yên tâm, tất sẽ không hỏng việc.” Phương Trúc hành lễ lui ra, Lâm Cẩm Dung xoa xoa thái dương, xoay người vào phòng.

Lục Vân vẫn thành hai búi tóc, tà tà tựa vào gối lớn, sắc mặt vàng như nền, hai mắt vô thần, đối với các cửu mẫu thần sắc thần nhiên, cũng không thần thiết, đơn giản chỉ là ứng phó mà thôi. Nàng giống tính Lâm Ngọc Trân, loại chuyện này tuyệt đối không chịu dễ dàng lấy ra nói trước mặt người ngoài, ngay cả là thân cửu mẫu cũng không được, chính là rất sợ khiến người ta chê cười.

Trong trường hợp đó, dù mẫu tử hai người không nói, người bên ngoài trong lòng đều biết. Chu thị cũng đành thôi, thứ nhất do tính cách, thứ hai cũng không có gì mâu thuẫn với các nàng, chỉ uyển chuyển khuyên bảo. La thị thì không giống như vậy, từng câu từng chữ không thêm cân nhắc: “Ngoại tổ mẫu của con trong lòng cực kỳ lo lắng, muốn tự mình đến thăm nhưng thời tiết cũng không tốt, vừa khéo đêm đông chí lại uống vài chén rượu, trên người vẫn mệt mỏi. Ta nói A Dung con cũng là người từng trải, hai người tuổi tác tương đương, lại là thân biểu tỷ muội, có cái gì mà không thể nói với nhau? Con vừa vặn khuyên nhủ A Vân a.”

Đào thị thở ra một hơi, thấy bản thân đúng là không thể chống đỡ nổi, sao lại nghĩ tới việc mang La thị đến chứ. Lâm Ngọc Trân khó chịu, lại nghĩ nàng cùng Kim gia bên kia quan hệ chặt chẽ, loại chuyện này nếu rơi vào tai người của Kim gia lại càng không được, vì thế ghen ghét nhẫn nhịn, chỉ sắc giọng: “Nhị tẩu nói gì vậy, cái gì mà người từng trải?”

La thị cũng rất vui vẻ, thầm nghĩ người cũng có ngày hôm nay, nhớ ngày đó ở trước mặt ta điệu võ dương oai, không coi mẫu tử ta ra gì, đối phó với ta chỉ như hạ nhân, hiện tại lại yêu cầu ta. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trên mặt La thị lại tỏ ra xấu hổ ngượng ngùng vì lỡ lời.

Lục Vân hơi hơi thay đổi thần sắc: “Không khéo, ta cũng vậy ngày đông chí uống nhiều rượu, lại ăn hơi nhiều thịt nướng, bị thổi gió lạnh, vì thế cũng bị bệnh.”

Lâm Ngọc Trân tìm Lâm Cẩm Dung làm chứng: “Chuyện này A Dung cũng biết, vài đứa ham chơi, tan tiệc còn chạy đến đây uống rượu ăn thịt nướng, đêm đó tuyết rơi nhiều, trời rất lạnh, có phải vậy hay không, A Dung?”

Sĩ diện của mẫu tử Lâm Ngọc Trân cao đến tận trời, Lâm Cẩm Dung cũng liền nghiêm túc nói: “Vâng. A Vân muốn chiều đãi ta cùng Nhị ca của nàng nên bị nhiễm gió lạnh.”

La thị cười cười, lại thay đổi đề tài, chậm rãi nói: “Đầu năm nay, một người đắc đạo, một khi thất thế thì trước cửa vắng vẻ. Lão thái gia nhà chúng ta lúc còn nhậm chức, thật là phong quang a, ngày lễ ngày tết, rất nhiều người tới cửa bái phỏng nhưng sau đó thì sao, trừ bỏ bốn gia thân thích cùng lão bằng hữu cơ bản không có người đến. Lúc ta còn trẻ cũng muốn Nhị lão gia nhà ta làm quan, ta cũng muốn thử làm cáo mệnh phu nhân xem thế nào, tiếc rằng không có mệnh tốt kia...”

Lời này đánh vào trọng điểm, Lâm Ngọc Trân cũng không hận nàng lúc trước nói năng tùy tiện nữa, đồng ý một phen, nhìn về phía Lục Vân. Lục Vân mệt mỏi xoa xoa cái trán, nói: “Đầu đau quá, chắc là tới giờ

uống thuốc rồi?”

Giản Nhi vội bưng bát thuốc tới, Chu thị đứng dậy: “Thôi, đừng âm ỹ nàng, chớ để đến thăm bệnh, ngược lại khiến nàng bệnh nặng hơn. Chúng ta đi nơi khác trò chuyện.”

Lục Vân đã sớm ngại các nàng huyền ảo, vội biết thời biết thế, giả bộ chống tay muốn đứng dậy đưa tiễn, Đào thị vội dè lại: “Chớ đi ra ngoài gió lạnh, cũng có phải mắc tội gì đâu.”

Lâm Cẩm Dung nhìn xem rõ ràng, Đào thị nay đối với mẫu tử Lâm Ngọc Trân so với từ trước khách khí rất nhiều, cố ý khách khí — kỳ thật là vì nàng. Lâm Cẩm Dung không khỏi sâu kín thở dài, tiến lên đỡ Đào thị, thấp giọng nói: “Mẫu thân đến phòng con ngồi chơi không?”

Đào thị lại vài phần băn khoăn, Chu thị thiện tâm am hiểu, vội cười nói: “Lão thái thái giữ lại dùng cơm, ta cũng là có chút mệt mỏi, đến phòng của Cô phu nhân nằm nghỉ vậy.” Lại đẩy Đào thị: “Muội cũng đừng đi theo chúng ta, đi cùng với nữ nhi của mình đi.”

Lâm Ngọc Trân liền nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “Đi đi, nhưng chớ quên gia yến buổi tối.”

Lâm Cẩm Dung hoan hoan hỉ hỉ vâng dạ, tự dẫn Đào thị trở về phòng, bảo đám nha hoàn lật tung đồ lên, hận không thể đem mọi đồ ăn thức uống ngon cho Đào thị thưởng thức, Đào thị nhìn mà nở nụ cười: “Mau dùng tay, giống như hải tử vậy. Ta cũng không thiếu thốn, ta chỉ thiếu có con ở bên cạnh làm bạn thôi.”

Lâm Cẩm Dung đem quả anh đào tắm đường đặt vào miệng nàng: “Mẫu thân ăn đi, đây là nữ nhi hiếu kính người.”

Đào thị ngọt đến tận trong lòng, lại nhớ tới chuyện quan trọng hơn, khéo mắt dò xét hướng về phía đám người Quế ma ma đang hầu hạ ở một bên, Lâm Cẩm Dung liền đuổi mọi người đi, trêu đùa: “Mẫu thân luyến tiếc con như vậy, sao không giữ con lại thêm hai năm.”

Đào thị vươn tay chỉ vào cái trán của nàng, vốn muốn nói nàng hai câu, đến bên miệng lại thành một tiếng thở dài: “Nhìn xem người nhà này, cứ như không có tiểu nhi tức con thì không có cơm ăn vậy, muốn đưa con trở về nhà hai ngày mà khó khăn thế sao?”

Lâm Cẩm Dung biết nàng có tâm sự, liền trấn an nói: “Đi ra ngoài một hai ngày thì có thể, đi Bình Tế tự không thành vấn đề. Bằng không mời Thủy lão tiên sinh tới đây? Con không thêm để ý người bên ngoài nói gì đâu.”

Đào thị không chịu: “Ta đã thông báo trước sao có thể đổi ý? Thỉnh hấn lại đây bắt mạch thật ra không thành vấn đề, nhưng ta sẽ không vui. Ngay cả là nha hoàn cho người ta, ngày lễ ngày tết cũng có thể nghỉ ngơi mấy ngày mà. Ta dù thế nào cũng phải nói với lão thái thái nhà con, đón con về ở mấy ngày, nhìn xem con gây thế này.” Một tay cầm lấy cổ tay Lâm Cẩm Dung, lại thấy vết thương trên tay nàng, nhất thời mày liền dựng thẳng lên: “Sao lại thế này?”

Lâm Cẩm Dung che giấu không kịp, hối hận không ngừng, liền chỉ cười gượng: “Người kia không muốn gả, muốn sống muốn sống, ta đi khuyên nhủ một phen... Cho nên, không có trở ngại gì.”

Đào thị dùng sức nuốt một hơi, cả giận nói: “Quá đáng! Nhìn ôn ôn hòa hòa với người khác, tại sao lại dùng sức như vậy? Con thì có liên quan gì đến việc này? Muốn cào thì cào nường nàng đi!”

Lâm Cẩm Dung không muốn Đào thị vì loại chuyện này lo lắng tức giận, vội vỗ về nàng nói: “Thôi, người xem nàng bệnh đến thế kia. Cùng nàng so đo cái gì?”

Đào thị bản tính lộ ra: “Lục tiểu Nhị đâu? Hấn không quản ư?”

Lâm Cẩm Dung liền cười: “Hấn có thể làm thế nào? Nói đến nói đi, cô cô và con vẫn có quan hệ huyết thống, đối với hấn bất quá chỉ là duyên phận dương tử trên giấy tờ mà thôi. Quên đi, không đề cập tới, lần sau con cách xa nàng một chút là tốt rồi.” Sau đó liền ngắt lời, giả bộ vui vẻ hỏi: “Con rất gây sao? Thật tốt. Con đi lấy gương soi.”

Đào thị quả nhiên lập tức chuyển dời sự chú ý, kéo nàng nói: “Tốt ư? Con đừng học đòi mấy nữ tử ngốc nghếch, đối bụng để trở nên thon thả làm gì. Muốn có tiểu hài tử, thì phải ăn nhiều một chút, bồi bổ thân thể khỏe mạnh mới được.”

Lâm Cẩm Dung liền cầu xin tha thứ: “Đã biết, đã biết, buổi tối con liền ăn cho người xem.”

Mẫu tử cười đùa một hồi, Lâm Cẩm Dung thấy Đào thị có chút mệt mỏi, liền an trí nàng ngủ trên giường, ra lệnh đám người Quế ma ma hầu hạ, mang theo Lệ Chi rời đi.

Phương Trúc chào đón, vừa đi cùng nàng vừa thấp giọng hồi bẩm tin tức truyền đến từ bên ngoài: “Mấy thân thích thay mặt cho Tôn quả phụ cơ bản cũng không biết chữ, chỉ có một người lúc trước đi theo người ta kinh doanh, có thể nhận biết vài mặt chữ. Tôn quả phụ mẫu tử xin mời hắn tới hỗ trợ xem giấy tờ, kiểm kê tiền tài. Trước khi hết thấy thuận lợi, đợi cho Tôn quả phụ điểm chỉ, giao tiền và giấy tờ xong, quân sự chúng ta phải đi liền ra cửa. Nhị gia lúc trước sai người làm bộ như lảng giềng ở một bên xem náo nhiệt, thấy hết thấy đều thuận lợi, nghĩ đến sẽ không xảy ra sự cố, vì thế cũng định rời đi.”

“Vừa mới đi ra cửa, chỉ thấy có người bưng một cái hộp đến, ăn mặc giống như hạ nhân chúng ta, tự xưng là hài tử của nhà mẫu người, gọi là Mạnh Quý. Tiền trong hộp là Nhị thiếu phu nhân tặng cho Tôn gia cô nhi quả phụ sống khó khăn, cửa ải cuối năm sắp đến, vì vậy tặng thêm. Tôn gia thân hữu đều nói Nhị thiếu phu nhân rất tốt, khuyên Tôn quả phụ mẫu tử thu nhận. Tôn quả phụ quả nhiên cũng tiếp lấy, Mạnh Quý kia liền bảo Tôn quả phụ viết biên lai cho hắn, tỏ vẻ đã thu nhận số tiền này, bằng không Nhị thiếu phu nhân hỏi đến, hoặc là bị người vu khống nói hắn không đưa tiền đến, hắn sẽ ăn mệt.”

“Lúc này, người Nhị gia sai tới đã biết đây là kẻ lừa đảo, liền bắt động thanh sắc tiếp tục nhìn xem. Tôn quả phụ liền năn nỉ thân thích kia viết vài chữ, người nọ liền vào buồng trong mân mê một hồi, cầm một tờ giấy đi ra, bảo Tôn quả phụ điểm chỉ đồng ý. Tôn quả phụ không nghi ngờ hắn, lập tức liền ấn vào dấu tay, còn liền thanh nói thiếu phu nhân thật sự là người lương thiện. Mạnh Quý kia lại khuyên nhủ tử của Tôn quả phụ cũng ấn dấu tay, người Tôn gia muốn kiểm tiền, hài tử kia liền cũng làm theo.”

Phương Trúc dừng một chút, nuốt một ngụm nước miếng: “Vì thế Mạnh Quý kia cầm tờ giấy đi ra cửa, người của Nhị gia đi theo. Ý là muốn nhìn hắn cầu kết với người nào, tìm hiểu nguồn gốc, rồi sẽ bắt người đó. Ai ngờ hắn ta rất ranh ma, nửa đường đi vào một khu nhà, thiếu chút đã chạy trốn được. May mắn là Lâm Tam gia mang theo nhiều nhân thủ, phát hiện không đúng liền dẫn người xông vào, bắt được người đó ở cửa sau. Từ trong lòng hắn lấy ra một biên lai, một tờ lại biến thành hai tờ, một cái có dấu tay của Tôn quả phụ, một cái có dấu tay của Tôn Thủ Hộ, cũng không phải biên lai nhận tiền, mà chính là khế thư bán nhà trao tay.”

Ngay cả danh nghĩa của Lâm Cẩm Dung cũng bị lợi dụng, Lệ Chi hít một ngụm khí lạnh, mang theo sợ hãi nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “Người nào ác độc như thế, dùng thanh danh của thiếu phu nhân làm chuyện thiếu đạo đức này.”

Tuy rằng có chi tiết không giống như kiếp trước, nhưng cũng không khác biệt lắm so với suy đoán của nàng, Lâm Cẩm Dung lại hỏi Phương Trúc: “Tiếp theo thì sao?”

Phương Trúc nói: “Tiếp theo Lâm Tam gia liền áp giải người này, sai người đi thông báo Tôn gia, cũng bắt lấy thân thích kia của Tôn quả phụ, mang theo người của Tôn gia đi cùng với Nhị gia trực tiếp đưa đến trong nha môn. Chuyện sau đó thì nô tỳ không biết.”

Lục Giam lại áp dụng phương thức trực tiếp đưa tới quan phủ, là điều Lâm Cẩm Dung không nghĩ đến. Nếu chuyện này không liên quan đến Nhị phòng, xử lý như thế nào cũng không sao, nếu có liên quan với Nhị phòng, cũng không biết Lục lão ông sẽ suy nghĩ thế nào. Nàng ngẫm nghĩ, rồi bảo Phương Trúc: “Đi hỏi thăm một chút, tình huống của lão thái gia bên kia như thế nào.”

256. Chương 259: Thái Độ

Lục Giam đem “Mạnh Quý” đưa đến nha môn, trước tiên gặp Tri huyện, khách khí nói vài câu, liền đệ đơn kiện, đi thẳng vào vấn đề.

Tri huyện đã gặp qua hắn ở Tri châu phủ, cũng hiểu được hắn là loại người nào, tất nhiên muốn cho hắn chút mặt mũi, không khỏi phân trần, trước sai nha dịch đánh “Mạnh Quý” kia hai mươi đại bản, cũng không có ý nương tay, mỗi một gậy đánh xuống rất đúng lực, đợi đến khi kết thúc, “Mạnh Quý” đã là da tróc thịt bong, ngay cả kêu oan cũng không có sức.

Thân thích xa của Tôn gia ở một bên nhìn thấy, đã sớm sợ tới mức mặt miệng trắng bệch, không đợi hỏi cho hết, đã nói mình nhận của người khác mười lượng bạc, đáp ứng giúp đỡ làm bộ giấy tờ này, những chuyện khác thì không biết. Lời còn chưa dứt, đã bị Tôn gia Tôn Hồ Thủ nắm một quyền, mắt thấy sẽ loạn, bên kia Tri huyện hung hăng vỗ lên bàn gỗ ở trên công đường, lúc này hỏi “Mạnh Quý”, “Mạnh Quý” cũng là cần rằng nhận được lợi, vàng đồ nhỏ lòng son, những chuyện khác thì không chịu nói, lại đánh thêm mười roi cũng không chịu khai.

Tôn Hồ Thủ được quản sự Lục gia ra hiệu, liền lá gan lớn nói ra câu hỏi lúc trước của Trâu lão thất, Tri huyện lập tức sai người đi bắt Trâu lão thất, Trâu lão thất cũng là tra vô người này. Thấy sắc trời đã trễ, một chốc cũng không thể hỏi ra được gì, Tri huyện liền ra lệnh trước giam lại, ngày mai lại thẩm tra.

Lục Giam xem như vẫn tức giận, nhưng mặt sau còn muốn cầu người giúp đỡ làm việc, tất nhiên sẽ không có ý kiến gì, chỉ nói hết thấy đều nghe Tri huyện an bài, cao thấp chuẩn bị khách khí thông suốt, mới cùng Lâm Thế Toàn rời đi.

Lâm Thế Toàn ngồi trên lưng ngựa, nghiêng mắt đánh giá Lục Giam đang càng ngày trầm mặc. Giờ phút này đã sắp tối, thái dương tản ra bạch quang, tà tà bắt tại phía chân trời có chút trắng bệch, chân trời nổi lên sương mù, gió lạnh thổi lớn, giống như cửa dao nhỏ lên mặt người vậy. Lục Giam lại không có cảm giác gì, hé ra gương mặt vốn trắng trẻo giờ trở nên trắng bệch, ánh mắt mở thật to, mày cũng hơi hơi nhíu lại, rõ ràng là ôm tâm sự đã quên mất lạnh lẽo.

Tính tình như vậy, nếu là mình không chủ động hỏi, sợ là gần đến giờ chia tay cũng sẽ không nói ra, Lâm Thế Toàn nhin không được, cũng mặc kệ hắn có phải là người dễ thương lượng hay không, liền thấp giọng hỏi: “Nhị lang, đệ đang suy nghĩ gì vậy?”

Lục Giam lúc này mới thu liễm tâm thần, quay đầu nhìn hắn: “Tam ca nhìn nhận việc này thế nào?”

Lâm Thế Toàn châm chước rồi nói: “Nếu là tra ra việc này quả nhiên chỉ là vài kẻ du côn lưu manh tâm địa đen tối tham lam tiền tài thì không nói, nhưng vạn nhất không phải. . . Chuyện này đệ vẫn nên thương lượng qua với lão thái gia trước, cũng không biết lão nhân gia hắn là tính thế nào.” Nếu quả là Nhị phòng của Lục gia làm, xử lý không tốt sẽ ảnh hưởng thanh danh của Lục gia, làm cho gia tộc hổ thẹn, Lục lão ông tất nhiên không khỏi hờn giận. Cho nên phải lo lắng chu toàn, nghĩ trước từng bước phải làm thế nào, lui từng bước thì sẽ được lợi ích thực tế ra sao. Hắn là người ngoài không tiện nói rõ, chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở mà thôi.

Lục Giam hiểu được ý tứ của hắn, liền điều khiển ngựa tới gần, cùng hắn so vai thấp giọng nói cho hắn nghe: “Mặc kệ là tình hình gì, hôm nay người này đều phải đưa tới quan phủ truy cứu. Thanh danh của Lục gia, ta cùng A Dung không thể để người khác tùy ý làm nhục, càng không thể để người khác tùy ý lợi dụng khi dễ. Ta đã trưởng thành, tổ phụ đã giao mọi chuyện cho ta làm, ta cũng không thể lúc nào cũng đến hỏi hắn. Nếu hôm nay ta tỏ ra yếu thế, ngày sau chẳng phải là khiến người ta càng thêm cả gan làm loạn hay sao?”

Việc này cho tới bây giờ, không có chút chứng cứ, tuy là có điều hoài nghi, chung quy cũng không giống với chuyện ở nội viện, nhân sự càng thêm phức tạp, cũng càng dễ dàng gian lận, làm không tốt, khả năng chính là không thể nắm được nhược điểm.

Đoán xem Lục lão ông nghĩ thế nào, tin hay không. Điểm này, Lục Giam rất rõ ràng. Cho nên không bẩm báo Lục lão ông liền trực tiếp đem người đưa tới quan phủ điều tra, sẽ khiến hắn tỏ thái độ, một khi hắn tức giận cũng mặc kệ, lần sau nếu động thủ, phải khiến người khác trước tiên nên suy nghĩ kỹ càng.

Lâm Thế Toàn trước mắt thấy hắn đang ngoan tuyệt, hận không thể đem Mạnh Quý kia đánh chết, sợ hắn còn trẻ khí thịnh, quá nóng nảy, thế nào cũng phải phân biệt thị phi đúng sai, cho nên mới khuyên nhủ, thấy hắn nói như thế, cũng giữ tâm tư.

Đảo mắt đến đường rẽ, hai người cáo biệt, Lục Giam cưỡi ngựa về nhà, vào cửa liền đến thẳng Tự Hiền các, bảo gã sai vặt đi vào thông truyền.

Lục lão ông đang cùng Phạm Bao chơi cờ, đàn hương trong lư hương bằng cổ đồng ở một bên thân nhiên tỏa ra, mùi thơm nhàn nhạt, không khí an tĩnh. Lục Giam đi tới trước cửa kim lòng không được mà phóng nhẹ cước bộ, thấp giọng nói: “Tôn nhi thỉnh an tổ phụ.”

“Xoạch” một tiếng vang nhỏ, Phạm Bao hạ xuống một nước cờ, Lục lão ông hơi hơi nhú mào, nói: “Nhị lang mau tới giúp ta nhìn xem, ta đi mấy nước có thể giết hấn toi bởi đây?”

Phạm Bao đứng dậy, cung kính hành lễ với Lục Giam hành lễ: “Thỉnh Nhị gia ngồi.”

Lục lão ông vội hướng hấn xua tay: “Ngồi xuống, đừng mơ tưởng tìm cơ bỏ chạy.”

Phạm Bao bắt đắc dĩ, đành phải ngồi xuống.

Lục Giam thích đánh cờ hiếu thắng là có nguyên nhân sâu xa, Lục lão ông chính là người như thế, hấn nói bảo Lục Giam đến giúp hấn nhìn xem, kỳ thật chính là nói cho Lục Giam biết, hấn rất nhanh sẽ thắng, lại còn không cho phép Phạm Bao tùy tiện có lệ, thế nào cũng phải khiến Phạm Bao thật sự thua cuộc mới thôi, thắng cũng phải thắng bằng chính thực lực.

Lục Giam tất nhiên hiểu được tính nết này của Lục lão ông, cũng không khoa tay múa chân nhiều lời, chỉ đứng tại một bên, im lặng chờ, lại qua thời gian uống chén trà nhỏ, Phạm Bao cuối cùng đã nghiêm túc nhận thua, Lục lão ông lúc này mới cảm thấy mỹ mãn nói: “Sự tình như thế nào?”

Lục Giam liền đem sự tình trải qua kể lại tường tận.

“Đã đưa tới quan phủ, chỉ chờ tin tức, ngày mai lại thẩm tra tiếp.” Lục lão ông cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Nhạc mẫu của con và hai cữu mẫu tới đây, con dọn dẹp một chút đi qua hành lễ thỉnh an, đừng vội chậm trễ.”

Về mặt Lục lão ông coi như là cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, chỉ là xử lý một việc tầm thường, Lục Giam có chút thất vọng, cũng không nói nhiều, liền im lặng hành lễ cáo lui.

Lục lão ông lại uống một chén trà nhỏ, rồi phân phó Phạm Bao: “Người lấy bái thiếp của ta, tự mình đi một chuyến đến nha môn Tri huyện.”

Trời đã tối đen, trong Vinh Cảnh cư đèn đuốc huy hoàng, tiệc rượu đã gần đến kết thúc, La thị thích gây náo động, đem bộ dạng hàng ngày dễ vui Lâm lão thái thái lấy ra dùng, kể chuyện cười cho Lục lão phu nhân nghe, khiến Lục lão phu nhân cười vui, tán thưởng nàng khôi hài, bảo nàng rảnh rồi thường xuyên lại đây chơi.

La thị rất đắc ý, nếu là bình thường, Chu thị cùng Đào thị tất nhiên thấy nàng không vừa mắt, nhưng hôm nay Đào thị cũng không có tâm tư, chỉ vì Lục lão phu nhân đã đáp ứng, từ nay trở đi nhất định sẽ cho Lâm Cẩm Dung trở về, bởi vậy Đào thị tâm tình rất tốt, chỉ lo cao hứng.

Lâm Cẩm Dung cũng là cố ý vô tình quan sát Lã thị, Lã thị vốn tự xưng là không thoải mái, gần hai ngày nay cực kỳ ít khi xuất hiện trước mặt người khác, hôm nay lại đột nhiên nổi hứng, được bọn nha hoàn giúp đỡ, cười hì hì vội tới thỉnh an đám người Chu thị, lại cùng nói chuyện, cùng ngồi vào bàn tiệc.

Mặc dù không biết Nhị phòng đóng vai trò gì trong việc này, Lâm Cẩm Dung vẫn thấy biểu hiện của Lã thị có chút dị thường, vài lần Lã thị cảm nhận được ánh mắt đánh giá của nàng, nếu là ngày xưa, Lã thị tất nhiên sẽ biểu lộ ra mấy động tác nhỏ để thất vọng của phụ nữ có thai để thị uy với nàng, hôm nay lại nhanh chuyển dời tầm mắt, cũng không dám cùng nàng đối diện.

Lâm Cẩm Dung nghĩ, đại để Lã thị là tới đây thám thính tin tức, dù sao Lục lão ông biết được Lục Giam trực tiếp đem người đưa tới quan phủ, chỉ nói một câu: “Tốt lắm.” Nhị phòng không làm gì thì đành thôi, nếu thực sự làm gì đó, tất nhiên sẽ chột dạ, ngay cả nếu đã chu đáo thu xếp vẹn toàn. Cái gọi là người tính không bằng trời tính, chưa đến phút cuối cùng, ai dám cam đoan sẽ không bị bại lộ? Chỉ không biết Lục Giam bên kia tiến hành như thế nào, đang nghĩ tới, chợt nghe nha hoàn ở ngoài màn cửa nói: “Nhị gia tới thỉnh an nhóm Cữu phu nhân.”

Lục lão phu nhân vội nói: “Nhanh để hấn tiến vào, đều là người trong nhà, không cần ngại.”

Ngay sau đó màn cửa vén lên, Lục Giam chậm rãi tiến vào, tao nhã cùng mọi người nhất nhất hành lễ vấn an. Lâm Cẩm Dung cẩn thận quan sát Lã thị, thấy nàng ta từ lúc Lục Giam vào cửa, liền luôn luôn vụng trộm đánh giá Lục Giam, trong lòng càng thêm chắc chắn là không bình thường.

Không bao lâu, tiệc tan, Chu thị dẫn mọi người trở về Lâm gia, Lục Giam vẫn chưa ăn cơm, lập tức sai người chuẩn bị ngựa, định tự mình hộ tống mấy người trở về, trước khi đi cùng Lâm Cẩm Dung trao đổi ánh mắt, ám chỉ chờ hắn trở về sẽ nói tỉ mỉ.

Lâm Cẩm Dung nhìn bộ dáng của hắn, chuyện ở Tri huyện không đơn giản như vậy, nhưng cũng xua đuổi khỏi ý nghĩ, mặc dù thật sự là Nhị phòng xuống tay, nhưng trước sau đã suy tính kỹ càng, muốn phá thế cục, muốn tìm ra chứng cứ phạm tội thật sự không dễ. Mọi chuyện đã khác biệt, Tôn quả phụ không chết, việc gây sự như kiếp trước sẽ không tái hiện, Nhị phòng không thể được như ý nguyện, mục đích đã xem như đạt tới hơn phân nửa, nàng liền trở về phòng an bài mọi người thu dọn mấy thứ về nhà mẹ để sẽ dùng. Gần tới giờ mao, Lục Giam mới trở lại.

Lâm Cẩm Dung bước lên phía trước giúp hắn cởi áo choàng, bảo nha hoàn chuẩn bị nước rửa mặt rửa tay, đưa lên đồ ăn nóng. Lục Giam uống một bát canh gà nóng, mới xem như ấm áp cả người, qua loa dùng cơm, sai người thu dọn xong mới vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh: “A Dung lại đây ngồi.”

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận trà quả Lệ Chi dâng lên, bảo mọi người lui xuống, để Lệ Chi canh cửa rồi ngồi bên người hắn, thấp giọng hỏi: “Như thế nào?”

Lục Giam cũng không giấu giếm nàng, tình tế nói cho nàng nghe: “Toàn bộ sự kiện xem ra, chẳng những thời cơ dẫn dắt thích đáng, còn lợi dụng thế nhân ái tài, Tôn quả phụ tin nàng tâm tư lương thiện. Không thể nói là tỉ mỉ mưu kế, nhưng bố cục tình tế như vậy, thực rõ ràng có một điểm bại lộ. Quế ma ma mặc dù trường kỳ ở tại nội viện, nhưng nếu có tâm hỏi thăm, không phải không hiểu, dưới tình huống bình thường, vì không tự nhiên đâm ngang, hắn càng nên lấy họ Quế mới phải. Nhưng người này lại nói mình họ Mạnh, theo như ta nghĩ, làm đơn giản như thế chính là muốn khiến người ta nghĩ rằng do du côn lưu manh làm, thấy hơi tiền nổi máu tham mà lừa bịp tổng tiền. Nhưng hoàn toàn không phải kẻ bình thường thấy hơi tiền nổi máu tham có thể dự đoán được. Đối phó với một quả phụ, không cần phải tâm tư tình tế như thế. Ngày sau chúng ta đều phải cẩn thận một chút.”

Hắn mặc dù không nói rõ, nhưng Lâm Cẩm Dung hiểu được, hắn bày bố cục, vất vả đã nhiều ngày, mặc dù chưa nắm được căn cứ chính xác Nhị phòng có tham dự vào việc này, nhưng xác thực đã đối với Nhị phòng sinh lòng nghi ngờ. Chẳng qua xuất phát từ tình tình cẩn thận, không dễ dàng nói ra, liền an bài hắn nghỉ ngơi: “Một mỗi mấy ngày rồi, ngủ đi, ngày mai sẽ biết kết quả.”

Lục Giam lại đứng lên: “Ta đi đọc sách.” Lục lão ông nói, có thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều không hữu dụng. Hắn nhất định phải thi thật tốt, bằng không chỉ sợ càng chạy càng khó.

257. Chương 260: Bắt Mạnh

Gió nổi lên, trăng tàn không tình nguyện biến mất trong tầng mây dày đặc, thiên địa trong lúc đó rất cực một mảnh hôn ám. Trong Tự Hiền các vẫn còn đèn, trên cửa sổ giấy chiếu ra hai bóng người đang đứng nói chuyện với nhau.

Lục lão ông thường thức cầm một khối dương chi bạch ngọc, thản nhiên nói: “Nói như vậy, chính là một án bình thường có người lúc cháy nhà mà đi hôi của mưu tài thôi sao?”

Phạm Bao gạt đầu: “Đã dùng mọi hình cụ, kẻ lưu manh này cũng chỉ nói là do Trâu lão thất sai sử. Mà Trâu lão thất này, kỳ thật gọi là Lưu Tín, trong tay luôn có tiền tài không minh bạch, kết giao với toàn kẻ lưu manh vô lại, hại người lừa gạt không một việc nào không làm, có lẽ hắn đã nghe ngóng được mà chạy thoát. Có mấy khổ chủ đi ra, đều kiện hắn lừa bịp tổng tiền.”

Lục lão ông cúi mắt nói: “Người mua là ai?” Nếu lừa, vậy cũng phải có người mua chứ?

Phạm Bao thở dài: “Vẫn không biết, kẻ lưu manh kia chỉ làm việc được giao, sự tình còn lại do Lưu Tín xử lý.” Hắn dừng một chút, nói ra điểm quan trọng: “Chưa từng nghe nói có lui tới gì người với trong nhà.”

Lục lão ông vẫn không tự giác so đầu vai rồi chậm rãi buông lỏng, khoát tay áo: “Người đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Phạm Bao đáp ứng, lại nhỏ giọng nói: “Nhị gia hôm nay sáng sớm lại đi huyện nha, mười phần mạnh mẽ. Khi cùng Vương gia viết văn thư, lại phát hỏa với một quản sự hồng việc, thực là không giống

với ngày thường.”

Đương gia, lúc nào nên mạnh mẽ thì phải mạnh mẽ, như vậy tốt lắm. Lục lão ông trong giọng nói mang theo vài phần thoải mái: “Tùy tiện hần đi. Ngày mai người bảo Hàn Căn lại đây một chuyến.”

Một tia sáng chọc trời chiếu ra, khiến vạn vật trên thiên địa phủ màu sắc rực rỡ, Lâm Căn Dung đứng ở nhị môn, tâm tình khoáng trá nhẹ nhàng thổi ra một làn khói trắng. Nàng chung quy không cần chờ đến lúc Lục Giam rời nhà liền tới thăm phụ mẫu, bỏ xuống trong tay một đồng việc lớn việc nhỏ, đúng lúc lại là một ngày nắng thế này, liên tưởng đến mấy ngày tới thoải mái khoáng trá, thật sự là không thể không khiến người ta vui mừng.

Lục Giam cùng với Lâm Diệc Chi tới đón Lâm Căn Dung về nhà nói chuyện với nhau hai câu, rồi sai người thỉnh Lâm Căn Dung lên xe. Sau đó cùng Lâm Diệc Chi cưỡi ngựa đưa Lâm Căn Dung về nhà. Mới ra đại môn, đã thấy một quần sự mặc miên bào màu xám, thấp bé nhanh nhẹn tuổi chừng ba mươi đang đứng dưới gốc bàng xuống ngựa, hướng tới Lục Giam hành lễ vấn an: “Nô tài Hàn Căn, gặp qua Nhị gia, xin thỉnh an Nhị gia.”

Lục Giam không nhớ rõ lắm Hàn Căn này, Lục gia có rất nhiều quần sự, cũng không phải đại quần sự đặc biệt được nể trọng gì, hần mặc dù không quen, đối phương cũng chỉ là tiểu quần sự, nhưng không lên mặt, mỉm cười cùng Hàn Căn chào hỏi qua, tiếp tục đi trước. Hàn Căn đứng ở cửa, nhìn theo hần hồi lâu mới đi vào Lục phủ.

Lâm Căn Dung ôm lò sưởi tay bằng đồng, tĩnh tâm nghe tiếng vó ngựa đạp ở trên đường, thân mình theo xe ngựa không tự giác lắc lư. Quế Viên vội đi qua, đem chăn bông nhét vào sau lưng nàng, mang theo chút nịnh nọt lấy lòng: “Thiếu phu nhân, như vậy sẽ thoải mái hơn một chút.”

Lâm Căn Dung liếc nàng một cái, cười khen: “Người càng ngày càng chu đáo.”

Quế Viên cúi mắt cười, nhẹ giọng nói: “Nô tỳ không có bản sự như Phương Trúc, lại càng không như Lệ Chi tỷ tỷ có năng lực, nếu ngay cả hầu hạ thiếu phu nhân cũng làm không tốt, vậy chỉ có thể đi tìm chỗ chết rồi.” Lần này nàng vốn tưởng rằng Lâm Căn Dung sẽ giữ nàng cùng Quế ma ma ở lại trông nhà, mang Lệ Chi xuất môn, ai ngờ Lâm Căn Dung an bài ngược lại, cảm thấy mình được coi trọng, nàng sao có thể không tận dụng cơ hội này?

Lâm Căn Dung liền cười: “Người thì chính là có đôi khi không ổn trọng cho lắm. Nếu người có thể học được một nửa sự ổn trọng từ Lệ Chi, ta có thể yên tâm cho người quản sự.”

Không coi trọng, lời bình này thật sự là làm cho Quế Viên khổ sở nói không nên lời, còn không thể biện bạch, vì thế cao hứng vừa mới tích lũy đảo mắt trở thành uể oải, uể oải qua đi, lại cẩn thận làm việc.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, ngoài xe truyền đến thanh âm của Lâm Diệc Chi: “Tứ muội muội, đến rồi.” Ngay sau đó ma ma cầm ghế con đến, Quế Viên vội nhảy xuống xe, xoay người vén rèm xe, muốn đỡ Lâm Căn Dung bước xuống. Lâm Căn Dung vừa mới vươn tay, chỉ thấy có một bàn tay khác giơ ra, chính là Lục Giam mỉm cười nhìn nàng, nàng cũng vui lòng ở trước mặt mọi người cùng hần biểu hiện ân ái, vì thế cười với Lục Giam, nắm tay hần bước xuống xe.

Lâm Diệc Chi ở một bên nhìn thấy, mang theo vài phần cố ý thân thiết nói giỡn: “Mẫu thân suốt ngày khen muội phu sẵn sóc chu đáo, hôm nay ta mới biết được.”

Lục Giam mỉm cười, cung kính hướng Lâm Diệc Chi hành lễ nói lời cảm tạ: “Làm phiền Ngũ ca.”

Lâm Diệc Chi vội thi lễ: “Huynh đệ nhà mình không cần khách khí như thế. Muội phu thỉnh.”

Lâm Căn Dung thực vừa lòng với tình hình hiện nay, Lâm Diệc Chi không giống như kiếp trước trở thành người hận thù âm hiểm, mặc kệ thân hay không thân, thời điểm có việc có thể dùng đến, lúc bình thường thì không sinh sự, Đào thị cũng không cố ý hà khắc bọn họ. So sánh với quan hệ lúc trước giường cung bạt kiếm mà nói, có thể giảm bớt đến mức này, đã là khá tốt rồi. Cho nên nàng đối đãi với Lâm Diệc Chi cùng Bình thị, cũng thêm vài phần khách khí, ngay cả khiến người ta liếc mắt một cái liền nhận ra là cố ý, nhưng tưởng an vô sự cũng tốt hơn.

Đợi đến khi gặp mặt mọi người trong Lâm gia, Lâm Cẩm Dung liền bảo Lục Giam trở về: “Không phải chàng còn nhiều việc sao? Đi về trước đi.”

Lục Giam cười: “Không vội. Ta trước xem qua Thủy lão tiên sinh nói thế nào đã.”

Con nôi dôi rớt cuộc vẫn là điều mầu chốt nhất, hẳn muốn nghe Thủy lão tiên sinh nói như thế nào, cũng là việc bình thường, Lâm Cẩm Dung cười cười, không miễn cưỡng hẳn.

Thủy lão tiên sinh đã gần bảy mươi, thân thể vẫn còn thập phần cường tráng, chẩn bệnh cũng rất chú ý, cũng không phải vào cửa đã khám bệnh, theo thói quen bảo bệnh nhân trước ngồi xuống, dùng lời nói nhỏ nhẹ nói chuyện với người bệnh, chờ bệnh nhân cảm xúc hoàn toàn bình ổn, tim đập mạch đập đều vững vàng mới là thời điểm bắt mạch.

Khi ngón tay hắn chuyển dời từ cổ tay trái đến cổ tay phải của Lâm Cẩm Dung, sắc mặt bình tĩnh yêu cầu Lâm Cẩm Dung há mồm xem đầu lưỡi khoang miệng, sau đó đi rửa tay, ngồi ở một bên trầm mặc không nói gì, giống như gặp phải nghi nan tạp chứng gì đó.

Lục Giam cùng Đào thị thấy hắn như vậy, tưởng là bệnh nặng, tất cả đều đổ mồ hôi lạnh, nhỏ giọng gọi: “Tiên sinh?”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt, buông tay áo, cẩn thận vuốt lại làn váy. Chợt thấy một ánh mắt nặng nề dừng ở trên người mình, vội nâng mắt lên nhìn, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Thủy lão tiên sinh, lập tức có chút chột dạ cùng đáng thương đối với hắn cười cười.

Thủy lão tiên sinh thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Không có trở ngại gì, chỉ là làm việc quá sức, suy nghĩ quá nặng, huyết khí cũng có chút suy yếu, chi bằng nên điều dưỡng mới tốt.”

Thủy lão tiên sinh sở dĩ được tôn xưng là thánh thủ phụ khoa, trừ bỏ lão nhân gia hắn y thuật rất in ra, hẳn còn biết sát ngôn quan sắc, có thể kết hợp với hoàn cảnh của người bệnh đưa ra lời nói cùng đề nghị hợp lý, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Lời này vừa thốt ra, lập tức được Đào thị đồng ý: “Tiên sinh nói rất đúng, nàng thực là bận quá.” Năm đó nàng được Thủy lão tiên sinh cứu trị, trở nên thân quen với Thủy lão tiên sinh, nói chuyện cũng có chút tùy ý: “Nếu không có ta kiên quyết bắt nàng trở về, lúc này làm sao được rảnh rồi!”

Lục Giam mang theo vài phần áy náy, lại có vài phần thoải mái, vụng trộm nhìn nhìn Lâm Cẩm Dung, rồi quay sang hướng Thủy lão tiên sinh vãi chào thật sâu: “Thỉnh cầu lão tiên sinh ban đơn thuốc.”

Thủy lão tiên sinh gật gật đầu, sai người chuẩn bị giấy bút, lưu loát viết đơn thuốc, Lục Giam xem qua, tuy rằng thấy hơi phức tạp, nhưng cũng không nói nhiều chỉ bảo: “Ta sẽ sai người đi bốc thuốc.”

Đào thị thấy vậy, vươn tay cầm lấy đơn thuốc: “Nhị lang không phải còn có việc gì sao? Con cứ đi đi, nơi này đã có ta.” Thấy Lục Giam không nói lời nào, liền cười: “Chớ không phải là còn muốn tranh với ta tiền mua thuốc đấy chứ? Nếu con có chút tâm, không bằng mang nhân sâm đến hiếu kính lão thái gia, lão thái thái, cũng có nhân tình rồi.”

Đây là dạy hắn nên lấy lòng Lâm lão thái gia cùng Lâm lão thái thái, hai người nhận được lễ vật, thời điểm gặp chuyện đương nhiên sẽ giúp đỡ khuyên bảo Lâm Ngọc Trân. Đào thị có ý tốt, Lục Giam cũng liền nở nụ cười, thương lượng hỏi Đào thị: “Trừ bỏ nhân sâm ra còn có ưa thích gì không?”

Đào thị liền dẫn hắn qua một bên, tình tế cùng hắn nói việc này. Lâm Cẩm Dung đứng dậy cùng Thủy lão tiên sinh hành lễ nói lời cảm tạ, Thủy lão tiên sinh mở to một đôi mắt lão, thỉnh linh thấp giọng nói: “Nếu ta chưa từng nhìn lầm, Nhị thiếu phu nhân ngày thường dùng là đan sa?”

Lâm Cẩm Dung bắt an ngón chân ngọc nguyệt trong hài, thanh âm cũng có chút căng thẳng: “Vâng. Cũng không dám dùng loạn, cũng chỉ dám dùng một viên.” Vô luận là Đào thị ở thôn trang dưỡng bệnh nửa năm, hay là sau này nhìn thấy Thủy lão tiên sinh, nàng ở trước mặt hắn vẫn làm lễ của tiểu bối, lúc này ngữ khí cũng biểu hiện kim lòng không được mang theo vài phần tự nhiên mà thân thiết ai khẩn.

Thủy lão tiên sinh trầm mặc một lát, mang theo vài phần nghiêm túc trình trọng báo với nàng: “Là được thì có ba phần độc, cho dù quý như vàng, cũng vẫn nên hạn chế.”

Lâm Cẩm Dung thanh âm có thể so với tiếng muỗi vo ve: “Vâng, ta đã nhớ kỹ.”

Chuyện của phú gia, bên trong luẩn quẩn nhiều vòng, việc này một đại phu như hấn không nên quản. Thủy lão tiên sinh liền dẫn dò Đào thị: “Sau khi thuốc mua về, ta sẽ tự mình sắc, bên trong còn muốn bỏ thêm hai vị thuốc ta bí mật chế ra.”

Đào thị chỉ cần biết rằng Lâm Cẩm Dung thân thể không có trở ngại gì, thì mọi sự đại cát, luôn nói lời cảm tạ, bảo Cung ma ma đưa Thủy lão tiên sinh trở về.

Lục Giam liền cùng Lâm Cẩm Dung cáo từ: “Ta đi về trước, nếu không có gì, từ nay trở đi ta sẽ phải trở lại chỗ tiên sinh. Trở về rồi ta sẽ tới tìm nàng.”

Lâm Cẩm Dung vội nói: “Ta ở đây đã có mẫu thân chiếu cố, Mẫn Hành không cần quan tâm.”

Đào thị cười tủm tỉm nhìn hai người cung kính với nhau, đuổi Lục Giam: “Nhanh đi, đừng quên chính sự.”

Đợi đến khi Lục Giam rời đi, liền bảo Lâm Cẩm Dung đi ngủ: “Ngay cả Thủy lão tiên sinh cũng nói con mệt mỏi, nhanh ngủ đi.”

Lâm Cẩm Dung biết nghe lời, im lặng lên giường, ngủ thẳng đến khi trời ngả về phía tây, thần thanh khí爽 lặng lẽ mở mắt, một bát thuốc nóng hầm hấp cùng với vẻ mặt tha thiết của Đào thị đưa tới trước mặt nàng.

Lâm Cẩm Dung cũng không chối từ, uống hết bát thuốc không thừa một giọt. Quế Viên pha trà, Đậu Nhi dâng nước hầu hạ nàng súc miệng.

Đào thị vừa lòng nhìn bát thuốc trống không, nói: “Ta đã nói không thể có trở ngại gì mà. Ta đã cùng Lục Giam nói qua, bảo hấn về nhà kể lại tình hình với bà bà con, nàng nói, nếu con đã trở lại, thì cứ nghỉ ngơi hai ngày, có chút da thịt thì hăng về nhà.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Cũng không biết hai vị kia muốn ằm ỹ bao lâu.” Vì quyết định để Lâm Cẩm Dung về nhà mẹ đẻ, mọi việc sẽ do Lâm Ngọc Trân, Đồ thị, Sa ma ma quản lý gia sự, có thể thấy, Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị không biết sẽ phát sinh bao nhiêu xung đột.

Đào thị trừng mắt: “Liên quan gì đến con? Nhà hấn ằm ỹ thì kệ nhà hấn, từ trước khi con chưa gả vào chẳng lẽ không sống nổi sao?” Lập tức vừa cười: “Buổi tối ta sẽ làm đồ ăn ngon cho con.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, tính toán muốn tìm cơ hội một mình gặp mặt Thủy lão tiên sinh mới được.

258. Chương 261: Đan Sa

“Thế nhân nghĩ rằng dùng Đan Sa có thể cầu Trường Sinh, ta lại cho rằng, đó là độc vật. Bao năm qua người dùng đan dược bị chết cũng không thiếu.” Thủy lão tiên sinh từ một quyển sách cũ nát ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung không biết nên trả lời thế nào, cúi đầu đứng ở một bên lên tiếng: “Tiên sinh là người hiểu biết y dược, luôn luôn đúng.”

Thủy lão tiên sinh trầm mặc một lát, nói: “Trong thuốc kia, bên trong có Đan Sa.”

Lâm Cẩm Dung tay không tự giác trở nên căng thẳng, cố gắng cười nói: “Lão bản bán thuốc đã nói, cũng sẽ không hại người.”

Thủy lão tiên sinh gật gật đầu: “Đó là tất nhiên. Chỉ cần dùng lượng thích hợp sẽ không gây chết người, nhưng độc vật chính là độc vật, ngày ngày tích lũy luôn không tốt. Cho nên ta mới bảo giá của nó so với hoàng kim, vì chính là không nên để người ta dùng nhiều.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra một hơi. Lại nghe Thủy lão tiên sinh nói: “Thứ này ta vốn làm ra không nhiều lắm, giờ phút này trong tay lại không có, cũng không định làm thêm. Lúc trước ta không biết sao con lại có, cũng không biết vì sao con phải dùng nó. Nhưng ta nghĩ đến, chắc hấn con có nguyên nhân của mình.”

Lâm Cẩm Dung bị hấn hỏi đến mục đích cũng cự tuyệt, chỉ lặng im không nói.

Thủy lão tiên sinh vốn cũng không định nghe nàng trả lời, chỉ nói tiếp: “Con dùng không nhiều lắm, lần này ta sẽ rửa sạch cơ thể cho con một chút, ngày sau, thuốc này có thể không dùng thì dùng dùng nữa. Sức khỏe cả đời bị hủy hoại thật không đáng, nếu không ta chỉ sợ tương lai con sẽ hối hận.”

Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy một cảm giác mát mẻ chậm rãi trào dâng trong lòng, liền giương mắt nhìn Quế Viên cùng Đậu Nhi đứng rất xa ngoài cửa sổ, cái mũi ê ẩm thấp giọng hỏi: “Tiên sinh có thể có biện pháp khác không?”

Thủy lão tiên sinh hồi lâu không nói chuyện, đôi mắt cũng không biểu lộ điều gì, khiến Lâm Cẩm Dung khó có thể đánh giá, chỉ cúi mí mắt theo dõi gáy sách hần đang cầm, phảng phất giống như nhìn xem thập phần nghiêm túc.

Ngay tại thời điểm Lâm Cẩm Dung nghĩ đến hẳn sẽ không mở miệng, chuẩn bị đứng dậy cáo từ, mới nghe thanh âm hần cực thấp cực thấp nói: “Phương pháp rất nhiều, nhưng hữu hiệu lại đơn giản nhất chỉ có thứ này. Bằng không, tự tính ngày, tránh đi mấy ngày giữa tháng.”

Tuy đối phương là lão đại phu đã cao tuổi cận kề cổ hi, đức cao vọng trọng, nói ra cũng khá mệt mỏi, dù là bản thân chủ động hướng hần hỏi, Lâm Cẩm Dung vẫn cảm thấy mặt đều nóng, ánh mắt căn bản không dám nhìn đi đâu, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng của Quế Viên xa xa ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Đã làm phiền tiên sinh, con cáo từ trước.”

Thủy lão tiên sinh hơi hơi gật đầu: “Ta sẽ không tiền.”

Lâm Cẩm Dung thi lễ, yên lặng xoay người đi ra ngoài, chợt nghe Thủy lão tiên sinh ở sau lưng thấp giọng nói: “Con so với tăng tôn nữ của ta cùng lắm chỉ lớn hơn mấy tuổi, vẫn được mẫu tử các con tôn kính, ta liền cậy già lên mặt nói một câu, nữ nhi thân thể quý giá, yêu quý bản thân một chút.”

Lâm Cẩm Dung ánh mắt vừa chưa xót lại mơ hồ, không nói nên lời, vội vàng đi ra ngoài, Đậu Nhi cùng Quế Viên đang thấp giọng nói giỡn, thấy nàng vội vàng đi ra thần sắc không tốt, đều nhanh chóng thu liễm tươi cười, không yên nhìn nhau liếc mắt một cái, bước nhanh đuổi theo.

Lâm Cẩm Dung trở về sân viện trước khi mình gả đi, ở dưới đèn ngồi xuống thần thờ nửa ngày. Quế Viên thật cẩn thận cầm bát thuốc qua: “Thiếu phu nhân, là thuốc vừa đưa tới, phu nhân bảo người thừa dịp còn nóng thì uống đi.”

Lâm Cẩm Dung ngồi bất động, giống như chưa từng nghe thấy vậy.

Đậu Nhi ở một bên trải giường chiếu, thấy thế lo lắng nhìn qua, Quế Viên trao đổi ánh mắt bảo nàng an tâm, hàm chứa ôn nhu cười, khuyên giải an ủi: “Thiếu phu nhân, nếu bát thuốc này không thành công, còn có thần Phật. Từ nay trở đi không phải còn đến Bình Tế tự sao? Người lương thiện như vậy, Bồ Tát sao không tặng vài bảo bối cho người chứ.”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Lâm Cẩm Dung mạnh mẽ nâng mắt lên nhìn nàng, ánh mắt sắc bén chi cực. Quế Viên run lên, trên mặt hiện lên một tia kinh hoảng, lập tức cúi người bồi tội: “Thiếu phu nhân, là nô tỳ làm miệng.”

“Người thật sự làm miệng.” Lâm Cẩm Dung thần sắc dần dần trở nên bình ổn. Quế Viên khuyên nàng như thế, đại khái là tự cho rằng bản thân thông minh, ban ngày Thủy lão tiên sinh trước mặt Lục Giam nói dối, mục đích là vì ổn định Lục Giam, ổn định Lục gia, tình hình thật sự là nàng có vấn đề lớn, cho nên mới cùng Thủy lão tiên sinh nói chuyện riêng với nhau, sau đó không được tự nhiên, lại khổ sở như vậy.

Quế Viên tuy còn có chút thông minh, nhưng ngạo khí cũng đã bị mài mòn, nghe vậy lập tức quỳ xuống, thấp giọng nói: “Nô tỳ không có quy củ, thỉnh thiếu phu nhân trách phạt.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc uống bát thuốc, đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, ra lệnh Đậu Nhi thần sắc đang bất an: “Mức nước để ta rửa tay.”

Đậu Nhi vội buông việc trong tay, hồi tiểu nha hoàn hầu hạ bên ngoài muốn nước ấm, tự mình thử nhiệt độ, rồi bưng vào hầu hạ Lâm Cẩm Dung rửa tay. Lâm Cẩm Dung rửa xong mới nhìn về phía Quế Viên vẫn đang quỳ dập đầu sát mặt đất: “Đi lấy sáo cổ trong rương gỗ sơn đen của ta ra đây.”

Quế Viên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cúi đầu lên tiếng vàng dạ, từ từ đứng lên, rửa qua tay mới dám mở rương. Đậu Nhi thấy không khí quá mức nặng nề, liền thử thăm dò cười nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ đốt hương cho người được không?”

Lâm Cẩm Dung gật gù đầu, đẩy cửa sổ ra. Ngoài cửa sổ một mảnh yên tĩnh, vàng trắng bắt tại phía chân trời, ánh trăng xuyên thấu qua cây du chiếu xuống dưới, rơi trên mặt đất giống như phủ một tầng sương. Không khí lạnh冽, nhưng cực kỳ tươi mát, đúng là một một đêm trăng thanh gió mát.

Đậu Nhi vừa đốt hương vừa nói: “Vẫn là Lệ Chi tỷ tỷ thận trọng, thời điểm thu dọn sáo, nô tỳ còn hỏi nàng, cho vào làm cái gì? Thiếu phu nhân trở về để điều dưỡng, chỉ sợ sẽ bồi nhóm phu nhân nói chuyện làm sao rảnh rỗi mà thổi sáo? Nàng lại nói là, người không có lúc rảnh rỗi nhưng sẽ có lúc nhàn hạ thoải mái, vạn nhất thiếu phu nhân nhàm chán, muốn thổi thì sao. Quả nhiên, người thật sự muốn thổi a.”

Đậu Nhi là người thành thật, vốn không biết nói chuyện, có thể vắt hết óc nghĩ ra những lời này, cũng là khó xử nàng, Lâm Cẩm Dung thấy nàng có ý tốt, lộ vẻ tươi cười: “Thật lâu chưa từng thổi, cũng không biết có thổi hay được như trước không?”

Đậu Nhi liền cố gắng khiến nàng hứng thú: “Nhất định rất hay, dù cho khúc đầu tiên không được hay lắm, khúc sau nhất định sẽ rất hay.”

Lâm Cẩm Dung cười cười, tiếp nhận sáo Quế Viên hai tay dâng lên, lấy lụa sa tanh chà lau qua, cầm tới bên môi thử, khép hờ mắt thổi sáo. Ngàn không tốt, vạn không tốt, vẫn là nhà mẹ đẻ tốt hơn. Đào thị dù vô năng, nhưng có Đào thị ở đây nàng vẫn là một hài tử được sủng ái. Lệ Chi nói đúng, ngay cả tâm tình không tốt, nàng chung quy cũng có thể có nhàn tình tao nhã thổi sáo giải quyết tâm tình.

Lâm Diệc Chi cùng Lục Giam từ Thính Đào cư đi ra: “Muội phu từ đâu tìm được mấy quyển sách hay vậy? Ta thấy tổ phụ cầm mấy quyển sách đó so với hai hộp nhân sâm trăm năm kia còn thích thú hơn.”

Lục Giam mỉm cười: “Kỳ thật là tàng thư ta đã thu thập được vài năm rồi.”

Lâm Diệc Chi vốn đang muốn nghe một chút, xem hẳn tìm ở đâu ra, bản thân sẽ dâng lên để hiếu kính Lâm lão thái gia, nghe vậy không khỏi thất vọng chi cực. Đang muốn tìm chuyện để nói, chợt thấy Lục Giam dừng chân, nghiêng mặt im lặng lắng nghe, hẳn vội ngậm miệng, cũng vánh tai lên, nghe thấy tiếng sáo theo gió đêm nhẹ nhàng lại đây, lúc đầu có chút đứt quãng, giống như đang thử âm, tiếp theo liền lưu sướng dâng trào, vô duyên vô cớ cũng khiến ánh trăng trở nên tao nhã vài phần.

Lục Giam ngẩng nghiêm mặt, im lặng nghe tiếng sáo truyền đến, dáng người như trúc như tùng, được ánh trăng bao phủ, có khí khái như mây bay nước chảy lưu loát sinh động lại lịch sự tao nhã. Có câu là dưới đèn ngắm mỹ nhân, dưới ánh trăng ngắm nam tử, Lâm Diệc Chi dù là nam tử, cũng không khỏi thầm khen một tiếng, liền cười nói: “Nhất định là Tứ muội muội rồi. Toàn gia cao thấp, cũng chỉ có một mình nàng.”

Lục Giam không trả lời, chỉ im lặng nghe.

Dưới ánh trăng nghe thổi sáo chính là nhã sự, huống chi người này là thê tử của hắn.

Lâm Diệc Chi không tiện quấy nhiễu hắn, lại càng không phải là người hiểu chuyện phong nhã, liền im lặng bồi ở một bên. Thật lâu sau, tiếng sáo bị chặt đứt, không thấy vang lên nữa. Lục Giam thu liễm tâm thần, thật có lỗi hành lễ cười nói: “Làm phiền Ngũ ca bồi đứng chịu lạnh với ta hồi lâu.”

Lâm Diệc Chi vội thi lễ, lại mang theo vài phần trêu chọc nói: “Tứ muội muội còn chưa ngủ, muội phu có gì muốn nói với nàng không, ta sẽ sai người đi nói với nàng.”

Lục Giam lặng im một lát, cười cười: “Không cần. Đêm đã khuya, chẳng phải là quấy nhiễu giấc mộng của người khác sao?”

Lâm Diệc Chi vốn cũng là nói giỡn, thấy hắn nói như thế, cũng chỉ cười cười, đưa hắn đến đại môn, tận mắt nhìn hắn lên ngựa, lại dặn dò Trường Thọ cùng tùy tùng vài câu, rồi ra lệnh người đóng cửa lại.

Lục Giam đang định gioroi ngựa, chợt nghe thấy tiếng sáo kia lại vang lên, vừa cẩn thận lắng nghe, lại không thấy đâu nữa, lôi kéo con ngựa chờ trong chốc lát, rồi bảo Trường Thọ cùng các tùy tùng: “Đi thôi.”

Trời còn mập mờ, Lâm Cẩn Dung đã tỉnh lại, mơ hồ đang muốn dậy, lại nghĩ tới Đào thị hôm qua dặn dò: “Về nhà thì cứ nghỉ ngơi cho tốt, đều biết con trở về nghỉ ngơi, không có người hà khắc con, cũng không cần con phải dậy sớm, muốn ngủ tới khi nào thì ngủ tới lúc đó, muốn tự tại thế nào cũng được.” Vì thế liền khẽ cười, nghiêng thân ôm chần nặng nề ngủ tiếp.

Vừa nằm xuống ngủ thẳng đến khi trời sáng rõ, bị Lưu Nhi cầm lông vũ ở chóp mũi quét tới quét lui, khiến nàng ngứa ngáy hắt xì một cái mới thanh tỉnh lại. Đào thị tuy rằng giáo dưỡng Lưu Nhi nghiêm khắc, nhưng cũng chưa từng bắt ép nàng đánh mất cá tính, thấy Lâm Cẩn Dung hắt xì tỉnh dậy, thì Lưu Nhi chỉ tươi cười, ngồi xuống giường, đem lông vũ giấu ở phía sau: “Tứ tỷ tỷ ngủ lại hắt xì a, kỳ quái.”

Lâm Cẩn Dung tóc tai rối tung ngồi dậy, làm bộ muốn bắt nàng: “Tiểu nha đầu tác oai tác quái, cho rằng ta không biết mọi chuyện tốt gì sao!”

Lưu Nhi thét chói tai chạy đi, tránh ở phía sau Liễu Khê lộ đầu ra, chớp một đôi mắt vô tội, cười hì hì nói: “Tứ tỷ tỷ, ta kỳ thật là phụng lệnh thẩm đến gọi tỷ rời giường uống thuốc, tới giờ uống thuốc rồi.” Không đợi Lâm Cẩn Dung trả lời liền vươn tay trên nàng: “Tứ tỷ tỷ không biết xấu hổ, lớn như vậy mà vẫn còn nằm trên giường.”

Lâm Cẩn Dung mím môi cười, tiếp nhận bát thuốc Đậu Nhi dâng lên, giả ý nói: “Nhiều như vậy một mình ta sao uống cho hết? Tiểu nha đầu lại đây giúp ta uống hai ngụm đi.”

Lưu Nhi vội liều mạng che miệng lại, dùng sức lắc đầu: “Không uống, không uống.” Vừa nói, vừa thi lễ với Lâm Cẩn Dung: “Ta còn phải đi đáp lời với thẩm, không bồi Tứ tỷ tỷ.” Nói xong nhanh như chớp chạy đi.

259. Chương 262: Chưa Từng

Lâm Cẩn Dung uống xong thuốc, lại ăn điểm tâm mà Đào thị tỉ mỉ chuẩn bị cho nàng rồi mới đến sân viện của Đào thị.

Đào thị lôi kéo tay nàng cao thấp đánh giá một phen, cười nói: “Khí sắc tốt hơn nhiều.”

Nào có nhanh như vậy? Lời này vừa nói ra, trong phòng mọi người đều nở nụ cười, Bình thị có bầu, có chút lo lắng, tính cách cũng sáng sủa hơn chút, liền thanh thúy nói: “Trở về nhà mẹ đẻ, có thân mẫu đau lòng, tiểu cô ăn ngon ngủ ngon, tâm tình cũng tốt, khí sắc không tốt mới là lạ.”

Lâm Cẩn Dung liền đứng dậy cùng nàng hành lễ nói lời cảm tạ: “Đa tạ tẩu tử thay ta bố trí phòng ở, thực thoải mái, không hề giống với nơi đã lâu không có người ở. Vừa ấm áp lại khô ráo.”

“Không có gì.” Bình thị có chút thẹn thùng cười cười, chuẩn bị hoàn lễ, Đào thị vội kêu bọn nha hoàn đỡ lấy nàng, oán trách nói: “Con đang có bầu, lại là trưởng tẩu, thay nàng làm lưng vất vả, nàng cảm tạ con thì con nên nhận. Nhanh ngồi đi.”

Lâm Cẩn Dung liền đỡ Bình thị ngồi bên cạnh Đào thị, Bình thị liền thuận theo: “Ta nghe Ngũ gia nói, đêm qua cô gia tặng nhân sâm cho lão thái gia cùng lão thái thái, bị lão thái gia giữ lại Thỉnh Đào cư thảo luận hồi lâu. Khi đi ra vừa vặn nghe thấy tiểu cô thổi sao, dù bên ngoài trời lạnh, vẫn không nhúc nhích nghe xong hồi lâu.”

Đào thị còn có vài phần hứng thú: “Thật sự có chuyện này sao? Sáng sớm Ngũ lang lại đây thỉnh an, cũng không nghe thấy hắn nói.” Nghĩ đến Lục Giam như thế, chứng tỏ phu thê tình cảm sâu đậm, vì thế trong mắt liền mang theo vài phần cười, hỏi Lâm Cẩn Dung: “Chẳng lẽ hắn ngày thường chưa từng nghe con thổi sáo sao?”

“Cũng ít khi có hứng thú.” Lâm Cẩn Dung cười đùa trong chốc lát, nói: “Ta muốn đến cửa hàng nhìn xem thế nào.”

Đào thị sẵn giọng: “Không phải con bị lao lực quá độ sao? Vừa mới nghỉ ngơi nửa ngày, con đã muốn chạy đến cửa hàng sao? Đã có Tam ca con để ý, con còn chỗ nào không thể yên tâm?”

Lâm Cẩn Dung cười mà không nói, chỉ hướng Lưu Nhi nháy mắt, Lưu Nhi liền tiến lên ôm đùi Đào thị, khuôn mặt phấn nộn cọ qua cọ lại trên người Đào thị: “Thẩm nương, Lưu Nhi muốn đi thăm ca ca.”

Đào thị đương nhiên biết đây là bị mê hoặc, bắt đắc dĩ vô cùng, đành phải nói: “Thôi ta an bài người chuẩn bị xe cho các con, đi sớm về sớm, ngày mai còn phải đi Bình Tế tự, cần dậy sớm.”

Lâm Cẩn Dung đáp ứng, đội đầu lạp, cầm tay Lưu Nhi bước lên xe.

Lâm Thế Toàn cũng không ở cửa hàng mà người ra mặt tiếp đãi Lâm Cẩn Dung là một quản sự trẻ tuổi Lâm Thế Toàn mới thuê về chừng nửa năm, họ Mào tên Trọng, mới chỉ 22, 23 tuổi, mày rậm mắt to, tươi cười ngốc ngốc, có vẻ thân thiết. Hắn nhiệt tình chu đáo dẫn Lâm Cẩn Dung cùng Lưu Nhi ra nhà thất ở hậu viện, tự tay dâng trà nóng trái cây: “Tam gia không biết người tới đây nên đã đến trà tứ rồi, hạ nhân sẽ sai người đi tìm hân trở về.”

Lâm Thế Toàn đến trà tứ, không phải của Lâm Cẩn Dung, mà là trà tứ bên đường tụ tập khách nhân từ nam chí bắc, là nơi thích hợp nhất để thăm dò tin tức.

Lâm Cẩn Dung liền ngăn cản Mào Trọng, cười nói: “Ta chỉ tùy tiện nhìn xem, dạo này bận quá, chưa từng cùng Tam ca nói về sinh ý cửa hàng. Người đem những điều người biết nói cho ta.”

Mào Trọng vội đáp ứng, cách màn hình thì đứng lại, đứng ở bên ngoài đáp lời, mồm miệng rõ ràng, trật tự thật thà thỏa đáng. Lâm Cẩn Dung âm thầm gật đầu, thân thiết hỏi tình huống gia đình hắn, nghe nói hắn còn chưa thành thân, cả cười: “Có phải tiền công còn không đủ cho người đón dâu hay không?”

Mào Trọng lại có ý tứ, thản nhiên nói: “Cũng không phải là người phát tiền công không cao, ở đây sinh sống, phàm là ra sức làm việc, làm nhiều sẽ có nhiều. Chính là hạ nhân muốn tìm một nương tử có khả năng phẩm hạnh đoan chính, bộ dạng khó coi chút cũng không sao.”

Nếu là Lâm Thế Toàn thì ánh mắt quả nhiên không sai, người này vừa vặn xứng với Lệ Chi. Nàng thấy có thể dẫn Lệ Chi ngày khác tới xem thế nào. Lâm Cẩn Dung gật gật đầu, dẫn Lưu Nhi đứng dậy nói: “Ta đi đây.”

Mào Trọng chỉ đưa nàng đến trước cửa, cười nói: “Hạ nhân vốn nên đưa người ra tận đường lớn, nhưng trong cửa hàng không có người trông chừng, đành chậm trễ.”

Lâm Cẩn Dung cười cười: “Đây là chức trách của người, không trách được người.” Cáo từ Mào Trọng, lại đi trà tứ của mình một chuyến, nghe Tần quản sự hỏi thăm tình huống kinh doanh của trà tứ trong khoảng thời gian này, dùng xong mấy món điểm tâm tinh xảo mà Tần quản sự đã chuẩn bị, sai người đóng gói đưa về Lâm phủ ọi người ném thử, rồi lại dẫn Lưu Nhi đi dạo mấy cửa hàng sơn bột nước tơ lụa chung quanh, mãi cho đến gần chạng vạng, mới cầm túi lớn túi nhỏ thắng lợi trở về. Mới đến nhị môn, ma ma trông cửa đã cười tủm tỉm tiến lên mặt báo với nàng: “Thiếu phu nhân, cô gia đến đây.”

Lâm Cẩn Dung liền sai người cầm các túi xuống, phân phó Quế Viên: “Dựa theo phân phó của ta, đem mấy thứ này đưa đến các phòng các viện, nói sau đó ta sẽ đến bái phỏng.”

“Tỷ tỷ, chúng ta đến hỗ trợ.” Vài ma ma kia liền mỉm cười đi lên giúp đỡ, Lâm Cẩn Dung thấy các nàng ân cần, rộng rãi phân phó Đậu Nhi: “Thuởng.” Lại thưởng riêng a ma hộ viện, vì thế giai đại vui mừng.

Lưu Nhi ghé vào trong lòng nhũ mẫu, trong tay còn cầm nửa xiên kẹo hồ lô, đang ngủ gà ngủ gật, Lâm Cẩn Dung liền phân phó nhũ mẫu trước đưa nàng trở về, Liễu Khê cầm lấy kẹo hồ lô trong tay Lưu Nhi, khiến Lưu Nhi bừng tỉnh, tránh tay nàng nói: “Không được, trước khi xuất môn phải chào từ biệt, về nhà phải tới thỉnh an, ta phải qua thỉnh an với thẩm nương mới được.”

Hiếm có là nàng còn nhỏ tuổi đã biết lễ như thế, Lâm Cẩn Dung liền thuận theo ý nàng, cởi áo choàng của mình bảo nhũ mẫu phủ lên người Lưu Nhi: “Ngủ một chút đi, đến khi vào phòng ta sẽ gọi muội dậy.” Lưu Nhi không kịp nói gì, liền tựa vào trên vai nhũ mẫu mơ màng ngủ. Liễu Khê vội cùng Lâm Cẩn Dung giải thích: “Bát tiểu thư đồ tiểu thư nói là người cùng phu nhân hôm nay sẽ đến Bình Tế tự, không mang theo nàng đi, tiểu thư ưu phiền, nháo đến gần canh ba mới ngủ, sáng nay canh năm đã dậy. Nhóm nô tỳ đã nói với nàng, vậy mà nàng vẫn không tin.”

Lâm Cẩn Dung nhớ tới Lâm Bát luôn tham ăn, gặp người lại ủ rũ ba ba, tránh ở sau lưng nhũ mẫu, liền cười: “Bát tiểu thư cũng có thời điểm nghịch ngợm như vậy?”

Liễu Khê cười nói: “Đúng vậy, Bát tiểu thư không có bạn chơi, luôn thích tới tìm tiểu thư chơi đùa.”

Trong lúc nói cười, đã đến sân viện của Đào thị, Lâm Tam lão gia đang cùng Lục Giam ở trong phòng nói chuyện. Lâm Tam lão gia đem mấy món cổ đồng khéo léo gần đây hắn có được coi như vật quý bày ra bàn nhất nhất kể cho Lục Giam nghe, ba hoa chích choè, mi phi sắc vũ, Lục Giam trên mặt hàm chứa tươi cười, bộ dạng thập phần cảm thấy hứng thú, thỉnh thoảng chen vào một câu, khiến Lâm Tam lão gia hứng thú càng thêm tăng vọt. Đào thị ngồi ở một bên, thỉnh thoảng khinh thường bĩu môi. Lâm Diệc Chi ngồi bên cạnh Lục Giam, chuyên tâm lật sách đọc.

Chờ Lưu Nhi chống đỡ cơn buồn ngủ thỉnh an lui xuống, Lâm Tam lão gia thu liễm tươi cười, bày ra một bộ dạng giáo huấn của phụ thân nghiêm khắc nói với Lâm Cẩm Dung: “Chạy đi đâu vậy? Lúc này mới trở về. Mẫu thân ngươi chỉ biết phóng túng người. Nhị lang chờ người hồi lâu, may là hiền tế tốt tính.”

Lục Giam nhanh cười với Lâm Cẩm Dung: “Ngày mai ta phải quay lại thư viện, tới đưa hai quyển sách cho Ngũ ca, cũng chào từ biệt nhạc phụ nhạc mẫu.”

“Nữ nhi còn nhớ mang theo điểm tâm về mà. Sai người đưa đến chỗ tổ phụ mẫu, bọn họ đều nói rất ngon.” Đào thị thực phiền Lâm Tam lão gia, lập tức cùng Lâm Tam lão gia cùng Lâm Diệc Chi nháy mắt, tìm cơ đi ra ngoài để phụ thê hai người nói chuyện.

Nhìn Lâm Cẩm Dung khí sắc và cảm xúc rõ ràng đều tốt hơn rất nhiều so với ở Lục gia, bất quá chỉ qua một đêm, Lục Giam lại thấy giống như mới lạ, có chút nói không nên lời, nghĩ nghĩ, mới lại cười nói: “Lưu Nhi thật tình quá đáng yêu. Ta thấy lúc muội ấy hành lễ thiếu chút nữa đã ngủ gật.”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Nàng bị Bát muội lừa, sợ hôm nay ta đi Bình Tế tự không mang theo nàng, đêm qua ngủ không ngon, sáng nay canh năm liền rời khỏi giường, trông mong nhìn ta. Không buồn ngủ mới là lạ.”

Lục Giam liền cười: “Hôm nay đã đi đâu vậy? Có vui không?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ở trên đường đi dạo một vòng. Đến cửa hàng thuốc bắc thay Lệ Chi xem tướng, lại đi trà tứ nếm thử điểm tâm bọn họ mới làm, còn mua một đồng son bột nước cùng tơ lụa vải vóc tặng người, tiêu tiền thật sự vui vẻ.”

Lục Giam ngạc nhiên hỏi: “Thay Lệ Chi xem tướng?”

Lâm Cẩm Dung lên tiếng: “Tuổi nàng không còn nhỏ, nên thả ra ngoài thôi. Ta muốn tìm một người tốt cho nàng, nhưng không định tìm một hạ nhân trong phủ.”

Đương gia thiếu phụ nhân muốn củng cố địa vị của mình, bình thường đều đem nha hoàn đắc lực bên người hôn phối với quân sự đắc lực của phụ gia, nếu Lâm Cẩm Dung nói không định tìm hạ nhân trong phủ, vậy đúng là không có ý tìm trong Lục gia. Việc này về lâu về dài, đối với nàng cũng không có chỗ tốt gì, nhưng Lệ Chi là nha đầu nàng tín nhiệm sủng ái nhất, nàng cưng yêu một chút cũng không có gì kỳ quái. Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Nàng đã an bài là được rồi.”

Lâm Cẩm Dung cũng thấy hắn có chút khác thường, liền cười nói: “Ngày mai chàng sẽ đến thư viện, nhớ rõ đem mấy thứ đi. Ta sớm đã thu dọn cho chàng, lại phân phó Lệ Chi, lễ vật mang tặng Chư tiên sinh cùng sư nương chàng trăm ngàn lần chúc quên.”

“Ta sẽ để ý. Chuyện của Tôn quả phụ còn chưa có kết luận, ta đại khái đi khoảng mấy ngày sẽ trở về.” Lục Giam trên mặt lộ ra tươi cười vài phần thật tình thật lòng, hướng tới gần mặt nàng: “Hôm qua về nhà, tổ phụ để ta gặp một quân sự, gọi là Hàn Căn, chính là người hôm qua trước khi xuất môn gặp qua. Tổ phụ nói, ngày sau sẽ để hắn đi theo ta làm việc. Tương lai nàng chuẩn bị lễ vật ọi người dịp lễ tết, chúc quên chuẩn bị cho hắn một phần.”

Lâm Cẩm Dung tiếp lời: “Nói như vậy, tổ phụ tính để chàng quản lý cửa hàng?”

Lục Giam gật gù đầu: “Nghe ý tứ của tổ phụ, đại khái năm sau, sẽ phân công một lần nữa. Có Hàn Căn giúp đỡ để ý, ta không cần tùy thời tới lui lui lui, chỉ để ý đại sự, vốn sẽ không ảnh hưởng thời gian đọc sách.”

Lâm Cẩm Dung theo trực giác biết Nhị phòng tất nhiên sẽ không ngồi chờ chết, lại không biết kế tiếp Nhị phòng sẽ có chiêu gì, nên ứng đối thế nào, liền thấp giọng nói: “Như vậy, chỉ sợ về sau chàng sẽ càng khó

khăn.”

Lục Giam trong mắt hàm chứa tươi cười, cúi mắt nhìn nàng, đột nhiên nâng tay nàng lên, thanh âm thấp không thể nghe thấy: “Khổ cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung cứng đờ, rũ mắt xuống đất, thấp giọng nói: “Tại sao đột nhiên nói vậy?”

Lục Giam cũng rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Tôi hôm qua ta nghe thấy nàng thổi sáo, thổi rất hay. Ta vốn đã đáp ứng khi nào nhàn rỗi sẽ dẫn nàng đi chơi, nhưng chưa từng làm được... Chờ ta thi đỗ, nhất định sẽ cầu tổ phụ để nàng theo ta, nàng cố gắng nhẫn nại một chút.”

Kiếp trước hẳn chưa từng nói với nàng điều này! Lâm Cẩm Dung mắt đột nhiên chua xót, mạnh đứng lên, đưa lưng về phía Lục Giam nhìn ra ngoài cửa sổ.

260. Chương 263: Sự Kiện

Lục Giam không nghĩ tới Lâm Cẩm Dung sẽ có phản ứng như vậy, thấy Lâm Cẩm Dung vẫn không nhúc nhích đưa lưng về phía hắn, không khỏi mê hoặc lo lắng, định chuyển người qua đằng trước nhìn Lâm Cẩm Dung rốt cuộc làm sao. Vừa mới đứng dậy, Lâm Cẩm Dung lại nhanh chóng nghiêng mình, không chịu nhìn hắn, thấp giọng nói: “Chàng xuất môn đã lâu rồi đúng không?”

Lục Giam theo trực giác cảm thấy lúc này tốt nhất không nên cứng rắn lôi kéo nàng đối diện với hắn, theo ý của nàng có lẽ tốt hơn, liền rầu rĩ nói: “Cũng vài canh giờ rồi.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Chàng sớm trở về đi. Trong nhà bận rộn, đừng để người ta đàm tiếu.”

Lục gia lúc này đúng là bận rộn, phu thê hai người đều không có đó, tất cả đều chạy đến nhạc gia không quay về, khẳng định sẽ có người nói nhảm. Lục Giam trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: “Vậy. . . Ta đi đây.”

Lâm Cẩm Dung vẫn quay lưng lại với hắn: “Ta không tiễn chàng.”

Lục Giam lại đứng trong chốc lát, vốn định gọi nàng quay đầu cho hắn nhìn một cái, cuối cùng lại nói: “Nàng保重, uống thuốc ngoan, ta đi đây.”

Lâm Cẩm Dung không quay lại, chỉ gật gật đầu.

Lục Giam liền xoay người đi ra ngoài. Lâm Cẩm Dung nghe thấy tiếng bước chân của hắn xa dần, mới quay đầu lại, đem hai ngón tay đề lên khóe mắt, ngồi trên thớt một lát, rồi lên tiếng tiếp đón bọn nha đầu tiến vào: “Phu nhân đâu rồi? Ngày mai muốn đi Bình Tế tự đúng không? Các thứ đã thu thập xong chưa?”

Lục Giam ở trước cửa viện dừng chân, quay đầu nhìn màn cửa buồng xuống trước cửa phòng, lại quay đầu, im lặng bước đi trong ánh tịch dương.

. . .

Ngày kế là một ngày nắng hiếm thấy trong mùa đông lạnh lẽo, ánh mặt trời từ hoa văn trên cửa sổ chiếu vào, xua tan vài phần hàn khí trong phòng.

Lệ Chi nghiêm túc kiểm tra các thứ Lục Giam định mang đi lại một lần nữa, xác nhận không có gì sơ sót, mới bảo đám người Trương ma ma cùng nàng đem đồ đưa cho Trường Thọ đứng chờ ở nhị môn, dặn dò nói: “Rương bên trái là thuốc bổ hàng ngày, rương bên phải là lễ vật cho Chư tiên sinh cùng sư mẫu, gần đến nơi thì nhớ rõ nhắc nhở Nhị gia trước đưa qua, đồ dùng của Nhị gia đều nằm trong rương to này.”

Trường Thọ đáp ứng, thấy Lục Giam đã cáo từ đám người Lục lão ông đi ra, liền lên đón: “Nhị gia, các thứ đã thu thập xong xuôi.”

Lục Giam nói: “Đi thôi.”

Lệ Chi mang theo Anh Đào, Trương ma ma, nhìn theo Lục Giam ra cửa, mới xoay người đi vào. Đi tới nửa đường, thấy Tổ Cẩm, đại nha hoàn bên người của Lã thị cười hì hì cầm theo một cái rổ tới, cười nói: “Các người từ đâu tới vậy? Đi cả một đám thế này.”

Lệ Chi cười nói: “Tiền Nhị gia chúng ta xuất môn.”

Tổ Cẩm tiếp lời: “Thiếu phu nhân nhà ta hằng ngày luôn mắng ta, có thể có nửa phần năng lực như người, nàng sẽ thoải mái hơn hiện tại rất nhiều.”

Lệ Chi vội khiêm tốn: “Tỷ tỷ nói đùa rồi, Nhị thiếu phu nhân chúng ta cũng thường xuyên khen tỷ có khả năng.”

Tổ Cẩm liền cười kéo tay nàng: “Chúng ta đừng thổi phồng nhau nữa, lần trước thiếu phu nhân nhà ta nhìn bên hông váy của Nhị thiếu phu nhân treo dây kết hình con bướm, thật là tinh xảo đẹp mắt, luôn bảo ta kết cho nàng hai cái, nhưng tay chân ta ngốc nghếch, không biết làm. Người vẫn luôn hầu hạ Nhị thiếu phu nhân, là đại ân nhân, ta cũng ngưỡng chừng hỏi người, thừa dịp hôm nay người không bận việc, có thể dạy ta được không?”

Lệ Chi có chút do dự, Tổ Cẩm nhận ra, lập tức lại phúc lễ, rồi thở dài: “Hảo muội muội, muội bảo ta phải tặng lễ vật gì, nói cái gì mới khiến muội bằng lòng?” Tiếp theo liền đè thấp thanh âm: “Nếu muội không muốn qua chỗ ta, ta sai người đi lấy dây đến, chúng ta đến đình kia vừa phơi nắng vừa kết dây.”

Lệ Chi đứng là không muốn tới chỗ của La thị, cũng không muốn dẫn Tổ Cẩm đến phòng của Lâm Cẩm Dung, thấy nói đến ngồi trong đình thì đáp ứng, chỉ là đặc biệt cường điệu: “Ta còn có việc, không thể quá nửa canh giờ.”

Tổ Cẩm liền cười: “Hai vị chủ tử nhà muội cũng không ở đây, bận việc cái gì?” Liền cầm rổ giao cho tiểu nha hoàn bên cạnh, phân phó nói: “Người đi giao đồ thay ta, nói với Trì ma ma, ta tìm Tổ Tâm có chút việc, chậm một chút mới trở về, sau đó đi lấy dây lụa trong phòng tới đây.”

Lệ Chi cũng phân phó đám người Trương ma ma: “Đều trở về đi, Anh Đào nói với Quế ma ma, đã nhiều ngày lạnh lẽo, thừa dịp đang nắng ráo, đem đệm chăn, áo choàng của Nhị thiếu phu nhân và Nhị gia ra phơi một chút. Ta sẽ trở lại.”

Anh Đào đáp ứng, bày ra bộ dạng quản sự, dẫn đám người Trương ma ma trở về, Tổ Cẩm nhìn xem chỉ cười, cầm tay Lệ Chi hướng tới Vinh Cảnh cư: “Người bên cạnh của Nhị thiếu phu nhân thật là hữu dụng.”

Anh Đào trở về sân, đem lời Lệ Chi truyền cho Quế ma ma biết, Quế ma ma nói: “Ta cũng đang tính vậy, thừa dịp Nhị gia và Nhị thiếu phu nhân không ở đây, vừa vặn phơi nắng một chút.”

Anh Đào gọi hai tiểu nha hoàn Song Phúc và Song Toàn vừa tới không lâu: “Đều đến hỗ trợ đi.” Lại phân phó đám người Trương ma ma chọn chỗ nắng to nhất mà dựng thẳng sào trúc buộc dây thừng.

Đang lúc bận rộn, chợt thấy đại nha hoàn Phương Linh bên người của Lâm Ngọc Trân tiến vào: “Di, đều đang phơi nắng đệm chăn ư?”

Quế ma ma cẩn thận treo áo khoác da sóc của Lâm Cẩm Dung lên xong, cười nói: “Phương Linh cô nương sao rảnh qua đây?”

Phương Linh nói: “Là phu nhân bảo ta tới thỉnh ma ma đi qua giúp một việc.”

Quế ma ma vội dừng tay: “Phu nhân có gì phân phó sao?”

Phương Linh liền cười lộ lên: “Đúng vậy, Đại tiểu thư không phải bị bệnh hồi lâu sao, khẩu vị thật sự không tốt, phòng bếp nấu ăn đều ăn không vô, nghe nói ma ma tay nghề giỏi, hầm canh bổ rất ngon, phu nhân mời người đi qua hỗ trợ nấu món cho tiểu thư ăn.”

Lâm Ngọc Trân đã mở miệng, cho dù là Lâm Cẩm Dung ở đây, cũng quả quyết sẽ không cự tuyệt. Quế ma ma vội đi rửa tay, lo lắng công đạo Anh Đào: “Trông chừng cho kỹ, đừng để sâu, côn trùng, chim chóc, mèo chuột hay con gì bẩn thỉu tới gần, càng chú ý đừng để gió thổi rơi.”

Anh Đào có chút ngại nàng dài dòng, liền cười nói: “Ma ma yên tâm, vài người chúng ta sẽ ngồi ngay tại đây, không đi đâu hết. Nhiều mắt nhìn như vậy, vừa thấy có gì chạy tới, chúng ta liền đuổi đi.”

Quế ma ma biết nàng hiểu cách xử lý công việc, được lời này thì yên tâm rời đi.

Vào mùa đông thái dương ấm áp mềm mại nhất, vài tiểu nha hoàn thấy ngồi ở hành lang thì hơi lạnh, ngồi ở trong sân thì sợ phiền chán, Song Phúc liền đề nghị: “Chúng ta lấy đá chơi trò gia gia (trò chơi gia đình) đi?”

Anh Đào nay cũng đã mười ba tuổi, ngày thường ngay cả Quế Viên cũng không để vào mắt, nghĩ rằng mình và Đậu Nhi là người quản lý ngoại viện, nàng sao có thể cùng hai tiểu nha hoàn mới 8, 9 tuổi chơi trò trẻ con này? Lập tức từ chối: “Không chơi.” Thấy Song Phúc cùng Song Toàn đều xịu mặt, lại lấy ra tư thế đại nha hoàn: “Cho các người chơi trong chốc lát.”

Cả hai tươi cười, chọn ra những hòn đá nhỏ sạch sẽ, ngồi xổm cạnh cửa viện chơi đùa.

Đang cao hứng, chợt thấy vài tiểu nha hoàn mười hai, mười ba tuổi tay trong tay lại đây, ở cạnh cửa ló đầu vào dò xét, nhỏ giọng hỏi: “Anh Đào có ở đây không?”

Anh Đào học theo bộ dạng của Lệ Chi, cầm khung thêu nghiêm túc ngồi ở một chỗ thêu khăn tay, nghe thấy thanh âm này, nhận ra là các tỷ muội ngày thường luôn cùng nhau nói chuyện phiếm, đều là nữ nhi của hạ nhân Lục gia, phụ mẫu ở trong phủ đều có chút thể diện, vội lên tiếng tiếp đón các nàng: “Tiến vào đi.”

Vài nha hoàn thật cẩn thận hàm chứa tươi cười đi vào: “Không có việc gì đúng không?” Vốn là biết Lâm Căn Dung cùng Lục Giam không ở đây, nhân lúc rảnh rỗi cố ý tới tìm Anh Đào chơi đùa.

Anh Đào liền đi lấy chút hạt dưa, kẹo đến tiếp đón các nàng: “Nhị gia cùng thiếu phu nhân không ở đây, đang ngồi ở viện, phôi nắng một chút Lệ Chi tỷ tỷ sẽ không trách tội.” Nói hai ba câu, lại bắt đầu mò mẫm, một người kể về chuyện sáng nay Quế Hương thông phòng của Lục Thiệu tức giận khiến Đại thiếu phu nhân động thai khí, đã trúng của Lục Thiệu một cước, một người còn kể hai thiếp thất thông phòng của Lục Kiến Trung vì tranh việc rửa chân cho Lục Kiến Trung mà trở mặt, thậm chí ngay cả việc chất nhi của Vương An Gia muốn cưới nữ chất nhi của quân sự ngoại viện cũng nói ra.

Anh Đào đang nghe vui vẻ, chợt nghe một tiếng mèo kêu, ngay sau đó một con mèo từ cửa viện nhanh nhảy vào, Song Phúc, Song Toàn lập tức đứng lên ra tiếng hét to đuổi đi, con mèo kia bị kinh hãi, nhảy loạn lên.

Trương ma ma cầm một sào trúc, hét to nói: “Đều tránh ra, xem lão nương thu thập nó!” Hai gậy tre rơi xuống, không đánh trúng, khiến con mèo kia càng thêm cả kinh khiến sào trúc bị đổ, mọi người vội vã đỡ lấy sào trúc, ôm đệm chặn, áo khoác, đều chỉ hận chính mình thiếu mấy cánh tay, Anh Đào thấy tình thế không ổn, vội đứng dậy đóng cửa giữa, không cho nó vào nhà.

Con mèo kia lại xoay người chạy tới chỗ khác, người trong viện cùng nhau hét to truy đuổi, mới xem như dần nó trèo lên một cái cây, đứng ở trên cây không dám xuống dưới, chỉ thê thảm kêu gào. Bọn nha hoàn một bên thu thập tàn cục, một bên vui sướng khi người gặp họa cười nó: “Có bản lĩnh thì trèo xuống đi, kêu đi, kêu đi, thật là đáng ghét mà.”

“Sao lại thế này?” Lệ Chi đi tới cửa nhìn thấy một mảnh hỗn loạn, không khỏi nhú mày, nghiêm khắc nhìn Anh Đào.

Anh Đào thấy nàng trong mắt bốc hỏa, trong lòng có chút hoảng hốt, cười làm lạnh nói: “Không biết con mèo này từ đâu chạy tới, vừa vào liền nhảy loạn lên, cuối cùng vẫn không để nó chạy vào phòng.”

Lệ Chi nghe nói nó chưa vào phòng, trên mặt cũng đỡ khó coi hơn nhưng vẫn nói: “Phôi nắng đệm chặn, vì sao không đóng cửa viện?”

Anh Đào liền ừ ừ, tiến lên nhỏ giọng nói: “Vài người các nàng tới tìm ta chơi, ta đã quên sai người đóng cửa.”

Mấy nha hoàn kia thấy tình thế không ổn, liền muốn cáo từ, Lệ Chi xoay người đóng cửa viện, ra hiệu với Trương ma ma, lại thay đổi khuôn mặt tươi cười, tiến lên kéo mấy người nàng ngồi xuống: “Hiếm khi các muội tới làm khách, vừa thấy ta về liền rời đi, ta sẽ ăn thịt người sao? Song Toàn đi châm trà, Song Phúc a, đi lấy ô mai ngâm đường cùng kẹo dẻo mới lấy ở cửa hàng trước đó vài ngày ra một cái đĩa để vài vị tỷ tỷ nếm thử đi.”

Vài nha hoàn thấy Lệ Chi cười tủm tỉm, không thể cự tuyệt, đều lần lượt ngồi xuống, hàm chứa tươi cười cầm đồ ăn vặt lên ăn. Lệ Chi phân phó Anh Đào một bên lo sợ bất an: “Đứng cạnh ta làm cái gì? Còn không đi xem đồ vừa phơi nắng có bị mèo cào rách không? Có bị bẩn hay không a?”

Anh Đào đột nhiên bừng tỉnh lại, tiến lên lần lượt kiểm tra, ở trước kiện áo khoác lông cừu sắc trắng thì dừng lại, mang theo chút kinh hoảng nói: “Tỷ tỷ, trên áo khoác này của thiếu phu nhân thiếu mất một cái trang trí tương bảo hình cá bằng bạc!”

261. Chương 264: Ngẫu Nhiên

“Không thấy? Người không nhìn lầm chứ? Không phải là lúc lấy ra phơi nắng làm rớt trong rương chứ?” Lệ Chi vẫn đang hàm chứa tươi cười, ánh mắt nhất nhất đảo qua trên mặt từng nha hoàn đang ngồi.

Anh Đào nói: “Sẽ không, Quế ma ma đã có công đạo, trước khi lấy ra phải nhìn rõ ràng, thời điểm cầm quần áo ra, là ta tự mình xem qua, khi đó vẫn là một đôi mà.” Vừa nói, vừa nhìn về phía mấy tiểu nha hoàn ánh mắt có vẻ nghi hoặc.

Rốt cuộc tuổi còn quá nhỏ, chưa trải sự đời, còn thiếu kiên nhẫn, Lệ Chi mắt thấy Anh Đào sẽ mở miệng nói gì đó, lập tức liền ngăn trước cười nói: “Có lẽ vừa rồi rồi ren một trận, không cần thận rơi xuống đâu đó cũng nên. Bằng không, tìm chung quanh xem?” Lại mỉm cười nhìn vài tiểu nha hoàn kia: “Muốn thỉnh vài vị muội muội hỗ trợ cùng tìm được không, nếu tìm không thấy, chỉ sợ mọi người đều khó thoát khỏi liên quan. Dù tương bảo bằng bạc này chỉ mất một cái, nhưng muốn mua bù cũng không dễ.”

Trên mặt nàng tuy mỉm cười, nói năng vẫn còn khách khí, nhưng cửa đã đóng lại, Trương ma ma đứng đó như môn thần, Anh Đào trên mặt lộ ra lệ khí, thể hiện không khách khí cùng hoài nghi. Vốn chỉ là đến la cà, nhưng nếu chủ tử mất đồ nhất định sẽ tính ở trên đầu các nàng, nếu có thể tìm được thì không nói, nếu không sẽ lục soát người và phòng ở, lúc sau mất mặt không thể biện giải, không bằng lúc này nên biết điều một chút. Vài tiểu nha hoàn liếc nhìn nhau vài lần, không câu nệ có điều quý quái gì hay không, đều đứng lên đáp: “Được.”

Mọi người tản ra bốn phía, đều cúi đầu tìm trong sân, ước chừng thời gian uống chén trà nhỏ, thành linh nghe Song Phúc vui vẻ nói: “Ở đây!”

Mọi người quay đầu, chỉ thấy Song Phúc vui rạo rực cầm tương bảo bằng bạc hình con cá ở một góc, nói: “Ta thấy ở đây có ánh sáng, qua xem, liền thấy rơi ở đây.”

Anh Đào liền cười lạnh: “Thật sự là kỳ quái, quần áo thì phơi ở bên này, mà tương bảo này lại rơi ở tít bên đó, có cánh hay sao a.”

Lệ Chi thản nhiên liếc nàng một cái, cười nói: “Nếu tìm được vậy là tốt rồi.”

Vài tiểu nha hoàn kia liền chủ động cáo từ: “Nếu đã tìm được rồi, chúng ta đi về trước, ra ngoài đã lâu, sợ có người tìm.”

Lệ Chi cũng không giữ các nàng lại, chỉ bảo Anh Đào: “Người đi tiễn mấy tỷ muội.”

Anh Đào xanh mặt, rốt cuộc vẫn nhìn xuống khó chịu, tiễn mấy người kia ra cửa. Xoay người tiến vào, liền nhanh chóng đóng cửa lại, hướng về phía Song Phúc nói: “Người khác không tìm thấy, người lại tìm thấy, vận khí của người không phải là tốt bình thường mà.”

Song Phúc dù nhỏ cũng hiểu được đây không phải là lời hay, lập tức liền đỏ đôi mắt, khóc quỳ xuống: “Lệ Chi tỷ tỷ thay ta làm chủ, không phải ta trộm. Nếu thật sự là ta, thì ta sẽ bị chặt tay chặt chân không chết tử tế được.”

Lệ Chi âm thanh lạnh lùng nói: “Đều cầm mồm cho ta! Đây là muốn cho người khác chế giễu sao?”

Đợi đến khi hai người đều ngậm miệng, mới lạnh lùng nhìn Anh Đào: “Người lớn tuổi hơn, chính mình làm việc không xong lại đổ lên đầu người bên ngoài. Là đại nha hoàn quản sự, cũng không phải chỉ cần miệng lưỡi lợi hại là được.”

Anh Đào mặt lập tức hồng như sắp chảy máu, lập tức nước mắt rơi xuống nghẹn ngào nói: “Các nàng ngày thường luôn cùng ta nhàn thoai, thật nhiều chuyện vẫn hỏi thăm được từ miệng các nàng, các nàng tới tìm ta, ta không thể không để ý. Ta cũng không để người ta vào nhà, chỉ trong nháy mắt, chần và xiêm y bị rơi thì ai có thể dự đoán được.”

Lệ Chi không để ý tới nàng, trước ôn hòa trấn an Song Phúc cùng Song Toàn hai câu rồi sai người lui xuống nói: “Người nói không sai, nhưng người dám nói rằng những lời ta sai bảo, người vị tất đã nhớ rõ, cũng không coi là gì, cho nên chính người lui xuống tự suy nghĩ, suy nghĩ tốt rồi thì tới tìm ta.” Nói xong ra lệnh mấy người Trương ma ma cầm cây thang, ôm con mèo kia xuống xem ai là người nuôi nó.

Anh Đào rầu rĩ khóc sau một lúc lâu, rồi tới tìm Lệ Chi: “Tỷ tỷ, ta đã hiểu rồi, Nhị gia cùng thiếu phu nhân không ở đây chúng ta nên đóng chặt cửa không tiếp khách không gây chuyện, ngay từ đầu ta không nên tùy tiện để người tiến vào, lại càng không nên để các nàng tùy tiện sờ mấy thứ này. Tương bảo đó không thấy đâu có thể là do bọn họ trộm nhưng bởi vì muốn thoát tội mà ném xuống. Chờ thiếu phu nhân trở về, ta liền chủ động đi lĩnh phạt.”

Đứa nhỏ mới 7, 8 tuổi đã vào nội viện, coi như là Lệ Chi một tay nuôi lớn, tuy có hơi ương bướng, nhưng đối với Lâm Cẩm Dung thật sự trung thành, ngày thường làm việc cũng coi như thông minh lưu loát, chỉ thiếu sự tôi luyện mà thôi. Lệ Chi thấy nàng khẩn thiết, cũng sẽ không muốn làm khó nàng, liền kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, thấp giọng nói: “Không phải ta hà khắc người, là vì tốt cho người thôi. Người nhìn xem, thiếu phu nhân sống không thoải mái, chúng ta nên làm việc cẩn thận.”

Lệ Chi vừa nói, vừa cầm tương bảo hình con cá kia đưa cho nàng xem: “Thấy không, thứ này là của hồi môn của thiếu phu nhân, đây là vật lưu niệm, bị người khác lấy đi, cho dù không có ý định làm hại người, bán ra bên ngoài cũng tổn hại danh dự của thiếu phu nhân. Lúc trước không thấy đâu, người cũng không được phép vội vàng quy kết cho ai làm, tùy tiện làm ra vẻ hung hăng, nếu đồng ý lục soát cũng đành thôi, nhưng nếu lục soát mà không thấy thì sao? Không phải là không lưu lại chút đường sống sao? Ngày sau người sao có thể kết giao với các nàng nữa? Còn có Song Phúc cùng Song Toàn, ngày sau sẽ là người giúp đỡ người, không thể tùy tiện oan uổng người ta khiến tâm rét lạnh.”

Anh Đào lại là mặt mặt xấu hổ, ghé vào trong lòng Lệ Chi khóc lóc một lúc. Lệ Chi nhíu mày theo tương bảo kia vào áo, chuyện ngày hôm nay cũng quá trùng hợp, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam không có ở đây, bên kia Tổ Cẩm vừa ngăn nàng giữa đường, nơi này Quế ma ma đã bị Lâm Ngọc Trân gọi đi, tiếp theo có người tìm Anh Đào, con mèo bị chấn kinh chạy vào quấy rối, rõ ràng chính là có người phá rối, bụng dạ khó lường, phải nhanh nói cho Lâm Cẩm Dung biết mới được. Lập tức liền phân phó Song Toàn: “Đi tìm Phương ma ma đến đây.”

Vào mùa đông, núi Phượng Sí có một phong thái khác, lúc chạng vạng, đứng ở bãi đá ngắm cảnh trên Bình Tế tự nhìn xuống, ánh sáng ngọc loá mắt, từng sơn tầng tầng lớp lớp, nửa ẩn nửa hiện trong sương mù, giống như một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp.

Khiến người ta tán thưởng tạo hóa hết sức thần kỳ, nhịn không được lại sinh ra một chút cảm khái.

Lâm Cẩm Dung đứng đó đôi mắt trông về phía xa, gió đêm thổi hai má ran rát, tóc mai rối loạn. Con người luôn thật sự nằm ngoài dự đoán, nàng cầu mãi cũng không chiếm được cái gì, khi không thêm để ý lại đột nhiên đứng trước mặt nàng, quả thực chính là châm chọc quá lớn, càng làm cho người ta không biết nên khóc hay cười.

Lưu Nhi mũi lạnh hồng hồng, lớn tiếng nhắc nhở nàng: “Tứ tỷ tỷ cần phải đi a!”

Lần này nói không qua đêm ở tế tự, Thủy lão tiên sinh sắc thuốc cũng chỉ đủ hai bát đặt trong phích giữ ấm, Đào thị sợ thuốc lạnh sẽ ảnh hưởng hiệu quả trị liệu, liền quyết định vô luận thế nào cũng phải trở về. Lâm Cẩm Dung liền vòng vo, nắm tay Lưu Nhi, mang theo tùy thị hạ nhân dọc theo sơn đạo xuống núi. Đám người Đào thị cùng Chu thị đã chờ ở phía dưới, thấy chủ tớ các nàng đều bị lạnh khiến cái mũi đỏ hồng, không khỏi trách cứ Lâm Cẩm Dung vài câu, Chu thị khuyên: “Bọn nhỏ hiếm khi được xuất môn, không phải nên vui vẻ sao? Đi thôi, đi thôi.”

Lúc này Đào thị mới ngừng lời, đem Lưu Nhi giao cho Chu thị chăm sóc, ôm lấy Lâm Cẩm Dung lên xe, trên mặt mày không che giấu được vui mừng: “Tuy chỉ là thẻ trung bình, trong trường hợp đó cũng là không có trở ngại gì. Chậm rãi bổ dưỡng, hẳn sẽ tốt lên nhiều.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, miễn cưỡng tựa vào nệm điểm, không có một chút tinh thần. Đào thị bị hù nhảy dựng: “Không phải là bị nhiễm gió lạnh nên bị bệnh chứ?” Vừa nói, vừa vươn tay sờ trán Lâm Cẩm Dung, quả nhiên thấy có chút nóng lên, gấp đến độ trách mắng: “Đã bảo con rồi, trời thì lạnh, mà vẫn sống chết đòi đi, lại còn đứng lâu như vậy! Con xứng đáng a!” Nói xong lại nhịn không được đau lòng, nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể để Lâm Cẩm Dung tựa đầu vào đùi mình, tận lực làm cho nàng nằm thoải mái một chút.

“Từ lúc sinh bệnh vào năm mười hai tuổi ấy, đã rất nhiều năm chưa từng bị bệnh. Tính ra, cũng nên bị bệnh vật một hồi.” Lâm Cẩm Dung cũng không để ở trong lòng, mắt thấy ngoài cửa sổ xe nắng càng ngày càng nhạt dần, nhịn không được thấp giọng nói: “Nương a, người còn nhớ rõ mùa đông năm ấy không, tối hôm đó tuyết rơi rất nhiều, người muốn đi đến nhà của Lâm Tam ca, ta lo lắng chết sống muốn đi theo người. Đêm đó là đêm lạnh nhất a.”

Đào thị được nàng nhắc lại liền nhớ tới chuyện lúc trước, nhịn không được một trận chua chát, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nàng nói: “Là nương vô dụng, làm cho A Dung đi theo ta chịu ủy khuất.”

Lâm Cẩm Dung khẽ nghiêng người, đối với nàng ngọt ngào cười: “Nương, nếu một ngày kia, nữ nhi không có tiền đồ, còn muốn về sống với người, người có ghét bỏ nữ nhi không?”

Đào thị bị câu nói này của nàng khiến trong lòng nhảy nhót, thầm nghĩ, đúng rồi, đi thật xa chạy tới bái phật xin sám, lại chỉ được thẻ trung bình, thân thể không tốt, khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều, hải tử này có gì buồn để ở trong lòng, tuy rằng hiện giờ miệng lưỡi lưu loát không ít, nhưng chung quy là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, rất nhiều tâm sự cũng không nói với ai. Giống như chuyện con nối dõi, mình chưa từng nghe nàng đề cập qua, trong lòng còn không biết có bao nhiêu khổ sở. Vì thế mang theo thập phần thương hại cùng đau lòng, nói: “Đó là tất nhiên, nương sao có thể ghét bỏ con?”

Lâm Cẩm Dung liền cảm thấy mỹ mãn tươi cười, thanh thần ổn định nằm ở trong lòng Đào thị trở về nhà. Đào thị cẩn thận đắp kín chăn cho nàng khe khẽ thở dài, nữ nhân không có con nối dõi làm chỗ dựa, trong đó chưa xót nan kham trăm loại tư vị nàng đã chịu đủ. Dù cho nam nhân có năng lực dễ dàng tha thứ thì được bao nhiêu năm?

Phương Trúc ở Lâm gia chờ đến buồn ngủ, nước trà đã đổi rất nhiều lần, chậu than cũng đã được thêm, mắt thấy bên ngoài bóng đêm càng ngày càng đậm, tâm tình của nàng cũng đi theo vội vàng xao động, không phải đột nhiên thay đổi chủ ý muốn ở lại trên núi qua đêm chứ?

Bình thị được nha hoàn đỡ đi ra, trấn an nàng nói: “Không cần gấp, tiểu thư vẫn còn chưa uống thuốc, vô luận thế nào đều sẽ trở về. Ngũ gia nhà ta hộ tống đi, nếu không về sẽ sai người truyền tin.”

Phương Trúc vội đứng dậy đáp tạ, Bình thị bồi nàng ngồi một lát, chỉ nghe bên ngoài một tầng một tầng thông truyền: “Phu nhân đã về rồi!”

Phương Trúc chạy nhanh đi theo Bình thị nghênh đón, đã thấy Đào thị rõ ràng ra lệnh bọn nha hoàn: “Đỡ người đến phòng của ta, ta tự mình chăm sóc.” Ngay sau đó, Lâm Cẩm Dung khuôn mặt ửng hồng xuống xe, rõ ràng không có thần khí, nhưng vẫn tươi cười: “Bất quá là gió hơi lạnh, uống thuốc vào là tốt rồi, nương không cần ồn ào đâu.”

Bình thị không đợi phân phó, sớm đã sai người đi thỉnh Thủy lão tiên sinh.

Phương Trúc không khỏi bất an đứng lên, loại thời điểm này, có nên lấy việc này ra khiến Lâm Cẩm Dung phiền lòng hay không?

262. Chương 265: Hiểu

Phương Trúc đang trong lúc do dự, Quế Viên đã thấy nàng: “Phương ma ma, sao tở lại tới đây?”

Phương Trúc đành phải tiến lên hành lễ: “Lệ Chi bảo ta đưa thư tới cho thiếu phu nhân.”

Thời điểm còn chưa trở về đã phải báo tin, cho thấy là có chuyện quan trọng. Lâm Cẩm Dung ý bảo nàng đi theo mình, cũng không chịu phiền Đào thị, thế nào cũng phải trở về tiểu viện của mình. Mới trở về phòng, Thủy lão tiên sinh cũng đã đến, nhú mày nói: “Lúc bị phong hàn thì không thể uống thuốc kia, trước ngừng, chữa khỏi phong hàn thì nói sau.” Lại kê đơn thuốc, bắt mạch, đợi đến khi trong phòng thanh tịnh, Phương Trúc có thể đáp lời thì đã gần canh hai.

Lâm Cẩm Dung đem tượng bảo hình cá bằng bạc Phương Trúc mang tới để dưới đèn nhìn kỹ. Thứ này chính là Đào thị vì hôn sự của nàng cố ý nhờ người đến cửa hàng vàng bạc tốt nhất của Thái Minh phủ làm ra, tạo hình hoạt bát, thợ khéo tinh xảo, mắt cá lại dùng hạt ngọc thượng đẳng, ở thân cá có bốn chữ nhỏ, Dung Mạo Cử Chỉ. Bốn chữ này tương xứng với tên của nàng, thậm trọng từ lời nói đến việc làm, dung mạo cử chỉ khả quan, tiến thoái có độ. Phàm là có tâm, cầm lấy thứ này liền có thể biết được là của nàng.

Nhị phòng không hẳn muốn chính xác thứ này, đại khái chỉ là muốn vật phẩm trang sức trên người của nàng, định cầm đi là muốn làm gì đây? Lâm Cẩm Dung khe khẽ thở dài, mệt mỏi nói không nên lời, nếu Lệ Chi chỉ hơi chút vô tâm, thứ này không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu phong ba. Quê ma ma đúng lúc này bị Lâm Ngọc Trân gọi đi, nấu đồ ăn cho Lục Vân, trong chuyện này có liên hệ gì không?

Phương Trúc thấy nàng thật lâu không nói được lời nào, nhỏ giọng hỏi: “Thiếu phu nhân, Lệ Chi bảo người yên tâm, nàng sẽ trông chừng thật kỹ. Người xem, chuyện này có cần báo cho Nhị gia biết không?”

Trộm ở trong nhà, đương nhiên phải cho hắn biết mà để bụng, chẳng lẽ còn bắt nàng toàn lực nhẫn nhịn, nói cái gì không quấy rầy hắn chuyên tâm đọc sách linh tinh sao? Lâm Cẩm Dung không chút do dự: “Đương nhiên nên cho hắn biết, cũng để trong lòng hắn có tính toán.”

Phương Trúc từ lúc tìm được đường sống sau cái chết, liền hận thấu Nhị phòng, nghe nàng nói như thế, lập tức đáp: “Vay nô tỳ ngày mai liền an bài người đi nói với Nhị gia việc này.”

Lâm Cẩm Dung gật đầu, phân phó Đậu Nhi: “An bài xe ngựa đưa nàng trở về.” Chờ Đậu Nhi cũng Phương Trúc đi xuống, nàng lại ngồi suy nghĩ hồi lâu, vẫn không bắt được trọng điểm. Nhị phòng quá mức âm độc, ai biết bọn họ có chủ ý gì đây? Nói không chừng kể cả sử dụng vu thuật cũng dùng đến. Lần này thất bại trong gang tấc, liệu bọn họ có yên tĩnh một thời gian hay không?

Quê Viên thấy nàng trầm tư suy nghĩ, nhớ kỹ Đào thị phân phó, không thể để nàng quá mức phí sức, liền ở một bên cầm cây sáo khắc hoa văn, cười nói: “Thiếu phu nhân, người xem, thứ này là lúc trước người ở Thanh châu dạo qua các cửa hàng tiện tay mua về, phu nhân còn cất giữ cho người, cũng chưa từng chạm qua.”

Sáo! Lâm Cẩm Dung đột nhiên nhớ tới mình kiếp trước không hiểu sao không thấy một cây sáo đâu, kiếp này bị Lâm Ngũ vì muốn xả giận mà đập vỡ sáo, nhất thời đổ mồ hôi lạnh, có lẽ là thuốc phát huy tác dụng. Khi đó, nàng khó có thể về nhà mẹ đẻ, giống như tình cảnh này về nhà mẹ đẻ ở vài ngày lại càng không có khả năng.

Nàng ngày ngày đều bị giữ ở trong nhà, trò khôi hài giống như hôm nay chưa bao giờ từng gặp qua, vậy sáo kia vì sao không thấy? Đi nơi nào? Ai lấy? Thời điểm Lục Giam kỳ quái nhắc tới, rõ ràng cũng thấy từ đâu đó, hơn nữa là từ buổi tối không nhìn thấy nó, cho nên hắn mới có thể tới hỏi nàng! Khi đó, trong lòng hắn đã không còn tin tưởng nàng chẳng? Nhị phòng có tiếp tay là không thể nghi ngờ, như vậy Lục Vân thì sao? Còn có Quê Viên? Các nàng đều ở bên trong sắm vai gì đây?

Quê Viên! Lâm Cẩm Dung mạnh ngồi xuống, thần thờ nhìn Quê Viên, nàng rất muốn hỏi Quê Viên, có phải Quê Viên dựa theo sự tín nhiệm của nàng mà trộm sáo hay không? Kỳ thật phản bội không chỉ bắt đầu từ lúc Quê Viên bước lên giường của Lục Giam, mà đã từ rất sớm rồi chẳng?

Quê Viên bị nàng nhìn chăm chú mà sợ hãi, run tay run chân đặt sáo kia xuống, kim lòng không được thúc thủ đứng vững, nơm nớp lo sợ gọi: “Thiếu phu nhân?”

Có rất nhiều lời quần quanh đầu lưỡi Lâm Cẩm Dung, càng tích càng nhiều, cơ hồ sẽ nhịn không được mà thốt ra, nàng lại chậm rãi, nuốt xuống từng chút một, sau đó nhắm mắt, mềm nhũn người nằm xuống, hướng Quê Viên nhẹ nhàng khoát tay áo.

Quê Viên giống như con chuột mới chạy thoát khỏi móng vuốt của mèo, xẹt một cái đã bỏ chạy ra ngoài,

trốn trong một góc ở gian ngoài hồi lâu mới hồi phục tinh thần, vánh tai nghe ngóng động tĩnh trong phòng, nhưng không nghe thấy bất cứ âm thanh gì khác.

Lâm Cẩm Dung hé mắt, nghiêng người nằm trên giường, tùy ý để từng giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống, ướt sũng tóc mai, lại làm ẩm đệm chăn. Nàng không tiếng động nức nở nghẹn ngào, ra sức kéo chăn, phủ kín toàn thân, để cơ thể đỡ chút mồ hôi, nàng không thể bị bệnh, nàng phải sống thật tốt, nàng nhất định phải sống tốt hơn so với kiếp trước! Trên con đường nàng đi, nàng nhất định phải hung hăng đá vào mặt mấy người kia.

Đối với nữ tử mà nói, quan trọng nhất là trình tiết cùng thanh danh, nhưng mà nàng, thua không hiểu vì sao, thật sự rất không cam lòng, vì sao trên đời lại có người như thế, không coi tánh mạng cùng danh dự của người khác ra gì, muốn giẫm đạp thế nào thì cứ thế mà giẫm đạp hay sao? Nàng vốn là người như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới khó xử ai, gặp chuyện luôn trước tiên lui ba phần, sao có thể cùng ai kết mối thâm cừ đại hận?

Ghen tị có thể hủy hoại lý trí của một người, Lục Vân năm đó đại khái là không được như ý nguyện trong nhiều năm, cảm xúc sớm đã khác hẳn với người thường, thêm nữa lúc đó cùng Kim gia nghị thân, đang lúc tuyệt vọng nhìn thấy nàng cùng Ngô Tương khóc lóc kể lể, lại nghĩ tới lúc trước nàng cùng Ngô Tương thích thổi sáo mà sinh ra hiểu lầm, cho nên mới có chuyện châm ngòi sinh sự. Nếu kiếp này, nàng không có Lâm Thế Toàn cùng Lưu Nhi ở một bên tị hiềm, Lục Vân sẽ nói tới mức nào đây? Nàng không dám tưởng tượng, nhưng thời điểm kia, Lục Giam lại chưa từng nhắc với nàng một câu về vấn đề này, hẳn chỉ hỏi nàng một câu gì đó, đại khái cũng không phải là về vấn đề này.

Sau chuyện cây sáo, lại là việc Lục Giam cùng Ngô Tương trở mặt, Lục Vân bảo nàng tới khuyên Lục Giam cùng Ngô Tương hòa hảo, nàng vì thế cùng Lục Giam liên tiếp trở mặt, càng lúc càng xa. Không thể phủ nhận, Nhị phòng cũng không khỏi đứng giữa có chút động thái. Nhưng Nhị phòng nhằm vào nàng, bắt nạt nàng, giẫm đạp nàng, nói đến nói đi cũng bất quá là vì Lục Giam mà thôi. Nhưng người tức giận không để ý tới nàng, không tin nàng, cho nàng hy vọng lại làm cho nàng tuyệt vọng, tổn thương nàng sâu sắc nhất cũng là hẳn. Đến chết nàng cũng không biết chân tướng, ngay cả cơ hội biện bạch đều không có. Còn có uất ức nào có thể so sánh được sao?

Từ trước không nghĩ ra rất nhiều chuyện thì hiện giờ đã thông suốt, Lâm Cẩm Dung vừa muốn khóc vừa muốn cười, hận ý đã phai nhạt thật lâu giờ này giống như xà độc, từng chút lan dần ra toàn thân, khiến nàng không thể an tĩnh. Nàng bức thiết muốn phát tiết, lại không tìm thấy chỗ để phát tiết, thậm chí không ai có thể nghe nàng nói hết nỗi oán hận của nàng, không ai có thể an ủi nàng nửa phần.

Lâm Cẩm Dung đem chăn nhét vào trong miệng, dùng sức cắn, liềm mạng cắn, cắn đến khi răng nanh bunn rướn, toàn thân mệt mỏi, mới há miệng. Nước mắt không biết khi nào thì ngừng, nàng kinh ngạc nhìn trướng đỉnh, đưa tay cầm vào chiếc chìa khóa vẫn mang theo bên người, không ai, có thể giống như chúng nó cho nàng sức lực. Tin người không bằng tin mình, cầu người không bằng cầu mình.

Đậu Nhi từ bên ngoài tiến vào, thấy Quế Viên thất hồn lạc phách ngồi ở gian ngoài, vẻ mặt khẩn trương bất an, khiến nàng vào cửa bị dọa nhảy dựng, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Thiếu phu nhân ngủ chưa?”

Quế Viên bị kinh hãi, mạnh quay đầu, thấp giọng nói: “Không biết.”

Đậu Nhi không khỏi vô cùng tức giận, trong giọng nói mang theo vài phần thâm oán: “Để tỷ ở trong này chăm sóc thiếu phu nhân, tỷ lại trốn ở bên ngoài hưởng phúc, ngay cả thiếu phu nhân ngủ chưa cũng không biết?” Vừa nói, vừa nâng bước đi vào trong, Quế Viên bất chấp tức giận, tiến lên kéo lấy tay áo nàng, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân không muốn ai quấy rầy, ta là bị đuổi ra ngoài.”

Đậu Nhi nhìn thấy bộ dạng nàng vừa hoảng sợ lại đáng thương, biết không phải là giả vờ, liền thở dài: “Sao lại thế này?”

Quế Viên bĩu môi nghẹn ngào kể lại một lần: “Chỉ sợ là thiếu phu nhân không cần ta, nàng vừa rồi nhìn ta giống như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.”

Đậu Nhi căn bản không tin, nhưng Lâm Cẩm Dung không thích, không tin nhiệm Quế Viên là thật. Nàng tuy rằng bình thường không nói nhiều lắm, không sinh sự, nhưng cũng hiểu được nếu Lâm Cẩm Dung để Quế Viên tại bên người, chỉ cần Quế Viên không gây ra sai lầm, sẽ không dễ dàng đuổi đi ra ngoài. Vì vậy

không khỏi an ủi Quế Viên: “Bớt miên man suy nghĩ đi, thiếu phu nhân là loại người nào, hơn phân nửa là bị bệnh nên hồ đồ thôi. Chỉ trách người không biết nhìn sắc mặt, khi đó đột nhiên thốt ra một câu không tốt quấy rầy nàng đúng không? Người đi đi, nơi này để ta hầu hạ.”

Quế Viên lau nước mắt: “Ta chờ ở bên ngoài, người làm việc trong phòng, ta làm việc ở bên ngoài.”

Đậu Nhi thở dài một tiếng, không để ý đến nàng nữa, vén màn lên đi vào buồng trong. Trương mạn còn chưa buông, Lâm Cẩm Dung lẳng lặng nằm ở trên giường, chăn phủ kín lên người, vẫn không nhúc nhích, Đậu Nhi tiến lên, thò người ra nhìn Lâm Cẩm Dung, thấy nàng gắt gao nhắm hai mắt, trán đỏ mồ hôi, có vẻ như thập phần không thoải mái. Liền nhẹ tay nhẹ chân lui ra, cầm nước ấm tiến vào, vò khăn, giúp Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lau bớt mồ hôi, cẩn thận chăm sóc nàng.

Chân trời vừa lộ ra một tia sáng, Lâm Cẩm Dung liền mở mắt. Toàn thân đều ngứa ngáy, thập phần không thoải mái, xương cốt cơ bắp giống như bị xe ngựa nghiền qua, vừa cử động liền thấy đau nhức, nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, gọi Đậu Nhi đang nghỉ tạm trên đất: “Đậu Nhi, lên giường ngủ đi.”

Đậu Nhi bừng tỉnh lại, lăn lông lốc xoay người ngồi dậy, khàn khàn cổ họng hỏi: “Thiếu phu nhân, người thấy đỡ hơn chưa?”

Lâm Cẩm Dung hướng nàng mỉm cười: “Tốt hơn nhiều rồi, vất vả cho người, đi nghỉ ngơi đi, bảo Quế Viên vào đây.”

Đậu Nhi vội phủ áo khoác, xắn tay áo chuẩn bị đỡ nàng ngồi dậy, Lâm Cẩm Dung lắc đầu, khẩu khí kiên quyết nói: “Là muốn tất cả đều bị lấy bệnh sao? Ta còn muốn để người khỏe mạnh mà trọng dụng, đi ngủ! Bảo Quế Viên tiến vào.” Vừa dứt lời, chỉ thấy Quế Viên mang theo đôi mắt thâm quầng, quần áo chỉnh tề cầm bồn nước ấm tiến vào, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân đỡ hơn chưa, Đậu Nhi, người đi nghỉ đi, nơi này đã có ta.”

Đậu Nhi rút cuộc lại giúp đỡ chuẩn bị xiêm y sạch sẽ, thay đổi chậu than mới đi ra ngoài. Lâm Cẩm Dung duỗi thẳng cánh tay, để Quế Viên giúp nàng lau khô mồ hôi trên người, thay xiêm y sạch, rồi vấn tóc lại cho nàng nhẹ nhàng khoan khoái.

Nàng hoàn toàn sáng khoái, đi tới phía trước cửa sổ, hơi ngẩng đầu nhìn cảnh vật ngoài đó, lại bắt đầu một ngày mới.

263. Chương 266: Phá

“Sắp tới cửa ải cuối năm, các thôn trang, tổng quản cửa hàng của Lục gia đều đã giao trả địa tô một năm cùng kiểm kê, năm sau, lão thái gia sẽ điều chỉnh lớn một lần nữa, có người sẽ bị tước quyền lợi, có người khẳng định sẽ bị sa thải, như vậy có những người tất nhiên sẽ rất vội, khẩn cấp muốn chứng minh năng lực của bản thân. Tam ca, huynh nói có phải hay không?” Lâm Cẩm Dung hàm chứa tươi cười, đem trà vừa pha xong đưa cho Lâm Thế Toàn nhấp.

Lâm Thế Toàn hơi hơi nhíu mày: “Một lần hai lần ba lượt đều thua, đương nhiên sẽ không chịu phục. Đặc biệt người ta lại thắng một hơi, càng không thể nhận được.”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Có qua có lại mới toại lòng nhau, không thể cứ để bọn họ độc diễn.”

Lâm Thế Toàn ngồi thẳng thân mình: “Muội nói đi.”

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn cây hoa sơn trà đang náo nhiệt nở rộ ở ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Xuống tay với Lục Thiệu đi. Hắn không phải luôn nghĩ rằng mình giỏi giang hơn Lục Giam, luôn muốn chứng minh mình so với Lục Giam càng thích hợp quản lý công việc trong nhà sao, cho rằng bản thân càng vất vả công lao càng lớn sao? Chúng ta giúp hắn kiếm tiền, để hắn ở trước mặt mọi người hung hăng lộ mặt một lần. Cũng không biết, nhân thủ của Tam ca có hữu dụng hay không?”

Lâm Thế Toàn trầm ngâm một lát, nói: “Vài năm nay, ta quen biết không thiếu người, đều là khách nhân từ nam chí bắc, không dám nói là tánh mạng tương giao, nhưng đều tin cậy lẫn nhau, chưa bao giờ thất tín.”

Lâm Cẩn Dung liền nghiêng mình về phía trước, thấp giọng nói với hắn.

Sau hai tuần trà, Lâm Thế Toàn đứng dậy nói: “Ta đưa muội trở về.”

Lâm Cẩn Dung gật đầu, lệnh cho Đậu Nhi canh giữ ở ngoài tiền vào, đội đầu lập cùng áo choàng, cúi đầu cùng Lâm Thế Toàn ra khỏi nhĩ gian của trà tứ, chuẩn bị rời đi. Mới xuống hành lang dài, chỉ thấy Tần Hữu Vụ nói: “Phu nhân, Ngô Nhị gia cũng vài vị khách nhân lúc này đang đầu trà, nghe nói người ở chỗ này, bảo hạ nhân qua nói với người một tiếng, đều là thể giao ngày thường, một người không phục nên muốn mời người ở phía sau giám định, thay bọn họ phân định thắng bại. Chẳng biết có được không?”

Ngô Tương về phương diện này thật thiên chân không suy tính lợi hại, hắn chỉ nghĩ đến thể giao tình phân, có mặt ở sau bình phong để tránh tị hiềm là đủ rồi, nhưng nàng biết, hoàn toàn không đủ. Lâm Cẩn Dung cười cười: “Bọn họ đang văn nhĩ, nhưng ta hôm nay thực sự không tiện. Người đi nói với hắn, nếu thật muốn ta giám định, vậy chờ Nhị gia trở về, mời Nhị gia đi cùng rồi nói sau. Hôm nay tiền mời khách thì tính trên đầu ta là được rồi. Tần quân sự người thay ta nhận lỗi với mấy vị thể huynh kia.” Nói xong cũng không dừng lại, tự bước ra bên ngoài.

Tần Hữu Vụ trở về phục mệnh, Ngô Tương nghe nói, cũng chỉ cười cho qua.

Lâm Cẩn Dung trở về Lâm phủ, bị Đào thị mắng mỏ một chút, uống xong bát thuốc, bị buộc ăn rất nhiều cơm mới được tha cho đi nghỉ. Trên người nàng thập phần bủn rủn, nằm nghiêng trên tháp nghỉ ngơi. Đang ngủ mơ mơ màng màng, chợt nghe phía sau có động tĩnh liền nhắm mắt lại hỏi: “Giờ nào rồi?”

Người nọ cũng không trả lời, ngược lại thấp sáng đèn thêm một chút. Lâm Cẩn Dung thấy khác thường, nghiêng người qua, chỉ thấy người ngồi ở dưới đèn, khóe môi hàm chứa một tia cười nhẹ im lặng nhìn nàng kia không phải Lục Giam thì là ai?

Lâm Cẩn Dung lập tức thanh tỉnh: “Sao chàng lại tới đây?” Liền có chút trách cứ Đào thị sao để hắn tiến vào phòng của nàng mà không thông báo.

Lục Giam đứng dậy ngồi trên tháp, cúi mắt nhìn nàng: “Nghe nói nàng bị bệnh. Đỡ hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi. Nếu không có chuyện đó, sợ còn phải bệnh thêm mấy ngày, nhưng biết rồi thì ngay cả bệnh cũng không dám bị nữa.” Lâm Cẩn Dung ngẩng mặt nằm trên tháp, im lặng nhìn gương mặt quen thuộc, biểu tình quen thuộc kia hồi lâu, rồi cúi đầu cười: “Chàng mới đi hai ngày mà, không sợ tiên sinh mắng ba ngày đánh cá hai ngày phơi vông sao? Không sợ tổ phụ cùng cô thất vọng sao?”

Lục Giam ánh mắt sáng lạn nhìn nàng hơn nửa ngày mới thấp giọng nói: “Cho nên ta học xong mới cười ngựa đi ra, ngày mai trời chưa sáng ta lại trở về đó.”

Lâm Cẩn Dung lấy ra tương bảo hình cá bằng bạc đặt trong hà bao bên người đưa cho hắn.

Lục Giam thu hồi ánh mắt, cầm nó ở dưới đèn nhìn kỹ: “Ta nhớ rõ đây là thuộc về áo khoác lông cừu tuyết sắc thu hương của nàng đúng không?”

Lâm Cẩn Dung có chút kỳ quái: “Sao chàng biết?”

Lục Giam vô tình nói: “Ta từng thấy nàng mặc qua một lần. Lúc ấy liền cảm thấy đối với trang sức hình cá nhỏ này thật sự rất khác biệt, lại không biết phía sau còn khắc mấy chữ này.” Nói xong đã đem tương bảo kia đặt vào chính hà bao của hắn.

Lâm Cẩn Dung nhíu mày lại: “Chàng muốn làm gì?”

Lục Giam cười cười: “Ngày khác ta sẽ sai người ta đánh cho nàng một đôi khác.” Cũng không nói thẳng là hắn muốn thứ này.

Lâm Cẩn Dung lười cùng hắn so đo liền đi thẳng vào chủ đề: “Chàng đối với chuyện này có ý kiến gì không?”

Lục Giam thật ra không có gì do dự: “Không có đạo lý ngày ngày đề phòng kẻ cướp. Không tiến thì lui.”

“Đúng là phải để ý. Ta đã sai người cẩn thận đi vào, từ dấu vết để lại tìm được đồng loa thì xử trí, lần sau lại có người muốn thay bọn họ bán mạng, cũng phải cân nhắc rồi mới hăng làm. Chính là không biết lúc ấy Quế ma ma bị Phương Linh gọi đi giúp nấu canh cho A Vân ăn, rốt cuộc là ai đứng giữa giở trò? Nếu tìm

được người này, nàng ta là người thân cận của cô cô hoặc là A Vân thì nên xử lý như thế nào? Cô cô cũng đành thôi, ta sợ là A Vân nơi đó.”

Lục Giam không khỏi hơi hơi nhú mồm, suy nghĩ một lát rồi nói: “Điều này nàng không cần lo lắng, quả nhiên có chứng cứ, ta sẽ ra mặt để ý, không khiến nàng khó xử.”

Lâm Cẩm Dung nghĩ đến kế hoạch kia của mình, trong lòng có chút phiền chán, vốn định nói cho hắn nghe, đến bên miệng lại không muốn nữa, chỉ cười nhìn hắn nói: “Nhưng đây là chuyện nội viện, ngoại viện thì chàng tính làm sao bây giờ đây?”

Lục Giam mặc dù hiểu được phải trả thù, để Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu nhận được giáo huấn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, hắn chưa nghĩ ra biện pháp gì khả thi. Dù sao lúc này việc chủ yếu của hắn là đọc sách, chuyện sinh ý không được tiếp xúc cận kề, không giao tế nhiều, cẩn thận thì có thể, chủ động lao vào cũng không dễ dàng, chẳng những cần nhân thủ, tin tức, tài lực, còn cần kinh nghiệm phong phú. Người trong tay hắn có thể dùng chỉ có vài người mà Lục lão ông ban cho, nếu hắn muốn động thủ, thật sự không thể gạt được Lục lão ông, nhưng chuyện này còn phải gạt mọi người mới được.

Chống lại ánh mắt mỉm cười của Lâm Cẩm Dung, Lục Giam có vài phần không được tự nhiên, do dự một lát, cuối cùng thản nhiên nói: “Chuyện về phương diện này ta không hiểu lắm, ta sẽ hướng Tam ca thỉnh giáo một chút.”

Lâm Cẩm Dung cũng không khó xử hắn: “Hôm nay ta đã gặp Tam ca, cùng hắn đàm luận một chút, chàng có rảnh thì đi tìm hắn, ta cũng không được xuất môn nhiều.”

“Được, chàng vắng ngày mai ta sẽ đi tìm hắn.” Lục Giam nhướn miệng cười, giương mắt đánh giá chung quanh: “Đây là lần đầu tiên ta đến khuê phòng của nàng ở nhà mẹ đẻ. Không nghĩ tới là khung cảnh này. Rất lịch sự tao nhã.”

Lâm Cẩm Dung trở mình, nghiêng người nhìn hắn: “Hôm nay ta ở trà tứ gặp Ngô Nhị ca.”

“Như thế nào?” Lục Giam trên mặt tươi cười không thay đổi, ánh mắt lại liên tục chớp hai cái.

Lâm Cẩm Dung ngọt ngào cười: “Người này a, có đôi khi thật không biết hắn có phải không thể kiềm chế hay không, vẫn có chút không biết đối nhân xử thế.”

Lục Giam không hề đánh giá bốn phía nữa, chỉ giương mắt nhìn nàng.

Lâm Cẩm Dung chậm rì rì nói: “Hắn cùng vài người đấu trà, nghe nói ta ở trà tứ, liền bảo Tần Hữu Vụ đi nói với ta, mời ta đến ngồi sau bình phong, thay bọn họ làm chủ phân định thắng thua.”

Lục Giam hơi hơi mím môi, cười nhẹ: “Tuyệt kỹ pha trà của nàng đã sớm có tiếng.” Cũng không hỏi nàng có đáp ứng lời mời hay không.

Lâm Cẩm Dung uống một chén nước, mới lại nói: “Ta nói với hắn, nếu thật sự muốn nhờ ta giám định, vậy phải trở chàng trở về, cùng thỉnh cả hai người, bằng không ta thật sự không dám, nếu để cho người ta thấy mà nói bừa, sẽ cho rằng ta không tuân thủ nữ tắc, ta không phải chết vì oan ức sao?”

Lục Giam lại trừng mắt nhìn, cầm cây ngân châm ở một bên, nghiêm túc chọn bốc đèn: “Ai dám nói bừa? Nàng là loại người nào, ta biết. Hắn là loại người nào, ta cũng biết.”

Là không cần thiết sẽ không thật sự hoài nghi nàng cùng Ngô Tương không hề có cử chỉ gì không đúng mực hay sao, nhưng cái gọi là tri kỷ tâm giao, chỉ sợ cũng là một con dao hai lưỡi sắc bén? Thanh danh của nàng không thể để bất luận kẻ nào vấy bẩn, nghiệt duyên kiếp này, muốn cắt đứt cũng chỉ có thể để nàng cắt đứt, không tới phiên hắn vứt bỏ nàng! Lâm Cẩm Dung ngồi thẳng thân mình, vươn người ra nhìn Lục Giam: “Mẫn Hành sẽ không hoài nghi, nhưng khó bảo toàn ba người thành miệng hổ, nhiều người xối đất chảy vàng (ý là lời bịa đặt nhiều người nói cũng thành sự thật). Ta lúc trước còn đang suy nghĩ, nếu là tương bảo hình cá này của ta bị lấy trộm đi, vu thuật gì đó thì ta khinh, nhưng nếu làm bẩn thanh danh của ta, khi đó chỉ sợ là hết đường chối cãi, chết không có chỗ chôn!”

Lục Giam trầm mặc một lát, trầm giọng nói: “Ta tin nàng.”

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười. Lời này khẩu thị tâm phi nhiều hơn. Kiếp trước bất luận thế nào không nói tới nữa, nhưng lần trước ngày Lâm Thất giả phu kia, bộ dáng của hắn, rõ ràng chính là tâm sinh nghi ngờ, lại không dám nói, không dám hỏi, ghen một hơi ép buộc nàng. Nếu sự kiện mất sáo xảy ra một lần nữa, bị nhiều người có tâm xúi giục vài lần, có lẽ hắn lại đi con đường cũ cũng không chừng.

Lục Giam khe mí mắt, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ: “Nàng cười cái gì?”

Đây là bị nàng cười đến thẹn quá thành giận đi, Lâm Cẩm Dung nửa thật nửa giả nói: “Ta là đang cười, có những lời này của chàng, ta còn sợ gì tiểu nhân quấy phá? Nếu thực sự có một ngày, ta hy vọng chàng có thể công bằng hỏi ta, có một số việc hỏi thẳng so với giấu ở trong lòng vẫn tốt hơn. Muốn ứng phó với chuyện bên ngoài đã đủ mệt, chúng ta lại nghi ngờ lẫn nhau ta sợ ta cuối cùng sẽ có thời điểm đoán sai.”

Lục Giam nhìn nàng, môi giật giật, giống như thật sự có vấn đề muốn hỏi.

Hơn phân nửa là muốn hỏi nàng về lá thư kia, Lâm Cẩm Dung trong nháy mắt suy nghĩ vài lý do để ứng phó hắn, đã thấy Lục Giam cuối cùng cúi mắt, thấp giọng nói: “Được.”

Vẫn là không định hỏi sao, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở hắt ra, lại nghe Lục Giam nhẹ giọng hỏi: “Vẫn còn nàng?”

Lâm Cẩm Dung ngay lập tức đáp ứng: “Ta đương nhiên sẽ không giấu giếm chàng.”

Lục Giam liền nhìn nàng từng chút từng chút nở nụ cười, giống như hoa xuân nở rộ. Nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ cầm tay nàng ở trong lòng bàn tay, chậm rãi xoa nắn, hồi lâu, lại đem tay nàng nâng lên, ở bên môi nhẹ nhàng hôn một cái.

Lâm Cẩm Dung nhìn vẻ mặt hắn nhu tình, nhẹ nhàng nói: “Nếu Tam ca đưa ra chủ ý sẽ tổn thương đến Lục gia, chàng có thể mềm lòng mà dừng tay hay không?”

Lục Giam nâng mắt lên nhìn nàng: “Không phá thì không thể xây được.”

264. Chương 267: Thả Mồi

Lục Kiến Trung gần đây bị đau răng, miệng còn nổi lên vài mụn nước to tướng, mà phòng bếp đã nhiều ngày nấu các món cay nóng. Hắn phản phó vài thứ nói muốn ăn nhẹ, mắt thấy đưa lên lại là thịt dê, không khỏi nổi giận, một cước liền đá bay thiếp thất thông phòng đang hầu hạ. Tiệp nhân Lâm Ngọc Trân này, bất quá mới chường quần gia sự mấy ngày, đã dám không thèm nể mặt hắn. Lại liên tưởng đến một loạt sự tình gần đây, càng nghĩ càng giận, răng cũng đau hơn.

Thiếp thất thông phòng kia giãy dụa đứng lên, đứng ở một bên không dám lên tiếng. Ai cũng đều biết Lục Kiến Trung không thể thiếu thịt, lại không ăn cháo nhẹ vào buổi sáng, vậy muốn làm sao bây giờ?

Lục Thiệu tay chấp sau lưng tiến vào, ra hiệu với thiếp thất thông phòng kia, thiếp thất đó lặng yên không một tiếng động hành lễ, lui ra ngoài. Lục Thiệu tiến lên đánh giá đồ ăn, thấy mặc dù so ra kém lúc trước Tổng thị, Lã thị chường quần thì vẫn phong phú tinh tế, không có trở ngại gì, tối thiểu trong mùa đông còn có thể có rau xanh. Trong lòng liền biết không phải vấn đề ở Lâm Ngọc Trân, cũng không phải người phía dưới không hầu hạ tốt, mà là Lục Kiến Trung trong lòng bốc hỏa, không có chỗ phát tiết.

Lửa lòng này, Lục Thiệu cũng đã nhìn hồi lâu, ngay cả nắng to nhiều ngày này cũng làm cho hắn thấy thật kỳ quái, mùa đông không có tuyết, lại nóng như vậy, không phải khiến người ta vô duyên vô cớ bức bối thêm vài phần sao? Nhưng chuyện của lão thiên gia hắn sao có thể hiểu được, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn, hít một tiếng: “Răng phụ thân vẫn chưa đỡ sao? Bằng không, nhi tử bảo người ta nấu chút cháo trắng cho người mang đến?”

Lục Kiến Trung trừng mắt: “Cháo trắng cũng có thể nhồi cho đầy bụng sao?”

Lục Thiệu tiếp lời: “Bằng không kê đơn?”

“Không uống. Ta còn chưa tới mức độ kia!” Lục Kiến Trung ý bảo hắn ngồi xuống: “Chuyện gì?”

Thiếp thất thông phòng thấy thế, vội cầm thêm bát đĩa lên, rồi vội vàng lui xuống. Lục Thiệu ăn một miếng thịt dê đầy mỡ ngấy rồi nói: “Đồ ăn ở phòng bếp tay nghề thật không thể so với lúc trước.”

Lục Kiến Trung hừ một tiếng: “Lại có người ngu ngốc hơn so với thê tử của con sao. Bất quá chỉ là chuyện nhỏ như sợi lông tơ, cũng có thể làm cho nàng biến thành bộ dạng này, còn dả thảo kinh xà. Sáng nay tiểu khuê nữ của Lục Thuận được sai đi lấy trộm đồ, lúc ấy chỉ biết thất thế chạy ra ngoài, nàng dĩ nhiên không thể ứng đối nửa điểm. Cứ như vậy, còn có người nào dám thay nàng làm việc hay sao?”

Nhắc đến điều này, Lục Thiệu cũng không muốn nói chi tiết, chỉ đáp: “Nàng từ lúc mang thai vẫn luôn phạm hồ đồ, mà người kia lại tinh ranh đến vậy, nàng luôn hữu tâm vô lực. Nếu nương ở đây. . .”

“Nương con cũng chưa về!” Lục Kiến Trung uống cạn chén trà, nhíu mày phiền chán nói: “Đều là tự tìm lấy, đều là ngu xuẩn. Loại chuyện nhỏ này cũng phải để ta quan tâm.”

Hắn giờ phút này đúng là lúc phiền chán nhất, không thể trêu chọc, Lục Thiệu không lên tiếng nữa, tùy ý để hắn phát tác.

Lục Kiến Trung cũng không phải là người nói nhiều tính tình táo bạo, tuy là phiền chán, cũng chỉ trầm mặc đem cơn tức áp chế, sau đó lộ vẻ mặt thích hợp thở dài: “Tổ phụ con đã già, chuyển nương còn về nhà cũ, thê tử con bị đặt sang một bên, tình nguyện để một tôn tức không thể sinh hạ con nối dõi cầm giữ quản lý hậu viện, vừa nắm được chút sai sót của chúng ta cũng không buông tha, toàn bộ thân gia đều phải phó thác ột hài tử chưa dứt sữa, tay chân vụng về, đây là muốn chúng ta trở mắt nhìn Lục gia bại vong a. Ta cũng không biết, nhà này là họ Lục, hay là họ Lâm đây? Vất vả mười mấy năm, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết như vậy.” Vừa nói, lại đau che miệng hít hai ngụm.

Lục Thiệu thật cẩn thận nói: “Hàn Căn đã gặp Nhị đệ. Nghe nói năm sau sẽ có điều chỉnh lớn.” Đây vốn là sự tình đã sớm biết, Lục Kiến Trung cũng không trả lời, chỉ cúi đầu chọn rau xanh chậm rãi ăn.

“Đều là con không có bản sự, làm ra chuyện này, khiến phụ thân mất mặt.” Lục Thiệu dè dặt thanh âm: “Con nghĩ rằng, không bằng làm sinh ý cho thật tốt, không để tổ phụ coi thường.”

Lục Kiến Trung nói: “Ta đã sớm nghĩ tới, nhưng trước mắt đã gần đến cửa ải cuối năm, lại có sinh ý thích hợp nào để làm chứ?”

Lục Thiệu nhân tiện nói: “Phụ thân cũng biết, gần đây Nhị đệ mỗi ngày chạng vạng đều từ thư viện chạy về thành Bình châu, sáng sớm hôm sau mới cưỡi ngựa vội vàng rời đi?”

Lục Kiến Trung vuốt chén trà trong tay nói: “Điều này ta không biết. Hắn chưa từng trở về nhà sao, là đi đâu? Lâm gia sao?” Khi nói đến hai chữ Lâm gia, trong giọng nói không khỏi mang theo vài phần đùa cợt, dường như đang chê cười Lục Giam nhi nữ tình trường.

Lục Thiệu cười nói: “Không phải, con mới nghe người ta nói, liền sai người rình mấy đêm, ngày ngày đều đến chỗ Lâm Thế Toàn, chỉ qua Lâm gia một lần, ngay người bắt quá nửa canh giờ mà thôi. Đêm hôm qua, còn thỉnh Văn tri huyện đi Ngũ Trượng lâu ăn cơm uống rượu, chỉ đích danh Kim Nô Nhi tiếp khách, nghe nói tốn khá nhiều tiền.”

Lục Kiến Trung nhếch lên khóe môi: “Cái gì mà người khiêm tốn thanh nhã như ngọc? Tiểu Nhị lang cũng biết cách ăn chơi như vậy. Hắn muốn làm cái gì?”

Lục Thiệu dè dặt giọng nói: “Phương bắc gần đây lưu hành mao hạt làm xiêm y, nếu hoa sắc tinh xảo chút, thì có thể đáng giá ngàn vạn, giá trị lại xa xỉ, là thứ vương công quý tộc ở mạc bắc yêu thích nhất. Chúng ta bên này gần Đại Vinh, luôn không thiếu mao hạt, ở Thanh châu bên kia, ngay cả đứa nhỏ cũng có thể có. Ta đoán, nếu hắn không định mở một mao chúc phường, chính là muốn làm thương nhân vận chuyển.”

Lục Kiến Trung lập tức vuốt râu trầm ngâm đứng lên: “Việc này năm rồi không phải đều là Vương gia làm sao? Mao hạt năm nay ở Bình châu đều là Vương gia nhất nhất thu đối vận chuyển ra ngoài, hắn muốn chen chân vào, có chuyện dễ dàng như vậy sao?”

Lục Thiệu nói: “Cho nên mới cầu Văn tri huyện, nhất định là muốn nói về việc này. Hắn có công danh, được Tri huyện thưởng thức, lại có lão nhân gia chống đỡ, còn có thể dựa vào cờ hiệu của Đại bá, hắn dĩ

nhiên có thể chen chân vào, ai có thể làm gì được hần?”

Lục Kiến Trung nghĩ tới nghĩ lui, luôn thấy có chút không ổn, nhân tiện nói: “Trước nhìn xem Vương gia phản ứng như thế nào. Nhà hần làm sinh ý mao hạt, sao có thể ngay cả chút tin tức ấy cũng không biết? Còn nếu con muốn biết rõ ràng, hần phải làm chuyện này, sẽ hưởng lão nhân gia chứng minh hần thực có khả năng, hoặc là thê tử hần muốn lặng lẽ kiếm tiền. Nếu muốn tranh công, con phải trông chừng hành động của Phạm Bao, Hàn Căn, nếu là thê tử của hần muốn lặng lẽ kiếm tiền, con nên để ý hành động của Đào gia. Nếu hần thật sự có động tĩnh, chắc chắn sẽ hưởng Đào gia cầu viện, mao hạt ở Thanh châu so với ở Bình châu không biết hơn bao nhiêu lần. Cửa hàng của Vương gia về điểm này thì tính là cái gì?”

Bản thân kiếm tiền cũng đành thôi, sợ là lai giả bất thiện (người tốt thì không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì), chính là hướng về phía Lục lão gia tử để nở mày nở mặt. Nếu chần chờ, bị hần đoạt trước thì phải làm sao đây? Lục Thiệu có chút sốt ruột, cũng không dám nhiều lời, chỉ đáp ứng nói: “Con sẽ sai người đi hỏi thăm, sẽ vạn vô nhất thất.”

Lục Kiến Trung nhìn dáng vẻ của hần chỉ biết hần đang gấp gáp, liền trịnh trọng nhắc nhở: “Loại sự tình này không thể vội. Con nên nhớ kỹ, trong tình huống không nắm chắc, không cầu có công, nhưng cầu vô sự.”

Lục Thiệu miễn cưỡng kiềm chế nôn nóng trong lòng, đáp: “Phụ thân nói phải, là con vội vàng.”

Lục Kiến Trung sâu kín nói: “Bị người ta khiến cho không có đường lui, con không vội mới là kỳ quái. Vị Nhị đệ này của con nha, cũng không phải là người thiện tâm gì, đợi có cơ hội sẽ dùng sức giẫm đạp người ta. Nếu lúc ấy chúng ta làm không ổn dù chỉ một chút, cả nhà chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lục Thiệu trở nên trầm mặc. Trong ba phòng, Nhị phòng bọn họ là thịnh vượng nhất, nếu dựa theo tình huống bình thường mà phân gia, người chịu thiệt nhất sẽ là bọn họ, ngay cả Tam phòng cũng có lợi hơn.

Lục Kiến Trung đưa tay cầm chén trà, trầm giọng nói: “Cho nên tại đây vài năm, vô luận như thế nào cũng không thể dễ dàng giao mấy thứ này ra.” Mắt thấy bóng đêm ngoài cửa sổ càng ngày càng tối đen, đồ ăn cũng nguội, liền nhân tiện nói: “Đi đi. Không cho phép xảy ra sai sót. Nếu Nhị đệ con thật sự biết biện pháp tốt để kiếm tiền, lại muốn che giấu làm của riêng, vậy thật sự là hần không đúng, chúng ta cũng không thể dung tha.”

Lục Thiệu cáo từ Lục Kiến Trung, tự trở về phòng. Lã thị cười dài đi lên đón, nói: “Đã hầm canh gà cho chàng.” Ân cần tiếp đón Lục Thiệu ngồi xuống, mới nhỏ giọng nói: “Sáng sớm chuyện nhà Lục Thuận, phụ thân có trách tội hay không?”

Lục Thiệu thản nhiên “Ân” một tiếng: “Cũng không phải là lần đầu tiên nàng làm vậy, sợ cái gì?”

Lã thị ngồi ở một bên, không dám nhiều lời, ánh mắt nhìn Quế Hương đứng ở một bên trên mặt hàm chứa vài phần ý cười, giống như đang cười nhạo nàng vậy, nhất thời ghen ghét tương giao, nghiêm mặt nói: “Đều lui xuống đi.” Sau đó đến gần Lục Thiệu, thấp giọng nói: “Kỳ thật chuyện này còn có biện pháp, bảo đảm khiến bọn họ trở tay không kịp.”

Lục Thiệu ngẩng đầu lên: “Cái gì?”

Lã thị cười cười, nhỏ giọng nói: “Châu Nhi từng nói với ta, khi Lâm gia Thất tiểu thư lấy chồng, nàng hộ tống A Vân đi làm khách, từng thấy Lâm gia Thất tiểu thư đem túi hương mà người đó thêu tặng ột vị tộc muội. Hai ngày nay ta đã sai người đi hỏi thăm qua, cô nương này gọi là Lâm Tuyết Như, trong nhà quang cảnh cũng không phải tốt lắm, chỉ có một lão ma ma và một nha hoàn già nua. Nghĩ đến, có thể cùng người ta thương thảo mua túi hương về, người kia tất nhiên cũng là người thích thể diện, hần là sẽ thường xuyên mang theo trên người.”

Lục Thiệu nhíu mày: “Sao lại liên quan tới một cái túi hương?”

Lã thị khoa tay múa chân: “Hoa văn đẹp, dùng vải màu lam để làm. Nếu thật sự trộm một vật trên người nàng cũng không phải quá khó. Cái khó là nàng lại có phòng bị. Việc này tuy rằng hơi khúc chiết lòng vòng, chỉ cần làm được thỏa đáng, sẽ không sẽ có ai biết được.”

Lục Thiệu nở nụ cười: “Lần này chúng ta để các nàng đấu tranh nội bộ. Ngô Tương đã có đại ân với chúng ta a.”

Lã thị vội kéo tay hắn sờ vào bụng mình: “Hắn động a.” Phu thê hai người nhìn nhau cười, Lã thị thấp giọng nói: “Tam thẩm nương nơi đó, cũng nên nói với nàng rằng Nhị đệ vất vả như vậy, đệ muội lại bận việc, khó tránh khỏi có thời điểm chăm sóc không chu toàn, cũng nên có thêm người chăm sóc hắn một chút.”

Lục Thiệu một lòng một dạ đều đặt trên cái bụng của nàng, vô tình nói: “Đây đều là chuyện của nữ nhân, đừng đến phiền ta. Nàng chỉ cần nhớ kỹ, đừng làm hỏng là được.”

Lã thị cười mỉa mai, thấp giọng nói: “Ta tự xét lại, chàng nói, nàng gả vào lâu như vậy, sao vẫn chưa có động tĩnh gì? Ta cùng thời gian ấy đã lâm bồn rồi.”

Lục Thiệu ngả ngón cười: “Nam nhân lợi hại giống như ta có mấy người? Nhị đệ, đó là nhìn thì được mà không dùng được.”

265. Chương 268: Cẩn Cầu

Lục Giam làm việc này cẩn thận giống như đọc sách vậy, hoặc giống như viết chữ, nắn nót từng nét một, lại ở trong lòng sắp xếp mọi thứ thành một chỉnh thể, không dám nói là hoàn mỹ không chút sót mẻ, nhưng cũng là vô cùng nghiêm cẩn.

Mỗi ngày sau chạng vạng, hắn liền đội gió lạnh, chạy qua lại giữa thư viện và thành Bình châu, dưới sự dẫn dắt của Lâm Thế Toàn, lui tới từ lâu xa hoa trụy lạc và trà tứ im lặng thanh nhã, cùng người tam giáo cửu lưu (Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là : Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội) gặp mặt nói chuyện với nhau, lặp lại thương thảo. Hắn không nói nhiều lắm, đa số thời điểm chỉ ngồi nghe Lâm Thế Toàn cùng người ta nói chuyện với nhau, sau đó ngẫu nhiên thêm vào một câu. Đến khi đã được nửa tháng, cho dù là còn chưa thấy Nhị phòng có động tĩnh gì, hắn cũng hiểu được bản thân lần này có thu hoạch lớn.

Hôm nay hắn đi gặp người quan trọng nhất, chính là vị Mai đại lão gia mà Lâm Thế Toàn tôn sùng nhất kia, địa điểm nói chuyện ngay tại trà tứ của Lâm Cẩn Dung. Mai đại lão gia trẻ hơn so với hắn dự kiến, bất quá chỉ trên dưới ba mươi, bạch diện thư sinh, thanh thanh gầy gò, ăn mặc mộc mạc, trong lời nói cử chỉ đều có một tư thái lịch sự tao nhã, vừa nói cười, khiến người ta cảm thấy như đón gió xuân.

Đó là một thương thân chân chính khiến hắn có chút ngoài ý muốn. Giống như Đào gia, Ngô gia, Lục gia, tuy rằng là kinh thương, nhưng không phải thật sự là thương hộ, đều là thư hương gia truyền, bất quá chỉ có chút biến tấu mà thôi, cho nên vì rụt rè thân phận, lời nói cử chỉ cũng không giống nhau. Mà hắn đã gặp các thương hộ khác, khí chất cách nói năng, ăn mặc cũng hoàn toàn khác biệt. Phong tư cử chỉ giống như Mai đại lão gia, nếu nói là người đọc sách chắc hắn cũng không có ai hoài nghi.

Mai lão gia ngồi ở chỗ kia, thành thạo sử dụng trà cụ trước mặt, mây bay nước chảy lưu loát sinh động dùng bút lông thỏ ở Kiến châu vẽ ra một chữ “Cùng”, mỉm cười hai tay đưa cho Lục Giam, sử dụng tiếng Quan thoại nói: “Lần đầu gặp mặt, thỉnh chiếu cố nhiều hơn.”

Một người như vậy lại là thương nhân đứng đầu ở Thanh châu, nam bắc lui tới nhiều năm, lá gan lớn nhất, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, thủ hạ nhiều nhất, cũng là người kiếm tiền nhiều nhất, Lục Giam không dám chậm trễ, nhưng cũng không muốn bị trấn trụ đánh mất thân phận. Cho nên trên mặt mang theo tươi cười thành khẩn nhất, lễ phép tới cực hạn, nói năng nghiêm túc có chừng mực: “Đều chiếu cố lẫn nhau.”

Mai đại lão gia cười cười: “Tại hạ tên là Mai Bảo Thanh.”

Lục Giam cũng báo thân phận của mình, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, khen ngợi Mai Bảo Thanh tài nghệ pha trà inh, có đạo lý rõ ràng. Mai Bảo Thanh có thêm vài phần hưng trí: “Lục hiền đệ cũng là người biết phẩm trà. Không bằng chúng ta xã giao bằng tiệc trà?” Vừa nói vừa ý bảo người đang hầu hạ một bên: “Bảo người mang thêm một bộ trà cụ đến.”

Gã sai vật vừa muốn nhúc nhích, Lục Giam đã ngăn lại, cười nói: “Để ngài chê cười, ta bắt tài chỉ biết uống trà, trà nghệ cũng không tinh.” Người tinh thông chính là Lâm Cẩm Dung, ngay cả người ngoài đều biết trà tứ này là của Lâm Cẩm Dung, rất nhiều người đều biết nàng trà nghệ tinh thuần, nhưng hắn cũng không muốn nói ra chuyện này, giống như là nhà mình có bảo bối, rất sợ để người khác biết sẽ mơ ước vậy.

Mai Bảo Thanh cười, cũng không miễn cưỡng, lại nói chuyện phiếm vài câu, Lâm Thế Toàn chuyển nhập chính đề: “Lần trước nói chuyện đó, còn muốn nhờ ca ca.”

Mai Bảo Thanh mỉm cười nói: “Tuy chuyện này chính là cho ta mượn một cơ hội xuất đầu, nhưng trong trường hợp đó ta được lợi gì đây?”

Muốn thỉnh người hỗ trợ, tất nhiên phải trả giá cao. Lục Giam nói: “Không biết Mai huynh muốn cái gì?”

Mai Bảo Thanh thấy hắn thẳng thắn, cũng không vòng vèo: “Không bằng ngày sau nếu thật sự mở một mao chúc phường, chế tạo một ít mao hạt đỉnh vàng tinh xảo thượng đẳng, có thể cho ta chút ưu đãi hay không?”

Lục Giam lập tức liền động tâm tư, xem ra kế sách này của Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Thế Toàn cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, quả nhiên có tiền cảnh. Vừa ngẫm lại, không khỏi bật cười, nếu là tin đồn vô căn cứ, sao có thể lừa được hai người Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu đã từng lăn lộn trong kinh doanh đây?

Mai Bảo Thanh thấy hắn không nói, liền cười: “Cũng không phải muốn để đưa giá quá thấp, đến lúc đó để bán thấp hơn giá thị trường hai thành cho ta là được rồi, ta muốn sản phẩm tinh mỹ nhất. Nếu làm thương nhân vận chuyển, thì thấp hơn một thành là tốt rồi. Bất quá, phẩm chất cũng phải là tốt nhất.”

Lục Giam mày giương lên, cười nói: “Yêu cầu này thật sự không quá phận, là song thắng. Nhưng, sinh ý nhà chúng ta là chuyết kinh (thê tử) đưa ra chủ ý, ta còn phải hỏi qua ý tứ của nàng.”

Mai Bảo Thanh đột nhiên nở nụ cười, nửa đùa nửa thật nói: “Nhìn không ra hiền đệ lại là người sợ vợ như vậy. Để cứ đáp ứng ta trước thì thế nào? Dù sao nhà đệ mở mao chúc phường cũng tốt, làm vận chuyển cũng tốt, cũng không phải là gạt người, ngày sau có thể hay không, đều là chuyện khác.”

Lục Giam lúc này mới nhìn ra sắc nhọn được che giấu dưới sự ôn hòa của người này, liền nhẹ nhàng cười: “Tiểu đệ bắt tài, không phải là sợ vợ, chẳng qua việc này là từ tiền tài quyền thế của chuyết kinh, nghe theo ý kiến của nàng mới là lẽ phải. Nàng là người giữ chữ tín, ta cũng vậy, nói là làm. Không có đạo lý thỉnh người hỗ trợ không công, nếu ngày sau thật sự muốn mở mao chúc phường, làm thương nhân vận chuyển, nhất định sẽ thực hiện lời hứa, Mai huynh cho rằng là vui đùa, tiểu đệ cũng không dám thực sự cho là vui đùa.”

Mai Bảo Thanh nở nụ cười, hành lễ nói: “Không khi không dối gạt, chính là quân tử, ta có hơi đường đột, như thế rất tốt.” Vung tay lên, liền gọi một người bộ dạng quần sự tới: “Cụ thể muốn thao tác thế nào, các đệ cùng lão Phương đàm luận.”

Lục Giam cũng không chê hắn chậm trễ, cùng Lâm Thế Toàn tiễn hắn tới trước cửa trà tứ, rồi cùng với lão Phương bàn mưu tính kế.

Lục Thiệu từ lúc nghe nói Lục Giam cùng Lâm Thế Toàn hẹn Mai Bảo Thanh mật đàm, rốt cuộc ngồi không yên, cưỡi ngựa đến phụ cận chờ đợi, chính mắt nhìn thấy Lục Giam và Lâm Thế Toàn tiễn Mai Bảo Thanh đi ra, liền lặng lẽ đứng dậy. Đang muốn tiến lên tỏ vẻ ngẫu nhiên gặp mặt, cùng Mai Bảo Thanh chào hỏi thân cận, chỉ thấy trưởng tử của Vương gia mang theo hai gã sai vặt, cười tủm tỉm tiến lên tiếp đón Mai Bảo Thanh, lôi kéo người đi cùng hắn. Hắn trở tay không kịp, đành bóp cổ tay thở dài. Gã sai vặt trông chừng Lục Giam đi lên bẩm báo: “Đại gia, Nhị gia lại tiễn Phương quân sự của Mai gia ra.”

Lục Thiệu cắn chặt răng, quay người trở về, đứng ở trong góc nhìn hồi lâu. Chỉ thấy Lục Giam cùng Lâm Thế Toàn cùng Phương đại quân sự nói cười yên yên đi xa, mới cắn răng ra lệnh cho thủ hạ đi theo, chính hắn thì cưỡi ngựa trở về nhà.

Lục Kiến Trung đang nâng chân, được thiếp thất thông phòng mỹ mạo mới thu nạp gần đây xoa bóp, thấy hắn đột nhiên xông tới, vẻ mặt háo sắc, lập tức liền đuổi hạ nhân xuống, trầm giọng hỏi: “Như thế nào?”

Lục Thiệu nói: “Đã nhiều ngày không thấy hấn cùng Phạm Bao, Hàn Căn tiếp xúc, đều là vụng trộm, ngay cả cùng Mai Bảo Thanh nói chuyện với nhau cũng ở trà tứ của Lâm Tứ. Lâm Thế Toàn ban ngày dẫn người chạy quanh các huyện phụ cận, nơi nơi hỏi thăm thợ có tay nghề giỏi về mao hạt, lại quy định sẵn tiền, thật sự động dao thương; con sáng nay còn thấy một quần sự của Đào gia đến đây, con đoán, hấn đại khái là muốn ăn một mình.”

Lục Kiến Trung nhét chân vào hài, chấp tay sau lưng ở trong phòng thông thả bước qua bước lại: “Ăn mảnh. . . Mắt nhìn của hấn cũng quá thiếu cận rồi, vậy thật không đáng sợ. Hấn năm sau lên kinh dự thi, tất yếu cần tiền vốn, đây là cơ hội kiếm tiền tốt nhất a, nếu tổ phụ con thật sự thương thức hấn, tiền riêng của hấn thì tính là gì? Ta lúc trước không xác định, lúc này cũng đã xác định rồi, hấn sẽ không chỉ nhìn đến chút lợi nhỏ kia, khẳng định là muốn nói với tổ phụ của con. Không nói với Phạm Bao, Hàn Căn, sợ là không tin một ai. Đợi đến thời điểm hấn nói ra, chính là hết thấy không thể dao động, chắc chắn kiếm ra tiền, đúng là tính tình ổn trọng cẩn thận. . . Vương gia đã nhiều ngày mua về bao nhiêu mao hạt rồi?”

Lục Thiệu có chút hổ thẹn, trầm nghĩ thiếu chút nữa đã thua dưới tay Lục Giam: “Phụ cận thành Bình châu hơn phân nửa đều nằm trong tay nhà hấn, hôm qua lại phải quần sự đi quanh các huyện cùng Lâm Thế Toàn ngắm nghía. Nhưng có Đào gia ở Thanh châu bên kia hỗ trợ, Nhị đệ bọn họ như cũ sẽ vẫn hơn Vương gia rất nhiều.” Trên mặt hấn lộ ra vài phần sầu lo: “Hiện tại con lo lắng, chính là Mai Bảo Thanh đã cùng bọn họ đàm thỏa.”

Bàn chân Lục Kiến Trung giống như bị kim đâm một cái, mạnh run lên: “Mai Bảo Thanh là người nào? Chim ưng không thấy con thỏ sẽ không sà xuống. Vương gia đã bắt đầu tranh đoạt, nói không chừng còn có phú gia ở Thanh châu cũng coi trọng, sao hấn có thể dễ dàng đáp ứng Lục Giam? Còn có cơ hội! Con nhanh thả bỏ câu đưa thư, bảo quần sự ở Thanh châu bên kia bắt đầu thu mua mao hạt! Lập tức suy nghĩ tìm cơ hội gặp gỡ Mai Bảo Thanh, cũng chớ quên Vương gia bên kia. Khi tất yếu, có thể dùng nhiều tiền, dù sao không thể để hấn thành công!”

Lục Thiệu thấy hấn quyết định, trong lòng rốt cục thả lỏng nôn nóng: “Con lập tức đi làm, vậy chỗ tổ phụ?”

Lục Kiến Trung ánh mắt nặng nề: “Ta sẽ lo liệu. Con chớ để ý, chuyên tâm làm tốt chuyện bên ngoài, chỉ cho phép thắng, không được phép thua.”

Đêm càng ngày càng sâu, lạnh lẽo như nước.

Lâm Căn Dung ngồi ở dưới đèn, cầm sổ sách nhìn một lần rồi lại một lần, Lục Giam im lặng ngồi ở một bên, chờ nàng dừng, mới thấp giọng hỏi: “Như thế nào?”

Lâm Căn Dung giương mắt nhìn hấn, chậm rãi nói: “Chi tiêu thật đúng là không nhỏ, nhưng không có biện pháp, cho dù là bất thành, cũng coi như đền bù rất tốt rồi.” Tiêu nhiều tiền như vậy, đều là buôn bán có lời thật vất vả tần tần khổ khổ mới có được, lại vì chuyện của Lục gia mà bỏ ra, trong lòng nàng đau đớn vô cùng. Một lòng trầm nghĩ muốn mở miệng nói với Lục Giam, mặc kệ tiêu dùng bao nhiêu, hấn phải bồi thường cho nàng.

Lục Giam lại chỉ nói: “Chuyện này phải thành, mà thật sự có thể thành!”

“Đó là khẳng định.” Lâm Căn Dung xoa xoa mặt, thở dài: “Này tiền a, thời điểm kiếm thì thật chậm, thời điểm tiêu thật sự là nhanh a.”

Lục Giam mím môi cười cười: “Bằng không vì sao trên đời này người có tiền lại là số ít?”

Nghe không hiểu hay là giả bộ nghe không hiểu đây? Lâm Căn Dung trầm hận. Nghĩ rằng lập tức sẽ đến cuối năm, quần sự ở cửa hàng châu ngọc tất nhiên sẽ đưa tiền đến, dù thế nào cũng phải lấy từ chỗ đó bổ khuyết vào mới được, chính là không biết cửa hàng kia một năm thu hoạch rốt cuộc có bao nhiêu.

Lục Giam cúi mắt đánh giá nàng: “Mấy ngày nay nàng nghỉ ngơi thật tốt, ta cũng đã gần nửa tháng chưa từng về nhà.”

Thời gian nàng xuất môn đã đủ lâu, hai ngày nay Lục gia luôn luôn phái người tới đây tặng đồ, đến thăm nàng, kỳ thật cũng chính là uyển chuyển thúc giục nàng cần phải trở về. Lâm Căn Dung liền biết thời biết thế: “Ta sẽ sai người thu thập một chút, ngày mai chàng vạng trở về nhà.”

Lục Giam nắm tay nàng nói: “Nàng chờ ta tới đón.”

266. Chương 269: Tán Gẫu

Lục Vân bệnh, nghỉ ngơi hồi lâu, cuối cùng đã khỏe lên. Nhưng không xuất môn một thời gian dài, vì luôn nằm ở trên giường, thân thể có chút mềm nhũn. Lâm Ngọc Trân liền sai nha hoàn mỗi ngày vào giữa trưa giúp đỡ nàng đi dạo trong vườn một chút để phơi nắng, giãn gân cốt.

Một ngày này, Giản Nhi cùng Châu Nhi giúp đỡ nàng ra cửa viện, lại không biết nên đi đâu mới thỏa đáng, Lục Vân trầm tư một lát, nói: “Sắp vào tháng chạp rồi, cũng không biết mai vàng ở Thính Tuyết các đã hén chưa.”

Giản Nhi vội nói: “Vây đi Thính Tuyết các nhìn xem.”

Lục Vân gật gật đầu, thấp giọng nói: “Nhị gia hồi lâu chưa từng trở về nhà sao?”

Giản Nhi lên tiếng: “Nghe nói là hôm nay trở về, trước sẽ đón Nhị thiếu phu nhân rồi cùng nhau về nhà. Lúc này người ở phòng bếp đang chuẩn bị đồ ăn ngon, buổi tối sẽ dùng cơm ở Vinh Cảnh cư.”

Lục Vân khước môi vênh vênh lên, chậm rì rì hướng tới Thính Tuyết các, đi tới đó, thấy mai vàng quả nhiên đã có nụ, nhưng vẫn còn nhỏ, sợ là phải qua mười ngày nữa tháng mới có thể nở, liền thấy thập phần không thú vị.

Châu Nhi nhân tiện nói: “Tiểu thư, phía tây kia vừa vắn có mấy cây hoa sơn trà đã nở rộ, tiểu thư không ngại thì tới ngồi trong đình phơi nắng, ngắm hoa. Không phải người nói muốn hái chút hoa sơn trà làm trà sao? Nhóm nô tỳ lấy sào trúc đi hái, người thấy thế nào?”

Lục Vân cũng không nghĩ ra thú vui tiêu khiển gì khác, liền đáp ứng. Vì thế Châu Nhi chạy vội đằng trước đi tìm sào trúc và khăn bố sạch sẽ, Giản Nhi giúp đỡ Lục Vân đi phía sau. Đi tới một chỗ gần hòn giả sơn, chỉ nghe có người ở bên kia cười đùa, dường như đang tranh đoạt thứ gì đó.

Lục Vân tâm tình không tốt, thập phần ngại phiền, Giản Nhi đang muốn tiến lên đuổi hai người kia đi, chợt nghe thanh âm cười đùa ngừng lại, một người nói: “Nghe nói không, Nhị thiếu phu nhân lần này về nhà thăm phụ mẫu, chính là vì mãi chưa hoài thai cho nên thân gia phu nhân đặc biệt thỉnh thần y đến thay nàng chữa bệnh.”

Giản Nhi nghe xong, thần sắc khê biến, đang muốn tiến lên ngăn cản, lại bị Lục Vân một tay giữ chặt, tiếp theo Lục Vân tiến lên hai bước tìm một chỗ trốn nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ nghe người còn lại mắng: “Vớ vẩn, người nói bừa cái gì vậy, muốn tìm cái chết a.”

Người nọ liền nói: “Cũng không phải ta bịa, ai cũng nói như vậy, nàng muốn mà không sinh hạ được, có phải sẽ nhận con thừa tự không? Sẽ nhận ai đây a?”

Người kia liền “Phi” một tiếng: “Người muốn chết cũng đừng liên lụy ta.”

Người nọ liền cười nói: “Người giả bộ cái gì, việc hôn nhân của Đại tiểu thư cùng Ngô gia không thành, phí thời gian đến nay, không thể không cùng Kim gia kết thân, chọc tức đến mức ngã bệnh là do ai nói?” Lời còn chưa dứt, đã bị người bưng kín miệng: “Không phải ta nói, rõ ràng là Anh Đào kia nói. Đi mau, tổ tông của ta a.”

Lục Vân lung lay nhaoáng lên một cái, lập tức liền ôm trán, Giản Nhi vội đỡ nàng, muốn đi ra ngoài mắng mỏ dạy dỗ hai người kia một chút, lại không biết Lục Vân định xử trí như thế nào, đành thử thấp giọng gọi: “Tiểu thư?”

Lục Vân sắc mặt trắng bệch, chỉ vào phương hướng kia, hơi hé miệng, làm như muốn lôi người đến cho nàng phát tiết, nhưng cuối cùng lại hàm chứa lệ, gắt gao nắm lấy tay Giản Nhi, tập tễnh đi về phía trước.

Nếu lúc ấy nàng phát tiết, Giản Nhi còn thấy an tâm chút, lúc này thấy nàng bộ dạng như thế, Giản Nhi càng thêm lo lắng, liền thật cẩn thận khuyên nhủ: “Tiểu thư, không thể để kẻ nói láo làm xằng làm bậy như thế. Huống chi, chỉ sợ là dụng tâm kín đáo xúi giục.”

Lục Vân gắt gao nắm cổ tay nàng, khàn khàn cổ họng nói: “Người còn chê ta mắt mặt không đủ sao? Nháo cho người khác cười ta sao? Bịt được cái miệng này, nhưng có năng lực bịt miệng của tất cả mọi người không?” Vừa nói, vừa dùng sức nuốt nước mắt xuống, cũng không còn tâm tình ngắm hoa sơn trà, xoay người trở về phòng, lại nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Giản Nhi vội sai người gọi Châu Nhi trở về, vốn muốn khuyên Lục Vân, đừng vội cho rằng Anh Đào thật sự là người truyền ra lời đàm tiếu, nhưng thấy nàng như vậy, cũng không dám lăm miệng. Nghĩ nghĩ, liền định đi nói với Phương ma ma, chân trước mới xuất môn, chợt nghe Lục Vân hung hăng nói: “Nếu người dám nói ra chuyện ngày hôm nay, thì về sau đừng đi theo ta nữa.”

Giản Nhi thở dài, đành phải đem chuyện này giấu xuống đáy lòng, vì Anh Đào đổ một thân mồ hôi lạnh.

Lâm Ngọc Trân đang xem thực đơn cơm chiều, chợt nghe nói Lục Vân lại phát bệnh, buổi tối không đến ăn cơm, trong lòng lo lắng, không khỏi buồn việc trong tay, đứng dậy đi thăm nữ nhi bảo bối.

Lục Vân ngẩng mặt nằm ở trên giường, nhìn trướng đỉnh ngăn người, nghe thấy nàng đến đây, trên mặt cũng không biểu lộ gì, chỉ ngồi dậy hành lễ vấn an, chờ Giản Nhi cùng Châu Nhi phụng trà quả liền đuổi các nàng ra ngoài, nói với Lâm Ngọc Trân: “Nương, hôm nay con đi dạo trong vườn, nghe người ta nói hai câu nhàn thoại.”

Lâm Ngọc Trân ngăn ra, đoán rằng có liên quan tới việc nàng phát bệnh, trong lòng mang theo vài phần tức giận, đang muốn mở miệng nói chuyện, chỉ thấy Lục Vân liếc nhìn Phương ma ma, Phương ma ma hiểu ý, nhanh lách đi ra ngoài.

Lục Vân lúc này mới nói tiếp: “Đều đang nói, tẩu tử không hoài thai được, Tam cữu mẫu thay nàng thỉnh thần y, trở về chữa bệnh, còn nói, nếu nàng không sinh được nhi tử, gia nghiệp của Đại phòng do ai kế thừa đây, khẳng định cũng sẽ nhận con thừa tự, mà nhận con thừa tự của ai đây?”

Lâm Ngọc Trân đột nhiên biến sắc, cất cao thanh âm hỏi: “Ai nói?”

Lục Vân khe khẽ thở dài, ý bảo nàng an tâm một chút chớ nóng nảy: “Kể nói lời này cố nhiên đáng chết, nhưng con nghĩ, nếu Nhị tẩu thật sự có bệnh, cũng nên chọn thêm thiệp thất.”

Lời này Lâm Ngọc Trân cũng hiểu rõ: “Đó là đương nhiên, há có thể không công tiện nghi người khác?” Lời này vừa nói ra, nàng liền trầm mặc.

Lục Vân thấp giọng nói: “Tẩu tử còn trẻ, cũng không chắc là thật sự không thể hoài thai, nhưng, cần đề phòng một ngày kia, nếu thực sự có một ngày đó, Nhị phòng bên kia khẳng định không thể nhận ai làm con thừa tự, Tam phòng thì. . .” Nàng dừng một chút: “Ca ca cùng tẩu tử cảm tình sâu đậm, lúc này tuổi còn trẻ, ước chừng sẽ không nghĩ vậy, chúng ta cũng không thể không vì bọn họ suy nghĩ. Chúng ta vì sao lại yếu ớt như thế, đó là bởi vì người lớn đơn bạc a, mẫu thân, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, người nên có tính toán.”

Lâm Ngọc Trân cũng không nói nữa chữ, chỉ nghiêng mắt nhìn chậu than đang dần dần tàn lụi, Lục Vân cũng không cần phải nhiều lời nữa, im lặng chờ, thật lâu sau, Lâm Ngọc Trân đứng lên: “Con nghỉ ngơi đi, đêm nay toàn gia mọi người sẽ đến Vinh Cảnh cư ăn cơm, ta phải đi làm việc.”

Lục Vân sắc sảo nói: “Nếu con có thể đi thì nhất định sẽ tới.”

Lâm Ngọc Trân thở dài: “Quên đi, sức khỏe quan trọng hơn.” Ra cửa phòng, chậm rì rì đi dọc theo con đường rải đá, nhìn lá cây hoa mộc rơi rụng trong sân, trong lòng sinh ra vài phần phiền muộn. Nếu năm đó, nàng có thể khiến Lục Kiến Tân có nhi tử, hôm nay sẽ thế nào đây? Nhưng nàng vừa nghĩ đến thiệp thất xinh đẹp trẻ tuổi của Lục Kiến Tân, một người so với một người liền tiếp sinh ra vô số hài tử, sau đó mẫu lấy tử quý, nhanh chóng thượng vị, không khỏi lập tức rùng mình, kiên quyết đuổi ý tưởng này đi. Nàng đối phó với một hai người thì còn được nhưng sao có thể đối phó với cả một đám người đây? Tâm của nam nhân luôn luôn thay đổi, sao có thể trông cậy vào đó? Như thế rất tốt rồi.

Lâm Ngọc Trân không hề hồi tưởng chuyện năm đó nữa, mà dặn dò Phương ma ma: “Người đi Lâm gia đón Nhị thiếu phu nhân trở về, thuận tiện nói với Tam cữu phu nhân, mấy ngày gần đây ta không sáng khoái, muốn thỉnh Thủy lão tiên sinh lại đây hỗ trợ nhìn xem, hỏi nàng có được không?”

Phương ma ma vội trở về thu thập, sai người chuẩn bị xe ngựa, đến Lâm phủ trước.

Lâm Cẩm Dung đã sớm thu thập thỏa đáng, tới thỉnh an cáo từ Lâm lão thái gia, Lâm lão thái thái, ngồi ở trong phòng Đào thị an nhiên chờ Lục Giam tới đón.

Đào thị luyến tiếc nữ nhi đi, lại biết không giữ được, chỉ có thể cẩn thận dặn dò: “Sau khi trở về phải nhớ uống thuốc, lại càng không được ăn bậy.” Thủy lão tiên sinh đã kê đơn, nói qua trong hai tháng uống thuốc phải kỹ cay độc chua lạnh, nàng rất sợ Lâm Cẩm Dung tuổi trẻ tùy hứng, không để tâm cho lắm.

Mặc kệ nàng nói cái gì, Lâm Cẩm Dung đều chỉ nói vâng, trong lòng chỉ nhớ rõ một sự kiện, Thủy lão tiên sinh đã dặn dò qua, trong cơ thể nàng dư độc chưa hết, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, trong hai tháng này tốt nhất đừng cùng phòng(ko được quan hệ với LG á :”>).

“Nghe nói Đại biểu ca của con năm nay sẽ trở về qua năm mới, chỉ mong bọn họ có thể đến một chuyến thì tốt rồi. Khi đó, ta sẽ đón con trở về chơi.” Đào thị đang lẩm bẩm, chợt nghe nha hoàn bên ngoài báo lại: “Phu nhân, Phương ma ma bên người của Cô phu nhân đến đây, nói là tới đón thiếu phu nhân.”

Đào thị vội nói: “Mau mời vào.”

Phương ma ma hàm chứa cười tiến vào, trước thỉnh an Đào thị, nghiêng thân khễ ngồi xuống ghế con, cầm chén trà nói: “Lão nô hôm nay đến, thứ nhất là phụng mệnh của phu nhân, đón Nhị thiếu phu nhân trở về; thứ nhì là muốn thỉnh Cữu phu nhân một việc.”

Đào thị vội hỏi: “Cô phu nhân có chuyện gì sao?”

Phương ma ma nhỏ giọng đáp: “Thân thể nàng có chút không thoải mái, ban đêm luôn thấy nóng nực, mà khi thì có khi thì không, đã thỉnh vài đại phu khám, uống thuốc rồi vẫn không khá lên, nghe nói Thủy lão tiên sinh là thánh thủ phụ khoa, cho nên. . .”

Đào thị nhân tiện nói: “Sao không nói sớm, người trong nhà còn khách khí như vậy, ta sẽ đi nói với Thủy lão tiên sinh, hỏi hần khi nào rảnh thì qua đó.” Rồi lập tức sai Cung ma ma đi qua hỏi, sợ Phương ma ma không biết, lại cố ý giải thích: “Vị lão tiên sinh này không giống với đại phu bình thường, ở Thanh châu rất được người tôn kính, không thể chậm trễ.”

Phương ma ma cười nói: “Hắn là vậy.”

Chốc lát, Cung ma ma trở về bẩm: ” Thủy lão tiên sinh nói, hôm nay chắc không được, trong tay hắn chưa có sẵn thuốc, không bằng sáng sớm mai sẽ qua sau.”

Phương ma ma chỉ cần thỉnh được người đến, cũng không so đo khi nào thì được, lại được thưởng thêm một phong bao dày. Đợi đến khi Lục Giam đuổi tới, đã dọn dẹp phải đi, mà hôm nay Lâm Thận Chi cùng Lục Giam trở về nhà, thấy Lâm Cẩm Dung chỉ quần quít lấy không đi được, phải trò chuyện thêm hai câu mới được. Phương ma ma mắt thấy ngày ảnh tây tà, hoàng hôn càng ngày càng sâu, không khỏi liên tục thúc giục, Lâm Cẩm Dung lúc này mới mang theo các lễ vật Đào thị đã chuẩn bị ọi người trong Lục gia trở về Lục phủ.

Lệ Chi đã sớm dẫn theo người chờ ở nhị môn, thấy Lâm Cẩm Dung nét mặt toả sáng trở về, vui mừng nhẹ nhàng thở ra, thừa dịp Lục Giam rửa mặt chải đầu thay quần áo, liền đem tình huống trong nhà mấy ngày kể lại tóm tắt với nàng: “Từ ngày ấy trở đi, nô tỳ liền đem các vật quan trọng trong phòng thiếu phu nhân cất giữ kỹ càng, lúc nhàn rỗi cũng ngồi kiểm kê lại. Đại phu nhân cùng Tam phu nhân vì việc vặt có ầm ỹ vài lần, nhưng không nháo lớn. Còn lại hết thấy đều mạnh khỏe.”

< clear=“all”>

267. Chương 270: Dạ Yến

Lục Thiệu trầm mặc đánh giá Lục Giam, theo trực giác của hắn Lục Giam sẽ được Lục lão ông a dua yêu sủng vào tối nay.

Hắn đã động thủ, chỉ tiếc chưa được gặp lại Mai Bảo Thanh để đàm luận riêng. Từ lúc trò chuyện với Lục Giam và Vương gia, sáng sớm ngày kia Mai Bảo Thanh đã rời khỏi Bình châu, bất quá Phương đại quản sự đã nói với hắn, chỉ cần hàng hóa của hắn có chất lượng, giá hợp lý, thì không phải là không thể, lại ỉn ỉn nói hy vọng sẽ có thêm mấy nhà có thể kinh doanh mao hạt mở mao chức phường, tương lai có thể trường kỳ hợp tác.

Cho nên này cộc sinh ý này nhất định có thể kiếm tiền. Nhưng hắn không thể xác định là, Lục Giam rốt cuộc cùng Mai Bảo Thanh nói tới mức nào, hứa hẹn với nhau cái gì, mới có thể khiến Lục Giam rạng rỡ, đắc ý như vậy. Nhưng cũng không cần gấp gáp, bởi vì qua đêm nay, hết thấy những gì Lục Giam làm lúc trước sẽ không thể chiếm được vinh quang, mao hạt ăn vào cũng chỉ có thể lén lút nhổ ra, lại càng không nói tới mở mao chức phường nào cả.

Lục Thiệu kiên nhẫn chờ đợi.

Rượu qua ba tuần, Lục Giam đứng dậy, cầm bầu rượu châm ọi người, đi tới chỗ của mình, cũng không định ngồi xuống, chỉ đưa tay cầm chén rượu, chuẩn bị mở miệng nói chuyện.

Là lúc này! Lục Thiệu giương mắt nhìn Lục Kiến Trung.

“Phụ thân!” Lục Kiến Trung mỉm cười đứng dậy, giơ cao chén rượu, khéo mắt liếc về phía Lục Giam, ngữ khí vui vẻ: “Con chúc phụ thân thân thể khỏe mạnh. Lại có chuyện tốt muốn nói với phụ thân.”

Lục Giam có chút tiếc nuối nắm chặt chén rượu ngồi xuống.

“Nga?” Lục lão ông vui mừng nhướn lông mày, uống một ngụm rượu: “Chuyện tốt gì vậy?”

Lục Kiến Trung cười nói: “Có một cộc sinh ý, có thể khiến cho chúng ta qua một năm sung túc, là sinh ý về mao hạt.”Hắn nhìn thấy biểu tình Lục Giam đột nhiên thay đổi, ánh mắt lóe ra, tươi cười ở khóe môi cũng chợt biến mất, tâm tình hoàn toàn khoái trá, liền tiêu sái chỉ Lục Thiệu: “Đại Lang con tới nói đi.”

Lục Thiệu đứng dậy hướng Lục lão ông thi lễ, mang theo vài phần xấu hổ nói: “Bẩm tổ phụ, là như vậy, trước đó vài ngày, chuyện ở cửa hàng kia khiến tôn nhi trong lòng thập phần khổ sở, cảm thấy đã cô phụ sự phó thác của tổ phụ, quả thực không có mặt mũi gặp người. Trong lúc buồn bực được bằng hữu mời đi uống rượu, tới Ngũ Trượng lâu ăn cơm giải sầu, rồi nghe thấy người bên cạnh nói chuyện, nay mao hạt ở phương bắc là đại sự, đặc biệt mao hạt dính thêm vàng thập phần được hoan nghênh.”

Lục Giam ánh mắt càng ngày càng đen, tay nắm đôi đũa tương ngân bằng gỗ mun cũng nhẹ nhàng run run, Lục Thiệu nhìn thấy hắn cắn chặt khớp hàm, coi như tùy thời đều có thể đứng lên bác bỏ mình, không khỏi nói nhanh hơn: “Tôn nhi đem chuyện này đặt ở trong lòng, sau khi nghe ngóng chung quanh, quả nhiên là thật. Vương gia thu mua mao hạt chung quanh, Mai Bảo Thanh cũng có ý mua, cho nên tôn nhi cả gan muốn nhờ tổ phụ, cơ hội này không thể dễ dàng buông tha.”

Lục lão ông thập phần cảm thấy hứng thú, nghiêng người tựa vào ghế trên nói: “Người phương bắc trước kia không phải đều yêu tơ lụa chức miên sao? Tại sao hiện giờ lại thích mao hạt đến vậy? Bất quá đây thật sự là cơ hội tốt, con hãy nói ta nghe một chút.”

Lục lão ông nói xong, Lục Giam mí mắt cũng cúi xuống, mặt không chút thay đổi, có điều trên mặt nổi lên một tầng đồ ỉn không bình thường.

Lục Thiệu thở dài nhẹ nhõm một hơi, Lục Giam đã mất đi cơ hội, lúc này mở miệng cũng không còn ý nghĩa gì nữa, vì thế đem tâm khi đến trao lễ vật đính hôn chậm rãi nói: “Nói đến chuyện mao hạt, địa phương khác cũng không bằng chỗ chúng ta, nhưng Bình châu không thể hoa sắc bằng Thanh châu, giống thì có nhiều, thợ khéo tay, những chỗ khác bán một mao hạt thì được mười sáu lượng, mao hạt ở Bình châu chỉ được mười lăm lượng, mao hạt ở Thanh châu lại chỉ được mười bốn. . .”

Hắn đem sự tình hỏi thăm mấy ngày nay toàn bộ nói ra, đạo lý rõ ràng, trật tự trước sau, càng nói càng cao hứng, càng nói càng thuận miệng, Lục lão ông nghe được hai mắt mỉm cười, thập phần vừa lòng: “Con cũng đã học được cách làm ăn rồi. Mai Bảo Thanh nơi đó như thế nào?”

Không tự mình được Mai Bảo Thanh hứa hẹn, Lục Thiệu trong lòng hơi có chút bất an, lại biết không thể rối loạn trận tuyến lúc này, lập tức hào hùng nói: “Đã đàm thỏa, hắn nói có bao nhiêu liền thu bấy nhiêu, còn muốn muốn chúng ta lập mao chúc phước, chuyên dệt nổi mao hạt đính vàng, đưa đến vương công quý tộc ở mạc bắc, trường kỳ hợp tác.”

Lục lão ông trầm tư một lát, nói: “Nếu như thế, vậy có thể làm được. Chỉ có điều chuyện mở mao chúc phước này thì phải chờ thêm qua năm mới rồi nói sau.”

Qua năm mới? Lục Thiệu lúc này sợ nhất chính là qua năm mới, hận nhất cũng là qua năm mới. Qua năm mới đối với Nhị phòng mà nói, đối với hắn cùng Lục Giam mà nói, chính là một sự phân chia ranh giới, Lục lão ông có bao nhiêu bất công, hắn không phải không biết, chỉ sợ hắn nơi này tâm tâm khổ khổ suy nghĩ cả nửa ngày, đến lúc đó chuyện tốt lập mao chúc phước lại rơi xuống trên đầu Lục Giam, đợi đến khi xây dựng xong mao chúc phước buôn bán lời tiền, toàn bộ sẽ trở thành công lao của Lục Giam.

Bảo hắn sao có thể cam tâm?!

Lục Thiệu cố lấy dũng khí, bước ra chỗ ngồi, đi đến trước mặt Lục lão ông quỳ xuống, ngữ khí leng keng hữu lực: “Tổ phụ, cầu người lại cho tôn nhi một cơ hội nữa.”

Lục lão ông mỉa hi mắt: “Đại Lang, con làm cái gì vậy?”

Lục Thiệu tiếp lời: “Tổ phụ, tôn nhi tự biết thức thời, khiến người trong nhà tổn thất số tiền lớn, tôn nhi trong lòng vẫn bất an, luôn nghĩ ngợi, không đối gặt người, cộc sinh ý này chính là tôn nhi suy nghĩ hồi lâu, tìm kiếm hồi lâu, thật không dễ dàng mới có được tin tức. Vì cầu vạn vô nhất thất, phía trước phía sau vẫn bận việc hơn một tháng, mọi sự đã chuẩn bị, mới dám đến trước mặt tổ phụ mở miệng. Cầu tổ phụ cho tôn nhi chút mặt mũi này! Mở mao chúc phước, người để tôn nhi làm đi, tôn nhi nhất định có thể bù lại mọi tổn thất bỏ ra làm tiền vốn.” Nói xong dập đầu một cái thật vang, trán chạm đất không dậy nổi.

Lục Kiến Trung trầm mặc, liếc Lục lão ông một cái, lại nhìn Lục Giam một cái, ngón tay của Lục lão ông vuốt ve tay vịn ghế nhẹ nhàng, ánh mắt giấu dưới hàng lông mi, vẻ mặt đen tối không rõ, dường như chưa đưa ra chủ ý. Lục Giam cũng là gắt gao mím môi, gắt gao theo dõi chén rượu trước mặt, trên mặt đỏ ửng càng sâu.

“Đứng lên đi, con nên vì gia tộc mưu lợi, làm tổ phụ há có thể ngăn cản con? Người trẻ tuổi có hùng tâm tráng chí là một chuyện tốt. Nhị lang đỡ huynh trưởng con đứng lên.” Lục lão ông ngữ khí thực ôn hòa, nhưng Lục Thiệu cũng biết mình không thể kháng mệnh, nên làm đã làm xong, phải lập tức nghe lời đứng lên, vì thế không đợi Lục Giam tiến lên, liền chủ động đứng dậy, trong mắt còn hàm chứa lệ, thật sự là ủy khuất nói không nên lời.

Lục lão ông đột nhiên nhìn về phía Lục Giam: “Nhị lang, con nghĩ thế nào?”

Lục Giam tâm khốn chế không được một trận kinh hoàng, hắn thậm chí có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Lục lão ông, đôi mắt kia, mặc kệ là đối với người bên ngoài có bao nhiêu nghiêm khắc, lúc đối diện với hắn cho tới bây giờ đều mang theo ảm áp cùng trấn trọng. Hắn lại phải nói đối Lục lão ông. . . Tuy hắn từng cùng Lâm Cẩm Dung nói qua, không phá thì không xây được, nhưng thật sự đối với Lục lão ông, trong lòng hắn luôn có một thanh âm nói với hắn, đây là bất hiếu, đây là cô phụ. Nhưng hắn chung quy vẫn nghe thấy thanh âm của mình bình tĩnh vang lên: “Tổ phụ là hỏi chuyện mở mao chúc phước sao?”

Lục lão ông ôn hòa nhìn hắn: “Đúng, con cảm thấy có mở được không?”

Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu đều có thêm vài phần khẩn trương nhìn về phía Lục Giam, đồng thời trong lòng cũng càng phần hận, thật không ngờ Lục lão ông đối với hắn đã tín nhiệm như thế, loại chuyện này đều phải hỏi hắn. Rất bất công, có thể thấy, nếu Lục Giam lúc này không nói được, thì sẽ không được, nếu năm sau đột nhiên nghĩ tới, sẽ thuận lý thành chương trở thành của hắn.

Lục Giam cũng là cười nhẹ, thanh âm mềm mỏng: “Tôn nhi từ nhỏ chỉ biết chuyên tâm đọc sách, đối với chuyện sinh ý năm gần đây mới có chút tiếp xúc, chỉ biết có hạn, cũng không thể so sánh với tổ phụ, Nhị

thúc phụ, Đại ca.” Dù chưa nói rõ, cũng là thái độ bỏ qua, hẳn không thể đưa ra ý kiến.

Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu đều nhẹ nhàng thở ra, Lục Kiến Trung nói: “Phụ thân, nếu không muốn mở xưởng, chỉ làm vận chuyển cũng được; nếu chúng quy vẫn muốn mở, thì nên sớm ra tay, đỡ phải đến lúc sau người khác giành mất vị thế. Người có thể may mao hạt không ít, nhưng tay nghề có thể dệt nổi đỉnh vàng cũng không nhiều.” Vừa nói, vừa hướng Lục Tam lão gia Lục Kiến Lập nháy mắt, ý bảo hẳn nói giúp hai câu.

Trường hợp này, Lục Kiến Lập cho tới bây giờ đều là người vô hình, thấy Lục Kiến Trung hướng hẳn nháy mắt, nhất thời hơi có chút thụ sủng nhược kinh, rồi thấy Lục Giam rõ ràng hưng trí không cao, đầy bụng tâm sự, lại hiểu được bản thân không nên nhiều lời, chỉ đơn giản cúi mắt ngồi ở chỗ kia.

Sau bình phong, các nữ quyến đều ngừng động tác, im lặng nghe động tĩnh đằng trước, Lã thị cảm thấy mỹ mãn đang ôm bụng, vững vàng đương đương ngồi ở bên cạnh bàn, yên tâm thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của nha hoàn, mắt lé nhìn Lâm Cẩm Dung đang vội vàng hầu hạ Lục lão phu nhân, trong lòng tràn ngập đắc ý.

Lâm Cẩm Dung lỗ tai dựng thẳng, ánh mắt cũng không thả lỏng nửa điểm trên bàn tiệc, thấy ánh mắt của Lục lão phu nhân nhìn về phía đĩa cá thủy tinh, lập tức liền gấp đặt vào bát của Lục lão phu nhân. Lục lão phu nhân thích nhất chính là tính tình này của nàng, mặc kệ bên ngoài các nam nhân nói cái gì, bên trong các nữ nhân tranh cãi cái gì, nàng luôn có thể thanh thản ổn định làm tốt chuyện của mình, lập tức liền vỗ nhẹ mu tay nàng, hòa nhã nói: “Hài tử ngoan, con cũng ngồi xuống ăn đi.”

Lâm Cẩm Dung biết bà không phải giả ý, liền mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Lã thị, vừa cầm đôi đũa, chợt nghe bên ngoài Lục lão ông chậm rãi nói: “Được, nếu muốn mở thì mở đi.”

Thanh âm vui mừng của Lục Thiệu cách một tầng bình phong cũng không thể che giấu: “Đa tạ tổ phụ, tôn nhi ngày mai sẽ bắt đầu chuẩn bị.”

Lâm Cẩm Dung dẫn theo tâm vững vàng rơi xuống trong lồng ngực, trên mặt biểu tình lại ngưng trọng, cơ bản cũng không động đồ ăn. Lã thị thấy rõ liền hiểu được, còn giả bộ khuyên bảo: “Nhị đệ muội được mấy ngày nay chưa ăn các món trong nhà, nhanh ăn nhiều một chút. Đây chính là Đại bá mẫu vì muội hôm nay về nhà mà cố ý an bài đây.”

“Đa tạ Đại tẩu quan tâm, Đại tẩu một người ăn cơm của hai người, tẩu mới nên ăn nhiều một chút.” Lâm Cẩm Dung chỉ cười, cũng không động chiếc đũa.

Lại đột nhiên nghe thấy Đồ thị nói: “Nhị chất tức, không phải ta nói con, con cũng hơi gầy. Con đã nói rằng, được bổ không bằng thực bổ, sao không chịu ăn nhiều một chút?”

Lâm Ngọc Trân cái gì cũng không nói, trực tiếp gấp một miếng thịt dê màu mỡ vào bát của Lâm Cẩm Dung, biểu tình kia, động tác kia chính là, vô luận như thế nào người cũng phải ăn miếng thịt này.

Lâm Cẩm Dung đảo mắt nhìn gương mặt của từng người, trừ bỏ Lục lão phu nhân cùng Lã thị ra, nàng thấy trên mặt Đồ thị cùng Lâm Ngọc Trân đều có một tia bất mãn.

268. Chương 271: Đồ Cưới

Gà mái không đẻ trứng sẽ không có người thích, nhi tức không sinh hài tử sẽ mất niềm vui. Lâm Cẩm Dung nháy mắt liền hiểu được Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị vốn đã yên tĩnh hồi lâu, lại đồng thời phát sinh bất mãn là vì cái gì. Ngay cả Quế Viên bên người nàng có thể bởi vì Thủy lão tiên sinh xem bệnh cho nàng mà sinh ra suy nghĩ như vậy, thế còn những người khác thì sao?

Có thể về nhà mẹ đẻ thỉnh người xem bệnh điều trị thân thể, đi Bình Tế tự cầu tử, đây đều là do nàng quản lý vất vả gia vụ được phúc lợi cùng bồi thường, cũng là Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân cho nàng thể diện. Nhưng cũng không đại biểu Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị đang sốt ruột được bế tôn tử thì có thể chờ, Lâm Ngọc Trân cần nhất là một hài tử do Lâm gia nữ nhi cùng Lục Giam kết hợp sinh hạ, kéo dài đích tôn huyết mạch, giúp địa vị của đích tôn càng thêm được củng cố; mà Đồ thị, đồng dạng cũng hy vọng Lục

Giam có thể nhanh chóng có nhi tử, đương nhiên, tâm tình của Đồ thị không giống với Lâm Ngọc Trân, Đồ thị chính là cần Lục Giam có con, cũng không để ý con do ai sinh ra.

Loại hoàn cảnh này, là Lâm Cẩn Dung đã sớm nghĩ đến cũng có điều chuẩn bị, hết thấy đều đã giảng lược. Giống như hành vi lúc trước nàng kháng hôn, sau lại trở thành vũ khí để người khác công kích mối quan hệ giữa nàng và Lục Giam, nàng không chịu sinh hài tử vì nghĩ nó có thể sẽ bị chết non một cách bi thảm, vì vậy cũng trở thành lý do và vũ khí để người khác đối phó nàng. Nàng nghĩ, rất nhiều sự việc đã có biến hóa, có lẽ ngày Lục Giam nạp thiếp cũng sắp đến rồi.

Người khác chờ không được bao lâu.

Lâm Cẩn Dung trên mặt mang theo tươi cười, cúi đầu, im lặng ăn thịt dê Lâm Ngọc Trân gấp tới. Lâm Ngọc Trân còn muốn gấp thêm thức ăn cho nàng, nàng liền khách khách khí lấy lý do phải uống Đông y, cần phải cấm kỵ nhiều mà xin miễn. Lâm Ngọc Trân cũng không nói gì, cứ như vậy buông tha nàng.

Nhất thời tiệc tan, lúc Lục Giam cùng Lục lão ông hành lễ cáo từ, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, hắn luôn cảm thấy Lục lão thái gia ánh mắt luôn luôn đảo qua trên người hắn và Lâm Cẩn Dung, ánh mắt hơi có chút u buồn.

Lục Giam buông sách trong tay, giương mắt đánh giá Lâm Cẩn Dung đang ngồi trước bàn trang điểm chải đầu, hắn cảm thấy nàng tối nay đặc biệt trầm mặc, cũng không vì mưu kế mới thành lập mà có hưng phấn. Ánh nến chiếu lên mái tóc dài đen bóng của nàng, mặt mày nhàn tĩnh, da thịt tuyết trắng một tầng quang ảnh, mông mông lung lung, làm cho người ta thấy không rõ.

“Nàng nói tổ phụ có biết hay không?” Lục Giam đi đến trước bàn trang điểm, đứng phía sau Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng ôm nàng, nâng mắt nhìn hắn cùng nàng trong gương. Hắn có đôi khi cảm thấy chính mình cách nàng rất gần, lúc hai người da thịt thân cận khó phân biệt, đặc biệt một khắc kia lúc Lâm Cẩn Dung ghé vào lỗ tai hắn khàn khàn gọi lên tiếng “Nhị lang”, hắn cảm thấy hắn gần nàng như thế. Nhưng có thời điểm, hắn lại cảm thấy hai người cách nhau rất xa, đây là một cảm giác khó diễn tả. Ví dụ như giờ phút này, nàng gần ngay trước mắt, có thể đụng chạm, lại xa không thể với tới.

“Không biết, nhưng ta nghĩ người mặc dù có thể đã biết, cũng sẽ không trách chàng. Nếu Nhị thúc phụ cùng Đại ca không tham lam không âm hiểm, muốn hại chàng, thì sao có thể chui vào bẫy?” Lâm Cẩn Dung cũng giương mắt nhìn mình cùng hắn trong gương. Trong gương hai người sợi tóc dây dưa, hô hấp giao nhau, giống như cảnh tượng ở kiếp trước, nhưng tâm tình hoàn toàn khác biệt. Từ lúc biết được những chuyện kia, nàng trong lúc nhàn hạ luôn càng ngày càng nhớ tới chuyện lúc trước, đây không phải là một hiện tượng tốt bất quá là lặp lại tra tấn bản thân mà thôi. Nhưng mỗi khi nàng không chịu suy nghĩ, nó lại luôn thành linh xuất hiện, có khi thậm chí ngay cả một biểu tình, một câu nói đều có thể nhớ rõ rành mạch.

Lục Giam ở bên tai nàng hạ xuống nụ hôn lửa nóng, còn nghiêm túc sửa lời nàng: “Là chúng ta, không chỉ là ta.”

Lâm Cẩn Dung vĩnh viễn lên khoe môi, thấp giọng nói: “Chúng ta.”

Lục Giam có thể rõ ràng cảm nhận được thanh âm của nàng đã xảy ra biến hóa, là phu thê gần một năm, đối với thân thể cùng phản ứng lẫn nhau coi như khá quen thuộc, hắn nhất thời có chút miệng khô lưỡi khô, tay đặt ở trên đầu vai Lâm Cẩn Dung khí lực mạnh hơn một chút, trong miệng vẫn nói đến chính sự: “A Dung, nàng tính tương lai làm thương nhân vận chuyển hay là mở mao chức phường?”

Lâm Cẩn Dung ngồi ngay ngắn bất động, nhẹ giọng nói: “Bây giờ còn hơi sớm, về sau nói sau.” Giờ phút này trừ bỏ nàng ra, không có ai sẽ biết chuyện này cuối cùng kết cục là gì, đây coi như là chỗ tốt của việc trọng sinh, được lấy vinh quang.

Lục Giam không nhắc lại nữa, cúi người xuống bế Lâm Cẩn Dung đi đến trước giường, Lâm Cẩn Dung nằm trong lòng hắn, hàm chứa tươi cười ôn hòa nhìn hắn. Lục Giam trên mặt ửng hồng, ánh mắt càng thêm sâu thẳm, hơi thở cũng trở nên hỗn loạn, Lâm Cẩn Dung chỉ tươi cười nhìn động tác của hắn. Đợi đến lúc vận sức chờ phát động, sắp sửa đạt thành tựu, Lâm Cẩn Dung mới khởi động thân mình, vạn phần hối lỗi: “Thực xin lỗi, Nhị lang, lão tiên sinh nói, hai tháng ta uống thuốc, không thể cùng phòng, ta vừa rồi vì sao lại quên mất chuyện này a?”

Lục Giam nhất thời giật mình, ngơ ngác nhìn nàng một lát, đột nhiên cất tiếng cười to, cũng không dừng tay, đề thấp thanh âm nói: “Nàng là tiểu yêu tinh xấu xa, dám dụ dỗ ta.”

Lâm Cẩm Dung co chân lại, không để hắn tới gần, mỉm cười: “Nếu chàng không tin, thì tùy chàng vậy. Dù sao thân mình là của ta, không phải của chàng. Chịu khổ cũng là ta, không phải là chàng.”

Lục Giam cẩn thận đánh giá nàng một lát, tin tưởng là thật, cắn chặt răng, nghiêng người, rầu rĩ nói: “Hắn cho nàng uống thuốc gì vậy, bá đạo như thế?”

Lâm Cẩm Dung đem chăn bao quanh người, ung dung nhìn hắn: “Thuốc để chữa bệnh. Nếu trị không hết, ước chừng cả đời cũng không sẽ có con nối dõi.”

Lục Giam từ trong mắt nàng nhìn ra vài phần bất hảo không chút nào che giấu, cũng không hỏi thêm, dựa vào đầu giường ngồi một lát, chậm rãi nằm xuống, sau khi lẳng lặng nằm bên cạnh nàng một lúc, đột nhiên đứng dậy nói: “Ta sang cách vách ngủ.”

Lâm Cẩm Dung chỉ cười, bảo bọn nha hoàn chuẩn bị chậu than trải giường chiếu. Đợi đến khi Lục Giam ra cửa phòng, liền thu liễm tươi cười trên mặt, nhìn hoa văn trên trướng đỉnh suy nghĩ, lúc này đây có Quế Viên hay không? Lần này người Lục gia là muốn nói rõ với nàng, tuy để nàng làm chủ, hay vẫn giống như kiếp trước, lén lút tiên hạ thủ vi cường?

Khi đó nàng cũng hiểu được, nàng cùng Lục Giam giống như người lạ, hải tử duy nhất đã chết, Lục gia bởi vì con nối dõi mà lo lắng, bảo Lục Giam thu phòng hoặc nạp thiếp đều là hành vi bình thường khi thấy có sự việc như vậy, đừng vội nói nàng không còn cách nào khác để phản bác, không còn cách nào khác để đấu tranh, chính là Lâm gia cũng đuối lý, căn bản không có người thay nàng ra mặt. Có điều bọn họ cũng không cho nàng một chút thể diện, nên thông tri trước cho nàng biết, nàng cam tâm không cam lòng, đều phải chấp nhận, không phải Quế Viên, thì cũng là người khác. Có lẽ bọn họ cho rằng, Quế Viên là người bên cạnh nàng, bọn họ vẫn là thay nàng lo lắng chu toàn đây.

Sao nàng lại phải sống với bộ dạng kia? Rõ ràng khó chịu, rõ ràng khuất nhục, lại thậm chí yếu đuối đến mức không dám kêu một tiếng, chỉ đành nuốt hết vào bụng, làm bộ như không cần, bảo trì trầm mặc, tự cho là bảo vệ một phần thể diện, nhưng đâu biết rằng giả bộ mạnh mẽ rơi vào trong mắt người bên ngoài, chẳng phải cũng giống như tươi cười giả tạo của Lục Vân, khiến người khác chê cười sao?

Lâm Cẩm Dung ngồi dậy, lấy ra một chuỗi chìa khóa, nhẹ nhàng vuốt ve, chìa khóa bằng đồng thau được ma sát thường xuyên sáng bóng như gương, phản chiếu một nữ nhân tóc tai bù xù, khuôn mặt mơ hồ. Lâm Cẩm Dung nhìn nữ nhân kia, ánh mắt dần dần trở nên mờ mịt.

Sáng hôm sau trời đầy mây, Lâm Ngọc Trân từ sáng sớm đã tâm thần không yên, mới ăn điểm tâm liền bảo Lục Giam: “Con tiếp đón Thủy lão tiên sinh lại đây.”

Lục Giam đáp ứng rời đi.

Lâm Ngọc Trân thấy hắn đi, mới quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung: “Mặc dù nhìn con đã có chút thần sắc, nhưng vẫn quá gầy, con nên ăn nhiều một chút mới phải. Nghe nói con phải uống thuốc cả hai tháng? Sức khỏe đến tốt cùng như thế nào, Thủy lão tiên sinh có nói gì không?”

Lâm Ngọc Trân biểu tình thập phần nghiêm túc, ánh mắt sáng giọng, khoe môi hơi hơi rướn xuống, đúng là vẻ hà khắc hồi lâu chưa từng nhìn thấy, không thể dễ dàng nói cho có lệ. Lâm Cẩm Dung châm chước rồi nói: “Đúng là phải uống hai tháng. Thủy lão tiên sinh khi đó đã nói với Nhị gia, nói là tâm tình tích tụ, làm lụng vất vả quá độ, nghỉ ngơi chút thì tốt rồi.”

“Từ lúc con gả vào, xác thực đại sự không ít, việc nhỏ không ngừng, làm việc thật quá mức.” Lâm Ngọc Trân cũng không chớp mắt nhìn nàng một lát, nói: “Con là thân chất nữ của ta, ta quả quyết không có ý khó xử con. Nhưng chính con cũng không nên chịu thua kém mới phải.”

Lâm Cẩm Dung cúi đôi mắt: “Vâng.”

Phương ma ma thật cẩn thận nói: “Phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, quân sự ma ma qua đây bẩm báo.”

“Gọi các nàng tiến vào.” Lâm Ngọc Trân giơ giọng trả lời, lại quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung: “Con đã nghỉ dưỡng xong, ta sẽ nói với tổ phụ mẫu của con, so với việc con không ở nhà mấy ngày nay là tốt rồi,

con ở một bên phụ trợ ta, đỡ phải mệt cho con.”

Kỳ thật Lâm Ngọc Trân đã bài trừ Đồ thị, muốn cho Lâm Cẩm Dung thoải mái một chút, nhưng cũng có ý tứ lấn quyền, Lâm Cẩm Dung cũng không cùng Lâm Ngọc Trân tranh cãi, chỉ nở nụ cười cười: “Đa tạ cô cô săn sóc ta.” Nàng hiện tại không dám nói đã đứng vững vàng gót chân, nhưng tối thiểu cũng không phải ai đều có thể tùy tiện đá một cước, ai làm đương gia cũng được, nhưng không phải là Tống thị và Lã thị, về phần Lâm Ngọc Trân làm được hay không, không phải là chuyện mà một tiểu nhi tức như nàng có thể quản, đó là chuyện Lục lão ông, Lục lão phu nhân nên tốn tâm tư.

Lâm Ngọc Trân thấy nàng không tranh, thái độ tốt hơn vài phần: “Năm đó ta vẫn quản gia, mãi cho đến khi mang Nhị lang đi Giang Nam, mới buông tay.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng hít một hơi: “Ta có lúc nghĩ cô cô thật không dễ dàng.”

Lâm Ngọc Trân đôi mắt đột nhiên đỏ lên, lập tức liền nhịn xuống, thẳng lưng, thản nhiên nói: “Ta tốt lắm”

Lâm Cẩm Dung không nói thêm gì, lên tinh thần ở một bên tận chức tận trách giúp đỡ xử lý gia sự. Thái độ của Lâm Ngọc Trân nay đối với Lâm Cẩm Dung không giống từ trước, từ trước nàng nói cái gì đều cảm thấy không dễ nghe, hiện tại lại thấy có thêm chút cảm tình. Đây đúng là, kẻ yếu thường không được người để ở trong lòng, kẻ mạnh luôn dễ dàng được người coi trọng.

Gần cửa ải cuối năm, sự tình đặc biệt nhiều, bà tức hai người rất bận việc, cơ hồ không thể nhàn rỗi. May mắn có Phương ma ma nhắc nhở: “Thủy lão tiên sinh đến đây.”

Lâm Ngọc Trân buông việc trong tay, dẫn dò Lâm Cẩm Dung: “Con đừng vội vàng, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Lâm Cẩm Dung vội nói: “Nhi tức nên ở một bên hầu hạ.”

Lâm Ngọc Trân khoát tay: “Có Nhị lang nữa, con ở trong này làm việc cũng là thay ta phân ưu.” Nói xong bộ dạng rất sợ Lâm Cẩm Dung theo kịp, vội vã rời đi.

269. Chương 272: Băng Tiết

Lệ Chi nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Thủy lão tiên sinh từ trong phòng Đại phu nhân đi ra, lại bị Tam phu nhân thỉnh đi. Sau đó, Sa ma ma lại tới nói là muốn thỉnh lão nhân gia hẳn giúp lão thái thái khám bệnh. Cũng may lão nhân gia hẳn tính tình tốt, dĩ nhiên là nửa điểm không hờn giận, nhóm phu nhân mời đi đều đi qua.”

“Lão tiên sinh tính tình tu dưỡng người không phải không biết, cho tới bây giờ đều rất tốt.” Lâm Cẩm Dung rũ mắt xuống đọc quyển sách vạn sự bốn mùa, biểu tình cũng không có dao động gì đặc biệt.

Lệ Chi ngược lại không nói gì thêm. Người sáng suốt đều biết, cả nhà nữ quyền trừ bỏ Lã thị ra, đột nhiên đều mắc bệnh, không phải đều ôm mục đích hỏi thăm sao? Vì hỏi thăm chuyện của Lâm Cẩm Dung, các nàng đều muốn thăm dò từ chỗ của Thủy lão tiên sinh mà thôi.

Lâm Cẩm Dung thấy Lệ Chi vẻ mặt rối rắm, không khỏi cười: “Nha đầu ngốc, người lo lắng cái gì? Hẳn là ai mời đến chứ?” Tất nhiên là Đào Thuần Khâm tiến cử, Đào thị mời đến, đó là người có thể tin tưởng, sao có thể dễ dàng để người trong Lục gia tùy tiện dả động? Bản thân lo lắng vô ích, Lệ Chi cũng tươi cười.

Nhưng đảo mắt lại nghĩ đến, nàng dự đoán được Thủy lão tiên sinh là người của Đào gia, người khác không nghĩ ra hay sao? Đã nổi lên lòng nghi ngờ, càng không hỏi thăm gì được, càng là hoài nghi, tóm lại vẫn không tốt. Vì thế nụ cười ấy nhảy mắt liền hóa thành vẻ lo lắng.

Lâm Cẩm Dung nói: “Người sai người đến Thính Tuyết các thu thập một chút.” Nghĩ đến đêm qua đã Lục Giam tự đứng lại sang cách vách ngủ, Lệ Chi mang theo vài phần lo âu: “Thiếu phu nhân, lúc này làm như thế sợ là không ổn lắm? Tam phu nhân lúc trước vừa một mình tìm Nhị gia.” Đồ thị vốn thấy Lâm Cẩm Dung không thuận mắt, cơ hội tốt như vậy, sao có thể buông tha? Tìm Lục Giam làm cái gì? Trừ bỏ nói về chuyện này thì còn về chuyện gì nữa. Cho nên trong lúc đó, cho dù là không thể cùng phòng, cũng không thể đuổi người đi xa a.

“Bảo người làm thì đi làm đi.” Lâm Cẩm Dung cũng không hỏi đến Đồ thị tìm Lục Giam làm cái gì. Bởi vì nàng biết, kể tiếp không bao lâu, chính là qua năm mới, là lúc nàng thành thân tròn một năm, Lục lão phu nhân đại khái cũng sẽ tìm Lục Giam. Sợ đi theo vết xe đổ của Lâm Ngọc Trân, đích tôn nổi dỗi căn bản không thể buông tha, không có người nào luôn kiên nhẫn chờ đợi nàng.

Lệ Chi bắt đắc dĩ, tự dẫn người đi Thính Tuyết các quét tước bố trí.

Lâm Cẩm Dung tiếp tục cẩn thận nghiên cứu bản vạn sự bốn mùa, từng chữ lướt qua trước mắt, nhưng không nhớ được một chữ nào, nhìn cái gì cũng không biết. Đang ảo não, chợt thấy mình bị người nhấc mạnh lên, quay đầu nhìn lại, là Lục Giam đang đứng ở cửa nhìn nàng, trời đầy mây khiến ánh sáng u ám, hắt lại vừa vặn đứng ở chỗ ngược sáng, nàng thấy không rõ thần thái của hắn. Lâm Cẩm Dung lấy lại bình tĩnh, nhìn hắn cười: “Thủy lão tiên sinh đi rồi?” “Àn.” Lục Giam bước nhanh tiến đến, giống như là muốn cùng nàng nói cái gì, nhưng cuối cùng lại chưa từng nói ra, chỉ ngồi xuống bên cạnh nàng. Lâm Cẩm Dung liền buông sách trong tay, đứng dậy châm trà cho hắn.

Lục Giam nhẹ nhàng uống một ngụm trà nóng, chén trà kia ở trong tay chuyển đến chuyển đi, ánh mắt thỉnh thoảng đảo quanh trên mặt của Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung cũng không nói gì, cúi mắt tiếp tục nhìn chữ trên sách. Ngoài phòng động tĩnh huyền nào lớn như vậy, cho dù hai người muốn giả bộ bất tỉnh đều không được, chỉ xem ai mở miệng trước, mở miệng ra sao, hoặc chính là cứ để vậy trôi qua, đợi đến thời điểm sự tình rốt cuộc không thể tránh né mới do từ miệng người khác thốt ra. Lửa trong chậu than thần nhiên đỏ bừng, lư hương làm bằng sứ men xanh tản mát ra mùi hương lan vô duyên vô cớ so với bình thường đặc hơn vài phần. Lâm Cẩm Dung nghĩ, cứ như vậy trôi qua cũng tốt, đợi cho Lục lão phu nhân, Lâm Ngọc Trân chính mồm nói với nàng cũng được, hiện giờ các nàng gây ra động tĩnh lớn như vậy, chính là để cho nàng xem.

Lại nghe Lục Giam đột nhiên hỏi: “Nàng thay đổi hương sao? Hơi đặc, không dễ ngửi như trước.”

Lâm Cẩm Dung liền buông sách trong tay, không nói một lời đứng dậy mở lư hương, bỏ khối hương liệu ra. Một làn khói nhẹ trong lư hương kia hữu khí vô lực vòng quanh trên hai đầu ngón tay của nàng, dần dần tiêu tán đi.

Lục Giam nhìn nàng một lát, thanh thanh cổ họng: “A Dung.”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên nhìn hắn, lư hương cầm trong tay đặt mạnh lên án, thanh âm vô cùng thanh thúy vang dội, hơi có chút chói tai. Hai người đều ngẩn ra, Lâm Cẩm Dung nhanh chóng cúi mắt, dù sao đã sớm dự đoán được, muốn như thế nào liền như thế ấy, lập tức nhân tiện nói: “Àn?”

Lục Giam nhìn lư hương, lại nhìn xem Lâm Cẩm Dung, nghe thấy tiếng “Àn?” rõ ràng mang theo vài phần cơn tức cùng không kiên nhẫn, lập tức có tính toán, cũng không nói toạc ra, chỉ nói: “Nàng yên tâm.”

Lâm Cẩm Dung đột nhiên sinh ra một cổ lửa giận, thần nhiên nói: “Yên tâm cái gì? Ta có lo lắng gì sao?” Trầm mặc một lát, cũng cười: “Chàng cũng yên tâm.”

Thấy thần sắc của nàng nháy mắt thay đổi mấy lần, Lục Giam nhíu mày, ngữ khí cũng là tùy tiện nhẹ nhàng thêm vài phần: “Ta yên tâm cái gì?”

Lâm Cẩm Dung không nhìn hắn, chỉ nhìn chăm chăm lư hương bằng sứ men xanh trước mặt nói: “Ta sẽ không làm người không hiền thực, không duyên cớ khiến chàng không có con nói dối, ta cuối cùng sẽ thành toàn ọi người. Nhưng chỉ là, ai muốn khiến ta không có mặt mũi, ta sẽ khiến cho nàng cũng không có mặt mũi! Ta nói được thì sẽ làm được!” Thanh âm của nàng không lớn, nhưng ý tứ của lời này đều là chỉ vào Đồ thị. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhắm vào Đồ thị.

Trong phòng một mảnh im lặng, tĩnh lặng đến mức ngay cả tiếng hít thở đều không nghe thấy. Hồi lâu, Lục Giam đứng dậy, đặt chén trà lên bàn, nói: “A Dung, nàng lại đây.”

Bảo nàng qua thì nàng qua luôn sao? Dựa vào cái gì luôn bắt nàng phải chấp nhận hắn? Cho dù nàng lúc trước có chỗ không phải, nàng luôn ôm tình cảm nóng bỏng tha thiết đi đến trước mặt hắn, mà hắn hoài nghi nàng, đối đãi với nàng như vậy sao? Lâm Cẩm Dung đưa lưng về phía Lục Giam, vẫn không nhúc nhích, không nói được một lời, hàm răng cang cấn càng chặt, chuyện cũ trước kia như đèn kéo quân ào ra trước mắt, càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng không cam lòng. Nàng không sống tốt, hắn cũng đừng mong!

Lục Giam thở dài, đứng dậy hướng nàng đi qua: “A Dung, ta...” một chữ “Ta” vừa mới thốt ra miệng, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung mạnh xoay người hướng ra phía ngoài, lớn tiếng gọi: “Quế Viên, Quế Viên!”

“Tới đây!” Quế Viên vội vã tiến vào, đứng ở dưới màn, trông mắt kinh hoảng đảo quanh: “Thiếu phu nhân có gì phân phó?”

Lâm Cẩm Dung một tay chỉ vào Quế Viên, mắt nhìn Lục Giam: “Nàng...”

Lục Giam trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức đột nhiên thay đổi sắc mặt, lớn tiếng đánh gãy lời Lâm Cẩm Dung: “Đi ra ngoài!”

Một tiếng này của hắn quả quyết không có khả năng là đối với Lâm Cẩm Dung hô quát, Quế Viên sợ muốn chết, lại thấy Lâm Cẩm Dung không lên tiếng, cũng không dám nghe theo Lục Giam, lâm vào thế khó xử, nước mắt thiếu chút nữa mãnh liệt trào ra.

“Ồ lại.” Lâm Cẩm Dung mang theo vài phần đắc ý liếc về phía Lục Giam, nàng cũng không biết bản thân vì sao phải dẩu khẩu vì cơn giận không đầu. Chỉ là nàng thấy hắn không vui vẻ, tâm tình trong lòng cũng thấy tốt hơn vài phần.

Lục Giam sắc mặt càng trắng bệch, trong thanh âm đã không còn lệ khí như vừa rồi, nhưng lại trở nên lạnh lẽo hơn: “Cút ra.”

Quế Viên thiếu chút nữa thất thanh khóc rống, Quế ma ma từ ngoài màn với một bàn tay vào, chặt chẽ bắt lấy cánh tay của Quế Viên, mạnh mẽ kéo nàng ra ngoài.

Sau đó ngó đầu vào, trắng bệch nghiêm mặt muốn nói gì đó với Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam, nhưng lại không dám nói gì, chỉ lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ngoài cửa sổ gió nổi lên, thổi trúng nhánh cây một trận xao động. Lâm Cẩm Dung mắt cũng không chớp nhìn bàn sơn son khắc hoa trong phòng, nhìn đến khi mắt lên men, thanh âm lạnh lùng hỏi: “Chàng thấy không được sao?”

Hồi lâu, mới nghe thấy Lục Giam thấp giọng nói: “Sao nàng lại làm vậy...” Nói xong cũng không chờ nàng trả lời, nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung nghe thấy thanh âm đóng cửa nhẹ nhàng, thần kinh buột chặt chợt thả lỏng. Chậm rãi đi đến bên tháp ngồi xuống, tùy tay cầm lên một chén trà, vừa mới đưa tới bên môi, đã nghĩ tới đây là Lục Giam vừa rồi uống qua, vô duyên vô cớ cảm thấy trên miệng chén có hương vị của hắn, không cần nghĩ ngợi đã hung hăng ném chén xuống đất

Lục Giam chưa đi xa, chỉ ngồi ở gian ngoài. Nghe thấy thanh âm đó, đám người Đâu Nhi tất cả đều run lên, lo lắng nhìn về phía Lục Giam. Đã thấy Lục Giam đang cúi mắt, xoay người ra bên ngoài, mới đi tới hành lang, Quế ma ma liền chạy ra, một phen kéo lấy tay áo hắn, thấp giọng năn nỉ nói: “Nhị gia, người chó tức giận thiếu phu nhân, trong lòng nàng cũng khổ sở a.”

Lục Giam không phát hỏa với Quế ma ma, đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe bên trong Lâm Cẩm Dung cười lạnh: “Nhiều chuyện!” Nhất thời tức giận đến cả người phát run, dùng sức rút tay áo khỏi tay Quế ma ma, đi nhanh hướng ra ngoài. Trương ma ma mở cửa hơi chậm một chút, hắn liền hung hăng đá vào cửa, phát ra thanh âm ồn ã.

Trương ma ma sợ tới mức thất kinh, định bồi tội, Lục Giam cũng đã đi xa.

Lệ Chi dẫn người thu thập thỏa đáng trong ngoài Thính Tuyết các, đến khi xong xuôi đã là hoàng hôn, trong lòng nghĩ tới Lâm Cẩm Dung, không khỏi vội vàng chạy trở về. Mới đến cửa viện, liền thấy không khí khác thường, Quế ma ma cùng Quế Viên hết thấy không thấy tăm hơi, chỉ có hai người Đâu Nhi cùng Anh Đào lặng yên không một tiếng động đứng ở nơi đó. Vì thế không khỏi hỏi nhỏ: “Thiếu phu nhân đâu?”

Đâu Nhi một tay kéo nàng ra ngoài, đứng ở hành lang nhỏ giọng nói: “Cũng không biết vì sao âm ỹ lên, thiếu phu nhân gọi Quế Viên đi vào, Nhị gia lại quát đuổi người ra. Sau đó Nhị gia ra gian bên ngoài ngồi, thiếu phu nhân ở bên trong ném này nọ, Nhị gia định rời đi, Quế ma ma chạy ra khuyên, thiếu phu nhân còn nói nàng nhiều chuyện, Nhị gia lúc ấy tức giận đến sắc mặt đều thay đổi, ngoan tuyệt đá cửa viện một cước rồi bỏ đi.”

Lệ Chi nhớ tới Quế Viên lúc xưa từng dính son lên sách của Lục Giam, trong lòng phát lạnh, không nói. Lâm Cẩm Dung hồ đồ, chỉ hỏi: “Vậy Nhị gia giờ phút này đi đâu? Các muội có thể hỏi thăm được không?”

Anh Đào nhỏ giọng nói: “Đầu tiên là hướng tới Tự Hiền các, nửa đường lại đổi ý, sai Trường Thọ chuẩn bị ngựa, cưỡi ngựa ra phủ.”

Lệ Chi nhân tiện nói: “Bảo người ta trông chừng, Nhị gia về thì bẩm báo.” Sau đó chính mình vén màn vào buồng trong.

Chỉ thấy Lâm Cẩm Dung ngồi ở trước bàn trang điểm, trước mặt kim quang lung linh ánh ngọc, đem mọi trang sức đáng giá bày ra, cầm một khăn lụa, đang tinh tế chà lau một vòng tay bằng vàng ròng. Nghe thấy nàng tiến vào, cũng không quay đầu: “Người đã trở lại?”

“Vâng.” Lệ Chi kiên nhẫn, cuối cùng nhịn không được tiến lên nói: “Người có nhân tâm đùa nghịch này đó! Lúc này đây, người bên ngoài sẽ vừa lòng đẹp ý!”

270. Chương 273: Khó Xử

“Mọi người đều vừa lòng đẹp ý mới tốt.” Lâm Cẩm Dung cười: “Người nói không thể lay động thì còn có năng lực đùa nghịch cái gì? Ra vào không thể tự do...” thanh âm dần dần thấp xuống, đột nhiên lại đổi thành ngữ khí vui vẻ: “Chẳng lẽ người muốn ta suốt ngày cầm sổ sách đọc sao? Xem ở trong mắt, cũng muốn ở trong tay sở một lúc cho thoải mái thôi. Người lại đây.”

Lệ Chi tiến đến, Lâm Cẩm Dung cầm một bàn tay của nàng, đem vòng tay vừa chà lau kia đeo vào tay nàng, mị mắt đánh giá: “Rất đẹp, giống như làm cho người vậy.”

Lệ Chi vội nói: “Thiếu phu nhân, người đã thưởng cho nô tỳ hai trang sức rồi.”

Lâm Cẩm Dung trừng nàng một cái: “Cho người mượn đeo một chút cũng không được sao? Ai nói ta muốn đưa cho người?” Một bên nói, một bên không thủ vị thay nàng rút ra, cẩn thận dùng vải bố bọc vào, giống như lơ đãng nói: “Tương lai nếu có người tới cầu hôn, người muốn sinh lễ như thế nào?”

Lệ Chi trong lòng nhảy dựng, gương mặt nhìn Lâm Cẩm Dung, chỉ thấy mặt mày thần thái không có gì đặc biệt, giống như đang nói một câu nhàn thoai, liền nghĩ bởi nàng nói chuyện giải sầu, hàm chứa tươi cười nói: “Nô tỳ cũng không đặc biệt muốn hấn tặng cái gì, chỉ cần đem cấp bậc lễ nghĩa làm đủ là tốt rồi. Quan trọng là nhân phẩm, kính ta tin ta, không phải là kẻ nhu nhược.”

Lâm Cẩm Dung tiếp tục thu thập trang sức của mình: “Làm đủ lễ nghi, không phải kẻ nhu nhược, nam tử có chút của cải, tính tình kiên cường thì dễ tìm. Kính người tin người, lại là không dễ dàng. Mặc dù tin, cũng nên đề phòng hấn đột nhiên không tin người nữa.” Ngẩng đầu lên nhìn Lệ Chi thần nhiên cười: “Bất quá người nhất định có thể gặp được. Lệ Chi của chúng ta là một cô nương tốt.”

Lệ Chi cười cười, tiến lên giúp nàng, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Quế Viên. . .”

Lâm Cẩm Dung thu liễm tươi cười, cúi mắt không nói.

Lệ Chi trong lòng có chút hiểu được, Lục Giam không có nha hoàn hầu hạ bên người, Lâm Cẩm Dung rõ ràng là luyện tiệp mình, mà Quế Viên bộ dạng đẹp nhất, tuổi thích hợp nhất, lại là nữ nhi của Quế ma ma, cùng Lâm Cẩm Dung lớn lên, khế ước bán mình của mẫu tử hai người đều nằm trong tay của Lâm Cẩm Dung, đúng là người tốt nhất để lựa chọn. Trừ phi, để Lục lão phu nhân hoặc là Lâm Ngọc Trân đưa một người tới đây.

Lệ Chi liền thở dài: “Nàng, nàng cũng nghĩ như vậy sao?” Nói lời này xong lại hối hận. Quan hệ giữa nàng cùng Quế Viên vốn không tốt lắm, bất quá may mắn có vài phần nặng trĩu cùng đau sủng mà thôi, bằng không, nha hoàn hồi môn có thể làm được gì? Nàng có năng lực thay Quế Viên cầu tình gì đây? Đứng ở lập trường nào để cầu tình? Đứng ở lập trường của Lâm Cẩm Dung nếu phải chấp nhận việc nạp phòng thiếp thất, đương nhiên Quế Viên so với người khác vẫn tốt hơn; mà đứng ở lập trường của Quế Viên, chắc gì Quế Viên sẽ không chịu? Từ lúc nhỏ như thế, đã ở trước mặt Lục Giam bôi son điểm phấn, mặc dù hiện tại vẻ ngoài thành thật, trong lòng chẳng lẽ không có nửa điểm mong muốn?

Vì thế Lệ Chi dừng một chút, ngược lại cười nói: “Thôi, không câu nệ như thế nào, nô tỳ vẫn thấy thiếu phu nhân tự rối loạn trận tuyến. Nhị gia không phải chưa nói gì sao? Người gấp cái gì? Nhóm phu nhân cũng chỉ là thỉnh đại phu bắt mạch mà thôi, còn chưa tới thời điểm đó mà?”

“Sáng nay Đại phu nhân đã nói qua với ta. Nàng nói không muốn khó xử ta, nhưng muốn ta không chịu thua kém. Nhưng lúc này ta ở trong mắt nàng chính là không thể không chịu thua kém, cho nên nếu phu nhân muốn an bài việc này, sẽ không ai có thể trách phu nhân không sẵn sàng. Chính là ý tứ như vậy.” Lâm Cẩm Dung đem châu sai cuối cùng để vào trong hộp, khóa kỹ lại, đứng dậy phẩy phẩy váy: “Nên đi hầu hạ phu nhân dùng cơm chiều thôi.”

Lâm Ngọc Trân tâm sự nặng nề mà cầm que cời than trong lò, Lục Vân thân mình bọc trong áo choàng lông chồn tuyết trắng lười biếng lệch qua một bên, thỉnh thoảng vểnh tai nghe động tĩnh bên ngoài, mới nghe thấy nha hoàn hô một tiếng “Nhị thiếu phu nhân”, ánh mắt lập tức liên sáng lên nhìn về phía màn cửa.

Chỉ thấy Lâm Cẩm Dung khoác áo choàng gấm sắc xanh nhạt đính lông cừu đính châu ngọc đi vào, khuôn mặt trầm tĩnh, nhìn không ra mất hứng, cũng nhìn không ra cao hứng, hành vi cử chỉ giống hệt thường ngày. Vì vậy không khỏi thầm nghĩ Lâm Cẩm Dung cũng là người biết nhẫn nhịn, liền cười nói: “Tẩu tử, Nhị ca đâu?”

Lục Giam đá cửa viện, nổi giận dưng dưng ra khỏi phủ, ai mà chẳng biết? Lâm Cẩm Dung cũng không giấu diếm: “Đi ra ngoài rồi.”

Lâm Ngọc Trân nghiêm khắc nhìn Lâm Cẩm Dung: “Đi đâu?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Không biết, nghe nói là cười ngựa đi ra ngoài, mang theo Trường Thọ.”

Lâm Ngọc Trân nhú nhú mày: “Ăn cơm đi, không cần đợi hần.”

Trầm mặc ăn xong cơm, Lục Vân đột nhiên nói: “Nhị tẩu, ta có một yêu cầu quá đáng.”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên nhìn nàng, rất muốn nói, nếu là yêu cầu quá đáng thì không cần mở miệng, nhưng trước mặt Lâm Ngọc Trân, lời này không tiện thốt ra, liền chỉ cười mà không nói.

Lục Vân liếc Anh Đào đứng cạnh Lệ Chi ở trong góc một cái, cười nói: “Nhị tẩu, bên người ta thiếu một tiểu nha hoàn đắc lực. Giản Nhi, Châu Nhi tuổi đã lớn, không được bao lâu chỉ sợ sẽ gả đi, nếu tương lai, ta rời nhà ngàn dặm...” tươi cười ảm đạm, lộ ra vẻ tiêu tụy: “Bên người cũng không có tinh linh đắc lực, ta da mặt dày muốn chiếm tiện nghi của Nhị tẩu, tẩu tặng Anh Đào cho ta đi. Ta sẽ đền bù hai nha hoàn khác cho tẩu.”

Anh Đào kinh hãi, đang muốn mở miệng, đã bị Lệ Chi kéo lại, bị hung hăng nhéo một phen, mới cố nén ủy khuất cúi mắt xuống, yên lặng nghe Lâm Cẩm Dung trả lời thế nào.

Lâm Cẩm Dung che miệng nở nụ cười.

Lục Vân trong lòng có quỷ, vừa tức vừa hận, lúc này có mặt Lâm Ngọc Trân, nghĩ rằng chỉ cần gả tới Kim gia, rời nhà ngàn dặm, vốn là chịu ủy khuất, Lâm Cẩm Dung như thế nào cũng không thể không nể mặt nàng, không phải là một nha hoàn thôi sao? Tính là cái gì. Đã thấy Lâm Cẩm Dung chẳng những không trả lời, ngược lại che miệng nở nụ cười, không khỏi chột dạ cười cười hỏi: “Tẩu tử cười cái gì?”

Lâm Cẩm Dung chỉ vào nàng: “Cười muội không hiểu chuyện, cô phụ tâm của cô cô.”

Lục Vân tức giận đến mặt mũi tái đi, khó khăn lắm mới nhịn xuống: “Nguyện nghe rõ ràng.”

Lâm Cẩm Dung hòa nhã nói: “A Vân ngốc nghếch, nha hoàn của hồi môn của muội, cô cô đã sớm thay muội chuẩn bị tốt, cũng đã dạy dỗ. Huống chi cô cô chỉ có một mình muội là chí thân cốt nhục, chưa cần muội phải nhắc, chính là một số việc vặt căn bản muội không thể nghĩ ra, cô cô cũng sớm thay muội lo lắng chu toàn. Sao có thể để muội không có ai đi theo hầu hạ? Đây không phải cô phụ tâm của cô cô sao?”

Phương ma ma thấy biểu tình của Lâm Ngọc Trân quả nhiên có chút không được tự nhiên, vội cười nói: “Đúng vậy, trăm hương, nghìn hương, đàn hương, mộc hương không phải đều là vì tiểu thư mà chuẩn bị sao?”

Qua năm mới sẽ có người tới hầu hạ người, không cần nói tới đại sự này, chính là việc nhỏ nhặt như mực, giấy bút, phu nhân cũng đã vì người chuẩn bị thật tốt.”

Lục Vân bị thuyết giảng, trầm mặc một lát, cười nói: “Ta đúng là không hiểu chuyện.”

Lâm Cẩm Dung tiếp lời: “Không hiểu chuyện cũng đừng lo, biết sửa là tốt rồi.” Rồi thi thi nhiên nói: “Nếu Anh Đào tuổi lớn hơn, lại dắc dụng chút, tuy rằng ta tuy rằng cực kỳ đau lòng nàng, đối với tương lai của nàng cũng đã tính toán, nếu muội thật sự muốn, ta cũng sẽ cho. Nhưng nàng tuổi còn nhỏ, lại không kiên định, muội có mang theo cũng không thể dùng, nên không thể cho được.”

Ha! Lý do thật đường hoàng! Lục Vân mí mắt giật giật, tươi cười vẫn sáng lạn: “Hảo tử tử, ta thích tính tình lanh lợi của nàng. Tử tử cho ta đi.”

Nếu nàng dùng phương thức này ăn vạ dây dưa, Lâm Cẩm Dung cũng dùng phương thức đồng dạng đáp lễ nàng, cười nắm tay nàng, tươi cười vô cùng sáng lạn: “Không cho là không cho, ta sẽ không đồng ý. Hảo muội muội, ta trước mắt cũng chỉ có vài người hữu dụng, trong nhà nhiều người bận rộn, muội tha cho ta việc này, ta tất nhiên sẽ đưa lên một phần hậu lễ.”

Lời này cũng là nói cho Lâm Ngọc Trân nghe, cần phải chống lại Nhị phòng, hướng chi lập tức còn muốn cùng Lâm Cẩm Dung nói chính sự, bàn đại sự, sao có thể khiến nàng không thoải mái? Lâm Ngọc Trân liền mở miệng: “Thôi, A Vân đừng không hiểu chuyện như vậy, người trong tay con đã quá nhiều, sao còn tranh với tử tử con? Con còn chưa khỏi hẳn, đi về trước nghỉ ngơi đi.”

Chuyện này chấm dứt ở đây, Lâm Cẩm Dung chẳng những giải quyết sạch sẽ, còn đáp lễ vô cùng lưu loát, muốn giảng giải thì sẽ giảng giải, muốn vô cớ gây rối liền vô cớ gây rối. Lục Vân đúng là nửa điểm tiện nghi cũng chưa chiếm được, trên mặt cũng không biểu lộ ra, chỉ khẽ mỉm cười rời đi. Giản Nhi nâng đỡ nàng đi tới cửa, có chút sầu lo nhìn Anh Đào liếc mắt một cái, lại gục đầu xuống, nhẹ nhàng xoay người đi theo.

Lâm Cẩm Dung xem ở trong mắt, không khỏi có thêm vài phần cân nhắc.

Nghe thấy tiếng chủ tử Lục Vân đã đi xa, Lâm Ngọc Trân nhẹ nhàng khụ một tiếng, ý bảo hạ nhân trong phòng đều đi ra ngoài, Lâm Cẩm Dung liền biết sẽ bàn về chính sự, không khỏi ngồi ngay ngắn ở giữa, bộ dạng kính cẩn nghe theo.

Lâm Ngọc Trân khe khẽ thở dài: “A Dung, theo lý, ta không nên gấp như vậy, nhưng con cũng hiểu được, đích tôn của chúng ta là hoàn cảnh thế nào, ta có hoàn cảnh ra sao.”

Đây là lời đạo đầu, Lâm Cẩm Dung hàm chứa tươi cười, không có gì là mất vui. Lâm Ngọc Trân vốn không đau sủng nàng, thậm chí không thích nàng, cưới nàng bất quá là vì cần mà thôi, kiếp trước là oan gia, kiếp này ở chung tốt hơn chút cũng bất quá là vì theo như nhu cầu, có được sự cân bằng mà thôi. Sự tình liên quan đến lợi ích của bản thân, đương nhiên chỉ cần có lợi cho bản thân, có cái gì mà không nghĩ ra?

Lâm Ngọc Trân thấy nàng không nói gì, nhân tiện tiếp lời: “Chúng ta là chí thân cốt nhục, người bên ngoài không thể thông cảm đều có thể thông cảm cho nhau, còn cũng nên hiểu được sự khó xử của ta.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu: “Bà bà khó xử, nhi tức hiểu được.”

Lâm Ngọc Trân nghe nàng sửa miệng gọi mình là bà bà, mà không phải là cô cô, hiểu được hai người đang đứng ở lập trường bà bà và nhi tức mà nói chuyện, đành bảo: “Con yên tâm, ta sẽ không thể không thay con lo lắng, sẽ do con tuyển chọn, con nói là ai chính là người đó, chính là thiếp thất thông phòng, ít hôm nữa ... chậm rãi lại nói sau. Có ta ở đây, không người nào có thể lấn lướt con.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt đáp: “Theo lý nhi tức không dám nói lời này, cũng hy vọng Đại phòng chúng ta thịnh vượng, nhưng chỉ sợ mẫu thân ta không chịu. Nay còn chưa đến một năm, cũng ảnh hưởng đến thể diện của Lâm gia.” Biểu tình của nàng dịu ngoan, ngữ khí lại là leng keng hữu lực.

Thật sự có để ý như vậy, Lâm Ngọc Trân ngẩn ra, nói: “Cũng không cần phải gấp như vậy, ta chỉ muốn nói trước với con một tiếng, để có sự chuẩn bị. Lão thái thái hôm nay cũng tìm ta đến hỏi chuyện của con, chỉ sợ cũng chính là chuyện của năm sau.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Đa tạ cô cô.”

Lâm Ngọc Trân thấy nàng lại gọi mình là cô cô, tâm tình tốt hơn vài phần, ôn nhu nói: “Con là người có hiểu biết. Con và Nhị lang đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười: “Tam thẩm nương lại tìm hấn.” Đồ thị muốn nhúng tay vào sao, đó là si tâm vọng tưởng.

271. Chương 274: Giải Quyết

Lục Giam ra khỏi Lục phủ, cưỡi ngựa ngược gió lạnh hướng tới Khánh Dương đi tìm Lâm Thế Toàn.

Mão Trọng nghênh đón đi ra, cười hì hì nói: “Muốn thỉnh Nhị gia vào bên này ngồi, Tam gia đang bồi khách thương ở nhã gian đàm luận sinh ý.”

Lục Giam cũng không quản thể diện hay không có thể diện, đi thẳng vào, giương mắt nhìn người qua lại trên đường, trong lòng nghĩ tới đều là biểu tình và ngữ khí ngay lúc đó của Lâm Cẩm Dung. Đang trong lúc ảo não, chợt nghe tiếng bước chân cùng thanh âm nói chuyện từ bên ngoài truyền vào, Lâm Thế Toàn hàm chứa tươi cười, khách khách khí khí nói chuyện với một thương hành có khẩu âm Giang Nam đi ra, gật đầu với hấn rồi tiễn người về. Xong xuôi mới lộn trở lại thân thiết hỏi: “Trời đã sắp tối, sao đệ còn chạy tới đây? Là tới kiếm cơm ăn đúng không?”

Lục Giam khéo môi lộ ra một tia cười khở: “Ta không thể không đi.”

Lâm Thế Toàn kinh ngạc nhìn hấn một cái, dẫn hấn đi vào bên trong, lại cùng hấn nói giỡn: “Đệ nhàn rồi vô sự thì đến đây ngồi nhiều một chút, nói vậy sinh ý của cửa hàng có thể tốt hơn một phần. Nhóm bà bà đại nương cũng sẽ tranh thủ đến đây a.”

Lục Giam đầy bụng tâm sự cũng nở nụ cười với hấn, mắng: “Ngoài miệng tích chút đức đi.”

“Khen đệ tuần tú, sao lại bảo là không tích đức?” Lâm Thế Toàn cũng không dẫn hấn đến nhã thất đãi khách, mà dẫn hấn tới gian phòng của mình ở hậu viện, phân phó tiểu nhị đem bàn đồ ăn ở tửu lâu cách vách về, lại cầm một vỏ rượu: “Đây chính là rượu gạo bỏ thêm sữa dê, trước đó vài ngày mới ủ, đệ ném thử xem.”

Rượu qua ba tuần, Lâm Thế Toàn mới tỉnh tể hỏi: “Tại sao nói không thể không đi?”

Lục Giam rót đầy chén rượu cho hai người, nhìn quanh rồi nói với hấn: “Đêm qua Nhị thúc phụ của ta đã nói với tổ phụ chuyện đó, tổ phụ đã chấp thuận.”

Lâm Thế Toàn thấy hấn nói đến chính sự, cũng không truy hỏi tiếp, chỉ đáp: “Vậy kiên nhẫn chờ, chờ bọn hấn thu mua tất cả mao hạt ở Bình châu, Thanh châu về thì chính là lúc nên gào khóc rồi. A Dung có nói tính toán sau này thế nào không?”

Lục Giam nói: “Nàng nói chuyện về sau để sau nói.”

Lâm Thế Toàn hí mắt nhìn hấn cười: “Nhị lang, đệ nói thật đi, các ngươi là giận đối đúng không?”

Đại để là vì Lâm Thế Toàn tính tình hiền hoà phúc hậu lại cùng Lâm Cẩm Dung thân cận tin cậy, có một số việc cũng không cần giấu giếm hấn, Lục Giam đối với Lâm Thế Toàn là nhẹ nhàng nhất, không giống như với Ngô Tương ngầm phân cao thấp, cũng không cùng huynh đệ trong nhà có chút khoảng cách. Hấn do dự một lát, cuối cùng thấp giọng nói: “Là vì con nói dối.”

Lâm Thế Toàn bỗng nhiên tỉnh ngộ trong lòng nhất thời nổi lên tính toán. Lâm Cẩm Dung coi hấn là thân huynh, coi Lưu Nhi như thân muội, hấn đương nhiên nên vì nàng tính toán. Lập tức liền cười rót một chén rượu cho Lục Giam: “Nhị lang bị tức giận sao?”

Lục Giam không thừa nhận, cũng không phủ nhận, hấn có thể nói ra nguyên nhân với Lâm Thế Toàn, nhưng không thể tố khổ với Lâm Thế Toàn. Hấn không có thói quen đem loại chuyện tư mật cùng khó xử của bản thân kể cho người ngoài, cảm giác này có chút giống như trên người quần áo bị lột bỏ, trở nên xích lỏa vậy, hấn thật sự không thích.

Lâm Thế Toàn không chút để ý nói: “A Dung qua năm mới, hai tháng nữa sẽ tròn 18 tuổi, ta muốn tặng quà lễ sinh thần cho nàng, đệ thay ta đưa ra chủ ý, xem đưa cái gì mới tốt?”

Lục Giam miễn cưỡng lắp tức liền hiểu được Lâm Thế Toàn đây là đang nhắc nhở chính mình, Lâm Cẩm Dung mới chỉ 18 tuổi, gấp cái gì? Lắp tức cười khổ nói: “Cũng không phải là ta gấp. Ta cũng chỉ mới 21 tuổi, với độ tuổi này của ta, bao nhiêu người khổ luyện vì công danh còn chưa thành thân, lại càng không nói tới con nôi dôi. Chính là tình huống nhà ta Tam ca cũng hiểu được.”

Lâm Thế Toàn thấy hắn nói như vậy, tâm thả lỏng một nửa, đồng ý nói: “Không phải ta thiên vị A Dung. Đệ không ở lại với nàng, chạy đến đây làm chi?”

Lục Giam trầm mặc xuống lại liên tục uống vài chén rượu rồi mới nói: “Ta đương nhiên biết. Ta vốn định đi nói với tổ phụ, nhưng ta nghĩ, ta đi nói, lão nhân gia mặc dù mặt ngoài đáp ứng nhưng trong lòng không khỏi sẽ oán trách nàng. Cho nên đơn giản là không nói, phạm là có người muốn an bài, cũng không cần nàng khó xử, cứ thu nhận là được, ta không chịu thì ai có thể nói gì ta? Phu thê đang êm đẹp thì không làm, nhờ một người vào giữa làm cái gì? Ta từ trước ở Giang Nam đã phá lệ phiền chán. Nàng với ta đều còn trẻ, Thủy lão tiên sinh cũng chưa nói có gì không tốt.”

Hắn nói năng có chút hàm hồ, Lâm Thế Toàn cũng vẫn hiểu được ý tứ của hắn, ước chừng là bị một đàn mỹ thiếp kia của Lục Kiến Tân dọa sợ, nhưng không phải hiện giờ thế này về sau cũng suy nghĩ như thế, liền giả bộ thử hắn: “Nhưng cũng vì tuổi đệ còn trẻ, chưa biết ưu điểm của nó. Người nghèo cố gắng kiếm tiền, cũng còn muốn mua về một người thiếp. Huống chi...”

Lục Giam nhú mày, nhẹ nhàng xoa tay: “Tam ca đừng thử ta. Huynh thấy tốt sao đến nay vẫn chưa có người nào ở bên cạnh?”

“Ta không phải bận quá sao.” Lâm Thế Toàn bị hắn chọc thủng, cũng không xấu hổ, rót cho hắn một chén rượu, ha ha cười không ngừng: “Nàng cùng đệ không được tự nhiên, nếu đệ nói những lời này với nàng, nàng nghe xong, nàng có thể không được tự nhiên nữa sao? Nàng cũng không phải người không hiểu chuyện.”

Lục Giam nhin lại nhần, trên mặt nổi lên một tầng đỏ ửng: “Nàng đâu có nghe nửa câu ta muốn nói? Nàng, nàng lại muốn...” nghĩ đến Lâm Cẩm Dung không hề phân trần gọi Quế Viên vào cho hắn xem, nhin không được lửa giận dâng lên.

Lâm Thế Toàn nhìn bộ dạng của hắn, hiểu được Lâm Cẩm Dung đại khái có chút quá đáng, trong lòng càng thêm yên tĩnh, phóng thấp thanh âm nói: “Nếu nàng không ổn, đệ cứ nói với ta, cho dù là không dám so sánh với Tam thẩm nương, ta cũng có thể giáo huấn nàng. Nhưng nếu không có trở ngại, đệ nên khoan dung cho nàng một chút, ai bảo nam tử hán chúng ta lòng dạ từ nhỏ đã rộng lớn hơn nữ nhân rồi đây?”

Lục Giam cúi mắt nói: “Tam ca nói đúng, ta trở về đây.”

Lâm Thế Toàn không thấy hắn nói cho hết tâm sự, sao có thể để hắn đi, một lòng muốn giải quyết khúc mắc trong lòng hắn: “Nam tử xá đại trượng phu, nói nửa câu giấu nửa câu, phiền cũng phiền muốn chết.”

Lục Giam cũng là kiên quyết không nói: “Sự việc khác cũng đành thôi, việc này tự ta có thể giải quyết. Chính là không có người để nói chuyện, muốn cùng Tam ca nói hai câu, hiện nay đã tốt hơn nhiều.” Quả nhiên từ cưỡi ngựa lên, lại khoác áo choàng, đi ra cửa gọi Trường Thọ.

Lâm Thế Toàn thấy không giữ được, lại thấy hắn mang theo vài phần say sưa, đành phải thấp giọng dặn dò Trường Thọ vài câu, rồi tiến lên vỗ đầu vai Lục Giam nói: “Nàng luôn cảm thấy ủy khuất, đệ bao dung cho nàng một chút. Nàng không phải người không biết tốt xấu, lúc tức giận cố nhiên có chút hung dữ, nhưng cũng là người hay mềm lòng.”

Lục Giam cười: “Ta biết rồi.” Nói xong xoay người lên ngựa, hướng Lâm Thế Toàn khoát tay áo: “Ta đi trở về.” Lâm Thế Toàn vẫn nhìn đến khi bóng dáng hắn biến mất nơi cuối đường mới quay người đi vào cửa hàng.

Lục Giam mang theo vài phần cảm giác say, hồi tưởng lại lời của Lâm Thế Toàn, một lòng nghĩ trở về muốn tìm Lâm Cẩm Dung, cùng nàng nói rõ ràng. Ai ngờ con ngựa đi tới ngã tư, đã thấy một đám người cưỡi ngựa cười đùa lại đây, một người đi trước mặt mày bay lên, xa xa liền lớn tiếng tiếp đón hắn: “Nhị lang! Người từ đâu tới đây? Hồi lâu không gặp.” Chính là Ngô Tương.

Ngô Tương gần đây càng ngày càng đang hoang, Lục Giam thấy vài người đi theo phía sau hẳn đều là đệ tử thế gia hết ăn lại nằm, phong lưu ham chơi, trong lòng còn có chút không cho là đúng, hàm chứa vài phần châm chọc cười nói: “Người lại là từ đâu tới đây? Bạn việc sao?”

Ngô Tương chỉ cười: “Nhị lang khờ, người không phải một lòng muốn thắng ta sao? Ta ham chơi đùa giỡn, chẳng phải đây chính là cơ hội của người sao?” Vừa nói, vừa kéo dây cương của hắc mã, dẫn hắc mã đuổi kịp mình: “Đi, đằng trước có người mới mở tử lâu, nghe nói mỗi ngày giờ Dậu vào điểm người phải có ngân kỳ, chúng ta không cần ngân kỳ kia, cũng đi nhìn xem nào nhiệt.”

Lục Giam không muốn đi theo hắc mã, thầm nghĩ về nhà. Nè hà bị một đám người đi lên vây quanh, miệng đều kêu la nói: “Lục Nhị ca không được từ chối, cũng đừng nói là muốn trở về đọc sách làm chính sự, kỳ thật là sợ Nhị tẩu cầm chổi lông đánh đi!”

Ngô Tương ở một bên cười mắng: “Không biết xấu hổ! Mới thử qua trà quả Lục Nhị tẩu mời, ngay tại nơi này đã đổ miệng bố trí người, bắt người nói giỡn.”

“Ngày thường ai không nói giỡn hai câu? Hiếm khi gặp hắc mã, nếu hắc mã không đi cùng chúng ta, đều sẽ phai nhạt tình cảm a.” Đám người kia chính là không chịu thả Lục Giam, Lục Giam bất đắc dĩ, đành phải đi theo bọn họ.

Vào tử lâu tên gọi Phúc Đức lâu kia, thấy bên trong rèm cửa trên châu, hiên cửa cấm tú, đèn đuốc huy hoàng, thanh âm ti trúc, tiếng nói chuyện vang thành một mảnh, lại có kỹ nữ nùng trang điểm mặt xen kẽ ở giữa, rất náo nhiệt. Vào cửa còn có gã sai vặt của Ngô Tương ra tiếng tiếp đón cơm nước: “Bày một bàn tiệc thượng đẳng, cần phải tinh tế chút.”

Mọi người lập tức được đưa vào một chỗ im lặng thanh nhã ngồi xuống, tiếp theo còn có hai kỹ nữ dung mạo đoan chính ôm tỷ bà lại đây hành lễ vấn an. Ngô Tương liền bảo hai người ngồi: “Có khúc xương sở trường nào thì cứ đem ra, nếu đàn hay, sẽ trọng thưởng.”

Hai kỹ nữ thấy người người quần áo ngăn nắp chỉnh tề, vẻ mặt kiêu căng, lại có gã sai vặt tùy tùng đi theo hầu hạ, trong lòng biết đều là phú gia đệ tử, không khỏi hoàn toàn lên tinh thần ân cần hầu hạ, người lớn tuổi hơn loan loan cười nói: “Ta còn có một hảo tỷ muội gọi là Xảo Xảo, thổi tiêu rất hay, nhóm đại gia nếu không chê, thì gọi nàng ra tấu một khúc.”

Ngô Tương liền cười: “Gọi tới, gọi tới!”

Lục Giam nhíu mày nói: “Cách mấy ngày nay không thấy, tại sao người đã thành bộ dạng này rồi? Trong nhà các trưởng bối cũng không quản sao?”

Ngô Tương quay đầu nhìn hắc mã cười: “Ta không chậm trễ học tập, ngày như vậy cũng không nhiều, muốn cùng bạn bè kết giao, đa số vẫn là đến trà tứ phong nhã của A Dung. Nếu không phải tử lâu này gần đây khai trương hàng đầu vang dội, bọn họ đều khuyến khích ta đến, ta cũng sẽ không tới đây. Nhưng nếu đến đây, thì sao lại không vui chơi cho hưng trí?” Một chén rượu đặt xuống, cười vỗ vỗ đầu vai hắc mã: “Nhị lang, ta đã sớm hiểu rõ rồi, nhân sinh khổ đoản tu tẫn hoan (Cuộc đời con người ngắn ngủi, nên tận hưởng vui vẻ)! Người cũng đừng bắt buộc, không duyên cớ đem bản thân biến thành vẻ mặt khổ sở như vậy. Người ngày bé cũng không giống như thế này, thật sự là càng ngày càng cổ hủ mà.”

Lục Giam bị hắc mã nói mà sững sốt, không tự giác liền vênh vênh lên khóe môi. Ngô Tương nhìn hắc mã cười, lôi kéo hắc mã càng nói càng cao hứng: “Ta cũng không tin người chưa từng tới chỗ này, tương lai chẳng lẽ lại miễn không đến sao? Người cũng đừng sợ A Dung, trong lòng nàng đều thông hiểu, không phải cái loại nữ tử không có mắt nhìn, nhất định sẽ không cùng người càn quấy.”

Lục Giam khẽ nhíu mày, không cùng hắc mã nói Lâm Cẩm Dung như thế nào, chỉ nghiêm mặt: “Xã giao thì không sao, ta là sợ người mê muội, không biết nặng nhẹ.”

Ngô Tương ngẩn ra, khẽ cười: “Người kỳ thật là người tốt lương thiện. Ta tự có tính toán.”

272. Chương 275: Túi Hương

Không bao lâu, rượu và thức ăn được mang lên, kỹ nữ tên Xảo Xảo kia tiến vào, thi lễ vãn an xong, quả nhiên cầm tiêu thổi một khúc [trang dài thu tứ], kỹ xảo không dám nói là rất tốt, nhưng tài nghệ giống như nàng trong số kỹ nữ tiếp khách cũng coi như là khá, cộng thêm tướng mạo đoan chính, nhìn cũng còn thuận mắt. Mọi người chỉ muốn mua vui, không khỏi trầm trồ khen ngợi cổ động, đều cầm tiền đánh thưởng.

Ngô Tương thấy Lục Giam khi nghe biểu tình nghiêm túc, giống như thật sự tới nghe thổi tiêu vậy, không khỏi có chút buồn cười bộ dạng này của hắn, cố ý muốn chọc hắn, chỉ vào Xảo Xảo kia nói: “Người lại đây, vị Lục Nhị gia này của chúng ta cũng là người giỏi về thổi tiêu, các người đến tỷ thí xem ai tài nghệ cao siêu hơn?”

Một đám người đều ha ha cười khuấy động, Xảo Xảo kia quả nhiên hàm chứa tươi cười lại đây, ngồi xuống bên cạnh Lục Giam, mềm nhũn không xương dựa vào người hắn, Lục Giam nghiêng người ra, bên tai liền đổ ửng.

Ngô Tương cười bò lăn bò toài, tâm muốn đùa dai, không để ý tới Lục Giam chỉ hướng Xảo Xảo nháy mắt: “Thực là không biết hầu hạ, Lục Nhị gia giận người rồi, còn không rót cho hắn một chén rượu bồi tội? Đồ tốt gia mới trọng thưởng người a.”

Mọi người nhất thời ồn ào, rót rượu lôi kéo người, cường ngạnh ấn Lục Giam xuống, để Xảo Xảo kia cho hắn Lục Giam uống một chén rượu. Xảo Xảo kia cực kỳ yêu thích bộ dạng của Lục Giam, lại muốn những người khác vui vẻ, không khỏi thi triển mọi thủ đoạn, kéo đến kéo đi.

Ai nghĩ Lục Giam bất ngờ không kịp phòng bị phải uống chén thứ nhất, chén thứ hai cũng bị bắt phải uống, đổ mặt tía tai tránh qua một bên, tùy ý để mọi người ồn ào thế nào cũng không chịu nhường, chỉ nhìn Ngô Tương nói: “Đùa giỡn cũng đủ rồi, người biết rõ ta không thích mấy thứ này, còn làm như vậy nữa ta sẽ khiến các người mất vui.”

Ngô Tương hiểu được tính tình của hắn, cũng thu liễm tính đùa cợt, vỗ vỗ tay ý bảo Xảo Xảo lui xuống, gọi tỷ muội ba người ở một bên gảy tỳ bà đàn hát, bọn họ tự nói chuyện, ăn cơm uống rượu. Qua gần một canh giờ, mọi người cơm rượu no say, đều có chút lơ đãng, Ngô Tương đứng dậy đi đến ốc xí rồi trở về, cười nói: “Đều đang tận hứng, đã tan vội sao?”

Chợt thấy một cái gã sai vặt tiến vào nói: “Ổ cửa có một tạp dịch, nói là vừa mới có người ở gần ốc xí thấy có túi hương bị rơi, dường như là của nam nhân, có thể có ai làm rơi túi hương túi không?”

Mọi người đều nhìn về phía Ngô Tương: “Vừa rồi người đi ốc xí chỉ có huynh, là của huynh sao?”

Ngô Tương sờ người, gật đầu nói: “Quả nhiên túi hương của ta không thấy đâu.”

Mọi người đều chăm chọc hắn: “Chúng ta say sưa quăng bữa bãi cũng đành thôi, huynh không uống rượu cũng thành cái dạng này, thật sự là cười chết người. Cũng may huynh vận khí tốt, gặp được một người không tham lam.”

Xảo Xảo kia liền cười nói: “Chư vị có điều không biết, ông chủ đã sớm công đạo, phàm là có khách nhân ở cửa hàng làm rơi đồ, lại được hạ nhân chúng ta nhặt lấy, cứ yên tâm đi, một văn tiền cũng sẽ không thiếu.”

Khi nói chuyện gã sai vặt cầm túi hương tiến vào, là một túi hương may bằng tổ la màu lam, thêu hoa trang trí. Đóa hoa kia dùng sợi thêu ngà voi thêu viền cánh, sợi thêu màu vàng thêu nhụy, màu hoa là hồng tím, phối màu thập phần tươi mát, thêu công lại tinh tế.

Ngô Tương còn chưa mở miệng, đã bị người chớp lấy, cầm túi hương lắc lư ọi người thấy, chê cười hắn: “Ngô Nhị ca lại dùng đồ của nữ tử a? Màu sắc này, còn thêu hoa này nữa. Nói đi, là ai đưa cho huynh?”

Lục Giam vốn chỉ cười xem bọn hắn trêu đùa Ngô Tương, ánh mắt vừa lướt qua, tươi cười lập tức trở nên cứng đờ. Đóa hoa này, hắn vô cùng quen thuộc, trên yếm của Lâm Cẩm Dung, áo trong, lại đến khăn lụa hàng ngày, thường xuyên đều có thể nhìn thấy thân ảnh của nó. Hắn không khỏi nắm tay thành quyền, ánh mắt rơi xuống gương mặt Ngô Tương.

Ngô Tương vẫn không phát giác, chỉ cảm thấy mình làm rơi túi hương, cũng có người làm rơi hương túi, lại còn chạy tới đưa ình, có chuyện vừa khéo như vậy thật sự là rất thú vị, ha ha cười liền đứng dậy chém giết: “Đệ bảo ta nói thì ta phải nói sao? Là có người đưa cho ta, đương nhiên không thể nói với đệ a. Mau đưa đây! Ta sẽ tha chết cho đệ!”

Người nọ vốn là người hay la cà quán rượu, chính là không buông tha, thế nào cũng phải buộc Ngô Tương nói ra là hồng nhan tri kỷ nào tặng.

Ngô Tương chỉ cùng hần cười đùa nháo cướp đoạt, Lục Giam trong lòng một trận phiền chán, thấy khuôn mặt của Ngô Tương thật sự đáng giận, làm cho người ta muốn nắm một quyền, lại đá hai cái mới giải hận, khó khăn lắm mới nhịn xuống, tay đã trở nên hơi run run.

Ngô Tương lại đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa, dựa vào ghế, lười biếng nói: “Nói thật cho người biết, cũng không phải của ta, đệ thích thì cầm đi. Cần thận bên trong chứa ác quỷ, nửa đêm mò ra móc tim đệ ăn a!”

Mọi người liền cười nhạo hần: “Người ngồi đây ở đây, chỉ có huynh làm rơi đồ, còn là một cái túi hương, giờ phút này cũng không thừa nhận, huynh lại không uống rượu, ai tin huynh đây! Còn có ác quỷ gì chứ, huynh làm mất thứ này, mới bị ác quỷ tô son điểm phấn kia móc tim ra ăn a!”

Người nọ cầm túi hương run bả vai nói: “Ta rất sợ a.” Vừa nói loạng choạng suýt ngã, đã thấy Lục Giam nhanh đứng lên, tay duỗi ra, mọi người một mảnh hư thanh, đều nói may mà có hần.

Lục Giam nhanh chóng cầm túi hương lại, cười nhẹ: “Thứ này là của ta, là ta lúc trước làm rơi. Uống khá nhiều, vì vậy không phát hiện.”

Ngô Tương kinh ngạc quay đầu, thấy Lục Giam trên mặt đang cười, trong mắt cũng lại không có chút tươi cười, cũng không thèm nhìn tới hần, thu liễm vẻ cười cợt, đứng dậy nói: “Đều tan đi.”

Mọi người liền hi hi ha ha chào nhau, Lục Giam xoay người lên ngựa, Ngô Tương từ sau vượt lên gọi: “Nhị lang?”

Lục Giam quay đầu nhìn hần, ánh mắt đen tối không rõ, ngữ khí thập phần khẳng định, không để người khác tranh lời nói: “Túi hương này không phải của người.”

Loại ánh mắt cùng ngữ khí này? Ngô Tương sửng sốt, lời vui đùa nuốt xuống, nghiêm mặt nói: “Đương nhiên không phải của ta. Là bọn họ nghĩ sai rồi.” Còn muốn nói nữa, Lục Giam cũng đã hung hăng rút roi ngựa vung lên, lao vào trong gió lạnh.

Ngô Tương không rõ ràng lắm, cũng không tiện đuổi theo tìm tòi đến tận cùng, đứng đó một lát, rồi chậm rãi đi vào trong nhà.

Lục Giam một hơi trở về Lục phủ, đem roi cùng ngựa ném cho Trường Thọ, bước nhanh vào bên trong, đi tới một góc không người, mới dừng bước lấy túi hương ra nhìn kỹ. Tin tưởng chưa từng nhìn lầm, quả nhiên là đồa hoa hần đã quen thuộc, ghi tạc trong lòng, hần mở ra túi hương, chỉ thấy bên trong là một nhánh tóc dùng sợi vải bảy màu buộc gọn lại, bên trong còn tản ra hương mai sâu kín mát lạnh. Hần trầm mặc một lát, nhẹ nhàng kéo miệng túi hương lại. Chậm rãi đi đến chỗ khuất gió không người đứng hồi lâu, phía trước phía sau suy nghĩ mấy lần, mới hướng tới tiểu viện của hần và Lâm Cẩm Dung.

Trương ma ma nghe thấy thanh âm ngoài cửa, mở ra thì gặp hần, không khỏi cười nở rộ như hoa cúc: “Ai nha, Nhị gia đã về rồi!”

Lục Giam thần nhiên gật đầu.

Trương ma ma liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, mắt dò xét vẻ mặt của hần, thật cẩn thận hướng tới bên trong hô một tiếng: “Nhị gia đã về rồi.”

Đám người Quế ma ma vội đi ra, cầm áo choàng, xách hài, múc nước, vô cùng ân cần. Lục Giam lại không thấy Lâm Cẩm Dung nghênh đón, trong lòng có vài phần thất vọng không thể nói rõ, nhưng cũng không hỏi, chỉ thỉnh thoảng nhìn qua màn cửa vào buồng trong

Tất cả mọi người nhận ra ý tứ của hắn, chỉ có Quế Viên ở một bên không dám động, lại càng không dám nói, Anh Đào cười bảo: “Thiếu phu nhân có chút mệt mỏi, vừa tắm rửa xong.”

Lục Giam liền gật đầu, ý bảo các nàng đều lui ra ngoài, chính mình thì vào buồng trong.

Lâm Cẩm Dung ngồi trước bàn trang điểm, Lệ Chi giúp nàng chải đầu, một bên nhỏ giọng khuyên nàng: “Người nên nói năng mềm mỏng với Nhị gia, lúc này người hơi nôn nóng rồi.”

Lâm Cẩm Dung không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào gương. Trong gương đồng mờ nhạt, Lục Giam đứng ở cách đó không xa yên lặng nhìn nàng.

Lệ Chi vội vàng rẽ búi tóc cho Lâm Cẩm Dung, dùng cây trâm bằng bạc cố định xong, lặng yên không một tiếng động thì lễ với Lục Giam, lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Lục Giam giật giật, cúi đầu gọi một tiếng: “A Dung.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, đứng dậy quay đầu nhìn hắn. Nàng vốn tưởng rằng hắn tối nay sẽ không tới đây, sẽ trực tiếp đến Thính Tuyết các.

Lục Giam gắt gao cầm túi hương kia, nhìn Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Lúc trước là ta không nói rõ ràng với nàng.”

Lâm Cẩm Dung ánh mắt lóe lóe, cũng không nói gì.

Lục Giam thấy nàng thần sắc không giống như sáng sớm, nói cũng lưu loát hơn: “Ta là muốn nói với nàng, ta cuối cùng sẽ che chở nàng, cũng không muốn nàng khó xử, bọn họ nói cái gì nàng cứ đáp ứng, đừng chống đối, những việc khác ta sẽ xử lý. Chúng ta còn trẻ, nàng sắp tròn 18, ta mới chỉ 21, còn nhiều thời gian, ta không vội, nàng cũng không cần vội.”

“Ta không vội. Ta chỉ là sợ có người đứng sau lưng đâm một dao mà thôi.” Lâm Cẩm Dung vênh vênh lên khóe môi, nghiêng mặt nói: “Nhưng không câu nệ như thế nào, sang năm trước tháng ba, ta đều sẽ không nhả ra, cũng sẽ không theo ai, ai muốn bức ta chính là đánh vào mặt ta.”

Lục Giam nhất thời không nói gì, nghĩ nghĩ, chậm rãi giơ tay lên, xòe lòng bàn tay, đem túi hương đã trở nên có chút ẩm ướt bởi mồ hôi của hắn tới trước mặt nàng, rạn ra một tươi cười: “Nàng không chịu, ta cũng không chịu, vậy rất tốt, chúng ta không cần vì chuyện này mà trở nên xa lạ được không? Bọn họ đã ra tay.”

Quả nhiên thật sự đến rồi! Lâm Cẩm Dung tâm run lên mạnh mẽ, bất chấp chuyện lúc sáng, nhú mày tiếp nhận túi hương kia, nhìn ngắm trong ngoài thật kỹ, thở dài, gương mặt nhìn Lục Giam thần nhiên nói: “Đây đúng là do ta làm, nhưng bên trong tóc cũng là của ta. Chàng lấy được từ chỗ nào? Lại trong hoàn cảnh ra sao?”

“Biết không phải là nàng mà.” Lục Giam dừng một chút, vẻ mặt bình tĩnh kể lại, chỉ giấu đi chuyện kỹ nữ tiếp khách kia, cuối cùng nói: “Nàng điều tra thử xem, xem có thể có manh mối gì không?”

Lại là Ngô Tương, quả nhiên là Ngô Tương, kiếp trước thanh danh của nàng cũng bị chôn vùi tại đây. Lục Giam khi đó kỳ quái, đến cuối cùng không nói rõ ràng, giờ phút này thật may, mặc kệ trong lòng hắn nghĩ như thế nào, rốt cuộc có thể đem sự tình trải qua kể lại với nàng. Nhưng nếu không có chuyện Lã thị chó cùng rứt giậu, lộng xảo thành chuyện, làm cho nàng có cảnh giác, trước tiên đã cảnh cáo hắn, lần này hắn sẽ xử trí ra sao? Hắn kiếp trước hoài nghi nàng, không tin nàng, nay thì sao, có phải trong lòng vẫn không tin nàng, nghi ngờ nàng hay không?

Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Giam cười: “Chàng không nghi ngờ là ta xảo ngôn xảo ngữ, dựa vào việc có người quấy rối mà che giấu việc xấu sao?”

273. Chương 276: Tin Tưởng

Lục Giam nháy mắt mấy cái: “Làm sao có thể!”

Lâm Cẩm Dung tăng thêm ngữ khí: “Chàng không hề hoài nghi dù chỉ một chút sao?”

“Ta tất nhiên không có!” Lục Giam cau mày mắt húng nhanh chóng trả lời: “Sao nàng lại nói như vậy? Sao ta có thể đối đãi với nàng như vậy? Tại sao nàng cũng không tin ta?”

Khẩu thị tâm phi, Lâm Cẩm Dung căn bản không tin hẳn không có chút nghi ngờ nào. Huống chi, xác thực chỉ biết hẳn từng không tin nàng, biết hẳn chính là từng đối đãi với nàng ra sao. Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Chàng không tin là đúng, thủ pháp vụng về như vậy, không phải là người có bụng dạ hẹp hòi thì chính là đồ con lừa. Đóa hoa này, trên nhiều đồ vật của ta đều là nó, ta quá mức ngu xuẩn mới có thể lấy thứ rõ rệt như thế làm ra sự tình này!” Vừa nói, vừa phẫn hận, lúc trước nàng bị mất sáo, không phải cũng là vật đặc trưng sao? Chẳng lẽ kiếp trước nàng bị cho là người ngu ngốc đến thế sao? Hay là hẳn luôn cố kỵ Ngô Tương như vậy?

Lục Giam trừng mắt nhìn, nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.” Sau đó lộ ra tươi cười, muốn tiến lên ôm đầu vai của Lâm Cẩm Dung. Hẳn mới tới gần, Lâm Cẩm Dung đã ngửi thấy hương rượu cùng mùi của son phấn, lại nhìn qua, liền thấy trên cổ áo của hẳn có dấu son, trong lòng ghê tởm phẫn hận, đẩy mạnh tay hẳn ra nói: “Có lời thật muốn nói với chàng, đừng nói ta căn bản khinh thường cho loại chuyện gièm pha này, nếu ta làm, cũng sẽ không đưa loại này ra, như thế nào cũng phải tinh xảo đặc biệt một chút, làm cho người ta thấy cũng không nhận ra được, lại càng không thể dễ dàng đưa cho chàng xem.”

Cái gì mà nàng phải làm?! Muốn tinh xảo đặc biệt hơn một chút?! Cho dù là tức giận phát tác, cũng không thể mở miệng nói ra như vậy. Lục Giam trên mặt vừa lộ ra vài phần vui mừng, bị Lâm Cẩm Dung nói những lời này, liền nghiêm mặt, tức giận nói: “Nói bậy bạ gì đó!”

“Ta nói cái gì đâu? Người bên ngoài thổi phồng ta như vậy chẳng lẽ ta không được biện giải hai câu?” Lâm Cẩm Dung nhìn hẳn đang tức giận, càng cảm thấy dấu son này đỏ bừng chói mắt, ghê tởm cực kỳ. Liền ném túi hương kia xuống đất, đá lên đó, hung hăng giẫm đạp: “Loại túi hương này, ta đã làm năm sáu cái, màu sắc này là một đôi, đều tặng cho Ngũ muội muội. Sao lại tới chỗ này, ta cuối cùng muốn nàng phải cho ta một lời công đạo. Mấy thứ ghê tởm, mấy kẻ ghê tởm đó, cũng dám xuất hiện làm bẩn mắt của ta.”

Lục Giam thấy câu cuối cùng của Lâm Cẩm Dung giống như ám chỉ vào hẳn vậy, hẳn thật không rõ, hẳn không hề không biết phân biệt trắng đen mà phát tác với nàng, mà là cùng nàng thương lượng phân giải, nàng ủy khuất thì có thể, tại sao lại không nói đạo lý như thế? Không thuận theo không buông tha sao? Muốn mở miệng, lại phát hiện chính mình thật sự không thể tiếp lời, thốt ra sợ sẽ khiến chuyện trở nên tồi tệ hơn, đành đi đến một bên ngồi xuống.

Lâm Cẩm Dung thấy hẳn không đáp lời, cúi mắt si ngốc ngồi ở một bên, chính mình cũng thấy không có ý nghĩa, càng biết hẳn vì sao không phát tác đối với hành động không nói đạo lý của nàng, mà là yên lặng nhịn nhẫn — hẳn chợt dạ, thời điểm ban đầu, hẳn xác thực hoài nghi nàng! Hoặc là nói lòng dạ hẹp hòi xác thực không dám phát tác. Trong lòng âm thầm cười lạnh tự lên giường nằm, cũng không giống như ngày thường lui tới chủ động hầu hạ hẳn rửa mặt cỡi áo.

Lục Giam đợi một lát, thấy nàng không thềm nhắc lại, giống như đang ngủ, liền nhặt lên túi hương đã bị giẫm đạp kia lên, thanh thanh cổ họng nói: “Có cần ta đốt nó đi không?”

Lâm Cẩm Dung nhin không được quay đầu nhú mày: “Đốt? Đốt thì sao còn điều tra được a?” Mới thốt ra, chỉ thấy Lục Giam liếc nhìn nàng, biết hẳn là cố ý, liền ngậm miệng lại.

Lục Giam thấy nàng đã mở miệng, liền đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng thấp giọng nói: “Vậy nàng giữ được không? Không thể để chuyện không minh bạch như thế. Hiện nay chúng ta vì điều này mà âm ỷ, không phải càng như ý nguyện của bọn họ sao?”

Hẳn chủ động cầu hòa, Lâm Cẩm Dung nháy mắt tâm niệm ngàn hồi, dù oán hận cũng hiểu được lúc này muốn thông thoáng khoái khoái tức giận là không có khả năng, việc quan trọng nhất là phải vượt qua cửa ải khó khăn trước mặt. Vì thế thần sắc không mềm mỏng ngược lại càng thêm hung hăng vài phần, ngồi dậy chỉ vào cổ áo của hẳn nói: “Ngồi xa ra một chút, chàng cố ý muốn ta cảm thấy ghê tởm sao?”

Lục Giam không rõ, cầm cổ áo lên nhìn, trong mắt ngược lại lộ ra vài phần vui mừng, tùy tay ném túi hương qua một bên, rồi nắm tay Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “A Dung, ta không có.”

Lâm Cẩm Dung hừ một tiếng, nhưng cũng không rút tay về.

Lục Giam thấy nàng không rút tay về, lại tới ngồi gần nàng, thấp giọng nói: “Là Ngô Tương làm chuyện tốt.” Một bên nhìn thần sắc của Lâm Cẩn Dung, một bên kể lại chuyện đám người Ngô Tương xúi giục Xảo Xảo bồi rượu cho hắn ra sao, cuối cùng còn thêm một câu: “Hắn nói, xã giao mà thôi, nàng là nữ tử đặc biệt bao dung, sẽ không cùng ta càn quấy.”

Lâm Cẩn Dung tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Chàng đừng đổ hết tội lên người hắn, nhuyển ngọc ôn hương ôm trong lòng, son đều dính cả lên áo, ai biết chàng nói là thật hay là giả. Chàng chứng minh thế nào đây?” Phong thủy luân chuyển, cũng có một ngày nàng đòi hỏi hắn chứng minh sự trong sạch.

Lục Giam bất đắc dĩ thở dài, nói: “Nếu nàng không tin, có thể hỏi Trường Thọ.”

Lâm Cẩn Dung rút tay ra, nói: “Ta không hỏi, ta cảm thấy không có mặt mũi. Nếu rơi vào tai người bên ngoài, lại nói ta không biết khoan dung. Ngay cả chuyện bên ngoài của nam nhân cũng muốn quản.”

Lục Giam cắn chặt răng: “Nàng không tin thì đi hỏi Ngô Tương.”

Lâm Cẩn Dung hé mắt nhìn hắn: “Ta làm sao còn dám cùng hắn nói chuyện? Mà hỏi đến chàng không sợ bị hắn cười nhạo sao?”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Nàng là người sống với ta. Chỉ cần..... Chỉ cần trong lòng nàng có ta, nàng tin ta, bị hắn cười hai câu thì thế nào.”

“Ta sẽ không đi hỏi hắn, chàng nói không có, ta sẽ tin chàng. Sự tín nhiệm phải đến từ hai phía, chỉ dựa vào một người là không được.” Kiếp trước, nàng tin hắn, hắn lại không tin nàng; Kiếp này, mặc dù hắn tin nàng, nàng cũng không dám tin hắn. Lâm Cẩn Dung hết sức khiến ngũ khí trở nên bình thản: “Ta muốn hỏi chàng, một khắc chàng vừa nhìn thấy túi hương kia, trong lòng chàng nghĩ cái gì? Lần này là bọn họ lộ chân tướng trước, ta đã nhắc nhở chàng, nếu chưa từng nhắc nhở thì chàng sẽ làm như thế nào? Lúc ấy ở trong lòng chàng, có phải cũng hoài nghi ta hay không? Nếu sự tình như thế lại xuất hiện thêm vài lần, thủ pháp tinh ranh cao siêu hơn một ít, chàng còn có thể tin ta hay không? Ta muốn nghe lời nói thật. Nhưng nếu chàng không muốn nói thì thôi, nhưng đừng nói dối, chàng không lừa được ta đâu.”

Lục Giam rũ mắt nhìn tay nàng đang đặt lên chân phủ gấm sắc xanh nhạt như ngọc, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Ta vẫn đều rất muốn vượt qua hắn.” Trong mộng đều muốn, thậm chí còn ghen tị, nhưng lời này hắn thật sự nói không nên lời.

Hắn không chỉ rõ “hắn” kia là ai, cũng không chính thức trả lời Lâm Cẩn Dung, nhưng Lâm Cẩn Dung lại biết hắn nói tới ai, càng biết hắn ngay lúc đó thật sự là ghen tị cũng hoài nghi, trong lòng ngũ vị tạp trần, thở dài: “Hắn là bằng hữu tốt của chàng. Hắn tuy rằng cuồng vọng, có đôi khi cũng không để ý đối nhân xử thế, chỉ lo bản thân khoái hoạt vui sướng, nhưng đối với chàng cũng khá tốt, cũng không làm điều gì có lỗi với chàng.”

Lục Giam bên tai có chút đỏ lên, môi giật giật, lại không nói gì — hắn căn bản không thể nói ra bí mật giấu ở sâu trong tâm linh với nàng, liền vội vàng đứng lên: “Ta đi trước tắm rửa.”

Lâm Cẩn Dung không ép hỏi hắn, nhẹ nhàng nằm xuống, chỉ nghe phía sau bình phong tiếng nước vẫn vang lên không ngừng, hồi lâu, Lục Giam đi ra, thổi tắt đèn, nhẹ tay nhẹ chân nằm xuống cạnh nàng.

Lâm Cẩn Dung nổi lòng ngàn vạn, ngủ không được, Lục Giam ở bên người nàng im lặng nằm đó, không có chút động tĩnh. Nàng nhin không được suy nghĩ, nam nhân rốt cuộc vẫn thoải mái hơn nữ nhân, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn vẫn có thể ngủ được như cũ.

Lại nghe Lục Giam nhẹ giọng nói: “A Dung, chuyện này mặc dù không thể giống trống khua chiêng điều tra, mà phải xử lý cẩn thận sau lưng, biết rõ ràng từ đầu đến cuối mới báo cho tổ phụ, không thể để bọn họ tùy ý làm xằng làm bậy.”

“Ngày mai ta sẽ viết thư hỏi Ngũ muội. Chàng điều tra ở chỗ Phúc Đức lâu đi.” Lâm Cẩn Dung cắn răng nói: “Nếu ta điều tra ra được là ai giở trò quỷ, ta phải giết hắn mới có thể xả giận được!”

Lục Giam lấy tay ôm nàng: “Nói ngốc nghếch, nàng định đi giết người, có năng lực giết được ai đây?”

Lâm Cẩn Dung ách xì 1 cái: “Biết chàng không tin. Ta không giết được, nhưng liều cái mạng này, cũng có thể khiến hắn thân bại danh liệt.”

“Ta tin. Nhưng vì loại sự tình này, mà nguy hiểm đến tính mạng của mình thì tính là cái gì?” Lục Giam dừng một chút, thấp giọng nói: “A Dung..... Ta muốn sống thật tốt với nàng.”

Sống tốt không phải chỉ biết nghĩ là được, nàng tận mắt nhìn thấy cuộc sống của bọn họ bị việc vất vả cùng oán giận tích lũy theo ngày tháng mài mòn thành một con dao sắc, đã thương chính bản thân mình. Lâm Cẩm Dung hít một tiếng: “Ta cũng muốn sống thật tốt, nhưng thật sự không dễ dàng. Trước sau tính kế, tâm địa một lần so với một lần càng thêm ác độc, đúng là muốn mạng của ta mà.”

Lục Giam nói: “Kỳ thật bọn họ tính kế là ta, bắt quá nàng bị vạ lây. Nàng yên tâm, ta cuối cùng sẽ cho nàng một công đạo.”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Ta đây sẽ chờ chàng.”

Sáng sớm hôm sau, Lệ Chi thấy Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam lại khôi phục vẻ bình thường, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tay chân lưu loát đem điểm tâm dọn lên, hỏi Lục Giam: “Nhị gia sau khi ăn xong muốn xuất môn hay là muốn đi Thính Tuyết các đọc sách?”

Lục Giam cười nói: “Đi Thính Tuyết các đọc sách. Nhưng trước tiên ta muốn cùng thiếu phu nhân của các người đến thỉnh an các trưởng bối.”

Rất được, cho người thích xem náo nhiệt nhìn vậy. Lệ Chi tâm tình càng tốt hơn, bưng một bát thuốc tới, hướng Lục Giam nháy mắt.

Lục Giam tiếp nhận đưa cho Lâm Cẩm Dung, cười nói: “A Dung, uống thuốc trước đi.”

Lâm Cẩm Dung nhìn hẩn một cái, thấy trong mắt hẩn tràn đầy vui sướng cùng chờ mong, tâm cơ rụt lại, rũ mắt mỉm cười, tiếp nhận im lặng uống hết.

Ăn xong cơm, Anh Đào lưu loát cầm đồ tùy thân của Lâm Cẩm Dung tới, muốn hầu hạ Lâm Cẩm Dung xuất môn, Lâm Cẩm Dung giống như lơ đãng nói: “Mấy ngày nay người không cần xuất môn, ở trong phòng đi theo Lệ Chi tỷ học quản sự.” Rồi hướng tới Lục Giam cười: “Cũng không biết A Vân là làm sao, đột nhiên liền coi trọng tiểu nha đầu này, thế nào cũng phải ở trước mặt cô cô bảo ta đối nàng uội ấy, ta luyện tiếu, đã nói ta không nỡ. May mắn cô cô cũng không đồng ý.”

Lục Giam nhìn nàng một cái, nói: “Ta cuối cùng sẽ không đáp ứng muội ấy là được rồi.”

Lâm Cẩm Dung cảm thấy mỹ mãn.

Anh Đào đôi mắt cũng đỏ lên, cảm kích quỳ xuống hầu hạ Lâm Cẩm Dung đổi hài làm bằng da nai để xuất môn.

274. Chương 277: Đắc Ý

Lâm Ngọc Trân nhìn Lục Giam, ngữ khí hơi có chút không tốt: “Nghe nói đêm qua con về trễ, đi đâu vậy?”

Lục Giam cùng nàng ở chung nhiều năm, tất nhiên biết đây là điếm báo nàng muốn phát tác, lại không biết nàng vì cố gì lộ ra thần thái này, liền hàm hồ đáp: “Tìm Lâm Tam ca nói chút chính sự, ở trên đường gặp được vài thể giao, đến Phúc Đức lâu mới mở uống rượu nói chuyện.”

Lâm Ngọc Trân trong lòng cũng nhớ kỹ Lâm Cẩm Dung hôm qua nói nàng biết Đồ thị muốn nhúng tay quản chuyện trong phòng của Lục Giam. Đây là điều nàng kiên quyết không thể tha thứ, cho nên nhìn Lục Giam đều thấy thập phần không vừa mắt, có điều không thể thốt ra, liền mượn cơ hội phát tác với Lục Giam: “Thật vất vả mới về nhà, cũng chỉ biết tức giận với thê tử, ra ngoài làm chính sự cũng đành thôi, lại đi theo một đám người sống phóng túng? Mùa thu sang năm sẽ vào kinh thành dự thi, con biết phải làm thế nào chưa?”

Lâm Cẩm Dung trong lòng vui thích, cúi mắt giả câm vờ điếc.

Lục Vân ở một bên nghe thấy, vội cười khuyên nhủ: “Nương a, ca ca đâu phải loại người này? Cho tới bây giờ đều rất có chừng mực, cũng rất ít khi cùng người khác đi chơi. Thể giao bằng hữu, không thể không lui tới.”

“Con thì biết cái gì? Hẳn kết giao với người đứng đắn thì ta đâu có ngăn cản?” Lâm Ngọc Trân trừng nàng một cái, không khách khí nói với Lục Giam: “Đem việc tổ phụ an bài làm cho tốt, đọc sách chuyên tâm, sự tình khác đã có ta cùng A Dung thay con an bài! Đừng vội cô phụ sự kỳ vọng của tổ phụ mẫu cùng phụ thân con và ta!”

Lục Giam cúi mắt, đáp một tiếng: “Vâng.”

Lâm Ngọc Trân bưng trà lên, chậm rãi thổi: “Phụ thân con có gửi quà và thư về, nói vậy bên trong cũng có viết thư đốc thúc con, chính con tự xem đi!”

Đây là phát biểu đã xong, Lâm Cẩm Dung hợp thời cười nói: “Cô cô, Mẫn Hành hôm qua cũng chưa tới thỉnh an lão thái thái.”

Lâm Ngọc Trân hiện tại cũng không khó xử nàng, liền cho nàng chút mặt mũi: “Đi đi, sớm đi thỉnh an, rồi sớm làm việc, đọc sách. Nói với tổ mẫu của các con, ta quản lý gia sự xong mới đi qua hầu hạ người.” Trong lòng lại đang tính toán nên thu thập Đồ thị như thế nào, để nàng ta biết khó mà lui, hiểu được chuyện này cũng không phải là một phẩm nương như nàng có thể nhúng tay vào. Thật đúng là người luôn nhận thức không rõ thân phận cùng tình thế!

“Vâng.” Lâm Cẩm Dung hàm chứa cười cùng Lục Vân chào hỏi: “A Vân có đi cùng chúng ta không?”

Lục Vân ánh mắt đảo qua gương mặt Lục Giam và nàng, mỉm cười: “Ta sợ lạnh, chờ giữa trưa ấm áp thì sẽ tới sau.” Ân cần đưa phu thê hai người xuất môn, lời nói thâm thía thấp giọng bảo Lục Giam: “Ca ca, về sau đừng tức giận khắt khẫu với tẩu tử, cứ như vậy thật tốt a.”

Lâm Cẩm Dung trong lòng lạnh lẽo, mỉm cười nhìn Lục Giam nói: “Xem kìa, chúng ta làm uội muội cũng lo lắng theo.”

Lục Vân mềm mại cười: “Các người đều là thân nhân của ta, ta đương nhiên luôn ngóng trông các người tốt. Như vậy ta tương lai giả xa, trong lòng cũng kiên định hơn.”

Lục Giam trấn an hướng nàng cười cười, nói: “Trời lạnh, gió lớn, mau vào đi thôi.”

Hai người đi ra ngoài thật xa, Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn, thấy Lục Vân vẫn đứng ở đó, không nhúc nhích nhìn về phía bọn họ, liền hướng Lục Vân nhếch miệng cười, sau đó nói với Lục Giam: “Chuyện của A Vân đã định ra chưa?”

Lục Giam gật đầu: “Nghĩ đến thư của phụ thân sẽ tới cùng với lễ vật. Người đi hỏi thăm bên kia, ước chừng năm sau cũng sẽ trở lại, không có biến động gì lớn.”

Lâm Cẩm Dung nhân tiện nói: “Chúng ta dù sao cũng phải đưa nàng một phần lễ.”

Lục Giam tuy rằng bị Lâm Ngọc Trân răn dạy, tâm tình cũng không kém, mang theo vài phần hưng trí cười nói: “Nàng định tặng cái gì?”

Lâm Cẩm Dung không trực tiếp trả lời hắn, hỏi ngược lại: “Nhất định chàng sớm đã có dự tính, chàng định tặng nàng cái gì?”

Lục Giam cười cười: “Nàng thích đánh đàn, ta sẽ tìm một cầm tốt. Mặt khác bảo cửa hàng hạt châu chuẩn bị một hộp châu ngọc thượng đẳng, nàng thấy đủ chưa?”

Lâm Cẩm Dung nghe xong lời này, trong lòng cũng có chút tính toán, cười nói: “Ta là tẩu tử, lắm miệng sợ chàng làm ca ca nói ta luyến tiếc, chàng cảm thấy đủ là được, ta sẽ tặng nàng một bộ đồ trang sức mới bằng vàng.”

Lệ Chi nhẹ nhàng khụ một tiếng: “Đại thiếu phu nhân cùng Đại gia tới.” Ngay sau đó chỉ thấy Lục Thiệu nắm tay Hạo Lang, phía sau Tổ Tâm cùng Quế Hương một trái một phải thật cẩn thận giúp đỡ Lã thị, toàn gia hoà thuận vui vẻ từ bên kia đi tới.

Mắt thấy sẽ chạm trán, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam đồng loạt tươi cười, đón nhận thi lễ.

Lục Thiệu cười tươi đánh giá hai người, nhiệt tình nói: “Đây là muốn đến thỉnh an tổ mẫu sao? Nhị đệ hồi lâu chưa từng trở về nhà, ngày khác hai huynh đệ chúng ta cùng uống một ly, thế nào?”

Lục Dảm ôn hòa nói: “Tiểu đệ sẽ làm chủ, thỉnh Đại ca.”

Lục Thiệu cười ha ha: “Dù sao ta lớn hơn, nên là ta mời đệ.” Lại nói: “Nếu sinh ý mao hạt làm tốt, ca ca ta sẽ tự bỏ tiền túi, thời điểm qua năm mới thỉnh người mỗi ngày hát hí khúc diễn ảo thuật. Đến lúc đó Ngũ lang bọn họ cũng đã trở lại, cũng có thể khiến toàn gia vui mừng, qua một năm vui sướng.” Thật sự là chân chính đắc ý.

Lục Giam mí mắt nhảy nhảy, chỉ cười nhẹ.

Lục Thiệu xem ở trong mắt, tâm tình tốt, vuốt đầu Hạo Lang nói: “Con không phải vẫn nhắc tới Nhị thẩm nương sao, tại sao thấy người lại trốn ở chỗ này?” Lời còn chưa dứt, đã thấy Lã thị liếc mắt qua. Đúng là nữ nhân, hiểu được cái gì? Nói nàng thiếu kiên nhẫn chính là thiếu kiên nhẫn, Lục Thiệu cũng không để ý tới Lã thị, chỉ đẩy Hạo Lang một cái.

Hạo Lang bất quá chỉ là một hài tử mấy tuổi vô tâm, nào biết cái gì, lập tức chạy lên nắm tay Lâm Cẩn Dung, hoan hoan hỉ hỉ cùng nàng nói chút chuyện trẻ con. Lâm Cẩn Dung chán ghét thậm chí cừu hận Lục Thiệu cùng Lã thị, nhưng cũng không có khả năng ghét bỏ hai hài tử này, có điều nàng cũng là người nhàm chán, không khỏi nhẫn nại mỉm cười nhất nhất trả lời Hạo Lang.

Tình hình này dừng ở trong mắt của Lục Thiệu cùng Lã thị, chính là thấy nàng quả thực tâm cơ thâm trầm, rất biết cách giấu giếm; Lục Giam xem ở trong mắt, trong lòng lại cảm thán không thôi, thầm nghĩ Lâm Thế Toàn quả nhiên nói đúng, nàng là người mềm lòng lương thiện.

Lâm Cẩn Dung làm sao hiểu được hành động không có gì đặc biệt này rơi vào trong mắt những người bên cạnh liền thay đổi như thế? Chẳng qua cố ý đối với ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua của Lã thị làm như không thấy mà thôi.

Khi nói chuyện đã đến Vinh Cảnh cư, Lục lão phu nhân đã dậy, Lục lão ông ở đó, hai lão đang ngồi ăn điểm tâm. Hạo Lang được sủng ái thành tính, lập tức buông tay Lâm Cẩn Dung chạy về phía hai lão, dịu dàng nói: “Tăng tổ phụ, tăng tổ mẫu! Tăng tôn rất nhớ hai người.”

“Tăng tôn ngoan của ta, tăng tổ mẫu cũng nhớ con a.” Lục lão phu nhân nghe thấy cười mi mắt thành một đường, mở rộng hai tay gặt gao ôm hân vào trong ngực hôn một cái. Mọi người tiến lên hành lễ vấn an, Lục lão ông ánh mắt sáng ngời đảo qua gương mặt của Lục Giam, Lâm Cẩn Dung, nhẹ nhàng gật đầu: “Đều đứng lên đi.”

Lâm Cẩn Dung liền rửa tay, tiến lên giúp mọi người thêm cơm, chỉ thấy nàng vẻ mặt ôn hòa, cử chỉ đoan trang thông dong, kết hợp với chuyện xảy ra ngày hôm qua, Lục lão ông thập phần vừa lòng với biểu tình này của nàng, sau khi ăn xong cố ý cùng nàng nói vài câu quan tâm, lại ám chỉ phu thê bọn họ phải sống tốt.

Vừa đám vừa xoa, Lâm Cẩn Dung sớm đã thành thói quen với tác phong của Lục lão ông, cũng không nghĩ nhiều, mặt mày ngược lại càng thêm phần mềm mại. Lã thị vốn là đến xem chê cười, chê cười chưa thấy đâu, lại chỉ muốn bốc hỏa, ôm bụng liều mạng cùng Lục lão phu nhân nói Nguyên Lang cùng Hạo Lang hiểu thuận thông minh ra sao.

Lục lão ông thần nhiên đánh gãy lời của nàng: “Nguyên Lang học bài thế nào rồi?”

Lã thị liền ngậm miệng, Lục Thiệu lại cười nói: “Tiên sinh nói cũng không tệ lắm.”

Lục lão ông sầm mặt nói: “Nếu có rảnh thì bảo hân tới học hỏi Nhị thúc phụ của hân. Mặc kệ là nhân phẩm tốt, hay là học vấn tốt, đối với hân đều rất có lợi. Canh giờ không còn sớm, nên làm gì thì làm đi.” Nói xong tự đứng lên, dẫn đầu ra cửa.

Trong phòng mọi người hai mặt nhìn nhau, mỗi người nghe ra lại có vài loại tư vị khác nhau. Lục lão phu nhân ba phải: “Đều tan đi, ta cũng muốn nghỉ ngơi.” Vì thế mọi người hành lễ rời khỏi.

Lã thị thấy Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung đi xa, nhịn không được thấp giọng hỏi Lục Thiệu: “Lão gia tử có ý tứ gì?”

Lục Thiệu thần nhiên nói: “Có ý tứ gì, trong mắt hân người đó chính là tốt nhất, người bên ngoài không thể sánh bằng.”

Lã thị mặc mặc, hận nói: “Không phải nói hôm qua đã được việc sao? Tại sao vẫn vui vẻ như thế? Không phải là lộ ra chút sơ hở gì chứ?”

“Nàng làm sao biết bọn họ không phải miễn cưỡng cười vui chứ? Nữ nhân có tâm đồ kỵ, sẽ sai sót đại sự.” Lục Thiệu định liệu trước: “Loại chuyện này hư hư thật thật, cứ để đó, sẽ có thời điểm nó mọc rễ nảy mầm. Tính tình của Nhị lang là có việc thì giấu ở trong lòng, mãi cho đến khi không giấu giếm được nữa mới trở mặt, đến thời điểm đó, cũng là không thể cứu vãn. Chậm rãi đợi xem thế nào, nàng gấp cái gì?”

Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Ngọc Trân quản lý gia sự gần hai canh giờ mới được nhân rồi, trở về phòng uống thuốc nghỉ ngơi, mới uống xong thuốc, Anh Đào thông báo: “Phương ma ma đến đây.” Ngay sau đó Phương Trúc tiến vào, cười nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ có việc muốn bẩm báo.”

Lâm Cẩn Dung liền vẫy tay ý bảo người còn lại chờ đợi: “Thế nào rồi?”

Phương Trúc nhỏ giọng nói: “Lần trước chuyện tương bảo hình cá bằng bạc kia, là một tiểu nha hoàn tên Thanh Ngã ở trong phòng tiểu thư nhắc tới với Đại phu nhân rằng Quế ma ma hầm canh ngon.”

Thanh Ngã? Lâm Cẩn Dung đối với nha hoàn kia căn bản không có ấn tượng, liền hơi hơi nhún mày: “Tra ra nàng cùng bên kia có quan hệ gì không?”

Phương Trúc cười lắc đầu: “Có một chuyện khác, lão thái thái thường Châu Nhi cho Đại tiểu thư, cửu phụ của nàng ta tái giá với muối muối của đại quản sự Phùng Xuân dưới trướng của Nhị lão gia.”

Lâm Cẩn Dung xoa xoa cái trán: “Thật là rắc rối, quan hệ lòng vòng thế này thật sự khiến người hồ đồ. Châu Nhi này ngày thường thế nào?”

Phương Trúc nói: “Ồn thỏa, nàng là do lão thái thái tặng, Đại tiểu thư cũng giữ cho nàng vài phần thể diện. Ngày thường chưa bao giờ từng thấy nàng đi lại với bên kia.”

Lâm Cẩn Dung trầm ngâm một lát, nói: “Không thể oan uổng người khác, nhưng cũng không thể xảy ra sơ sót, trông chừng cẩn thận, chớ dả thảo kinh xà.”

Phương Trúc đáp ứng, lại kể lại một ít việc vặt bên ngoài cho Lâm Cẩn Dung nghe, thấy Lục Giam tiến vào, mới cáo lui.

275. Chương 278: Tuyệt Động

Trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, mao hạt ở Thanh châu, Bình châu giá tăng gấp đôi, nhưng lại cung không đủ cầu.

Đứng giữa, lão Phương, thủ hạ quản sự của Mai Bảo Thanh nhận gần mười xe mao hạt của Vương gia, Lục gia, Đào gia, giống trống khua chiêng vận chuyển ra thành Bình châu, hướng tới phương bắc. Cùng lúc đó, nhiều thương hành nghe tin lập tức hành động, dừng mãnh tiến vào Bình châu, Thanh châu, chuẩn bị chen một chân vào đó.

Sinh ý đầu tiên của Lục Thiệu hoàn thành, tiền túi căng đầy, vô cùng cao hứng, đặc ý bẩm báo với Lục lão ông, sau khi được Lục lão ông khen ngợi, nhiệt tình mời phần đem toàn bộ tiền vừa kiếm được tiếp tục cùng hai nhà Vương, Đào mua mao hạt, thậm chí còn đến chỗ mà lúc trước Lâm Thế Toàn đã đến đàm thỏa, tăng giá lấy đi mao hạt của người đó, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, lại ra giá cao thu mua người có tài nghệ thuần thực, vì để xây dựng mao chúc xưởng tốn chút tiền vốn.

Nói đến mao chúc phường này, cũng không quá khó khăn để xây dựng, Lục gia có sẵn phòng ở, thương nghị với quan phủ, xây một sân viện rộng mở, chuẩn bị hết thấy nguyên liệu cho chỉnh tề, là có thể khởi công.

Lục Thiệu là người có năng lực, tinh lực lại tràn đầy, hoa đủ tâm huyết, chỉ trong vòng hai mươi ngày đã sản xuất ra nhóm mao hạt dát vàng dệt nổi tinh mỹ đầu tiên. Tuy rằng số lượng không nhiều lắm, lại là một chiêu bài sống, ỷ vào sản phẩm mao hạt này, hẳn cùng với lão Phương quyết định, trước tháng hai sang năm, sẽ giao ra một ngàn bảy mao hạt dát vàng dệt nổi thượng đẳng, song phương dựa theo quy củ ký kết khế thư. Lão Phương đối với phẩm chất yêu cầu rất cao, tất nhiên giá mua sẽ không thấp, nhưng cũng đã lưu ý, nếu hấn vi phạm khế ước, bồi thường cũng khá nhiều.

Hết thấy đều tiến hành thật sự thuận lợi, có vẻ như vạn vô nhất thất, Lục Thiệu tiền đồ rộng mở, không cần nói ở Lục gia, chính là ở toàn bộ thành Bình châu cũng được coi là nhân vật phong vân, nhất thời nổi bật vô song, có ý tưởng chiếm cứ toàn bộ sinh ý mao hạt ở hai thành Bình châu và Thanh châu. Nhưng mà chỉ cần là việc kiếm được tiền, người khác tất nhiên sẽ không tùy tiện để hấn vừa lòng đẹp ý.

Vương gia cùng mấy nhà thương nhân vận chuyển của cải không nhiều, không thể trêu vào hấn liền nhanh chóng lui ra ngoài, Đào gia ở Thanh châu tích cực ứng chiến, nhưng cũng ngần không cho Lục gia vượt tay tới tận Thanh châu. Lục lão ông ngần nhắc nhở Lục Thiệu hai lần, dục tốc bất đạt, Lục Thiệu đương nhiên không phục, tuy ngoài miệng đáp lời, sau lưng cũng không chịu buông tha, vì thế giá thành sản xuất ở Thanh châu so với Bình châu cao hơn rất nhiều.

Cũng rất ít có người biết, mỗi ngày đều có xe ngựa của thủ hạ Mai Bảo Thanh lộn đi lộn lại, đem mao hạt lúc trước mua về lặt lẽ vận chuyển trở lại Bình châu cùng Thanh châu, thập phần ẩn nấp phân tán xử lý xong xuôi, sau đó lại được Lục gia thu về.

Trong kho hàng của Lục Thiệu mao hạt càng tích lũy càng nhiều, mắt thấy lại sắp phát tài. Đang lúc này, Đào gia lại đột nhiên tích trữ tồn kho không muốn bán. Lục Thiệu sau khi nghe ngóng, biết được Đại Vinh bên kia kỳ thật cũng cực kỳ thích mao hạt này, gần đây vì bọn họ bên này cuồng thu mao hạt, mao hạt ở Đại Vinh cũng tăng giá. Đào gia đây là muốn mượn cơ hội để nâng giá, mọi việc đều thuận lợi vì thế cũng tính toán chỗ này cũng gần Đại Vinh, chiếm cứ hết thiên thời địa lợi nhân hoà, nếu có thể trực tiếp tiếp cận với khách thương Đại Vinh, bọn họ sẽ kiếm được nhiều tiền hơn nữa. Cho nên một bên thu mua mao hạt, một bên lại bắt đầu lên giá.

Giá ngày một cao, nhóm tiểu thương hành mua không nổi, lão Phương cũng không chịu mua, ngần sai người đi hiệp đàm với Đào gia làm ăn lâu dài lấy tư lự găm vốc Mai Bảo Thanh mang về từ phía nam đổi mao hạt của Đào gia, song phương cùng có lợi. Vốn sinh ý phải làm lâu dài giống như hành vi này của lão Phương là thỏa đáng nhất, lấy ra điều lệ mới có thể hợp tác trong thời gian dài, không đến mức rối loạn, tổn thương hòa khí.

Nhưng Lục Thiệu tuổi trẻ khí thịnh, còn chưa kiếm đủ tiền, không chịu thu tay, lập chí muốn mượn đoạt sự nổi bật của Đào gia mà thu lợi. Tốt nhất là trực tiếp mua bán với Đại Vinh, lại dựa vào khế ước ký với Mai Bảo Thanh, cùng Mai gia qua lại liên tục không ngừng. Vì thế liền thiết đãi một bàn yến hội, thỉnh Lục Giam đi qua khuyên nhủ: “Nhị lang, Đào gia cùng nhà chúng ta cũng là thân thích, cùng nhau kiếm tiền không phải là ngày đầu tiên, nhưng không có đạo lý cùng nhau bù tiền.”

Lục Giam thần nhiên nói: “Ca ca nói đúng.”

Lục Thiệu biết hấn trong lòng có khúc mắc, không khỏi trấn an: “Lúc trước ta không biết đệ và đệ muội đã trù tính chuyện này, trong lúc vô ý đoạt trước tiên cơ. Trong lòng vẫn không nở, luôn muốn bồi thường các người, đệ xem như vậy được không? Không phải lúc trước đệ vẫn thu mua chút mao hạt sao? Dựa theo giá hiện tại, ca ca sẽ mua về.”

Lục Giam âm thầm cười lạnh, chính mình trong tay nếu có mao hạt, làm sao có năng lực chờ tới bây giờ lấy tiền lời cho hấn? Lục Thiệu thật biết tính toán, một chút lợi nhỏ cũng muốn kiếm. Liền nghiêm mặt nói: “Chúng ta không có.”

Lục Thiệu mỉm cười, lời nói thâm thía: “Nhị đệ nếu giúp việc này, ta sẽ ở trước mặt tổ phụ thay đệ thỉnh công.”

Đây cũng là uy hiếp. Lục Giam nếu chủ động đáp ứng làm thuyết khách với Đào Thuấn Khâm, đó là vì gia tộc, hấn nên làm như vậy, nhưng nếu không chịu, hấn sẽ đi nói với Lục lão ông, cuối cùng Lục Giam không thể không bỏ công sức, còn bị mang tiếng là bụng dạ hẹp hòi, tính toán chi li, không lấy đại cục làm hàng đầu.

Lục Giam trong lòng giận dữ, một nửa vì chuyện mấy ngày nay, một nửa cũng là vì chuyện này, cho nên không che giấu thần sắc, nặng nề mà nâng cốc chén hướng trên bàn đặt xuống, nói: “Công lao này tiểu đệ ta không dám nhận, tuy Đào gia bên kia là cữu phụ của đệ muội huynh, nhưng tóm lại vẫn cách hai tầng quan hệ, quả quyết không thể ngăn trở tài lộ của người ta, đây vốn là đạo lý.”

Lục Thiệu sớm đã đoán trước, cũng không tức giận, liền kéo hẳn lại: “Nhị đệ nói sai rồi, sao lại bảo là ngăn trở tài lộ của người ta? Bất quá là thương lượng với bọn họ, đối kháng với lão Phương bên này, tranh giá tốt mà thôi. Viết một phong thư, nếu không chịu thì đó là chuyện nhà hắn. Đây cũng không phải chỉ vì một mình ta, mà là vì cả nhà a.”

Lục Giam trầm mặc hồi lâu, nói: “Ta phải suy nghĩ trước đã. Ngày mai sẽ đáp lời với ca ca.”

Lục Thiệu thấy việc có hy vọng không hề ngăn đón hẳn nữa, để hẳn trở về, sau đó liền sai người đi hỏi thăm giá mao hạt ở Đại Vinh, liên hệ với thương nhân bên đó, tính toán nếu thực hiện mua bán với đại thương nhân của Đại Vinh, thì phải ra giá thấp hơn một phần so với Đào Thuấn Khâm, nhất định phải chiếm sinh ý mao hạt của Thanh châu về tay.

Lục Giam trở về phòng, kể lại sự tình cho Lâm Cẩn Dung biết, Lâm Cẩn Dung liền cười: “Ngày lành của hắn sắp tới rồi. Ta sẽ viết thư cho cữu phụ, bảo cữu phụ đáp ứng hắn, xem hắn chống đỡ thế nào.”

Mấy ngày nay tới giờ, nàng cùng Lục Giam, một người suốt ngày chỉ lo uống thuốc để ý gia sự, một người chỉ vui đầu khổ đọc, ngẫu nhiên đi ra ngoài tản bộ một vòng, trời chưa tối sẽ trở lại, im lặng trầm mặc, điệu thấp ẩn nhẫn, chính là chờ một ngày này.

Mao hạt ở Bình châu, Thanh châu, ban đầu đó là Lâm Thế Toàn cùng Mai Bảo Thanh, Đào Thuấn Khâm ba người liên thủ, đều là nhà mình mua vào bán ra. Lúc Lục Thiệu nhúng tay vào, giá đã không còn giống như lúc ban đầu. Chờ Lục Thiệu sau khi mua về lượt đầu tiên, Mai Bảo Thanh nhận lấy, cho Lục Thiệu một liều thuốc an thần. Nhưng sau lưng lại dùng xe ngựa chở số hàng hóa kia lôi kéo chạy một vòng, rồi âm thầm quay trở lại lấy giá thành thấp nhất bán cho Lục Thiệu, lại làm ra vẻ Đào gia cùng Lục gia tranh đoạt quyền thu mua mao hạt.

Lục Thiệu bởi vì buôn bán lời tiền, lại thấy Đào gia luôn luôn ung dung, khách thương ở phần đất bên ngoài cũng có nhiều người vào mua, nhận định sẽ không thâm hụt tiền, liền định liệu trước không ngừng mua vào. Nhưng hắn không thể nghĩ đến một điều, Mai Bảo Thanh nơi đó cũng tốt, Đào gia kho hàng cũng tốt, nhưng mao hạt bất quá là giả vờ giả vịt mà thôi, tất cả mao hạt ở Bình châu cùng Thanh châu cơ bản đều nằm trong kho hàng của Lục gia.

Mao hạt là thứ tốt, có thể thập phân giữ ẩm tránh rét, thích hợp cho thu đông đầu xuân mặc, cho nên Đại Vinh, Mạc Bắc, thậm chí phương bắc của Triều Đại, đều rất thích dùng nó, giá những năm gần đây xác thực có tăng lên. Nhưng dù sao giá trị của nó vẫn nằm trong dự kiến, nếu vượt qua giá cân bằng quá nhiều, vậy là không bình thường. Giống như tuyết tích lũy càng nhiều, sẽ dẫn tới thời điểm lở tuyết.

Sau khi Lâm Cẩn Dung gửi thư, Đào gia mặc dù chưa từng cho câu trả lời thuyết phục, lão Phương cũng đã từ Thanh châu trở về Bình châu, thuê một tiểu viện tử, cả ngày đóng cửa không ra. Lục Thiệu liền biết Đào gia đại khái là có ý tạm thời liên thủ, liền kiên nhẫn chờ, lại thỉnh thoảng bắt tay bán chút mao hạt ra ngoài, mua một bán mười, nhưng cũng khiến hắn làm ra chút biểu hiện phồn hoa giả dối.

Đảo mắt đến hai mươi lăm tháng chạp, ba huynh đệ Lục Kinh, Lục Luân, Lục Thiện cùng nhau trở về Bình châu, các quán sự ở cửa hàng khắp nơi của Lục gia cũng mang theo một năm tiền lãi tới báo cáo kết quả công tác với chủ nhân. Lục gia từ trên xuống dưới một mảnh bận rộn, Lục lão ông thỉnh người hát hí khúc diễn ảo thuật, mở tiệc chiêu đãi khao các quán sự.

Phụ tử Lục Kiến Trung, Lục Thiệu đường làm quan rộng mở.

Lúc yến hội tiến hành đến cao trào, có người vội vã từ bên ngoài cầm một phong thư vào, Lục Thiệu mở ra nhìn, tươi cười liền đọng lại ở trên mặt, bất chấp chung quanh còn có này rất nhiều quán sự cần phải tiếp đón, vội vã đứng lên, cũng không dám kinh động Lục lão ông, chỉ nháy mắt với Lục Kiến Trung cùng nhau ra ngoài.

Lục Kiến Trung ngồi một lát, cũng tìm cơ rời đi.

Lục Giam ngồi ở cách đó không xa, trong lòng bàn tay, gan bàn chân một mảnh ẩm ướt.

Lâm Cẩn Dung nghiêm túc kiểm kê tiền lãi ở cửa hàng hạt châu kia của Lục Giam, ba ngàn lượng bạc trắng, cũng không phải là ít. Lục lão ông quả nhiên là cho Lục Giam một cửa hàng rất tốt. Lâm Cẩn Dung xoa xoa nén bạc trắng, nghĩ đến tiền tài của mình thất thu trong vụ mao hạt này, không khỏi đau từng thớ thịt.

Đang tính toán làm thế nào để có thể bảo Lục Giam đền bù, chợt nghe ngoài cửa một thanh âm vang lên, Lục Giam vội vã tiến vào, cũng không nói gì, liền đưa mắt nhìn nàng.

“Yến hội sớm như vậy đã tan sao?” Lâm Cẩn Dung trong lòng một trận mừng như điên, ý bảo người hầu hạ một bên toàn bộ lui ra.

“Không tan, đồ của ta hơi bẩn, tiến vào thay đổi còn phải đi ra ngoài tiếp khách.” Đợi đến khi trong phòng chỉ còn hai người, Lục Giam mới thấp giọng nói: “Lão Phương đi rồi, giá mao hạt giảm.”

“Kế tiếp, chỉ sợ sẽ trách cứ phụ của ta. Tổ phụ chỉ sợ sẽ có hoài nghi, chàng gánh nổi không?” Lâm Cẩn Dung nửa thoải mái, nửa ngưng trọng khe khẽ thở dài. Vốn Bình châu, Thanh châu xa xôi, tin tức bế tắc không thông, rất nhiều thời điểm đều dựa vào thương nhân bên ngoài mang theo tin tức tiến vào, giá cao thấp, cũng dựa vào đại thương nhân như Mai Bảo Thanh định đoạt. Có lão Phương chống đỡ, coi như tốt đẹp, hẳn không chống đỡ, tất nhiên sẽ thất bại.

276. Chương 279: Tuyệt Lỡ

“Ta gánh được.” Lục Giam thay hài Lâm Cẩn Dung làm cho hắn, thấy nhiệt khí bao quanh lòng bàn chân, trong lòng cũng trở nên ấm áp yên ổn, trên gương mặt quang hoa lưu động: “Nếu dám làm, phải chuẩn bị hậu quả. Cho dù tổ phụ nổi trận lôi đình thì thế nào? Bị người ta tát một cái cũng không dám đánh trả, cũng không phải là người mà hắn muốn.”

Lục Giam hăng hái, tin tưởng tràn đầy như vậy, Lâm Cẩn Dung chưa từng thấy qua. Lâm Cẩn Dung không khỏi nhìn hắn lâu hơn, lại nhanh chóng dời mắt, nói: “Ở cửa hàng hạt châu tổng cộng đưa tới ba ngàn lượng bạc trắng, chàng xem xử trí thế nào?”

Lời này chuyển chủ đề thực nhanh. Vừa còn nói chuyện mao hạt, đảo mắt đã nói đến tiền lời ở hạt châu. Lục Giam tuy có chút kinh ngạc, cũng là mỉm cười: “Nàng thu về đi. Không phải nàng tốn rất nhiều tiền rồi sao? Vừa vận bổ sung vào đó. Nếu dư ra, thì chuẩn bị cho lễ vật năm mới.”

Không nói sớm, hại nàng đau lòng hồi lâu. Lâm Cẩn Dung tâm nguyện đạt thành, liền lộ ra vài phần vui mừng, chỉ bất mãn tính toán với hắn: “Chuyện lớn như vậy, chung quanh đều phải tiêu dùng, còn có tiền lưu trữ chuyên dụng vào việc mao hạt? Làm sao mà đủ? Còn chuẩn bị năm lễ, trừ phi là sói đói a.”

Lục Giam bị lời của nàng chọc cười, cũng không dám cười ra tiếng, nhảy xuống tháp ôm nàng: “Năm nay không đủ, còn có sang năm, năm sau nữa. Tất cả đều là của nàng, đủ chưa?”

Lâm Cẩn Dung lắc đầu: “Không, đó là tổ phụ đưa cho chàng, nhiều thì ta không cần, chàng đền bù tiền đồ cưới cho ta, hằng ngày đưa chút chi tiêu gia dụng là đủ rồi.”

Lục Giam cười nói: “Của ta còn không phải của nàng sao?”

Lâm Cẩn Dung thực sự nghiêm túc đáp: “Không, của ta không phải là của chàng.” Thấy Lục Giam nhú mày lại bổ sung: “Tiền đồ cưới của ta, tương lai đều phải giữ lại cho nhi tử và nữ nhi của ta a.”

Lục Giam liền tươi cười: “Được, của nàng, là của nàng. Bên ngoài còn chưa tan tiệc, ta đi trước. Bằng không hai người kia không thấy đâu, ta cũng biến mất, trách không được người bên ngoài sẽ đổ tội lên đầu ta.”

Lâm Cẩn Dung tiễn hắn ra cửa rồi cẩn thận thu bạc về, bảo vài người Lệ Chi, Phương Trúc tiến vào, thấp giọng an bài một phen.

Tuyệt rơi hỗn loạn như mưa, giầy lát khiến lông mi của người ta trở nên ẩm ướt đông lạnh thành một mảnh màu trắng. Khi Lục Thiệu cười ngửa tới mao chúc phượng mới xây dựng, các quân sự thủ hạ của hắn tham dự sinh ý mao hạt đang chen chúc tại hai chậu than lớn đỏ bừng châu đầu ghé tai: “Lão Phương mấy ngày nay vẫn ở tại chỗ này không đi, hiện tại đột nhiên đi rồi, chớ không phải là cùng Đào gia bí mật làm ăn sao?”

“Nghe nói lúc hắn đi, có mang theo một đám mao hạt chính tông của Thanh châu. Cũng không biết có phải là Đào gia hay không.”

“Còn phải nói, trừ bỏ Đào gia còn có thể là ai?”

“Vừa truyền đến tin tức, hai ngày trước Đào gia cùng một khác thương của Đại Vinh đàm luận sinh ý, ra giá thấp hơn chúng ta ba phần. Hiện tại Đại Vinh bên kia đã ngã giá.”

Lục Thiệu lòng đang run run, lại cố gắng tỏ ra vân đạm phong khinh cùng mọi người cười nói: “Sợ cái gì, ta cũng không phải kẻ thiếu bạc lập nghiệp, đem tiền toàn bộ đặt vào đó, một khi không thể bán đi sẽ không cơm ăn. Hẳn không cần còn có người bên ngoài cần mà, người ta còn phải mặc quần áo, trước nhìn xem Đại Vinh bên này, nếu không thành, chờ đến mùa thu sang năm lại vận chuyển đến phương bắc, khi đó đúng là mùa thịnh vượng giá tất nhiên sẽ còn tăng lên, sợ cái gì!”

Hắn nói như vậy khiến thuộc hạ quần sự đang lo lắng mười phần cũng thả lỏng hơn một chút: “Đại gia nói đúng, ai chẳng biết mao hạt ở Thanh châu, Bình châu tốt? Đó là mỹ danh truyền xa. Bất quá chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi, chắc chắn có thể bán được.”

Lại có người mắng lão Phương: “Lão hồ ly, sinh ý không thành thì còn tình nghĩa, vậy mà trước khi đi còn cười nhạo chúng ta bán mao hạt như bán bạc vậy. Những lời này của hắn, khiến những người tới cửa hỏi mua mao hạt không chịu ra giá, gắt gao ép buộc.”

Cũng có người thanh tỉnh, cẩn thận khuyên nhủ: “Đại gia, chỉ sợ Đào gia đây là cùng chúng ta đối chọi. Tuy chúng ta tiền vốn dày, nhưng tích trữ nhiều mao hạt như vậy chung quy không phải là biện pháp tốt. Bọn họ nếu nhượng bộ thêm vài lần, chỉ sợ giá sẽ còn giảm, người xem, có nên quyết định sớm hay không?”

Lục Thiệu nói: “Dù hắn nhượng bộ, cũng không khả năng thấp hơn tiền vốn.”

Mành bị vén lên, có người nói: “Nhị lão gia tới rồi.” Vì thế người trong phòng đứng dậy hành lễ vấn an với Lục Kiến Trung.

Lục Kiến Trung ha ha cười: “Chuyện sinh ý người lừa ta gạt không phải là điều kỳ quái, Mai gia và chúng ta còn có sinh ý mao hạt dát vàng dẹt nổi, Đào gia cùng chúng ta cũng là thân thích, sẽ không đến mức đuổi tận giết tuyệt. Đại để là các người trước đó vài ngày hơi quá mức, Đào lão gia cho tiểu bối một bài giáo huấn mà thôi.”

Mọi người đều phụ họa hắn nở nụ cười một hồi, sau đó Lục Kiến Trung xoay người gọi Lục Thiệu: “Con đi theo ta.”

Phụ tử hai người ra cửa phòng, tìm một chỗ trống không người đứng lại, Lục Kiến Trung thở ra từng đợt khói trắng: “Con tính làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lúc trước nửa điểm manh mối con cũng không nhận ra sao?”

“Đã là hai mươi lăm tháng chạp, căn bản con không nghĩ tới lão Phương sẽ làm như vậy. Hôm qua còn có người đàm luận giá cả với con, giá cả bán ra hai trăm bảy. Cho nên thật sự không nghĩ tới.” Lục Thiệu mặc dù bị đả kích, nhưng không rối loạn vẫn đứng mực: “Giờ phút này nghĩ đến, sợ là thời điểm chúng ta mới tiếp nhận sinh ý này, Đào Thuần Khâm đã cùng Mai Bảo Thanh thương lượng tốt, muốn thay ngoại chất nữ thu thập con. Lần này thật khó xử, nếu con đem bán tháo, giá chỉ sợ sẽ giảm nhanh hơn nữa, nhưng nếu không bán tháo, số mao hạt giữ lại này vẫn sẽ khiến chúng ta tổn thất, vô luận như thế nào, ở trước mặt tổ phụ con sẽ mất hết mặt mũi.” Bờ môi của hắn giật giật, do dự một lát, vẫn thấp giọng nói: “Phụ thân, trước đó vài ngày tiền vốn của con không đủ, tổ phụ lại không đồng ý bảo con cùng với Đào gia tranh đoạt, con không dám xin tổ phụ, vì vậy đã động vào tiền sửa từ đường.”

“Con thật to gan!” Lục Kiến Trung hít một ngụm khí lạnh, chỉ vào Lục Thiệu trợn tròn ánh mắt, nửa ngày nói không nên lời.

“Con vốn nghĩ rằng, qua thời gian này sẽ thu trở về. Từ đường bên kia cũng sang xuân mới có thể khởi công, số tiền này để đó không dùng đến, nếu buôn bán lời chính là của chúng ta” Lục Thiệu thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Lúc này cũng không phải thời điểm oán trách hắn, truy cứu hắn, Lục Kiến Trung thở dài: “Thôi, là ta không giáo huấn con cho tốt, số tiền này ta sẽ giúp con đền bù. Nếu người bên ngoài là rắp tâm bất lương, coi như là tính kế với con, con phải cẩn thận, chớ để người ta bắt được đuôi. Bù thì bù, dù sao giấu giếm không được, có điều chuyện về tiền ở từ đường trăm ngàn lần không thể để rơi vào tai của tổ phụ.” Sau đó

quay người lại, đi nhanh trở về phòng, nói với các quản sự: “Trước bán ra một đợt mao hạt cùng giá với Đào gia. Nhà hần bán bao nhiêu, chúng ta liền bán bấy nhiêu. Lập tức thả bồ câu đưa tin, bảo bọn họ cùng Đại Vinh bên kia liên hệ để bán nhiều hơn. Nhưng nhớ lấy, không thể bán tháo, lại càng không được rối loạn trận tuyến. Mao hạt thì tính là cái gì, Lục gia ta hoàn toàn có thể bồi thường!”

Ban đêm, trong Tụ Hiền các đèn đuốc huy hoàng, Lục lão ông ngồi ở trên tháp cầm sách dạy đánh cờ. Hần vẫn là thất lưng thẳng tắp, nhưng lông mày dày đậm, có thể biểu đạt rất nhiều loại cảm xúc lại giống như đột nhiên mất đi sự tức giận, không khí trầm lặng cúi mắt xuống, che đôi mắt hần càng sâu. Lục Giam, Phạm Bao đứng ở một bên, đều là vẻ mặt ngưng trọng, ai cũng không dám lên tiếng quấy rầy hần.

Đột nhiên Lục lão ông ngẩng đầu lên nhìn Lục Giam: “Nhị thúc phụ và Đại ca con còn chưa trở về sao?”

Lục Giam vội đáp: “Đã sai người đứng trông chừng ở cửa, chưa thấy hồi báo, xác nhận chưa trở về.”

Lục lão ông thần nhiên liếc mắt nhìn hần, rồi tiếp tục chơi cờ.

Lục Giam cùng Phạm Bao tiếp tục bồi đứng. Ai nấy đều thấy được lão gia tử trong lòng tức giận, nếu Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu ở đây, tức giận này tất nhiên sẽ phát tác trên đầu hai người, nhưng hiện tại hai người kia không ở đây, cũng chỉ có hai người nhận ra.

Lục Giam so với Phạm Bao lại càng có thêm vài phần ý tưởng, theo trực giác hần cảm thấy Lục lão ông đã biết một ít chuyện gì đó. Nhưng cũng không còn cách nào khác, thiết kế đại cục, chỉ dựa vào vài bằng hữu như Mai Bảo Thanh cùng Lâm Thế Toàn là không đủ, bọn họ cần Đào Thuấn Khâm hỗ trợ, mà Đào Thuấn Khâm chỉ cần xen chân vào, lại không thể không làm cho Lục lão ông hoài nghi, dù sao Đào Thuấn Khâm có tiếng là yêu thương ngọt ngào chất nữ. Nhưng dù thế thì sao? Đúng như Lâm Cẩn Dung đã nói, Nhị phòng không tham lam không âm hiểm không bắt nạt người khác thì sao có thể rơi vào bẫy? Hần không có khả năng vĩnh viễn đều trông cậy vào Lục lão thái gia vì hần chủ trì công đạo. Vì thế Lục Giam càng đứng thẳng lưng, vẻ mặt càng thêm thần nhiên.

Bên ngoài gió lạnh xao động, ngay sau đó một trận tiếng bước chân vang lên, có chút chần chờ đứng ở cửa, Lục lão ông cười lạnh nói: “Còn muốn ta tự mình thỉnh vào sao?”

Cửa bị đẩy ra, Lục Kiến Trung và Lục Thiệu đứng ở nơi đó, trước đây Lục Thiệu đi về phía trước, cũng không nói nhiều, chỉ thốt ra: “Phụ thân, Đại Lang đã làm sai chuyện, còn thỉnh lão nhân gia người giúp đỡ một phen.”

Lục lão ông quay đầu nhìn hai người bọn họ, thần nhiên nói: “Người còn bảo ta giúp đỡ hần thế nào? Tiền sửa từ đường hần còn dùng để kiểm lời, còn muốn cho hần cái gì nữa đây? Có phải muốn đem tiền đóng quan tài của ta cho hần nữa hay không?”

Trong phòng một trận tĩnh mịch, Lục Thiệu chống hai tay xuống, dùng sức đập đầu, gió lạnh thổi vào từ sau lưng hần và Lục Kiến Trung, khiến ánh nền trong phòng lung lay, Lục lão ông giống như không chịu nổi rét lạnh, nhẹ nhàng rút đầu vai, khóe môi lộ ra một tia trào phúng: “Đập đầu này là tính tiền sao? Người đập đầu như vậy thay cho tiền bị tổn thất sao.”

Lục Thiệu tạm dừng một lát, tiếp tục đập đầu, thanh âm “Ba ba” vang lên trong căn phòng yên tĩnh, khiến người ta càng thêm vài phần kinh hồn táng đảm.

Lục Kiến Trung quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Phụ thân, là con không giáo huấn hần cho tốt. Nhưng vốn hần cũng vì muốn tốt cho nhà.....”

Lục lão ông không nói gì. Thanh âm của Lục Kiến Trung giống như điều bị người đột nhiên cắt đứt, bay tán loạn trong gió. Gió lạnh cũng không khách khí thổi vào hai người đang quỳ cạnh cửa, khiến tóc mai của hai người thiếu chút nữa đông cứng.

Gạch thanh chuyên ở trên đất lạnh lẽo giống như có vô số kim châm, hung hăng đâm vào đầu gối của Lục Kiến Trung, hần nhìn không được mà rung mình, lại hất xì, răng lập cập vào nhau nói: “Phụ thân, Đại Lang liều lĩnh, không biết nặng nhẹ, đắc tội với Đào gia cùng Mai Bảo Thanh, lần này tổn thất sẽ do chúng ta bồi thường.”

“Tất nhiên các người phải tự bồi thường, dù sao đó cũng là tiền của các người. Bồi tiền vẫn là việc nhỏ, khiến người khác chê cười Lục gia, các người đền bù nổi không?” Lục lão ông ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn phụ tử hai người: “Đại Lang, lúc trước ta đã nói với người thế nào? Lời ta nói người để vào đâu? Luôn phải có người đứng ra chịu trách nhiệm, bằng không về sau cũng sẽ không có ai coi lời nói của ta ra gì, phụ tử hai người tự mình chọn con đường này, đâu có ai ép buộc?”

277. Chương 280: Thành Bã

Gió lạnh thổi qua, mưa tuyết hỗn loạn, nện ở trên ngọn cây, trên đỉnh viện, tường viện, trên cửa sổ giấy, làm cho người ta nghe liền cảm thấy lạnh lẽo thêm vài phần.

Châu Nhi vừa thêu xong, dùng răng cắn đứt đầu sợi chỉ, nương theo ngọn đèn ngắm trái ngắm phải, thập phần vừa lòng. Nhìn sắc trời không còn sớm, liền đứng dậy lười biếng vắn tắt lưng, chuẩn bị đi ngủ. Vừa mới đổ nước vào bồn, chợt nghe thấy hai tiếng mèo kêu. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, khí lạnh thấu xương ập vào mặt, trong viện trống rỗng, chỉ có hai ngọn đèn lồng lắc lư trong gió lạnh.

Nàng bất động thanh sắc đóng cửa sổ lại, khí định thần nhàn tiếp tục rửa mặt, đợi cho rửa mặt xong, lại ở dưới đèn ngồi một lát, rồi mới đến phòng của Lục Vân. Lục Vân còn chưa ngủ, đang ôm một quyển sách đọc dưới đèn, Giản Nhi ngồi ở một bên, đang khâu quần áo.

Châu Nhi cười nói: “Ta vợ tới trực đêm cho tiểu thư, Giản Nhi đi ngủ đi.”

Giản Nhi ngẩng đầu lên nhìn nàng cười: “Người đều thu dọn xong chưa?”

Châu Nhi nói: “Thu thập xong rồi.” Lại hỏi Lục Vân: “Canh giờ không còn sớm, tiểu thư không nghỉ ngơi sao?”

Lục Vân ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Nghe nói bên ngoài xảy ra chút việc.”

Châu Nhi ngẫm hiểu: “Không biết tiểu thư muốn ăn khuya món gì?”

Lục Vân nói: “Đi xem phòng bếp có cái gì, tiện thì lấy về, đã tối rồi, cũng đừng làm phiền nhiều người.”

Châu Nhi hành lễ, cầm đèn lồng, bưng thực hộp rời đi. Đi đến phòng bếp dạo qua một vòng, bảo làm một chén vằn thắn cho Lục Vân, nói nàng sẽ quay lại lấy sau, sau đó thả thực hộp, đội gió lạnh mưa tuyết, thướt tha rời đi.

Đi tới chỗ không người, như cũ thổi tắt đèn lồng, thật cẩn thận đi về phía viện của Lã thị. Bất quá chỉ vào trong thời gian một nén nhang, lại vội vàng che giấu đi ra, bước nhanh dọc theo con đường nhỏ. Đi tới chỗ rẽ thì đứng lại, từ trong lòng lấy ra đá lửa châm đèn lồng.

Đèn lồng vừa sáng lên, chợt nghe bên cạnh có động tĩnh: “Ai?” Châu Nhi giờ cao đèn lồng lên, hướng về phía vừa phát ra thanh âm. Đã thấy Phương Trúc, Lệ Chi, Phương Linh, còn có một người gần đây được Lâm Cẩm Dung thập phần yêu thích là Hồ ma ma đang mỉm cười đứng ở nơi đó, không khỏi trong lòng cả kinh, trên mặt lại tươi cười: “Di, bốn người đứng ở đây làm cái gì? Tối lửa tắt đèn, lại lạnh buốt, thương lượng chuyện tốt gì đây?”

Mấy người nhanh chóng vây quanh, ngăn chặn đường lui của nàng ta, Phương Trúc ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Di, một mình người ở đây thì làm cái gì? Tối lửa tắt đèn, lại lạnh buốt, cùng người nào thương lượng chuyện tốt gì đây?”

Châu Nhi nói: “Phương ma ma nói đùa gì vậy? Đại tiểu thư muốn ăn vằn thắn, ta đây là đi phòng bếp bảo họ làm vằn thắn. Nghĩ đến cũng đã xong, ta phải nhanh quay lại, bằng không tiểu thư sẽ trách tội.” Dứt lời liền vươn tay định đẩy Phương Trúc đang che ở phía trước.

Phương Trúc thuận thế bắt lấy tay nàng, dùng sức lôi kéo, nàng không chế không được liền vấp chân, thân hình chưa ổn, Hồ ma ma liền mạnh mẽ tiến lên, cầm lấy đèn lồng, “Phốc” một ngụm thổi tắt ném xuống đất. Rồi nhanh chóng bịt miệng nàng ta lại, xoay cánh tay nàng ta ra sau lưng để chế trụ, đẩy nàng ta ngã trên mặt đất, một cước đạp lên lưng nàng ta.

Châu Nhi một chữ cũng chưa thể thốt ra, đã bị hai người gắt gao áp chế, không khỏi kinh sợ, liềm mạng giấy dựa. Chỉ nghe Lệ Chi thấp giọng nói: “Người bớt việc chút đi, những chuyện người làm chúng ta đều biết, người mới đi ra từ viện của tiểu thư, chúng ta liền đi theo người. Người cũng đừng nghĩ tới việc chống chế, chúng ta đều thấy rõ ràng. Cho dù phu nhân không tin chúng ta, cũng sẽ tin Phương Linh.”

Phương Trúc âm thanh lạnh lùng nói: “Người là người thông minh, không cần chúng ta dạy người, người nên biết nếu phu nhân cùng tiểu thư biết được người làm việc tốt, sẽ thu thập người ra sao. Đã rơi vào tình cảnh này, người vẫn nên thành thật, cũng đỡ phải chịu nhiều đau khổ. Bằng không, người cho là ai sẽ vì người ra mặt đây?”

Vài người ba chân bốn cẳng đem Châu Nhi kéo tới một gian Noãn các gần nhất. Trong Noãn các chỉ có một ngọn đèn, chậu than cũng đang cháy vượng, Lâm Cẩm Dung ở dưới đèn ngẩng đầu lên, nhìn Châu Nhi cả người đều là nước bùn, tóc tai bù xù, chật vật không chịu nổi mà cười: “Châu Nhi, chúng ta làm giao dịch. Hoặc là, ta đem người giao cho phu nhân cùng tiểu thư xử trí, hoặc là, ta cho người một con đường sống.”

Châu Nhi trên đường tới đây, sớm đã không còn vẻ thất kinh như lúc đầu, sửa sang lại quần áo, cúi mắt nghiêm mặt nói: “Nhị thiếu phu nhân thứ tội, nô tỳ không biết người muốn làm cái gì.”

Lâm Cẩm Dung không nói lời nào, cúi đầu nhẹ nhàng nhấp một miệng trà.

Hồ ma ma kéo lấy tóc Châu Nhi, tát lên mặt nàng hai cái.

Châu Nhi máu mũi róm ra, Quế Viên đứng ở phía sau Lâm Cẩm Dung bị hù dọa trong lòng run sợ, nhe răng trợn mắt, nhìn trộm biểu tình của Lâm Cẩm Dung, đã thấy Lâm Cẩm Dung ngay cả lông mi cũng không động.

“Thiếu phu nhân, người tha cho nô tỳ đi.” Châu Nhi trong lòng biết hôm nay dữ nhiều lành ít, cũng không dám kêu to, chỉ ai oán cầu xin: “Ta chưa làm cái gì cả, vẫn đều dựa theo phân phó của lão thái thái chăm sóc tiểu thư thật tốt, nghe lời tiểu thư đi làm việc.”

Lâm Cẩm Dung bưng tỉnh không nghe thấy, hướng Phương Linh gật đầu nói: “Phương Linh tỷ tỷ, đêm nay làm phiền người, nàng còn chưa rõ ràng, ta phải nói với nàng một câu. Có lẽ nàng sẽ đột nhiên tỉnh táo lại, ta cũng không muốn để phu nhân thương tâm tức giận. Người không phải người rảnh rỗi, đi về trước đi, nếu nơi này cần, ta sẽ mời người tới.”

“Vâng.” Phương Linh thần sắc phức tạp nhìn Châu Nhi một cái, hành lễ cáo lui. Lệ Chi đuổi theo, nhỏ giọng nói: “Làm phiền tỷ tỷ cùng Giản Nhi nói một tiếng, nghĩ cách gạt tiểu thư trước.”

Phương Linh nhỏ giọng nói: “Lệ Chi, chuyện này cũng không biết thiếu phu nhân định giải quyết thế nào? Phu nhân nơi đó?”

Lệ Chi lôi kéo tay nàng cười nói: “Hảo tỷ tỷ, nếu thiếu phu nhân đã thỉnh người đến chứng kiến, vốn là không cố ý gạt phu nhân. Chính là hiện nay thời buổi rối loạn, phu nhân bận việc, không thể để nàng quá mức lao碌, chờ sự tình rõ ràng, thiếu phu nhân sẽ nói với phu nhân. Nhưng lúc này, vẫn là.....”

“Ta đã biết, chuyện đêm nay, nếu không phải Nhị thiếu phu nhân bảo ta nói, ta sẽ không nói.” Phương Linh nghe nàng nói như thế, lúc này mới yên tâm rời đi.

Lệ Chi vội rời đi trước hồi bẩm với Lục Giam đang chờ.

Lâm Cẩm Dung nhìn Châu Nhi cười: “Người không cần nói về lão thái thái cùng tiểu thư với ta, ta đã dám xuống tay với người, tất nhiên có mười phần nắm chắc. Ta biết làm hạ nhân rất nhiều thời điểm đều là thân bất do kỷ, ta cũng không muốn xử người khác, muốn tích phúc, cầu phúc báo. Nhưng người phải biết rằng, nếu ta tức giận, cũng sẽ bất chấp mọi thứ. Ai bảo người hại ta trước đây? Người lúc này nghĩ rằng, dù sao đều chỉ còn đường chết, không bằng cái gì cũng không nói, nhưng người còn trẻ, người không biết chết là ra sao, càng không biết, có điều gì so với cái chết còn đáng sợ hơn hay không.”

Phương Trúc hợp thời lấy khăn tay ra, thay Châu Nhi tinh tế lau mặt, ôn nhu khuyên nhủ: “Châu Nhi, Nhị thiếu phu nhân là loại người nào, người nên biết, người xem ta đi.....”

Châu Nhi cúi mắt, nhú mày, khẩn trương tự hỏi. Lâm Cẩm Dung cũng không gấp, im lặng chờ đợi.

Gió thổi từng cơn, đã đến mùa nước đóng thành băng, mưa tuyết rơi xuống hành lang, trên mặt đất cùng rào chắn kết một tầng băng mỏng. Lục Kiến Trung cảm thấy ngực và hai chân hắt, còn có đỉnh đầu cũng kết một tầng băng mỏng, đông lạnh khiến hắt không thể động đây, các đốt ngón tay và cơ bắp huyết mạch, tất cả đều cứng ngắc không chịu nổi.

Lục Thiệu đầu còn để trên mặt đất, từ lúc Lục lão ông nói là do bọn họ tự lựa chọn, vì vậy phải có người chịu trách nhiệm, hắt vẫn bảo trì tư thái đó. Ánh mắt của hắt xuyên thấu qua lông mi, khẽ lay động, nhìn đến đôi hài bằng da nai kia của Lục Giam. Hắt xấu hổ và giận dữ vô cùng. Trò hề như vậy, toàn bộ đều rơi vào mắt Lục Giam, từ nay về sau, hắt sao có thể ở trước mặt Lục Giam ngẩng đầu làm người đây?

Từ trước, không câu nệ bọn họ làm sai cái gì, Lục lão ông chưa bao giờ ở trước mặt Lục Giam răn dạy bọn họ, trách móc nặng nề bọn họ như vậy. Nhưng lần này, Lục lão ông rõ ràng muốn ở trước mặt Lục Giam diệt sạch mặt mũi và uy phong của huynh trưởng như hắt, muốn đẩy Lục Giam ra, tâm của hắt cũng trở nên băng lạnh giống như mái hiên bên ngoài.

Lục Thiệu nhẹ nhàng phun ra khí trắng: “Đúng vậy, là con liên lụy gia tộc, liên lụy phụ thân. Thỉnh tổ phụ trách phạt.”

Lục Kiến Trung đau lòng tội lỗi, lại nhẹ nhàng thở ra một hơi. Ý tứ của hắt có chút không giống với Lục Thiệu, Lục Thiệu tuổi trẻ, càng coi trọng mặt mũi, hắt cũng hiểu được, còn núi xanh thì không lo không có củi đốt, đây là lựa chọn sáng suốt nhất của Lục Thiệu.

Lục lão ông trước mắt muốn thu thập người đứng mũi chịu sào chính là Lục Thiệu, mà cũng không phải là hắt. Cho dù là hắt lần này thay Lục Thiệu ra mặt, ngày sau Lục lão ông vì muốn đẩy Lục Giam lên tiếp quản đương gia, không chừng sẽ nhắc lại lỗi lầm của Lục Thiệu. So với việc để Lục Thiệu năm lần bảy lượt mất mặt trước mọi người, còn không bằng để Lục Thiệu nhớ kỹ lần giáo huấn này, tạm thời thu liễm. Hắt là trưởng bối, kinh nghiệm càng phong phú, lui giữ tiền công so với Lục Thiệu cũng dễ dàng làm được. Cố gắng chờ đợi, sẽ luôn có thời điểm xoay chuyển tình thế.

Lục lão ông trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: “Được, như ngươi mong muốn. Chờ sang năm mới các cửa hàng trong tay người đều giao cho Phạm Bao, người đi sửa chữa từ đường, thuận tiện gia cố nhà cũ một lần nữa.”

Hắt lúc này coi như hoàn toàn bị đá bay ra ngoài, không hẹn ngày về. Lục Thiệu trong lòng một mảnh trống rỗng, trong mắt chỉ còn lại có đôi hài mới kia của Lục Giam. Phạm Bao kỳ thật không phải là thay Lục Giam quản sao? Lục Giam số mệnh thật tốt, đọc sách lại thuận lợi. Thiết kế hại người, nguy hại gia tộc, lại còn có thể đứng ở chỗ này, bình yên hưởng thụ lời khen của Lục lão ông nào là nhân phẩm tốt, học thức tốt, bình yên tiếp thu gia nghiệp mà phụ tử bọn họ vất vả hồi lâu mới củng cố được. Người này thực đáng giận.

Lục Kiến Trung chân nhẹ nhàng đụng hắt một cái, Lục Thiệu dùng sức nuốt xuống một ngụm nước miếng, nhẹ giọng nói: “Vâng, tôn nhi nghe lời tổ phụ dạy bảo.”

Lục lão ông thần nhiên khoát tay: “Đi xuống quỳ ở từ đường đi, khi nào suy nghĩ cẩn thận về sai lầm của người rồi thì đứng lên.” Nói xong không hề nhìn hắt, ngược lại dặn dò Lục Kiến Trung: “Mặc kệ người dùng phương pháp gì, phải thu xếp chuyện mao hạt cho ta. Sinh ý mao hạt đất vàng, ta muốn người tiếp tục làm tốt, không thể chặt đứt quan hệ với Mai Bảo Thanh!”

“Vâng.” Lục Kiến Trung theo thói quen định lau mồ hôi trên trán, vừa vươn tay sờ lên, lại là một mảnh lạnh lẽo, thời tiết rất lạnh, hắt không thể chảy mồ hôi nổi.

Chờ phụ tử hai người đi ra, Lục lão ông đuổi Phạm Bao, chỉ để lại Lục Giam: “Vừa rồi vì sao con không thay Nhị thúc phụ cùng huynh trưởng cầu tình?”

278. Chương 281: Kích Động

Vì sao không thay bọn họ cầu tình, khẳng định là vì không muốn cầu, lời này của Lục lão ông kỳ thật có ý tứ hướng dẫn ở bên trong. Nếu hắt muốn đem sự tình nói từ đầu đến cuối cho Lục lão ông nghe, giờ phút này đúng là cơ hội thích hợp nhất. Nói hay là không? Không thể nói. Lục Giam hạ quyết tâm: “Bọn họ

phạm vào sai lầm, phải làm như thế nào, trong lòng tổ phụ đã quyết định, sẽ không đến mức oan uổng bọn họ.”

Lục lão ông trong mắt hiện lên một tia hứng thú, sắc mặt lại không hề thay đổi: “Theo ý của con, bọn họ phạm vào sai lầm gì?”

Lục Giam rõ ràng rành mạch nói: “Chỉ vì cái lợi trước mắt, quên mất mọi thứ, gieo gió gặt bão.” Những lời này có thể khái quát mọi việc làm của Lục Thiệu, hết thấy đều chỉ vì hai chữ lợi ích, vàng đồ nhọ lòng son, người như thế đáng để đồng tình sao? Không đáng. Cho nên hẳn tuyệt đối sẽ không thay Lục Thiệu cầu tình. Nếu Lục lão ông không phải là hoàn toàn không biết, hẳn càng nên cho thấy quan điểm cùng thái độ của hẳn

“Tuy bọn họ tự làm tự chịu, nhưng rốt cuộc cũng là người nhà chúng ta.” Lục lão ông thử nói: “Nếu ta bảo con đi nói chuyện với Đào gia, thỉnh hẳn gờ cao đánh khẽ, tạm thời buông tha, con sẽ làm thế nào?”

Lục Giam lại càng không muốn. Nếu lúc trước, có lẽ hẳn còn cảm thấy lúc này nên lấy đại cục làm trọng, khiến Lục Thiệu cùng Lục Kiến Trung biết lợi hại là được rồi. Nhưng trải qua sự kiện túi hương kia, hẳn không tin bọn họ dễ dàng biết lợi hại, sẽ không bởi vì hẳn thoái nhượng mà hối cải cảm kích. Đặc biệt hiện tại người bồi thường là Nhị phòng, hẳn càng thêm an tâm. Nói đến nói đi, hẳn cùng Lâm Cẩm Dung cũng ném vô số tiền vào đó, cho tới bây giờ, Đào Thuấn Khâm cùng Lâm Thế Toàn không kiếm được tiền, cũng chỉ vì chuyện mao hạt này. Đã ra tay rồi, quả quyết không có đạo lý dừng tay giữa đường. Lục Giam thần thái kiên quyết nói: “Thỉnh tổ phụ thứ tội.”

Một đêm này, từ đầu tới cuối Lục Giam không làm gì khác, luôn cự tuyệt, tỏ vẻ rõ ràng hẳn đối với Nhị phòng bất mãn. Lục lão ông giống như đã dự kiến, lại có chút ngoài ý liệu, có chút cao hứng, lại có chút chua xót: “Được rồi, việc này tạm thời gác lại không đề cập tới, con còn muốn nói gì với ta nữa không?”

Lục Giam vái chào thật sâu: “Tổ phụ giáo dưỡng chi ân, tôn nhi vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Người yên tâm, tôn nhi có chừng mực, sẽ không quên bản thân họ Lục.”

Lục lão ông nghe vậy, sau một lúc lâu không nói gì, ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa. Xa xa truyền đến tiếng báo canh, hẳn nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Canh ba rồi, đêm đã khuya, con đi nghỉ đi.”

“Tôn nhi hầu hạ tổ phụ nghỉ ngơi.” Lục Giam thật tình thật lòng bước lên phía trước muốn hầu hạ Lục lão ông rửa mặt nghỉ ngơi. Tuy nói hẳn để ý, nhưng hẳn thủy chung là cùng người ngoài liên thủ thu thập người trong nhà, bản thân làm gia chủ, khẳng định sẽ cảm thấy tôn nghiêm bị mạo phạm, nội đấu dao động căn bản là điều tối kỵ. Hẳn đã chuẩn bị mọi cách ứng đối, nhưng Lục lão ông chỉ nhún vai, không bức bách hẳn, cũng không trách mắng hẳn.

Lục lão ông xua tay: “Con trở về đi. Nhị lang, con đừng làm cho ta thất vọng, chớ quên con đã từng đáp ứng lời ta. Các con đều là con cháu của Lục gia.....” Hẳn chưa nói xong câu kế tiếp, chỉ nhẹ nhàng hít một tiếng.

“Tôn nhi không dám quên.” Lục Giam im lặng hành lễ lui ra.

Cửa được nhẹ nhàng đóng lại, Lục lão ông vươn tay xếp lại thể cục trên bàn cờ tướng. Sự tình cụ thể thế nào hẳn không hoàn toàn rõ ràng, nhưng dựa vào dấu vết để lại, trong lòng hẳn cũng hiểu được. Đào Thuấn Khâm ra tay giáo huấn Lục Thiệu, tuy là Lục Thiệu gieo gió gặt bão, nhưng cũng tát hẳn một cái không nặng không nhẹ, hơn nữa anh em trong nhà cãi cọ nhau, trong lòng hẳn đương nhiên chịu khổ sở, nhưng hẳn không thể áp chế Lục Giam — hẳn già rồi, phụ tử Lục Kiến Trung tâm tư bất chính, Lục Giam quá non nớt, cần có dũng khí cùng tôi luyện. Lục lão ông vừa mâu thuẫn vừa thống khổ, lại mang theo tâm ý chờ đợi.

“Lão Phạm, đến chơi cờ với ta.” Lục lão ông xếp ván cờ lại lần nữa.

Phạm Bao lặng yên không một tiếng động đi vào, ngồi xuống đối diện với hẳn, cũng không nói nhiều, chỉ chuyên tâm chơi cờ.

“Trong lòng ta chịu khổ sở.” Lục lão ông đột nhiên nói.

Phạm Bao ngẩng đầu lên nhìn hấn: “Tối thiểu Nhị gia đã tiến bộ hơn so với lúc trước. Thủ đoạn chỉ là thủ đoạn, bản chất sẽ không thay đổi.”

Lục lão ông cười cười, thở dài: “Đúng vậy, nhưng hài tử này tính tình cần phải tôi luyện nhiều. Ta chỉ là cảm thấy bản thân già cả, lực bất tòng tâm.”

Lục Giam bước nhanh xuyên qua rừng trúc bị đông lạnh trắng xóa một mảnh, hài dầm nát trên miếng băng mỏng, ngẫu nhiên nghe thấy thanh âm băng vỡ mỏng manh ở dưới chân, rơi vào trong tai hấn, lại không thua gì nhạc khúc du dương. Hấn ngẩng đầu ưỡn ngực, nổi lòng ngàn vạn, không khỏi cảm khái. Tuổi của Lâm Cẩm Dung so với mình ít hơn khá nhiều, lại là nữ tử, lớn lên trong khuê phòng, sao nàng có thể hiểu biết nhiều như vậy?

Nếu nói nàng được Đào Thuần Khâm dạy dỗ, nàng và Đào Thuần Khâm tiếp xúc cũng không nhiều, nàng đại khái cũng giống như mình, vẫn càng không ngừng cố gắng học tập, không buông tha bất cứ một cơ hội nào. Có điều nàng là nữ tử, trả giá nhất định so với bản thân càng nhiều hơn, hành tẩu càng gian khổ, cũng khó trách Ngô Tương là người cuồng ngạo lại nói như thế, nếu nàng là nam tử, bản thân mình cộng thêm hấn cũng không bằng. Lục Giam hít một hơi thật sâu, cảm thấy con đường mình đi còn rất dài, những chuyện phải làm còn rất nhiều. Trong nháy mắt, trong lòng hấn tràn ngập ý chí chiến đấu cùng cảm giác bức thiết, hận không thể có ba đầu sáu tay mới tốt.

“Nhị gia.” Lệ Chi từ chỗ rẽ đi ra, trong suốt thi lễ: “Thiếu phu nhân lệnh cho nô tỳ cung kính đón Nhị gia.”

Lục Giam cũng không biết các nàng đêm nay muốn làm cái gì, theo bản năng biết có chuyện, cũng không hỏi nhiều, im lặng đi theo Lệ Chi. Tới Noãn các kia, nhìn thấy Châu Nhi một thân chạt vật, không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung tiến ra đón: “Để nàng kể lại cho chàng nghe chuyện gì đã xảy ra.”

Châu Nhi từ lúc Lục Giam đi vào, khổng chế không được mà phát run, hàm trên hàm dưới không ngừng va vào nhau lập cập, Lâm Cẩm Dung biết nàng sợ Lục Giam, nhân tiện nói: “Người cứ nói đi, chuyện ta đã đáp ứng người sẽ không nuốt lời.”

Châu Nhi khó khăn nhịn xuống, thấp giọng kể lại sự tình đã trải qua. Đến chỗ nàng nói cho Lã thị biết có một túi hương do Lâm Cẩm Dung偷, Lục Giam cảm thấy trong lồng ngực một trận kích động, cấu giận vạn phần, đỏ mắt mạnh đứng lên, nhắc chân đá vào ngực nàng ta, Châu Nhi ăn đá chịu uất ức, cũng không dám kêu đau, chỉ ôm đầu co rúm người lại.

“Mẫn Hành.” Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng gọi Lục Giam một tiếng, nhìn thấy Lục Giam như vậy, trong lòng nàng nếu nói không vui là giả, tức giận hai kiếp mặc dù không thể nói hết là hết được, nhưng rốt cuộc cũng có thể khiến cho hấn biết, Nhị phòng độc ác ra sao.

Lục Giam quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, trong mắt tràn đầy xấu hổ cùng cảm xúc phức tạp. Mặc dù đã sớm đoán được khúc chiết trong đó, nhưng chính tai nghe thấy người tham dự âm mưu mở miệng nói ra càng khiến người ta cảm thấy rung động cùng oán giận. Người bên ngoài ngáng chân cũng đành thôi, nhưng điều đáng xấu hổ nhất là bản thân hấn suýt nữa đã tin tưởng, tư vị đó thật sự khiến người ta không lời nào có thể diễn tả được.

Lâm Cẩm Dung lại hỏi Châu Nhi: “Đại tiểu thư vì sao đột nhiên muốn Anh Đào?”

Châu Nhi bất đắc dĩ, đành phải thấp giọng kể lại: “Đại tiểu thư cũng là vì bất khoái.” Muốn Anh Đào đương nhiên là vì tiện để trả thù thu thập Anh Đào.

Bất khoái, tức giận với Anh Đào, muốn trừng phạt Anh Đào cũng không kỳ quái, nhưng Lục Vân rõ ràng có thể trực tiếp nói cho Lâm Cẩm Dung biết, quang minh chính đại trừng phạt Anh Đào, nhưng nàng ta lại không làm như vậy, ngược lại áp dụng biện pháp mờ mịt này, có thể thấy rõ là có tâm tư.

Không rõ thị phi đúng sai, nhưng nếu không phải nhờ nàng hỏi Châu Nhi chuyện này, Lục Giam sẽ trăm phần trăm tin tưởng Lục Vân, Lục Vân tâm tính như thế nào, Lục Giam tất nhiên sẽ tự bình phán. Lâm Cẩm Dung cũng không bình luận ai đúng ai sai, chỉ hỏi Lục Giam: “Nhị gia còn có cái gì muốn hỏi không?”

Lục Giam cũng không hề truy vấn, chỉ hứng thú rãi rời nói: “Nàng định xử trí nàng ta thế nào?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta vừa rồi đáp ứng nàng ta, cho nàng ta một con đường sống.”

Lục Giam mặc mặc, nói: “Tùy ý nàng.”

Châu Nhi rơm rớm lệ, cảm động đến rơi nước mắt bái lạy hai người: “Nô tỳ tạ Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân tha mạng.”

Vốn là vẽ đường cho hươu chạy! Nói cái gì hạ nhân thân bất do kỷ, cũng là một kẻ tâm địa xấu xa ác độc, nếu nàng ta không thích giúp đỡ người khác hại người, Lã thị sao có thể biết đến túi hương thêu hoa kia? Lục Giam nhìn nàng ta mà cảm thấy chán ghét, cau mày nghiêng mặt đi, lạnh lùng thốt ra: “Lần sau sẽ còn cần dùng đến ngươi, Nhị thiếu phu nhân muốn tích đức. Nhưng nếu ngươi không thành thật, đó là gieo gió gặt bão, dù Nhị thiếu phu nhân tha cho ngươi, ta sẽ không tha cho ngươi.”

Lâm Cẩm Dung ý bảo Phương Trúc cùng Hồ ma ma dẫn Châu Nhi đi trước, sau đó cùng Lục Giam trở về phòng. Lục Giam dọc theo đường đi cũng không nói chuyện, chỉ gắt gao nắm tay Lâm Cẩm Dung.

Vào phòng, hương ấm áp vào mặt, Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp không một lỗ chân lông nào không thoải mái, vừa uống một ngụm trà, Lục Giam liền lên tiếng: “Nàng đã chế trụ được Châu Nhi, những sự tình khác nên làm cho xong, đỡ phải dả thảo kinh xà, ngược lại sẽ không tốt. Sáng sớm ngày mai, hai người chúng ta phân công nhau hành động, nàng đến nhà của tộc muội, ta đi tìm những người khác, ngày mai phải kết thúc chuyện này.”

“Ta cũng tính như vậy.” Lâm Cẩm Dung gật đầu đồng ý, hai người lại thương lượng chuyện mao hạt một lần, mới rửa mặt đi ngủ. Một đêm này, Lâm Cẩm Dung ngủ rất sâu, Lục Giam lại vẫn trần trọc đến gần canh năm mới gà gật được một chút.

Sáng sớm hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam liền tìm cơ xuất môn.

Lã thị một đêm không ngủ ngon, trong lòng chỉ nhớ tới Lục Thiệu đang quỳ gối ở từ đường, đợi đến giữa trưa đột nhiên nghe thấy tin tức, đã là không còn kịp rồi, trong lòng biết không ổn, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Trời giá rét đông lạnh, Lục Thiệu còn quỳ gối ở từ đường không đến được, Lục Kiến Trung từ sáng sớm đã đi xử lý chuyện mao hạt, Tổng thị ở nhà cũ không thể trông cậy, tuy thủ hạ không phải không có ai hữu dụng, nhưng chỉ còn lại một mình phụ nhân như nàng, thật là cô chường nan mình (một bàn tay đơn chiếc thì không vỡ thành tiếng). Nàng lấy lại bình tĩnh, phân phó Tố Tâm: “Mời Tam gia tới.”

Nhưng bên này, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam cũng gặp phiền toái. Điều tra căn nguyên của túi hương không khó, vị tộc muội kia đã nói rõ là trên đường mua đồ bị mất trộm, nhưng bị người nào trộm, sao có thể đưa tới chỗ Phúc Đức lâu căn bản là tra không ra. Sự tình đến nơi đó liền chặt đứt manh mối.

Lâm Cẩm Dung không cam lòng, mỗi một lần, Nhị phòng luôn giống như cá chạch vậy, vừa mới nắm được cái đuôi, đã trơn trượt vượt tay. Dù không tra ra rõ ràng, cũng không có nghĩa là nàng phải nén giận, chịu đựng như vậy. Nàng quyết tâm phải nói chuyện với Lục lão ông.

279. Chương 282: Tuyết Rơi

Ngoài cửa gió lạnh thấu xương, nước đóng thành băng, trong Tự Hiền các lại ẩm áp thơm hương. Than bạc thượng đẳng cháy đỏ hồng trong chậu bằng đồng thau bóng loáng, khiến ba thước chung quanh được sưởi ấm dào dạt, lò bằng đồng lẳng lặng tỏa ra tô hợp hương, thẩm thấu Tứ Xuyên lót chân thêu hình từng hạt vừa ấm lại mềm mại, làm cho người ta kim lòng không được có thêm vài phần lơ lửng.

Lục lão ông ngồi ở trên tháp, yên lặng nghe Lâm Cẩm Dung đứng ở phía dưới nói chuyện.

Lâm Cẩm Dung vẫn mặc đồ xuất môn, áo choàng đính lông chồn trắng màu xanh nhạt, váy sắc thiển giang, búi tóc vẫn cao, cài một chiếc trâm lưu thủy, môi tô chút son, đôi mắt sáng trong: “Tổ phụ, tôn tức vừa rồi đi một chuyến đến nhà tộc muội, nghe nói tới một chuyện kỳ quái, cảm thấy có chút thú vị, muốn kể cho tổ phụ nghe, lại thỉnh tổ phụ chỉ giáo một hai câu.” Lời lẽ của nàng rõ ràng, không nhanh không chậm, giống như đang kể lại một chuyện thật sự thú vị, muốn giúp trưởng bối giải sầu vậy.

Lục lão ông lại hiểu được nàng không phải loại người nhàn rỗi không có việc gì làm, lắm mồm lắm miệng, liền chỉ ghế đôn mặt sáu cạnh khắc hoa văn như ý: “Ngồi xuống nói chuyện.”

“Đa tạ tổ phụ.” Lâm Cẩm Dung quỳ gối hành lễ, đoan đoan chính chính ngồi xuống, nói: “Sự tình là như thế này, vị tộc muội này của con, gần đây gặp được một việc lạ, không thể không hướng con xin giúp đỡ. Nàng đến chơi nhà một người thân thích, nữ nhi nhà kia tặng cho nàng một cái túi hương. Gia cảnh nàng bần hàn, hằng ngày không có vật phẩm trang sức nào tinh xảo, lại thập phần yêu thích túi hương này, liền hằng ngày đeo ở bên người, ai ngờ trước đó vài ngày lúc nàng xuất môn không cẩn thận đã đánh mất. Đã đánh mất thì đành thôi, kỳ quái là, túi hương này qua mấy ngày sau lại xuất hiện ở Phúc Đức lâu, hơn nữa bị người ta cố ý nói là của một nam tử, mà nam tử này, lại là bằng hữu của người có thể tử làm ra túi hương đó, lúc ấy trượng phu của nữ tử kia lại ở đây, không khỏi hoài nghi sự trong sạch của thê tử mình, thiếu chút nữa phá hỏng một mối nhân duyên, phá hỏng thanh danh của nữ tử có khác nào muốn mạng của nữ tử đó đây.”

Nàng kể lại đầu đuôi chuyện túi hương xong, cuối cùng hỏi Lục lão ông: “Tổ phụ, hiện tại nữ tử thêu túi hương kia bị oan uổng, phần hận muốn chết, theo lai lịch của túi hương tra ra vị tộc muội này, nhất định bắt tộc muội kia nói rõ ràng rốt cuộc là cho ai, vì sao lại hại nàng. Mà vị tộc muội thật sự là oan uổng, bị ai lấy trộm cũng không biết, sao có thể nói rõ ràng đây? Nhà nàng vốn nghèo, phụ huynh cũng không hữu dụng, không thể không hướng ta xin giúp đỡ, ta mặc dù cảm thông với nữ tử bị oan uổng kia, cũng cảm thông tộc muội bị vạ lây kia, nhưng không có biện pháp hữu hiệu nào để giúp các nàng. Tổ phụ kiến thức rộng rãi, túc trí đa mưu, có thể nghĩ ra biện pháp nào tốt chỉ giáo cho tôn tức hay không?”

Lục lão ông nghe nàng không đầu không đuôi nói chuyện, mặc dù không biết nàng kế tiếp muốn làm cái gì, muốn biểu đạt cái gì, nhưng cũng biết đây là đại sự, không khỏi nhíu lông mày: “Con nói rõ ràng một chút?”

Lâm Cẩm Dung khí cũng không suyễn tiếp tục nói: “Lại nói tiếp, vị nữ tử tìm vị tộc muội của con gây phiền toái, cũng là người đáng thương vô tội. Trượng phu của nàng chính là đích tôn nhi tử độc nhất, tuy là trí tuệ tiến tới, có điều Đại phòng đơn bạc, luôn khó tránh khỏi bị người tính kế. Nàng mặc dù ỷ vào bản thân có chút sắc sảo, tìm hiểu nguồn gốc, chỉ ra sơ hở do người ta dựng gian kế, được trượng phu ủng hộ, tìm được nhân chứng, nhưng lại thiếu mất mấu chốt trung gian, không thể khiến kẻ xấu lộ diện trước mặt mọi người, càng không thể chứng minh sự trong sạch của bản thân. Nếu nhần nhịn, khó tránh khỏi cổ vũ khí diêm của kẻ xấu, chưa chừng ngày sau còn có thể bị phản phệ, không những mất đi sự trong sạch mà còn cả tính mạng; Dù không đành lòng, lại không thể gây khó dễ. Còn thỉnh tổ phụ chỉ giáo tôn tức, nữ tử bị oan uổng này nên làm cái gì bây giờ? Đặc biệt là kẻ xấu này, dĩ nhiên lại là huynh trưởng và tẩu tử của trượng phu nàng!”

“Lộp bộp” một tiếng vang nhỏ, Lục lão ông làm rơi một khối dương chi bạch ngọc đang cầm trong tay. May mà thâm găm Tứ Xuyên dầy dặn, không bị vỡ. Lâm Cẩm Dung vội đứng dậy nhặt lên, hai tay đưa cho Lục lão ông, đã thấy Lục lão ông捏o mắt, gắt gao trừng nàng.

Lâm Cẩm Dung bị ánh mắt hần khiến cho hoảng sợ, lập tức lại bình tĩnh trở lại. Nàng nói trong nói ngoài, Lục lão ông khẳng định đều hiểu được, hần gắt gao trừng mắt nàng, là không tin nàng, cho rằng nàng xúi giục vu hãm, hay là tức giận quá mà đen mặt đây? Nhưng không câu nệ là căn do thế nào, nàng đều không thể chột dạ. Chưa từng có người nào bị hãm hại mà phải chột dạ cả, Lâm Cẩm Dung hai tay giơ lên khối ngọc kia, khoe môi hàm chứa ý cười, nhẹ nhàng gọi: “Tổ phụ?”

Lục lão ông chậm rãi trừng mắt nhìn, hồi phục lại tinh thần giống như vừa có địa chấn, rũ mắt xuống, tiếp nhận khối ngọc Lâm Cẩm Dung đưa, thanh âm khàn khàn nói: “Theo lời con nói, nữ tử này là nha đầu tham dự vào mấy chuyện xấu xa sao?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Cũng không phải vậy? Không có cách nào a, nàng mặc dù không phải người nhiều chuyện, nhưng vì tự bảo vệ mình, dù thế nào chẳng phải cũng nên tìm đường đi ỉnh sao? Chính là không có đạo lý ngày ngày đề phòng trộm cướp, nàng nói với ta, nàng sợ một ngày kia sẽ bị bức đến điên mất. Nàng cũng là nữ tử cá tính cương liệt, chịu không nổi sự dơ bẩn này, nàng nói nếu nàng phải chết, cũng phải kéo mấy người đó theo, quyết không thể dễ dàng tha cho kẻ xấu.”

“Nàng choáng váng rồi!” Lục lão ông hô một tiếng, leng keng hữu lực nói: “Nàng hần nên cùng trượng phu

của nàng dắt tay vượt qua cửa ải khó khăn, càng nên tin tưởng trưởng bối trong nhà nhất định sẽ vì nàng chủ trì công đạo! Việc vu oan giá họa người khác, thiên lý cũng không tha! Sao có thể nói đến chuyện sống chết gì chứ? Con nên khuyên nhủ nàng, như vậy là không được! Nàng còn có phụ mẫu, có gia tộc, phương pháp giải quyết sự việc có ngàn vạn cách, có thể nào xúc động như vậy, dễ dàng lấy tính mạng của mình ra đùa?”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Nói thì nói như vậy, nhưng ba người thành miệng hổ, nhiều người xói chảy vàng, một lời nói dối nói mười lần cũng trở thành sự thật, ai biết hay không một ngày kia, những người này cũng không tin nàng đây? Điều quan trọng nhất của nữ tử chính là thanh danh trong sạch, nàng là một nữ tử ngoại lai, chỉ có thể phụ thuộc vào gia tộc cùng trượng phu mà sinh tồn, nếu gia tộc cho rằng chỉ bằng một mình nàng, không đáng nháo loạn gây ra động tĩnh lớn, trượng phu cũng không tin tưởng nàng, nàng không phải chỉ có một con đường chết thôi sao?” Nói tới đây, Lâm Cẩm Dung nhớ tới bản thân ở kiếp trước, thanh âm liền trở nên khàn khàn, tự nhiên toát ra thập phần bi phần.

Lục lão ông nặng nề thở hổn hển, trầm giọng nói: “Ta không biết gia chủ kia suy nghĩ như thế nào, nhưng nếu là ta, ta là tuyệt đối sẽ không ngồi yên không màng đến. Có lẽ sẽ có bất công, có lẽ sẽ hy vọng toàn gia và mọi sự hòa thuận, nhưng sẽ không trở mặt nhìn một người trong sạch bị kẻ khác hãm hại đến chết. Nàng còn chưa thử qua, sao lại không tin tưởng? Trên đời này, lẽ phải luôn chiếm thượng phong.”

Lâm Cẩm Dung ngậm cười nhạo một tiếng, tuy là năm đó nàng có rất nhiều chỗ làm không đến nơi đến chốn, nhưng ngày tháng khổ sở của nàng ai cũng có thể nhìn ra được. Trong cả cái nhà này, chỉ có một mình Lục Luân thật tình nhất thiết quan tâm đến nàng mà thôi, những người khác cho dù không giẫm đạp nàng, cũng không có ai giúp đỡ nàng, bất quá đều chỉ là lạnh lùng xa cách. Cho nên tin hay là không tin, không phải là vấn đề, mấu chốt là, nàng có thể tự bảo vệ mình hay không, đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Trong lòng nghĩ như thế, trong miệng lại thay đổi ngữ khí nhẹ nhàng hơn: “Tổ phụ nói đúng, thiên lý sáng tỏ, nếu biết rõ có người làm điều ác mà không ngăn lại, ngược lại phóng túng kẻ đó hại người, như vậy, ngay cả kẻ đó không tự mình động thủ làm điều ác, nhưng ác báo cũng sẽ tính một nửa trên đầu hắn. Ta sẽ đi nói với nàng, bảo nàng tin tưởng phu gia của nàng, nhất định sẽ cho nàng một lời công đạo.”

Lục lão ông mệt mỏi gật đầu, Lâm Cẩm Dung tao nhã quỳ gối hành lễ cáo lui, mới quay người, chợt nghe thấy phía sau Lục lão ông ho khan một trận tê tâm liệt phế, đến mức không hít thở nổi. Lâm Cẩm Dung cước bộ nhất thời dừng lại, nàng do dự xoay người lại nhìn Lục lão ông lộ khệ cuồn mình lại. Sau khi hiểu rõ chân tướng sự việc, mọi oán hận, phần nộ, trả thù vẫn đều xoay quanh trong đáy lòng nàng, thậm chí nhiều khi có cảm giác giận chó đánh mèo, có đôi khi tức giận ngoan tuyệt, hận không thể khiến người ở Lục gia phụ bạc nàng sống không an ổn. Nhưng nhìn thấy Lục lão ông bị lời nói của nàng kích thích đến mức khổ sở như vậy, lòng của nàng cũng không thoải mái.

Nàng nhanh chóng lộn trở lại, giúp đỡ Lục lão ông, dùng sức vuốt lưng cho hắn, lại đưa qua chén trà nóng, hết sức trấn an. Đợi đến khi Lục lão ông không ho khan nữa, cũng đã hít thở được, nàng mới thấp giọng nói: “Tổ phụ, người có bị bệnh nặng không? Thỉnh đại phu đến khám đi?”

Lục lão ông gắt gao cầm chén trà nàng đưa tới, đối diện với đôi mắt của nàng, muốn nói cái gì, chung quy vẫn không nói ra, mà là trầm trọng thở dài, ngửa mặt tựa vào lưng ghế dựa, thấp giọng nói: “Ta không cần gọi đại phu, nếu Nhị lang trở về, con bảo hắn tới gặp ta.”

Lâm Cẩm Dung liền thi lễ, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài. Chỗ Lục lão ông, những gì nên nói nàng đã nói xong rồi, chuyện có thể làm cũng đều làm, không cần nhiều lời nữa.

Ở gian ngoài không biết khi nào tuyết đã rơi lả tả như lông ngỗng, trên bầu trời lộ ra một tia nắng, vừa vắn chiếu vào trên mặt Lâm Cẩm Dung, khiến nàng眯 mắt, nhìn lại lên bầu trời, chỉ thấy tầng mây thật dày có lỗ hổng, ánh mặt trời từ nơi đó không kiêng nể gì chiếu xuống dưới, chiếu rọi chung quanh một mảnh trắng xóa lạnh lẽo.

“Đúng là thời điểm, trận tuyết rơi này sau mấy ngày mấy đêm mới có thể ngừng.” Lục Giam đứng ở hành lang, quay đầu nhìn nàng. Bông tuyết không ngừng theo mái hiên bay vào, dừng trên đầu hắn, trên vai hắn, phủ một tầng mỏng manh trong suốt, hắn cũng không phui đi, tùy ý để chúng nó chồng chất lên đó, làm

nổi bật gương mặt trắng trẻo, ánh mắt đen như mực của hắn: “A Dung, chuyện nàng nói không ai tin, hoàn cảnh bị ép buộc tới chết, vĩnh viễn sẽ không có.”

“Chàng đều nghe thấy?” Tuyết rơi xuống, vừa vắn dừng trên lông mi của Lâm Cẩm Dung, không đợi nàng vươn tay phủ đi, lại hóa thành một giọt nước trong suốt. Nàng nhẹ nhàng nháy mắt, giọt nước dọc theo hai gò má nàng chảy xuống, lạnh lạnh giống như nước mắt.

Lục Giam vươn một ngón tay, nhẹ nhàng thay nàng lau đi, thấp giọng nói: “Nhanh đến Vinh Cảnh cư, Ngũ đệ mang thứ hay về cho nàng, bảo nàng tới xem.”

Lâm Cẩm Dung đi ra ngoài khá xa, trên chóp mũi còn quanh quẩn mùi hương đậm đặc của Lục Giam. Nàng nhẹ nhàng đội mũ lên, nhếch khóe môi kéo chặt áo. Là vĩnh viễn sẽ không có, mà cũng không phải là vĩnh viễn sẽ xảy ra.

280. Chương 283: Đoạt Nhi Tử

Trong Vinh Cảnh cư cũng không có vẻ náo nhiệt chúc mừng trong lời Lục Giam nói đến. Chỉ có hai người Lục Luân và Lục Thiện cùng Lục lão phu nhân nói chuyện, Lục Thiện so với lúc đi cao thêm nửa cái đầu, cũng khỏe mạnh hơn rất nhiều, nhìn thấy Lâm Cẩm Dung đi vào, tuy rằng không biểu hiện ra bộ dạng vui mừng giống như Lục Luân, nhưng cũng tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, đứng dậy vắn an.

Đại đệ là bị sự kiện mao hạt ảnh hưởng, Lục lão phu nhân không có tinh thần, chỉ miễn cưỡng cười vui mà thôi. Ngay cả Lục Luân cố ý gào to hô gọi, nhưng trong mắt lại cất giấu lo lắng.

“Nhị tẩu, tẩu xem, đây đều là ngoạn ý mới mẻ ta mang về từ Thái Minh phủ, nhìn xem có thứ nào tẩu thích không, cứ việc chọn đi.” Lục Luân chỉ một đồng đồ ăn, búp bê, văn chương, món đồ chơi, vật phẩm trang sức ở trên bàn: “Cũng không biết các tẩu thích cái gì, liền loạn thất bát tao mua một đồng. Hôm kia vắn bận việc, chưa lấy ra, hôm nay mới đem đến.”

Lâm Cẩm Dung liền tiến lên tùy ý chọn mấy thứ, Lục lão phu nhân ở một bên nói: “A Dung vừa rồi đi đâu vậy?”

Lâm Cẩm Dung đang muốn trả lời, chợt nghe thấy nhóm tiểu nha hoàn vắn an: “Đại tiểu thư khỏe.” Ngay sau đó Lục Vân mang theo một trận gió lạnh đi vào, môi mím chặt, dùng sức trừng nàng một cái, mới nghiêng người thỉnh an Lục lão phu nhân, sau đó giả bộ ngây thơ, tiến đến bên cạnh Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng hỏi: “Nhị tẩu, tẩu giấu Châu Nhi ở đâu vậy?”

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn nàng, thấp giọng nói: “Nàng trêu chọc ta.”

Lục Vân biến sắc, không khỏi hờn giận: “Nàng thật to gan! Vì sao tẩu tử không nói với ta, ta sẽ hung hăng giáo huấn nha đầu kia!” Người của nàng phạm lỗi, cũng nên để chính nàng xử lý, Lâm Cẩm Dung vô thanh vô tức giấu người đi, là làm gì đây? Muốn nhịn cũng không nhịn nổi.

Lâm Cẩm Dung khe khẽ thở dài: “Sự tình thật sự phức tạp, không kịp nói tỉ mỉ với muội. Chuyện này Nhị ca muội cũng biết, là chủ ý của hắn. Chờ hắn đến đây, bảo hắn nói tỉ mỉ với muội đi.” Nói xong cũng không quan tâm đến nàng, chỉ cười tủm tỉm hỏi Lục Luân ở Thái Minh phủ sống thế nào.

Lục Vân tức giận mặt trắng bệch, cũng không thể ở trước mặt mọi người phá hủy hình tượng đoan thực ôn nhã, đành phải liềm mạng chịu đựng.

Lại nghe bên ngoài một trận tiếng bước chân vang lên, Lã thị mang theo Nguyên Lang, Hạo Lang tiến vào, không nói năng gì nhiều, mẫu tử ba người liền quỳ gối trước mặt Lục lão phu nhân, Lã thị chưa nói lệ đã rơi: “Tổ mẫu, vắn cầu lão nhân gia người, tha cho Đại Lang một lần này đi. Hôm nay trời giá rét, hắn đã quỳ suốt từ hôm qua, chống đỡ không được nữa rồi!”

“Tằng tổ mẫu, cầu lão nhân gia người đáng thương phụ thân của con a, hắn biết sai rồi.” Nguyên Lang đã hiểu chút việc, đi theo mẫu thân hắn dùng sức đập đầu cầu tình, Hạo Lang cái gì cũng đều không hiểu chỉ mở miệng khóc lóc gọi phụ thân.

Lục lão phu nhân thống khổ đỡ cái trán, rên rĩ nói: “Đều đứng lên đi, có chuyện gì thì từ từ nói. Đại Lang hẳn như thế nào rồi?”

Lã thị một tay đỡ bụng, một tay dựa vào nha hoàn, rôi lệ nói: “Tổ mẫu, Đại Lang hẳn vì chuyện mao hạt, trong lòng đã là xấu hổ vạn phần, tâm lực lao lực quá độ, hơn nữa chưa ăn uống, lại ở từ đường quỳ một ngày một đêm, lúc này bị ngất đi! Cầu người thấy hắn từ nhỏ luôn hiếu thuận, cầu người nể mặt Nguyên Lang, Hạo Lang, còn có hài tử trong bụng của tôn tức, nói với tổ phụ mời đại phu tới khám cho hắn!”

Lục Kinh lặng yên không một tiếng động từ bên ngoài tiến vào ra hiệu với Lục Luân, nói: “Tổ mẫu Đại ca là vô tâm quá, biết sai thì tốt rồi, về sau tất nhiên sẽ không tái phạm, sắp qua năm mới, còn thỉnh tổ mẫu nói với tổ phụ một tiếng, tha cho hắn lần này.”

Lục Thiện cũng đi theo mở miệng, Lục Vân thấy thế, cũng đứng dậy cầu tình, mọi người trong phòng đều cầu tình, Lâm Cẩm Dung là người đứng yên đó thật giống như hạc trong bầy gà. Từ hôm nay trở đi, nàng cùng Nhị phòng xé rách da mặt, trước mặt người ngoài cũng đành thôi, nhưng trước mặt những người này, Lâm Cẩm Dung kiên quyết không chịu ghê tởm chính bản thân mình, chỉ nhân tiện nói: “Đại tẩu đang có thai đâu, cho dù không vì chính mình suy nghĩ, cũng nên vì hài tử trong bụng kia mà suy nghĩ, trời lạnh, bị cảm lạnh sẽ không tốt, cẩn thận động thai khí.”

Sa ma ma tiến lên đỡ Lã thị, khuyên nhủ: “Đại thiếu phu nhân, có chuyện thì từ từ nói, tổn thương thân thể thì sao? Lão thái thái luôn là người hiểu rõ các tôn tử nhất, đứng lên ngồi rồi chậm rãi nói cũng được mà.”

Lã thị quật khởi, kiên quyết không chịu đứng dậy, cắn răng khóc nói: “Mắt thấy sắp qua năm mới, Đại Lang nếu có chuyện gì, mẫu tử chúng con cũng không cần. Lão thái thái khai ân a!”

Thấy nàng không nghe khuyên bảo, Lục lão phu nhân trong mắt hiện lên một tia giận, nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, hắn phạm sai lầm, tổ phụ các con mới phạt hắn, lại chưa từng oan uổng hắn! Cho dù hắn sinh bệnh, cũng nên từ từ mà nói, cũng không phải không thỉnh đại phu cho hắn, con tranh cãi ầm ĩ khóc lóc nỉ non như thế, là muốn uy hiếp ta sao? Sắp sang năm mới rồi, đừng mang xui xẻo tới!”

“Đại thiếu phu nhân có bầu, khó tránh khỏi suy nghĩ không chu toàn, đem Đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia đưa sang sương phòng cách vách để sưởi ấm ăn trái cây.” Mành cửa nhắc lên, Lục Giam giúp đỡ Lục lão ông đi đến, Lục lão ông ánh mắt chậm rãi đảo qua trên mặt từng người, không giận tự uy.

Dù sớm đã có chuẩn bị tâm lý, Lã thị tâm vẫn nhảy nhót, suýt nữa vọt ra từ cổ họng, nàng hoảng sợ nhìn Lục lão ông, lại nhìn Lục Giam, nhìn Lục Kinh, rồi lại nhìn Lâm Cẩm Dung, khi tới Lâm Cẩm Dung một chút biểu tình đều không thấy đâu, chỉ có đôi mắt lóe ra tia sáng lạnh lẽo như băng. Nàng theo bản năng liền vươn tay ôm Hạo Lang cách nàng gần nhất: “Không.....” Sau đó lại sửa lại ôm lấy bụng: “Bụng ta đau a.”

Hạo Lang cùng Nguyên Lang nhất thời sợ tới mức ôm nàng khóc lớn. Trong Vinh Cảnh cư người ngã ngựa đổ, khuyên nhủ, nâng đỡ, một trận rối ren.

Lâm Cẩm Dung hít một hơi, đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ ngắm tuyết ở bên ngoài. Chỉ thấy ánh nắng trên bầu trời kia đã sớm bị tầng mây thật dày che kín, tuyết rơi càng nặng, giống như sợi bông lũ lượt bay xuống, nàng mới chỉ đi vào Vinh Cảnh cư bất quá nửa canh giờ, đầu tường nóc nhà ngọn cây đã là một mảnh tuyết trắng.

Lục Luân đứng ở một bên, lặng lẽ nhìn về phía nàng, lại nhìn nhìn Lục Giam, thần sắc ngưng trọng.

Lục lão ông không vì Lã thị bụng đau mà bị ảnh hưởng, chỉ hừ lạnh nói: “Lời nói của ta không ai nghe sao?”

Nhũ mẫu nhanh tiến lên đi khuyên Hạo Lang cùng Nguyên Lang, Hạo Lang còn nhỏ, lập tức đã bị bế đi, Nguyên Lang đã lớn, gắt gao ôm cánh tay Lã thị không buông, đôi mắt ủy khuất lại khẩn trương nhìn xung quanh.

Lục Kinh thờ ơ lạnh nhạt, Lục Luân ỷ vào thân cao thể tráng khí lực lớn, tiến đến nhẹ nhàng bế Nguyên Lang lên, thấp giọng an ủi nói: “Nguyên Lang ngoan, đừng ầm ỹ mẫu thân con, đừng không hiểu chuyện. Không phải con muốn phụ thân sao? Ta mang con cùng Hạo Lang đến từ đường gặp hắn, thỉnh đại phu

cho hấn.” Vừa nói, vừa trộm đánh giá biểu tình của Lục lão ông. Thấy Lục lão ông không tỏ vẻ phản đối, liền bế hai hài tử đi ra ngoài.

Lục Kinh mày nhăn lại, vạn phần không vui, lại không thể tiến lên ngăn cản, đành phải nhịn xuống, cùng nhau khuyên nhủ Lã thị đã được đỡ nằm nghỉ trên tháp: “Tẩu tử đừng kích động, cẩn thận động thai khí.....”

Lã thị đem khăn tay che mặt, chỉ ôm bụng nức nở. Trong lòng lại vừa sợ vừa hoảng, chỉ sợ kế hoãn binh này không thể kéo dài đến khi Lục Kiến Trung trở về, lại không biết đám người Lục lão ông rốt cuộc biết được bao nhiêu chân tướng, sẽ thu thập năng ra sao, trong khoảng thời gian ngắn sợ muốn chết. Trong lúc giật mình đột nhiên nhớ tới lần đó Lục lão ông nói phải có người phụ trách, lập tức liền quyết định, mặc kệ thế nào, năng sẽ đổ mọi chuyện lên người Lục Thiệu là được rồi. Dù sao là hấn là trượng phu của mình, dù tức giận cũng không thể làm gì, chỉ chịu chút đau khổ da thịt, nhiều nhất chính là đuổi ra ngoài mà thôi, ngược lại là năng, không cẩn thận chính là thân bại danh liệt, không còn đường lui.

Con nổi dỗi, chính là bùa hộ mệnh, không phải vạn năng, nhưng thập phần hữu dụng. Lục lão ông thần sắc phức tạp nhìn Lã thị, biết rõ năng giả vờ giả vịt, cũng không thể trực tiếp chọc thủng trò xiếc của năng. Nhưng vừa rồi Lâm Cẩm Dung nói chuyện đó trung gian thiếu một mấu chốt, lại không thể mở miệng hỏi rõ, chỉ có thể ngầm xử lý, nhưng mà, nếu năng nghĩ rằng mình có bầu, là có thể hồ lộng hấn, đó là nói bừa làm bậy rồi. Lục lão ông bình tĩnh nói: “Người đâu, thỉnh đại phu cho Đại thiếu phu nhân.”

Lã thị nằm xuống, các nam nhân cũng không tiện ở lại bên trong, đều nói đuôi nhau lui ra ngoài, Lã thị thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, dần dần trầm tĩnh lại. Lại nghe Lục lão ông ở bên ngoài công đạo Lục lão phu nhân: “Đại chất tức như bây giờ, cũng không thích hợp giáo dưỡng nhi tử, ta thấy Nguyên Lang cùng Hạo Lang mấy ngày nay có chút không hiểu quy củ, lại không còn nhỏ, cứ thế mãi đối với bọn họ không có lợi. Không bằng từ hôm nay trở đi, để bọn nó chuyển tới đây ở với năng, để năng quản giáo, có được không?”

Lục lão phu nhân cho tới bây giờ đối với bất cứ đề nghị nào của Lục lão ông đều không có ý kiến, lập tức đáp: “Chàng an bài là tốt rồi.”

Lục lão ông nói: “Người đâu, lập tức thu dọn đồ của Đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia, từ hôm nay trở đi, hai vị thiếu gia sẽ tới Vinh Cảnh cư ở với lão thái thái.”

Không tốt! Đây là muốn đoạt quyền giáo dưỡng của năng! Đoạt nhi tử của năng, so với muốn mạng của năng còn đả thương người hơn! Lã thị cả kinh mạnh mẽ ngồi dậy, không giả bộ bị bệnh nữa, xoay người khoác ngoại bào: “Lão thái gia, lão thái thái!”

Nhóm nha hoàn ma ma chạy nhanh tiến lên đỡ năng, liền thanh khuyên nhủ: “Đại thiếu phu nhân để ý, đừng vội!”

Lã thị làm sao còn cố kỵ, lệ rơi đầy mặt tránh ra, trong miệng chỉ để ý cầu khẩn: “Lão thái gia, lão thái thái, con đang yên đang lành, con có thể chiếu cố hai hài tử thật tốt.”

Lục lão ông bên môi lộ ra nụ cười lạnh giống như dao sắc: “Nuôi lớn dễ dàng, giáo dưỡng tốt mới khó, ta chỉ vì muốn tốt cho bọn họ. Việc này không cần nhiều lời, con cứ điều dưỡng thân mình là được rồi! Người đâu, tới đỡ Đại thiếu phu nhân xuống nằm nghỉ, không có sự phân phó của ta, không được đến quấy rầy năng!”

Lã thị bị bắt buộc lui xuống, vừa mới đi đến cạnh cửa, liền cảm thấy bụng âm ỉ đau, cuộn lên từng đợt, năng mặc dù chưa bao giờ nếm qua loại tư vị này, theo bản năng cảm thấy không tốt, không khỏi nổi gai da, ôm chặt lấy bụng mình, thấp giọng khóc lóc.

281. Chương 284: Bã Thuốc

Tuyết càng rơi càng lớn, rất nhanh trời đất trắng xóa một mảnh. Lâm Cẩm Dung đứng ở trước cửa hiên của Vinh Cảnh cư, dùng sức xoa xoa tay vào nhau, lại nhẹ nhàng chà chà chân, phun ra một chuỗi khí trắng.

Lục Giam cùng Lục Vân đứng ở cách đó không xa thấp giọng nói chuyện: “..... Châu Nhi vốn là người của bọn họ, chỉ sợ lúc trước muội đã bị bọn họ mê muội không ít.”

Lục Vân thần sắc phức tạp nhìn về phía bóng dáng Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Đúng, là ta bị mê muội, còn tưởng rằng, Anh Đào thật sự chính là.....”

Lục Giam cười cười: “Tóm lại, chúng ta về sau có chuyện gì thì nên thương lượng với nhau, sống cho tốt, có việc thì nói ra, đừng giấu trong lòng mà ghen tức giận. Như vậy thật không tốt.”

Lục Vân cúi đầu lên tiếng: “Ta đi nhận lỗi với tẩu tử, mặc kệ lúc trước ta làm cái gì, đều là vô tâm.”

Lục Giam nói xong, thấy nàng nhu thuận như vậy, cũng không trách cứ: “Vây muội đi đi, hai người trò chuyện, cởi bỏ hiểu lầm, hai người vẫn là thân biểu tỷ muội mà.”

Lục Vân tiến lên cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện: “Tẩu tử, mặc kệ lúc trước ta có bao nhiêu không phải, thỉnh tẩu nể mặt mẫu thân cùng ca ca mà tha thứ ta. Ta sai lầm rồi.”

Tuyệt quang quá mạnh mẽ, chiếu vào mắt khiến Lâm Cẩm Dung kim lòng không được mà mị mắt. Lục Vân mấy ngày nay gầy đi rất nhiều, dung nhan cũng càng thanh lệ, thần sắc có vẻ vô tội lại gây yếu, xấu hổ mà sầu lo, Lâm Cẩm Dung thực hy vọng Lục Vân là thật tâm, nhưng nàng không biết, phía dưới vẻ thanh lệ vô tội này của Lục Vân có cất giấu suy nghĩ gì hay không? Nhưng cũng không quan trọng, hiện tại nàng đã có lực lượng cùng Lục Vân đối kháng, chút kỹ xảo này của Lục Vân không thể tạo thành thương tổn lớn đối với nàng được nữa. Lần đầu tiên, Lâm Cẩm Dung có loại cảm giác quan sát người khác.

Lục Vân thấy Lâm Cẩm Dung chậm chạp không nói lời nào, liền hướng nàng đứng đắn thi lễ: “Tẩu tử không chịu tha thứ cho ta sao?”

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười, vươn tay nâng nàng dậy: “Làm sao có thể?”

Chợt nghe bên trong một trận động tĩnh, Lục Thiệu cùng một lão đại phu râu tóc bạc trắng đi ra, hai người đồng loạt ngậm miệng, quay người lại nhìn. Lục Thiệu còn mặc xiêm y hôm qua, hốc mắt thâm quầng, cằm đầy râu, thần sắc lãnh băng lướt qua bên người các nàng, dẫn lão đại phu kia đi ra ngoài. Lục Kinh đứng từ xa chạy nhanh đuổi theo.

Đồ thị từ bên trong đi ra nhẹ giọng nói: “Nàng cũng thật là, vốn đang có bầu, lại mang theo hài tử quý trên mặt đất, vừa ôm, vừa kéo, lại khóc lóc, nháo loạn, thai khí có thể không động sao?”

Lâm Cẩm Dung cùng Lục Vân đều không tiếp lời Đồ thị, Lục Giam chỉ thản nhiên liếc nàng một cái hỏi: “Có khỏe không?”

Đồ thị thấp giọng lầu bầu nói: “Không biết. Nói là uống thuốc trước rồi nhìn xem thế nào.”

Tổ Cẩm từ bên trong đi ra, nhỏ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân cầu người một việc.”

Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Giam liếc mắt một cái, không muốn đi vào, Lục Vân nhanh nói: “Tẩu tử, để ta cùng vào với tẩu.”

Đồ thị nhíu mày nói: “A Vân, con là cô nương khuê tú, đi vào làm cái gì? Cách mệnh hỏi thăm một chút cũng được rồi, qua hai ngày rồi hẵng tới.”

Nàng vốn có ý tốt, nhưng Lục Vân một lòng muốn biểu hiện ở trước mặt Lục Giam, nhân tiện nói: “Ta cũng quan tâm Đại tẩu, ta vào thăm nàng.” Vừa nói, liền kéo Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Ta đi cùng tẩu.”

Tháp mà bình thường Lục lão phu nhân hay nằm nghỉ đã nhường cho Lã thị, chỉ đặt một bình phong khắc hoa sen tám cánh ở giữa, bên cạnh bình phong đặt hai chậu than lớn đang cháy đỏ hồng, Lục lão phu nhân có Sa ma ma bồi ở một bên, phật châu trong tay nhanh chóng xoay chuyển. Lã thị mặt trắng bệch như tờ giấy, nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích.

“Đại thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân đi vào.” Tổ Cẩm thật cẩn thận hô bên tai Lã thị một tiếng, Lã thị trông mắt dưới lông mi giật giật, chậm rãi mở mắt, thanh âm khàn khàn: “Nhị đệ muội, ta cầu muội, thỉnh Thủy lão tiên sinh tới xem bệnh cho ta được không?”

Lâm Cẩn Dung trong lúc nhất thời suy nghĩ tới vô số loại khả năng. Đại phu vừa tới là đại phu Lục gia quen dùng, y thuật cũng không kém cỏi, nếu hắn không đưa ra câu trả lời thuyết phục, chỉ nói uống thuốc nhìn xem, nói không chừng hài tử này khó mà giữ được, nếu là Thủy lão tiên sinh xem bệnh không nhất định có thể bảo đảm điều gì. Nếu nàng đáp ứng yêu cầu của Lã thị, không chừng sẽ rơi vào một vòng lẩn quẩn, nhưng nếu nàng không đáp ứng, đây lại là một mạng người. Có nên quản hay không? Trong nháy mắt tâm niệm luân chuyển ngàn lần, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Đại tẩu, đại phu tâm như phụ mẫu, Thủy lão tiên sinh không cần ta đặc biệt đi thỉnh, chỉ cần có người mở miệng, hắn đều đến.”

Lã thị nhẹ nhàng thở ra một hơi, thúc giục Tổ Cẩm: “Người bảo Đại gia chạy nhanh chuẩn bị xe tiếp đón Thủy lão tiên sinh tới đây.” Lời còn chưa dứt, trong mắt liền mờ lệ: “Nhị đệ muội, vẫn là làm phiền Nhị thúc đi theo một chuyến, vạn nhất hắn không tới thì làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩn Dung không khỏi hờn giận, nàng vừa diệt tâm ma, Lã thị trước tiên đã dùng tâm tư tiểu nhân mà suy xét nàng, liền thản nhiên nói: “Đây là đại sự, nếu Đại tẩu đã mở miệng, không có đạo lý từ chối. Nhưng Thủy lão tiên sinh cũng bất quá chỉ đáp ứng đến chẩn bệnh thôi, cũng không phải là người của nhà ta. Nếu hắn không đến, ai đi cũng như nhau.” Tới hay không, đó là chuyện của Thủy lão tiên sinh, không thành còn định tính toán trên đầu nàng sao.

Lã thị liền yếu thế: “Ta sẽ không nói.”

Lục lão phu nhân ân hừ một tiếng, nói: “Nói chuyện này để làm gì? Thỉnh đại phu quan trọng hơn.” Lại phân phó Lục Vân: “Con đi tìm Ngũ ca cùng Lục đệ con, đem Nguyên Lang cùng Hạo Lang dẫn đến chỗ khác chơi, cẩn thận cảm lạnh.”

Lục Vân đành phải đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Lục lão ông lại phân phó Lâm Cẩn Dung: “Hiện nay chỉ có một mình bà bà con để ý gia vụ, nhanh đi giúp nàng, đừng đứng hết ở trong này nữa.”

Lâm Cẩn Dung đang lo không tìm thấy cơ để rời đi, nghe vậy lập tức cáo lui.

Tuyết quang xuyên thấu qua cửa sổ giấy chiếu vào trong phòng, trong phòng một mảnh lãnh bạch, chậu than càng đốt càng vượng, khiến mọi người đổ mồ hôi, Lục lão phu nhân khép hờ mắt, lặng yên chuyển động phật châu trong tay: Đồ thị im lặng ngồi ở phía sau bà, cúi mắt nhìn chậu than; Lã thị giống như đã chết, nằm trên塌 một chút động tĩnh đều không có; nhóm nha hoàn ma ma tất cả đều bó tay bó chân đứng đó, cũng không dám thở mạnh; Mùi hương đặc trưng của thuốc Đông y từ bên ngoài tiến vào, tràn ngập mọi ngõ ngách trong phòng, tình cảnh như vậy kéo dài đến tận giữa trưa.

Lục Giam kéo nhanh áo choàng trên người, tuyết bị gió thổi bạt, chui vào cổ áo hắn, lạnh lẽo khiến hắn run rẩy. Lục Thiệu xanh mặt, nhếch môi, dùng sức quật ngựa kéo bởi vì tuyết lớn mà không thể chạy nhanh. Con ngựa nặng nề thở hổn hển, xa phu ngồi ở đằng trước dùng sức lôi kéo dây cương, ý đồ để xe ngựa đi nhanh hơn một chút, cũng không dám lên tiếng ngăn trở Lục Thiệu.

Lục Giam nhìn mà nhú mày, lên tiếng nói: “Đại ca, dựa theo tốc độ này, chỉ sợ là hơn nửa canh giờ nữa mới có thể đến Lâm gia. Không bằng để xe ngựa đi sau, hai chúng ta đi trước thỉnh người.”

Lục Thiệu cũng không để ý đến hắn, xoay người lên ngựa, dùng sức vung roi, chạy lên trước. Lục Giam cầm dây cương đứng ở tại chỗ, nổi trận lôi đình, nhẫn nhịn, cuối cùng cũng trèo lên ngựa.

Quế ma ma đem thuốc đã sắc đổ vào thùng nhỏ, có thuốc bám chặt trên thành ấm, dù thế nào cũng đổ không ra, nàng liền cầm chiếc đũa gậy. Lệ Chi cười nói: “Định đổi thuốc sao?”

Quế ma ma cười nói: “Cũng không phải vậy, Thủy lão tiên sinh đã công đạo rõ ràng, liều thuốc này của thiếu phu nhân chỉ có thể dùng trong hai ngày. Cứ sắc mãi sẽ nhạt vị.” Tay chân lưu loát tẩy rửa ấm thuốc sạch sẽ, phân phó Song Phúc: “Song Phúc, đổ bã thuốc này ra vườn hoa đi.” Thuốc dùng để bón cây không còn gì tốt hơn, hiện tại chôn xuống, đợi đến khi mùa xuân đất đai sẽ trở nên tươi tốt.

Song Phúc lên tiếng, bỏ chuyện trong tay xuống, xoa xoa tay vào váy, bước nhanh chạy tới cầm thùng đó đi vào trong viện.

Quế ma ma đi cùng Lê Chi, đi vào trong mở thùng lấy thuốc, thuốc của Lâm Cẩn Dung đều do Thủy lão tiên sinh sao chế, được bao bọc kỹ lưỡng, luôn cất ở trong rương, khi nào cần dùng thì lấy ra.

Quế ma ma một bên cẩn thận đổ thuốc vào ấm, một bên mỉm cười nói với Lê Chi: “Thiếu phu nhân lúc trước luôn không chịu nghe ta, thuốc đưa đến trước mặt nàng, nàng đều đổ đi. Hiện tại đã chịu uống rồi.”

Lê Chi cười nói: “Cũng không phải sao, chỉ mong uống xong chỗ thuốc này sẽ có tiểu thiếu gia.” Vừa nói, hai tay hợp thành chữ thập nhìn trời cầu phúc một chút.

Quế ma ma đốt lò nhỏ lên, liên miên cẩn thận: “Nghe nói thuốc này của Thủy lão tiên sinh cũng không đơn giản, bên trong lại bỏ thêm phương thuốc đặc chế của hắn. Cũng may thiếu phu nhân nhiều tiền, mới có thể thỉnh lão danh y như vậy đến, chuyên vì một mình nàng khám bệnh phổi được.”

Lê Chi thấy nàng nói hơi nhiều, nhưng cũng không ngăn trở nàng, chỉ tươi cười ngồi nghe.

Song Phúc quyết miệng đã chạy tới: “Ma ma, vườn hoa hơi nhỏ, mấy ngày nay tới giờ bã thuốc toàn đổ vào đó, đã sớm chật đầy rồi. Nếu đổ thêm, chúng ta sẽ chôn sống hoa a.”

Quế ma ma liền cười nhẹ nhàng chỉ vào cái trán của nàng: “Còn có thể gấp đến độ chết người sao? Sân bên ngoài nhiều như vậy, tùy ý có thể đổ thuốc vào bất cứ đâu mà?”

Song Phúc quay đầu nhìn nhìn tuyết giống như sợi bông rơi rụng lả tả, rụt cổ, hấp hấp cái mũi nói: “Bên ngoài đều bị tuyết phủ kín, làm sao dám hạ cước, không cẩn thận đào vào cây hoa thì phải làm sao bây giờ?”

Quế ma ma mắng: “Tiểu yêu nhân hạ, vậy đổ tạm ra tàng cây đi, chờ tuyết tan thành nước, đất cũng khô đi, rồi nói sau.”

Song Phúc vội bưng thùng rác đi ra ngoài: “Ta sẽ ra đổ dưới tàng cây. Song Toàn đến hỗ trợ a!” Hai tiểu nha đầu một người cầm cước, một người nâng thùng rác đón tuyết chạy ra ngoài, sau khi đổ bã thuốc đi, lại nghịch tuyết một lúc.

“Trời sắp tối đen rồi, việc của các người đã làm xong chưa? Bên ngoài còn đang âm ỹ, các người còn dám ở đây vui đùa, là ngại số mạng dài lâu sao?” Anh Đào chống nạnh đi ra, răn dạy một chút, hai tiểu nha đầu nhanh chóng thu dọn trở về.

Sắc trời dần dần trở nên ảm đạm, lúc tuyết kia hơi ngừng một chút, một người đạp tuyết chậm rãi đi tới dưới tàng cây kia, dùng chân gạt lớp tuyết cùng đất ra.

282. Chương 285: Huỳnh Đệ

Tuy không có căn cứ chính xác mười phần, nhưng chuyện lớn như vậy, Lâm Cẩn Dung tất nhiên sẽ nói với Lâm Ngọc Trân, cũng để nàng biết, ngày sau trong lòng có phòng bị. Có điều lúc nói thì sẽ giữ kẽ một chút.

Lâm Ngọc Trân giận tím mặt, lập tức muốn tìm Lục lão ông phân xử, Lâm Cẩn Dung cùng Lục Vân mỗi người một bên, thật vất vả mới có thể khuyên nhủ nàng, Lục lão ông đã đoạt hai hài tử của Lã thị, Lã thị lại thành bộ dạng này, Lâm Ngọc Trân lại đi nháo, đúng là không có tâm nhãn.

Lâm Ngọc Trân ngơ ngác ngồi một lát, đột nhiên nói: “Tâm địa ngoan độc như vậy, ta đã nói.....” Trong mắt không hề có dấu hiệu báo trước bỗng nhiên rơi xuống một giọt lệ.

Lục Vân bị hù nhảy dựng, vội hỏi: “Nương, người bị sao vậy?”

Lâm Ngọc Trân khoát tay áo, đứng dậy đi vào trong: “Các con đều đi ra ngoài đi..... Ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút, cơm chiều không ăn.” Vào buồng trong, quả nhiên không trở ra, Phương ma ma theo vào, cùng nàng thấp giọng nói gì đó, thỉnh thoảng truyền ra hai tiếng nức nở.

Lâm Cẩn Dung cùng Lục Vân hai mặt nhìn nhau, im lặng ngồi một lát, thấy sắc trời không còn sớm, Lâm Cẩn Dung nói: “Nhị ca muội chắc là sắp trở về, ta đi trước nhìn xem. A Vân trông chừng mẫu thân, nếu có chuyện gì, thì sai người tới tìm ta.”

Lục Vân lên tiếng đáp ứng.

Lâm Cẩn Dung cũng không tới Vinh Cảnh cư, mà quay trở về phòng, cởi bỏ áo choàng, thư thư phục phục ngồi trên tháp, mở rộng hai tay hai chân, tiếp nhận trà nóng Quế Viên đưa tới bình yên hưởng thụ. Bất quá mới uống được một ngụm, chợt nghe ở hành lang có người đi tới dùng sức dậm chân, ngay sau đó Lục Giam tiến vào, thấy nàng trong tay đang cầm trà nóng, cũng không nói nhiều, lấy tay tiếp nhận một hơi uống hết, thở hổn hển hai cái mới thở dài nói: “Lạnh chết người.”

Lâm Cẩn Dung vội hỏi: “Có mời được Thủy lão tiên sinh tới không?”

Lục Giam ngồi xuống bên cạnh nàng, bàn tay băng lạnh như người chết chặt chẽ ôm lấy nàng, lộ ra thần thái thập phần thích ý thoải mái, thấp giọng nói: “Không có. Đi theo ngoại tổ phụ ra khỏi thành đập tuyết rồi.”

Hóa ra Thủy lão tiên sinh ở tại Lâm gia, vô tâm sáp liễu (vô tâm sáp liễu, liễu thành âm: cố ý trồng hoa, hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu, liễu xanh um), nhưng lại cùng Lâm lão thái gia tâm đầu ý hợp chi giao. Hai lão nhân gia sáng sớm đã dậy, thấy tuyết rơi nhiều, đơn giản mang theo Lâm Thận Chi cũng vài gia phó, đi trước ra ngoài thành ngắm tuyết, tới ngày mai mới về nhà. Lục Thiệu tới Lâm gia, sai lão bộc dẫn đường, đội gió tuyết ra khỏi thành, đi tìm Thủy lão tiên sinh.

Lục Giam thấy ánh mắt Lục Thiệu nhìn mình giống như nhìn kẻ thù, biết hẳn lúc trước giữa hai bên không có cừ oán gì cũng đã ngầm coi phụ thê hai người là kẻ địch, nay Lã thị xảy ra chuyện này, tức hận càng thêm sâu sắc, vì vậy cũng không đi theo hẳn khiến hẳn chướng mắt, tự dẫn Trường Thọ trở về nhà.

Lâm Cẩn Dung ghét bỏ đem tay Lục Giam quăng ra sau, cười lạnh: “Coi chúng ta là kẻ thù, không muốn dùng người của Lâm gia là lẽ phải.”

Nàng trong miệng cười lạnh châm chọc, kỳ thật lại mềm lòng, hẳn thật sự biết rõ. Lục Giam nhìn hai mắt Lâm Cẩn Dung, đột nhiên đưa tay vào trong áo nàng: “Nàng tức giận như vậy làm cái gì? Không đáng giá.”

Lâm Cẩn Dung bị lạnh lẽo nhất thời giật mình, đang muốn đẩy hẳn ra, đã thấy gương mặt của Lục Giam cách nàng chỉ tầm nửa tấc, đôi mắt sâu kín nhìn nàng, hô hấp thổi vào cổ nàng, không đợi nàng lên tiếng, hẳn đã đặt nàng xuống tháp.

Hô hấp đầy dứa, môi của hẳn áp lên môi nàng, ôn nhu nghiền áp, triền miên hồi lâu, hẳn ở bên tai nàng nhẹ giọng nỉ non: “A Dung..... A Dung.....” A Dung, lòng ta chỉ có nàng. Những lời này ở trong lòng Lục Giam đảo qua vòng lại, lại hóa thành một tiếng: “A Dung, Nguyên tiêu ta dẫn nàng đi xem hội hoa đăng.”

“Ân.” Lâm Cẩn Dung nửa khép mắt, vẫn không nhúc nhích. Lục Giam lại cùng nàng vành tai và tóc mai chạm vào nhau hồi lâu, mới hổn hển buông nàng ra, cùng nàng ngửa mặt sòng vai nằm trên tháp, nhìn lóng che trên đỉnh đầu nhẹ nhàng cười: “A Dung, ngày khác ta thỉnh Ngô Tương ăn cơm, nàng đi cùng với ta đi.”

Lâm Cẩn Dung kinh ngạc quay đầu, vừa vặn chạm phải ánh mắt hẳn, Lục Giam trong mắt tràn đầy ý cười: “Nàng nói đúng, hẳn luôn đối đãi với ta vô cùng tốt.” Ghen tị thì ghen tị, nhưng vẫn có nhiều thời điểm phải đối mặt với nhau. Hẳn cũng có ưu thế của hẳn. Vô luận như thế nào, Lâm Cẩn Dung luôn là thê tử của hẳn.

Lâm Cẩn Dung trầm mặc một lát, gật gật đầu.

Lệ Chi bên ngoài màn dò xét ngó đầu vào, rồi nhanh chóng rút trở về, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Nghe thấy bên trong có thanh âm sột soạt, mới cách màn nói: “Nhị gia, thiếu phu nhân, Ngũ gia đến đây.”

Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam nhìn nhau liếc mắt một cái, lên tiếng nói: “Mau mời vào.”

Lục Luân xoay người đi vào, mũi đông lạnh đỏ rực, thoải mái mà than thở một tiếng: “Vẫn là trong nhà tốt hơn.” Chỉ qua nửa năm, hẳn lại cao hơn rất nhiều, Lục Giam cũng tính là cao ráo trong số nam tử, hẳn lại ước chừng so với Lục Giam cao hơn gần nửa cái đầu, tay chân dài, đúng là thân thể cường tráng.

Lâm Cẩn Dung đem trà nóng qua cho hẳn, nhin không được châm biếm hẳn: “Hóa ra cũng có thể nhìn thấy mũi đỏ hồng của Ngũ đệ a, ta lại nghĩ rằng không thể nhìn ra cơ. Chẳng lẽ nửa năm nay luôn đọc sách trong thư viện, mặt mũi trở nên trắng trẻo hơn sao?”

Lục Giam mỉm môi cười, Lục Luân đang uống trà nóng, thiếu chút nữa nhổ ra, khó khăn lắm mới nuốt xuống, liếc mắt xem thường: “Đương gia thiếu phu nhân, không châm biếm người thì không được sao?”

Nói đến mấy chữ đương gia thiếu phu nhân này, không khí trong phòng đột nhiên bị kiềm hãm, biểu tình của ba người đều có chút không được tự nhiên. Nếu với những người khác, Lâm Cẩm Dung căn bản sẽ không giữ thần sắc hòa nhã, nhưng đây lại là Lục Luân. Lục Luân càng thanh tĩnh, càng đối tốt với nàng, nàng sao có thể khiến hắn cảm thấy gian nan.

Lục Luân rũ mắt nhìn chén trà trong tay, thấp giọng nói: “Ngày mai ta muốn về nhà cũ thăm nương ta.”

Lâm Cẩm Dung nhắc ấm trà rót đầy chén cho hắn, thấp giọng nói: “Đây là hiếu đạo.”

Lục Luân lại nói: “Ta muốn thỉnh cầu tổ phụ cho phép nàng trở về mừng năm mới.”

Lục Giam tiếp nhận ấm trà trong tay Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung liếc trắng mắt, Lục Giam lại rút tay về, nói: “Đây là hiếu đạo.”

“Xi.....” Lục Luân cười ra tiếng, giương mắt nhìn phu thê hai người nói: “Không cần như vậy? Các người còn coi ta là huynh đệ tốt không?”

Bị hắn cười như vậy, không khí cũng thoải mái hơn rất nhiều. Lục Giam cũng mỉm cười: “Chuyện này tổ phụ đồng ý là được. Đệ còn phải đi nói với lão nhân gia.”

Lục Luân nghe thấy hắn nói như thế, xem như đạt thành ăn ý nào đó, trong lòng cũng vui mừng, kì kì oa oa nói với bọn họ về Lâm gia Đại lão gia Lâm Như Dịch ở Thái Minh phủ: “Chưa thấy qua người cũ kỹ hung hãn như vậy, ta đã gặp hắn không dưới mười lần, cùng hắn ăn qua ít nhất ba mươi bữa cơm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hắn cười. Mỗi lần thấy ta, chính là đánh vào đầu ta, mắng ta bất hảo, ăn thịt cũng chỉ bỏ vào tứ chi, nếu không thì chính là kéo áo của Lục đệ, hỏi hắn có lạnh hay không, thế nào cũng phải mặc thêm đồ vào, lại mắng Tam ca ta, ánh mắt nơi nơi loạn chuyển là vì sao?”

Hắn nói năng sinh động, lập tức khái quát tất cả tình huống của ba huynh đệ, Lục Giam không khỏi giương môi cười khê, nói: “Đại biểu bá phụ là người tốt.”

Lục Luân hét lên: “Hắn đối với huynh tất nhiên là vẻ mặt ôn hoà, sẽ là người tốt, đối với chúng ta lại thấy chướng mắt, tất nhiên không thể tốt nổi.”

Lâm Cẩm Dung nghe hắn nói buồn cười, nhân tiện hỏi: “Như vậy xin hỏi Ngũ đệ, đệ đi nửa năm nay, đã học được những gì rồi?”

Lục Luân vẻ mặt đau khổ nói: “Tiên sinh hung dữ muốn chết. Cứ động một chút là cầm thước đánh ta.” Lại đề thấp thanh âm, nhỏ giọng nói: “Bất quá ta nhân duyên trùng hợp, học được một bộ đao pháp, thật sự là uy vũ sinh phong a, lại có được bảo đao, một đao đi xuống có thể chém đứt gốc cây làm tám mảnh.....” Hắn vừa nói, vừa đứng dậy khoa tay múa chân, hận không thể lập tức cầm đao múa trong phòng một vòng cho Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam xem, đám người Lệ Chi ở một bên bố trí cơm chiều nhìn thấy chỉ cười nhẹ.

“Thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân có chút không tốt.” Đậu Nhi từ bên ngoài nhẹ nhàng hô một tiếng, mọi người đều thu liễm tươi cười, nữ nhân dễ non, cùng thúc bá các huynh đệ không có gì quan hệ, nhưng bản thân nên đến hỏi một tiếng, Lâm Cẩm Dung ra lệnh bọn nha hoàn lấy áo choàng, chuẩn bị tới Vinh Cảnh cư: “Mẫn Hành cùng Ngũ đệ ăn cơm chiều trước đi, ta đi nhìn xem.” Lại hỏi Đậu Nhi: “Thủy lão tiên sinh còn chưa mời đến sao?”

Đậu Nhi nhìn Lục Luân liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Chưa từng, nhìn thời tiết, chỉ sợ Đại gia tối nay cũng chưa trở về được.”

Lục Giam đứng dậy nói: “Ngũ đệ ngồi trong chốc lát, bên ngoài tuyết lớn trời tối, ta đưa Nhị tẩu đệ qua đó, rồi trở về với đệ sau.”

Lục Luân vội nói: “Thôi, ta đang muốn đến thăm, cơm chiều ta cũng không ăn, nhân tiện ta đưa Nhị tẩu qua đó, Nhị ca hôm nay ở bên ngoài bên ba hồi lâu, buổi tối còn phải đọc sách, thật là vất vả, huynh cứ ở trong phòng đi.”

Lâm Cẩm Dung thấy Lục Luân tha thiết nhìn nàng, trong lòng biết hẳn có điều muốn nói với mình, liền hướng Lục Giam nháy mắt, nói: “Vậy làm phiền Ngũ đệ.”

Vạn lại câu tĩnh, chỉ có thanh âm hài dầm lên tuyết, Lục Luân mở to hai mắt nhìn một mảnh tuyết trắng ở phía trước, thấp giọng gọi: “Tứ muội muội.....”

Lâm Cẩm Dung thật lâu chưa từng nghe hẳn xưng hô với mình như thế, trong lòng nhảy dựng, hỏi: “Cái gì?” Một bên ý bảo Lệ Chi cùng Đâu Nhi lui lại mấy bước.

Lục Luân cúi mắt thấp giọng nói: “Muội không nói với ta, nửa năm qua trong nhà đã xảy ra những chuyện gì sao?” Tuyết quang chiếu lên gương mặt hắn, có vẻ hắc ám vài phần, cũng lộ ra sự cứng rắn của một nam tử hán, hẳn đã không còn là hài tử bất hảo tỉnh tỉnh mê mê, cái gì cũng không biết năm đó nữa rồi.

Không thể gạt nổi hắn, hắn sớm biết, thời điểm làm việc cũng sẽ có chừng mực hơn. Lâm Cẩm Dung sắp xếp lại từ ngữ, nhẹ giọng nói: “Đại khái là nước lửa không thể dung hòa.”

Lục Luân lúc trước còn nghĩ chưa đến mức này, thật không ngờ nàng vừa mở miệng lại nói như thế, không khỏi dừng lại cước bộ, không thể tin được nhìn Lâm Cẩm Dung, chưa chất hỏi: “Sao lại rơi vào tình cảnh này? Ta nghĩ đến, Nhị ca đi thỉnh đại phu, muội vẫn chiếu cố Đại tẩu, còn có đường cứu vãn.....”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Mỗi người đều đang đeo mặt nạ, dù ta không muốn nhìn thấy bọn họ cũng phải làm tròn trách nhiệm. Đường cứu vãn sao, không phải chúng ta không cho, mà bọn họ thật sự không cần.” Nàng quay đầu nhìn Lục Luân cười: “Huynh có thể hỏi tổ phụ, ta cũng không muốn nói thêm nữa. Nhưng huynh phải biết rằng, bất cứ chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến việc chúng ta coi huynh là huynh đệ tốt.”

283. Chương 286: Tảo Tuyết

Hài tử của Lã thị rốt cuộc không thể giữ được, thời điểm Lục Thiệu đưa Thủy lão tiên sinh đến, đã là sáng sớm ngày hôm sau, mà lúc này đã là quá muộn. Nhưng bởi vì Lã thị mất hài tử, sau khi Lục lão ông ôm Nguyên Lang cùng Hạo Lang đi, cũng không nhắc lại gì, chỉ hạ lệnh bảo Lã thị ở trong phòng an tâm dưỡng bệnh, không cho phép ra ngoài.

Lục Luân và Lục Kinh buổi sáng ngày hôm sau tới vấn an Tổng thị, Lục lão ông rốt cuộc vẫn không chấp nhận, bọn họ muốn làm tròn hiếu đạo thì có thể, nhưng người thì không thể trở về. Trong lúc nhất thời, không khí trong Lục gia vào lúc này, có thể nói là một năm gian nan nhất, thống khổ nhất của Nhị phòng.

Lã thị nằm ở trên giường không ngừng rơi nước mắt, Lục Thiệu trong lòng phiền muộn, nói chuyện cũng không còn nhẫn nại: “Khóc cái gì mà khóc? Là muốn khóc đến sưng mắt sao? Ai bảo nàng đi ép buộc? Ta quý xong có thể ra ngoài mà.” Hiện tại thì sao, cả ba hài tử đều vượt khỏi tầm tay.

Dù nàng trốn ở trong phòng không ra, Lục lão ông cùng Lâm Cẩm Dung cũng sẽ không buông tha nàng, Tổng thị, Lục Kiến Trung và hẳn không ở đây, còn lại hai tiểu thúc không hiểu chuyện thì có gì hữu dụng, dù sao chỉ có mình nàng, còn không bằng chủ động xông ra, có lẽ còn có một đường sống. Nhưng rốt cuộc kết cục là như thế này, hài tử cũng mất hết, Lã thị không dám biện giải, liền cầm khăn lau lệ, nhưng càng lau càng nhiều, căn bản không nhìn được: “Hài tử đáng thương của ta...” Đầu tiên là nhớ tới hài tử chưa kịp ra đời, sau đó lại nghĩ tới Nguyên Lang cùng Hạo Lang, nhin không được khóc òa.

Lục Thiệu phiền muộn chết, trong lòng lại chịu khổ sở, thấy nàng khóc mà lòng chua xót, vẫn nhin tiến lên vỗ về lưng nàng thấp giọng khuyên nhủ: “Hai hài tử đều đi theo tăng tổ mẫu của bọn nó, không có ai bắt nạt đâu. Ngược lại là chúng ta, phải nhanh chóng đoạt lại lòng tin, nàng phải sớm bảo dưỡng tốt thân thể, ta thì quy củ làm việc lão thái gia an bài, nhẫn đi, rồi ngày đó sẽ tới.”

Trần an Lã thị xong, Lục Thiệu đi ra ngồi ở gian ngoài nhìn chằm chằm vào chậu than, suy ngẫm lại toàn bộ sự việc, nhớ tới hôm qua ánh mắt Lục Giam khinh miệt căm hận, trong lòng lửa giận thỗi bùng lên từng đợt, thiết bầy để hắn chui vào, hại hắn đánh mất thanh danh đánh mất tiền tài, cộng thêm mối hận mất con, quả thật là bất công đái thiên (không đội trời chung). Hiện nay quan trọng nhất phải biết rõ ràng Lâm Cẩm Dung rốt cuộc uống thuốc gì, bị bệnh gì, đến tột cùng có thể sinh ra hài tử hay không, mới có thể mưu

tính bước tiếp theo. Hắn đứng dậy thật cẩn thận ôm một bao giấy, phân phó Tố Cẩm: “Trông chừng thiếu phu nhân, ta có việc đi ra ngoài một chuyến.”

Năm nay tuyết rơi nhiều, rừng mai ngoài Thính Tuyết các đang trong thời điểm nở rộ, đi dạo trong đó cả đầu ngón tay đều nhiễm hương thơm của hoa mai. Lục Giam cố ý muốn xóa bỏ khoảng cách giữa Lâm Cẩm Dung và Lục Vân, thừa dịp sau giữa trưa rảnh rỗi, mời hai người tới rừng mai đập tuyết thưởng hoa, lại thu thập một ít tuyết dùng để pha trà.

Lâm Cẩm Dung trong tay cầm một cái bát nho nhỏ, kiên nhẫn cẩn thận với cành hoa sạch sẽ nhất, đem tuyết đọng trên đoá hoa vẩy vào bát. Lục Giam đứng cách nàng không xa, cũng không động thủ, chỉ chấp tay sau lưng ngắm nhìn.

Lục Vân bất mãn cười nói: “Ca ca, sao huynh không động thủ? Muốn chiếm tiện nghi ăn sẵn a?”

Lục Giam cười nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, nói: “Ta không chiếm tiện nghi của muội, ta chiếm tiện nghi của tẩu tử muội, yên tâm đi.”

Lục Vân liền thở dài: “Quên đi, chịu không nổi hai người rồi.” Nói xong tự mang theo Giản Nhi và Trầm Hương mới tới hướng về phía cánh rừng bên kia.

Lục Giam tiến lên cùng Lâm Cẩm Dung sóng vai đứng, không lên tiếng cùng nàng tảo tuyết, một người tảo tuyết, một người cầm bát, tuy rằng không nói gì, nhưng phối hợp thập phần ăn ý.

Lệ Chi cùng Đậu Nhi thấy thế, liếc mắt nhìn nhau, nói với Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân, nhóm nô tỳ qua bên kia.”

Lâm Cẩm Dung còn chưa mở miệng, Lục Giam cũng đã nói: “Đi đi.”

Trong nháy mắt, quanh đây chỉ còn lại có hai người Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung, Lục Giam nghiêng mắt nhìn Lâm Cẩm Dung, thấy gương mặt của nàng nổi bật dưới tuyết quang, phản xạ sáng bóng, tươi tắn mịn màng, hắn nhìn không được nâng tay lên, chạm nhẹ lên gương mặt nàng một cái. Lâm Cẩm Dung quay đầu trừng hắn: “Làm cái gì vậy? Để người ta nhìn thấy thì sao?”

Lục Giam ngón tay chỉ một góc mai cách đó không xa, cười nói: “A Dung, nàng còn nhớ rõ năm ấy không?”

Lâm Cẩm Dung thu hồi ánh mắt, đem tuyết trên cành hoa mai rơi vào trong bát của Lục Giam nói: “Năm đó làm sao?”

Lục Giam cũng không nói, bảo nàng nhìn khung cảnh xung quanh: “Nàng nhìn chung quanh đi, có thể có nhớ tới cái gì không?”

Khung cảnh xung quanh này diễn ra khá nhiều sự việc mà nàng có thể nhớ. Lâm Cẩm Dung lược lược nhìn lướt qua, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lục Giam chưa từ bỏ ý định: “Chính là năm ấy, ta mới từ Giang Nam trở về. Trong nhà tổ chức ẩm lộ hội, nàng đứng đây, mặc danh kỳ diệu hung hăng mắng ta một chút.” Hắn dừng một chút, trên mặt lộ ra thần sắc hồi tưởng: “Nói đến cũng kỳ quái, mỗi một câu nàng mắng ta, ta đều nhớ rất rõ ràng.”

Lâm Cẩm Dung không ngừng tay: “Ta thật ra đã quên. Chẳng tự dưng bị ta mắng như vậy, chắc hẳn hận ta đúng không?”

Lục Giam nghỉ một lúc mới nói: “Không có, tuy rằng không thích nàng như vậy, nhưng ta khi đó cảm thấy nàng thực đáng thương. Ta cũng từng giống như nàng, bị ủy khuất lại không có chỗ phát tiết, một mình trốn tránh khổ sở. Chẳng qua định lực của ta so với nàng mạnh mẽ hơn, khổ sở trong chốc lát cũng liền phai nhạt. Nhưng nàng cũng rất táo bạo, ai đụng đến thì cắn người đó ngay.”

Lâm Cẩm Dung ghen lời, trước mắt lập tức hiện ra ánh mắt thương hại lúc ấy của Lục Giam, khi đó người nàng hận nhất là hắn, thậm chí có hắn đứng ở trước mặt, nàng cũng nhìn không được muốn bẻ cong mặt của hắn. Khi đó nàng căn bản thật sự không ngờ, một ngày kia, nàng còn có thể giống như kiếp trước, cùng hắn đứng trong rừng mai, dùng thần thái ngừ khí như vậy mà nói chuyện. Nàng nhất thời có chút trở mắt, thể sự vô thường, hay là mọi việc đều có định luận?

Lục Giam thấy nàng không nói, chỉ nhìn hoa mai trước mặt sợ run, liền tiến lên nhẹ nhàng ôm đầu vai nàng, thấp giọng nói: “Nàng khi đó chỉ sợ căn bản không nghĩ tới, tương lai có một ngày kia ta sẽ trở thành phu quân của nàng đúng không?”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt: “Đúng là không nghĩ tới.”

Lục Giam hiếm khi ba hoa: “Có hối hận vì đã đắc tội với ta không?”

“Không hối hận. Hiểu được chàng sẽ không làm gì ta.” Lâm Cẩm Dung ngược lại cười nói: “VẬY còn chàng, lúc ấy chàng nghĩ thế nào? Chàng ba lần bốn lượt chịu thiệt dưới tay ta, có nghĩ tới, tương lai ta trở thành thê tử của chàng, chàng rơi vào tay người như ta sẽ thế nào không? Thời điểm đính hôn, chàng có sợ không?”

Lục Giam cúi mắt nhìn nàng, trong mắt có rất nhiều cảm xúc. Lâm Cẩm Dung nhìn thẳng mắt hắn, cười hỏi: “Có sợ không?”

Lục Giam trầm mặc một lát, rồi trả lời: “Sợ.”

Nếu sợ, vì sao còn muốn? Lâm Cẩm Dung cười, còn chưa mở miệng nói tiếp, Lục Giam nắm thật chặt cánh tay nàng, thấp giọng nói: “Nhưng chúng ta chung quy vẫn đi tới. A Dung...”

“Cái gì?” Lâm Cẩm Dung rũ mắt nhìn tuyết ở dưới chân, đi tới sao?

“A Dung, lòng ta chỉ có nàng.” Lục Giam thanh âm thấp phần trầm thấp, lại hoàn toàn rõ ràng, giống như nhịp trống đánh từng nhịp ở trong lòng Lâm Cẩm Dung, nàng đột nhiên cảm thấy tuyết trắng rất chói mắt, nàng nhấc chân lên, tại mảnh tuyết trong suốt như kính kia dẫm xuống vài dấu chân mới cảm thấy có chút thuận mắt.

“Nàng bảo ta không được giấu giếm, ta liền nói cho nàng nghe.” Lục Giam vẫn chờ nàng trả lời, Lâm Cẩm Dung nâng mắt lên nhìn hắn, nửa thật nửa giả cười nói: “Đối với chàng ta vẫn thấy không khỏi hờn giận.”

Lục Giam đôi mắt thâm sâu, khóe môi đang khẽ nhếch cũng rũ xuống. Nhưng nhìn thấy bộ dạng của nàng liền tươi cười, lấy tuyết từ một cành cây bên cạnh nàng, cầm tay nàng dưới ống tay áo: “Nàng lại nói năng lung tung rồi.”

Lâm Cẩm Dung cười ha ha: “Chàng không thích nghe, ta càng muốn nói như vậy, chàng có thể thế nào?” Rồi đoạt bát Lục Giam đang cầm, giơ tay lên, đem toàn bộ tuyết trong bát đổ ụp xuống đầu hắn, còn sợ thiếu tuyết, quăng bát đi, vén vạt áo của hắn lên, dùng sức ném tuyết vào trong.

Thấy nàng cười to, ngoạn nháo như thế, một phần không xác định trong mắt Lục Giam nháy mắt hóa thành vui sướng, một bên phui tuyết, một bên lại ra vẻ tức giận mắng nàng: “Chưa thấy qua người như thế này, tân tân khổ khổ tảo tuyết nửa ngày, lại bị nàng phá hỏng rồi.”

Lâm Cẩm Dung liếc hắn: “Dù sao cũng là ta tảo, chàng bắt quá chỉ động vài ngón tay mà thôi, như vậy ta thích phá hỏng hay không đều là chuyện của ta.”

Lục Giam lại vươn tay ôm nàng, đụng trán vào trán nàng, vô cùng thân thiết nói: “A Dung, ta muốn nàng.”

Hắn nói muốn là cái gì, Lâm Cẩm Dung trong lòng hiểu được, liền dùng sức đẩy hắn: “Không đứng đắn, A Vân thấy bây giờ.”

Lục Giam nhìn quanh trái phải, cười nói: “Ai mà còn dám nhìn về phía bên này, vậy thật là kẻ khờ rồi.” Hắn chặt chẽ ôm đầu vai nàng, gắt gao nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, nghiêm túc hỏi: “A Dung, nàng nghe thấy lời ta nói không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nghe thấy.”

“Như vậy có nên nghiêm túc trả lời ta hay không?” Lục Giam cố chấp nhìn nàng, ý tứ không cần nói cũng biết. Hắn muốn nàng đáp lại, rõ ràng đáp lại. Thời điểm ban đầu chính là ẩn hàm hy vọng, hiện tại lại cần có sự đáp lại cùng xác định.

Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Giam, câu nói kia vòng vo qua lại, chung quy vẫn không thể nói ra. Ngay cả nói cho có lệ, một khắc này, nàng cũng nói không nên lời, lại càng không muốn thốt ra.

Nàng cười cười, đơn giản vươn tay ôm cổ Lục Giam, ở cằm của hắn nhẹ nhàng hôn một cái. Giống như chuồn chuồn lướt nước, giống như gió nhẹ lướt qua đóa hoa, bất quá chỉ thoáng chốc rồi rời đi, Lục Giam lại cảm thấy, khoảnh khắc đó thật sự ấm áp, tâm tình của hắn trở nên vui sướng mà trầm ổn.

“A Dung...” Hắn còn muốn cùng Cẩm Dung nói thêm mấy câu, Lâm Cẩm Dung cũng đã xoay người nhặt bát lên, xoay người hướng tới chỗ Lục Vân: “Chàng thỉnh A Vân tới đây chơi, lại bỏ mặc muội ấy sang một bên, cũng khó trách muội ấy sẽ sinh oán giận a.”

Nàng cho tới bây giờ đối với những chuyện như thế này đều là thực thẹn thùng. Lục Giam nở nụ cười, bước nhanh đuổi kịp Lâm Cẩm Dung, cùng nàng sóng vai mà đi, dựa vào ống tay áo dài rộng, nhẹ nhàng cầm tay nàng. Lâm Cẩm Dung cố gắng duy trì tươi cười, giương mắt nhìn cảnh hoa mai phía trước, nhẹ giọng nói: “Mẫn Hành, chàng nên tốn chút thời gian đọc sách mới phải.”

284. Chương 287: Hỏi

Ngày Nguyên Đán.

Trong hơi nước mịt mờ, Lâm Cẩm Dung từ trong thùng gỗ đứng dậy, được Lệ Chi cùng Quế Viên giúp nàng lau đi bọt nước, mặc vào bộ đồ mới, sau đó lau tóc đi ra bình phong.

Lục Giam đã sớm tắm rửa sạch sẽ, tóc tai rối tung đang ngồi trên tháp đọc sách. Nghe thấy tiếng vang, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, trong lòng một trận rung động.

Vừa tắm rửa đi ra, Lâm Cẩm Dung da thịt phấn nộn, ánh mắt thủy nhuận, quần áo màu phấn hồng càng làm nổi bật dáng vẻ nàng, giống như một cành hoa đào kiều diễm.

Lệ Chi thấy hắn nhìn chằm chằm không dời mắt khỏi Lâm Cẩm Dung, không khỏi nhếch lên khóe môi, dẫn Lâm Cẩm Dung ngồi xuống tháp, lấy áo choàng dày phủ lên cho nàng, cầm khăn tay ở một bên thật cẩn thận giúp nàng lau tóc.

Lúc này trời bắt đầu sáng rõ, nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ giấy, cùng với đèn đuốc trong phòng phá lệ phối hợp khiến ánh sáng trong phòng vô cùng nhu hòa. Lục Giam buông sách xuống, tiếp nhận khăn trong tay Lệ Chi, không cần hắn nhiều lời, Lệ Chi liền im lặng lui ra, cùng Quế Viên thu dọn thùng gỗ, chỉ chừa lại hai người ngồi im lặng trên tháp.

“Đây là chúng ta cùng nhau qua năm đầu tiên.” Lục Giam lau khô tóc của Lâm Cẩm Dung, bỏ khăn xuống, đưa lược qua, cũng không nói nhiều, thành thạo kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung cầm lược, đứng dậy đứng ở phía sau thay hắn chải đầu. Một bên vấn, một bên không khỏi cảm khái, trong nháy mắt nàng cùng hắn lại đây đưa nhiều năm như vậy.

Lục Giam khép hờ mắt, loan khóe môi nói: “A Dung, gần đây trong nhà phát sinh nhiều chuyện, mà trong lòng ta lại thấp phần kiên định an ổn, lúc đọc sách luôn cảm thấy não thanh mắt sáng. Nàng biết đây là vì sao không?”

Hắn nói như vậy, cũng không nói rõ, vòng đến vòng đi không phải là muốn nói phu thê đồng tâm, có được lợi ích hay sao? Lâm Cẩm Dung nhanh búi tóc cho hắn, thản nhiên nói: “Không biết.”

Lục Giam quay đầu nhìn nàng. Lâm Cẩm Dung vô tội hướng hắn nháy mắt mấy cái: “Ta cũng không phải là chàng.”

Lục Giam trầm mặc một lát, bật cười: “Ta là muốn nói với nàng, mặc kệ có khó khăn gì, phu thê chúng ta đồng tâm hiệp lực luôn có thể vượt qua.”

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng Anh Đào cùng Song Phúc, Song Toàn cười đùa, còn kèm theo tiếng động thanh thúy đồng tiền va vào nhau. Anh Đào kêu to: “Như ý nguyện chưa?” Song Phúc cùng Song Toàn thì lớn tiếng hô đầu.

Lâm Cẩm Dung liền bỏ Lục Giam ngồi dậy đi đến phía trước cửa sổ, hé một khe nhỏ nhìn xem náo nhiệt. Chỉ thấy Anh Đào cầm một sào trúc một đầu buộc một chuỗi đồng tiền, đem sào trúc kia vẩy về phía vườn

hoa, cũng là phong tục cầu phú cầu tài. Vài tiểu nha đầu vui chơi bắt diệp nhạc hồ, thanh âm vừa trong vừa sáng.

Lục Giam đi đến đứng bên cạnh nàng, cười nhẹ nói: “May mà không phải đang ở nông gia.” Thấy Lâm Cẩm Dung khó hiểu, hần hơi hơi có chút đắc ý cùng nàng giải thích: “Nàng không biết sao, thông tục cầu phú chỉ là cách nói văn nhả nhưng thật ra đúng là hành động vung hết bụi lên mà thôi, nông gia lại thường làm hai cây. Nếu bình thường cũng đành thôi, nhiều nhất chỉ là bụi đất bay lên, nếu tuyết rơi, thời điểm tuyết tan thành nước thì vô cùng thâm. Bùn bẩn văng khắp nơi, mùi thối truyền xa.”

Lâm Cẩm Dung liền bĩu môi: “Chàng nói như đúng lắm vậy. Chẳng lẽ chàng tận mắt nhìn thấy sao?”

Lục Giam cười nói: “Ta đọc sách nhiều, cho dù là không tận mắt thấy, cũng vẫn biết được.” Vừa nói vừa ôm Lâm Cẩm Dung, một đôi tay không thành thật tiến vào trong áo nàng tìm kiếm, thổi khí bên tai nàng: “Thuốc của nàng còn bao lâu nữa mới uống xong?”

Lâm Cẩm Dung tà nghệ hần: “Nhịn không được sao?”

Lục Giam vẫn thò tay vào trong, nghiêm trang nói: “Ta là quan tâm nàng.”

Lâm Cẩm Dung bỏ tay hần ra, khẳng khái nói: “Chàng chỉ quan tâm chính mình mà thôi.” Nàng hiện tại phát hiện dùng phương thức như vậy ở chung với hần so với uất nghẹn chịu đựng tốt hơn nhiều. Chỉ cần ngữ khí biểu tình dần đo thích đáng, hần ngược lại sẽ trở nên thuận hòa. Quả nhiên Lục Giam không tức giận cũng không nói nhiều, chỉ hàm chứa cười bảm riết không tha kéo tay nàng.

Chợt nghe Song Phúc cùng Song Toàn cùng kêu lên đáp: “Như ý nguyện! Như ý nguyện!” Anh Đào thanh thúy sinh sôi nói: “Nhất định sẽ tài phú!” Đình đình đang thanh âm của đồng tiền, Anh Đào đã đánh rơi sào trúc, cười nói: “Đi vào chúc tết Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân để lấy phong bao thôi!” Đang nói, tiếng bước chân cũng đã vọt tới trước cửa.

Lệ Chi cúi đầu mắng một tiếng: “Sáng tinh mơ đã lỗ mãng rồi.”

Anh Đào cười gượng: “Qua năm mới nên cao hứng mà. Hai tiểu nha đầu này tối hôm qua không ngủ ngon, vẫn thấp thỏm mãi.”

“Canh giờ không còn sớm, chờ các nàng bái tạ thưởng phong bao còn phải tế tổ gia yển, xuất môn chúc tết.”

Lâm Cẩm Dung bỏ tay Lục Giam ra, búi xong tóc, lên tiếng tiếp đón: “Đều tiến vào đi.”

Quế ma ma cùng Lệ Chi đi đầu, dẫn vài nha hoàn nối đuôi nhau tiến vào, hành lễ chúc tết, câu nói nhiều nhất là sớm sinh quý tử, Lục Giam trong lòng thích ý, trên mặt không hiển lộ nửa điểm, bất quá chỉ thần nhiên tươi cười, sau khi Lâm Cẩm Dung thưởng phong bao xong, lại thưởng thêm một phần nữa.

Tế tổ, gia yển, ăn bánh tổ, uống đồ tô, chúc tết. Không khí năm nay không giống với năm vừa rồi, so với kiếp trước Lâm Cẩm Dung ở Lục gia trải qua năm mới không có gì khác nhau, Lâm Cẩm Dung suốt ngày đi theo Lâm Ngọc Trân xuất môn chúc tết làm khách, hoặc là ở nhà tiếp đãi khách tới cửa chúc tết, ngày trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, đã là mười hai tháng giêng, Đào thị sai người đón nàng về nhà, Lâm Cẩm Âm đã rời nhà vài năm, chưa bao giờ từng trở về thăm phụ mẫu cũng đi cùng Đào Phượng Đường, ôm Hoan Lang đến chúc tết.

Lâm Cẩm Dung vô cùng vui mừng, sớm bả qua với Lâm Ngọc Trân, cùng Lục Giam trở về nhà mẹ đẻ. Hoan Lang đã khá lớn, thấy người cũng không e ngại, ánh mắt giống như Lâm Cẩm Dung gặp người liền cười, bất quá thời điểm bái kiến nghe người ta giới thiệu Lục Giam một hồi, liền nhớ kỹ, không những ngọt ngào gọi dưỡng, còn luôn vây quanh người Lục Giam.

Lục Giam thích hần thông minh vui vẻ, tặng một đôi ngọc bích làm lễ gặp mặt, lại luôn cường điệu: “Hài tử này rất khá, đôi mắt cực kỳ giống A Dung, tính tình cũng tốt.” Trong giọng nói còn có vài phần hâm mộ.

“Muội phu đây khen ngợi Hoan Lang nhà ta hay là khen ngợi A Dung đây?” Lâm Cẩm Âm nghe thấy hiểu được, mỉm cười trêu đùa Lục Giam hai câu, khẽ chạm Lâm Cẩm Dung ở một bên, nhỏ giọng nói: “Thấy không, hần cũng rất muốn có nhi tử.” Không đợi Lâm Cẩm Dung mở miệng, liền gọi Hoan Lang: “Lại đây, nường hỏi con.”

Hoan Lang trong lòng ôm một quả quýt ánh vàng rực rỡ, cười hì hì chạy tới, nghiêng đầu hỏi: “Nương muốn hỏi cái gì?”

Lâm Cẩn Âm liếc Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam, cười nói: “Ta hỏi con, Tứ di con khi nào thì cho con thêm một tiểu đệ?”

Đều nói tiểu hài tử chưa thay răng nói chuyện chuẩn nhất, Lục Giam trên mặt hàm chứa tươi cười, làm bộ như không sao cả, ánh mắt cũng không chớp nhìn Hoan Lang.

Lâm Cẩn Dung cũng cười: “Hoan Lang, ta hỏi con, nương của con khi nào thì cho con thêm một tiểu đệ?” Lúc trước là muốn thay Ngô thị giữ đạo hiếu, phải đợi cho tròn thời kỳ, đáng thương Đào Phượng Đường lại bị nàng dỗ đến Giang Nam, Lâm Cẩn Âm một mình một người ở đó, thật sự là đáng thương.

Đào Phượng Đường liền cười hì hì nhìn Lâm Cẩn Âm liếc mắt một cái, Lâm Cẩn Âm khẽ xấu hổ, nhẹ nhàng véo Lâm Cẩn Dung một chút. Lâm Cẩn Dung ngạc nhiên nói: “Di, chỉ có tỷ được hỏi mà không cho ta hỏi sao?”

Lâm Cẩn Âm nhỏ giọng nói: “Muội cần hơn ta mà.” Ý nàng là Lâm Cẩn Dung giờ phút này so với nàng cần có con nối dõi hơn, nhưng lời này Lục Giam nghe qua, không khỏi mỉm cười, nhìn về phía Lâm Cẩn Dung ánh mắt càng thêm ôn nhuận.

Náo nhiệt như vậy, Đào thị thích nhất, cầm khăn tay, cười nói: “Hoan Lang ngoan, chậm rãi đáp lời, trước trả lời câu hỏi của nương con, rồi trả lời câu hỏi của Tứ di con. Trả lời tốt, ngoại tổ mẫu sẽ tặng đồ cho con. Con nói xem, năm nay Tứ di con có thể có thêm tiểu đệ đệ hay không?”

Lâm Thận Chi khinh bỉ nàng: “Nương, nghĩ kĩ mà nói, phải để hài tử tự nói ra, người dễ hấn như vậy...”

Đào thị cười, chỉ thúc giục Hoan Lang. Hoan Lang thông minh trái nhìn Lâm Cẩn Âm, phải ngoác Lâm Cẩn Dung, sau đó chấp tay sau lưng cười nói: “Năm nay con sẽ có tiểu đệ đệ.”

Lời vừa nói ra, người ngồi trong phòng mặc kệ tin hay không, trong lòng đều thật cao hứng, Cung ma ma ngồi xổm xuống dỗ hấn: “Hoan Lang nói xem, có mấy tiểu đệ đệ a?”

Hoan Lang há mồm đáp: “Một thôi, là của nhà con a.”

Tươi cười trên mặt mọi người nhất thời bị kiềm hãm, Đào thị khấn trương nhìn Lục Giam, cười nói: “Ai nha, cũng không phải vậy, đều là đệ đệ của hấn thôi. Năm nay có, sang năm cũng có, có phải vậy không Hoan Lang?”

“Chỉ là đùa thôi, chẳng lẽ còn cho là thật sao?” Lâm Thận Chi đánh gãy lời Đào thị, cũng có chút trách Lâm Cẩn Âm cùng Đào thị nhiều chuyện. Hoan Lang nếu theo ý người lớn nói Lâm Cẩn Dung sẽ có con nối dõi, mọi người chắc gì đã cho là thật, nhưng tối thiểu trong lòng nhất định thật sự cao hứng, nhưng lời này nói ra, trong lòng mỗi người đều có một vướng mắc, đặc biệt Lục Giam khẳng định sẽ không thoải mái. Nói qua một lần, còn muốn truy hỏi, nếu Hoan Lang còn nói không có, hôm nay tụ hội cũng không có ý nghĩa gì.

Hoan Lang thông minh, lập tức liền nhận ra nhóm người lớn mất hứng, lại không biết bản thân nói sai cái gì, liền cúi mắt, dựa vào trong lòng của Đào Phượng Đường. Vốn là muốn nhận phần thưởng, kết quả biến thành cái dạng này, Đào Phượng Đường trách cứ nhìn về phía Lâm Cẩn Âm, Lâm Cẩn Âm cũng ngượng ngùng nói: “Hiếm khi được tề tựu, chơi bài thôi.”

Lâm Cẩn Dung thấy phu thê hai người xấu hổ, vội vàng tìm chuyện để nói, Lục Giam cũng lên tiếng hỏi Đào Phượng Đường ở Giang Nam sinh ý thế nào, Lâm Tam lão gia bởi vì bị bỏ qua một bên hồi lâu, thấy thế lập tức sấp vào nói bốc nói phét, lúc này mới khiến khúc nhạc đệm nho nhỏ kia trôi qua. Đợi đến khi trời tối, hai người cáo từ lên xe, Lục Giam vuốt ve bàn tay Lâm Cẩn Dung cầm trong tay sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Tiểu hài tử, thật sự đảm đương không nổi.”

Lâm Cẩn Dung tâm co rút lại, cười nói: “Bất quá là đùa với hấn thôi, chẳng lẽ chàng cho rằng ta sẽ để ý sao?”

Lục Giam nâng mắt nhìn nàng cười, thấp giọng nói: “Nàng không để ý là tốt rồi. Bất quá chúng ta cũng nên cố gắng mới phải, ta vẫn đang chờ.”

Ngon đèn từ ngoài cửa sổ xe chiếu vào, gương mặt hẩn chìm trong trong bóng tối, một nửa lộ ra dưới ánh sáng nhu hòa, ánh mắt hơi hơi tỏa sáng, khoe môi mang theo ý cười ôn hoà hiền hậu, Lâm Cẩm Dung không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng đáp: “Nga.”

285. Chương 288: Cầu Cứu

Đêm Thượng Nguyên, hoa nở rộ, trăng sáng tròn.

Thành Bình châu vô cùng náo nhiệt, cửa thành không đóng, thức trắng đêm sung sướng. Nhà nhà giăng đèn kết hoa, khắp nơi kết bạn du ngoạn.

Lâm Cẩm Dung đứng ở góc đường, lại dầm đạp tuyết đọng ở một góc, ngẫu nhiên nghe thấy đám người cách đó không xa bộc phát ra tiếng cười, liền giương mắt nhìn qua. Chỉ thấy thân ảnh cao gầy của Lục Giam chen chúc trong đám người, lại an tâm cúi thấp đầu, tiếp tục đạp tuyết.

“A Dung.” Lục Giam rẽ qua đám người đi đến, giơ ột đèn cá chép tinh xảo khéo léo, cười dài đặt vào tay Lâm Cẩm Dung, khoe trước mặt nàng: “Xem ta giành được đèn cho nàng này.”

Lâm Cẩm Dung vươn tay tiếp nhận, nghiêm túc nhìn ngắm, khen ngợi: “Quả nhiên rất đẹp.”

Lục Giam thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc, nhin không được cười rộ lên, thay nàng sửa sang lại búi tóc, cầm tay nàng đi về phía trước: “Ồ đằng kia có bán bánh trôi, lão sạp đã bán mười mấy năm, ta ngày bé đã từng ăn qua, hương vị rất ngon, ta dẫn nàng đi nếm thử.”

Hai người đi lướt qua đám người náo nhiệt, đi tới một sạp ăn vặt náo nhiệt ở góc đường, nhưng thấy quanh đó đã sớm chật ních người, phu thê hai người làm bánh trôi đang bận tới mảy mảy mắt, nữ nhân một bên nắn bánh trôi, thả bánh trôi, một bên lớn tiếng tiếp đón, nam nhân một bên thu tiền, một bên múc bánh trôi, thật sự là không kịp trở tay.

Lục Giam thử hỏi Lâm Cẩm Dung: “Nàng muốn ăn không?”

Kiếp trước trong mấy ngày chạy nạn, đồ ăn bình dân hơn thế này nhiều cũng không phải chưa từng ăn qua, Lâm Cẩm Dung đang muốn đáp ứng, thấy Lục Giam满眼 hy vọng nhìn nàng, rõ ràng chính là hy vọng nàng đồng ý, lời đến bên miệng lại nuốt xuống, nhẹ nhàng lắc đầu: “Đồng người quá, cũng không biết khi nào thì đến lượt.”

Lục Giam có chút thất vọng, nhưng cũng không khuyên nàng, kéo tay nàng đi về đằng trước: “Canh giờ còn sớm, chúng ta hướng bên kia đi một chút. Cũng để ấy người Trường Thọ, Lệ Chi nhìn xem náo nhiệt.”

Không phải ở nhà, Lâm Cẩm Dung đương nhiên không phản đối, tùy ý hần: “Nàng có biết phố Trĩ Thị không? Ta ngày bé cùng cữu phụ đi ra ngắm hội hoa đăng một lần, hần mang ta tới chỗ đó.”

Lục Giam có thêm vài phần hưng trí, chỉ vào một ngã tư nhỏ thanh tịnh ở phía trước: “Đó là phố Trĩ Thị a, cách nơi này không xa, xuyên qua chỗ đó là đến.”

Vừa đi vào con phố nhỏ, náo nhiệt ồn ào bên ngoài liền bỏ lại xa sau lưng. Con đường đá đã được kiến tạo nhiều năm, bị mưa gió năm tháng mài mòn bóng loáng như ngọc, ở góc đường vẫn còn tuyết đọng chưa tan chảy, dưới ánh trăng có vẻ phá lệ sáng sủa. Lâm Cẩm Dung cầm đèn cá chép, im lặng đi theo Lục Giam, dọc theo bờ tường xanh rêu đi về phía trước. Chỗ ngã tư trước mặt đèn đuốc huy hoàng, phía sau lại là chợ đèn hoa, chung quanh đều là náo nhiệt, chỉ có mình con phố nhỏ này, im lặng mà trầm mặc, giống như bị thế nhân lãng quên.

Trăng sáng rải xuống phủ đầy hai người. Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Giam thần thái an di, bước đi thông dong, gắt gao nắm tay nàng, trong nháy mắt có ảo giác như trở về năm đó. Nàng không khỏi suy nghĩ, nếu năm đó, nàng không trầm mặc tỏ ra quật cường, hần cũng không phải là người trầm mặc ít lời, bọn họ có thể có kết cục như vậy hay không? Cho dù là không thể hoàn toàn tránh thoát mưu kế của Nhị phòng, kết cục cuối cùng có thể tốt hơn một chút hay không?

Lục Giam nhận thấy sự trầm mặc của nàng, nhẹ nhàng kéo nàng lại bên cạnh, cũng không nói nhiều, chỉ phủ lại áo choàng cho nàng, xoa xoa gáy nàng, nắm tay nàng tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Cẩn Dung buông thông tay đang cầm đèn cá chép xuống, cơ hồ kéo dài tới đất, Lục Giam thiếu chút nữa đá vào đó, ghé mắt nhìn nàng, đã thấy nàng cúi mắt, một bộ dạng cơ hồ mê man, không khỏi thở dài: “Nàng mệt mỗi sao?”

Lâm Cẩn Dung lên tinh thần: “Chúng ta đi tìm quán ăn ngon, ta mời chàng.”

Lục Giam mỉm cười nhìn về phía nàng: “Vì có gì?”

Lâm Cẩn Dung lắc lư ngọn đèn kia, lẳng lặng nói: “Trả lại nhân tình cho chàng a. Chàng tặng ta đèn cá chép, ta mời chàng ăn gì đó.”

Lục Giam liền cười: “Nhưng nàng có mang theo tiền không? Hay lại tháo khuyên tai xuống để bù tiền cơm đây?”

Lâm Cẩn Dung cũng cười: “Đó là chuyện của ta. Chàng cứ ăn no là tốt rồi.”

Hai người cùng đi qua con phố, hướng tới phía trước đèn đuốc huy hoàng, sắp đi tới chỗ ngã tư, Lâm Cẩn Dung quay đầu lại nhìn, mặt đường bóng loáng phản xạ ánh trăng, giống như một con sông nhỏ im lặng chạy xuôi, mà nàng cùng Lục Giam giống như đứng trong lòng sông vậy. Nàng nhẹ nhàng kéo áo Lục Giam, ý bảo hắn quay đầu nhìn.

Lục Giam nhìn mà thích thú, nhưng cũng không có thi hứng, ngâm ra câu thơ nào, chỉ nói: “Tương lai nếu chúng ta đến kinh thành, nhất định sẽ phải ngồi thuyền qua sông. Đêm trăng trên sông, có thể nói là đẹp hơn thế này rất nhiều.”

Một đêm nay, hai người dạo bước từ đầu phố tới cuối phố Trĩ Thị, ăn vặt không dưới mười loại, mãi cho đến khi Trường Thọ tìm đến mới ngừng tay. Lệ Chi sẵn sóc, đã sớm mang theo hà bao cho Lâm Cẩn Dung, nàng cũng không đến mức phải tháo khuyên tai xuống mời Lục Giam ăn gì đó, nhưng bản thân cũng mang không nhiều lắm, vốn cũng đang sắp hết tiền.

Trở lại Lục gia đã là canh ba, mọi người đa số đã đi ngủ.

“Thật là, nếu để người ta biết chúng ta lúc này mới trở về, tất nhiên sẽ bị trách mắng.” Lục Giam cầm tay Lâm Cẩn Dung chạy chậm trở về phòng, chỉ còn lại có mình Lệ Chi đứng ở phía sau, Lệ Chi nhin không được suy nghĩ, người khác vốn không thể ngờ rằng hóa ra Lục Giam cũng sẽ có bộ dạng này.

Qua Nguyên tiêu, Lục Giam thu thập này nọ trở về thư viện; Ba huynh đệ Lục Kinh, Lục Luân, Lục Thiện lại đi Thái Minh phủ học tập. Hôn sự của Lục Vân về cơ bản đã xong xuôi, không còn đường cừu vãn, còn lại chỉ có bà mối lui tới giữa hai nhà, thương lượng chi tiết sinh lễ đồ cưới, cò kè mặc cả mà thôi.

17 tháng giêng, Lâm Cẩn Dung thỉnh Thủy lão tiên sinh bắt mạch, Thủy lão tiên sinh kê một đơn khác: “Hàn độc đã hết, uống theo đơn này là tốt rồi.”

Lâm Cẩn Dung đa tạ: “Bởi vì ta, làm hại lão tiên sinh vẫn nán ná ở chỗ này, qua năm mới cũng không được gặp mặt người nhà.”

“Không liên quan đến con, ta muốn đi cũng có thể đi.” Thủy lão tiên sinh vuốt râu cười: “Nhà của ta ít người, đều bận việc, cũng không có quy củ gì, ngày lễ ngày tết cũng bắt quá chỉ ghé vào cùng nhau ăn bữa cơm, trò chuyện, đa phần nói về chứng bệnh cùng phối dược. Thanh châu so với Bình châu lạnh hơn rất nhiều, có tổ phụ con theo giúp ta chơi cờ du ngoạn, mà mẫu thân con chăm sóc chỗ ăn ở cho ta, không có tục vụ quấy rầy, ta so với ở nhà còn thanh thản tự tại hơn vài phần, lại giúp ta nghĩ ra thêm vài đơn thuốc hay. Cho nên chúng ta là theo như nhu cầu mà thôi.”

Lâm Cẩn Dung cảm kích nói: “Tiên sinh là người tốt.”

Thủy lão tiên sinh một lời hai nghĩa: “Ta cũng không phải là người tốt gì, bất quá trong lòng rộng lớn, nhìn một sự việc có thể xét theo từng mặt lợi hại mà thôi. Con..... thuốc này về sau cũng đừng nên uống nữa.”

Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng gật gật đầu: “Không uống.”

Tháng giêng chưa hết, quan phủ Bình châu, Thanh châu phân biệt thiết lập quan doanh đảm nhận việc quản lý mao hạt xuống (tức là quan lại thao túng quyền kinh doanh mặt hàng này), ngay khi vừa chuyển lệnh xuống, liền điều đi hơn phân nửa thợ khéo có năng lực trong mao hạt xuống của Lục gia. Lục Kiến

Trung khuyên can mãi, Văn tri huyện cuối cùng để lại cho hắn vài người già nua yếu ớt, nói là đền đáp chiếu cố hắn, kì thực xưởng này xem như đã bị phế bỏ. Mà lúc này, khế thư ký kết giữa Lục Thiệu cùng Mai gia đã sắp đến kỳ hạn, một ngàn bảy mao hạt dát vàng dẹt nổi tinh chế còn thiếu ba trăm bảy.

Lão Phương đi nhanh, tới cũng nhanh, hôm trước Lục Kiến Trung còn chưa biết hắn đến đây, ngày hôm sau hắn đã xuất hiện ở trước xưởng Lục gia, mang theo xe ngựa nhân thủ đi nghiệm hóa trả tiền, nửa điểm cũng không chịu khoan dung.

Lục Kiến Trung trở thành sứt đầu mẻ trán, hiểu được trúng kế của Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung, lại không tìm thấy chứng cứ gì, bọn họ biết trước quan phủ sẽ thiết lập quan doanh về xưởng mao hạt dát vàng dẹt nổi, xưởng tư nhân sẽ trở nên hoang phế. Lo nghĩ trái phải, đành phải ủy ủy khuất khuất tìm Lục lão ông tố khổ, trực tiếp muốn bảo Lục Giam đến đàm phán với Mai gia, hắn thương nghị không xong.

Lục lão ông một câu đều không trách cứ Lục Kiến Trung, chỉ lệnh cho gã sai vặt đến thư viện gọi Lục Giam trở về nhà. Lục Giam trở lại Bình châu, cũng không che che giấu giấu, quang minh chính đại đi gặp lão Phương, thuận lợi bãi bình sự việc mao hạt dát vàng dẹt nổi, nhân tiện bán đám mao hạt chưa ổn định giá của Lục Kiến Trung cho Mai gia, lại cùng Mai gia ký khế thư — từ nay về sau, mao hạt mà Lục gia ôm đồm thu mua sẽ ưu tiên cung ứng cho Mai gia, Mai gia ưu tiên thu mua mao hạt mà Lục gia cung cấp. Người Lục gia hiện tại đều biết, muốn cùng Mai Bảo Thanh bàn việc buôn bán, thì cứ thông qua Lục Giam, không cần Lục lão ông thay hắn ở trước mặt quan sự lập uy, tự hắn đã lập nên danh vọng của bản thân.

Lục Giam đánh liền một trận, thắng lợi thật sự sáng khoái. Người bên ngoài không biết căn do, chỉ cho rằng hắn tuổi trẻ có năng lực, Lục Giam lại rõ ràng duyên cớ trong đó, nếu không có Lâm Cẩn Dung, hắn quả quyết sẽ không thắng thoải mái như thế.

Bất luận thế cục chuyện mao hạt thế nào, khi đó nàng bảo hắn đi hỏi thăm Văn Tri huyện về danh sách thợ giỏi, hắn vẫn đều nghĩ rằng nàng thật tâm muốn xây dựng mao hạt xưởng, hắn cùng Lâm Thế Toàn cũng cảm thấy về sau có thể mở, nhưng nàng lại nói để bàn sau. Đợi đến khi sau này toàn bộ thợ bị Lục Thiệu ra giá cao cướp đi, hắn lại nghĩ đến nàng vì thiết kế bố cục mà tung hỏa mù, tương lai có một ngày chắc gì không thể mở được. Cũng thật không ngờ, trong thời gian ngắn ngủi lại xuất hiện loại tình huống này – nhóm người này đều bị quan phủ cưỡng ép vào mao hạt xưởng của quan doanh, Lục gia tổn một đồng tiền kiến tạo mao hạt xưởng lại trở nên hoàn toàn thâm hụt trống rỗng.

Tuy rằng bội phục Lâm Cẩn Dung, nhưng Lục Giam cho tới bây giờ đều là người không dễ dàng chịu thua, cũng có sự dẻo dai, người khác dạy là chuyện của người đó, hắn nhất định phải biết rõ ràng đầu đuôi, để đến thời điểm bản thân gặp phải cũng không đến mức kinh ngạc không biết. Ở trước mặt Lâm Cẩn Dung, mặc kệ theo phương diện nào, hắn càng không thể để mất mặt.

Hắn suy nghĩ chuyện này lặp lại mấy lần, rất nhiều chỗ như lọt vào trong sương mù, thật sự không nghĩ ra, không khỏi mặt dày hướng Lâm Cẩn Dung thỉnh giáo: “A Dung, khi đó làm sao nàng có thể dự đoán được không thể mở mao hạt chúc phước? Không phải nàng nghe thấy tin tức gì đó, lập tức đoán ra ư?”

Lâm Cẩn Dung đang xem xét chi tiêu cây bừa cần dùng trong vụ xuân, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên phủ nhận: “Chàng đừng cho rằng ta thần thánh, ta nào biết cái gì, có năng lực đoán được cái gì? Không phải đã từng cùng các chàng thương lượng sao, mao chúc phước là để dụ dỗ hắn, mao hạt dát vàng dẹt nổi chờ lão Phương đến thu hàng thì sẽ gây ông đập lưng ông, khiến bọn họ tổn thất. Cộng thêm việc này là trời muốn tung lưới bắt bọn họ, mà cũng không phải là ta đoán ra. Mở mao chúc phước vốn thật sự không nghĩ tới.” Một câu nói hoàn toàn phải sạch sẽ mọi liên quan.

286. Chương 289: Mở Tráp

Ngày mùa hè, trước màn một mảnh xanh tươi.

Gió nhẹ thổi qua, khiến hoa mai bên ngoài Thính Tuyết các rơi rụng lả tả, Lâm Cẩn Dung ngồi ở trước hành lang, hết sức chuyên chú đem nước tuyết đọng trên cành mai thu về gần nửa năm, đã được đun sôi bằng than củi thượng đẳng chậm rãi rót vào trong ấm, vẽ ra một đóa hoa đào. Lục Giam nín thở tĩnh khí ngồi một bên, mũi ngửi thấy hương trà, nhìn hoa đào kia từ lúc đâm chồi đến khi nở rộ.

Lâm Cẩm Dung hai tay bưng chén trà, lại cười nói: “Ném thử đi.” Ngày vốn trôi qua như vậy, không nói chuyện yêu hận tình thù, hiện tại trước mắt để cho bản thân sống thoải mái vui vẻ một chút mới là chính sự.

Lục Giam mỉm cười hai tay tiếp nhận: “Đa tạ. Thực thơm.” Trà vừa vào miệng, tứ chi trăm khiêu tất cả đều thông suốt, kiều thê ở bên, ôn nhã khả nhân, ngày qua đi thật sự thoải mái thích ý.

Lâm Cẩm Dung đang muốn pha thêm một chén nữa, Lục Giam liền tiếp nhận, hướng nàng thi lễ: “Để ta, tài nghệ của ta không bằng thê tử, còn thỉnh thê tử chỉ giáo.” Lâm Cẩm Dung cười, đứng dậy, nhìn hẩn điểm trà. Thật lâu sau, trên mặt nước nổi rõ một chữ “Dung”. Bất quá phù dung sớm nở tối tàn, giây lát tiêu tán, Lục Giam mỉm cười nhìn Lâm Cẩm Dung: “Mặc dù tượng phu không bằng, rốt cuộc là so với lần trước vẫn tiến bộ hơn.”

Lâm Cẩm Dung gạt đầu, đem chén trà ủ trong tay, nâng mắt nhìn về phía chân trời. Lục Giam theo ánh mắt nàng ngó qua, hơi nghiêng người, cùng nàng sóng vai mà ngồi, gió nhẹ phất qua lông mày, mây trắng trên trời lững lờ trôi, bốn phía một mảnh yên tĩnh an hòa. Tâm tình của hẩn yên ổn thanh lương trước nay chưa từng có, thâm nghĩ cứ như vậy cho đến khi già cả.

Đồng Nhi, Trường Ninh nhẹ tay nhẹ chân đi tới, đứng ở hành lang nhẹ giọng nói: “Nhị gia, Đại gia ời.”

Lục Giam khẽ nhú mày: “Hắn khi nào thì trở về rồi?” Lục Thiệu từ sau tiết Nguyên Tiêu, liền đứng dậy đi đến nhà cũ, cả ngày chuyên tâm tu chỉnh từ đường và nhà cũ, suốt non nửa năm, chỉ trở về hai lần, nghe nói làm chuyện gì cũng thập phần để bụng. Nhưng hẩn sớm không đến, trễ không đến, cố tình đến lúc này, thật sự là mất hứng.

Trường Ninh bất quá mới mười tuổi, chính là người Lâm Cẩm Dung mua về để hầu hạ ở Thính Tuyết các, bộ dạng thanh tú, trí tuệ quy củ, mồm miệng lanh lợi. Nghe vậy vội đáp: “Trở về mới nửa canh giờ, mới đi ra từ chỗ lão thái gia, liền sai người tới đây truyền lời.”

Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Không biết lại muốn làm cái gì.”

Lâm Cẩm Dung thấy hẩn vẻ mặt không tình nguyện, không khỏi cười nói: “Tóm lại chỉ là vài việc vặt mà thôi. Nếu không muốn gặp, thì không cần gặp, tóm lại là luôn có biện pháp không tiếp, chàng đi đi.”

Lục Giam đứng dậy chỉnh sửa y phục, không quên dặn dò nàng: “Nàng ở chỗ này chờ ta.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, lười biếng hướng hẩn khoát tay áo. Đợi đến khi thân ảnh của Lục Giam cùng Trường Ninh biến mất phía sâu trong rừng mai, nàng lại nhặt ấm lên, gọi Anh Đào, Song Phúc, Song Toàn đến, chia trà cho các nàng uống.

Lục Giam ra khỏi rừng mai, thấy bên ngoài có gã sai vặt Trường Sinh của Lục Thiệu đứng đó, Trường Sinh cung kính hành lễ thỉnh an: “Nô tài thỉnh an Nhị gia, Đại gia ở nhà thủy tạ chuẩn bị một bàn tiệc rượu, mời Nhị gia nể mặt qua đó.”

Lục Giam nâng tay, Trường Sinh đi phía trước dẫn đường, vòng vo vài lần, dẫn Lục Giam tới hồ sen ở phương bắc. Lá sen trong hồ xanh mướt, hơn mười đóa hoa sen hoặc là hé nở, hoặc là nở rộ, đón gió phấp phới, một mình Lục Thiệu ngồi trong nhà thủy tạ phía trên, thấy Lục Giam chậm rãi đi tới, liền tươi cười đón nhận: “Nhị đệ, hồi lâu không gặp, hết thấy mạnh khỏe chứ?”

Lục Thiệu mấy ngày nay đại khái là mọi chuyện giai bất toại ý, nghiêm túc tu chỉnh từ đường cũng nhà cũ, đen gầy đi, trên người chỉ mặc một kiện áo choàng trong nhà nửa mới nửa cũ, nhìn qua già đi khá nhiều, lại bốn phân, còn có chút đáng thương. Nhưng Lục Giam biết không phải như vậy, mỉm cười thi lễ: “Ca ca vất vả, hết thấy mạnh khỏe chứ? Thấm có mạnh khỏe không?”

“Mạnh khỏe, mạnh khỏe” Lục Thiệu ha ha cười, làm tư thế thỉnh: “Không đối gạt Nhị đệ, ca ca ta ở nhà cũ mấy ngày nay, ban ngày vội vàng tu sửa phòng ở, ban đêm trần trọc, cứ suy nghĩ chuyện thời gian qua. Nghĩ tới nghĩ lui, thật sự là hổ thẹn a.”

Lục Giam bất động thanh sắc thỉnh Lục Thiệu ngồi xuống ghế trên, chính mình thì ngồi xuống đối diện, cũng không đối đáp, trên mặt vẫn bảo trì một vẻ mặt.

Lục Thiệu nhìn thấy Lục Giam bên môi cười nhẹ có chút trào phúng mà thấy thâm hận, nhưng thần sắc cũng không thay đổi, bảo hạ nhân hầu hạ một bên lui xuống, tự tay rót một chén rượu cho Lục Giam, lại tự rót rượu ình, giọng cao lên nói: “Ca ca hồ đồ, xấu hổ muốn chết, may mà Nhị đệ không cùng ta so đo. Còn thỉnh Nhị đệ uống hết chén này, tha thứ cho ca ca lần này.”

Lục Giam không khách khí với hắn, cũng không uống rượu, chỉ thản nhiên nói: “Chúng ta tuy là huynh đệ, sẽ có một ngày phải phân gia. So đo bất kể, lúc này so đo nhiều, tương lai chắc gì đã so đo được.”

Lục Thiệu mặc mặc, nói: “Nhị đệ nói đúng, đợi cho tương lai phân gia, Nhị đệ nếu hoạn lộ đặc ý, ca ca không khỏi còn muốn dựa vào đệ a.”

Lục Giam tuy là cho rằng mình nhất định có thể thi đỗ, nhưng cũng không lỗ măng, không lộ nửa điểm kiêu ngạo, chỉ nói: “Nếu có một ngày kia, ta tất nhiên tri ân báo ân.”

Không nói chuyện hay không quan tâm ai, câu tiếp theo hắn là có cừu báo cừu? Lục Thiệu lo lo khoe môi, nói: “Nhị đệ thiên tư trí tuệ, lại khác khổ hơn người, còn có danh sư chỉ dẫn, không cần nhiều lời, lần này lên kinh dự thi, tất nhiên là tên đề bảng vàng, làm rạng rỡ tổ tông, tương lai Lục gia phải nhờ vào đệ rồi.”

Lục Thiệu chỉ để ý a dua nịnh hót, hối lỗi sửa sai, Lục Giam chỉ bất động thanh sắc ngồi nghe, ngẫu nhiên đáp một hai câu, nửa điểm bất vi sở động. Tính tình hắn chính là như vậy, một khi nhận thức cái gì, muốn hắn dễ dàng thay đổi tâm ý, không hề dễ dàng. Tỷ như giờ phút này, hắn đã biết Nhị phòng không có ý tốt, biết Lục Thiệu là sói đội lông cừu, dù Lục Thiệu có ba hoa chích choè, lại giả bộ đáng thương ra sao, hắn cũng vẫn không tin Lục Thiệu đột nhiên biết sửa đổi. Chờ Lục Thiệu nói đủ, hắn mới thản nhiên tiếp lời: “Ca ca có chuyện gì thì cứ nói, tiểu đệ mấy tháng nữa sẽ lên kinh khảo thí, còn phải ôn luyện.”

Hắn càng đồ sộ bất động, không để trong lòng, không chút lo lắng, Lục Thiệu càng cáu giận, chỉ cảm thấy mình giống như thằng hề đang diễn trò cho hắn xem, không khỏi vừa phẫn hận, vừa khúat nhục, đành liếc mắt nhìn xuống, hàm chứa cười lấy ra một cái tráp ở dưới bàn đưa tới trước mặt Lục Giam.

Lục Giam không rõ ý tứ, không tiếp nhận, cũng không mở ra: “Ca ca đây là muốn làm cái gì?”

Lục Thiệu khoe môi tươi cười: “Đệ mở ra xem sẽ biết.”

Rắp tâm bất lương. Lục Giam thấy Lục Thiệu trong nháy mắt lại làm như vậy, hắn cự tuyệt mở tráp này ra: “Huynh đệ nhà mình, còn khách khí như vậy sao?” Một tay đặt lên trên tráp đẩy lại về phía Lục Thiệu.

Lục Thiệu chưa từng nghĩ hắn sẽ phản ứng như vậy, vội tiếp nhận tráp, hỏi: “Đệ thật sự không xem sao?”

Lục Giam lắc đầu: “Ca ca nếu không còn việc gì khác, tiểu đệ xin cáo từ.”

Lục Thiệu thấy hắn vội vã rời đi, không khỏi nở nụ cười, thoải mái dựa vào ghế, cười nói: “Nhị đệ hoảng hốt cái gì? Sợ cái gì vậy? Bên trong cũng không phải độc xà, mở ra sẽ lao vào cắn đệ một cái a.” Vừa nói, vừa mở tráp ra: “Bất quá là một gói bã thuốc được vài lão đại phu xem xét rồi viết ra đơn mà thôi.”

Lục Giam nghe hắn nói như thế, trong lòng đã là tò mò vạn phần, lại tự đáy lòng cảm thấy không thể nhìn, liền thản nhiên nói: “Ta cũng không phải không dám nhìn, mà là không muốn nhìn.”

Lục Thiệu cũng đã đem tráp đặt tới trước mặt hắn: “Ta là đáng thương Nhị đệ mà. Đệ cùng đệ muội thành thân một năm rưỡi, ân ái có thừa, lại thủy chung không thấy hoài thai. Trong nhà trưởng bối vài lần nhúng tay, đệ đều ngăn cản, nay đệ nội vì thanh tịnh, phu thê tình thâm, ca ca tuy là thay đệ cao hứng, nhưng cũng thập phần lo lắng. Nên biết trong ba tội bất hiếu, tội lớn nhất.....”

Lục Giam lạnh lùng đánh gãy lời hắn: “Gia sự của tiểu đệ không nhọc Đại ca quan tâm, Đại gia vẫn nên quản gia như trước đi.” Nói xong phất tay áo rời đi.

Lục Thiệu cười vang nói: “Đệ sợ cái gì? Ta nghĩ, nếu đệ biết đây là thuốc gì, có lẽ đối với bệnh của Nhị đệ muội cũng sẽ rõ ràng hơn. Đây chính là hảo tâm mà, thật sự chính là hảo tâm. Bằng không các người không có con nối dõi, trưởng bối không khỏi sẽ nạp người vào phòng của đệ, một năm hai năm, một lần hai lần đệ có thể ngăn cản, ba năm thì sao, mười lần tám lần, đệ có thể làm được sao? Cho dù đệ kiên quyết từ chối, trong nhà này sao có thể dung hạ đệ muội, nàng sẽ trở thành người không biết bao dung, con vợ kẻ sao có thể so sánh được với trưởng tử?”

Lục Giam liền đứng lại, tuy là đưa lưng về phía Lục Thiệu, Lục Thiệu không thấy rõ thần sắc của hắn, lại hiểu rằng đã thành công uy hiếp hắn. Liền ôn hòa nói: “Ta đây là có ý tốt, chỉ cầu Nhị đệ giải quyết việc này xong, cũng bỏ quên những chuyện không thoải mái lúc trước, thay ca ca nói ngọt hai câu trước mặt tổ phụ, cho ca ca một con đường sống, tương lai chúng ta vô cùng cảm kích.”

Lục Giam quay đầu nhìn Lục Thiệu, thần sắc phức tạp, hắn không tin Lục Thiệu có hảo tâm, nhưng cái tráp này, giống như có ma lực bắt phạm, hấp dẫn hắn, làm cho hắn không thể động đậy.

Lục Thiệu thanh âm càng thêm trầm thấp: “Nhị đệ, đệ cũng không cần nghĩ rằng ta muốn phá hỏng chuyện gì, lúc trước những gì ta làm có đôi khi chỉ là do oán giận, khó chịu vì tổ phụ bắt công mà thôi. Trước tiên đệ cứ cầm lấy nhìn xem, thỉnh đại phụ đáng tin cậy xem xét rồi nói sau, đối với đệ cũng không có gì tổn hại?”

Lục Giam do dự, Lục Thiệu đơn giản đứng dậy: “Ta không thể ở nhà lâu, hai ngày này là thời điểm quan trọng, nếu không nắm chặt, chỉ sợ trời sẽ mưa, một khi trời mưa rồi, đúng là đòi mạng a.” Nói xong quả nhiên một mình đi trước.

Lục Giam nhìn chằm chằm tráp kia sau một lúc lâu, lấy tay mở ra đơn thuốc. Vừa thấy, không khỏi ngẩn ra, đây chẳng phải là đơn thuốc lúc trước Thủy lão tiên sinh kê cho Lâm Cẩm Dung uống sao? Chẳng qua bên trong có thêm mấy vị mà thôi.

Lục Thiệu đi ra phía ngoài nhà thủy tạ, quay đầu nhìn, chỉ thấy Lục Giam đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, không khỏi vừa lòng cười, ai bảo hắn trong lúc vô ý chiếm tiện nghi như vậy, cái này gọi là có tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm trồng liễu liễu thành cây, cũng không uống hẳn cầm thuốc này đi điều tra, trần trọc tìm kiếm nhiều danh y hỏi thăm. Hắn cũng không tin, Lục Giam lúc này còn có tâm tư đi dự thi, phụ thêm hai người vẫn bền chắc như thép, người Lục gia còn muốn che chở cho Lâm Cẩm Dung, chỉ cần ngồi chờ bọn họ nháo loạn lên thôi.

Hắn thực sự vì bản thân chuyên tâm chủ định biết thể nghiệm và quan sát tỉ mỉ mà vừa lòng, nhưng vừa cao hứng, lại nhớ tới đả kích mùa đông năm ngoái, lại là một trận đau nhức.

287. Chương 290: Vào Hạ

Ba ngày liền, con người đặc biệt dễ dàng mềm nhũn, sau giữa trưa, Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Ngọc Trân đang quần gia xử lý nhẹ nhàng khoan khoái, lại giúp đỡ thay Lục Vân chọn kiện vải may đồ cưới, cảm thấy buồn ngủ, liền hướng Lâm Ngọc Trân cáo từ: “Ta về phòng trước nghỉ tạm.”

Lâm Ngọc Trân nâng mắt lên đánh giá nàng một phen, nói: “Vẫn không thấy động tĩnh gì sao?”

Lâm Cẩm Dung cúi con người, không nói được một lời.

Lâm Ngọc Trân trầm mặc sau một lúc lâu, thở dài: “Thôi, ta cũng không nói nhiều với con, tóm lại là gió thoảng bên tai, bằng mặt không bằng lòng. Ta nói thêm hai câu, mẫu thân con lại nói ta hà khắc con, không để ý cốt nhục thân tình.....”

Lâm Cẩm Dung chỉ nghe, cũng không trả lời.

Lâm Ngọc Trân trong lòng phiền chán, vẫy tay bảo nàng đi xuống: “Con đi đi, tóm lại là số mệnh mỗi người khác nhau. Tiếp qua mấy ngày nữa, chỉ sợ là ta cũng lực bất tòng tâm, lão thái thái sẽ tự mình mở miệng.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc hành lễ rời khỏi, Lệ Chi nhẹ giọng hỏi: “Thiếu phu nhân, vừa rồi vì sao không nói cũng do Nhị gia một phần?”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Có thể đẩy toàn bộ trách nhiệm đi sao? Tóm lại đều là lỗi của ta. Cần gì lãng phí nước miếng.”

Từ tháng ba tới nay, Lục lão phu nhân uyển chuyển đề cập qua hai lần, Lâm Ngọc Trân cũng trực tiếp đề nghị nàng an bài Quế Viên làm thông phòng, nàng đều đáp ứng, tùy tiện để Lục Giam làm sao thì làm. Nhưng lúc Lục Giam ở trong phòng lại không cho Quế Viên tiến vào hầu hạ, thậm chí còn phá lệ cẩn thận, ngay cả đám người Anh Đào cũng không thể tới gần.

Vốn sự tình chưa từng phát sinh, Đào thị cũng không thể biết được việc này, nhưng nàng lại biết, không khỏi vội vã xông tới cửa, không để ý thể diện dất Lâm Ngọc Trân khốc lốc, luôn miệng nói đều là Lâm Ngọc Trân nằm đó như thế nào, hiện tại ra sao, nào có cô cô như vậy, khiến Lâm Ngọc Trân cũng không biết nên chống đỡ thế nào. Nhưng về sau, người bên ngoài nói gì thì nói, Lâm Cẩm Dung sẽ không đẩy lỗi về phía Lục Giam, tình nguyện trầm mặc mà chống đỡ. Tóm lại chính là chuyện như vậy, nàng cần gì phải đổ lỗi cho hắn?

Lâm Cẩm Dung cảm xúc không ổn định không ngủ nổi, trong lúc hoảng hốt luôn cảm thấy có bóng người chớp động trước mặt, trong chốc lát thấy là Đào thị, trong chốc lát lại thấy là Lục Giam, đến rồi lại đi. Nàng cảm giác chính mình là có thể rõ ràng nhìn thấy bọn họ ra ra vào vào, nhưng không cách nào nhúc nhích, càng không thể lên tiếng tiếp đón bọn họ.

Nàng đang trong mộng. Lâm Cẩm Dung trong lòng hiểu được, dùng sức giãy dụa, khó khăn động một ngón tay, thở hào hển tỉnh lại, mới phát hiện y phục đã ướt đầm. Nàng trầm trọng thở ra một hơi, chậm rãi ngồi dậy, muốn uống một ngụm nước. Thấy ánh sáng trong phòng dĩ nhiên hôn ám, canh giờ đã không còn sớm, còn có chút trách Lệ Chi vài câu, thấy nàng ngủ lâu như vậy, cũng không biết gọi nàng một tiếng.

Vừa xốc màn lên, chợt nghe có người hỏi: “Nàng tỉnh rồi?” Chính là Lục Giam vốn nên ở thư viện lại đang ngồi bên cạnh bàn nước.

Lâm Cẩm Dung bước xuống giường: “Khi nào thì trở về? Tại sao cũng không bảo ta?”

“Đột nhiên nhớ nàng nên quay lại. Thấy nàng ngủ say sưa, biết nàng mệt nhọc, không đành lòng gọi dậy.” Lục Giam rót một chén nước ấm đưa qua: “Uống đi.”

Lâm Cẩm Dung một hơi uống hết, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Ta vừa rồi gặp ác mộng. Nếu chàng gọi ta dậy, ngược lại sẽ giúp ta giải thoát a.”

Lục Giam thấp giọng hỏi: “Sao lại gặp ác mộng?”

Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, cảm giác này còn không bằng không ngủ, thở dài: “Sao ta biết được? Nếu biết, sẽ không gặp ác mộng a.” Vừa nói vừa gọi người tiến vào múc nước để nàng tắm rửa: “Đổ một thân mồ hôi, thật sự là không thoải mái. Nếu đồ ăn đã đưa tới, Mẫn Hành ăn trước đi, ăn cơm xong chàng còn phải đọc sách nữa.”

Lục Giam không lên tiếng, chỉ ngồi đó bất động.

Lâm Cẩm Dung cũng không quản hắn, đi ra phía sau bình phong tắm rửa, dùng nước ấm mang theo hương hoa nhài lau khô từ đầu đến chân, lại thay y phục khác, chỉ cảm thấy cả người nhẹ hơn mấy cân, cảm giác nặng nề vừa rồi biến sạch. Nàng mang theo vài phần nhẹ nhàng đi ra, đã thấy Lục Giam vẫn ngồi ở bên cạnh bàn, cúi mắt cầm chén nàng vừa uống ở trên bàn lăn qua lăn lại.

“Sao còn giống như tiểu hài tử nghịch ngợm chén nước như vậy.” Lâm Cẩm Dung phân phó Anh Đào mang nước ra ngoài: “Dọn cơm đi. Nhị gia đã sớm đói bụng rồi.”

“Vâng, thiếu phu nhân.” Anh Đào sinh sôi lên tiếng, bức rèm che ở phía sau nàng hạ xuống, phát ra tiếng hạt châu va chạm thanh thúy.

Lâm Cẩm Dung đi đến phía trước cửa sổ, mở rộng cửa sổ ra, gió mang theo mùi hương hòa nhài nhàn nhạt tiến vào, thổi tung sa màn, khiến phòng ốc đột nhiên trở thành hư không. Nàng đứng đó, cầm lược chải tóc, búi tóc xong, hỏi Lục Giam: “Chàng làm sao vậy?”

Lục Giam cất chén đi, giương mắt nhìn nàng cười: “Không thể nào cả. Chính là mấy ngày nay đọc sách hơi mệt, cho nên không muốn nói nhiều. Lúc này nàng đã thoải mái hơn chưa?”

“Thoải mái hơn rồi.” Lâm Cẩm Dung ngoái đầu lại đánh giá Lục Giam, dưới hoàng hôn, gương mặt hắn ửng rửng dường như càng thêm sâu sắc, nhân tiện nói: “Buổi tối chàng cũng nên đi ngủ sớm một chút. Dục tốc bất đạt, nếu sức khỏe suy sụp, ngược lại sẽ không tốt.”

“Đã biết.” Lục Giam đi qua ôm nàng vào trong lòng: “A Dung?”

“Ân?” Hai người vừa tiếp xúc da thịt, liền sinh ra nhiệt khí, trước ngực Lâm Cẩm Dung lập tức đổ ra một tầng mồ hôi mỏng, liền nghiêng người đẩy hẳn: “Nóng quá . Vừa mới rửa ráy qua, đừng để ta lại đổ mồ hôi.”

Bình thường chỉ cần nàng kêu nóng, Lục Giam sẽ buông nàng ra, giờ phút này hẳn không thả tay, ngược lại càng ôm chặt thêm vài phần: “Ta muốn nàng.”

Lâm Cẩm Dung cười: “Cũng không phải đã lâu không gặp, bắt quá mới mười ngày mà thôi.”

“Sao ta lại cảm thấy rất lâu đây?” Lục Giam trầm mặc một lát, hỏi: “Nghe nói Tam tỷ lại có thai rồi?”

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Đúng.” Lần này Đào Phượng Đường ở nhà lại mấy tháng, đợi cho người đi rồi, Lâm Cẩm Âm liền có bầu, sau khi hoàn toàn xác định, liền sai người về nhà mẹ đẻ báo tin vui. Đào thị vừa mừng vừa vui, mừng là Lâm Cẩm Âm lại có con, buồn là Hoan Lang nói rất chuẩn, Lâm Cẩm Dung phải làm sao bây giờ.

“Ân.” Lục Giam ôm nàng lẳng lặng đứng trong chốc lát, thấp giọng nói: “Ta nghe người ta nói, ở Hồng huyện có vị lão đại phu, y thuật cực kỳ inh. Có muốn đi thử một chút không?”

Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt cười: “Đi. Lúc trước cô cô lại hỏi chàng sao? Ta thấy không bằng.....” Không bằng xong hết mọi chuyện.

“Không phải.” Lục Giam đánh gãy lời của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta là nghe người ta nói, đại phu cùng bệnh nhân cũng phải chú ý duyên phận, thuốc của Thủy lão tiên sinh nàng uống không ít, nhưng..... Cố gắng đổi người xem thế nào.”

Lâm Cẩm Dung hỏi: “Nếu cũng không thành thì sao?”

Lục Giam tựa đầu chôn vào gáy nàng: “Ta còn nghe nói đến vài người, thanh danh cũng rất tốt, nhưng không biết có thật sự đúng như vậy không, chúng ta chậm rãi thử xem.”

Lâm Cẩm Dung khẽ mỉm môi: “Tùy ý chàng an bài là được rồi. Ta lo lắng, chàng bỏ nhiều tinh lực vào chuyện này, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới việc đọc sách.”

“Đều là chuyện cả đời, có chuyện nào mà không thể thả lỏng, ta tự có tính toán.” Lục Giam thấy gương mặt nàng lộ ra vài phần đậm mặc, không nhiều lời nữa, buông nàng ra: “Ân cơm đi.”

Thời tiết nóng bức, cơm chiều chỉ nhẹ nhàng. Hai người rất nhanh dùng xong, cùng đến thỉnh an Lâm Ngọc Trân, từ trong phòng Lâm Ngọc Trân đi ra, Lâm Cẩm Dung theo thường lệ an bài Lục Giam đi Thính Tuyết các đọc sách: “Chàng hãy đi trước, sau đó ta sẽ sai người đưa trà quả sang.”

Lục Giam nhìn nhìn nàng: “Hồi lâu chưa gặp nàng, muốn cùng nàng đi bộ một chút, không bằng lúc này nàng đi qua đó với ta? Bảo Anh Đào trở về thu dọn là được.”

Lâm Cẩm Dung thấy ngữ khí của hắn tuy là thương lượng, biểu tình lại là không thể cự tuyệt, trong lòng cảm thấy hắn lần này trở về cảm xúc có chút khác thường, vì vậy cũng không từ chối, đáp ứng: “Được.”

Hai người một trước một sau chậm rãi đi dạo, phía sau cũng không có hạ nhân đi theo. Lục Giam dọc theo đường đi cũng không nói nhiều, cũng không nhắc lại chuyện thỉnh đại phu, chỉ kể với nàng vài việc vụn vặt của Lâm Thận Chi ở trong thư viện, Lâm Cẩm Dung nghe, ngẫu nhiên cũng kể với hắn vài việc vặt trong nhà.

Đến Thính Tuyết các, Lục Giam lên lầu tới trước cửa sổ ngồi đọc sách, Lâm Cẩm Dung thay hắn thắp sáng đèn, dâng trà nóng, rồi tìm quyển sách, cầm cây quạt ngồi ở một bên chăm chú đọc.

Lục Giam quay đầu nhìn nàng vài lần, thấy nàng chán đến chết, vài lần định mở miệng để nàng trở về, nhưng lời đến bên miệng lại thu trở về, cố gắng đem tâm tư đặt vào sách vở.

Lâm Cẩm Dung thấy hắn coi như chăm chú ôn luyện, liền đứng dậy tới bên cửa sổ, cúi người hướng dưới lầu nhìn, Anh Đào cùng Song Toàn ngồi ở đó hóng mát, đang cầm đèn lồng ngắm nhìn, đa dạng chồng chất. Đang nhìn mê mải, chợt nghe phía sau “Ba” một tiếng vang, tiếp theo một trận loạn hưởng, dường như có gì đó va đập vào nhau. Vội vàng quay đầu, có ngọn nến rơi xuống đất, Lục Giam trong tay đang cầm sách, ngơ ngác đứng ở trước bàn.

“Nha, như thế nào lại làm rơi thế này?” Lâm Cẩm Dung sợ nên kia sẽ đốt phải sách, nhanh tiến đến dựng lên, châm lại, một lần nữa đặt xuống bàn học, hỏi: “Sao lại làm rơi nên vậy?”

Lục Giam rũ mắt xuống: “Có một con bướm, xoay chuyển xung quanh khiến phiền chán.”

Lâm Cẩm Dung ngưng mắt nhìn kỹ, quả nhiên thấy trên gáy sách trong tay hắn có một xác bướm, nhin không được cảm thấy ghê tởm, nhíu mày nói: “Bẩn muốn chết. Nhanh lau sạch sẽ đi.”

Lục Giam hỏi: “Làm thế nào bây giờ?”

“Trước lấy giấy lau qua. Lại lấy vải bố ẩm ướt lau lần nữa.” Lâm Cẩm Dung tìm tờ giấy đưa qua, Lục Giam vươn tay tiếp nhận, đầu ngón tay của hai người chạm vào nhau, Lâm Cẩm Dung thấy đầu ngón tay của hắn lạnh lẽo, có chút run run, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Chàng làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Ta khỏe.” Lục Giam nhẹ nhàng lắc đầu, cầm giấy nàng đưa tinh tế chà lau sách, thật lâu sau, sách trở nên sạch sẽ, hắn mới ngẩng đầu lên: “A Dung, chu kỳ của nàng thế nào?”

Lâm Cẩm Dung ngẩn ra, cười nói: “Chàng hỏi cái này làm cái gì?”

Lục Giam nói: “Thì hỏi một chút, chúng ta là phu thê, có cái gì không thể nói?”

Đã là phu thê hơn một năm, sao hắn lại không biết? Tự dừng hỏi cái này. Lâm Cẩm Dung tìm đáp như trống: “Chính là chuyện mấy ngày hôm trước.”

“Nếu ta nhớ không lầm, thì ngày mùng 6 là ngày đầu tiên đúng không?” Lục Giam nhìn nàng, mắt cũng không chớp, ngữ khí ôn nhu: “Ta nghe người ta nói, con nôi dôi có liên quan tới sinh hoạt phong the, hôm nay là ngày thứ mười sáu, đúng là thời điểm tốt.”

288. Chương 291: Sắp Mưa

Hắn nghe người ta nói. Lâm Cẩm Dung chú ý tới mấy câu hôm nay Lục Giam nói với nàng đều mở đầu bằng cụm từ hắn nghe người ta nói, cũng không biết là ai nói đây. Tuy rằng hắn để bụng chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng ngày thường hắn đều trấn an nàng, cũng không chủ động nhắc tới, hôm nay vì sao lại liên tiếp đề cập?

Lâm Cẩm Dung cười cười, chậm rãi nói: “Mẫu Hành lần này về nhà, chuyện nghe người ta nói cũng thật là nhiều.”

Lục Giam lông mi run rẩy, nhẹ nhàng loan loan khóe môi, ngừng một lát rồi nói: “Mấy ngày nay trong nhà luôn thúc giục, nàng chịu không ít ủy khuất. Ta nhàn rồi vô sự, liền đi hỏi thăm một chút, nếu là..... Có thể có tác dụng, cũng thật tốt.”

Lâm Cẩm Dung bất động thanh sắc nhìn hắn: “Chàng thực sẵn sàng.”

“Nàng là thê tử của ta.” Lục Giam cúi mắt, chậm rãi thu thập giấy tờ văn chương trên bàn.

Lâm Cẩm Dung không biết nên trả lời những lời này của hắn như thế nào, đơn giản không đáp. Trong phòng nhất thời im lặng chỉ cực.

“Nghỉ ngơi đi.” Lục Giam đứng dậy, thối tắt đèn. Trong phòng nhất thời trở nên hắc ám, vươn tay không thấy năm ngón. Lâm Cẩm Dung động cũng không dám động, chờ một lúc để mắt thích ứng với ánh sáng, hơi trách cứ: “Tốt xấu cũng để lại một ngọn đèn chứ.”

Lời còn chưa dứt, đã bị Lục Giam gắt gao ôm vào trong lòng, khiến nàng sinh đau, cơ hồ muốn ép hết không khí bên trong phổi của nàng vậy. Động tác của hắn kịch liệt, nhưng nửa điểm tiếng động đều không có, Lâm Cẩm Dung thất kinh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập của chính mình ở trong bóng tối điên cuồng đập loạn: “Mẫu Hành.....”

Thanh âm của nàng bị nuốt chửng. Nàng tựa như người bị chết đuối, không thể hô hấp, chỉ có thể gắt gao túm bờ vai của hắn, mấy lần tưởng ngắt đi, đẩy hai lần mà không được, liền hung hăng cắn trên môi hắn,

một cỗ mùi hương tanh nồng tỏa ra tràn ngập, Lục Giam vẫn không để ý. Chỉ càng ôm nàng chặt hơn, dùng sức cắn nàng, mùi máu càng ngày càng đậm.

Lâm Cẩm Dung đơn giản bất động, tùy ý hắn, Lục Giam lại buông nàng ra.

Ngoài cửa sổ đèn lồng chớp lên, chiếu vào một chút ánh sáng nhạt, khiến trong phòng lơ mơ, Lâm Cẩm Dung thở hổn hển, giương mắt nhìn Lục Giam, Lục Giam đối mặt với nàng đứng ở nơi đó, nửa cúi đầu, vẫn không nhúc nhích.

Theo trực giác nàng cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng không muốn hỏi hắn, chỉ tựa vào ghế dựa một bên ngồi xuống, cứ như vậy đi, là như thế nào liền như thế ấy, đâm luôn một dao cho thống khoái, dù sao ở kiếp trước những ngày như thế này không thiếu nhưng hiện tại nàng cũng đã quá mệt mỏi rồi.

Lục Giam đứng yên thật lâu, dường như cứ định đứng đó mãi vậy, Lâm Cẩm Dung thanh thanh cổ họng, vuốt quần áo chuẩn bị ra ngoài, cố gắng khiến thanh âm của mình có vẻ tự nhiên một chút: “Ta phải đi, nếu chàng còn muốn đọc sách thì tắt đèn lên. Cứ đứng đó làm cái gì?”

Lục Giam một phen kéo lấy cổ tay nàng: “Ta có lời muốn nói với nàng.” Thanh âm của hắn khàn khàn, còn mang theo chút run rẩy không dễ phát hiện: “Nàng luôn bảo ta có gì thì phải hỏi nàng, phải nói rõ với nàng, đừng giấu ở trong lòng.”

“Đúng.” Lâm Cẩm Dung không thấy rõ thần sắc của Lục Giam, nhưng theo cảm thụ của nàng thì hắn đang cố gắng kìm chế cảm xúc, hắn thực sự phẫn nộ, nàng nhin không được liền lui hai bước, cảm thấy tay Lục Giam cầm chặt cổ tay nàng đau đớn, trong lòng gắt gao, thế nhưng giống như có chút sợ hãi.

“Trước đó vài ngày, Lục Thiệu cho ta một cái tráp. Bên trong là một phần bã thuốc và đơn thuốc... Hắn nói cho ta biết, dựa vào thứ này, có thể tìm ra căn nguyên bệnh của nàng, miễn cho trường bối bức bách.” Lục Giam nói từng chữ: “Ta vốn không muốn xem, nhưng ta không muốn nàng suốt ngày bị ép buộc, cũng muốn có hài tử của hai chúng ta. Ta nhin không được, cho nên ta đã xem.”

Lâm Cẩm Dung càng không ngừng nuốt nước miếng, bất chấp suy nghĩ vì sao bã thuốc và đơn thuốc lại rơi vào trong tay Lục Thiệu, trong đầu nàng thầm nghĩ, giờ phút này nàng nên quay mũi giáo đâm một kích, hoàn toàn phủ nhận, đổ tội mọi chuyện lên đầu Lục Thiệu, lại hỏi lại Lục Giam, một đồng bã thuốc, cùng đơn thuốc đó thì có thể chứng minh điều gì? Sao hắn lại ngốc nghếch như vậy? Nhưng những lời này nghẹn trong cổ họng, một chữ cũng không thể thốt ra.

“Lúc trước Thủy lão tiên sinh khám bệnh cho nàng, rồi kê đơn, đơn thuốc đó ta vẫn còn nhớ rõ, mà này đơn thuốc này cùng đơn thuốc của Lục Thiệu đưa cơ hồ giống nhau, chỉ so với đơn thuốc kia có thêm mấy vị dược mà thôi.” Lục Giam hít một hơi, hơn nửa ngày mới lại nói tiếp: “Ta nghĩ đến trong đó có kỳ quái, lại ngẫm thêm, đại khái đơn thuốc này so với Thủy lão tiên sinh kê cũng khá tốt, đối với nàng sẽ có tác dụng, dù sao nàng uống thuốc của Thủy lão tiên sinh nhiều như vậy mà cũng không có tác dụng. Tuy ta không tin hắn, nhưng không muốn buông tha cơ hội này. Ta cầm này đơn thuốc này và bã thuốc đi tìm người hỏi thăm, đa số đều không nhận ra, có vài người có vẻ nổi danh đều hỏi ta, trong nhà có phải có người dùng đan dược, muốn giải độc hay không.....”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc không nói.

Lục Giam nở nụ cười, thanh âm cũng vẫn đều đều: “Ta đã nói, thật sự là kỳ quái, rõ ràng thân thể nàng không tốt, cần điều dưỡng, sao Lục Thiệu lại đưa đơn thuốc này cho ta, hắn không có ý tốt à. Nàng nói có phải vậy hay không, A Dung?”

Lâm Cẩm Dung mắt rất lớn khí lực, mới từ trong lỗ mũi khẽ thở ra một tiếng “Ân” như không thể nghe thấy.

Lục Giam thở phào nhẹ nhõm, thanh âm đề cao hơn một chút, cũng đã trở nên bình thường hơn: “Nàng có muốn xem đơn thuốc và bã thuốc kia không? Nhìn xem hắn lại muốn làm chuyện xấu gì?”

Hắn tuy rằng không có đem chuyện sau đó kể lại cho nàng nghe, nhưng sự tình phát sinh đến bây giờ, đã gần hai mươi ngày, hắn đã dám nói, dám hỏi nàng như vậy, vậy tất nhiên đã sớm đi truy xét nguyên do sự việc, nói không chừng ngay cả Thanh châu đều chạy tới một chuyến. Ngay cả hắn chỉ sợ cũng muốn nhìn

nhìn, có điều lúc trước hắn nói những lời này với nàng, nói về chuyện thời điểm sinh hoạt phòng the, lúc đó hắn là hắn vẫn muốn nhìn nàng, nhưng hiện tại, hắn ước chừng đã nhìn không nổi nữa rồi.

Như vậy cũng tốt, Lâm Cẩm Dung gắt gao cắn môi, nàng điên cuồng muốn hỏi Lục Giam, nàng muốn nhìn thì thế nào? Không muốn nhìn thì thế nào? Hắn cái gì cũng đều biết thì có sao? Nàng chính là hận hắn, chính là không muốn thân cận với hắn, chính là không muốn sinh hài tử cho hắn, thì đã thế nào?

“A Dung, nàng đang run kìa.” Lục Giam cầm lấy tay nàng đặt trên mặt hắn, gương mặt hắn thật lạnh lẽo: “Nàng đừng tức giận, chúng ta không mắc mưu mà.”

Hắn nói Lâm Cẩm Dung đang run, Lâm Cẩm Dung rõ ràng cũng cảm giác được hắn đang run. Thanh âm ngữ khí của hắn dường như đang thương lượng, không bằng nói là sợ hãi che giấu, còn mang theo phần nợ thương tâm.

Lâm Cẩm Dung muốn nói mà không thể nói ra, yết hầu giống như đột nhiên bị ngăn chặn, môi cùng đầu lưỡi càng không chịu khống chế trở nên run rẩy, suy nghĩ này vẫn quanh quẩn ở trong đầu của nàng, vẫn ảo tưởng một ngày kia có thể thống thống khoái khoái nói ra với hắn, giờ phút này một câu đều nói không được. Nàng nhìn không được suy nghĩ, cho dù sinh hạ hài tử, may mắn không bị chết non, như vậy đến khi nàng chết đi thì sao? Nàng có thể còn sống sót hay không? Nếu nàng có thể sống, thì hài tử may mắn, nếu như nàng chết, hài tử này phải làm thế nào mới tốt? Cho nên, nàng đứng. Hài tử này không thể hoài thai.

Ánh mắt của nàng vừa chua xót lại chát chúa, còn không kịp phản ứng, một giọt nước mắt đã theo hai má nàng chảy xuống, nước mắt theo khóe môi chảy vào trong khoang miệng, vừa mặn vừa đắng. Nàng muốn nói cái gì đó, nhưng tóm lại vẫn chỉ trầm mặc.

Lục Giam trầm trọng thở hổn hển, cầm lấy tay nàng đang đặt trên mặt hắn, buông tay nàng ra, xoay người đi đến bên cửa sổ, đứng đưa lưng về phía nàng.

Lâm Cẩm Dung ngồi trở lại trên ghế, hơn nửa ngày mới thu lệ, làm cho cảm xúc bình tĩnh trở lại. Nàng nhìn một chút quang ảnh ngoài cửa sổ kia, đi đến bên cạnh bàn, sờ soạng tìm đá lửa, chuẩn bị đốt đèn.

Lục Giam nghe thấy tiếng vang, quay đầu nhìn nàng, chua chát nói: “Không cần thắp, A Dung, chuyện này nàng thấy thế nào?”

Lâm Cẩm Dung đứng ở trước bàn, nàng biết hắn đang đợi một câu của nàng, chờ nàng nói cho hắn biết, nàng không dùng đan dược linh tinh gì đó, hoặc là không cần nói, không cần giải thích cũng được, chỉ cần khiến hắn an tâm một chút. Hắn đã cho nàng cơ hội, hắn đang đợi nàng mở miệng.

Nhưng mà, dựa vào cái gì nhân sinh của nàng vẫn đều phải nằm trong tay những người này? Kiếp trước nàng sống mà giống như đã chết, kiếp này nàng nghĩ tới ngày lành nhưng vẫn còn phải dựa vào hắn, vẫn đều là hắn cho, hoặc là không cho nàng cơ hội, dựa vào cái gì?! Người khác động vật ở lý trí, nhưng càng nhiều thời điểm, con người cũng có cảm xúc bản năng giống như động vật. Lâm Cẩm Dung bị một loại bệnh tâm thần khống chế, nàng không thể phát tiết, nhưng cũng không chịu nhìn nhận. Nàng chỉ cười lạnh: “Thật sự là khó lòng phòng bị, hang sói hang hổ bắt quả cũng chỉ thế này.”

Lục Giam ngẩn ra, không nói chuyện, chỉ trầm mặc nhìn nàng.

Một trận cuồng phong theo cửa sổ thổi vào, rừng mai bên ngoài sạt rung động, không khí có thêm vài phần ẩm ướt. Trong Thính Tuyết các chằng những không vì điều này mà trở nên mát mẻ hơn, ngược lại càng thêm ứ đọng oi bức.

Lâm Cẩm Dung nghĩ đến, nàng và Lục Giam vẫn cứ như vậy, giằng co không ai nhường ai đến đêm khuya, thậm chí có thể là hừng đông. Nàng không nhượng bộ, hắn cũng không nhượng bộ.

Phía sau, Anh Đào ở dưới lầu hô một tiếng: “Thiếu phu nhân, ước chừng trời sắp mưa rồi, có đi về không?” Lại nói thêm một tiếng: “Sao lại tắt đèn thế này?”

Lâm Cẩm Dung không nói gì, Lục Giam lại lên tiếng: “Đi, thắp đèn lồng lên.”

“Ai!” Thang lầu vang lên “Thùng thùng” tiếng bước chân, ngọn đèn từ dưới lầu truyền đến, càng ngày càng sáng. Lâm Cẩm Dung khấn trương rút ra khăn tay, dùng sức lau trên mặt hai cái, lại để ý vấy áo.

Lục Giam nhìn nàng một cái, xoay người đi xuống.

Lâm Cẩm Dung nghe thấy hắn ở thang lầu cùng Anh Đào thấp giọng nói chuyện, không muốn đi xuống để Anh Đào nhận ra mình khác thường, liền đứng đó một lúc lâu mới cất bước, mới được hai bước, chỉ thấy Lục Giam một mình cầm đèn lồng, cũng không nói gì, đang chờ ngay tại cầu thang.

Lâm Cẩm Dung cúi mắt đi qua mặt hắn, chậm rãi bước xuống lầu dưới, nàng đi được vài bậc, mới nghe tiếng bước chân vang lên sau lưng.

Anh Đào cùng Song Toàn đã không còn ở đây, Lâm Cẩm Dung đoán ước chừng là Lục Giam đuổi đi, nhưng cũng không muốn cùng hắn trở về. Người mà giờ phút này nàng không muốn đối mặt nhất chính là hắn. Nàng nhắc váy, đặt chân xuống thảm như ý, vừa mới đi được hai bước, đã bị Lục Giam từ phía sau kéo lấy tay áo.

Lại là một trận gió ào đến, mang theo cát bụi ập đến gương mặt Lâm Cẩm Dung, nàng đem tay áo giơ lên lau mặt, tê thanh nói: “Chàng kỳ thật muốn như thế nào?”

289. Chương 292: Mưa Tầm Tã

Lục Giam ném đèn lồng xuống đất, kéo lấy tay áo Lâm Cẩm Dung đang che trên mặt, cắn răng nói: “Chính là nàng đến tốt cùng muốn như thế nào?”

Lâm Cẩm Dung liều mạng giãy dụa, không muốn để hắn nhìn mặt nàng, Lục Giam cũng sống chết kéo ra, giống như cùng với tay áo kia có thâm cừu đại hận: “Nàng chột dạ, không dám nhìn ta có phải không?”

Mặc dù sức lực cách xa quá lớn, Lâm Cẩm Dung vẫn kiên quyết không chịu nhượng bộ. Tay áo kia bắt quá chỉ dệt bằng lụa mỏng, sao chịu được giằng co như vậy, bắt quá chỉ hai ba cái, một tiếng vang xuất hiện. Hai người đều ngẩn ra, Lục Giam cầm lấy một đoạn tay áo có chút mờ mịt, Lâm Cẩm Dung trước hết phản ứng lại, xoay người bỏ chạy, Lục Giam chặn ngang ôm lấy nàng, đem nàng hướng vào trong Thính Tuyết các.

Một tia chớp từ không trung xẹt qua, từng hạt mưa lớn rơi xuống, trong không khí tràn ngập mùi ẩm của đất. Lâm Cẩm Dung trên mặt ẩm ướt, không biết rốt cuộc là mưa hay là lệ, nàng dường như điên cuồng dùng sức bám tay Lục Giam, dùng sức đá hắn, Lục Giam cũng không nói gì, thờ phỉ phò ôm nàng gắt gao.

Một tiếng kinh lôi ập đến, mưa rào rào, trong khoảnh khắc rầm rầm rơi xuống, trong thiên địa một mảnh mênh mang. Gió cuốn mưa bụi, thổi trúng hai người quần áo ướt đầm, Lâm Cẩm Dung chung quy đánh không lại Lục Giam, bị hắn tha trở về Thính Tuyết các.

Lục Giam cả người đều nhào vào trên cửa, bắt chập lau đi nước mưa trên mặt, thanh âm ám ám nói: “Chúng ta hôm nay phải nói cho rõ ràng.”

Nửa cánh tay của Lâm Cẩm Dung lộ ra bên ngoài, quần áo ẩm ướt dán tại trên người, chỉ cảm thấy toàn thân vừa lạnh vừa chua xót, không chế không được trở nên run rẩy, hàm trên hàm dưới va vào nhau lập cập, một câu cũng nói không nên lời.

Trong Thính Tuyết các chỉ để lại một ngọn đèn đêm, ánh sáng mờ nhạt lạnh lùng, nhưng cũng đủ để người nhìn thấy rõ ràng. Lục Giam tựa vào trên cửa, mệt mỏi nhìn Lâm Cẩm Dung. Nàng gắt gao nhú mày, mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm mũi chân, hai tay luân phiên dấu ở trước ngực, lưng lại rất thẳng tắp, ngay cả hai chân cũng đứng yên thẳng tắp. Tóc sớm đã rối loạn, mấy đoạn tóc xòa xuống, ẩm ướt dán tại trên mặt cùng trên cổ nàng, quần áo còn đang nhỏ nước. Vừa đáng thương, lại đáng giận.

Lục Giam chỉ cảm thấy lòng dạ đều bị phần hận chua xót chiếm đóng, thầm nghĩ liệu linh phát tiết ra, lớn tiếng chất vấn nàng, nàng dựa vào cái gì mà đối đãi với hắn như vậy? Dựa vào cái gì mà giẫm đạp lên một mảnh chân tình của hắn? Nàng bảo hắn có chuyện gì đều phải nói với nàng, nàng lại đối đãi với hắn như thế? Nghĩ tới mấy ngày nay lo lắng cùng khấn nguyện, hắn càng cảm thấy chính mình giống như một trò cười. Hắn liều mạng trừng mắt nhìn Lâm Cẩm Dung, nhìn đăm đăm, trừng đến khi đôi mắt lên men, mí mắt rút gân, cũng cố chấp không chịu chớp lấy một cái.

Lâm Cẩm Dung trong đầu lộn xộn, nàng biết Lục Giam đang gắt gao trừng mắt nàng, nhưng nàng trừ bỏ có thể bảo trì kiên định tư thái đứng thẳng tắp ra, cũng không biết làm gì khác, lại càng không biết nên ứng đối ra sao, liền trầm mặc chờ hần mở miệng.

Một cánh cửa sổ không được đóng kín, bị gió thổi mạnh, phát ra “Ba” thanh âm vang lên, khiến Lâm Cẩm Dung cả kinh nhảy dựng, gió thổi vào ngọn đèn mờ nhạt kia, nàng giật mình rùng mình một cái, không chế không được hắt xì.

Lục Giam nhẹ nhàng thở ra một hơi, giật giật trông mắt đau nhức: “Vì sao?”

Lâm Cẩm Dung bị gió lạnh thổi qua, dần dần tỉnh táo lại. Lý do có rất nhiều, nhưng bảo nàng trả lời thế nào đây? Nói với hần, nàng từng mất đi hài tử duy nhất, hơn nữa khả năng sẽ mất đi một lần nữa? Nàng từng cô độc không đường đi chết chìm trong nước sông băng lạnh lẽo? Nói với hần, ở thời điểm nàng cần hần nhất, cho tới bây giờ vẫn không thấy hần đến sao? Hay là nói với hần, một ngày kia nàng có thể sẽ chết oan uổng đây?

Lại nói với hần, từ lúc nàng trọng sinh tới nay, suốt nửa năm, mỗi ngày trong mộng đều giãy dụa bởi hồi trong sinh tử? Mỗi lần nhớ tới hần đều giống như bị dao nhọn khoét trong lòng? Vô số lần tự phủ định, vô số lần tin tưởng, thời điểm cuộc sống vừa mới bắt đầu, lại bị gia tộc một phen đẩy vào vũng lầy? Chuyện bị ai nhất trong cuộc đời chính là như thế, rõ ràng đã biết kết cục, rõ ràng dùng hết toàn lực giãy dụa, lại vẫn trơ mắt nhìn bản thân đình trệ rơi vào.

Dùng hết toàn lực, tạm thời tranh một phần cuộc sống không giống kiếp trước, nhưng nàng chưa bao giờ quên chuyện kiếp trước — cả đời này nàng đều lợi dụng những hiểu biết ở kiếp trước để tránh tai hoạ cùng thống khổ ở kiếp này, nếu nàng không cố gắng, chính là kết cục thê lương. Thủy lão tiên sinh bảo nàng nên suy nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp, nàng cũng nghĩ, đối với những sự việc khác, với những người khác thì hoàn hảo, nhưng đối với hần, nàng luôn luôn không thể vượt qua được.

Nàng vốn định cùng hần thản nhiên sống qua tròn năm năm, đến lúc đó sống hay chết cả hai không thể đánh đồng, nhưng sự tình vẫn không dựa theo suy nghĩ của nàng. Vẫn thật sự quyết liệt, sáo cổ đổi thành túi hương, Ninh nhi đổi thành đan dược, dù sao không phải việc này, cũng là chuyện đó, đi qua cánh cửa kia, tóm lại là trốn không thoát.

“Vì sao không nói lời nào?” Lục Giam từng bước ép sát, nếu nàng ngay cả lời nói cho có lệ cũng không chịu, hôm nay hần thế nào cũng phải có một câu trả lời thuyết phục.

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng khụ một tiếng, thấp giọng nói: “Bởi vì tìm không thấy lời để nói. Trừ phi chàng muốn nghe lời nói dối.” Ngoài cửa sổ tiếng gió tiếng mưa rơi vang thành một mảnh, nàng không nghe thấy Lục Giam lên tiếng, liền tiếp tục nói: “Không duy trì con nói dối, bản thân là nhi tức nên tận trách nhiệm, ta không làm được, chàng có thể hờn ta, ta tuyệt đối sẽ không có câu oán hận.” Đến bước này, nàng ngược lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Không khí bình thường yên tĩnh, dường như ngay cả tiếng gió tiếng mưa rơi nhảy mắt biến mất không thấy đâu, ngay cả tiếng hít thở của Lục Giam cũng nhẹ đến mức không thể nghe thấy.

Hồi lâu, Lục Giam mới thấp giọng nói: “Vì sao? Ta làm sai cái gì?”

Hần làm sai cái gì? Lâm Cẩm Dung cảm thấy bản thân lâm vào mê muội, hồi lâu mới nói: “Không vì sao cả.”

Lục Giam lại đột nhiên bạo phát, hần dựa vào trục giác, chuẩn xác không có lầm trong bóng đêm tìm được Lâm Cẩm Dung, gắt gao chế trụ đầu vai nàng, đè nặng thanh âm, nghiêng răng nói: “Là nàng nói với ta có việc gì thì đừng giấu ở trong lòng, ta làm được, vì sao nàng lại không làm được? Nàng nói rõ ràng cho ta dựa vào cái gì đối với ta như vậy? Dựa vào cái gì? Ta có chỗ nào có lỗi với nàng? Ta đối với nàng không tốt sao? Nàng muốn cái gì? Nàng muốn làm gì chứ?”

Lâm Cẩm Dung không nói lời nào. Đến bước này, nàng vẫn không thể nói lời ác độc.

Tay Lục Giam bấu trên đầu vai nàng càng ngày càng gấp, thanh âm của hần giống như tờ giấy bị vò thô rách trở nên khó nghe, mang theo sự điên cuồng: “Nàng không muốn nói, ta sẽ nói thay nàng, trong lòng nàng cho tới bây giờ vốn không có ta. Nàng vốn không cam lòng, không muốn gả.....”

“Đúng.” Kế tiếp hẳn là không phải muốn đổ lỗi trên nàng sao? Lâm Cẩm Dung bị hẳn làm cho không đường thối lui, chút chột dạ không đành lòng toàn bộ không thấy đâu, đơn giản rộng lớn lên: “Ta chính là không cam lòng, không muốn gả đó. Người nhìn ta gả vào mới được mấy ngày, toàn gia các người, vốn không có một thứ gì tốt trừ bỏ chỉ biết tính kẻ người khác, bắt nạt người khác, tham tài bá đạo, vì tư lợi, còn biết cái gì nữa chứ? Người dựa vào cái gì muốn ta không oán không hối hận toàn gia các người? Cúc cung tận tụy rồi sau đó thì sao? Người nhà người đối ta với có thật sự tốt hay không? Người nói thật cho ta nghe đi? Sinh, cho dù là sinh hạ thì sao, như sói như hổ, hung dữ ác độc, người có thể giữ được sao? Còn có người, đừng cho là ta không biết người vẫn ngờ vực vô căn cứ ta cùng Ngô Tương, ngay cả lúc này người vẫn còn nghi kỵ có đúng hay không? Đừng phủ nhận, nếu là nam nhân cũng đừng phủ nhận, nếu người dám phủ nhận, ta khinh bỉ người.”

Lời của nàng giống như một dao nhọn mạnh mẽ đâm vào trong ngực của Lục Giam, khiến tâm tư hẳn giấu ở chỗ sâu nhất, ít ai thấy bị khoét sâu.

Lục Giam hít sâu một hơi, trên tay lực đạo cũng nhẹ hơn, Lâm Cẩm Dung đẩy tay hẳn ra: “Chính mình không bằng người, không muốn cố gắng vượt qua người đó, suốt ngày cũng chỉ biết trốn tránh ghen tị nghi kỵ. Đừng bảo ta người không làm cái gì, người quang minh chính đại, nhưng tâm tư của người cũng xấu xa.”

Thấy Lục Giam không có tiếng động, Lâm Cẩm Dung sửa sang lại quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài, hẳn vẫn đứng ở trong này, nàng không muốn phụng bồi, vừa mới mở cửa, mưa bụi đã bị gió cuốn xâm nhập, thổi trũng nàng thiếu chút nữa không thở nổi. Qua thời điểm lúc ban đầu dừng khí mọc lan tràn, lúc này nàng không còn dừng khí nhảy vào trong mưa nữa, lại lui trở về, đi tìm đá lửa ở chung quanh để đốt đèn. Bất đắc dĩ không phải chỗ ở của nàng, tìm nửa ngày cũng không thấy, ngược lại bị ghé dựa đụng phải, đau nhe răng trợn mắt, càng khiến nàng tức tối, một cước đá vào ghế kia.

Lục Giam mắt lạnh nhìn qua, cũng không lên tiếng.

Lâm Cẩm Dung khó thở, nắm ghế dựa ngồi xuống.

Mưa đã trở nên nhỏ hơn, bên ngoài truyền đến tiếng Lệ Chi: “Thiếu phu nhân? Nhị gia? Người còn ở bên trong không? Nô tỳ mang ô và áo tới tới cho hai người.”

“Lệ Chi, ta còn ở trong này.” Lâm Cẩm Dung giống như thấy cứu binh, vội đứng dậy sửa sang lại tóc, tính ra bên ngoài, đi được hai bước, lại thấy cánh tay phải trống rỗng, lạnh lẽo sâu kín có chút khác thường, liền hỏi Lục Giam: “Tay áo của ta đâu?”

Lục Giam không để ý tới nàng.

Lâm Cẩm Dung ghen ức, lại nói: “Ta hỏi người đem vớt tay áo của ta đi đâu rồi?”

Ngọn đèn càng ngày càng sáng, tiếng bước chân của Lệ Chi cũng càng ngày càng gần, Lục Giam hừ lạnh nói: “Loại chuyện tự mình hại mình nàng đều dám làm, vừa muốn ta hừ nàng, nàng còn hỏi tay áo làm cái gì? Nàng sợ cái gì? Nàng nên như vậy đi ra ngoài, mới để cho người khác biết, nàng cái gì cũng đều dám làm. Ta muốn hừ nàng, thì cần gì phải quần nàng chặt vật hay không chặt vật?”

Lâm Cẩm Dung nhất thời ghen ức, hận không thể bóp chết hẳn.

“Thiếu phu nhân?” Lệ Chi nhẹ nhàng gõ cửa, Lục Giam đứng bất động, Lâm Cẩm Dung sầm mặt mở cửa. Đứng ở cửa là Lệ Chi cùng Đậu Nhi, hai người nhìn thấy bộ dạng chặt vật của nàng, sợ tới mức thét một tiếng kinh hãi nho nhỏ ở trong miệng, nhanh bịt miệng lại, trong lòng run sợ nhìn Lục Giam, tràn đầy ngờ vực vô căn cứ.

Lục Giam mặt âm trầm, tiến lên tiếp nhận áo tới trong tay Đậu Nhi, cũng không chờ chủ tớ các nàng, lại càng không cần đèn lồng, bước vào trong bóng tối bên ngoài.

Lệ Chi không đợi hẳn đi xa đã nắm tay Lâm Cẩm Dung, vội vàng hỏi: “Thiếu phu nhân, đây là làm sao vậy?”

“Nói hai ba câu cũng không thể nói rõ.” Lâm Cẩm Dung vuốt tóc, mặt trên có hai châu sai không thấy đâu: “Lấy đèn lồng tìm ở bên ngoài xem, sợ là làm rơi ở đó.”

Lệ Chi ra hiệu cho Đậu Nhi, ý bảo Đậu Nhi cầm đèn lồng ra bên ngoài tìm, chính mình nhẹ nhàng nâng cánh tay Lâm Cẩn Dung, hàm chứa lệ thật cẩn thận hỏi: “Thiếu phu nhân, có phải Nhị gia đánh người hay không?”

Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có. Người giúp ta tìm ở trong này, đừng để rơi vào tay người bên ngoài.”

290. Chương 293: Tay Áo

Mưa tầm tã từ hạt to biến thành mưa nhỏ tí tách, Lâm Cẩn Dung đã tìm lại cây trâm, nhưng vẫn không thấy nửa ống tay áo đâu. Chủ tớ ba người tìm tòi hồi lâu, cũng không thấy. Lệ Chi nhỏ giọng nói: “Không phải ở chỗ Nhị gia chứ?”

Lâm Cẩn Dung không xác định, Lục Giam khi đó vừa giật xuống, tiếp theo lại ôm nàng kéo nàng, đại khái cũng không còn ý để ý thu dọn ống tay áo kia đâu. Nhưng rốt cuộc là tìm không thấy, nàng cũng không thể ngốc lẳng ngồi ở trong Thính Tuyết các đến tận bình minh. Lâm Cẩn Dung khe khẽ thở dài, mệt mỏi nói: “Đi thôi. Đi về trước lại nói sau.”

Lệ Chi cùng Đậu Nhi một trái một phải nâng đỡ nàng, hai người cũng không nói nhiều, chỉ cầm đèn lồng cho tốt, để ý đến ô trên đầu mà thôi. Nhìn đến chỗ ẩm ướt liền đứng lúc đỡ tay Lâm Cẩn Dung một phen, nhưng sẵn sốc như vậy ngược lại làm cho Lâm Cẩn Dung cảm thấy càng tri kỷ, càng cảm động. Nàng hiện tại không muốn nói chuyện, toàn thân đều lười biếng đau nhức, vừa động đều cảm thấy mệt mỏi, lại càng không muốn ứng phó với sự truy vấn của các nàng.

Đi đến trước cửa viện của mình, hài thù của Lâm Cẩn Dung đã sớm ướt đầm. Trương ma ma lên tiếng trả lời mở cửa, vẻ mặt kinh ngạc không thể giấu giếm, cười nói: “Thiếu phu nhân, mưa lớn thật, hài đều ướt hết rồi?”

Lâm Cẩn Dung không tốt tình mắt nhìn Trương ma ma một cái, kìm lòng không được nhìn về phía thư phòng của Lục Giam, bên trong đèn sáng, cho thấy hắc ở bên trong. Như vậy vẻ mặt kinh ngạc của Trương ma ma có thể lý giải, thật sự kỳ quái, hai người đi ra ngoài, sao một mình Lục Giam vượt bóng đêm chạy về đến đây, nàng lại chậm chạp ở phía sau?

Thời điểm Nhị gia trở về cũng đang đẳng đẳng sát khí, Trương ma ma tâm run lên, xoay người đi đóng cửa.

Quê ma ma cùng Anh Đào nghe tiếng đã vén màn lên ra đón, Quê ma ma cau mày đánh giá Lâm Cẩn Dung một phen, tiến lên giúp nàng cởi bỏ áo ướt, một lời hai nghĩa: “Hôm nay trời qua thật là nhanh.”

“Mệt mỏi một ngày, ma ma đi xuống nghỉ đi, để Lệ Chi cùng Đậu Nhi hầu hạ ta là được rồi.” Lâm Cẩn Dung nắm chặt áo ướt, áo ướt dán tại trên người, ẩm ướt khó chịu, dù kín gió, làm cho người ta phá lệ không thoải mái, nàng cũng không thể cởi ra để những người còn lại nhìn thấy quần áo nàng thiếu nửa ống tay áo.

Quê ma ma thấy Lâm Cẩn Dung phòng bị, thất vọng thở dài, vẫn cố gắng cười nói: “Vậy thiếu phu nhân nghỉ ngơi, lão nô đi xuống trước.” Từ tháng ba tới nay, thân phận của Quê Viên thập phần xấu hổ, trừ phi là Lâm Cẩn Dung gọi đến, bình thường cũng không dám tùy thời ở trong phòng, đặc biệt thời điểm Lục Giam trở về càng vì tị hiềm mà lánh đi thật xa, nàng cũng càng thêm xấu hổ. Đã cùng Lâm Cẩn Dung thân cận nhiều năm, muốn cải thiện một chút quan hệ, lại sợ người khác cảm thấy nàng là dụng tâm kín đáo.

“Anh Đào cũng đi nghỉ đi.” Lệ Chi thấy Quê ma ma uể oải khổ sở, có chút không đành lòng, lại bất lực. Mẫu tử hai người đang hầu hạ Lâm Cẩn Dung, lại gặp phải việc xấu hổ này, thật sự là bất tiện. Trừ phi là Quê Viên tự xin chuyển ra ngoài, hoặc là Quê ma ma cáo lão, nếu không, xem như không thể thoải mái.

Đợi cho Anh Đào cùng Quê ma ma đều lui ra, Lệ Chi liền nhanh hầu hạ Lâm Cẩn Dung cởi áo ướt và kiện quần áo không trơn vện kia, Đậu Nhi cầm phi bào phủ thêm cho nàng, hầu hạ nàng tắm rửa.

Lâm Cẩn Dung nghỉ ngơi một lúc trong nước ấm thơm ngào ngạt, mới thấy trên người hàn khí dần dần tan đi, từ trong ra ngoài đều trở nên ấm áp. Nàng nửa khép mắt, ngửa đầu tựa vào trên vách thùng gỗ, đem chuyện đã xảy ra ngày hôm nay tinh tế suy ngẫm, kể tiếp nên làm cái gì bây giờ.

Lệ Chi thấy nàng nhắm mắt bất động, hiểu được nàng muốn ngâm mình trong chốc lát, liền bảo Đậu Nhi, nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài. Đi tới bên ngoài, thấy Anh Đào ngồi xồm ở hành lang hầm canh gừng, liền thấp giọng nói: “Nhị gia trở về có thay quần áo không?”

Anh Đào nhẹ nhàng lắc đầu: “Trở về liền đi vào thư phòng, ai cũng không để ý tới. Quế ma ma nói chuyện với hần, hần cũng không thèm nhìn.”

Lệ Chi thở dài, nói: “Canh gừng sắp hầm xong chưa?”

“Được rồi, lúc trước Nhị gia mới trở về, Quế mẹ đã hầm qua rồi.” Anh Đào vội cầm ấm trên tiểu hỏa lò xuống, đổ ra hai chén canh gừng nóng, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, lúc này đưa vào sao? Chỗ Nhị gia ta không dám đi. Bộ dáng vừa rồi của hần thật dọa người, giống như muốn ăn thịt người ta vậy.”

Vốn để Lâm Cẩm Dung đưa canh gừng cho Lục Giam là tốt nhất, nhưng nhìn bộ dạng kia của Lâm Cẩm Dung, căn bản không có khả năng. Nhưng cũng không thể để bọn họ cứ như vậy, Lệ Chi nghĩ nghĩ, đem một bát đưa cho Anh Đào: “Người cầm vào cho thiếu phu nhân, bảo nàng thừa dịp nóng uống đi.”

Anh Đào lên tiếng trả lời, Lệ Chi thật cẩn thận bưng bát canh gừng, đi đến trước thư phòng của Lục Giam thì nhẹ nhàng gõ cửa: “Nhị gia, thiếu phu nhân bảo nô tỳ đưa canh gừng đến.”

Bên trong không có thanh âm, chỉ nghe thấy tiếng trang giấy lật giở sột soạt.

Lệ Chi lo lắng đề phòng nhắc lại một lần nữa: “Nhị gia, thiếu phu nhân bảo nô tỳ đưa canh gừng đến, người mắc mưa, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Bên trong ngay cả tiếng lật sách đều không có, im lặng vô cùng.

Lệ Chi cũng không dám đi vào, liền lẳng lặng đứng ở cửa, lại đợi một lát, mới nghe thấy Lục Giam nói: “Tiến vào.” Trong giọng nói còn hàm chứa cơn tức, nhưng rốt cuộc đã có ý mở miệng.

Lệ Chi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Lục Giam ngồi sau bàn học nghiêm nghị, phía trước trải giấy, bảng chữ mẫu, bút lông đã chấm mực, trong tay lại cầm một quyển sách dường như đã lật được một nửa. Còn có chút không rõ hần đang tập viết theo mẫu chữ hay là đang đọc sách.

Lục Giam bình tĩnh nhìn về phía nàng, Lệ Chi vội cẩn thận tươi cười, đem canh gừng dâng lên: “Nhị gia thừa dịp nóng uống đi?” Nàng thực sợ Lục Giam tức giận không kiên nhẫn uống hết, vậy nàng thật sự không thể đứng giữa cứu vãn rồi.

Lục Giam nhìn chằm chằm bát canh gừng hơn nửa ngày, xem ra là không muốn uống, nhưng cuối cùng vẫn nâng bát lên uống cạn.

Lệ Chi vội rền sắt khi còn nóng: “Nhị gia, thiếu phu nhân bảo nô tỳ tới hỏi người, người muốn tắm rửa không?”

“Nàng?” Lục Giam cười lạnh một tiếng, quăng sách xuống bàn, vẻ mặt châm chọc.

Lệ Chi vội cúi mắt, thúc thủ mà đứng, tình chân ý thiết nói: “Thiếu phu nhân chính là ngại ngừng thôi. Mặc dù không nói rõ, lại bảo nhóm nô tỳ chuẩn bị nước ấm, không phải chuẩn bị cho người sao?” Nghĩ nghĩ, lại nhỏ giọng nói: “Nô tỳ không quy củ, vô luận như thế nào, cũng không thể tiếp tục như vậy? Chẳng lẽ nói, thật đúng là muốn cho thân gia trở thành oan gia sao? Thiếu phu nhân mặc dù có chỗ không đúng, nhưng vẫn có rất nhiều điểm tốt, còn thỉnh Nhị gia xem xét mặt tốt của nàng. Nếu không nữa thì, cũng có thể thỉnh Cửu phu nhân dạy nàng, nàng còn trẻ, khó tránh khỏi không hiểu chuyện.”

Lục Giam trầm mặc đánh giá Lệ Chi, Lệ Chi bị hần nhìn trong lòng bờ ngõ, trên mặt lại không hiển lộ, càng tỏ ra thành khẩn.

Lục Giam thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Người đối với nàng thật trung thành và tận tâm, không tiếc da mặt dày nói dối khoe mẽ thay nàng hòa giải.” Cũng là có chút ý tứ không nề mặt.

Bị hần không chút lưu tình chọc thủng, Lệ Chi trên mặt nóng lên, không quan tâm nói: “Đó là bởi vì thiếu phu nhân đối với nô tỳ vô cùng tốt. Tuy là chủ tớ, nhưng nô tỳ cũng dám nói có sự thân mật.” Nàng nặng nề mà cắn răng nói ra hai từ thân mật.

Đương nhiên tốt lắm, so với hắn còn tốt hơn. Lục Giam trong lòng lại là một trận phiền chán phần hận không cam lòng, nhưng không phải không nghe ra ý tứ của Lệ Chi. Nếu không phải thật sự muốn hưu thê, dù gì vẫn phải có người nhượng bộ. Huống hồ, hắn là thực không cam lòng, hắn cũng không tin, chẳng lẽ hắn không bằng Ngô Tương sao? Chẳng lẽ thật sự sẽ để Nhị phòng được như ý nguyện? Lại nói tiếp cũng thật là kỳ quái, người lúc này hắn hận nhất không phải là Lâm Cẩm Dung, ngược lại là Lục Thiệu, hận nghiêng răng ngứa lợi, hận không thể chọc hai lỗ thủng mới hết giận.

Lệ Chi thấy hắn không nói lời nào, cũng không đi, da mặt dày nói: “Nhị gia muốn đi tắm rửa không? Nô tỳ sẽ nói với thiếu phu nhân.”

Lục Giam ngừng một lát rồi không kiên nhẫn nói: “Đem nước cùng quần áo vào đây cho ta.” Rõ ràng là nài nỉ sai, chẳng lẽ còn muốn hắn chấp nhận sao?

Lệ Chi bắt đắc dĩ thở dài, quỳ gối hành lễ, thu bát lư ra ngoài. Thâm nghĩ tốt xấu là ở tại chỗ này, mà không phải lại chạy tới Thính Tuyết các nghỉ ngơi, kia bằng không, trong vòng nửa ngày lời đồn đãi sẽ bay đầy trời.

Đợi cho Lệ Chi đi ra ngoài, Lục Giam nhìn chăm chăm bằng chữ mẫu trên bàn một lúc lâu, từ trong lòng lấy ra nửa ống tay áo, phần hận xé rách hai cái, lại thấy chính mình thực nhàm chán, liền đứng dậy ở trong phòng dạo qua một vòng, đem ống tay áo kia đặt lên trường đình.

Lệ Chi an bài người đưa nước ấm, trở lại phòng ngủ, thấy Lâm Cẩm Dung đã tắm rửa xong, đang nằm trên tháp, hai mắt mở thật to, mang theo vài phần mờ mịt, đang nhìn lộng che mà ngẩn người. Liền tiến lên nói: “Thiếu phu nhân đã uống canh gừng chưa?”

Lâm Cẩm Dung dường như không nghe thấy, Đậu Nhi ở một bên cầm cây quạt giúp Lâm Cẩm Dung thổi khô tóc, thấy thế hướng Lệ Chi ra hiệu, tỏ vẻ Lâm Cẩm Dung đang nghỉ ngơi.

Lệ Chi liền tiếp nhận cây quạt trong tay Đậu Nhi, ngồi vào chỗ giúp Lâm Cẩm Dung quạt: “Thiếu phu nhân, người đã uống canh gừng chưa?”

Lâm Cẩm Dung giật mình hoàn hồn: “Uống rồi.” Một bộ dạng không muốn nói chuyện.

Lệ Chi bảm riết không tha, cố ý nói: “Thiếu phu nhân, Nhị gia trở về chưa tắm rửa, cứ mặc quần áo ướt sũng đi vào trong thư phòng, vừa rồi muốn nước ấm, ra lệnh nô tỳ lại đây hỏi người quần áo để hắn thay rửa đâu.”

Lâm Cẩm Dung ngẩn ra, lập tức nửa điểm không tin. Tính tình của Lục Giam, không có mở cửa ló mặt ra là tốt rồi, còn có thể chủ động hỏi nàng quần áo thay rửa sao? Rõ ràng là nha đầu kia nói dối, nhân tiện nói: “Cần gì phải hỏi ta, trong phòng này có gì mà người không biết? Người tự đi tìm cho hắn là được rồi.”

Lệ Chi cười: “Nhưng nhóm nô tỳ nào biết Nhị gia muốn mặc cái gì? Xiêm y của hắn đều là người thu dọn mà.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt trầm mặc một lát, nói: “Người tùy tiện tìm một bộ cho hắn đi, nếu hắn không hài lòng, thì cầm thùng xiêm y qua đó, để hắn lựa chọn.”

Lệ Chi bắt đắc dĩ chỉ cực: “Thiếu phu nhân không muốn sống chung với hắn nữa sao? Phu nhân không đáp ứng. Nếu hắn có lỗi với người, sẽ có trưởng bối giáo huấn hắn, nếu người làm sai.....” Nàng dừng một chút, thật cẩn thận nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, thấy trên mặt Lâm Cẩm Dung không lộ ra thần sắc khác, lại đánh bạo nói: “Thì người nên nhượng bộ mới đúng, bằng không ngày này trôi qua như thế nào? Cho dù người tức giận, cũng nên ngấm lại. Nếu không, còn phải hỏi Nhị gia một chút ống tay áo kia chạy đi đâu.”

291. Chương 294: Đối Thủ

Một đêm mưa gió, đến tận sáng mới dừng lại. Lâm Cẩm Dung một đêm trần trọc, một đêm buồn bã. Gần hừng đông, tiếng mưa rơi thưa thớt, nàng mới xem như đưa ra chủ ý, nhắm mắt lại dưỡng thần.

“Thiếu phu nhân?” Lệ Chi đứng ở ngoài trường nhẹ giọng nói: “Người đã thức chưa? Canh giờ không còn sớm.”

Lâm Cẩm Dung xương cốt cơ bắp toàn thân đều tê dại, nhưng đầu óc lại dị thường thanh tỉnh: “Giờ nào rồi?”

Lệ Chi nhìn thanh ảnh trước mắt, nhẹ giọng nói: “Gần giờ thìn rồi.”

Cách vách truyền đến tiếng cửa phòng mở, Lâm Cẩm Dung thần sắc không thay đổi, tay đang kết vạt áo thì dừng lại. Lệ Chi nhìn xem rõ ràng, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, điểm tâm đã đưa tới, muốn dọn điểm tâm ăn trước không?”

Lâm Cẩm Dung bình tĩnh nói: “Dọn đi.”

Lệ Chi vội bước nhanh đi ra ngoài, ở hành lang ngăn cản Lục Giam: “Nhị gia, điểm tâm đã sắp dọn lên.”

Lục Giam dừng lại cước bộ, đứng ở nơi đó nhìn một vũng nước nhỏ trong viện không nói gì.

Lệ Chi có chút khấn trương, rất sợ hãi không chịu, tức giận rời đi, đang muốn khuyên nỡ, Lục Giam lại xoay người vào phòng.

Lâm Cẩm Dung ăn mặc sạch sẽ, im lặng ngồi ở trước bàn cơm, đối diện nàng đoan đoan chính chính bày một chén cơm, một đôi dưa. Lục Giam liếc nàng một cái, trầm mặc ngồi xuống, cầm dưa ăn cơm. Lệ Chi thấy thế, vội mở cửa sổ ra, gió trời cùng với ánh sáng từ cửa sổ ủa vào, không khí tươi mát cam liệt, làm cho người ta tâm tình đều trở nên khoan khoái vài phần, đúng là thời cơ cởi bỏ khúc mắc, Lệ Chi vừa lòng lui ra ngoài, để hai người nói chuyện. Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung không cảm thụ được vẻ đẹp của ban mai, chỉ lo cúi đầu ăn cơm. Lâm Cẩm Dung nửa điểm khẩu vị đều không có, bất quá ăn hai miếng thì buông bát. Thấy nàng nhanh như vậy đã ngừng, Lục Giam hơi hơi nhíu mày, nhưng cũng không để ý đến nàng, ăn xong ba bát thì dừng lại.

Thấy hần buông dưa, Lâm Cẩm Dung nói: “Ta nghĩ qua, chàng không sai. Chuyện con nói dối cho tới nay đều gạt chàng, là ta không đúng.” Nàng quyết ý không hề hận hần, cũng không muốn tra tấn bản thân thêm nữa. Từ kiếp này cho tới bây giờ, hần đều không có lỗi. Mà kiếp trước cả hai đều có lỗi, cũng có vô số người đứng giữa tạo dựng hiểu lầm cùng ngăn cách, vốn là không nên đi cùng một chỗ, nàng mặc dù không quên được sự đau xót này, nhưng cũng nên học cách buông tay, không thể cả đời đều nhớ kỹ việc này, ngày đêm tra tấn chính mình.

Nghe nàng nói như thế, Lục Giam lập tức giương mắt nhìn Lâm Cẩm Dung, đã thấy thần sắc của nàng hoàn toàn không nằm trong dự kiến, hoặc là thần sắc mà hần hy vọng nhìn thấy. Nàng cũng không nhìn hần, chỉ thật yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, không có vẻ mãnh liệt cùng kích động như tối qua, trong giọng nói thậm chí còn mang theo vài phần nhu hòa. Nhưng hần đột nhiên trở nên sợ hãi, đến tột cùng sợ cái gì, hần cũng không biết, hần chỉ cảm thấy không chịu nổi.

“Cho nên chàng hiện tại nghĩ như thế nào, tức giận ra sao cũng được.” Lâm Cẩm Dung dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng lời hôm qua ta nói với chàng đều là thật, ta không có ba đầu sáu tay, ta chỉ là một nữ tử bình thường mong muốn một cuộc sống bình thường, ngay cả có nghèo một chút, không có tiếng tăm gì cũng không sao. Mà chàng tài mạo song toàn.....”

Lục Giam không muốn nghe nàng tiếp tục nói, nhanh đánh gãy lời nàng: “Nhưng chúng ta đã là phu thê, cả đời đều ở cùng một chỗ.”

Lâm Cẩm Dung ngoái đầu nhìn lại nhìn hần: “Nhưng.....”

Lục Giam gắt gao nhìn chăm chăm nàng: “Ta chỉ hỏi nàng, nàng có hận ta hay không? Có trách ta hay không?” Ngày bé nàng không thích hần, lại càng không nguyện gả cho hần, bị ép buộc gả vào đây, về đây rồi cơ hồ không có một ngày yên ổn, vẫn đều đứng trước mũi dao, hứng chịu vô số mũi tên bắn lên, nàng sinh oán sinh hận, cũng là điều có thể lý giải.

Lâm Cẩm Dung nhìn thẳng Lục Giam, chậm rãi lắc đầu: “Không, ta không hận chàng. Cũng không trách chàng.” Những lời này nàng mất rất lớn khí lực mới nói ra. Nếu không phải hai nhà Lâm Lục dù thế nào cũng phải kết thân, nếu không phải Lục Giam trở thành dương tử của Lâm Ngọc Trân, chỉ bằng nàng như vậy đối với hần, hần cũng không có khả năng cưới được nàng. Hần và nàng giống nhau, đều là kẻ đáng thương nằm trong tay người khác.

Không hận hấn là tốt rồi. Lục Giam đột nhiên chắc chắn, cảm xúc cũng trở nên bằng phẳng: “Ta cũng không hận nàng. Nhưng ta trách nàng.” Lâm Cẩm Dung im lặng chờ hấn tiếp tục nói. Bình tâm tĩnh khí nói ra lời trong lòng như vậy, kỳ thật so với cuồng loạn không chịu nổi loạn căn loạn đá cũng tốt hơn nhiều lắm. Nhưng mà, nếu không có chuyện ngày hôm qua, nàng đại khái cũng không thể có ý tưởng như hiện tại. Lục Giam nhìn mặt bàn thấp giọng nói: “Thời điểm ta vừa biết, ta rất hận nàng, hận không thể đem nàng sinh sôi cắn chết, mấy ngày này, dù ngày hay đêm cũng đều muốn cắn chết nàng. Nhưng nghĩ đến nếu nàng chết, kia cũng không thể giải hận.” Hấn tự giấu cười: “Nàng phải biết, ta từ trước đến nay giỏi nhất là nhẫn nhịn, đương nhiên cũng không có khả năng thực sự cắn chết nàng. Chịu đựng rồi chịu đựng, ta liền phát hiện ta không hận nàng, chính là oán trách nàng, ta vẫn còn muốn tiếp tục sống với nàng.” Hấn nói nàng có chút khó khăn.

Lâm Cẩm Dung không nói gì mà chống đỡ, đôi mày nhíu chặt. Lục Giam đứng dậy, ngữ khí mạnh mẽ kiên quyết mà trước kia không có: “Nàng không muốn gả, nhưng nàng chung quy đã gả đi rồi. Nếu ta có thể lựa chọn, lúc trước cũng không muốn miễn cưỡng nàng, nhưng ta chung quy vẫn cưới nàng về. Ước định của hai nhà Lâm Lục sẽ không dễ dàng bị hủy, tất cả sự tự do của nàng cũng không nằm trong tay ta, nàng và ta không chỉ là nàng và ta, phía sau chúng ta là hai nhà Lâm Lục. Không phải nàng muốn như thế nào thì như thế ấy, cho nên, nàng nhận mệnh đi.”

Lâm Cẩm Dung mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn Lục Giam.

“Nàng không cần nhiều lời, hiện tại trong lòng nàng suy nghĩ, lo lắng, ta đều biết, cũng biết nên làm gì bây giờ.” Lục Giam lạnh lạnh nhìn nàng, biểu tình chắc chắn trầm ổn, trên gương mặt có thêm vài phần kiên nghị quả cảm, hoàn toàn không thấy vẻ bối rối lúc trước, hấn thẳng thắn thất lưng, vươn tay đến trước mặt nàng, ngữ khí thực kiên định: “Nên đến thỉnh an các trưởng bối thôi.”

Lâm Cẩm Dung chưa từng thấy qua Lục Giam như vậy. Nàng nhíu lại mày, nhìn hấn từ trên xuống dưới.

Lục Giam nghiêm túc lặp lại một lần: “Nên đến thỉnh an các trưởng bối thôi, nếu tới trễ sẽ có người đàm tiếu.” Lâm Cẩm Dung nói: “Ta.....”

“Ta biết.” Lục Giam thản nhiên đánh gãy lời nàng: “Có bao nhiêu phu thê oán hận chán ghét lẫn nhau mà còn phải sống cùng cả đời, sau khi chết còn chôn chung một huyệt. Nàng đã không hận ta, ta không hận nàng, vẫn có thể tiếp tục cuộc sống này. Trong nhà sẽ không đồng ý cho ta hưu nàng, ta cũng sẽ không hưu nàng, nàng cứ ở trong nhà này đi, còn phải tiếp tục sống, nếu nàng không muốn khiến người khác đắc ý, tốt nhất nàng nên làm theo lời ta nói.”

Ánh sáng mặt trời chiếu lên bàn tay Lục Giam vươn ra, ngón tay thon dài sạch sẽ, trên đốt ngón tay còn hấn vết chai do trường kỳ viết chữ để lại, thậm chí ở các đốt ngón tay của ngón giữa cùng ngón trỏ hơi hơi có chút biến hình. Lâm Cẩm Dung nhìn chăm chăm bàn tay kia, chậm chạp không chịu nắm lấy. Lục Giam rũ mắt nhìn nàng, cổ chấp mà im lặng.

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng vươn tay ra.

Lục Giam chậm rãi bao tay nàng trong lòng bàn tay mình, tay nàng lạnh lẽo, tay hấn lại nóng bỏng. Hấn chưa bao giờ rõ ràng hiểu được bản thân nghĩ cái gì, muốn làm cái gì như thế. Nàng nói hấn chỉ biết tránh ở một bên ngậm ghen tị ghen kỵ người khác, vậy hấn sẽ cho nàng thấy, hấn đến tột cùng còn có thể làm cái gì. Cho tới nay đều là nàng chiếm thượng phong, lần này không nên để nàng lại chiếm thượng phong lần nữa.

Từ buồng trong ra hành lang, bất quá chỉ mất mấy chục bước, Lâm Cẩm Dung lại cảm thấy đi rất lâu. Nhóm nha hoàn ma ma thấy tay bọn họ nắm chặt, vẻ mặt kinh hãi. Lục Giam đi đứng chậm rãi ổn trọng, Lâm Cẩm Dung cước bộ có chút phù phiếm.

Ra cửa viện, nàng liền thử thăm dò rút tay khỏi tay hấn, Lục Giam nhìn nhóm nha hoàn ma ma lui tới trên đường, buông tay nàng ra, ngửa đầu nhìn trời, trầm giọng nói: “Đồng dạng sự tình, không nên để có lần thứ hai. Bằng không ta sẽ nói với mẫu thân nàng, hoặc là Thận Chi đã trưởng thành, cũng hiểu được đúng sai.”

Lâm Cẩm Dung không lên tiếng, im lặng bước phía sau hấn. Lâm Ngọc Trân đang vì Lục Vân bận việc đính hôn, tâm tình rất tốt, thấy hai người tiến vào, vội nâng tay gọi hai người đi qua xem đồ vàng bạc trước mặt

nàng: “Lại đây nhìn xem mấy thứ này thế nào?”

Lâm Cẩm Dung tâm tư còn chưa thể thu hồi, Lục Giam cũng đã vững vàng đương đương đi qua, bình tâm tĩnh khí đối với Lâm Ngọc Trân nói ra vài ý kiến: “Chỉ là đáp lễ, không cần quá mức hào hoa xa xỉ. Tương đương với lễ vật nhà bọn họ đưa tới là được rồi, cần gì hiện tại đã nghĩ đề nặng lên đầu bọn họ, ngược lại khiến trong lòng bọn họ thêm bất khoái? Đồ cưới dày lợi ích thực tế mới là quan trọng nhất.”

Lâm Ngọc Trân lúc trước không khỏi hờn giận, nhưng nghe thấy câu nói kế tiếp thì thu liễm, chẳng qua đã quen tự đại, trong lòng chấp nhận, cũng không để lộ ra, chỉ thần nhiên nói: “Ta đều biết.”

Lục Giam không cần phải nhiều lời nữa, ngồi một lát, bình tĩnh phân phó Lâm Cẩm Dung: “Hôm nay ta muốn tới cửa hàng tuần tra, buổi tối không trở lại ăn cơm. Nàng sai người thu dọn Thính Tuyết các một chút, buổi tối ta trở về liền hướng bên kia đọc sách.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, Lục Giam liền cùng Lâm Ngọc Trân hành lễ, đi tới cạnh cửa, gặp Lục Vân, Lục Vân cao hứng phấn chấn cùng hắn chào hỏi: “Ca ca, huynh phải đi rồi sao? Ngồi thêm chốc lát đi.” Lục Giam cười nhẹ: “Ta tháng 9 sẽ vào kinh, trong tay còn có rất nhiều việc phải an bài.” Rồi gật đầu rời đi. Lục Vân nhìn theo hắn đi xa, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung nói: “Tẩu tử, dường như ta thấy ca ca hôm nay khác với ngày thường, tẩu có thấy thế không?”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt hỏi: “Có khỏe không?”

Lục Giam từ Tự Hiền các đi ra, ở rừng trúc gặp Lục Thiệu. Lục Thiệu đang rất cao hứng: “Nhị đệ, thực khéo, đây là muốn xuất môn sao?”

Lục Giam đứng lại, mặt không chút thay đổi nhìn hắn: “Thực khéo, Đại ca là mới trở về sao?”

Lục Thiệu đối với thần sắc nghiêm nghị như quan tài của hắn có chút cười không nổi, đành phải nói: “Không biết lần trước ca ca đưa cho đệ đơn thuốc và bã thuốc đệ đã xem qua chưa?”

Lục Giam bên môi lộ ra một tia cười lạnh: “Xem qua rồi, bất quá là tờ giấy bỏ đi, bã thuốc cạn một đồng, cũng khó cho ca ca có thể sờ soạng tìm thấy trong góc nào đó. Ca ca nếu muốn khiến tổ phụ vui vẻ, thì nên tốn chút tâm tư quang minh chính đại, không cần suốt ngày làm mấy chuyện đường ngang ngõ tắt gì đó, nên biết lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.”

Lục Thiệu trên mặt tươi cười nhất thời đọng lại: “Đệ thật quá đáng, Nhị đệ.”

Lục Giam gần từng tiếng nói: “Quá đáng là huynh. Nếu lại có lần sau, đừng trách ta không khách khí.”

292. Chương 295: Hỏi

Từ đó, Lục Giam ở trong thư viện một thời gian khá lâu, ít khi ở nhà trừ bỏ để ý một ít gia vụ sinh ý mà hắn phải ra mặt, đa số thời điểm đều ở Thính Tuyết các khổ đọc, mỗi đêm đều ôn tới canh ba. Dụng công đến mức ngay cả Lâm Ngọc Trân cũng có chút lo lắng hắn chống đỡ không được, nhưng mặc kệ ai khuyên nhủ thế nào, hắn luôn cười cho qua, như cũ làm theo ý mình.

Lâm Cẩm Dung trong lòng biết đây là vì sao, hiểu được khuyên không nổi, nên cũng không khuyên nữa, chỉ làm những việc cần thiết, sai Quế ma ma chuẩn bị canh bỏ đồ ăn khuya cho hắn, đưa quần áo tới, hỏi thăm ấm lạnh ra sao. Lục Giam cũng vẫn vào phòng của nàng, như cũ cùng nàng ăn cơm nói chuyện thương lượng gia sự, ban đêm lại là nước giếng không phạm nước sông, nói rằng đã đến mức như vậy, hắn không cần nàng đối trá ứng phó, mà bản thân nàng cũng không muốn làm thế.

Trong nháy mắt, Lục Vân chính thức đính hôn, Lâm Cẩm Dung cũng theo sát sau quyết định hôn sự của Lệ Chi.

Đầu tháng 8, Lục Thiệu rốt cục đem từ đường cùng nhà cũ tu chỉnh xong, vốn nên về nhà an bài chuyện khác, Lục Giam cùng Lục lão ông ở Tự Hiền các thảo luận nửa ngày, Lục lão ông câu nói đầu tiên quyết định đưa Lục Thiệu đến Thái Minh phủ mở cửa hàng hương liệu, ngay cả 15 tháng 8 cũng không giữ hắn ở lại nhà, chộc cho Lã thị khóc lóc một hồi, nhưng cũng không thể nề hà, chỉ có thể lo toan chuẩn bị. Lục

Kiến Trung lại nhin nhẩn, giả vờ giả vệt giáo huấn Lục Thiệu, muốn Lục Thiệu ở Thái Minh phủ làm việc, làm người thật tốt.

Lâm Cẩn Dung cũng không hỏi đến Lục Giam đứng giữa làm cái gì, nàng chỉ bình tĩnh phân tích, cửa hàng hương liệu đại khái chính là ngày sau Lục lão ông dự tính cho Nhị phòng. Đưa Lục Thiệu đi xa, hẳn là Lục Giam lo lắng hẳn lên kinh dự thi, Nhị phòng sẽ thừa dịp gây sóng gió mà thôi. Nàng có biến đổi, mà hẳn cũng đã biến đổi.

15 tháng 8, Lâm Cẩn Dung tâm tình thật không tốt. Ngày tiết này, như cũ giống như năm ấy, Lục phủ toàn gia đều ở Nguyệt lâu phía tây ngắm trăng uống rượu ăn bánh Trung thu. Người ngắm trăng tất nhiên không nhiều bằng năm ấy, đại đa số mọi người đều vắng mặt, ví dụ Tổng thị, ví dụ Lục Thiệu, Lục Kinh, Lục Luân, Lục Thiện, còn có một Ninh nhi.

Lâm Cẩn Dung mặc dù tự biết chuyện cũ không thể tái diễn, nhưng tâm tình vẫn kích động. Uống nhiều mấy chén rượu Đông Dương có chút cảm giác say sưa, thấy Lục lão ông bên kia nói thật cao hứng, vài người Lâm Ngọc Trân, Đồ thị, Lục Vân đang thổi phồng Lục lão phu nhân, Lã thị thì ôm Nguyên Lang cùng Hạo Lang ở một bên lặng lẽ nói chuyện, vì vậy nàng chỉ nói với Lệ Chi một tiếng, một mình tựa vào thang lầu lặng lẽ đi xuống.

Nguyệt lâu, là lầu cao nhất mà Lục gia kiến tạo nên, cao hơn mặt đất gần 8 thước, mặt trên có ba tầng, bốn phía dùng cửa sổ bằng tấm bình phong có thể di chuyển. Lấy tấm bình phong đặt sau cửa sổ, ngồi ở trong lầu có thể dễ dàng ngắm nhìn cảnh tượng trong vườn không sót một thứ nào, cũng là nơi tốt nhất để ngắm trăng. Lâm Cẩn Dung chưa bao giờ nguyện ý tới nơi này, chính là năm ấy, nàng cũng cáo ốm tránh né, chính là năm ấy, Ninh nhi đã chết ở đây.

Lúc ấy cũng là cảnh tượng náo nhiệt như vậy, nhưng khi mọi người trong Lục gia đều ở đây, hoàn toàn kém xa, Nguyên Lang, Hạo Lang hô to chạy ra, Ninh nhi tuổi còn nhỏ, nhưng cũng muốn đi theo bọn họ chơi đùa, không khỏi lớn tiếng kêu gọi ca ca, hai đứa kia lại ngại nó nhỏ, không chịu chơi với nó, thường thường luôn thừa dịp nó không chú ý, liền bỏ mặc nó lại một mình, chọc Ninh nhi khóc lóc hồi lâu. Trong lòng nàng không đành lòng, liền dẫn Ninh nhi đi xuống lầu, dỗ nó nói dẫn nó đi bắt蝶, trên thực tế, nàng làm sao có năng lực đó chứ, bất quá chỉ không nỡ nhìn thấy nó thương tâm mà thôi.

Lâm Cẩn Dung đứng ở trên bãi đá gần Nguyệt lâu, nhìn về phía núi giả thạch anh dưới ánh trăng mờ mờ phía dưới kia. Núi giả này chỉ cao tầm 2, 3 thước, ngày thường nhìn cực kỳ lịch sự tao nhã, khi đó lại thành lợi khí giết người.

Lúc ấy nàng dẫn Ninh nhi đi đến nơi này, Lâm Ngọc Trân ở trên lầu kêu nàng, hỏi nàng một việc, nàng liền đứng ở nơi đó cùng Lâm Ngọc Trân nói mấy câu. Ninh nhi chờ không kiên nhẫn, kéo kéo nàng, nàng liền bảo nhũ mẫu Văn nương dẫn nó qua một bên đợi. Cũng chỉ trong nháy mắt, nàng trả lời Lâm Ngọc Trân âm còn chưa rõ ràng, chợt nghe Lâm Ngọc Trân ở trên lầu tê tâm liệt phế hô một tiếng.

Nàng hoảng sợ quay đầu, Ninh nhi đã không thấy đâu, chỉ còn Văn nương ngơ ngác đứng ở bãi đá, run run môi nói: “Hắn chạy loạn, nô tỳ không giữ chặt.....” Câu nói kế tiếp nàng không nghe thấy, nàng giống như phát điên đi xuống dưới. Ninh nhi trên mặt và cổ đã đầy máu – nó trượt chân ngã xuống bãi đá này rồi đập đầu vào núi giả thạch anh đó. Bất quá khổ sở chịu đựng hai ngày, thân mình nho nhỏ của nó chung quy càng ngày càng lạnh lẽo ở trong lòng nàng.

Văn nương tự tử, nàng vĩnh viễn sống không yên ổn, cùng Lục Giam hoàn toàn quyết liệt. Mặc dù đã qua nhiều năm, Lâm Cẩn Dung vẫn không thể quên cảm giác đau đớn khắc cốt ghi tâm ngay lúc đó, sống không bằng chết, đau thấu tận xương tủy, vô số ngày đêm, nàng đều trải qua trong sự hối hận. Nàng vẫn đều tự trách, nếu lúc ấy nàng không đem Ninh nhi giao cho Văn nương, nếu lúc ấy nàng vẫn mang Ninh nhi theo bên người, ôm vào trong ngực, hoặc là, thời điểm nói chuyện với Lâm Ngọc Trân vẫn nên trông chừng Ninh nhi, Ninh nhi có phải sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không?

Lâm Cẩn Dung xoa xoa hai má bị gió đêm thổi trúng lạnh lẽo, bước xuống bãi đá, đi đến bên cạnh núi giả, nhẹ nhàng vuốt lên tảng đá. Tảng đá vào tay lạnh lẽo, nàng lại giống như chạm đến thân mình nho nhỏ kia, giống như ngửi thấy hương trầm thoang thoảng tản mát trên người hắn, nghe thấy hắn ở bên tai nàng mềm mại gọi nương.

Lúc đó trên ngọn núi giả này dính đầy máu của Ninh nhi, sau lại bị Lục Giam dùng chùy phá hủy. Mà lúc này, ngọn núi giả thạch anh vẫn còn đầy đủ không sút mẻ đứng sừng sững ở trong này, tối nay cũng sẽ không có người dùng chùy đập nát nó. Có lẽ, nó vẫn sẽ như vậy im lặng đứng sừng sững.

Kiếp trước cùng kiếp này, dù có mơ hồ, giới hạn lại rõ ràng như thế. Ninh nhi của nàng vĩnh viễn sẽ không trở về, nàng cũng không có khả năng trở lại như từ trước. Mặc dù hết thấy tái hiện, tâm tình cũng không giống năm đó. Lâm Cẩm Dung thu hồi tay khỏi tảng đá, nhẹ nhàng xoa xoa lệ nơi khóe mắt, xoay người tránh ra. Nàng nghĩ, đại khái đây là lần cuối cùng nàng tới nơi này, chuyện cũ đã qua, Ninh nhi giấu ở trong lòng nàng là tốt rồi, không cần lại lấy ra để lúc nào cũng nhắm nuốt tự thương hại.

“Nàng làm sao vậy?” Lục Giam đứng ở cách đó không xa lẳng lặng nhìn nàng, hần càng ngày càng gầy, áo choàng có chút trống rỗng.

“Không có gì. Chỉ thấy hơi say, muốn xuống dưới lầu một chút.” Lâm Cẩm Dung đứng ở nơi đó nhìn lại hần, ngàn vạn cảm khái, hần vĩnh viễn cũng sẽ không biết có sự tồn tại của một hài tử, lại càng không biết hần và nàng đã từng như vậy. Nàng cực kỳ bị thương, hần cũng cực kỳ bị thương, nàng từng oán hận hần đối với nàng nói ra lời độc ác đó, nhưng hiện tại quay đầu lại suy nghĩ, bất quá đều là người đáng thương mà thôi, tự tổn thương mình lại đả thương người khác.

Lục Giam trầm mặc nhìn Lâm Cẩm Dung, nàng khóc hoặc là không khóc, hần vẫn không rõ ràng. Nhưng nếu nàng không muốn nói với hần, hần cũng không miễn cưỡng, hần tin tưởng sẽ có một ngày nàng chủ động nói với hần, hần thấp giọng tiếp lời: “Ta tính hai mươi mốt sẽ đi.”

“Hành lý đã thu thập tương đối ổn thỏa rồi.” Lâm Cẩm Dung cảm xúc trở nên bình phục: “Nương ta và cô cô đã thương lượng qua, ngày mai chúng ta cùng đi Bình Tế tự cầu bình an cho chàng. Nếu chàng nguyện ý đi, cũng có thể đến đó thấp một nén nhang.”

“Cũng không tốn nhiều thời gian, ta không bận gì.” Lục Giam vươn tay ra với nàng: “Nếu nàng không thoải mái, ta trước đưa nàng trở về. Trưởng bối nơi đó ta sẽ nói với bọn họ.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần, ta ở đây nghỉ ngơi một chút.” Nàng nở nụ cười, đi đến một bên bàn đá ngồi xuống, “Năm trước ta bị bệnh không tới, năm nay lại về ngang giữa chừng, sợ là các trưởng bối đều sẽ nói, tiết Trung thu có phải có lỗi gì với ta hay không? Vậy thật không tốt.”

Lục Giam phối hợp kéo kéo khóe miệng, cùng nàng sóng vai ngồi trước bàn đá, nhẹ giọng nói: “A Dung, nếu lần này ta thi đỗ, đón nàng đi, về sau chỉ có hai chúng ta sống với nhau, nàng..... có thể không?”

Ánh trăng như nước, gió đêm nhẹ lướt, hương hoa quế ngọt ngào như có như không, bốn phía một mảnh im lặng, chỉ có côn trùng không biết tên ở trong bụi cỏ kêu rên.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nhìn chân trời lóe sao, hồi lâu mới nói: “Chàng nhất định có thể thi đỗ, đơn giản là tốt hơn hay là không tốt lắm mà thôi.” Năm ấy hần tuy rằng thi đỗ, nhưng kết quả không tốt lắm. Hiện tại nghĩ đến, nếu lúc ấy hần không phải đúng lúc đau lòng vì nhi tử mất, ước chừng kết quả sẽ tốt hơn chăng?

Lục Giam nghe thấy nàng không trả lời câu hỏi của hần, thập phần thất vọng, trầm mặc một lát, cười nói: “Mượn cát ngôn của nàng. Ta cũng cảm thấy vậy, ta có thể thi đỗ.”

“Nhất định có thể.” Lâm Cẩm Dung xoay người từ bên chân rút ra mấy cọng cỏ, dựa vào ánh trăng bện lại.

“Nàng bện cái gì vậy?” Lục Giam lực chú ý bị ngón tay linh hoạt của nàng hấp dẫn, không khỏi tò mò đi qua xem.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Bện cỏ thành hài. Năm ấy ở thôn trang Miêu Nha dạy ta.”

“Miêu Nha hiện tại đã lập gia đình rồi chẳng?” Lục Giam thấy cọng cỏ trong tay nàng sắp dùng hết, vội rút mấy cọng qua.

“Đúng, cũng khá tốt, nương ta cho phép nàng tự do.”

Lục Giam khóe môi hàm chứa tươi cười, chậm rì rì cùng nàng nhàn thoại: “Khi đó nàng ở thôn trang, sao lại hoang dã như vậy chứ? Quả thực chính là to gan lớn mật, muốn làm gì thì làm. Ta chưa từng gặp qua

nữ nhi gia giáo như nàng vậy, cửu mẫu sủng nàng vô pháp vô thiên, nửa điểm không hiểu ôn tình hiền thực.”

Lâm Cẩm Dung không khách khí trả lời: “Khi đó chàng tựa như lão già vậy, sầm mặt hoành thu (lão khí hoành thu: cụ non)giáo huấn người khác, ta cũng chưa từng thấy người cứng ngắc chán ghét như chàng, chuyên khiến người khác mất hứng, đọc sách không có một chút tức giận, lại hẹp hòi, không chịu nhận lỗi. Làm sao giống như một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đây?”

Lục Giam cười cười: “Chúng ta đây là người tám lạng kẻ nửa cân. Ai cũng không chịu nhường ai.”

Lâm Cẩm Dung mím môi cười, vui đầu bện hài, hài rơm đã được một nửa, Lệ Chi từ Nguyệt lâu bước xuống tiếp đón nàng: “Thiếu phu nhân, lão thái thái tìm người.”

Lâm Cẩm Dung liền thả hài rơm đã bện một nửa kia, đứng dậy vuốt váy, hỏi Lục Giam: “Mẫu Hành có đi lên không?”

Lục Giam cười cười: “Ta vừa rồi uống không ít, cũng có chút say, lúc này muốn nghỉ ngơi một chút. Nàng đi trước đi.”

“Ta đây đi trước.” Lâm Cẩm Dung đứng dậy đi vài bước, chợt nghe Lục Giam ở phía sau thấp giọng nói: “A Dung, lời ta nói vừa rồi nàng không được quên.”

Lâm Cẩm Dung im lặng đứng một lát, rồi tiếp tục bước đi, đi tới trên bãi đá thì quay đầu nhìn, Lục Giam còn ngồi ở chỗ kia, ánh trăng phủ đầy người.

293. Chương 296: Hiểu Được

Sáng sớm núi Phượng Sí, nắng mùa thu cùng sắc núi giao triền thấp thoáng, ngàn vạn phong diệp tầng tầng nhuộm dần, sắc thái sắc sỡ, tỏa ra ánh ngọc quang hoa. Một trận gió thổi qua, rừng phong diệp giống như thủy triều ào ào không ngừng, một phi điều màu trắng từ chỗ sâu trong rừng cây bay lên, ngửa đầu hướng về phía mặt trời.

Lục Giam tựa vào lan can trên bãi đá, ánh mắt hết sức chuyên chú đuổi theo phi điều kia, gió núi khiến áo choàng hất tung bay tác hưởng, giống như sắp sửa bay lên vậy. Lâm Cẩm Dung một mình dọc theo thềm đá, bước lên bãi đá, đi đến bên người hắt thì dừng lại.

“Nàng đã đến rồi?” Lục Giam ngữ khí ôn hòa bình tĩnh, giống như đang nhàn thoai việc nhà.

“Ngọn núi buổi sáng gió lạnh, chàng đừng đứng đây lâu. Hiện nay đúng là thời điểm quan trọng, cũng không thể sinh bệnh.” Lâm Cẩm Dung đi đến hắt bên người, mị mắt hướng xa xa nhìn lại, khẽ thở dài một tiếng: “Thật đẹp.”

Phi điều nơi chân trời kia trở thành một điểm đen nho nhỏ, dần dần không nhìn thấy được nữa, Lục Giam thu hồi ánh mắt, mỉm cười: “Đúng là rất đẹp. Mấy năm trước tới nơi này dâng hương, ta chưa từng nghĩ tới, một ngày kia, ta có thể cùng nàng đứng đây quan sát cảnh thu.”

Lâm Cẩm Dung nhớ tới chuyện Lục Vân hương Ngô gia cầu hôn năm ấy, không khỏi thâm thúy nở nụ cười: “Chỉ có thể nói là thế sự vô thường.”

Thế sự vô thường. Lục Giam tràn đầy cảm khái, hàm chứa cười nói: “Lúc ấy ta từng ban đêm ngồi một mình ở đây, nhìn sân viện các nàng ở, tự hỏi về việc chung thân đại sự của ta. Nàng cũng từng xem thường ta, bắt đầu từ lúc còn nhỏ, ta chỉ biết mình sẽ phải cưới Lâm gia nữ nhi, chỉ không biết sẽ là ai. Khi đó nàng đang làm cái gì?”

“Không nói cho chàng biết.” Lâm Cẩm Dung khi đó đang ôm đầu gối của Đào thị gào khóc, khóc lóc không gả cho hắt. Kết quả là người tính không bằng trời tính.

Thái dương lên cao, ánh nắng càng ngày càng gay gắt, Lục Giam hí lại mắt hướng về phương xa: “Không nói cho ta biết thì thôi, ta nói với nàng. Cưới vợ phải cưới hiền thê, trong số Lâm gia nữ nhi, tài mạo phẩm hạnh tốt nhất là nàng, mặc kệ các trưởng bối nghĩ như thế nào, ta khi đó muốn kết hôn chính là nàng, tuy rằng hiểu được nàng không thích ta. Đại để nàng không biết, sau khi ta và nàng đính hôn, thời điểm nghe người ta khen ngợi trong lòng ta có bao nhiêu vui mừng, luôn cảm thấy ông trời đối đãi cũng không tính là

bạc bèo, không ban cho ta hạng người không có phẩm hạnh tốt hoặc là không thích hợp.” Lâm Cẩm Dung không biết nên tiếp lời của hắn thế nào, chỉ đứng ở một bên cúi mắt không nói.

“Ta biết nàng đối với việc hôn nhân này không hài lòng, nhưng ta nghĩ, có cả đời mà, năm rộng tháng dài nàng sẽ biết chỗ tốt của ta. Một năm rưỡi thân cận, cùng chung tiến thoái, đang lúc tình nùng mật ý đột nhiên rơi vào tình trạng này, thật sự là nằm ngoài dự kiến của ta. Cũng không phải là thế sự vô thường sao?” Lục Giam rút tay đang đặt trên lan can về, xoay người nhìn Lâm Cẩm Dung, nghiêm túc nói: “A Dung, nàng đối với ta tất cả thật sự đều là hư tình giả ý sao? Ta nghĩ rất nhiều, mọi chuyện nàng trù tính giúp ta, chiếu cố ta, chuẩn bị quần áo ẩm thực cho ta hoàn toàn phù hợp với tâm ý của ta, đâu phải là tùy tiện cho có lệ? Nàng thấy vết son trên cổ áo ta mà tức giận, nàng cùng ta trở mặt cãi nhau không chịu để ta thu nạp người trong phòng, chẳng lẽ vì gạt ta mới làm thế sao? Nàng thật sự nửa điểm cũng chưa từng đối với ta đa nghi sao? Muốn cho ta chết tâm, biện pháp còn nhiều mà, nhưng vì sao nàng không làm?”

Lâm Cẩm Dung há mồm muốn nói, hắn lại không muốn nghe nàng nói: “Được rồi, đừng nói. Sự tự giác của ta hơn một năm tới nay đã tiến bộ hơn nhiều, không giống từ trước thích để tâm vào chuyện vụn vặt, gặp chuyện có thể suy nghĩ đến nhiều chiều hướng, trước sau lặp lại, thấy quả nhiên là rất có ích lợi. Đối với nàng cũng suy nghĩ cẩn thận, nhưng nàng lại chưa từng suy nghĩ cẩn thận, ta không ở nhà là lúc nàng nên chậm rãi suy tưởng.”

Lâm Cẩm Dung nhìn hắn cố chấp quật cường, hơi hơi nhú mào. Hắn vẫn đi theo hướng khác để tâm vào chuyện vụn vặt. Từ Bình Tế tự trở về, trong nháy mắt đã đến 20 tháng 8.

Toàn gia vì Lục Giam chuẩn bị yến tiệc đưa tiễn, Lục lão ông thoảng dặn dò Lục Giam vài câu, lặp lại hỏi Lâm Cẩm Dung: “Mọi thứ đều thu thập xong chưa?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đều thu thập tốt rồi.”

Lục lão ông cũng vẫn lo lắng, lại hỏi Lâm Ngọc Trân: “An bài lễ vật đã thỏa đáng chưa? Tiền mang đủ không?”

Lâm Ngọc Trân nghiêm mặt nói: “Đây là đại sự, nhi tức tất nhiên cẩn thận mọi sự.”

Lục lão phu nhân oán trách nói: “Mấy ngày trước đây không phải mới hỏi đến sao? Hiện tại lại hỏi nữa rồi.”

Lục lão ông vuốt râu cười: “Gần đây Nhị lang càng ngày càng có tiền đồ, cho nên ta có thể hồ đồ một chút mà.”

Lục Giam có chút ngượng ngùng cười: “Đều là tổ phụ dạy dỗ tốt.” Lục lão ông nhìn hắn cùng Lâm Cẩm Dung một cái, rộng rãi vẫy vẫy tay: “Các con trở về trước đi.”

Hai người hành lễ cáo từ, đi ra Vinh Cảnh cư. Đêm đó không trăng, thời tiết ôn hoà, Lục Giam liền phân phó Lệ Chi cùng Anh Đào: “Các người đi về trước, ta cùng thiếu phu nhân đi dạo trong vườn một lát.”

Lệ Chi vội đưa đèn lồng qua, Lục Giam không tiếp nhận: “Cứ như vậy đi một chút, không cần.”

Lệ Chi liền lén lút hướng Lâm Cẩm Dung cười cười, dắt Anh Đào bước nhanh về phía trước. Bốn bề vắng lặng, Lục Giam thử thăm dò kéo tay Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung ngón tay vừa giật giật, hắn liền cầm lấy, nghiêm trang nói: “Ta không ở nhà, nàng cẩn thận một chút.”

Lâm Cẩm Dung cũng thấp giọng nói: “Chàng xuất môn bên ngoài, cẩn thận một chút. Trời nhập thu khá lạnh, nhớ rõ mặc thêm y phục, càng phải chú ý an toàn.” “Ta cùng với Ngô Tương đi cùng nhau, một đoàn có hơn mười người, đều là người chững chạc, sẽ chiếu cố cho nhau, không sao đâu.” Lục Giam cầm lấy một thứ đưa cho nàng: “Cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung cảm thấy là khối vải dệt, nhưng bóng đêm hôn ám, không thấy rõ là cái gì, nhân tiện hỏi: “Cái gì vậy?”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Ổng tay áo của nàng.”

Lâm Cẩm Dung vừa bực mình vừa buồn cười: “Chỉ là một ổng tay áo cũng đáng giấu lâu như vậy sao?”

Lục Giam nghe giọng nói của nàng mang theo ý cười, tâm tình cũng trở nên khoan khoái: “Vốn không muốn đưa cho nàng, khiến cho nàng gấp gáp. Vẫn chờ nàng mở miệng nói với ta, nhưng nàng vẫn không mở miệng, rốt cuộc không chờ nổi.”

“Nhị lang! Nhị lang!” Từ phía sau truyền đến tiếng gọi hỗn hển của Đồ thị, ngay sau đó có người được Huệ ma ma giúp đỡ chạy bước nhỏ tới trước mặt.

Lâm Cẩm Dung thấy nàng trong tay cầm một bao, vẻ mặt tha thiết nhìn Lục Giam, hiểu được có thứ muốn đưa cho Lục Giam, tuy rằng chương mắt nàng bộ dạng lén lút, nhưng cũng không muốn ở thời điểm này trêu chọc nàng, liền rút tay khỏi tay Lục Giam, cười nói: “Ta đi về trước.” Nói xong gạt đầu với Đồ thị rồi đi.

Đến khi trở lại trong phòng, Lệ Chi đang chỉ huy vài tiểu nha hoàn thu thập phòng ở, chuẩn bị nước tắm, trên giường cũng vừa trải đệm chăn mới tinh, lư hương đốt hương bách hợp ngọt ngào, thấy thế nào đều là một bộ dạng đón tướng quân đánh trận trở về.

Thấy Lâm Cẩm Dung một mình tiến vào, Lệ Chi kỳ quái hỏi: “Thiếu phu nhân, Nhị gia đâu?”

Lâm Cẩm Dung cũng không muốn nàng mất hứng, cười nói: “Tam phu nhân tìm hẩn nói chuyện.”

Lệ Chi còn có chút ngại Đồ thị phiền toái, ngay cả Lục lão ông đều biết nên để phu thê Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung nhiều lời lặng lẽ nói vài câu, nàng sớm không tìm trể không tìm, cố tình chọn lúc này tìm Lục Giam, không phải cố ý sao? Nhưng cũng chưa nói cái gì, liền kéo Lâm Cẩm Dung tới phía sau, lấy nước thơm thay nàng tỉnh tể tắm rửa một phen, thay đổi khinh la xiêm y, đem nàng đặt tại trước bàn trang điểm, vắn tóc kiêu, lại muốn dùng son bôi vào môi nàng, Lâm Cẩm Dung đề lại tay Lệ Chi: “Không cần thứ này.”

Lệ Chi khê mím môi, vừa muốn lấy châu sai lúc trước Lục Giam tặng Lâm Cẩm Dung ra cài, Lâm Cẩm Dung đỏ khốc đỏ cười, lại rút ra: “Lúc này nên tháo trang sức đi ngủ, người lại vội vã trang điểm cho ta làm cái gì?”

Lệ Chi không khỏi khấn trương, người bên ngoài không biết, nhưng nàng biết, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam mấy ngày nay thật sự là tương kính như tân. Đây là cơ hội tốt nhất đánh vỡ cục diện bế tắc, bằng không Lục Giam tài mạo như thế, lên kinh dự thi, nếu thi đỗ, bị người khác bắt đi thì phải làm sao bây giờ? Vì thế lại cầm châu sai lên cài cho Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân nghe nô tỳ lần này đi.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Lệ Chi, không kịp đâu.” Lục Giam vác theo bao nặng đi vào, thấy thế trong lòng đều biết rõ ràng, vừa chờ mong lại nhảy nhót, nhưng giả bộ không biết, tà nghệ liếc Lâm Cẩm Dung cười nói: “Các người đang làm cái gì vậy?” Lệ Chi mặt nhất thời đỏ lên, hành lễ lui ra: “Nô tỳ chuẩn bị nước ấm cho Nhị gia.”

Lâm Cẩm Dung khê giữ áo, đứng dậy nói: “Nàng đang đùa giỡn với ta.”

Lục Giam ánh mắt buồn bã, cười nhẹ, ý bảo nàng đi qua xem Đồ thị đưa tới thứ gì: “Là hai bộ xiêm y, hai đôi hài.”

Lâm Cẩm Dung liền gọi Đậu Nhi: “Đem hai bộ xiêm y cùng hài này cho vào hành lý của Nhị gia.”

Lục Giam vội nói: “Thôi, đã thu thập xong, lại mở ra cũng phiền toái, đặt ở trong nhà ta trở về mặc cũng giống nhau mà.” Lâm Cẩm Dung nói: “Rốt cuộc cũng là tâm ý của nàng, chàng nên mặc lên kinh dự thi, bằng không nàng sẽ thương tâm.”

“A Dung.....” Lục Giam đột nhiên vươn tay xoa mặt nàng, dường như muốn nói cái gì, lại nhanh thu hồi tay, bước đi đến sau bình phong rửa mặt.

Lâm Cẩm Dung ngồi ở trước bàn, nhìn ánh nến đột nhiên nhảy nhót.

Lục Giam tắm rửa xong, từ sau bình phong ra, nhìn nàng thấp giọng nói: “Đêm nay nếu ta lại sang cách vách ngủ, sẽ không tốt lắm, khiến người khác đàm tiếu.”

Lâm Cẩm Dung liền đứng dậy đi thả màn, Lục Giam thối tắt đèn, hai người cẩn thận nằm lên giường. Trong bóng tối, Lục Giam nhẹ nhàng vươn tay, ôm Lâm Cẩm Dung, chỉ lẳng lặng ôm nàng, cũng không có động tác gì khác, nhẹ giọng nói: “A Dung, ta sẽ ở kinh thành chờ nàng.”

“Chúc chàng thi đỗ, thuận buồm xuôi gió.” Lâm Cẩm Dung ngửi thấy mùi mặc hương quen thuộc trên người hắn, đôi mắt thỉnh thoảng có chút ướt át. Sáng ngày hôm sau, Lâm Cẩm Dung đứng trong nắng sớm tiễn bước Lục Giam.

Đầu tháng 9, Lục Kinh thành thân, Lục Thiệu, Lục Luân, Lục Thiện chậm rãi từ Thái Minh phủ chạy về Bình Châu, Tổng thị cũng từ nhà cũ ở thôn trang trở về. Lục phủ giăng đèn kết hoa, một mảnh vui mừng. Chỉ có Lục Luân, dường như thay đổi thành một người khác, không hề giống như từ trước chốc chốc nhảy lên nhảy xuống, ngồi ở đâu thì an vị ở đó, âm trầm hé ra mặt không nói được một lời, cứ như có ai thiếu nợ hắn vậy.

Lục Kiến Trung đuổi theo mắng vài lần, hắn cũng vẫn là bộ dáng kia, lười biếng hờ hững.

Lâm Cẩm Dung thì biết, năm ấy, Lục Luân đào tẩu khỏi nhà, rồi ngày trở về, chính là lúc mất mạng. Nàng không muốn để loại tình huống này lại phát sinh.

294. Chương 297: Lo Lắng

Tân nương Khang Thị, năm nay vừa mới mười sáu tuổi, là người của Dương huyện thuộc Bình châu, nhà mẹ đẻ ở Dương huyện mặc dù không phải giàu có, nhưng cũng là thi thư gia truyền, gia phong nghiêm cẩn. Khang Thị làm người phúc hậu dễ thân cận, nữ hồng may vá thập phần tinh thông, mặc dù dung mạo chỉ bình thường, không xuất sắc lắm, nhưng lại thập phần đại khí đoan trang.

Lâm Cẩm Dung thấy, nữ tử như vậy gả cho Lục Kinh, thật sự là khiến người giậm chân giận dữ. Năm ấy, Lục Luân đột nhiên chết bất đắc kỳ, nàng thương tâm đến cực điểm, lại không biết nguyên do, chỉ cho rằng Lục Luân vận khí không tốt bị bệnh hiểm nghèo, chính là Khang Thị nói vài lời với nàng, rủ nàng làm lễ bái tế Lục Luân. Lúc này thấy Khang Thị, tuy rằng Khang Thị không quen nàng, đối với nàng thập phần mới lạ khách sáo, Lâm Cẩm Dung lại đối với Khang Thị có hai phần hảo cảm.

Lục lão ông thấy Lâm Cẩm Dung cùng Khang Thị thân cận, thập phần cao hứng vừa lòng. Khang Thị là chất tức hấn cần thận vạn phần chọn lựa, không cầu thứ gì khác, chủ yếu chỉ cầu một chữ “chính”. Cưới vợ tuy có phong tục xem tướng, dù thế giao hảo rõ lẫn nhau, cũng chỉ có thể đại khái liếc mắt một cái nhìn dung mạo cử chỉ, cũng không thể tham thấu tính tình nội tâm của người ta, sự thật có suy nghĩ như thế nào. Khang Thị vào cửa đã nhiều ngày, hắn xem xét cũng không tệ lắm, buông lỏng tâm tư một nửa, chỉ ngóng trông Lâm Cẩm Dung cùng Khang Thị có thể hài hòa ở chung, Khang Thị có thể quản giáo Lục Kinh, xoay chuyển tà khí oai phong của Nhị phòng một chút.

Lâm Ngọc Trân thì bất mãn, không khỏi báo cho Lâm Cẩm Dung: “Nàng rốt cuộc vẫn là người bên kia, không cùng phe với chúng ta, đừng tiếp cận với nàng nhiều quá. Bằng không sẽ có thời điểm con phải khóc lóc a.”

Lục Vân ở một bên nhìn, thầm nghĩ Lâm Ngọc Trân đây là quan tâm thừa thừa, làm sao có thời điểm Lâm Cẩm Dung phải khóc chứ, chỉ sợ là người khác khóc nhiều hơn thôi, trong lòng thì nghĩ như thế, nhưng cũng không khỏi cùng nhau khuyên Lâm Cẩm Dung nhất định phải cẩn thận.

Lâm Cẩm Dung chỉ cười, nên thế nào thì làm như thế ấy. Nàng tuy có vài phần ý tứ để mắt cách làm người của Khang Thị, nhưng cũng có thêm vài phần tâm tư ở bên trong. Kiếp trước nàng tự ti hướng nội, không muốn cùng người lui tới, cùng Khang Thị tất nhiên chỉ thân nhiên chi giao. Lúc này nàng lại có một chủ ý khác, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu nàng không thể thay đổi giai đoạn chuyển hướng trước đó của Lục Luân, vậy đến thời điểm mất mạng, không khỏi sẽ dựa vào Khang Thị. Nếu như Khang Thị có thể đúng lúc đem tin tức tới cho nàng, dù thế nào cũng tốt hơn so với nàng một mình làm bừa rồi hối. Có đủ loại nguyên nhân ở bên trong, nàng đối đãi với Khang Thị tất nhiên là không giống.

Khang Thị không phải kẻ ngốc, vài lần qua đi đã nhìn ra manh mối, nhưng cũng không vì Lâm Cẩm Dung ở nhà uy phong liền cố ý lấy lòng nhân nhượng nàng, tiếp cận nàng, có qua có lại đều đúng mực, công bằng, không kiêu ngạo không khiêm nhường, đối với Tổng thị cùng Lã thị cũng thân cận phúc hậu, cẩn thủ bốn phận.

Lục Giam đi trên đường viết thư về báo bình an, Lâm Cẩm Dung hỏi âm, nói về Khang Thị, không khỏi khen ngợi vài câu, nói Lục Kinh cưới một thê tử như vậy, thật sự là kiếp trước đã tu luyện phúc đức.

Giữa tháng chín, Lục lão ông không biết là muốn giết gà dọa khỉ, cảnh cáo nhi tức phải giữ quy củ hay không, đang lúc Nhị phòng chúc mừng đoàn viên, lại sai người tới nói với Tống thị mấy câu, ngày hôm sau Tống thị đã cáo ốm, chủ động thỉnh cầu trở lại nhà cũ tĩnh dưỡng. Thái độ này của hắn đối với Nhị phòng mà nói, là đã kích thấp phần trăm trọng, bao gồm cả Lục Kiến Trung, tất cả mọi người không thể giả bộ khuôn mặt tươi cười, toàn trốn ở trong phòng không chịu đi ra.

Tống thị vừa đi, Lâm Cẩm Dung liền lơ lửng hơn, bấm bấm Lâm Ngọc Trân xong, lại gọi Anh Đào: “Người đi hỏi Ngũ gia có rảnh rồi không, nhờ hắn dẫn ta tới cửa hàng nhìn xem.”

Kỳ thật năm nay nàng xuất môn khá nhiều, luôn luôn đến cửa hàng trông chừng một chút, chỉ cần mang theo ma ma nha hoàn hộ vệ, sớm trở về nhà, Lâm Ngọc Trân cũng không ngăn trở nàng. Chính là hôm nay nàng cũng muốn tìm Lục Luân nói chuyện, không thể không tìm cơ như vậy.

Trong chốt lát, Anh Đào trở về nói: “Thiếu phu nhân, Ngũ gia nói hắn rảnh, hắn ở nhị môn chờ người.”

Lâm Cẩm Dung liền hỏi Lệ Chi: “Người muốn đi cùng ta, hay là muốn ở lại trong nhà theo đồ cưới?” Hôm kỳ giữa Lệ Chi cùng Mỗ Trọng đã định vào 12 tháng chạp, tính ra cũng sắp đến rồi.

Lệ Chi mặt ửng hồng, mang theo vài phần e thẹn nói: “Nô tỳ là người của thiếu phu nhân, tất nhiên sẽ dựa theo phân phó của người, nô tỳ liền làm như thế.”

Đậu Nhi liền chọc nàng xấu hổ: “Lệ Chi tỷ tỷ kỳ thật là ước gì thiếu phu nhân nói, Lệ Chi, người theo ta xuất môn, đồ cưới chậm rãi theo, nếu làm không kịp, thì để những người khác giúp đỡ người cùng nhau theo.”

Lâm Cẩm Dung liền cười: “Một khi đã như vậy, ta đây sẽ thanh toán Lệ Chi, Lệ Chi, người cùng ta đến cửa hàng đi.”

Lệ Chi mặt đỏ như sắp nhỏ máu, chỉ không thể hướng về phía Lâm Cẩm Dung phát tác, liền đuổi theo Đậu Nhi quanh phòng. Trong phòng một mảnh tiếng hoan hô cười vui, rất náo nhiệt.

Quế Viên ở một bên nghe thấy, không khỏi ngừng việc theo dõi trong tay, xem các nàng đùa giỡn. Mọi người chỉ lo vui đùa, đúng là không có ai liếc nhìn nàng một cái, nàng có chút ảm đạm cúi mắt, im lặng tiếp tục thay Lệ Chi theo dõi.

Lâm Cẩm Dung ra nhị môn, thấy Lục Luân ngâm một nhánh cỏ tà tà tựa vào khung cửa, ngửa đầu nhìn chân trời, đang ngắm người, cũng không biết suy nghĩ cái gì, ngay cả nàng đến đây cũng không biết, không khỏi âm thầm thở dài một hơi, làm bộ dáng vui vẻ nói giỡn với hắn: “Ngũ đệ đang ăn cái gì vậy? Ăn vào có thấy hương vị ngọt ngào không?”

Lục Luân lúc này mới bừng tỉnh, đứng thẳng thân mình, bỏ nhánh cỏ xuống, cười nhẹ: “Cũng không phải là ăn cỏ sao? Ta là tiểu súc sinh không hiểu chuyện, cho nên chỉ có thể ăn cỏ.”

Lâm Cẩm Dung không nghĩ hắn sẽ như thế, không khỏi nhíu mày nhìn về phía hắn: “Nói cái gì vậy?”

Lục Luân tự giấu cười, ý bảo nàng lên xe: “Chỉ nói giỡn với tẩu thôi, Nhị tẩu lên xe đi, hôm nay là muốn đi đâu?”

Lâm Cẩm Dung nhìn hắn, nói: “Đi phố Khánh Dương. Tam ca ta vừa mở hai gian cửa hàng, ta đi nhìn xem.”

Lục Luân không chịu cùng nàng đối diện, chỉ quay đầu phân phó xa phu: “Đi từ từ thôi.”

Xe ngựa ra khỏi Lục phủ, Lâm Cẩm Dung từ rèm xe nhìn ra bên ngoài, trong lúc đó Lục Luân ngồi trên lưng ngựa, không yên lòng hé ra mặt đen, như cũ là bộ dạng nửa chết nửa sống, không khỏi thầm lo lắng.

Lâm Thế Toàn vừa bàn luận mở hai gian cửa hàng, để cửa hàng trang hoàng đổi mới hoàn toàn, tính đem gian bên trái trở thành bán châu ngọc, bên phải bán lá trà, đúng là thời điểm bận bịu nhất. Mỗ Trọng việc trong việc ngoài, đang tất bật, thật xa chợt nghe thấy tiếng hắn mắng tiểu nhị, tiếp đón khách nhân.

Lâm Cẩm Dung ngồi ở trong xe ngựa nhìn xung quanh sau một lúc lâu, nhẹ giọng cùng Lệ Chi nói: “Nhìn xem, ta thay người chọn lựa người này thế nào?”

Lệ Chi đỏ mặt, kiệt lực bảo trì bộ dáng hào phóng nói: “Tam gia chọn qua, thiếu phu nhân xem qua, Nhị gia cũng không nói gì, vậy tất nhiên là tốt.”

Lâm Cẩn Dung cười: “Chúng ta đều i không tính, mấu chốt là bản thân người kia.”

Lệ Chi cười mà không nói. Lâm Cẩn Dung thở dài: “Chỉ là người tốt thì cũng không đủ, còn phải nhìn người cùng hần ở chung thế nào, bằng không nếu không hợp sẽ cảm thấy thừa thãi.”

Lệ Chi giật mình, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ hiểu được ý tứ của thiếu phu nhân, nhưng mà, người cùng Nhị gia là không hợp sao? Nô tỳ nhìn thấy hai người rất hợp nhau, còn có thể săn sóc nhau, như vậy mà nói không tốt, vậy phải thế nào mới tốt đây?”

Lâm Cẩn Dung không muốn cùng nàng nói về chuyện này, vội cười nói: “Người xem, Mào Trọng lại đây tiếp đón chúng ta.”

Lệ Chi hướng ngoài cửa sổ xem xét, thấy gương mặt Mào Trọng đỏ hồng tỏa sáng, cười đến không thấy mắt đâu, ưỡn nghiêm mặt vui vẻ chạy chậm hướng tới bên này. Trong lòng vừa then vừa mừng, khẽ thở một hơi, thay Lâm Cẩn Dung đội đầu dây, bày ra một bộ dạng đoan trang, giúp đỡ Lâm Cẩn Dung xuống xe.

Lục Luân quả nhiên là tận chức tận trách, cùng Lâm Cẩn Dung đi lại trong trong ngoài ngoài. Lâm Thế Toàn cùng hần nói giỡn chào hỏi, hần cũng không còn sinh động giống từ trước, bất quá chỉ cười nhẹ. Lâm Thế Toàn vô cùng kinh ngạc, không khỏi lặng lẽ hỏi Lâm Cẩn Dung: “Đây là làm sao vậy?”

Lâm Cẩn Dung cũng vô pháp trả lời vấn đề này: “Nếu không, Tam ca thay ta hỏi hần đi? Sợ là tiểu tử trưởng thành, có tâm sự gì đó không tiện nói với người khác? Mẫn Hành không ở nhà, ta làm tẩu tử cũng không tiện hỏi han.”

Lâm Thế Toàn lo nghĩ, nói: “Muội vào nhà phòng ngồi, ta đi lát sẽ quay lại.” Vừa nói vừa tiến lên ôm lấy đầu vai Lục Luân, cười nói: “Huynh đệ, chúng ta hồi lâu không gặp, đệ lập tức sẽ đến Thái Minh phủ, ca ca ta qua năm nay cũng sẽ đi Giang Nam, tiếp theo gặp mặt không biết là khi nào, đi, chúng ta nói chuyện mấy câu đi. Ta gần đây tìm được vài món tốt, vừa vặn đưa cho đệ xem.”

Lục Luân liền quay đầu nhìn Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung trước mặt có một chồng sổ sách, hàm chứa cười hướng hần xua tay: “Đi đi, ta còn muốn xem sổ sách mà.”

Lục Luân liền cười, cùng Lâm Thế Toàn hành lễ: “Như thế, làm phiền Tam ca.”

Thấy hai người kẻ vai sát cánh rời đi, Lâm Cẩn Dung thở dài, tự cúi đầu kiểm kê.

Ước chừng qua non nửa canh giờ, Lâm Thế Toàn một mình tiến vào: “Hỏi không ra, nhưng khẳng định trong lòng có tâm sự. Ta rất cuộc vẫn là người ngoài, hần có việc cũng không tiện nói với ta, muội hỏi hần đi.”

Lâm Cẩn Dung liền lệnh Lệ Chi thu sổ sách, thỉnh Lục Luân tiến vào dùng trà.

“Ta vừa rồi bị Lâm Tam ca mời uống đầy một bụng trà, cũng không muốn uống thêm nữa.” Lục Luân vén màn lên tiến vào, thấy trong phòng chỉ có một mình Lâm Cẩn Dung ngồi đó, vẻ mặt còn thập phần nghiêm túc, còn có chút ngây người, đứng ở cửa cười cợt hỏi: “Nhị tẩu đây là muốn làm cái gì? Cứ như muốn thẩm tra vậy.”

Lâm Cẩn Dung chỉ ghé dựa: “Ngũ ca mời ngồi. Hôm nay ta không phải là tẩu tử của huynh, mà là Tứ muội muội, có mấy câu, muốn cùng huynh nói tí mĩ.”

Lục Luân ngẩn ra, thu liễm cơn nhả, đi đến ngồi xuống đối diện, nghiêm mặt nói: “Muội nói đi.”

Lâm Cẩn Dung hiểu được tính tình hần ngay thẳng, ghét nhất vòng vo, liền trực tiếp đi vào chính đề: “Ngũ ca, ta thấy huynh mấy ngày nay tới giờ có tâm sự, dường như thay đổi thành người khác vậy, rất lo lắng cho huynh. Không biết huynh là vì cái gì? Là vì gia sự? Hay là vì chuyện của bản thân? Nếu huynh còn nhớ đến tình cảm thân thiết giữa chúng ta từ khi còn nhỏ, ta còn là tẩu tử của huynh, thì cứ nói thẳng với ta, ta xem ta có thể giúp huynh hay không?”

Lục Luân trầm mặc hồi lâu mới gương mặt nhìn nàng nói: “Ta chỉ là không rõ, rõ ràng là chí thân cốt nhục, là người thân nhất trên đời, vì sao trong mắt chỉ có thể nhìn thấy tiền tài ích lợi, lãnh huyết vô tình? Mà

trên đường tùy tiện quen biết bạn bè, một chén rượu một chén thịt, ý hợp tâm đầu, là có thể tánh mạng tương giao. Đây là vì sao?”

Lâm Cẩm Dung hết hồn, trên mặt không thay đổi: “Ngũ ca quen biết người nào, một chén rượu một chén thịt là có thể tánh mạng tương giao?”

295. Chương 298: Thúc Tẩu

“Đừng như vậy.” Lục Luân mỉm cười nhìn Lâm Cẩm Dung, nói: “Muội đừng nghĩ tới người xấu gì, cho rằng ta bị người xấu lừa gạt, hoặc là giao đồ bậy bạ.”

Bị hắn nhìn thấu tâm tư, Lâm Cẩm Dung cũng không có gì ngượng ngùng, kiềm chế lo lắng mà mỉm cười: “Kia có là cái gì, cố nhiên loại tình huống mà huynh nói trên đời không phải không có, nhưng hầu như chỉ là lời bên miệng, kỳ thật chân chính được bao nhiêu? Khả ngộ không thể cầu. Tính tình của huynh từ trước đến nay là hiệp khách trọng nghĩa, dễ mềm lòng, khó tránh khỏi bị người lừa gạt, ta liền nghĩ như vậy, có gì mà không đúng?”

Kiếp trước Lục Luân chính là kết giao với người không nên kết giao, khi về nhà vợ vả chịu tang Lục lão ông mà bị thiệt mạng. Nàng không muốn hắn lui tới với những người đó, nàng vốn tưởng rằng, đem hắn đưa đến Thái Minh phủ đọc sách, là có thể tránh được những người đó. Nhưng nghe ý tứ này của hắn, dường như vẫn bị mê hoặc vậy. Bảo nàng sao không vội?

“Ta lớn hơn muội mà, A Dung, muội kỳ thật mới là người dễ dàng bị lừa nhất.” Lục Luân cười cười, giống như đại ca định giơ tay lên xoa đầu Lâm Cẩm Dung, giơ lên lại bật cười, thả xuống, thản nhiên nói: “Nay mọi người đều cao lớn hơn, nam nữ khác biệt, muội lại là tẩu tử của ta, tại sao ta đột nhiên lại nhớ tới ngày bé hay trèo cột muội vậy nhỉ?”

Lâm Cẩm Dung thích nhất chính là vẻ thản nhiên hào phóng này của Lục Luân, liền trừng mắt hắn lên án nói: “Huynh còn dám nói, ngày bé huynh thường xuyên bắt nạt ta, không phải giẫm vào váy ta thì gõ đầu ta, bằng không chính là trốn ở trên cây, chờ ta đứng ở dưới tàng cây thì lại thả sâu vào đầu ta. Ta khi đó thành thật, nếu không có Lệ Chi che chở ta, không biết sẽ chịu một bao nhiêu đây.”

Lục Luân có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu: “Đối với muội ta cũng thường xuyên giúp đỡ mà, muội đã quên sao? Lâm Ngũ cùng cặp song sinh bắt nạt muội, ta không phải cũng thả sâu vào điểm tâm của các nàng sao, cũng mắng các nàng mà?”

Lâm Cẩm Dung trong lòng ầm ập: “Đúng, huynh vẫn đối đãi với ta vô cùng tốt.” Cho nên nàng càng không nỡ để hắn gặp chuyện không may, hy vọng hắn cả đời bình an trôi chảy.

Lục Luân có chút cảm thán, trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Đáng tiếc, sau khi muội 12 tuổi lại không giống như trước. Lâm Ngũ, Lâm Lục, Lâm Thất tuy rằng luôn cùng ta tranh cãi ầm ĩ, nhưng còn thường xuyên đến chơi nhà, có đôi khi nói đến chỗ cao hứng, cũng là có vẻ thân cận. Nhưng muội lại chưa bao giờ tới, ngẫu nhiên đến một lần, ta ở bên đường cố ý chờ muội, chỉ vì muốn gặp muội một chút, cùng muội nói hai câu, muội lại chỉ trầm mặc nói đúng một câu. Thật không có ý nghĩa.”

“Thời điểm đó ta có chút việc, tính tình cũng cổ quái, không muốn cùng các nàng thường xuyên ở chung một chỗ, cũng sợ gây chuyện sinh sự.” Lâm Cẩm Dung có chút áy náy, khi đó nàng vội vàng cải thiện sinh kế, một lòng thâm nghĩ tránh đi Lục gia, cho nên không muốn đến Lục gia, cũng không cùng bọn họ chơi đùa, vì vậy có một thời gian không thân cận với Lục Luân. Không nghĩ tới hắn vẫn còn ghi tạc trong lòng.

Lục Luân im lặng nhìn nàng một cái, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn: “Ta biết, muội không muốn gả cho Nhị ca của ta, cho nên ngay cả ta đều trốn tránh.”

Lâm Cẩm Dung nháy mắt mấy cái, cũng không phủ nhận.

Lục Luân tùy tay cầm lên một viên kẹo, chậm rãi nói: “Kỳ thật muội đúng.”

Lâm Cẩm Dung không rõ hắn ý chỉ cái gì, liền vươn tay tiếp nhận lại viên kẹo trong tay hắn, lấy ra khăn tay: “Đừng nghịch thế, tay sẽ bị bẩn, rất nhiều ngày cũng không tẩy hết được.”

Kẹo thủy tinh trong trắng lộ hồng từ ngón tay trắng nõn thon dài của Lâm Cẩm Dung ngã nhào ra đĩa đặt giữa bàn, trông rất đẹp mắt. Lục Luân ánh mắt cũng không chớp nhìn sau một lúc lâu, rồi nhẹ nhàng thở ra một hơi, đem ánh mắt chuyển khai, thấp giọng nói: “Ta là nói, Nhị ca là người tốt, chỉ là người nhà chúng ta khiến muội chịu ủy khuất.”

Trong nhà này Lục Luân có vẻ là người thô dã nhất, cho tới bây giờ lại là người thanh tĩnh, cẩn thận nhất. Lâm Cẩm Dung không khỏi thập phần cảm khái: “Bất quá là số mệnh mà thôi.” Thời điểm có thể tranh thì phải tranh, không thể tranh, thì nên nhẫn, hết sức để bản thân trở nên thoải mái một chút, bằng không có thể thế nào đây?

Lục Luân thống khổ nhíu mày, thấp giọng nói: “Ta không khỏe. Ta ở trong nhà mỗi một ngày, đã cảm thấy không thở nổi, giống như sắp chết vậy.”

Lâm Cẩm Dung đồng tình nhìn hắn, Lục Luân nhìn như tiêu sái, kỳ thật quá mức tích cực, nhìn bộ dáng hần hẩn đã biết sở tác sở vi của Nhị phong, thời điểm vô lực ngăn cản cùng thay đổi, hắn cũng là người thống khổ nhất trong cái nhà này. Cái gọi là nói không giống nhau, nhưng dù cố ý những người đó vẫn là chí thân cốt nhục của hắn.

Bên kia hướng bên này quăng một cây đao, hắn không thuận mắt, nàng cùng Lục Giam hướng bên kia quăng một cây đao, hắn lại đau lòng khó nhịn, đúng là rơi vào thế khó xử, cũng không thể biểu lộ. Nếu là người có thể xua đuổi khỏi ý nghĩ, thấy loại chuyện này, có thể giúp thì giúp, có thể quản thì quản, không thể giúp không thể quản thì đừng nhìn nữa, tránh đi là được, cũng không đến mức khiến bản thân ngột ngạt muốn chết. Cũng chỉ có người đôn hậu thiên chân như hắn, mới có thể bức bách bản thân đến tình trạng này.

Lâm Cẩm Dung không khỏi nhớ tới năm ấy, thời điểm hắn phải đi, nhưng lại tới hỏi nàng, có chịu đi cùng hắn, không cần ở lại nhà này nhận hết khổ mệt vắng vẻ hay không. Lúc ấy nàng bị dọa chết khiếp, quay đầu mới hiểu được, hắn có ý tốt, đáng thương nàng, không đành lòng nhìn nàng chịu dày vò, nhưng nàng sao dám làm ra loại chuyện kinh thế hãi tục này? Nàng không phải người thiên chân, người khác có thể tin tưởng bọn họ trong sạch, tin tưởng Lục Luân là đáng thương nàng ngày tháng khổ sở, muốn giúp nàng nhảy ra khỏi hố lửa sao? Ở trong mắt người ngoài, bọn họ sẽ chỉ là đôi cầu nam nữ đôi phong bại tục bỏ trốn mà thôi, người Lâm gia đều hổ thẹn vì nàng, tiền đồ của Lục Luân bị hủy hoại, rốt cuộc không thể ngăn đầu nổi. Cho nên nàng cự tuyệt.

Lúc này nhớ tới chuyện cũ, Lâm Cẩm Dung lại càng thêm cảm khái Lục Luân đối tốt với nàng, nàng không tin Lục Luân không biết lợi hại, không biết phiền toái trong đó. Nàng vùng vẫy sâu trong vũng bùn, chỉ có hắn vươn tay ra với nàng, muốn kéo nàng một phen, mà sau khi hắn chết oan, nàng thậm chí không thể thay hắn báo thù, chỉ có thể vì hắn lập đàn bái tế giải oan, ở ngày lễ ngày tết và ngày giỗ của hắn vì hắn thắp hương hoá vàng mã, nàng vẫn thập phần áy náy cùng tự trách.

Nếu không phải kiếp này rất nhiều sự tình đã thay đổi, nàng đã không còn là nữ tử sống mà phải dựa vào người khác nữa, chỉ sợ giờ phút này Lục Luân cũng vẫn sẽ tính toán như vậy chẳng? Ngẫm lại chuyện cũ, Lâm Cẩm Dung trong lòng lại trở nên mềm mại, đem đĩa đặt lên trước mặt Lục Luân, khuyên nhủ: “Ngũ ca, sự tình này không liên quan đến huynh, huynh cũng không giống bọn họ. Mùa đông năm trước, ta từng đã nói với huynh, không cầu nệ như thế nào, huynh đều là huynh trưởng, đệ đệ tốt của ta. Ta và Nhị ca của huynh cũng không để ở trong lòng, huynh cần gì phải để ở trong lòng?”

“Các người không làm sai, đương nhiên không cần để ở trong lòng, nhưng mà cảm thụ của ta không giống như vậy.” Lục Luân trắng kiện ngốc lẳng dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ một vòng trên đĩa thạch lưu trong suốt, đặt kẹo ở trước mắt tinh tế nhìn một lúc lâu, rồi ném vào miệng, mặt mày nhăn nhó tỏ vẻ đau khổ: “Đắng quá.”

Về mặt của hắn quá mức khoa trương, Lâm Cẩm Dung vội ném một viên vào miệng, rõ ràng cũng rất ngọt, không khỏi nói: “Bất hảo không thay đổi.”

Lục Luân mỉm cười nhìn nàng, đứng dậy nói: “Đừng hỏi thăm gì, cũng đừng nghĩ tìm tòi tâm tư của ta, ta không sao, qua một cửa này tất nhiên sẽ tốt hơn.”

Nàng tỉ mỉ chuẩn bị hồi lâu, thỉnh hắn đi cùng, lại thỉnh Lâm Thế Toàn hỗ trợ, vậy mà không thể hỏi thăm

được chút gì, ngược lại bị hấn dắt mũi đi, chuyên nhớ lại chuyện ngày bé, nhìn qua, thái độ của hấn sao giống như có ý tứ nói câu chào từ biệt vậy. Lâm Cẩn Dung đơn giản nói thẳng: “Lục Luân, người trên đời này, tuy nói người tốt rất nhiều, nhưng người xấu cũng rất nhiều, còn có không ít người hành tẩu bất chính bất tà, huynh cũng không thể bị cái gọi là hiệp nghĩa làm mê muội, kết giao với người không nên kết giao, làm lỡ cả đời!”

Lục Luân dừng bước, nghiêm túc nhìn nàng: “Nhị tẩu, ta biết tẩu quan tâm ta, nhưng có một số việc tẩu không biết, ta... Chuyện của bản thân tự ta biết.”

Lâm Cẩn Dung thấy hấn thần sắc kiên định, không giống như khí tức của tiểu hài tử hồi xưa, thế nhưng đã là bộ dạng của nam tử hán đỉnh thiên lập địa, hiểu được không thể khuyên nhủ, liền đơn giản theo ý hấn cười nói: “Ta là mới nhớ tới, không phải đệ một lòng muốn đi khảo võ sao? Từ trước tổ phụ không cho, đó là đau lòng luyện tiếc đệ. Hiện tại đệ đã lớn, hấn không chừng sẽ thay đổi chủ ý. Bằng không, ta đi khuyên nhủ lão nhân gia?”

Lục Luân mỉm cười: “Cũng được, tẩu thử xem.” Khẩu khí cũng là không chút để ý, giống như nói cho có lệ vậy.

Lâm Cẩn Dung không khỏi nhíu mày: “Nghe ý tứ của đệ, sẽ không thành sao?”

Lục Luân hướng nàng nháy mắt mấy cái: “Chẳng lẽ tẩu không biết, lần này bọn họ đều phải trở về Thái Minh phủ, ta cũng không được đi theo, phải ở lại trong nhà cùng Phạm Bao quản sinh ý mà?”

Lâm Cẩn Dung kinh ngạc nói: “Ta thật sự không có nghe nói.” Lục lão ông đã thực hiện ba bước, thứ nhất là đem Lục Thiệu đuổi đi, thứ hai là thay Lục Kinh cưới Khang Thị, thứ ba chính là muốn bồi dưỡng Lục Luân. Dù sao tương lai nếu Lục Giam thi đỗ giành được một chức quan, không thể ở lại trong nhà để ý việc này, cần một người kiên định đáng tin cậy ở hậu phương quản lý. Lục Luân đọc sách không có thiên phú, tính tình đôn hậu, tất nhiên là người thích hợp nhất. Thực hiện bước này, coi như là đạt thành cân bằng giữa Đại phòng cùng Nhị phòng, tin tưởng Nhị phòng sẽ yên ổn hơn, nhưng nguyện vọng của Lục Luân cũng không có ai bận tâm.

Lục Luân thấy nàng vẻ mặt kinh ngạc, cười nhẹ: “Đương nhiên tẩu chưa nghe nói, giờ phút này trong nhà, chỉ có lão thái gia cùng ta biết được thôi. Ta mới từ Thái Minh phủ trở về, đi bái kiến hấn, hấn liền nói cho ta như vậy.” Nói xong xoay người ra bên ngoài: “Nhị tẩu xem sổ sách đi, xem xong rồi bảo ta, ta đi ra cửa hàng nhìn xem thế nào.”

Thanh âm của hấn thực bình tĩnh, lại lộ ra sự khổ sở nói không nên lời.

Lâm Cẩn Dung ngồi trở lại, chống cằm suy nghĩ hồi lâu, âm thầm quyết định chủ ý, ngay cả Lục Luân bị nhốt tại trong nhà làm chuyện mà mình không thích, so với chết không minh bạch cũng tốt hơn nhiều.

“A Dung, uội xem cái này.” Lâm Thế Toàn vén màn tiến vào, đem một chồng giấy tờ đưa cho nàng xem: “Đây là trí sản của chúng ta ở Phong huyện Tín châu. Đây là của muội, đây là của ta.” Lại hưng trí bừng bừng nói: “Năm nay thu hoạch khá tốt, lại trải qua một năm không phải lo nghĩ. Ta nghe người ta nói, Đình huyện ở Tú châu bên kia gần đây thuyền bạc phiên thương lui tới thường xuyên, sinh ý rất tốt, quả thực chính là lời nhiều, làm hay là không làm?”

Lâm Cẩn Dung nheo mắt, Đình huyện ở Tú châu, không phải liên quan đến sự phá sản của Lục gia năm đó sao? Lập tức gạt đầu: “Làm, đương nhiên phải làm.”

296. Chương 299: Góp Lời

“Ngũ gia đâu?” Lâm Cẩn Dung từ sau viện đi tới đại đường, vốn tưởng rằng Lục Luân nhất định ở đại đường xem nào nhiệt, ai ngờ cũng không thấy bóng dáng hấn.

Lệ Chi mang theo vài phần chán ghét, chỉ chỉ trên đường.

Lâm Cẩn Dung nhìn lại, thấy Lục Tích mặc kiện trù bào sắc xanh bóng, đứng ở nơi đó cười rộ như hoa cúc, gắt gao túm tay Lục Luân nói chuyện, kêu gọi thật thân thiết. Lâm Cẩn Dung đối với Lục Tích quả thực là chán ghét khinh miệt, bắt luận chuyện kiếp trước thế nào, bàn về kiếp này, hấn luôn theo lời của Nhị phòng

[sai đầu đánh đó], có chủ ý với thôn trang của nàng đã đủ phiền, huống chi còn cùng với nam nhân mơ ước về ngoài cửa Lục Giam mà kết giao, thay người cường hãn mời Lục Giam, thật sự là đủ ghê tởm.

Cũng không biết tại sao nơi nơi đều có thân ảnh người này, Lâm Cẩm Dung không muốn Lục Luân cùng người như thế lui tới, liền ngoắc gọi hộ vệ lại đây: “Người đi nói với Ngũ gia, canh giờ không còn sớm, cần phải trở về.”

Hộ vệ tiến lên phía trước cùng Lục Luân truyền lời, Lục Tích lại ngẩng đầu hướng bên này nhìn qua. Thấy Lâm Cẩm Dung, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc cung kính, dắt Lục Luân lại đây, không đợi Lâm Cẩm Dung mở miệng, đã đối với nàng vái chào thật sâu: “Lục Tích thỉnh an Nhị tẩu, không biết Nhị tẩu còn nhớ rõ tiểu đệ không?”

Lâm Cẩm Dung cũng không thể mặc kệ, nghiêng người đáp lễ, thản nhiên nói: “Ồ trong tộc gặp qua.”

“Đúng, trí nhớ của Nhị tẩu thật tốt.” Lục Tích đứng dậy, tỏ vẻ quân tử đoạn chính thủ lễ, cúi mắt từ dưới hàng lông mi nhìn lên Lâm Cẩm Dung, thấy mái tóc đen dài của nàng, đeo nhiều châu sai, lụa mỏng trên đầu lấp rủ xuống trước ngực, mơ hồ có thể nhìn thấy mi mục như họa, làn váy sam phỉ màu trắng, dáng người mạn diệu, duyên dáng yêu kiều. Nàng đứng ở nơi đó, phảng phất giống như một đóa sen đang hé nở, mùi thơm như có như không truyền tới, khiến người gặp rồi khó quên. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ, Lục tiểu Nhị này, tại sao còn thả lão bà đi loạn vậy, nếu như là hấn, sẽ nhốt ở nhà khóa cửa lại không cho phép ra ngoài a.

Lâm Cẩm Dung cùng hấn gật đầu, bước nhanh đi ra cửa hàng, lên xe ngựa. Lục Luân thấy thế, vội từ biệt Lục Tích, xoay người lên ngựa, tiếp đón xa phu: “Đi thôi.”

Xe ngựa khởi động, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng nhấc lên một góc rèm cửa sổ nhìn ra, thấy Lục Tích còn đứng ở cửa hàng hương liệu, hướng nhìn tới đây, trong lòng cảm thấy là lạ, liền ra tiếng tiếp đón Lục Luân: “Ngũ đệ, đệ lại đây ta có chuyện muốn nói.”

Lục Luân vội điều khiển ngựa tới gần xe: “Nhị tẩu có gì phân phó?”

Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Ta nói với đệ, đừng vội cùng Lục Tích lui tới, đây không phải là người tốt. Đệ nhìn bộ dạng kia của hấn, kỳ thật là vẻ lấm la lấm lét mà.”

Lục Luân ngẩn ra, lập tức cười ha ha, bằng phẳng nói: “Nhị tẩu là còn ghi hận hấn năm đó muốn quản thôn trang của tẩu sao? Đó là chủ ý của ca ca ta, tẩu đừng vội để ở trong lòng.”

Lâm Cẩm Dung ngược lại không tiện cùng hấn nói tí mĩ, cũng không thể ồn ào kể chuyện đó của Lục Giam ra, không khỏi vội la lên: “Hấn thực sự không phải là người tốt, không tin đệ cứ đi hỏi Nhị ca. Đệ nghe ta đi, chẳng lẽ ta muốn hại đệ sao?”

Mắt nhìn người của nam nhân cùng nữ nhân là hoàn toàn khác nhau, Lục Luân cũng không để ở trong lòng, chỉ cho rằng Lâm Cẩm Dung rốt cuộc có một mảnh hảo tâm, lớn như vậy cũng là lần đầu tiên nói xấu về người khác với hấn, tất nhiên là có lý do của nàng, liền tiếp lời: “Được rồi, tẩu đã nói như thế, ta về sau sẽ bớt lui tới với hấn là được.”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới cảm thấy mỹ mãn buông rèm xe, bắt đầu tính toán bước tiếp theo.

Trở lại Lục phủ, hai người từ biệt, Lâm Cẩm Dung đi trước đến chỗ Lâm Ngọc Trân, rồi trở về phòng tu chính một phen, sau đó gọi Anh Đào cùng Song Toàn cùng đến chỗ Tụ Hiền các.

Lục lão ông đang ở trong viện cắt tỉa cúc lâu, cúc lâu kim linh mặc dù hé tỏa ánh sáng ngọc, nhưng rốt cuộc đã là cuối mùa thu, nụ hoa tươi mới càng ngày càng ít, phần lớn là tàn hoa cùng cành khô. Đại để là con người già rồi, hấn cũng không nguyện ý nhìn thấy cảnh suy bại này, không khỏi mỗi ngày đều cắt tỉa hoa tàn cành héo. Nghe nói Lâm Cẩm Dung đến đây, cũng không dừng tay, chỉ bảo: “Dẫn thiếu phu nhân đến chỗ này.”

Lâm Cẩm Dung tiến lên hành lễ vấn an, thấy tay hấn cầm cây kéo có chút run rẩy, không lưu loát lắm, liền nhân tiện nói: “Tổ phụ, để tôn tức giúp một tay.”

Lục lão ông cũng không khách khí, đem cây kéo đặt vào tay nàng, lơ đãng hỏi: “Nghe nói hôm nay con bảo Ngũ lang cùng đến cửa hàng?”

Lâm Cẩm Dung cất bỏ một đóa hoa cúc khô héo giấu kín phía sâu trong cành lá, cười nói: “Vâng, lại vừa mở hai gian mặt tiền cửa hàng, cố ý đi qua nhìn xem.”

Lục lão ông rửa tay, thư thư phục phục ngồi xuống ghế trúc ở một bên, híp mắt nói: “Định làm sinh ý gì?”

“Bán châu ngọc cùng lá trà. Con vốn muốn mở cửa hàng vàng bạc, nề hà không có thợ thủ công giỏi.” Lâm Cẩm Dung cũng không giấu giếm hấn, bình thản bằng phẳng đem ý nghĩ của mình nói cho hấn nghe.

Lục lão ông chỉ điểm nàng: “Cửa hàng vàng bạc, bên này người nghèo nhiều lắm, có vẻ ít dùng, người mua được thì có bao nhiêu? Đơn giản chỉ có thời điểm xuân thu hai mùa mua bạc nộ cống thì sinh ý mới tốt thôi, nhưng sinh ý này không tốt lắm, thế nào cũng phải dựa vào người có năng lực lên kinh mua bạc, trên đường đi cũng lo lắng bị trộm cướp. Cũng không giống như cửa hàng hạt châu kiên định này, một năm bốn mùa đều có sinh ý, ngay cả người nghèo, kết hôn cũng muốn mua chút châu ngọc, đãi khách cũng cần phải có lá trà.”

“Tổ phụ nói phải.” Lâm Cẩm Dung có việc yêu cầu hấn, tất nhiên hấn nói cái gì cũng đều tốt.

Lục lão ông lúc này mới trở lại chuyện chính: “Nói đi, có chuyện gì?”

Lâm Cẩm Dung vội đáp: “Là chuyện của Ngũ đệ.”

Lục lão ông trong mắt hiện lên tinh quang, vuốt râu, chậm rãi nói: “Hấn làm sao vậy?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Hôm nay ta nghe hấn nói, tổ phụ không tính để hấn trở lại Thái Minh phủ, là muốn ở lại trong nhà đi theo Phạm Đại quản sự để ý mọi việc.”

Lục lão ông cũng không trực tiếp trả lời nàng, cúi đầu bưng chén trà bên cạnh, chậm rì rì uống một ngụm rồi nói: “Con thấy như thế nào?”

Hấn mặc dù không nói rõ, cũng không có biểu lộ gì, nhưng khiến Lâm Cẩm Dung có một cảm giác, rốt cuộc vẫn đề phòng nàng, dường như nàng đến góp lời, là muốn ngăn trở, một lòng chỉ vì mưu tính của bản thân vậy. Chung quy không phải là thân cốt nhục, nếu là Lục Giam, chỉ sợ hấn sẽ không tỏ thái độ này. Lâm Cẩm Dung thầm thở dài một hơi, khuôn mặt tươi cười nói: “Như vậy tốt lắm a. Ngũ đệ cùng ta ngày bé cũng là thường xuyên chơi đùa với nhau, đối với phẩm hạnh của hấn cũng có vài phần hiểu biết, thật sự là quá mức đôn hậu. Tổ phụ lo lắng thật sự chu đáo. Tương lai Mẫn Hành nếu thi đỗ nhận một chức quan, trong nhà còn phải nhờ vào hấn chống đỡ.”

Lục lão ông cười cười: “Con hiểu được sự khổ tâm của ta là tốt rồi.”

Lâm Cẩm Dung mặc mặc, nói: “Nhưng mà tổ phụ, tôn tức nhìn Ngũ đệ dường như có tâm sự.”

Lục lão ông thần nhiên nói: “Ta biết. Hấn không phải một lòng muốn khảo võ hoặc là sung quân sao? Ta quả quyết không đồng ý. Con chớ khuyên ta nữa.” Triều đại trọng văn khinh võ, thường thường cùng mặc bắc bên kia động võ, trong nhà cũng không phải không có cơm ăn, vì sao phải để con cháu đi chịu đau khổ? Nếu không cẩn thận mà mất mạng thì phải làm sao bây giờ? Trong vài tôn tử, trừ bỏ Lục Giam, người hấn hiểu rõ nhất chính là Lục Luân. Sao có thể bỏ mặc được?

Lâm Cẩm Dung vội nhỏ giọng nói: “Tôn tức cũng không phải là muốn khuyên người, tương phản, ý tưởng của tôn tức cũng giống người. Trong nhà giàu có, không cần hấn phải đi khổ tranh, giờ phút này lại là thời buổi rối loạn, nhu cầu cấp bách cần người hỗ trợ chống đỡ, không khỏi phải ủy khuất hấn. Chỉ là sợ hấn còn trẻ dễ xúc động, cô phụ sự kỳ vọng của tổ phụ.”

Nàng có trực giác, Lục Luân nhất định sẽ bỏ trốn, hấn cũng không phải là Lục Giam, biết nhẫn nhục chịu đựng, tận lực đem bản thân mài mòn thành bộ dạng của người khác, đến cuối cùng không kham nổi gánh nặng, đã quên chính mình nên có bộ dáng gì nữa. Lục Luân trong sự lỗ mãng mang theo cẩn thận, trong sự sẵn sàng mang theo kiên quyết, yêu chính là yêu, hận chính là hận, sẽ không dễ dàng khuất phục. Tuy rằng sau lưng phá hỏng chuyện Lục Luân thật sự có lỗi, nhưng vì tương lai của hấn, nàng chỉ có thể làm như thế.

Lục lão ông ngẩng đầu lên, cùng Lâm Cẩm Dung hai mắt tương giao, đều từ trong mắt nhau nhận ra ý tứ, ngầm hiểu. Lục lão ông lúc này mới ha ha cười rộ lên: “Ta đã biết, hấn đã nhiều ngày không phải táo bạo, nhìn cái gì cũng không thuận mắt sao? Đơn giản ta sẽ nhốt hấn ngay tại bên người, ta sẽ trông chừng.”

Tảng đá trong lòng Lâm Cẩm Dung rơi xuống, mỉm cười nói: “Con hổ ban đêm cũng sẽ ngủ gật, lúc này hổ sẽ chạy trốn thật xa.”

Lục lão ông thực hưởng thụ, vươn một ngón tay chỉ nàng, cười nói: “Nha đầu kia, đi đi, ta sẽ an bài thỏa đáng là được.”

Lâm Cẩm Dung vui vẻ thay Lục lão ông tu chỉnh cúc lâu thật tốt, lại thỉnh giáo hẳn nhiều chuyện về sinh ý, thỉnh thoảng lại hỏi hẳn nên chăm sóc hoa cúc thể nào, nịnh nọt không thể thiếu được. Mãi cho đến khi sắc trời đã trễ, mới quỳ gối hành lễ, đi trở về.

Nàng chân trước mới vừa đi, Lục lão ông sau lưng đã gọi quản sự tiến vào, tinh tế phân phó, không câu nệ sớm muộn thể nào, bên người Lục Luân nhất định phải có nhân thủ, hẳn muốn xuất môn, phải được sự đồng ý của mình mới có thể đi. Nếu muốn chi dụng tiền bạc, phải lập tức đăng báo, nói ngắn lại một câu, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ. Như vậy còn chưa xong, giữ người lại, còn phải giữ tâm, Lục lão ông lập tức đến Vinh Cảnh cư, cùng Lục lão phu nhân thương lượng, có nên đem việc hôn nhân của Lục Luân định sẵn, sớm một chút cưới hiền thê vào cửa, sinh một oa nhi, ổn định cuộc sống.

Lục Luân hoảng sợ phát hiện, sau khi hẳn và Lâm Cẩm Dung xuất môn một chuyến trở về, không khác gì bị giam lỏng, thời điểm đi theo Lục lão ông cùng Phạm Bao học quản sự cũng không nhắc tới, những lúc khác đi đến đâu đều tiền hô hậu ủng, ngay cả ngủ làm rớt đồ, Trường An đều phải chạy vào xem là chuyện gì xảy ra; Muốn dùng tiền, trong phòng quản sự nhà hoàn đều phải hỏi đến hồi lâu, nếu hẳn tức giận, những người đó liền khóc rống lên, cầu hẳn thông cảm bọn họ.

Hẳn bức bối muốn chết, lại không thể nê hà, mỗi ngày cố ý thử thăm dò Trường An, chạy đến Nguyệt lâu tránh né nửa ngày, đứng ở trên Nguyệt lâu xem, chỉ thấy nhóm hạ nhân trong nhà giống như bầy ong vỡ tổ, nơi nơi chạy loạn, nơi nơi kêu gọi, nơi nơi tìm kiếm. Hẳn mới xem như hiểu được sự quyết tâm của Lục lão ông.

Lúc này, Lục lão phu nhân thỉnh quan môi tới cửa, quyết ý muốn thay hẳn tuyển lựa nữ tử tài mạo song toàn để thuyên trụ hẳn.

297. Chương 300: Tịch Mịch

Vừa vào cuối thu, một cơn mưa chuyển đông. Hợp với mưa nhỏ vài ngày kéo dài, a khí thành vụ, không cần nói là trong vườn, ngay cả trong phòng cũng có thể nói là âm lạnh ẩm ướt. Lâm Cẩm Dung mặc áo kép vẫn ngại lạnh, muốn mặc thêm đồ, Quế ma ma lại khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, đều nói là xuân ô thu đông lạnh, mùa xuân người đã cởi miên y, mùa thu sớm đã mặc miên y. Bất lợi cho dưỡng sinh, thật không tốt.”

Vốn là đạo lý này, Lâm Cẩm Dung cũng nghe theo an bài của nàng, chính là không chịu xuất môn, quản gia sự xong liền tránh ở trong phòng, mang theo một đám nha hoàn giúp Lệ Chi khâu đồ cưới, giúp hài tử sắp ra đời của Lâm Cẩm Âm may quần áo, nếu không nữa thì chính là bảo Quế ma ma làm đồ ăn ngon, mỗi người đều có phần.

Đang náo nhiệt, chợt nghe Trương ma ma ở bên ngoài gọi Ngũ gia, Lâm Cẩm Dung từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Lục Luân mặc quần áo màu xanh, ô cũng không mang, vẻ mặt phiền chán đi đến, cuống quýt gọi người vén màn, đón đi ra ngoài: “Ngũ đệ vì sao lại tới đây?”

Lục Luân vào cửa liền trừng mắt nhìn nàng một cái: “Có phải tẩu làm hay không?”

Lâm Cẩm Dung có chút chột dạ, cũng vẫn kiên quyết không sợ: “Cái gì a? Sáng tinh mơ lại tới tìm ta cãi nhau, tức giận như vậy. Ô cũng không mang, là muốn làm cái gì đây?”

Trên tóc Lục Luân còn nhỏ nước, quần áo cũng nửa ẩm ướt, hài càng không nói tới, không khách khí giẫm lên thảm gấm tú xuyên trong phòng của Lâm Cẩm Dung vài dấu chân, vẫn chưa hết giận: “Đừng cho là ta không biết, chính là tẩu đi tìm tổ phụ rồi nên ta không còn tự do, trong nhà lại thu xếp làm mai cho ta.”

Lâm Cẩm Dung tươi cười đưa qua một chén trà nóng: “Đệ thật sự là hiểu lầm ta, ta đã khuyên tổ phụ cho đệ đi khảo võ cử hoặc sung quân. Ngay cả lão nhân gia hẳn cũng không chịu nghe.”

Lục Luân trừng nòng liếc mắt một cái: “Tẩu cũng khinh ta chỉ là kẻ to xác? Cái gì cũng không biết? Ta mặc kệ, hiện tại quan môi tới cửa, tẩu đi thay ta đem chuyện này chuẩn bị cho tốt, bằng không ngày sau đừng mơ tưởng lại đụng đến ta.”

Lâm Cẩm Dung giả bộ hồ đồ: “Đệ yên tâm. Ta nhất định sẽ nói với tổ mẫu, bảo lão nhân gia chọn cho đệ một người tài mạo song toàn. Tất nhiên còn phải xem tướng, đến lúc đó ta nhất định sẽ gắng hết sức, bằng không, Ngũ đệ coi trọng tiểu thư nhà ai, cứ nói với ta, chỉ cần nòng thân gia trong sạch, chưa từng nghị thân với ai, nhất định có thể cho đệ cưới về.”

Lục Luân phiền chán đứng lên: “Ta hiện tại một việc còn không thành, thành thân cái gì?”

Lâm Cẩm Dung đã biết hắn có tâm tư, không muốn liên lụy thê tử, nghĩ rằng dục tốc thì bất đạt, không bằng từ từ, vạn nhất hắn nghị thân lại đột nhiên bỏ chạy, chẳng phải là hại cô nương nhà người ta sao, liền thử nói: “Chỉ cần đệ thanh thân ổn định, tổ phụ cũng không phải nói không thông.”

Lục Luân trở nên trầm mặc, chậm rãi uống hết chén trà, cũng không trả lời Lâm Cẩm Dung là mình đã yên tâm ở lại chưa, chỉ nói: “Tẩu thay ta nói với tổ phụ, ta hiện tại không muốn đón dâu, không nên ép ta, nếu không ta sẽ nháo loạn. Đánh chết cũng thế, ta nói được làm được.” Nói xong bỏ chén xuống, rời đi.

Quế ma ma không khỏi oán trách: “Ngũ gia thật sự là vô lễ, lão thái gia giúp hắn làm mai, liên quan gì đến thiếu phu nhân? Tự đứng chạy tới đây phát hỏa, thật sự là.....”

“Đừng nói nữa.” Lâm Cẩm Dung có tư vị không thể nói rõ. Chắc hẳn Lục Luân có chút oán trách nòng, hắn còn trẻ khí thịnh, một lòng thầm nghĩ kiến công lập nghiệp, không cam lòng bị gia tộc ép buộc ở nhà cả đời, bị nòng cùng Lục lão ông chèn ép, trong lòng tất nhiên phi thường khổ sở. Không chừng ở trong lòng của Lục Luân, nòng cũng trở thành người tự tư tự lợi.

Lâm Cẩm Dung ngồi một lát, chung quy vẫn sai người cầm ô, đưa nòng đến Tụ Hiền các gặp Lục lão ông, khuyên nhủ: “Tổ phụ, Ngũ đệ hẳn tâm tính còn chưa yên ổn, việc này không nên nóng vội, từ từ thôi.”

Lục lão ông đã quen làm việc mạnh mẽ, làm sao nghe lời của nòng, thản nhiên nói: “Con chó để ý việc này, trong lòng ta đều biết. Tuổi hắn vốn cũng không nhỏ, lúc này đại khái hắn còn muốn hướng tới công danh sự nghiệp, chậm rãi có thể có nhân duyên tốt, hiện tại nếu không thành, đương nhiên nên sớm thành thân mới đúng. Thành thân, tâm tất nhiên sẽ ổn định.”

Lâm Cẩm Dung vội la lên: “Nhưng tính tình của hắn.....”

Lục lão ông đánh gãy lời nòng: “Đừng nghe hắn uy hiếp, con cứ bảo hắn tới tìm ta? Loại chuyện này cũng không phải là việc tiểu bối định đoạt. Ta nói mới tính.” Trước mặt hắn còn có sẵn một ví dụ từ trước liền chết không lấy chồng, gả tới đây còn không dễ bảo, bảo hắn sao có thể tin tưởng Lâm Cẩm Dung?

Lâm Cẩm Dung chưa từ bỏ ý định: “Nhưng mà.....”

Lục lão ông không kiên nhẫn hướng nòng khoát tay: “Đi đi.Ta còn có việc phải làm.”

Nếu là Lục Giam ở đây thì tốt rồi, Lục lão ông còn có thể nghe hắn nói mấy câu, nhưng giờ phút này Lục Giam đang trên đường lên kinh, nước xa không cứu được lửa gần. Lâm Cẩm Dung im lặng đứng một lát, chỉ có thể hành lễ cáo lui. Đi ra cửa phòng, thấy Lục Luân mặt không chút thay đổi đứng ở hành lang, đành phải lên tinh thần, tiếp đón ý tứ trấn an hắn: “Ngũ đệ, bằng không đệ đi nói với tổ phụ.....”

Lục Luân nhẹ nhàng lắc đầu, cúi bả vai xoay người rời đi. Lúc này mưa bụi mênh mông, hoa cỏ ngoài Tụ Hiền các đều bị mưa khiến ướt sũng, nặng trĩu, ướt át ánh nhuận, làm nổi bật thanh bào của Lục Luân, thấy thế nào cũng khiến người ta tâm sinh không đành lòng.

Lâm Cẩm Dung khẩn trương, vừa khổ sở vừa chua xót, không để ý trời vẫn đang mưa, nhanh lao xuống thêm, chạy đến trước mặt Lục Luân ngăn đón hắn: “Ngũ đệ, còn chưa thử mà, đệ đi thử xem?”

Mưa phùn dừng ở trên vai, trên mặt Lục Luân, theo cảm của hắn nhỏ xuống, hắn cũng không nói gì, chỉ thấp giọng: “Vô dụng, ta rất rõ ràng.” Thấy Lâm Cẩm Dung đứng ở nơi đó, mũi đều đỏ, tội nghiệp nhìn mình, lại cố gắng tươi cười: “Lúc trước là hù dọa tẩu thôi, cũng không phải trách tẩu. Tâm ý của tổ phụ không ai có thể dễ dàng lay động, ta còn nghĩ, đại khái tẩu có thể thành, kết quả vẫn là tính sai.”

Lâm Cận Dung thiếu chút nữa kể hết với hắn, nhưng lời lẽ kia vòng qua chuyển lại, chung quy vẫn nuốt trở vào. Nàng chiếm hết tiện nghi của trọng sinh, nhưng cũng bởi vì biết quá nhiều, do đó càng cảm thấy trầm trọng. Nàng hơi hơi hé miệng nhìn Lục Luân, một chữ cũng nói không nên lời. Nàng đúng là vẫn còn ích kỷ, không dám nói cho hắn biết về tương lai.

Lục Luân gật gật đầu: “Ta đi đây. Tẩu cũng đừng dầm mưa nữa, nếu bị bệnh, Nhị ca sẽ không dễ dàng tha cho ta.” Nói xong rồi đi.

Phạm Bao từ một bên đi tới, an ủi nói: “Nhị thiếu phu nhân cũng đừng tự trách hối hận, đây vốn là con đường mà Ngũ gia nên đi. Cho dù người không khuyên lão thái gia, cũng vẫn giống nhau thôi.”

Nàng không hối hận, sẽ không hối hận đâu. Lâm Cận Dung ngẩng đầu hướng Phạm Bao cười, cước bộ kiên định trở về phòng.

Lục Luân không hề hỏi đến hôn sự của hắn, cũng không quản an bài thế nào, chỉ nói ra một yêu cầu với Lục lão phu nhân, thê tử của hắn tất nhiên phải tài mạo xuất chúng, thi thư đạt lễ, ôn nhu nhàn thực, càng không thể là nhà nghèo. Cứ như vậy, khó khăn gia tăng, một chốc cũng chưa thể định ra. Ngoài ra, hắn so với từ trước thành thật hơn rất nhiều, mặc kệ Lục lão ông phản phó hắn làm chuyện gì, luôn tận tâm hết sức làm tốt.

Trong nháy mắt vào mùa đông, lập tức bước vào đông chí, Lục gia từ trên xuống dưới đều vì mùa đông tới mà bận rộn. Hắn chủ động hướng Lục lão ông đưa ra yêu cầu Tống thị một mình ở nhà cũ lạnh lùng, muốn đón nàng trở về, cùng nhau trải qua mùa đông tới.

Bất quá chỉ là dự lễ tiết mà thôi, cũng không có vấn đề gì. Lục lão ông thấy hắn biểu hiện tốt, liền quyết ý tặng viện kẹo ngọt cho hắn ăn: “Hiếu đạo chính là gốc rễ làm người, con đã có hiếu tâm, sao tổ phụ lại không thành toàn? Ngày mai con đi đi.”

Lục Luân vui mừng vô cùng, lại đa tạ Lục lão ông vài câu.

Lâm Cận Dung lại thấy Lục Luân vui mừng có vài phần giả bộ, không khỏi để tâm, liền tiếp hướng tới Lục lão ông nháy mắt, Lục lão ông nhận ra được, cười nói: “Ta cũng có vài chuyện quan trọng muốn công đạo dòng họ, để Phạm Bao đi theo con chuyến này.”

Lục Luân sắc mặt không thay đổi, quy củ đáp ứng.

Ai cũng không thể tưởng được Lục Luân sẽ mất tích ở nhà cũ. Lúc đó Tống thị đã lên xe ngựa, lập tức xuất phát, hắn đột nhiên nói uống nhiều nước, thời tiết lạnh, muốn đi nhà xí, bảo Tống thị chờ hắn một lát. Ai cũng không dự đoán được, hắn không giữ âm mưu quỷ kế với người khác nhưng lại mượn thân mẫu hắn để che giấu, bỏ thân mẫu sang một bên bỏ trốn.

Phạm Bao sợ tới mức hồn phi phách tán, Tống thị lại khóc muốn chết muốn sống, một đám người lật tung mọi ngõ ngách trong nhà cũ, ngay cả trong nhà xí cũng đều tìm kiếm nửa ngày, chung quy vẫn không thấy bóng dáng của hắn. Chỉ thấy trên tường nhà xí có một hàng chữ dùng đá khắc lên: “Ta đi sung quân, chớ lo.”

Tin tức truyền lại Lục phủ, Lục lão ông đương trường liền tức giận đến hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh lại, cũng bởi vì biết rõ tính tình của Lục Luân, cũng không trách cứ đám người Phạm Bao, thay Lục Luân an bài lại việc hôn nhân, có điều bị thương tâm, thêm tật xấu ho khan, vừa ho một cái liền tê tâm liệt phế, thất lưng cũng ngày càng gập xuống, dường như già đi vài tuổi.

Lâm Cận Dung lo lắng đề phòng một mùa đông, đến lúc này, biết không còn ích gì nữa, ngược lại trở nên tỉnh lặng, chỉ đi tìm Lâm Thế Toàn, đem một bao vàng bạc giao cho Lâm Thế Toàn, cầu hắn nơi nơi tìm kiếm, xem có thể tìm được Lục Luân hay không, thì đem thứ này giao cho Lục Luân. Nàng chỉ phán đoán hắn trong tay có tiền tài, không đến mức rơi vào tà đạo, hoặc là nói, tận lực rơi vào tà đạo trễ hơn. Trừ việc này ra, nàng thật sự không tìm thấy điều gì khác làm cho Lục Luân, hết thấy chỉ đợi tương lai.

Trong trường hợp đó, mãi cho đến giao thừa, Lâm Thế Toàn vẫn chưa gửi được bao vàng bạc kia đi, Lục Luân giống như biến mất trên cõi đời này.

Đêm giao thừa, gia yến tan, Lâm Cẩm Dung một mình một người gác đêm, ngồi đến nửa đêm nằm xuống, bình minh liền đúng giờ tỉnh lại, uống canh ngũ vị hương, thưởng tiền, phủ áo choàng ngồi ở phía trước cửa sổ xem Song Phúc cùng Song Toàn cầm sào trúc treo đồng tiền ở trong cầu hoa cầu phú, thấy có chút tịch mịch.

Lệ Chi xuất giá vào tháng chạp, liền đi theo Mào Trọng quản sự trong cửa hàng, chỉ chờ làm quen một chút, sang xuân sẽ đến Giang Nam thay nàng quản lý sản nghiệp bên kia, nên không thể lúc nào cũng bồi ở bên người nàng, Phương Trúc rốt cuộc vẫn có khoảng cách với nàng, trừ bỏ chính sự ra cũng không thân cận, Đậu Nhi thì ít nói, Anh Đào tuổi nhỏ, Quế ma ma cùng Quế Viên nàng không muốn cùng các nàng nhiều lời, Song Phúc cùng Song Toàn lại không thể nói rõ. Lâm Cẩm Dung bỗng dưng phát hiện, nàng không tìm thấy người có thể tâm sự nổi lòng riêng.

298. Chương 301: Tin Mừng

Từ tháng giêng, toàn bộ Lục gia đều đắm chìm trong không khí khẩn trương. Một bên là lo lắng Lục lão ông bị bệnh, một bên là về thành tích trong kỳ thi của Lục Giam. Lục lão phu nhân hoàn toàn tụng kinh niệm phật, ngay cả Lâm Ngọc Trân cũng quyết định ăn chay một thời gian, lại cầm rất nhiều tiền tài đi bố thí cung phụng, chỉ cầu phù hộ. Khang Thị rất biết quan sát, mặc dù chưa từng ăn chay, nhưng cũng đi theo Lục lão phu nhân hầu hạ thập phần ân cần, sao chép kinh thư gì đó, biểu hiện thật sự im lặng hiểu chuyện.

Lâm Cẩm Dung là người bình tĩnh nhất, dù sao kết cục nàng đã sớm biết, Lục Giam không có khả năng thi rớt, ước chừng cũng không có khả năng làm bài kém. Nàng từ trước sao kinh niệm phật làm việc thiện đã thành thói quen, cũng không cố ý đi làm, sao kinh niệm phật, bỏ tiền công đức thì có thể, chính là bảo nàng bỏ ra quá nhiều tiền tài bố thí cung phụng hòa thượng trong chùa chiền, nàng cũng là không chịu, còn không bằng mua hương liệu thường dùng đem đến cho tá điền ở thôn trang của nàng, hoặc là bố thí chút đỉnh cho người nghèo cũng có ý tứ.

Đào thị lúc trước cũng giống như Lâm Ngọc Trân, luôn thích cầu Phật tổ, vì Bồ Tát bỏ tiền tu sửa, quyên góp tiền công đức các thứ, sau lại thấy nàng làm như thế, không khỏi nhận thức cũng làm theo nàng, để các nàng giúp đỡ nhiều người khẩn cấp hơn. Mặc dù không phải cần người bên ngoài cả ngày xưng hô các nàng là người lương thiện, nhưng thấy bọn họ tươi cười, mẫu tử hai người trong lòng có thêm cảm giác kiên định thỏa mãn không thể nói rõ.

Cứ như vậy, ngày thần nhiên trôi qua, đông đi xuân đến, lại là hoa hồng liễu xanh, mưa xuân lâm râm. Lâm Cẩm Dung đầu xuân thu được thư báo bình an của Lục Giam, tiến bước phu thê Lệ Chi, tháng hai lại an bài Quế ma ma tiến đến Thanh châu tặng lễ tròn tháng cho hài tử mới sinh của Lâm Cẩm Âm, trung tuần lại nhận được thư và quà tặng của Dương Mạt ân cần thăm hỏi, cuối tháng viết hồi âm lại nhờ Ngô gia đưa cho Dương Mạt cùng một chút quà quê.

Tháng ba, Lục lão phu nhân đi Bình Tế tự ở đó gần nửa tháng, hạ tuần trở về, trước cùng Lâm Ngọc Trân thiết yến chiêu đãi nữ quyến thân gia ở thành Bình châu, sau đó cùng Lâm Ngọc Trân, mang theo Khang Thị lui tới các phủ, hoặc là ngắm hoa, hoặc là nghe khúc xướng, xem diễn cũng là thần nhiên tự đắc.

Đảo mắt vào tháng tư, thời tiết từ từ nóng lên, Khang Thị ẩm thực không tốt, thỉnh đại phu đến khám, phát hiện hoài thai, Lâm Ngọc Trân ghen ghét vạn phần, thấy Lâm Cẩm Dung còn có vài phần không vừa mắt, lại nhân Lục Vân sắp xuất giá, trong lòng không tha, động tí là tức giận, tạp động tạp tây, nói chuyện cũng không hề nhỏ nhẹ, càng không có sắc mặt hòa nhã.

Lâm Cẩm Dung nay ở trước mặt Lục Giam đã bại lộ chân diện mục, làm sao e ngại Lâm Ngọc Trân? Lười ứng phó Lâm Ngọc Trân, không phải có việc tuyệt đối sẽ không lăng ở trước mặt Lâm Ngọc Trân. Nhân lúc Lâm Thế Toàn đến Đình huyện ở Tú châu, cửa hàng ở Bình châu tuy có quản sự đắc lực coi chừng, nàng cũng vẫn lo lắng, lúc nào cũng hỏi đến, làm việc không biết mệt, rảnh rỗi cũng thấy thực tại có chút nhàm chán.

Một ngày, sau giữa trưa, làm xong chuyện, Lâm Cẩm Dung thực sự mệt mỏi, cũng lười biếng động đậy, chỉ ngồi trước cửa sổ xem Song Phúc cùng Song Toàn đá cầu. Song Phúc là người mê trò này, một quả cầu

nhieu màu bị nàng đá chung quanh vòng thân xoay tròn, trông rất đẹp mắt.

Lâm Cẩn Dung nhìn xem vui vẻ, liền nâng tay gọi Anh Đào lại đây phân phó: “Người đi nói với các nàng, tổ chức thi đá cầu, xuất ra mọi chiêu thức đá cho ta xem, đá tốt sẽ có thưởng.”

Anh Đào thấy nàng hưng trí cao, vội đi an bài, đóng cửa viện lại, ở hành lang chuẩn bị chỗ ngồi cho Lâm Cẩn Dung, dâng lên trà quả, thỉnh nàng ngồi ở đó xem náo nhiệt.

Trong nháy mắt, trong viện vui đùa, oanh thanh tiếng cười, sắc váy phi vũ, rất náo nhiệt. Trương ma ma trông cửa cũng muốn tham dự náo nhiệt, trông mong Đậu Nhi nói tốt, nói là hiếm khi thiếu phu nhân hưng trí, để lão già này cũng đi theo diễn trò trước mặt thiếu phu nhân.

Đậu Nhi mím miệng cười: “Thiếu phu nhân nói, phàm là biết đá đều có thể, ma ma không sợ xương cốt già cả không thể vận động, thì có người nào cản trở người đây.”

Trương ma ma vui vẻ vô cùng, vội vàng đi vào, nhưng cũng chỉ muốn vô giúp vui, khiến Lâm Cẩn Dung hứng thú mà thôi. Hai ma ma thô sử ở một bên nhìn thấy, lộ vẻ mặt xấu hổ thay cho bà, bà lại mặc kệ hai người vẫn đi đá, lại da mặt dày đi cầu Lâm Cẩn Dung: “Lão ma ma chân tay già cả, sao có thể so với các tiểu cô nương, cầu thiếu phu nhân ban ân điển, đưa ra phần thưởng đi.”

“Chuẩn.” Lâm Cẩn Dung bảo Đậu Nhi lấy ra đôi hoa tai ngân nhĩ, hai kiện vải làm phần thưởng. Mấy thứ này chói lọi đặt ở nơi đó, ai đá tốt chính là của người đó, khiến bọn nha hoàn người hô ta kêu, tranh đấu, xuất ra các kiểu kỹ năng, ai cũng không chịu đứng đó chân tay ngứa ngáy, cũng gia nhập chiến đoàn. Lâm Cẩn Dung thấy hai người Quế Viên, Đậu Nhi chỉ đứng một bên hầu hạ, cũng không tham dự, liền lấy cây quạt chỉ vào hai người nói: “Nhân rồi làm cái gì? Đừng tưởng rằng các người hầu hạ ta là được thư thái, không đá cầu ta sẽ ban cho người khác, ta rất công bằng, không đá không cho. Đi đi đá đi.”

Đậu Nhi cười cười: “Nô tỳ từ nhỏ đã gốc nghiệt, vẫn là không nên tự mất mặt.”

Quế Viên xem xét Đậu Nhi, lại nhìn Lâm Cẩn Dung, hoàn toàn cẩn thận nói: “Thiếu phu nhân thưởng cho nô tỳ đã rất nhiều, cần gì đi tranh với các nàng? Hầu hạ thiếu phu nhân cho tốt chính là bổn phận.”

Lâm Cẩn Dung liếc mắt nhìn nàng một cái, thấy nàng bộ dạng cung kính thuần lương, nghĩ tới lời của nàng, nở nụ cười một tiếng, không hề nói gì, chỉ phe phẩy cây quạt ngấm Song Phúc đá cầu. Quế Viên thấy thế, miệng hé rồi mồm, rốt cuộc là cái gì cũng chưa nói ra, cúi đầu đứng một bên, cung kính cẩn thận.

Quế ma ma ở một bên nhìn, có chút đăm chiêu.

Bên này còn chưa phân thắng bại, đã có người ở bên ngoài gõ cửa: “Mở cửa nhanh, có tin tức tốt muốn báo cho Nhị thiếu phu nhân biết.”

Lâm Cẩn Dung nghe được rõ ràng, vội bảo ra mở cửa, người đi vào là Tổ Tâm, cười tươi như đóa hoa, vỗ tay vui vẻ nói: “Thiếu phu nhân là phúc chí tâm linh, lão nô thật xa chột nghe thấy bên này đang cười vui.”

Lâm Cẩn Dung trong lòng dự đoán, đại để là tin mừng Lục Giam thi đỗ, vội thỉnh Tổ Tâm ngồi: “Là có chuyện tốt gì vậy?”

Quả nhiên Tổ Tâm cũng không ngồi, ngược lại dập đầu chúc mừng với nàng: “Là Nhị gia thi đỗ rồi, ban thưởng tiền sỹ nhất giáp. Đã bắt đầu đi về rồi, đại để tháng sau sẽ đến nơi.”

Nhất thời tất cả mọi người hoan hô, Lâm Cẩn Dung vội gọi Đậu Nhi cầm tiền tài ra thưởng, lại hỏi Tổ Tâm: “Có biết là nhận chức quan gì không? Ngô gia nhị gia thi cử thế nào?” Triều Đại đều ban chức quan tương đương với xương danh, kiếp trước Lục Giam bắt quả chỉ là tiến sĩ xuất thân nhị giáp, là quan cứu phẩm nhỏ nhoi, sau lại đi phủ Hà Trung ở Giáng châu nhậm chức Thông phán, lần này Lục Giam lại chen chân vào nhất giáp, khiến nàng bức thiết muốn biết Lục Giam rốt cuộc sẽ làm chức quan gì.

Tổ Tâm thấy nàng hỏi đến, suy nghĩ một lúc mới nói: “Ngô gia Nhị gia cũng thi đỗ, nô tỳ chỉ biết Nhị gia thi tốt hơn Ngô Nhị gia, thứ khác cũng là không biết. Lúc này ở chỗ lão thái thái đang rất náo nhiệt, rất nhiều người tới chúc mừng, sao thiếu phu nhân không qua đó hỏi?” Đúng là thời điểm vinh quang của Lâm Cẩn Dung, há có thể không đến để nở mày nở mặt?

“Thật sự so với Ngô Nhị gia tốt hơn sao?” Lâm Cẩm Dung kinh hãi, cây quạt trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, Lục Giam thật sự thì tốt hơn Ngô Tương sao, kia thật sự là làm cho người ta không thể tưởng được. Nàng vốn nghĩ rằng, Lục Giam mặc dù thật sự thì tốt hơn so với kiếp trước, nhưng chưa chắc đã bằng Ngô Tương, dù sao Ngô Tương là thần đồng hàng đầu cũng không phải được tùy tiện phong tặng, có thiên phú, cộng thêm hần cũng thập phần khắc khổ cố gắng, ai ngờ Lục Giam thật sự đã thắng Ngô Tương. Chẳng lẽ nói, quyết tâm lại có thể to lớn đến mức ấy?

Tổ Tâm ánh mắt phát sáng, một bộ dạng vinh quang: “Vâng, Đại phu nhân vừa mới nghe được tin mừng, lập tức liền hỏi chuyện này, nghe nói là bài danh ở Ngô Nhị gia ở đằng trước, lúc ấy liền cười to vài tiếng.”

“Lúc ấy có người ngoài ở đó không?” Lâm Cẩm Dung xoa xoa trán, thật đúng là tính tình của Lâm Ngọc Trân, cũng không sợ để người bên ngoài biết được, rơi vào lỗ tai của Ngô gia, vô duyên vô cớ lại đắc tội với người ta.

Tổ Tâm vội đáp: “Không có, chỉ có người trong nhà. Nhị thiếu phu nhân nhanh vào nhà thay đổi xiêm y, trang điểm một chút, rồi đến Vinh Cảnh cư thôi.” Vừa nói, vừa bảo đám người Đậu Nhi đem Lâm Cẩm Dung vào phòng, ba chân bốn cẳng giúp Lâm Cẩm Dung trang điểm, thay đổi váy lụa mềm nhũ đỏ sắc bạc, lại vây quanh nàng hướng tới Vinh Cảnh cư.

Trong Vinh Cảnh cư người đến người đi, chung quanh tiếng hoan hô cười đùa, đợi đến khi Lâm Cẩm Dung bước vào, đã thấy có vài nữ quyến bốn gia ngồi bên trong, đang vui mừng nói chuyện với Lục lão phu nhân cùng Lâm Ngọc Trân. Thấy Lâm Cẩm Dung đi vào, lại lôi kéo nàng chúc mừng một phen.

Lâm Cẩm Dung không khỏi cảm khái, cũng không biết những người này biết tin tức từ đâu, nàng làm thế tử mới biết được, người ta đã tới cửa chúc mừng. Lâm Ngọc Trân tâm tình tốt, thu liễm thần sắc khó coi, nâng tay gọi nàng đi qua: “Buổi tối chỉ sợ còn có rất nhiều người muốn tới, mẫu thân con các nàng khẳng định cũng sẽ đến, nhanh phân phó đi xuống, bảo phòng bếp chuẩn bị mấy bàn yến hội đãi khách.”

Lâm Cẩm Dung còn có rất nhiều chi tiết muốn hỏi, nhưng cũng không tiện ở lại, đành phải hành lễ cáo từ, chuẩn bị mọi thứ ở phòng bếp. Khang Thị hiểu biết, vội vàng cười nói: “Nhị tẩu lúc này tâm không ở đó, còn không bằng ở lại đây nghe một chút chuyện của Nhị bá, để đệ muội đi an bài là được rồi.”

Lâm Cẩm Dung cười cười, chấp tay nàng nói: “Muội đến trước ta, nói vậy so với ta biết hơn nhiều, không bằng hai chúng ta cùng đến phòng bếp, muội kể lại những điều muội biết, như thế nào?”

Khang Thị mím môi cười, ôn nhu nói: “Đó là tất nhiên. Nghe nói lần này Nhị bá thụ chức quan bát phẩm.” Nàng rót cuộc là xuất thân khác biệt, nói năng rất rành mạch.

“Ai nha, thật sự là chúc mừng Nhị đệ muội.” Khang Thị còn chưa nói xong, Lã thị liền vẻ mặt tươi cười đi tới, ánh mắt đảo qua bàn tay hai người đang nắm chặt, rồi lại thần nhiên thu hồi ánh mắt.

“Cùng vui, cùng vui.” Lâm Cẩm Dung hoàn lễ với Lã thị, ngoái đầu nhìn lại Khang Thị, Khang Thị thoải mái, cũng không có bộ dáng tị hiềm ở trước mặt Lã thị, không khỏi mỉm cười: “Ta cùng với Tam đệ muội muốn đi phòng bếp an bài cơm chiều, đang lo bên trong không có ai tiếp đón khách nhân, may mà Đại tẩu đã tới rồi.”

Lã thị cười gượng một tiếng, để hai người rời đi.

299. Chương 302: Suy Nghĩ

“Nghe nói là chức Giáo thư lang, chúc mừng Nhị tẩu.” Khang Thị cùng Lâm Cẩm Dung đi đến chỗ không người, thân thiết cầm tay nàng, thấp giọng nói: “Nhị tẩu, ta đến nhà này thời gian mặc dù không lâu, nhưng cũng biết tẩu là người khoan hồng độ lượng, tẩu đối đãi tốt, ta vẫn đều nhớ kỹ, là thật tâm thật lòng thay tẩu cao hứng.” Nói đến chỗ này, liền cười cười: “Đương nhiên, ta nói với tẩu lời này, cũng không phải bởi vì Nhị ca thi đỗ, mới cố ý làm vậy, lời này đã sớm cất giấu trong lòng, hôm nay cơ duyên xảo hợp, có thể nói ra với tẩu thôi.”

Lâm Cẩm Dung tất nhiên sẽ không cự tuyệt ý tốt của nàng, cười nói: “Ta đối tốt cũng vì chính bản thân người đó. Nhân phẩm tốt, cách làm người tốt, mới có thể khiến ta đối tốt với bọn họ.”

Khang Thị nghe xong lời này, trong lòng cũng là thập phần thoải mái, không khỏi thăm dò nói: “Nhị tẩu, nếu đã nói đến nước này, ta không khỏi muốn nói với tẩu suy nghĩ trong lòng. Nếu tẩu nghe xong thấy được, nhớ rõ là ý tốt của ta, nếu thấy không được, thì cứ quên đi.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Muội nói đi.”

Khang Thị nhìn thẳng mắt nàng, gần từng tiếng nói: “Con nói dối quan trọng hơn, Nhị tẩu nếu có biện pháp, trăm ngàn lần phải thừa dịp Nhị bá trở về nhà lần này, nói động các trưởng bối, tùy ý hấn, đừng phạm hồ đồ, nói cái gì ở lại trong nhà hầu hạ trưởng bối, vài thứ kia đều là phù phiếm thôi.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra một hơi. Khang Thị vẫn đáng yêu quang minh giống như kiếp trước. Lúc trước Lục Kinh độc chết Lục Luân, phu thê vốn là nhất vinh câu vinh, nhất tổn hại cùng tổn hại, Khang Thị cũng dám tỏ vẻ hèn mọn phản đối, kể lại tình hình thực tế cho nàng biết, cũng không sợ bởi vậy khiến Lục Kinh mất vui. Nay đích tôn cùng Nhị phòng ích lợi chi tranh đến tình trạng này, đổi lại là người khác chỉ sợ sẽ hoài nghi lời này là dụng tâm kín đáo, muốn mượn việc nàng không có con nối dõi, nhân cơ hội gây xích mích nàng, để nàng đi theo Lục Giam, giành lại quyền quản lý, mượn cơ hội xuất đầu lộ diện.

Nhưng từ góc độ tự hỏi, lời này của Khang Thị thật sự thay nàng lo lắng. Nếu không có con nối dõi, dù đối với trưởng bối hiếu kính, nắm nhiều tiền trong tay thì thế nào? Đối với nữ nhân mà nói xác thực đều là phù phiếm, lòng người biến chuyển, tình yêu của trượng phu quá mức hư vô mờ mịt, không thể dựa vào cũng không đáng tin cậy, con nối dõi mới là quan trọng nhất. Tuy Lâm Cẩm Dung hiện tại chưa nghĩ xa như vậy, cũng hiểu sự thật bên trong lời nói này, kiếp trước nếu nàng không mất đi Ninh nhi, sao có thể rơi vào tình cảnh này?

Khang Thị thấy Lâm Cẩm Dung chẳng những không đáp lời của nàng, thần sắc còn có chút phức tạp, không khỏi có chút ngượng ngùng: “Nhị tẩu sợ là cho rằng ta.....”

Lâm Cẩm Dung ngừng lời Khang Thị, ôn nhu nói: “Tam đệ muội không cần nhiều lời, ta vừa rồi nói, ta đối đãi với muội tốt, là vì tin tưởng muội đáng được như thế, nay muội nói lời này với ta, ta tất nhiên cũng tin tưởng muội có ý tốt. Sao có thể hoài nghi muội dụng tâm kín đáo?”

Khang Thị thấy lời mình muốn nói nàng đã nói thay rồi, không khỏi mỉm cười: “Nhị tẩu quả nhiên là người đáng để tương giao, rộng rãi như vậy, cũng không uống ta cùng tẩu giao hảo duyên cớ, dù có bị người trách cứ.”

Đây là lần đầu tiên Khang Thị ở trước mặt Lâm Cẩm Dung đề cập đến Tổng thị, Lã thị, ý chỉ tình nghĩa hai người càng gần từng bước. Lâm Cẩm Dung không khỏi nhớ tới kiếp trước, Khang Thị mặc dù chưa từng đi theo người bên ngoài giẫm đạp nàng, nhưng cũng xem thường tính tình của nàng, từng nói nàng dù có bị người khác vác gậy đánh cũng không rên một tiếng, sống thật uất ức. Lúc này lại khen ngợi nàng, nói nàng rộng rãi, vui vẻ nói lời trong lòng, là muốn cùng nàng trở thành bằng hữu tương giao.

Có thể thấy được bằng hữu, cố nhiên là có hứng thú hợp nhau, bất tri bất giác bước đi cùng một chỗ, ví dụ như nàng cùng Dương Mạt; Cũng có loại điều kiện tương đương, cơ duyên xảo hợp, cố ý kết giao mà thành bằng hữu, ví dụ là nàng cùng Khang Thị lúc này. Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy cả đời này biến hóa thực tại không ít, rất nhiều khát cầu kiếp trước về cơ bản kiếp này nàng đã chiếm được, chính là mấy việc mấu chốt thủy chung cũng không thay đổi, khiến nàng thật sự khó có thể nắm bắt.

Nhưng mà, ngay cả có thể sống thêm bốn năm, nên hết sức khiến bản thân sống vui vẻ thoải mái, không phải sao? Lâm Cẩm Dung cảm thán một hồi, liền ném ra sau đầu.

Một ngày này của nàng có thể nói là phong cảnh vô hạn, một đường bước vào, đều có người tiến lên chúc mừng, Khang Thị nhìn xem hâm mộ, nói thẳng ra: “Tam lang nhà ta cả đời sợ là không có số mệnh này, chỉ cần hấn có thể đỗ tâm tâm, không phải kẻ vô dụng, ngày sau lúc nộp thuế má, ta đây cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.”

Lâm Cẩm Dung biết rõ Lục Kinh không có số mệnh kia, nhưng cũng chỉ có thể khuyên giải an ủi Khang Thị: “Nhất định có thể đỗ mà.”

Khang Thị thẳng thắn, cũng không giống như người khác, rất sợ nói ra chỗ thấp kém của bản thân, sợ sệt bị người khác coi thường, vì vậy chỉ cười nói: “Ta sẽ nhớ cát ngôn của Nhị tẩu, chính là a, chúng ta nói xấu

sau lưng, hần như vậy ta xem ra thật là khó khăn.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Công danh trên đường có thể đi được bao xa? Chỉ cần hần có thể quản gia là tốt rồi. Nếu không nữa thì, không phải còn có hài tử trong bụng muội này sao? Tất nhiên là một tiểu tử, thông minh lại cường tráng. Muội giáo dưỡng thật tốt, tương lai tiến sĩ cũng không khó a.” Lời này cũng là thật tình thật lòng, thật sự là tiểu tử mũm mĩm, cũng thực thông minh cường tráng, chính là tiến sĩ gì đó, là nàng bịa chuyện, nàng không thể sống cho đến lúc đó mà.

Khang Thị nghe Lâm Cẩn Dung chúc phúc hài tử trong bụng nàng như thế, so với khen Lục Kinh còn vừa lòng hơn, vỗ bụng cười nói: “Tương lai Nhị tẩu cũng sẽ có nhi tử. Tương lai hai người sẽ được Nhị bá giáo dạy hần học vấn, huynh đệ bọn họ hòa thuận chung sống, ta liền cảm thấy mỹ mãn.”

Lâm Cẩn Dung cười cho qua. Chỉ tính toán uống nước nhớ nguồn, còn nên sai người báo tin tức Lục Giam thi đỗ cho Chư tiên sinh mới phải, cũng tiện cho Lâm Thận Chi một tấm gương, khích lệ hần một phen. Vì thế bảo Phương Trúc lại đây, dặn nàng mang theo quà tặng, thừa dịp sắc trời còn sớm, cưỡi ngựa đến thư viện báo tin vui. Lại phân phó người đi nhắc nhở Phạm Bao, phải nhớ chuẩn bị lễ phái người tới cửa chúc mừng Ngô gia, không thể thất lễ.

Lâm gia quả nhiên chậm rãi đến đây, ngay cả Lâm lão thái gia ít khi xuất môn cũng tới, lúc chạng vạng, Tri châu Bình châu cùng Tri huyện phụ cận cũng sai người tặng bái thiệp và quà tặng tới cửa, nhất thời Lục gia nổi bật vô song.

Lâm Cẩn Dung chỉ tính toán, giữ người lại dùng cơm phải dọn ra gần mười bàn, thật sự là hơi quá sức, cũng không khó xử phòng bếp, trực tiếp sai người đi Ngũ Trượng lâu đặt tiệc, thế này mới xem như đem sự tình an bài viên mãn.

Ngày này, Lục gia giăng đèn kết hoa, vui sướng, trước cửa ngựa xe như nước, khách nhân ồ ạt ra vào. Lục lão ông như kỳ tích trở nên khỏe mạnh, đầu cũng không đau nhức, ánh mắt cũng đỡ kém, ho khan cũng ngừng, thanh âm như chuông, vững như thái sơn, đem những khách nhân tiếp đón chu đáo. Lại bảo người lấy tiền ra, từ trên xuống dưới đi thưởng, đốt pháo, thật sự là cảnh tượng vui mừng náo nhiệt.

Đợi đến khi mọi việc an bài thỏa đáng, khách nhân cáo từ, sắc trời dĩ nhiên đã tối đen, Lâm Cẩn Dung lúc này mới rảnh rỗi ngồi xuống ăn nửa bát cơm, trong Lục gia, nàng dĩ nhiên là người mệt nhất, phải để tâm nhiều nhất.

Đêm nay, Lâm Cẩn Dung tức cảnh sinh tình, chống má ở dưới đèn ngồi hồi lâu. Năm ấy, tin tức Lục Giam thi đỗ trở về, quản gia là Tống thị, đầu bếp là Lã thị, bận rộn là bà tức các nàng, phong quang là Lâm Ngọc Trân, vui mừng là Đồ thị. Mà nàng, chỉ yên ắng đứng đó, có cũng được mà không có cũng không sao, lặng yên không một tiếng động, mọi người bất quá chỉ theo phép tắc đem tin vui nói cho nàng biết, sau đó cũng không để ý đến nàng, nàng dường như ở một thế giới hoàn toàn khác biệt. Ninh nhi bị chết không chỉ là Lục Giam trách nàng, những người khác cũng mắng nàng không bảo hộ chu toàn.

Lục Giam áo gấm về nhà, châu huyện ngày ngày đều mở tiệc chiêu đãi, ai đến cũng không cự tuyệt, ngày ngày uống rượu, có thể nói là mơ mơ màng màng. Cũng chính là thời điểm kia, Quế Viên thừa dịp lên vào giường, sau đó hần mang theo Trường Thọ rời nhà đi nhậm chức, bỏ nàng một mình ở nhà. Tiếp theo, Lục Giam nhậm chức ngày người bất quá đã hơn một năm, Lục lão ông qua đời, hần báo có đại tang phải trở về. Phu thê gặp lại giống như không quen biết, quả nhiên là ai cũng không có ngày lành.

Gió đêm khiến lá cây ngoài cửa sổ lao xao xào xạc, gió lạnh theo cửa sổ chen vào, thổi trúng ánh nến nhảy nhót vài cái, trong phòng nhất thời quang ảnh loang lổ, Lâm Cẩn Dung nhặt lên cây kéo bạc, cất bớt đi lá héo dư thừa trong chậu cảnh.

Lúc trước là Lục Giam muốn vội vàng dự thi, mỗi người chỉ sợ phá hỏng đại sự, không ai dám để hần gần nữ nhân, chuyện con nôi dôi bị hoãn lại một bước; Mà lần này Lục Giam dĩ nhiên phong quang vô hạn, đây là việc đứng mũi chịu sào quan trọng nhất. Ít nhất trước khi Lục Giam hồi kinh đi nhậm chức, nhất định phải được giải quyết.

Chỉ không biết người Lục gia là muốn để nàng an bài người đi hầu hạ Lục Giam, hay là muốn dùng phương thức giống như kiếp trước, ngầm an bài người lên giường, làm cho nàng không thể không chấp nhận sự thật đây. Mà Quế Viên, có còn có lá gan dám làm việc đó sau lưng nàng nữa hay không? Quế Viên trong lòng

hướng về Lục Giam là khẳng định, bằng không mấy ngày nay, thời điểm hai mẫu tử thân phận xấu hổ như thế đều chưa từng đề cập qua một câu rời đi, hoặc là cầu nàng an bài làm việc khác gì đó.

Lâm Cẩm Dung nghĩ đến đây, không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua Quế Viên ngồi ở một bên cúi đầu, cần cù thật thà thay nàng làm hài.

Nhận thấy ánh mắt của Lâm Cẩm Dung, Quế Viên miễn cưỡng ngẩng đầu lên, mang theo vài phần kinh hoàng nhìn nàng một cái, lại nhanh cúi mắt, thả khung thêu trong tay xuống đứng dậy thấp giọng khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân. Người bận bịu một ngày, ngày mai chỉ sợ khách nhân còn tới nữa, phải sớm đi nghỉ ngơi mới phải.”

Nàng kiếp này thay đổi tính tình, nếu không đâu dễ dàng chịu thiệt nhịn thở, Quế Viên cũng đã hướng tới vẻ ôn lương kính cẩn, xem bộ dáng này, sợ là thật sự không dám làm việc đó sau lưng nàng. Lâm Cẩm Dung lại thu hồi ánh mắt, tiếp tục nghiêm túc làm việc trong tay, nàng phi thường rõ ràng, đã đến thời điểm nàng phải đưa ra lựa chọn.

Không câu nệ nàng ngày sau sinh tử như thế nào, không câu nệ Lục Giam có thể kiên trì ra sao, nếu nàng không muốn ở chung một chỗ với hắn, nên thống thống khoái khoái theo ý tứ của trưởng bối Lục gia, thoải mái để hắn nạp thiếp, đừng làm lỡ con nôi dôi của hắn. Như vậy, nàng mặc dù không cùng Lục Giam lên kinh nhậm chức, mặc dù sẽ đắc tội hắn, nhưng dựa vào quan hệ quen biết và tài sản hai năm nay của nàng, nàng ở lại Lục gia vượt qua vài năm ngắn ngủi, cũng không có ai dám không để ý sắc mặt của nàng, đủ để có thể bình yên qua ngày, chống đỡ đến cuối cùng.

“Thiếu phu nhân.” Quế ma ma đột nhiên vén màn đi vào, không nói hai lời, liền hướng trước mặt nàng quỳ xuống, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, thưa dịp hôm nay Nhị gia mừng rỡ, lão nô xin thiếu phu nhân ban ân điển, còn thỉnh thiếu phu nhân thành toàn.”

300. Chương 303: Trung Tâm

Thấy Quế ma ma hành động như thế, Quế Viên cả kinh ném việc trong tay, mạnh đứng lên. Nàng đứng dậy quá mau, váy vướng vào ghế con, ghế con bất đắc dĩ ngã xuống đất, phát ra thanh âm nặng nề. Tiếng vang này đập vào trong lòng mỗi người, làm cho người ta kinh hồn táng đờm, lại không thể mặc kệ.

Lâm Cẩm Dung nắm chặt cây kéo, ôm tâm tư mặc kệ, xem vận mệnh như thế nào sẽ tỏ thái độ, cũng không đỡ Quế ma ma đứng lên, chỉ chậm rãi ngồi thẳng thân mình, cười nhẹ: “Ma ma đứng lên mà nói. Tốt xấu ta cũng nhờ ma ma nuôi dưỡng, hơn mười năm vất vả ta đều ghi tạc trong lòng. Phạm là điều người mở miệng muốn nhờ, nếu ta có thể làm được, không thể có đạo lý không đáp ứng.”

Quế ma ma nghe Lâm Cẩm Dung nói như thế, bả vai đang cứng ngắc dần dần trở nên thả lỏng, nhưng không đứng dậy, gương mặt nhìn Lâm Cẩm Dung gần từng tiếng nói: “Lão nô chỉ có một nữ nhi như Quế Viên, cuộc đời này chỉ mong nàng có thể bình an qua ngày, không thiếu ăn thiếu mặc. Phụ thân nàng chết sớm, lão nô cũng không có tiền đồ, chỉ có dựa vào thiếu phu nhân chuẩn bị đường ra cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung đôi mắt đen sâu kín, biểu tình nửa điểm không thay đổi, cười nói: “Thân là nương, nghĩ đến điều này chính là nhân chi thường tình, ta đương nhiên sẽ thành toàn cho người. Chỉ là không biết, ma ma thấy như thế nào mới là tốt nhất đây?”

Quế Viên hé ra mặt cười trắng bệch như tuyết, hai tay gắt gao nắm góc váy, ánh mắt đảo qua trên mặt Quế ma ma, lại dừng ở trên mặt của Lâm Cẩm Dung, tâm vừa khẩn trương, lại nhảy nhót.

Quế ma ma ngửa đầu nói: “Thiếu phu nhân, Lệ Chi so với Quế Viên còn lớn hơn mấy tuổi, lúc trước nàng chưa gả đi, lão nô cũng không dám nhiều lời. Hiện nay nàng đã ra cửa, lão nô liền đánh bạo thỉnh Phương ma ma hỏi thăm một chút, nghe nói Hồ ma ma có chất nhi khá được, lúc này đang theo làm thủ hạ của Phạm Đại tổng quản, cũng rất có năng lực. Lão nô cả gan, muốn nhờ thiếu phu nhân thúc đẩy việc hôn nhân này, tương lai sinh hạ con cháu, thay Quế gia kéo dài hương khói, lão nô cũng coi như không làm cho phụ thân nàng thất vọng.....”

Quế Viên trong mắt nháy mắt hàm chứa đầy lệ, thất thanh hô: “Nương..... Nương, tuổi con chưa lớn, Lệ Chi tỷ tỷ hai mươi mốt mới gả ra ngoài” Nàng toàn thân khốn chế không được run run, đi về phía

trước hai bước, vội tới trước mặt Lâm Cẩm Dung quỳ xuống: “Thiếu phu nhân, nô tỳ còn chưa muốn bị gả đi, nô tỳ muốn đi theo hầu hạ người như trước.”

“Con biết cái gì? Chẳng lẽ ta còn hại con sao?” Quế ma ma trừng lớn hai mắt, hung tợn nhìn Quế Viên, lớn tiếng nói: “Thiếu phu nhân, thỉnh người nể mặt già của lão nô đã tận tâm hầu hạ người mấy năm nay, trả lại cho lão nô một phần tình cảm.” Nói xong vang dội dập đầu.

Quế Viên há mồm, rốt cuộc không nói được gì, chỉ bụm mặt “anh anh” khóc lóc.

“Con khóc cái gì?” Quế ma ma vẻ mặt lo lắng, hận không thể bịt miệng của nàng, nhưng lại không dám làm quá rõ ràng, gấp đến độ mồ hôi túa đầy mặt và cổ, rơi vào đường cùng, chỉ có thể tội nghiệp nhìn Lâm Cẩm Dung, thấp giọng năn nỉ gọi: “Thiếu phu nhân?”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nhìn mẫu tử hai người.

Có việc nàng không thể không thừa nhận, vẫn đều nói với bản thân, Quế ma ma đối với nàng là có tình cảm, nàng phải nhớ tình. Nhưng từ chỗ sâu trong đáy lòng nàng cũng hiểu được, nàng vẫn đều oán hận các nàng. Hận Quế Viên cô phụ sự tín nhiệm đau sùng của nàng, trách Quế ma ma bỏ quên nàng chạy trốn, oán mẫu tử hai người lấy phương thức cộng đồng ruồng bỏ nàng, cho nên mới có việc sau khi trọng sinh trở nên bất hòa cùng phòng bị, mới có thể đem Quế Viên mang đến Lục gia, mới có thể mắt lạnh nhìn hết thấy phát sinh — di nương không phải tốt đẹp gì, thông phòng lại càng không hay ho, nhưng nếu Quế Viên muốn như vậy, nàng đương nhiên sẽ thành toàn.

Kiếp trước như thế, kiếp này cũng như thế, nàng đối với Quế Viên đã sớm không còn thương hại cùng tín nhiệm, Quế Viên chết sống nàng cũng sẽ không để ở trong lòng, nhưng Quế ma ma hiện tại lại quỳ gối trước mặt cầu nàng cho Quế Viên một con đường, cũng đã chuẩn bị thật tốt.

“Đứng lên mà nói.” Sau một lúc lâu, Lâm Cẩm Dung vươn tay nâng Quế ma ma dậy: “Ta vừa rồi nói qua, chỉ cần ta có thể làm, sẽ nghĩ cách thành toàn. Nhưng chỉ là hai chữ nhân duyên còn chú ý đến việc người tình ta nguyện, Quế Viên nếu không chịu, ta cũng khó xử.”

“Ta thiếu phu nhân thành toàn, thỉnh thiếu phu nhân cho lão nô hai ngày, lão nô sẽ dạy dỗ đạo lý cho nàng.” Quế ma ma hiểu được ý tứ của Lâm Cẩm Dung, đây là muốn chính nàng nói rõ với Quế Viên.

Lâm Cẩm Dung khoát tay áo, ý bảo các nàng lui ra.

Quế Viên tuyệt vọng chi cực, bị Quế ma ma kéo đi ra ngoài tới cạnh cửa, đột nhiên trở lại hô: “Thiếu phu nhân, nô tỳ đối với người thật sự trung tâm. Năm rộng tháng dài người sẽ biết.”

Lâm Cẩm Dung đưa lưng về phía Quế Viên vẫn không nhúc nhích, giống như không hề nghe thấy.

Quế ma ma hung hăng nhéo một cái lên cánh tay Quế Viên, một tay túm lấy nàng lôi ra ngoài.

Thật sự trung tâm, xác thực trung tâm, đây là dạng trung tâm gì vậy. Lâm Cẩm Dung đột nhiên rất muốn cười. Chính mình đã để cho loại sự tình này diễn ra mà? Lúc trước quả nhiên là chui rúc vào sừng trâu mà.

“Thiếu phu nhân, canh giờ không còn sớm, nên nghỉ ngơi.” Đâu Nhi nhẹ tay nhẹ chân đi vào, cầm trà an thần tới trước mặt Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng hỏi: “Người đều nghe thấy sao?”

Tiếng vang lớn như vậy, muốn không nghe thấy cũng không được. Đâu Nhi nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Lâm Cẩm Dung cầm trà an thần uống một hơi cạn sạch: “Người thấy thế nào?” Tại đây vào đêm đầu hạ, nàng buông xuống gánh nặng đã mang khá lâu, thấy thực nhẹ nhàng, đặc biệt muốn tìm người trò chuyện.

Đâu Nhi có chút vô thố, do dự một lát mới nói: “Nô tỳ nghĩ, Quế ma ma đại để là nói thật.” Nàng thâm nghĩ, Quế ma ma xem như hiếm khi thông minh như vậy. Chỉ bằng thân phận nhũ mẫu của Lâm Cẩm Dung, chỉ cần giữ lại phần tình cảm này, chỉ cần Lâm Cẩm Dung còn sống một ngày, Quế ma ma sẽ không thể khổ sở. Tương phản, nếu thật sự để Quế Viên trở thành thông phòng, vô luận được sủng ái hay là không, phần tình cảm này còn lại được mấy phần? Mà, vốn trong mắt trong lòng Nhị gia chỉ có Lâm Cẩm Dung, Quế Viên kia thật sự là tự nhảy vào vũng bùn. Phàm là có mắt quan sát, cũng nên đi đường này mới phải.

“Ta cũng hiểu được nàng là nói thật.” Không câu nệ Quế ma ma xuất phát từ sự lo lắng nào, vì có gì? Hiện tại nói những lời này, Lâm Cẩm Dung đều chỉ cho là nàng còn coi trọng tình cảm mười mấy năm. Như thế, nàng sẽ thành toàn.

Đậu Nhi thấy nàng thần thái an tường, nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Thiếu phu nhân, nhưng chỉ là, sợ người sẽ phải tổn chút tâm tư. Hơn phân nửa là không tới mấy ngày nữa, lão thái thái hoặc là Đại phu nhân sẽ tìm người nói chuyện.” Dứt bỏ chuyện khác không nói, Quế Viên quả nhiên là thông phòng thích hợp nhất, hiện tại Lâm Cẩm Dung đáp ứng Quế ma ma thả Quế Viên, vậy nghĩa là, Lâm Cẩm Dung không thể không nghe theo Lục lão phu nhân cùng Lâm Ngọc Trân an bài, cho ai chính là người đó.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi? Ta nhớ rõ người còn nhỏ hơn Quế Viên mà.” Lâm Cẩm Dung cười nhìn Đậu Nhi một cái. Nha đầu kia ngày thường giống như miệng hồ lô vậy, ai ngờ trong lòng cũng hiểu biết, mọi chuyện đều xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng.

Lâm Cẩm Dung vốn vô tâm hỏi han, Đậu Nhi lại nghe ra chút ý tứ khác, lập tức thay đổi thần sắc, nha nha nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ còn rất nhỏ..... Cũng không tính là nhỏ, 16 rồi” Nhịn nhẫn, lại xấu hổ nói: “Nô tỳ mặc dù không bằng Lệ Chi tỷ tỷ có bản lĩnh, nhưng cũng ngóng trông tương lai có thể giống như nàng.....”

Nha đầu kia nghĩ đi đâu vậy? Ai nghe vào sẽ nghĩ rằng mình buông tha Quế Viên lại bắt nàng đến thay a? Lâm Cẩm Dung mở to hai mắt, mọi buồn bực đều tiêu tan, càng nhìn Đậu Nhi càng đáng yêu, nhịn không được ha ha cười rộ lên: “Ta nhớ kỹ, Đậu Nhi của chúng ta tương lai muốn gả cho đại quân sự có bản lĩnh a.”

Đậu Nhi mặt đỏ như muốn nhỏ máu, một đôi mắt như lá liễu lại tràn ngập sáng rọi, hiếm khi hiển lộ ra vài phần hoạt bát, oán trách nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ cũng chưa nói gì mà.”

“Ta hiện nay không có nhiều người, còn phải giữ người lại thêm hai năm. Người gấp cũng không được, cố chờ đi.” Lâm Cẩm Dung nhịn xuống cười, ý bảo nàng: “Mức nước đến cho ta rửa mặt. Hầu hạ thiếu phu nhân ta cho tốt, nhất định ta sẽ thay người xem tướng a.”

Đậu Nhi dùng sức chà chà chân, cúi đầu chạy vội đi ra ngoài. Lâm Cẩm Dung đẩy ra cửa sổ, hương hoa nhài lan tỏa vào phòng, hít một hơi thật dài.

Ngày hôm sau, Quế ma ma ngay tại trước mặt Lâm Cẩm Dung thay Quế Viên cáo bệnh, Lâm Cẩm Dung hỏi nàng cần gấp đại phu không, Quế ma ma trả lời không cần, tình dưỡng mấy ngày là tốt rồi, Lâm Cẩm Dung cũng đáp ứng, từ nay về sau không hề hỏi đến chuyện của Quế Viên nữa.

Lục gia vẫn náo nhiệt 7, 8 ngày mới trở nên yên ổn, không ngoài sở liệu của Lâm Cẩm Dung, nơi này vừa bình tĩnh, chuyện con nối dõi đã được đề cập tới một cách trịnh trọng.

Sau giữa trưa, Lâm Ngọc Trân gọi Lâm Cẩm Dung đến: “Nhị lang ít ngày nữa sẽ trở về, lão thái thái bảo ta hỏi con, con đã có quyết định gì chưa?”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nói: “Tất nhiên là có.”

Lâm Ngọc Trân cũng không hỏi nàng rốt cuộc tính toán cái gì, chỉ nói: “Ta thấy Quế Viên khá được, bộ dáng đẹp, tính tình cũng im lặng. Lúc nhỏ có chút tùy hứng, hiện tại đã thu liễm tính tình, nhìn rất dịu ngoan. Dù sao kế ước bán mình của nàng nằm trong tay con, nên thu nạp nàng, Quế ma ma cũng không thể ở lại trong phòng con, để nàng về nghỉ ngơi thôi.”

Lâm Cẩm Dung thật yên lặng nói: “Mấy ngày trước đây Quế ma ma cầu ta, để Quế Viên gả ra ngoài.”

Lâm Ngọc Trân sắc mặt lập tức thay đổi, cả giận nói: “Ta còn không vì con suy nghĩ sao? Con ngẫm lại những lời ta vừa nói, có một câu nào không phải thật tình thật lòng thay con lo lắng? Con lại đối phó với ta như vậy sao?”

Lâm Cẩm Dung chỉ lặp lại: “Ta đã đáp ứng Quế ma ma rồi, nàng rốt cuộc là nhũ mẫu của ta. Có mười mấy năm tình phân, nàng quý gồi trước mặt cầu ta, ta không thể không để ý.”

Lâm Ngọc Trân chỉ cho rằng nàng hẹp hòi ghen tuông, không muốn để Lục Giam an bài thông phòng, cho nên mới thủ đoạn chông chát, mọi cách lấy lệ, lập tức cả giận nói: “Được rồi, người luyện tiếu nha đầu của

người, ta sẽ thay người an bài cũng không thể để lão thái thái lo toan, người đi xuống đi. Sai người thu dọn phòng là được rồi.”

Lâm Cẩm Dung yên lặng đứng dậy, hướng Lâm Ngọc Trân thi lễ, im lặng lui đi ra ngoài. Đi tới cạnh cửa, thấy Lục Vân một mình đứng ở hành lang, liền hướng Lục Vân gật gù đầu, xoay người rời đi.

Lục Vân vẻ mặt đồng tình, gất gao túm tay nàng không để nàng đi, thấp giọng nói: “Nhị tẩu, buông tâm tư đi, chớ nên trách trách mắng thân, nàng cũng không có cách nào khác, buổi sáng bị tổ mẫu nói hồi lâu.....”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Kỳ thật ta không trách nàng.” Mỗi người một lập trường, trách ai đây?

301. Chương 304: Đoan Ngọ

Đầu tháng năm, tiết Đoan Ngọ.

Treo đình ngải trên cửa, đeo dây trường mệnh, cái đào ắn, dùng quạt xương bồ, uống rượu ngải, ăn bánh, gia gia đoàn tụ.

Lâm Cẩm Dung sáng sớm đã dậy, được Đậu Nhi buộc dây trường mệnh nhiều màu trên tay, lại ở bên hông đeo dây xích nhỏ, túi hương. Thấy nha hoàn người người đều có bộ dạng này, không khỏi cười nói: “Được rồi, người người đều mang hai gói to đi giáng đạo lý, miễn cho thị phi tai ương từ mồm miệng a.”

Đậu Nhi cười chỉ Anh Đào: “Ta không dùng được, còn xem Anh Đào.”

Anh Đào vội nói: “Ta là người biết giảng đạo lý nhất. Này gói to cũng bất quá hợp với tình hình mà mang thôi.” Vừa nói, lại chỉ vào Song Phúc cùng Song Toàn: “Cười cái gì mà cười! Hai người các người mới quan trọng hơn, thiếu phu nhân nói chính là các người!”

Đậu Nhi liền nhéo nàng một phen: “Xem nha đầu này thật khéo miệng.”

Đang cười, ngoài màn có người nói: “Nô tỳ Thái Hồng thỉnh an thiếu phu nhân.”

Trong phòng tiếng cười của mọi người nhất thời ngừng lại, Đậu Nhi biểu tình trên mặt không có gì biến hóa, Anh Đào lại đen mặt, Song Phúc cùng Song Toàn là hai tiểu nha đầu thì theo khoe mắt nhìn lên Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung trên mặt cũng không có chút gợn sóng, thật yên lặng nói: “Vào đi.”

Màn được vén lên, một nữ tử mười sáu mười bảy tuổi cúi đầu đi đến, trên người mặc một kiện áo ngắn sắc xanh lá cây, váy màu xanh nhạt, vắn hai búi nhỏ, chỉ mang trâm bạc và một đoá hoa quỳ nhỏ nhỏ, mặt tròn mắt như biết cười, không thoa chút son phấn, ngực lớn eo nhỏ mông nở, đúng là thông phòng Thái Hồng Lâm Ngọc Trân tinh khiêu tuyển lựa cho Lục Giam.

Thái Hồng lúc trước ở trong phòng Lâm Ngọc Trân là nhị đẳng nha hoàn, nguyên danh gọi là Cúc Hương, vô thanh vô tức, cũng không xuất sắc. Nhưng bởi vì tính tình thành thật, bộ dạng vui cười, nhìn qua có vẻ dễ sinh dễ, được Lâm Ngọc Trân coi trọng, đặc biệt đưa tới đây. Cầu Lâm Cẩm Dung ban thưởng danh, lúc ấy bên ngoài mưa vừa ngừng, nơi chân trời ánh hồng ló ra từ đám mây, Lâm Cẩm Dung thuận miệng nói: “Vậy kêu Thái Hồng đi.”

Từ ngày ấy, Thái Hồng ở sương phòng phía đông trong viện của Lâm Cẩm Dung, ban đầu cũng còn chủ động cùng mấy người Đậu Nhi cướp việc, bị Đậu Nhi ôn hòa từ chối vài lần, Lâm Cẩm Dung cũng phân phó nàng không nên làm mấy việc này, thiếu thừa may vá thì có thể. Nàng cũng không bận bịu gì, mà là mỗi ngày sớm muộn gì cũng đến chấp lễ thỉnh an thôi.

Thái Hồng đứng trong phòng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, đoan đoan chính chính thi lễ với Lâm Cẩm Dung, rồi theo thường lệ đứng ở một bên thấp giọng nói: “Không biết thiếu phu nhân có cái gì muốn phân phó nô tỳ làm không?”

Lâm Cẩm Dung theo phép tắc nói: “Hôm nay là Đoan Ngọ, người mặc dù mới đến, nhưng cũng không cần quá câu thúc.”

Thải Hồng cảm tạ, quỳ gối hành lễ lui ra ngoài. Vừa buông mình, liền thấy có ánh mắt nóng cháy gắt gao chăm chú khiến nàng quay đầu nhìn lại, thấy Quế Viên đứng ở cạnh vườn hoa cách đó không xa, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng. Thấy nàng nhìn qua, liền rũ mắt xuống xoay người bước nhanh vào phòng.

Quế ma ma từ một gian phòng khác đi ra, hướng nàng hòa khí cười cười.

Thải Hồng không yên hoàn trả tươi cười với Quế ma ma rồi xoay người trốn vào trong phòng, lấy ra khung thêu đến ngồi ở cửa sổ làm không ngớt. Không bao lâu, nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, nàng vội đứng dậy, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy vài người Anh Đào, Phương Trúc ăn mặc chỉnh tề vây quanh Lâm Cẩm Dung đã điểm trang, vầng vàng đương đương bước xuống bậc thang, hướng tới viện môn đi liền biết Lâm Cẩm Dung đây là để ý gia sự và tham gia Đoan Ngọ gia yến. Vì thế khe khẽ thở dài lại ngồi trở về, tiếp tục cầm khung thêu lên rồi rạc làm việc.

Chợt nghe Đậu Nhi ở bên ngoài nói: “Đều đến hỗ trợ phơi sách thôi.”

Nàng lại hé cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Đậu Nhi chỉ huy Trương ma ma và vài thô sử ma ma khác, từ trong thư phòng của Lục Giam nâng ra từng thùng sách, mang theo Song Phúc, Song Toàn đặt tới chỗ có nắng bày ra. Quế Viên, Quế ma ma tất cả đều đang hỗ trợ, nhưng sách của Lục Giam rất nhiều, giống như không biết lúc nào thì xong vậy.

Cũng không thể nhốt ở trong phòng này cả đời, Thải Hồng mở cửa, đứng ở cửa thật cẩn thận cùng Đậu Nhi chào hỏi: “Đậu Nhi, ta nhàn rồi, ta cũng đến hỗ trợ được chứ?”

Đậu Nhi nhìn nàng một cái, thấy nàng vẻ mặt không yên cộng thêm chờ mong, nghĩ Lâm Cẩm Dung phân phó đừng cố ý khó xử nàng, liền cười nói: “Đến đây đi, có điều tay chân phải cẩn thận chút, những quyển sách này đều là bảo bối của Nhị gia a.”

Thải Hồng được cho phép, rất vui vẻ, vô cùng tiêu sái đi ra ngoài, gia nhập đến phơi sách. Quế Viên đang cầm mấy bản sách đóng gáy hình bướm, đứng một góc khác trong sân, giương mắt nhìn nàng, từng bước một hướng nàng đi qua.

Tiết Đoan Ngọ, chỉ sợ là mấy năm gần đây tới nay là ngày hội vui vẻ nhất của Lục gia, Lục lão ông tâm huyết dâng trào, phân phó người bày yến tiệc ở đình bên hồ sen, thỉnh người đến hát xướng, biểu diễn ảo thuật, lại diễn tạp kỹ, mời một đám tộc nhân đến ngồi xem diễn uống rượu. Người đến người đi, náo nhiệt ngất trời, hẳn lại rất thích thú: “Náo nhiệt như vậy, vẫn là năm đó lão Đại thi đỗ, có khi còn có phần hơn, cả đời chỉ sợ phong cảnh khoái hoạt chỉ có lúc này đây.”

Lục Tam lão gia thấy lời này hơi xấu, vội ngăn trở: “Phụ thân nói gì vậy, ngày sau chuyện khoái hoạt còn nhiều mà.”

“Đã già rồi.” Lục lão ông cũng không để ý, quay đầu đi cùng với tộc nhân thoải mái chề chén.

Lục lão phu nhân cùng nữ quyến trong tộc ngồi vào chỗ, chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong tác hưởng, thật sự chịu được không được, xoa xoa trán đứng dậy xin lỗi: “Thân mình chống đỡ không được, phải trở về nằm nghỉ. A Dung con đỡ ta trở về.”

Lâm Cẩm Dung vội đứng dậy đáp ứng.

Lục lão phu nhân vừa đi vừa cùng Lâm Cẩm Dung tình tế nói chuyện, cũng là có chút nhớ nhung vì chuyện của Thải Hồng mà có ý tứ trấn an: “Nhị lang nói là đã nhiều ngày trở về, vốn tưởng rằng hẳn có thể gấp trở về kịp lễ tiết, ai ngờ vẫn không kịp. Bất quá nếu hẳn gấp gấp trở về, còn không biết tổ phụ con sẽ ép buộc thế nào đây. Lúc trẻ tính tình của tổ phụ con không phải như vậy, Lâm lão ngược lại vẫn rất ổn trọng.”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Kỳ thật nhóm thân thích hiếm khi tụ tập, tổ phụ cũng là vui mừng mới như thế. Nếu lão nhân gia cái gì cũng không cảm thấy hứng thú, chỉ sợ người lại lo lắng.”

Lục lão phu nhân thở dài: “Nói đúng, mùa đông năm ngoài hẳn bị bệnh một hồi, thật sự khiến ta sợ hãi. Nói đến nói đi, ta thật ra tình nguyện hẳn có tinh thần làm âm ĩ cũng được.” Chuyện vừa chuyện, liền chuyển tới Thải Hồng: “Con cũng đừng trách cô cô con, nàng bị dọa sợ, các con thành thân đã hơn hai năm, lại...”

Lâm Cẩn Dung cười nhẹ: “Không trách.” Bà tức hai người, Lâm Ngọc Trân đẩy Lục lão phu nhân, Lục lão phu nhân lại đẩy Lâm Ngọc Trân, một người giả mặt đen, một người giả mặt trắng, mục đích chỉ là một, sợ nằng đứng giữa ngăn trở quấy rối.

Trong miệng nói không trách, sao có thể thật sự không trách? Trường bối an bài người trong phòng, không thể không tiếp nhận, trong lòng rốt cuộc vẫn oán hận. Lục lão phu nhân cũng là người từng trải, tự nhận là hiểu biết tâm tình của Lâm Cẩn Dung: “Con luôn hiếu thuận với trưởng bối, lại chừng chạc, chính là vận mệnh kém một chút, nếu không có...” Lại dừng một chút, thấp giọng nói: “Ai cũng có nỗi khổ riêng. Dù sao bất quá là thông phòng mà thôi, cũng không coi là cái gì. Tổ phụ con đã thương lượng với ta, lần này cho con đi theo Nhị lang vào kinh thành, xuất môn bên ngoài, không thể so với ở nhà, nhiều người giúp đỡ con chiếu cố Nhị lang cũng rất tốt.” Lại còn có một tầng lo lắng khác ở bên trong, rất sợ hai người xuất môn ở riêng, Lục Giam bị Lâm Cẩn Dung quản lý, không gần nữ nhân khác, giống như Lâm Ngọc Trân cùng Lục Kiến Tân khiến mất đi cơ hội có con nối dõi.

Lâm Cẩn Dung đã sớm quen với tác phong vừa đánh vừa xoa này của phu thê Lục lão ông, chỉ nghe đến câu sau mới không khỏi giật mình: “Tổ phụ cùng tổ mẫu đã thương lượng qua sao?”

Lục lão phu nhân ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ con không biết? Lúc trước Nhị lang vừa thi đỗ, đã sai người mang thư trở về nói với tổ phụ con về việc này. Hẳn không nói với con sao?”

Lâm Cẩn Dung bộ dạng phục tùng rũ mắt: “Chưa nói. Chỉ bảo ta hiếu kính trưởng bối.”

Lục lão phu nhân không ngừng cố gắng, bộ dạng hiểu tình hiểu lý: “Nhị lang đối đãi với con thật sự rất tốt, thấy phu thê các con, chúng ta làm trưởng bối trong lòng cũng vui mừng.”

Chợt nghe phía trước có người cao giọng nói: “Lão thái thái, Nhị thiếu phu nhân, Nhị gia đã trở lại!” Cũng là một ma ma hướng đến hai người chạy tới, thanh âm kêu thật lớn.

Lục lão phu nhân lập tức lên tinh thần, gương giọng hỏi: “Thật sao? Giờ phút này người ở đây?”

Ma ma kia cười nói: “Ồ nhị môn bị nhóm tiểu tử vây quanh chúc mừng! Lão nô vội tiến vào nói cho lão thái thái biết, để lão thái thái vui mừng.”

Lục lão phu nhân cũng không trở lại Vinh Cảnh cư nữa, bảo Lâm Cẩn Dung đến chỗ râm mát nghỉ ngơi, lúc này chờ Lục Giam lại đây: “Thật sự là thật không ngờ, hẳn có thể kịp trở về, hài tử này từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ không muốn để người khác quan tâm, là người rất biết săn sóc.”

Lâm Cẩn Dung theo lời giúp đỡ bà ngồi xuống gốc cây bồ đào, vừa mới an vị, đã thấy thân ảnh của Lục Giam xuất hiện ở cách đó không xa, đang bước nhanh về hướng này. Trên người hẳn còn mặc bộ sam trắng dáng vẻ phong trần, người đen đi một chút, nhưng rất có tinh thần, mặt mày bay lên, bả vai thất lưng thẳng tắp.

Lục lão phu nhân thấy hẳn cũng không thềm nhìn tới bên này, chỉ cúi đầu hướng về phía nhà thủy tạ, vội nói: “Mau gọi hẳn lại, hẳn chỉ lo đi về phía bên kia, sẽ không nghĩ đến chúng ta ở giữa đường ngồi chờ hẳn.”

Anh Đào vội đáp ứng, chạy chậm đi ra ngoài thanh thúy hô gọi: “Nhị gia, lão thái thái ở bên cạnh đây.”

Lục Giam lập tức dừng lại cước bộ, quay đầu, nhìn thấy dưới gốc bồ đào có mấy người đang ngồi, ánh mắt lập tức sáng thêm vài phần, nhếch khóe môi bước nhanh đi tới: “Tổ mẫu sao không ở nhà thủy tạ dự nào nhiệt, lại ở trong này tránh né quấy rầy sao?” Vừa nói, vừa hành lễ với Lục lão phu nhân.

Lục lão phu nhân giờ phút này nhìn hẳn thấy thế nào cũng thuận mắt, không khỏi lời kéo hỏi han, Lục Giam nhất nhất kiên nhẫn trả lời, thỉnh thoảng mỉm cười vụng trộm liếc mắt nhìn Lâm Cẩn Dung một cái. Lâm Cẩn Dung cầm quạt lụa đứng ở một bên, khóe môi mỉm cười, không yên lòng thay Lục lão phu nhân quạt, thấy hẳn nhìn qua, cũng hoàn trả mỉm cười với hẳn.

Lục lão phu nhân hỏi xong những lời muốn hỏi, cảm thấy mỹ mãn đuổi Lục Giam đi: “Chạy nhanh đi đằng trước gặp tổ phụ con, hành lễ với các thân thích, rồi trở về rửa mặt chải đầu đi ra ăn cơm.” Lại bảo Lâm Cẩn Dung: “Cũng không cần con theo giúp ta nữa, trở về phòng sai người chuẩn bị nước ấm chiếu cố Nhị lang rửa mặt thay quần áo đi.”

302. Chương 305: Chào Hỏi

Lâm Cẩm Dung không còn là nữ tử một lòng chờ phu quân trở về nhà, thấy phu quân liền quên những chuyện khác như kiếp trước nữa. Tuy Lục lão phu nhân nói thật sự rõ ràng, nàng lại hiểu được lời này khẩu thị tâm phi, vĩnh viễn cũng muốn thấy con cháu tấn hiệu đạo, liền cười nói: “Không phải là sai người chuẩn bị nước ấm sao? Tôn tức tùy tiện sai nha hoàn trở về truyền lời cũng được rồi, phải đưa tổ mẫu trở về, trời nóng như vậy, người lại không thoải mái, sao có thể yên tâm đây?”

Lục Giam nghe vậy, nhìn Lâm Cẩm Dung vài lần, trong miệng lại nói: “A Dung nói đúng, tôn nhi trước đưa tổ mẫu trở về rồi quay lại đây.”

Lục lão phu nhân quả nhiên thập phần hưởng thụ, ha ha cười: “Làm sao cần con đưa! Ta đã gặp con, mà tổ phụ mẫu thân bọn họ cũng vẫn ngắm trông con, chạy nhanh đi đi, để A Dung đưa ta đi là tốt rồi.”

Lâm Cẩm Dung liền giúp đỡ bà đi lên phía trước, phân phó Anh Đào: “Người trở về phòng đi, bảo các nàng thu thập chuẩn bị.” Nghĩ nghĩ, lại phân phó: “Bảo Quế ma ma chuẩn bị bát mỳ chúc mừng cho Nhị gia.” Đang nói, chỉ thấy bên môi Lục Giam lộ ra ôn nhu tươi cười, ánh mắt đen thẳm nhìn nàng, không khỏi cũng hơi nhếch môi.

Lục Giam đứng ở nơi đó vẫn nhìn Lâm Cẩm Dung cùng Lục lão phu nhân đi xa, mới xoay người đi đến nhà thủy tạ ở bên kia.

Lâm Cẩm Dung đưa Lục lão phu nhân trở về Vinh Cảnh cư, hầu hạ bà nằm xuống, cũng không lập tức trở về phòng, trước tiên ở bên ngoài ngồi uống một chén trà nhỏ, chờ nhiệt khí cùng mồ hôi toàn thân hạ bớt mới đứng dậy trở về phòng. Mới đi được nửa đường, đã thấy Lục Giam từ một con đường nhỏ chậm rãi đi tới, hướng nàng cười nói: “Thực khéo. Tính ra ta từ nhà thủy tạ đến bên này, nàng từ Vinh Cảnh cư đến đây, dĩ nhiên là vừa vặn.”

Phương Trúc bật cười một tiếng: “Cũng không phải vậy, một bước của Nhị gia bằng hai bước của Nhị thiếu phu nhân a.”

Lục Giam mặt hơi hơi có chút đỏ lên, nhưng cũng chỉ cười mà không nói.

Phương Trúc liền thúc thời quỳ gối hành lễ: “Còn có vài chuyện cần làm, nô tỳ trước cáo từ.” Lâm Cẩm Dung gọi lại nàng, nghiêm trang phân phó vài sự kiện, mới thả nàng đi.

Đợi Phương Trúc rời khỏi, Lục Giam đi lên sóng vai với Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Nàng bận bịu, lúc này cũng không quên gia sự.”

Nàng lúc này phải tỏ vẻ chút, đương nhiên muốn dùng vật đổi vật, không làm lụng vất vả sao được? Lâm Cẩm Dung rất nhanh cầm cây quạt phe phẩy, cúi mắt thấp giọng nói: “Ta vẫn đều bề bộn nhiều việc, chàng không phải không biết. Hôm nay là lễ tiết, khách nhân lại nhiều.....”

Lục Giam nghiêng mắt nhìn nàng nhưng thấy nàng buông mắt, lông mi nhẹ nhàng rung động, môi đỏ hồng phảng phất như trở nên sáng bóng, tấm vải phấn hồng trước ngực làm nổi bật da thịt tuyết trắng, so sánh với trước khi hắn đi lại có thêm vài phần oánh nhuận động lòng người. Không khỏi trong lòng nóng lên, chuẩn xác không lầm bắt được tay trái của Lâm Cẩm Dung đang giấu trong tay áo, thấp giọng gọi: “A Dung...”

Lâm Cẩm Dung nóng nực toàn thân đổ mồ hôi, lấy cây quạt dùng sức quạt vài cái: “A?” Không đợi hắn mở miệng, lại tiếp lời: “Còn không kịp hỏi chàng, chàng đi đường có thuận lợi không?”

Lục Giam yên lặng nhìn nàng một cái rồi chớp mắt, thu hồi ánh mắt, bình tâm tĩnh khí nói: “Hoàn hảo, chính là trên đường nhiều người nghênh đón, ta nghỉ sớm một chút về nhà cho nên tránh né bọn họ. Nhưng cuối cùng theo lệ thường, tránh không khỏi, sợ là không thể thanh tịnh mấy ngày.”

“Áo gấm về nhà, vinh quy cố hương. Đây vốn là chuyện chàng phải làm, ngày sau cũng nên làm quen đi.” Phía trước đi tới hai tiểu nha hoàn, Lâm Cẩm Dung nhân cơ hội rút tay về, chuyển cây quạt từ tay phải sang tay trái.

Lục Giam gật đầu với hai tiểu nha hoàn tiến lên hành lễ vấn an kia, nhẹ giọng nói: “Trừ bỏ muốn sớm một chút trở về nhà vẫn là vì tránh né Ngô Tương nữa.”

Lâm Cẩm Dung lấp bắp kinh hãi: “Như thế nào?” Nàng sau đã biết được Ngô Tương lúc ấy nhận chức quan cử phẩm, cụ thể thế nào cũng không hỏi thăm cẩn thận, chỉ biết là giống như kiếp trước phải đến Giang Nam. Hiện nay Lục Giam nói muốn tránh né Ngô Tương, ở giữa đã xảy ra chuyện gì? Chớ không phải là giữa hai người lại sinh ra khập khiễng đó chứ?

Lục Giam rũ mắt xuống một lúc rồi trầm giọng nói: “Mọi người trong lòng cũng không thoải mái. Hẳn nhậm chức Tri huyện ở Đình huyện của Tú châu, ta mặc dù bài danh ở trước hần, cũng không cao hơn bao nhiêu, may mắn được giữ lại kinh thành..... Có người nào là vì chữ viết của ta đẹp hơn hần..... Trên đường đi, vô luận làm cái gì, mọi người luôn thổi phồng ta, hần từ trước đến nay phong quang vô hạn, trên mặt tuy rằng giấu giếm, nhưng ta biết hần lần này không thể không so đo, trong lòng là cực kỳ khó chịu. Cho nên cố ý tránh đi, trước qua khoảng thời gian này rồi nói sau.”

Lâm Cẩm Dung thở dài, ngẫm cảm thấy vì Ngô Tương tiếc hận, cũng thực sự có thể lý giải sự khó chịu của Lục Giam. Một lần trước, Ngô Tương mặc dù là không thi đỗ, chột vật quay về, nhưng căn do rơi xuống trong miệng người bên ngoài, cũng chỉ là tài tử không sợ quyền quý, bị hãm hại mà thôi, đa phần còn khen ngợi khí khái của hần; Lần này lại thật sự thua cuộc, hần còn trẻ đã thành danh, vẫn tâm cao khí ngạo, vạn chúng chú mục, đột nhiên như thế tất nhiên chịu không nổi, chính là nhân chi thường tình. Mà Lục Giam thì sao, tâm tâm niệm niệm đã nghĩ muốn hơn thua với Ngô Tương, cũng không biết nghĩ tới ngày này bao nhiêu năm, suy nghĩ bao nhiêu, khổ công bao nhiêu. Một khi đắc ý, lại bị người ta gièm pha như vậy, giống như thắng mà không được công nhận, hần đương nhiên cảm thấy uất ức nín thở, lại không thể giải thích rõ.

Lập tức liền an ủi Lục Giam nói: “Ta thấy chàng không nên để ở trong lòng. Tuy là loại chuyện này là có người yêu ghét ở bên trong, nhưng sẽ không bởi vì người nào đó chữ viết đẹp hơn mà đặc biệt để cho hần xếp hạng ở phía trước, nhiều nhất chỉ lực lượng ngang nhau, chiếm chút tiểu tiện nghi mà thôi. Nói đến nói đi, tất nhiên cũng do chàng khổ luyện đọc sách, nếu không tiên sinh cũng sẽ không cầm thước đánh hung hăng như vậy. Cũng là chính chàng dụng công mà nên. Chàng từ nhỏ đã khổ luyện, trên tay đều hần vết chai. Ngô Nhị ca cho dù là trong lòng không thoải mái, cũng tuyệt đối không sẽ không giận chàng, đơn giản tự thương hại mà thôi, qua mấy ngày là tốt rồi.”

Lục Giam nghe nàng nói như thế, ánh mắt lại mềm mại thêm vài phần, mím môi nhẹ nhàng cười: “A Dung, nghe nàng nói như vậy trong lòng ta thoải mái hơn rồi.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Đạo lý đơn giản chính là như vậy. Chỉ cần không thẹn với tâm, cần gì phải khó xử chính mình?”

Lục Giam đi tới, giống như lơ đãng đem cả vai cọ cọ vào đầu vai nàng, lại nhanh chóng thối lui nửa bước, nghiêm trang nói: “Sinh thần mười chín tuổi của nàng, ta không ở nhà, chưa từng ăn mừng với nàng.”

Lâm Cẩm Dung thấy hần nóng vội rời đi, cũng không để ở trong lòng: “Năm trước đông chí lễ sinh thần của chàng, không phải là ở kinh thành một mình trải qua sao? So đo nhiều như vậy làm cái gì?”

Lục Giam cười cười, từ trong lòng lấy ra một cái hộp gấm đưa qua: “Ta ở kinh thành mua lễ vật sinh thần tặng nàng.”

Lâm Cẩm Dung hiếu kỳ hỏi: “Là cái gì vậy?”

“Ở cửa hàng vàng bạc của Đường gia làm theo yêu cầu. Lần trước ta cảm tượng bảo hình cá bằng bạc, nói qua sẽ đền bù cho nàng.” Lục Giam thấy nàng buông cây quạt xuống, tiếp nhận hộp gấm, mở ra cho nàng xem, bên trong cũng là một đôi hạch đào hương cầu, làm bằng bảo thạch được khảm hai chữ bách hợp bằng vàng ròng lung linh, làm ra phi thường tinh xảo, ở dưới ánh mặt trời chói lọi chiếu vào khiến người lóa mắt.

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhìn sau một lúc lâu, nâng mặt cười, nhẹ giọng nói: “Thật sự là thứ tốt, nói vậy tiêu phí xa xỉ đúng không? Cảm ơn Mẫn Hành quan tâm.”

Lục Giam luôn luôn đánh giá thần sắc của nàng, nghe nàng cảm tạ hần, không khỏi cười nhẹ: “Nàng thấy đẹp là tốt rồi. Ta lúc ấy cũng không nghĩ mình có thể thi đỗ, chỉ cho rằng thật vất vả xuất môn một chuyến xa nhà, mua chút đồ về tặng mọi người.”

Lâm Cẩm Dung thu hộp gấm, có chút xấu hổ nói: “Đồng chí khi đó ta bận quá..... Khi đó Ngũ đệ bỏ trốn, tổ phụ bị bệnh, trong nhà rối loạn hồng bát, cho nên.....”

Ý tứ này chính là không vì hấn chuẩn bị lễ vật sinh thần. Lục Giam cười gượng một tiếng: “Ta cũng không phải tiểu hài tử, còn so đo cái gì, còn nhiều thời gian.” Hấn không đề cập tới Lâm Cẩm Dung theo hấn lên kinh, Lâm Cẩm Dung cũng không chủ động nói đến, hai người phơi nắng giữa trưa, không thoải mái lắm, đến khi tới trước cửa viện, đều đổ một thân mồ hôi.

Đám người Trương ma ma đã sớm được Anh Đào mang tin tức về, đang chờ ngay ở cửa, vừa thấy người đến liền chạy nhanh đón tiếp, chúc mừng hỏi han, Lục Giam hòa hòa khí khí trả lời từng câu. Thấy trong viện nơi nơi phơi nắng toàn là sách, không khỏi cười nói: “Ta nửa đường đã nghĩ, nên phơi sách rồi, trở về đúng là thấy các người đã phơi.”

Đậu Nhi cười nói: “Thiếu phu nhân vẫn nhớ kỹ số sách vở của Nhị gia mà, Thính Tuyết các bên kia cũng đã phân phó rồi. Nước ấm đã chuẩn bị xong, mỳ cũng đã nấu xong, Nhị gia muốn ăn trước rồi tắm rửa, hay là muốn tắm rửa rồi mới ăn mỳ?”

Lục Giam cười nói: “Trời chưa sáng đã dậy đi, hơi đói bụng, ăn trước đã.”

“Lập tức có ngay.” Đậu Nhi liền nháy mắt với Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung từ ánh mắt của nàng nhìn lên, thấy Thái Hồng sợ hãi rụt rè đứng ở một góc, thần sắc có chút không bình thường, Quế Viên thì cúi mắt đứng ở góc bên kia, Quế ma ma tươi cười cũng có chút cứng ngắc. Trong lòng biết có điều khác thường, cũng không hỏi nhiều, chỉ đi theo Lục Giam vào phòng, pha trà, ngồi ở một bên nhìn hấn ăn mỳ, thấp giọng phân phó Đậu Nhi đem Thái Hồng tiến vào.

Giây lát, đã ấm bụng, Lục Giam phát ra một tiếng thở dài thoải mái: “Vẫn là trong nhà thoải mái hơn.” Lời còn chưa dứt, đã thấy một nha hoàn mặc quần áo xanh lá cây bộ dạng phục tùng rũ mắt, chân tay luống cuống đứng ở một bên, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Đây không phải là nha hoàn trong phòng của mẫu thân sao? Sao lại ở đây?” Nha hoàn kia hấn ở chỗ Lâm Ngọc Trân cũng gặp qua vài lần, có điều không nhớ ra tên.

Thái Hồng mặt lập tức hồng đến lỗ tai, hấn không thể cúi thấp đầu xuống đất.

Lâm Cẩm Dung lắc lắc cây quạt, cười nói: “Chàng sắp trở về nhà, mẫu thân hiểu được nơi này của ta thiếu người, sợ hầu hạ không chu toàn, cho nên đem nàng đưa tới. Thái Hồng, lại đây chào hỏi Nhị gia.”

Thái Hồng run rẩy tiến lên, đối với Lục Giam quỳ lạy chi lễ: “Nô tỳ Thái Hồng thỉnh an Nhị gia.”

Đến đây, Lục Giam trong lòng đã có vài phần hiểu ra, lại nhìn Lâm Cẩm Dung giống như có ý tứ bàng quang, không khỏi có chút tức giận, càng cảm thấy mất hứng, đơn giản không đáp lời, chỉ làm như không nghe thấy, không phát hiện, sầm mặt cúi mắt chậm rãi uống trà.

Thái Hồng nghiêm túc dập đầu xuống đất, chậm chạp không thấy hấn lên tiếng, vốn đang không yên tâm lại càng cảm thấy bất an, nhưng không có can đảm lặp lại lần nữa, chỉ thành thành thật thật quỳ trên mặt đất, không dám cử động.

Lâm Cẩm Dung thấy không nhìn nổi, nhẹ giọng nói: “Đứng lên đi.”

303. Chương 306: Mắt Nhìn

Thái Hồng đứng lên, lại vì quá mức khấn trương mà đập vào váy của mình, lão đảo một chút, suýt nữa ngã ở đương trường. Đậu Nhi nhìn xem rõ ràng, vội vươn tay giúp đỡ nàng một phen mới không bị xấu mặt, không đợi Lâm Cẩm Dung mở miệng, nàng đã rút lệ.

Lục Giam thấy lại không vui, hấn mới đi xa trở về nhà, đang lúc lễ tiết, vốn có việc vui trong lòng, đã có vô số phiền phức rối rắm ập đến, không thể thư giải. Thái Hồng khóc lóc xem như hoàn toàn chọc giận hấn, hấn đặt chén trà xuống, bỗng nhiên đứng dậy vào buồng trong.

“Ách.....” Thái Hồng sợ tới mức cứng đờ người.

Lâm Cẩm Dung thở dài, phân phó nàng nói: “Trước đi xuống đi.”

Thải Hồng cũng không chịu đi, thút tha thút thít hành lễ với nàng: “Thiếu phu nhân, nô tỳ.....”

Đậu Nhi nhìn thấy bộ dạng này của Lục Giam, trong lòng mừng vui mừng, một phen kéo lấy cánh tay của Thải Hồng, trầm giọng nói: “Người cũng thật không có mắt nhìn. Có cái gì không thể nói vào hôm khác?”

Thải Hồng liền che miệng, chảy lệ theo Đậu Nhi đi ra ngoài. Lâm Cẩm Dung ngồi xuống tháp, nhẹ nhàng thở ra, nghiêng tai lắng nghe, thấy trong phòng có tiếng nước chảy, hiểu được Lục Giam đang tắm, vì vậy cũng không quản, chỉ chờ Đậu Nhi quay lại.

Chốc lát, Đậu Nhi đi đến, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, hôm nay lúc người rời đi, chúng ta trong phòng đã xảy ra chút việc.”

Lâm Cẩm Dung hỏi: “Chuyện gì? Ta thấy vài người thần sắc đều có chút không đúng.” Trong lòng lại ảm ảm có đáp án.

Đậu Nhi cầm một quyển sách đóng gáy hình cánh bướm, nhỏ giọng nói: “Sách này bị hủy rồi.”

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận nhìn, thấy trên mặt bài còn vẹn nguyên, nhưng trang sách đã bị nhăn nhúm rách nát, mặt trên còn dính bùn đất, không khỏi nhíu mày hỏi: “Sao lại thế này?”

Đậu Nhi thật cẩn thận nói: “Lúc ấy mọi người đều bận rộn phơi nắng cho sách, Thải Hồng cũng đến hỗ trợ, nô tỳ đang cùng Song Toàn nói chuyện, chợt nghe Quế Viên kêu lên, Thải Hồng đang cầm quyển sách này đứng ở nơi đó mà rơi lệ.....”

Lâm Cẩm Dung cười lạnh một tiếng. Quế Viên giả bộ dụ ngoạn lâu như vậy, chung quy là nhin không nổi nữa rồi, nếu giữ người này lại, trong phòng của nàng chỉ sợ sẽ bị khuấy đảo long trời lở đất, cuối cùng nàng còn phải thay Quế Viên chịu trách nhiệm.

Đậu Nhi thấy nàng cười lạnh, trong lòng không yên: “Sau đó một mình nô tỳ hỏi Thải Hồng, nàng nói thật sự do nàng làm rách, vừa rồi chỉ sợ là muốn nhận lỗi với thiếu phu nhân.” Thải Hồng tuy rằng thừa nhận, nhưng bản thân cũng nghĩ đây không phải là sự thật, Thải Hồng chỉ sợ cho rằng, đây là Lâm Cẩm Dung bày mưu đặt kế ra oai phủ đầu, có lẽ không dám đắc tội với Quế Viên, vì vậy nhin nuốt xuống.

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Trước để đó. Chờ xem thế nào rồi nói sau.”

Chợt nghe Lục Giam ở bên trong nói: “A Dung, tại sao không thấy bông tắm?” Trong giọng nói còn mang theo vài phần sốt ruột.

Đậu Nhi vẻ mặt không hiểu: “Nô tỳ tự tay đã.....” Nàng cũng không phải là Lệ Chi, không biết chút tỏ vẻ như vậy, rõ ràng chính là chuẩn bị tốt mọi thứ, không hiểu vì sao lại không thấy?

Lâm Cẩm Dung vẫy tay kêu nàng đi ra ngoài, tự vào buồng trong, nhìn quanh mọi nơi, quả nhiên thấy bông tắm đặt trong bát thủy tinh trên chiếc kỷ trà cạnh cửa sổ, liền lấy đi đến phía sau bình phong, đặt xuống kỷ trà bên cạnh thùng gỗ.

Lục Giam từ lúc nàng đi vào vẫn nhìn nàng, thấy nàng thả bông tắm xuống muốn đi ra ngoài, vội lên tiếng nói: “A Dung, không biết lúc này nàng có rảnh không?” Trong miệng hỏi như thế, nhưng hiển nhiên nàng phải nói có rảnh.

Lâm Cẩm Dung hiểu được hần trong lòng không thoải mái, cũng biết lần này nói chuyện sớm hay muộn đều không thể tránh khỏi, liền gật đầu nói: “Có.”

Lục Giam chỉ ghé ở một bên: “Nàng ngồi đi, chúng ta trò chuyện được chứ?” Hần vốn định buổi tối đêm dài nhàn tĩnh sẽ nói chuyện với Lâm Cẩm Dung, nhưng nếu hiện tại muốn nói, thì nên nói ngay, hần không thể đợi, cũng không muốn đợi nữa.

“Được.” Lâm Cẩm Dung đưa tay đặt ở trên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh, làm ra bộ dạng nghiêm túc lắng nghe.

Lục Giam thấy nàng như thế, lại nghĩ đến bộ dạng của Thái Hồng, còn có đám người Lâm Ngọc Trân, liền có chút oán giận không hiểu vì sao, há mồm muốn nói, nửa chừng lại sửa ý, ngược lại có chút ngốc nghếch vò đầu, cầm lấy một ít bông tắm đặt lên đầu, tận lực khiến thanh âm trở nên nhu hòa: “Trước khi thi, ta vẫn đều suy nghĩ có thể thi đỗ hay không; Đợi cho thi đỗ, ta luôn nghĩ rằng nàng sẽ tính thế nào. Một đường mưa gió kiên trì, thậm chí hỏi nàng một câu, nàng, nghĩ kỹ chưa?”

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: Không phải chàng đã an bài xong xuôi sao? Lúc trước lão thái thái đã nói với ta, chàng vừa thi đỗ liền viết thư hỏi thăm với lão thái gia.” Hắn và Lục lão ông đã sớm quyết định, đến lúc đó chính là các trưởng bối an bài, nàng phải đi theo hắn, không còn con đường thương lượng nào khác. Nếu như thế, cần gì phải hỏi lại ý tứ của nàng? Nàng biết thì đã biết, cũng không có gì để giấu diếm, không thể nói ra.

Bị nàng vạch trần, tay Lục Giam đặt ở trên đầu lập tức dừng lại, ngừng một lúc mới thấp giọng nói: “Nàng chớ trách ta, ta là sợ nàng chui rúc vào sừng trâu. Tình hình này, ở trong nhà sợ là vẫn....” Trong nhà mọi người nghĩ đến Lâm Cẩm Dung không thể sinh, hắn lại biết vì sao không thể sinh.

Lâm Cẩm Dung mặc mặc, nói: “Khi nào thì đi? Ta sẽ thu thập hành lý. Ta cũng rất muốn xuất môn một chút, nhìn xem bên ngoài là bộ dạng gì đây.” Một khi đã như vậy, nàng liền đi theo hắn, nhìn xem non sông cảnh sắc bên ngoài, cũng không uống sống trên đời này.

Thấy nàng không nói nhiều gì thêm, Lục Giam nhân tình sáng lên: “Vừa rồi nghe ý tứ của tổ phụ, là còn muốn ta trở về nhà cũ tế tổ, ít nhất cũng phải mười ngày, nhưng chúng ta nhiều đồ, ngày mai nên thu thập đi. Ta sẽ sai người đến kinh thành trước ngắm tìm một tòa nhà, không lớn, nhưng phải thực thanh tịnh, nàng nhất định sẽ thích.” Hắn cao hứng, bắt kể nước và bọt tắm trên đầu chảy vào trong mắt, hắn cũng không lập tức chà lau, tùy ý để nước mắt ứa ra, rồi mới “Ai nha” một tiếng.

Lâm Cẩm Dung vội đứng lên, cầm một chậu nước ấm đi qua, ý bảo hắn nghiêng đầu, giúp hắn rửa mắt. Hai người đứng gần, da thịt chạm nhau, chìm trong hơi nước, đều có một cảm giác nói không nên lời.

Lâm Cẩm Dung liên tục thay hắn gội, rồi buông chậu, thấp giọng nói: “Hắn là được rồi.” Lời còn chưa dứt, Lục Giam đã cầm tay nàng, thấp giọng nói: “A Dung, nếu nàng nguyện ý, có làm phiền nàng giúp ta gội rửa đầu không? Coi như là tặng lễ vật sinh thần cho ta, được không?”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt im lặng một lát, rồi đặt tay lên đầu hắn, nhẹ nhàng gội. Lục Giam nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngồi vẫn không nhúc nhích, ánh mắt cũng không chớp nhìn đóa sen trên tấm bình phong. Trong phòng ánh sáng lưu ly, ngập đầy hơi nước, mùi thơm như có như không, hai người đều là trầm mặc không nói gì, lại thập phần an hòa.

Đậu Nhi ở ngoài cửa nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, có người đến thúc giục.” Ngữ khí hoàn toàn khẩn trương ngưng ngưng, lại mang theo vài phần không đành lòng.

Loại ngữ khí, thái độ này, không cần phải nói Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam cũng hiểu được nàng đang hiểu lầm cái gì. Lục Giam đột nhiên hé miệng cười cười: “Đậu Nhi thật ngoan, tuy không thông minh có năng lực như Lệ Chi, nhưng so với Lệ Chi thì thành thật hơn nhiều.”

Nghe ra ý tứ trong giọng nói của hắn, Lâm Cẩm Dung nhanh giúp hắn gội đầu sạch sẽ, cầm một khăn sạch, đi ra ngoài trả lời Đậu Nhi: “Lập tức sẽ ra ngay.”

Đậu Nhi thấy nàng xốc màn, còn không dám giương mắt nhìn nàng, chỉ cúi mắt nói: “Đã là thúc giục lần thứ hai, nghe nói lão thái gia uống có chút say.”

Sau bình phong truyền đến thanh âm Lục Giam mặc quần áo: “Cứ nói ta lập tức đi qua.”

Đậu Nhi cúi mắt, quỳ gối thi lễ, giống như trốn chạy bỏ ra ngoài.

Lục Giam khoác kiện áo choàng đi ra, trên mặt hàm chứa cười, nhẹ giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Nàng muốn đi cùng ta, hay là?”

Hắn tà tà đứng ở nơi đó, trên người phủ áo bào trắng, tươi cười thanh thản, tư thái phong lưu nói không nên lời, Lâm Cẩm Dung lặng lẽ nhìn thoáng qua liền thu ánh mắt, đáp: “Ta muốn đến phòng bếp xem trước, chàng cứ qua đó đi.”

Lục Giam cũng không miễn cưỡng, lại càng không vội, chậm rãi thu thập, trong chốc lát bảo nàng hỗ trợ lấy ngoại bào, trong chốc lát thỉnh nàng hỗ trợ chải đầu, trong chốc lát lại hỏi nàng hài ở nơi nào, ép buộc thật lâu sau, mới thu thập thỏa đáng, nhìn nàng nói: “Ngày sau chớ gọi Thái Hồng kia đến trước mặt ta nữa.”

Lâm Cẩm Dung nghĩ rằng, kia làm sao có thể, người ta là muốn đi theo lên kinh, chẳng lẽ bắt nàng trở thành kẻ ác, ngăn đón không cho sao? Liên thân nhiên nói: “Nàng không có gì sai, tổ mẫu nói, muốn nàng cùng lên kinh. Một con người sống sờ sờ ra đây, ta không gọi nàng, nàng cũng sẽ lộ diện, chàng không thể bởi vì nàng lộ mặt mà tính trên đầu ta được.”

Lục Giam nói: “Thứ khác không cần nàng lo, dù sao chỉ cần nàng đừng nhiều chuyện là được rồi.” Nói xong tự rời đi.

Lâm Cẩm Dung nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy thái dương chói lọi, chiếu vào phản quang, mắt thấy rất nóng nực, đơn giản một lần nữa rửa mặt trang điểm. Vừa thu thập thỏa đáng, chợt nghe Quế Viên ở ngoài màn hình nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ có việc muốn bẩm.”

Đậu Nhi điều tra nhìn về phía Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung cũng không quay đầu lại, trầm giọng nói: “Không gấp.”

Đậu Nhi liền đi ra ngoài cùng Quế Viên thấp giọng nói vài câu, giây lát, hết thấy an tĩnh lại. Đậu Nhi vén màn hình, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, đã đi rồi.”

Lâm Cẩm Dung đứng lên, thấp giọng dặn dò nàng: “Trông chừng kỹ, chớ để nháo loạn, hôm nay nhiều người bận rộn, nếu nháo loạn sẽ rất khó coi.”

Đậu Nhi nghiêm túc gật đầu: “Người cứ yên tâm, nô tỳ nhất định trông chừng thật kỹ.”

Lâm Cẩm Dung liền gọi Anh Đào ở lại giúp Đậu Nhi chiếu cố, chỉ dẫn theo Song Phúc, Song Toàn đi đằng trước xử lý công việc. Trước đi về phía phòng bếp xem qua, rồi đến nhà thủy tạ. Đến nhà thủy tạ bên kia, đúng là thời điểm nóng nhất, một kĩ nhân đang đứng ở chính giữa phun lửa biểu diễn, chung quanh vài hài tử đang biểu diễn xiếc ảo thuật, một đám người nhìn xem cao hứng phấn chấn. Lâm Cẩm Dung lặng yên không một tiếng động ngồi xuống bên cạnh Khang Thị, Khang Thị hàm chứa cười nhìn về phía nàng, thấy nàng không đổi quần áo, lại thu liễm vài phần trên choker, thấp giọng nói: “Vừa rồi rất thú vị, đáng tiếc Nhị tẩu bỏ lỡ rồi.”

Lâm Cẩm Dung cười cười, tùy ý ứng phó vài câu. Chợt nghe cách đó không xa sau bình phong ngăn cách có nam khách bên kia “Oanh” một tiếng cười rộ lên, có người hô: “Hôm nay không khiến Nhị lang quá chén, ngược lại có vẻ ta không có tiền đồ rồi.” Từ đó, thanh âm ồn ào không thôi, đều là mời rượu.

Khang Thị đem cây quạt che miệng, nghiêng qua nhỏ giọng nói: “Những người này thật không có mắt nhìn, tối nay Nhị tẩu sợ là sẽ vất vả rồi.”

304. Chương 307: Tâm Tư

Đoan Ngộ yến của Lục gia lần này, vì Lục Giam nửa đường gia nhập, tộc nhân thập phần hưng phấn, vừa nói vừa cười, mãi cho đến khi sắc trời đã trễ, Lục lão ông chống đỡ không được, lại đau lòng Lục Giam, liền ồn ào giải tán, ngày khác lại tụ tập.

Mắt thấy Lục Giam được Đồng Nhi, Trường Ninh giúp đỡ trở về phòng, Lâm Ngọc Trân liền phân phó Lâm Cẩm Dung: “Ta uống hơi nhiều, gió thổi qua choáng váng, con và A Vân thay ta đưa tiễn các vị thân tộc.”

Lâm Cẩm Dung cũng mang theo vài phần cảm giác say sưa, nhưng vẫn thanh tỉnh, theo lời đứng dậy, cùng Lục Vân đưa tiễn thân tộc cuối cùng lên xe ngựa, gương mặt tươi cười đã cứng đờ, rồi cáo từ Lục Vân, chậm rì rì dọc theo đường mòn hướng tới sân viện của mình.

Lúc này mặt trời lặn về hướng tây, mây bay đầy trời, gió đêm phơ phất, mùi hương u nhiên tẩm nhập tâm phách, đúng là cảnh đẹp mùa hè. Lâm Cẩm Dung lững thững đi rồi nghỉ, mệt mỏi vì vất vả tích lũy một ngày

bớt đi không ít, thấy phía trước cây bóng nước ra quả phá lệ kiều diễm, liền gọi lại Song Toàn cùng Song Phúc: “Chúng ta đi đằng trước hái chút quả bóng nước về làm sơn móng tay.”

Song Toàn đáp lời: “VẬY nô tỳ đi tìm lá cây ma diệp.”

“Đi đi, hái nhiều một chút, không chừng người người thấy ta bôi đều muốn bôi a.” Lâm Cẩm Dung liền dẫn Song Phúc, cùng nhau đi tới dưới cây bóng nước, kiểm tra quả nào tươi mới thì hái xuống, dùng khăn tay bao lại. Giấy lát chủ tớ hai người liền hái được hai bao, Song Toàn còn chưa trở về, nắng cũng đã ảm đạm.

Lâm Cẩm Dung ở một bên tìm tảng đá ngồi xuống, nhìn nắng chiều nơi chân trời, nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt chờ Song Toàn.

“Thiếu phu nhân, người xem đã đủ hay chưa?” Song Toàn dùng váy đựng lá cây trở về, cười đến mặt mày loan loan, trên mũi, trên trán đều là mồ hôi.

Lâm Cẩm Dung thấy nàng thiên chân khả ái, nhịn không được sờ sờ đầu nàng, ôn nhu nói: “Đủ rồi, đủ cho tất cả mọi người trong sân viện. Ta nói cho người biết, để cho ta tô xong, còn lại ta thưởng cho vài người Đậu Nhi, các nàng khẳng định muốn tìm lấy cây ma diệp, người phải bảo các nàng lấy lòng rồi người mới cho.”

Song Toàn mở to hai mắt: “Có thể như vậy a? Anh Đào tỷ tỷ không véo nô tỳ mới là lạ.”

Song Phúc cầm hai bao quả bóng nước cười nói: “Đứa ngốc, thiếu phu nhân đã nói thì người thì sợ gì?”

Song Toàn thấy Lâm Cẩm Dung tươi cười, liền cười nói: “Được rồi, hiếm khi thấy nàng vui vẻ vàng như vậy. Thiếu phu nhân chớ quên thay nô tỳ làm chỗ dựa.”

Lúc này hoàng hôn tím sẫm, nơi chân trời chỉ còn một đường sáng le lói, Lâm Cẩm Dung dẫn hai người đi về: “Trở về thôi.”

Chậm rì rì đi tới trước sân, đã thấy cửa viện đóng chặt, Song Toàn nhú mày nói: “Di, đây là có chuyện gì? Thiếu phu nhân còn chưa trở về đã đóng cửa nhanh như vậy sao, chớ không phải là các nàng đóng cửa rồi uống rượu bỏ bê công việc chứ?” Không khỏi phân trần, liền muốn lên tiến đến đập cửa.

Lâm Cẩm Dung trong lòng vừa động, lên tiếng gọi nàng: “Tại sao lại phải như vậy, đây là sân viện nhà mình mà.”

Song Toàn vội thu liễm dung sắc, thay đổi một bộ ổn trọng, nhẹ nhàng gõ cửa: “Trương ma ma mở cửa, thiếu phu nhân đã trở lại.”

Cửa nhanh chóng được mở ra, Trương ma ma nhô đầu ra, trên mặt vài phần cười gượng, ân cần nói: “Thiếu phu nhân đã trở lại.”

Lâm Cẩm Dung thấy nàng cười giả tạo, mắt lé liếc nàng nói: “Người cười cái gì?”

Trương ma ma sững sốt, lập tức thu tươi cười: “Thiếu phu nhân không thích lão nô cười, lão nô sẽ không cười nữa.”

“Nói cái gì vậy?” Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt hỏi: “Nói đi, chuyện gì?”

Trương ma ma mặc mặc, nhỏ giọng nói: “Nhị gia đang phát tác với Thải Hồng.” Lời còn chưa dứt, Lâm Cẩm Dung đã lướt qua nàng đi đến đằng trước.

Thải Hồng quỳ gối ở hành lang thấp giọng nức nở, Đậu Nhi, Quế Viên, Anh Đào toàn bộ đứng ở một bên, tất cả đều thúc thủ, thở cũng không dám thở mạnh. Quế ma ma thật cẩn thận đứng ở một chỗ khác trong hành lang, thấy Lâm Cẩm Dung về, liền vội vã tiến lên cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện: “Thiếu phu nhân, người mau nhìn xem Nhị gia thế nào. Uống rượu say mất rồi.” Cụ thể phát sinh chuyện gì, lại không nói với Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu: “Đưa canh giải rượu đến chưa?”

Quế ma ma nhỏ giọng nói: “Không ai dám vào nhà.”

Đậu Nhi hướng Lâm Cẩn Dung trừng mắt nhìn, nhỏ giọng nói: “Nhị gia lệnh cho nhóm nô tỳ đều ở trong này nghe giáo huấn.” Gián tiếp giải thích, vì sao không có người đi trước nói việc này với Lâm Cẩn Dung.

Lâm Cẩn Dung nhìn Thái Hồng ở một bên: “Lại là sao thế này?”

Thái Hồng thấy nàng đến, giống như thấy cứu tinh, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn nàng, nghẹn ngào cúi đầu gọi một tiếng: “Thiếu phu nhân.....”

Quế Viên ở một bên mắt lạnh nhìn, đột nhiên nói: “Thiếu phu nhân, Thái Hồng làm hỏng sách Nhị gia, Nhị gia đuổi nàng trở về chỗ của Đại phu nhân, không muốn nàng hầu hạ.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi nhíu mày, lạnh như băng nhìn Quế Viên liếc mắt một cái. Quế Viên lập tức cúi mắt, ngậm miệng. Đậu Nhi muốn cùng Lâm Cẩn Dung nói gì đó, lại không nói, chỉ cúi mắt, nhẹ nhàng giữ váy. Anh Đào cũng là vẻ mặt chói lợi vui sướng khi người gặp họa.

Lâm Cẩn Dung đem thần thái của mấy người xem ở trong mắt, cũng không bảo các nàng tản đi, tự tiếp nhận canh giải rượu Quế ma ma đưa tới bước lên thêm. Chỉ thấy trong phòng thấp ngọn đèn, Lục Giam tà tà nằm ở trên tháp vẫn không nhúc nhích, có vẻ như say rượu, dưới đất còn có quyển sách đã bị rách kia.

Lâm Cẩn Dung nhớ rõ, lúc trước Đậu Nhi cầm sách này cho nàng nhìn rồi theo lời nàng cất lại, tại sao lúc này liền lại xuất hiện ở đây? Cẩn thận nghĩ nghĩ, ngoài đầu nhìn lại chỗ hành lang.

Hành lang đèn lồng cao cao, chiếu sáng không rõ ràng lắm, dưới ánh đèn đứng một hàng người, đều là người xưa nay thân cận nhất bên cạnh nàng, giờ phút này thân ảnh gương mặt của các nàng đều giấu dưới ánh đèn, tranh tối tranh sáng, không thể thấy rõ. Nàng còn có chút hiểu được, nơi này tất cả đều là một đám người có tâm tư riêng.

Lâm Cẩn Dung đứng tại chỗ trong chốc lát, xoay người cầm quyển sách kia đặt sang một bên, nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên người Lục Giam, lấy tay sờ sờ trán của hắn, thấy có chút lạnh lẽo, liền lay hắn: “Mẫn Hành, dậy uống canh giải rượu trước rồi ngủ tiếp.”

Lục Giam không đáp ứng, chỉ nghiêng đầu nhìn nàng, đôi mắt đen sâu kín, giống như muốn ăn thịt người ta vậy, áo choàng lại nổi rộng, lộ ra da thịt nửa ngực. Mùi rượu nồng, xen lẫn mùi thơm ngát của hương hoa cỏ, bị nhiệt độ cơ thể hun đúc trở thành một mùi hương đặc biệt, cứ thế ập tới mặt của Lâm Cẩn Dung.

Lâm Cẩn Dung mặt không nhin được có chút nóng lên, buông canh giải rượu xuống xoay người định đi, mới đi được nửa bước, tay áo đã bị Lục Giam giữ lại. Lại tiếp theo, một đôi tay hữu lực chặn ngang ôm lấy nàng, không đợi nàng lên tiếng, nàng đã nằm xuống thấp, Lục Giam khởi động thân mình quan sát nàng, hô hấp toàn bộ phủ trên mặt nàng, khiến da thịt nàng nhanh chóng nổi lên một tầng ửng hồng tinh tế, trong lòng lại lảo đảo, không thể suy nghĩ.

Lâm Cẩn Dung không biết nên làm thế nào mới tốt, đối với đôi mắt đen sâu kín của Lục Giam, cảm thấy hoàn toàn xa lạ, cảm xúc này vừa ập tới, giống như là sợ hãi, lại dường như không phải vậy, giống như là thống khổ, cũng không phải như thế, nàng nói không nên lời, cũng không rõ ràng lắm cảm giác này thế nào, nàng chỉ thẳng mắt nhìn Lục Giam, vẫn không nhúc nhích, đã quên hô hấp.

Lục Giam màu sắc càng sâu, nâng tay lên, động tác mềm nhẹ từ lòng mày của nàng lướt xuống môi, Lâm Cẩn Dung kinh ngạc tròn mắt, đầu ngón tay cũng không dám động, lại thấy cả ngón chân cũng là căng thẳng.

Lục Giam cúi đầu, nhẹ nhàng cọ lên môi nàng, Lâm Cẩn Dung không hề động. Nụ hôn vừa bắt đầu, giống như cơn lũ bất ngờ bộc phát, trút xuống, rút cuộc ngăn không được, Lâm Cẩn Dung chỉ cảm thấy tay hắn đỡ đầu vai nàng thiếu chút nữa bấm vào sâu tận xương, hắn dùng lực hôn nàng, khiến nàng thiếu chút nữa không có cách nào khác hô hấp, cách một tầng la y mỏng manh, nàng có thể cảm giác được trái tim trong lồng ngực của hắn nhảy nhót vô cùng kịch liệt, mà của nàng..... Nàng tuyệt vọng mở to hai mắt, gắt gao nắm lấy vạt áo của Lục Giam, nhưng chỉ trong chớp mắt, Lục Giam liền buông lỏng nàng ra.

Lâm Cẩn Dung lập tức đem tay áo che mặt, xoay người đưa lưng về phía Lục Giam. Nàng không biết tình hình vừa rồi bọn nha hoàn bên ngoài có thể nhìn thấy hay không.

“Người bên ngoài không nhìn thấy, chỉ có thể nghe thấy.” Lục Giam giống như biết suy nghĩ trong lòng nàng, chậm rãi ngồi dậy, lấy canh giải rượu uống cạn.

“Chàng rõ ràng không say đến mức như vậy, cần gì giả bộ?” Lâm Cẩn Dung đưa lưng về phía hắc ngòi xuống, thấp giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

Lục Giam cũng không biện giải, chỉ thấp giọng nói: “Nàng hỏi chuyện nào?”

Lâm Cẩn Dung ngạc nhiên nói: “Còn có chuyện khác nữa sao?” Rồi chậm rãi quay sang. Mới vừa chuyển mặt, lại chạm phải ánh mắt của Lục Giam, không khỏi lập tức cúi mắt, chỉ cảm thấy trên mặt giống như bị kéo căng, thập phần mất tự nhiên.

“Có ba chuyện.” Lục Giam thu hồi ánh mắt, gương mặt nhìn tranh hoa điều trên bình phong ở đối diện: “Chuyện thứ nhất, ta uống say chuẩn choáng, vào cửa liền nhìn thấy quyển sách này ở ngay trên bàn. Chuyện thứ hai, Quế Viên nói cho ta biết là Thái Hồng phơi sách làm hỏng. Chuyện thứ ba, ta không cần Thái Hồng ở trong này hầu hạ, bảo nàng ta chậm nhất ngày mai trở về đi.”

Lâm Cẩn Dung thừa cơ đứng dậy: “Ta sẽ điều tra rõ sách này sao lại ở đây, đến tột cùng có phải Thái Hồng phá hỏng hay không.”

Lục Giam cất cao giọng nói: “Ta không cần nàng ta ở trong này hầu hạ, ta thấy nàng ta không vừa mắt. Nếu không phải hôm nay là lễ tiết, ta sẽ đem nàng ta đưa trở về.” Thanh âm của hắn lớn như vậy bên ngoài chắc hẳn nghe thấy rõ ràng.

Lâm Cẩn Dung mặc mặc, thấp giọng nói: “Hiểu rồi.” Thái Hồng rốt cuộc có sai hay đúng thì cũng vậy mà thôi, mấu chốt là hắn nói nàng sai. Mặc dù không phải hôm nay có sẵn cái cớ này, thì ngày sau cũng sẽ tìm cớ khác.

Lục Giam lại nằm xuống: “Rốt cuộc đã uống nhiều, đầu hơi choáng váng, sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Lâm Cẩn Dung liền đi ra ngoài, phân phó một loạt người đứng ở hành lang: “Đều tan đi.”

Thái Hồng nước mắt lưng tròng nhìn nàng: “Thiếu phu nhân.....”

Lâm Cẩn Dung ôn tồn nói: “Người cũng đứng lên đi, về phòng trước đi, Nhị gia uống rượu, nói chuyện không khỏi hơi khó nghe, có cái gì ngày mai nói sau. Đậu Nhị, người giúp đỡ nàng.” Thái Hồng thấy Lục Giam muốn đuổi nàng về, cũng không còn mặt mũi, nếu suy nghĩ luẩn quẩn trong lòng, sợ là muốn sống muốn chết cũng không chừng.

Đậu Nhị hiểu được, liền tiến lên giúp đỡ Thái Hồng đi xuống, chuẩn bị một đêm cẩn thận chăm sóc.

“Anh Đào các người chuẩn bị nước ấm.” Lâm Cẩn Dung đuổi đi những người khác, trầm mặc nhìn Quế Viên, tự bước vào phòng.

Quế Viên đứng ở hành lang, chậm rãi thả lỏng thân mình, đem thân mình tựa vào cột trụ trên hành lang, nhẹ nhàng cong lên khóe môi, lộ ra một tươi cười cổ quái.

305. Chương 308: Kiên Định

Lâm Cẩn Dung cúi đầu, ngồi ở bên cạnh bàn một chút rồi lại một chút đảo quả bóng nước, quả bóng nước đỏ bình bị dầm nát, nổi bật trong bát sứ trắng, ở dưới đèn như phủ thêm một màu sắc khác.

Lục Giam tà tà nằm ở tháp, thấy nàng dường như thế nào cũng đảo không xong, liền nhẹ giọng nói: “Nữ tử luôn thích tô móng, nhưng nàng thế này cũng hơi quá rồi.”

Hắn đây là đang đùa giỡn nàng sao? Lâm Cẩn Dung ngẩn ra, gương mặt nhìn về phía Lục Giam, thấy Lục Giam thần sắc lại đứng đắn, nàng liền muốn nói, nàng không làm để thoa cho hắn xem, chính là vừa vắn đi đến nơi đó, nhìn mới mẻ đáng yêu, cho nên đột nhiên muốn hái xuống.

Còn chưa mở miệng, Lục Giam lại đứng đắn nói: “Tay nàng rất đẹp, dùng để tô móng tay rất đẹp mắt, nhưng không tô còn đẹp hơn. Ta thích nhất là nhìn nàng cầm sáo, hoặc là pha trà, thanh nhã giống như

hoa ngọc lan vậy. Ta thấy nha hoàn trong nhà người người không câu nệ có độc cho tay hay không, người người đều tô móng tay đỏ rực, chẳng lẽ nàng cũng muốn giống như các nàng ấy sao?”

Lâm Cẩn Dung giận dữ quyết định hàng ngày sẽ tô móng, nhưng ngoài đầu nhìn bã quả bóng nước trong bát, lại đột nhiên không còn hưng trí, ngược lại đem ánh mắt đặt ở trên tay mình, nhìn thêm vài lần. Chính mình cũng thấy hai bàn tay này thật dễ nhìn, lại thấy, từ lúc Lục Giam trở về từ kinh thành, cả người biến hóa rất lớn, rõ ràng nhất chính là tính tình so với từ trước sáng sủa hơn, lá gan cũng lớn hơn, hoặc là nói, vì thắng Ngô Tương nên tự tin hơn, không còn lo lắng.

Lục Giam thấy nàng không dùng nước quả bóng nước, mà là ngồi ở chỗ kia ngắm nhìn tay, mỉm cười, đứng dậy đi vào giường ngủ trước.

Lâm Cẩn Dung ngồi một lát, không thấy Lục Giam có động tĩnh gì, quay đầu nhìn, hắn đã nhắm mắt, sớm ngủ say. Liền nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa sổ, thả màn, thổi đèn, thật cẩn thận, mang theo vài phần cứng nhắc nằm xuống bên người hắn.

Nàng khấn trương hồi lâu, cũng không thấy Lục Giam có hành động gì khác, im lặng, giống như lúc uống rượu say mấy lần trước, không có nửa điểm tiếng động, xác thực thật là đang ngủ, liền mở rộng tay chân, thả lỏng gân cốt, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm, ngoài cửa sổ truyền đến vài tiếng chim hót thanh thúy, Lâm Cẩn Dung từ trong mộng tỉnh lại, không kịp mở mắt, bên người liền truyền đến xúc cảm ấm áp, Lục Giam ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Tỉnh?”

Lâm Cẩn Dung từ từ nhắm hai mắt nói: “Tỉnh.”

“Đêm qua nàng ngủ ngon không?” Lục Giam tâm tình vô cùng tốt, tay chân giật giật, cố ý vô tình huých chạm vào thắt lưng của nàng.

Lâm Cẩn Dung thấy lỗ chân lông toàn thân co rút lại, không được tự nhiên né sang bên cạnh: “Ngon. Chàng thì sao?” Nàng ngủ không tốt, một đêm đều nằm mơ, loạn thất bát tao.

“Ta cũng tốt lắm, ngủ thập phần an ổn, sáng nay dậy thần thanh khí sảng, ta vốn đang lo lắng nàng ngủ không ngon. Nếu đều ngủ ngon, ta đây cũng sẽ không đến thư phòng cách vách, để người khác nhìn thấy sẽ không hay.” Lục Giam xuống giường, đứng ở trước giường thần nhiên cởi áo, lấy áo sạch trên giá xuống, ngoài đầu nhìn lại Lâm Cẩn Dung cười: “Ta hôm nay muốn đi Tri châu phủ cùng Tri huyện phủ bái tạ, đại khái cơm chiều cũng không trở về ăn. Nàng xem ta mặc áo khoác gì thì hơn?”

Nắng sớm chiếu lên dáng người hắn càng nổi bật vẻ kiêu mỹ, chân dài rắn chắc, vân da rõ ràng, đúng là độ tuổi mà một nam tử có dáng người đẹp nhất.

Lâm Cẩn Dung khẽ mím môi, nói: “Về ngoài của chàng đẹp, mặc cái gì cũng đẹp mắt.” Lời này cũng là thật tình thật lòng, mặc dù ở thời điểm oán hận hắn nhất, nàng cũng không thể phủ nhận bộ dạng của hắn rất tuấn tú.

Lục Giam nghe vậy, không khỏi kiêu kiêu, lại nghiêm túc nhìn nàng nói: “Lần đầu tiên nghe nàng nói như vậy. Nhưng vẫn là làm phiền nàng thay ta tìm quần áo đi, đi ra ngoài cũng là mặt mũi của nàng mà.”

Lâm Cẩn Dung im lặng không tiếng động xuống giường, dưới ánh mắt sáng quắc của hắn, tay chân có chút cứng nhắc tìm thanh tổ la bào màu nhạt đưa qua, Lục Giam cũng không tiếp nhận, ngược lại mở rộng tay, ánh mắt nhìn nàng càng thêm nóng cháy.

Lâm Cẩn Dung bị hắn nhìn xem sợ hãi, đơn giản đem áo choàng phủ lên cánh tay hắn, cầm quần áo sạch sẽ của mình ra phía sau giường.

Lục Giam cầm áo choàng im lặng đứng một lát, một chút ánh sáng từ chỗ sâu trong đáy mắt nhen nhúm, khoe miệng càng nhếch càng cao, chậm rì rì mặc quần áo, cười nói: “A Dung, hôm nay nàng trăm ngàn lần phải nhớ rõ bảo các nàng thu thập hành lý a, chớ quên.”

Từ phía sau màn truyền đến thanh âm, Lâm Cẩn Dung chính là không quan tâm hắn, hắn cũng không thèm để ý, thần thanh khí sảng mở cửa, gọi người đưa nước ấm tiến vào rửa mặt.

Trong phòng có thêm người khác, Lâm Cẩm Dung lúc này mới cảm thấy làn da dường như bị kéo căng kia dần dần thả lỏng, hành động biểu tình đều tự nhiên hơn rất nhiều. Lục Giam lại là một bộ dạng im lặng lạnh nhạt, ngẫu nhiên hỏi nàng hai tiếng tình huống trong nhà, Lâm gia mọi người thân thể có an khang không, Lâm Thận Chi đọc sách thế nào, hoặc là cảm thán hai tiếng về Lục Luân. Như thế, thời điểm ăn điểm tâm, Lâm Cẩm Dung cuối cùng đã trở về sự tự tại.

Trong chốc lát dùng điểm tâm xong, Lục Giam đứng dậy nói: “Nên đi thỉnh an các trưởng bối.” Lại cùng nàng thương lượng: “Chuyện Thái Hồng nàng đừng để ý, ta sẽ xử lý.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Mặc dù không thích, cũng nên hoãn lại hai ngày đã.” Hắn vừa về nhà liền phát tác Thái Hồng cũng không nói, nếu vội vã đuổi người về, vậy đúng là tặng cho Lâm Ngọc Trân một bạt tai mà, Lâm Ngọc Trân há có thể từ bỏ ý đồ với hắn? Không bằng lưu lại mấy ngày rồi nói sau.

Lục Giam thần nhiên liếc nàng một cái: “Ta có chừng mực.”

Lâm Cẩm Dung nhìn hắn như vậy hắn đã quyết định, nếu mình còn khuyên nữa, chỉ sợ sẽ bị cắn một ngụm, liền nhanh nhậm miệng.

Lâm Ngọc Trân mặc dù đã dậy, nhưng vì hôm qua say rượu, thập phần không có tinh thần, có điều tâm tình rất tốt, phân phó Lục Giam nên bắt đầu đáp lễ từ nhà nào, sự vô toàn diện công đạo một hồi. Lục Giam vẫn mỉm cười nghe, nàng nói cái gì đều nói được, phút cuối cùng, lấy ra hộp gấm đưa qua: “Là ở cửa hàng vàng bạc của Đường gia trên kinh vì mẫu thân định chế trang sức phỉ thúy, cũng không biết mẫu thân có thích hay không?”

Trong hộp gấm đựng trang sức phỉ thúy thợ khéo hoàn mỹ, phẩm chất rất tốt, Lâm Ngọc Trân tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng thập phần vui mừng, Phương ma ma cùng Lục Vân đều khuyến khích nàng lập tức thử xem, nàng rụt rè chỉ nhìn qua một chút rồi để sang một bên, lạnh nhạt cười nói: “Cốt nhục nhà mình, cần gì phải như thế?”

Lục Giam nghiêm mặt nói: “Chính vì là cốt nhục nhà mình, cho nên sẽ càng để ở trong lòng.” Trước mặt Lâm Ngọc Trân đưa cho Lục Vân chuỗi ngọc vàng ròng tương châu qua: “Mặt khác sẽ tặng uội thêm trang, ngày mai sẽ có người đưa lại đây.”

Lục Vân thập phần vui mừng, lôi kéo Lâm Cẩm Dung hỏi nàng được cái gì, Lâm Cẩm Dung cười cười: “Một đôi chạm rồng hương cầu.” Nàng chú ý tới, Lục Giam đưa cho Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân gì đó so với nàng càng đẹp mắt, càng đáng giá hơn.

Mắt thấy Lâm Ngọc Trân cùng Lục Vân đều là vẻ mặt ý mừng, Lục Giam lợi dụng thời gian rảnh nói: “Mẫu thân, con có một chuyện muốn thỉnh giáo ý tứ của mẫu thân.”

Lâm Ngọc Trân tâm tình tốt, cười nói: “Nói đi.”

Lục Giam liền cúi mắt, nói: “Thái Hồng vừa thấy con liền rơi lệ, lại làm hỏng quyển sách mà con yêu thích nhất..... Thật là không có chừng mực không có tâm nhân.”

Lâm Ngọc Trân tươi cười lập tức cứng ngắc, lông mày nhướn cao, cười lạnh nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “Quả nhiên là không có chừng mực!”

Đã sớm biết sẽ như vậy, Lâm Ngọc Trân thích nhất chính là giận chó đánh mèo. Lâm Cẩm Dung bộ dạng phục tùng rũ mắt, không nói một lời.

Lục Vân đem cây quạt che mặt, nhìn trái nhìn phải.

Lục Giam chỉ làm như không phát hiện biểu tình của Lâm Ngọc Trân, thần nhiên nói: “Con lập tức sẽ nhập kinh nhậm chức, người bên cạnh dù thế nào cũng phải lanh lợi chút.....”

“Ta đã biết! Không phải là tiến sĩ lão gia chương mắt người ta sao? Thấy nàng thô kệch đúng không?” Lâm Ngọc Trân trong lòng có tư vị không thoải mái, lại sinh ra vài phần phẫn nộ. Người này một khi thi đỗ, quả nhiên khác biệt so với lúc trước, lưng thẳng cứng rắn, về nhà chuyện thứ nhất chính là đối nghịch với nàng, đúng là kẻ tàn nhẫn.

“Nương...” Lục Vân vội vàng đứng dậy, định tiến lên khuyên, Lâm Ngọc Trân ngang nhiên nói: “Con đi ra ngoài! Mặc kệ chuyện trong này!”

Lục Vân bất đắc dĩ, đành phải đưa ánh mắt đồng tình nhìn Lục Giam, xoay người đi ra ngoài. Lâm Cẩm Dung cũng đi theo đứng dậy, Lâm Ngọc Trân nói: “Con đứng lại! Con nói rõ ràng với ta, người ở chỗ ta thì thành thành thật thật, tại sao đến chỗ con liền tiến thoái vô nghi, biến thành kẻ ngu dốt? Ta vẫn đều cho rằng con là người có hiểu biết, vậy mà con lại hồ lộng ta như thế!” Trong giọng nói đã có vài phần hỗn hển.

Lâm Cẩm Dung liền đứng lại, gương mặt nhìn Lâm Ngọc Trân, Lục Giam bước lên phía trước giữ chặt tay nàng, tiếp lời: “Mẫu thân an tâm một chút đừng nóng nảy, A Dung là thê tử người chọn cho con, cũng là thân chất nữ của người, con cảm thấy nàng vô cùng tốt. Chúng ta đều còn trẻ, thành thân hơn hai năm nay, vì chuyện công danh của con, vẫn đều là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hơn nữa sự tình trong nhà rất rườm rà, nàng vất vả nhọc tâm, cũng không có gì để trách nàng. Con thật tình thật lòng muốn cùng nàng hiếu kính người mà.”

Lâm Ngọc Trân trên mặt thần sắc thay đổi liên tục, ánh mắt từ gương mặt Lâm Cẩm Dung chuyển tới gương mặt Lục Giam, đột nhiên nở nụ cười một tiếng, thản nhiên nói: “Ta là thay các con suy nghĩ, các con đều thấy ta gây trở ngại các con, ta cần gì phải làm kẻ ác, mất lòng đôi bên? Chính là ngày sau đừng có hối hận!”

Lục Giam trên mặt càng thêm kiên định: “Con chưa bao giờ dám quên dưỡng dục chi ân của mẫu thân, lại càng không dám quên mẫu thân đã đối tốt thế nào. Con cũng không phải người không có lương tâm.”

Lâm Ngọc Trân trầm mặc không nói, tự đứng dậy đi vào bên trong.

Lục Giam nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Được rồi, sau đó sai người thu thập đi.”

Lâm Cẩm Dung thần sắc phức tạp nhìn hẩn, muốn nói cái gì đó nhưng không thốt nên lời.

“Tổ phụ mẫu nơi đó nàng cũng đừng lo lắng, có ta ở đây rồi.” Lục Giam toàn thân thông thái, hẩn rất cục có thể ưỡn ngực tỏ vẻ chính mình bất mãn và hờn giận. Hẩn là một đại nam nhân, chẳng lẽ muốn cùng ai sinh hài tử, muốn cùng ai ở chung một chỗ, có tự do, có thứ mình yêu thích mà không được sao?

Từ Vinh Cảnh cư trở về, Lục Giam tự mang theo người xuất môn, Lâm Cẩm Dung rảnh rỗi, dặn dò Phương Trúc: “Người đi nhìn xem Thái Hồng.” Lại phân phó Song Toàn: “Đem Đậu Nhi, Anh Đào, Quế Viên gọi tới cho ta.”

Song Toàn thấy nàng thần sắc tức mục, trong lòng bồn chồn, nhanh như chớp chạy ra gọi người.

Đợi đến khi vài người Đậu Nhi theo thứ tự tiến vào, Lâm Cẩm Dung lạnh lùng thốt ra: “Đều quỳ xuống.”

306. Chương 309: Chương Kết Thúc

Đậu Nhi không nói hai lời, cúi mắt liền quỳ xuống. Anh Đào mặc dù mang theo vài phần do dự nhưng cũng thành thành thật thật đi theo quỳ xuống. Quế Viên nhìn hai người, tiến lên trước một bước quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Thiếu phu nhân, đều là nô tỳ làm, người muốn phạt thì phạt nô tỳ đi.”

Lâm Cẩm Dung tức giận quát: “Trong nhà này còn có quy củ không? Ta muốn làm như thế nào còn cần người phải giáo huấn sao? Vả miệng!”

Quế Viên ngẩn ra, không dám tin nhìn nàng.

Lâm Cẩm Dung nói: “Người tự mình động thủ, hay là để ta sai người đến động thủ?”

Rốt cuộc vẫn là đại nha hoàn đi theo bên người chủ tử đã lâu, lại là nữ nhi thân sinh của nhũ mẫu, vốn thân phận không phải tầm thường, giờ phút này đóng cửa lại mà nói, mắt mặt cũng không có gì tổn thất, nhưng nếu để người bên ngoài đến động thủ, vậy thật sự là mất mặt trầm trọng. Quế Viên cứng ngắc ước chừng thời gian một nén nhang, cuối cùng nâng tay lên tự vả vào mặt mình một cái.

Lâm Cẩm Dung hơi hơi cúi mắt.

Quế Viên cùng lúc liên tục đánh năm sáu cái, thấy Lâm Cẩm Dung vẫn cúi mắt bất động, cho thấy vẫn không đủ, quạt cường cùng khí phách giấu trong chỗ sâu nhất ủa đến, cần rằng hai mắt nhìn thẳng Lâm Cẩm Dung, trên tay càng dùng sức, rất nhanh đánh ặt đồ bưng, máu mũi cũng chảy ra.

Đậu Nhi thấy không ổn, vội nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ cũng có lỗi.” Nói xong liền hàm chứa lệ, nâng tay lên tự tát mình mấy cái. Anh Đào thấp giọng nức nở, khóc nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ cũng biết sai lầm rồi.”

Quế ma ma hợp thời vén màn lên tiến vào, quỳ gối trước mặt Lâm Cẩm Dung, lão lệ tung hoành: “Thiếu phu nhân..... Cầu người..... Các nàng vốn có ý tốt mà.....”

Không giống với Quế Viên, Đậu Nhi cùng Anh Đào đúng là có ý tốt, Lâm Cẩm Dung vốn chỉ muốn giáo huấn các nàng, nhân tiện nói: “Được rồi, đều dừng lại đi. Các người thấy ủy khuất, nhưng tôi hôm qua tâm tình ta cũng giống như các người vậy. Nhưng việc không giống là, đêm qua là các người tát vào mặt ta, hôm nay các người tự làm tự chịu.”

Đậu Nhi nằm trên đất, nghẹn ngào nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ biết sai rồi.” Anh Đào chỉ khóc lóc, Quế Viên lại giống như chưa từng nghe thấy, vẫn nâng tay tiếp tục vả lên mặt. Quế ma ma vội kéo tay nàng, khóc nói: “Oan gia này, con muốn mạng của ta sao!”

Quế Viên không nói được một lời, dùng sức đẩy tay Quế ma ma ra, ánh mắt vẫn nhìn Lâm Cẩm Dung, như cũ muốn đánh lên mặt.

Đây là làm cho ai xem đây? Hôm nay làm quan tòa phải kết thúc sạch sẽ. Lâm Cẩm Dung thấp giọng phân phó Đậu Nhi cùng Anh Đào: “Các người trước đi ra ngoài.”

Đậu Nhi do dự đứng lên, nhìn thấy biểu tình trên mặt Lâm Cẩm Dung, liền dắt Anh Đào cẩn thận lui ra ngoài, nhưng cũng không đi xa, đứng ngay ngoài màn. Anh Đào khóc thút thít hai tiếng, cũng theo nàng yên lặng đứng, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta thật sự làm sai sao?”

Đậu Nhi nói: “Cô phụ sự tín nhiệm của thiếu phu nhân, là làm sai rồi.” Lâm Cẩm Dung chính là đề phòng Quế Viên gây sóng gió, mới để nàng cùng Anh Đào ở lại trông chừng. Nhưng các nàng đều cô phụ sự tín nhiệm của Lâm Cẩm Dung, mắt nhắm mắt mở, để mặc Quế Viên hành động, từ tình thế phát triển đến tình trạng này, tự chủ trương lại còn ỉnh là công thần. Cũng chưa từng nghĩ tới, trên đầu Lâm Cẩm Dung đè nặng vài toà núi cao, chỉ không cẩn thận một chút, mọi hậu quả đều là Lâm Cẩm Dung gánh vác. Bản thân quả nhiên là không bằng Lệ Chi biết lo lắng lâu dài, Đậu Nhi vừa xấu hổ lại cảm thấy khổ sở.

Trong phòng, Quế Viên vẫn đang đánh không ngớt, Lâm Cẩm Dung lạnh lùng nhìn nàng nói: “Nếu người thích đánh thì cứ tiếp tục đánh đi. Ta trước sau đã mang ác danh, có thêm một cái cũng không sao. Chính là phải cẩn thận, đánh đến mức mặt sưng vù, răng rụng hết, khổ sở cũng là người.”

Quế Viên động tác liền trì hoãn, Quế ma ma vội kéo lấy khóc nói: “Nghịch chướng, còn không nhanh nhận lỗi với thiếu phu nhân? Thiếu phu nhân không phải người không nói đạo lý.”

Lâm Cẩm Dung trong lòng nghẹn một cổ tà hỏa, lạnh lùng cười: “Ma ma đừng nói như vậy, giảng đạo lý còn phụ thuộc vào người nghe, có người giảng đạo lý vẫn không rõ a.”

Đến bước này, nếu nhìn không ra Lâm Cẩm Dung là thái độ gì, muốn làm cái gì, Quế Viên sống nhiều năm như vậy cũng thật uống công rồi. Cuối cùng một tia hy vọng tan biến, nàng đơn giản yên lặng nhìn Lâm Cẩm Dung, chậm rãi nói: “Thiếu phu nhân nói đúng, có người giảng đạo lý vẫn không rõ. Nô tỳ tự hỏi cho tới nay đối với người trung thành và tận tâm, người nghĩ gì, phân phó gì, nô tỳ tận tâm hết sức đi làm, người không nghĩ đến, không muốn làm, không tiện làm, nô tỳ cũng vì người làm. Như thế, vẫn không thể nhận được một câu khen ngợi của người, vẫn nhận lấy kết cục như vậy, thật khiến người thất vọng đau khổ!”

Nàng có chuyện gì mà bản thân không muốn làm, không tiện làm, hy vọng thuộc hạ lặng yên không một tiếng động thay nàng làm chứ? Vốn là Quế Viên hôm qua vu oan hãm hại Thái Hồng, từ đầu tới cuối đều là vì thành toàn cho bản thân nàng ta thôi. Lâm Cẩm Dung tức giận cười lạnh, thậm chí còn lười cùng Quế Viên giảng đạo lý: “Người nói đúng, ta chính là thấy người không tốt, ta cũng chỉ thấy người không an phận. Như vậy, người thấy người nên có kết cục thể nào mới tốt đây?”

“An phận?” Quế Viên kích động đứng lên, không để ý Quế ma ma ngăn trở, khóc nói: “Thiếu phu nhân muốn nô tỳ như thế nào mới tính là an phận? Vì sao thiếu phu nhân bao dung với người bên ngoài, nhưng lại không thể bao dung với nô tỳ? Mười mấy năm tình nghĩa, chẳng lẽ còn sẽ có người so với nô tỳ đối với người trung tâm hơn, vì người suy nghĩ sao?”

Quế ma ma mặt một chút lại một chút cúi xuống, mềm nhũn nằm rạp trên đất. Nàng hiểu được mười mấy năm tình nghĩa, xem như từ những lời này của Quế Viên đã hoàn toàn biến mất.

Lâm Cẩm Dung tay rất nhanh lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, hồi lâu nói: “Trung thành như vậy ta tiêu thụ không nổi. Người đi đi, ta về sau không muốn nhìn thấy người nữa. Đồ cưới của người, ta lúc trước đã thay người chuẩn bị, ma ma ta cũng đã chuẩn bị tiền để dưỡng lão, sẽ sai người đưa cho các người, ngày mai trước hết chuyển ra ngoài đi. Nếu muốn thảo ân điển chuộc thân, thì có thể. Nếu thấy không an toàn, ta cũng có thể sai người an bài phòng ở cho các người.”

Quế Viên trên mặt đất ngồi một lát, đột nhiên nở nụ cười: “Một khi đã như vậy, thiếu phu nhân lúc trước cần gì phải cho nô tỳ niệm tưởng? Nô tỳ cho dù ngày bé hết sức lông bông không hiểu chuyện, nhưng lớn lên cũng hiểu được tốt xấu. Mùa đông năm ấy, không phải thiếu phu nhân gọi nô tỳ vào sao? Tại sao lúc này lại quên bằng? Nô tỳ tuy là tiện nữ, nhưng cũng là có tâm. Thời điểm dùng được thì không nói, dùng không được thì bị ném đi, thiếu phu nhân thật sự là người trung hậu nhất, thiện tâm nhất trên đời này.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nhìn Quế Viên, không nói được một lời.

“Đoán mệnh, tổn thọ, người muốn mạng của ta mà.” Quế ma ma tát một cái lên mặt Quế Viên, ngẩng đầu thấy Lâm Cẩm Dung sắc mặt khó coi chỉ cực, không khỏi hãi hùng, nghiêng người qua, khóc lớn lay động tay nàng: “Thiếu phu nhân, nha đầu kia điên rồi, tất cả đều đang nói linh tinh thôi.”

Đậu Nhi mang theo Anh Đào tiến vào, kéo lấy Quế ma ma: “Thích hợp chút đi, là thiếu phu nhân thiện tâm không cùng các người so đo, nhưng đừng quá đáng.”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Đi giúp nàng thu thập, lập tức chuyển ra ngoài.”

Quế Viên phảng phất giống như mới từ trong mộng bừng tỉnh lại, mạnh mẽ đi qua ôm lấy chân Lâm Cẩm Dung, khóc lớn nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ mới vừa rồi điên rồi, miệng nói linh tinh. Cầu người đừng so đo với nô tỳ a, nô tỳ chính là luyến tiếc rời khỏi người, muốn hầu hạ người. Cầu người giữ nô tỳ lại đi.”

“Người nói đúng, là ta làm sai.” Lâm Cẩm Dung đông cứng đẩy tay Quế Viên ra, thất lực tuy rằng còn rất thẳng tắp, môi lại mất huyết sắc.

Đậu Nhi hô một tiếng: “Trương ma ma, tiến vào lôi người ra!”

Quế ma ma khóc chết khiếp, làm sao còn có khí lực quản Quế Viên. Trương ma ma cùng Phương Trúc bước nhanh tiến vào, cầm khăn tay nhét vào miệng Quế Viên, hợp lực tha người ra ngoài. Quế ma ma vội đuổi theo.

Trong phòng nháy mắt an tĩnh lại, Đậu Nhi thấy Lâm Cẩm Dung vẫn ngồi không nhúc nhích, sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu, không khỏi lo lắng nói: “Thiếu phu nhân, người không có việc gì chứ? Người đừng để tâm những lời nói khùng điên đó, nàng bị điên rồi, đối trắng thay đen, nơi nơi loạn căn mà.” Lúc ấy Lục gia vừa động tâm tư muốn để Lục Giam thêm thông phòng, Lâm Cẩm Dung mặc dù gọi Quế Viên tiến vào, nhưng chẳng phải cũng chưa nói cái gì sao? Nếu là nàng cùng đám người Lệ Chi, căn bản sẽ không suy nghĩ về phương diện này, đều chỉ cho rằng Lâm Cẩm Dung có việc muốn công đạo các nàng. Quế Viên vốn đã có tâm tư, tự cam chịu hạ lưu, phút cuối cùng bất thành, lại còn đem mọi lỗi lầm đổ lên người Lâm Cẩm Dung, điên loạn căn một ngụm, tâm tư người này thật sự không thể tưởng được.

“Không phải đại sự gì, huống hồ nàng cũng nói đúng, ta lúc ấy không nên bảo nàng tiến vào.” Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Ta muốn yên lặng một chút.”

Nàng nói không thêm để ý, kỳ thật biểu tình thật sự là không thêm để ý sao? Mấy năm nay, mẫu tử Quế ma ma đi theo bên người nàng, tuy rằng không được tin cậy như trước, nhưng ăn mặc chi phí chưa bao giờ thấp, người trong phòng ai dám bất kính với các nàng? Không phải là hướng về phía Lâm Cẩm Dung sao? Phút cuối cùng vì loại chuyện này mà nháo loạn, không khỏi quá lạ lùng. Đậu Nhi bất đắc dĩ, lại lo lắng, nhân tiện nói: “Nô tỳ không nói lời nào. Đứng ở một bên hầu hạ thôi.”

Chợt nghe cửa viện một trận vang nhỏ, Giản Nhi bên ngoài nói: “Mở cửa, Đại tiểu thư tới nói chuyện với thiếu phu nhân.”

Sớm không đến, trễ không đến, cố tình đến lúc này, Đậu Nhi gấp đến độ đổ một thân mồ hôi, trông mong nhìn Lâm Cẩm Dung, muốn hỏi chủ ý của nàng, chung quy lại tự đưa ra chủ ý: “Nô tỳ đi bẩm Đại tiểu thư, nói thiếu phu nhân không thoải mái, được chứ?”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu.

Đậu Nhi liền ra hiệu với Anh Đào, bước nhanh ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung nghiêng mặt nhìn hoa hồng hé nở ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy mỗi một phiến chán đến cực điểm, không muốn nhúc nhích.

Suy ngẫm lại, kiếp này nàng biết rõ Quế Viên sẽ làm ra loại sự tình này, nhưng lại mang Quế Viên theo, Quế Viên nói nàng không nên cho nàng ta niệm tưởng, cũng đúng.

“Tẩu tử làm sao vậy? Làm sao không thoải mái?” Thanh âm của Lục Vân từ ngoài màn vang lên, Đậu Nhi ngăn không được, thế nào cũng phải đến xem Lâm Cẩm Dung làm sao.

Lâm Cẩm Dung thật sự không còn tâm tư ứng phó nàng, miễn cưỡng quay đầu, thấp giọng nói: “A Vân, ta muốn yên lặng.”

Đây là hạ lệnh trực khách, Lục Vân tươi cười cứng đờ, lập tức lại cười: “Đó là ta tới không đúng lúc, ta lập tức rời đi. Ta chỉ là muốn cùng tẩu tử thương lượng một chút, vì mặt mũi của Đại phòng, đừng lập tức đuổi Thái Hồng đi vẫn tốt hơn. Dù sao các người cũng lập tức sẽ lên kinh, không bằng để nàng ở lại đây trông chừng sân viện, tẩu tử thấy thế nào? Nàng cũng là người đáng thương, đưa trở về nàng cũng không còn chỗ dung thân.”

307. Chương 310: Nhớ Tình

Quản lý rộng thật, không ngờ trong nhà này chính là nàng một mình quản sự, một mình nàng là người chu đáo, lương thiện nhất sao? Lâm Cẩm Dung phiền chán, nghiêng mặt nói: “A Vân chuyện này tìm lắm người rồi.”

Lục Vân ngăn ra, miễn cưỡng mang theo vài phần cười nói: “Tẩu tử nói giỡn, sao lại tìm lắm người?”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Cũng không phải sao? Không phải ta không bao dung, từ đầu tới cuối chính là chủ ý của ca ca muội, hấn không ở nhà ta còn làm chủ được vài phần, nếu hấn ở nhà, lại lên tiếng, mẫu thân cũng đã đồng ý, cũng không còn đường nào cho ta mở miệng. Nếu muội thấy không ổn, thì nên đi tìm hấn hoặc là mẫu thân mới đúng.”

Bảo nàng đi tìm Lục Giam hay Lâm Ngọc Trân sao? Lục Vân nhú mày nói: “Mẫu thân không cần ta quản loại sự tình này, ca ca bên kia ta cũng không tiện khuyên, để tẩu tử khuyên mới tốt. Giữ nàng lại lúc này, lại không ảnh hưởng gì, qua vài năm tìm người thích hợp rồi mới đuổi về cũng được, tẩu tử cần gì bởi vậy mà bị bêu xấu sau lưng? Mất nhiều hơn được mà.”

Lục Vân còn ở đó lo lắng nàng sau lưng bị bêu xấu sao? Rõ ràng thấy như vậy là đánh vào mặt của Lâm Ngọc Trân mà. Lâm Cẩm Dung tức giận bưng bưng phần chán, cười lạnh nói: “Nếu bà bà không cần tiểu cô quản loại sự tình này, vậy có đạo lý của nàng, tốt xấu này cũng là chuyện trong phòng của ca tẩu, muội đương nhiên không tiện quản, cũng không tiện khuyên. Ta không sợ sau lưng bị bêu xấu, ta thật ra lại sợ tiểu cô bị người khác chê cười thôi.”

“Tẩu.....” Lục Vân nháy mắt mặt trắng bệch như tuyết, cả giận nói: “Ta vốn có ý tốt thay tẩu suy nghĩ, cũng đáng thương Thái Hồng vô tội mới nhiều miệng, tẩu không nhận ra, cố ý muốn làm, ta còn nói gì được nữa!” Ánh mắt rơi trên mặt đất lúc trước Quế Viên nhỏ vài giọt máu, thấp giọng nói: “Tẩu tử nên có chừng có mực, thanh danh tốt tạo dựng không dễ dàng, muốn hủy diệt lại chẳng khó khăn gì.” Nói xong bỏ mình xuống xoay người rời đi.

Lâm Cẩm Dung vô cùng tức giận, nắm lên cốc nước một hơi uống cạn mới xem như tạm nuốt xuống. Đám người Đậu Nhi ai cũng không dám khuyên nàng, tất cả đều nín thở tĩnh khí đứng ở một bên, thu thập phòng ở, nhìn lên sắc mặt nàng. Phương Trúc vén màn lên, lộ đầu vào, thấy nàng sắc mặt khó coi, do dự một chút, lại rút trở về.

Phương Trúc không phải là người không có mắt, nếu đã tới tìm, tất nhiên là có chuyện khó xử, Lâm Cẩm Dung lên tinh thần hỏi: “Chuyện gì?”

Phương Trúc nhẹ tay nhẹ chân đi vào, thật cẩn thận nói: “Thiếu phu nhân, người đưa đến đâu thì thích hợp?” Vốn tính là, Quế Viên xuất giá, Quế ma ma ra ngoài dưỡng lão, cho nên cũng chưa kịp chuẩn bị phòng ở trước, kế hoạch có biến hóa, đột nhiên muốn đưa người đi, cũng phải có nơi trú ngụ mới được. Hai người này thân phận đặc thù, không phải tôm tép bình thường, cũng không thể tùy tiện đuổi đi, bằng không Quế Viên trong lòng hàm oán, chính là tai họa.

Lâm Cẩm Dung nói: “Trước đưa các nàng đến thôn trang. Bộ dáng hiện tại của nàng cũng không thích hợp tìm nhà, chờ nàng quyết tâm rồi nói sau.”

Phương Trúc đáp ứng, tự đi an bài.

Đậu Nhi liền khuyên Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân nếu không thoải mái, không ngại nằm xuống nghỉ.”

Lâm Cẩm Dung thấy không có tinh thần, tùy ý tháo trâm sai áo khoác, đi vào buồng nghỉ. Mê mê man man, nghe được bên ngoài một trận ồn ào, hình như là Quế ma ma khóc vài tiếng, ngay sau đó lại bị người ngăn cản, bên ngoài một mảnh trầm tĩnh.

Quế ma ma khẳng định là không muốn đi ra ngoài, Quế Viên cũng không chịu, tuy nhất định phải tiến bước, nhưng đừng nháo tai nạn chết người mới được, Lâm Cẩm Dung ngồi dậy gọi một tiếng: “Người đâu.”

“Nàng muốn cái gì?” Chính là Lục Giam đi vào, vén màn lên, đứng ở trước giường nhìn nàng.

Lâm Cẩm Dung thấy hấn trên mặt hỉ giận khó phân biệt, cũng không biết chuyện vừa rồi hấn có thấy không, nhân tiện nói: “Không cần cái gì, sao chàng đã trở lại?”

Lục Giam ở mép giường ngồi xuống: “Người ta có việc, chỉ tùy tiện nói mấy câu nên đã trở lại.” Nhìn Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Vừa rồi nàng muốn cái gì? Nói cho ta nghe.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nói: “Ta bảo Quế ma ma cùng Quế Viên chuyển ra ngoài, các nàng không chịu, ta sợ nháo gặp chuyện không may, muốn hỏi một chút, phân phó các nàng vài câu.”

Lục Giam thản nhiên nói: “Nàng sớm nên chuyển các nàng đi. Cho dù nể mặt tình cảm với Quế ma ma, nhưng cũng không còn phương thức nào khác tốt hơn. Nháo thành cái dạng này, cũng vì nàng ngập ngừng không dứt khoát, dưỡng hổ thành họa.”

Lâm Cẩm Dung không lên tiếng.

Lục Giam nhìn nàng nói: “Nàng có khi thật thông minh, nhưng có khi cũng thật sự hồ đồ. Nếu nàng coi trọng tình cảm này, thì đừng có tâm tư lúc trước, nếu nàng không coi trọng tình cảm này, giờ phút này cũng không cần phải khổ sở như vậy.” Cũng không nói thêm gì khác.

Lâm Cẩm Dung cảm thấy mũi có chút lên men, ánh mắt chua chát, không nói được gì, chỉ cúi mắt néo đệm giường.

Lục Giam thở dài, nói: “Nàng cũng đừng khổ sở, lòng người giống như xà không nuốt nổi bức tượng, là chính nàng ta si tâm vọng tưởng, nhập ma chương còn không tự biết. Vừa rồi ta ở bên ngoài gặp gỡ, đã sai người tống xuất đi, trước đưa đến thôn trang một thời gian, chờ nàng ta tĩnh tâm lại nói sau. Đối với bên ngoài thì nói Quế Viên bị bệnh, Quế ma ma đi theo chăm sóc. Nàng xem có muốn đưa thứ gì thì sai người thu thập đưa qua, sai người căn dặn không để thiếu ăn thiếu mặc, có bệnh có thể trị cũng không tính là mất hết tình cảm chủ tớ.”

Lâm Cẩm Dung lên tiếng, chậm rãi nằm lại: “Ta trên người khó chịu, cơm chiều chàng tự ăn đi. Mẫu thân bên kia ta cũng không thể đi thỉnh an.”

“Tổn tâm tư nữa làm cái gì?” Lục Giam lúc này mới vươn tay nắm tay nàng, một ngón tay vuốt ngón tay nàng: “A Vân vừa rồi tới tìm nàng sao?”

Lâm Cẩm Dung nhìn trướng đỉnh nói: “Nàng nói Thái Hồng vô tội đáng thương, muốn ta khuyên chàng giữ Thái Hồng lại, không mang theo lên kinh, ở tại chỗ này trông chừng, qua vài năm hẵng trả lại, miễn cho phá hư thanh danh của ta. Bảo ta có chừng có mực, thanh danh tốt tạo dựng không dễ dàng, nhưng muốn hủy diệt thì lại chẳng khó khăn gì. Ta đã bảo nàng đi tìm chàng nói chuyện.”

Đây đúng là việc Lục Vân sẽ làm, Lục Giam không khỏi nhú mày, trầm mặc một lát, rồi thấp giọng nói: “Muội ấy không hiểu chuyện, nàng đừng so đo.”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Có cái gì mà so đo, có năng lực so đo cái gì?”

“Ngủ đi, ta thấy nàng mệt rồi. Ngủ một giấc là tốt thôi.” Lục Giam cúi mắt nhìn ngón tay Lâm Cẩm Dung trong chốc lát, thấy nàng mí mắt dính vào nhau, lại ngồi thêm một lúc mới đứng dậy thả màn đi ra ngoài.

Anh Đào cùng Đậu Nhi đều đứng ngoài màn, thấy hần đi ra bước lên phía trước hỏi thăm: “Nhị gia, thiếu phu nhân có nói muốn cái gì không?”

Lục Giam thấp giọng nói: “Đang ngủ, chăm sóc cẩn thận, ta đi ra ngoài trong chốc lát.”

Đậu Nhi vội đáp ứng, cầm khung thêu đi vào trong phòng ngồi ở cửa trông chừng Lâm Cẩm Dung. Nàng giờ phút này đối với Lục Giam lại có thêm vài phần kính sợ. Vừa rồi Quế ma ma quỳ gối trước mặt Lục Giam cầu tình, Lục Giam mắt cũng không chớp một cái, chỉ hỏi Quế ma ma, hai người muốn đến thôn trang của hồi môn của Lâm Cẩm Dung để tĩnh dưỡng, hay là muốn đến thôn trang của Đào thị? Câu nói đầu tiên khiến Quế ma ma không dám nhiều lời, thành thành thật thật nhìn Quế Viên bị bịt miệng lại dùng chân bực nâng đi ra ngoài, còn tỉ mỉ theo ở một bên che lấp. Lúc trước rối loạn như vậy, hần bắt quả chỉ nói mấy câu đã thu thập thanh nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, không khỏi khiến người khác kính phục.

Lục Giam chậm rãi đi ra sân, hướng tới sân viên của Lục Vân.

Lục Vân đang ngồi ở phía trước cửa sổ cho cá ăn, hữu khí vô lực cầm một nhánh cỏ treu chọc con cá, nghe Giản Nhi nói Lục Giam đến đây, vội ném nhánh cỏ đứng dậy chỉnh châu sai quần áo, nở nụ cười ngọt ngào, chạy đến cửa nghênh đón Lục Giam: “Ca ca sao trở về sớm như vậy? Vốn nghĩ rằng phải buổi sáng ngày mai mới có thể nhìn thấy huynh.”

“Người ta có việc, cho nên trước tiên đã trở lại. Đã lâu chưa nói chuyện với muội, lại đây thăm muội thế nào.” Lục Giam hướng ghế trên ngồi xuống, tiếp nhận Giản Nhi dâng trà, cười nói: “A Vân đang làm cái gì vậy?”

Lục Vân thở dài, chỉ chỉ bể cá: “Nhàm chán, đang chơi với cá thôi.”

Lục Giam nói: “Sao không đi tìm tẩu tử muội nói chuyện? Nàng một mình cũng nhàm chán.”

Lục Vân thản nhiên nói: “Tẩu tử là đại ân nhân, ta sợ quấy rầy nàng. Chọc nàng phiền chán, ngược lại không vui.”

Lục Giam mặc mặc, nói: “Tẩu tử muội tính tình ôn hoà hiền hậu, không phải không chấp nhận được người khác.”

Lục Vân nhú mày, lại nhin xuống, mỉm cười: “Đúng vậy. Ở trong mắt ca ca, nàng luôn là tốt nhất.”

“Nàng ở trong mắt ta thật sự rất tốt.” Lục Giam cúi mắt chậm rãi nói: “Nàng là thê tử, là người làm bạn cả đời, nếu ta thấy nàng không tốt, vậy cuộc sống này không thể qua nổi nữa rồi. Lòng ta thương muội, cho nên hy vọng người bên ngoài cũng đối đãi với muội tốt giống như ta, đồng dạng ta cũng hy vọng người bên ngoài cũng đối đãi với nàng tốt như ta vậy.”

Lục Vân thu liễm tươi cười, đỏ đôi mắt nói: “Ca ca tại sao đột nhiên cùng ta nói lời này? Hay là thấy ta đối với tẩu tử không tốt? Ta vừa rồi đi tìm nàng nói mấy câu, vốn cũng là vì các người lo lắng. Không muốn mẫu thân khổ sở không có thang để leo xuống, không muốn người khác nói tẩu tử không bao dung, lại càng không muốn người ta nói ca ca bất hiếu mà thôi. Nếu ca ca tẩu tử đều chê ta nhiều chuyện, ngày sau ta sẽ không quản nữa là được!”

Lục Giam trầm giọng nói: “Tuy muội có ý tốt, chuyện không thể quản thì đừng nên quản, hiện tại như thế, tương lai đến phu gia cũng là như thế, bằng không ai cũng không thể giúp muội. Chuyện trước mắt muội phải làm, chính là thanh thân ổn định chờ gả đi, đừng nên quản nhiều chuyện nữa. Đã biết chưa?”

Lục Vân trắng mặt, không nói được một lời.

Lục Giam không vội không nóng nảy, tiếp tục hỏi: “Tất cả muội có nghe vào tai không?”

Lục Vân không đáp, hẩn ngồi chờ, lại hỏi một lần: “Nghe vào không? A Vân, ta vì muốn tốt uội thôi. Nữ nhi xuất giá rồi không thể giống như ở nhà mẹ đẻ, không nên tùy hứng.”

Lục Vân cuối cùng thấp giọng nói: “Đã nhớ kỹ. Ca ca giáo huấn phải.”

Lục Giam lúc này mới chậm rãi đứng dậy: “Muội nói Thái Hồng vô tội đáng thương, mặc dù ta thấy nàng không vừa mắt, nhưng cũng thấy như vậy. Nếu nàng trở lại chỗ mẫu thân không ổn, nhưng nếu để nàng ở lại chỗ ta, đối với thanh danh của nàng lại càng không tốt, không bằng sớm trả về. Ta sẽ đưa người tới đây, muội thay ta coi chừng một chút, chờ thêm mấy ngày, đến khi muội xuất giá thì thay nàng tìm người gả đi là được rồi. Ca ca nhớ ân tình của muội.”

Lục Vân hơn nửa ngày mới chịu đựng mũi chua xót nói: “..... Được.....”

Lục Giam vừa lòng đứng dậy: “Ta cuối cùng vẫn ngóng trông hai người hòa thuận, tương lai có thể săn sóc lẫn nhau. Được rồi, muội nghỉ ngơi đi, ta còn muốn đến chỗ tổ phụ một chuyến.”

Lục Vân thấy hẩn đi đến cạnh cửa, cuối cùng nhịn không được gọi: “Ca ca, huynh thay đổi rồi.”

Lục Giam dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn nàng thân nhiên nói: “Đúng là đã thay đổi. Bắt đầu từ mùa hè năm trước, luôn luôn suy ngẫm rất nhiều sự việc, vào kinh thành dự thi hơn nửa năm tới nay, kiến thức rất nhiều, suy nghĩ cũng rộng mở hơn. Muội thấy không tốt sao?”

Lục Vân cắn môi nói: “Tốt.”

308. Chương 311: Thân Nhiên

Con người khi có việc vui tràn đầy tinh thần, Lục lão ông mấy ngày nay có thể nói là nhẹ nhõm nhất trong những năm gần đây, nhàn rãi vô sự ở hành lang chăm chim tước, tía hoa, bệnh cũ ho khan tuy rằng ngẫu nhiên sẽ húng hắng một chút, nhưng cơ bản không ảnh hưởng lắm. Thấy Lục Giam đến đây, trên mặt nở rộ tươi cười: “Nhị lang hôm nay đã đến những nhà nào rồi? Những ngày sau đã an bài ra sao?”

Lục Giam cùng hẩn nhất nhất xin phép qua rồi nói: “Ngày mai muốn đến chỗ Chư tiên sinh bái tạ, buổi tối trở về nhà ngoại tổ phụ.” Sau đó cười cười: “Muốn mang A Dung đi bái kiến sư mẫu, Chư sư mẫu cũng đã mời nàng đến chơi.”

Lục lão ông hừ hừ một tiếng: “Này cũng là lễ tiết. Khi con ở thư viện Chư sư mẫu đối với con rất chăm sóc, cũng nên đáp tạ người ta một phen, lễ vật không thể bạc bèo.”

“Vâng.” Lục Giam bưng ấm trà châm trà cho hẩn, nước trà sắc vàng rót vào chén trà màu thiên thanh, nổi lên mấy đóa hoa bọt nước xinh đẹp.

Lục lão ông nhìn hẩn tuổi trẻ trầm tĩnh, âm thầm thở dài, bưng lên chén nhấp một ngụm, thân nhiên nói: “Nghe nói nàng hôm nay liên tục đuổi đi ba người?”

Lục Giam sớm có chuẩn bị, đứng dậy nói: “Kỳ thật Thái Hồng là ý tứ của tôn nhi, nha hoàn và nữ mẫu của A Dung, lúc trước đã sớm quyết định rồi, muốn chuyển ra ngoài để gả đi, đã chọn chất nhi của Hồ ma ma, là Hồ Tam đi theo Phạm Đại quản sự làm việc. Vốn muốn để mẫu tử các nàng lưu lại xem phòng ở, đến lúc đó xuất giá, ai ngờ nha hoàn kia hôm nay đột nhiên phát bệnh, nữ mẫu lo lắng, liền đi theo chăm sóc.”

Lục lão ông không nói, vẻ mặt nghiêm khắc nhìn hẩn. Lục Giam biết vâng lời đứng đó, không có nửa điểm chột dạ hoặc là sợ hãi.

Sau một lúc lâu, Lục lão ông mới thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Ta muốn con đối tốt với nàng, cũng không phải là muốn con vô luận đại sự tiểu sự đều dung túng, có một số việc không thể nhượng bộ, đừng đi theo con đường mòn của phụ thân con. Một nhà, rốt cuộc cũng nên do nam nhân làm chủ.”

Lục Giam cũng không biện giải, chỉ nói: “Chúng con còn trẻ lúc trước chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, lần này nhập kinh, lại thỉnh danh y điều trị, hơn phân nửa rất nhanh có thể có tin vui. Tôn nhi vừa mới bước vào con đường làm quan, cần gì vì loại sự tình này khiến nội bộ không vui?”

Lục lão ông khép hờ mắt nói: “Lại cho các con thời gian một năm, bằng không đến lúc đó cũng đừng trách ta. Ta vì các con chọn người đắc lực, tiền bạc cũng chuẩn bị xong rồi, từ nay trở đi sẽ có người đưa tới, đi đi!”

Lục Giam đứng dậy, im lặng thi lễ, rồi lui xuống.

Lâm Cẩm Dung tỉnh lại, uống nước ô mai ướp lạnh Đậu Nhi đưa lên, tự giác lên tinh thần không ít, nhân tiện hỏi: “Nhị gia đâu?”

Đậu Nhi vội nhất nhất kể lại việc vừa rồi, Anh Đào thì nói thẳng: “Thật sự là không thể tưởng được Quế ma ma có ý đến trước mặt Nhị gia cầu tình, không biết nàng ta muốn cầu cái gì đây?”

Vậy không phải khiến Lâm Cẩm Dung ngọt ngào sao? Đậu Nhi lập tức trừng mắt nhìn Anh Đào liếc mắt một cái, Anh Đào hoảng hốt vì lỡ lời, vội che miệng, tìm cớ lui ra ngoài. Đậu Nhi thấy thần sắc Lâm Cẩm Dung không có biến hóa gì đặc biệt, chậm rãi nói: “Vừa rồi thu thập một ít quần áo, sách của Nhị gia còn phải hỏi qua hần mới dám thu thập. Lần này nhập kinh, nhân thủ sợ là không đủ, Song Phúc cùng Song Toàn tuổi cũng nhỏ, nên chọn thêm hai ma ma đắc lực, thiếu phu nhân xem có thể chọn hai người nào đi không?”

Trong phòng lập tức đuổi đi hai người, thật sự là thiếu nhân thủ. Người này, nàng muốn trọng dụng, cũng không thể tùy ý để Lục lão phu nhân, Lâm Ngọc Trân lung tung ban người. Lâm Cẩm Dung nói: “Đã biết để ta suy nghĩ xem.”

Chợt nghe Anh Đào ở bên ngoài nói: “Nhị gia đã trở lại.”

Ngay sau đó Lục Giam đi vào ánh mắt chuyển trên người của Lâm Cẩm Dung: “Tỉnh rồi sao? Nghỉ ngơi có vẻ khá tốt, lên tinh thần rất nhiều.”

Lâm Cẩm Dung hướng hần mỉm cười thấp giọng nói: “Hoàn hảo.” Nàng không cảm châu sai trâm cài, chỉ vấn gọn tóc dài, dùng dải lụa buộc búi tóc, áo trong xanh lá mạ bên ngoài cũng chỉ khoác áo bào mỏng sắc xanh ngọc, nhìn vừa nhẹ nhàng khoan khoái lại kiều mỹ.

Lục Giam chỉ cảm thấy mỗi một chỗ trên người không ngờ cũng giống như tâm tình của hần, thập phần không bình tĩnh, có một cỗ lực lượng ở bên trong chuyển động, thời khắc muốn chui sâu vào trong, nhưng hiện tại rõ ràng còn không phải là thời điểm đó. Miễn cưỡng kiềm chế, đi đến bên cạnh Lâm Cẩm Dung ngồi xuống, dùng khẩu khí lơ đãng nói: “Bảo người đưa Thái Hồng đến chỗ A Vân, muội ấy vừa mới đáp ứng ta, sẽ chiếu cố Thái Hồng.”

Lâm Cẩm Dung hơi kinh hãi, nghiêm túc nhìn hai mắt của Lục Giam, nói: “Được.”

Lục Giam liền cúi mắt, nắm tay nàng đang đặt lên vạt áo sắc xanh ngọc, ở giữa hai ngón tay ma sát hai cái: “Vừa rồi ta đã bẩm báo tổ phụ, sáng sớm ngày mai nàng sẽ theo ta đến bái phỏng Chư tiên sinh cùng sư mẫu, buổi tối đến nhà nhạc phụ dùng cơm chiều, đã sai người đi báo, nàng có tinh thần không?”

Năm đó hần thi đỗ trở về, muốn đi đâu nàng cũng không biết, lại càng không muốn nói mang theo nàng xuất môn. Lâm Cẩm Dung nhìn chằm chằm tay Lục Giam và tay nàng giao nhau, hơi có chút cảm khái, thấp giọng nói: “Tin tức chàng thi đỗ vừa trở về, ta đã sai người mang quà tặng đáp tạ tiên sinh. Nghĩ rằng chàng về nhất định sẽ đến đó, sớm đã chuẩn bị lễ vật, chính là không nghĩ tới ta cũng đi cùng chàng, vì vậy chưa chuẩn bị quà tặng cho Chư sư mẫu. Để ta đi chuẩn bị.”

Lục Giam gật gật đầu, Lâm Cẩm Dung thừa dịp nhắc nhở hần: “Nhân thủ không đủ, cần thêm hai người đắc lực để ý việc vặt, Phương Trúc ở lại trong nhà càng đắc dụng vì vậy không đi với chúng ta, ta muốn hỏi

người ở chỗ mẫu thân tới đây hỗ trợ, chàng thấy thế nào?” Nàng nói mẫu thân, tất nhiên là chỉ Đào thị, mà không phải là Lâm Ngọc Trân.

Lục Giam hơi hơi nhú mào, Lục gia không phải không có ai hữu dụng, Lâm Cẩm Dung đến hỏi Đào thị, dù thế nào cũng tỏ vẻ không tin Lục gia, có ý tứ xa lạ với Lục gia vậy, đừng ở trong mắt những người khác trong Lâm gia, Đào gia đều nhìn ra vài phần ý tứ khác, thật sự không ổn. Cũng không tiện nói thẳng, chỉ hàm hồ: “Vừa rồi đi gặp tổ phụ, nói là thay chúng ta chọn hai người, hộ tống chúng ta lên kinh, qua hai ngày sẽ tới đây vấn an dập đầu. Nếu không, nàng nhìn xem trước rồi nói sau?”

Lâm Cẩm Dung biết hẳn không đồng ý, nhưng biết tính tình của hắn, cũng không nói nhiều, dùng chuyện khác xí xóa cho qua.

Ở chung lâu như vậy, nàng có tâm tình gì, Lục Giam cũng hiểu, nhận ra nàng không hài lòng, nhưng cũng giả vờ như không biết, chỉ kể lại một số chuyện kỳ văn dị sự cho nàng nghe. Lâm Cẩm Dung quả nhiên bị hấp dẫn, nằm trên tháp, chống cằm nghe hắn nói tỉ mỉ, chỗ nào cảm thấy hứng thú sẽ hỏi nhiều vài câu. Lục Giam thấy nàng cảm thấy hứng thú, càng thêm ra sức kể chuyện.

Hai người một hỏi một đáp, bất tri bất giác trời đã tối. Đậu Nhi dẫn người đem cơm canh mang lên, Lâm Cẩm Dung vốn không muốn ăn, thấy Lục Giam ngon miệng, cũng uống thêm một bát cháo hoa. Sau khi ăn xong Lục Giam đến vấn an Lục lão phu nhân cùng Lâm Ngọc Trân, nàng và đám người Đậu Nhi thương lượng nên thu thập hành lý thế nào.

Vài nha hoàn đều chưa từng rời xa nhà, Đậu Nhi cùng Anh Đào tuy rằng hưng phấn, cũng vẫn kiềm chế được, Song Phúc, Song Toàn thì thật sự kích động, không khỏi hỏi Lâm Cẩm Dung, đến kinh có thể thấy hoàng đế không, là ngồi thuyền hay là ngồi xe ngựa.

Anh Đào đã kích hai người: “Thiếu phu nhân chưa từng đến đó, làm sao mà biết? Nếu muốn biết, không ngại chờ Nhị gia trở về thì hỏi Nhị gia a?”

Song Phúc cùng Song Toàn hôm nay mới chứng kiến uy phong của Lục Giam, làm sao lại dám? Lập tức rút lui cổ, nói: “Vẫn là không nên hỏi, nếu Nhị gia chê chúng ta nói nhiều, không cho chúng ta đi thì làm sao bây giờ?”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe Lục Giam ở ngoài màn khụ một tiếng, vài nha hoàn nhất tề ngậm miệng, hành lễ vấn an, xách hài, phụng trà, đưa nước ấm. Mọi việc xong xuôi, lại lặng yên không một tiếng động lui xuống.

Lâm Cẩm Dung đem danh mục quà tặng lấy ra cho Lục Giam xem: “Đây là quà tặng cho tiên sinh cùng sư mẫu, chàng xem xem có chỗ nào không ổn hay không?”

Lục Giam nhìn lại, đồ ăn tinh xảo chiếm đại đa số, còn lại là chút văn chương giấy tờ cũng mấy kiện vải, tuy rằng tầm thường nhưng lợi ích thực tế, thực phù hợp với phong cách của Chư tiên sinh, liền nhân tiện nói: “Ổn rồi, cứ như vậy đi.”

Lâm Cẩm Dung liền thu lại, cười nói: “Ngày mai còn muốn hưởng tiên sinh cầu nhân tình, đem tiểu Thất đệ dẫn về nhà chơi mấy ngày, bằng không sợ là hồi lâu mới có thể gặp lại.” Gặp lại có lẽ là chuyện hơn một năm nữa.

Lục Giam đáp ứng: “Ta nhớ kỹ.” Dừng một chút, nói: “A Dung, vừa rồi tổ mẫu biết được Quế Viên cùng Quế ma ma đều đi ra ngoài, lo lắng bên cạnh nàng không có người dùng, cũng lo lắng chúng ta không có ma ma lớn tuổi trông chừng, đạo lý đối nhân xử thế có thể xảy ra sai lầm, quyết ý để Sa ma ma đi theo chúng ta lên kinh, nàng thấy thế nào?”

Sa ma ma tuy rằng không phải người xấu, nhưng dù sao cũng là người bên cạnh Lục lão phu nhân, nếu đi theo, Lâm Cẩm Dung hiểu được tâm nguyện của bản thân muốn đến chỗ này chỗ kia sợ là không thể thực hiện, nhưng cũng hiểu được dưới tình hình vừa đuổi Thái Hồng đi, tuyệt đối không thể cự tuyệt. Huống chi, có thể khiến Lục lão phu nhân bỏ những thứ yêu thích, chỉ sợ chính là Lục Giam thỉnh cầu, nếu như thế, tất nhiên chỉ có thể thần nhiên chấp nhận, Lâm Cẩm Dung liền cúi mắt đáp ứng: “Tổ mẫu đã an bài thế nào thì như thế đi.”

Lục Giam liền nắm tay nàng, hòa nhã nói: “Sa ma ma từ trước đã cùng nàng quản lý công việc, không phải người nhiều chuyện, cũng có năng lực. Có bà ở bên trong trạch giúp nàng chiếu cố, có thể giúp nàng đỡ tốn rất nhiều tâm lực, ta cũng yên tâm. Đâu Nhi rốt cuộc vẫn quá thành thật, Anh Đào thông minh có thừa, trăm ổn không đủ.....”

Lâm Cẩm Dung không yên lòng nghe, phút cuối cùng lại hỏi hần: “Việc trong nhà chàng đã tính toán bao lâu rồi?” Từ lúc hần chuẩn bị lễ vật cho Lâm Ngọc Trân, Lục Vân, lại xử lý một loạt sự tình, hoàn toàn không phải là đột phát, hần đã quyết ý muốn đem hết thảy đều nắm trong tay.

Lục Giam ngẩn ra, lập tức giương mắt nhìn thẳng nàng, thản nhiên nói: “Từ mùa hè năm trước, luôn đợi thời cơ. A Dung, ta chỉ là muốn sống với nàng thật vui vẻ, đến bây giờ nàng vẫn còn chưa rõ ràng sao?”

Từng bước ép sát, Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy bị hần khiến cho không thở nổi, cúi mắt ngồi một lát mới thấp giọng nói: “Ta hiểu được.”

“Nàng vẫn chưa hiểu được. Nếu nàng thật sự hiểu, nàng sẽ không như vậy. Nhân sinh khổ đoản, ai biết được bản thân có thể sống bao nhiêu năm?” Lục Giam nâng tay lên, ở trên mặt Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng xoa nắn, ôm nàng vào lòng, Lâm Cẩm Dung yên lặng nằm trong lòng hần, mở to hai mắt nhìn ngọn đèn đang đung đưa phía sau hần, xác thực, đại khái là không được mấy năm nữa.

309. Chương 312: Chỉ Điểm

Hai kiếp làm người, Lâm Cẩm Dung vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Chư tiên sinh cùng Chư sư mẫu. Từ năm ấy ở thôn trang, nghe nói về mỹ danh của Chư tiên sinh cùng Chư sư mẫu, sau đó Lâm Thận Chi thuận lợi báii sư, Lục Giam thành công thi đỗ, nàng đối với đôi phu thê này vẫn bảo trì tôn trọng cùng kính ý.

Chư tiên sinh cũng không giống như trong tưởng tượng của nàng, nàng vốn tưởng rằng cao nhân như thế, phải mặc khinh bào, xuất trần như tiên, cử chỉ thong dong, nghiêm túc khắc khổ; Chư sư mẫu thì nên ôn hòa rộng lượng đoan chính lại cao nhã nhàn tĩnh. Ai biết ngồi trước mặt nàng lại là một lão nhân mập mạp, mặt mày hồng hào, nói cười yển yển, hòa ái dễ gần, thậm chí trên đầu tóc thưa thớt không ít; Chư sư mẫu thì thật là ôn hòa rộng lượng đoan chính, nhưng bất quá chỉ là phụ nhân trung niên tầm thường mà thôi.

Lâm Cẩm Dung không kịp che giấu kinh dị trong mắt, đã bị Chư sư mẫu chê cười: “Là giật mình đúng không, A Dung con cũng không giấu lại, người tham ăn như vậy, ăn hết thứ này đến thứ kia, sẽ là bộ dạng gì đây.”

Chư tiên sinh ha ha cười: “Nhân sinh trên đời chỉ có hai chữ ăn mặc, ta thích được tự tại. Đương nhiên tự tại như thế nào thì như thế ấy, ăn là việc hàng đầu, bộ dạng béo tốt, chứng minh ta ngon miệng a.”

Một câu nhẹ nhàng, khiến Lâm Cẩm Dung bớt câu thúc hơn phân nửa. Nàng nghĩ nàng hiểu được vì sao năm đó, khi Lục Giam vội vã về nhà chịu tang giữ đạo hiếu, lúc nhàn rỗi vẫn thích đến nhà Chư tiên sinh ngồi chơi như vậy. Ngay cả nàng, cũng cực thích không khí này, ở chung với người khôi hài như thế. Nàng cùng Lục Giam không phải có tính cách đó, thời điểm không có việc gì kiên quyết sẽ không nhiều lời một câu, lại càng không biết nói mấy câu dí dỏm điều tiết không khí, mỗi lần ở chung một chỗ, một hỏi một đáp, nói cơ bản đều là chính sự, giấu lại thật sự buồn tẻ.

Lâm Cẩm Dung nghĩ đến đây, liền cười nói: “Tiên sinh là người hiếm có, ngôn ngữ khôi hài, nói vậy sư mẫu mỗi ngày tâm tình đều vô cùng tốt.”

Chư sư mẫu cười: “Thật sự đúng vậy, tuổi trẻ ngẫu nhiên ăm ỹ hai câu, ta tức giận khóc lóc, hần chỉ nói hai câu đã khiến ta nở nụ cười, rất đáng giận mà.”

Lục Giam cùng Lâm Thận Chi đều cúi đầu mím miệng cười, Chư tiên sinh thấp khụ một tiếng: “Cảnh đẹp sau núi Thanh Lương, Chư sư mẫu sao không dẫn khách nhân đi ngắm một chút, nghỉ ngơi một chút? Lại làm chút đồ ngon chiêu đãi khách nhân?”

Đệ tử thi đỗ tiến sĩ, Chư sư mẫu biết Chư tiên sinh tất nhiên có lời muốn công đạo Lục Giam, liền ý bảo Lâm Cẩm Dung cùng nàng đến hậu sơn: “Phía sau đều là cây cối tự tay chúng ta trồng, tuy rằng đơn giản

thô lậu, nhưng cũng có thú vị riêng. Con hiếm khi đến đây, đi theo ta ngắm nhìn một chút, hái vài quả ném thử, tâm tình cũng sẽ chuyển biến tốt.”

Lâm Cẩn Dung theo Chư sư mẫu ra cửa, dọc theo hàng cây đi mấy chục bước, trước mặt bỗng rộng mở trong sáng, mẩn sơn xanh đậm, màu xanh của cây lê, màu xanh của cây đào, màu vàng của cây hạnh, rất tươi mới.

“Đào có thể ăn no nhưng quả hạnh thì ăn nhiều sẽ dễ đau bụng.” Chư sư mẫu tùy tay vịn một cành cây xuống, hái vài quả hạnh ánh vàng rực rỡ xuống, bỏ vào rổ liêu của nhũ mẫu, thuận miệng nói: “Cho nên Chư tiên sinh kiên quyết không cho, theo ý ta, bất quá là vì hấn không thích ăn, cho nên cũng không cho người bên ngoài ăn thôi.”

Phu thê hai người thật vui, nam gọi nữ là Chư sư mẫu, nữ gọi nam là Chư tiên sinh, kỳ thật cảm tình vô cùng tốt lại rất tự tại, Lâm Cẩn Dung vừa hâm mộ vừa thấy thú vị: “Tiên sinh có tính tình như vậy sao?”

Chư sư mẫu cười nói: “Cũng không phải sao? Con cứ hỏi Mẫn Hành cùng Thận Chi sẽ biết, cùng hấn ăn cơm, hấn không thích món nào, người bên ngoài lại thích ăn, cũng sẽ kiên quyết không mang lên bàn, dù thế nào cũng phải khuyên người khác cũng đừng ăn, nói là nửa điểm không thể ăn. Nói đến nói đi, hấn cũng không cảm thấy chính mình có chỗ nào không đúng, có thể thấy được a, nam nhân này có đôi khi giống như tiểu hài tử vậy.”

Lâm Cẩn Dung hâm mộ nói: “Tiên sinh cùng sư mẫu thật sự là thần tiên quyến lữ.”

Chư sư mẫu quay đầu nhìn nàng: “Con và Mẫn Hành đến độ tuổi này của chúng ta, cũng sẽ giống vậy thôi. Không chừng còn tốt hơn.”

Lâm Cẩn Dung mặc mặc, thấp giọng nói: “Có lẽ thế.”

Chư sư mẫu nhìn nàng một lát, nghiêm túc nói: “Nhất định mà. Từ trước khi con và mẫu thân ở thôn trang này, ta đã thấy con là cô nương tốt, rất muốn làm quen với con. Nhưng thấy tùy tiện tìm tới cửa thì không tiện, liền nghĩ cô nương tốt như vậy sẽ gả cho ai đây, ai ngờ đúng là Mẫn Hành. Khi đó Chư tiên sinh đã nói, là một đôi giai ngẫu trời đất tạo nên. Mẫn Hành hài tử này, coi như là ta nhìn thấy lớn lên, tuy rằng hơi ít nói, phẩm hạnh lại thập phần đoan chính, trời sanh tính tình cứng cỏi, khắc khổ lại nghiêm túc. Hai người tài mạo tương đương, gia thế tương đương, đều là phẩm hạnh đoan chính, chỉ cần hai người các con muốn, sao có thể không tốt được? Ta thấy gương mặt con hàm chứa sầu lo, hình như có tích tụ, tuổi còn trẻ, tâm tư không thể quá nặng, nên học cách thông suốt mới phải.”

Lâm Cẩn Dung thấy lời này hình như có ý chỉ điểm, nhất thời vô hạn than thở, không phải hai người đều tốt thì có thể đi đến lâu dài, sống thật hạnh phúc, có điều lời này nếu nói với Chư sư mẫu, không khỏi quá mức thân thiết, liền chỉ ngọt ngào cười: “Đa tạ sư mẫu chỉ điểm.”

Chư sư mẫu tâm tính lỏng lẻo, điểm đến thì dừng, ngược lại cùng Lâm Cẩn Dung nói về việc khác, chợt thấy một nhũ mẫu bưng rổ trứng gà đến, cười nói: “Là thê tử nhà họ Vương đưa tới tặng Lục Nhị thiếu phu nhân, đều là trứng gà nhà nàng, vừa mới lấy sáng nay.”

Lâm Cẩn Dung không nhận ra người này, không khỏi điều tra nhìn về phía Chư sư mẫu, Chư sư mẫu cười nói: “Con còn nhớ không? Năm ấy ngày Hoa Triều đến đây cùng mẫu thân con gặp nữ tử họ Hà ở Thanh Lương tự kia, được mẫu thân con tặng ba mươi quan tiền làm đồ cưới, gả cho người nhà họ Vương, nay đã có hai con, cuộc sống êm đẹp. Khi nàng nhàn rỗi cũng đến chơi với chúng ta, hơn phân nửa là nghe thấy con đến đây, cố ý về nhà cầm quà sang. Một mảnh thành tâm, con thu nhận đi.”

Lâm Cẩn Dung vài năm nay việc thiện đã làm không ít, lại không trông cậy có người nhớ kỹ nàng như vậy, nhìn một rổ trứng gà tươi mới, trong lòng không thể không nói là không vui, liền cười đáp: “Nàng còn nhớ sao, nhận quà của nàng, như thế nào cũng phải gặp mặt cảm tạ một chút.”

Nhũ mẫu kia cười nói: “Nàng thẹn thùng, vừa đưa liền đi rồi. Chỉ nói đa tạ Nhị thiếu phu nhân, nàng thường xuyên ở trước mặt Bồ Tát thấp hương dập đầu, cầu Bồ Tát phù hộ người và Lâm Tam phu nhân trường mệnh trăm tuổi, cả đời thuận ý.”

Lâm Cẩn Dung có chút ngượng ngùng: “Ta lúc ấy cũng bất quá là tiện gặp phải thì giúp, không đảm đương nổi nàng lại nhớ rõ như vậy.....”

“Chỉ là một ý niệm trong đầu con, lại thành toàn cả đời của nàng, con làm việc tốt nên nàng mới nhớ.” Chư sư mẫu thở dài: “Nghe trưởng tức của ta nói, nhà mẹ đẻ của nàng có một vị nghĩa sĩ, lấy chính gia tài của mình làm việc thiện, chuyên vì nữ tử bần gia, hay nam tử nghèo khó không thể cưới vợ mà giúp đỡ. Cưới phụ thì cho hai mươi quan tiền, gả nữ nhi thì cho ba mươi quan tiền, qua vài năm, giúp hàng trăm người, tạo ra vô số phúc lợi. Mấy năm nay ta cùng Chư tiên sinh tuy rằng cũng làm chút ít, nề hà là ít của cải, năng lực hữu hạn, không thể giúp nhiều người.” Sau đó lại cùng Lâm Cẩn Dung nói về chuyện bên ngoài.

Lâm Cẩn Dung có chút đăm chiêu, càng cảm thấy thiên hạ to lớn, kiến thức của mình thật sự nông cạn, tâm tư chỉ đảo quanh tại lợi ích nhỏ nhoi của nhà mình, thật sự là không công lãng phí trọng sinh. Cảm thấy đột nhiên có chút sáng sủa, ức khí cũng phai nhạt không ít, thấy Chư sư mẫu cảm khái, thì khuyên nhủ: “Loại chuyện này tận tâm là tốt rồi.”

“Nói đúng.” Chư sư mẫu nở nụ cười một hồi, liền đem chuyện này quăng ra sau đầu, đem vài nhi tức của nàng tới diện kiến Lâm Cẩn Dung. Nhi tức Chư gia rất quý cũ, cũng có kiến thức, Lâm Cẩn Dung cùng các nàng nói chuyện thập phần vui vẻ, đúng là thả lỏng trước nay chưa từng có. Đặc biệt là tiểu nhi tức Hàn thị của Chư gia, xuất thân là người Hoài châu, cùng Lâm Cẩn Dung tuổi tác tương đương, chỉ nói hai ba câu liền cùng Lâm Cẩn Dung sinh ra cảm giác tri âm, quả thực hận vì đã gặp trễ.

Ngày khoan khoái luôn trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã tới thời điểm rời đi, Lục Giam sai người đến gọi, Lâm Cẩn Dung lưu luyến không rời cùng đám người Chư sư mẫu từ biệt, lại cùng Hàn thị ước định ngày sau thư từ lui tới, mới xoay người lên xe ngựa.

Lúc này đang là giữa trưa, ngày ấy nắng đặc biệt độc, Lục Giam cùng Lâm Thận Chi đều sợ phơi nắng, tránh ở trong xe hóng mát, thấy nàng cầm ổ trứng gà đùa nghịch, Lục Giam cũng đành thôi, chỉ thấy nàng vui mừng cũng coi như đã đạt tới mục đích khi mang nàng xuất môn. Nhưng Lâm Thận Chi lại ngạc nhiên hỏi: “Sư mẫu sao lại đưa cho Tứ tỷ một ổ trứng gà?”

Lâm Cẩn Dung hơi vài phần kiêu ngạo, cười nói: “Cũng không phải là sư mẫu đưa. Là của người khác.”

Anh Đào kỉ kỉ oa oa kể lại, đặc ý nói: “Chư phu nhân luôn luôn khen ngợi thiếu phu nhân nha.”

Lục Giam nhìn Lâm Cẩn Dung trong vẻ vui mừng lại mang theo vài phần ra vẻ rụt rè, trong rụt rè lại mang theo vài phần khoe khoang đặc ý nhỏ nhỏ, không khỏi khẽ cười: “Nếu nói như vậy, ổ trứng gà này cũng nên chia một nửa cho nhạc mẫu mới đúng.”

Lâm Cẩn Dung đột nhiên nói: “Sớm biết rằng Chư sư mẫu cùng vài vị sư tẩu là người như vậy, thì ta đã sớm cầu chàng mang theo ta đến. Hôm nay cùng Tam thiếu phu nhân nói chuyện mà hận vì đã gặp trễ, lại lập tức phải từ biệt.”

Lục Giam nghe vậy, trong lòng vui vẻ, giương mắt nhìn về phía Lâm Cẩn Dung, thấy nàng nắm trong tay một quả trứng gà trắng bóc, xảo tiểu nhân nhiên: “Sư mẫu nói đây là lòng đỏ đôi, ta hận không thể lập tức đập ra nhìn xem, các người đã từng nhìn thấy chưa?”

Lâm Thận Chi hèn mọn nói: “Huynh cho là ai cũng thiếu kiến thức giống như huynh vậy, ta đương nhiên đã thấy qua.”

Lâm Cẩn Dung cả giận, nói: “Đúng vậy, đệ đương nhiên đã thấy qua, ngày bé chỉ cần đệ vừa khóc, mẫu thân liền hận không thể đem mọi đồ chơi kỳ thú tới cho đệ xem, để cho đệ chơi đùa.”

Lâm Thận Chi mới mười hai tuổi, đúng là thời điểm trọng mặt mũi, thấy Lâm Cẩn Dung ở trước mặt Lục Giam kể lại chuyện ngày bé, không khỏi cả giận, bĩu môi nói: “Ngày bé Tứ tỷ không phải cũng đi theo bọn họ sủng ta ư!”

Lâm Cẩn Dung nói: “Đệ vốn nên bảo ta lấy gậy đánh đệ đi, đệ sớm nói nha, ta nhất định sẽ không để đệ thất vọng.”

Lâm Cẩn Dung bình thường không có vẻ thiên chân khả ái của nữ tử ở độ tuổi này, Lâm Thận Chi mấy năm nay lại là bộ dạng tiểu đại nhân tuổi trẻ mà thành thạo, thật sự hiếm khi thấy hai tỷ đệ như thế. Lục Giam nhìn trái ngó phải, thấy hai tỷ đệ đều cực đáng yêu, liền tiếp nhận ổ trứng gà trong tay Lâm Cẩn Dung, về mặt lạnh nhạt nói: “Ta cũng chưa thấy qua.”

Anh Đào cùng Đậu Nhi cũng cười: “Nhóm nô tỳ cũng chưa thấy qua.”

Lâm Thận Chi liền bĩu môi: “Nam tử hán đại trượng phu không nên so đo với nữ nhân a.”

310. Chương 313: Hòa Thượng

Lục Giam đến Lâm gia, tất nhiên lại được một phen nhiệt tình chiêu đãi. Đào thị nghe nói Lâm Cẩm Dung sẽ theo Lục Giam lên kinh, vui mừng không thôi, càng thấy Lục Giam thêm thuận mắt, không khỏi lôi kéo Lâm Cẩm Dung nói nửa ngày, bên trong còn có rất nhiều lời nhắc đến con cái. Lại hỏi Lâm Cẩm Dung an bài Quế ma ma và Quế Viên như thế nào, Lâm Cẩm Dung biết được rốt cuộc không thể gạt nổi, liền thấp giọng nói.

Đào thị tức giận đến vỗ bàn, cả giận nói: “Cái gì gọi là vừa ăn cướp vừa la làng, vừa khéo hôm nay cuối cùng ta đã hiểu rồi. Con đã từng hứa hẹn với nàng cái gì? Con đã từng cho nàng niệm tưởng gì chứ? Cho dù lúc trước động tâm tư, nhưng sau này cũng nên sửa đổi a, nàng là nô tỳ, không phải chủ tử nói như thế nào liền như thế ấy mà làm việc sao? Còn muốn như thế nào nữa? Đuổi nàng về đây, để ta dạy cho nàng biết thế nào là quy củ của nô tỳ.” Lại mắng Quế ma ma: “Những người khác nàng quản không được thì thôi, khuê nữ của mình cũng giáo dưỡng không xong, người ta biết sẽ nói Lâm gia không quy củ, uổng công mình vẫn đối đãi với mẫu tử họ như vậy, trông cậy các nàng sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho con, thật sự là tức chết ta mà!”

Lâm Cẩm Dung thở dài, thấp giọng nói: “Là lỗi của con.”

Đào thị cao giọng nói: “Cái gì mà lỗi của con? Rõ ràng là ác nô không biết ân, không biết cảm tạ, đuổi người về đây, ta thế nào cũng phải giải tỏa ác khí này mới được.”

Cung ma ma liền khuyên Đào thị: “Sự tình đã đến tình trạng này, nếu đuổi người về đây cũng không thỏa đáng. Người người đang ngó nghiêng, đừng để các nàng cuộn sóng lên là được rồi.” Nếu cần thiết, dùng một bát thuốc là giải quyết sạch sẽ.

Đào thị tức giận một hồi, tự trách một hồi, lại thấy Lâm Cẩm Dung thiếu người hữu dụng, ánh mắt quét trên mặt Xuân Nha đứng ở một bên, nói: “Để Xuân Nha đi theo con đi.”

Xuân Nha lúc trước đã gả cho tiểu quản sự, hiện nay hai người đã trở thành trợ thủ đắc lực của Đào thị, việc trong việc ngoài đều do bọn họ chuẩn bị. Lúc trước nàng cũng chỉ định xin Hạ Diệp, không nghĩ tới Đào thị lại ban cho nàng Xuân Nha, Lâm Cẩm Dung sao có thể không biết xấu hổ đoạt trợ thủ đắc lực của Đào thị đi, liền nhân tiện nói: “Thôi, mẫu thân cũng không thể rời Xuân Nha tý tít. Bên kia con vẫn không sao, Mẫn Hành hỏi lão thái thái ban cho Sa ma ma, có bà giúp đỡ cũng tốt. Lão thái gia cũng muốn ban cho hai người, cũng đủ dùng rồi.”

Đào thị rốt cuộc lo lắng, suy nghĩ một lát, vẫn quyết định để Hạ Diệp cùng đi với Lâm Cẩm Dung: “Sa ma ma đã cao tuổi, có việc gì cũng sẽ nghĩ về Lục gia trước tiên. Hạ Diệp theo ta nhiều năm, từ trước đến nay ổn trọng, để nàng đi cùng con, cho dù không thể giúp đỡ đại sự, cũng có thể lúc tất yếu thay con quyết định. Vả lại, tiểu nhi tức xuất môn, không thể chỉ mang theo vài tiểu cô nương như Đậu Nhi được.”

Xa xôi cố hương, Lâm Cẩm Dung tuy rằng muốn Hạ Diệp đi theo nàng, nhưng cũng muốn hỏi ý của Hạ Diệp, Hạ Diệp thật ra lại sẵn khoái, nàng và nam nhân của nàng ở bên này, tuy rằng ngày trôi qua tạm ổn, nhưng cũng không thể so sánh với Xuân Nha, còn không bằng đi theo Lâm Cẩm Dung từng trải một chút, cũng để Đào thị nhớ tình, đối với người với mình đều có lợi, cứ sao không làm?

Một tiểu quan bát phẩm chậm rãi mang theo mười mấy nô bộc vào kinh, thật sự gây chú ý, dễ dẫn đến sinh sự, Lâm Cẩm Dung liền tính toán muốn nói với Lục Giam, bảo số người ở Lục gia bên kia giảm bớt một chút.

Ban đêm, từ Lâm gia trở về, đã gần đến canh hai. Lâm Cẩm Dung rửa mặt xong, đi ra sau bình phong, thấy Lục Giam khoác áo choàng ngồi trước kỷ trà, trên kỷ trà có đặt một cái bát, còn có trứng gà to tròn đặt trong đó.

Hắn nghiêm túc, Lâm Cẩm Dung ngược lại thập phần quần bách, đi đến bên người hắn ngồi xuống hỏi: “Muốn làm cái gì vậy?”

Lục Giam cười cười: “Cùng nàng nhìn lòng đỏ đôi a. Không phải chưa thấy qua sao?” Vừa nói, vừa cầm trứng gà đập vào góc bát, rồi đổ vào trong bát.

Lâm Cẩm Dung xem qua, không khỏi đột phát kì tưởng: “Nếu được ấp, chẳng phải chính là hai gà con con?”
Lục Giam mỉm môi cười: “Trứng lòng đỏ không cần ấp, ấp cũng không được.”

“Chàng biết từ sách vở sao?” Lâm Cẩm Dung không nói gì, không phải nói chưa thấy qua sao? Như thế nào lại biết?

Lục Giam đem chiếc đũa chỉ vào lòng đỏ trứng trong bát: “Không phải, lúc trước ở thôn trang nhà nàng, nghe Thiết ma ma nói.” Khi đó hắn từ trong miệng Lâm Thế Toàn nghe nói Lâm Cẩm Dung hiểu được việc ứ điền, lại thấy nàng thường xuyên hỏi đến nông trang, còn ẩn ẩn bị nàng xem thường, có tâm tính thiếu niên, cảm thấy uất ức, tìm đọc [tê dân muôn thuật], phàm là điều không biết cũng muốn hỏi một chút, chỉ sợ thua kém tiểu cô nương như nàng. Có điều những lời này, hắn sẽ không nói với Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung làm sao biết được những tâm sự trong lòng hắn, liền nhắc tới chuyện Hạ Diệp: “Rốt cuộc cũng là một mảnh hảo tâm của mẫu thân ta, không thu nhận nàng sẽ thương tâm.”

Lục Giam trên mặt tươi cười ngừng một chút, dùng khẩu khí thương lượng nói: “Trong phòng nàng có bốn nha hoàn, thêm Sa ma ma, đó là năm người. Ta bên kia còn có Trường Thọ cùng Trường Ninh, hơn nữa tổ phụ cho thêm Lục Lương cùng phu thê Lục Tùng, chính là 10 người rồi, đến bên kia còn muốn người gác cổng, đầu bếp, xa phu, thô sử ma ma, nàng cảm thấy thật sự cần thêm phu thê Hạ Diệp sao?”

Lâm Cẩm Dung nhìn hắn kiên định nói: “Ta đã đáp ứng mẫu thân ta.” Như Đào thị nói, Đậu Nhi các nàng cũng không thích hợp xuất môn làm việc, nếu không có phu thê Hạ Diệp, đến kinh thành nàng sẽ phải ỷ lại vào Lục Giam trong mọi chuyện, giống như tai diếc mất mù, nàng không muốn, càng cảm thấy khủng hoảng.

Nàng chung quy vẫn không tin hắn. Lục Giam buông đũa, nhìn Lâm Cẩm Dung hồi lâu rồi nói: “Ta đi nói với tổ phụ, không cần để phu thê Lục Tùng đi theo.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Cám ơn Mẫn Hành.”

Lục Giam cúi mắt thản nhiên nói: “Chúng ta là phu thê, vốn không cần xa lạ như thế. Bất quá là hạ nhân trong phòng mà thôi, nàng cao hứng là tốt rồi.”

Bị chuyện này xen vào, không khí thoải mái vừa rồi không còn sót lại chút gì. Hai người đều cảm thấy thiếu hứng thú, ôm tâm sự lên giường, thổi đèn tròn tròn mắt không ngủ được cũng không nói chuyện.

Lâm Cẩm Dung thấy vì chuyện này mà trở thành cứng nhắc cũng không có ý nghĩa, rốt cuộc hắn cũng đã đáp ứng yêu cầu của mình, liền nhẹ giọng nói: “Mẫu thân ta nói, lúc trước chàng lên từng đến Bình Tế cầu nguyện, nay chàng thi đỗ trở về, nên tới lễ tạ thần mới phải, bảo ta hỏi chàng khi nào thì rảnh.”

Lục Giam trầm mặc một lát rồi nhẹ giọng nói: “Mẫu thân cũng đã nói chuyện này, về tế tổ ở nhà cũ xong thì nói sau. Nàng có đi không?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta cũng ở trước mặt Phật tổ cầu nguyện, tất nhiên là đi rồi.”

Nàng có hảo tâm, Lục Giam cũng sẽ không cố ý, liền thay đổi ngữ khí: “Nàng đã cầu nguyện cái gì vậy?”

Chuyện này cũng không cần giấu giếm, Lâm Cẩm Dung nói: “Cầu nguyện chàng lên đường bình an, thi đỗ không lo, cả nhà bình an khỏe mạnh.” Đồng thời cũng cầu Phật tổ phù hộ cho Ninh nhi, có thể đầu thai vào nhà lành, phú thuận an khang.

Lục Giam tâm tình trở nên rất tốt, hướng bên người nàng xê dịch lại, nhẹ giọng nói: “Ta cũng cầu nguyện, nếu ta có thi đỗ, mang nàng rời đi, trong lòng nàng vĩnh viễn có ta, an tâm cùng ta sống hạnh phúc, sinh nhi dục nữ, tương lai bạch đầu giai lão.”

Lâm Cẩm Dung hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Nếu trong lòng ta có chàng, cũng không phải bởi vì chàng có thể thi đỗ. Trên đời này người phong quang dù sao cũng là số ít, cũng không thể bảo bọn họ không có ai thương sao?”

“Nàng có thể nghĩ như vậy, ta thật sự cao hứng.” Lục Giam đột nhiên nghiêng thân, đưa tay đặt lên tay nàng, thử thăm dò thấp giọng cười nói: “A Dung, ta thấy ta nên đến Bình Tế tự làm hòa thượng mới đúng.”

Lâm Cẩm Dung bất động, cũng không nói gì, ngay cả hô hấp dường như cũng biến mất.

Lục Giam tâm một chút lại một chút trở nên lạnh lẽo, tay đặt lên lưng Lâm Cẩm Dung cũng càng ngày càng cứng ngắt, chỉ cảm thấy dưới thân có rất nhiều mũi nhọn, đâm vào hần cả người đau đớn. Mỗi khi hần hô hấp, liền cảm thấy phế phổi nhói đau, lại cảm thấy có thứ gì đó cứng rắn, nặng trĩu gắt gao treo ở cổ họng, làm cho hần thống khổ đến cực hạn. Hần cố sức thu hồi tay khỏi lưng Lâm Cẩm Dung, trầm mặc nghiêng người, hướng tới bên kia.

Lâm Cẩm Dung vẫn không có nửa điểm tiếng động, giống như cả người đều biến mất trong bóng tối.

Hồi lâu, Lục Giam không tiếng động thở dài, ngồi dậy chuẩn bị bước xuống giường. Vừa vén màn lên, một bàn run run vươn tới, nhẹ nhàng giữ chặt vạt áo của hắn, rồi lại nhanh rút trở về.

Lục Giam giật mình, nghĩ rằng đó là ảo giác. Lại nghe thấy tiếng Lâm Cẩm Dung nghiêng người, dường như đang xê dịch. Hắn đột nhiên cảm thấy mũi nhọn đâm vào người không thấy đâu nữa, vật treo nặng nơi cổ họng cũng biến mất. Hắn không thể tin được lặng lẽ vươn tay sờ vào trên giường, đụng đến chỗ Lâm Cẩm Dung vừa nằm, hiện giờ không có người, chỉ dư lại một mảnh ấm áp. Nàng hắn là đang trốn vào trong góc. Nếu như nàng chưa từng kéo hắn, trốn hắn làm chi? Hắn mừng như điên, thử nói: “A Dung, vừa rồi là nàng kéo ta sao?”

Lâm Cẩm Dung không đáp, lại xê dịch vào bên trong.

Lục Giam trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: “Không phải nàng sao? Vậy thì, là cái gì sờ vào người ta vậy nhỉ, ta phải nhanh thấp đèn lên xem mới được. Nàng đừng sợ a.”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Đương nhiên không phải ta, ta cũng không sợ.” Lời còn chưa dứt, liền rơi vào một cái ôm ấm áp, Lục Giam mừng rỡ như điên, không đầu không đuôi hôn lên mặt nàng, thấp giọng nói: “A Dung, A Dung, A Dung ngoan.”

Hắn cao hứng, tới tới lui lui cũng chỉ có một câu như vậy, cũng không biết nói lời dễ nghe. Lâm Cẩm Dung mắt ướm ắt, thật cẩn thận xoa gương mặt của Lục Giam, lại nhẹ nhàng đỡ lấy đầu vai hắn, đem mặt chôn vào vai hắn, nàng muốn hưởng hạnh phúc vài năm còn lại. Mặc kệ kết cục như thế nào, cũng để nàng hưởng thụ một chút tư vị thanh xuân, đến lúc đó rồi nói sau đi.

Lục Giam hơi choáng váng, cũng rất nhanh đã tỉnh táo lại trong sự kích động, hắn thật cẩn thận nâng mặt Lâm Cẩm Dung, đưa tay thay nàng lau lệ nơi khóe mắt, thấp giọng hỏi: “Vì sao lại khóc? Không thoải mái sao?”

Lâm Cẩm Dung nước mắt càng chảy ra nhiều hơn, đơn giản nghẹn ngào nói: “Đúng là không thoải mái, rất đau, chàng đừng sức a.”

Lục Giam có chút luống cuống tay chân, giống như thiếu niên ngây ngô đang kích động, trong lòng lại tràn đầy vui sướng cùng chờ mong, vừa chua xót lại đau nhức, hắn dừng lại, nhẹ nhàng hôn thái dương Lâm Cẩm Dung bị nước mắt tắm ẩm ướt, thấp giọng nói: “Là ta không tốt, ta hơi vội vàng rồi.”

311. Chương 314: Ngẫu Ngộ

Không biết khi nào thì trời mưa, hạt mưa đánh vào cửa sổ, phát ra thanh âm tịch tịch, Lục Giam một đêm ngủ không an ổn, nghe được tiếng vang cũng tỉnh lại.

Hắn trợn tròn mắt nhìn trường đình tối như mực trong chốc lát, bên môi lộ ra mỉm cười, nhẹ nhàng giật giật tay chân, hướng dựa vào bên cạnh Lâm Cẩm Dung, dính sát vào nhau, ôm thắt lưng nàng, ở bên tai nàng thổi khí.

Lâm Cẩn Dung đang ngủ say, có chút phiền chán đẫy hần. Lục Giam nhẹ nhàng cắn một cái lên đầu vai nàng, đầu lưỡi lại liếm chỗ mẫn cảm trên tai nàng vài lần. Quả nhiên, Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng phát ra một tiếng thở dài hờn tức: “Lại trời mưa ư?”

“Àn.” Lục Giam đặt nàng dưới thân, cúi đầu hôn tiếp.

Lâm Cẩn Dung hơi hơi nhắm mắt, nhỏ giọng nói: “Còn muốn ở nhà cũ bao lâu? Cũng không biết Đậu Nhi các nàng thu thập hành lý thế nào.”

Từ trước mấy ngày qua nhà cũ tẻ tở, trời luôn mưa, bỗng nhiên to, bỗng nhiên nhỏ, thật sự triền miên. Thời tiết như vậy không thích hợp ra ngoài, hơn nữa trong thành Bình châu luôn luôn có vô số người biết hoặc là không biết muốn mời khách, ngày ngày uống rượu khiến Lục Giam chịu không nổi, Lục lão ông đau lòng vô cùng, bốc cát trạch về ngày đẹp xong, rõ ràng bảo tiểu phu thê hai người ở trong này lâu thêm mấy ngày, trốn được thì cứ trốn, trở về thì trực tiếp đi Bình Tế tự lễ tạ thần.

Lục Giam thật ra rất thích nhà cũ thanh tịnh, cũng hay cùng tộc nhân lui tới nói chuyện, Lâm Cẩn Dung lại không thích nơi này, chỉ cảm thấy áp lực nặng nề. Hơn nữa có Tổng thị ở đó, lại làm cho người ta cảm thấy không chỗ nào thoải mái, mỗi khi có mèo từ trên đầu tường chạy tới, nàng lại cảm thấy có ánh mắt ở trong góc nhìn chằm chằm nàng.

Bên ngoài rốt cục chiếu vào một tia sáng, Lục Giam thở dài một hơi, nói: “Nếu nàng không thích ở chỗ này, buổi chiều chúng ta thu thập trở về.”

Lâm Cẩn Dung kéo tóc đang rối loạn sang một bên, oán giận nói: “Ta vẫn thấy nơi này rất vắng vẻ, âm u lại ẩm ướt, luôn luôn có động tĩnh không rõ nguyên nhân.” Tuy nhà cũ ở trong tay Lục Thiệu được tu sửa một lần nữa, chung quy vẫn không sửa được vận mệnh kia.

Lục Giam mở bàn tay ẩm ướt mồ hôi của nàng ra, cùng mười ngón của nàng giao nắm: “Ngày bé ta cũng nghĩ như thế, mỗi lần trở về nhà cũ đều đặc biệt không được tự nhiên.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Ta nghe người ta nói, tổ tiên từng chống đỡ được tàn binh của Đại Vinh nhờ nhà cũ này, bảo vệ già trẻ trong tộc?”

Lục Giam thập phần khẳng định nói: “Đúng. Tuy nói lúc ấy bất quá chỉ là chút quân lính tản mạn, nhưng nếu không có nhà cũ, hoặc là nhà cũ không chắc chắn, tộc nhân Lục gia hẳn là sẽ bị tàn sát.”

Lâm Cẩn Dung trong lòng vừa động: “Vậy nếu hiện tại đột nhiên phát sinh tai ương, mọi người sẽ làm sao đây?”

Lục Giam nói: “Ở phía đông nam của từ đường có treo một cái chuông lớn, thời điểm có đại sự sẽ có người tới gõ, tiếng chuông vang lên, nhà cũ phải mở cửa tiếp nhận tộc nhân.”

Lâm Cẩn Dung buông lỏng tâm tư: “Hôm nay trời vẫn mưa, ngày mai chúng ta trở về đi, ta còn có rất nhiều việc muốn công đạo Tam ca, cũng không yên tâm để các nàng thu thập hành lý.”

Ngày kế, buổi sáng mặc dù không mưa, nhưng sắc trời vẫn âm u. Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung được Tổng thị tiếp đón, ngồi xe trở lại Bình châu. Trên đường nhiều ngày đọng nước, lầy lội khó đi, tuy là trâu bò kéo xe, vẫn hao hết khí lực. Tối giữa trưa, đã nhìn thấy thành Bình châu ở xa xa, đột nhiên trời lại mưa, đầu tiên là mưa nhỏ, tiếp theo liền biến thành mưa to, không có ô lớn che chắn, xa phu và đám người Trường Thọ đi theo chỉ khoác áo tới đầu lạp căn bản che không nổi, không cần nói đi đường, ngay cả hô hấp đều khó khăn, Lục Giam liền sai người đi trước tìm nhà nào đó để trú mưa.

Miễn cưỡng đi được ước chừng nửa dặm đường, mới thấy trong màn mưa trắng xoá mơ hồ có gian phòng, xa phu vui mừng đến cực điểm, trở lại vung roi gõ vào thành xe, lớn tiếng nói: “Nhị gia, hạ nhân nhớ rõ ở phía trước có quán trà nhỏ, chúng ta đến đó nghỉ chân một chút, cũng có thể uống một bát canh nóng cho ấm người.”

Lục Giam vội đáp ứng: “Chạy nhanh đi, bảo chủ quán hâm canh gừng ọi người uống, đốt chậu than, chờ mưa nhỏ thì rời đi không cần tiếc rẻ tiền bạc.”

Nhìn thấy hy vọng, không riêng gì con người có tinh thần, mà ngay cả trâu và ngựa cũng đều tinh thần tỉnh táo, liều mạng đi về phía trước. Rất nhanh đến trước cửa, Trường Thọ lớn tiếng hô quát vài tiếng, có người

khóa áo tôi đầu lạp bước nhanh ra nghênh đón, cùng Trường Thọ nhỏ giọng nói chuyện, lại dẫn Trường Thọ đi vào.

“Nên trách ta, sớm biết rằng nên chờ trời hết cơn thì hẵng đi.” Lâm Cẩm Dung nhắc lên một góc màn xe nhìn ra bên ngoài, thấy ở hành lang quán trà đó có rất nhiều ngựa, người qua đường, bên trong lại chật ních người, trong lòng biết như vậy chỉ sợ là mặc kệ bỏ ra nhiều tiền cũng khó tìm được chỗ trú mưa uống canh gừng, còn có chút hối hận áy náy.

Lục Giam thấy rõ cảnh tượng trước mắt, không khỏi cũng hít một tiếng: “Cũng không phải lỗi một mình nàng, chúng ta cùng Anh Đào, Song Toàn có thể tránh ở trong xe, chỉ cần lão Vương cùng Trường Thọ có chỗ trú là được.”

Chợt thấy Trường Thọ bước nhanh chạy đến, cười to nói: “Nhị gia, vận khí tốt, Ngô Nhị gia ở đây, còn độc chiếm một gian phòng, có tiểu hỏa lò, mời người vào nghỉ chân.” Tiếp theo chỉ thấy Ngô Tương một thân áo xanh trắng trong thuần khiết, đứng ở hành lang hướng nơi này nhìn qua, trên mặt mặc dù tươi cười, biểu tình lại cực kỳ điềm đạm, người cũng hao gầy không ít, không nhìn thấy thần sắc mọi sự không để ở trong lòng lúc trước nữa.

Quả nhiên là cực kỳ để ý, Lâm Cẩm Dung không khỏi thán thở dài, quay đầu nhìn Lục Giam: “Làm sao bây giờ?”

Lục Giam nói: “Luôn muốn gặp một lần, hấn chỉ sợ cũng phải đi Giang Nam nhậm chức, nếu ngẫu ngộ, thì cũng nên tuân theo thôi.” Vì thế bảo xa phu dẫn xe tới hành lang, sai Trường Thọ cầm ô lớn tới đây, tự tay ôm Lâm Cẩm Dung đưa đến hành lang. Lâm Cẩm Dung đứng vững, chân vẩy và hài đều sạch sẽ, không bị dính một giọt mưa, lại ngẩng đầu lên, liền chống lại tươi cười của Ngô Tương, cũng làm bộ như không có việc gì đối với Ngô Tương thì lễ: “Đã lâu không gặp Ngô Nhị ca.”

“Đã lâu không gặp.” Ngô Tương ôm quyền hoàn lễ: “Vốn nghĩ đến trước khi đi sẽ không gặp muội, ai ngờ vẫn có thể gặp một lần. Chúc mừng trước.”

Lâm Cẩm Dung có rất nhiều lời muốn nói với hấn, nhưng thấy an ủi cũng không phải thứ Ngô Tương cần, nàng cũng không thích hợp để nói, nhân tiện đáp lời: “Ta cũng chúc mừng Ngô Nhị ca.”

Lục Giam ở một bên lau sạch bùn bẩn trên hài, cùng Ngô Tương ôm quyền nói: “Đi vào nói chuyện.”

“Ta đưa vài bằng hữu ra khỏi thành, ai ngờ thời tiết lại cổ quái như vậy, bất đắc dĩ phải tới đây, ta còn không mang áo tới ô che, nếu không phải may mắn nhìn thấy quán trà này, hôm nay xem như chết vật muốn chết. Vừa đem xiêm y hong khô, lau hài, các người đã tới rồi.” Ngô Tương ngồi ở phía trước cửa sổ, cúi mắt cầm ấm trà trên tiểu hỏa lò nâng lên, chậm rãi rót vào chén thô ráp trước mặt Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam: “Ở đây chỉ có thứ này, chấp nhận đi. Ta đã sao qua trà, như vậy cũng tính là có hương thơm rồi.”

Lâm Cẩm Dung việc bưng chén trong tay: “Sạch sẽ là tốt rồi.” Lại mang theo vài phần ngạc nhiên: “Ta nhớ rõ Ngô Nhị ca từ trước thập phần chú ý ẩm thực, tại sao lần này không chê a?” Khi đó Đào thị mang theo Ngô Tương đến Thanh châu, Ngô gia còn cố ý vì Ngô Tương mang theo đầu bếp.

Ngô Tương lạnh nhạt cười: “Con người luôn biến đổi. Lúc trước, chuyện muội thấy rất quan trọng, đột nhiên một buổi sáng thức giấc, liền cảm thấy không còn quan trọng nữa.” Lại hỏi Lục Giam: “Mẫn Hành tính khi nào thì khởi hành?”

“22 tháng này, Mậu Hoàn thì sao?” Lục Giam mang theo vài phần thật cẩn thận.

Ngô Tương cười cười: “Ta ngày kia đi rồi. Nếu người có rảnh, không ngại đến đưa tiễn ta.”

“Gấp như vậy sao?” Lâm Cẩm Dung thấy hai người Lục Giam cùng Ngô Tương tuy rằng cố gắng duy trì sự thân cận, nhưng thủy chung vẫn mang theo chút khô cằn, không thể tìm thấy vẻ hòa hợp lúc trước, đành phải nhờ nàng nhiều lời nói mấy câu: “Thời tiết không tốt, Ngô Nhị ca không bằng nghỉ thêm mấy ngày, chờ thời tiết đẹp rồi hẵng đi?”

Ngô Tương không sao cả nói: “Sớm hay trễ cũng đều phải đi, dù sao là ngồi thuyền, vừa vận có thể ngắm cảnh mưa ven sông.”

Lâm Cẩm Dung nhìn nhẩn, nhỏ giọng nói: “Ngô Nhị ca, chỉ có một mình huynh đi sao?” Nàng tò mò, sao thủy chung không thấy Ngô Tương đàm luận việc nghị thân? Hẳn thi đỗ tiến sĩ, chắc là có vô số người đánh nhau vỡ đầu cũng muốn kết thân mà. Nếu có người bồi hấn xuống Giang Nam, có thể khai đạo cho hần, hần có thể thoải mái hơn, sớm một chút tỉnh táo trở lại.

Ngô Tương chống lại ánh mắt tràn đầy quan tâm của nàng, đầu tiên là sững sốt, lập tức thật sự thoải mái cười to: “Tạ ý tốt của A Dung, ta đương nhiên là đi một mình, thật ra cũng muốn có người theo giúp ta, nhưng còn phải chờ đợi duyên phận. Nếu không ta kiên quyết không chịu chấp nhận, dù sao nói đôi tông đường cũng có Đại ca của ta rồi.”

Lục Giam thấy hần thật sự nở nụ cười, cũng nhẹ nhàng thở ra: “Nghe ý tứ của huynh, có phải cũng bị trong nhà ép buộc không?”

Ngô Tương chớp mắt: “Người nói xem? Hai ngày nay tổ phụ cùng phụ mẫu của ta quả thực không muốn nhìn thấy ta. Ta đành phải trốn đi thôi.” Không muốn nói chuyện nhiều về đề tài này, giương mắt nhìn màn mưa trắng xóa ngoài cửa sổ, thở dài: “Mưa sợ là sẽ không ngừng. Gọi bọn họ làm rượu và thức ăn mang lên, ta mời các người trú mưa, các người mời ta ăn uống, được không? Lần sau tụ tập cũng không biết là năm nào tháng nào.”

Nếu hết thấy đã phát triển như lúc trước, đây đại khái chính là lần gặp mặt cuối cùng của ba người. Lâm Cẩm Dung trong lòng có thêm vài phần ưu thương, nhanh phen phó Anh Đào: “Người bảo Trường Thọ thỉnh chủ quán chuẩn bị một bàn tiệc ngon lên đây.”

Giấy lát, rượu và thức ăn mang đến, bất quá là chút món ăn dẫn dã mà thôi, chỉ có một vò rượu cũng là rượu ngon Tư Nhượng, chôn xuống gốc mai được 10 năm, vừa mở ra hương rượu tỏa bốn phía, khiến cho người ta nuốt nước miếng.

Lâm Cẩm Dung vốn định tránh đi, Ngô Tương lại ở trước mặt nàng đặt xuống một cái chén, nói: “Mẫn Hành, đều là cùng nhau lớn lên, coi như là huynh muội, ngày sau trời nam đất bắc, hôm nay A Dung cũng đừng tị hiềm, cùng nhau uống một chén được không? Ta ngày thường không hay uống rượu, hôm nay cũng phá lệ a.”

Lục Giam nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, thấy nàng ánh mắt phát sáng, biết nàng tửu lượng tốt, liền ôm lấy vò rượu rót đầy chén cho nàng: “Không phải là một chén rượu thôi sao? Nếu ta không đồng ý, ngược lại có vẻ ta keo kiệt quá rồi. Bất quá A Dung không thể uống nhiều, nếu hai người chúng ta đều say, còn muốn dựa vào nàng chăm sóc đây.”

Rượu qua ba tuần, Lâm Cẩm Dung đột nhiên nhớ lại một chuyện quan trọng, cười nói: “Ngô Nhị ca, lại nói tiếp, Tam ca ta ở Đình huyện buôn bán nhỏ, ngày sau sợ là cần huynh chiếu cố nhiều hơn.”

Ngô Tương hỏi: “Muội lại làm sinh ý tới bên đó sao?”

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Đúng. Nghe nói bên kia sinh ý bảo hóa rất tốt, liền muốn thử xem.”

Ngô Tương cố ý ra vẻ không kiên nhẫn: “Đã biết. Cái mũi sao lại thính như vậy chứ?”

312. Chương 315: Tâm Nguyên

Lâm Cẩm Dung chỉ cười: “Chuyện này công lao còn phải ghi tạc Tam ca, cũng không phải công lao của ta. Bất quá là tin tức linh thông mà thôi. Ngô Nhị ca ngày sau ở bên kia nhậm chức, đúng là gần quan được ban lộc, trong nhà cũng nên thử mới phải. Tiền nhiều hơn nữa cũng không vô ích.”

Ngô Tương uống một ngụm rượu, thở dài: “Muội sinh ra là thân nữ nhi, thật sự đáng tiếc.” Người trên đời này, mặc dù là biết chính mình không thể ôm hết tiền tài trong thiên hạ, nhưng tùy tiện nguyện ý đem phát tài chỉ đạo nói cho người bên ngoài biết cũng không nhiều. Đa số chỉ là hy vọng người bên ngoài giúp nàng chiếu cố, cũng không muốn người bên ngoài chiếm một chút tiện nghi.

Lâm Cẩm Dung cũng hận bản thân là nữ nhi, nhưng cũng thấy, nếu làm nam tử, bản thân chẳng phải kinh thiên vĩ tài, nàng quá rõ ràng mình có ưu thế nhược điểm gì, cho nên mặc dù lúc phong quang nhất cũng không dám kiêu ngạo, ngược lại càng thêm vài phần nơm nớp lo sợ. Về phần sinh ý bảo hóa, nàng lại biết,

trong tương lai không xa, Lục Kiến Trung cũng sẽ bởi vậy mà bị phá sản, về phần Ngô gia, Ngô Tương, người nhà hắn còn linh mãnh hơn, cần gì cố ý che lấp? Liền cười giúp hai người Lục Giam, Ngô Tương rót đầy rượu, thở dài: “Hết thấy đều là thiên định, cứ như vậy cũng tốt rồi. Nên suy nghĩ theo nhiều chiều hướng tốt, ta xem như sinh ra trong phú gia, hô nô dịch tì, lại càng chưa từng đối bụng, áo rách quần manh.”

“Nói đúng!” Ngô Tương nghe vậy, bưng chén rượu cùng nàng dùng sức huých một chút, cười nhìn về phía Lục Giam: “A Dung nói rất đúng, nên suy nghĩ theo nhiều chiều hướng tốt. Mặc dù ta..... thất ý, nhưng cũng tốt hơn so với nhiều người, chỉ cần có tài cán, ngày sau không hẳn sẽ không thể đạt thành tâm nguyện. Đến đây, Mẫn Hành, ba người chúng ta làm một ly! Chúng ta lần trước đánh đổ, là người thắng rồi!” Muốn thừa nhận thất bại của bản thân thì rất khó, chân chính nói với người bên ngoài càng khó hơn nữa. Trong thời gian ngắn hắn có lẽ không thể chân chính biểu lộ ra bên ngoài, nhưng có thể ở trước mặt Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung thừa nhận thất bại, có thể nói đã là bước đi đầu tiên.

Lục Giam thấy hắn hào phóng quang minh, không khỏi càng thêm vài phần khâm phục, cũng bưng lên chén rượu cùng Ngô Tương dùng sức huých một cái, một ngụm uống cạn: “Ta nguyện Mậu Hoàn thành người sớm ngày đạt thành tâm nguyện, trở thành danh thần.”

“Đa tạ.” Ngô Tương đã uống vài chén, hưng trí tăng vọt, cười ha ha: “Nhị lang, tâm nguyện cả đời của ngươi là cái gì?”

“Ta không biết cả đời, ta chỉ biết từng thời kì suy nghĩ của ta cũng không giống nhau, giống như vĩnh viễn không có lúc nào thỏa mãn vậy.” Lục Giam có chút ngầy người, ngày bé nguyện vọng của hắn là trở lại bên cạnh Đồ thị; Lớn hơn lại hy vọng có thể chứng minh giá trị của mình, đọc sách thật tốt, thành tựu công danh; Lớn chút nữa thì muốn cưới một thê tử vừa lòng đẹp ý, sau đó là muốn cùng Lâm Cẩm Dung sống hạnh phúc, càng về sau khát vọng cũng càng nhiều.

Ngô Tương mặc mặc, thở dài: “Ta biết mình vì sao bại trong tay ngươi rồi, ta cũng không tính là oan uổng.” Lục Giam là người như vậy, từng bước một đặt dấu chân, nhận định mục tiêu sẽ sống chết tranh giành, thiên phú lại khá, cũng sẽ có thời điểm hắn thành công. Cảm thán xong, trong lòng hắn cũng thả lỏng hơn nhiều, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung nói: “A Dung, muội thì sao, có nguyện vọng gì không? Đừng nói với ta cái gì giúp phụ dạy nhi tử cái gì, cứ nói suy nghĩ thật của mình đi.”

Lâm Cẩm Dung vỗ về cái chén, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta là nữ tử, ý tưởng cùng các huynh đương nhiên không giống nhau. Không nói cũng được.”

Ngô Tương cũng không miễn cưỡng nàng, cười nói: “Quên đi, suy nghĩ của nữ tử các muội đúng là rất khác chúng ta. Có lẽ đều mong đồ cưới dày một chút, phụ gia sẵn sàng một chút, tử nữ hiếu thuận có tiền đồ..... Suy nghĩ của muội khẳng định còn thêm phần kiếm nhiều tiền a.”

Lâm Cẩm Dung cười cười, cũng không biện giải. Sau khi trở về Chư gia, trong lòng nàng ẩn ẩn có một ý niệm trong đầu, lại không biết có thể thực hiện vào một ngày nào đó hay không. Nhưng muốn thực hiện ý niệm đó, căn nguyên vẫn phải kiếm được nhiều tiền mới được.

Ngoài cửa sổ mưa chậm rãi nhỏ dần, người đi đường trú mưa cũng dần dần rời đi, Ngô Tương đã sớm say bất tỉnh nhân sự, Lục Giam vẫn còn chút thanh tỉnh, gọi chủ quán, thỉnh chủ quán mượn xe bò, lại lệnh Trường Thọ đi theo, dẫn Ngô Tương trở về Ngô gia, rồi bảo Lâm Cẩm Dung thưởng tiền, sau đó lên xe rời đi.

Thấm thoát qua mấy ngày, mưa hồi lâu rốt cục đã ngừng, Lâm Cẩm Dung cùng giải quyết với Lâm Thế Toàn, đem điều nên công đạo, nên thương lượng đều chu toàn thỏa đáng, thu thập tốt hành lý, hướng Bình Tế tự cầu nguyện, đem sân viện giao cho Phương Trúc trông chừng, từ biệt hai nhà Lâm Lục, phu thê cuối cùng bắt đầu lên kinh thành.

Từ Bình châu tới kinh thành, trước phải đi đường bộ sau đó là đường thủy. Lục Giam thông cảm Lâm Cẩm Dung lần đầu tiên xa nhà, lại sợ nàng say xe, không khỏi trên đường chỉ tên sông núi cho nàng ngắm. Vài người Đậu Nhi hưng phấn tốt đỉnh, kiki oa oa nói chuyện không ngừng, Lâm Cẩm Dung chỉ mỉm cười nghe, đoạn đường này, kỳ thật nàng đã từng đi qua.

Từ nơi này đi thêm hai ngày đường nữa, đó là Giang thần miếu làm cho nàng khắc cốt ghi tâm. Nơi đó có “Cổ nhân” của nàng, ông từ và dưỡng nữ Cẩm cô, nàng vẫn nhớ kỹ Cẩm cô. Khi đó mỗi người đều cảm

thấy bất an, nhưng Cẩm cô đối với nàng cùng Lệ Chi có thể nói là vô cùng tốt, ăn ở, phàm là có thể nghĩ đến đều giúp đỡ, mà nàng đối với Cẩm cô, bất quá chỉ là người xa lạ mà thôi. Người như vậy, có thể nói là chân chính lương thiện.

Đối lập với đám người Đậu Nhi, Lục Giam thấy Lâm Cẩm Dung có chút bình tĩnh khác thường, hiển nhiên là có tâm sự. Không khỏi hỏi: “A Dung, nàng không thoải mái sao? Nếu không thoải mái, cũng đừng chống đỡ, bảo bọn họ đi trước tìm chỗ rửa mát nghỉ chân rồi đi tiếp được không?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Không phải không thoải mái, ta là suy nghĩ, chúng ta còn phải đi thật xa mới có thể đến bờ sông? Ta có chút khẩn cấp muốn ngồi thuyền a.” Kiếp trước chưa được thực hiện giấc mộng, kiếp này sẽ thực hiện, cũng không sai.

Thật sự là tính trẻ con, Lục Giam cười nói: “Ngày mai chạng vạng sẽ đến bến tàu, trước tiên sẽ sai người bàn bạc với chủ thuyền, đến lúc đó ở đây một đêm, sáng sớm hôm sau sẽ lên thuyền.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ta nghe Tam ca nói, tới gần bến tàu có Giang thần miếu, ta muốn vào trong đó bái tế một chút, cầu Giang thần (thần sông) phù hộ chúng ta lên đường bình an, có được không?”

Lục Giam cũng không để ở trong lòng, thuận miệng đáp ứng.

Tà dương nhuộm đỏ như máu, một số gần như muốn rơi vào trong lòng sông, nước sông menh mang, cỏ lau trong gió đêm qua lại phập phồng, hai ba tiểu hài tử cưỡi trâu, tay cầm râu cá hi hi ha ha theo từ nước đi lên, một con chó nhỏ mập mập lông đen uốn bụng, phe phẩy cái đuôi, chạy như điên trước bọn họ, khiến mấy con chim quanh đó kinh hãi bay lên, tiếng chó sủa, tiếng cười của hài tử, tiếng quát mắng của người lớn, vang thành một mảnh.

“Chính là nơi này.” Lục Giam nhìn cảnh tượng trước mặt, thư thái cười, xoay người đỡ Lâm Cẩm Dung xuống xe ngựa.

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu đánh giá Giang thần miếu đứng sừng sững ở giữa trời chiều, vẫn giống như trong ấn tượng của nàng, im lặng trầm mặc, chẳng qua lúc này Giang thần miếu chưa trải qua kiếp nạn, tuy rằng chính thể đơn giản, chiếm diện tích không lớn, nhưng chung quanh còn có vẻ chỉnh tề, nhìn qua có vài phần trang nghiêm thần bí.

“Nhị gia, thiếu phu nhân cẩn thận dưới chân.” Trượng phu Tống Bằng của Hạ Diệp đẩy cửa miếu đang khép vào, hướng bên trong hô một tiếng: “Có người không? Chủ nhân nhà ta muốn bái tế.”

Lâm Cẩm Dung vội lên tiếng ngăn hãm lại: “Nói nhỏ chút.” Nàng chết ở nơi này, lại không chết hoàn toàn, được trọng sinh, trong lòng đối với Giang thần miếu luôn mang theo một ít tâm tư cẩn thận tôn sùng cùng kính sợ, ngay cả nói chuyện thanh âm hơi lớn, nàng cũng thấy có chút mạo phạm. Thời điểm có chút tiền, nàng đã muốn tới nơi này bái tế, nhưng nàng là một nữ tử chưa bao giờ đi xa nhà, đột nhiên đi xa như vậy chỉ để bái tế Giang thần miếu, dù thế nào cũng đều thấy kỳ quái. May mắn hôm nay cuối cùng đã có cơ hội.

“Khách nhân là muốn bái tế sao?” Một người nữ tử tuổi còn trẻ từ cửa hông lặng yên không một tiếng động đi ra. Nàng mặc một thân vải thô màu xanh nhạt, tóc vấn thành hai búi đơn giản, gò má cao, mắt nhỏ, toàn thân cao thấp chỉ có một cây trâm bằng đồng long lanh, trên mặt mang theo vài phần mỗi một cùng tang thương, trong thần thái cung kính lại mang theo vài phần lấy lòng.

Cẩm cô. Lâm Cẩm Dung thiếu chút nữa gọi tên, tâm tình kích động vạn phần, chung quy vẫn rụt rè gật đầu: “Vâng.”

Cẩm cô nhìn nhìn đám người Trường Thọ nâng tế phẩm, nói: “Mời khách nhân đi theo ta.”

Lục Giam ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại là nữ tử quản lý?”

Cẩm cô cười cười, ôn tồn nói: “Khách nhân có điều không biết. Ta vốn là bé gái mồ côi, không chỗ dung thân, ông từ hảo tâm thu dưỡng, mới có chỗ an thân. Người đã cao tuổi, bận nhiều việc, lúc trước vừa bị cảm phong hàn, không dậy nổi nên đành phải ta đến giúp đỡ. Thỉnh khách nhân đừng ghét bỏ.”

Lục Giam gật gù đầu, cũng không hỏi gì khác.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc đánh giá hoàn cảnh xung quanh, từng góc ngách một, cơ hồ đều chìm trong hồi ức.

Tới trước điện, Cẩm cô nâng đỡ một lão nhân tầm hơn sáu mươi tuổi đi ra, chỉ điểm bái tế chi lễ. Thấy tế phẩm đầy, lại thỉnh Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung ra phía sau uống trà.

Lục Giam đi đường mỗi mệt, cũng không muốn uống trà nhạt, đang định nhẹ nhàng xin miễn, chợt nghe Lâm Cẩm Dung nói: “Vừa vận mệt mỗi, nghỉ ngơi một chút cho khoan khoái.” Liền thỏa mãn tâm ý của Lâm Cẩm Dung. Ba bước thành hai đi vào hậu viện, Lâm Cẩm Dung đứng trước cửa một gian phòng, hai chân phảng phất trở nên trầm trọng, rốt cuộc đứng bất động.

Lục Giam hơi hơi nhíu mày: “A Dung?”

Lâm Cẩm Dung hướng hẳn cười nhẹ: “Chớ để ý ta, ta muốn nhìn xem.” Rồi gọi Cẩm cô: “Vị tỷ tỷ này, có tiện hay không?”

Cẩm cô lấp bắp kinh hãi, nhưng cũng không không rõ nguyên do, vội đi tới nói: “Xin hỏi tiểu nương tử là muốn làm cái gì?”

Lâm Cẩm Dung liền gần sát nàng nói: “Không biết nhà xí ở nơi nào?”

Cẩm cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, dẫn nàng tới một góc: “Thỉnh bên này.”

Lục Giam thấy thế, chỉ cho rằng nàng muốn tìm ốc xí, liền dẫn những người khác rời đi.

Lâm Cẩm Dung thấy hẳn đi, nhẹ nhàng thở ra, cùng Cẩm cô đông kéo tây xả hỏi han, trước nói về bệnh tật của ông từ, lại để lại mấy viên thuốc bổ, rồi đến tương lai của Cẩm cô: “Tỷ tỷ vừa gặp đã thấy là người trung hậu, nhưng chúng ta là nữ tử, còn nên tính toán sau này, tuổi của tỷ không nhỏ, đã có mưu tính gì chưa? Cứ không thể sống mãi quãng đời cô độc.”

Nàng bộ dạng thanh tú, ra tay cũng hào phóng, ngữ khí hòa ái có lẽ, vì vậy được Cẩm cô có vài phần hảo cảm mà thành thật thổ lộ: “Tất nhiên là không muốn, nhưng mệnh chính là như thế. Tiểu nương tử sinh ra và lớn lên trong phú quý, tất nhiên là không biết, người giống như ta, chỉ là ngay trong thôn cũng có rất nhiều. So với việc bị bán vào lầu xanh, hoặc bán làm cơ thiếp của người giàu có, cũng khá hơn nhiều rồi.”

Lâm Cẩm Dung thật cẩn thận nói: “Không gạt tỷ, ta trước đây đã lập một chí nguyện to lớn, muốn giúp vài người đạt thành nguyện vọng. Hôm nay đúng dịp gặp gỡ tỷ, cũng là duyên phận, xin hỏi tỷ tỷ, tỷ có tâm nguyện gì không?”

313. Chương 316: Chuyện Xưa

Trên trời đột nhiên rơi xuống chuyện tốt như vậy, dù thế nào cũng đều làm cho người ta không dám dễ dàng tin tưởng.

Nghe xong lời nói của Lâm Cẩm Dung, không chỉ là Cẩm cô, ngay cả đám người Hạ Diệp cùng Đậu Nhi ở một bên cũng lấp bắp kinh hãi.

Đậu Nhi tất nhiên là chưa bao giờ từng nghe Lâm Cẩm Dung đề cập qua nửa điểm, lại càng không biết nàng khi nào có chí nguyện to lớn này, cũng không biết Cẩm cô rốt cuộc vì sao lọt vào mắt xanh của nàng, vậy mà vừa mở miệng đã thốt ra lời hứa như thế.

Cẩm cô đã gặp qua người từ nam chí bắc, lòng người dễ thay đổi cũng thấy thật sự không ít. Tuy rằng trên đời người tốt không ít, nhưng cái bánh lớn vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống, cũng cảm thấy có chút kỳ quái, không ổn lắm. Lập tức liền mỉm cười, chỉ nhún nhường: “Đa tạ ý tốt của tiểu nương tử, tiểu nữ tử chưa làm được điều gì, cũng không dám nhận phúc đãi, ta chỉ nguyện bình an sống quãng đời còn lại là được rồi. Nhà tranh ngay tại đằng trước, ta sẽ không bồi người đi vào.” Nói xong lui lại mấy bước, thần thái có chút bất hòa cùng phòng bị.

Lâm Cẩm Dung nhìn xem rõ ràng, không khỏi âm thầm cười khổ, đây là dự tốc bất đạt, nàng nói ra quá đột ngột, Cẩm cô bất quá chỉ là một bé gái mồ côi, tất nhiên là sợ hãi trong đó có âm mưu gì đó. Đổi lại là

chính nàng, chỉ sợ cũng là thập phần cẩn thận. Nhưng nàng cũng không còn cách nào khác, thời gian cấp bách, không thể hoàn toàn thuyết phục Cẩm cô, lập tức không dám nhiều lời nữa, chỉ tự đi vào nhà tranh.

Đợi đến khi đi ra, Cẩm cô vẫn còn thành thành thật thật ở một bên chờ: “Thỉnh tiểu nương tử đi theo ta, đến đằng trước mức nước rửa tay.”

Lâm Cẩm Dung cũng sẽ không nhắc lại chuyện vừa rồi, hỏi Cẩm cô chút việc vặt, hỏi từ chỗ Giang thần miếu đến bến tàu Võ Nghĩa đi bộ bao xa? Lại hỏi bên cạnh thôn có bao nhiêu hộ, thanh niên trai tráng có nhiều không? Người nghèo khổ giống như Cẩm cô lại có bao nhiêu?

Cẩm cô đối với nàng mặc dù mang theo vài phần cảnh giác, nhưng cũng không thấy nàng có chỗ nào không thích hợp, huống chi vừa mới nghe Anh Đào nói Lục Giam vừa đỗ tiến sĩ, đang lên kinh nhậm chức, lai lịch thân gia tính danh tất cả đều không giấu diếm, nghĩ rằng mình vô tài vô mạo, không có gì khiến người ham thích, vì vậy liền nhất nhất trả lời.

Lâm Cẩm Dung ghi tạc trong lòng, lại ở trong sân dạo một vòng, thấy sắc trời dần dần trở nên ảm đạm, liền kêu Anh Đào đi gọi Lục Giam trở về lữ điếm, quay đầu kéo Cẩm cô ở một bên thấp giọng nói: “Ta bao năm qua gặp được nhiều chuyện, thấy rằng thiện hữu thiện báo, làm nhiều việc thiện là rất tốt, muốn kính thần Phật là thật, nhưng càng cảm thấy giúp người sống mới là điều cần thiết nhất. Nếu tỷ tỷ không tin, có thể hỏi thăm Lục gia Nhị thiếu phu nhân ở Bình châu là người như thế nào. Là thật sự muốn giúp tỷ tỷ một phen, nếu tỷ tỷ có nhu cầu..... Thí dụ như nói người trong sạch, thiếu đồ cưới gì đó, thì cứ sai người mang thư tới lữ điếm cạnh bến tàu Võ Nghĩa là được.” Vừa nói, vừa đưa túi tiền đã chuẩn bị sẵn.

Cẩm cô chỉ cảm thấy người trước mặt này thật sự là vạn phần quý dị, giống như có rất nhiều nan ngôn chi ẩn, nhưng rõ ràng không phải người xấu, cũng không phải người không bình thường. Liền âm thầm đoán, chẳng lẽ là làm việc đuổi lý gì đó, muốn cầu giải thoát sao? Vì vậy cũng không dám thu nhận tiền của nàng, chỉ thăm thía nói: “Tiểu nương tử nếu có tâm muốn kính thần Phật, biện pháp còn nhiều mà, vốn không cần phải như thế.”

Lâm Cẩm Dung xem thần sắc của nàng, trong lòng biết nàng đã nghĩ sai lệch, đành phải nói: “Ta đã nói đến mức này, nếu tỷ tỷ còn không chịu thu nhận, ta cũng không muốn miễn cưỡng, thỉnh tỷ tỷ cầm số tiền này, thay ta ngày ngày ở trước mặt thần Phật trong Giang thần miếu thắp hương hoa trái.”

Cẩm cô lúc này mới nói: “Nếu tiểu nương tử đã tin ta, tất nhiên nghĩa bất dung từ.”

Lâm Cẩm Dung vội đáp: “Tin tưởng. Bên trong có 30 quan tiền, trong đó mười quan coi như là phí tỷ tỷ đã vất vả, không cần phải cho ông từ biết.”

“Tôn thờ Giang thần vốn là việc nên làm, ta không cần.....” Cẩm cô còn muốn chối từ, Lâm Cẩm Dung đã bỏ tay ra, liền thầm nghĩ, nếu Lâm Cẩm Dung có thành tâm như vậy, nàng sẽ thay Lâm Cẩm Dung cung phụng Giang thần là được rồi, vì thế cũng không hề đuổi theo nhún nhường.

Lâm Cẩm Dung đi tới cạnh Lục Giam đã sớm chờ ở một bên, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Lục Giam hơi hơi nhíu mày nhìn về phía nàng, thật sự không rõ nàng rốt cuộc đang làm những gì. Lại thấy giờ phút này không phải thời điểm truy cứu, vì thế không hỏi nhiều.

Lúc đó mây bay đầy trời, gió sông lạnh lạnh, Lâm Cẩm Dung chỉ đứng trước, nói: “Mãn Hành, cảnh sắc bên kia khá đẹp, ta muốn qua đó ngắm một chút, chàng có vội không?”

Lục Giam vốn đã nghĩ muốn nàng giải sầu, lập tức nhân tiện nói: “Đi đi.”

Một bước, hai bước, ba bước, mỗi một bước đều giống như tiếng tim đập, Lâm Cẩm Dung hơi nhếch môi, dọc theo tử lộ ở kiếp trước, chậm rãi đi đến một tảng đá đen sì bên bờ sông, đứng lại, đưa tay xoa tảng đá kia, thấp giọng nói: “Hình dạng tảng đá này thật hay, giống như trâu đang nằm ngủ vậy.”

Mọi người vây quanh dạo qua một vòng, đều khen: “Xác thực như thế, Nhị thiếu phu nhân ánh mắt thật độc đáo. Ta phải nhìn một lúc mới nhận ra a.”

Tảng đá này, nàng đã nhìn qua vô số lần, còn thường ngồi trên đó, đương nhiên đã sớm nghiên cứu hình dạng nó giống cái gì. Huống chi, lúc trước Lệ Chi chính là chết ở chỗ này. Lâm Cẩm Dung cười gượng một

tiếng, thu hồi tay. Trên tảng đá còn mang theo ẩm áp do ban ngày phơi nắng để lại, tay vừa đặt lên đó rất nhanh đổ một tầng mồ hôi, lưu lại dấu tay ẩm ướt.

Nhìn dấu tay ẩm ướt kia, tình hình Lệ Chi tủa máu bắn tung tóe lại xuất hiện ở trước mắt Lâm Cẩm Dung, nàng tự nhiên hơi run run, chống lại ánh mắt tò mò tìm tòi nghiên cứu của Lục Giam, nàng lại không thể bảo trì bộ dạng vân đạm phong khinh, đơn giản bước nhanh vây quanh tảng đá kia một vòng, cao giọng nói: “Phía trước cách đó không xa chính là con sông a, ta đi qua nhìn xem.”

Không đợi Lục Giam đồng ý hay phản ứng lại, nàng đã bước nhanh về phía trước. Cỏ lau cao đến đầu người, bị gió thổi phấp phồng lay động, nước sông nặng nề qua lại đánh sâu vào bãi bùn, làm xuất hiện một đồng bọt bần, một con cua nhỏ giờ hai cái càng chạy nhanh trên bãi bùn, lưu lại dấu vết loạn thất bát tao, rất nhanh lại bị nước sông cọ rửa không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lâm Cẩm Dung đứng ở trên bãi bùn, mở to hai mắt nhìn nước sông mênh mông trước mặt, tùy ý để nước sông làm ướt đôi hài. Năm ấy, nàng rơi vào đường cùng, từ chỗ này nhảy xuống sông, rõ ràng là không cam lòng, rõ ràng là oán hận, lại giống như sự cứu rỗi.

Lâm Cẩm Dung đột nhiên lệ nóng doanh trùng. Cảm giác từng bước một đi tới tử vong, cái lạnh từ lòng bàn chân truyền đến thân trên, lại từ da thịt thấm vào trong lòng, bi phẫn, tuyệt vọng, bất lực, đã xa cách nhiều năm như vậy, lại như thủy triều đánh úp vào người nàng, nàng gất gao thu vạt áo, chỉ cảm thấy không thở nổi.

“A Dung, nàng làm sao vậy?” Lục Giam vốn là sợ nàng ham chơi gặp chuyện không may, bước nhanh đuổi theo, khi đến gần, mới thấy rõ ràng bộ dáng khác thường của nàng, không khỏi vừa khẩn trương, lại lo lắng, kẻ không tin Phật đạo như hắn, cũng rất sợ nàng va chạm phải cái gì đó.

Lâm Cẩm Dung đứng trong bóng hoàng hôn, trầm tĩnh nhìn mặt sông, một nửa gương mặt của nàng được ánh chiều tà chiếu sáng lên, một nửa khác thì bị che giấu. Trong mắt nàng chứa lệ, vẻ mặt bi thương. Nghe thấy tiếng hắn, nàng quay đầu nhìn hắn, ánh mắt đen tối khó hiểu.

Không cần nàng nói gì, không cần nàng làm gì, Lục Giam dĩ nhiên cảm nhận được lòng của nàng, hắn cảm thấy thực sợ hãi, không được tự nhiên, lại thập phần lo lắng, hắn bước lên phía trước chặt chẽ đỡ lấy đầu vai nàng: “Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao khóc? Nói mau cho ta nghe.”

“Mẫn Hành, ta nhìn tình cảnh này, đột nhiên nhớ tới một chuyện xưa, thập phần đồng tình với nữ tử bên trong câu chuyện đó, không khỏi cảm thán.” Lâm Cẩm Dung mở to mắt nhìn hắn, hai giọt nước mắt lăn xuống, lấp lánh trong ánh chiều tà, trong trẻo nhưng lạnh lùng đau thương.

“Chuyện xưa gì mà đáng để nàng như vậy? Chuyện xưa, tám chín phần mười là bịa ra thôi, hoặc là kẻ nghe rợn cả người, hoặc là lấy nước mắt của người ta. Cái dạng này, làm ta sợ nhảy dựng, không biết nàng bị làm sao.” Lục Giam cau mày thay nàng lau lệ: “Được rồi, khóc cái gì chứ. Đừng khóc.”

Lâm Cẩm Dung gất gao nắm lấy tay hắn, giống như nỗi điên đem chuyện xưa đã chôn giấu ở chỗ sâu trong tâm linh nàng, đã dần trở nên hoang phế mọc đầy cỏ dại, hiện tại lại thốt nhiên ập đến kể cho cho hắn nghe: “Chuyện xưa này là thật, không phải bịa. Kể về một nữ tử, lập gia đình sinh con, vốn tưởng rằng sẽ hạnh phúc sống quãng đời còn lại, lại vì lòng người hiểm ác, bị người khác hãm hại, trước mắt đi sự tín nhiệm cùng niềm vui của trượng phu, lại mất đi tính mạng của nhi tử thân thương. Nghĩ đến sẽ cô tịch cả đời, lại đột nhiên gặp phải phi loạn, phu gia cả nhà già trẻ lớn bé bỏ mặc một mình nàng chẳng quan tâm, chỉ có một hạ nhân trung thành giúp đỡ nàng trốn đi, nàng lại bị bó chân, chân nhỏ khó chạy trốn... rất đáng thương.”

Lục Giam nhíu mày nói: “Sao lại có người như vậy? Không thể rõ ràng chứng minh quỷ kế của người khác cũng đành thôi, tại sao lại vô tình vô nghĩa đối đãi với một nữ tử như thế?”

Một trận gió thổi qua, thổi trúng hai mắt đầm lệ mơ hồ của Lâm Cẩm Dung, thủy triều qua lại cọ rửa, rất nhanh đem chân váy cùng hài của Lục Giam toàn bộ ướt sũng, nàng vẫn mang theo cười nhìn thẳng ánh mắt hắn nói: “Sự tình đến mức đó, nữ tử vốn tưởng rằng cứu tử nhất sinh, ai ngờ lại nghe được trượng phu của nàng gọi nàng. Trượng phu của nàng dẫn nàng chạy nạn, chạy trốn tới bờ sông, đem nàng an trí ở một chỗ, để lại tiền tài, cũng nhờ người chăm sóc, nói rõ đi trước tìm phụ mẫu, rất nhanh sẽ trở lại tiếp nàng cùng nhau ngồi thuyền rời đi, nữ tử vẫn chờ, vẫn chờ, đợi mấy ngày mấy đêm, người chạy nạn đến rồi

đi, thủy chung vẫn không thấy trượng phu của nàng. Lúc này, người đến chỉ có một bång chi thân tộc, nói trượng phu của nàng đã mang theo phụ mẫu hướng một con đường khác, từ bỏ nàng.” Nàng dừng một chút, thấp giọng nói: “Chàng thấy nàng nên tin ai đây? Trượng phu của nàng thật là lừa gạt từ bỏ nàng sao?”

Nàng hôm nay thật sự cổ quái, Lục Giam trong lòng bất an, kinh nghi bất định, lại vẫn nhẫn nại nói: “Nàng đương nhiên nên tin trượng phu của nàng. Nếu trượng phu của nàng quả thực muốn lừa gạt vứt bỏ nàng, chỉ cần không để ý tới sinh tử của nàng là đủ rồi, cần gì làm điều thừa, dẫn nàng đi xa như vậy, lại nhờ người chăm sóc, trả thù lao? Thân tộc này không phải nhìn lầm thì đúng là không có ý tốt.”

“Ta cũng nghĩ như vậy. Bọn họ trong lúc đó thật sự có quá nhiều hiểu lầm cùng thương tổn, nhưng hoàn toàn không phải người xấu hay kẻ ác.” Lâm Cẩm Dung chậm rãi nói: “Nữ tử kia cũng không tin, lựa chọn tiếp tục ở lại nơi đó chờ trượng phu của nàng. Nhưng cuối cùng nàng đợi không nổi, loạn phi trần đến nơi đó, giết chết hạ nhân trung thành của nàng, còn nàng thì nhảy sông tự tử.” Nàng nhẹ nhàng hít một hơi, chỉ vào mặt sông nói: “Không biết tại sao, ta vừa đi đến nơi này, đột nhiên nhớ tới câu chuyện xưa đó, liền cảm thấy nữ tử này rất đáng thương. Nhịn không được mà cảm khái rơi lệ. Chàng nói trượng phu của nàng nếu không phải muốn vứt bỏ nàng mặc kệ nàng, vậy rốt cuộc chạy đi đâu đây?”

314. Chương 317: Kiếp Này

“Đã là thời loạn thế, đương nhiên phần lớn thân bất do kỷ, có lẽ mất tánh mạng, có lẽ tới chậm, đều có khả năng cả.” Lục Giam mày càng nhăn lại, đem tay áo nhẹ nhàng lau lệ trên mặt Lâm Cẩm Dung: “Nàng từ đâu nghe thấy chuyện xưa như vậy?”

Lâm Cẩm Dung không đáp, chỉ hỏi hần: “Mẫn Hành, nếu là chàng, chàng sẽ như thế nào?” Mặc dù hiểu được Lục Giam kiếp này và Lục Giam kiếp trước không giống nhau, cũng không biết được kiếp trước Lục Giam có tâm tình thế nào, rốt cuộc gặp phải chuyện gì; Mặc dù đáp án này, nàng từ lúc biết được Lục Tích là dạng người gì, từ lúc cùng Lục Giam tách ra hơn nửa năm đã mấy lần suy nghĩ cùng cân nhắc, nàng đã ẩn ẩn đoán được, nhưng giờ phút này, nàng vẫn muốn biết hần sẽ làm như thế nào.

Vì sao lại hỏi vấn đề này? Hần không muốn nhắc đến chuyện xưa bi thảm, cũng không thích lôi hai người đặt vào tình cảnh như thế, Lục Giam lòng tràn đầy không thoải mái, bất đắc dĩ đến cực điểm, có tâm không muốn đáp lời, nhưng nhìn thấy ánh mắt mang lệ cùng chờ mong của Lâm Cẩm Dung, không biết tại sao lại có vài phần mềm lòng, liền ôn nhu nói: “Nếu như là ta, ta đã cưới nàng, mặc dù là không thích, cũng sẽ không làm điều bất tín bất nghĩa, không bằng súc sinh như thế.”

Dưới ánh mộ quang, ánh mắt Lục Giam đen nhuận như trân châu, trong biểu tình mang theo vài phần sùng nịch cùng không thể nề hà, ngữ khí vừa mềm mại lại ôn hòa. Lâm Cẩm Dung nhìn hần, ngàn vạn tư vị trong lòng, ngàn vạn lời muốn nói tỉ mỉ, chung quy cũng chỉ khe khẽ thở dài, đối với Lục Giam mỉm cười: “Nói đúng, ta cũng nghĩ như thế. Rốt cuộc là do duyên bạc.” Đó là một vấn đề vĩnh viễn cũng không có đáp án, cũng là vấn đề vĩnh viễn không tìm ra chân tướng, bởi vì ai cũng không biết lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, càng không thể đi xác minh.

Sống ở kiếp này, hiện tại hần đối đãi với nàng rất tốt. Thủy lão tiên sinh từng khuyên nàng, lấy việc nên suy nghĩ về mặt tốt của nó; Chư tiên sinh cũng nói, nhân sinh trên đời bất quá ngắn ngủi như vậy, muốn tự tại thế nào thì cứ như thế đi; Chư sư mẫu thì đã sớm giẫy khởi nhất mẩu nhị phân vụn vặt trong nhà, đem ánh mắt đặt tại thế giới bên ngoài. Nàng mặc dù không thể so với bọn họ có cơ trí có năng lực, nhưng có thể dựa vào sức lực của chính bản thân, làm nhiều việc có ích mà không phải sống uống phí một kiếp, rồi lặng yên không một tiếng động chết đi, giống như bờ sông sắc lẹm này, bị nước bào mòn, không còn ai nhớ rõ bộ dạng của nó nữa.

Lâm Cẩm Dung nắm tay Lục Giam: “Hài của ta cùng chây vấy đều ướt đẫm, khó chịu quá, đồ của chàng cũng bị ướt rồi sao?”

“Đương nhiên ẩm ướt!” Thấy nàng coi như đã khôi phục bình tĩnh, Lục Giam nhẹ nhàng thở ra một hơi, gắt gao cầm tay nàng, lôi kéo nàng trở về: “Thật không biết nàng nghĩ như thế nào, bất quá chỉ là chuyện xưa của người lạ, cũng đáng cho nàng khóc thành cái dạng này.”

Lâm Cẩm Dung cúi đầu nhìn bùn ảm ướt dưới chân, lạnh nhạt cười. Hẳn đại để vĩnh viễn cũng sẽ không biết, đây không phải là chuyện xưa của một người xa lạ.

Lục Giam ở một bên đánh giá nàng vài lần, chỉ âm thầm dặt tay nàng đi về.

Từ Giang thần miếu đến bến tàu kỳ thật không xa, ngồi xe ngựa bất quá chỉ trong nháy mắt đã tới. Bên cạnh bến tàu đã sớm trở thành một trấn nhỏ náo nhiệt, nhưng lữ điểm lại chỉ có một nhà, đó là nơi đám người Lâm Cẩm Dung rón ràng vào ở.

Chế độ đương triều, nếu là quan viên, sĩ tử tìm nơi ngủ trọ thì khách điểm này nên chiếu cố một phòng thượng đẳng, còn sắp xếp ban đêm cảnh giới. Cho nên, đám người Lục Giam vừa mới vào điểm, đã được điểm chủ tự mình đưa đến lầu hai, lại tha thiết hỏi han một phen, đưa lên nước ấm và cơm canh, rồi mới lui ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung bị nước lạnh thấm vào hài và váy, lúc ấy không thấy gì lúc này lại có chút không thoải mái, liền bảo Anh Đào bưng một chậu nước ấm, ngồi ở sau bình phong chậm rãi ngâm chân. Lục Giam thì thay đổi hài sạch ngay tại bên cạnh bàn ngồi uống trà chờ Lâm Cẩm Dung đi ra dùng cơm.

Cửa nhẹ nhàng vang lên hai tiếng gõ, ngay sau đó Lục Lương tiến vào nói: “Nhị gia, hành lý đã đưa hết lên thuyền, đều an trí chỉnh tề, cũng đã nhìn qua thuyền, sáng mai có thể đúng hạn xuất phát, người có cần đi xem không?”

Đi đường vất vả, xuất môn bên ngoài đương nhiên phải cẩn thận vạn sự, trước khi đi Lục lão ông từng ngàn lần dặn dò, không thể đem mọi việc giao hết cho hạ nhân làm việc, sự tình liên quan đến tánh mạng thân gia thì không thể nhàn hạ. Việc kiểm tra hành lý và toa thuyền có an toàn hay không tất nhiên phải đích thân làm mới có thể yên tâm, Lục Giam nhân tiện nói: “Muốn đi. Đợi dùng xong cơm chiều ta sẽ qua xem. Người vất vả rồi, trước đi xuống ăn cơm đi, sau đó ta sẽ sai người tới gọi người.”

Lục Lương đáp ứng lui ra.

Lâm Cẩm Dung nghĩ nghĩ, vội vàng đem chân lau khô, đi hài sạch, ra khỏi bình phong nói: “Ta muốn đi với chàng.”

Vừa mới ở bờ sông hóng gió lạnh, lại không hiểu vì sao khóc lóc một hồi, Lục Giam sao có thể mang nàng đi? Nhân tiện nói: “Cảnh tối lửa tắt đèn, cái gì đều thấy không rõ, nàng đi làm cái gì? Không bằng nghỉ ngơi một chút, sau đó uống canh gừng thì nằm nghỉ cho đỡ mệt mỏi, chớ để sinh bệnh. Đường xá còn rất xa.”

Lâm Cẩm Dung một lòng muốn đi xem hoàn cảnh xung quanh, sao có thể tùy ý hấn an bài, không khỏi thấp giọng năn nỉ: “Ta không muốn ở trong này, muốn đi theo chàng. Ta chỉ đi theo phía sau, không quấy rầy chàng là được mà.”

Lục Giam xoa xoa đầu nàng, biểu tình ôn nhu, nhưng không nhượng bộ nửa điểm: “Không được. Ban đêm gió lạnh, không phải lúc vui đùa. Nếu nàng tịch mịch, thì gọi mấy người Đẩu Nhi vào cùng nàng nói chuyện, ta đi không bao lâu sẽ trở lại thôi. Ăn cơm đi.”

Lâm Cẩm Dung nhìn dáng vẻ của hắn là không thể đả động, đành phải thấp đầu rầu rĩ ăn cơm.

Lục Giam đột nhiên hỏi: “Sao lúc trước nàng lại muốn giúp vị nữ tử ở Giang thần miếu kia?”

Lâm Cẩm Dung sớm có chuẩn bị, liền đem lí do thoái thác lúc trước nhất nhất nói tới: “Làm việc thiện tích đức còn cần lý do sao? Ta thấy nàng thuận mắt, đáng thương nàng, liền muốn giúp nàng. Tiếc rằng nàng không cảm kích đâu.”

Người bình thường muốn làm việc thiện, cũng là người ta nguyện ý nhận mới vươn tay giúp đỡ, chưa từng gặp qua người như nàng, người ta rõ ràng không muốn, nàng lại đi khuyên nhủ, trăm phương nghìn kế phải giúp đỡ là sao? Vừa mở miệng, lại hứa thành toàn tâm nguyện của người ta? Lục Giam nhìn Lâm Cẩm Dung vài lần, thấy nàng thần sắc bình tĩnh, thần nhiên tự tại, cũng không có gì không thích hợp, liền gấp một miếng thịt bỏ vào bát nàng, nói: “Giúp người cũng phải luận duyên phận, nàng ta sợ hãi không dám nhận ý tốt của nàng, vậy thì chính là vô duyên rồi.”

“Nói đúng.” Lâm Cẩm Dung gật gật đầu, cũng không nói gì nữa. Vẫn còn có cơ hội, hơn một năm về sau nàng sẽ lần nữa trở lại nơi này, khi đó không chừng Cẩm cô sẽ cần nàng giúp đỡ chăng?!

Trong chốc lát, hai người dùng xong cơm, kêu chủ quán tới thu thập bát đĩa, Lục Giam nhìn Lâm Cẩn Dung uống canh gừng, dặn dò Đậu Nhi cùng Anh Đào chăm sóc, tự mang theo người đi ra cửa kiểm tra thuyền và hành lý.

Thuyền kia là một con thuyền lớn với tải trọng hai ngàn hộc, cao năm trượng sáu thước, vừa chắc chắn lại to lớn, nhà đồ cũng cực kỳ có năng lực và thành thực. Lục Giam rất vừa lòng, cẩn thận kiểm tra thực hư xong, liền yên tâm rời nhà đồ, trở về lữ điếm.

Đi tới nửa đường, chợt thấy có người hô gọi: “Xác chết vùng dậy nha, xác chết vùng dậy nha!”

Ngay sau đó một tiểu tử choai choai không rõ phương hướng, thẳng tắp hướng tới bọn họ vọt qua, mắt thấy sẽ va vào Lục Giam, Lục Lương cùng Trường Thọ bước lên phía trước một bước, đem người ngăn cản, trách mắng: “Không có mắt sao? Không phát hiện nơi này có người đang đi sao? Va vào chủ nhân nhà ta, có đền được không?”

Người nọ nương theo đèn lồng thấy rõ ràng gương mặt mấy người này, lui ra phía sau, kinh hoảng bắt lấy cánh tay Lục Lương nói: “Thật sự là bị dọa quá mức rồi, đằng trước có người rõ ràng đã chết, lại đột nhiên sống dậy.....”

Lời còn chưa dứt, đã bị Lục Lương đẩy ra, lớn tiếng đánh gãy lời hấn: “Câm miệng! Ai muốn nghe người bịa chuyện? Nhanh tránh đường ra!” Nơi bến tàu, ngư long hỗn tạp, phần lớn là kẻ lừa đảo cùng trộm cắp, chuyên môn lừa dối lữ khách ít khi đi xa, lại có tài sản. Người này trong cảnh tối lửa tắt đèn chạy đến, thẳng tắp đã hướng tới chỗ Lục Giam, sao lại có chuyện vừa khéo như thế? Tất nhiên không phải là hạng người lương thiện. Chỉ sợ Lục Giam bị hấn đổ đi tìm tòi nghiên cứu thì sẽ ăn đau khổ, đương nhiên không để hấn tiếp tục nói.

Lục Giam mặc dù đối với chuyện người nọ nói cái gì xác chết sống dậy không có hứng thú, nhưng cũng không muốn chọc phiền toái, liền lên tiếng ngăn cản Lục Lương: “Quên đi, đừng đánh người. Đi thôi.” Nói xong bước lên phía trước.

Lục Lương cùng Trường Thọ chạy nhanh theo sau, đem Lục Giam chặt chẽ bảo hộ bên trong, vây quanh hấn đi phía trước. Đi được mười bước, Lục Lương quay đầu nhìn, nhưng vẫn thấy bóng dáng mơ hồ đứng ở chỗ đó, liền thối một ngụm: “Quả nhiên không phải người tốt! Thực bị dọa còn không chạy trốn chết đi, đứng ở chỗ này làm cái gì? Năm đó hạ nhân đi theo Phạm đại quân sự vào Nam ra Bắc buôn bán, các loại kỹ xảo đều đã gặp qua. Người này không phải muốn trộm vật thì đúng là muốn lừa gạt người.”

Lục Giam cười, thấp giọng nói: “Xuất môn bên ngoài, phải dựa vào người có tâm nhãn, giúp đỡ lẫn nhau. An toàn đến nơi, đều có trọng thưởng.”

Một câu nói khiến Trường Thọ cùng Lục Lương đều thập phần vui mừng, hầu hạ càng thêm cẩn thận. Một lát sau, tới cửa lữ điếm, xa xa chỉ thấy có mấy người vây quanh trước cửa, điếm chủ kêu khổ thanh âm sắc nhọn: “Vận khí không tốt a, quan sai nếu là đến đây, các vị khách quan cần phải làm chứng cho tiểu lão nhân a, hấn không phải khách nhân của tiểu lão nhân a, sinh tử càng không có liên quan tới tiểu lão nhân mà.”

Vừa rồi tiểu tử choai choai kia nói cái gì xác chết vùng dậy, hay là cùng chuyện này có liên quan? Lục Giam không khỏi dừng lại cước bộ, bảo Trường Thọ: “Người đi nhìn xem là chuyện gì xảy ra.”

Trường Thọ cũng là người thích xem náo nhiệt, lập tức liền rẽ đám người đi lên xem, hỏi thăm người xung quanh rồi đến bấm báo Lục Giam: “Là một hấn tử, không biết từ nơi nào đến đây, vừa đi đến lữ điếm này, người khác liền hô một tiếng sắp chết rồi. Chủ điếm sợ hấn chết ở chỗ này, bảo tiểu nhị đuổi hấn đi, nhưng tiểu nhị đều ngại hấn trên người bắn thối hoắc, lại sợ xui, không chịu động thủ.” Hấn khoa tay múa chân: “Trước ngực có lỗ thủng lớn, đều sinh giới bộ, cũng không hiểu còn sống được bao lâu.”

Lục Giam không khỏi nhíu mày: “Chẳng lẽ là khách thương bị cường giả cướp bóc?” Hấn tuổi trẻ can đảm, lại mới vừa vào con đường làm quan, tự hỏi đối với loại chuyện này là không thể khoanh tay đứng nhìn, lập tức liền muốn đi xem đến tận cùng. Vừa rồi chủ điếm kia cũng muốn tìm hấn làm chủ, thấy hấn đến, liền thỉnh hấn đi qua: “Thỉnh cầu Lục lão gia thay tiểu nhân làm chủ.”

Một hấn tử nằm ở trên đất, xiêm y sớm đã không thể nhận ra màu sắc, trước ngực có một lỗ hồng lớn, sớm

thối rữa không chịu nổi, thối không thể ngủ. Lục Giam nhíu nhíu mày, lệnh Trường Thọ cầm đèn lồng chiếu lên mặt người nọ, đã thấy trên trán có vết phỏng, lại vừa trông thấy gương mặt kia, không khỏi lắp bắp kinh hãi.

315. Chương 318: Nhớ Rõ

Sao lại là hắn! Tuy đã qua nhiều năm, nhưng vì ấn tượng lúc trước khắc sâu, Lục Giam vẫn nhớ tới thân phận của người này. Hắn căn bản không nên xuất hiện ở đây, nhưng hắn chẳng những xuất hiện, còn biến thành bộ dáng này, thật là kỳ quái. Dù thế nào, trước cứu sống người mới là quan trọng nhất, Lục Giam thoáng suy tư một lát, ra lệnh chủ điểm: “Nâng hắn vào.”

Chủ điểm kia tất nhiên là không chịu: “Lục lão gia, hắn chết hay sống, là phải là đạo cũng không biết, nếu nâng vào, chết ở chỗ của tiểu nhân, sẽ tổn hại đến sinh ý của tiểu nhân a. Tiểu nhân trên có mẹ già 80 tuổi, dưới còn có con thơ đang quần tã lót, cầu người nương tay, đừng khó xử tiểu nhân.”

Tuy là lời nói khách sáo, nhưng Lục Giam nhìn thấy hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cũng thông cảm hắn sống không dễ dàng, nhân tiện nói: “Nhưng cũng không thể để hắn nằm giữa đường như vậy, cứ thế nhất định sẽ chết. Nhìn xem có chỗ nào có thể tránh mưa gió, trước nâng người vào, thỉnh đại phu đến thay hắn trị liệu, tất cả phí dụng ta bỏ ra, nếu có người tìm người phiền toái, đều sẽ do ta chịu trách nhiệm, người thấy thế nào?” Thấy chủ điểm còn do dự, liền tiếp lời: “Hay là người muốn nhìn thấy hắn chết ngay trước lỗ điểm của người? Ta đây sẽ không quản.”

Chủ điểm kia vội nói: “Đi, đi, tạm nâng vào rồi tính sau.” Vừa nói, vừa xua đuổi người đang xem náo nhiệt ở bên ngoài, lớn tiếng quát gọi tiểu nhị, thu thập sài phòng (phòng chứa củi), dùng ván cửa khiêng hắn tử vào, lại sai người nhanh đi thỉnh đại phu, đun nước sôi.

Lục Giam thấy loạn thất bát tao, liền lệnh Trường Thọ trông chừng, bản thân thì bước lên lầu. Vừa mới thấy Đậu Nhi từ trong phòng đi ra, liền hỏi: “Thiếu phu nhân ngủ chưa?”

Đậu Nhi đáp: “Mới vừa ngủ.”

Lục Giam mặc mặc, đi được vài bước, dè dặt thanh âm nói: “Người lại đây, ta hỏi người. Hôm nay Cẩm cô nói những gì với thiếu phu nhân vậy?”

Đậu Nhi không rõ: “Nói rất nhiều, nhưng không biết Nhị gia hỏi về cái gì?”

Lục Giam châm chọc rồi nói: “Thí dụ như kể chuyện xưa gì đó chẳng.”

Đậu Nhi nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu: “Không có. Thiếu phu nhân lúc đó và Cẩm cô một mình ở một bên nói gì đó, nô tỳ tuy rằng không biết, nhưng cũng không giống bộ dạng kể lại chuyện xưa. Nhị gia, thiếu phu nhân có gì không ổn sao? Nô tỳ nhìn thấy nàng dường như không có tinh thần.”

Lục Giam vội đáp: “Không phải nàng có cái gì không ổn, là lúc trước ở bờ sông kể lại chuyện xưa với ta, vừa nói vừa khóc, thương tâm thật sự. Ta liền kỳ quái, là loại người nào kể lại cho nàng. Nếu không phải Cẩm cô, như vậy khi ở nhà là ai đã nói với nàng chẳng?”

Đậu Nhi kiên quyết phủ nhận: “Chưa từng. Khi thiếu phu nhân ở nhà, mỗi ngày trời vừa sáng đã vội vàng để ý gia sự cùng sản nghiệp, cho dù là xuất môn làm khách cũng quá rất hiếm khi, cũng không có người nào đặc biệt thân cận. Từ trước còn có Ngô gia tiểu nương tử cùng nàng nói chuyện, đợi đến khi Ngô gia tiểu nương tử lấy chồng, nàng cũng ít qua lại, gần đây với Tam thiếu phu nhân còn có thể nhiều lời thêm mấy câu, nhưng cũng chỉ nói về gia sự mà thôi.”

Đây thật sự là tính tình của Lâm Cẩm Dung. Nhìn như đối với ai cũng đều ôn hòa, dễ trò chuyện tâm sự, kì thực nếu muốn thân cận với nàng một chút, lại là điều không dễ dàng, hắn có thể cùng nàng đi đến hiện tại, cũng thật sự tổn không ít tâm tư cùng công phu. Lục Giam âm thầm cân nhắc một lúc, thủy chung vẫn không bắt được trọng điểm, đành phải tạm gác chuyện này xuống, phân phó Đậu Nhi: “Phía dưới có người gặp nạn, người đi hỗ trợ nhìn xem, bảo phòng bếp hầm chút canh cho hắn, đại phu đến đây, cũng giúp đỡ sắc thuốc, không cần kinh động Sa ma ma.”

Đậu Nhi vội đáp ứng, tự đi gọi Hạ Diệp, cùng đi làm việc.

Lục Giam nhẹ tay nhẹ chân vào phòng, đi đến bên giường, vừa vén màn, liền chống lại ánh mắt của Lâm Cận Dung, không khỏi cười: “Không phải nói nàng đang ngủ sao? Tại sao vẫn thức?”

Lâm Cận Dung xô dịch vào bên trong: “Có chút không quen giường, ngủ không an ổn, nghe thấy chàng cùng Đậu Nhi bên ngoài nói chuyện liên tỉnh. Tại sao đi lâu như vậy? Có chỗ nào không ổn sao?”

Lục Giam ở mép giường ngồi xuống, kéo tay nàng nắm ở trong tay: “Không phải. Là ta vừa rồi ở dưới lầu gặp một người. Người này sắp chết, bị người ta chém một đao vào ngực, miệng vết thương đã thối rữa sinh giòi, chỉ còn một hơi tàn, ngã vào trước cửa lỗ diêm, nhiều người vây xem mà chẳng có ai quản, ta không đành lòng, sai người nâng đến sài phòng phía sau, gọi người đi thỉnh đại phu.”

Lâm Cận Dung không khỏi ngạc nhiên: “Vẫn có loại loại sự tình này sao? Có hỏi rõ ràng vết thương kia của hắn vì sao mà có không?”

“Chưa tỉnh lại, cũng không biết được có thể sống sót hay không.” Lục Giam nhẹ nhàng lắc đầu: “Nói đến người này, ta và nàng cũng biết.”

Lâm Cận Dung càng kì quái: “Là loại người nào? Nếu đã là người quen của chúng ta, tại sao lại sai người đưa đến sài phòng? Sao không gọi chủ quán thu thập một gian phòng khác?”

Lục Giam nhỏ giọng nói: “Không phải, ta cũng khó mà nói ta quen hắn. Nàng còn nhớ rõ lúc chúng ta đi dạo các cửa hàng ở Thanh châu không, chúng ta xem náo nhiệt, nhìn thấy người tên Vương Lập Xuân mắt sắc như dao không? Chính là kẻ hung hãn vô cùng tàn nhẫn, đánh gãy chân của quan nha, sắp bị phạt nặng, thì cứu phụ đã bỏ ra tiền thay hắn cầu tình.” Hắn khoa tay múa chân một chút chỉ lên trán: “Nơi này, có khắc một chữ Đạo, những người khác tóc tai đều rối tung, chỉ có hắn cuốn gọn hết ra phía sau, lộ ra chữ Đạo kia. Nhớ không?”

Lâm Cận Dung lúc này mới nhớ ra, không khỏi đề thấp thanh âm nói: “Hắn không phải giết người, khắc chữ lên mặt sung quân ở đó sao? Tại sao chạy đến nơi đây? Còn thành ra như vậy? Chẳng lẽ là lại giết người?”

Lục Giam thở dài: “Không biết được. Chữ Đạo trên trán hắn không thấy đâu nữa, chỉ còn vết phỏng, ta xem là dùng thứ gì nóng là lên rồi, tất là trộm trốn tới. Nhưng ta nghĩ cứu phụ lúc trước cứu hắn, tất có đạo lý của người, huống chi hắn đã rơi vào tình trạng này, cho dù là người xa lạ cũng không thể nhìn hắn cứ như vậy chết đi, trước cứu sống rồi nói sau. Nếu hắn quả nhiên phạm vào án mạng, cũng sẽ có quan sai đến quản hắn. Coi như hắn là người xa lạ đi.”

Lâm Cận Dung nói: “Cũng chỉ biết làm như vậy thôi. Nhưng nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Ta biết rồi.” Lục Giam vươn tay sờ trán của nàng: “Không có bị cảm lạnh chứ?”

Lâm Cận Dung hơi hơi nhắm mắt: “Không bị, uống canh gừng xong nằm trong chăn đỡ mồ hôi rồi.”

“Nhị gia, đại phu đến đây, nhưng không chẩn trị, người mau đến xem sao?” Đậu Nhi ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ gõ cửa, Lục Giam nhanh đứng dậy, nói với Lâm Cận Dung: “Không gặp cũng phải gặp, trước sau vẹn toàn, ta đi nhìn xem. Nàng ngủ trước đi.”

Thấy Lâm Cận Dung theo lời nhắm mắt, Lục Giam bước nhanh ra cửa phòng đi xuống lầu, đi đến sài phòng phía sau, thấy Vương Lập Xuân dĩ nhiên đã được thu thập sạch sẽ, thay đổi xiêm y vải thô không biết chủ điểm lấy ra từ đâu, ban rộng ngực nằm ở trên một giường con tạm bợ, vẫn không nhúc nhích, giống như đã chết vậy, trên ngực vết đao kia vẫn dữ tợn chói mắt, cũng không có ai đụng đến, mơ hồ có thể thấy được màu trắng của giòi cao thấp đi động. Một lang trung hơn bốn mươi tuổi đứng ở một bên, chỉ khoanh tay đứng nhìn, cũng không động thủ, thấy Lục Giam tiến vào, liền xem thường nói: “Không sống nổi, chuẩn bị hậu sự đi.”

Chủ điểm nghe vậy, lập tức cầu xin Lục Giam: “Lục lão gia, dù thế nào coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, không thể để hắn chết ở lỗ diêm của tiểu nhân được, tiểu nhân tình nguyện bỏ tiền ra mua quan tài cho hắn a.”

Phụ nhân của chủ điểm cũng nhanh đi theo kêu rên, muốn gọi người tiến vào đem Vương Lập Xuân nâng ra ngoài. Đám người Trường Thọ nghe Lục Giam an bài, tất nhiên là không cho, trong phòng nhất thời

một mảnh nháo loạn, Vương Lập Xuân trông mắt dưới mí nhẹ nhàng giật giật, đầu ngón tay cũng đi theo co rúm hai cái.

Lục Giam nhìn xem rõ ràng, bước lên phía trước quát: “Nháo cái gì? Người vẫn còn chưa chết mà. Mặc dù là người đi đường sinh bệnh, chủ điểm cũng nên báo cáo quan phủ coi chừng mới phải, tại sao người ngã vào trước cửa điểm, còn không muốn quản mà bỏ mặc đấy? Là không muốn mở tiệm sao?” Lại chỉ định lang trung kia: “Người nếu thấy chết mà không cứu được, không xứng làm nghề y.”

Hắn mặc dù tuổi trẻ, nhưng có một loại khí độ, trên người lại có chức quan, bát phẩm uy phong đặt trong mắt người bên ngoài cũng thập phần bắt mắt. Mọi người đều an tĩnh lại, lang trung cũng không dám rời đi, chỉ nói: “Nếu vị quan lão gia thế nào cũng muốn tiểu nhân trị thương, tiểu nhân cũng không dám không theo. Nhưng nói xui xẻo một câu, nếu xảy ra cái gì, cũng không nên đổ lên đầu của tiểu nhân.”

“Đó là tất nhiên, tẩn nhân sự biết thiên mệnh (đành phải chấp nhận số mệnh thôi), dù thế nào cũng không rơi vào trên đầu của người.” Lục Giam hướng Lục Lương ra hiệu, Lục Lương vội đưa ra một quan tiền: “Đây là tiền chẩn bệnh trước.” Lại đưa một quan tiền vào tay phụ nhân chủ điểm: “Đây là tiền trọ cho hắn. Nhanh đi sắc thuốc.”

Đến tận đây, cũng không có gì để nói, mọi người đều nhất tề chạy đi làm việc. Lang trung kia lệnh cho hai người Trường Thọ cùng Lục Lương đi đem Vương Lập Xuân đè lại, tự thay hắn tẩy trừ miệng vết thương, gạt bỏ lớp thịt thối. Vừa đặt con dao bạc đã hơ qua lửa ở trên miệng của Vương Lập cắt xuống một cái, chợt nghe Vương Lập Xuân “A” hét to một tiếng, đồng thời mạnh mở mắt.

Lang trung sợ tới mức kêu to: “Ẩn nhanh.” Trên tay cũng là nửa điểm càn không ngừng đem chỗ thịt thối toàn bộ cắt bỏ sạch sẽ, lộ ra thịt non phần hồng bên trong. Đường trường còn có vài người cảm thấy ghê tởm. Lục Lương cùng Trường Thọ làm sao gặp qua trường hợp này, lại cách quá gần, lập tức thiếu chút nữa nôn ra, chỉ nghiêng mặt gắt gao đem Vương Lập Xuân đè lại, lớn tiếng nói: “Người đừng giãy dụa, đúng là đau đớn mạng, nhưng là vì tốt cho người thôi.”

Xuất hồ ý liệu, Vương Lập xuân sau khi kêu lên một tiếng, lại không còn tiếng động gì nữa, toàn thân kịch liệt run rẩy, cũng không giãy dụa, chỉ cắn chặt khớp hàm, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lục Giam, trên người mồ hôi lạnh rất nhanh đã ảm ướt cả xiêm y.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lục Giam cũng khó chịu muốn chết, yết hầu ngứa ngáy cồn cào, bất quá hắn từ trước đến nay không chịu dễ dàng yếu thế, liền gắt gao nắm quyền, dùng sức đứng thẳng, ánh mắt cũng không chớp nhìn Vương Lập Xuân, còn an ủi nói: “Người cần phải chịu đựng, bằng không chính là chết vô ích.”

Hồi lâu, lang trung mới buông tay, lau một phen mồ hôi lạnh nói: “Tốt lắm, cũng chỉ biết như vậy thôi, sống hay chết thì xem số mạng của hắn. Thừa dịp hắn tỉnh lại, trước cho uống thuốc rồi ăn gì đó.”

Trường Thọ cùng Lục Lương đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, buông Vương Lập Xuân ra, Vương Lập Xuân nhắm mắt, lại mở mắt ra, đột nhiên hướng Lục Giam kéo kéo khóe môi, khàn khàn cổ họng nói một câu.

Nếu hắn không sống nổi, đó là di ngôn, Lục Giam vội bước lên phía trước, nghiêng tai lắng nghe: “Người nói cái gì? Có chuyện gì không thể bỏ xuống được thì có thể nói cho ta nghe.”

Vương Lập Xuân cực kỳ nhỏ giọng, đứt quãng nói: “Ta nhớ rõ người.”

Lục Giam không nghĩ tới thế lại là một câu như thế, trầm mặc một lát, nhỏ giọng hỏi: “Sao người lại thành bộ dạng này?”

Vương Lập Xuân cũng không nói chuyện. Lục Giam đợi một lát không thấy hắn có động tĩnh, lại nhìn qua, hắn đã rơi vào hôn mê.

316. Chương 319: Cường Giả

Vương Lập Xuân tuy rằng hôn mê, nhưng thuốc và cơm canh không thể không ăn. Lục Giam mắt thấy mấy người Trường Thọ đứng đó lấy chiếc đĩa cạy răng của Vương Lập Xuân để bón thuốc cho hắn, cũng không

hiếu được người này có thể tiếp tục sống hay không, nghĩ rằng nếu mai mình rời đi, chắc hẳn sẽ bị mặc kệ, dù là để lại nhiều tiền, chỉ sợ chẳng những không cứu mạng được hẳn, ngược lại làm cho người ta sinh ra tâm tư mưu sát. Nếu không đi, thì sẽ chậm trễ, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Trái lo phải nghĩ, liền kêu Trường Thọ tới, dặn dò nói: “Chuyện tốt phải làm cho trót, người này nếu không có ai chăm sóc, chỉ sợ không thể sống sót, ta để người lại chăm sóc hẳn, đợi đến khi hẳn khỏe lại, người lại một mình lên kinh tìm ta được không? Con đường này người đã đi qua một lần, những người khác không có ai thích hợp hơn người.”

Trường Thọ tuy rằng không thích cho lắm, nhưng từ trước đến nay cực kỳ nghe lời Lục Giam, lập tức đáp ứng. Chỉ có chút lo lắng, nhỏ giọng nói: “Nhị gia, người này bị đâm một đao, sẽ không phải là người xấu chứ? Cứu hẳn sẽ không chọc phiền toái gì chứ?”

Xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Đào Thuấn Khâm, Lục Giam cũng không lo lắng Vương Lập Xuân là người không biết phân biệt phải trái, nhưng thấy Trường Thọ không nhận ra Vương Lập Xuân, vì vậy cũng không nói rõ, chỉ bảo: “Hiện nay hẳn chưa tỉnh lại, cũng không biết về sau thế nào, người đề phòng chút là được. Nếu hẳn có thể sống, có thể tự gánh vác, người có thể rời đi, không cần hỏi nhiều, cũng không cần nhiều lời.” Thấy Trường Thọ không yên bất an, vội vỗ vỗ đầu vai hẳn an ủi nói: “Giữa ban ngày, nhiều người như vậy, không cần sợ hãi, ta sẽ dặn dò người nơi đây bảo vệ người.” An trí thỏa đáng, trở về phòng lại viết một phong thư, chỉ đợi hừng đông sẽ sai người đi Thanh châu gửi Đào Thuấn Khâm.

Sáng sớm hôm sau, phu thê hai người vừa dậy rửa mặt xong, Trường Thọ đã ở ngoài cửa nói: “Nhị gia, người tỉnh lại rồi, muốn gặp người.”

Lục Giam bước nhanh ra ngoài, chuyển tới sài phòng, thấy Vương Lập Xuân mặc dù mệt mỏi không có tinh thần, nhưng tốt xấu thần trí cũng thanh tỉnh, thấy hẳn tiến vào cũng không lộ ra bộ dạng cảm kích rơi nước mắt gì đó, chỉ nói: “Mỗ có vài câu quan trọng muốn nói với ân công.” Sau đó không có động tĩnh gì thêm.

Lục Giam nhìn nhìn đám người Trường Thọ hầu hạ ở một bên, đoán hẳn không muốn để đám người Trường Thọ biết, liền vẫy tay bảo bọn họ đi ra ngoài. Tuy rằng chỉ trong một đêm, Trường Thọ cùng Lục Lương cũng đã cảm nhận được hơi thở nguy hiểm nào đó phát ra từ người Vương Lập Xuân, rất là lo lắng nhỏ giọng khuyên nhủ: “Nhị gia, vẫn nên để nhóm tiểu nhân ở trong này hầu hạ đi?”

Vương Lập Xuân đã thành bộ dạng này, còn có thể làm được gì? Lục Giam thần nhiên nói: “Sợ cái gì? Đều ra ngoài đi.”

Đám người Trường Thọ đành phải cẩn thận nói: “Vậy nhóm tiểu nhân ngay tại cửa.”

Vương Lập Xuân nhìn Lục Giam hắc hắc bật cười: “Nói đến cũng thật là kỳ quái, ta sắp chết, tại sao còn có người sợ ta như vậy? Lục Nhị gia, người không sợ ta sao?”

Lục Giam thấy hẳn sắc mặt vàng như nến, môi khô bong nứt nẻ, trông mắt đều là ảm đạm không có tia sáng, nhưng giả bộ như không có việc gì thần nhiên nói: “Ta sợ gì một người sắp chết như người chứ? Người giờ phút này bất quá chỉ là mũi tên hết đà mà thôi!”

Vương Lập Xuân ngẩn ra, lập tức nói: “Nói đúng, xem ra Lục Nhị gia quả nhiên nhận ra ta là ai.”

Lục Giam thần nhiên nói: “Đương nhiên nhận ra. Nhưng đám cứu người sẽ không sợ người giết người diệt khẩu.”

Vương Lập Xuân thấy hẳn chỉ là một thư sinh văn nhược lại dám nói như vậy, không khỏi có thêm hai phần kính ý: “Ta cũng không phải kẻ phát rồ bỏ mạng giết người làm chi? Vẫn là trước tiên nói về việc vì sao ta lại rơi vào tình cảnh này, cũng để người an tâm.” Vốn lão mẫu của hẳn bệnh nặng, tháng trước nhờ người gửi thư nói muốn gặp hẳn lần cuối cùng, hẳn đi không xong, đơn giản xóa bỏ hình xăm trên mặt một mình đào tẩu, ban ngày không dám đi đường, lại càng không dám đi đại đạo, chuyên chọn đường nhỏ hẻo lánh mà đi. Ai ngờ lại gặp cường giả cướp đường, hẳn mặc dù tự xưng là thân có tài nghệ, rốt cuộc đánh không lại nhiều người suýt nữa táng mạng. Trước đó vài ngày vẫn chịu đựng trốn tránh, cũng không dám ra đây, hôm qua chống đỡ không nổi nữa, đành phải lết ra đường xin giúp đỡ.

Hẳn là một quân phạm đào tẩu, thân vô vật dư thừa, cho dù là cường giả muốn cướp đường, cũng không có đạo lý khiến hẳn rơi vào tình cảnh này, chỉ sợ trong đó có điều giấu diếm, có ẩn tình gì khác. Lục Giam

cũng không hoàn toàn tin hẳn, chỉ nói: “Nếu có cường giả, ta sẽ thông báo với chủ điểm, bảo người đi đường cẩn thận một chút.”

Vương Lập Xuân dường như nhận ra hẳn không tin mình, thoáng lo lo khoe môi, mang theo vài phần châm chọc cười nói: “Giờ phút này ta chỉ có thể nằm đây, còn làm phiền Nhị gia giúp đỡ che lấp một phen. Nếu ta có thể giữ lại tính mạng, sau khi thăm lão mẫu trở về, nên báo ân tất nhiên sẽ báo ân, nên báo thù liền báo thù, nếu mất mạng, coi như người đánh mất số tiền này đi.”

Lục Giam nghe ra ý tứ của hẳn, là muốn mình đừng xen vào việc của người khác, chớ chọc phiền toái. Tốt xấu gì cũng cứu hẳn một mạng, lại có thái độ này, trong lòng có chút tự vị không phải, nhưng chung quy cũng nên là thế, huống chi Vương Lập Xuân từ trước đến nay đều là một người như vậy, lúc trước nhớ ân tình của Đào Thuấn Khâm, cũng không thấy hẳn đối với đám người Đào Phượng Đường giả bộ lấy lòng, liền không kiên nhẫn cùng hẳn so đo. Vì thế đứng dậy nói: “Ta cứu ngươi không phải muốn ngươi báo ân, bất quá là không đành lòng mà thôi. Ngươi nói ngươi không làm chuyện thương thiên hại lý, vậy là tốt rồi, phải về nhà thăm lão mẫu, ta cũng mặc kệ ngươi. Nếu là vi phạm pháp lệnh, sẽ có người thu thập ngươi.” Nói xong rồi đi.

Vương Lập Xuân thấy hẳn không khỏi hờn giận, nhưng cũng mặc kệ, chỉ ngửa mặt nhìn mái ngói trên nóc nhà ngóc nghếch trong chốc lát, rồi tiếp tục vùi đầu ngủ mê mệt.

Lục Giam ra sài phòng, hơi suy tư một phen, bảo chủ điểm an bài một bàn tiệc, mời bảo tiêu đến ăn uống, trong lúc đó tất nhiên là nói đến chuyện của Vương Lập Xuân, dựa theo cách nói của Vương Lập Xuân, hẳn bị cướp đường gây thương tích, tiền tài hoàn toàn biến mất, sẽ để Trường Thọ ở lại coi chừng, nhờ hẳn chiếu cố nhiều hơn, lại hỏi chung quanh có cường giả hoành hành hay không, bảo tiêu kia quả nhiên nói: “Trên quan đạo là không có loại sự tình này, đi đường nhỏ thật ra ngẫu nhiên thấy được một hai người đi đường bị cướp tiền, nhưng chưa bao giờ có người bị thương đến tận đây.” Lại hướng Lục Giam cho thấy thái độ, nói là nhất định đem chuyện có cường giả chặn đường báo lên phía trên.

Lục Giam đa tạ hẳn, hỏi qua đám người Lâm Cẩn Dung, thấy toàn bộ thu thập thỏa đáng, hạ lệnh đứng dậy đi đến bến tàu lên thuyền.

Từ khách sạn đến bến tàu cũng không xa, Lâm Cẩn Dung lấy cố lên thuyền hoạt động không tiện, muốn ngắm nhìn một chút, đeo đầu lạp, đi theo phía sau Lục Giam, một đường bước vào, đem hoàn cảnh chung quanh nhìn ngắm rõ ràng. Tuy là biết tương lai mình không nhất định có thể sống sót, nhưng chưa đến cùng, vẫn còn ôm một phần hy vọng, không khỏi cẩn thận, đối với hoàn cảnh quen thuộc hơn một phần, cũng có thêm một phần khả năng sống sót.

Trường Thọ đáng thương hề hề đưa bọn họ đến bến tàu, thu góc áo không muốn trở về, thuyền khách đã khởi động đi thật xa, Lâm Cẩn Dung còn có thể từ cửa sổ nhìn thấy hẳn cô đơn một mình đứng ở nơi đó nhìn xung quanh, không khỏi hỏi Lục Giam: “Vương Lập Xuân, chuyện thị phi này chàng không thể không cứu, giờ phút này lại để Trường Thọ ở lại chăm sóc, sẽ không sợ ngày sau có phiền toái sao? Hẳn có nói cho chàng biết, thương thế của hẳn là thế nào không?”

Lục Giam không muốn nói nhiều với nàng về chuyện Vương Lập Xuân, dù sao đều là chuyện của nam nhân, nàng là một nữ nhân cũng không giúp ích gì được thêm, bất quá là thêm lo lắng mà thôi, nhưng thấy nàng hỏi, còn thập phần cảm thấy hứng thú, cũng vẫn kể lại với nàng một lần: “Hẳn nói là chỉ vì trốn về thăm lão mẫu, thà rằng tin là có còn hơn là không. Trường Thọ chăm sóc hẳn mấy ngày, sống hay chết sau đó không liên quan, ta lúc trước cũng không xuất hiện cùng hẳn, hẳn cũng không có khả năng nói lung tung, không có trở ngại gì.”

Cướp đường cường giả nơi nơi đều có, sơn có sơn phỉ, thủy có thủy phỉ, vốn không phải chuyện hiếm lạ, Lục Giam hoài nghi vết thương của Vương Lập Xuân là do bị người đuổi bắt, hoặc là lúc trước kết thù oán gây thương tích, dù sao lúc trước một đám người bọn họ lúc đến các cửa hàng ở Thanh châu thấy nhân duyên của Vương Lập Xuân rất kém cỏi; Lại có bảo tiêu nói rõ, cho nên cũng không đem việc này là đại sự, nói rồi cho qua, cũng không để ở trong lòng.

Lâm Cẩn Dung thì không, nàng không khỏi liên hệ việc này cùng với đại loạn ba năm sau. Lúc trước, binh lính bất ngờ làm phản giết trưởng quan vốn chỉ có mấy chục người, rồi trốn vào núi rừng trộn lẫn với lưu dân cùng sơn phỉ, nhanh chóng trở nên lớn mạnh, sau đó thần không biết quỷ không hay tiến vào Bình châu.

Ai có thể biết cường giả chém giết Vương Lập Xuân này ngày sau cũng tham gia vào trận bạo loạn kia hay không? Có phải là đám đạo tặc tràn đến Giang thần miếu giết người kia hay không? Nàng đột nhiên có chút đứng ngồi không yên: “Gần đây có nhiều sơn phỉ không?”

Lục Giam thấy nàng tuy rằng kiệt lực bảo trì trấn tĩnh, trong mắt trên mặt lại vô cùng bất an, nghĩ rằng tuy nàng có năng lực, rốt cuộc cũng chỉ là nữ tử khuê phòng được nuông chiều, trong lòng không khỏi mềm nhũn, vươn tay ôm nàng vào trong lòng, thấp giọng trấn an: “Nay thế đạo bình yên, làm sao có nhiều đạo tặc đến vậy? Chỉ là lời của kẻ hết ăn lại nằm, là vô căn cứ thôi. Chúng ta đi đường đều là quan đạo, không cần để ở trong lòng.”

Lâm Cẩm Dung lại thủy chung không thể buông lỏng tâm sự, đứng ở phía trước cửa sổ quan vọng cảnh sông mà yên lặng tính toán, bọn họ lần này dọc theo phía bắc sông Chữ Giang vào kinh thành, mà lúc trước chạy nạn, cũng là qua sông thì coi như được an toàn. Cũng không biết phía bên kia con sông, là hoàn cảnh gì? Cuộc đời nàng có thể đi qua được bên đó hay không? Nhưng mặc dù nàng tham lam vươn dài cổ trông về phía xa, cũng chỉ nhìn thấy một mảnh mệnh mang, cùng một đường chân trời mờ mịt mà thôi.

Lục Giam thấy nàng nhìn xung quanh, vẻ mặt đều là tò mò, không khỏi hưng trí bừng bừng phần chần, ôm lấy nàng ở phía trước cửa sổ, chỉ phong cảnh núi sông cho nàng xem, lại phân loại thuyền nói cho nàng nghe: “Hải thuyền lớn nhất có vạn hộc thuyền, có thể chứa ngàn người, tích trữ lương thực một năm, đi xa ra ngoài trùng dương; Trong số thuyền sông lại có vạn thạch đại thuyền, nhưng đa phần là loại thuyền trung đẳng mấy trăm ngàn hộc; Có thuyền hồ, chuyên dùng để du ngoạn, phá lệ xa hoa, lại có thuyền nhỏ, thuyền múa chèo, ngày sau có cơ hội, ta sẽ dẫn nàng đi xem.”

Xuất môn quả nhiên kiến thức rộng rãi, Lâm Cẩm Dung hàm chứa cười nghe hần nhất nhất kể, lại hỏi: “Ta nghe người ta nói, đi thuyền tối kỵ hành khách chết trong thuyền, thường thường hơi thở chưa tuyệt liền cuốn chiếu xuống nước, có chuyện này hay không?”

Lục Giam nói: “Đúng. Nàng xem, đằng trước có một con thuyền rất đẹp kia!”

317. Chương 320: Nương Nương Sơn

Lâm Cẩm Dung nghe Lục Giam khen thuyền kia, nhanh ghé mắt nhìn lại, thấy phía trước bên trái có một chiếc thuyền lớn, dài chừng hơn năm mươi trượng, trang sức xa hoa, điêu lan họa củng, thập phần tinh xảo. Trên đó có một người nhân rồi ngồi ngắm cảnh, bên cạnh lại có bàn trà và một bộ trà cụ tinh xảo, một nha hoàn cùng tuổi với Đồng Nhi ngồi xỏm một bên, đang cầm quạt hương bồ quạt một tiểu hỏa lò. Người ngắm cảnh kia mặc một kiện đạo bào màu trắng rộng thùng thình, trên đầu đội tịch mạo, khoanh chân ngồi ở chỗ kia, nhìn qua có vài phần tiên vị.

Lâm Cẩm Dung không khỏi hâm mộ nói: “Người này cứ như đang trải qua một cuộc sống thần tiên vậy.”

Lục Giam cười: “Sao lại nói vậy?”

Lâm Cẩm Dung liền phân tích cho hắn nghe: “Chàng xem, thuyền này thanh tịnh, không phải do hắn bao hết sao, chứng minh hắn thực giàu có; Có năng lực tự do tự tại tại pha trà thưởng cảnh, cũng không phải là sống một cuộc sống thần tiên sao?” Lời còn chưa dứt, chợt nghe Lục Giam bật cười.

Lâm Cẩm Dung bất mãn: “Chàng cười cái gì?”

Lục Giam nói: “Không cười cái gì. Ta chỉ là muốn, theo như lời của nàng, ta lúc này cũng coi như đang trải qua một cuộc sống thần tiên đi. Nếu nàng muốn giống như hắn pha trà chơi đùa, ngày sau ta cũng có thể thay nàng thuê một con thuyền đẹp. Nhưng nói đến tự do tự tại, chắc gì hắn đã được như vậy, áy náy tìm thanh thần mà thôi, trên đời này chân chính từ trong ra ngoài đều thấy tự do tự tại không có mấy người.”

Khi nói chuyện, dường như nước đã sôi, người nọ liền cử động, mây bay nước chảy lưu loát sinh động chích trà, nghiền trà, la trà, canh lửa, điểm trà, hành văn liền mạch lưu loát.

Lâm Cẩm Dung vừa thấy liền biết là người trong nghề, liền không hề lên tiếng, chỉ chuyên tâm nhìn động tác của người nọ, Lục Giam lại cúi đầu “Di” một tiếng: “Này không phải Mai Bảo Thanh sao?”

“Thật sự?” Lâm Cẩm Dung cuống quýt nhìn chăm chú. Nhiều năm trước tới nay, nàng nghe được tên họ cùng sự tích của người này vô số lần, năm mới từng thập phần muốn cùng nhà hắn kết giao, tạo quan hệ, nhưng mọi người chưa từng gặp qua một lần. Hôm nay lại khiến nàng may mắn gặp gỡ, sao không nhìn cho rõ ràng.

Lục Giam thấy nàng nhìn nghiêm túc, không khỏi hỏi: “Nàng nhìn cái gì?”

Hai con thuyền đi cùng một hướng, dần dần cách xa, Lâm Cẩm Dung chưa thấy Mai Bảo Thanh rõ ràng, liền dựa vào cánh tay của Lục Giam, kiễng chân hướng bên kia xem: “Kính ngưỡng đã lâu, ta muốn nhìn xem hắn có phải là người ba đầu sáu tay hay không.”

Đã thấy Mai Bảo Thanh đột nhiên bỏ tịch mạo xuống, quay đầu đối với bọn họ bên này nâng chén, Lâm Cẩm Dung hoảng sợ, nhanh cúi đầu mặt giấu ở sau lưng Lục Giam: “Đường như hắn nghe thấy được.”

Lục Giam vừa xấu hổ lại buồn cười, xa xa hướng về phía Mai Bảo Thanh ôm quyền, thấp giọng nói: “Chỉ coi như mình đang ngắm phong cảnh là được, nhưng nếu gặp, không khỏi phải lên tiếp đón. Bằng không mới là thật thất lễ.”

Bị người khác nhìn ngắm chăm chăm, chung quy là chuyện dọa người, nếu khiến người ta có ấn tượng lỗ mãng không biết lễ, vậy càng tệ hơn, Lâm Cẩm Dung mang theo vài phần xấu hổ lui đến bên một góc cửa sổ nói: “Chàng đi đi.”

Lục Giam cũng có vài phần xấu hổ, dãn dò nói: “Lần sau cẩn thận một chút.” Nói xong thoáng thu thập một chút xiêm y, đi ra ngoài phân phó nhà đồ vài câu, nhà đồ liền hướng tới con thuyền lớn kia, hai chiếc thuyền thật cẩn thận dựa vào gần nhau, có người móc hai chiếc thuyền vào cùng một chỗ, cầm tấm ván gỗ đặt lên, Lục Giam thật cẩn thận bước lên thuyền của Mai Bảo Thanh.

Lâm Cẩm Dung tránh ở sau cửa sổ vụng trộm nhìn lại, chỉ thấy Mai Bảo Thanh đứng ở mũi tàu chấp tay đón chào Lục Giam, ánh mắt giống như vô tình hướng nàng liếc mắt một cái, trong lòng biết ở góc độ này Mai Bảo Thanh cũng không thấy mình, liền yên tâm lớn mật đánh giá Mai Bảo Thanh. Đã thấy người này bất quá chỉ mới ba mươi tuổi, bạch diện không nói, lại còn thanh gầy, đôi mắt sắc bén vô cùng, cử chỉ tươi cười cũng thực lịch sự tao nhã, hoàn toàn không giống với tướng tượng của nàng. Đúng là người lợi hại, không khỏi thầm than một phen.

Không được bao lâu, Đậu Nhi cầm hai bánh trà tiến vào nói: “Thiếu phu nhân, đây là cống trà uyển long phượng đoàn mới hái đầu xuân năm nay mà vị Mai Đại lão gia sai người đưa tới, Nhị gia lệnh bảo Trường Ninh mang cặp bút lông song ngọc qua làm quà tạ lễ.”

“Bên trái ở rương thứ hai, người tự đem qua đi.” Lâm Cẩm Dung tiếp nhận trà, chính là trà bánh long phượng cực phẩm, đột nhiên liền sinh ra ý niệm pha trà trong đầu.

Lục Giam ở trên thuyền Mai Bảo Thanh ngậy người non nửa canh giờ rồi trở về, Lâm Cẩm Dung đã xong xuôi, chuẩn bị pha trà, không khỏi cười nói: “Món quà này quả thật khiến nàng rất hứng thú.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Nhân nhân tâm nhân còn có nhã hứng, trước nhìn thấy Mai Bảo Thanh pha trà, lại được hắn tặng trà ngon, có chút nhịn không được. Có muốn uống một chén, thử xem rốt cuộc là tay nghề của ta hơn, hay là hắn hơn không?”

Lục Giam cẩn thận nhớ lại một phen, cười nói: “Khó phân định, sần sần như nhau.”

Lục Giam ngồi đối diện với nàng, ngưng thần xem nàng pha trà: “Thê tử hắn năm ngoái đã qua đời.”

Lâm Cẩm Dung ngẩn ra, đột nhiên liền mất hưng trí, hơi hơi cười lạnh: “Bất quá chỉ mới mấy tháng, đã có thể trở lại cuộc sống thần tiên như vậy.”

Lục Giam không biết nàng tại sao đột nhiên thay đổi tâm tình, nhưng cũng đoán nữ tử đại khái đều không thích tình lang bạc bẽo, lão bà của Mai Bảo Thanh vừa mới chết, có thể chơi thuyền ngắm sông, thanh thoi thích ý, sinh ý chu toàn, nghĩ đến đúng là bạc tình. Nhưng trong lòng không cho là đúng: “Cũng không thấy hắn không đau lòng, có những người khổ sở cũng không nhất định để người bên ngoài nhìn thấy.”

Lâm Cẩm Dung cúi mặt nói: “Chàng nói đúng.” Trầm mặc một lát, rót một chén trà, đưa tới trước mặt Lục Giam, lại thay đổi hể ra khuôn mặt tươi cười: “Nếm thử đi, chính là đối lấy từ cặp bút lông của chàng a.”

Lục Giam mơ hồ cảm thấy nàng cùng từ trước hơi có chút không giống nhau, lại không bắt được trọng điểm, đơn giản bỏ qua, an tâm hưởng thụ thời gian tốt đẹp hiếm có này.

Thuyền đi lâu, cảm giác mới mẻ ban đầu trôi qua, con người có chút sốt ruột ủ rũ, buồn ngủ, Lục Giam cuộc đời này trừ bỏ lúc còn bé ra, chưa bao giờ từng thả lỏng như thế, đang cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện, tiếp theo đã ngủ say.

Lâm Cẩm Dung ngủ mơ mơ màng màng, nghe thấy Anh Đào ở bên ngoài thấp giọng gọi hai câu, bưng tỉnh lại, vội ngồi dậy, thấy Lục Giam ở bên người nàng ngủ say sưa, ngoài cửa sổ mấy tia nắng từ mặt sông phản xạ chiếu vào, nhảy nhót trong phòng, hơi nước được gió thổi từ từ đưa tới, tâm tình liền thư sướng vài phần, nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, mở cửa hỏi Anh Đào: “Sao vậy?”

Anh Đào nói: “Sa ma ma say tàu, thuốc mang đến đã uống cũng không có tác dụng. Lúc trước vẫn chống đỡ, lúc này không thể chịu nổi, muốn hỏi thiếu phu nhân đưa ra chủ ý.”

“Người đi tìm nhà dò hỏi đơn thuốc, bọn họ đi thuyền lâu, chắc là biết.” Lâm Cẩm Dung nhanh chóng thu thập thỏa đáng, Anh Đào đi cách vách, Sa ma ma tuổi đã cao, lại là người bên cạnh của Lục lão phu nhân, điều kiện khoang thuyền cũng không thua kém bao nhiêu so với Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam, lúc này Hạ Diệp, Đậu Nhi, Song Phúc, Song Toàn đều canh giữ ở một bên, Sa ma ma khó chịu muốn chết muốn sống, thấy Lâm Cẩm Dung đi vào, còn liều mạng muốn ngồi dậy.

Lâm Cẩm Dung vội ấn bà xuống, ôn nhu trấn an, ngay sau đó một phụ nhân mập mạp ngăm đen cũng tiến vào, trước thỉnh an Lâm Cẩm Dung, thô giọng đuổi mấy người Song Phúc ra: “Đừng đứng đây, không có việc gì thì ra ngoài đi.” Lại cầm thuốc dán đen tuyền ra, nói là đơn thuốc của bản thân tự chế, đặc biệt hữu dụng, bảo Sa ma ma dán vào giữa rốn.

Sa ma ma khổ sở muốn chết, chỉ ngóng trông có đơn thuốc nào đó để bản thân đỡ khổ, cũng không quản cái gì, lại càng không dám ghét bỏ, nhanh nhờ Đậu Nhi hỗ trợ. Phụ nhân kia nói: “Lão ma ma cố chịu đựng, chỉ một chén trà nhỏ sẽ có tác dụng.” Quay đầu lại hỏi Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân, cơm chiều muốn ăn gì?”

Lâm Cẩm Dung nhân tiện nói: “Cơm chiều nấu thanh đạm chút, trời nóng, không hứng ăn uống. Đối với lão ma ma, hầm cháo hoa với dưa muối là được rồi. Không biết vị đại tẩu họ gì?”

Phụ nhân kia cười nói: “Không dám nhận, tiểu phụ nhân phu gia họ Phó, mọi người hay gọi là Phó đại tẩu. Nương tử chọn ngồi thuyền nhà ta, đúng là lựa chọn sáng suốt.”

Phó, thanh âm của hài đi lại, Lâm Cẩm Dung không khỏi cười nói: “Đại tẩu thật biết ăn nói. Không biết đại tẩu có từng đi qua đối diện con sông bên kia không? Bên kia là tình hình thế nào?”

Phó đại tẩu cười nói: “Tất nhiên là đã đi qua, bên kia sông là thị trấn nhỏ, tên là Tức huyện, thị trấn không lớn, dân cư cũng không nhiều, nhưng vẫn có vẻ giàu có và đông đúc.”

Lâm Cẩm Dung thấy tình hình của Sa ma ma quả nhiên tốt hơn nhiều, liền thả tâm, lại hỏi: “Bên kia phong tục như thế nào?”

Phó đại tẩu đáp: “Qua sông, đó là hai loại tập tục, bên kia ẩm áp hơn nhiều, nhiều người thích ăn vị ngọt, khả năng sông nước của tiểu nương tử bên đó cũng so với bên này tốt hơn, tính tình nam tử cũng ôn hòa hơn.” Nói đến chỗ cao hứng, ánh mắt chuyển đến trên người Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Nương tử đã có tiểu công tử chưa? Tiểu phụ nhân xem xét bộ dáng của nương tử dường như chưa từng sinh dưỡng hài tử.”

Người này cũng quá thẳng thắn lại hơi nhiều chuyện, lời vừa nói ra, ngay cả căn bệnh của Sa ma ma cũng bị dọa chạy một nửa, tất cả đều nhìn Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung cúi mắt đem quạt lụa nhẹ nhàng phe phẩy hai cái mới cười nhẹ: “Chưa từng.”

“Không sợ.” Phó đại tẩu không để ý tới sắc mặt người khác, dùng sức vỗ đùi, lớn tiếng nói: “Đi thêm ba ngày, có tòa nương nương sơn, ở chân núi có nương nương tuyền, nương tử nếu muốn cầu tự, nơi đó là linh nghiệm nhất. Chỉ cần kiên tâm cầu bái, lại thả xuống hồ vài đồng tiền, uống một chén nước suối, lập tức sẽ hoài thai a.”

Đậu Nhi thấy nàng ngôn ngữ cử chỉ thô鄙, rất sợ nói thêm gì đó sẽ khiến Lâm Cẩm Dung không khỏi hờn giận, vội dời lực chú ý của nàng: “Sắc trời đã tối muộn, không biết tối nay nghỉ tạm ở đâu đây?”

Phó đại tẩu lúc này mới nhìn nhìn sắc trời, vỗ tay lớn một cái: “Ta phải nấu cơm đây.” Nói xong hấp tấp rời đi.

Lâm Cẩm Dung lại trấn an Sa ma ma vài câu, phân phó mấy người Anh Đào chăm sóc, rồi trở về khoang. Đẩy cửa đi vào, chỉ nghe tiếng sách sột soạt, Lục Giam dựa vào trước cửa sổ, cầm một quyển sách lật giở, liền hỏi hân: “Sao đã tỉnh lại? Cơm chiều còn chưa chuẩn bị xong mà.”

“Vị Phó đại tẩu thanh âm quá lớn, ta không thể không tỉnh dậy.” Lục Giam kêu nàng đi qua, dán vào lỗ tai nàng thấp giọng cười nói: “Nương nương sơn, nương nương tuyền có thật không? Lập tức có thể hoài thai sao?”

318. Chương 321: Ngọt Khổ

Lâm Cẩm Dung đem quạt lụa nhẹ nhàng vung lên, chụp ở trên mặt Lục Giam, ngăn cách môi hân và vành tai của nàng: “Đây là cầu lỗ tai đi? Cái gì lập tức sẽ có thai? Uống một chén nước sôi là có thể có sao?”

“Cuộc sống mới của nàng vừa mới bắt đầu, nếu muốn có con, sau mấy ngày đúng là thời điểm. Mượn điềm lành này, cũng không phải là lập tức sẽ có sao?” Lục Giam đem quạt lụa đẩy ra, nhỏ giọng nói: “Ta nghĩ ngơi dưỡng sức, đến lúc đó tranh thủ.....”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Vừa mới nghe thấy cách vách nói chuyện, lúc này cũng không sợ để người ta nghe thấy sao?”

“Không nghe thấy đâu.” Lục Giam cười, khụ hai tiếng, thay đổi thần sắc đứng đắn hỏi: “Sa ma ma đỡ nhiều chưa? Ta thực sợ bà chống đỡ không được, không thể không để bà quay lại ở giữa đường.”

“Thuyền nương có thuốc dán cũng không tệ lắm, không có gì đáng ngại.” Lâm Cẩm Dung dựa vào cửa sổ ngồi, đem cây quạt dùng sức phe phẩy, oán giận nói: “Tại sao lại nóng nực thế này chứ?”

Lục Giam hướng bên cạnh xê dịch, để chút gió ulla vào: “Lòng yên tĩnh tất nhiên sẽ mát mẻ, nhàn rồi vô sự, đánh một ván cờ không?”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, đợi cho ván cờ triển khai, lại luôn thất thần, rất nhanh đã bị Lục Giam liên tiếp đánh bại. Lục Giam tuy rằng thích thắng, cũng không thích đánh cho có lệ như vậy, đơn giản thu dọn: “Nếu không muốn chơi, vậy ngừng ở đây thôi. Ta muốn đi ra đầu thuyền một chút, nàng có muốn đội đầu lập vào ra với ta không? Cũng tiện hoạt động gân cốt.”

Trước đó vừa thất thần, giờ phút này Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy một loại lo lắng nói không nên lời loạn nhẩy trong đầu, nhân tiện nói: “Ta lười vận động, chàng tự đi đi.”

Lục Giam hai mắt nhìn nàng, cũng không miễn cưỡng, đứng dậy ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung lười biếng dựa vào bên cửa sổ, đem ánh mắt dừng ở ánh nắng nhảy nhót trên màn cách đó không xa. Nàng phi thường hiểu được lo lắng này đến từ đâu, rất nhiều chuyện đều nhớ ra dễ dàng, lúc trước, nàng đã định sẽ đối xử vô tâm với Lục Giam, chính như việc sinh dưỡng hài tử vậy. Hoặc là chết, hoặc là sống, có lẽ sẽ hối hận cùng tiếc nuối, nhưng mới có thể có được hạnh phúc; Rồi bây giờ lại luyện tiết rút lui, tuyệt đối sẽ không vui vẻ, lại càng không thích ý.

Khi đó nàng nghĩ, cho dù là chỉ có thể sống thêm ba năm, cũng nên để mình có một chút viên mãn — cay đắng vốn đã nhiều, chỉ mong tình tề thương thức tuổi thanh xuân ngọt ngào, cho nên nàng đã kéo lại góc áo của Lục Giam; Nhưng đến giờ phút này, bị Phó đại tẩu một ngụm nói toạc ra, nàng không thể giả bộ như không biết, hoặc là theo bản năng lựa chọn tránh né — đã đi đến mức này, nàng nhất định phải đối mặt, hơn nữa nên có sự chuẩn bị, không thể có thái độ tùy tiện như thế này.

Ngọt và khổ, vốn là hai tỷ muội sinh đôi, ai cũng không rời được ai, ai cũng không thể thiếu ai, đều hỗ trợ nét sáng rọi của đối phương. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, có lẽ nàng có thể làm, có lẽ nàng có thể khiến nhân sinh ngắn ngủi này càng trọn vẹn hơn một chút, nàng muốn lại thưởng thức tư vị hạnh

phúc mà vô luận cái gì cũng không thể thay thế này một lần nữa. Hải tử này có chậm lại vài năm, sẽ không phải chịu vận mệnh như Ninh nhi, mặc dù nàng mất, nàng cũng có năng lực giúp huyết mạch khỏe mạnh trưởng thành.

Gió mát thổi vào, vẫn quần quanh ở trên người Lâm Cẩm Dung khiến khô nóng dần dần phai nhạt.

Vào đêm, bán nguyệt rải rắc ánh sáng bạc xuống mặt sông, nước sông vuốt mép thuyền, phát ra thanh âm ì uồm, một con cá từ trong nước nhảy lên, vẩy lờ lờ tỏa sáng, giống như một tia chớp nho nhỏ. Con thuyền lặng lẽ trôi, đèn bão treo tại mũi tàu, theo gió nhẹ nhàng đảo quanh, từ xa nhìn lại, giống như một chấm sáng nhỏ, cũng không giống như khói lửa lạnh lùng hư thực của nhân gian

“Canh hai rồi!” Trên bờ tiếng hô của phu canh vẫn mang theo âm cuối, khiến không khí yên tĩnh xung quanh xao động, ngay cả tiếng chó sủa cũng không nghe thấy. Trong khoang thuyền không đốt đèn, Lâm Cẩm Dung cỏi la bào, lẳng lẳng lệt qua trong lòng Lục Giam, nghe tiếng tim đập của hắn, nổi lòng một mảnh tĩnh lặng.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Lục Giam vạt áo hơi hở ngực, nửa khép mắt, cúi đầu ở bên vành tai nàng nhẹ nhàng cắn một ngụm. Nhìn thấy nàng miễn cưỡng co rụt thân mình, giống như muốn tránh đi, vội dè lại đầu vai nàng, đem môi đặt ở chỗ miễn cưỡng cắn bên gáy nàng nghiền áp hôn mát. Lâm Cẩm Dung không để hắn có thêm động tác gì, lập tức liền vươn tay nâng cằm hắn lên: “Đừng như vậy, để lại vết hôn bảo ta sao có thể gặp người khác?”

Lục Giam cầm tay nàng, buồn cười cách qua tầng la y mỏng manh cắn trên đầu vai nàng: “Vậy nói cho ta biết, nàng đang suy nghĩ cái gì.”

“Chàng đoán đi.” Lâm Cẩm Dung thuận miệng đáp một câu, Lục Giam ôm sát thắt lưng nàng, đem cằm nàng đặt lên vai, thấp giọng nói: “Ta đoán, là đang nghĩ tới nương nương sơn cùng nương nương tuyền. Có phải vậy không?” Nói xong theo khóe mắt vụng trộm đánh giá biểu tình của Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, quay đầu chống lại ánh mắt Lục Giam, hàm chứa cười nhỏ giọng nói: “Nhị lang, nếu, ta giống như thê tử của Mai Bảo Thanh, đi trước một bước, chàng sẽ đối đãi với hải tử của chúng ta thế nào? Chàng đợi bao lâu thì sẽ tục huyền a?”

Lục Giam giật mình, đột nhiên tức giận: “Nói bậy bạ gì đó! Sao nàng lại nói những lời này!”

Lâm Cẩm Dung hướng hắn mỉm cười, ngữ khí mềm nhẹ: “Chàng nói cho ta nghe đi, cũng không phải sự thật mà.....”

Lục Giam nhanh chóng bưng kín miệng nàng, thần sắc thực nghiêm túc: “Ta mặc dù không tin đạo Phật, nhưng không muốn bất kính với thần Phật, ngày sau không được nói lung tung như vậy nữa. Nếu nàng vẫn là lo lắng, ta liền nói với nàng, cuộc đời này ta sẽ hết sức yêu thương hải tử của chúng ta, những gì hắn muốn sẽ làm cho hắn, những gì hắn không muốn thì sẽ không bắt ép. Ta sẽ không để hắn chịu đựng ủy khuất giống như ta.”

Dưới ánh trăng, biểu tình của Lục Giam có vẻ thật sự nghiêm túc nói không nên lời, đôi mắt đen láy sâu kín sáng bóng giống như mang theo hơi nước, Lâm Cẩm Dung thở dài, nhẹ nhàng ôm thắt lưng hắn: “Nhân sinh không dễ, nếu như thực sự có một ngày đó, chàng trăm ngàn lần phải nhớ lời chàng đã nói. Bằng không, dù cho ta đã chết, cũng sẽ không tha cho chàng.”

Lục Giam nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trơn mềm lạnh lẽo của nàng, cẩn thận hôn lên đỉnh đầu nàng, thấp giọng nói: “A Dung, chúng ta sinh hải tử đi, ta sẽ thương yêu mẫu tử các nàng.”

Nguyệt hoa như nước, ba quang lược ảnh, thanh âm nước vỗ vào thuyền lọt vào tai, kích thích huyền căn ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng Lâm Cẩm Dung, nàng nhẹ giọng nói: “Nhị lang, nếu như chúng ta có hải tử, vô luận là nam hay nữ, nhũ danh đều gọi là Nghị được không? Cầu nó kiên nghị đừng cảm, không sợ thế gian hiểm ác.”

Nàng mềm mại cầu khẩn, Lục Giam sao nhẫn tâm cự tuyệt: “Được.”

Nương nương sơn giống như mỹ nhân đường cong linh lung, nằm nghiêng ở bờ sông, trên núi cây cối rậm rạp, tươi mới xanh biếc. Giống như căn cổ của mỹ nhân, một con suối thuận thế chảy xuống chân núi, được

mấy tảng đá màu xám vây quanh uốn lượn thành một bích tuyến, nước suối không nhiều không ít, vừa vắn mà không tràn đầy, trong suốt thấy đáy. Dưới đáy có thể thấy lớp lớp đồng tiền ở đó, cũng không biết tồn trữ bao nhiêu năm, tản ra lục quang trong suốt, giống như bị phủ một tầng rêu xanh khá dày.

“Nương tử, muốn có nhi tử thì quăng đồng tiền vào đó, lại hướng nương nương sơn cầu phúc một phen, sau đó uống nước suối, sẽ như ý nguyện.” Phó đại tẩu thật sự nhiệt tâm, chẳng những toàn bộ hành trình cùng đi, còn thập phần nghiêm túc.

Lâm Cẩm Dung nắm đồng tiền trong tay, chuẩn bị quỳ xuống cầu chúc, Phó đại tẩu lại nói: “Nhất định là muốn có năm nam hai nữ, như thế nào cũng phải chuẩn bị bảy đồng mới phải, Lục Nhị gia, người nói có đúng không?”

Lục Giam nhíu mày, mỉm cười quay đầu hỏi Hạ Diệp: “Các người chuẩn bị cho thiếu phu nhân mấy đồng tiền? Nếu không đủ, nhanh đi lấy thêm đi.”

“Thiếu phu nhân thẹn thùng, đều là do một mình nàng thu thập.” Hạ Diệp mang theo vài phần ý cười, đi ra phía trước hỏi Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân có mấy đồng?” Nàng là người của Đào thị, xem như từ nhỏ đã thấy Lâm Cẩm Dung lớn lên, tình cảm khác biệt, lá gan cũng lớn hơn, thấy Lâm Cẩm Dung chỉ cười không nói, liền cười hì hì kéo tay Lâm Cẩm Dung ra xem, thấy chỉ có một đồng, không khỏi cười nói: “Quả nhiên, thiếu phu nhân là người thành thật nhất thiên hạ.” Nói xong từ trong hà bao tùy thân lấy ra thêm sáu đồng tiền, đều đặt vào trong tay Lâm Cẩm Dung, mỉm cười lui ra.

Lâm Cẩm Dung nắm 7 đồng tiền nặng trĩu trong tay, hơi hơi có chút thất thần. Phó đại tẩu thấy nàng chậm chạp không ném, không khỏi sang sang cười nói: “Thiếu phu nhân dù sao vẫn còn trẻ, da mặt mỏng, nơi này cũng không có người ngoài, sợ cái gì? Nương nương cũng sẽ thông cảm tâm tình của người, sẽ không trách người có lòng tham a. Ta còn từng thấy có người cầm một bó to ném vào a, cũng không biết muốn sinh bao nhiêu đứa.”

Lâm Cẩm Dung quay đầu lại nhìn Lục Giam, Lục Giam khoe môi mỉm cười, ánh mắt tha thiết nhìn nàng, đám người Hạ Diệp, Đậu Nhi cũng là ánh mắt mong mỏi, thập phần thành kính, nàng không khỏi mỉm cười, hai tay hợp thành chữ thập, nhắm mắt cầu nguyện một lát, đem 7 đồng tiền thật cẩn thận ném vào trong ao.

Vài tiếng vang nhỏ, đồng tiền lóe ánh sáng vàng đồng rơi xuống đáy, tạo nên mấy bọt nước trong suốt như trân châu, Lâm Cẩm Dung trong lòng vừa mềm nhũn vừa ngứa ngáy lại chua chát. Chỉ cầu nhi tử hoặc là nữ nhi của nàng, cả đời trôi chảy, cơm no áo ấm.

“Ta nghĩ nước sôi có nhiều đồng tiền ném vào thế này mùi vị sẽ ra sao đây, ngược lại thật trong veo ngọt lành.” Lâm Cẩm Dung uống cạn chén nước, cẩn thận thưởng thức một phen, cười nhìn Lục Giam nói: “Nếu dùng để pha trà, thật sự rất tuyệt.”

Lục Giam tâm tình vô cùng tốt, tà nghệ nhìn nàng nói: “Người bên ngoài cố gắng cũng không thể nhận ra vị đồng tiền trong nước, nhưng nàng không thể không cảm nhận được a.”

“Vì sao?” Lâm Cẩm Dung khó hiểu. Nhưng thấy Lục Giam mỉm môi cười, bốn cợt nói không hết lời, không khỏi giật mình hiểu ra, đem vài giọt nước suối còn thừa đều hắt lên người hắn, mắng: “Chàng mới là người nhận ra mùi vị đồng tiền a, chàng không cần ăn cơm mặc quần áo, chàng từ nhỏ đến lớn cũng không tiêu tiền, ăn gió nằm sương mà trưởng thành sao.”

Lục Giam bình yên lau vài giọt nước kia, nghiêm mặt nói: “Không đùa với nàng, nói chuyện đứng đắn, nếu nàng thấy nước này ngọt lành, không bằng ta sẽ sai người rót đầy bình, ngày ngày uống một ly, nói vậy hiệu quả rất tốt, nàng cảm thấy như thế nào?”

Lâm Cẩm Dung liếc trắng mắt, xoay người tự vào khoang. Lục Giam hàm chứa cười, chậm rì rì theo phía sau lên thuyền, đứng ở mũi thuyền tìm cố, thưởng cho chủ thuyền và hạ nhân, giai đại vui mừng.

Thuyền đi hơn hai mươi hôm, rốt cục đến Minh thành cách kinh thành hơn hai trăm dặm. Đến tận đây, sẽ xuống thuyền lên xe, dọc theo quan đạo rải đá rộng rãi đi đến kinh thành. Minh thành chính là cảng buôn bán trọng yếu, vô số thuyền lớn nhỏ không đồng nhất đỗ tại đó, khách thương tập hợp, hàng hóa bảo kì,

náo nhiệt phi phàm. Lục Giam dẫn Lâm Cẩm Dung đi ngắm chung quanh, ở lại Minh thành nghỉ ngơi ba ngày mới tiếp tục khởi hành.

319. Chương 322: Quý Trọng

Đến kinh ngày thứ bảy, Trường Thọ tìm đến, nói Vương Lập Xuân còn sống, ngày thứ ba hạ sốt, ngày thứ năm đứng lên đi lại, ngày thứ sáu liền đuổi hắc đi, hắc nhớ kỹ Lục Giam đã phân phó, không dám hỏi nhiều, không dám nhiều lời, chỉ thanh toán tiền phí nghỉ ngơi và thuốc men xong xuôi, lại đem mấy lượng bạc lúc trước Lục Giam đặt ở trước mặt Vương Lập Xuân, nói rõ là cho hắc về thăm lão mẫu. Vương Lập Xuân im lặng ngồi một lát, không chút khách khí ôm vào trong lòng, rồi đi về phòng ngủ.

Trường Thọ nói đến vẫn còn oán giận: “Chưa thấy qua người như vậy, ngay cả câu khách khí cảm tạ đều không có. Nô tài ngày thường đưa thuốc đưa cơm cho hắc nếu chậm trễ một chút, còn bị hắc xem thường a.”

“Cần gì cùng hắc so đo.” Lục Giam bắt quá chỉ mỉm cười rồi quẳng việc này ra sau đầu, thời gian nhàn hạ thì chuyên tâm chủ định dẫn Lâm Cẩm Dung đi chơi du ngoạn xung quanh.

Trong kinh là một nơi chốn phồn hoa khác biệt, Lâm Cẩm Dung đi theo Lục Giam, thấy đèn rực rỡ sáng bừng cả đêm; thường thức qua các màn xiếc ảo thuật náo nhiệt tân kỳ; Dưới ánh trăng sáng tỏ ban đêm cùng nhau dắt tay đi qua ngõ nhỏ im lặng, tham dự mấy dạ yến của các phú hộ nghe mấy khúc ca xướng mới mẻ; Hoặc là ngồi trong nhĩ gian của một trà tứ u tĩnh, khẽ vén lên rèm cửa sổ, xem bảo mã hương xe qua lại trên đường, phô kim điệp thúy, cửa hàng buôn bán, lưu hương tất tả; Cũng từng ở lúc thời tiết nhẹ nhàng, cầm ô lớn bằng thanh gỗ, đi dạo ven sông ở Mặc thành, tĩnh lặng ngắm cây cối ở trên cao bị mưa gió quất ẩm ướt, tường thành làm bằng đá thanh chuyên bị rêu xanh bám đầy.

Đúng là diễm tĩn an ninh thanh thản chưa bao giờ có, Lâm Cẩm Dung say mê trong đó, không muốn tỉnh lại.

Đợi cho chư bàn sự vụ đều an trí thỏa đáng, Lục Giam bắt đầu làm việc, khi Lâm Cẩm Dung đại khái đã quen thuộc với hoàn cảnh mới, dĩ nhiên đã vào tháng 7.

Một ngày sau giữa trưa, Lâm Cẩm Dung ngủ hơi nhiều, lúc dậy không có tinh thần, mệt mỏi tựa vào tháp phía trước cửa sổ nghỉ ngơi, Anh Đào bưng bát ô mai ướp lạnh đến, nói: “Thiếu phu nhân uống một bát đi, mát mẻ mới có tinh thần.”

Nước ép ô mai trong bát lưu ly sáu cạnh hình thoi tỏa ra sắc màu tím sẫm, đá mức trên đó còn chưa tan hết, trong suốt sáng lạn, làm cho người ta lập tức cảm thấy trở nên mát mẻ, có chút tinh thần. Lâm Cẩm Dung vừa mới đưa tay chạm vào bát lưu ly kia, Sa ma ma liền xốc màn hình tiến vào, cười hì hì thi lễ, nhuyển thanh nhuyển khí nói: “Thiếu phu nhân, dừng ngại lão nô lắm miệng, phụ nhân tuổi trẻ đừng nên ăn nhiều đồ lạnh. Ngủ lâu, vận động chút là tốt rồi, trong viện bồ đào đã chín, thiếu phu nhân không bằng dẫn theo vài tiểu nha đầu, cầm cây kéo và rổ, đi hái mấy cành xuống, sáng sớm đưa hầu đưa tới đã được đặt xuống giềng, chờ Nhị gia trở về, ăn rất ngon a.”

“Ma ma nói đúng, nên vận động mới tốt.” Lâm Cẩm Dung tự biết Sa ma ma suy tính cái gì, liền nhịn xuống, tùy tay đưa bát ô mai ướp lạnh kia cho Anh Đào ăn.

Nàng không thể không thừa nhận, Lục Giam dẫn Sa ma ma đi cùng thực sáng suốt. Sa ma ma này, thời điểm lúc trước đi theo lão thái thái, đối đãi với nàng tuy rằng khách khí, nhưng thủy chung vẫn có khoảng cách, không xa không gần, nhưng kết hợp với thân phận địa vị, cũng không có gì khó hiểu; Mà nay, đối đãi với nàng thật ra có vài phần thật tình. Nói không nhiều lắm, không chọn việc, cho dù có lúc ý kiến khác biệt, cũng có thể lấy phương thức uyển chuyển, dễ dàng biểu đạt để người khác tiếp thu. Đúng là so với Quê ma ma hữu dụng hơn rất nhiều.

Phụ nhân dưỡng sinh, đặc biệt muốn có hài tử, phải cẩn thận mới phải, Sa ma ma thấy Lâm Cẩm Dung nghe lời khuyên, trong lòng có thêm vài phần vui mừng, nếp nhăn trên mặt giãn ra, không để ý nắng nóng, nhiệt tình dào dạt chạy tới bảo đầu bếp nấu ăn.

Lâm Cẩn Dung vẩy nước lạnh vào mặt, thay đổi quần áo giản tiện để làm việc, đứng ở hành lang nhìn ngôi nhà nhỏ này, lòng tràn đầy hạnh phúc.

Lục Giam mua viện này, mặc dù so với hoa viên hai nhà Lâm, Lục không tinh xảo rộng mở bằng, nhưng thắng ở khung cảnh âm áp, hậu viện chia làm ba phần, chính viện, tây viện, đông viện. Tây viện làm khách phòng và chất đồng hồm xiềng tạp vật, đông viện là thư phòng của Lục Giam và nơi tiếp đãi với bằng hữu thân quen. Trong đông viện trồng hoa cúc, tây viện thì trồng hải đường cùng cây lí, mà chính viện, lại trồng cây bồ đào.

Bồ đào mới trồng, nhưng cành cây đã to bằng cánh tay nam nhân, xoay xoay khiên khiên hiện ra, phô ra lá cây sum xuê, lấp lánh, một hàng quả bồ đào nặng trĩu treo trên đó, cơ hồ chống đỡ không nổi, gió nhẹ đánh úp lại, khắp nơi đều tràn ngập mùi hương bồ đào. Đi dưới tàng cây, cũng không e ngại sẽ bị nắng nóng, cho dù là ngẫu nhiên có mấy tia nắng chiếu xuống, cũng bắt quá là làm đẹp trên gấm mà thôi.

Lâm Cẩn Dung mang theo mấy người Song Toàn, cầm giỏ đến đó, bỏ lại những quả còn chưa chín, vẫn xanh tươi, còn lại thế nào cũng đều cảm thấy rất ngon, đều muốn hái xuống. Bất tri bất giác đã đầy một giỏ, trên người đã đổ một tầng mồ hôi, nằng vẫn không muốn dừng tay, cầm cây kéo bắn khoanh nhìn ngắm.

Đậu Nhi đem một bình trà và hai đĩa điểm tâm đặt trên bàn đá, quay đầu thấy bộ dạng này của nàng, không khỏi cười nói: “Thiếu phu nhân, lần sau dẫn Nhị gia tới động thủ đi. Quả để trên cành thì có thể thêm được mấy ngày, hái xuống ăn không hết lại đáng tiếc. Này lại không thể so với ở quê nhà, không có mấy người quen để đem tặng.”

Thời gian bọn họ đến quá ngắn, tuy rằng cũng đi theo Lục Giam xuất môn làm khách mấy lần, đến chơi với nữ quyến các nhà, nhưng thiên nam địa bắc, phong tục tập quán không giống nhau, cũng bắt quá chỉ là sơ giao mà thôi, xác thực không thể tùy tiện cầm mấy thứ này tặng cho người ta. Lâm Cẩn Dung lúc đó mới ngừng tay, tự tay lấy ra mấy cành bồ đào chín, đưa cho Song Phúc cùng Song Toàn: “Đi treo rồi lên, rửa sạch hết, rồi đặt vào trong giềng. Chờ Nhị gia quay trở lại thì ăn. Còn lại thưởng cho các người, tùy các người khi nào thích thì cứ ăn.”

“Nô tỳ đi rửa.” Anh Đào thích nhất ăn vặt cùng trái cây, mới nghe thế đã cười đến mức mắt mị thành khe hẹp, không quên vỗ vỗ rồi nói với Lâm Cẩn Dung: “Thiếu phu nhân thật sự là người tốt.”

Song Toàn cùng Song Phúc nhanh chạy đến bên miệng giếng, xắn tay áo quay trục, vớt một giỏ đặt trong thùng gỗ buổi sáng mới thả vào đó lên, thật cẩn thận đem bồ đào vẩy quanh dĩa hầu, một người giữ dây kéo, một người quay trục, chậm rãi đem rồi kia thả xuống.

Vài nha hoàn lèo xèo thì thầm vây quanh ở nơi đó ăn bồ đào, Lâm Cẩn Dung mỉm cười lấy ra đồ may cho Lục Giam, ngồi dưới tàng cây tinh tế thêu thùa.

Hạ Diệp từ gian ngoài bước nhanh vào, cười nói: “Thiếu phu nhân, người sai nô tỳ đi tìm mặt tiền cửa hiệu ở các phố xung quanh phố Phan Lâu rốt cục đã có tin tức, có điều vị trí hơi kém một chút, lại hơi nhỏ, nhưng thật sự hiếm có a.”

Phố Phan Lâu bán đều là châu báu, vải vóc, hương liệu, thực hiện ngàn vạn giao dịch, có thể nói là tắc đất tắc vàng, muốn ở chỗ này tìm gian cửa hàng, thật sự không dễ. Mặc dù là tìm được, cũng chưa chắc có thể sống yên, các gia các hộ hơn phân nửa đều có người đứng phía sau chống đỡ, cũng không biết bản thân là ngoại lai, có phải dừng bước ở đây hay không? Lâm Cẩn Dung hơi trầm mặc, nói: “Tỷ tỷ vất vả, ra bên kia ăn bồ đào nghỉ ngơi một chút, ngày mai ta sẽ hỏi đến.”

Hạ Diệp đáp ứng, vô cùng cao hứng hưởng một bên ăn Bồ Đào, Đậu Nhi đâm kim thêu xuống hai ba lần, nhin lại nhin, cuối cùng nói: “Thiếu phu nhân nghĩ thế nào? Cũng không phải không có tiền dùng, hiếm khi được thoải mái, lại không chịu nhàn rỗi.”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Ngày ngày nhốt trong nhà, ta sợ ta nhàn rồi sẽ sinh bệnh, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, vì sao không kiếm thêm chút tiền?” Nàng còn muốn dùng tiền vào rất nhiều việc, tang sự rồi xây dựng nhà tình nghĩa tất nhiên là không cần phải nói, còn phải vì tương lai của hai tử nữa, bảo nàng có thể nào yên tâm thoải mái sống an nhàn?

Đậu Nhi biết khuyên không được, chỉ đành khe khẽ thở dài, ngược lại nói: “Ngày trôi qua thực nhanh, ngày mai đã là Thất Tịch rồi.”

Lâm Cẩm Dung ngừng thêu thùa trong tay, ngửa đầu nhìn về mây bay thản nhiên phía chân trời kia, thật lâu sau, mới nói: “Ngày trôi qua thật sự là nhanh, bất quá chỉ trong nháy mắt, đã là vài năm.”

Gần giờ thân, Lục Giam có việc, cũng hai đồng sự xuất môn, dọc theo Ngự phố đi về hướng nam, sau khi đi vào ngõ nhỏ, thấy có một loạt các hàng quán nhỏ, người đến người đi, tiếng hoan hô cười đùa, rất náo nhiệt, không khỏi hỏi hai vị đồng sự: “Làm cái gì vậy?”

Hai người kia biết hẳn đến kinh thành không lâu, không biết phong tục nơi đây, liền kiên nhẫn cùng hẳn giải thích: “Ngày mai là Thất Tịch, đây là thời tiết để vui chơi, nữ nhân và hài tử đều thích nhất ngày này. Lục Giáo Thư Lang nếu cảm thấy hứng thú, không ngại đi một chút nhìn xem.”

Lục Giam liếc mắt một cái liền thấy được một tượng đất nhỏ, tượng đất đó dùng vật liệu gỗ làm bệ, trên người mặc sa la váy bào tinh tế hai màu hồng và lá cây, trên đầu cài kim châu nha thúy, phá lệ tinh xảo cẩn thận. Lại thấy dùng sáp ong tạo thành phù nhận, uyên ương, cá rùa linh tinh di động trên nước, màu sắc rất đẹp mắt. Không khỏi trầm nghĩ, Lâm Cẩm Dung nhất định sẽ thích mấy thứ này. Liền cáo từ hai vị đồng sự, trước mua tượng đất nhỏ kia, lại dọc theo ngã tư đường, nhất nhất nhìn qua, vừa đi vừa mua, cóc chén, hoa quả, quả thực đa dạng, hương liệu, linh tinh, tất cả đều mua về hết.

Đi đến phía trước, nhìn thấy có người bán cành hoa sen đôi, rõ ràng là làm giả, Lục Giam cũng không chê, cười tủm tỉm mua về. Chính hẳn muốn giữ phong độ thể diện, toàn bộ nhét vào trong tay Trường Thọ, rửa rích đi tới đằng trước, đáng thương cho Trường Thọ, cầm một đồng đồ đầu đồ mồ hôi, còn phải giơ ột tay cầm cành hoa sen, trong lúc nhất thời hận không thể chính mình ba đầu sáu tay mới tốt, không khỏi rầm rì, lạch ba lạch bạch, kêu hộ vệ đi sau lại đỡ hổ trợ.

Lục Giam về nhà đã là đầu giờ Dậu, tới hậu viện, thấy Lâm Cẩm Dung một mình ngồi ở dưới gốc cây bồ đào, cúi đầu thêu thùa xiêm y cho hẳn, trên bàn đá bên cạnh có bày một bình trà cùng một mâm dưa và trái cây, hiểu được là chờ hẳn về nhà để ăn, không khỏi trong lòng tràn đầy ngọt ngào, giống như hiến vật quý đem cành hoa sen từ sau lưng đưa đến trước mặt Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu nhìn hẳn mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Chờ chàng đã lâu rồi.”

Lục Giam mặt mày nhất thời lưu quang tràn đầy, thấp giọng nói: “Ta mua rất nhiều thứ cho nàng, ăn cơm chiều xong chúng ta cùng nhau xem.”

Lâm Cẩm Dung ôn nhu gật đầu: “Được.” Bởi vì ngọt ngào khó có được, cho nên càng phải thêm quý trọng.

320. Chương 323: Có Thai

Trong bồn nước bằng đồng nổi lơ lửng phù nhận, uyên ương, khê xích, rùa cá to nhỏ, một đôi tượng đất, trong đó một cái mặc la bào màu hồng lục tinh xảo xinh đẹp, cái khác thì trang trí như tướng quân mặc khôi giáp, uy phong lẫm lẫm đứng ở trong một đồng đồ chơi linh tinh.

Lâm Cẩm Dung xem mỗi mắt, khe khẽ thở dài, cười nói: “Ai, ngày bé ta cũng không có nhiều đồ chơi như vậy a.” Vừa nói, vừa cầm lấy bình hoa Đậu Nhi thật cẩn thận cắm cành sen vào đó: “Này cũng hiếm a, chẳng lẽ là bên này khí hậu tốt, ngay cả hoa sen cũng dễ dàng mọc ra đóa đôi sao?”

Lục Giam thấy nàng chưa từng phát hiện bí mật trong đó, cũng không nói ra, chỉ cười nói: “Ngay cả người cũng thế, nói gì tới hoa chứ?”

Lâm Cẩm Dung hiểu được hẳn ý chỉ quan hệ giữa hai người, không khỏi cười: “Không biết bên này ăn tiết Thất Tịch(Ngày 7/7, gắn với câu chuyện Ngưu Lang – Chức Nữ) thế nào? Xem lễ tiết nho nhỏ này thôi, so với quê nhà của chúng ta cũng náo nhiệt hơn.”

Lục Giam nói: “Nữ trù phòng là người địa phương, gọi tới hỏi một chút không hơn sao?”

Này trong kinh cùng Bình Châu quả nhiên có điều không giống, phàm là người có điều kiện, đều muốn trát lầu các thành màu sắc khác ở đình viện, đều rất khéo léo, đem toàn bộ mấy thứ Lục Giam hôm nay mua

trở về nhà bày trong lầu, lại mua thêm rượu và thức ăn, bút nghiên mực, các đồ thêu thùa, hương liệu, đôi nguyệt xâu kim.

Lâm Cẩm Dung không khỏi cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì. Chúng ta ít người, sẽ không phí tiền trát lầu làm gì.”

Lục Giam lại không thuận theo, nói: “Cũng không phải không có tiền, ta mới lĩnh bổng lộc, đây là tiết đầu tiên sau khi ta và nàng xa nhà, dù thế nào cũng phải tổ chức cho náo nhiệt một chút. Sáng sớm ngày mai liền có Lục Lương an bài người đến trát, nàng xem nàng thích bộ dáng gì nữa, liền biến thành bộ dáng đó.”

Lâm Cẩm Dung vốn định nói, để lại tiền kia làm chính sự không phải tốt hơn sao? Nói đến bên miệng, rốt cuộc không muốn Lục Giam mất hứng, tùy ý để hần an bài.

Bóng đêm đen sẫm, Song Toàn cùng Song Phúc bắt đầu ngáp, Lâm Cẩm Dung liền kêu các nàng thu thập rồi tản đi, đợi đến khi trong phòng chỉ có phu thê hai người, mới cùng Lục Giam thương lượng: “Hôm nay Tổng Bằng đi phố Phan Lâu, nhìn thấy có gian cửa hàng bỏ không, ta muốn thuê, để Tam ca đem bảo hóa đã chọn lựa tinh xảo ở Đình huyện bên kia đưa lại đây, cũng không tốn nhiều tâm tư sức lực lắm. Chàng thấy thế nào?”

Ý tưởng của Lục Giam cùng đám người Đậu Nhi giống nhau, đồ cưới trong tay của Lâm Cẩm Dung không ít, không cần phải liều chết kiếm tiền như thế, tiền trong tay hần cũng không thiếu, tuy so ra kém hơn hào môn cự phú trong kinh, nhưng hai người cũng gọi là khá giả. Nhân tiện nói: “Tốt thì cũng tốt, nhưng chúng ta không thiếu tiền, không phải nàng muốn thứ gì đó, ta mua không nổi cho nàng, nàng đâu cần khổ sở đi kiếm thêm tiền làm gì. Khó khăn lắm mới ra khỏi nhà, thanh nhàn đã nhiều ngày, nàng không nghỉ ngơi cho tốt, lại muốn mệt nhọc sao.”

Câu trả lời này Lâm Cẩm Dung đã đoán trước, càng hiểu được việc này không nên trì hoãn, nếu không đến lúc nàng có thai, Lục Giam lại càng không để nàng làm lụng vất vả. Nghĩ nghĩ, đưa tay đặt ở trên đầu vai Lục Giam nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi: “Hôm nay chàng có phải viết nhiều không? Tay có mỏi không? Ta thay chàng xoa bóp a?”

Lục Giam làm sao từng được đãi ngộ như vậy, trong lòng rõ ràng biết nàng có tính toán khác, nhưng cũng cực kỳ hưởng thụ, đơn giản tựa vào trên người nàng: “Hôm nay thật sự là mệt mỏi, bọn họ ma cũ bắt nạt ma mới, nàng không nói ta còn không nhận ra, lúc này thật sự là toàn thân đều nhức mỏi a. Nếu có thể thì nàng xoa bóp toàn thân, vậy thật tốt a.”

Lâm Cẩm Dung bĩu môi, quả thực xop bóp cho hần. Vừa xoa bóp, chẳng những không có tác dụng, ngược lại nàng bị đè nằm lên giường, người tìm kiếm vất vả vẫn là nàng. Trải qua lúc ban đầu mệt mỏi kia, nàng vẫn không quên chính sự, quần quít lấy Lục Giam nói: “Nhị lang, ta ở trong này không quen biết ai, khi chàng không có ở nhà, ngay cả cửa cũng không dám để dàng bước ra, chỉ sợ chọc phiền toái.”

Lục Giam nửa khép mắt, buồn cười nhìn nàng ép buộc không được đang phụng phịu, thấy nàng muốn giận, mới chậm rì rì nói: “Vậy nàng tính để ai thay nàng trông chừng cửa hàng đây?”

Lâm Cẩm Dung lúc này mới có tinh thần: “Ta sớm đã nghĩ qua, cửa hàng này muốn mở cũng phải tốn chút thời gian, thời điểm Tam ca giao hàng thì chọn người đưa tới, ngày thường thì có Tổng Bằng chạy qua chạy lại, lúc hần ở nhà, cũng thường xuyên giúp mẫu thân ta quản lý sự vụ lớn nhỏ, loại chuyện này cũng coi như là ngựa quen đường cũ.”

Lục Giam liền biết nàng mưu tính việc này đã lâu, bèn nói: “Được rồi. Nhưng nàng phải đáp ứng ta, nếu có thai, thì phải cẩn thận nghỉ ngơi, tiền cũng đủ dùng rồi. Không cần nàng phải tốn tâm tư như thế.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, theo thang bước xuống: “Ta đây ngày mai trước kêu Tổng Bằng thuê cửa hàng, thế nào?” Tuy rằng chính thể không phải thực vừa lòng, nhưng hiện nay quan trọng hơn là mở cửa hàng đã. Chỉ cần mở rồi, thì hần sẽ không thể thay đổi chủ ý.

Lục Giam mí mắt khép lại: “Không vội..... Đợi đi trước xem qua rồi lại nói sau, nhưng đừng để người ta lừa gạt.”

Lâm Cẩm Dung vội nói: “Chúng ta cùng đi.”

Lục Giam đem nạng ôm vào trong lòng, cười nói: “Biết nàng luôn muốn xuất môn, muốn đi thì đi đi. Sắp tới ngày hưu mộc rồi (Theo lệ cũ, người làm quan, cứ mười ngày được nghỉ một ngày gọi là ngày Hưu Mộc), đến lúc đó đi.”

Ngày kế, Lâm Cẩn Dung vừa mới rửa mặt chải đầu xong, Lục Lương liền cầm một quyển sách đủ loại kiểu dáng màu sắc để trát lên lầu các thỉnh nàng chọn lựa: “Thợ thủ công là Dương gia cách vách giới thiệu, còn thành thật, tay nghề cũng rất khá, chỗ này không riêng gì đa dạng đầy đủ hết, mà phí cũng khá rẻ. Chỉ chờ thiếu phu nhân tuyển định, sẽ kêu người tiến vào trát lầu các.”

Sa ma ma sáng nay được Lục Giam phân phó, liền ở một bên đề nghị Lâm Cẩn Dung: “Thiếu phu nhân, hoa khai phú quý rất được a.”

Đương nhiên rất được a, phía trên nơi nơi đều phải dùng lụa màu trát thành đủ loại kiểu dáng hoa, còn có hoa tươi xếp khắp nơi, chi tiêu quá lớn. Lâm Cẩn Dung chỉ nở nụ cười, đặt tờ đó qua, cuối cùng quyết định một hình đơn giản bình an. Thừa dịp bên ngoài chưa có hành động, lại đem Hạ Diệp gọi tới, bảo Tổng Bằng đến giao việc, từ nay trở đi sẽ trông chừng cửa hàng.

Trong chốc lát, bên ngoài bắt đầu hoạt động, không đợi Lâm Cẩn Dung phân phó, Sa ma ma liền mang theo vài tiểu nha hoàn ngồi ở trong phòng, chỉ sợ các nàng không hiểu chuyện, tò mò đi ra ngoài nhìn xung quanh, nếu để mấy thợ thủ công nhìn thấy có thể sinh chuyện.

Lâm Cẩn Dung thấy nàng làm việc thỏa đáng, không quản việc vặt này nữa, thanh thần ổn định ngồi ở phía trước cửa sổ viết thư cho Lâm Thế Toàn.

Việc trát lầu các này, nói đến nói đi bất quá chỉ như xây dựng một căn lầu đơn giản, bên ngoài trang trí chút hoa cỏ xinh đẹp thôi, đám thợ thủ công đều đã quen tay, đợi cho Lâm Cẩn Dung viết xong phong thư, bọn họ cũng thu dọn rời đi. Lâm Cẩn Dung mới lên tiếng, Anh Đào liền khẩn cấp xông ra ngoài, chung quanh sờ sờ nhìn xem, vô cùng hưng phấn.

Rốt cuộc là thanh xuân còn trẻ không biết sầu, Lâm Cẩn Dung nhìn mà buồn cười, như cũ lấy xiêm y của Lục Giam ra thêu thùa. Sa ma ma khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân không tới ngắm sao? Rất mới mẻ a.”

“Ta chờ Nhị gia trở về cùng nhau xem. Hẳn bỏ tiền ra mà.” Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng lắc đầu, nếu là kiếp trước, nàng đại khái cũng sẽ thấp phần hưng phấn, hiện tại thì sao, dĩ nhiên đã đi qua muôn sông nghìn núi, vui sướng thì có, hưng phấn cũng không dễ dàng xuất hiện.

Sa ma ma lại nghe ra chút tư vị khác, không khỏi than thở nói: “Ở nhà chỉ biết Nhị gia cùng thiếu phu nhân cảm tình hòa hợp, lại không biết tình thâm như thế.”

Lâm Cẩn Dung “Xì” một tiếng bật cười, ngẩng đầu nhìn cành hoa sen cắm trong bình, tươi cười đột nhiên trở nên ảm đạm. Cành hoa sen kia, hôm qua vốn là hai nụ hoa tươi mới sinh trưởng trên cùng một cành, hiện nay một đóa đã hé nở, mới mẻ kiều diễm, một đóa khác chưa nở đã vội ủ rũ.

Sa ma ma không phát giác ra sự khác thường của nàng, vẫn đang nói về những chuyện thú vị ở Lục gia, Lâm Cẩn Dung không yên lòng đáp có lẽ trong chốc lát, thả việc thêu thùa trong tay, chỉ nói mình mệt mỏi. Sa ma ma biết điều, vội cáo từ rời đi, lại đi giục nữ trù phòng nấu món ăn cho Lâm Cẩn Dung.

Lâm Cẩn Dung phân phó đám người Đâu Nhi, đi tới trước bình hoa kia, cúi đầu yên lặng nhìn một lát, khe khẽ thở dài. Như thế, cũng đành thôi. Vì thế lệnh Song Toàn đem bình hoa sen nửa đường ủ rũ nâng đến sương phòng cách vách, coi như nhắm mắt làm ngơ. Đợi đến buổi tối Lục Giam trở về nhà, nàng như cũ hoan hoan hỉ hỉ, nên ăn liền ăn, nên chơi liền chơi, thề thốt không đề cập tới việc này.

Lại một ngày, là ngày hưu mộc của Lục Giam, theo lời dẫn Lâm Cẩn Dung đến phố Phan Lâu xem cửa hàng. Cửa hàng này kỳ thật không phải không tốt, bất quá là vì trước cửa có cây hòe rất to, cành lá rậm rạp đem ánh sáng che hơn phân nửa, lại so với cửa hàng chung quanh khác có vẻ khuất hơn vài phần, cho nên ảm đạm không sáng sủa mà thôi.

Lâm Cẩn Dung tính toán một hồi, thấy nếu chặt đổ cây hòe này xuống, lại sửa sang lại một chút, cũng trọng dụng, vì thế liền nói với Lục Giam, Lục Giam liền hỏi người môi giới: “Cây này là của nhà ai?”

Người kia cười nói: “Nhà hần.”

Lục Giam tiếp lời: “Muốn ta thuê cửa hàng này cũng không khó, nhưng phải hứa cho ta chặt bỏ cây hòe này đi mới được.”

Người môi giới đáp phải hỏi qua ý tứ của chủ nhà.

Lục Giam cũng không thúc giục hẳn, dẫn Lâm Cẩm Dung đi dạo ở cửa hàng cách vách. Cửa hàng cách vách bán cũng là chút bảo hóa, rực rỡ muôn màu, Lâm Cẩm Dung chọn mua mấy thứ, hỏi tiểu nhị hàng hóa đều là từ nơi nào đến, tiểu nhị cười đáp: “Đều là từ Tuyền châu mua về.” Tiếp theo lại khoe khoang một phen.

Lâm Cẩm Dung ở bên trong dạo qua một vòng, rồi bảo Lục Giam rời đi.

Qua hai ngày, Lâm Cẩm Dung vẫn chưa thấy có nguyệt sự, trong lòng nàng tính toán, không khỏi hơn vài phần chờ mong, làm việc cũng càng thêm cẩn thận, cũng liền cấp tốc xây dựng cửa hàng. Mới chờ người môi giới tới trả lời, nói là cây hòe kia có thể chặt đổ, liền lập tức thúc giục Tống Bằng thuê cửa hàng này, khởi công sửa chữa.

Đậu Nhi trong lòng cũng đều biết, không khỏi mang theo vài phần vui mừng nói: “Thiếu phu nhân, có phải có thai rồi không? Nếu không thỉnh đại phu đến khám xem?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Cũng không vội, chuyện này của nữ tử có những thời điểm bị sai lệch, có khi chậm lại mấy ngày, có khi có trước mấy ngày, đợi thêm mấy ngày nữa rồi nói sau, đừng cả kinh. Bằng không, rơi vào lỗi tai của Sa ma ma và Nhị gia, nhờ đâu lại mừng hột một hồi.”

Nửa tháng sau, cửa hàng sửa chữa xong, chỉ chờ Lâm Thế Toàn bên kia đưa hàng hóa đến là có thể khai trương, đồng thời, Lâm Cẩm Dung cũng được chẩn là có bầu.

321. Chương 324: Lừa Gạt

Vào tháng 8, sáng sớm hay trời tối đều se lạnh, thời điểm giữa trưa lại vẫn nóng muốn chết. Chim chóc ở trên cây liễu mạng kều, khiến người có thêm vài phần phiền chán.

Lâm Cẩm Dung thực vội, chưa bao giờ gấp gáp như thế. Thời gian ít ỏi, nàng muốn làm rất nhiều chuyện, lại phát hiện dựa theo tốc độ hiện tại, thật sự quá chậm, lại càng không biết có thể thực hiện được hay không. Những lời này nàng không có cách nào bàn luận với bất luận kẻ nào, chỉ có thể chôn thật sâu ở trong lòng, vì thế nàng bắt đầu nôn nóng, ban đêm ngủ không được, ban ngày lại không tỉnh táo, không chỉ như thế, khẩu vị cũng không tốt, luôn mặc danh kỳ diệu muốn nôn ọe, sau đó cái gì cũng không muốn ăn.

Lục Giam chỉ cho rằng nàng vì mang thai mà không thoải mái, đối đãi với nàng càng thêm cẩn thận ôn nhu, cũng càng thêm vài phần săn sóc, tùy thời thỉnh đại phu đến bắt mạch, lại ngầm phân phó đám người Sa ma ma, phàm là thứ gì nàng muốn ăn, đều phải nấu cho ra, nếu như các nàng không còn cách nào khác, thì phải để cho hắn biết, hắn sẽ đưa ra chủ ý. Đồng thời, cũng lại càng không nguyện ý để chuyện bên ngoài quấy rầy nàng, vì thế cố ý căn dặn phu thê Tống Bằng và Hạ Diệp, có chuyện gì thì nói trước với hắn, để hắn xử trí, bằng không nếu Lâm Cẩm Dung có gì không ổn, hắn sẽ hỏi tội bọn họ.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên là không biết, chỉ biết là toàn gia cao thấp cung phụng nàng giống như Bò Tát, suốt ngày chỉ sợ nàng nóng hoặc lạnh, ăn không ngon hay là ngủ không tốt, đi đường sợ ngã, đứng sợ gió thổi vào người, phàm là nàng có chút động tĩnh, đều biến thành gà bay chó sủa.

Ngày ấy, nàng bất quá chỉ thuận miệng nói một câu muốn ăn quả cam, thật sự muốn ăn, nhưng chỉ nói thế mà thôi, chỉ vì phụ cận kinh thành không trồng cây cam, huống chi lúc này quả cam cũng khá là hiếm. Nàng không phải tiểu nữ tử sơ kinh nhân sự (chưa hiểu sự đời), nàng là người từng trải, trăm loại tư vị đều đã nếm qua, tất nhiên sẽ không vì loại chuyện này mà làm nũng, hoặc là phát giận khó xử người khác, chỉ buột miệng mà thôi. Nhưng chưa từng nghĩ đến là, mới qua hai ngày, Lục Giam về nhà, tay cầm một ổ cam xanh vàng lẫn lộn óng ả.

Chịu đựng là một chuyện, muốn ăn lại là một chuyện khác, Lâm Cẩm Dung thấy mấy quả cam này cũng nhìn không được, làm sao còn cố kị quả cam còn mang theo chút sắc xanh kia? Tuy thật sự là rất chua, mới vừa vào miệng nước bọt đã tiết ra, từ đầu lưỡi truyền đến vị chua, nhưng trong lòng lại mang theo vài phần ngọt ngào, còn làm cho người ta đặc biệt thoải mái.

Thấy nàng vẻ mặt thỏa mãn, Đậu Nhi không khỏi cười nói: “Quả cam này thật sự rất chua, thời điểm nó tỳ cầm đến, ngửi mùi hương đã tiết nước bọt rồi. Tuy rằng đều nói ăn chua thì sinh nhi tử ăn nhạt thì sinh nữ nhi, nhưng chua như vậy, cũng không biết thiếu phu nhân có thể nuốt trôi được hay không đây.”

Người nói vô tâm người nghe có ý, Lục Giam thực có lỗi: “Trước mắt thứ này khá hiếm, tìm mãi mới có, chỉ có thể ủy khuất nàng rồi.”

“Không ủy khuất, Mẫn Hành tốn nhiều tâm tư mới tìm thấy mà.” Lâm Cẩm Dung thực cảm khái, nàng vẫn nhớ rõ năm đó thời điểm nàng có Ninh nhi, Lục Giam cũng là quang cảnh như thế, mỗi ngày trừ bỏ đọc sách, đem hết mọi tinh lực nhằm thỏa mãn tất cả yêu cầu thiên kì bách quái của nàng. Khi đó mặc dù thấy hần xác thực đối với nàng rất tốt, nhưng nàng mang thai cốt nhục của hần, hần đối tốt với nàng là thiên kinh địa nghĩa, dù thế nào cũng phải dung túng mình một chút, lúc này suy nghĩ lại hoàn toàn khác biệt. Hần là người luôn trọng mặt mũi, nơi nơi thở dài, mang theo mặt cười cầu người, chỉ vì nàng muốn ăn cam, thật không dễ dàng.

Lục Giam thấy nàng vui mừng, cũng đi theo vui mừng: “Cũng không tính là tốn nhiều tâm tư. Nàng mang thai hài tử của chúng ta, vất vả như vậy, ta tốn chút tâm tư thì tính là gì? Huống chi nơi đây là dưới chân Thiên tử, vật hiếm lạ cũng nhiều, chỉ cần có tiền, ít nhiều đều có thể kiếm về. Chỉ cần nàng muốn ăn, cứ mở miệng, không phải sợ phiền toái.”

“Được.” Phụ nữ có thai khẩu vị vốn là thiên kì bách quái, nếu lúc này nàng muốn ăn quả anh đào, quả hạnh gì đó, dù cho hần là Thiên Vương lão tử cũng không thể biến ra a, Lâm Cẩm Dung quyết ý ngày sau không nên thuận miệng bữa bái. Ẩm thực của nàng là Sa ma ma cùng Hạ Diệp để ý, tất nhiên là an trí thỏa thỏa đáng, trái cây và các loại thức ăn, lại nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, không chỗ nào không phải là tinh khiêu tế tuyền, ăn vào rất yên tâm, còn có cái gì mà chưa thấy đủ? Nhưng chỉ là, thư của Lâm Thế Toàn bên kia hồi âm hơi chậm, cửa hàng sớm mở một ngày, thì cũng tốt một ngày.

Lục Giam thấy nàng mặt mày không có vẻ vui mừng ngược lại có thêm vài phần ủ dột, liền vẫy tay bảo đám người Đậu Nhi đi xuống, tiến lên nhẹ nhàng ôm nàng, thấp giọng nói: “Sao đột nhiên lại mất hứng? Buồn bã sao? Ta cùng nàng đi dạo trong viện một chút.”

Hai người đi ra cửa, dựa theo hàng cây bồ đào chậm rãi đi về phía trước.

Một tháng trước lá cây bồ đào còn xanh tươi lúc này đã bắt đầu ố vàng, quả bồ đào vốn ónh ónh, nặng trĩu lúc này cũng chỉ thừa lại mấy cành nhỏ.

Tính thêm mùa thu này, còn có bốn mùa thu nữa. Lâm Cẩm Dung chỉ mấy quả bồ đào còn to, cười nói: “Trước đó vài ngày còn ngại nhiều, hiện tại lại ngại ít. Thật sự là hy vọng vĩnh viễn đều giống như tháng trước vậy, lá tươi đầy cành, quả thực luy luy.”

Lục Giam không khỏi bật cười: “Sắp làm nương rồi, còn ngốc ngếch vậy sao. Không làm thì không có ăn, mùa thu trôi đi, mùa xuân lại đến mà?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Mẫn Hành nói đúng, chỉ là ta thấy ngày trôi qua quá nhanh.”

Lục Giam từ trước đến nay mãi cảm, thấy nàng như thế, biết nàng tâm thần không yên, không khỏi nói: “Trước đó vài ngày không phải nàng cùng Tôn gia nương tử cách vách có lui tới sao? Thời điểm ta không ở nhà, nếu nàng ngại buồn, có thể tìm nàng ta lại đây cùng nàng nói chuyện.”

Tôn gia nương tử Thủy thị ở cách vách là người nói nhiều, là nàng chủ động tìm tới cửa cùng Lâm Cẩm Dung kết giao, Lâm Cẩm Dung vốn là ngại nàng nói nhiều, ánh mắt hay liếc ngang liếc dọc, mà vốn nàng biết trước bản thân chỉ có thể ở trong kinh hơn một năm, cũng không nguyên ý đem nhiều tinh lực hao tổn vào việc giao tế với người xung quanh, cho nên bất quá là không mất lễ mà thôi, làm sao đi ra tìm người tới đây nói chuyện giải sầu chứ? Có điều những lời này, Lâm Cẩm Dung không thể nói với Lục Giam chỉ nhân tiện đáp: “Nàng có ba hài tử phải chiếu cố, lại phải phụng dưỡng bà bà, ta gọi nàng lại khiến nàng thêm việc, không bằng quên đi. Cũng không biết thư của Tam ca vì sao mãi chưa đến?”

“Ước chừng sắp đến rồi? Nay lũ mùa thu, trên đường trì hoãn cũng là có khả năng.” Lục Giam đoán nàng không thích Thủy thị, cảm thấy kỳ thật cũng khó khăn, phu thê hai người lúc này nhân sinh không quen, hạ nhân dù sao cũng là hạ nhân, không giống như bằng hữu thân nhân có thể giúp giải sầu. Nhưng muốn

để hần đồng ý cho nàng đi làm việc, hần cũng không cho phép. Chính như hần đã nói với Lâm Cẩn Dung rồi, không thiếu ăn, không thiếu mặc, phí sức lao động như vậy, cần gì đây?

Lâm Cẩn Dung cũng chỉ có thể nghĩ như thế: “Đại khái là vậy. Chính là cửa hàng vẫn nhàn rỗi, thật sự đáng tiếc, địa phương kia đúng là tắc đất tắc vàng a.”

Lục Giam tiếp lời: “Nếu thấy tiếc, bằng không trước cho thuê, chờ Tam ca chuyển hàng hóa tới rồi nói sau?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Không tốt. Không chừng rất nhanh sẽ đến, đến lúc đó làm sao bây giờ? Mãi chưa thấy đâu, ta lại viết phong thư thúc giục.” Sau đó thay đổi khẩu khí cao hứng nói: “Ta biết chính mình vì sao tâm thần không yên rồi, đều là nhàn rỗi quá mà! Nếu có việc, ta sẽ không nhàm chán thế này nữa.”

Lục Giam nhìn nàng hai mắt nhịn nhẩn, cuối cùng nói: “A Dung, có chuyện muốn cùng nàng thương lượng.”

Lâm Cẩn Dung ước chừng có thể đoán được hần sẽ nói cái gì, nhưng trong mắt nàng, hai người cũng không khó để thương lượng liền cười nói: “Chàng nói đi.”

Lục Giam cũng không lập tức nói ngay, trước dẫn nàng đi đến bàn đá, lệnh Song Phúc cầm đệm đặt trên ghế đá, rồi đỡ nàng ngồi xuống: “Cửa hàng này thật ra không cần khai trương? Nay chuyện quan trọng nhất là phải bảo dưỡng thân mình, ăn nhiều ngủ nhiều, chuẩn bị dưỡng thai.”

Lâm Cẩn Dung tất nhiên biết hần muốn tốt cho nàng, nhưng nàng nhất định phải cô phụ ý tốt này của hần thôi: “Mẫn Hành, kỳ thật ta hiện tại rất tốt, có thể ăn có thể ngủ mọi chuyện đều hài lòng. Duy nhất chính là thấy quá nhàn rỗi buồn tẻ, nếu cửa hàng được khai trương, ta có việc để làm, sẽ không cảm thấy buồn nữa, tâm tình cũng sẽ tốt hơn. Ta khỏe thì người trong nhà cũng sẽ khoan khoái hơn chút. Ta biết chính mình có chút tùy hứng, nhưng nếu chàng chấp thuận ta, ta sẽ luôn nhớ rõ chỗ tốt của chàng mà.”

Lục Giam nâng mắt nhìn Lâm Cẩn Dung, thấy nàng trên mặt mặc dù tươi cười, nhưng ánh mắt rất quyết tâm. Hai người đã là phu thê hai năm rưỡi, trải qua cũng không ít chuyện, Lâm Cẩn Dung là tính tình gì, hần cũng biết lấy cứng chọi cứng là không được. Lục Giam châm chọc mãi cuối cùng cười, sờ sờ tóc Lâm Cẩn Dung nói: “Nàng đã kiên trì, vậy tùy ý nàng thôi. Có điều không được phí sức vất vả.”

Lâm Cẩn Dung vẫn biết hần cố chấp, vốn nghĩ rằng sẽ thương lượng khá lâu, bằng không nhanh chóng đi trước một bước mở cửa hàng, nhưng hiện tại hần nói như thế, ngược lại có chút ngẩn ngơ. Cũng mặc kệ thế nào, hần rốt cuộc đã đồng ý, lập tức đứng dậy nói: “Ta đây nhanh đi viết thư cho Tam ca, trước khi năm mới đến phải kiếm được chút tiền.”

Lục Giam cười cười, giữ chặt nàng không cho đi: “Nàng bồi ta ngồi trong chốc lát.” Lâm Cẩn Dung nhẩn nại bồi hần ngồi một lát, rốt cuộc là đứng ngồi không yên, Lục Giam bất đắc dĩ đành phải thả nàng đi, một mình một người ngồi ở trong viện hóng mát.

Hạ Diệp theo cửa viện tiến vào, hành lễ với hần rồi hai tay cầm lên một phong thư, thấp giọng nói: “Nhị gia, Tam gia bên kia gửi thư.”

Lục Giam tiếp nhận thu vào trong tay áo, thần nhiên nói: “Cái cửa hàng kia đã cho thuê hay chưa?”

Hạ Diệp vội đáp: “Chưa từng.”

Lục Giam trừng nàng vài lần, chậm rãi nói: “Mấy ngày nữa, người nói cho thiếu phu nhân biết, phát sinh biến cố, người ta tình nguyện bồi tiền cũng không chịu cho thuê.”

Hạ Diệp vẻ mặt khó xử. Nàng cùng Tống Bằng đến hầu hạ Lâm Cẩn Dung, vốn là muốn giúp Lâm Cẩn Dung, chống lại ảnh hưởng của Sa ma ma cùng Lục Lương. Tiếc rằng chẳng những không có tác dụng, ngược lại lại bị Lục Giam bắt cóc lên cùng một chiếc thuyền, lừa gạt Lâm Cẩn Dung. Tuy rằng lý do thập phần đầy đủ, nàng cũng cho rằng Lâm Cẩn Dung giữ thai sinh con là việc quan trọng nhất, nhưng thủy chung vẫn do dự vì bối phận của nô bộc. Ngày thường thấy Lâm Cẩn Dung luôn mong mỏi đã không được tự nhiên, lúc này lại chính mồm lừa gạt, nàng thật sự là làm không được.

Lục Giam thấy nàng không đáp, nhân tiện nói: “Cũng là khó xử người, thôi, chuyện này phu thê các người không cần lo cho, đều giao cho ta. Nhưng nếu thiếu phu nhân hỏi đến, người có biết nên nói như thế nào không?”

Hạ Diệp khẽ gạt đầu cơ hồ khó nhận ra.

Lục Giam liền vẫy tay bảo nàng đi xuống, cầm lá thư đi đến đông viện, lệnh Trường Ninh kêu Lục Lương qua nói chuyện.

322. Chương 325: Không Tha

Mưa thu tí ta tí tách rơi xuống đất, tạt vào cây bồ đào ở ngoài sân, tiếng vang không dứt náo nhiệt giống như một trận mưa to.

Lâm Cẩm Dung bị tiếng mưa rơi đánh thức, trợn mắt thấy trong phòng ảm đạm, không khỏi thầm nghĩ mình ngủ trưa đã đủ lâu. Trong phòng im ắng, trừ bỏ tiếng mưa rơi nửa điểm tiếng động đều không thấy, trong chăn vừa ấm vừa thơm, Lâm Cẩm Dung thập phần luyến tiếc ngồi dậy, lại cảm thấy trong bụng đột nhiên có chút đói, liền ngồi dậy muốn gọi người, vừa mới mở miệng, chợt nghe thấy thanh âm của Hạ Diệp, cúi đầu, nặng nề: “Làm sao bây giờ?”

Đậu Nhi nhẹ giọng nói: “Ta cũng không biết.”

Hạ Diệp khe khẽ thở dài: “Tuy muốn tốt cho thiếu phu nhân, nhưng khiến người lương tâm bất an, ta chưa từng làm chuyện như vậy, rất khó xử. Chỉ sợ thiếu phu nhân mà biết lập tức sẽ điều chúng ta về.”

Đậu Nhi không lên tiếng, hồi lâu mới nói: “Tỷ tỷ đi trước đi, không làm cũng đã làm rồi, trước chờ thiếu phu nhân qua thời gian này lại nói sau.”

Hạ Diệp tiếp lời: “Bằng không, chúng ta trở về cũng không sao, chỉ cần thiếu phu nhân mẫu tử bình an là tốt rồi, đây mới là đại sự quan trọng nhất.”

Gian ngoài một trận lặng im, hồi lâu, mới nghe thấy cửa nhẹ nhàng vang một tiếng, dường như có ai đó đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung ôm chăn, nhìn chằm chằm quãng trắng mờ mờ ở cửa sổ hồi lâu, rồi lên tiếng hỏi: “Ai ở gian bên ngoài?”

Đậu Nhi nhẹ tay nhẹ chân đi vào, đứng ở trước giường mang theo vài phần không yên nói: “Thiếu phu nhân ngủ có ngon không?”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Ngủ không tốt, bị tiếng mưa rơi cùng tiếng nói chuyện đánh thức.”

Đậu Nhi giống như bị kim đâm một cái, lập tức liền đứng thẳng, căng thẳng nhìn Lâm Cẩm Dung, một câu cũng không thể thốt nên lời.

Nha đầu thành thật này, muốn tìm một người hữu dụng sao lại khó khăn như thế? Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng hít một tiếng, nói: “Nói đi. Sao lại thế này?”

Đậu Nhi hơi nhếch môi, ánh mắt loạn chuyển, hơn nửa ngày mới cố nở một nụ cười: “Không có gì.....”

Lâm Cẩm Dung trầm ngâm, trầm mặt cả giận nói: “Còn muốn gạt ta sao? Nha đầu ngốc! Chẳng lẽ người không biết Hạ Diệp cố ý đem chuyện này nói cho người là biết giấu giếm không được, cố ý kéo người xuống nước sao? Các người liên kết với nhau lừa gạt ta, là muốn khiến ta tức chết phải không? Uống công ta yêu thương người!”

Đậu Nhi thấy nàng hiềm khi [lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị], không khỏi bị hù nhảy dựng, lập tức quỳ xuống đất nghẹn ngào nói: “Thiếu phu nhân bớt giận, trăm ngàn lần đừng tổn thương thân mình, chỉ cần người khỏe mạnh, cái gì cũng tốt mà.” Hải tử này có được không dễ dàng, Nhị gia hận không thể cung phụng thiếu phu nhân hết mình, vạn nhất nếu có gì không hay xảy ra, người một phòng này chỉ sợ không gánh nổi trách nhiệm.

Lâm Cẩm Dung miễn cưỡng thu tức giận, lạnh lùng thốt: “Vậy phải xem người làm như thế nào.”

Đậu Nhi cắn cắn môi, dò xét thần sắc của nàng nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân là có chuyện như vậy, mấy ngày nay người hay bị nôn ọe, Nhị gia thật sự lo lắng.....” Vừa nói vừa ngừng, cũng là tùy thời chuẩn bị, chỉ cần thần sắc Lâm Cẩm Dung hơi chút có chút không đúng liền lập tức dừng lại.

Ai ngờ đợi cho nói xong, Lâm Cẩm Dung cũng chỉ ngồi nghe, trên mặt hỉ giận khó phân biệt, ngay cả tư thế cũng không thay đổi, chỉ hỏi một câu: “Người nói, cửa hàng ở phố Phan Lâu kia đã bị Nhị gia sai Lục Lương cho người khác thuê rồi sao?”

Đậu Nhi không đoán được suy nghĩ của nàng, thật cẩn thận nói: “Vâng.”

Lâm Cẩm Dung lại hỏi: “Tam gia vận chuyển hàng hóa cùng phái người tới kỳ thật đã đến được hai ngày đúng không? Chính là bị Nhị gia ngăn cản, an trí người ở bên ngoài rồi bán hết tất cả số hàng hóa đó đi rồi?”

Đậu Nhi nước mắt rơi xuống: “Vâng.”

Lâm Cẩm Dung không thêm nhắc lại trầm mặc hồi lâu, rồi bước xuống giường: “Hầu hạ ta rửa mặt chải đầu rồi bảo bên ngoài chuẩn bị xe, ta muốn xuất môn.”

Cuối mùa thu, mặc áo kép còn cảm thấy lạnh, Đậu Nhi lại thấy toàn thân đều đổ mồ hôi, cả người giống như bị kim đâm, cuống quýt khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, bên ngoài trời lạnh, còn đang mưa nữa, thân mình người không tiện, thật sự là không nên xuất môn. Nếu người muốn xuất môn, chờ Nhị gia trở về lại nói sau, được không?”

Anh Đào thò đầu vào qua màn, lập tức liền rút trở về, nhanh chạy đi gọi Sa ma ma. Lâm Cẩm Dung nhìn xem hiểu được, cười lạnh một tiếng: “Hóa ra nay các người cũng không còn là nha hoàn của ta nữa rồi.”

Đậu Nhi thành thật: “Thiếu phu nhân sao lại nói như thế?”

Lâm Cẩm Dung miễn cưỡng nói: “Nếu là nha hoàn của ta, tại sao ta nói chuyện không có người nghe, ta còn phải nghe theo các người. Các người an bài ta thế nào thì ta phải theo như thế ấy, các người giúp đỡ người bên ngoài lừa gạt ta ta cũng phải chấp nhận sao?”

Đậu Nhi nhịn không được, cuối cùng rốt lệ, không thể nói một câu biện giải. Nói đến nói đi, nàng cũng thật sự là oan uổng, chuyện này đều là Lục Giam sai sử phu thê Lục Lương làm, lại bắt phu thê Hạ Diệp không được lên tiếng. Nếu không phải Hạ Diệp thấy số hàng hóa kia bị Lục Giam sai người bán đi, lo lắng sự việc sẽ bại lộ, cố ý chạy tới cùng nàng tìm chủ ý, nàng cũng không thể biết.

Lâm Cẩm Dung từ trước đến nay biết Đậu Nhi thành thật bốn phần, thấy nàng ta khóc thương tâm, lại còn không dám khóc thành tiếng, một câu cũng không biện giải, kỳ thật cũng mềm lòng. Có điều từ lúc nàng trọng sinh tới nay, luôn hy vọng có thể nắm giữ mọi chuyện trong tay mình ở mức độ cao nhất, tuy là ý tốt, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ sự lừa gạt như thế. Vì vậy nhân tiện nói: “Thôi, ta biết chuyện này không trách người, nhưng khi người gặp chuyện cũng phải có tâm nhãn.” Không đợi Đậu Nhi trả lời, liền tiếp sai sử: “Người lập tức bảo Song Toàn đi gọi Hạ Diệp tiến vào, bảo Song Phúc ra ngoài sai người chuẩn bị xe, sau đó chuẩn bị nước cho ta rửa mặt chải đầu, những thứ khác là chuyện của ta và Nhị gia, không liên quan đến các người.”

Đậu Nhi còn muốn khuyên nhủ, Lâm Cẩm Dung đảo mắt qua: “Đừng khiến ta thất vọng. Ta mới là chủ tử của người.” Lời này đủ nặng nề, nhưng Lâm Cẩm Dung thật sự là đành phải vậy. Nàng khó có thể tưởng tượng, người trong một phòng, vốn là người của nàng, hiện tại tất cả đều nghe Lục Giam an bài, mà xem nhẹ suy nghĩ cùng ý kiến của nàng.

Đậu Nhi trắng mặt, dưới chân nhẹ hẫng, nhanh đi ra cửa kêu Song Toàn cùng Song Phúc lại đây, nhất nhất dặn dò, lại trở về phòng hầu hạ Lâm Cẩm Dung rửa mặt chải đầu mặc quần áo.

Lâm Cẩm Dung vừa mới thu thập thỏa đáng, chợt nghe có người ở bên ngoài thở hổn hển, chính là Sa ma ma vội vã đi đến, trên vai đều ẩm ướt, vẻ mặt lo lắng: “Thiếu phu nhân, người muốn xuất môn sao?”

“Ma ma đã cao tuổi, bên ngoài còn đang mưa, gấp gáp như vậy làm cái gì? Nếu bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ? Ta còn trông cậy vào người giúp ta trông chừng người trong phòng a.” Lâm Cẩm Dung vốn cũng không tính gạt Sa ma ma ra ngoài, chỉ thần nhiên liếc Anh Đào một cái, Anh Đào co rút lại, dãn người vào vách tường chậm rãi lui đến một góc.

Sa ma ma đang chỉ huy người ở phòng bếp hầm thuốc bổ cho Lâm Cẩm Dung, thấy Anh Đào vội vã đội mũ chạy tới nói là Lâm Cẩm Dung thế nào cũng phải xuất môn, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì, liền cấp tốc chạy về đây. Lúc này nghe thấy Lâm Cẩn Dung nói như vậy, lại nhận ra thái độ của nàng, trước buông lỏng một nửa tâm tư, lại cười nói: “Thiếu phu nhân nói đúng, bên ngoài trời còn mưa, vừa ẩm ướt lại lạnh, thật sự không phải thời tiết đẹp để xuất môn. Nếu người thấy ở trong phòng buồn chán, chờ giờ thân Nhị gia trở về nhà, lại bảo Nhị gia bồi người đi ra ngoài được không?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Hắn bận việc, công sự còn chưa xong còn phải quản gia sự, ta không muốn gây cho hắn thêm phiền toái. Nếu ma ma có rảnh, liền theo giúp ta đi một chuyến, nếu không thì ở lại trong nhà chờ Nhị gia trở về cùng hắn nói một tiếng cũng tốt.”

Sa ma ma cẩn thận đánh giá thần sắc của Lâm Cẩn Dung, đo lường được hôm nay chuyện này rốt cuộc có thể cứu vãn hay không.

Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng cười, đứng dậy ra bên ngoài: “Xem ra ma ma là không rảnh.”

Ngăn không được. Căn bản là ngăn không được. Sa ma ma nhìn xem sắc trời, nháy mắt hạ quyết đoán: “Thỉnh thiếu phu nhân chờ, lão nô đi đổi xiêm y rồi hầu hạ người xuất môn.”

Lâm Cẩn Dung cũng thừa cơ ngồi xuống: “Anh Đào đi hầu hạ ma ma thay quần áo đi.”

Sa ma ma cước bộ chậm một chút, bắt đắc dĩ thở dài, xem ra một chiêu kéo dài thời gian này căn bản không có chút tác dụng.

Lâm Cẩn Dung lãnh đạm đánh giá Hạ Diệp đang quỳ gối ở một bên: “Ta không muốn nói nhiều với người, ta muốn xuất môn, nên đi đâu, tìm người nào, nói vậy người cùng Tống Bằng đều biết.”

Hạ Diệp không dám nhiều lời, lẳng lặng dập đầu lạy ba cái, đứng dậy nói: “Nô tỳ đi an bài.”

Lâm Cẩn Dung vẫy vẫy tay, được Đậu Nhi nâng đỡ bước xuống thêm như ý, dẫm qua từng vũng nước nhỏ đi ra đại môn. Sa ma ma được Anh Đào hỗ trợ nhanh chạy tới: “Thiếu phu nhân đi chậm một chút, đợi lão nô.”

Chủ tớ mấy người mới đến nhị môn, Lục Lương liền đi lên ngăn trở: “Thiếu phu nhân muốn đi đâu? Bên ngoài vừa ẩm ướt lại lạnh lẽo, còn có mưa nhỏ, Nhị gia rất nhanh sẽ trở về, người không ngại chờ hắn rồi đi được không?”

Lâm Cẩn Dung nhìn nhìn Tống Bằng ở một bên canh giữ trước xe ngựa, bộ dạng phục tùng rũ rúst, hơi hơi cười lạnh: “Ta không biết, ta ngay cả xuất môn cũng không thể, ngay cả làm nô tài cũng dám ngăn cản ta!”

Lục Lương thập phần khổ sở, không khỏi điều tra nhìn về phía Sa ma ma, thấy Sa ma ma hướng hắn nháy mắt, trong lòng giật mình hiểu được, vội đáp: “Thỉnh thiếu phu nhân thứ tội, là hạ nhân thất lễ.”

Lâm Cẩn Dung không thèm nhìn hắn, lướt qua bên người hắn bước lên xe ngựa. Đợi cho Sa ma ma, Hạ Diệp, Đậu Nhi cũng theo đi lên, gương giọng ra lệnh: “Đi.”

Tống Bằng ở phía trước dẫn đường, dẫn xe ngựa ra đường cái, tiến về phía nam, hướng tới khách điểm Thanh Phong lâu.

Mưa thu triển miên, trên đường người đi lại rất thưa thớt, chung quanh không nghe thấy tiếng buôn bán, thập phần im lặng, trong xe ba nữ nhân thật cẩn thận đánh giá vẻ mặt Lâm Cẩn Dung, đều tràn ngập lo lắng. Chuyện này, xét ra, cố nhiên Lục Giam giấu diếm nàng là không đúng, nhưng cũng vì muốn tốt cho nàng, không biết nàng vì sao lại cố chấp như thế?

Lâm Cẩn Dung trong lòng nhớ tới số hàng hóa kia, làm sao còn quản được các nàng đang có tâm tư biểu tình gì? Đến Thanh Phong lâu, ở bên đường đỗ xe lại, Tống Bằng nói: “Thiếu phu nhân, nô tài đi tìm người.”

Lâm Cẩn Dung vội nói: “Nhanh đi, nhanh đi.”

Trong chốc lát, Tống Bằng giờ ô che chở một hán tử hơn bốn mươi tuổi đi ra, dừng trước trước xe ngựa, cách qua màn hình xe hành lễ với Lâm Cẩn Dung: “Tiểu nhân Diêu Trác thỉnh an chủ nhân.”

Lâm Cẩn Dung nghe hắn gọi mình là chủ nhân, cũng buông lỏng tâm: “Trời đang mưa, miễn lễ đi. Có khỏe không?”

Diêu Trác ngẫm hiểu: “Khỏe, tiểu nhân cũng không dám tự chủ trương. Luôn chờ thiếu phu nhân hoặc là Tam gia phân phó mới dám động.”

“Người làm tốt lắm.” Lâm Cận Dung tâm tình tốt, vẫn là Lâm Thế Toàn làm việc tuyển người chu đáo.

Chợt có một nam tử tuổi chừng ba mươi mặc kiện vải sắc thạch thanh cùng màu với đề hài, bụng phưỡn, mang khăn trùm đầu, diện mạo khôn khéo từ khách điểm đội mưa đi ra nói: “Tại sao Diêu huynh không bán cho ta, là muốn qua tay bán cho người bên ngoài sao?”

323. Chương 326

Nam tử kia ngữ khí không tốt, Diêu Trác cũng không để ý đến hắn, chỉ thuận miệng đáp một câu: “Không phải.”

Nam tử kia reo lên: “Cái gì không phải?! Mơ tưởng giấu giếm ta chăng!”

Lâm Cận Dung xuyên thấu qua lớp rèm mỏng manh nhìn ra ngoài, chỉ thấy nam tử kia ánh mắt thẳng tắp cách qua rèm cửa trừng mắt nhìn mình, nửa điểm lễ phép đều không có, thật sự cho rằng mình đoạt sinh ý của hắn, lập tức muốn tiến lên lý luận cãi nhau tìm phiền toái. Nghĩ hẳn đều là Lục Giam tự chủ trương chọc phiền toái, trong lòng không khỏi phiền chán, một cổ lửa giận vô danh tràn ngập lục phủ ngũ tạng, hai huyết bên thái dương đột nhiên nháy dựng, trán, đỉnh đầu đau nhức. Chỉ không muốn chọc phiền toái, liền không thèm nhìn người nọ, phân phó Diêu Trác: “Trông chừng mấy thứ này, đợi hai ngày nữa ta an bài xong rồi, lại tới tìm người, đem hàng hóa đưa qua.”

Diêu Trác ôm quyền hành lễ: “Vâng.”

Lâm Cận Dung lại hỏi: “Làm việc có tiện không?”

Diêu Trác vội đáp: “Thuận lợi.”

Nam tử kia thấy hai người không để ý tới hắn, không khỏi giận tím mặt, không phân tốt xấu xông lên trước rèm xe khoa tay múa chân, lớn tiếng hét lên: “Đạo lý gì vậy! Rõ ràng là ta cùng hắn đàm luận trước, dựa vào cái gì người vừa đến đã đoạt đi? Cũng không phải ta không nâng giá nổi, người chỉ là một nữ nhân, không ở nhà giúp chồng dạy con, chạy đến đây làm cái gì? Quả thực không tuân thủ nữ tắc!”

Lâm Cận Dung đúng là đang bực mình, thấy hắn vô lễ, không khỏi giận tím mặt, đang muốn mở miệng, Tống Bằng đã ném ô, mạnh mẽ đẩy nam tử kia ra, trong miệng quát mắng: “Chớ điên ở đâu ra vậy! Cũng dám cản người lung tung! Chú ý miệng sạch sẽ một chút!”

Nam tử kia ngờ không kịp phòng bị, bị đẩy một cái, lập tức lao đảo té ngã vào vũng bùn, đứng lên, hô to một tiếng hướng Tống Bằng: “Dám đẩy Chu gia gia của người a, không muốn sống nữa sao!”

Mắt thấy việc nhỏ sẽ trở thành đại sự, Diêu Trác nhanh tiến lên ôm lấy nam tử họ Chu kia, lớn tiếng nói: “Chu huynh, hiểu lầm hiểu lầm thôi, đây là chủ nhân của ta mà!”

Nam tử kia nghe vậy, ánh mắt trừng lớn hơn nữa, thái độ càng thêm ác liệt, một bên giãy dụa một bên lớn tiếng nói: “Các người có biết ta là ai không? Dám đánh ta! Hôm nay thế nào cũng phải cho ta một lời giải thích! Bằng không chúng ta không để yên đâu!” Quay đầu hướng tới Thanh Phong lầu hô một tiếng: “Ngày thường mời các người ăn uống gì đó đều vô dụng sao!”

Lâm Cận Dung nghĩ, dựa vào xa giá tùy tùng của mình, mấy hán tử đó chỉ sợ cũng đoán được nhà mình chỉ là tiểu quan, nhưng đây là kinh thành, tàng long ngọa hổ, phía sau một tiểu nhân vật, có lẽ cũng có núi lớn để dựa vào, cho nên trả lời thế nào, cần phải có kỹ xảo, liền cười lạnh nói: “Là nhà ai, còn không tới phiên người hỏi tới, người chỉ cần biết, ta đi có họ, ngồi không đổi tên, hôm nay nếu xảy ra chuyện gì, tất nhiên sẽ có người tìm các người gây phiền toái. Không tin, cứ đến thử xem.”

Vài hán tử đứng đối diện một lát, thấp giọng thương lượng. Nam tử họ Chu lại dường như có tính toán, lập tức cười lạnh nói: “Ta cần gì quản người là loại người nào, ta chỉ biết hôm nay hạ nhân nhà người đánh ta! Bằng không để người xem thử xem! Đây là trong kinh, cũng không phải là ai sợ ai.”

Chợt nghe phía sau có người lạnh lùng thốt ra: “Người muốn như thế nào? Là muốn nằm ngay đơ giả chết? Hay là muốn chặt tay chân? Ta sẽ thành toàn cho người!”

“Thiếu phu nhân, là Nhị gia đến đây!” Đậu Nhi vô cùng vui mừng, Sa ma ma hai tay tạo thành chữ thập, cúi đầu niệm Bồ Tát, Hạ Diệp mặt tái nhợt rồi cục thấy vài phần hồng nhuận.

Lâm Cẩm Dung xuyên thấu qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, thấy Lục Giam nổi giận đùng đùng trừng mắt hướng về phía nàng, phía sau hẳn có Lục Lương cùng vài người vạm vỡ khuôn mặt xa lạ, tính ra bên nàng nhiều người, vô luận thế nào cũng không ăn một, liền đem Diêu Trác gọi tới bên cạnh xe: “Sao lại trêu chọc vào người họ Chu này?”

Diêu Trác cười khổ nói: “Hồi bẩm thiếu phu nhân, từ lúc tiểu nhân ở Thanh Phong lâu tới nay, liền luôn luôn có người đến hỏi mua hàng hóa, tiểu nhân chưa được người cho phép, tất nhiên là không dám ra tay. Hẳn là ngày hôm trước tìm đến, thế nào cũng phải quần quít đòi mua, ngày đêm vô cơ gây rối, ra giá cũng không cao, nhưng lúc trước nhìn còn quy củ, sao biết đột nhiên trở nên gian trá như thế?”

Lâm Cẩm Dung liền chứng thật ý nghĩ của mình.

Quả nhiên là ma cũ bắt nạt ma mới muốn chiếm tiện nghi không thành lại xấu xa định lừa bịp tổng tiền.

Chợt nghe có người quát: “Làm cái gì vậy?! Chặn đứng hết cả đường, tự chúng bác sát, là muốn ăn cơm tù sao?” Tiếp theo một công tử trẻ tuổi mặc áo tơ, chân đi hài da kim sức cưỡi ngựa lại đây, một đầu vọt vào giữa đám hán tử, những người đó sợ tới mức nhảy lên mở đường, người kia mới dừng ngựa, vẻ mặt kiêu ngạo đắc ý.

Đây mới là nhà phú quý uy phong trong kinh. Mọi người quay đầu nhìn, thấy phía sau hơn mười người vây quanh hai cỗ xe bò trang sức xa hoa. Quả nhiên muốn qua đường, chỉ cần nhường đường liền không có trở ngại, nhưng bọn họ không chịu, ngại đám người kia chặn đường, cho rằng mấy người này muốn đùa giỡn uy phong. Công tử tuổi trẻ này chỉ sợ cũng chính là bởi vậy mà chạy tới đây xua đuổi người.

Trong đám hán tử kia có người nói: “Người nhà của tiểu quan này dung túng nô bộc hành hung đánh người.” Tiểu quan bát phẩm, tại đây trong kinh quá nhiều, quả thực không được coi là cái gì.

Công tử trẻ tuổi không nói hai lời, cao cao ngồi trên lưng ngựa vung roi quát về phía mấy người đó, mắng: “Ta còn không biết các ngươi hành vi lưu manh vô lại hay sao? Bắt quá là ỷ vào Ứng Thuần Tử thôi. Rõ ràng dưới ban ngày, thế nhưng dám lừa bịp tổng tiền mệnh quan triều đình! Muốn chết a!”

Lục Giam một phen cầm roi của công tử trẻ tuổi, nói: “Thất công tử, đừng vội làm bẩn roi của người.”

Thất công tử nhìn hẳn cười cười, nói: “Mẫn Hành, đệ gặp phiền toái sao? Đám lưu manh này dám bắt nạt người của Thái Minh phủ ta, nếu ta không gặp thì cũng đành thôi, hôm nay gặp, tất nhiên phải trừng trị một phen.”

Chỉ thấy một tỳ nữ áo xanh chạy tới nói: “Thất công tử, phu nhân thỉnh người chó sinh sự, đừng làm xằng làm bậy, cùng bọn họ giảng đạo lý là được, đừng tùy tiện động thủ.”

Thất công tử thu roi, mắng: “Đám cẩu này, nếu không phục thì cứ tới quý phủ của Vinh học sĩ tìm Vinh Thất ta, còn không mau cút đi!” Vài hán tử kia thấy không thể chọc vào, liền giúp đỡ nam tử họ Chu nhanh như chớp rời đi. Lục Giam cùng Thất công tử nói mấy câu, rồi cáo từ, hướng tới xe ngựa đi tới.

Cửa xe mở ra, đám người Hạ Diệp cùng Đậu Nhi, Sa ma ma trắng mặt, nhất tề hô: “Nhị gia!”

Lâm Cẩm Dung nâng mắt lên thẳng tắp nhìn Lục Giam.

Lục Giam đứng ở trước xe ngựa, mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm nàng một lát, lại đóng cửa xe, trầm giọng nói: “Trở về!”

Dọc theo đường đi không khí thực áp lực, Đậu Nhi cùng Hạ Diệp đều là một bộ muốn sống muốn chết, ai cũng không dám mở miệng nói chuyện, chỉ có thể nghe thấy tiếng bánh xe nghiền trên bùn đất ẩm ướt. Lâm Cẩm Dung ngồi thẳng thân mình, gương mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Màn cửa sổ bằng lụa mỏng, ngả tư đường và phòng ốc đều bao phủ trong một mảnh mờ mịt ẩm ướt, dưới ánh hoàng hôn có vẻ phấp phới trong trẻo nhưng lạnh lùng cô tịch.

Xe tới nhị môn, Lục Giam đem cửa xe mở ra, bình tĩnh vươn tay ra với Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung do dự một chút, rốt cuộc vẫn không muốn hấn mất mặt trước hạ nhân, liền vịn vào tay hấn bước xuống xe.

Lục Giam gương mặt bình tĩnh đánh giá nàng một hồi, thần nhiên phân phó Đậu Nhi cùng Sa ma ma: “Các người trước đỡ thiếu phu nhân đi vào.” Cũng không thèm nhìn Hạ Diệp cùng Tống Bằng một cái.

Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Diêu Trác đứng cách đó không xa, thấy Diêu Trác hướng nàng gật đầu, mới xoay người được Đậu Nhi cùng Sa ma ma đỡ đi vào, cũng không liếc mắt nhìn Hạ Diệp một cái.

Lục Giam thấy nàng cước bộ vững vàng, hoàn toàn không giống như bị kinh hách, liền quay đầu đối với Diêu Trác nói: “Qua bên này nói chuyện.”

Lâm Cẩm Dung vào hậu viện, thay đổi xiêm y, chậm rãi rửa mặt rửa tay, thấy Anh Đào bưng bát cháo tổ yến vào, liền ăn hết, nên làm sao liền làm như thế, cũng không hỏi đến bên ngoài Lục Giam cùng Diêu Trác đang làm cái gì. Lúc trước Diêu Trác không nghe Lục Giam, lúc này lại càng không nghe theo Lục Giam, Lục Giam còn phải cùng nàng thương lượng.

Vài nha hoàn thấy thế, đều thật cẩn thận hầu hạ. Đợi đến khi trời sắp tối sầm, Song Toàn tiến vào nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Nhị gia nói đêm nay không đến dùng cơm chiều, giữ Diêu quân sự lại dùng cơm.”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên nói: “Đã biết. Dọn cơm đi.” Một mình một người dùng cơm, lại ở trong phòng lượn hai vòng, ngồi xuống xem Đậu Nhi làm quần áo. Đậu Nhi thấy trong phòng không có người ngoài, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, hôm nay thật dọa người, trong kinh thành này không được như Bình châu, nơi nơi toàn là người xấu.” Ở Bình châu, bọn họ mặc dù không dám nói có thể nghênh ngang đi ở trên đường, nhưng cũng không ai dám động thủ trên đầu thái tử.

Lâm Cẩm Dung không nói gì. Nếu như Lục Giam không nhiều chuyện, hàng hóa sẽ được đưa vào trong cửa hàng, lúc này cửa hàng sắp được khai trương, làm sao còn có tâm tư suy nghĩ việc này?

Đậu Nhi liền đem những lời phía sau nuốt xuống.

Gần canh hai, Lục Giam mới bước vào cửa.

324. Chương 327: Không Tin

Ngoài cửa sổ mưa thu vẫn rơi không ngớt, lá cây bồ đào bị quạt “Xoát xoát” rung động khiến trong phòng càng thêm lạnh lẽo, Lâm Cẩm Dung nắm thật chặt phi bào tổ cẩm trên người, rũ mắt cầm ngân châm chọn lựa bắc đèn.

Lục Giam ngồi ở đối diện, trầm mặc nhìn nàng. Dưới ánh nến, nàng da thịt ôn nhuận, mặt mày bình thản, nhưng hơi hơi mím môi tiết lộ cảm xúc chân thật của nàng. Mặc dù không thể nói là thực phần nộ, cũng là thập phần mất hứng. Nếu hấn không mở miệng, nói vậy nàng cũng sẽ không chủ động mở miệng, sự tình chung quy cần phải giải quyết, Lục Giam thở dài, hỏi: “Là oán trách ta lừa gạt nàng sao?”

Lâm Cẩm Dung ngừng tay, giương mắt nhìn thẳng hấn: “Đúng.”

Nàng trực tiếp như thế, Lục Giam nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào, trầm mặc một lát, rồi nói: “Hiện nay việc quan trọng nhất chính là dưỡng thai, ta cuối cùng chỉ muốn tốt cho nàng mà thôi. Cùng nàng thương lượng, thì nàng lại không nghe.”

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ, tiếp lời hấn: “Cho nên đành phải ra hạ sách này. Ta tình nguyện lúc trước chàng đừng đồng ý với ta làm gì. Làm không được, thì cũng đừng đáp ứng.”

Thật sự là hấn thất tín, Lục Giam cũng không biết phải biện giải thế nào, sau một lúc lâu lại nói: “Mở cửa hàng không đơn giản giống như nàng nghĩ, cửa hàng ở phố Phan Lâu, có nhà nào mà sau lưng không có người chống đỡ? Huống chi, trong kinh không thể so với Bình châu, làm gì cũng có luật lệ đi kèm, không phải muốn mở thì có thể mở, cũng không phải muốn kinh doanh tốt là có thể làm tốt.”

Lâm Cẩm Dung vẫn nhìn hấn, nhìn khiến hấn không được tự nhiên, mới thật yên lặng nói: “Mẫn Hành nói đúng, xác thực không dễ dàng. Ta lúc trước cũng đã từng hỏi thăm, biết trong kinh mở cửa hàng khó khăn,

nhưng đây một cửa hàng trên phố Phan Lâu, một nửa là thương hành từ phần đất bên ngoài đến, vẫn có thể mọc rễ ở trong kinh thành, trở nên giàu có. Mấy phố phụ cận, cũng có vô số dân chúng, mở vô số tiểu điểm, sinh ý thịnh vượng, áo cơm không lo. Trong kinh quyền quý lớn nhỏ vô số, nhưng thực ra không phải từng nhà đều có thể kinh doanh. Lại luận đến luật lệ đi kèm, ta cũng không phải chưa từng bảo Tống Bằng đi hỏi thăm, nhờ người chỉ dẫn. Mặc dù ta chưa từng tự tay mở cửa hàng, nhưng chuyện đối ngoại từ trước đến nay luôn học hỏi, hiểu biết, vốn không đến mức luống cuống không chu toàn.”

Lục Giam bị từng lời của nàng chọc thủng, trên mặt vẫn không lộ ra thần sắc xấu hổ, cũng hết sức bình tâm tĩnh khí nói: “Nàng nói đúng, nhưng không hẳn như lời nàng nói. Nàng phải biết rằng, bên này không thể so với Bình châu, trong cung tùy thời có người sẽ tới cửa hàng để khảo sát, không cho là không được. Còn có rất nhiều việc vặt khác, không thể không quan tâm.”

Lâm Cẩm Dung thở dài, nói: “Ta đều biết, cũng đã có chuẩn bị, này cũng không ảnh hưởng đến ta. Trên đời này làm sao có chuyện tùy tiện suy ngẫm, vừa động thủ đã có thể thư thư phục phục hưởng phúc kiếm tiền dễ dàng? Mọi người đều khó khăn, ta cũng vậy, nhưng bận việc khiến lòng ta an tâm. Ta biết chàng muốn tốt cho ta, nhưng chàng thực không nên như vậy. Trong lòng ta thật sự không thoải mái.” Thật sự không thoải mái, người một phòng, những ai được nàng nể trọng, bị hấn nói hai ba câu liền đổ rạp qua đó.

Hấn không như vậy thì phải làm sao bây giờ? Nhìn xem nàng hai tháng nay đã gây đến mức nào rồi? Lục Giam trầm mặc hồi lâu, nói: “Vay ý của nàng là, cửa hàng này nàng không thể không mở sao?”

Lâm Cẩm Dung nhìn hấn không nói một lời, nhưng biểu tình cùng ánh mắt đều biểu lộ thái độ của nàng.

Lục Giam cũng không nói nữa, biểu tình cùng ánh mắt cũng biểu lộ thái độ của hấn.

Hai người trầm mặc giằng co, ai cũng không thể thuyết phục ai, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi dần dần nhỏ, lại nổi gió, gió lạnh từ cửa sổ ùa vào, thổi trúng ánh nến ở bên trong đột nhiên nhảy nhót, hai người không hện mà cùng vươn tay che ánh nến.

Lục Giam thừa cơ nắm tay Lâm Cẩm Dung, thành khẩn nói: “A Dung, coi như nhường ta, nàng đáp ứng ta được không? Để ta thanh thần ổn định đi làm việc, không phải lo lắng cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung cũng thành khẩn nói: “Nhị lang, đã đi bước đầu tiên rồi, chàng đáp ứng để ta thử xem được không? Ta tuyệt đối sẽ không thất bại. Ta biết nặng nhẹ, ta đối với hài tử trong bụng cũng đau lòng không kém gì chàng.”

Lục Giam nhìn nàng, nàng cũng nhìn Lục Giam.

Sau một lúc lâu, Lục Giam buông tay nàng ra, mặt mũi nói: “Nói thực ra, ta không rõ, vì sao nàng phải chấp nhất vì tiền tài đến vậy? Số tiền này không cần kiếm, chúng ta thoải mái sống qua ngày không phải tốt hơn sao?”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, nhẹ nhàng cười: “Ta không phủ nhận, ta chấp nhất với tiền tài. Nhưng ta có lý do của mình.” Từ trước trong tay nàng có tiền liền vui vẻ, nhìn thấy rất nhiều tiền rơi vào kho phòng sẽ an tâm, cảm giác an tâm này thật tuyệt vời, lúc cầm mấy chiếc chìa khóa kia sẽ cảm thấy thực kiên định. Nhưng giờ phút này, tâm tình của nàng cùng suy nghĩ từ trước cũng có chút khác biệt. Nàng hy vọng mình có thể tiếp tục sống, hoặc nói là vô cùng khát vọng mình có thể sống sót, hơn nữa sống thật tốt.

Nhưng nhân sinh luôn phải phòng ngừa chu đáo mới phải, người thường không biết sinh tử, vậy mà cũng luôn lo lắng sẽ dẫn đến chiều hướng xấu, huống chi nàng đã biết việc sắp xảy ra, tính toán theo chiều hướng tệ nhất, phải chuẩn bị cho thật tốt. Vì vậy, ngoài an bài nhân lực hữu dụng ra, tâm tư nàng còn có niệm tưởng, nếu nàng mở cửa hàng này, tích đức làm việc thiện, có thể ông trời sẽ thương xót, phù hộ nàng cùng hài tử sắp sinh sẽ cùng nhau bình an vượt qua kiếp nạn kia hay không? Nếu như nàng thật sự bất hạnh chết đi, cũng hy vọng có thể kết thiện duyên cho hài tử này, bảo hộ hấn bình an khang thuận trưởng thành.

“Lý do của nàng là cái gì?” Lục Giam nhướn lông mày, nghiêm túc nhìn nàng: “Ta biết cho tới bây giờ nàng vẫn mang theo chìa khóa, từ lúc tân hôn đã là như thế. A Dung, nàng chưa bao giờ thiếu tiền, đồ cưới của nàng tùy tiện đặt ở chỗ nào cũng không tính là thiếu. Huống chi nàng còn có ta có thể dựa vào.”

“Đây là cửa nhỏ nhà nghèo, từ nhỏ đã chịu khổ quen làm thần giữ cửa, có được hay không?” Lâm Cẩm Dung nghiêng đầu nhìn Lục Giam, tươi cười xinh đẹp: “Ngũ tẩu ta, vừa mới gả vào nhà mẹ đẻ, cũng luôn mang

theo chìa khóa bên người, bị nhóm tẩu tử cười nhạo liên thông suốt. Chê cười này, ngay cả Thận Chi đều biết, đêm trước khi ta xuất giá, hấn còn chỉ điểm ta, sợ ta bị chàng và người thân chàng cười nhạo. Nhưng ta chính là thích kiếm tiền a, trước khi thành thân chàng đã biết, thanh danh truyền xa rồi mà, lần đó chàng còn vội vã thay đổi sắc phục chạy tới nhà của ta.....”

Lâm Cẩm Dung vốn muốn điều tiết không khí, nhưng Lục Giam nhìn nụ cười của nàng, trong lòng thỉnh thoảng có chút tư vị không phải: “Nàng cũng biết ta không phải có ý tứ này, ai mà không có ham thích riêng? Ta tích viết chữ tu bổ sách, nàng thích thổi sáo pha trà kiếm tiền, thành thân nhiều năm, đã khi nào ta ngăn cản nàng chưa? Ta không phải kẻ cổ hủ. Nhưng đây là thời kỳ đặc thù, nàng trì hoãn một chút thì có sao? Kiếm tiền ít đi một chút thì thế nào?”

Đây mới là sự cố chấp của Lục Giam, Lâm Cẩm Dung nhìn dáng vẻ của hấn có chút phát điên, cũng không muốn cùng hấn âm ỷ, nhân tiện nói: “Chàng cũng biết ta không phải có ý tứ này. Những gì chàng làm ta đều ghi tạc trong lòng, đa tạ chàng vẫn luôn dung túng ta.”

Dừng một chút, vừa cười nói: “Không phải kiếm ít tiền đi, mà là không kiếm được rất nhiều tiền. Tú châu bên kia Tam ca đã bắt đầu bén rễ, hiện tại lại có Ngô Tương hỗ trợ, nếu có thể mở rộng cục diện bên này, đúng là cơ hội tốt, không nói ngày tiến đầu kim, ngày tiến thiên kim dù thế nào đều trốn không thoát đâu. Mẫn Hành nếu thật sự sợ, sợ cửa hàng của ta bị người khác nuốt trọn hoặc là bị khinh bỉ, cũng giúp ta tìm núi lớn để dựa vào a. Ta thấy hôm nay vị công tử gọi là Vinh Thất kia, hình như là nhi tử của Vinh Đại học sĩ? Có phải là vị quan của Thái Minh chúng ta không a? Ta nhớ rõ chàng đã nói, lão nhân gia hấn là người thương tiếc người cùng gia hương, có phải vậy hay không?”

Hấn hỏi nàng lý do, nói cho nàng, nàng có hấn có thể dựa vào, nàng liền lôi chuyện tẩu tử nàng bị người cười nhạo là cửa nhỏ nhà nghèo, cùng hấn nói nhàn sự: Hấn nghiêm túc cùng nàng thương lượng, để nàng an tâm điều dưỡng, chậm rãi kiếm tiền sau, nàng liền cợt nhả cùng hấn thương lượng tìm Vinh gia làm chỗ dựa để buôn bán. Lục Giam bị tức tay chân phát run, tim đập thành thịch, nhìn lại hấn, ách cổ họng nói: “Nói đến nói đi, nàng bắt quá là không tin ta mà thôi.”

Lâm Cẩm Dung trên mặt tươi cười đột nhiên động lại.

Lục Giam tiếp tục nói: “Nàng không tin ta có thể cho nàng một cuộc sống tốt, nàng muốn kiếm nhiều tiền để lo liệu sau này, cho nên nàng mới như thế, có phải vậy hay không?” Nói tới đây, thần sắc của hấn trở nên thực nghiêm túc, bằng không không có cách nào khác để giải thích hành vi của Lâm Cẩm Dung. Nếu như nàng thật sự là người tính toán chi li, tham tài như mạng, hấn cũng không còn gì để nói, nhưng nàng thường xuyên làm việc thiện, mặc dù không phải tiêu tiền như nước, mà là ra tay có độ, nhưng đủ để chứng minh nàng không phải kẻ yêu tiền thành bệnh.

Có phải vậy hay không? Tin hay không? Hấn thật tình đối đãi với nàng tốt và việc hấn có thể bảo hộ nàng hay không, kỳ thật là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Lâm Cẩm Dung nhìn chằm chằm mặt bàn sau một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Giam nghiêm túc đáp: “Chàng không cần làm âm ỷ với ta, ta muốn sống hạnh phúc với chàng, không muốn cùng chàng tức giận, hy vọng mỗi ngày đều khoái hoạt vui vẻ. Nhưng cửa hàng này ta không thể không mở. Chàng còn nhớ rõ lúc trước Ngô Tương hỏi ta có chí hướng gì không? Lúc ấy ta không thể không biết xấu hổ mà nói ra, bởi vì không chắc có thể thực hiện được hay không, cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ. Hiện tại chỉ có hai chúng ta, ta cũng không sợ chàng chê cười, ta muốn xây dựng một nhà tình nghĩa, dựa vào lực lượng của bản thân giúp những nữ tử bán hàn như Hà thị, Cẩm cô, để các nàng không chịu lẽ loi hiu quạnh, bị người nhà ghét bỏ, thế nhân vắng vẻ, lánh xa đau khổ. Thân là nữ nhi, sinh ra ở nhà nghèo hèn, không phải lỗi của các nàng.”

Lục Giam kinh hãi, nhìn về phía Lâm Cẩm Dung thần sắc còn có chút khác thường, bởi vì tức giận mà môi đang mím chặt cũng chậm rãi trầm tĩnh lại.

Lâm Cẩm Dung thấy hấn thần sắc thả lỏng, liền nhẹ nhàng cầm tay hấn đặt trên bàn, thấp giọng nói: “Mẫn Hành, chàng là nam nhân, thường xuyên hành tẩu bên ngoài, kiến thức so với ta rộng lớn hơn, chàng vốn phải biết rõ hơn ta, bởi vì gia bản vô lực khiến bao nhiêu nam nhân nữ tử chịu khổ, nam nhân cũng đành thôi, nữ tử thì vô cùng đáng thương! Ta biết sức lực của ta rất nhỏ, cũng biết cần rất nhiều rất nhiều tiền,

nhưng cuối cùng đây vẫn là chí hướng của ta, giống như các chàng muốn kiến công lập nghiệp, nổi tiếng trong thiên hạ vậy. Hy vọng chàng có thể thông cảm ta.”

Lục Giam đột nhiên kéo tay nàng ở bên môi nhẹ nhàng hôn một cái, thấp giọng nói: “A Dung, nàng làm ta hổ thẹn.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra, lại nghe Lục Giam nói: “Nhưng mà, xây dựng nhà tình nghĩa đó là một đại sự, mất rất nhiều thời gian, cũng không cần gấp gáp, nàng nghe lời ta đi, chậm rãi trì hoãn một thời gian đi.”

325. Chương 328: Chấp Nhận

Nói không thông.

Lần thứ hai hai người trao đổi vẫn thất bại.

Nhưng là cũng không hẹn trước mà cùng áp dụng tạm thời cho qua việc này, vẫn sinh hoạt như bình thường, cũng vẫn nhìn sắc mặt nhau mà giữ ý. Đám người Sa ma ma vẫn đang đứng thẳng lối tai nghe ngóng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ hy vọng cuộc nói chuyện này nhanh chóng trôi qua.

Ý vị sâu xa là hai người đối với phu thê Hạ Diệp có thái độ bỏ lơ. Đầu tiên nói tới Lục Giam, tuy là hấn ép buộc phải lừa gạt sau lưng, nhưng Hạ Diệp lúc trước đã từng đáp ứng hấn không đem chuyện này nói ra, qua đi lại thất tín, suýt nữa dẫn đến phiền toái, mặc dù hấn không đến mức cùng hai hạ nhân so đo, [lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị] quát lớn hoặc là làm ra vẻ muốn đuổi người đi, nhưng rốt cuộc trong lòng mất hứng, cho nên đó là hờ hững, chẳng quan tâm.

Thái độ của Lâm Cẩm Dung càng rõ ràng. Đầu tiên là mặc kệ đợi cho Hạ Diệp không chịu nổi, chung quanh nhờ người cầu tình, mới ở trước mặt đám người Sa ma ma gặp mặt phu thê hai người, cũng chưa nói cái gì, mà là trực lai trực khứ (nói thẳng không hề vòng vo): “Thừa dịp còn chưa hoàn toàn trở lạnh, chờ ta đem lễ vật năm mới thu thập một chút rồi mang về Bình châu đi thôi.”

Hạ Diệp cùng Tống Bằng ngàn dặm xa xôi, đầy cõi lòng hy vọng cùng vui mừng theo nàng từ Bình châu đến kinh thành, tất nhiên là không muốn cứ như vậy bị đuổi đi, có điều bản thân cũng hiểu được đã mất lòng đối tình, liền chỉ khóc lóc cầu tình.

Lâm Cẩm Dung có tâm muốn nói cho người chung quanh nghe, nhân tiện tiếp lời: “Đừng khóc, ta sẽ không thay đổi chủ ý. Tuy ta biết các người khó xử, nhưng các người đã quên nhiệm vụ chính yếu, đánh mất bốn phận, mặc kệ có bao nhiêu lý do, bốn phận không làm tròn là sai, ta thật sự không thể yên tâm.”

Bốn phận của bọn họ là cái gì? Bọn họ là người mà nhà mẹ đẻ đưa tới cho Lâm Cẩm Dung, bốn phận chính là nghe theo Lâm Cẩm Dung, thời khắc mấu chốt chỉ nghe một mình Lâm Cẩm Dung! Lúc Lâm Cẩm Dung không thể chu toàn mọi việc, thì trở thành đôi mắt cùng lỗ tai của nàng, giúp nàng trông chừng, quản lý, cam đoan cho lợi ích lớn nhất của nàng, nhưng bọn họ chẳng những trước đáp ứng Lục Giam nói dối sau lưng Lâm Cẩm Dung, tiếp theo lại sợ mình bị liên lụy, vi phạm lời thề. Không có sai lầm gì quá lớn, về tình có thể tha, nhưng không thể khiến người nể trọng nữa rồi. Ai biết được, hôm nay bọn họ làm như thế ngày sau gặp phải đại sự gì khác, bọn họ sẽ làm thế nào đây? Tín nhiệm được xây dựng không dễ dàng, nhưng muốn phá hủy hoàn toàn lại rất nhẹ nhàng.

Hạ Diệp nghe vậy, khóc rống thất thanh: “Thiếu phu nhân, cầu người cho nô tỳ một cơ hội nữa.”

Lâm Cẩm Dung thở dài, lại nói: “Thưởng phạt phân minh, đây là phạt, sau đó ta sẽ thưởng. Ngày ấy họ Chu vô lại đối ta vô lễ, Tống Bằng dũng cảm bảo hộ chủ tử rất tốt, trước thưởng mười quan tiền, sau khi trở về ta cũng sẽ không nói gì với người trong nhà, coi như là thay ta cùng Nhị gia đưa lễ vật trở về, chính là đi rồi thì không quay trở lại đây nữa.” Rốt cuộc vẫn giữ lại cho bọn họ vài phần thể diện.

“Đa tạ thiếu phu nhân lưu tình.” Hạ Diệp hiểu được không thể trông cậy vào nữa liền chảy lệ vái một cái thật sâu, Tống Bằng chưa nói cái gì, chỉ hỏi Lâm Cẩm Dung: “Vậy trước khi đi, thiếu phu nhân còn có gì muốn phân phó cho nô tài không?”

Lâm Cẩm Dung lúc này lại lộ một nụ cười: “Cách thời điểm mang lễ về còn chút thời gian, đã nhiều ngày người nhàn rồi rồi, giờ qua chỗ Diêu quân sự hỗ trợ, dẫn hần đi tìm người môi giới, một lần nữa tìm cửa hàng thích hợp, chú ý tìm tòa có hậu viện có thể trữ hàng và phòng ở.”

Tổng Bằng đáp ứng, Sa ma ma lại kinh nghi bất định, chẳng lẽ Lục Giam đồng ý rồi sao? Nhưng không tới phiên mình hỏi, cũng không dám mở miệng nhắc đến với Lâm Cẩm Dung. Nghĩ nghĩ, liền cho rằng, phu thê hai người hần đã nhất trí, bằng không chuyện tư mật như vậy, Lâm Cẩm Dung tuyệt đối không có khả năng công khai rõ ràng an bài trước mặt mình như thế.

Lâm Cẩm Dung đuổi phu thê Tổng Bằng đi, lúc này mới gọi bốn người Đậu Nhi, Anh Đào, Song Toàn, Song Phúc đứng ở trước mặt, hòa hòa khí khí nói: “Các người từ nhỏ đã đi theo bên người ta, trừ bỏ Song Toàn, Song Phúc tuổi nhỏ, thì chưa được bao lâu, Đậu Nhi đi theo 7, 8 năm, Anh Đào cũng có 5, 6 năm, tính nét của các người thế nào ta biết, tính nét của ta các người càng rõ ràng hơn.”

Nói tới đây, Sa ma ma đột nhiên mạnh vỗ đầu, nói: “Thiếu phu nhân thứ tội, lão nô đã căn dặn phòng bếp, nữ đầu bếp chỉ sợ quên việc, thời gian này cũng chưa sai người đưa tới đây, phải nhanh đi xem xét, đừng để quá lửa lãng phí thứ tốt.”

Rõ ràng là thấy nàng giáo huấn nha hoàn thị uy, thấy ở lại đây cũng không hay, cho nên mới tìm cơ né tránh. Lâm Cẩm Dung trong lòng hiểu được, trên mặt nửa điểm không biểu hiện, hòa hòa khí khí nói: “Làm phiền ma ma.”

Mắt thấy Sa ma ma bước nhanh ra cửa phòng, Lâm Cẩm Dung mới lại tiếp tục nhìn về phía bốn nha hoàn: “Ta không phải muốn các người bất kính với Nhị gia, không phải muốn các người lừa gạt Nhị gia, nhưng các người phải hiểu được, rất nhiều sự tình, là chuyện của ta và Nhị gia, các người không thể dễ dàng xen vào, các người chỉ để ý kiên định làm tốt bốn phận của các người, đó là chức trách. Hết bốn phận, ngay cả có gì không ổn, cũng còn có ta. Nếu không, Hạ Diệp còn có nơi để về, các người thì có thể đi đâu?”

Lời này nói ra rất thẳng thắn, đó là muốn các nàng làm tròn bốn phận, phân rõ chủ yếu và thứ yếu, nếu còn không hiểu, lần sau tái phạm tất xấu giống như Hạ Diệp, vậy chẳng trách được ai. Mấy người Đậu Nhi sắc mặt rất khó coi, đặc biệt là Anh Đào, Lâm Cẩm Dung nhất nhất xem ở trong mắt: “Ta đã nói hết rồi, không có việc gì thì tan đi. Chỉ mong các người đừng khiến ta thất vọng, cũng đừng làm cho ta khó xử.”

Đậu Nhi dẫn theo vài nha hoàn quỳ gối hành lễ lui ra, Lâm Cẩm Dung đứng dậy đi đến bên cửa sổ, dựa vào đó nhìn ra ngoài. Ngoài cửa sổ ánh nắng tỏa chiếu, bầu trời xanh trong, lá cây bồ đào vẫn sum suê, có vài phiến lá óng ánh sáng lạn nhẹ nhàng run lên trong gió nhẹ, chim chóc đậu trên cành cao, ra sức xướng ca. Thế giới này, tốt đẹp như thế. Nàng đột nhiên rất nhớ Lệ Chi cùng Lâm Thế Toàn.

Tổng Bằng không còn gì phải cố kỵ, ngênh ngang ở trước mặt Lục Lương đi ra cửa tìm Diêu Trác. Hai người có chút khác biệt, lại đều nhìn chăm chăm vào cùng một vị trí, đó là đại quân sự của nhà này, bởi vậy tuy rằng hằng ngày ở chung hòa thuận, nhưng ngầm ngầm có tranh đấu, Lục Lương sớm đoán được hần không có kết quả tốt, nhìn hần ung dung như vậy, ngược lại ngạc nhiên: “Tổng huynh đệ, người đây là muốn đi đâu?”

Tổng Bằng nghĩ, Lâm Cẩm Dung có thể trước mặt Sa ma ma phân phó hần làm việc, vì thế cũng không sợ Lục Giam biết, liền thần nhiên nói: “Thiếu phu nhân phân phó ta đi tìm Diêu quân sự, có việc phải làm.”

Lục Lương trong lòng nhảy dựng, nhanh bảo lão bà của hần đi tìm Sa ma ma, sau khi được chứng thực, lại nhân trong nhà không có những người khác, không tiện đi tìm Lục Giam, vì thế trông mong đứng chờ ở cửa, đợi đến khi Lục Giam trở về nhà, liền chạy nhanh tiếp đón, nhỏ giọng đem nguyên do sự việc nói ra. Vừa nói, vừa nhìn lên biểu tình của Lục Giam, Lục Giam lại chỉ im lặng nghe xong, bình tĩnh nói một tiếng: “Đã biết.” Sau đó không nói thêm gì nữa.

Lục Lương nhin không được nghĩ, như vậy, Nhị gia đã đổi ý muốn nhân nhượng thiếu phu nhân, trách không được thiếu phu nhân công khai làm việc, vì thế liền nhiều lời một câu: “Nhị gia, người tuổi còn trẻ, nô tài cả gan nhiều miệng, năm đó thê tử của hạ nhân khi có nhi tử Đại Nha, thường xuyên không có việc gì liền dắt tay áo khóc, nô tài ngay từ ban đầu đã phiền muốn chết, sau lại cố ý theo sát nàng, lúc này mới tốt hơn nhiều.”

Lục Giam thần nhiên quét hắt liếc mắt một cái, kéo kéo khóe môi, đi vào nhị môn, thấy xung quanh không có người, lập tức sầm mặt xuống, đi đến đông viện ngồi đó sinh hồn đổi.

Lâm Cẩm Dung nay thủ pháp cũng không giống hẳn, khi đó hẳn chỉ là bức bách nhóm tôi tớ của nàng nghe theo hẳn lời gạt nài, đánh chủ ý là gạo nấu thành cơm; Hiện tại nàng lại quang minh chính đại làm cho cả nhà lâm tường hẳn đồng ý việc này, nếu hẳn biểu hiện ra mất hứng hoặc là không chấp nhận, đó là khiến mọi người biết nàng tổn hại ý nguyện của hẳn, không đem hẳn để vào mắt, hẳn cũng hoàn toàn mất hết mặt mũi. Đúng là người có kế Trương Lương, ta có kế qua cầu rút ván, các hiền thần thông.

Lục Giam phiền chán không chịu nổi, cảm thấy thật sự là phiền toái.

“Thiếu phu nhân, Nhị gia đã trở lại.” Vừa mới bị chinh, Đậu Nhi vẫn đứng bên ngoài, mấy người Anh Đào vô cùng nhu thuận: “Chính là không biết vì sao, nghe Lục Lương nói mấy câu, liền đi đến đông viện.”

“Đã biết.” Lâm Cẩm Dung sửa sang lại châu sai, phân phó nói: “Đem bánh hạt để mới làm ra, lại bưng một bình trà nóng, đi theo ta đến đông viện.”

Lục Giam đang tức giận, nghe thấy ngoài cửa truyền đến thanh âm líu ríu của Song Toàn, nhanh liếc mắt nhìn cửa sổ một cái, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn giả vờ giả vịt mài mực viết chữ.

Lâm Cẩm Dung đẩy cửa ra, thấy hẳn quần áo cũng không đổi, đưa lưng đứng về phía mình, nghe thấy tiếng vang cũng không quay đầu, liền lệnh Song Toàn buông mấy thứ đi ra ngoài, đi đến bàn học giữ mặc định trong tay Lục Giam: “Mẫn Hành muốn viết chữ sao? Ta mài mực cho chàng.”

Lục Giam liếc nàng một cái, nhưng thấy nàng hôm nay dung sắc đặc biệt kiều diễm. Nàng lúc này bất quá mới chỉ mang bầu 3 tháng, chưa lộ bụng, ngực đầy đặn hơn một chút, trên mặt không thoa chút phấn son, cũng đã phá lệ ónh nhuận kiều diễm, lại thêm trên mặt trong mắt kia mang theo vài phần đắc ý tươi cười, thấy thế nào cũng đều chói mắt, đang định không nói lời nào, không để ý tới nàng, cuối cùng thần nhiên hỏi: “Nàng đang mang thai, việc tổn sức thể này sao có thể để nàng làm?”

Lâm Cẩm Dung trên tay không ngừng, cười nói: “Ta cũng không phải kẻ yếu ớt, mài mực có thể ảnh hưởng gì đây? Mẫn Hành không đổi quần áo sao? Có đói bụng không? Bên kia có bánh hạt để mới làm cùng trà nóng, ăn trước đã.”

Nàng càng là không có việc gì, Lục Giam lại càng tức tối: “A Dung nàng thể nào cũng phải chống đối với ta sao?”

Lâm Cẩm Dung mở to hai mắt nhìn hẳn: “Hàng hóa đã đưa tới, người cũng đến, cũng không thể bỏ phí, huống chi đều là đây tớ đi làm, ta bất quá chỉ mở miệng ra lệnh mà thôi. Hôm nay mới an bài Tống Bằng xuất môn, ta có nhân tâm đi theo các nàng làm bánh hạt để, là ta tự tay làm, chàng không muốn nếm thử sao?”

Lục Giam nói: “Không có khẩu vị.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, nói: “Mẫn Hành, ngay lúc đó tâm tình của ta cũng giống như chàng vậy.” Kỳ thật sự tình đến bước này, hai người đều hiểu được, cửa hàng nhất định phải khai trương, bất quá là ai lui một bước mà thôi.

Tia nắng xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiếu vào bình hoa cúc trên án, càng khiến đóa hoa cúc kia sáng lạn như vàng. Lục Giam trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Nàng thật sự rất cố chấp, cũng chỉ có ta mới có thể nhẫn nhịn nàng thôi.”

Nếu như không dung nổi, hôm nay cũng không phải quang cảnh thế này. Lâm Cẩm Dung trầm mặc gấp một miếng bánh hạt để đưa đến bên miệng hẳn, Lục Giam hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, há mồm cắn.

326. Chương 329: Sinh Ý

Qua mấy ngày, đám người Diêu Trác ở phụ cận phố Phan Lâu tìm được một cửa hàng mặt tiền lớn, giá gấp đôi so với chỗ trước đó, Lâm Cẩm Dung tính toán đau xót không thôi, nhưng cũng không bởi vậy mà trách

cứ Lục Giam.

Mới được khai trương, sinh ý của cửa hàng vẫn chỉ bình thản, Diêu Trác liền cùng Lâm Cẩm Dung thương lượng, có nên giảm giá thấp một chút hay không. Lâm Cẩm Dung quả quyết cự tuyệt: “Nơi này không thể so với Bình châu, người trong kinh thành không thiếu tiền, cái thiếu là danh tiếng. Nếu chúng ta hạ giá thấp, người ta không chừng còn tưởng rằng hàng hóa của chúng ta không tốt bằng các cửa hàng xung quanh, nếu không nữa thì, sẽ đắc tội với những người khác.”

Diêu Trác nhíu mày nói: “Vốn là cửa hàng mới mở, thời điểm ban đầu sẽ ít khách, dần dần, sau khi có danh tiếng sẽ tốt hơn nhiều. Chính là trong kinh vật hiếm lạ rất nhiều, cửa hàng càng nhiều hơn, nơi nơi đều có, muốn mở một đường máu, thế nào cũng phải nghĩ ra chủ ý tốt.”

Nếu là ở Bình châu, Lâm Cẩm Dung sẽ mang theo mấy hàng hóa nhà mình tham dự hội ngắm hoa hay tiệc trà xã giao, yến hội của các nữ quyền, tất nhiên sẽ tự động tạo thành phong trào. Nhưng đây là ở kinh thành, người có thể cùng nàng lui tới đa số đều là một ít gia quyến quan nhỏ, những người này phần lớn cũng không có gia cảnh dư giả gì, căn bản dùng không mua nổi mấy thứ này. Nàng chỉ mời những người này đến làm khách, hoặc là ở yến hội nhà người ta đưa ra, cũng bất quá chỉ là đưa đồ cho người mù ngắm mà thôi, có lẽ còn khiến cho người bên ngoài phản cảm.

Lâm Cẩm Dung nâng cằm suy nghĩ hồi lâu, phân phó Diêu Trác: “Người lấy vài món tinh xảo đặc dụng gì đó đưa lại đây, thí dụ như quạt hoa văn màu cối của Uy quốc, quạt Triều Tiên, v.v... Đợi khi nào Nhị gia rảnh rỗi, bảo hắn dẫn ta đến Tướng Quốc tự bên kia du ngoạn một phen, ngày thường người cũng sai người chuẩn bị sạp bày vài món tinh xảo gì đó thử một lần xem.”

Dân có câu: Nhất cử cử nhị cử, cây quạt không rời tay. Quạt, quả nhiên là vật phẩm trang sức không thể thiếu của nhóm phụ nhân, cầm quạt trong tay, phong lưu tẫn hiên. Một thân ham thích, thưởng thức, thân gia, đều có từ một cây quạt nho nhỏ trên tay mà hiển hiện ra. Lâm Cẩm Dung mặc dù không phải đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương gì, nhưng có phong tư ôn nhuận tú nhĩ độc đáo riêng, cầm một cây quạt trong tay tất sẽ khiến cho không ít người chú ý. Tướng Quốc tự mỗi tháng mở ra năm lần, chấp thuận dân chúng ở đó buôn bán, cái gì hiếm lạ đều có, nhiều lần có không ít nữ quyền phú quý đi du ngoạn, Lâm Cẩm Dung chỉ cần khiến cho vài người máu chốt chú mục, sẽ đạt được mục đích.

Diêu Trác hiểu ý, vội đáp ứng, nhanh trở về chọn lựa này nọ, đến lúc chạng vạng, quả nhiên tặng mấy cây quạt tinh mỹ đến cực điểm tới đây. Hai thanh quạt, một cái được sơn mạ, dùng giấy trơn mềm màu xanh, vẽ sơn thủy đậm mực, phi diều bay lượn giữa tầng mây, ý cảnh sâu xa, thể bút tinh diệu; Một cái thì trục xuyên bằng bạc mạ vàng ba mươi bốn cánh quạt thân làm bằng gỗ dát bạc, dùng sợi tơ nối đầu, vàng bạc kim tuyến, lựa mỏng làm đẹp ở giữa, vẽ cảnh hoa mai nở rộ trong đêm, lại có một đôi đom đóm đang bay lượn. Rồi có hai thanh quạt Triều Tiên, một cái vẽ song loan chúc hoa, một cái vẽ tuyết sơn tùng hạc.

Lâm Cẩm Dung xem mà cực kỳ yêu thích, liền gọi mấy người Đậu Nhi đến, chủ tớ cùng thưởng lượng trang phục và trang sức đi kèm với mấy cây quạt này.

Lục Giam về nhà, từ xa thấy bên trong cười đùa thành một đoàn, tâm tình không khỏi cũng trở nên trầm tĩnh. Ba bước thành hai vào cửa, cười nói: “Đang nói chuyện vui gì vậy, cao hứng thành cái dạng này.”

Đám người Đậu Nhi thấy hắn vào cửa, không hẹn mà cùng lui xuống.

Lâm Cẩm Dung cười cầm mấy cây quạt đi qua: “Nhìn xem này, có giống mấy cây quạt vẽ hoa vẽ diều lúc trước công công sai người mang về không?” Lúc ấy nhân tiết Hạ chí, Lục Kiến Tân tặng về hai cây quạt, Lục lão phu nhân phân biệt đưa cho Lâm Ngọc Trân cùng Lã thị, còn khiến Đồ thị đỏ mắt vì không được. Khi đó nàng vẫn là nhi tước, tuy rằng cũng yêu thích, lại chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có, hiện tại nàng làm về sinh ý này, thật sự là không thể tưởng được.

Lục Giam chỉ nhìn liếc mắt một cái, nhân tiện nói: “Mấy cái này còn tinh xảo hơn nhiều.” Lời còn chưa dứt, đã bị hai cây quạt hấp dẫn, cầm lấy chặc chặc lấy làm kỳ, yêu thích không buông tay: “Họa pháp như vậy, so với của chúng ta bên này thật sự hoàn toàn khác biệt. Bất quá cũng quá xa hoa rồi.”

Lâm Cẩm Dung hơi hơi đắc ý: “Đều là đồ trong cửa hàng của ta. Diêu Trác bọn họ chung quanh đã xem qua, chưa thấy nhà nào có.” Tay chỉ vào trục một cây quạt: “Chàng có biết chuôi của cây quạt này giá trị bao nhiêu tiền không?”

Lục Giam thoáng tính ra một chút, nói: “Xa hoa như vậy, sợ là mấy vạn tiền chẳng?”

Lâm Cẩn Dung nhỏ giọng nói: “Hôm qua bán được một cái, 8 vạn tiền. Người mua còn bảo là chiếm được tiện nghi, nói là cống phẩm chỉ có trong cung, rất hiếm lạ. Nhưng chúng ta mua buôn, bắt quá là hai ba vạn tiền thôi.”

Lục Giam giật mình, nói: “Quả nhiên lời nhiều.”

Lâm Cẩn Dung liền hỏi hần: “Khi nào chàng rảnh rồi, dẫn ta đi Tướng Quốc tự một chút được không?”

Lục Giam nhìn nàng không nói, Lâm Cẩn Dung tiếp lời: “Ta là đi giải sầu, cũng không phải đi bán quạt, không khiến chàng mất mặt đâu.” Nàng nhiều nhất chỉ là cầm quạt dạo qua một vòng chỗ có nhiều nữ nhân thôi, nếu có người tò mò, chạy tới hỏi, nàng lại nói cho người ta biết mua ở đâu a.

Lục Giam không trực tiếp trả lời lời của nàng, chỉ bảo: “Đói bụng rồi.”

Nơi đây không thể so với ở Bình châu mỗi người đều biết Lục gia buôn bán, hần chung quanh hành tẩu nếu quản gia vụ người bên ngoài cũng sẽ không chê cười hần; Nhưng nơi này đa phần là đồng sự của hần, trong đó người đọc sách cổ hủ không ít, hần trọng mặt mũi, sợ xấu hổ cũng là điều bình thường, chỉ có thể dùng phương pháp khác. Lâm Cẩn Dung cũng buông cây quạt xuống, gọi người dọn cơm.

Qua hai ngày, trời trong nắng ấm, Lâm Cẩn Dung sáng sớm tỉnh dậy, kinh ngạc phát hiện Lục Giam còn ở trong nhà, đã thay xiêm y xuất môn, chỉ vào một đồng đồ ăn trước mặt nói: “Ta hôm nay có việc muốn đi Tướng Quốc tự một chuyến, nếu nàng ăn hết chỗ này, ta sẽ dẫn nàng xuất môn.”

Lâm Cẩn Dung làm sao nuốt trôi nhiều món như vậy, không khỏi nhú mày chối từ, cuối cùng bịt mũi so với ngày thường ăn nhiều hơn một chút, cảm thấy mỹ mãn thu thập xong xuôi, gọi người đi thông tri Diêu Trác, cầm cây quạt chói mắt kia cùng Lục Giam ra cửa, hướng tới Tướng Quốc tự.

Tướng Quốc tự chính là đại chùa chiến nổi tiếng nhất ở kinh thành, cũng không biết là quy củ từ thời nào, hàng tháng luôn có năm ngày, sẽ mở cửa để dân chúng ở trong đó giao dịch buôn bán. Trước cảnh cửa bên ngoài cùng bán đều là phi cầm miêu khuyến, chim quý hiếm kỳ thú, các thứ trang phục, đa phần là cho nam nhân trẻ tuổi, Trường Thọ, Lục Lương đến nơi đó liền bắt động cước bộ.

Ở sau hai cánh cửa khác là chỗ mua bán mấy món đồ chơi cùng tạp vật, vây quanh phần nhiều là nữ tử, vài người Anh Đào nhìn thấy liền dừng chân, ngay cả Đậu Nhi cũng nhìn xem mặt mày rạng rỡ.

Lại hướng vào phía trong đình viện, bên trong khác với gian ngoài, nơi nơi dựng lều vải màu sắc rực rỡ, cũng có chỗ lộ thiên, bán lại là chút chiếu, bình hoa, an bí, cung tiễn, trái cây đúng mùa, đồ sấy mứt quả các thứ. Tới gần Phật điện, lại là mũ quan, mứt hoa quả, văn chương chi chúc.

Lâm Cẩn Dung nhất nhất xem qua, mặc dù thấy mới mẻ, nhưng không phải thực cảm thấy hứng thú, Lục Giam biết trong lòng nàng nghĩ cái gì, liền thấp giọng nhắc nhở: “Hai bên hành lang dài đều bán là đồ các sư cô thêu làm, linh mật, dóa hoa, châu thúy, nữ nhân có tiền nhân rồi nhiều nhất, nàng có thể đi dạo một vòng. Nếu không thành, còn có Phật điện phía sau, kẻ có tiền cũng nhiều.”

Lâm Cẩn Dung dạo một vòng, tuy có người tò mò ngấm nhìn, có điều không có ai chủ động đến gần, nhưng thật ra vài người Đậu Nhi vô cùng cao hứng mua vài khăn thêu, linh mật, châu hoa. Đợi đến khi đi hết hành lang dài, Lục Giam lại dẫn nàng hướng tới phía sau Phật điện.

Phía sau Phật điện lại là bộ sách, đồ cổ, tranh vẽ, Lâm Cẩn Dung ở đây thấy bãi sạp của nhà mình. Vốn định tiến lên xem, nhưng thấy đằng trước vây quanh vài người ăn mặc hoa lệ, đang cùng tiểu nhị nói chuyện náo nhiệt, thì không đến đó nữa, tính thanh thần ổn định theo Lục Giam xem hần cảm thấy hứng thú cái gì.

Lục Giam cũng không nhìn đến những thứ ngày xưa hần luôn cảm thấy hứng thú nhất, chọn chỗ khuất người thì dừng lại, chỉ vào một sạp phía trước phân phó Lục Lương: “Người đến sạp thứ ba bên trái, mua hết tất cả đồ trên đó cho ta.”

Lâm Cẩn Dung nhìn chăm chú nhìn lại, nơi đó có một lão đầu tóc hoa râm đang ngồi, trên mặt không có vẻ khôn khéo cùng nhiệt tình của người làm ăn, ngược lại mang theo vài phần không thể nể hà, qua loa cho xong, không khỏi thập phần kỳ quái. Lục Lương cũng rất lạ lùng: “Nhị gia đây là vì sao?”

Lục Giam nói: “Người cứ làm đi, cần gì hỏi nhiều? Nhớ rõ phải cò kè mặc cả, chớ làm cho người ta sinh nghi.”

Lục Lương đáp ứng rồi đi. Lục Giam liền dẫn Lâm Cẩn Dung đi đến hành lang bên trong đại điện tìm mấy bộ danh gia đề chữ, để chờ tin tức của Lục Lương. Lâm Cẩn Dung thế này mới hỏi hần: “Đó là ai vậy? Mẫn Hành vì sao phải mua hết đồ của hần?”

Lục Giam liền chỉ vài chủ quán và các loại sạp chung quanh cho nàng xem: “Thấy không? Sạp ở nơi này tất cả đều là quan viên bị bãi chức ở các nơi buôn bán đặc thổ đặc sản cùng hương được, trao đổi để chuyển về nhà. Vị này là một vị bá phụ khi ta ở Giang Nam có quen biết, hần đắc tội với người ta, cho nên rơi xuống kết cục này. Ta tặng hần thì hần không nhận, lại không nỡ để con cháu chịu khổ, thế nào cũng phải tới nơi này buôn bán, ta cũng chỉ làm được đến thế mà thôi.”

Lâm Cẩn Dung thở dài, nói: “Tiền thực trọng yếu a.”

“Lời này rất đúng, tiền đương nhiên trọng yếu.” Phía sau đột nhiên đi tới một người, hồng bào ngân mang, ngọc diện mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu vai Lục Giam, hô gọi: “Mẫn Hành huynh.” Lại mỉm cười cùng Lâm Cẩn Dung thì lễ: “Tại hạ Vinh Thất, gặp qua tẩu tử.”

Đúng là Vinh Thất ngày ấy giúp đỡ giải vây, Lâm Cẩn Dung vội nghiêm mặt hoàn lễ, thối lui đến một bên. Vinh Thất đứng ở nơi đó cùng Lục Giam thấp giọng hàn huyên vài câu rồi rời đi.

Lục Giam quay đầu cười nói: “Nàng thành công rồi, nương tử nhà hần coi trọng quạt trong tay nàng, bảo hần tới đây hỏi ta, cây quạt trong tay nàng là mua từ đâu, ta trực tiếp nói cho hần biết là từ cửa hàng của nàng, nếu hần thích thì cứ tự đến đó chọn lựa.”

Lâm Cẩn Dung ngẩng đầu hướng phương hướng của Vinh Thất nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh hần có một nữ tử dáng người cao gầy đội đầu lạp giống nàng đứng đó, hai người cũng đang nhìn về phía bọn họ, ánh mắt vừa chạm nhau, liền hướng bọn họ hơi hơi gật đầu.

327. Chương 330: Hy Vọng

Thời gian như thoi đưa, đảo mắt đã vào tháng 11, Lâm Cẩn Dung mang thai 5 tháng đã lộ chút bụng, nhưng cũng không mập mạp, từ phía sau nhìn lại, chỉ có thể nhận ra nàng béo lên một chút, cũng không nhận ra là phụ nhân có thai. Từ ngày ấy đi Tướng Quốc tự, xảo ngộ phu thê Vinh Thất không được lâu, cuộc sống của nàng dần trở nên an ổn.

Phu thê Vinh Thất cũng không đến cửa hàng chọn này nọ, thậm chí không thấy gặp mặt. Lâm Cẩn Dung nghĩ đến, bọn họ có nhiều điều cố kỵ, sợ bản thân mượn cơ hội này trèo cao, một khi đã như vậy, nàng càng không cần phải chủ động giao tiếp. Đơn giản đem chuyện này quảng qua sau đầu, chọn thời tiết tốt lại cùng Lục Giam xuất môn, mỗi lần đều là tỉ mỉ trang điểm, hoặc là dùng quạt Triều Tiên rồi trâm gài tóc, hoặc là dùng tơ lụa của Uy quốc, không khoa trương, nhưng thực tình xảo, làm cho người ta liếc mắt một cái có thể nhận ra, gặp rồi lại càng khó quên. Thường xuyên sẽ có nữ quyền tiến lên hỏi thăm nàng mua ở đâu, nàng tất nhiên là cười tủm tỉm nói cho người ta biết.

Nàng không biết đến tột cùng có phải nàng có duyên với nơi này hay không, tóm lại sinh ý của cửa hàng dần dần trở nên thịnh vượng, đến Đông chí đã được người trong kinh thành công nhận, thậm chí so với giao thừa còn được coi trọng hơn, mỗi nhà khi đó đều phải đưa quà tặng trong ngày lễ, cho nên trước sau Đông chí trong cửa hàng luôn buôn bán lời, cũng dần dần có chút danh tiếng.

Khi chuyển hàng hóa xong, thư của Lê Chi cùng Lâm Thế Toàn cũng gửi về đây. Lê Chi làm cho Lâm Cẩn Dung và Lục Giam hai đôi hài, lại may cho tiểu hài tử chưa sinh ra mấy bộ đồ lót, nói với nàng hết thấy đều tốt, khuyên nàng bảo trọng thân thể; Lâm Thế Toàn thì nói năm nay hần không trở về Bình châu qua năm mới, chuyên tâm ở lại Đình huyện bàn việc buôn bán, còn nói từ lúc Ngô Tương đến Giang Nam, khí hậu không hợp, bệnh nặng một hồi, đến bây giờ cũng không chưa khỏe hẳn.

Lâm Cẩn Dung đoán Ngô Tương bị bệnh trận này, ước chừng cũng có liên quan đến tâm tình thất ý của hần, sau khi thương lượng với Lục Giam, khi hồi âm đã đặc biệt sai người mang chút thuốc bổ tới cho Ngô

Tương. Tuy rằng biết Ngô Tương không thiếu, nhưng vẫn là bằng hữu của nhau, tóm lại còn có nhân tình, nên biểu lộ chút trăn an.

Vừa mới tiến vào thán chấp, phu thê Xuân Nha cùng với hai quản sự của Lục gia từ Bình châu mang đến thư của ba nhà Lâm, Lục, Đào và rất nhiều đặc thổ đặc sản và đồ dùng của tiểu hài tử. Bởi vì không biết thai này là nam hay nữ, cho nên vô luận là Đào thị, Lâm Cẩn Âm, hay là Lục gia, đều chuẩn bị đồ cho cả nam oa và nữ oa, rục rờ muôn màu đặt trong mấy thùng lớn.

Thư của Lâm gia là Lâm Thận Chi viết, dùng lời lẽ của tiểu đại nhân thập phần nghiêm túc thuật lại ý của Đào thị, dặn dò Lâm Cẩn Dung nhất định phải nghỉ ngơi, không thể tùy hứng, có việc gì phải cùng Lục Giam thương lượng, có ủy khuất cũng không cần chịu đựng, phải viết thư về nhà nói. Ngoài ra lại cố ý viết một phong thư cho Lục Giam.

Lâm Cẩn Dung đoán Đào thị đại khái là từ chỗ Hạ Diệp nghe ra chút gì đó, hoặc là đoán được gì đó, cho nên mới cố ý phái phu thê Xuân Nha đến chiếu cố nàng, đối với phong thư Lâm Thận Chi viết cho Lục Giam đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Lục Giam xem xong cũng không giấu giếm nàng chỉ nói: “Thê đệ trưởng thành rồi, cũng biết dùng tâm nhân cùng thủ đoạn đối phó với tỷ phu.”

Lâm Cẩn Dung lại tò mò: “Chẳng lẽ hán đối với chàng bất kính sao?”

Lục Giam cười nói: “Làm sao là bất kính? Là rất kính trọng a, sợ nàng chịu ủy khuất, nâng ta lên thật cao. Nàng cầm đọc sẽ biết.” Trong phong thư của Lâm Thận Chi đều là cảm tạ hán chăm sóc Lâm Cẩn Dung cẩn thận chu đáo, có thể dễ dàng tha thứ khuyết điểm của Lâm Cẩn Dung, dù sao đều dùng lời dễ nghe bao che cho Lâm Cẩn Dung, ý tứ biểu đạt rõ ràng, còn dễ dễ hán vui vẻ, cam tâm tình nguyện.

Lâm Cẩn Dung vui mừng từ đáy lòng, sợ nhất chính là Lâm Thận Chi trưởng thành trở thành thư sinh không thức thời lại cổ hủ, hiện nay xem ra, ở độ tuổi của hán đã có thể dùng phương thức này cùng Lục Giam trao đổi câu thông, chứng tỏ hán trưởng thành rất khá. Vì thế vô cùng cao hứng đề bút viết thư cho Đào thị cùng Lâm Thận Chi, Lâm Cẩn Âm nói cho bọn họ biết hết thấy đều tốt lại cảm tạ Đào thị đem Xuân Nha đưa đến đây giúp nàng chiếu cố.

Lục Giam lại có chút lo lắng, bệnh cũ ho khan của Lục lão ông lại tái phát, đã mời rất nhiều đại phu, uống nhiều thuốc, nhưng cũng không thấy chuyển biến tốt. Bởi vậy thời điểm Lâm Cẩn Dung nói chuyện với Xuân Nha, liền gấp riêng hai quản sự của Lục gia, bảo họ kể lại tình huống trong nhà: “Lần trước ta đã nhận được thư, nói cho tổ phụ biết Nhị thiếu phu nhân có thai, thập phần vui mừng, thân thể khỏe mạnh không đáng ngại, sao đột nhiên lại bị bệnh?”

Hai quản sự kia đều là Lục lão ông và Lâm Ngọc Trân chọn lựa, tất nhiên không có nhiều kiêng kỵ, nhất ngũ nhất thập đem tình huống trong nhà kể lại cho hán nghe.

Lục Vân thán 10 xuất giá, Lục Thiệu mượn rượu giả điên, trước mặt già trẻ trong tộc khóc rống một hồi, Lục lão ông khó thở công tâm, miễn cưỡng chống đỡ đưa Lục Vân gả đi, bản thân quá tức giận mà mắc bệnh, ở trên giường nghỉ ngơi hơn nửa tháng, mới có thể đứng dậy, tiếp theo trời trở nên rét lạnh, ngại lạnh không dám xuất môn, ẩm thực giảm hơn phân nửa, tinh thần không còn được như năm ngoái.

Hai quản sự thấy Lục Giam lo lắng, không khỏi an ủi hán: “Đại phu nói, bệnh này của lão thái gia cần phải tĩnh dưỡng, đợi đến thời điểm xuân về hoa nở, cũng sẽ đỡ hơn nhiều.”

Lục Giam suy nghĩ hồi lâu, nhất thời cũng không còn biện pháp khác, đành phải lệnh cho bọn họ nói đến các triệu chứng bệnh của Lục lão ông, nhất nhất nhờ kỹ, chuẩn bị ngày kế đi tìm thái y kê đơn, có thể giúp bệnh của Lục lão ông chuyển biến tốt hơn.

Khi trở lại nội thất, không khỏi nói với Lâm Cẩn Dung: “Ta không biết Nhị thúc phụ cùng Đại ca nghĩ như thế nào, thật sự là muốn bị đuổi đi sao? Nếu là ta, trong lúc này yên ổn làm người, bốn phận cố gắng sẽ có ngày tổ phụ còn có thể tha thứ, lại cho cơ hội một lần nữa, làm âm ỉ như vậy, thật là bất hiếu không khôn ngoan. Ta thật sự lo lắng bệnh tình của tổ phụ, muốn thỉnh thái y kê đơn mang về cho bọn họ sắc thử xem.”

Năm đó Lục Thiệu phụ tử mặc dù chưa từng minh mục trường đảm (trắng trơn) ngộ nghịch với Lục lão ông, Lục lão ông vẫn như cũ vào cuối mùa thu sang năm sẽ mất, cũng không biết đơn thuốc của thái y nơi đây có thể có tác dụng hay không.

Lâm Cẩm Dung cũng không dám đem lời này nói cho Lục Giam nghe, lật xem các vật đủ loại kiểu dáng trong rương nói: “Chàng cũng không phải lần đầu tiên biết bọn họ là loại người nào, nếu bọn họ biết cái gì là hiếu đạo, cái gì là trí tuệ, sao có thể rơi xuống nước này. Hắn khóc lóc trận này, đúng là đề phòng không bị đuổi ra ngoài thôi? Nếu ta đoán không sai, hơn phân nửa là kẻ lẻ công lao cùng ủy khuất của hắn, chính là khóc cho tộc nhân xem. Nếu tổ phụ thực mở miệng đuổi hắn đi, vậy người sẽ trở thành kẻ bất nghĩa. Tổ phụ tức giận hắn chính là vì điều này.”

Nói tới đây, nàng đột nhiên ngậm miệng, một con hổ bông sắc đỏ thẫm lẳng lặng đặt ở một góc trong rương, ánh mắt của con hổ nhỏ thiên chân nhìn nàng, quen thuộc chói mắt.

“Là như thế này. Ta bị nói hai câu cũng là không tính là cái gì, khổ sở nhất vẫn là tổ phụ.” Lục Giam thấy nàng đột nhiên dừng câu chuyện, liền theo ánh mắt nàng nhìn qua, thấy con hổ bông kia, ánh mắt nhất thời trở nên mềm mại, khẽ môi nở nụ cười ôn nhu như nước, thấp giọng hỏi: “Thật là đẹp mắt. Ai làm vậy?”

Lâm Cẩm Dung thanh âm có chút khang khác: “Là cô cô làm.” Nàng lấy đôi hài kia ra, lại ở xung quanh tìm vài thứ quen mắt, cảm xúc dần xuống thấp. Năm đó Lâm Ngọc Trân cũng tự tay làm con hổ bông và vài thứ cho Ninh nhi như vậy, tại sao đã qua nhiều năm, Lâm Ngọc Trân vẫn làm giống y như đúc với kiếp trước?

Lục Giam chỉ để ý cầm lên xem, khen ngợi: “Thật sự là không thể tưởng được, tay nghề của mẫu thân lại giỏi như vậy.” Lâm Ngọc Trân làm mấy thứ này, mỗi một món đều là tốn công phu, tinh xảo vô cùng, còn thập phần mềm mại. Dù hắn đối với Lâm Ngọc Trân có cái nhìn không thoải mái, giờ khắc này trong lòng hắn cũng thập phần cao hứng, cũng nhớ kỹ chỗ tốt của nàng.

Lâm Cẩm Dung ngồi một lát, đột nhiên đứng dậy, đem mọi thứ trong thùng mở ra, lần lượt đi lật xem bên trong có gì. Lại không phải nghiêm túc ngắm nhìn, mỗi một kiện đều là tùy tiện liếc mắt một cái rồi để sang một bên.

Lục Giam thấy nàng như thế, cuống quýt đi giúp nàng: “Nàng muốn tìm cái gì? Cứ nói với ta, để ta thay nàng tìm.”

May mắn, chỉ có 3, 4 kiện là giống nhau, những thứ khác đều thay đổi hình dáng. Làm gì đó cho hài tử, đơn giản chính là mấy thứ kia, cũng không kỳ quái. Lâm Cẩm Dung thầm nhủ với bản thân, quay đầu nhìn Lục Giam cười: “Không có gì, ta chỉ muốn nhìn xem, cái gì đặc dụng, cái gì không thể dùng, cũng tiện bảo các nàng đừng làm thêm. Không lãng phí.”

Lục Giam xoa xoa mu bàn tay nàng, ôn nhu cười: “Sợ cái gì, lần này dùng không xong, còn có lần sau, rồi lần sau nữa, sẽ không lãng phí.” Vừa nói, vừa cầm lấy một áo choàng nhỏ ra: “Đây là Tam thẩm nương làm.”

Chính là một áo choàng hình con hổ nhỏ màu lam xen lẫn phấn hồng, Lâm Cẩm Dung tiếp nhận cảm trong tay xem qua, nghiêm túc nói: “Tam thẩm nương cũng thập phần dụng công, đường may rất tinh tế. Màu sắc này cũng phối hợp rất khá, ta thực thích.”

Lục Giam ánh mắt tỏa sáng, khen ngợi: “Đúng vậy.” Vì một câu tán thưởng này của Lâm Cẩm Dung, hắn bắt đầu liều mạng khen Đào thị, Lâm Cẩm Âm cùng Lâm Ngọc Trân thù thừa giỏi thế nào, Lâm Cẩm Dung mỉm cười, ngừng lời hắn: “Ta biết, đều là vì chúng ta, đều hy vọng chúng ta tốt đẹp.” Rốt cuộc vẫn là thân mẫu của hắn, hắn luôn hy vọng nàng có thể cùng Đồ thị hòa thuận.

Lục Giam liền không hề nhiều lời, ôm lấy nàng ngồi xuống thấp, cúi đầu gọi một tiếng: “A Dung.”

Lâm Cẩm Dung “Ân” một tiếng, hỏi: “Chuyện gì?”

Trong chậu than phi hồng, chiếu lên gương mặt Lục Giam có thêm vài phần hồng nhuận, ánh mắt lại càng đen láy, hắn nắm chặt tay Lâm Cẩm Dung, nhẹ giọng nói: “Ta mấy ngày nay tới giờ, quá thực khoái hoạt, thật hy vọng cuộc sống vẫn sẽ như vậy.”

Lâm Cận Dung cầm tay hắn, đem tay hắn đặt lên bụng của mình: “Sờ đi, hắn đang động.”

Lục Giam thật cẩn thận, nín thở tĩnh khí, lại không nhận được thất vọng: “Không thấy nữa. Hắn là cố ý đứng không?”

Lâm Cận Dung nhận không được cười rộ lên: “Đúng vậy, hắn chính là hài tử bướng bình, chuyên cùng chàng đối nghịch a.”

“Để ta giáo huấn hắn.” Lục Giam vòng ôm thắt lưng nàng, chậm rãi cúi người xuống, đem lỗ tai nhẹ nhàng dán tại bụng nàng, vẫn không nhúc nhích. Hài tử giống như biết, thực nể tình lại giật giật. Tuy rằng chỉ nhẹ nhàng động đậy, Lục Giam lại nắm bắt được, hắn nhận không được thở nhẹ ra tiếng: “A Dung, hắn thật sự đang động, hắn nhất định là nghe được lời nói của ta.”

Lâm Cận Dung ánh mắt đột nhiên có chút ướt át, tay nhẹ nhàng phủ lên mặt Lục Giam, thấp giọng nói: “Nhị lang, mấy ngày nay ta cũng thực vui mừng.” Nàng cũng hy vọng ngày này vẫn cứ bình an trôi đi, cho nên nàng muốn dùng toàn lực để cố gắng.

328. Chương 331: Mời

Hai quân sự của Lục gia còn phải quay lại Bình châu qua năm mới, cho nên sau khi Lục Giam lấy được đơn thuốc từ thái y viện, ngày kế liền khởi hành trở về Bình châu.

Phu thê Xuân Nha rất nhanh liền quen thuộc với hoàn cảnh mới, Xuân Nha có thể viết chữ tính toán, rất nhanh liền thay thế vai trò của Lệ Chi, chẳng những giúp đỡ Lâm Cận Dung quản lý nội viện, còn có thể thay Lâm Cận Dung xem sổ sách đưa ra chủ ý. Nam nhân của nàng tên Lâm Xương thì thường xuyên lui tới cửa hàng, cùng Diêu Trác và các tiểu nhị rất nhanh đã trở nên thành thục, cùng Lục Lương cũng có quan hệ khá tốt. Phi thường hữu dụng, Lâm Cận Dung thực vừa lòng.

Đến khi rảnh rỗi, nàng liền đem đặc sản đặc thổ của Bình châu phân phối, bảo Lục Lương phân biệt đưa cho Lục Giam làm quà tặng vài đồng sự, bằng hữu và quan trên, còn có vài đồng hương, cũng tặng cho Vinh Thất một phần, rốt cuộc là người phú quý, lại có ân tình giải vây lúc trước, tuy rằng người ta không thiếu mấy thứ này, nếu không tặng thì sẽ không để ý, nhưng tặng lại là một chuyện khác.

Sắp tới cửa ải cuối năm, phạm là người có điều kiện, trong nhà đều đưa tới nhiều lễ vật, vì thế Lục Lương mang về rất nhiều đáp lễ, đều là đặc thổ đặc sản các nơi, chỉ có Vinh phủ, và Thái Minh phủ bên kia thì có tặng mấy món ăn thôn quê, một lồng chim trĩ, một lồng thỏ hoang, người tới đặc biệt chỉ ra, là Thất gia tự mình săn bắt.

Khí hậu càng ngày càng lạnh, thời tiết cũng càng ngày càng tối sớm, sau khi có chút tuyết rơi xuống, Lâm Cận Dung liền tính toán làm nổi thịt thỏ hoang và thịt dê, lại ủ một bình rượu ngon cho Lục Giam, để hắn thả lỏng.

Lục Giam về trễ gần một canh giờ so với bình thường, trời sắp tối mới về đến nhà, không kịp thay quần áo, trước hết đưa một bái thiếp nạm vàng cho nàng: “Là nương tử của Vinh Thất mời nàng đến quý phủ ngắm hoa mai.”

Trên bái thiếp nạm vàng chữ viết tư thái phong lưu, có ý cảnh, nhìn ra được chủ nhân là người phong nhã, Lâm Cận Dung hồi lâu chưa từng tham dự tụ hội như thế, kỳ thật có chút nhớ nhung, lại ngại người ta bắt quá chỉ tùy tiện mời mà thôi, liền cùng Lục Giam thương lượng: “Mẫu Hành thấy ta nên đi hay không nên đi?” Nếu cảm thấy không tiện, nàng có thể lấy lý do mang bầu 6 tháng mà nhẹ nhàng chối từ, cũng không sợ đắc tội. Nhưng Lục Giam nghiêm túc hỏi nàng: “Nàng có muốn đi hay không? Biết nàng hoài thai, Vinh Thất nói với ta, không mời nhiều người, không có kẻ hay ganh tỵ, cũng chỉ là ở bên trong ẩm đình ngồi ngắm hoa pha trà... Nhiều nhất chính là ngâm thơ viết chữ, đánh đàn thổi sáo thổi, mọi thứ nàng đều biết, cũng không sợ khiến người ta chê cười đâu.”

Lâm Cận Dung nói: “Ta không phải người hay nhần nhó, cũng không phải sợ luống cuống, bắt quá lo lắng không phải lời mời thật tình thật lòng thôi, một khi đã như vậy, ta đây liền viết hồi thiếp (thiếp trả lời).”

Lục Giam lại cười nói: “Để ta giúp nàng.” Vì thế lệnh Anh Đào lấy giấy tờ đến, tự mình giúp Lâm Cẩn Dung mài mực rồi xem nàng viết hồi thiếp.

Trong trường hợp này cũng có liên quan đến ích lợi của cửa hàng, Lâm Cẩn Dung không thể không cẩn thận, liên tục viết ba, bốn lần, chính mình cảm thấy là trình độ tốt nhất mới đưa cho Lục Giam xem: “Chàng xem thể này không bị mất mặt chứ?”

Lục Giam tiếp nhận nhìn qua, cười nói: “Không cần lo lắng bị người so sánh, tuy rằng nàng sinh trưởng phú quý, nhưng cũng là tài nữ nổi danh ở Bình châu chúng ta. Mỗi người mỗi vẻ, dù chữ viết của nàng không có nhiều vẻ đài các phong lưu, nhưng nàng có bút lực mạnh mẽ, cũng không thua kém ai.” Nói tới đây, hẳn rất có vài phần kiêu ngạo.

Ai cũng đều thích lời dễ nghe. Lâm Cẩn Dung mặc dù không dám coi lời nói của hắn là thật nhưng tự mình cầm hai bái thiếp đối lập một phen, thấy cũng có thêm chút tự tin... Liền cười nói: “Chàng nói đúng, nếu không nữa thì, pha trà thổi sáo mặc dù ta không phải là cao thủ nhất đẳng, nhưng cũng không đến mức mất mặt. Nàng ta mặc dù sinh trưởng trong cảnh phú quý, nhưng ta bất quá chỉ mang theo tâm tư bình thường cùng nàng kết giao, thấy thích hợp thì nhiều lời vài câu, nếu không hợp thì ít đi vài câu, không có gì phải lo lắng.”

Lục Giam thấy nàng nói như thế, liền thanh khen ngợi: “Đúng là như vậy, không a dua, không kiêu ngạo, bình thường là tốt rồi.” Gọi người tiến vào cầm hồi thiếp gửi đến Vinh phủ, sau đó hỏi: “Nghe nói nàng đang chuẩn bị đồ ăn ngon?”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Trời giá rét, làm một nồi thịt thỏ hoang cùng thịt dê ăn, bảo người ủ nóng một bình rượu cho chàng, cho chàng thoải mái.”

Trong chốc lát, rượu và đồ nhắm mang lên, Lục Giam tâm tình tốt, liền hỏi: “Có làm nhiều không? Làm cho đầy tớ hai bàn tiệc, bọn họ mấy ngày nay hầu hạ vô cùng tốt.” Xoa bóp trên mu bàn tay của Lâm Cẩn Dung một chút, cười nói: “Nhìn xem, béo lên này.”

Lâm Cẩn Dung đem rượu đã ủ nóng rót đầy chén cho hắn: “Sớm an bài rồi, hiện nay một bàn ấy người Sa ma ma, Lục Lương Trường Thọ bọn họ thì có một bàn ngồi ở gian ngoài.” Vì thế phân phó Đậu Nhi cùng Anh Đào đang ân cần hầu hạ ở một bên: “Đi ăn đi, nơi này không cần các người hầu hạ, có việc ta sẽ gọi các người.”

Đợi đến khi hai người rời đi, Lục Giam một ngụm uống cạn chén, xuyên thấu qua hơi nóng của thức ăn bốc lên nhìn Lâm Cẩn Dung, liền thấy nàng trong trắng lộ hồng, đầy đà xinh đẹp, vì thế cảm thấy toàn thân trở nên khô nóng, muốn cởi ngoại bào.

Lâm Cẩn Dung vội hỏi: “Tự dừng thoát y làm cái gì? Cẩn thận cảm lạnh.”

Lục Giam cười nói: “Ta khỏe mạnh, không sợ.” Nói xong đứng dậy đi đóng cửa, còn cài then, trở lại đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Cẩn Dung, ôm đầu vai nàng, tà nghệ nhìn nàng, thấp giọng nói: “Ta đói bụng.” Đúng là vẻ há mồm đói bụng.

Lâm Cẩn Dung bật cười, bưng cái chén để hắn uống rượu: “Đói bụng thì ăn đi, một bàn đồ ăn ngon thế này, còn chưa đủ cho chàng sao? Nói đi, muốn ăn cái gì, ta gấp cho chàng.”

“Muốn ăn cái này.” Lục Giam cầm tay nàng uống rượu, rượu uống xong, thuận thể nhẹ nhàng cắn tay nàng một cái, thấy Lâm Cẩn Dung đột nhiên mở to hai mắt, không khỏi cười xấu xa, đem môi tiến lại gần, Lâm Cẩn Dung ghét bỏ đẩy hắn: “Miệng đầy mùi rượu.”

Lục Giam không thuận theo: “Hôn một cái cũng không được sao? Nàng thật sự rất nhẫn tâm a.” Thuận thể lại nhẹ nhàng huých vào ngực nàng một cái, Lâm Cẩn Dung không khỏi thối hắn một ngụm, lại nghe ngoài cửa có người nhẹ nhàng đẩy hai cái, còn truyền đến thanh âm giáo huấn của Sa ma ma: “Tất cả đều chạy tới ăn uống, cũng không còn ai ở trong này trông chừng, Nhị gia cùng thiếu phu nhân muốn thứ này thứ kia thì đi tìm ai đây?”

Lục Giam nhanh đứng dậy, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cửa đột nhiên không có tiếng động, xung quanh im lặng một mảnh, vô cùng xấu hổ.

Trong nháy mắt, đám người Sa ma ma phản ứng lại, nhanh chóng rời đi, Lâm Cẩm Dung không khỏi ha ha cười ra tiếng, Lục Giam ngốc lẳng một lát, chạy tới bỏ then cửa xuống, nhưng cũng không mở cửa ra, để cho nó khép hờ, oán giận nói: “Càng ngày càng không có quy củ. Từ trước nhìn thấy cửa đóng còn biết tị hiềm, hiện tại còn dám đẩy cửa.”

Lâm Cẩm Dung lạnh lạnh nói: “Ai sẽ biết chàng đứng vào thời điểm này cũng có nhân tâm a? Ngày mai Sa ma ma sẽ nói chuyện với chàng đó.”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Ta cũng không làm gì khác.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng cười, lại châm cho hắn một chén rượu, gấp một khối thịt thỏ hoang: “Ăn đi.”

Lục Giam cũng gấp cho nàng một miếng thịt dê: “Nàng cũng ăn đi.”

Rượu uống chưa đủ độ, hắn lại ngồi không yên, tiến đến bên tai Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói vài câu: “Nàng thật đẹp.” Lâm Cẩm Dung sắc mặt ửng đỏ, ở bên hông hắn dùng sức nhéo một phen. Lục Giam nhin đau, chính là da mặt dày ha ha ngày ngọ cười.

Qua hai ngày, Lâm Cẩm Dung mang theo Sa ma ma và Đậu Nhi đến phủ Vinh đại học sĩ.

Nói đến vị Vinh đại học sĩ này, cũng là người tài giỏi nhất của Thái Minh phủ bao năm qua, hắn từ năm hai mươi sáu tuổi đã đỗ thám hoa, văn thái phong lưu, được Thiên Tử yêu thích, bắt đầu làm quan bát phẩm, một bước lên mây, trở thành Tham Tri chính sự, năm trước mới bãi chính (nghỉ hưu), phong làm Tư chính điện đại học sĩ, có vai trò cố vấn. Đây là tôn vinh của cá nhân hắn, hiếm có là con cháu lại rất có tiền đồ, bấy nhiêu tử ngoại một người hay du ngoạn bên ngoài, sáu người còn lại thì ba người đã đỗ tiến sĩ. Hơn nữa lúc hắn tại chức giúp đỡ không ít người, tính tình lại ôn hòa mượt mà, cho nên, cho dù hắn đã bãi chính, thanh danh thế lực cũng không bởi vậy mà sa sút bao nhiêu.

Vinh phủ là dinh thự được ngự ban, gác cổng uy nghiêm, Lục Lương tiến lên đưa danh thiếp, còn lo lắng sẽ bị người ta khinh thị, kết quả người gác cổng đã sớm được phân phó, không nói hai lời liền mở cửa, tới nhị môn, lại có ma ma có thể diện mỉm cười tiến lên hành lễ vấn an với Lâm Cẩm Dung: “Thất thiếu phu nhân nhà chúng ta mới nhận được tin tức, đang từ bên trong đi ra, biết Lục Nhị nương tử thân mình không tiện, chúng tiểu nhân phải cẩn thận hầu hạ.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười đáp hai câu, không đợi nhiều lời, Đậu Nhi đã phát tiền thưởng. Bất cứ thời điểm nào, tiền tài chính là phương tiện mở đường, hai ma ma kia thấy nàng ra tay hào phóng, vẻ ngoài lại đoan trang xinh đẹp, ứng đối khéo léo, cũng không có vẻ bần rùn luống cuống như những nhà nghèo hèn khác, trong lòng giấu giếm chút khinh mạn cũng thay đổi mà có thêm vài phần ân cần.

Lại đi phía trước mấy bước, đã thấy một nữ tử dáng người cao gầy thon thả, mặt mày dịu dàng khoát áo choàng lông chim sắc đỏ thắm, được 5, 6 nha hoàn, ma ma vây quanh đi ra, chưa nói đã cười: “Khách quý khách quý, Lục Nhị tẩu không oán trách ta không nghênh đón từ xa chứ?”

Xưng hô một tiếng Lục Nhị tẩu, cũng là ý tứ muốn kết giao, hai ma ma kia liếc nhau, chạy nhanh tiến lên hành lễ vấn an: “Thất thiếu phu nhân đến đây.”

Trừ bỏ lần trước cách qua lớp khăn che mặt mông mông lung lung, hai người kỳ thật xem như lần đầu tiên gặp mặt. Lâm Cẩm Dung nhìn vị thiếu phu nhân của Vinh Thất này không chút nào làm ra vẻ, ôn hòa ngọt ngào, trong lòng sinh ra vài phần hảo cảm, lại nhìn thấy trên tóc nàng có cài trâm đặc sắc tiên minh, rõ ràng là trâm gài tóc Triều Tiên mua từ cửa hàng nhà mình, vẻ bán khoán đã bớt đi nhiều, liền cười nói: “Ta thân mình không tiện, gần đây ít khi xuất môn, nhưng nhìn thấy bái thiếp của Thất thiếu phu nhân mời lại muốn đến đây.”

“Là mua từ chỗ của tẩu, sợ cho các người thêm phiền toái, nên đến lặng lẽ mua thôi.” Vinh Thất thiếu phu nhân thấy Lâm Cẩm Dung nhìn trâm gài tóc trên đầu mình, có chút ngượng ngùng sờ sờ, dẫn nàng đi vào bên trong: “Ta nghe nói tẩu giỏi về pha trà thổi sáo, đặc biệt muốn làm quen với tẩu, ngày ấy thấy tẩu viết hồi thiếp, thật sự là chữ rất đẹp. Phu thê hai người đứng là chân chính tài mạo song toàn.”

Lâm Cẩm Dung thực kinh ngạc, nàng chưa bao giờ từng chủ động trong lúc giao tế với nữ quyến ở kinh thành biểu lộ ra sở trường của mình, tại sao Vinh Thất thiếu phu nhân lại biết? Cũng không tiện hỏi, chỉ đi theo khen ngợi phu thê Vinh Thất.

Vinh Thất thiếu phu nhân mỉm cười: “Tẩu chớ có khen hần, ưu điểm lớn nhất của hần ngoài học văn ra, chỉ là hơn vài phần trung nghĩa mà thôi.”

329. Chương 332: Tán Thành

“Tòa nhà này là ngự ban, cho nên không dám dễ dàng thay đổi vận mệnh.” Vinh Thất thiếu phu nhân dẫn Lâm Cẩm Dung chuyển 2, 3 lần, tới trước một ẩm đình, chỉ vào vài cọng mai vàng số lượng không nhiều lắm vừa vụn đang nở thì cười nói: “Nếu có tuyết, nhìn qua cũng có vài phần ý tứ, có điều dường như thời tiết muốn cùng ta đối nghịch, ngày hôm trước thời điểm phát bá thiếp còn có tuyết rơi, nhận được hồi thiếp xong, nó liền ngừng rồi.”

Lâm Cẩm Dung hiểu được ý tứ của nàng, kỳ thật chính là gián tiếp nói ỉnh biết, phủ kỳ thật không lớn, hoa mai cũng không có gì khác biệt, bất quá chính là một đám nữ nhân nhàm chán muốn mượn cái cớ mà tụ tập thôi.

Lập tức mỉm cười, nói: “Cảnh từ tâm sinh, nếu vui vẻ, ba phần đẹp cũng thấy thành mười phần, nếu không vui, mười phần đẹp cũng bắt quá chỉ có ba phần.”

“Đúng là ý tứ này.” Dung Thất thiếu phu nhân bất động thanh sắc đánh giá Lâm Cẩm Dung một phen, dẫn nàng vào ẩm đình: “Bên trong có hai người đều là bằng hữu thân cận, cũng rất thoải mái, tẩu cứ tự nhiên.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy có hai mỹ nhân đứng lên bên cạnh chậu than bằng đồng, đều là tầm hai mươi tuổi, một người mặt tròn mắt to, miệng anh đào nhỏ xinh, một người mi dài mắt phượng, môi đầy đặn, trên mặt đều hàm chứa ý cười nhợt nhạt, mang theo vài phần suy tính cao thấp đánh giá Lâm Cẩm Dung.

Vinh Thất thiếu phu nhân nhất nhất giới thiệu cho Lâm Cẩm Dung nhận thức: “Người mặt tròn là Hứa Hạnh nương, người có mắt phượng là Triệu Quỳnh nương.” Cũng không nói với Lâm Cẩm Dung phu gia hay trưởng phu các nàng là ai.

Lâm Cẩm Dung cũng biết không nên hỏi, chỉ không kiêu ngạo không siểm nịnh cùng các nàng hành lễ, lại thấy các nàng đều chỉ xưng khuê danh, cũng báo tên như thế.

Hứa Hạnh nương cùng Triệu Quỳnh nương thấy nàng bụng to, đương nhiên sẽ không chịu nhận lễ của nàng, vội đỡ nàng, tìm một chỗ thoải mái rồi an trí nàng ngồi xuống: “Đều là là nữ nhân, hiểu được thân thể tẩu bất tiện, cần gì khách khí?”

Hứa Hạnh nương nhanh mồm nhanh miệng: “Dung nương, nghe nói chữ viết của tẩu rất đẹp đúng không?” Dung nương này chính là để gọi Lâm Cẩm Dung. Trong kinh nữ tử làm quen với nhau có thói quen ở sau tên thêm chữ nương, Triệu Quỳnh nương, Hứa Hạnh nương không rõ danh tính, chính trong tên nhất định phải có hai chữ Hạnh, Quỳnh.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười, cũng không mở miệng, bảo nàng sao có thể trước mặt vài người xa lạ trực tiếp trả lời đây? Nếu đáp ứng giống như là khoe khoang vậy.

Triệu Quỳnh nương lớn tuổi hơn một chút, vội hỏi: “Nhìn xem muội nói cái gì kia? Muốn tán thưởng thì đâu có hỏi người ta như vậy chứ?”

Vinh Thất thiếu phu nhân ở một bên phân phó thị nữ hầu hạ xong, quay đầu cười nói: “Hạnh nương, muội thấy chữ viết của ta thế nào? Nếu thấy miễn cưỡng có thể đập vào mắt, vậy chữ của Dung nương chắc chắn có thể lọt vào mắt xanh của muội a.” Đây là cách nói khiêm tốn, nhưng trên thực tế chữ viết của nàng như thế nào, không chỉ là chính nàng trong lòng đều biết, mà hai người kia cũng vậy, Triệu Quỳnh nương liền cười nói: “Nếu Trương San nương của chúng ta thấy đẹp, vậy nhất định là như thế.”

Trương San nương tất nhiên là cách gọi thân mật của Vinh Thất thiếu phu nhân, nghe nàng trước mặt mọi người khen ngợi Lâm Cẩm Dung, Hứa Hạnh nương liền nói với Lâm Cẩm Dung: “Dung nương đừng để ý a, ta nói chuyện chính là như vậy.” Vừa nói, lại coi trọng chải tóc trên đầu của Lâm Cẩm: “Cây trầm này là mua ở cửa tiệm Đường gia đúng không?”

“Đúng vậy.” Lâm Cẩm Dung không khỏi trang điểm cho hợp với tình hình, nàng hôm nay dùng đúng là trầm dương chỉ bạch ngọc hình hoa mai mà Dương Mạt tặng cho nàng, không nghĩ tới Hứa Hạnh nương liếc mắt

một cái đã có thể nhận ra, mỗi một món trang sức của cửa hàng Đường gia có thể làm được đến mức này, đúng là hiếm có.

Hứa Hạnh nương hơi hơi đắc ý: “Ta nói đúng mà, ta xem liền nhận ra ngay. Cũng chỉ có nhà hần mới có thể làm ra tương ngọc nạm vàng tinh xảo như vậy.”

“Được rồi, cái gì muội cũng biết, nói thật nhiều a.” Vinh Thất thiếu phu nhân lệnh cho thị nữ dọn xong trà cụ, chuẩn bị tự mình động thủ pha trà mỉm cười đối với Lâm Cẩm Dung nói: “Nha đầu kia từ nhỏ dường như đã sợ người ta không biết nàng nói nhiều vậy.”

Hứa Hạnh nương hơi hơi đỏ mặt, nói: “Ta chưa nói sai a.”

“Hiểu được là muội thích nhất các món đồ trang sức của cửa tiệm Đường gia mà.” Triệu Quỳnh nương cầm cây quạt tuyết trắng mai hồng che non nửa khuôn mặt bốn cợt nói: “Vậy muội nói xem, cây trâm này là do thợ nào làm ra?”

Hứa Hạnh nương liền cười: “Câu hỏi này không làm khó được ta, trong Đường gia người am hiểu nhất về tương ngọc nạm vàng là Đường lão Tam, cây trâm này tất nhiên là do hần làm.”

Triệu Quỳnh nương liền hỏi Lâm Cẩm Dung: “Dung nương cùng ta nhìn thử xem, có thật là thế không?”

Đậu Nhi bước lên phía trước thay Lâm Cẩm Dung lấy xuống, hai tay dâng lên. Lâm Cẩm Dung thấy Triệu Quỳnh nương đem cây trâm nương theo ánh nắng mà nhìn, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ là ai làm đều có thể nhìn ra sao?”

Vinh Thất thiếu phu nhân liền nói cho nàng biết: “Tẩu có điều không biết, cửa tiệm của Đường gia luôn được nhóm nương nương trong cung cực kỳ yêu thích. Nhà hần làm trang sức đều rất chú ý, lão gia chủ sợ các nhi tử nội bộ lục đục làm hỏng đại sự, liền đem trọn vẹn tay nghề dạy bọn họ, có người chuyên làm phỉ thúy, có người chuyên làm ngọc, có người chuyên làm vàng bạc, còn có người chuyên khảm, điêu khắc, vật lưu niệm cũng đại đồng tiểu dị, thí dụ như cây trâm hình hoa mai này, đúng là do tay nghề của Đường lão Tam làm ra.”

Bên kia Hứa Hạnh nương đã nở nụ cười: “Thấy không? Trên cây trâm này có ba đóa hoa mai, không phải Đường lão Tam thì là ai?”

Lâm Cẩm Dung nghiêng người qua xem, quả nhiên thấy phía sau mấy chữ Cửa hàng vàng bạc Đường gia có khảm ba đóa hoa, không có tâm xem xét thì không thấy. Không khỏi khen: “Thật sự là thú vị.”

Triệu Quỳnh nương cùng Hứa Hạnh nương liếc nhau, hướng Vinh Thất thiếu phu nhân ra hiệu, Vinh Thất thiếu phu nhân chỉ làm như không thấy, chuyên tâm chủ định pha trà, trong chén nước màu ngà điểm ra hình sông núi, tuy là giấy lát liền tan đi, nhưng rất cuộc vẫn biểu lộ được ý tứ.

Lâm Cẩm Dung không khỏi khen: “Thật sự là hảo thủ pháp.”

Vinh Thất thiếu phu nhân liền mang theo vài phần ngượng ngừng cười: “Chê cười rồi, ta vẫn không bằng Đại tỷ nhà ta, chỉ được một khắc, chậm một chút liền không thấy nữa, nàng lại có thể khiến tất cả người ngồi đây có thời gian thấy rõ ràng.”

Hứa Hạnh nương liền đẩy Lâm Cẩm Dung: “Xem bộ dáng Dung nương cũng là người hiểu về pha trà, không biết chúng ta có thể có vinh hạnh thưởng thức một chén của tẩu hay không?”

Nay cũng không thể so với năm đó đoạt lấy sự nổi bật của Lục Vân, Lâm Cẩm Dung đương nhiên chối từ: “Ta thân mình không tiện, không thể đứng lâu, xin thứ tội.”

Hứa Hạnh nương cùng Triệu Quỳnh nương chính là không thuận theo, thế nào cũng phải quán quít đòi nàng pha trà, một người nói thay nàng đun nước trà, một người nói thay nàng nghiền trà, đều bảo không cần nàng làm mấy việc vất vả, chỉ cần an tâm ngồi hoàn thành bước mấu chốt cuối cùng kia. Vinh Thất thiếu phu nhân cũng không ngăn cản, chỉ hàm chứa cười ngồi nhìn.

Nhìn tình thế này, Lâm Cẩm Dung không khỏi trầm nghĩ, nàng hôm nay phải bộc lộ tài năng. Tuy rằng hôm nay nàng đáp ứng lời mời ngồi ở đây, cũng thấy được những người này chưa thật sự tiếp nhận nàng, nếu nàng luống cuống, hay là không đủ tài văn chương, như vậy tiếp theo, nàng sẽ không thể được mời đến

đây nữa. Lúc trước hỏi nàng viết chữ đẹp hay không, hiện tại lại bảo nàng pha trà, đều là vì một nguyên nhân. Đạo lý rất rõ ràng, người với người kết giao, luôn luôn vì một cái gì đó mà đáng kết giao.

Lâm Cẩm Dung liền mỉm cười đứng lên: “Nếu là các vị không chê, ta đương nhiên là không sợ mất mặt.” Không quan hệ tới việc tranh cường đấu ngoan, chính là không muốn bị người khác khinh thị. Nàng là một người ngoại hướng (ở bên ngoài đến đây), vô quyền vô thế, muốn sống yên ở kinh thành, xâm nhập vào vòng tròn vốn không thuộc về nàng, muốn được người khác tán thành, vốn không phải là chuyện dễ dàng.

Vinh Thất thiếu phu nhân trên mặt lộ ra vài phần ý cười, muốn chỉ huy thị nữ hỗ trợ, Lâm Cẩm Dung mỉm cười cự tuyệt, chỉ vào Đậu Nhi nói: “Nàng hằng ngày ở bên người ta hầu hạ đã quen, cái gì cũng đều biết rồi.”

Ngày hôm nay, trời nửa âm u nửa sáng sủa, gió nhẹ đem mùi hương mai vàng thổi vào trong đình, ba nữ nhân trẻ tuổi mặc quần áo đẹp dễ quý giá lấy đủ loại tư thái thoải mái nhàn nhã ngồi ở ẩm đình, hết sức chuyên chú xem Lâm Cẩm Dung pha trà.

Lục Giam từng tán thưởng, thần vận thời điểm Lâm Cẩm Dung pha trà, có thể sánh bằng mây trôi trên trời. Nàng bụng to, không phải là lúc xinh đẹp nhất, nhưng quanh thân nàng tản mát ra ý vị chân thực nhất tự nhiên nhất. Nàng cố ý không chế — chỉ so với Vinh Thất thiếu phu nhân hơn một chút, đúng là đạo làm khách.

Thực hương, thực vị cũng không cái nào thiếu, Vinh Thất thiếu phu nhân đem chén trà Kiến châu đặt bên môi uống một ngụm, thật tình thật lòng khen Lâm Cẩm Dung: “Thật sự là hiếm có.” Cũng không biết là khen ngợi tài nghệ pha trà của nàng, hay là khen nàng biết lễ phép.

Triệu Quỳnh nương sâu kín nói: “Nghe nói Dung nương còn giỏi thổi sáo, năm đó ta cũng từng ở trong cung gặp qua một nữ tử thổi sáo, thật sự là rất hay, đã qua nhiều năm, vẫn muốn cảm thụ lại cảm giác lúc đó.”

Lúc này đây, Vinh Thất thiếu phu nhân lại mỉm cười đánh gãy lời: “Đây là việc tốn sức, nàng vẫn còn đang mang bầu mà. Quỳnh nương nếu thực sự có nhã hứng này, đợi sau khi tẩu sinh hạ hài tử, tẩu lại thiết yến mời chúng ta đến nha.”

Lâm Cẩm Dung liền thoải mái nói: “Nếu đã vậy, ta đương nhiên sẽ không chối từ.” Đến đây, nàng biết, tới thiếu nàng đã được Vinh Thất thiếu phu nhân tán thành ba phần.

Hứa Hạnh nương ha ha cười, tiếp lời nói: “Triệu Quỳnh nương, đến lúc đó tỷ không được quên, ta muốn ăn ngon a.”

Triệu Quỳnh nương liền sáng giọng: “Muội đúng là đồ tham ăn mà!” Giấy lát lại nói: “Ngồi không thật nhàm chán, chúng ta ngâm thơ được không? Bằng không đến lúc ta về nhà, vị kia ở nhà ta tất nhiên muốn hỏi hôm nay có thu hoạch gì, nếu ta nói cái gì cũng đều không có, hẳn sẽ chê cười chúng ta a.”

Lời này lại được những người khác nhất trí tán dương, Lâm Cẩm Dung thì cười nói: “Ta xin lỗi trước, ta làm thi tử không được tốt lắm, đừng chê cười ta.”

Hứa Hạnh nương tiếp lời: “Chúng ta cũng không có ai định đi khảo thí, đơn giản là chơi vui mà thôi, cứ nghĩ thế nào mà làm như thế. Ai lại không biết xấu hổ mà chê cười người khác chứ.”

“Dùng một nén nhang làm hạn định, người thua lần sau sẽ chủ trì.” Vinh Thất thiếu phu nhân sai người mang giấy mực lên, mọi người vất hết óc suy nghĩ một lúc, rồi viết thơ mình làm xuống.

Mất thấy Vinh Thất thiếu phu nhân cầm thơ của mọi người bình luận, Lâm Cẩm Dung có chút ngượng ngùng, tuy nàng từ nhỏ đã đi học, không phải là không biết gì, có điều kiếp trước không như ý, luôn thương xuân tiếc thu, khi không có chỗ thư giải còn có thể làm một ít, kiếp này thì không thể nào đem tâm tư đặt ở việc này.

Quả nhiên Vinh Thất thiếu phu nhân nâng mắt hướng nàng cười: “Chữ đẹp. Thơ này, cũng coi như hợp với tình cảnh.”

Lâm Cẩm Dung biết Vinh Thất thiếu phu nhân chứng mắt với thơ mình làm, vốn đã nằm trong dự kiến, nên cũng không xấu hổ ngại ngùng, chỉ thần nhiên cười: “Ta đã sớm nói qua là mất mặt mà.”

Triệu Quỳnh nương liền lôi kéo tay nàng nhỏ giọng nói: “Tẩu không biết, có thể được San nương khen một câu hợp với tình cảnh, đó là rất khá a. Tẩu xem đi, hôm nay thua tất nhiên là Hứa Hạnh nương rồi.”

Quả nhiên, Hứa Hạnh nương bị Vinh Thất thiếu phu nhân tuyên bố thua cuộc, tức giận đến ăn vạ: “Các người tính kế muốn ăn của ta a.”

Vinh Thất thiếu phu nhân lạnh lạnh nói: “Đã chơi thì phải chịu thua.” Lại nhìn Lâm Cẩm Dung, ánh mắt có một chút khác biệt: “Một không?”

330. Chương 333: Đánh Giá

Lâm Cẩm Dung nay thân thể nặng nề, tất nhiên không thể ngồi lâu, lập tức cũng không khách khí: “Thất lưng có chút tê mỏi, còn muốn tản bộ một chút.”

Vinh Thất thiếu phu nhân liền đứng dậy nói: “Vậy thì đi một chút nhìn xem.” Bọn thị nữ cầm áo choàng đi lên hầu hạ mọi người mặc, Hứa Hạnh nương lại không chịu đứng dậy: “Ta không đi, không có tâm tình!”

Triệu Quỳnh nương liền xấu hổ thay nàng: “Thật là không biết xấu hổ, làm nương rồi mà còn như vậy. May mắn là không để Đại Nữu nhà muội nhìn thấy, bằng không với tính tình này a, chắc chắc.”

Hứa Hạnh nương đứng dậy nhéo bên hông nàng một cái: “Ta học từ tỷ mà.”

Triệu Quỳnh nương hét lên một tiếng, vui cười cùng nàng ngắt véo, Vinh Thất thiếu phu nhân thấy Lâm Cẩm Dung hàm chứa cười đứng ở một bên xem náo nhiệt, nhân tiện nói: “Chúng ta từ nhỏ âm ỉ đã quen, đừng chê cười.”

Lâm Cẩm Dung nhớ tới Dương Mạt, Ngô Lăng và vài tỷ muội gả xa nhà, không khỏi thở dài: “Đây là phúc khí mà, bọn tỷ muội cùng các bằng hữu của ta, tất cả đều gả đi xa, rất khó gặp mặt.” Tuy rằng cùng đám người Lâm Ngũ có lúc không vui, có lúc oán hận nhau, rốt cuộc cũng không có thâm cừu đại hận, cảm giác này cùng người ngoài vẫn không thể sánh bằng.

Vinh Thất thiếu phu nhân sợ run một lát, nói: “Kỳ thật bọn tỷ muội của ta cũng gả xa.” Nói tới đây cũng có chút thương cảm, Hứa Hạnh nương chạy tới, cười nói: “Đừng nói chuyện này nữa, đi dạo một chút, nên sớm du ngoạn, đến khi Đại Nữu nhà ta tìm ta, ta phải trở về a.”

Mấy người cười hì hì ra khỏi ẩm đình, dọc theo đường mòn dạo qua một vòng dưới tàng cây mai, hái mấy đoá mai, cài lên búi tóc, nhìn nhau mỉm cười, người cười nhạo ta hai câu, ta lại châm chọc người hai câu, đang lúc vui vẻ, chợt thấy một nha hoàn bước nhanh đi tới, gọi một tiếng: “Đại thiếu phu nhân.”

Triệu Quỳnh nương vội cáo lỗi, đi qua cùng nha hoàn nói hai câu, giấy lát trở về, sắc mặt còn có chút vội vã: “Nhà của ta có chút việc, phải về trước, khiến các người mất hứng thật là không phải.”

Vinh Thất thiếu phu nhân ngăn ra ôn nhu nói: “Có cần chúng ta giúp gì không?”

Triệu Quỳnh nương nhẹ nhàng lắc đầu, miễn cưỡng cười nói: “Nếu có, ta sẽ không khách khí, ta đi trước.” Nói xong vội vàng rời đi.

Hứa Hạnh nương hỏi: “Đây là làm sao vậy? Ta xem của nàng bộ dáng sợ không phải là việc nhỏ.”

Trước mặt Lâm Cẩm Dung nghị luận chuyện của Triệu Quỳnh nương thật sự không ổn lắm, Vinh Thất thiếu phu nhân vội bảo trở về ẩm đình ngồi chơi.

Lâm Cẩm Dung thấy hai người nàng không có tinh thần, biết các nàng lo lắng cho Triệu Quỳnh nương, có điều ở trước mặt mình không tiện nói tỉ mỉ, ngồi một lát rồi biết điều cáo từ: “Trên người ta có chút mệt mỏi.”

Vinh Thất thiếu phu nhân giữ khách, thấy nàng kiên trì muốn đi, liền không miễn cưỡng, cùng Hứa Hạnh nương đưa nàng tới nhị môn, dặn dò nói: “Bảo trọng thân thể, thường xuyên lui tới, dù sao cũng đã quen biết mà.” Hứa Hạnh nương nhin nhắn nhỏ giọng nói: “Có gì mới mẻ thú vị nhớ để lại a.”

Lời này của nàng không đầu không đuôi, Lâm Cẩm Dung không phản ứng kịp, Vinh Thất thiếu phu nhân liền tiếp lời: “Là nói cửa hàng của tẩu đó, nàng thích mấy thứ này lại hiếm khi xuất môn, mỗi khi thấy người bên ngoài có, đều sai người đến hỏi nhưng đã sớm bị bán đi hết rồi.”

Lâm Cẩm Dung cả cười: “Nếu thật sự là thích cái gì, thì cứ nói một tiếng, nhiều không dám nói, vật nhỏ thì có thể giúp nhóm các tẩu mang tới.”

“Ta muốn quạt lụa nha! Đi vài lần cũng chưa mua được.” Hứa Hạnh nương trầm tĩnh lại: “Tiền vốn sẽ đưa cho tẩu, ta cũng có cửa hàng hương liệu, nếu là cần thì cứ sai người tới nói một tiếng!”

Lâm Cẩm Dung gật đầu ghi nhớ: “Xem Hạnh nương dường như muốn dạng hoa sắc, để ta viết thư bảo bọn họ thay tẩu nhìn xem, rồi mang đến giúp tẩu.”

Vinh Thất thiếu phu nhân cười rộ lên: “Xem ra đều là người sang sảng hào phóng. Dung nương lấy hàng hóa từ Tú châu về đây sao?”

Lâm Cẩm Dung gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy.”

Vinh Thất thiếu phu nhân tiếp lời: “Ở Hàng Châu, Quảng Châu bên kia, đều là thiết thị bạc tư (thiết lập một tổ chức thuộc triều đình để quản lý tư nhân kinh doanh bảo hóa, những hàng hóa xa xỉ như quạt gấm đá quý, làm từ nguyên liệu đắt tiền), Tú châu tạm thời còn chưa có, bất quá nghĩ đến sẽ nhanh thôi.”

Lâm Cẩm Dung liền đem những lời này yên lặng ghi tạc trong lòng, một khi thiết thị bạc tư, giá hàng tất nhiên sẽ tăng cao. Nàng hoảng hốt nhớ rõ năm đó Lục gia tham dự sinh ý này, cuối cùng đã thua lỗ, chỉ còn cách vài năm nữa thôi.

Thấy nàng lên xe rời đi, Vinh Thất thiếu phu nhân cùng Hứa Hạnh nương xoay người đi vào, Hứa Hạnh nương cười nói: “Ta nhớ rõ tỷ không hay giao tiếp lung tung, người này sao tỷ lại phát hiện ra vậy? Suýt nữa đã bỏ lỡ rồi.”

Vinh Thất thiếu phu nhân mỉm cười: “Muội cũng thấy rất tốt sao?”

Hứa Hạnh nương nói: “Những người từ nơi xa đến, ta thấy đa phần có chút tiền tài lại tự cho là giàu có kiêu ngạo, nàng thì sao, đúng là rất khá. Ta lúc trước nghe tỷ nói, nàng vì một đám hàng hóa mà chạy ngược chạy xuôi, còn cùng người khác nổi lên tranh cãi, dường như hơi tục coi của nặng hơn người, còn thay Lục Nhị lang đáng tiếc. Nhớ ngày đó khi yết bằng, bao nhiêu người muốn hắt làm hiền tế a, Hồ Thuận Thuận kia, bất quá ở trong xe ngựa nhìn thấy hắt một lần, vẫn nhớ mãi không quên, biết hắt đã thành thân, khóc lóc suốt suốt a.”

“Đừng cười nàng, ai không mơ mộng chứ?” Dung Thất thiếu phu nhân cười nói: “Kỳ thật lúc trước ta cũng cho rằng như thế, thẳng đến ngày ấy ở Tướng Quốc tự gặp qua một chút thì có để tâm, sau khi sai người cẩn thận nghe ngóng, đều nói nàng ở Bình châu có tài danh, thối sáo pha trà rất giỏi, lại thích làm việc thiện, đương nhiên, muốn làm việc thiện thì cũng có vài phần liên quan đến buôn bán. Ta liền cảm thấy kỳ quái, nói đến cũng là dòng dõi thư hương, nữ nhi sao có thể giáo dưỡng ra được như thế? Vì vậy thập phần tò mò, muốn biết nàng rốt cuộc là dạng người gì.”

Hứa Hạnh nương chớp chớp đôi mắt to: “Không thất vọng đúng không?”

Vinh Thất thiếu phu nhân cười: “Có thể kết giao.” Dừng một chút, lại lo lắng: “Sai người đi hỏi thăm một chút Quỳnh nương trong nhà làm sao. Nhà nàng từ trước đến nay đều thanh tịnh, nghĩ đến sẽ không phải là việc vặt, sợ là đại sự!”

Đang an bài người đi hỏi thăm, đã thấy Vinh Thất vội vàng từ bên ngoài tiến vào, nói: “Không cần đi hỏi thăm nữa, Phong châu bên kia năm nay xuân hạ đại hạn, dân nổi loạn, huynh trưởng nhà nàng ta giấu diếm không báo, còn muốn che giấu. Hiện tại phi binh liên tục tấn công hai châu huyện, quan gia tức giận, Triệu gia sẽ không hay ho rồi!”

Vinh Thất thiếu phu nhân cùng Hứa Hạnh nương chấn động: “Làm thế nào bây giờ?”

Vinh Thất nhíu mày nói: “Ta sao biết được? Chính hắt phạm lỗi, muốn cứu hắt chỉ sợ là cực kỳ khó khăn!” Lại thở dài: “Vài năm nay, các nơi xuất hiện nhiều thiên tai, hưởng chỉ là châu huyện của phía nam, tường thành cùng sông đào bảo vệ thành đa số đều bị phá hủy, sao có thể chống chịu nổi?”

Lâm Cẩm Dung tất nhiên là không biết mình bị người ta đánh giá nghiên cứu từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, chỉ cảm thấy hôm nay xuất môn coi như vui vẻ, về nhà nghỉ ngơi tỉnh lại đã gần đến giờ Thân, viết một phong thư miêu tả loại cây quạt mà Hứa Hạnh nương muốn, sai người đưa đến cửa hàng giao cho Diêu Trác, lại bắt đầu cân nhắc cơm chiều nên nấu món gì.

Lục Giam trở về nhà, thấy nàng cười tủm tỉm chào đón, vội hỏi: “Nghe Trường Thọ nói nàng đã sớm trở về, còn rất sợ có bởi vì nàng thấy khó xử, rốt cuộc là khoái trá chứ?”

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận áo choàng của hắn, nói: “Các nàng đều có kỹ năng, ta tính ra cũng có hai thứ để phòng thân, cho nên cũng không có gì không thoải mái. Trở về sớm, là vì nhà người ta đột nhiên xảy ra chuyện, ta thấy các nàng không tiện nghị luận trước mặt ta, liền nói mệt mỏi cáo từ rời đi.”

Lục Giam được hai người Đậu Nhi, Anh Đào hầu hạ đổi quần áo và hài, đi đến bên người nàng ngồi xuống, đưa tay hơi trước chậu than cho ấm áp rồi mới nhẹ nhàng phủ lên bụng nàng, cười nói: “Nó hôm nay có ngoan không? Không có đá nàng chứ?”

“Thực ngoan.” Lâm Cẩm Dung trên mặt lộ ra vài phần ôn nhu, cúi đầu ôm bụng cười.

Lục Giam cùng nàng ôn tồn trong chốc lát, lại hỏi nàng: “Khách nhân có nhiều không? Đều là nhà ai vậy?”

Lâm Cẩm Dung kể lại cho hắn nghe, kinh ngạc nói: “Thật sự là kỳ quái, rõ ràng chưa từng lui tới, sao lại biết rõ về ta như thế? Đường như đã sớm hỏi thăm tỉ mỉ hoàn cảnh của ta vậy.”

Lục Giam ngẩn ra, trầm mặc một lát, nói: “Nghe người ta nói, nữ quyến của phủ học sĩ cùng người kết giao rất chú trọng nhân phẩm của đối phương, chính là phòng ngừa lắm kết giao, làm hỏng đệ tử không nói, còn dễ dàng dẫn đến thị phi. Nếu nàng thấy không được tự nhiên, ngày sau không cần đi nữa là được.”

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Ta lúc ấy nghĩ, dù thế nào cũng không thể làm cho các nàng khinh thường ta. Các nàng đối đãi thế nào, ta sẽ đối đãi với các nàng như thế là được rồi. Quen biết nhiều người, có lẽ ngày sau cũng có nhiều con đường để đi, nếu là không được, cũng không có gì tổn thất.”

Lục Giam thấy nàng thản nhiên tự tại, không khỏi cười nói: “Nàng thật ra rất khoan dung, là đạo lý này, kết giao thật lòng từ tâm là tốt rồi. Nhà hắn tuy rằng phú quý, nhưng cũng không cần phải ủy khuất chính mình. Nói đi nói lại, đêm nay nấu món gì ngon vậy?”

Lâm Cẩm Dung gần đây vì thỏa mãn thú vui ăn uống của mình, lúc nhàn hạ thường nghiên cứu các thực đơn, mỗi ngày đồ ăn không đồng nhất, đa dạng chồng chất, khẩu vị thiên nam địa bắc đều muốn nếm thử, tuy rằng cũng có món ăn không quen, nhưng đa số thời điểm sự mới mẻ cũng khiến cho người ta mong đợi, khiến toàn gia mỗi ngày đều quan tâm buổi tối sẽ ăn món gì đây.

Lâm Cẩm Dung thiên tiền lời cái cái nút: “Đến lúc đó sẽ biết.” Lại hỏi hắn: “Hôm nay Vinh Thất nương tử nói đến Tú châu, nói là có khả năng sẽ thiết thị bạc tư, chàng có từng nghe nói không?”

Lục Giam nhíu mày nói: “Có lẽ nhà hắn nhận được tin tức gì đó cũng không chừng, ta mặc dù chưa từng nghe nói, nhưng nghĩ đến cũng là chuyện sớm hay muộn, hiện nay trong triều tài chính thập phần căng thẳng, dù thế nào cũng không chịu buông tha cơ hội này. Bằng không, ta đi hỏi thăm xem?”

“Được. Ta nghĩ, nếu thiết thị bạc tư, sinh ý này hiện tại chưa nên làm. Phí tổn ít nhất sẽ cao gấp đôi a.” Lâm Cẩm Dung cầm lấy tay Lục Giam, nhẹ nhàng thay hắn xoa bóp các đốt ngón tay: “Mệt không?”

Lục Giam thấp giọng nói: “Không phiền lụy, dù thế nào cũng không mệt bằng nàng, chân đều sưng lên hết rồi. Ta nghe Sa ma ma nói, nhất định là tiểu tử đây.” Lục gia đích tôn, thập phần cần một nhi tử, cho nên một nhà già trẻ không ai dám nói hài tử trong bụng Lâm Cẩm Dung là tiểu cô nương, mở miệng ngậm miệng đều là tiểu thiếu gia như thế nào, tiểu thiếu gia như thế kia. Ngay cả Lục Giam, tuy rằng chưa nói, nhưng biểu hiện ra ngoài cũng là mong chờ cái thai này là nam đinh.

Lâm Cẩm Dung liếc hắn: “Nhờ đây là nữ nhi thì phải làm sao bây giờ? Chẳng phải sẽ khiến chàng thất vọng sao?”

Lục Giam có chút lúng túng, lập tức cười: “Nữ nhi cũng rất tốt, chỉ cần nàng còn tiếp tục hoài thai, không lo không có nhi tử. Không phải cầu 5 nam 2 nữ sao?”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Ta cũng hy vọng nó là nhi tử mà.” Cũng không phải nàng ghét bỏ nữ nhi, chỉ vì vô luận bất cứ lúc nào, nam tử luôn sống thoải mái hơn nữ tử một chút.

331. Chương 334: Cửa Ải Cuối Năm

Sau khi trở về từ Vinh phủ, Lâm Cẩm Dung liền thấy ngày trôi qua rất nhanh, mỗi ngày đều có việc mới mẻ, mỗi ngày đều có chuyện để quan tâm.

Trong kinh có nhiều thứ không giống với Bình châu, vừa vào tháng chạp thì người nghèo có việc vui của người nghèo, người giàu có việc vui của người giàu. Người nghèo kéo bè kết đàn, giả trang thành hình tượng thần quỷ, khua chiêng gõ trống, tới cửa xin tiền, tục xưng “Đánh đêm hồ”, nghe nói có thể khu quỷ trừ tà. Người như vậy, luôn luôn tới cửa một lần, Lâm Cẩm Dung đều thưởng cho chút gạo hoặc lương thực.

Phú quý thì là mỗi khi có tuyết rơi liền dọn tiệc rượu, treo đèn tuyết, chiêu bằng gọi hữu, uống rượu đoàn tụ. Lục Giam lúc này đa phần bị người thỉnh đi làm khách, mỗi ngày trở về nhà trên người luôn đầy mùi rượu, đi ăn chực nhiều, không thể không bày tiệc đáp lễ, may mắn là gia tư dày, Xuân Nha cùng Sa ma ma cũng có thể làm, nàng mới không bị mệt mỏi.

Cuộc sống hàng ngày còn như thế, lại càng không muốn nói tới ngày hội đủ loại kiểu dáng.

Ngày mồng tám tháng chạp, Lâm Cẩm Dung bố thí cho vô số hòa thượng, ni cô tới cửa hóa duyên, lại dẫn đám người Sa ma ma nấu cháo và chút điểm tâm sở trường, tặng người xung quanh đồng thời cũng thu được rất nhiều lễ vật.

Bảo cung cử hành biểu diễn chúc mừng tiết nguyên tiêu ngắm trăng, ban đêm, Lục Giam dẫn Lâm Cẩm Dung ngồi xe nhìn ngắm náo nhiệt, còn chưa tới nhà, cũng đã không chịu nổi, thiếu chút nữa ngã vào lòng Lục Giam ngủ, bị Lục Giam kéo lỗi tại không được ngủ, mới miễn cưỡng tỉnh táo về nhà.

Hai mươi tư, sắp tới thời điểm giao thoa năm mới năm cũ, người trong kinh ngày đêm sớm hay trễ đều thỉnh tặng nhân hoặc là đạo sĩ tới tụng kinh, chuẩn bị rượu phẩm cùng hoa quả đưa tặng, hóa vàng tiền giấy, lại dùng bầu rượu treo trên cửa, gọi là “Túy Tư Mệnh”. Ban đêm còn phải treo thêm đèn ở dưới sàng, gọi là “Chiếu hư hảo”, khiến Lâm Cẩm Dung lo lắng đề phòng, rất sợ dễ xảy ra hỏa hoạn

Như thế, mỗi ngày bận việc không ngớt, rốt cục đã đến giao thừa.

Ban đêm, trong cung cử hành biểu diễn trừ tà, tiếng pháo nổ vang, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam vây quanh hỏa lò gác đêm, bất quá vào lúc canh ba đã dựa vào Lục Giam nặng nề ngủ.

Lục Giam nhìn nàng ôm bụng to yên tĩnh ngủ, nghe ngoài cửa tiếng pháo nổ, đột nhiên tỉnh ra hai người đã là phu thê gần 3 năm, lại nhớ tới chuyện từ trước, nhất thời không khỏi cảm khái, nhin không được nhẹ nhàng hôn lên trán của Lâm Cẩm Dung, nhẹ tay nhẹ chân thay nàng bỏ trâm sai trên đầu, trâm sai chỉ còn một cái, vừa mới rút ra một nửa, Lâm Cẩm Dung lại chợt bừng tỉnh dậy, mạnh quấy đầu, cây trâm từ từ tuột khỏi tay của Lục Giam, theo y bào trơn mà trượt xuống, lạnh lạnh rơi trên mặt đất.

Vừa nhật lên, trên đầu trâm xuất hiện vết rạn, chính là cây trâm dương chi bạch ngọc nạm vàng hình hoa mai mà Dương Mạt đã tặng cho Lâm Cẩm Dung kia.

Lục Giam tất nhiên biết Lâm Cẩm Dung thích cây trâm này, hướng chi, đầu tháng kỵ rơi vỡ, cảm thấy có chút không tốt lắm, rất sợ để nàng nhìn thấy, khiến trong lòng nàng không thoải mái, nhanh cúi người đem cây trâm thu vào trong tay áo, làm vẻ mặt trên tức che giấu: “Đang muốn hầu hạ nương tử rửa mặt đi ngủ, tại sao đã tỉnh rồi?”

Lâm Cẩm Dung ngủ lơ mơ, cái gì cũng chưa phát hiện, chỉ mở to một đôi mắt mê mang thấp giọng nói: “Nằm mơ.”

Lục Giam thấy thái dương nàng đỏ chút mồ hôi, cái mũi đỏ bừng, không khỏi yêu thương, cầm khăn lụa cẩn thận thay nàng lau mồ hôi, thấp giọng hỏi: “Nằm mơ cái gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung nháy mắt mấy cái, nhẹ nhàng phun ra một hơi: “Cũng không có gì, đơn giản là gặp chút ác mộng thôi. Lập tức sẽ mang bầu tròn 7 tháng, nên tìm nhũ mẫu cùng bà mụ thôi.”

Trong mộng hài tử sắp được sinh ra, Lâm gia dựa theo phong tục, để Cung ma ma ngàn dặm xa xôi đưa tới lễ vật, đồng thời cũng tặng một nhũ mẫu đến. Cung ma ma nói cho nàng biết nhũ mẫu này là người Đào thị đã tinh tế tuyển lựa giúp nàng chiếu cố hài tử, nàng có thể yên tâm. Nàng cực kỳ vui mừng, thầm nghĩ mình ở kinh thành tìm nhũ mẫu mang về Bình châu cũng không tiện, liền kêu nhũ mẫu kia tiến lên để xem mặt, nhưng gương mặt của nhũ mẫu kia thấy không rõ lắm. Đợi cho hài tử được sinh ra, nhũ mẫu kia ôm lấy hài tử đưa cho nàng, nàng mới đột nhiên thấy rõ ràng nhũ mẫu đó đúng là Văn nương, vì thế sợ tới mức chợt bừng tỉnh dậy.

Đầu tiên là mê man ngủ luôn, sau đó đột nhiên bừng tỉnh dậy nói muốn tìm nhũ mẫu cùng bà mẹ, tính tình này của nàng, thật sự là vừa nghĩ gì liền nói ra. Đều nói phụ nữ có thai hỉ giận không chừng, quả nhiên là thật. Lục Giam không khỏi bật cười: “Lúc trước nàng không vội, ngủ một giấc tỉnh lại đã nóng nảy thế này, bây giờ khuya khoắt làm sao tìm người đây? Phải sai người cẩn thận tìm kiếm, đây là đại sự, cũng không thể qua loa.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Ta cũng chưa nói là lúc này muốn tìm ngay, ta chỉ nhắc trước mà thôi. Ngày khác chàng hỏi vài đồng hương xem, có thể đề cử người nào thích hợp hay không, những cái khác ta cũng không cầu, nhưng tay chân nhất định phải sạch sẽ, làm việc nhất định phải cẩn thận.”

Lục Giam gật đầu đáp ứng: “Nàng yên tâm, ta biết rồi. Thay xiêm y rồi đi ngủ được không?”

Lâm Cẩm Dung không ngủ tiếp được: “Nói là muốn cùng nhau gác đêm mà, lúc này ta buồn ngủ, lúc này ta sẽ thức với chàng. Nguyên Đán không phải có đại hội sao?”

Lục Giam liền cùng nàng thương lượng: “Trong kinh tháng giêng là thời điểm náo nhiệt nhất, bắt đầu từ ngày mai, quan phủ xoá bỏ lệnh cấm, để dân chúng vui chơi ba ngày. Ban ngày không cần phải nói, đợi đến buổi tối, không riêng gì bình dân bá tánh, ngay cả nhóm nữ quyền phú quý cũng đều xuất môn du ngoạn, người đến tửu quán, điểm trà ăn uống không ít, nửa điểm không cần tị hiềm cũng không sợ ai chê cười ai. Ta đã an bài Lục Lương ngày mai đến tặng lễ một số nhà dưới môn hạ, những nhà khác thế nào cũng phải tự mình tới cửa, sau khi ta tan triều sẽ đi. Nếu nàng có chút tinh thần liền tiếp đãi khách nhân đến chúc tết, nếu không có tinh thần thì đi ngủ. Buổi tối dùng cơm xong, ta dẫn nàng đi ra ngoài một chút, nhìn xem náo nhiệt, cho nên nàng nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, lại nói: “Nhưng mà ta hiện tại không tiện lắm.”

Lục Giam liền cười: “Không phải đã may thêm nhiều bộ rộng sao? Ta thấy rất tốt. Chúng ta không tới chỗ đông người, chỉ đứng ngắm từ xa thôi.”

“Được.” Lâm Cẩm Dung đồng ý, cầm tay hấn nghịch, Lục Giam rũ mắt nhìn nàng, câu được câu không vuốt ve đầu nàng, dần dần Lâm Cẩm Dung chống đỡ không được, lại nhắm mắt.

Đợi đến khi nàng ngủ say, Lục Giam thật cẩn thận đỡ nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, nhẹ tay nhẹ chân xê dịch hai chân tẽ mỗi, lưỡi biếng vận thất lưng. Xoay người sang chỗ khác, đem cây trầm hình hoa mai ra nướng theo ánh đèn tinh tế xem xét, thầm nghĩ vận khí tốt, chưa bị gãy, vết rạn này chỉ cần thỉnh người khảm chút tơ vàng lên là che giấu được thôi, vì thế lại nhét vào trong tay áo, cẩn thận giấu kỹ.

Ngày kế, Lâm Cẩm Dung vừa cảm giác tỉnh lại, Lục Giam đã sớm ra cửa. Đậu Nhi hầu hạ nàng dùng điểm tâm, bưng một mâm lễ vật tiến vào cho nàng xem, cười nói: “Đây là lễ vật khách nhân tặng, mấy nhà cách vách thật ra tự mình tới cửa, nhưng đều hiểu được thiếu phu nhân thân mình không tiện, cho nên Sa ma cùng Xuân Nha tỷ tỷ ra mặt chiêu đãi, cũng không có người nào trách tội.”

Lâm Cẩm Dung tiếp nhận, nhưng thấy đều là giấy tốt, đôi đĩa phẩm chất tốt, đều dùng sợi tơ hồng buộc chặt. Liền đem danh sách lễ vật Lục Giam đã chuẩn bị nhất nhất đối diện, xác định không sai tên, mới đặt sang một bên, hỏi: “Lục Lương xuất môn lúc nào?”

Đậu Nhi cười nói: “Trời vừa sáng liền đi, tính toán cũng nên trở lại rồi.” Đang nói, chợt nghe Anh Đào tiến vào báo: “Thiếu phu nhân, Diêu quân sự đến đây.”

Lâm Cẩm Dung vội bảo người đi vào.

Diêu Trác mặc bộ đồ mới cúi đầu tiến vào, ở dưới màn hành lễ chúc tết với Lâm Cẩm Dung rồi nói: “Hai ngày nay không tiếp tục kinh doanh, chỉ sợ sau đó khách nhân sẽ tăng lên, bận bịu công việc, cho nên sớm

vội tới chúc tết thiếu phu nhân cùng Nhị gia.”

Lâm Cẩn Dung cười nói vất vả, lệnh Đâu Nhi đem tiền thưởng đã sớm chuẩn bị lên, bảo Diêu Trác thay nàng phân phát cho các tiểu nhị, còn nói vài câu cổ gắng, rồi mời hấn đi dùng cơm.

Diêu Trác nói: “Thiếu phu nhân, có một chuyện muốn bẩm báo, hai ngày gần đây luôn luôn có người đến cửa hàng, hỏi đông hỏi tây, lại không mua này nọ, tiểu nhân nhìn thấy không thỏa đáng, sai người đi theo, lại bị mất dấu. Sợ là có người đến thăm dò thật hư, muốn nói cho thiếu phu nhân để thiếu phu nhân lo liệu trước.”

Từ sau Đông chí, sinh ý cửa hàng vẫn tăng cao, khó tránh khỏi có người mơ ước. Lâm Cẩn Dung suy nghĩ một lát, nói: “Ta đã biết, người đi về trước đi, nhớ trông chừng kỹ, chớ ham tiền tài, nhìn thấy sinh ý không ổn thì đừng làm, ta đều có chủ trương.”

Diêu Trác đáp ứng rồi lui xuống.

Lâm Cẩn Dung cầm một trong tờ thiệp lễ lên, nhìn thấy trên đó là hàng chữ viết theo lối chữ Khải đoạn trang văn nhã, nháy mắt liền hạ quyết tâm.

Gần giờ thân, Lục Giam chúc tết xong đi ra, xoay người lên ngựa, lệnh Trường Thọ đuổi kịp, hướng tới cửa hàng Đường gia.

Trong kinh giàu có và đông đúc, không khí xa hoa, Nguyên Đán đã nhiều ngày không câu nệ dân gian hay là nhà phú quý, nữ quyến đi lại cũng không bị hạn chế.

Các nữ nhân đi dạo phố, muốn mua này nọ, những nơi giống như cửa hàng Đường gia, tất nhiên là trọng yếu nhất. Cho nên, cửa hàng Đường gia sớm đã chuẩn bị nguyên vẹn, đem các trang sức đủ loại kiểu dáng tinh xảo bày ra ở chỗ bắt mắt, chờ người tới cửa mua.

Lục Giam từ trước vì Lâm Cẩn Dung định chế hương cầu đã từng tới nơi này, miễn cưỡng cũng coi như quen thuộc, đi vào liền kêu tiểu nhị lại đây, lấy ra cây trâm dương chi bạch ngọc nạm vàng hình hoa mai, chỉ vào vết rạn cho tiểu nhị xem: “Nhìn xem có biện pháp gì để che lấp lại không ảnh hưởng mỹ quan không?”

“Khách quan chờ một chút, cái này phải hỏi Tam gia chúng ta.” Tiểu nhị kia vừa thấy, liền nhận ra trang sức này do ai làm, lại thấy Lục Giam dáng vẻ bất phàm, không dám chậm trễ. Ân cần thỉnh Lục Giam vào nhà gian ngồi uống trà, sau đó lấy cây trâm đi vào bên trong. Giây lát, dẫn theo một nam tử trẻ tuổi tầm hơn hai mươi tuổi tiến vào, nói: “Khách quan, đây là Tam gia của chúng ta, cây trâm này là do hấn làm, khách quan có yêu cầu gì thì cứ nói với hấn.”

Lục Giam thấy Đường Tam gia tuy là thợ thủ công, nhưng bộ dạng tao nhã, cử chỉ cũng thập phần khéo léo, liền tiến lên cùng hấn hành lễ bắt chuyện, đem yêu cầu nói ra.

Đường Tam gia nhìn kỹ một hồi, cười nói: “Này không khó, lấy tơ vàng phủ lên là được, cái gì cũng không thể nhận ra.” Cùng Lục Giam chuyện phiếm hai câu, cười hỏi: “Không biết vị Ngô công tử kia nay thế nào rồi?”

332. Chương 335: Cây Trâm

Nghe thấy Đường Tam gia hỏi như thế, Lục Giam không khỏi giật mình, không biết cây trâm này cùng Ngô công tử có quan hệ như thế nào, chỉ chớp mắt một cái rồi cười yếu ớt lên tiếng: “Huynh hỏi Ngô Tương Ngô công tử sao?”

Đường Tam gia cười nói: “Đúng vậy, bốn năm trước hấn đến chỗ ta định chế cây trâm này, nói là muốn tặng ột vị bằng hữu sắp thành thân làm hạ lễ. Hấn khi đó đang lúc đường làm quan rộng mở, nhưng không vì ta là thợ nghề mà khinh thị, trò chuyện với ta rất vui vẻ. Tiếc rằng thế sự khó lường, hấn đảo mắt liền thất ý..... Ta vẫn nhớ hấn, nhưng sau đó người tới lấy cây trâm này là gia phó của nhà hấn, chưa từng chính mắt gặp lại hấn. Năm trước cũng không thấy hấn tới chơi, còn tưởng rằng..... Nay thấy cây trâm này, không khỏi đột nhiên nhớ tới hấn, lại nhìn khách quan tuổi tác tương đương với hấn, đoán ngài ước chừng là vị bằng hữu kia. Thật là cảm thán tài văn chương cùng ngẫu ngộ với hấn, nếu có chỗ nào mạo muội, mong rằng ngài đừng trách tội.”

Hắn thật sự là bằng hữu của Ngô Tương, nhưng cây trâm này không đưa cho hắn, hơn nữa hắn cái gì cũng không biết.

Hắn vẫn nhớ rõ, lúc trước Lâm Cẩm Dung vừa thành thân, cầm cây trâm này cho hắn xem, còn cùng hắn thương lượng nên đáp lễ Dương Mạt thế nào, hắn lúc ấy cũng chú ý tới đây là trang sức từ cửa hàng Đường gia, lại chỉ cho là Dương Mạt thuận tiện chu đáo. Nay nghĩ đến căn bản không có khả năng — lúc đó Dương Mạt ở Giang Nam, lại đang sinh hạ, không có khả năng thỉnh Ngô Tương thay nàng ngàn dặm xa xôi ở kinh thành vì Lâm Cẩm Dung định chế thêm trang. Lục Giam không biết trong lòng là tư vị gì, chỉ biết là tươi cười trên mặt mình nửa điểm không thay đổi, thanh âm cũng thật yên lặng: “Hắn tốt lắm. Hắn lên kinh dự thi cùng năm với ta, nay đã được phái tới Giang Nam.”

Đường Tam gia nghe nói Ngô Tương thi đỗ được phái tới Giang Nam, thập phần vui mừng: “Như thế rất tốt, lúc trước chỉ sợ hắn không chịu nổi, như vậy sẽ bị hủy cả đời, hiện nay nghe khách quan nói thế, cũng đã yên tâm. Ngài là cố nhân của hắn, ta chỉ lấy tiền vốn thôi. Xin hỏi khách quan có cần dùng gấp không?”

Lục Giam vốn cần ngay, hiện tại cũng không nóng nảy, chỉ nhẹ nhàng phun ra một câu: “Không vội, khi nào làm xong thì ta sẽ qua lấy sau.”

Đường Tam gia lại hiểu lầm thành một tầng ý tứ khác: “Bỏ thêm thời gian tất nhiên sẽ tinh tế hơn một chút, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ tu bổ hoàn mỹ không chút sót mẻ.”

Lục Giam gật đầu, trịnh trọng nói: “Làm phiền, ta sẽ gửi tiền trước.”

“Ngài đi thông thả, nửa tháng sau thì quay lại lấy.” Đường Tam gia liền đứng dậy tiễn khách, Lục Giam cước bộ đã đến cửa, lại quay trở về: “Có cái gì tinh xảo không, ta muốn nhìn qua một lát.”

Đường Tam gia ân cần dẫn hắn đi vào, bưng ra mấy hộp gấm: “Nơi này đều là trang sức gần đây ta làm, vài món này xem như độc nhất vô nhị.”

Lục Giam mở mấy hộp gấm kia ra xem, liếc mắt một cái liền thấy một châu sai kim tương bạch ngọc hình tịnh đế liên hoa (hoa sen đôi), thỉnh linh, hắn liền nhớ tới lúc trước Lâm Ngọc Trân lấy ra châu sai thủy tinh tịnh đế liên hoa làm phần thưởng kia. Châu sai đó vì Lâm Cẩm Dung đấu trả thắng Lục Vân mà có được, trong nháy mắt nàng lại ra giá bán cho Lâm Lục khiến Lâm Ngọc Trân tức giận đến mức cái mũi thiếu chút nữa vụn vụn.

Đường Tam gia thấy hắn nhìn châu sai này không nháy mắt, liền cầm cho hắn xem: “Khách quan ngài xem, sắc xanh trong suốt này là trời sinh, cũng không phải là gia công, không phải ta nói ngoa, nhan sắc như thế cũng không có cái thứ hai. Ngài nhìn thử đi.”

Lục Giam theo lời cầm lấy nhìn kỹ, thấy châu sai tịnh đế liên hoa này chất ngọc ôn nhuận, chỗ đóa hoa có chút phần hồng, nhụy hoa hơi hơi vươn cao dùng tơ vàng khảm ra hình dạng đài sen, phía bên trái đài sen là một lá sen nho nhỏ, lá sen này hiển lộ sắc xanh trong suốt, thật sự là xảo đoạt thiên công. Không khỏi nhìn Đường Tam gia thêm hai lần, thầm nghĩ quả nhiên là người có tài, không trách Ngô Tương muốn cùng hắn kết giao.

“Ngài xem có vừa lòng không?” Đường Tam gia trên mặt hàm chứa cười, không hề có bộ dạng dù thế nào hắn cũng phải mua, chỉ vì châu sai này tuyệt đối không thiếu người mua.

Lục Giam không chút do dự nói: “Ta muốn.”

Một ngày này, gió lạnh thấu xương, Lục Giam từ trong cửa hàng vàng bạc ấm áp của Đường gia đi ra, trèo lên ngựa, liền thấy gió quất vào người có chút chịu không nổi. Dem áo choàng trên người buộc chặt, lại điều khiển ngựa thả chậm tốc độ, nhưng vẫn thấy lạnh lẽo.

Mãi mới thấy đại môn nhà mình, trên đó có dán môn thần náo nhiệt trên cửa và vài vật bùa đào, hắn mới nhẹ nhàng phun ra một hơi, thay đổi khuôn mặt tươi cười.

Một đường đi vào, đều chỉ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười, tươi cười trên mặt hắn càng thêm khắc sâu, đợi đến khi thấy Lâm Cẩm Dung đang nghiêng người nằm trên tháp nghe Anh Đào báo thực đơn cơm chiều, tươi cười càng rạng rỡ: “Ta đi trên đường còn đoán tối nay sẽ được ăn gì đây.”

Lâm Cẩm Dung hàm chứa cười hướng hẳn đi tới, muốn tiếp nhận áo choàng trong tay hẳn: “Đêm nay ăn đồ ăn của quê nhà, tóm lại chắc chắn có món gà nướng của chàng.”

Lục Giam tự cởi ra, đem áo choàng đưa tới Đậu Nhi đứng ở một bên: “Áo choàng này lạnh buốt, đừng để hàn khí thâm nhập vào người nàng.”

“Làm sao lại ăn mặc phong phanh thế này? Ở bên ngoài rất lạnh sao?” Lâm Cẩm Dung lại đi thu xếp trà nóng cho hẳn, trong lúc cúi đầu, châu xuyên trên đầu lóe huỳnh quang.

Lục Giam nhìn xem rõ ràng, hôm nay nàng đeo châu sai hẳn đã tặng. Lúc đưa châu sai, là ngày Lâm Thất xuất giá, nàng cùng hẳn náo loạn mâu thuẫn..... Nàng cùng Ngô Tương có việc gạt hẳn, đó là nhất định, trong lòng hẳn không khỏi vừa chua xót lại chất chứa, hoàn toàn không thoải mái.

“Chàng đang nhìn cái gì vậy?” Lâm Cẩm Dung đem một chén trà ấm áp đưa tới tay hẳn, nghịch ngợm lúc lắc đầu, mười hai tua trên châu mướt mà theo động tác nghịch ngợm của nàng mà rung động: “Chẳng lẽ chàng tặng ta cái gì mà cũng không nhận ra sao? Hôm nay Nguyên Đán ta cố ý đeo nó cho chàng ngắm a.”

Lục Giam thu hồi tâm thần, cố gắng cười nói: “Sao lại không nhận ra? Đúng là rất đẹp, khiến ta ngơ ngẩn mà.”

Lâm Cẩm Dung thối hẳn một ngụm: “Không đứng đắn.”

“Nàng xem này, vừa rồi ta mua cho nàng.” Lục Giam từ trong lòng lấy ra châu sai kim tương bạch ngọc hình tịnh để liên hoa đưa tới tay Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung mặt mày tràn đầy vui sướng: “Thực là tay nghề giỏi. Lại là Đường gia Tam gia làm chẳng?” Không đợi hẳn trả lời, liền cầm trái cài đầu đi đến chỗ sáng sửa bên cửa sổ nướng theo tia nắng mà ngắm nhìn, quả nhiên nhìn thấy mấy chữ Đường gia vàng bạc ở phía sau, có ba cánh hoa nhẹ nhàng xảo xảo bay lượn, vì thế liền cười nói: “Quả nhiên đúng vậy. Hứa Hạnh nương đặc biệt thích trang sức hẳn làm. Cây trái hình hoa mai kia của ta cũng là do hẳn làm a. Từ trước ở nhà thì không biết, chỉ cảm thấy trang sức này của mình khá đẹp, đến khi vào kinh, mới phát hiện rốt cuộc là tinh xảo tân kỳ so với các trang sức ở cửa hàng khác trong kinh thành. Cũng khó trách các nàng đều thích món đồ từ Đường gia vàng bạc.”

Nghe nàng lại nhắc tới cây trái hoa mai kia, Lục Giam khô khan cười: “Cửa hàng vàng bạc Đường gia, đặc biệt là công nghệ này, thật là tài giỏi, Dương Mạt đối đãi với nàng đúng là có tâm, ở tận xa cũng nhờ người thay nàng làm theo yêu cầu.”

“Cho nên ta mới cảm thấy khó mà đáp lễ nàng.” Lâm Cẩm Dung làm sao hiểu được hẳn suy nghĩ cái gì, lại càng không hiểu được giờ phút hẳn chưa chất khó nhẹn, chỉ cảm châu sai hoa sen kia yêu thích không buông tay, cứ mãi ngắm nhìn, tới chỗ hưng phấn thì lệnh cho Đậu Nhi: “Đậu Nhi, người lấy cây trái hoa mai kia của ta đến, ta thật muốn nhìn xem tay nghề của Đường gia Tam gia có điểm nào chung không, khiến người ta liếc mắt một cái có thể nhận ra luôn hay không?”

Lục Giam hoảng sợ, vội ngăn cản nói: “Ta tặng đồ cho nàng, nàng còn muốn so sánh cao thấp với đồ người khác tặng sao?”

Lâm Cẩm Dung kỳ quái nhìn hẳn một cái, thấy hẳn quả nhiên là có vài phần không cao hứng, liền cười nói: “Được rồi, không so nữa vậy. Đồ chàng tặng luôn là tốt nhất, những thứ khác đều thua kém.”

Lục Giam mặc mặc, đứng dậy nói: “Ta cài cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung liền hàm chứa cười dựa vào cánh tay hẳn đứng yên, tựa đầu nghiêng người qua: “Cài cho đẹp a.”

“A Dung, nàng thích đồ của cửa hàng vàng bạc Đường gia, ta đưa cho nàng đôi hương cầu sao không thấy nàng mang?” Lục Giam thay nàng chỉnh trái cài đầu, đặc biệt khen: “So với cây trái hoa mai kia đúng là đẹp hơn.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Chàng hồ đồ rồi, ta mới vào kinh không lâu liền có có bầu, làm sao còn dám dùng hương?” Lại đi đến trước bàn trang điểm dựng thẳng gương để soi, hỏi đám người Đậu Nhi: “Thật sự đeo đẹp hơn cây trái hoa mai kia sao?”

Đám người Đậu Nhi tất nhiên muốn đỡ Lục Giam và nàng vui vẻ, mặc dù không đến mức hạ thấp cây trâm hoa mai, nhưng cũng đều khen ngợi châu sai hoa sen này thật hiếm có khác lạ.

Lâm Cẩm Dung vừa mở miệng so sánh với cây trâm hoa mai, Lục Giam nhìn xem rõ ràng, nhin không được buồn bã nói: “Cây trâm hoa mai kia của nàng bị ta tuột tay làm rơi rồi.”

“Sao?” Lâm Cẩm Dung lấp bắp kinh hãi, nhưng vẫn còn cười: “Chàng đùa ta a.”

Lục Giam nghiêm túc nói: “Ta đùa nàng làm chi? Tối hôm qua nàng đang ngủ, ta sợ nàng đeo cây trâm không thoải mái, muốn tháo xuống cho nàng, vừa vặn nàng tỉnh lại, trong lúc đó liền tuột tay làm rơi trên mặt đất, sợ nàng mất hứng, nên không nói ra.” Vừa nói, vừa cẩn thận đánh giá vẻ mặt của nàng.

“Hiện giờ nó thế nào rồi?” Lâm Cẩm Dung thấy hần thần sắc nghiêm túc, lại nghĩ hần hôm nay mua châu sai này cho nàng hơn phân nửa là vì đền bù cho nàng, xác nhận cũng không phải nói lung tung, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần khổ sở cùng tiếc nuối. Hai thế làm người, nàng chú ý nhất đó là phân tình với Dương Mạt, không nói nhiều, cả đời này, có người không vì cảnh ngộ của mình ra sao, mặc kệ cách nhau rất xa, vẫn đều có thể nhớ đến mình, thật sự hiếm có.

Lục Giam nhìn nàng không nói lời nào. Lâm Cẩm Dung chỉ cho là vỡ thành hai đoạn, không khỏi khe khẽ thở dài, miễn cưỡng cười nói: “Thôi không sao a..... Rốt cuộc cũng là đồ người ta tặng, ngày sau không tiện gặp mặt, nếu còn có thể tu bổ, thì thỉnh người sửa lại một chút.”

Lục Giam nói: “Ta dĩ nhiên đã đem đi sửa. Chỉ không biết lúc nào mới có thể cầm về.” Vĩnh viễn không cần gặp lại là tốt rồi.

Không muốn vỡ thì cũng đã vỡ rồi, nói nhiều cũng không có tác dụng, Lâm Cẩm Dung chuyển nhập chính sự: “Lại đây nhìn xem lễ vật người ta tặng, ta có việc muốn cùng chàng thương lượng.”

Lục Giam thấy nàng không để ý nhiều đến cây trâm kia, mừng rỡ vô cùng, đi qua hỏi: “Chuyện gì?”

Lâm Cẩm Dung từ giữa rút ra một bái thiếp nói: “Đây là nương tử của Vinh Thất cho ta. Vừa rồi Diêu Trác lại đây chúc tết, nói là hai ngày nay có người luôn đảo quanh ở cửa hàng, sợ là có người muốn làm mấy chuyện xấu, ta suy nghĩ, cũng nên tìm một tòa phật trấn thủ cho cửa hàng này thôi. Chàng xem có tiện hay không?”

Lục Giam hiểu được ý tứ của nàng, là muốn mượn uy thế của phu thê Vinh Thất áp chế, cảm thấy có vài phần khó xử: “Chỉ sợ hai người họ có ý tưởng khác.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Cho nên không thể tính kế thử dò, chỉ có thể nói rõ. Nếu nàng ta đồng ý, ta liền chia cho nàng ta một phần tiền lãi, nếu nàng ta không chịu, thì thỉnh nàng ta giúp ta tìm người khác. Cũng không biết đêm nay nàng ta có thể xuất môn?”

Lục Giam suy nghĩ một lát, nói: “Ta đi an bài.”

333. Chương 336: Hiệp Lục

Đêm đầu Tháng giêng, cả bầu trời sáng trưng.

Toàn bộ kinh thành nơi nơi giăng đèn kết hoa, người đi đường như mắc cửi, ngựa xe như nước. Hai bên ngã tư đường đều là sông bạc tạm thời, từ đồ vật nhỏ đến thứ có chút quý giá, đều bị lấy ra để đặt cược, quần chúng trong bao có bao nhiêu tiền, có bao nhiêu lá gan, đều nguyện ý đặt cược khá nhiều tiền.

Trong quán ca truyền ra tiếng ti trúc vang tận mây xanh, rượu rau thơm hương khiến người đi đường nức mũi, cũng có một số người, lại chỉ có thể đứng từ xa nhìn, không thể đến gần. Nữ tử phú quý mặc bộ đồ mới, trang điểm tinh tề, đeo vàng mang ngọc, cầm tú ủng đám, được gia đình thân thể khỏe mạnh cùng thị nữ khôn khéo cẩn thận che chở, thân nhiên dạo bộ bên trong đám người, tùy tâm sở dục, nhìn cái gì cảm thấy hứng thú thì dừng lại ở chỗ đó. Lúc cao hứng liền sai sử người bên cạnh cũng tiến lên chơi cùng, sau đó, lại đến ngồi nghỉ ở một trà lâu bên đường, vui chơi giải trí, thoải mái thế nào thì như thế ấy. Gặp được người quen cũng không cố kỵ, lên tiếng kêu gọi, ai cũng không cười ai, ngược lại là khen ngợi đối phương ăn

mặc trang điểm đẹp. Các nàng là cảnh tượng hấp dẫn lực chú ý nhất vào ban đêm tháng giêng, các nàng đang nhìn người bên ngoài, người bên ngoài cũng nhìn ngắm các nàng.

Đây chính là kinh thành.

Một nơi quy củ trật tự sâm nghiêm, lại ở khắp mọi ngõ ngách lộ ra kiêu ngạo phồn hoa độc đáo

Chỗ thanh tịnh trong góc đường Phan Lâu có một chiếc xe ngựa bình thường đỗ ở đó, đầu xe treo phong đăng tản mát ra ánh sáng ôn hòa, chiếu sáng cửa xe lộ ra nửa gương mặt nam tử trẻ tuổi một mình ngồi ở phía trước cửa sổ, khăn màu xanh, mắt đen như mực, vẻ mặt ôn nhuận như ngọc, phẳng phất giống như một bức tranh.

“Là Lục Nhị lang.” Một cỗ xe ngựa xa hoa chậm rãi tránh đi đám người chật chội, hướng tới phố Phan Lâu, Vinh Thất thiếu phu nhân Trương San nương từ xa đã thấy Lục Giam tĩnh lặng ngồi đó, mỉm cười nhẹ nhàng chọc chọc Vinh Thất ngồi một bên đang nhắm mắt dưỡng thần: “Chàng xem Lục Nhị lang có giống như người bước ra từ trong tranh không?”

Vinh Thất trợn mắt, nghiêm trang nhìn một hồi, nói: “Thật là giống, bất quá so với ta còn kém hơn một chút.”

Một bên thị nữ không khỏi cười khê ra tiếng, Vinh Thất nghiêm túc trừng qua: “Cười cái gì? Chẳng lẽ người nói công tử nhà ngươi không tuấn tú bằng Lục gia Nhị lang sao?”

Thị nữ vội thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Ai cũng thua kém Thất gia.”

“Nói vậy! Trợn mắt nói dối, ta làm sao so với được với Thất thiếu phu nhân nhà chúng ta.” Vinh Thất cọt nhả quay đầu hỏi Trương San nương: “San nương, nàng nói có đúng hay không?”

Trương San nương đã sớm quen mắt, lạnh nhạt nói: “Chàng cứ thối phòng đi. Dù sao ba hoa chích choè cũng không tốn tiền mà.”

Vinh Thất nhú mày nói: “Ta nói nha, San nương nàng sao không có nửa điểm đáng yêu vậy? Phu quân ta nói thơn thì nàng phải nói thơn, ta nói thối, nàng cũng phải nói thối, đây mới là chi đạo làm thê tử a.”

Trương San nương mỉm cười: “Phu quân nói phải.”

Khi nói chuyện, xe ngựa tiếp cận góc đường, Vinh Thất vội lệnh cho xe dừng lại, nhảy xuống cùng Lục Giam chào hỏi: “Mẫn Hành!”

Lục Giam lên tiếng, nhảy xuống xe, trước hoàn lễ với Vinh Thất, sau đó xa xa hướng tới Trương san nương trong xe ngựa thì lễ, nói: “Nội tử ở trong cửa hàng xin đợi nhị vị đại giá.”

“Đi trước đi, chúng ta theo sau.” Vinh Thất hướng phía sau xe ngựa đưa tay mời, không khách khí ngó nghiêng xe ngựa của Lục Giam, đánh giá xung quanh một phen, cười vỗ vỗ bả vai Lục Giam: “Huynh thật biết hưởng phúc, bên ngoài nhìn không thấy, bên trong lại bố trí thật thoải mái.”

Lục Giam mỉm cười: “Nội tử thân mình không tiện, luôn đặt nàng lên trước.”

Vinh Thất chọn chỗ ngồi thoải mái, nói: “Đã biết, nam nhân mà, việc nhỏ việc lớn cũng nên quan tâm đến nữ nhân.” Vừa cười nói: “Hiếm khi huynh chủ động mời ta đến, nói đi, có gì thú vị để chơi đùa sao?”

Lục Giam ngồi thẳng thân mình, lại cười nói: “Không có, nội tử ra lệnh cho các quản sự cửa hàng bày trò chơi mặt chược nho nhỏ, để vui đùa một chút.”

Vinh Thất lưng vốn đang lười nhác rũ xuống lập tức banh thẳng, hỏi: “Sao đệ biết chúng ta thích chơi trò này?”

Phàm là con người, đều mang theo ba phần ham chơi, huống chi là thời điểm toàn dân vui mừng thoải mái thế này? Vinh gia gia quy sâm nghiêm, nhưng Vinh Thất không phải lão già, người trẻ tuổi thích vui đùa không phải là bí mật gì. Lục Giam không nói với hắn chuyện đó, chỉ hỏi: “Thất lang cũng thích sao? Vốn chỉ muốn náo nhiệt một hồi, nếu thích, vậy thật tốt.”

Vinh Thất hưng phấn không thôi: “Ở chỗ khác luôn bó tay bó chân, hôm nay cần phải tận hưởng một phen. Huynh còn thỉnh những ai không?”

Lục Giam cười: “Nói ra thật xấu hổ, chỉ mời các người, không mời người lung tung.”

Vinh Thất hơi nhủ mảy: “Huynh cũng quá cẩn thận rồi, ta không phải là người soi mói ngạo mạn.”

“Biết, bằng không cũng sẽ không mời huynh.” Lục Giam cũng không nói nhiều, chỉ để ý dẫn hần đến cửa hàng. Trước cửa hàng treo cao “Lâm Tường Bảo Hóa Hành” cùng năm đèn lồng đỏ thắm theo gió đảo quanh, phía dưới có rất nhiều tủ màu, bên trong có vài châu thúy, mũ quan, món đồ chơi, cây quạt, trâm sai, tơ lụa chỉ chực, nhiều người vây quanh ở nơi đó chơi mạt chược, tiếng cười tiếng la vang thành một mảnh, huyền ảo vô cùng.

Thấy xe ngựa đến, Diêu Trác tiến lên, thật cẩn thận che chở mấy người vào hậu viện, Lâm Cẩm Dung mặc áo choàng ấm, quanh thân cao thấp che thật kín, chỉ lộ ra gương mặt, mỉm cười đứng ở trước cửa chờ, cùng Vinh Thất, Trương San nương thi lễ, liền dẫn hai người vào một gian nhà thất tình xảo.

Trương San nương vừa mới nghe Vinh Thất nói nguyên do, cũng có chút nóng lòng muốn thử, liền thở dài: “Năm mới ta cũng từng vụng trộm cùng Hạnh nương, Quỳnh nương chơi đùa, nhưng chưa từng đồng vui như vậy.”

Lâm Cẩm Dung liền cười nói: “Ta cũng muốn mời hai người nàng tới, nhưng luôn cảm thấy có chút mạo muội.”

Trương San nương có hưng trí: “Không sợ, nếu tẩu không chê phiền, ta lập tức sai người đi gọi hai người nàng đến. Quỳnh nương gần đây tâm tình không tốt, vừa vặn để nàng giải tỏa.”

“Nhiều người mới vui.” Vinh Thất từ trước đến nay đều tùy ý, không sợ Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung ngại hần nhiều chuyện, trực tiếp cùng Lục Giam nói: “Mẫu Hành huynh thường ngày quá nghiêm túc đoan chính. Cơ hội như vậy, phải nên tìm nhiều người kết giao, tương lai mặc kệ là còn ở lại trong kinh, hay là nhậm chức bên ngoài, đối với huynh cũng chỉ có lợi. Đừng nói hoạn lộ, ngay cả cửa hàng của Nhị tẩu, sinh ý không chừng sẽ rất tốt.”

Nếu hần đã chủ động đề cập, đây là cơ hội tốt, Lục Giam nhân cơ hội nói: “Không đối gạt Thất lang, hôm nay thỉnh hiền phu thê lại đây, thật sự là có chút tư tâm.”

Vinh Thất cùng Trương San nương bất động thanh sắc nhìn nhau liếc mắt một cái, Trương San nương vốn định thỉnh Hứa Hạnh nương cùng Triệu Quỳnh nương, lại ý bảo người bên cạnh lui ra sau, Vinh Thất lên tiếng nói: “Có lời thật muốn nói với nhị vị, nếu có thể giúp đỡ thì không cần nhiều lời, nhưng nếu không thể, còn muốn thỉnh hai người thứ lỗi.” Hần còn trẻ tuổi, có thể lực của phụ huynh, quả nhiên ăn ngay nói thật.

Hần trực tiếp, Lục Giam cũng rõ ràng, liền đem chuyện tình của cửa hàng kể lại: “Ta không phải là người dễ dàng gây phiền toái cho người khác, nhưng cứ thế mãi chỉ sợ là rắc rối không ngừng, một ngày cần cầu người, không bằng sớm tính toán. Nếu hiền phu thê có thể hỗ trợ đằng sau vậy vô cùng tốt, nếu không thể, còn thỉnh hỗ trợ bắc một cây cầu.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Vốn chúng ta cũng không thiếu tiền, cửa hàng này không cần phải khai trương, chính là nàng có ý nguyện, vì vậy không thể không mở.”

Vinh Thất có chuyện gì mà không hiểu biết, mới vừa nghe nói liền rõ ngay: “Đúng rồi, các người tại đây trong kinh vô căn vô đáy, nếu là sinh ý tầm thường cũng đành thôi, sinh ý bảo hóa vốn được nhiều người để ý, gần đây buôn bán càng ngày càng tốt, lại càng gây chú ý. Dưới chân Thiên Tử, mặc dù không có chuyện cường ngạch mua bán, nhưng bị người đổ kỵ, ba ngày hai bữa gây chuyện là rất phiền toái. Huynh chớ lo lắng, chuyện này cứ để ta lo!”

Hần hào sảng như thế, làm Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung thập phần ngoài ý muốn, đang muốn cảm ơn, Trương San nương mỉm cười, nghiêng người qua, ôn nhu nói: “Cũng không phải chuyện giết người phóng hỏa, vì ki loạn pháp, bất quá chỉ là nhắc tay chỉ lao, tất nhiên có thể giúp thì phải giúp. Nhưng chỉ là, ta không nghe thấy Dung nương nói tâm nguyện của tẩu?”

Ngụ ý đó là nhắc tay chỉ lao thì đương nhiên có thể. Trương San nương có thể nói là khôn khéo hơn Vinh Thất nhiều, không thể dễ dàng nói cho có lệ, nhưng Lâm Cẩm Dung cũng không định làm như vậy, thần nhiên đáp: “Nguyện vọng của ta chẳng qua là muốn xây dựng một nhà tình nghĩa, cố gắng để nữ tử bản hàn có chốn dung thân mà thôi.”

Trương San nương trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, lập tức rất nhanh che giấu, nhẹ nhàng cười: “Ý tưởng này của Dung nương vô cùng tốt, nhưng xin thứ cho ta nói câu không khách khí, hiện nay nữ tử bàn hàn vô cùng nhiều, chỉ bằng một mình tẩu, có năng lực quản được bao nhiêu!”

Lâm Cẩm Dung lắc lắc nói: “Ta cần không phải số lượng, mà là tâm an.” Nàng đoán Trương San nương đại khái sẽ coi nàng là hạng người mua danh chuộc tiếng, nhưng nàng không muốn giải thích nhiều, chỉ vì loại chuyện này, tin tưởng thì tin, không tin thì dù thế nào cũng không thể giải thích rõ.

Trương San nương trầm ngâm một lát, hỏi: “Mỗi người có chí hướng khác nhau, cần gì phải cân nhắc. Vậy tẩu muốn chúng ta làm như thế nào?”

Vinh Thất vươn người qua nói: “Cái gì làm như thế nào? Dù sao nếu có người tới cửa tìm đến gây sự, cứ bảo bọn họ đi tìm ta là được.”

Trương San nương nhướn một bên lông mày, tiếng cười duyên thanh thúy vang lên: “Thất lang a Thất lang, chàng cho là tranh cường đấu ngoan thì cần phải xuất khí lực của nam nhi sao, ta thấy chàng và Lục Nhị gia vẫn nên ra bên ngoài chơi đi, đây là cửa hàng của Dung nương, đó là chuyện của nữ nhân chúng ta, vẫn nên để ta bàn bạc với nàng đi.”

Lâm Cẩm Dung đối với Trương San nương bội phục sát đất, chỉ một câu nhẹ nhàng liền nói rõ chuyện trái pháp luật loạn kỷ cương nhất định không làm, cũng không phải vô nguyên tắc trở thành tấm chắn cho bọn họ, lại càng không muốn Vinh Thất hào sảng cùng nghĩa khí bị người khác dễ dàng lợi dụng, lời nói uyển chuyển, liền nương theo nghĩa khí của người nam nhi mà đẩy phu quân sang một bên, còn lại đều là chuyện của nữ nhân. Kế tiếp nếu đàm luận không tốt, nàng muốn cự tuyệt mình, Lục Giam cùng Vinh Thất cũng không thể can thiệp. Lập tức theo ý tứ của Trương San nương, liếc mắt nhìn Lục Giam, Lục Giam liền rủ Vinh Thất ra ngoài: “Đi, ra bên ngoài chơi.”

Đợi đến khi hai người đi, Lâm Cẩm Dung mới cười nói: “Ta làm sinh ý ở đây, ngày thường chỉ muốn mượn quý phủ trấn thủ giúp, cũng không muốn sinh sự.” Nhìn thần sắc uyển chuyển của Trương San nương, nếu nàng đồng ý hỗ trợ, liền nói ra việc sẽ chia cho nàng một phần tiền lãi, lại đặc biệt cường điệu một chút, nếu bất hạnh gặp phải đại sự, không cần nói gì khác, tóm lại là sẽ không khiến phu thê hai người chịu thiệt là được.

Trương San nương thần sắc không chừng, hãy còn trầm ngâm không nói.

334. Chương 337: Tính Tình

Lâm Cẩm Dung thấy Trương San nương trầm ngâm, cũng không gấp gáp, chỉ kiên nhẫn chờ đợi. Đại gia giống như nhà bọn họ, lúc nào cũng chú ý phô trương mặt mũi, thu vào vị tất đã nhiều, nhưng chi tiêu nhất định rất lớn, hiện tại dựa vào tiền chung thì không sao, nhưng ngày sau rơi xuống trên đầu hai tiểu phu thê thì còn lại được bao nhiêu? Chỉ cần Trương San nương là người đã quen với cuộc sống này, tất nhiên sẽ không cự tuyệt tiền tài rơi vào tay.

Thật lâu sau, Trương San nương mới nhẹ nhàng cười: “Nhìn tẩu kia, coi ta trở thành người nào rồi? Tẩu muốn làm việc tốt là xây dựng nhà tình nghĩa, ta lại muốn tẩu chia tiền lãi.....”

Lâm Cẩm Dung rõ ràng biết nàng động tâm, có điều đang cố gắng chống đỡ mặt mũi mà thôi, nhưng cũng không bởi vậy mà khinh khi nàng, chỉ cười nói: “Số tiền này không phải là mất trắng, ta mời các người hỗ trợ, dù thế nào cũng có khác gì chi tiền chuẩn bị? Chỉ sợ cầm tiền uống trà cũng còn chưa đủ, không thể cho tẩu thay ta kiếm tiền a. Nếu San nương cảm thấy không ổn, giúp ta bắc cây cầu, giới thiệu một vị ổn thỏa chút là được rồi. Nếu không có ai chống đỡ, cái gì mà nhà tình nghĩa chỉ là mây trên trời mà thôi.”

Trương San nương che miệng cười, nghiêm mặt nói: “Tẩu nói không sai, nếu sinh ý muốn kiêu ngạo, thật sự phải chu toàn mọi thứ, ngày thường kết giao nhân tình xác thực không thể thiếu. Mà ta, đã đáp ứng với tẩu, thì sẽ thay tẩu chu toàn, không cầu nệ đại sự tiểu sự, đều phải hết sức thay tẩu lo lắng. Cho nên, nếu ta từ chối thì thật là bất kính.”

Mặc kệ nàng nói như thế nào, cũng là vấn đề về mặt mũi mà thôi, mấu chốt vẫn là một lời hứa hẹn, Lâm Cẩm Dung liền đứng dậy hành lễ cảm tạ: “Khiến các người thêm phiền toái.”

Trương San nương việc đỡ nàng: “Khách khí cái gì, đều là người gia hương, huống hồ tẩu thật không dễ dàng.” Đôi mắt đẹp vừa chuyển, trong suốt cười nói: “Chúng ta bắt quá theo như nhu cầu mà thôi, nhưng Dung nương đừng coi chúng ta là kẻ tham tài, ta không phải tiền của ai cũng đều dám cầm.” Nếu không phải lúc trước thấy cách làm người của Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung mà mong muốn kết giao, nàng cũng không dám chạm vào.

“Đã biết.” Lâm Cẩn Dung mục đích đạt thành, tâm tình vô cùng tốt, mỉm cười hỏi nàng: “Còn muốn đi thỉnh Triệu Quỳnh nương và Hạnh nương không?”

“Đương nhiên muốn, đây vốn là để thành lập bước đầu tiên trong quan hệ nhân tình a.” Trương San nương nhẹ nhàng vỗ tay một cái, một tì nữ xinh đẹp lên tiếng trả lời tiến vào, nghe xong phân phó của nàng, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, tìm người đi thỉnh Triệu Quỳnh nương và Hứa Hạnh nương.

Không bao lâu, Hứa Hạnh nương mang theo vị hôn phu Vệ Tam lang của nàng đến đây, Triệu Quỳnh nương lại không thấy đâu, Trương San nương liền thay Triệu Quỳnh nương giải thích: “Nhà mẹ đẻ của nàng xảy ra chút việc, ta vốn định bảo nàng đến giải sầu, nhưng nàng không chịu đến, cũng không biết làm sao.”

Hứa Hạnh nương liền oán giận nói: “Ta nói kỳ thật cũng không thể không trách Triệu gia Đại ca a, thiên tai nhân họa trách ai đây? Nếu có tường thành vây quanh, cũng sẽ không đến mức rơi xuống tình trạng này. Hắn bắt quá là nhất gan, thời điểm vừa có dân loạn không dám đăng báo, ai nghĩ đến tai họa sẽ diễn biến đến mức đó?”

Người nói vô tâm người nghe cố ý, Lâm Cẩn Dung lập tức dựng lên lỗ tai: “Sao lại thế này? Cái gì dân loạn?”

“Tẩu không nghe nói sao?” Trương San nương lộ ra vài phần kinh ngạc, lập tức hiểu rõ cười: “Đúng rồi, nhất định là vị hôn phu nhà tẩu không muốn dùng loại chuyện này quấy rầy tẩu, cho nên không nói cho tẩu nghe. Nhưng kỳ thật, thì có gì lạ đâu? Vài năm tới nay, các nơi thiên tai không ngừng, các cửa hàng nhiều loạn, người không hay ho cũng không biết có bao nhiêu.....” Rồi nhỏ giọng kể lại sự tình mình biết cho Lâm Cẩn Dung nghe.

Lâm Cẩn Dung nghe được âm thầm kinh tâm, không khỏi lại nghĩ tới tràng tai họa ở Bình châu kia.

Trương San nương thấy nàng xuất thần, vội hỏi: “Không phải là bị dọa rồi chứ?”

Lâm Cẩn Dung nhanh hoàn hồn cười nói: “Không phải, chỉ là có chút cảm thán. Chúng ta lại bình thần ngồi đây nói nhảm chơi đùa.” Nói xong kêu người tiến vào, bày ra nhiều vật nhỏ tinh xảo, Trương San nương cùng Hứa Hạnh nương cũng lấy ra đồ của mình, bắt đầu chơi bài.

Lâm Cẩn Dung trong lúc chơi đùa, cẩn thận quan sát tính tình của Trương San nương và Hứa Hạnh nương, phát hiện hai người tuy rằng ham chơi, lại cũng không phải là người lòng tham vô đáy. Trương San nương thực biết tự hạn chế, Hứa Hạnh nương có điểm liều lĩnh, cũng không mất đi vẻ thiên chân. Vì thế lại buông lỏng tâm tình đi hai phần.

Vài người Lục Giam lúc trước ở bên ngoài, sau cũng tiến vào, một đám người chơi đến gần canh bốn mới tận hứng rời đi.

Lâm Cẩn Dung không thua không thắng, thắng Trương San nương một cây trâm sắc san hô và phiến thủy tinh song nhạn của Hứa Hạnh nương, đồng thời cũng thua cho hai người một đôi túi hương trân châu và châu sai: Lục Giam cũng thua không ít cho Vinh Thất và Vệ Tam. Đợi đến khi trở về nhà, Lâm Cẩn Dung vẫn không có khốn ý, ngồi ở dưới đèn tính toán, nhớ lại xem Lục Giam thua bao nhiêu.

Lục Giam cũng đã mệt nhọc, nghiêng người tựa vào trên giường thở dài: “Đã thua rồi, nhớ kỹ làm cái gì?”

Lâm Cẩn Dung nghiêm túc nói: “Này cũng là phí tổn a.”

Lục Giam nhớ tới khi nàng chuẩn bị bàn mặt chược, cái gì cũng đều phải lấy ra từ cửa hàng nhà mình, trăm phương nghìn kế tiết kiệm tiền, không khỏi bật cười: “Nàng tính toán kỹ lưỡng quá rồi.”

Lâm Cẩn Dung lơ đãng, cùng hắn nhàn thoại: “Đừng nói thế, phu thê Vinh Thất, một người thô hào một người tinh tế, một người hào sảng nghĩa khí, một người khôn khéo ổn trọng, tính tình bù trừ, cũng không biết trưởng bối hai nhà sao có thể thành toàn cộc nhân duyên như vậy.”

Lục Giam nghe xong lời của nàng, đột nhiên trầm mặc, nhìn nàng nói: “Tính tình của ta không khiến người khác vui vẻ đúng không?” Về mặt kia, cũng là không quá hy vọng nàng nói phải.

Lâm Cẩn Dung không chú ý thần sắc hắn, chỉ gật đầu thừa nhận: “Đúng là có chút như thế.”

Lục Giam trong mi mắt có vẻ ảm đạm, thấp giọng nói: “Thật không hiểu hài tử trong bụng nàng sẽ giống tính của ai đây.”

Lâm Cẩn Dung tay cầm bút ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn ánh nến sáng ngời, thấp giọng nói: “Ta nguyện hắn có sự cứng cỏi của chàng, có sự lương thiện của ta, lại có vẻ sơ lãng, cái khác, không cần thì tốt hơn.” Tối tăm ít lời cô chấp không phải là thứ tốt.

Lục Giam không nói chuyện, hơn nửa ngày mới nói: “Đây là cha mẹ sinh con, trời sinh tính, đâu có thể như mong muốn!”

Lâm Cẩn Dung thấy trong giọng nói của hắn hình như có vài phần cơn tức, lại không biết cơn tức này từ đâu mà đến, đoán hắn là mệt mỏi, liền không để trong lòng, rửa tay tắt đèn đi nghỉ ngơi. Nàng lên giường rất nhanh liền ngủ say, Lục Giam trần trọc qua lại đến sắc trời không rõ mới ngủ mê man.

Sự thật chứng minh, Lâm Cẩn Dung thiết kế ván bài này vào buổi tối tiết Nguyên Đán không hề sai lầm, phu thê Vinh Thất không phải người lấy không tiền mặc kệ người ta, ban đầu luôn luôn dẫn người đi quanh một vòng, hoặc nhiều hoặc ít mua chút này nọ, dần dần, những người nhàn rỗi đảo xung quanh cũng bắt đi, sinh ý thuận buồm xuôi gió, khiến Lục Giam làm việc cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Tháng hai, ngày của hoa, cách Nguyên Đán gần một tháng, Lâm Cẩn Dung đáp ứng đưa một phần tiền lãi cho phu thê Vinh Thất, kèm theo quà tặng Xuân Nha đưa trong ngày lễ đến tay Trương San nương. Trương San nương hậu thưởng Xuân Nha, nghe nói Lâm Cẩn Dung đang vì chuyện nhũ mẫu và bà mẹ mà phiền não, lập tức viết thư cho Lâm Cẩn Dung, nói là không cần quan tâm, để nàng thay Lâm Cẩn Dung an bài.

Xuân Nha về nhà, đưa lên mấy hộp thuốc bổ quý báu của Trương San nương tặng, mỉm cười cùng Lâm Cẩn Dung hồi bẩm chuyện ngày hôm nay ở Vinh phủ: “Phi thường khách khí, Vinh Thất thiếu phu nhân thực quan tâm người, cố ý dặn người, nhất định phải năng đi lại, chớ quá mức nhàn hạ.”

Lâm Cẩn Dung rất vừa lòng, phái Xuân Nha đi xuống nghỉ ngơi.

Ngày thứ ba sau giữa trưa, có Phú ma ma thân tín bên cạnh Trương San nương dẫn hai bà mẹ cùng hai nhũ mẫu khuôn mặt thanh tú sạch sẽ đến cho Lâm Cẩn Dung chọn lựa. Hai bà mẹ, một người họ Hoa, một người họ Mã, cũng là bà mẹ mà hai phủ Trương, Vinh chuyên môn chỉ định, lúc trước lại đỡ đẻ cho Trương San nương, hai nhũ mẫu kia cũng đều chăm sóc hài tử cho Trương gia.

Phú ma ma ngồi ở trên ghế con, mỉm cười cùng Lâm Cẩn Dung nhất nhất nói tỉ mỉ: “Hai vị bà mẹ này, làm rất nhiều năm, tay chân lưu loát sạch sẽ, nhân phẩm cũng đáng tin cậy, bên ngoài cũng đều có thanh danh tốt. Về phần nhũ mẫu, thiếu phu nhân của chúng ta nói, nếu người ở nhà, thì có người nhà chọn lựa giúp không còn gì tốt hơn, nhưng người lại ở đây quá xa xôi, vốn bất tiện. Đi mua ở bên ngoài, dù thế nào cũng không thể hiểu biết bằng thiếu phu nhân chúng ta. Người nhìn đi, thích ai thì chọn người đó.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi trầm nghĩ, Trương San nương đem nhũ mẫu đến, đương nhiên là tốt hơn nhiều so với bên ngoài tùy tiện mua về, nhưng nếu tương lai nàng không ở trong kinh, nhũ mẫu này chỉ sợ không chịu đi theo, trên đường thay đổi người chăm sóc hài tử, vậy thật không tốt. Nhưng cũng không tiện trực tiếp cự tuyệt, cười nói: “Bây giờ còn sớm, hay là để xem hài tử hợp ý với ai hơn.”

Phú ma ma nghe tiếng biết ý, hiểu rõ ý tứ của nàng, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ đáp: “Là như vậy, hôm nay chỉ đưa tới trước cho người xem qua. Vậy tạm thời hai người đều ở lại đi, trước nhìn xem các nàng tính tình như thế nào rồi nói sau.”

Nàng kiên trì chu đáo như thế, Lâm Cẩn Dung tự nghĩ nhà mình cũng không có gì để người ta tính kế, liền không chối từ, mỉm cười đa tạ, thưởng mạnh cho Phú ma ma, bảo Sa ma ma đưa tới đại môn.

Ngày hôm sau, Phú ma ma lại tới nữa, mang đến khế ước bán mình của hai nhũ mẫu, Trương san nương thật sự hiểu rõ, tùy tiện để nàng chọn, nguyện ý giữ lại ai thì chính là người đó. Lại hoặc là, tạm thời dùng

trước, tương lai tìm được người thích hợp thì lui về sau cũng được. Đây là một loại tư thái, cho thấy thành ý muốn hợp tác nhiều năm giữa hai nhà.

Dĩ nhiên đã đến nước này, Lâm Cẩm Dung liền an tâm, không lên tiếng đánh giá hai nhũ mẫu. Hai nhũ mẫu, một người họ Đường, một người họ Phan, đều khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, mặt tròn trắng trẻo, một bộ dạng phúc hậu dễ gần, tính tình cũng ôn hòa. Nhưng Lâm Cẩm Dung nay thấy chỉ mỗi tình tình ôn hòa là không đủ, nàng muốn là một người có trách nhiệm, mặc dù không có nàng ở đây, cũng có thể an tâm làm việc riêng.

Đám người Sa ma ma sau khi phát hiện thái độ của Lâm Cẩm Dung, cũng không ước hẹn mà cùng phối hợp với nàng, từ trên xuống dưới tung ra lưới vô hình, tùy thời đều có người chú ý Đường thị và Phan thị, mỗi ngày đều có người đem ngôn hành cử chỉ của hai người nói cho Lâm Cẩm Dung biết. Đường thị tính tình hoạt bát hơn một chút, đương nhiên sẽ hơi sơ lãng chút, Phan thị tính tình thì có chút nghiêm cẩn, nhưng cá tính lại hơi trầm mặc, tật xấu gì khác cũng đều không có.

Đường thị tính tình hoạt bát, xét ra, có thể bù trừ cho tính tình trầm mặc ít lời của nàng và Lục Giam, đối với hải tử mới có lợi: Nhưng Phan thị không lắm miệng, tính tình nghiêm cẩn, lại dường như càng phù hợp với yêu cầu của nàng hơn. Lâm Cẩm Dung trong khoảng thời gian ngắn khó mà có thể quyết định. Trong mắt Lục Giam, hai người cũng rất khá, chọn ai cũng đều tốt, hẳn thấy Lâm Cẩm Dung cẩn thận quá mức, liền cùng nàng đưa ra chủ ý: “Nếu hai người không có vấn đề gì, vậy nàng hỏi các nàng ta, tương lai nếu ta đi nhậm chức bên ngoài, có nguyện ý đi theo chúng ta hay không, ai đồng ý thì cứ chọn người đó.”

Lâm Cẩm Dung hít một tiếng: “Cũng chỉ có thể như thế.” Đột nhiên lại nghĩ tới cây trâm hình hoa mai kia của nàng: “Cây trâm kia đã được đem về đây chưa? Đã khá lâu rồi mà vẫn còn chưa xong sao?”

335. Chương 338: Thư Nhà

Lục Giam mặt mày bất động, vẻ mặt không thay đổi: “Nàng hỏi cây trâm hình hoa mai kia?”

“Đúng vậy. Chàng đã đem đến cửa hàng Đường gia để sửa mà.” Lâm Cẩm Dung thấy kỳ quái, bộ dạng này của hắn giống như đã hoàn toàn quên mất vậy.

Lục Giam thần nhiên liếc nàng một cái: “Ta trước đó không lâu đi qua một lần, nói là còn kém một chút. Có phải nàng không có đủ trang sức đeo không? Ta sẽ mua thêm cho nàng?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta có, nhưng cũng không thể cứ để nó ở ngoài hàng mãi được?”

Lục Giam nhin nhẩn, nói: “Cầm về chỉ sợ cũng không thể đeo, bị rạn khá rõ. Nếu nàng không biết xấu hổ mà cứ đeo vào, ta cũng sợ người ta nói ta không nỡ để nàng ăn diện.”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Nếu thật như thế, thì thôi vậy.”

Lục Giam không nhìn nàng nữa, quay đầu nhìn hoa xuân ánh vàng rực rỡ trên đầu tường ngoài cửa sổ, nghiêng rằng nghiêng lợi, một cổ khí ở trong bụng nhảy qua nhảy lại, nhưng không có chỗ để phát tiết, chỉ có thể sinh sôi chịu đựng. Nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi Lâm Cẩm Dung: “A Dung, nàng cảm thấy cuộc sống hiện tại của chúng ta thế nào?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Hoàn hảo a. Ước gì vẫn cứ mãi như vậy.” Lại ôm bụng bổ sung một câu: “Đương nhiên, trước tiên phải để bảo bối trong bụng này đi ra đã.”

Lục Giam không hỏi gì thêm, quay đầu tiếp tục ngắm hoa xuân ở bên ngoài.

Sa ma ma từ bên ngoài bước nhanh tiến vào, cười nói: “Nhị gia, thiếu phu nhân, trong nhà gửi thư.” Nói xong hai tay đưa lên hai phong thư, là Lục lão ông và Lâm Ngọc Trân viết.

Lục Giam xem qua, nhú mày đem lá thư của Lâm Ngọc Trân giao cho Lâm Cẩm Dung: “Nàng xem đi.”

Lâm Cẩm Dung mới nhìn hai hàng chữ, mày cũng nhú lại.

Từ năm trước đến bây giờ, mới chỉ mấy tháng ngắn ngủi, Lục phủ đã xảy ra biến hóa lớn. Khang Thị tháng chấp sinh hạ một nhi tử mập mạp, mẫu tử bình an, Lục gia hai lão cũng cực kỳ vui mừng, phái người đi

đón Tổng thị trở về qua năm mới, muốn cả nhà đoàn viên. Tổng thị không chấp thuận, nói là muốn ở lại nhà cũ ăn chay niệm Phật, cầu Phật tổ phù hộ cả nhà già trẻ bình an khỏe mạnh, cầu Phật tổ tha thứ cho hành vi của Lục Thiệu. Lục lão ông thấy nàng không về, cũng mặc kệ, thanh thần ổn định chuẩn bị qua năm mới.

Đây mới là lúc sự tình bắt đầu, 24 tháng chạp, ngày cúng ông táo, đầu tiên là tiểu nhi tử Lục Lang mới sinh của Khang thị khóc nháo không ngớt, sốt rất cao, tiếp theo Lâm Ngọc Trân đột nhiên té xỉu ở trên lầu chỗ chuẩn bị yến tiệc, lập tức, nội bộ Lục gia liền rối loạn. Đồ thị đi ra chủ trì đại cục, căn bản cầm giữ không được, lễ vật sự việc đều phân công không rõ, chỉ hai ngày đã bị nhóm ma ma phía dưới phá rối.

Bất đắc dĩ, Lục lão phu nhân đành phải kêu Lã thị đến hỗ trợ, ý tứ là để nàng lập công chuộc tội, vừa khéo, Lã thị cũng có bầu, còn có dấu hiệu dễ lưu thai, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Cả nhà lớn như vậy, cũng không thể kêu Lục lão phu nhân quản lý hậu viện, càng không thể để nam nhân quản, nếu Sa ma ma còn ở đây thì không sao, nay Sa ma ma đến kinh thành, bên người lão thái thái không có ai đắc lực. Vì thế, Tổng thị ngủ đông ở nhà cũ hồi lâu rốt cục đã có cơ hội xoay chuyển.

Tổng thị lần này biểu hiện mọi trạng thái, lần đầu tiên đến đón, nàng cáo ốm không đến; Lần thứ hai, Lục lão ông giận dữ, Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh tự mình đi đón, nàng mới trở về. Sau khi trở về thỉnh an tặng lễ với Lục lão ông, Lục lão phu nhân xong, lại đến thăm Lâm Ngọc Trân, chỉ bắt động ngồi chơi với tôn tử cùng hai nhi tức, bày ra một bộ dạng không để ý đến chuyện bên ngoài. Lục lão phu nhân giận dữ, gọi nàng vào chỉ vào mũi mắng, nàng mới hàm chứa lệ nhận thức lỗi lầm, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, còn ở trước mặt cả nhà nói, chỉ đợi Lâm Ngọc Trân bệnh tình chuyển biến tốt, nàng liền giao trả, quay lại nhà cũ ăn chay niệm Phật.

Nếu sự tình quả thực như thế cũng đành thôi, bệnh tình kia của Lâm Ngọc Trân không có gì dọa người, nhưng lại triển miên, nghỉ ngơi thẳng đến tháng giêng mới khỏe lại. Đợi đến khi hồi phục, muốn đoạt lại quyền lực từ tay Tổng thị, lại thất bại thảm hại, cuối cùng kết cục là, Tổng thị được giữ lại, hai người cùng nhau chưởng quản gia sự.

Lâm Ngọc Trân thực phần nộ, viết thư cho Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung bên trong có nhiều câu oán hận, sự tình cụ thể cũng miêu tả rõ ràng. Lâm Cẩn Dung không biết trong đó đến tột cùng đã xảy ra bao nhiêu tranh đấu, lại liên lụy đến bao nhiêu người, nhưng có thể thấy, nay Lục Văn gả đi, nàng cùng Lục Giam đều ở bên ngoài, mà Tổng thị lại có một đám nhi tức giúp đỡ, tính tình như Lâm Ngọc Trân không ăn một mới là lạ, khẳng định là bị Tổng thị túm bím tóc, bằng không Lục lão ông cũng sẽ không để như thế. Có thể giữ lại chút quyền lực này, đại khái vẫn là Lục lão ông ra mặt mới được vậy.

Nhưng Lâm Ngọc Trân mặc dù phần hận, cũng còn nhớ rõ sức khỏe và hài tử trong bụng của Lâm Cẩn Dung, nói là đã tuyển chọn nhũ mẫu, chỉ chờ hai tháng nữa, Lâm gia phái người đến, phân chia rõ ràng rồi sẽ gửi về đây.

Lâm Cẩn Dung gấp lại vào phong thư, trả lại cho Lục Giam: “Tổ phụ bệnh như thế nào?”

Lục Giam thở dài: “Bình thường.” Nghĩ đến tình hình trong nhà, hẳn thật sự không cao hứng nổi, nhưng vẫn còn nhớ rõ an ủi Lâm Cẩn Dung: “Nàng phải thanh thần ổn định, không cần suy nghĩ về mấy việc vặt vãnh trong nhà, vô luận như thế nào, tổ phụ cùng tổ mẫu cũng sẽ không đối xử tệ với mẫu thân, nhịn nàng nhiều năm như vậy, không có khả năng hiện tại lại không nhẫn được với nàng.”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Ta nghe lời chàng.” Nàng sẽ không lo lắng chuyện của Lục gia, nhắm mắt làm ngơ, hưởng chỉ cách xa như vậy, cho dù nàng không thích để Nhị phòng đắc thế, nhưng đúng là ngoài tầm với. Nếu thật sự muốn làm gì, vậy phải chờ nàng trở về rồi nói sau. Về phần Lâm Ngọc Trân, nàng lại càng không lo lắng, kiếp trước nàng cùng Lục Giam rơi vào tình trạng bi thảm, Lâm Ngọc Trân cũng không giúp đỡ, nay Lâm Ngọc Trân càng không đáng để nàng quan tâm.

Chính là chuyện nhũ mẫu, bên kia nhất định sẽ mang người đến, mặc kệ có phải là Văn nương hay không, nàng không thể cự tuyệt, cũng không có gì lý do gì để cự tuyệt. Vậy chỉ có thể chờ người đến rồi tính sau. Nghĩ đến đây, Lâm Cẩn Dung càng thanh nhiên, quay đầu gọi Xuân Nha tiến vào, chuẩn bị tặng lễ vật đầy tháng cho Khang Thị.

Thấy nàng dâu vào đây phân công người làm việc, Lục Giam ngồi ở một bên lại có chút buồn bực. Đồ thị chung quy không biết quản lý, lúc trước luôn hung hăng, không tiếc cùng Lâm Cẩm Dung đối nghịch, nay cơ hội tới tay, vô duyên vô cớ khiến người ta nhìn mà chê cười. May mắn là Lục Thiện sớm đã được gửi đi xa, thoát khỏi việc phải nhìn thấy mà đáng thương đáng giận, bằng không ngày sau tình cảnh của Tam phòng thật sự là khổ sở.

“A Dung...” Hiện tại trong nhà thế cục phức tạp, không có người thích hợp chủ trì việc bếp núc, có thể chờ Lâm Cẩm Dung sinh hài tử xong, trong nhà sẽ đón nàng và hài tử trở về hay không? Lục Giam đột nhiên nghĩ tới khả năng đó, lập tức cả người đổ một thân mồ hôi lạnh.

Lâm Cẩm Dung quay đầu, thấy hần thần sắc không ngờ, dường như có rất nhiều điều muốn nói với mình, vội vẫy tay bảo đám người Xuân Nha đi xuống, hỏi hần: “Làm sao vậy?”

Cần gì phải để nàng lo toan giống mình đây? Lục Giam nhìn bụng nàng càng lúc càng to, chung quy vẫn đem lời nuốt vào: “Ta suy nghĩ, nay là vụ cày mùa xuân, cũng không biết Mã Trang đầu có thể quản lý tốt thôn trang của nàng hay không?”

Lâm Cẩm Dung không khỏi cười nói: “Ta còn tưởng là đại sự gì, hóa ra là chuyện như vậy. Chàng yên tâm, không phải ta còn để hai phụ tử Lâm Hồng ở đó trông chừng sao? Nếu không thì cũng còn có nương của ta mà.” Lâm Hồng là thị tì của nàng, vẫn thay nàng quản lý thôn trang của hồi môn, sau khi nàng cùng Lục Giam lên kinh, thì để hai phụ tử Lâm Hồng trông nom phiên đất bị nhiễm mặn kia. Mã Trang đầu tuy rằng có khả năng, nhưng có một số việc cũng phải là chủ gia ra mặt mới có thể giải quyết.

“Vậy là tốt rồi.” Lục Giam mỉm cười, xem như đem chuyện này che giấu cho qua.

Sau ngày của hoa, thời tiết càng ngày càng trở nên ấm áp, bên ngoài bờ đào bắt đầu nhú mầm, màu xanh lục dần dần nhô ra, dần dần phủ đầy toàn bộ đình viện.

Lâm Cẩm Dung càng ngày càng to bụng, đứng từ trên nhìn xuống, đã không thấy mũi chân, mỗi ngày lại còn kiên trì ở đình viện đi vài vòng, chỉ sợ thời điểm sinh sản không có khí lực.

Thời điểm ba tháng hạ tuần, đám người Cung ma ma rốt cục đến kinh thành, được mấy người Xuân Nha sớm chờ ở bên ngoài vây quanh vào cửa. Cung ma ma thay Đào thị đến thăm Lâm Cẩm Dung, đồng thời cũng vì Lâm Cẩm Dung đưa lễ tới.

Cho nên nàng vừa vào cửa, bắt chập đi đường mỗi một, cố gắng mở to mắt, bắt động thanh sắc đánh giá chung quanh. Từ cây cối trong viện, nha hoàn ma ma, ngôn hành, cử chỉ, lại đến trang trí trong phòng, không buông tha bất cứ chi tiết nào. Xuyên thấu qua đình viện lục ý dào dạt, nàng thấy Lâm Cẩm Dung mặc sa y màu hồng, châu tròn ngọc sáng được Đậu Nhi cùng Anh Đào giúp đỡ đứng ở hành lang, vẻ mặt vui sướng nhìn nàng cười: “Ma ma một đường vất vả, mấy ngày trước ta vẫn nhớ tới người.”

Cung ma ma giờ phút này bắt chập người khác chê cười, ba bước cũng thành hai bước, chạy vội tới trước mặt Lâm Cẩm Dung, hàm chứa lệ muốn hành lễ: “Thiếu phu nhân, người khỏe chứ?”

Lâm Cẩm Dung vội đỡ nàng: “Đều tốt, đều tốt. Trong nhà đều khỏe chứ?” Ánh mắt từ trên người Cung ma ma xẹt qua, rơi xuống phụ nhân trẻ tuổi đứng phía sau bộ dạng phục tùng rũ mắt. Dù nàng đã chuẩn bị tâm lý, cũng nhìn không được tim đập lộp bộp. Phụ nhân mặc váy nguyệt sắc, sam tử xanh biếc này, không phải là Văn nương thì là ai?

“Đều khỏe, đều khỏe.” Mắt thấy Sa ma ma từ hành lang dài ở chỗ khác đi tới, Cung ma ma nhanh lau lệ, cười vô cùng vui mừng: “Lão thái gia, lão thái thái, Đại lão gia, Đại phu nhân, Nhị lão gia, Nhị phu nhân, Tam lão gia, Tam phu nhân đều nhớ thiếu phu nhân cùng Nhị gia, cũng có lời muốn dặn dò thiếu phu nhân, còn có Đại gia, Đại thiếu phu nhân.....”

Người nhà mẹ đẻ và người ở phu gia, thật sự là không có lúc nào là không chăm chăm so sánh với nhau, Lâm Cẩm Dung hiểu được những gì Cung ma ma làm hết thấy bất quá là để Sa ma ma xem thôi, ánh mắt thu hồi khỏi Văn nương, mỉm cười ngừng một chuỗi dài của Cung ma ma nói: “Khiến trưởng bối cùng nhóm ca ca, tẩu tử, đệ muội vướng bận, trong lòng ta bất an! Nhờ phúc của mọi người, hết thấy đều tốt. Ma ma đi đường xa, không ngại ở lại chỗ ta, trước vào trong phòng ngồi uống chén trà, nói hai câu, ăn gì đó. Đợi các nàng chỉnh trang hành lý thỏa đáng, lại đi nghỉ ngơi một chút.” Cung ma ma cũng liền hợp thời dừng lại

câu chuyện, tiến lên cùng Sa ma ma chào hỏi, vô cùng náo nhiệt vây quanh Lâm Cẩm Dung vào phòng, sau đó đem Văn nương đứng phía sau gọi đến: “Thiếu phu nhân, đây là thân gia phu nhân cố ý thay tiểu thiếu gia chọn nhũ mẫu. Văn nương, nhanh đến dập đầu với thiếu phu nhân.”

336. Chương 339: An Ổn

Văn nương bước nhanh đi ra, đến trước mặt Lâm Cẩm Dung thì quỳ xuống, dùng đại lễ.

Lâm Cẩm Dung tươi cười ảm áp, ôn hòa hỏi nàng vài câu, rồi lệnh Song Phúc dẫn nàng đi xuống nghỉ ngơi, sau đó lại cùng Cung ma ma nhàn thoai, Sa ma ma ở một bên bồi một lát, biết điều lấy cớ đi phòng bếp xem cơm canh, lui xuống, để hai người ở lại trong phòng nói chuyện riêng.

Lâm Cẩm Dung xem chung quanh không còn ai, lập tức đánh mắt về phía Đậu Nhi, ý bảo Đậu Nhi đi ra ngoài canh cửa, sau đó dựa sát vào Cung ma ma thấp giọng hỏi: “Ma ma, ta hỏi người, Văn nương này có lai lịch thế nào?”

Cung ma ma cũng không rõ lắm, chỉ nói ra những gì mình biết: “Từ năm trước biết thiếu phu nhân có bầu, trong nhà liền chú ý chuyện này. Trước Đông chí, Cô phu nhân về nhà mẹ đẻ, phu nhân đã cùng nàng thương lượng, Cô phu nhân nói là đang tìm kiếm, có điều vẫn chưa có người thích hợp, cho nên muốn tìm ở chỗ thân thích. Lúc ấy phu nhân thấy Cô phu nhân cực kỳ dễ bụng, cũng không nói thêm gì. Tháng giêng, Cô phu nhân sai người tới nói, tìm được nhũ mẫu rồi, đang quan sát tính tình hành vi của nàng, sau đó hai tháng, nói là tốt lắm, bảo lão nô thời điểm lên kinh thì nhất định phải mang theo nàng đến. Dọc theo đường đi, lão nô cũng từng cẩn thận hỏi thăm, biết Văn nương là tìm được ở trong dòng họ Lục gia, là thị tỳ của nhi tức một thẩm nương của Nhị gia.”

Đại khái tình huống cũng giống như những gì Lâm Cẩm Dung biết lúc trước, Lâm Cẩm Dung trầm ngâm một lát, nhỏ giọng nói: “Ma ma, có một chuyện ta chỉ bằng nói cho người nghe. Người nghe xong chớ kinh ngạc.”

Cung ma ma hòa nhã nói: “Tứ tiểu thư, không phải lão nô khoa trương, người là lão nô nhìn thấy từ bé mà lớn lên, tình cảm đối với người cũng khác biệt, phu nhân không ở bên cạnh người, lão nô chính người nhà mẹ đẻ của người, phạm là chuyện gì người không thể nói với bên ngoài, đều có thể nói với lão nô.”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Ta biết ma ma vẫn đối đãi vô cùng tốt, nhưng chuyện này thật khó có thể tưởng tượng. Thời điểm ta đón giao thừa, không cẩn thận ngủ gật, mơ thấy một giấc mộng, trong mộng Văn nương này...” Nàng dừng một chút, giữa hàng lông mày lộ ra vài phần buồn rầu, cũng không nói cụ thể cảnh trong mơ, chỉ đề thấp thanh âm nói: “Cho nên hôm nay ta đột nhiên thấy nàng, trong lòng thật sự là khiếp sợ, lại có chút không thoải mái. Ta không muốn nàng ở trước mặt hầu hạ.”

Cung ma ma quả nhiên chấn động: “Thế nhưng có chuyện như vậy sao?” Thấy thần sắc của Lâm Cẩm Dung, mơ hồ biết giấc mộng này đại khái không tốt, cho nên không dám hỏi nhiều, nhanh chóng nói: “Một khi đã như vậy, người này không nên ở trước mặt thiếu phu nhân. Đỡ cho người nhìn thấy mà ngột ngạt.”

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Nhưng chỉ là, đây dù sao vẫn là một mảnh hảo tâm của cô cô, nhiều người nhìn chăm chăm, hơi chút không cẩn thận sẽ trở thành đầu đề câu chuyện, khiến cho hiềm khích.”

Cung ma ma trầm ngâm một lát, mỉm cười, ngữ khí thoải mái mà nói: “Không phải đại sự gì, người cứ buông lỏng tâm tư, nửa điểm không cần để ở trong lòng. Nàng đến theo lão nô, tất nhiên cũng phải rời đi cùng lão nô rồi.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng phun ra một hơi: “Ma ma làm việc, ta tất nhiên là yên tâm.”

Chỉ nghe Đậu Nhi bên ngoài thấp giọng nhắc: “Thiếu phu nhân, Sa ma ma sai người tới nói, ma ma trừ phòng đã chuẩn bị rượu và thức ăn đón gió tẩy trần, phòng ở cũng thu thập xong rồi.”

Cung ma ma cầm tay nàng: “Lão nô chính là đến thay người phân ưu. Vậy thiếu phu nhân đã có nhũ mẫu nào chưa?”

Lâm Cẩn Dung liền nói về tình huống Đường thị cùng Phan thị cho nàng nghe: “Một vị bằng hữu hỗ trợ tìm kiếm, giữ lại ở trong viện quan sát nhiều ngày, đều không có vấn đề gì. Có điều các nàng là người ở kinh thành, tương lai khó mà giữ lại, cho nên cố ý hỏi qua, nhưng thật ra hai người đều nói, lúc trước chủ gia có công đạo, nếu hầu hạ tốt, cái gì cũng được như ý nguyện, cho nên không phải vấn đề gì lớn. Chính là bình thường không cùng các nàng ở chung một chỗ, sợ là không thấy một vài chi tiết nhỏ, ma ma đến đây, vừa vặn đem chuyện này giao cho người!”

Cung ma ma thận trọng đáp ứng: “Người yên tâm, lão nô bảo đảm sẽ làm tốt.”

Thủ đoạn của nàng Lâm Cẩn Dung biết, chỉ cảm thấy sợi dây đang buộc chặt được thả lỏng, nghiêng mình dựa vào gối, lại cười nói: “Ta đương nhiên yên tâm.”

Lâm Cẩn Dung đưa Cung ma ma ra ngoài: “Ma ma một đường mệt nhọc, trước ăn cơm, rồi nghỉ tạm, có gì cần nói, chúng ta qua đi lại nói tỉ mỉ!”

Cung ma ma mỉm cười lui ra ngoài, thấy Song Toàn đứng trong sân, liền ngoắc gọi nàng lại đây: “Vừa rồi vị Văn nương kia đã có người tiếp đón chưa?”

Song Toàn cười nói: “Ma ma yên tâm, có Song Phúc tiếp đón rồi.”

Cung ma ma đáp lời: “Đến đây, người dẫn ta đến phòng nghỉ.” Vừa đi, vừa bắt động thanh sắc từ trong miệng Song Toàn hỏi thăm tình huống trong kinh, đợi đến khi biết được Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giám thật sự hài hòa, không khỏi vui mừng phát ra từ nội tâm.

Song Toàn giới thiệu lại tình hình trong nhà cho nàng nghe: “Ma ma, chỗ này của chúng ta nhỏ, không thể so với ở nhà, tiền viện là người của hai nhà Lục Lương cùng Xuân Nha tỷ tỷ, còn có Trường Thọ cùng Trường Ninh, trừ phòng, người gác cổng. Tây viện là khách phòng, thiếu phu nhân sáng sớm đã phân phó, đã an trí người ở tây viện. Bên kia so với bên ngoài cũng tốt hơn rất nhiều.”

“Thiếu phu nhân luôn thực chu đáo.” Cung ma ma thuận miệng đáp vài câu, cười hỏi Song Toàn: “Ta nghe nói, trong nhà có hai vị ma ma khác, đều đang ở nơi nào?”

Song Toàn có tâm nhãn, hiểu được nàng mang đến Văn nương cũng là nữ mẫu, có chút do dự nói: “Cũng ở tại tây viện.”

Cung ma ma không hỏi lại, vào tây viện xong, khen ngợi hai câu cây cỏ bên trong sân, ánh mắt hướng bốn phía nhìn quanh, chỉ thấy có hai gian sương phòng cửa sổ khép hờ, bên trong có thể thấy bóng người chớp lên, lại không thấy có người đi ra chào hỏi, trong lòng liền có tính toán, cười nhẹ, đi nhanh vào phòng của mình, sau khi thu thập sạch sẽ chỉnh tề thì đi cách vách, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Văn nương: “Văn nương, ăn cơm đi.”

Văn nương thay đổi sam tử màu lam nhạt và một thân váy trắng, toàn thân cao thấp nhẹ nhàng khoan khoái chỉnh tề, ôn ôn nhu nhu: “Đa tạ ma ma lo lắng.”

Cung ma ma thân thiết lôi kéo tay nàng: “Khách khí cái gì? Chúng ta đi chung đường, cũng là người quen, ngày sau còn muốn nhờ muội chăm sóc tiểu thiếu gia mà.”

Văn nương cười, thuận theo nàng đi đến phòng bếp.

Phòng bếp được kiến tạo ở bên trái nhị môn, bên cạnh có hai gian phòng ở, là nơi ngày thường bọn hạ nhân dùng cơm, nếu có khách đến, khách nhân mang đến hạ nhân cũng sẽ được an trí ở chỗ này, cho nên bên trong trang trí cũng thập phần chỉnh tề sạch sẽ. Sa ma ma, Xuân Nha thay mặt Lâm Cẩn Dung, lúc này thiết một bàn tiệc rượu nho nhỏ để chiêu đãi đoàn người Cung ma ma. Hộ tống Cung ma ma đến còn có hai nam quân sự thì được Lục Lương, Lâm Quý dẫn sang phòng cách vách chiêu đãi đón gió tẩy trần.

Sa ma ma thấy đám người Cung ma ma vào phòng, vội đẩy nàng ngồi trên tòa, Cung ma ma làm sao chấp thuận, cười nói: “Bất luận ta là khách, thì lão tỷ tỷ là người bên cạnh của lão thái thái, cũng lớn tuổi hơn ta, vị trí này ta không thể ngồi được.” Hai người nhún nhường nửa ngày, cuối cùng Sa ma ma ngồi ghế trên.

Sa ma ma tâm tình tốt, ngày xưa bà cũng từng cùng Cung ma ma giao tế vài lần, cũng đã khá quen thuộc, nay xem ra, Cung ma ma là người cảm kích thức thời, hiểu được vì khách chỉ đạo, như vậy trong cuộc sống

về sau, người nhà chồng và người nhà mẹ đẻ sẽ không có xung đột, vì thế đối đãi với Cung ma ma thật phần nhiệt tình.

Cung ma ma cùng nàng rượu qua ba tuần, liền bắt đầu khen ngợi tỷ muội, long trọng hướng tới Văn nương, đi đầu khuyên Văn nương uống rượu. Văn nương lại đánh chết cũng không chịu nói bản thân không thể uống rượu. Cung ma ma cũng không cứng rắn khuyên, không uống rượu cũng không sao, quan tâm bảo nàng ăn nhiều, nghỉ ngơi thật tốt, chú ý gấp chút đồ ăn hiếm lạ vào bát của Văn nương, một bàn tiệc nhỏ nhỏ đón gió tẩy trần biến thành hòa khí vạn phần, nhiệt tình tăng vọt.

Lâm Cẩm Dung nghe Anh Đào hồi bẩm chuyện bên ngoài, mỉm cười, yên tâm nghỉ ngơi trên giường. Bất quá chỉ là một nhũ mẫu nhỏ nhoi, nàng không muốn, cũng không cần nàng phải làm chủ a.

Đợi đến khi tỉnh lại, ngày ảnh tây tà, gió đêm gọi lên lá bồ đào bên ngoài, sàn sạt không dứt. Đậu Nhi ngồi ở dưới màn im lặng thêu thùa, mặt mày dịu ngoan, mới nghe thấy tiếng vang liền nhanh ngẩng đầu, thấy nàng tỉnh, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười, đứng dậy đi qua đỡ nàng rời giường: “Thiếu phu nhân hôm nay ngủ thật ngon. Là vì Cung ma ma đến đây sao?”

Lâm Cẩm Dung không khỏi cười nói: “Ta ngày xưa ngủ không an ổn sao?”

Đậu Nhi nói: “Ban đêm nô tỳ không biết, nhưng ban ngày, mấy hôm gần đây, thiếu phu nhân thường hay trở mình.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Là thân mình nặng nề.”

Đậu Nhi ngồi xổm xuống giúp nàng đi hài: “Thiếu phu nhân, vừa rồi Cung ma ma sai Song Toàn tìm thuốc chữa đi tả. Nô tỳ tưởng nàng không thoải mái, sai người đến hỏi, hóa ra người đó là Văn nương.”

Cung ma ma xuống tay thực nhanh, nói vậy Xuân Nha ở bên trong cũng giúp không ít việc. Lâm Cẩm Dung hưng phấn, cố gắng kiềm chế nhũ mày nói: “Nga, tại sao nàng đột nhiên không thoải mái vậy?”

Đậu Nhi nói: “Không biết, chỉ nghe nói là lúc trước ăn nhiều đồ dầu mỡ. Có lẽ là không hợp khí hậu?”

Lâm Cẩm Dung tiếp lời: “Người sai người đi xem thế nào, nếu Cung ma ma không có việc gì, thì mời nàng lại đây.”

Đậu Nhi giúp nàng đi hài xong, đỡ nàng đến ngồi trên tháp bên cửa sổ, rồi mới gọi Song Phúc đi thỉnh Cung ma ma.

Trong chốc lát, Sa ma ma cùng Cung ma ma tiến vào, Cung ma ma vẻ mặt ưu sắc nói: “Thiếu phu nhân, tình hình của Văn nương có chút không tốt lắm a, thượng thổ hạ tả, uống thuốc rồi cũng không có tác dụng. Nếu không, trước để nàng chuyển ra ngoại viện, lại thỉnh đại phu đến khám?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nếu không, trước mời đại phu đến, nếu chuyển ra ngoài cũng không tốt.”

Lại nghe Sa ma ma nói: “Thiếu phu nhân, không ổn, bệnh này của nàng rất dễ lây cho người khác. Lão nô đã thu thập phòng ở ngoại viện chu toàn, chỉ chờ người mở miệng cho phép, thì sẽ giúp nàng chuyển ra đó. Nàng cũng lạ thật, thân mình không tốt, sao có thể hầu hạ người khác? Bên trong còn có hai vị nhũ mẫu khác, chỉ đảo mắt người sẽ sinh hạ...”

Lâm Cẩm Dung cũng không nói thêm nữa: “Một khi đã như vậy, vậy để hai người an bài đi.” Nàng lập tức sẽ sinh đẻ, Văn nương bị bệnh trận này thì không thể chiếu cố người khác được.

“Vâng.” Sa ma ma lập tức xoay người, bước nhanh đi ra ngoài an bài. Cung ma ma nghiêm trang nhìn Lâm Cẩm Dung nói: “Thiếu phu nhân, hiện nay xuân hạ chí giao, người cũng sắp sinh rồi, trăm ngàn lần phải cẩn thận.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nói: “Ta ma ma nhắc nhở, ta nhớ kỹ.” Đê thấp thanh âm nói: “Thực nhanh tay.”

Cung ma ma nghiêm túc đáp: “Phải nhanh mới tốt.” Nói xong cùng với Xuân Nha ở một bên trao đổi ánh mắt, khẽ cười.

337. Chương 340: Sắp Sinh

Khí hậu không hợp? Lục Giam kinh ngạc nhìn Lâm Cẩm Dung: “Đã chuyển ra ngoài viện rồi sao?” Tuy rằng vị nữ mẫu vừa tới này vẻ ngoài nhu thuận khiến người khác thật tiếc nuối, nhưng không thể so sánh với thân thể của Lâm Cẩm Dung, thật sự không phải là đại sự gì.

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Vâng, ước chừng là trên đường ăn không tốt, lại mệt nhọc, vốn thân mình còn có chút yếu nhược, lại ăn nhiều đồ mỡ gì đó, cho nên chịu không nổi.”

Lục Giam nghe nói là tự bản thân ăn uống phá hư sức khỏe, lại càng không để tâm nữa: “Cung ma ma lớn tuổi mà còn chưa bệnh, nàng đã bị bệnh rồi sao. Thân thể yếu nhược như thế, sao có thể chăm sóc tốt hài tử? May mắn bệnh phát tác sớm, bằng không ngày sau lây nhiễm cho hài tử mới thật sự là không ổn. Thỉnh đại phu khám chưa?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Thỉnh rồi. Hiện nay để Lục Lương gia chăm sóc.” Để cho người Lục gia chăm sóc, lại là mới đến liền bệnh, ai cũng sẽ không nghĩ rằng vì mình không muốn người này ở trước mặt hầu hạ, chờ chính mình thuận lợi sinh đẻ xong, Cung ma ma sẽ mang người này về. Đến khi Văn nương trở về Lục gia, không có hài tử cho nàng ta chăm sóc, Lục gia đương nhiên sẽ không giữ nàng ta ở lại trong phủ.

Lục Giam không nghĩ nhiều, chỉ hỏi nàng: “Hôm nay đại phu đến bắt mạch sao rồi? Hết thấy đều tốt chứ?”

“Hết thấy đều tốt.” Lâm Cẩm Dung thay hần sửa sang lại một chút quần áo: “Hôm nay trời chợt lạnh chợt nóng, chính chàng phải cẩn thận chút.”

Lục Giam cười, ôn nhu nói: “Ta biết, nàng mới phải cẩn thận, phải dụng tâm chút. Một khi phát hiện không thích hợp, liền nhanh sai người đi gọi ta.” Nói xong lo lắng nhìn bụng Lâm Cẩm Dung, đem tay nàng bao ở trong lòng bàn tay.

Ngày mùng 1 tháng 4, Cung ma ma dậy sớm, đem ngân bồn đã sớm chuẩn bị tốt lấy ra, cầm cầm tú khăn, lại cầm thêm hoa thêm, rồi cầm tượng đất ngũ nam nhị nữ đa dạng cầm ở chỗ bắt mắt nhất. Sau khi ngắm nghía kỹ càng lại hỏi Xuân Nha: “Bánh bao đã chuẩn bị xong chưa?”

Xuân Nha vội vàng bưng tới một mâm bánh bao nóng hổi đầy tràn: “Đến đây, đến đây.”

Cung ma ma nói: “Lễ này đã chuẩn bị tốt. Người lại đến giúp ta kiểm tra bên mâm lễ kia.”

Lễ vật này cũng phải có chú ý, không khỏi bày biện một vài thứ vãi vóc, cũng có một bộ tiểu hài tử mặc dùng là quần áo bao bị, mấy thứ này đều là lúc trước ở Bình Châu bà tức Đào thị cùng Bình thị hai người tự tay làm, lúc này bất quá là cẩn thận kiểm tra một lần nữa thôi, cho nên Xuân Nha rất nhanh đã hoàn thành nhiệm vụ, nói: “Đều tốt rồi, đi xem Nhị gia và thiếu phu nhân đã dậy chưa.”

Cung ma ma cầm vài món này nọ im lặng ngồi, chờ Xuân Nha đáp lời.

Xuân Nha đến giữa sân, thật xa chợt nghe thấy Lâm Cẩm Dung đang cười, không khỏi cũng đi theo cong lên khóe môi, hỏi Anh Đào đứng ở dưới màn: “Thiếu phu nhân đã dậy chưa?”

Anh Đào lại cười nói: “Dậy rồi, Nhị gia đang nói giỡn khiến thiếu phu nhân cao hứng.”

Xuân Nha mỉm môi cười: “Nhanh đi thông báo với thiếu phu nhân, Cung ma ma bên kia muốn thay thân gia phu nhân đưa lễ sắp sinh đến, không biết thời điểm này đã thích hợp chưa?”

Lục Giam nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, lại cười nói: “Lúc này luôn đi.”

Đám người Sa ma ma đã sớm biết hôm nay Lâm gia muốn đưa lễ sắp sinh đến, mới vừa nghe nói đã chuẩn bị thỏa đáng, đều vui cười lại đây vô giúp vui. Chốc lát, Cung ma ma dẫn đám người Xuân Nha phân biệt cầm vài món này nọ tiến vào, cười nói mấy câu cát tường thuận lợi sinh đẻ, mẫu tử bình an. Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung mỉm cười nghe, cung kính nhận lễ vật, phân phó bày tiệc, nhiệt tình chiêu đãi đám người Cung ma ma.

Tuy rằng nhà này nhỏ chỉ có phu thê hai người, nhưng một ngày hôm nay lại bị mọi người khuấy động phá lệ náo nhiệt vui mừng. Từ đó, Lâm Cẩm Dung chuyển vào phòng sinh, bà mẹ được giữ lại trong nhà, đám người Cung ma ma và Sa ma ma toàn bộ lên tinh thần, tùy thời chú ý tình hình của Lâm Cẩm Dung. Một

khi có gió thổi cỏ lay, sẽ lập tức đến hồi không ngớt, Lục Giam ban đêm ngủ không được có đôi khi đột nhiên tỉnh lại, sẽ hỏi tình huống của Lâm Cẩm Dung bên kia như thế nào, tất cả đều kiểm soát chân móng mỗi hài tử được bình an sinh ra.

Điều an ủi người ta nhất là với Lâm Cẩm Dung, chuyện tới trước mắt, nàng ngược lại rất tỉnh táo, mỗi ngày ban đêm trước khi đi ngủ đều vuốt ve bụng cùng hài tử bên trong ôn nhu nói mấy câu, buổi sáng dậy chuyện thứ nhất cũng là cùng với nó nói chuyện. Chỉ cho rằng đây là hài tử, lại không biết đến tột cùng là nam hay là nữ, nhưng vô luận như thế nào, nàng sẽ rất quý trọng mỗi một thời khắc giữa nó và nàng.

Lần đầu đau bụng xuất hiện ban đêm mừng 10 tháng 4.

Lâm Cẩm Dung từ trong lúc ngủ mơ bình tỉnh lại, rất nhanh liền hiểu được là chuyện gì xảy ra, mới hô một tiếng, Đậu Nhi cùng Anh Đào liền từ gian ngoài phi vào, khẩn trương đốt sáng đèn trong phòng, chạy đến trước mặt cầm tay nàng, hỏi: “Thiếu phu nhân, có gì không ổn sao?”

Lâm Cẩm Dung sợ các nàng bị dọa, cũng biết còn cách một khoảng mới đến thời điểm sinh đẻ, liền cười nói: “Đi nói cho Xuân Nha biết, trong bụng ta động, bảo bọn họ nên chuẩn bị.”

Đậu Nhi vội đáp ứng, kêu Anh Đào: “Chạy nhanh đi.” Lại hỏi Lâm Cẩm Dung: “Có muốn đánh thức Nhị gia không?”

Lục Giam ban ngày vất vả, gọi hắc dật cũng không có gì hữu dụng, hắc dật không thể vào trong phòng sinh, bất quá đi theo lo lắng mà thôi. Lâm Cẩm Dung suy tư một chút rồi nói: “Không cần gọi hắc dật, hắc dật ban ngày vất vả, trời sáng lại nói cho hắc dật biết. Đến đây, ngồi xuống nhàn thoai với ta, để ta tỉnh táo chút.” Đậu Nhi ngồi ngay tại bên giường, cùng Lâm Cẩm Dung tâm sự một vài chuyện, Lâm Cẩm Dung cười một hồi, cảm thán một hồi, cũng cảm thấy đỡ khó chịu hơn chút.

Không bao lâu, Sa ma ma cùng Cung ma ma dắt tay nhau mà đến, hai người đều là lão ma ma từng trải thành thực, thật sự trấn định, trước cười trấn an Lâm Cẩm Dung vài câu, lại bảo bà mụ tới xem, Mã ma ma nói: “Còn sớm, thiếu phu nhân lúc này nên ăn một chút rồi ngủ, tỉnh lại sẽ có khí lực. Lúc đẻ sẽ hơi đau, cũng đừng khóc kêu, giữ lại khí lực để sinh đẻ là tốt rồi.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, ăn hai quả trứng. Mới bụng bắt xuống, chợt nghe Lục Lương gia bên ngoài hỏi: “Nhị gia, người tới rồi sao?” Tiếp theo màn bị vén lên, Lục Giam lộ đầu vào nói: “Ta có lời muốn nói với thiếu phu nhân.” Lúc này Lâm Cẩm Dung chưa sinh đẻ, đám người Sa ma ma cũng không ngăn cản, đều nở nụ cười, lui ra ngoài.

Lục Giam đi qua, ngồi vào trước mặt Lâm Cẩm Dung trách cứ: “Sao không gọi ta?” Lâm Cẩm Dung thấy hắc dật có chút rối loạn, áo khoác cũng chỉ là tùy tiện mặc vào, liền vươn tay thay hắc dật ỷ tóc mai, cười nói: “Còn sớm mà, việc sinh đẻ không có gì đâu, chàng ban ngày lại vất vả, muốn để chàng nghỉ ngơi thêm một chút.” Lục Giam lại cầm tay nàng, môi giật giật, muốn nói cái gì lại không thể thốt ra, nhưng trong mắt tràn đầy lo âu.

Lâm Cẩm Dung nhìn xem rõ ràng, trong lòng mềm nhũn, tách ra năm ngón tay nắm chặt tay hắc dật, ôn nhu nói: “Không phải sợ, ta không sao, hết thấy đều sẽ bình an ...”

Lục Giam mỉm cười: “Nàng đương nhiên không có việc gì, ta chỉ là lần đầu tiên làm phụ thân, có chút khẩn trương thôi.” Đang nói, lồng ngực Lâm Cẩm Dung nhú chặt, mặt trắng bệch như tờ giấy, hắc dật tới mức vọt đứng dậy, lớn giọng kêu: “Người đâu mau tới, mau tới!” Sa ma ma và Cung ma ma đang cầm chén trà ngồi ở bên ngoài thấp giọng nói chuyện, nghe vậy bị hù nhảy dựng, đẩy bà mụ đi vào bên trong: “Làm sao vậy, làm sao vậy?” Nhìn thấy tình hình trong phòng, không khỏi đều thở dài, nói: “Nhị gia, cách hừng đông còn lâu, lão nô muốn khuyên thiếu phu nhân ngủ tiếp trong chốc lát, có chút tinh thần, người cũng nên đi nghỉ ngơi đi.”

Không cần nhiều lời, Lục Giam cũng hiểu được bản thân hơi nóng vội, không khỏi có chút lúng túng, lại có chút chân tay luống cuống: “Không vội, ta ngồi thêm một lát.” Lâm Cẩm Dung vừa buồn cười vừa tức giận, ngay cả đau bụng cũng biến mất, cũng vươn tay đẩy Lục Giam: “Đi đi, ngủ một giấc, nói không chừng hừng đông tỉnh lại ta đã sinh xong rồi.”

Sa ma ma và Cung ma ma ở một bên, người một lời, ta một câu, đem Lục Giam khuyên nhủ ra ngoài.

Lục Giam đi đến trước cửa, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung nằm ở trên giường, rõ ràng rất đau, nhưng ánh mắt vẫn ôn hòa nhìn hẩn cười, trong lòng đột nhiên như có một góc sụp xuống, vừa chua xót lại mềm nhũn, không dám nhìn thêm, bước nhanh ra cửa phòng.

Lâm Cẩm Dung chịu đựng đau đớn, nhắm mắt lại bắt buộc bản thân đi vào giấc ngủ dưỡng thần.

Lục Giam ngồi ở gian bên ngoài, nghe thấy bên trong lặng yên không một tiếng động, liền sai Đẩu Nhi xem động tĩnh, Cung ma ma đi ra nói: “Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân đang ngủ, quả thực còn rất sớm, xem bộ dáng này, sớm nhất cũng phải hừng đông, người đi nghỉ ngơi đi. Có động tĩnh nhất định sẽ gọi người. Người cứ ngồi đây chờ sẽ nhiều loạn tinh thần của thiếu phu nhân.”

Lục Giam bất đắc dĩ, đành phải đi ra ngoài, tới đông viện, ở trong sân dừng chân đứng lại. Lúc này đã gần canh năm, đúng là thời điểm tối đen nhất, trên trời một ngôi sao cũng không thấy đâu, không khí lạnh lùng, chung quanh một mảnh yên tĩnh, hẩn hít một hơi thật sâu, bước vào trong phòng, thắp sáng đèn, từ dưới bàn học lấy ra một hộp gấm. Trong hộp gấm đựng cây trâm kim tương bạch ngọc hình hoa mai, nhẹ nhàng nhoáng lên chớp động, tơ vàng mỏng manh che kín toàn bộ thân trâm như mây bay nước chảy, không hề nhìn thấy chút vết rạn, tay nghề của Đường Tam gia quả nhiên độc đáo.

Hẩn im lặng nhìn sau một lúc lâu, đem hộp đặt ở một bên, mài mực trải giấy, chấm bút lông vào nghiền mực, ở trên giấy Bích Xuân chậm rãi hạ xuống hai chữ “Mậu Hoàn”. Nhìn thấy hai chữ kia, hẩn giống như thấy được khuôn mặt tươi cười cùng cặp lông mày hay nhướn lên của Ngô Tương, hẩn nhất thời có chút ngây người, dừng bút, vò giấy thành một nhúm rồi ném xuống đất.

Từng tia mặt trời phá tan tầng mây, ở trên mái ngói chiếu xuống một mảnh ánh ngọc khiến tảng đá ven hành lang đen trắng loang lổ. Đẩu Nhi cùng Anh Đào đứng ở hành lang, nín thở tĩnh khí nghe động tĩnh trong phòng.

Lục Giam ngồi ở sương phòng cách vách, một đôi tay giấu ở trong tay áo nắm chặt đến đau nhức, mỗi khi nghe thấy Lâm Cẩm Dung rên một tiếng, cơ bắp trên người hẩn liền đi theo nhảy dựng lên, nghe thấy bà mụ kêu một tiếng, tâm của hẩn giống như bị ai đó lôi kéo vậy. Đang đứng ngồi không yên, đột nhiên nghe thấy bên trong hét to một tiếng, hẩn không khỏi đột nhiên đứng lên, vọt tới cửa, lớn tiếng hỏi: “Vì sao nàng lại kêu to như vậy chứ?”

338. Chương 341: Tân Sinh

Sa ma ma nhô đầu ra, có chút không kiên nhẫn nói: “Đau đẻ đương nhiên phải kêu, nữ nhân sinh hài tử đều là như vậy, hết thấy vẫn tốt.”

Lục Giam mặt trắng bệch nghiêm túc nhìn bà bắt động, Sa ma ma bị hẩn nhìn mà ngỡ ngàng, đơn giản trốn trở về, lệnh Lục Lương gia: “Canh cửa cho kỹ.”

Lục Lương gia cười gượng: “Nhị gia đến cách vách ngồi chờ đi. Người cứ hoảng hốt như vậy rất dễ kinh động thiếu phu nhân a.”

Lục Giam phẫn nộ quay trở về, ngồi xuống ghế trên, vẫn không nhúc nhích, trong lòng loạn thất bát tao không suy nghĩ được gì, chỉ nguyện các nàng mẫu tử bình an.

Lục Lương gia thăm dò nhìn, chỉ thấy hẩn ngốc lẳng ngồi đó, khác hẩn vẻ bình tĩnh ổn trọng ngày thường, không khỏi có chút buồn cười, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Thật lâu sau, một tiếng oa oa rõ ràng từ phòng sinh truyền ra. Lục Giam giống như bị kim đâm, bước xa lao ra ngoài: “Thế nào? Thế nào rồi?”

Sa ma ma cất cao thanh âm, cách qua cửa cười nói: “Mẫu tử bình an, chúc mừng Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân sinh cho người một nhi tử thật mập mạp!”

Đám người Đẩu Nhi tất cả đều cười rộ lên, chúc mừng vui vẻ.

Lúc đó đang là giữa trưa, ánh mặt trời sáng lạn, bầu trời xanh lam, mẫn viện xanh tươi, cây cối vừa vượn nở hoa, ở trong gió nhẹ lay động sinh tư.

Lục Giam thở phào một hơi, cơ bắp thần kinh toàn thân đều thả lỏng, kim lòng không được lộ ra tươi cười sáng lạn, lớn tiếng hỏi: “Nhị thiếu phu nhân có khỏe không?”

“Khỏe, đều khỏe!” Sa ma ma mở cửa, đem hài tử được bao trong chăn đỏ thắm ôm ra đưa vào trong lòng hân: “Chàng xem xem, tiểu thiếu gia bộ dạng thật có phúc khí! Cùng với người rất giống nhau a.”

Lục Giam thật cẩn thận tiếp nhận, gương mặt non nớt đang nhắm hai mắt, hô hấp bình thuận, có một làn tóc tơ, làn da còn có chút nhăn nheo, nhưng chính thể hình dáng nhìn ra được thực đoan chính, nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn khê chép chép, hân đột nhiên rất muốn khóc, không chế không được liền căng ánh mắt, hướng vào trong gọi một tiếng: “A Dung! Nàng có muốn ngắm con của chúng ta không?”

Lâm Cẩm Dung mặt mũi vô cùng, nhẹ nhàng vênh vênh lên khoe môi, không có tinh thần trả lời câu hỏi của hân.

“Nhị gia nói giỡn, Nhị thiếu phu nhân vừa mới đẻ xong. Nàng rất mệt nhọc, hiện nay quan trọng hơn là nghỉ ngơi.” Sa ma ma vươn tay tiếp nhận hài tử, Lục Giam gắt gao ôm không buông, Sa ma ma bắt đắc dĩ, đành phải nói: “Hài tử cần phải ăn uống, cũng không thể bế ngoài gió lâu.”

Lục Giam lưu luyến buông tay, lại hỏi: “A Dung, nàng muốn ăn gì không?”

Vài người Đâu Nhi che miệng ha ha cười, Lục Lương gia cười nói: “Nhị gia, phòng bếp đã chuẩn bị canh gà, chờ bên trong thu thập sạch sẽ, người có thể đi vào. Trước hết người vẫn nên sang phòng cách vách ngồi chờ một lát đi.” Vừa nói, vừa phải đuổi hân: “Nơi này mùi máu tanh, nhóm đại lão gia đứng đây thật không tốt.”

Lục Giam cũng không tức giận, xoay người sang chỗ khác, đối với Đâu Nhi lớn tiếng nói: “Đâu Nhi, truyền lời của ta, mỗi người thưởng hai quan tiền! Cơm chiều thêm đồ ăn!”

Đâu Nhi che miệng nở nụ cười một hồi, mới quỳ gối hành lễ: “Vâng, chúc mừng Nhị gia, chúc mừng Nhị thiếu phu nhân!” Có nàng đi đầu, đám người Anh Đào đều đi theo chúc mừng.

Lục Lương gia liền hỏi Lục Giam: “Nhị gia, người vẫn chưa ăn điểm tâm mà, bằng không đi ăn trước đi? Ăn xong, nơi này cũng được thu thập thỏa đáng. Cứ chờ như vậy.....”

Lục Giam hiện nay tuy rằng vội vã muốn chạy vào trong phòng nhìn mẫu tử hai người, nhưng hiểu được quy củ, liền đáp ứng Lục Lương gia, về đông viện dùng cơm. Nhưng vốn tâm tình kích động, cũng không thấy thèm ăn, vừa mới buông bát xuống, Song Toàn chạy tới gọi hân: “Nhị gia, phòng sinh đã được thu thập thỏa đáng.”

Hân vội rửa tay súc miệng, vội vàng đi qua, Lâm Cẩm Dung đang ngủ. Thiên hạ nhỏ nhỏ kia được đặt ở bên người nàng, mẫu tử đều có chung một biểu tình, mặt mày bình thuận, vẻ mặt an tường, chỉ có Lâm Cẩm Dung sắc mặt hơi tái nhợt tiều tụy.

Lục Giam nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thật cẩn thận đưa tay chạm vào mặt nàng, Cung ma ma ở một bên nhìn thấy, nhỏ giọng nói: “Nhị gia, thiếu phu nhân lần đầu tiên sinh đẻ, hao hết khí lực, thật sự cực kỳ mệt mỏi” Ngụ ý chính là thỉnh hân đừng quấy nhiễu Lâm Cẩm Dung nghỉ ngơi.

Lục Giam ngượng ngừng thu hồi tay, lại đi sờ hài tử một cái, đầu ngón tay vừa đụng tới khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi chép chép, hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra một bộ dạng ủy khuất, phẳng phất giống như muốn khóc, sợ tới mức khiến hân rút nhanh tay về, chớp mắt kinh hoảng nhìn Cung ma ma.

Cung ma ma nhìn không được mỉm cười: “Là đói bụng, để lão nô ôm sang cho nhũ mẫu.” Vì thế cúi người ôm hài tử, Lục Giam vừa định nói, để hân bế, đột nhiên nhớ tới là bế cho nhũ mẫu, chính mình nóng lòng chờ ở một bên còn ra bộ dạng gì nữa, liền ngậm miệng, ngược lại nói: “Làm phiền ma ma.”

Cung ma ma hướng hân cười, nhẹ nhàng nói: “Nhị gia, nữ nhân sinh dương không dễ dàng, quả nhiên là một chân đặt vào Quỷ môn quan a.”

Lục Giam hiểu được ý tứ của nàng, là muốn hân đối xử tử tế với Lâm Cẩm Dung, lập tức nhẹ nhàng gạt đầu: “Ma ma yên tâm.”

Cung ma ma đã nói xong, ôm hài tử lên, thấp giọng dỗ dành đi ra ngoài: “Ai nha, tiểu bảo bối, ngoan a, đừng âm ỹ mẫu thân nha.”

Lục Giam thấy câu nói này của Cung ma ma giống như đặc biệt nói cho hắn nghe vậy, nhưng cũng không để ý, thấy trong phòng không có những người khác, cúi người ở trên trán Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng hôn một cái, Lâm Cẩm Dung vô cùng mệt mỏi, nửa điểm phản ứng đều không có.

Lục Giam lại im lặng ngồi hồi lâu, mắt thấy ngày ảnh tây tà, sắc trời đã trễ, Lâm Cẩm Dung vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại mới gọi Xuân Nha tiến vào, dặn dò nói: “Nhị thiếu phu nhân tỉnh lại thì tới gọi ta.” Nói xong tự đi thư phòng viết thư báo tin vui.

Lần lượt viết xong thư nhà, hắn cảm thấy còn có việc chưa làm xong, ánh mắt sưu tầm chung quanh, cuối cùng dừng lại ở tờ giấy Bích Vân bị vò nhăn nhúm ném vào một góc kia. Im lặng suy nghĩ một lát, một lần nữa trải giấy ra, đoan đoan chính chính, không hề ngưng trệ viết xuống hai chữ “Mậu Hoàn”.

Hắn làm phụ thân, Lâm Cẩm Dung thực vì hắn suy nghĩ, phu thê bọn tình cảm rất tốt, sự vui sướng cùng hạnh phúc của hắn nên chia sẻ với Ngô Tương đang lẻ loi một mình ở Giang Nam, Đường Tam của cửa hàng vàng bạc Đường gia thập phần khen ngợi Ngô Tương, nếu Ngô Tương có rảnh, nên sai người báo bình an, rồi lại đa tạ Ngô Tương năm mới tặng Lâm Cẩm Dung hạ lễ tân hôn, gần đây mới biết giá trị xa xỉ, ngày sau Ngô Tương thành thân, hắn tất nhiên sẽ dâng lễ trọng, mong ước Ngô Tương sớm ngày tìm được ý trung nhân, sớm ngày toại nguyện công danh..... Hắn càng viết càng nhanh, hành văn liền mạch lưu loát, đặc biệt nét bút phát cuối cùng, ánh chiều tà vừa vãn chiếu qua cửa sổ, mẩn thất sinh huy.

Lục Giam ngẩng đầu lên, hí mắt nhìn tia nắng mờ ảo nơi chân trời sáng sủa tươi cười, lớn tiếng nói: “Trường Thọ, đi gửi mấy phong thư này cho ta!”

Trường Thọ tiến vào, cung kính tiếp nhận, thấy hắn tâm tình vô cùng tốt, liền nhiều thêm một câu: Nhị gia, đều là thư báo tin vui sao?”

Lục Giam gật đầu: “Đúng vậy.”

Lục Lương ở ngoài cửa cười nói: “Nhị gia, Vinh Thất gia cũng vài vị vợi tới chúc mừng người. Mấy nhà hàng xóm cũng tặng ngô, than củi cùng dấm chua lại đây.”

Lục Giam bước nhanh đi ra ngoài, hàm chứa cười nói: “Bảo phòng bếp chuẩn bị tiệc rượu. Thiếu phu nhân đã tỉnh lại chưa?”

“Nghe thê tử nô tài nói, còn chưa dậy.” Lục Lương đi theo phía sau, đồng dạng là vẻ mặt tươi cười.

Đã ngủ hồi lâu, tại sao còn chưa tỉnh lại? Lục Giam cau mày, trầm giọng nói: “Thỉnh đại phu đến xem đi.”

Sản phụ không phải đều cần nghỉ dưỡng lấy tinh thần sao? Nhị gia đúng là chưa từng trải qua việc này. Lục Lương cười đáp ứng, tự đi báo cáo với Sa ma ma, Cung ma ma.

Lâm Cẩm Dung giống như trải qua một giấc mộng thật dài, trong mộng nàng vẫn đang trốn chạy, mệt đến không thở nổi, nàng muốn dừng lại, nhưng thủy chung không thể ngừng bước, nàng lớn tiếng gọi Lục Giam, bảo hắn kéo nàng một phen, Lục Giam lại không lên tiếng đáp lời, càng không thấy bóng người. Bên tai truyền đến tiếng khóc của hài tử, nàng chợt bừng tỉnh lại: “Hài tử vì sao khóc lợi hại như vậy?”

“Hài tử tìm nương mà.” Trong phòng ngọn đèn lay động, Lục Giam ánh mắt ôn nhu như nước, hắn cầm khăn đã thấm nước ẩm lau mồ hôi trên trán nàng, thấp giọng nói: “Cuối cùng nàng đã tỉnh, nàng đã ngủ suốt sáu canh giờ rồi.” Khiến hắn vô cùng lo lắng.

Lâm Cẩm Dung hướng hắn cười, thấp giọng nói: “Ta mệt mỏi. Đưa Nghị Lang cho ta đi, thật đáng thương, ta còn chưa kịp cùng hắn thân thiết đã ngủ mê man rồi.”

Cung ma ma đem hài tử đang khóc nháo đưa qua, đặt ở trong lòng Lâm Cẩm Dung, cười nói: “Đúng là nhớ nương mà.”

Lâm Cẩm Dung rất quen thuộc ôm hài tử vào trong lòng, nhẹ giọng dỗ vài câu, nói đến cũng kỳ quái, hài tử vừa nghe thấy thanh âm của nàng, nức nở vài tiếng liền an tĩnh lại, đi vào giấc ngủ.

Lục Giam chắc chắn lấy làm kỳ: “Thật sự là kỳ quái, chúng ta đồ thể nào cũng không được. Nhũ mẫu cũng không đồ được, nàng mới nói hai câu hắc đã ngoan ngoãn thế này.”

Lâm Cẩm Dung hàm chứa cười ở trên gương mặt nhỏ nhắn của Nghị Lang hôn một cái, thấp giọng nói: “Ta là thân mẫu của hắc a, mỗi ngày ta cùng hắc nói chuyện, hắc biết mà.”

“Ta cũng là thân phụ của hắc, sao hắc lại không biết a?” Lục Giam thấp giọng than thở một câu.

“Cái gì?” Lâm Cẩm Dung không nghe rõ ràng.

Lục Giam nói: “Ta nói, A Dung nàng muốn ăn gì?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Cái gì cũng đều muốn ăn! Rất đói a.”

Sợ nhất chính là ăn không vô, nếu cái gì cũng đều muốn ăn, vậy đó là hiện tượng tốt, Cung ma ma vui mừng không tự kìm hãm được, vội lao ra ngoài: “Có sẵn rồi, lão nô sẽ mang đến!”

Trong phòng chỉ còn lại có một nhà ba người, Lục Giam cầm tay Lâm Cẩm Dung lên, dán tại trên mặt hắc, thấp giọng nói: “A Dung, nàng còn đau không?”

Lâm Cẩm Dung theo bản năng muốn nói không đau, lời đến bên miệng, lại đổi thành: “Đau, vừa đau vừa mệt lại sợ nữa.” Năm ấy, khi nàng sinh Ninh nhi, hắc bị đám người Lâm Ngọc Trân ngăn cản ở bên ngoài, mãi cho đến buổi sáng ngày hôm sau, nàng mới nhìn thấy hắc, hắc chỉ biết nhìn nàng cùng hải tử tươi cười, nói một tiếng vất vả.

Lục Giam miệng co quắp, muốn nói cái gì đó nhưng không thể thốt nên lời, sau một lúc lâu rồi bảo: “Nàng vất vả rồi. Đáng tiếc ta không thể chịu đau thay nàng.”

Hơn một câu đáng tiếc là hắc không thể chịu đau thay nàng. Lâm Cẩm Dung không khỏi bật cười, cúi mắt nhìn hải tử bên ngoài, nhỏ giọng nói: “Vì hắc, hết thấy đều là đáng giá.”

Lục Giam rất muốn nằm lên giường cùng mẫu tử hai người, nhưng hắc biết không thể, đành phải ở bên giường cạo cạo lại, nhỏ giọng nói: “A Dung, ngày sau người một nhà chúng ta, cứ như vậy mà sống hạnh phúc đi.”

Lâm Cẩm Dung trong lòng vừa chua xót lại mềm nhũn, cười càng thêm ngọt ngào: “Được, sẽ sống hạnh phúc. Nhị lang.....”

Lục Giam vội lên tiếng: “Ai, cái gì?”

Lâm Cẩm Dung bắt tay đặt trên mặt hắc: “Nhị lang, từ nay về sau, chàng là phụ thân rồi. Chàng sẽ rất vất vả a.”

339. Chương 342: Suy Tư

Không biết vì sao, Lục Giam thỉnh thoảng có một loại cảm giác, lời Lâm Cẩm Dung nói với hắc giống như chứa đựng một tầng ý tứ khác, ngẫu nhiên cẩn thận ngẫm lại, nhưng thủy chung không thể bắt giữ, cả cười: “Xem nàng nói kìa, nàng khổ sở sinh hạ còn không chê vất vả, ta lại có gì vất vả chứ.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nói: “Làm phụ mẫu, trách nhiệm trọng đại, chàng đã từng đáp ứng ta, vô luận như thế nào, nhất định sẽ đối xử tử tế với hắc, giáo dưỡng hắc trưởng thành, ân, cũng không cần hắc trở thành kinh thiên vĩ tài gì, để hắc sống thật thoải mái là được rồi.”

Lục Giam không khỏi thở dài, lại có một chút buồn bực: “Đó là đương nhiên, ta còn từng đáp ứng nàng, sẽ đối xử tử tế với nàng, cùng nàng bạch đầu giai lão. Tại sao nàng vẫn không tin? Còn nói những lời này?”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát rồi cười nói: “Vừa làm mẫu thân, tâm tình có chút kích động. Nhị lang..... Chàng không biết, có bao nhiêu vất vả a.” Từ đầu tới đuôi, nhiều năm như vậy, không ai biết, có bao nhiêu khó khăn.

Lục Giam thở dài một tiếng, ánh mắt trở nên mềm mại, nhẹ nhàng thương thức đốt ngón tay của nàng, thấp giọng nói: “Đúng là vất vả, nghe thấy nàng kêu đau ta rất sợ, nhưng nhìn thấy hấn, ta lại thực vui mừng.” Thật sự là mâu thuẫn.

Hấn vĩnh viễn sẽ không biết sự vất vả theo lời nói của nàng là thế nào. Lâm Cẩm Dung nhìn lông mi dài cùng đôi mắt đẹp của Lục Giam, khe khẽ thở dài, lập tức lại mỉm cười: “Ta cũng thực vui mừng. Canh giờ nào rồi?”

“Sắp qua canh bốn rồi.” Lục Giam ánh mắt quán quanh ở trên mặt Lâm Cẩm Dung, hàm chứa cười nói: “A Dung, Nghị Lang tuy nhỏ, cũng đã biết chọn nhũ mẫu nha.”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Thật không? Ta đang muốn hỏi việc này đây.” Hai nhũ mẫu Đường thị, Phan thị, Cung ma ma nghiêng về phía Đường thị, tuy rằng không nói rõ, nhưng Lâm Cẩm Dung hiểu được ý tứ của nàng, dưới nhiều tình huống, Đường thị tính tình thoải mái sáng sủa, chỉ sợ tiểu hài tử sẽ càng thích hơn. Nhưng Lâm Cẩm Dung cũng không lập tức liền đuổi Phan thị đi, tính lưu đến sau này, xem hài tử thích ai hơn hay là xem ai chăm sóc hài tử tốt hơn, vì vậy kiên nhẫn chờ, nghe ý tứ này của Lục Giam, là đã có kết quả.

Lục Giam liền mang theo vài phần khoe khoang mà cười đáp: “Là thật, Cung ma ma đưa hấn cho hai nhũ mẫu, trước hết là cho Đường thị, khi đó hấn vẫn đang khóc, Đường thị cái gì cũng không làm, chỉ nói là đói bụng, trực tiếp cho hấn ăn thì không chịu ăn, càng khóc to hơn. Cung mẹ liền đón hấn trở về, đưa cho Phan thị. Phan thị không cho ăn trước, dỗ ngon rồi mới cho hấn ăn, khi đó hấn mới ăn a. Về sau đều là Phan thị cho ăn, xem nàng đổi tay đổi chân cũng rất khinh xảo, rốt cuộc là tuổi lớn hơn, sẽ biết kiên nhẫn hơn. Xem ra hài tử này cũng là chủ nhân tính tình bướng bỉnh, điểm này, cuối cùng là giống ta hay giống nàng thì không biết nhưng ta thấy cũng không thua kém a.” Hấn rõ ràng chưa từng chính mắt nhìn thấy, lại nói giống như thật, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo cùng tự đắc.

“Nhỏ như vậy đã được chàng thối phòng, lớn lên chẳng phải sẽ bị chàng thối đến tận trời đi?” Lâm Cẩm Dung mỉm cười nghe, trong lòng âm thầm thở dài, rốt cuộc vẫn nên chọn người trầm mặc ít lời, không thiếu được ngày sau phải điều tới đây, cùng trò chuyện nhiều hơn. Lại nói, tính tình của hài tử này cũng khác biệt so với Ninh nhi, Ninh nhi tính tình mềm mại hiền hoà, mặc kệ khóc nhiều khóc to đến đâu, chỉ cần có sữa sẽ im lặng ngoan ngoãn. “Ta không khen hấn, ta là nói sự thật a.” Lục Giam hai mắt sáng lên, cảm thấy mình có vô số lời muốn nói với Lâm Cẩm Dung: “Vinh Thất bọn họ đều đến chúc mừng nói là qua hai ngày nương tử của Vinh Thất sẽ tới đây thăm nàng, còn có mấy nhà hàng xóm cách vách, cũng đều tặng ngô cùng than, dấm chua lại đây..... Ta đã viết thư báo tin vui, phụ thân nơi đó cũng cứu phụ cũng gửi, nghĩ đến rất nhanh có thể nhận được.” Chung quy vẫn không nhắc tới lá thư mình viết cho Ngô Tương, mà nàng cũng không cần biết.

“Thiếu phu nhân ăn cơm đi.” Cung ma ma cùng Đậu Nhi tiến vào, một người dọn cơm, một người đi chuẩn bị nước ấm cho Lâm Cẩm Dung rửa tay.

Lục Giam nhanh tiến lên đem gối lớn để vào sau lưng Lâm Cẩm Dung, nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy tựa vào, lại tìm áo khoác phủ thêm cho nàng, ân cần săn sóc vô cùng.

Cung ma ma nhìn xem rõ ràng, trong lòng rất vui mừng, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ khuyên Lâm Cẩm Dung ăn nhiều chút. Lâm Cẩm Dung không khỏi khuyên nàng: “Ma ma đi ngủ đi, nơi này có Đậu Nhi các nàng hầu hạ là tốt rồi, mệt mỗi một ngày rồi còn gì.”

Cung ma ma cười nói: “Tiểu nha hoàn chưa từng trải qua việc này, làm sao hiểu được phải chăm sóc thế nào? Không cần nói các nàng, ngay cả Xuân Nha ta cũng không yên tâm. Ta cùng Sa ma ma đã hẹn ước, mấy ngày đầu này, hai người chúng ta chia nhau canh một đêm. Nàng tuổi đã cao, để nàng ngủ trước, ngày mai sẽ đến lượt nàng. Chờ người ăn xong rồi ngủ, lão nô sẽ đi ngủ.”

“Ta không có trở ngại gì. Nhóm ma ma tuổi đã cao.....” Lâm Cẩm Dung còn muốn nói nữa, Lục Giam đã đánh gãy lời của nàng: “Nàng bớt tâm tư này đi, các ma ma kiến thức rộng rãi, chẳng lẽ còn không biết bằng nàng sao? Nghe lời lão nhân luôn không có sai.” Nói xong đứng dậy cùng Cung ma ma thi lễ: “Như thế, làm phiền ma ma.”

Cung ma ma mặt mày hớn hởi: “Nhị gia khách khí.” Chuyện vừa chuyển, liền đuổi người: “Lập tức sẽ hừng đông, chỉ sợ còn có khách nhân đến, Nhị gia vẫn nên đi nghỉ ngơi đi.”

Lục Giam lưu luyến không rời nhìn Lâm Cẩm Dung cùng hài tử bé bỏng bên người nàng, cọt xát nói: “Ta ngồi thêm một lát.”

Cung ma ma trên mặt đang cười, cũng là nửa điểm không cho thương thảo: “Nhị gia nên nghỉ ngơi. Thiếu phu nhân ăn xong sẽ ngủ tiếp, thật sự là hao tổn tinh thần, nếu muốn tâm sự gì, cũng chờ thêm mấy ngày nàng nghỉ ngơi khỏe lại rồi nói sau.”

Lâm Cẩm Dung cũng khuyên hấn: “Đi đi, chàng cũng mệt mỏi rồi.”

Lục Giam ở một bên chuyển động vài vòng, thấy thật sự không có cơ hội mới buông tay, chỉ nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghị Lang rồi rời đi. Cung ma ma mỉm cười nhìn hấn đi xa, thay Lâm Cẩm Dung vén tóc ra sau tai, thấp giọng cười nói: “Xem tình hình của cô gia, lão nô sau khi trở về cũng có thể cùng phu nhân báo cáo kết quả công tác rồi.”

Lâm Cẩm Dung hít một tiếng: “Luôn để ấu thân quan tâm.” Nghỉ ngơi một lát, nhỏ giọng nói: “Văn nương bên kia thế nào rồi?”

Cung ma ma nói: “Rất thành thật. Chỉ có sáng nay lôi kéo Lục Lương gia hỏi vài câu, hỏi người sinh hạ có bình an không, là nam hay là nữ, nhũ mẫu là ai. Lục Lương gia hiểu được nàng không thể trở thành nhũ mẫu, liền trực tiếp nói cho nàng biết, nàng mấy ngày nay uống thuốc rồi, cho dù hết bệnh thì nàng cũng không thể làm nhũ mẫu, những cái khác đều không cần nàng quan tâm. Nàng nghe xong cũng chưa nói cái gì, im lặng lui trở về, đến muộn cũng chưa ra khỏi phòng.”

Lâm Cẩm Dung hơi hơi nhắm mắt, gần từng tiếng nói: “Đừng hà khắc nàng, nhưng nhất định phải đem người mang về, sau đó thì xem Cô phu nhân có giữ nàng ở lại trong phủ hay không. Nếu không giữ lại thì thôi, nếu giữ lại, ma ma cũng biết nên làm thế nào rồi chứ. Ta không muốn lại nhìn thấy nàng.”

Cung ma ma khe khẽ thở dài: “Người yên tâm đi. Cho dù lão nô làm không được, phu nhân cũng sẽ làm được.” Lúc trước nàng tuy rằng vô điều kiện phục tùng chỉ thị của Lâm Cẩm Dung, nhưng chỉ nghĩ rằng Lâm Cẩm Dung không muốn dùng người Lâm Ngọc Trân cho, cho nên đối với giấc mộng của Lâm Cẩm Dung là bán tín bán nghi, hiện tại nghĩ đến, có thể khiến Lâm Cẩm Dung để ý như thế, hơn phân nửa là thật sự gặp ác mộng. Các nàng luôn tin thần Phật nhất, vì thế còn có chút lo lắng, nghĩ rằng chờ mình sau khi trở về, còn phải nói với Đào thị, đến Bình Tế tự cùng Thanh Lương tự cầu nguyện, cúng bái hành lễ gì đó. Trong chốc lát, Lâm Cẩm Dung dùng xong đồ ăn, thu thập thỏa đáng, mới nằm xuống nghỉ, nhũ mẫu Phan thị tiến vào, chỉnh đốn trang phục hành lễ xong định ôm Nghị Lang đi.

Lâm Cẩm Dung vội hỏi: “Lúc này hấn không uống sữa, cứ để hấn đây với ta, hừng đông hấn đói bụng lại ôm đi sau.”

Phan thị vội nhìn Cung ma ma, Cung ma ma vẫy tay bảo nàng trước đi xuống, xoay người thấp giọng khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, hiện nay quan trọng nhất là người phải nghỉ ngơi thân mình, hài tử vẫn nên để nhũ mẫu mang theo đi, lão nô sẽ chiều cổ, tuyệt đối không có gì đâu.”

“Không sao, hấn rất ngoan, sẽ không ầm ỹ ta.” Lâm Cẩm Dung biết Cung ma ma cho rằng mình mới làm mẹ, luyến tiếc nhi tử, lại không thể nói rõ, nàng ước gì đem mọi thời gian muốn làm bạn với Nghị Lang.

Cung ma ma tất nhiên hiểu được tính tình quật cường của nàng, không khuyên nữa, chỉ không dám thổi đèn, ngay tại một bên gất gao trông chừng, sợ nàng không có kinh nghiệm, lỏng tay ôm hoặc là đè nặng lên hài tử.

Lâm Cẩm Dung bắt đắc dĩ chi cực, nhưng không cách nào thuyết phục Cung ma ma, để nàng tin tưởng mình có thể làm tốt, chỉ đành đem Nghị Lang giao cho nàng đặt vào trong nói: “Để hấn ngủ bên cạnh ta.”

Cung ma ma lúc này mới nở nụ cười, thổi tắt đèn, nhẹ tay nhẹ chân nằm xuống ngủ yên tháp ở một bên.

Lâm Cẩm Dung tròn mắt vẫn không nhúc nhích, có một Phan thị là không đủ, Nghị Lang còn thiếu một người đắc lực. Phu thê Xuân Nha, một khi trở về Bình châu sẽ không quay lại; Đậu Nhi trung tâm cần cù thật thà, nhưng cơ biến không đủ; Anh Đào thông minh có thừa, ổn trọng lại không xong. Nói đến nói

đi, nàng vẫn là chuẩn bị không đủ, hoặc là nói, ngoài thân nhân ra, trong số người bên cạnh trừ bỏ Lê Chi thì nàng sẽ không thể hoàn toàn tin tưởng bất cứ ai.

Ngoài chuyện năng lực, nàng không tin bọn họ có thể ở thời khắc liên quan đến sinh tử đánh bạc hết thảy, không tin bọn họ sẽ không để ý tư lợi, thủ tín chiếu cổ. Trừ bỏ Lâm Thế Toàn, Lâm Thế Toàn sao có thể được nàng tín nhiệm chứ? Có lẽ là nàng ngay từ đầu đã đối với hắn không ôm nhiều hy vọng, cũng không trăm phương nghìn kế muốn thuyết phục hắn, chỉ có thái độ hai bên cùng có lợi, kết quả hắn ngược lại khiến cho nàng kinh hãi, cho nên hắn cũng hoàn toàn khác biệt so với người bên ngoài. Lâm Cẩm Dung có chút phiền chán nhẹ nhàng trở mình, Cung ma ma lập tức liền thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, có gì không thoải mái sao?” Lâm Cẩm Dung vội đáp: “Không phải. Đại để là lúc trước ngủ nhiều, hiện tại không cảm thấy buồn ngủ nữa.” Nhịn không được nhỏ giọng nói: “Ma ma, sau khi Lê Chi gả ra ngoài, ta vẫn không thấy có người nào hữu dụng, thực sốt ruột, nhưng không có biện pháp hữu hiệu nào. Rõ ràng Đậu Nhi các nàng làm việc cũng không có gì đáng chê trách, lại không phải kẻ nhiều chuyện, vì sao ta lại lo lắng như vậy chứ?”

Cung ma ma suy nghĩ hồi lâu, thở dài: “Thiếu phu nhân, thời gian lão nô đến tuy rằng không lâu, nhưng từ trước ở nhà cũng nhìn ra được. Người nha, từ trước cũng chỉ đem tâm tư đặt ở trên người Lê Chi, sau đó lại tự tay đem Lê Chi tiến bước, hiện nay không có người hữu dụng tất nhiên là khó tránh khỏi. Về phần đám người Đậu Nhi, lão nô nhìn, không câu nệ đại sự tiểu sự, người đều nắm trong tay, các nàng cho dù có tâm tư cùng bản sự, cũng không có cơ hội rèn luyện, người đương nhiên không thấy chỗ tốt của các nàng. Quản lý thật chặt, người mệt mỏi, mà các nàng cũng mệt mỏi.”

340. Chương 343: Buông Tay

Lâm Cẩm Dung buồn bực một lúc rồi nói: “Ta đã cho các nàng cơ hội, nhưng các nàng khiến ta thất vọng rồi.” Từ lúc cùng nhau giúp đỡ Quế Viên vu oan hãm hại Thái Hồng, lại đến mùa thu năm trước cùng Lục Giam giấu diếm mình, Anh Đào trực tiếp tham dự, Đậu Nhi thì lại là ngây ngốc cái gì cũng không biết. Nếu là Lê Chi, hai loại tình huống này sẽ không xảy ra. Xem ra, cho dù nàng không thể nắm trong tay toàn bộ sự việc trong nhà, tối thiểu cũng phải nắm trong tay thuộc hạ nha hoàn ma ma mới đứng, như vậy sao có thể bảo nàng yên tâm cùng nề trọng được đây?

“Lão nô tuổi trẻ cũng từng phạm sai lầm, nhưng là lão thái thái, cũng chính là ngoại tổ mẫu của người bảo với lão nô đã biết sai thì sẽ tha thứ, sau đó lại cho cơ hội. Nhân vô thập toàn, không người nào là toàn vẹn, Lê Chi chỉ có một. Chỉ cần không phải vì phạm nguyên tắc quá mức sai lầm, thời điểm nên tha thứ thì cũng nên tha thứ. Thời điểm dùng người, bất quá nên tận lực dùng sở trường của người đó, tránh né khuyết điểm mà thôi.” Cung ma ma im lặng một lát rồi nói: “Việc này không phải là chuyện lửa sém lông mày, cứ buông lỏng ra đã, từ từ thôi, suy nghĩ quá độ, đối với sản phụ là tệ nhất.”

Nàng hiện tại cần nhất là phải nghỉ ngơi, Lâm Cẩm Dung thầm nghĩ một tiếng hổ thẹn, nhẹ giọng nói: “Ma ma, ta đã biết.” Vì thế nhắm mắt lại, đuổi mọi suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu, im lặng ngủ yên.

Cung ma ma nghe thấy nàng hô hấp vững vàng, mới yên tâm ngủ say.

Ngày hôm sau, liền có nữ quyến tới cửa đến thăm Lâm Cẩm Dung cùng nhi tử mới sinh, đưa tặng than và dấm chua. Khó tránh khỏi có người muốn ôm hài tử một chút, ban đầu đám người Sa ma ma còn sợ hài tử sẽ lạ người, thực không muốn ôm ra cho khách nhân xem, nhưng từ chối không xong, còn có bên ngoài nam khách tới chúc mừng Lục Giam, yêu cầu nhìn nhi tử mới sinh một lát lại càng không thể cự tuyệt. May mắn Nghị Lang tính tình ngoan, không sợ hãi không giật mình, nên ngủ thì ngủ, nên cười thì sẽ cười, cũng không khóc nháo, Lục Giam không khỏi lại cùng Lâm Cẩm Dung khen ngợi: “Hài tử này im lặng ổn trọng tính tình thật giống ta a.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi liếc trắng mắt: “Tính tình quật cường thì giống ta, im lặng ổn trọng lại giống chàng, qua hai ngày nếu là không nghe lời, vậy lại giống ta, sao mới chỉ 2 ngày mà chàng đã nhận ra tính tình của hắn vậy?”

Lục Giam động tác cứng ngắc đem Nghị Lang ôm vào trong ngực, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn kia mà cười: “Ta là phụ thân của hắn, hắn thế nào ta rõ ràng nhất.” Bộ dạng cực kỳ yêu quý, thấy thế nào

cũng rất thuận mắt.

Nghị Lang vừa mới tỉnh, hai đôi mắt nhỏ chớp một cái mở to, im lặng nhìn về phía Lục Giam, phảng phất giống như hai phụ tử tình thâm vậy. Lâm Cẩm Dung ở một bên nhìn thấy, không khỏi ngẫm thở dài một tiếng.

Ngày thứ ba dựa theo phong tục, nên cắt cuống rốn cho Nghị Lang. Buổi trưa vừa qua khỏi, đám người Trương San nương liền dắt tay nhau mà đến, hỏi qua sức khỏe của Lâm Cẩm Dung, xem qua hài tử, tán thưởng một hồi, ở lại chơi non nửa canh giờ, nói là không muốn Lâm Cẩm Dung thêm phiền toái, đợi tới lễ đầy tháng sẽ lại đến vô giúp vui, tình tế dặn dò Phan thị cần phải tận tâm rồi mang theo Đường thị cáo từ rồi đi.

Đường thị tuy không trở thành nhũ mẫu của Nghị Lang, nhưng rốt cuộc vẫn ở lại trong nhà mình hồi lâu, cũng không dễ dàng, Lâm Cẩm Dung liền sai Đậu Nhi trông thưởng nàng, lại muốn cùng Trương San nương chuộc thân cho Phan thị, Trương san nương chỉ cười: “Coi ta là người nào vậy? Đưa cho tiểu chất nhi một phần lễ, còn bắt tấu trả tiền? Chê cười rồi!”

Tiền Phan thị chuộc thân cùng với tiền lãi Lâm Cẩm Dung đưa cho nàng mỗi tháng không thể so sánh, đương nhiên không coi là cái gì, nếu nàng đã nói vậy, Lâm Cẩm Dung cũng không cưỡng ép từ chối, liền nghiêm túc cảm tạ.

Trương San nương đơn giản làm tròn vai người tốt, lại nói: “Nam nhân nàng là xa phu giỏi, chỗ của ta tạm thời không thể thiếu hẳn. Nếu tấu sợ tâm nàng không yên phận, đợi đến khi tương lai tấu muốn đi, ta liền điều hẳn tới đây, để bọn họ một nhà đoàn tụ, tấu sẽ không luyến tiếc chút cơm ấy chứ?”

Lục Giam ở kinh thành xây dựng chút sản nghiệp, kỳ thật khá thiếu người, lời này của Trương San nương đúng là hợp với lòng của Lâm Cẩm Dung, không thiếu được vừa cười vừa cảm tạ. Trương San nương thấy nàng muốn đứng dậy, vội vàng đè lại, tiếp đón Hứa Hạnh nương và Triệu Quỳnh nương: “Thôi, chúng ta đến thăm tấu, sao có thể khiến tấu thêm mệt nhọc, chỉ sợ lần sau lại đến, Lục Nhị lang lại không chịu để chúng ta vào cửa, vẫn là rời đi thôi.”

Hứa Hạnh nương vẫn canh giữ ở trước nôi của Nghị Lang tươi cười, Triệu Quỳnh nương lại là bộ dạng đứng ngồi không yên, nghe vậy lập tức đứng dậy cáo từ. Lâm Cẩm Dung nhìn Triệu Quỳnh nương so với lần đầu tiên gặp mặt vào mùa đông năm ngoái gầy mòn đi nhiều, hiểu được nhà mẹ đẻ của nàng thất thế, ngày trôi qua không tốt, thăm thở dài một tiếng, cũng sẽ không giữ khách, lệnh cho hai người Sa ma ma và Xuân Nha tiễn ba người ra cửa.

Đậu Nhi cầm ba hộp gấm tới đây cho nàng xem: “Là quà tặng ba vị thiếu phu nhân đưa tới, trước cùng thiếu phu nhân xem qua.” Một ra một cái cho Lâm Cẩm Dung nhìn kỹ, Trương San nương đưa là một đôi ngọc kỳ lân, Hứa Hạnh nương đưa là một khối ngọc bích, Triệu Quỳnh nương đưa là một đôi heo bằng vàng to bằng ngón cái.

Nghị Lang cầm tinh con heo, lễ vật này của Triệu Quỳnh nương tuy rằng không trân quý đáng giá bằng lễ vật của Trương San nương và Hứa Hạnh nương, nhưng đúng là có tâm. Lâm Cẩm Dung thu nhận lễ vật của Trương San nương không có nửa điểm chột dạ, nhưng của Hứa Hạnh nương cùng Triệu Quỳnh nương thì lại có chút băn khoăn, thăm nghĩ không biết còn có ngày hoàn lễ được hay không, cảm thán một hồi, tính giờ phút này khoảng cách rời kinh còn có mấy tháng, nếu là cần không nổi nhân tình hai nhà lui tới, vậy chỉ có thể ở ngày hội ngày lễ tặng lễ vật dày một chút, nhất định không được nợ nhân tình. Vì thế phân phó Đậu Nhi: “Người thay ta nhớ kỹ, để bọn họ lưu ý chút, nếu trong nhà Hứa nương tử cùng Triệu nương tử có chuyện gì, cần phải tới bẩm báo.”

Đậu Nhi đáp ứng, lại đem vài món lễ vật thu hồi, cầm giấy bút ngốc ở đó tính toán. Lúc này ở bên ngoài đúng là thời điểm nóng nực nhất, Lâm Cẩm Dung nằm ở trên giường cảm thấy nóng, liền lẳng lẽ xốc bột chăn ra, Đậu Nhi lại mất sắc, lập tức đứng lên thay nàng đè lại, trách cứ nói: “Thiếu phu nhân, tại sao lại học giống như tiểu hài tử vậy? Trong tháng nếu không bảo dưỡng thân thể, tương lai cả đời sẽ chịu thiệt a.”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Toàn thân đều dính mồ hôi, rất khó chịu. Lại không thể thông gió, buồn chết người mà.”

Đậu Nhi liền cầm nước ấm đến, cẩn thận thay nàng chà lau, lại đổi quần áo sạch sẽ cho nàng, Lâm Cẩn Dung thoải mái nheo mắt lại, chỉ hận không thể gọi đầu. Đậu Nhi nhìn xem buồn cười, ôn nhu nói: “Thiếu phu nhân, bất quá là nhịn một tháng thôi, dù thế nào cũng phải nhẫn nại a. Sức khỏe tốt là cho bản thân, nếu đau ốm, ai cũng không thể giúp.”

Lâm Cẩn Dung nhớ tới những lời đêm đó Cung ma ma nói với mình, không khỏi trong lòng vừa động, dịch đầu trên gối nhẹ nhàng lại gần, nhìn Đậu Nhi thấp giọng nói: “Đậu Nhi, bên người Nghị Lang thiếu một người ổn trọng cẩn thận trông chừng, ta chọn một người trong số vài người các người đi qua giúp đỡ Phan nhũ mẫu coi chừng hấn, người cảm thấy ai thích hợp?”

Đậu Nhi ngậy người một lát, nhưng cũng hiểu được ý tứ của nàng, trong các nha hoàn, tuổi mình lớn nhất nhưng cũng thành thật khờ khạo nhất, không phải chính mình ổn trọng thì còn là ai? Liền thấp giọng nói: “Nếu thiếu phu nhân yên tâm, không chê nô tỳ thô kệch, thì để nô tỳ đi đi. Nô tỳ những chuyện khác thì không biết làm, nhưng nhất định có thể trông chừng Nghị Lang tử tử.”

Lâm Cẩn Dung trầm mặc hồi lâu, gần từng tiếng nói: “Được rồi, ta nói với người, Nghị Lang là vận mệnh của ta, hôm nay người đã đáp ứng ta rồi, về sau ta cũng không cần người làm việc khác, hao phí tâm tư, người chỉ cần thay ta trông coi hấn, chiếu cố hấn, ta sẽ rất cảm kích người. Nhớ kỹ, trông chừng hấn, vĩnh viễn đừng để hấn ở một mình.”

“Nếu nô tỳ làm không được, trừ phi nô tỳ đã chết.” Đậu Nhi cũng không cảm thấy suốt ngày ở chung một chỗ với tiểu oa nhi có gì bất tiện cùng phiền muộn, trên mặt ngược lại lộ ra vài phần vui mừng thoải mái. Nàng tâm nhãn không sâu, chỉ bảo nàng làm một việc này, nàng tin tưởng có thể làm tốt. Cũng không cần phải thông minh, có khả năng, chỉ cần Nghị Lang đi đến đâu, nàng liền theo tới đó là được.

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Được rồi, nói cái gì sống chết chứ? Đi, giao việc lại cho Anh Đào làm, người hiện tại liền đi thu thập này nọ, chuyển tới ở cùng với Phan nhũ mẫu đi. Tiền tiêu vật hàng tháng từ nửa tháng sau sẽ được bốn quan tiền.”

Tiền lương này cũng gấp đôi so với lúc trước, vài người Anh Đào đều lộ ra vẻ hâm mộ, Đậu Nhi lại không biểu hiện vui sướng gì, chỉ im lặng cùng Lâm Cẩn Dung hành lễ đa tạ, tự đi thu thập các thứ.

Anh Đào đi tới, trầm mặc không lên tiếng tiếp nhận giấy bút lúc trước Đậu Nhi đang bày ra, nàng thông minh linh mẫn, học viết chữ cũng rất nhanh, chữ viết không dám nói là đẹp, nhưng cũng thập phần hợp quy tắc, thuần thực, tính toán xong, còn nhân tiện ghi chép lại một ít lễ vật vụn vặt mấy hộ khác đưa tới.

Lâm Cẩn Dung nhìn Song Toàn, Song Phúc, nói: “Từ hôm nay trở đi, hai người các người ngày thường phải nghe lời Anh Đào.” Dừng một chút, cũng tăng tiền tiêu vật hàng tháng cho Anh Đào: “Về sau người sẽ làm thay việc của Đậu Nhi, một tháng hai quan tiền. Việc trong phòng là do người quản. Người không phải sớm muộn học quản sự của Lệ Chi sao? Để ta xem xem, người đến tột cùng có thể dùng được hay không? Mà có thể làm việc tốt đến đâu?”

Anh Đào mở to hai mắt: “Thiếu phu nhân, nô tỳ.....”

Lâm Cẩn Dung hướng nàng cười: “Như thế nào, người không dám?”

Anh Đào lắc đầu, lại gật gật đầu: “Nếu nô tỳ có việc không thể giải quyết?” Lúc trước vẫn ngóng trông có một ngày này, mà khi nó thực sự đến, lại thật sự khiến người ta có chút bồn chồn.

Lâm Cẩn Dung chậm rãi nói: “Ta còn ở đây, lúc nào nên nhiều lời, lúc nào nên ngậm miệng, phân rõ chủ yếu và thứ yếu, người hiểu được chứ?”

Anh Đào mở to mắt nhìn, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ biết.”

Lâm Cẩn Dung lãnh đạm nói: “Nói cho ta nghe.”

Anh Đào thật cẩn thận đánh giá vẻ mặt của Lâm Cẩn Dung: “Nhiều lời, nhưng không được tự chủ trương, chưa đưa ra được chủ ý thì phải hỏi ý tứ của thiếu phu nhân; Ngậm chặt miệng, việc không nên nói một chữ thì không thể truyền ra ngoài, phải thận trọng; Phân rõ chủ yếu và thứ yếu, chủ tử của nô tỳ là thiếu phu nhân, đầu tiên là thiếu phu nhân, tiếp theo mới là những người khác. Thiếu phu nhân, người yên tâm,

việc này nô tỳ đều nhớ, sẽ không dám phạm sai lầm. Lúc trước..... Nô tỳ cũng chỉ là nghĩ như vậy đối với người mà nói rất tốt, cho nên mới phạm vào hồ đồ.”

“Chuyện quá khứ không cần nhắc tới.” Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Song Phúc cùng Song Toàn: “Hai người các người đều nghe kỹ chưa? Có hiểu không?”

Song Phúc cùng Song Toàn đều gật đầu: “Nghe kỹ, đã hiểu ạ.”

“Đều đi xuống đi, Anh Đào, để ta xem người đến tốt cùng có làm được chức vụ đại nha hoàn chưởng sự này hay không.” Một lần nữa chọn vài người, không bằng dùng mấy người đã hiểu rõ này. Sớm hay muộn đều phải buông tay, không bằng vội buông tay, chính mình ở một bên nhìn chăm chăm, phát hiện không đúng cũng có thể đúng lúc sửa đổi. Lâm Cẩm Dung mệt mỏi nhắm mắt lại, tần nhân sự biết thiên mệnh (đành phải chấp nhận số mệnh thôi), năng lực của nàng chỉ tới mức này, nàng đã dùng hết sức lực rồi.

341. Chương 344: Đây Tháng

Ngày đầu vào đây trôi qua, đảo mắt liền vào tháng năm, vô cùng náo nhiệt qua tiết xong, Nghị Lang đã đầy tháng. Lâm Cẩm Dung nghĩ, sang năm Nghị Lang tròn một tuổi không thể làm lễ sinh thân, không muốn ủy khuất nhi tử, liền tính vô cùng náo nhiệt làm lễ đầy tháng. Hôm đó, Lâm Cẩm Dung mi mẩn tắm rửa một cái, không khỏi cùng Lục Giam thương lượng: “Lễ đầy tháng ta muốn làm náo nhiệt một chút, chàng cảm thấy thế nào?”

Lục Giam cân nhắc luôn mãi, nói: “Đây là hài tử đầu tiên của chúng ta, ta cũng muốn làm náo nhiệt chút, nhưng đây là trong kinh, không thể so với ở nhà, vẫn nên ổn thỏa một chút, tổ chức hoành tráng nhưng cũng đừng khiến người lóa mắt.” Hần chức quan quá nhỏ, lại không có căn cơ, Lâm Cẩm Dung rất biết chọn hàng hóa, Điều Trắc rất biết việc buôn bán, cửa hàng của Lâm Cẩm Dung trong mấy tháng qua sinh ý càng ngày càng chuyển biến tốt, đã khiến người chú ý, nên khiêm tốn một chút.

Tuy rằng hiểu Lục Giam an bài như vậy là chính xác ổn thỏa, Lâm Cẩm Dung trong lòng vẫn thập phần tiếc nuối, không nói gì thêm, chỉ rũ mắt nhìn Nghị Lang một bên, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hần. Nghị Lang đã mọc tóc máu, béo trắng hơn nhiều, ánh mắt cũng có thần thái, bàn tay mũm mĩm huy động lung tung, thấy Lâm Cẩm Dung chọc hần, liền ngốc hồ hồ hướng tới Lâm Cẩm Dung cười, lộ ra hàm lợi phần hồng.

Năm đó Ninh nhi bộ dạng giống Lục Giam hơn, Nghị Lang lại giống nàng hơn một chút, lông mi mặc dù còn thưa thớt, nhưng mơ hồ có thể thấy được là lông mi dài của nàng, ánh mắt mặc dù giống như Lục Giam, lại có thêm vài phần hoa đào, thật sự là một hài tử cực kỳ xinh đẹp. Nhìn thấy hần cười vô tâm vô phé, Lâm Cẩm Dung trong lòng nhất thời mềm mại như nước suối, cúi người bế Nghị Lang, ở trên mặt hần hôn chụt một cái, thập phần không tình nguyện nói: “Thật sự là rất đáng tiếc. Nghị lang của ta ngoan như vậy, từ khi ra đời đến bây giờ, cũng chưa từng ầm ĩ ta a.”

Lục Giam cũng có chút áy náy: “Nếu chức quan của ta lớn hơn chút nữa...”

Lâm Cẩm Dung vội ngừng lời hần: “Được thế này đã thực không dễ dàng, nếu như thế, Nhị lang liền đi hỏi thăm một chút, nhìn xem những người khác chuẩn bị thế nào, chúng ta không cần quá xa hoa chói mắt nhưng nên ổn thỏa một chút.” Náo nhiệt cùng xa hoa cũng không mâu thuẫn, thỉnh vài khách nhân, chỗ chi tiết luôn cần chú ý.

Lục Giam thấy nàng không nói nhiều liền nghe theo lời hần, trong lòng thập phần vui mừng cảm lấy tay nàng, nhỏ giọng nói: “A Dung, đợi về sau. Chờ hần tròn một tuổi, lại náo nhiệt tổ chức một hồi.”

Lâm Cẩm Dung hiểu được ý tứ của hần, từ sau khi Nghị Lang sinh ra, hần càng ngày càng cần cù, hằng ngày cùng đồng sự kết giao cũng thường xuyên hơn so với lúc trước, vì cái gì, nàng tất nhiên là hiểu được, cũng bất quá là muốn để mẫu tử các nàng có tiền đồ phú quý, nhưng hiện nay thật sự nàng không cần thứ này, nàng thậm chí nghĩ muốn bình an. Lễ sinh thân một tuổi sẽ không thể tổ chức, nhưng lời này lại không thể nói với Lục Giam, liền chỉ cười: “Được, ta chờ nhưng Nhị lang cũng đừng quá mệt mỏi, lại càng không cần miễn cưỡng chính mình, sinh tử có mệnh phú quý tại thiên(sống chết có số, phú quý tại trời), chỉ cần bình an khá giả, vậy là đủ rồi.”

Lục Giam cầm bàn tay nhỏ bé của Nghị Lang, trầm mặc sau một lúc lâu, nặn ra một câu: “A Dung, nàng yên tâm.”

Lâm Cẩn Dung cười nhẹ: “Ta đương nhiên yên tâm. Thời điểm chàng bướng bỉnh, đúng là chín trâu chín ngựa đều không thể kéo trở lại.” Nói tới đây, lại có chút cảm thán.

Lục Giam không biết nàng suy nghĩ cái gì, chỉ nhếch khóe môi, đi qua ôm mẫu tử hai người vào trong ngực, dán bên lỗ tai nàng nhỏ giọng nói mấy câu.

Lâm Cẩn Dung nghe thấy mặt đỏ tới mang tai thấp giọng thối nói: “Không biết xấu hổ. Chàng chỉ có thể nghĩ trong đầu thôi, nhóm ma ma nói, chưa tròn hai tháng thì không được.”

Nàng hiện nay so với lúc chưa từng sinh sản lại càng có thêm vài phần phong vận, trên người cũng đầy đặn mềm mại hơn nhiều, ngửi được mùi thơm quen thuộc trên người nàng, Lục Giam nhất thời tâm viên ý mãn, một bộ phận nào đó trên cơ thể nổi lên biến hóa, cơ hồ không thể nhẫn nhịn, đang muốn động tay động chân một chút, chợt nghe Anh Đào ở ngoài màn hình thanh thúy nói: “Thiếu phu nhân, Lâm quân sự qua đây nói. Nói là chuyện người sai làm đã tìm hiểu rõ ràng, muốn thỉnh người định đoạt.”

Lục Giam vội lùi tay về ngồi xuống một bên, đem Nghị Lang tiếp nhận ôm vào trong ngực che giấu sự bất bình, Lâm Cẩn Dung mỉm môi cười: “Bảo hấn lại đây đáp lời.”

Không bao lâu, Lâm Quý vào, đứng ở ngoài màn hình hành lễ vấn an với phu thê hai người, đem mọi tình huống đã hỏi thăm nhất nhất trả lời: “Thiếu phu nhân, nô tài tổng cộng thăm viếng ba nhà, một nhà chào giá hơi cao, nhưng có thể làm ở Thanh Hòa viên, hai nhà khác thì giá thấp hơn một chút, địa điểm lại không to bằng Thanh Hòa viên, nhưng thắng ở thanh nhã, không biết tổng cộng muốn thỉnh bao nhiêu tân khách?”

Vốn trong kinh tổ chức tiệc rượu yến hội, ngoại trừ nhà đặc biệt phú quý ra thì thường không tự tổ chức. Trong phố phường đều có người chuẩn bị, gọi là tứ tư lục cục. Tứ tư là trang trí tư, trù tư (trù phòng: nấu ăn), trà rượu tư, bàn tiệc tư; Lục cục là trái cây cục, rau xanh cục, mật tiên cục, du chúc cục, hương được cục, sắp xếp cục.

Trang trí tư, chuyên môn quản những hình trang trí, châu rèm, bình phong linh tinh; Trù tư không cần phải nói, phụ trách chuẩn bị các nguyên liệu nấu ăn; Trà rượu tư thì chuyên quản trà rượu của tân khách; Bàn tiệc tư thì quản khay đĩa đồ ăn, mời rượu. Trái cây cục chuyên quản hoa quả trái cây tươi; Mật tiên cục quản hoa quả ô mai ngâm đường; Rau xanh cục quản là rau xanh; Du chúc cục chuyên việc bố trí đèn chiếu rọi, lập đài thấp đèn, đèn tường; Hương được cục thì quản được điệp hương cầu, hương bánh để giúp thần thanh khí爽 cũng giúp giải rượu; Sắp xếp cục chuyên chương quản việc thu xếp bố trí bức họa tranh chữ để tăng thêm phần tiêu sái.

Nói ngắn lại một câu, chỉ cần có tiền, bỏ tiền ra, không cần cố sức, những người này sẽ có thể giúp đỡ tổ chức yến hội vô cùng cao nhã chỉnh tề, người hay soi mói nhất cũng không thể chê cười mình què mùa hoặc là không hiểu quy củ, khiến khách nhân ai ai cũng vừa lòng.

“Đây là chỗ tốt ở kinh thành, chỉ có chuyện không thể nghĩ ra, không có chuyện nào không làm được.” Lâm Cẩn Dung nghe Lâm Quý nói xong, không khỏi cùng Lục Giam cảm thán: “Nếu là ở nhà, không phải sẽ khiến ta mệt chết?”

Lục Giam nói: “Nếu là ở nhà, muốn nàng quan tâm, kia không bằng tùy tiện làm xong còn chưa tính. Tuy chuyện này không thể làm to, nhưng cũng không thể qua loa. Như vậy đi, cũng không gấp trong ngày một ngày hai, tối nay trước lập ra danh sách mời khách, ngày mai ta xong việc, sẽ đi một chuyến, quyết định địa điểm tổ chức.”

Lâm Cẩn Dung đáp ứng, gọi Xuân Nha cùng Lục Lương gia lại đây phân phó: “Tuy rằng không làm tiệc trong nhà, nhưng buổi sáng những khách nhân thân cận chút sẽ tới nhà dự lễ, cho nên rượu nước trà quả mọi thứ đều không thể thiếu, nên chuẩn bị đủ. Nếu người không đủ, thì đi mượn vài người tới đây.” Thấy mấy người Anh Đào đứng ở một bên, lại nhất nhất sai khiến nhiệm vụ, Lục Giam ở một bên nhìn, thấy một ngày hôm đó sẽ khá vất vả, chính là đau lòng Lâm Cẩn Dung vừa mới qua một tháng sinh đẻ lại phải mệt nhọc quản mấy chuyện này.

Ngày đãi khách được chọn vào 16 tháng 5, địa điểm tổ chức yến hội ngay tại Thanh Hòa viên, ngày này bách

quan hưu mộc (ngày nghỉ của quan 10 ngày thì được nghỉ 1 ngày), đúng là thời cơ mời khách đãi khách. Trời mới tờ mờ sáng, cả nhà cao thấp đều rời khỏi giường, thu thập chỉnh tề, đốt hương liệu thơm, vẩy nước quét nhà sạch sẽ, mang lên trái cây tươi ngon, chỉ chờ khách nhân tới cửa.

Chính tị, khách nhân đầu tiên đến cửa, đợi đến buổi trưa, trong chính đường đã vây đầy khách nhân chưa sắc, trong một bồn đồng có chứa đầy quả táo, đồng tiền, hành tỏi linh tinh, Xuân Nha cầm một chậu nước đi ra, thật cẩn thận đổ vào đó, Sa ma ma cười đến nhăn cả mặt mày, cầm trái cây ở trong bồn tượng trưng khua vài vòng, bốn phía khách nhân ngồi nhìn đều tung vào trong bồn đồng đồng tiền vàng bạc và quả táo.

Vài quả táo mới nổi lên mặt nước, không biết ai kêu một tiếng: “Bên trái có một quả đựng thăng.”

Lời còn chưa dứt, Hứa Hạnh nương liền bước lên một bước, lưu loát chộp vào trong nước, vớt quả táo lên mỉm cười ăn, bên cạnh một tiểu nhi tức chậm chân, trơ mắt nhìn nàng ăn, vẻ mặt ghen tị, nàng chỉ làm như không phát hiện.

Triệu Quỳnh nương không khỏi cười nói: “Muội đúng là nhanh tay nhanh mắt.”

Hứa hạnh nương ngậm quả táo cười nói: “Tẩu không biết sao? Ta chưa có nhi tử, đều nói ăn có thể sinh hạ nhi tử mà, đương nhiên phải nhanh tay nhanh mắt.” Mắt thấy lại có một quả táo đựng thăng, lập tức liền lao vào, nhưng có một bàn tay vươn ra, cường ngạnh đoạt lấy quả táo từ trong ngón tay của nàng, nàng không khỏi trừng lớn một đôi mắt vốn đã to tròn, bình tĩnh nhìn phụ nhân đã cướp quả táo kia. Chính là một nữ nhân tầm ba mươi tuổi, cũng là mặc kim mang ngân, gương mặt trang điểm, cúi mắt, chậm rãi ăn quả táo, khuôn mặt hồng đến tận lỗ tai.

Hứa Hạnh nương là lạ nhìn phụ nhân kia liếc mắt một cái, nhưng cũng không nói gì, lui ra sau một bước, dùng sức ăn táo đỏ đang cầm, lấy mắt tà tà xem xét phụ nhân đó. Triệu Quỳnh nương lấy phiến quạt gỗ đầu nàng một cái, thấp giọng nói: “Đúng là tham lam, ăn một quả là đủ rồi, còn muốn cướp hết sạch sao? Cũng không sợ người ta chê cười Vệ Tam lang nhà muội không mua nổi táo uội ăn sao?” Một mặt nói, nhin không được lại nhìn phụ nhân kia thêm vài lần. Phụ nhân kia mặt càng hồng, nghiêng mặt chuyển tới một bên, vẫn kiên định đem miếng táo trong miệng nuốt xuống.

Trương San nương đem cây quạt che miệng, nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Người kia là ai?”

Nhóm nữ quyến trong phòng không câu nệ quen hay không quen, Lâm Cẩm Dung đều nhận ra được, chỉ có vị phụ nhân cướp quả táo này thì thấy lạ mặt, liền ngoắc gọi Xuân Nha đi qua: “Vị phu nhân kia là ai?” Xuân Nha còn chưa mở miệng, bên cạnh đã có một nữ quyến của đồng sự Lục Giam thấp giọng đáp: “Đó là thê tử của Liễu Tử Ngang soạn sửa quyến Tập Anh Điện, phu thê các nàng thành thân hơn mười năm, chỉ sinh ra một nữ nhi, mua vài thiệp cũng không sinh ra được nhi tử, lại không muốn nhận chất nhi trong tộc làm con thừa tự, luôn muốn tự mình sinh hạ, cho nên trong lễ đầy tháng thì nàng luôn đoạt được rất nhiều táo. Nói đến nói đi, cũng là một người đáng thương.”

Lâm Cẩm Dung hít một tiếng, cũng không quản vị Liễu phu nhân, chuyên tâm nhìn Nghị Lang được bế ra, đang oa oa khóc lớn. Mã bà mẹ trong miệng nói lời chúc mừng, một tay đỡ đầu Nghị Lang, một tay cầm dao cạo bóng loáng, thuần thực, lưu loát vững chắc cạo sạch sẽ tóc máu và lông mày của Nghị Lang.

Nghị Lang vẫn bị ép buộc vây quanh ngắm nhìn, thập phần phần nộ, dùng sức òa khóc, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ rực, thanh âm vừa to vừa vang. Mọi người đã quen, đều ha ha cười, nói Nghị Lang thân thể khoẻ mạnh, thanh âm ghê gớm thật.

Lâm Cẩm Dung nhìn hấn không có lông mày, bộ dạng trụi lủi mặc dù rất buồn cười, nhưng thấy hấn khóc cũng đau lòng, vội ôm lấy dỗ dành, Nghị Lang lại ngại nàng ôm quá chậm, tiếng khóc càng thêm vang dội.

342. Chương 345: Khách Nhân

Trương San nương thay Lâm Cẩm Dung tiếp nhận tóc máu của Nghị Lang vào hộp bạc nhỏ, cười xoa bóp lỗ tai của Nghị Lang, nói: “Tiểu oa nhi tính tình thật quật cường a.”

Nghị Lang giận quá, khóc càng vang. Thấy hấn không thuận theo không buông tha, Lâm Cẩm Dung có chút đau đầu, thăm nghĩ hài tử này tính tình thật sự không thể chọc, ngày sau nên chú ý dạy dỗ một chút.

Lục Giam lại thấy Nghị Lang có cá tính, không phải người dễ người khác bắt nạt, rất được. Vui rạo rức đang muốn dẫn mọi người hướng yến hội để dự tiệc, chỉ thấy một người phong độ đi đến, hướng hần vái chào, cười nói: “Lục Nhị gia, bỉ nhân tới muộn, mong thứ tội. Chúc mừng chúc mừng.”

Người đến là Mai Bảo Thanh. Quần áo lam bào, một cây ngọc trâm, một đôi hài vải màu nhạt, toàn thân cao thấp không đeo trang sức, đứng trong đám người đọc sách cùng tiểu quan, cũng vẫn có vẻ xuất chúng. Trong đám đông cũng có nhiều người quen biết với hần, cũng không vì hần là thương nhân mà hèn hạ hần, thập phần khách khí cùng hần tiếp đón. Hần nhất nhất chào hỏi xong, nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, bất động thanh sắc hướng nàng hơi hơi gật đầu, nhưng lại giống như nhận thức với nàng vậy.

Lâm Cẩm Dung không khỏi vô cùng kỳ quái. Vẫn cùng Mai Bảo Thanh lui tới có quan hệ sinh ý, cho nên sau khi bọn họ lên kinh, tuy biết Mai Bảo Thanh không ở nhà, ngày lễ ngày tết cũng không thiếu một phần quà tặng, Mai gia cũng có quà đáp lễ, nhưng Mai Bảo Thanh chưa bao giờ lộ mặt. Dựa theo Lục Lương tặng lễ mang về tin tức, Mai Bảo Thanh từ mùa hè năm trước gặp mặt bọn họ ở sông Chử giang một lần kia, liền không hề quay lại nhà, ngay cả đông chí, giao thừa cũng không trở về. Lại không nghĩ rằng, hần sẽ đến lễ đầy tháng này.

Trương San nương phe phẩy cây quạt nói: “Đây không phải là Mai Bảo Thanh lừng lẫy nổi danh sao?”

Lâm Cẩm Dung quay đầu: “Tẩu cũng biết hần sao?”

Trương San nương nói: “Ai mà không biết hần chứ? Trên con đường lớn nhất ở Phan Lâu, mấy cửa hàng sinh ý tốt nhất cũng là của hần, vàng bạc châu ngọc, hương dược tơ lụa, sinh ý kiện kiện đa dạng, còn có thủ đoạn đem thân muội tử duy nhất đưa vào Vương phủ, nơi nơi kết giao, việc phong nhĩ cũng rất thành thạo, thủ đoạn thật sự là khó lường. Nhà tẩu kết bạn với hần thế nào vậy?”

Cửa hàng của Mai Bảo Thanh ở phố Phan Lâu Lâm Cẩm Dung biết, nhưng chuyện tặng thân muội tử tới Vương phủ thì Lâm Cẩm Dung không biết, Lâm Cẩm Dung không muốn cùng Trương San nương nói quá chi tiết, liền cười nói: “Hần cùng với cữu phụ ta có qua lại buôn bán một chút. Nói thân cũng không phải mà nói không quen thì cũng không hợp lý.”

Trương San nương nhìn nàng một cái cũng không hỏi nhiều, đứng dậy nói: “Tẩu tới Thanh Hoa viên đi. Chúng ta cũng không muốn đi, cứ sai người đưa một bàn rượu và thức ăn lại đây, vài tỷ muội chúng ta ở dưới mấy tầng cây bồ đào trong sân nhà tẩu vui chơi giải trí là được rồi.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, lần lượt hành lễ đa tạ chúng nữ khách, nhờ một vị nữ quyền lớn tuổi ổn trọng nhiệt tâm là đồng hương thay nàng tiếp đón chúng nữ khách, đưa mọi người đến trước cửa. Lại phân phó Xuân Nha, Anh Đào hai câu mới trở về dẫn Trương San nương đến nội viện ngồi uống trà ăn trái cây nhàn thoai.

Triệu Quỳnh nương nói: “Theo lý hôm nay hài tử phải đi khoa về bên ngoại, các tẩu quyết định thế nào?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nhà ngoại tổ của hần cách quá xa.” Cái gọi là di khoa, đó là sau trăng tròn, mẫu thân ôm hài tử đến nhà ngoại tổ mẫu ở mấy ngày, nhưng Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam sống riêng ở bên ngoại, làm sao thích hợp để đi. Chỉ có thể bỏ qua phong tục này.

Hứa Hạnh nương liền cười: “Tương lai trở về nhà, bổ khuyết thêm cũng không muộn, không phải đặc biệt trọng yếu, dù sao hài tử cũng rất ngoan.”

Ba người nàng đã làm mẫu thân, thất chủ bát thiết nói cho Lâm Cẩm Dung nghe không ít kinh nghiệm, còn nói tới vài chuyện thú vị. Nói xong, Hứa Hạnh nương cùng Triệu Quỳnh nương nhắc tới hài tử nhà mình, càng nói càng nháo, càng nói càng cao hứng, chỉ suýt không nói thẳng nhi tử nhà ta so với nhi tử nhà người trí tuệ hơn mà thôi. Trương San nương lại chưa bao giờ ở bên ngoại khen ngợi hài tử nhà mình, cầm cây quạt nhẹ nhàng phe phẩy, xem Lâm Cẩm Dung lấy khăn lụa lau mồ hôi cho Nghị Lang mệt mỏi đang ngủ, thấp giọng nói: “Dung nương, không biết các ngươi có nghe nói không, chuyện thiết thị bạc tư ở Đình huyện của Tú châu đang được nghị luận, hơn phân nửa, nhất định có thể thành công a.”

“Có nghe nói chút ít.” Lâm Cẩm Dung lúc trước từng bảo Lục Giam hỏi thăm, trước đó vài ngày cũng nghe hần đề cập qua một hai, nhưng đại sự này từ trước đến nay người giống như bọn họ đâu có thể thăm dò tin

tức dễ dàng, cho nên cũng chỉ là âm thầm thở dài một tiếng rằng tiền càng ngày càng không dễ kiếm mà thôi.

Trương San nương thấp giọng nói: “Mai Bảo Thanh, rất có thủ đoạn.”

Lâm Cẩm Dung thỉnh linh nghĩ tới lúc trước Mai Bảo Thanh là phú gia nổi tiếng trong số các cửa hàng ở Thanh châu — lá gan lớn nhất, thủ đoạn độc nhất. Năm ấy nàng bảo đảm người Đào Thuần Khâm tồn trữ lương thực và hương liệu, Đào Thuần Khâm muốn tìm nhà cái tài lực hùng hậu, thủ đoạn xuất chúng để mua hàng hóa, người đầu tiên nghĩ tới chính là Mai Bảo Thanh. Lúc này, Trương San nương thỉnh linh nhắc tới Mai Bảo Thanh với nàng, còn nói hẳn rất thủ đoạn, dường như có dụng ý khác.

Cũng không biết Trương San nương là lo lắng lợi nhuận của cửa hàng sau này, sợ tiền lãi chia vào tay bị phân tán, hay là có ý tứ khác. Nhưng không câu nệ gì, Lâm Cẩm Dung cũng không có khả năng đem nền tảng nhà mình nói ra với nàng, liền chỉ mỉm cười nói: “Không rõ lắm.”

Một bên Anh Đào tay chân lưu loát dẫn Song Toàn, Song Phúc bày bàn tiệc chỉnh tề, tiến lên đây thỉnh mọi người ngồi, Lâm Cẩm Dung thừa cơ đứng dậy tiếp đón ba người ngồi vào vị trí, Trương San nương cũng không hề nhắc tới việc này, nhiệt tình dào dạt đưa ra đề nghị với Lâm Cẩm Dung, ngày sau yến tiệc tròn trăm ngày thì phải tổ chức ra sao cho náo nhiệt. Mấy phụ nhân châm chúc mãi, nói chút chuyện tâm sự, vừa cười lại nháo, khách và chủ tăn hoan.

Ngày ảnh tây tà, mấy người Trương San nương uống say chuểnh choáng, hai má đỏ bừng vui cười được thị nữ nâng đỡ cáo từ, Lâm Cẩm Dung đưa tiễn mấy người xuất môn, nhìn theo xe ngựa đi xa, mới trở về phòng tắm rửa thay quần áo, ngã người xuống nhuyển thếp trước cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần.

Anh Đào tiến vào khuyên nàng uống canh giải rượu, thay nàng đắp chăn, cũng học Lê Chi cùng Đậu Nhi, nhẹ tay nhẹ chân cầm ghế con ngồi dưới màn, im lặng canh cửa cho nàng. Song Toàn cùng Song Phúc làm xong việc, liền cầm dây thừng vui chơi dưới hành lang, Song Phúc cao hứng, “Ha” thốt ra một tiếng cười, vừa ló cái đầu, đã bị Anh Đào mắt to hung tợn trừng qua, sợ tới mức co rụt cổ lại, mím môi cúi đầu lật tới lật lui sợi dây thừng, không dám phát ra nửa điểm tiếng động nữa.

Gió đêm thổi qua sân, cây bồ đào cành lá sum suê xào xạc, ngẫu nhiên có một, hai phiến lá ủ rũ sắc lục. Ở một góc tường viện mùi hương dần dần dày đặc, mấy con chim đứng ở đầu tường thì thầm líu lo. Lâm Cẩm Dung nửa mở mắt, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng như có dòng suối nhỏ chậm rãi chảy qua.

Sắc trời dần dần trở nên ảm đạm, loại chim nhỏ không biết tên kêu líu ríu, mấy ngôi sao ở phía chân trời lóe ra, trăng sáng nhô lên cao, chiếu vào trong mắt Lục Giam uống say chuểnh choáng một mảnh mộng lung. Hắn đứng ở cửa viện, nhìn đèn đuốc sáng trưng, nghe tiếng cười của Lâm Cẩm Dung cùng tiếng khóc của Nghị Lang, trong lòng tràn ngập cảm giác hận không thể khiến giờ khắc này trở nên vĩnh tồn. Hắn ngửa đầu nhìn trăng sáng treo trên cao, nhẹ nhàng nở nụ cười một cái, xoay người đi vào đông viện, từ bàn học lấy ra một hộp gấm, nhét vào trong lòng, bước nhanh đi chính viện.

Nghị Lang vừa ăn xong, như con mèo nhỏ ghé vào lòng Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng ôm lấy hắn, thấp giọng ngâm nga, ở trong phòng đi qua đi lại, đột nhiên nghe được tiếng bước chân vang lên, quay đầu nhìn, chỉ thấy Lục Giam đứng ở trước cửa, ánh mắt nhất thiết nhìn mẫu tử hai người.

Lâm Cẩm Dung nhìn gương mặt hắn vẫn mang theo vài phần phi hồng, hiểu được là uống khá nhiều, vội phân phó Anh Đào: “Mang canh giải rượu đến.” Lại hỏi Lục Giam: “Hết thấy đều tốt chứ?”

Lục Giam đi đến một bên thay quần áo rửa tay, cười nói: “Đều tốt, chính là uống rượu hơi nhiều. Không thể từ chối, ta thiếu chút nữa nghĩ đến mình không thể uống nữa rồi.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Khó được có việc vui như vậy, uống nhiều chút cũng không có gì. Mai Bảo Thanh tại sao đột nhiên đến đây?”

“Hắn nói là mới từ Bình châu trở về, thay cữu phụ cùng Tam ca mang lễ tới cho Nghị Lang. Này nọ ta đã lệnh Xuân Nha thu nhận, chờ nàng nhàn rồi sẽ tới đây bẩm báo.” Lục Giam thay đổi quần áo trong nhà đi ra, tiếp nhận Nghị Lang, cầm bàn tay nhỏ bé của hắn ngắm nhìn, càng xem càng cười: “Sao bé như vậy, đúng là tên xấu tính mà.”

Nghị Lang lười biếng nhìn hắn, ách xì 1 cái, nửa khép hờ mắt.

“Buồn ngủ, hân hôm nay không ngủ đủ.” Lâm Cẩm Dung vội tiếp nhận giao cho Đậu Nhi, Đậu Nhi cẩn thận dùng chăn mỏng bao Nghị Lang, tự đưa đến cho ngủ mầu.

Lục Giam uống xong canh giải rượu, lệnh mọi người lui ra, ôm Lâm Cẩm Dung vào trong lòng, nhỏ giọng nói: “A Dung, ta vừa rồi đi đến trước cửa, thấy giống như đang ở trong mộng vậy. Ta vẫn luôn muốn trải qua cuộc sống như thế này, cũng chưa từng nghĩ đến, chính mình thật sự có thể có a.”

Lâm Cẩm Dung ngồi gần hân, thấp giọng cười khê: “Mẫn Hành có sung sướng hay không?”

Lục Giam nghiêm túc gật đầu: “Khoái hoạt. Chỉ mong mãi thế này.”

“Khoái hoạt là tốt rồi.” Lâm Cẩm Dung cùng hân dựa sát vào nhau, chậm rãi đem đồ của Trương San nường ban ngày đưa tới nói: “Ta đoán không ra nàng rốt cuộc là có ý tứ gì, giống như biết Mai Bảo Thanh buồn lậu vậy. Cũng không dám đáp lời của nàng, đáp cho có lệ thôi.”

Lục Giam suy nghĩ thật lâu, thấp giọng nói: “Trong kinh quan hệ rắc rối phức tạp, trước nhìn xem lại nói sau. Kỳ thật ta rất kỳ quái, Mai Bảo Thanh vì sao không làm sinh ý bảo hóa?”

Lâm Cẩm Dung ngồi thẳng thân mình: “Theo như chàng thấy, trong đó có gì không ổn chăng?”

Lục Giam lắc đầu: “Kia cũng không nhất định, trên đời này sinh ý nhiều như vậy, hân sao có thể kiểm hết. Đêm đã khuya, ngủ đi.” Nhẹ nhàng gần sát Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “A Dung, để ta ngủ cùng nàng đi, ta cam đoan sẽ không làm gì cả.”

Lâm Cẩm Dung hơi nhếch môi cười: “Ta cũng không thể đuổi chàng ra mà, nhưng không biết Sa ma ma và Cung ma ma sẽ nói thế nào.”

Lục Giam đáp lời: “Ta đây đi về trước, đợi đến khi các nàng rời đi thì mở cửa cho ta. Hừng đông ta lại trở về.”

“Sao giống như trộm vậy? Chàng cũng không sợ đẩy tớ nhìn thấy chê cười chàng và ta sao. Nhịn một chút đi, qua hơn mười ngày nữa là tốt rồi.” Lâm Cẩm Dung còn chưa có nói xong, Cung ma ma liền đứng ở ngoài màn hình cười nói: “Thiếu phu nhân, đêm đã khuya, muốn nghỉ ngơi chưa?”

“Muốn nghỉ ngơi.” Lâm Cẩm Dung thật bội phục Cung ma ma, thật sự là tận chức tận trách, nửa điểm không sợ Lục Giam chán ghét nàng nhiều chuyện.

Lục Giam vô cùng mất hứng, lại không thể nê hà, sầm mặt ngồi ở chỗ kia bất động, Cung ma ma cũng không buồn bực, cười tủm tỉm nói với Lâm Cẩm Dung một vài chuyện thú vị của Nghị Lang, Lục Giam nghe thấy thần sắc cũng dần dần dịu đi, hướng trong phòng dạo qua một vòng, rồi rời đi.

Cung ma ma liền giúp Lâm Cẩm Dung trải giường chiếu: “Thiếu phu nhân, đại sự cả đời, trăm ngàn lần không thể mềm lòng.”

343. Chương 346: Mang Thù

Lâm Cẩm Dung mỉm cười nhìn Cung ma ma làm việc, thấp giọng nói: “Ma ma, cảm ơn người, có người ở đây với chúng ta thật tốt.”

Cung ma ma giật mình, nâng mắt lên nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, thấy ánh mắt chân thành cùng mỉm cười phát ra từ nội tâm của nàng. Có điều gì có thể so sánh với chuyện mình làm việc tốt, lại chiếm được sự thông cảm cùng đa tạ của người nhận càng khiến cho người ta vui mừng đây? Cung ma ma không khỏi có chút lúng túng, hơn nửa ngày mới cười nhẹ nói: “Cũng không hân là vậy? Thiếu phu nhân quá mức khách khí rồi. Lão nô chờ người khỏe lại sẽ rời đi, không thể bỏ mặc phu nhân cùng Thất thiếu gia.”

Kỳ thật chờ một chút là có thể cùng nhau đi mà, Lâm Cẩm Dung đem lời này nhin xuống, luyến tiếc nói: “Không giữ được người, ngày mai ta sẽ sai người chuẩn bị đồ để mang về nhà.”

“Thiếu phu nhân sớm một chút nghỉ ngơi.” Cung ma ma mỉm cười lui ra.

Tin tức Lục lão ông qua đời sẽ truyền đến vào tháng 10, cách bây giờ còn 5 tháng, trong khoảng thời gian này, nàng có thể làm chút gì đây? Đại để là ngoài việc chờ đợi ra, cũng không còn việc nào khác. Lâm Cẩm

Dung một mình ngồi ở trước bàn trang điểm, tháo trâm cài trên đầu xuống, không yên lòng mở ngăn kéo bàn trang điểm. Ánh mắt từ ngăn kéo đảo qua, nhìn thấy một hộp gấm nho nhỏ trên bàn trang điểm, rất lạ mắt.

Nàng mang theo vài phần tò mò mở ra xem, bên trong có một trâm cài kim tương bạch ngọc hình hoa mai lẳng lẳng nằm đó, sợi to vàng mỏng manh như tóc quấn quanh thân trâm, hoa lệ nói không nên lời. Tuy rằng chính thể thay đổi hình dáng, nàng vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra cây trâm này, nàng hơi hơi có chút ngây người, không rõ cây trâm phải sửa mất gần nửa năm này sao đột nhiên xuất hiện ở bàn trang điểm của nàng với phương thức quý dị thể này, nhưng tự đáy lòng lại tỏa ra kinh hãi.

Lâm Cẩm Dung cầm lấy cây trâm nương theo ngọn đèn ngắm nhìn, tuy rằng cũng không nhận ra chút hư hao nào mà Lục Giam trong miệng miêu tả là không thể đeo, đi ra ngoài sẽ bị người chê cười hẳn không mua nổi trâm cài cho nàng, nàng vẫn quyết định ngày sau không hề mang nó — nếu lại có một lần nữa, chỉ sợ là rốt cuộc không thể tu sửa. Vì thế đặt nó vào trong chỗ sâu nhất của hộp trang sức rồi khóa lại, ngược lại tính toán sẽ định chế một trang sức khác biệt gì đó tặng cho Dương Mạt.

Cửa sổ được người ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ hai cái. Lục Giam quả nhiên thật sự đến đây! Lâm Cẩm Dung mạnh đứng dậy, mang theo cảm giác nhảy nhót xa lạ đã lâu không thấy bước nhanh đi đến phía trước cửa sổ, nhẹ nhàng mở ra một cánh. Lục Giam đứng ở dưới ánh trăng nhìn nàng mỉm cười, đôi mắt đen láy như bảo thạch.

Cảm giác giống như yêu đương vụng trộm thể này cả hai kiếp cũng chưa từng được trải qua, Lâm Cẩm Dung trong lòng có một cảm xúc vi diệu nói không nên lời. Nàng đứng dựa vào tường, lẳng lẳng nhìn Lục Giam cười, trước khi hắn có động tác thì cười xấu xa nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, sau đó cách qua đó thấp giọng nói: “Cung ma ma nói, nếu đồng ý chàng, cả đời chịu khổ sẽ là ta. Cho nên chàng đừng vào vẫn tốt hơn.”

Lục Giam không phục: “Sao nàng biết ta muốn làm cái gì? Chẳng lẽ ta không biết đau lòng nàng bằng người ngoài sao? Nhanh để ta tiến vào.”

Lâm Cẩm Dung tựa vào cửa sổ bất động: “Nếu ta không cho thì sao?”

“A Dung.....” Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm mang theo vài phần năn nỉ của Lục Giam, đảo mắt lại thành ngữ khí tổn hơi thừa lời: “Nếu nàng không mở ta sẽ đi thẳng vào từ cửa trước, dù sao cũng là nhà của ta, Cung ma ma muốn tức giận muốn ồn ào thì cứ tùy nàng, ta sẽ không cùng nàng so đo.” Mắt mặt cũng là nàng mất mặt a.

Lâm Cẩm Dung thở dài, xoay người, mở lại một cánh cửa sổ, Lục Giam thừa dịp cầm ngay lấy, cười hì hì từ bên ngoài nhảy vào, nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa lại, cúi đầu mục quang sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung.

Ngoài cửa sổ trăng sáng treo cao, vạn籁 câu tĩnh, hai người bốn mắt nhìn nhau, có sự ái muội khác thường, Lâm Cẩm Dung da mặt không khỏi nóng lên, xoay người bước đi: “Ta muốn ngủ.”

Lục Giam ánh mắt đảo qua bàn trang điểm, không thấy hộp gấm kia, trong lòng biết Lâm Cẩm Dung đã nhận được, liền tiến lên một bước cầm tay nàng, quay đầu thối tất đèn, đem nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn. Lâm Cẩm Dung vây quanh thắt lưng hắn, im lặng dựa vào trong lòng hắn, mãi cho đến khi hắn thở hổn hển đem nàng đẩy ra mới cười xấu xa: “Làm sao vậy?”

Lục Giam không đáp, cúi người bế nàng lên đặt ở trên giường, bắt đầu lặp lại sự tra tấn bản thân và người khác, lúc này không cần thiết phải nói rõ.

Vừa mới đến canh bốn, Lâm Cẩm Dung liền từ trong mộng bừng tỉnh lại, dùng sức đẩy Lục Giam bên người: “Chàng nên đi thôi.”

Lục Giam buồn ngủ mông lung, tâm tình không vui, mang theo vài phần táo bạo nói: “Ta không đi. Ta cũng không phải ở đâu, ta là ở nhà của ta a.”

Lâm Cẩm Dung không hề nói gì, hẳn có thể chịu được, cũng nói được thì làm được, nàng không có lý do gì kiên quyết đuổi hắn ra ngoài, muốn ngủ thì cứ ngủ đi. Nhưng Lục Giam lặng yên không một tiếng động nằm trong chốc lát, sau đó chung quy vẫn im lặng ngồi dậy, choáng váng hồ hồ, cõi lòng táo bạo khoát áo đẩy cửa sổ rời đi. Đợi cho tới khi nhảy ra ngoài cửa sổ, lại quay đầu oán giận: “Sao nàng không giữ ta lại?”

“.....” Rõ ràng là tự làm tự chịu mà? Lâm Cẩm Dung nhìn theo hắt hắt ra hắt hắt đi xa, xoay người một mình nằm lại trên giường, nhìn trướng đỉnh tối như mực, nhếch lên khóe môi.

Đêm qua ép buộc hơi lâu, Lâm Cẩm Dung mặt trời lên ới từ ngủ mơ tỉnh lại, đứng dậy xuống giường đẩy ra cửa sổ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đậu Nhi bế Nghị Lang ở trong sân phơi nắng, cũng không quản Nghị Lang nghe hiểu hay không, tự chỉ vào cây bồ đào không biết đang nói cái gì, nhũ mẫu Phan thị hàm chứa tươi cười thản nhiên, im lặng đứng ở một bên nhìn hai người, ánh mắt nhu hòa yên tĩnh, cũng là bộ dạng ở chung khoái trá.

“Thiếu phu nhân tỉnh?” Anh Đào dẫn Song Phúc, Song Toàn cầm nước ấm vào khăn tiến vào, động tác thành thạo hầu hạ Lâm Cẩm Dung rửa mặt chải đầu trang điểm, cùng nàng báo cáo tình huống trong nhà: “Xuân Nha tỷ tỷ lúc trước đã cầm danh mục quà tặng của các khách nhân và khoản chi tiêu tổ chức yến tiệc hôm qua tới cho thiếu phu nhân xem qua, thiếu phu nhân còn chưa dậy, nô tỳ liền đặt trên bàn ở gian ngoài. Có người tặng bái thiếp lại đây, được đề trên danh mục quà tặng. Người gửi bái thiếp rời đi ngay, cho nên không gọi thiếu phu nhân dậy.”

Lâm Cẩm Dung đưa tay nhẹ nhàng đề lên búi tóc trơn bóng, lệnh Anh Đào: “Lấy châu sai hoa sen Nhị gia tặng ta đến đây.” Nếu hắt thích nàng đeo châu sai hoa sen kia, nàng sẽ đeo cho hắt xem.

Anh Đào thật cẩn thận thay nàng cài trâm, lại bưng bồn thủy tinh đựng mấy đóa sơn chi, hoa hồng cho nàng chọn lựa: “Thiếu phu nhân, đều là nô tỳ hái xuống, sơn chi này vừa nở rộ, vừa vặn xứng với sa y sắc phỉ thúy trên thân người. Nếu không, đóa hoa hồng này cũng rất đẹp, có thể làm nền.”

Hoa sơn chi và hoa hồng không một đóa nào không kiều diễm, thật là tổn chút tâm tư, Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nhìn Anh Đào liếc mắt một cái, khen: “Người mấy ngày nay làm việc khá tốt. Cứ như vậy là được rồi.”

Anh Đào trong mắt hiện lên một tia vui mừng, cơ hồ muốn nhảy bật lên, trong giọng nói cũng không chế không được mang vài phần nhảy nhót: “Thiếu phu nhân, nô tỳ dọn cơm được không?”

Lâm Cẩm Dung gật gù đầu, đi đến gian ngoài từ trong tay Đậu Nhi tiếp nhận Nghị Lang, trước hôn một cái, đùa trong chốc lát, ôn ngôn nhỏ nhẹ hỏi thăm Phan thị ăn ngủ nghỉ của Nghị Lang tối hôm qua đến sáng nay ra sao. Hồi lâu, đợi đến khi Nghị Lang lại ngủ, mới lấy bái thiếp ra xem, cũng là giấy phượng tiên tinh mỹ, trên đó có hàng chữ thanh tú gầy mảnh, mời Lục Giam hôm nay giờ Dậu tới Phong Nhạc lâu một chuyến, bên dưới ký tên là Mai Bảo Thanh, Mai Minh Thẩm.

Lâm Cẩm Dung nghĩ nghĩ, gọi Xuân Nha đến: “Người bảo Lâm Quý đi cửa hàng một chuyến, hỏi thăm Điều quản sự, mấy ngày nay có người nào khác thường đi qua cửa hàng không?” Lại cầm lấy danh mục quà tặng ra xem Mai Bảo Thanh tặng cái gì, thấy bất quá chỉ là gấm vóc tầm thường, bỏ qua một bên, cầm lấy khoản chi tiêu hôm qua xem, lệnh Lục Lương đi thanh toán.

Đợi tới qua buổi trưa, Lâm Quý trở về, nói: “Thiếu phu nhân, hôm qua sáng sớm có vị Mai đại gia đi qua, mua một cây quạt Triều Tiên và một cây quạt quý khác. Điều quản sự cũng không biết hắt là ai, chỉ thấy hắt cử chỉ thông dong, nghĩ là vị quý nhân, liền cẩn thận tiếp đãi, đợi đến sau khi người đó rời đi, mới nghe người ta nói kia là Mai đại gia. Hắt cũng chỉ là dạo qua một vòng trong cửa hàng, hỏi thăm một chút, cũng không làm cái gì.”

Lâm Cẩm Dung không đoán ra Mai Bảo Thanh muốn làm cái gì. Mai Bảo Thanh cũng không làm sinh ý bảo hóa, lẽ ra nàng không phải là đối thủ cạnh tranh của Mai Bảo Thanh, hoặc là nói là, bây giờ còn chưa tính là vậy. Nếu Mai Bảo Thanh muốn làm sinh ý này, cũng không cần phải thỉnh Lục Giam ăn cơm, lấy tiền tài quyền thế của hắt ở kinh thành, muốn mở thì cứ mở thôi, nếu không phải, vậy muốn làm cái gì đây? Trăm tư không thể lý giải, chỉ có thể chậm rãi đợi Lục Giam trở về nhà dự tiệc rồi nói sau.

Lục Giam về nhà vào giờ thìn, vào cửa liền kêu mệt, Lâm Cẩm Dung thấy bên dưới mắt hắt có quầng thâm, vẻ mặt uể oải, nhìn không được mỉm cười, một lời hai ý nói: “Nhị gia thật sự yêu quý thân mình, buổi tối nên nghỉ sớm một chút, bớt thức đêm mới phải, bằng không cứ thế mãi, sợ là thân thể có làm bằng sắt cũng không chịu được đâu.”

Lục Giam thấy nàng cười xấu xa, trước mặt đám người Anh Đào không tiện bắt bẻ nàng, ánh mắt nhìn thấy châu sai hoa sen trên đầu nàng, nghiêm trang “Ân” một tiếng, thả bái thiếp của Mai Bảo Thanh xuống, nói:

“Mặc kệ hần có tâm tư gì, ta vẫn phải tới đó thôi, A Dung tới chọn giúp ta quần áo nào để xuất môn?”

Đám người Anh Đào nghe thấy âm biết nhã ý, lập tức lui ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung đã sớm thay hần chuẩn bị tốt quần áo: “Sa bào vàng nhạt này khá được, lại không đục lỗ, vừa mát mẻ, vừa tinh xảo.” Lời còn chưa dứt, trên đầu vai đã trúng một ngụm, thực tại có chút đau, không khỏi sợ hãi kêu khẽ trong miệng, nắm tay vung qua. Lục Giam đã sớm lui ra, thấp giọng nói: “Ai bảo nàng chọc ta.”

Lâm Cẩm Dung nhéo vạt áo hần, thế nào cũng phải cắn lại một cái, Lục Giam mỉm cười đứng đó, chính là không cho nàng cắn, tránh hồi lâu, thấy nàng mệt thở hổn hển, mới vươn tay qua, đưa tay chỉ vào cánh tay: “Quên đi, nhìn thấy nàng đáng thương, cho nàng cắn ở đây.”

Lâm Cẩm Dung không chút khách khí một ngụm cắn xuống, Lục Giam đau hít một ngụm khí lạnh, đẩy nàng ra: “Nàng cắn thật sao?”

Lâm Cẩm Dung nhìn hần tổn hơi thừa lời: “Chàng nghĩ rằng ta là người hay nói giỡn sao? Không phải chàng cũng cắn ta thật sao?”

Lục Giam thở dài, xoa xoa đầu nàng: “Tại sao lại thích mang thù như thế. Được rồi, ta trước thay quần áo, chơi với Nghị Lang một chút rồi sẽ đi.”

Lâm Cẩm Dung khinh bỉ hần: “Chàng cắn ta thì không phải mang thù, ta cắn chàng mới là mang thù. Chàng nhớ là được rồi, nếu Mai Bảo Thanh vì chàng tìm cô nương gì đó, chàng phải hiểu được nên làm như thế nào.”

Lục Giam mỉm cười nhìn nàng một hồi, ôn nhu nói: “Ta biết, đều là của nàng.”

344. Chương 347: Bằng Hữu

Phong Nhạc lâu, tòa nhà này dùng các hành lang gấp khúc bắc cầu thành ba tầng cao, nghe nói lúc trước ở trên phía tây của lâu có thể nhìn thấy vườn thượng uyển của Hoàng Cung, sau đó phía tây bị niêm phong, không thể nhìn ra xa như trước nữa. Dù vậy, du khách sĩ tử đến kinh thành vẫn sẽ không buông tha lầu lầu đệ nhất kinh thành này, cho dù là không nhìn thấy gì. Có thể cảm thụ một chút sự xa hoa độc đáo chỉ có trong truyền thuyết này cũng thật tốt. Đương nhiên, đây là trong tình huống có nhiều tiền a, ai cũng biết, trong Phong Nhạc lâu một chén rượu dê đã tốn 90 văn tiền, mà ở các điểm khác muốn ăn no bụng, cũng bất quá chỉ tốn 15 văn tiền mà thôi.

Phong Nhạc lâu quý giá là có đạo lý, đồ uống rượu bằng bạc, đồ sứ thượng đẳng tùy ý có thể thấy được, khắp nơi bức rèm che thêu mạn, ngay cả kỹ nữ bồi rượu bên trong cũng mỹ mạo hơn nhiều so với chỗ khác, tiểu nhị bưng trà đưa nước ăn mặc cũng chỉnh tề hơn. Phóng mắt nhìn lại, ngồi đầy đều là ti lí sa y, tranh chữ hoa tươi làm đẹp ở giữa, náo nhiệt lại không tục tằng.

Lục Giam đến kinh thành cũng đến Phong Nhạc lâu vài lần, lần đầu tiên là Vinh lão học sĩ mời khách, lần thứ hai là thi đỗ tiến sĩ cùng mọi người tụ hội, sau lại vài lần phân biệt thỉnh đồng hương, đồng sự ăn cơm, cho nên đối với sự phồn hoa nơi đây coi như đã quen, ngựa quen đường cũ tránh đi đại đường ồn ào náo động, đi qua hành lang gấp khúc trồng hoa cỏ bước lên cầu đến nhã gian ở tầng ba.

Mai Bảo Thanh một thân áo trắng, trên mặt hàm chứa ba phần ý cười, sái nhiên đứng ở phía trước cửa sổ, một tay cầm cây quạt mua ở cửa hàng của Lâm Cẩm Dung. Mặt trời chiều ngả về tây, chiếu khung cảnh phía sau hần một mảnh yên hồng, cây quạt kia được sơn thiếp, giấy màu xanh, trên đó vẽ viễn sơn hàn tuyết, ánh trắng sáng như bạc, có đục lỗ, khiến trong sự mộc mạc của hần mang theo chút phú quý náo nhiệt, trong phú quý lại mang theo chút cô tịch.

Đây gọi là phong tư cốt cách a. Lục Giam luôn luôn tự giác bản thân có chút xuất chúng, lúc này cũng không thể không có tâm nhãn tán thưởng hai tiếng, nhưng hiểu được, Mai Bảo Thanh thanh thần nhẹ nhàng như thế bất quá chỉ là vẻ ngoài, bên trong kỳ thật vừa lạnh lùng, cứng rắn lại sắc bén, bằng không sẽ không thể trở thành người như vậy ở độ tuổi này. Hần cũng không có ý khinh thị thương nhân, như cũ thân thiết thủ lễ: “Minh Thắm huynh hôm nay rảnh rồi?”

Mai Bảo Thanh từ trên xuống dưới đánh giá Lục Giam một hồi, thấy hần mặc kiện sa bào vàng nhạt đi hài vải màu xanh, bên hông chỉ đeo một khối thanh ngọc, trên đầu nhẹ nhàng khoan khoái dùng một cây trâm bằng gỗ mun, thân ngọc cao dài sạch sẽ xuất trần, như trúc như tùng, thần sắc ngừ khí vẫn giống lúc mới gặp ở Bình châu ôn hòa có lẽ, chỉ là trong mắt có thêm vài phần tự tin cứng rắn khác biệt. Vì thế mỉm cười, hướng Lục Giam khoát tay chặn lại: “Mẫn Hành đệ, thật khó có người như đệ trước sau vẫn đều như vậy. Mời ngồi.”

Lục Giam không cho là đúng tươi cười. Thăm nghĩ chính mình cho dù thi đỗ cũng chỉ là tiểu quan bát phẩm, trên đời này, con người trước sau bất đồng thì có gì đáng giá? Huống chi, mặc dù là chức quan lớn chút nữa, cũng không cần phải làm ra vẻ đắc ý.

Mai Bảo Thanh bưng một chén trà xanh trên tay, lẳng lặng đánh giá thần sắc của hần, thấy tươi cười này, liền biết hần suy nghĩ cái gì cũng đi theo cười, nói: “Đệ đại khái là cảm thấy, không có gì để kiêu ngạo vì một chuyện như vậy, cũng không đáng giá để đệ thay đổi sắc mặt.”

Lục Giam kinh ngạc. Hần chưa từng gặp qua người sâu sắc như thế.

Mai Bảo Thanh thần nhiên nói: “Đã gặp qua nhiều tiểu nhân đắc chí, cho nên thấy đệ như vậy, ngược lại có chút kinh ngạc.”

Lục Giam không biết hần có ý gì, liền cẩn thận không mở miệng, im lặng nghe.

“Đệ đại khái đang đoán ta hôm nay mời đệ tới nơi này là vì cái gì đúng không? Các đệ đi xa nhà cũng đã một năm, đại khái tình huống ở Bình châu không rõ ràng lắm.” Mai Bảo Thanh tao nhã gơ lên ấm trà, giúp Lục Giam rót một chén, nhiệt khí của trà xanh nhẹ nhàng bốc lên trước mặt Lục Giam: “Ném thử đi, đây là một cách uống khác. Tại đây thời tiết oi bức uống vào lại có thể giải khát, so với ăn bằng bào đậu xanh, nước ô mai còn tốt hơn, lại có lợi cho dưỡng sinh.”

Lục Giam cảm tạ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, cẩn thận nói: “Tình hình Bình châu bên kia thường xuyên được thông báo trong thư nhà.” Cũng không phải cái gì cũng không biết, tuy rằng bên trong nghiêng trời lệch đất, nhưng hần biết mạch máu chủ yếu của sinh ý trong nhà còn nằm trong tay của Lục lão ông cùng Phạm Bao, Lục Thiệu còn bị cầm chừng ở Thái Minh phủ, Lục Kiến Trung trong tay thế lực tuy là không nhỏ, nhưng vẫn giới hạn trong một phạm vi. Về phần hai nhà Lâm, Ngô, Lâm gia như cũ suy sút suy bại, Ngô gia thì vẫn vậy. Mà sinh ý của Lâm Cẩn Dung..... Nàng ngày thường mặc dù không cùng hần nói tỉ mỉ, nhưng hần cũng hiểu được Lâm Thế Toàn làm rất tốt, hơn nữa có xu thế càng lúc càng lớn.

Mai Bảo Thanh im lặng một lát, thần nhiên nói: “Tháng trước, lúc ta đến, lão gia tử nhà đệ bệnh nặng một hồi, đệ đại khái là không biết.”

Lục Giam mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn Mai Bảo Thanh, hần thật sự không biết, trong nhà vẫn truyền đến thư về đều là bệnh tình của Lục lão ông thực vững vàng. Đương nhiên, đám người Lục lão ông, Lâm Ngọc Trân, Đồ thị không chịu đem loại chuyện này nói cho hần, tất nhiên là có nguyên nhân ở bên trong, ngay cả nói với hần, hần có năng lực như thế nào? Xin phép trở về phụng dưỡng sao? Lâm Cẩn Dung vừa sinh đẻ, mới chỉ đầy tháng. Lục Giam tỉnh táo lại: “Lão nhân gia hiện tại như thế nào? Minh Thẩm huynh sao lại biết được?”

Mai Bảo Thanh nói: “Ta đoán lại vững vàng trở lại rồi.” Cũng không trả lời Lục Giam, sao hần lại biết thông tin này.

Đoán.

Lục Giam sâu sắc nắm bắt chữ này, nhất thời đủ loại bản khoản, trầm ngâm sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Minh Thẩm huynh, có chuyện xin nói rõ.” Không ai làm việc mà không có mục đích, Lâm Cẩn Dung nói đúng, Mai Bảo Thanh sẽ không vô duyên vô cớ thỉnh hần đến chỗ này.

Mai Bảo Thanh lại không nói, nhẹ nhẹ vỗ tay, sai người dâng rượu và thức ăn: “Cơm dọn lên, vừa ăn vừa nói.”

Lục Giam vốn tính kiên nhẫn, nếu đã ngồi xuống nơi này, cũng không thể chấp cánh bay trở về Bình châu, hần liền không vội, thanh thần ổn định chờ Mai Bảo Thanh ra chiêu là được. Mai Bảo Thanh lại phẳng

phát giống như muốn khảo nghiệm sự kiên nhẫn của hắn, đông kéo tây xả cùng hắn nói chuyện thiên nam địa bắc, có một hồi còn nói về thi từ ca phú.

Lục Giam hàm chứa cười, nghiêm túc trả lời mỗi một câu, mỗi một vấn đề của hắn. Bữa ăn gần xong, Mai Bảo Thanh đột nhiên nói: “Đường huynh của đệ, gọi là Lục Thiệu đúng không? Từng tìm đến ta, nếu ta và Lục gia hợp tác sinh ý sẽ giao cho hắn, hắn sẽ đem mọi thứ Lục gia hiện tại sở hữu cung cấp đối chiếu với giá thị trường thấp hơn hai phần cho ta. Đệ cảm thấy sinh ý này có lời hay không?”

Lục Giam tâm “Lộp bộp” một chút, khó trách Mai Bảo Thanh đoán Lục lão ông bệnh nặng không dậy nổi, vì tranh quyền đã bắt đầu. Lục Thiệu cùng Lục Kiến Trung đang tìm đối tượng có thể lực để hợp tác, bọn họ còn nhớ sự kiện mao hạt mùa đông năm ấy, trong đó, Mai gia chỉ quen biết hắn, mà không sợ người lạ. Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu, khiến hơn phân nửa người đứng trung lập từ nay về sau nhìn hắn với cặp mắt khác, giúp cho hắn càng đứng thẳng thắt lưng. Mai Bảo Thanh thử như vậy, chẳng phải là muốn tranh chút ích lợi? Lục Thiệu nguyện ý lấy thấp hơn giá thị trường hai phần để lấy lòng Mai Bảo Thanh, hắn ở đây hoặc là nêu ra điều kiện như thế, hoặc là lấy giá càng thấp hơn để mượn sức Mai Bảo Thanh. Nhưng là đáng giá sao? Thấp hơn hai phần, Lục gia còn có thể kiếm được cái gì? Không khác gì tự sát. Hắn có được cũng bất quá chỉ là xác không hồn, còn phải bồi thường thanh danh.

Hắn đoán không ra tâm tư của Mai Bảo Thanh, không bằng để Mai Bảo Thanh tự mình mà nói. Lục Giam rất nhanh đã phán đoán, mỉm cười, trầm giọng nói: “Minh Thẩm huynh có thể đi đến hôm nay, dựa vào không phải vận khí cùng ngẫu nhiên. Ta nghĩ, Minh Thẩm huynh trong lòng sớm đã có quyết đoán đúng không? Nếu không cũng sẽ không hẹn ta ra đây.”

Ngón tay thon dài trắng trẻo của Mai Bảo Thanh nhẹ nhàng xẹt qua chén rượu bằng bạc khắc hoa văn, thanh âm của hắn cũng trầm thấp dễ nghe: “Đệ là người lẩn lộn trong quan trường, phụ thân của đệ cũng là như thế, nhưng đây không phải là lý do ta nguyện ý cùng đệ hợp tác. Đệ phải biết rằng, quan hệ cá nhân của ta không ít.”

Lời ngầm là so với người, quan lớn ta gặp còn nhiều hơn, cho nên không sợ mấy kẻ có chức quan nhỏ nhỏ như các người. Lục Giam nghe hiểu, nhưng đối phương chính là đang trần thuật sự thật, cho nên hắn cũng không phiền chán, cũng không cảm thấy bị nhục nhã, cho nên chỉ nhẹ nhàng gật đầu: “Nguyện nghe rõ ràng.”

Mai Bảo Thanh nở nụ cười: “Thế nhân đều nói, vô gian không phải là thương nhân, nhưng kỳ thật đa số thời điểm ta vẫn nguyện ý bản thân là chính nhân quân tử, có danh dự, có thể giao tiếp với người có năng lực.” Hắn tao nhã mở ra cánh tay, chén rượu bằng bạc dưới ánh nến vẽ ra một đường cong duyên dáng: “Ta cảm thấy, nếu đặt trên người đệ, về lâu về dài, giống như càng có lời hơn.”

“Ta đối với chuyện sinh ý kỳ thật cũng không quen thuộc. Nếu bàn luận về kinh nghiệm buôn bán cùng tài cán, ta không bằng Nhị thúc phụ cùng đường huynh của ta.” Lục Giam do dự mãi, cảm thấy bản thân nên trước tiên nói rõ về chuyện này, dù sao, Mai Bảo Thanh không có khả năng không biết.

Mai Bảo Thanh vừa cười vừa nói: “Tự mình hiểu lấy là chuyện tốt, bất quá đệ rất có phúc khí a. Lâm Thế Toàn từng nói với ta, có người cho hắn một cơ hội, cho nên mới có hiện tại.”

Lục Giam lại lần nữa hiểu được Mai Bảo Thanh chỉ người đó là ai, cũng hiểu được vì sao Mai Bảo Thanh nguyện ý vươn tay đối với hắn. Hắn có một thân phận hành tẩu trong quan trường, lại có một thế tử biết việc buôn bán, nội ngoại kiêm tu, Nhị phòng sao có thể so sánh được với bọn họ? Về lâu về dài, thật sự cùng hắn hợp tác là có lợi nhất. Nhưng hắn sẽ không cho rằng Mai Bảo Thanh chỉ đơn giản muốn tìm một người hợp tác, phải biết rằng, các cửa hàng ở Thanh châu, Bình châu bên kia tuy rằng trọng yếu, nhưng giống như Lục gia cũng không phải chỉ có một nhà, Ngô gia, Đào gia đều rất thích ý cùng Mai Bảo Thanh hợp tác. Cho nên hắn phải làm ra vẻ nhượng bộ, hắn thấp giọng nói: “Đa tạ Minh Thẩm huynh, nhưng không biết, ta có cái gì có thể giúp được huynh đây?”

Mai Bảo Thanh trầm mặc hồi lâu, nói: “Nếu ta nói, ta chỉ làm chuyện lâu dài, hai bên cùng có lợi thì sao? Có lẽ, có một ngày, đệ sẽ đi được xa hơn, khi đó, ta hy vọng đệ còn nhớ rõ có một vị bằng hữu như ta. Nếu..... Vẫn là muốn kiếm chút tiền son phấn, cũng không cần thiết không công để người khác kiếm.”

Lục Giam nhìn Mai Bảo Thanh không nói, hắn từ trên mặt của Mai Bảo Thanh thấy được rất nhiều thứ.

Có một loại người thích thả dây dài để câu con cá lớn, tuy rằng hẳn không xác định mình có thể trở thành con cá lớn kia không, tuy rằng hẳn quả thật thực cần phải có người đẩy hẳn một phen, dù sao tại phương diện này, chẳng sợ ngay cả là Lục Kiến Tân cũng không thể hỗ trợ hẳn. Nhưng hẳn không muốn dễ dàng đưa ra lời hứa hẹn, dễ dàng đem chính mình giao cho người khác.

345. Chương 348: Hiệp Thương

Nhưng mà, chỉ nhìn một người không lên tiếng thì không thể hiểu rõ nguyên nhân, cũng không thể giải quyết sự tình, Lục Giam nhìn Mai Bảo Thanh: “Vì sao là ta? Minh Thẩm huynh có thể có nhiều lựa chọn.” So với hẳn nghèo hơn, so với hẳn càng khát vọng hơn, bọn họ đều so với hẳn càng cần đến Mai Bảo Thanh hơn.

“Nhiều vị tất đã tốt.” Mai Bảo Thanh hơi có vài phần khinh miệt: “Ta không thích câu đối khát, ta thích là người cũng không khác biệt lắm so với ta.”

Lục Giam không nói gì. Hẳn không biết nên có phản ứng thế nào đối với những lời của Mai Bảo Thanh, hẳn là cao hứng Mai Bảo Thanh coi hẳn là người giống như hẳn, hay là nên tức giận Mai Bảo Thanh dùng ngữ khí như vậy để hình dung hẳn. Nếu là Ngô Tương, có lẽ sẽ dùng thái độ khinh miệt đáp lễ Mai Bảo Thanh một câu: “Ngượng ngùng rồi, ta cũng chỉ thích cùng người giống ta giao tiếp a.” Như vậy được xả giận, nhưng Mai Bảo Thanh không phải ôm ác ý đến đây, hẳn cũng không phải là Ngô Tương, hẳn đã sớm học được, cho dù là không chịu nhận sự vươn tay của người khác, cũng tuyệt đối không nên đẩy tay của đối phương đi, khiến đối phương biến thành kẻ thù của mình. Cho nên hẳn lựa chọn trầm mặc.

Loại trầm mặc này ở trong mắt của Mai Bảo Thanh có rất nhiều thuyết minh. Có thể coi như là trầm mặc kiêu ngạo, cũng có thể coi như là cân nhắc ẩn nhẫn, còn có thể coi như là chưa từng đưa ra chủ ý, suy nghĩ chưa thành thực, cân nhắc nhiều hơn, phải chầm chước chu toàn. Nhưng vô luận như thế nào, đối phương không có trợn mắt nhìn, chỉ vào mũi hẳn phần hận mắng vài câu rồi phẩy tay áo bỏ đi, coi như là hiện tượng tốt.

Thế đạo này, có người lên tới chức Tể tướng, lại vì của cải tranh cưới quả phụ của mệnh quan triều đình, cũng có người vì của cải không tiếc gả cho tạp loại tôn thất nữ, đương nhiên cũng có phong lưu danh sĩ không vì một đấu gạo mà khom lưng cúi gối, còn có đồ đệ đối trá mua danh chuộc tiếng cùng với kẻ toan nhò không thông hiểu thế sự. Nhưng thực rõ ràng, Lục Giam không phải loại người trong số đó, hẳn có tài, đồng thời hẳn cũng là người kiêu ngạo kiên trì, còn biết có lúc nên khuất tòng cùng thoái nhượng.

Loại trầm mặc này theo mức nào đó đã cổ vũ Mai Bảo Thanh. Cho nên hẳn tiếp tục nói: “Này đối với đệ mà nói không có tổn thất gì lớn, nhưng đối với ta mà nói cũng có chút thua thiệt, ta hoàn toàn có lý do chọn một người thỏa đáng. Đệ có tiền, sẽ không quá mức áp bức ta tính kế ta, đệ biết tự chế ẩn nhẫn, sẽ không bại lộ. Mà ta, cũng có thể cho đệ rất nhiều đề nghị hữu dụng. Có thể tặng cho đệ rất nhiều người hữu dụng. Ta chỉ là cần một vị bằng hữu mà thôi.”

Hẳn thua thiệt, chính mình có lợi gì? Lời này của Mai Bảo Thanh, khẩu khí mười phần đả thương người, nhưng hẳn đã quên, mình cũng không phải hàng hóa, có thể mặc hẳn chọn lựa, cái gọi là bằng hữu cũng không phải cách nói như thế. Lục Giam nhíu mày rõ ràng nói: “Bằng hữu của Minh Thẩm huynh nhất định có rất nhiều, người có khả năng, nguyện ý giúp huynh lại càng không thiếu. Ta chúc quan nhỏ bé, giao du cũng hạn hẹp, đại khái không thể giúp huynh được nhiều.”

Lời này hình như là phản bác câu nói lúc trước rằng quan hệ cá nhân của hẳn không ít, bị đâm một câu, Mai Bảo Thanh nhìn không được mang theo vài phần cười khổ: “Ăn ngay nói thật, thời khắc mấu chốt, xuất thân không phải là chuyện có thể tùy ý xem nhẹ, ích lợi của con người cột vào cùng nhau sẽ không được xem như bằng hữu chân chính. Huống chi.....” Huống chi, bao nhiêu người cùng hẳn giao hảo bất quá là nhìn trúng hẳn có thể mang đến lợi ích cho họ mà thôi. Rất nhiều người coi hẳn là dê béo, hẳn cũng coi rất nhiều người là dê béo a.

Mai Bảo Thanh không nói hết lời, ngược lại phong đạm vân khinh cười: “Đây là đại sự, ta đã sớm chuẩn bị tốt. Nhưng đối với đệ mà nói cũng hơi đột nhiên. Cũng không muốn Mẫn Hành đệ lập tức đáp lời, đệ có thể từ từ suy nghĩ, hiểu rõ rồi lại đến cùng ta nói tỉ mỉ. Trước tháng sáu, ta vẫn còn ở trong kinh.”

Thời gian nửa tháng, Mai Bảo Thanh cho hắn nửa tháng tự hỏi để lựa chọn. Nếu hắn không đồng ý, có lẽ sinh ý của Lục gia sẽ không chịu đựng được từ trong tay hắn giãy ra ngoài, khiến mọi cố gắng trong hai năm nay của hắn đều hóa thành bọt nước, còn có thể đắc tội Mai Bảo Thanh, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến sinh ý của Lâm Cẩm Dung cũng không chừng. Nếu hắn không đồng ý, đây là một cơ hội hiếm có, bỏ lỡ sẽ không có lại lần nữa, Mai Bảo Thanh sẽ không luôn luôn ở nơi đó chờ hắn. Lục Giam có chút phiền chán, nhưng hắn chung quy vẫn nhẫn nhịn, chỉ mỉm cười hỏi Mai Bảo Thanh: “Xin hỏi tiểu đệ ở thời điểm nào lọt vào mắt của Minh Thẩm huynh?”

“Đương nhiên sẽ không phải là lần đầu tiên gặp mặt.” Mai Bảo Thanh nhẹ nhàng cười, tiêu sái mở ra cây quạt phe phẩy trong tay: “Có thể đệ không biết, đệ hiện tại cùng từ trước khác nhau khác lớn.” Nếu nói Lục Giam từ trước là một khối ngọc thô, như vậy hiện nay khối ngọc thô này đã được mài mòn sáng bóng, tuy rằng còn chưa đến thời điểm sáng rực nhất, nhưng rốt cuộc đã có thể nhận ra là mỹ ngọc, theo thời gian, hắn sẽ tỏa ra tia sáng kỳ dị.

Khác nhau?

Từ Phong Nhạc lâu trở về nhà, Lục Giam trực tiếp đi vào phòng của Lâm Cẩm Dung, cầm lấy gương của nàng tự soi mặt mình. Vẫn là khuôn mặt trẻ tuổi, các nét như thế, hắn không nhận ra bản thân hiện nay và hai năm trước lúc mới gặp Mai Bảo Thanh có gì khác nhau, nhưng ở sâu trong nội tâm cũng có chút hiểu được, đúng là hắn so với xưa có chút không giống. Tối thiểu, lúc hắn đối mặt với sự khinh miệt trong ngữ khí và biểu tình của người khác có thể im lặng thản nhiên, mà không phải giống như trước mãi cảm cùng phẫn nộ.

“Ta hiểu được vì sao Trương San nương nói Mai Bảo Thanh rất thủ đoạn. Xem ra quả nhiên là thật, hắn muốn giúp đỡ chàng, tương lai chàng lại giúp đỡ hắn.” Mai Bảo Thanh xem như là một người xấu, kiếp trước, không có chuyện mao hạt, Mai Bảo Thanh đương nhiên chưa từng quen biết Lục Giam, cũng càng không có buổi gặp gỡ nói chuyện vừa xảy ra. Lâm Cẩm Dung ở một bên nghiêm túc nhìn nhất cử nhất động của Lục Giam, không khỏi nghĩ thầm, Lục Giam có thể dùng thái độ bình tĩnh, không mang theo rối loạn, trật tự rõ ràng cùng nàng giảng thuật mỗi một câu của Mai Bảo Thanh, tinh tế miêu tả từng động tác cùng biểu tình của Mai Bảo Thanh, thật sự làm cho nàng rất ngạc nhiên.

Hắn chung quy đã khác so với trước, nếu lúc trước có ai nói bóng nói gió với hắn là quan lớn hơn người ta đã gặp nhiều, cho nên không sợ một chức quan nhỏ như người linh tinh gì đó, nói cái gì cầu đối khát vào người đánh đồng, Lục Giam mặc dù lúc ấy không phát tác, tất nhiên sẽ cảm thấy vô cùng nhục nhã, do đó ưu thương thống khổ. Làm sao có thể giống như hiện tại cầm lấy gương soi mặt? Còn đem biểu tình này kể cho nàng nghe?

“Nàng đang nhìn cái gì vậy?” Lục Giam chú ý tới ánh mắt của Lâm Cẩm Dung, mỉm cười đem gương buông xuống: “Nàng xem xem ta cùng với từ trước có cái gì khác nhau không?”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Đương nhiên là có, hơn nữa là rất lớn.” Bọn họ đều là người có khuyết điểm rõ ràng, sinh trưởng ở gia đình như vậy, nàng sống không thoải mái, hắn cũng không khác gì, có thể đi đến hiện tại thật sự thập phần không dễ dàng. Nhưng hết thảy, cũng không phải là trên trời phát từ bi, bằng không, hắn và nàng bất quá chỉ là một mảnh đất ẩm ướt ở một góc tối ánh mặt trời chiếu không tới mà thôi.

Lục Giam bắt giữ âm u chợt lóe qua trong mắt nàng, hắn nhú mày, nhưng vẫn bất động thanh sắc hỏi: “Ta có cái gì biến hóa?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Không nói với chàng.”

Lục Giam vươn tay ôm nàng, đem nàng đặt xuống thấp, ở bên tai nàng tổn hơi thừa lời: “Nói, không nói xem ta sẽ làm gì.”

Lâm Cẩm Dung đỡ đầu vai hắn, nhẹ nhàng đáp lời: “So với từ trước già đi hai tuổi a.” Lúc hắn cắn vào vành tai nàng, lại bồi thêm một câu: “Lòng dạ càng rộng lớn hơn. Chính chàng không nhận ra sao?”

Lục Giam đẩy lòng thực vừa ý với những lời này, nhưng ắn ắn có chút không cam lòng: “Vậy ta từ trước lòng dạ không đủ rộng lớn?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Có chút hẹp hòi.” Dựa vào trong lòng hân, nhỏ giọng nói: “Vậy chàng định làm gì đây? Bắt lấy hay buông bỏ.” Nàng không xác định sau khi thời điểm rơi tuyết kia tương lai sẽ thế nào, sẽ phát triển tới phương hướng nào, đối với Mai Bảo Thanh lại không quen biết, không biết chuyện này có ảnh hưởng gì tới tương lai của Lục Giam hay không. Tuy rằng dựa theo lệ thường mà nói, Lục gia sẽ bị phá sản, Nhị phòng sẽ không hay ho, nàng cũng không có gì thương hại chi tâm, nhưng nếu đã xuất hiện chuyện xấu, quyết định này có lẽ nên để Lục Giam tự mình chọn lựa.

Lục Giam nâng nàng dậy, đối diện với ánh mắt nàng: “Tính toán theo hướng tệ nhất, nếu ta cự tuyệt hân, đắc tội với hân, sinh ý của nàng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, sẽ có rất nhiều phiền toái. Nếu thật sự là như vậy, nàng có thể trách ta hay không?”

“Nếu thực sự gặp phải tiểu nhân, cũng là điều không còn cách nào khác, ta không trách chàng.” Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, nói: “Ta suy nghĩ, nếu thật sự phải làm bằng hữu, vậy không nên dùng loại thái độ này. Như vậy, thật giống như đang bàn luận sinh ý.”

Lục Giam lộ ra một tia tươi cười nàng là tri kỷ của ta: “Nàng nói đúng. Ta cũng nghĩ như thế, cũng tính qua hai ngày mời lại hân sẽ nói vậy với hân. Nếu hân vì thế mà làm gì ta, thì hân là kẻ tiểu nhân, không đáng kết giao phó thác, sớm hay muộn có một ngày ta cũng sẽ bị hân trời buộc; Nếu hân thật sự muốn đổi phó với chúng ta, chúng ta cũng không cần sợ hãi, trên đời này tiền hân kiếm không hết, trên đời này người hân cũng không thể giao tế hết; Nếu hân đáng giá kết giao, sẽ đồng ý với cách nói của ta.”

Lâm Cẩm Dung gật đầu, mượn cơ hội cùng Lục Giam thương lượng: “Gần đây giá bạc thấp, ta tính đem tiền mấy ngày nay tới giờ đổi thành bạc. Chờ mùa thu đưa đến Bình châu, vừa vặn vượt qua đợt mua bạc nhập cống, lại có thể kiếm chút lời.” Có năng lực kiếm tiền, lại đỡ phải tháng 10 về nhà vợ và chịu tang khiến cho luống cuống tay chân.

Lục Giam cũng không để ở trong lòng, chỉ nói: “Nàng đưa trở về, ai thay nàng bảo quản?” Trong tiềm thức, hân đã coi Lục gia hiện tại là một nơi không thể thay Lâm Cẩm Dung bảo tồn tài vật.

Chính hân chưa phát hiện sự biến hóa này, nhưng Lâm Cẩm Dung cũng đã ý thức được, cho nên cũng chỉ là mỉm môi cười: “Có Tam ca ở đó mà.”

Lục Giam không nói nữa, ngược lại lo lắng về bệnh tình của Lục lão ông: “Ta thực lo lắng cho tổ phụ.” Người khác nhau sẽ có lập trường khác nhau, dù có dự đoán được có lẽ sẽ không muốn làm, nguyện ý làm có lẽ cũng không thể nghĩ chu toàn mọi phương diện, hân sẽ trở thành người bị bưng tai bịt mắt. Lúc trước hân thậm chí nghĩ Lục lão thái gia thân thể khỏe mạnh, Lâm Ngọc Trân đã lấy lại uy phong, Nhị phòng đã thất bại thảm hại, xem như không còn lo toan, cũng chưa từng nghĩ đến gió nổi mây cuộn như thế.

Lâm Cẩm Dung nói: “Không cần gấp, Phương Trúc có lẽ rất nhanh sẽ có tin đến. Tin vui Nghị Lang sinh ra đã được gửi về nhà, tổ phụ cao hứng khỏe lên, biết đâu sẽ khỏi bệnh cũng không chừng.”

“Chỉ mong là thế.” Lục Giam cúi mắt nhìn Lâm Cẩm Dung. Trong rất nhiều chuyện, nàng giống như luôn có thể trước tiên nghĩ đến phòng bị chu tất.

Lâm Cẩm Dung bị hân nhìn ngấm hơi có chút không được tự nhiên, ngược lại cười nói: “Lúc trước ta nghĩ, người khác nhau lập trường sẽ khác nhau, cho dù là không ham thích thứ này, nhưng biết nhiều tình huống trong nhà sẽ tốt hơn, cho nên đã phân phó Phương Trúc vài câu. Canh giờ không còn sớm, ta muốn thăm Nghị Lang, chàng muốn đi không?”

Giải thích này thật hợp tình hợp lý, Lục Giam cười: “Ta đương nhiên là muốn đi.”

346. Chương 349: Bát Súp

Thời tiết tháng 5, trong viện hoa hồng vừa vặn nở, mùi hương ngọt ngào đặc trưng này đưa tới vô số loài bướm, trong lá cây xanh biếc làm nền cho sắc thái chói mắt, khiến người ta tâm tình tự động thả lỏng vài phần.

Mà Lâm Ngọc Trân, một mình đứng trước khóm hoa hồng, hiển nhiên không có tâm tính nhàn nhã để ngắm hoa. Mọi tâm tư của nàng đều đặt vào toàn bộ đại viện, toàn bộ chuyện trong nhà. Lục lão ông rất cuộc

không chống đỡ được, dù cho nàng thập phần không muốn thừa nhận chuyện này, sau khi Lục lão ông thu được tin vui đích tôn đã có trưởng tử, mẫu tử bình an thì như kỳ tích trở nên khỏe lên một chút, nhưng nàng thập phần hiểu được, đây bất quá chỉ là nỗ lực hết đà mà thôi. Có lẽ ở lúc chạng vạng hoặc là sáng sớm, người sẽ trút hơi thở cuối cùng, có lẽ một đêm khuya nào đó, người vừa đi vào giấc ngủ rồi cuộc sẽ không tỉnh lại nữa.

Một khi Lục lão ông im ắng chết đi như vậy, trong một khoảng thời gian dài, nàng sẽ hoàn toàn mất đi không chế đối với cái nhà này. Trưởng phu của nàng cùng dưỡng tử đều ở bên ngoài, nữ nhi duy nhất của nàng thì gả xa nhà, bên cạnh nàng không có một người nào đắc lực, hoặc là nói là có thể cùng bà tức Nhị phòng chống đối. Cứ trông mắt nhìn bọn họ lấy đủ loại hình thức vét sạch kho phòng và tiền công sao? Nàng làm không được. Biện pháp tốt nhất là nên chờ Lục lão ông sớm phân chia rõ ràng, nhưng mà Lục lão ông dường như hoàn toàn không có quyết định này.

Phụ mẫu còn sống, không có trường hợp đặc biệt, chỉ cần Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân còn sống, nhà này sẽ không phân gia, cũng không thể phân gia, nàng không thể cũng không dám mở miệng.

Thời khắc mấu chốt, nàng phải đưa ra lựa chọn. Làm sao bây giờ? Lâm Ngọc Trân cầm lấy đóa hồng trước mặt, vô ý thức vò nát, đóa hoa mềm mại bị nàng vò thành nước màu đỏ đậm, khiến ngón tay trắng nõn của nàng một mảnh phi hồng. Đồng thời gai nhỏ trên thân hoa hồng cũng đâm vào da thịt non mịn.

“Tê...” Nàng đau thả hoa hồng trong tay ra, cau mày giống như tiểu hài nhi đang phát giận, dùng sức đá đóa hoa hồng kia mấy cái, khiến những con ong gần đó hoảng hốt. Đóa hoa qua lại quanh quẩn vài cái, lại ương ngạnh đứng thẳng ở nơi nào, dường như đang cười nhạo nàng.

“Phụ nhân người thật là, rõ ràng biết trên đó có gai.” Phương ma ma vội vàng lấy kim khâu đến, cầm lấy tay Lâm Ngọc Trân giơ lên trước mặt, mị mắt tinh tế thay nàng cẩn thận thử xem có vụn gai trong đó hay không: “Có phải lo lắng sự tình trong nhà?”

Lâm Ngọc Trân thở dài, nói: “Ta muốn để Nhị thiếu phu nhân về trước!” Nàng trước nay chưa cần Lâm Cẩm Dung, nhưng nếu Lâm Cẩm Dung ở nhà, nàng làm sao bị động như vậy, nín thở tĩnh khí như vậy?

Phương ma ma ngăn ra, tay cầm kim khâu ngừng lại, cẩn thận đánh giá thần sắc của nàng: “Nhưng nàng vừa mới sinh đẻ, tiểu thiếu gia tuổi nhỏ sợ là không chịu nổi đường dài xót này.”

Lâm Ngọc Trân nhú mày, trong giọng nói mang theo vài phần cơn tức: “Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta không đau lòng bọn họ sao?”

Phương ma ma vội lui ra phía sau một bước, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ không dám, phu nhân là thân cô cô của Nhị thiếu phu nhân, lại là tổ mẫu ruột thịt của tiểu thiếu gia, sao lại không đau lòng?” Nhưng nếu là thân khuê nữ, dù thế nào cũng đều luyến tiếc, thời tiết đang nóng nực nhất một phụ nhân vừa sinh đẻ cùng một tiểu oa nhi mềm mại không thể chịu nổi khổ, làm sao có thể chống đỡ ép buộc như thế?

“Hiện tại là cuối tháng 5, mặc dù ta đã sai người truyền tin đi thì nhanh nhất cũng phải đợi đến trung tuần tháng sáu mới có thể đến tay nàng. Nàng lại dọn dẹp hành lý một chút, đến khi về cũng sợ là tháng 8 rồi. Có về kịp cũng cần không nổi.” Lâm Ngọc Trân nhú mày nhìn vết hồng trên đầu ngón tay, gai của hoa hồng đâm vào da thịt, miệng vết thương không lớn, nhưng khá đau đớn, nàng cũng vì thất thần nên mới có thể ăn loại mọt này.

Nếu không kịp, thì cần gì phải vậy? Phương ma ma không dám nhiều lời, chỉ nói: “Tay phu nhân nên bôi chút thuốc, bằng không sưng lên sẽ còn đau hơn.”

Lâm Ngọc Trân bình tĩnh không nghe thấy, tiếp tục tìm lý do cho suy nghĩ của mình: “Bọn họ bức người quá đáng, ta một người một cây chẳng thể chống chọi, sức khỏe lại không tốt, cũng không thể trông mắt nhìn bọn họ làm xằng làm bậy, quản gia vét sạch tất cả. Ta cùng lão gia cũng đành thôi, không thể để phu thê bọn họ không giữ lại được chút gì đúng không? Tương lai Nghị Lang kết hôn thì phải làm sao bây giờ? Hơn nữa, lão thái gia cùng lão thái thái mỗi ngày nhắc tới Nghị Lang, mang về cho bọn họ nhìn một cái cũng là làm tròn hiếu đạo mà.”

Phương ma ma không nói được một lời, liền thúc thủ ở đó đứng nghe nàng lải nhải.

Lâm Ngọc Trân oán giận hồi lâu mới mệt mỏi, đi đến hành lang ngồi xuống ghế trúc, nhìn tịch dương từ chân trời dần dần chìm xuống. Nàng trừng mắt nhìn, nói: “Nên đi thăm lão thái gia thôi, cũng không biết, bên kia thanh tịnh chưa?”

Phương ma ma vội ngoắc gọi Phương Linh lại đây: “Đi xem Tụ Hiền các bên kia đang làm cái gì?”

Phương Linh ra cửa viện, chưa được bao xa, đón đầu gặp được Phương Trúc đứng ở nơi đó cùng Hồ ma ma nói chuyện, vội tươi cười đi qua: “Phương Trúc tỷ tỷ, tỷ từ đâu tới đây?”

Phương Trúc thấy là nàng, trên mặt tươi cười chân thành vài phần, tiến lên lôi kéo tay nàng nói: “Ta mới từ trà tứ của Nhị thiếu phu nhân đến. Ăn cơm chiều chưa?”

Phương Linh cười nói: “Chưa ăn, phu nhân vẫn chưa ăn, chúng ta sao dám ăn? Trà tứ có việc gì không?”

Phương Trúc hôm nay đi trà tứ, cũng là thay Lâm Cẩm Dung truyền tin, chính là chuyện này khó mà nói ra, liền đáp cho có lệ: “Không phải việc gì quan trọng, là mấy ngày trước đây thân gia phu nhân bên kia sai người tới nói, muốn chọn trà ngon để hiếu kính Chư tiên sinh. Ta lo lắng những người khác đi sẽ không chu toàn, liền tự mình đi một chuyến, vừa mới an bài người đưa trà qua đó thôi.”

Phương Linh vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: “Nhị thiếu phu nhân thật sự rất tín nhiệm tỷ, hiện tại trong nhà người ta nói đến tỷ, ai không nói tỷ thật tốt số đây?”

“Phu nhân cũng rất nể trọng muội, trừ bỏ Phương ma ma thì đó chính là muội a. Muội hâm mộ ta làm gì? Muội đây là muốn đi đâu?” Phương Trúc mỉm cười, rất có vài phần cảm thán, khi đó, ai lại nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay? Làm việc khó xử, chẳng những thiếu chút nữa đánh mất chức vị còn suýt táng mạng, kết quả không những bảo vệ được tính mạng, còn nhân họa đắc phúc, trở thành người được Lâm Cẩm Dung nể trọng.

Phương Linh liền dè dặt thanh âm: “Còn có thể làm gì? Phu nhân muốn đi Tụ Hiền các, cũng không thích gặp vị nào, cho nên bảo ta đi nhìn xem.”

Phương Trúc không dám lại lôi kéo nàng nói chuyện, vội vàng đẩy nàng: “Kia còn không chạy nhanh đi? Đừng lỡ việc của phu nhân.”

Phương Linh vội cùng nàng cáo từ, bước nhanh hướng tới Tụ Hiền các.

Phương Trúc đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng Phương Linh, trầm nghĩ, hơn phân nửa là Lâm Ngọc Trân có việc muốn nói riêng với Lục lão ông, không muốn để người bên ngoài biết. Tuy không biết cụ thể là chuyện gì, nhưng có thể khẳng định, hơn phân nửa là liên quan đến Nhị phòng. Hiện tại tình hình trong phủ, không cần nói là Lâm Ngọc Trân, ngay cả những hạ nhân như các nàng cũng thấy rõ. Nhưng nàng chỉ là một hạ nhân, sốt ruột thì có năng lực làm thế nào? Bất quá là thay Lâm Cẩm Dung trông chừng sân viện kia thôi.

Bóng đêm dần dần dày đặc, mấy ngôi sao sáng theo cùng với trăng tàn từ đường chân trời dâng lên, Lâm Ngọc Trân khẽ hé mắt, ánh mắt tan rã nhìn chằm chằm trăng tàn kia, tịch mịch suy nghĩ, lúc này Lục Kiến Tân đang làm cái gì đây? Hơn phân nửa là được đám mi thiếp vây quanh uống rượu đùa giỡn, Lục Vân lại đang làm cái gì đây? Là ở trước mặt bà bà giữ quy củ, hay là phu thê hai người đang tản bộ? Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung lại đang làm cái gì? Đúng rồi, hai người nhất định là đang rất vui vẻ. Mọi người đều khoái hoạt, chỉ có một mình nàng cô linh ở đây đối mặt với việc vất vả này, thay bọn họ tính toán chu toàn, mệt nhọc vất vả, trong sự rộng tuếch thình lình run rẩy một chút, nàng nhất thời lại có chút phần hận, dựa vào cái gì a?!

“Phu nhân, Tụ Hiền các bên kia không có người nào khác, lão thái gia vừa dùng cơm chiều, đang ở trong viện tản bộ, bên cạnh chỉ có Phạm đại quân sự cùng nói chuyện.” Phương Linh bước nhanh tiến vào, vỗ ngực nhẹ nhàng thở hắt hắt, nhanh thông báo tình hình.

Lâm Ngọc Trân cau mày nhìn nàng, chậm rãi vươn tay ra. Phương Linh bước lên phía trước cúi người đem Lâm Ngọc Trân nâng dậy, thay nàng sửa sang lại quần áo trang sức: “Phu nhân, tối rồi, đợi nô tỳ cầm theo đèn lồng.”

Lâm Ngọc Trân không nói, đi lên phía trước.

Hai đại nha hoàn Phương Chỉ cùng Thanh Xuân bước lên phía trước một trái một phải đuổi kịp, Lâm Ngọc Trân nhú mào: “Nhiều người như vậy đi theo ta làm cái gì? Phương ma ma!”

“Đến đây!” Phương ma ma luống cuống tay chân đang cầm một bát canh bỏ đi ra, hướng Phương Linh ra hiệu. Phương Linh không dám chậm trễ, vội vàng cầm theo đèn lồng, cùng Phương ma ma lặng yên không một tiếng động theo phía sau Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân cúi đầu một hơi đi đến rừng trúc trước Tự Hiền các, mới dừng lại hỏi Phương ma ma: “Bên trong đựng cái gì?”

Phương ma ma nói: “Súp nhân sâm.”

Nếu muốn đi thăm, thế nào cũng nên có chút tâm ý mới đúng. Lâm Ngọc Trân không nói gì thêm, bước nhanh đi đến Tự Hiền các. Lúc này sắc trời đã hoàn toàn trở nên ảm đạm, lão thái gia cũng không còn ở trong sân, toàn bộ đình viện trống rỗng, im ắng, chỉ có gian phòng nơi Lục lão ông ngủ có thấp một ngọn đèn. Một mình Đồng Nhi canh giữ ở hành lang, thấy Lâm Ngọc Trân liền cuống quýt hành lễ vấn an.

Phương Linh tiến lên nói: “Đi bẩm báo lão thái gia, Đại phu nhân tới đưa bát súp cho người.”

Đồng Nhi lên tiếng trả lời rồi đi, giấy lát, màn cửa được nhắc lên, Tổng thị mặc một bộ quần áo mộc mạc màu lam tay áo nhỏ, phía dưới là quần lụa màu nguyệt sắc, trên mặt mang theo tươi cười mộc mạc, cuốn theo mùi đàn hương, đứng ở nơi đó nhìn Lâm Ngọc Trân hành lễ: “Đại tẩu đến đây?”

Lâm Ngọc Trân thấy nàng lúc này có ở đây, không khỏi vừa hận vừa giận, mạnh quay đầu trừng mắt Phương Linh. Phương Linh rất oan uổng, rõ ràng lúc trước nàng đến Tổng thị không có ở đây.

Lâm Ngọc Trân cũng không thất thố bao lâu, trên mặt cười nhưng trong không cười, nhẹ nhàng lướt qua người Tổng thị đi vào bên trong, thản nhiên nói: “Ta đưa bát súp tới cho công công, Nhị đệ muội thực vất vả, sân viện ở xa hơn chỗ ta, lại chạy đến đây nhanh hơn ta a.”

Tổng thị theo vào, vòng vo lần Phật châu nơi cổ tay, dịu dàng cười nói: “Ta còn trẻ, chạy tất nhiên nhanh hơn.” Ánh mắt đảo qua bát súp trên tay Phương ma ma, lại cười nói: “Đại tẩu còn không biết sao? Hai ngày trước Lục Kinh thỉnh danh y đến cho tổ phụ, kê một đơn thuốc, uống rất tốt, nhưng không thể dùng nhân sâm.”

Đại sự như vậy nàng thế nhưng không biết! Lâm Ngọc Trân không khỏi giận tím mặt, hung tợn trừng mắt Phương ma ma, cười lạnh nói: “Ta cho rằng nhân sâm là tốt nhất, mà ta cũng chỉ có thứ này là quý nhất, cho nên cầm đến hiếu kính công công, không câu nệ như thế nào, là tâm ý thôi.”

Tổng thị hòa hòa khí khí nói: “Xác thực, làm nữ nhân, chính là nên có tâm ý.”

347. Chương 350: Kịch Thích

Lục lão ông dáng người thẳng tắp ngồi ở trên tháp, nhìn trưởng tức cùng thứ tức giao phong, thản nhiên nói: “Tốt lắm, có tâm là đủ rồi.”

Lời này Tổng thị nghe vào tai, là che chở Lâm Ngọc Trân. Lâm Ngọc Trân ngay cả công công nên uống thuốc gì, nên kị cái gì cũng không biết, còn gọi là có tâm sao? Nhưng Tổng thị đã sớm khôn ngoan, liền chỉ mỉm cười, không nói được một lời thối lui sang một bên.

Lâm Ngọc Trân tuy rằng cũng biết Lục lão ông là che chở nàng, nhưng bát súp này dù thế nào cũng không tiện lấy ra để hiển ân cần nữa, chỉ có thể dùng sức trừng mắt nhìn Phương ma ma một cái, thả lỏng cơ mặt cứng ngắc đi đến trước mặt Lục lão ông hành lễ vấn an: “Công công nhìn rất có tinh thần, có vẻ đã khỏe lên nhiều.”

Lục lão ông mặc dù là chống đỡ làm ra tư thái như thế, mặc dù là biết thân thể của mình kỳ thật rất suy yếu, nhưng vẫn thích nghe người ta nói mình tinh thần tốt, liền lộ ra vài phần tươi cười: “Khỏe lắm.”

Thấy hắn nở nụ cười, Lâm Ngọc Trân trong lòng liền kiên định, thấp giọng nói: “Công công hôm nay cơm canh dùng được không?”

Lục lão ông cười đáp: “Hoàn hảo. Thê tử của Tam lang nấu cháo tiêu thực để ta ăn sáng, ta ăn rất hợp khẩu vị.”

Tống thị không mất thời cơ nói: “Thê tử của Tam Lang là hài tử hiếu thuận, hiếm có là tâm tư cùng tay nghề đều khéo léo. Bà bà cũng có ăn, ăn nhiều hơn nửa bát mả.”

Lục lão ông liền cười: “Vậy sao, nàng cũng nấu cho cả bà bà con sao?”

Tống thị cười nói: “Cũng không phải là vậy sao? Nhi tức vốn cũng không biết, là nghe thấy Lục Lang khóc náo lợi hại, tức giận, vừa hỏi mới biết được nàng đang bận bịu ở phòng bếp.” Lã thị đã bị ghét bỏ, Khang Thị là Lục lão ông tự mình chọn lựa, lại tiến thối có độ, vừa sinh con, đúng là thời điểm vui vẻ. Nàng có thể nào không bắt lấy cơ hội hết sức tăng bốc Khang Thị? Trong hai nhi tức, cũng chỉ có Khang Thị có thể chống lại Lâm Cẩm Dung.

Hai người một hỏi một đáp, Lâm Ngọc Trân liền cảm thấy bị xa lánh cùng vắng vẻ, đặc biệt nghe Lục lão ông không khỏi khen ngợi Khang Thị, Tống thị cứ thế tăng bốc, trong lòng tức giận, thầm nghĩ nếu là Lâm Cẩm Dung cùng Nghị Lang ở nhà, Khang Thị cùng thằng nhãi con kia thì tính là cái gì! Vì thế không để ý tới hoàn cảnh, trên mặt liền lộ ra vài phần khó chịu cùng khinh thường.

Tống thị xem ở trong mắt, trong lòng âm thầm cười lạnh cộng thêm đắc ý, chính là tiếp tục chọn chuyện mà Lục lão thái gia thích nghe ra nói, chỉ cách vài câu lại khen ngợi Khang Thị hiền lành, Lục Lang thông minh đáng yêu.

Đang nói, chợt nghe ngoài cửa có thanh âm tiểu hài tử nói chuyện, tiếp theo Đồng Nhi đứng ngoài màn nói: “Lão thái gia, Tam thiếu phu nhân mang theo vài vị tiểu thiếu gia vội tới thỉnh an người.”

“Thực náo nhiệt a.” Khang Thị hàm chứa cười, ôm Lục Lang mũm mĩm đi vào, phía sau còn có Nguyên Lang cùng Hạo Lang quy củ đi theo. Nguyên Lang đã không còn nhỏ, mọi sự tình đều nhớ rõ, trong mắt mang theo vài phần kính sợ, trầm mặc tiến lên hành lễ vấn an trưởng bối. Hạo Lang cũng là khiếp đảm lôi kéo góc váy của Khang Thị, nửa người giấu sau Khang Thị, thật cẩn thận đánh giá Lục lão ông cùng Lâm Ngọc Trân.

“Các con từ Vinh Cảnh cư đến đây?” Lục lão ông đã già cả, nhìn thấy tăng tôn luôn vui mừng.

“Vâng, tổ mẫu vừa ngủ lại, lệnh cho con dẫn hai huynh đệ bọn họ lại đây thăm lão nhân gia người.” Khang Thị ôn hòa sở sớ đầu Hạo Lang, cười nói: “Hạo Lang, sao không cùng tăng tổ phụ, tổ bá mẫu, tổ mẫu hành lễ vấn an?”

Hạo Lang lúc này mới tiến lên dập đầu trước Lục lão ông, đến phiên Lâm Ngọc Trân thì chớp mắt chết sống không chịu tiến lên, cúi đầu trốn sau váy của Tống thị. Khang Thị tươi cười còn có chút xấu hổ, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Hạo Lang? Lúc trước Tam thẩm nương đã nói với con thế nào?”

Lâm Ngọc Trân nhìn thấy bộ dạng này của Hạo Lang, một cỗ ác khí liền ứ ở trong cổ họng. Tháng giêng, nàng vừa mới khỏi bệnh, người còn hư nhược, đã thế quyền lực đang nắm trong tay lại bị mất đi. Miễn cưỡng chống đỡ đến Vinh Cảnh cư thỉnh an với Lục lão phu nhân. Vừa mới bước trên thêm như ý, hai thằng nhãi con giống như diên lao tới, cường ngạnh đụng một cái khiến nàng bổ nhào, may mà nàng vận khí tốt, không ngã gãy xương. Nhưng cũng là nửa ngày không thể đứng dậy. Hai thằng nhãi con còn không yên tĩnh, cũng không thèm chịu nhận lỗi, đợi đến khi nàng đứng lên, đương nhiên là đã hết giận.

Tất nhiên, hơn phân nửa cỗ ác khí này là vì nhóm người lớn của Nhị phòng dựng lên. Nguyên Lang cũng đành thôi, buồn không hé răng, bảo nhận liền nhận, Hạo Lang lại phun một ngụm nước miếng về phía nàng, nàng tức giận đến chết, tát một cái, Hạo Lang lúc ấy bị đánh ngã xuống đất, tiếp theo ban đêm liền sốt nóng, Lã thị muốn chết muốn sống, lão thái thái không nhẹ không nặng nói nàng vài câu, tuy rằng hài tử thất lễ, nhưng như vậy trở thành nàng là người lớn lại không có mặt mũi. Qua thêm mấy ngày, Hạo Lang khỏe lên, vui vẻ trở lại, nàng vốn tưởng rằng chuyện này đã trôi qua, nhưng Hạo Lang lại từ đứng từ trên hòn giả sơn ngã xuống, tuy chỉ là xước da đầu, nhưng hạ nhân nói chuyện còn có chút khó nghe.

Nàng không phục, liền sai người vả miệng, một trảo bắt lấy nhũ mẫu của Hạo Lang, nữ nhân kia gào khóc thảm thiết, thanh chẩn vân tiêu (thần tạn mây xanh), chết sống không sợ sệt, Hạo Lang không biết là do ai sai sử, nhưng lại vì một tiện tì chạy đến trước sân nàng quỳ xuống, Tống thị cũng đi theo vô giúp vui,

mới nói mấy câu, nàng bắt quá chỉ nhẹ nhàng đẩy Tống thị một cái, Tống thị liền ngã trên mặt đất. Việc này chẳng những kinh động Lục lão phu nhân, còn kinh động Lục lão ông. Lục Kiến Trung đúng là một câu cũng chưa nói, chỉ mắng Tống thị cùng Lã thị, chủ động đánh nhủ mẩu kia rồi đem bán, để Hạo Lang chịu một chút gia pháp, cột lấy Hạo Lang tới cửa đập đầu nhận sai với nàng. Lục Thiệu còn lại thì không lộ mặt, viết một phong thư nhận lỗi.

Sự tình tuy rằng lấy phương thức quỷ dị như vậy cho xong, nhưng nàng y vào chức vị Đại phu nhân, thanh danh kiêu hoành ương ngạch, ức hiếp người dưới và tiểu bối cũng truyền ra ngoài, Lục lão ông tức giận chỉ vào nàng chửi bới. Nàng muốn biện bạch lại không thể nào biện bạch, Đồ thị kia vẫn mắt lạnh nhìn nàng chề cười.....

Chán ghét! Đáng giận! Rõng sinh rõng phương sinh phương, con chuột con lại biết đào thành động..... Lâm Ngọc Trân trong lòng một trận luống cuống, phần hận trừng mắt nhìn Hạo Lang một cái, thật sự là thấy thế nào cũng không vừa mắt, hận không thể lôi thẳng nhai con này từ trong lòng Tống thị ra hành hung một chút mới hết giận. Hạo Lang đang trốn sau váy Tống thị ngẩng đầu lên nhìn coi nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau, Hạo Lang đột nhiên hét lên một tiếng, nhanh chóng trốn trở lại sau người Tống thị.

Khắp phòng tĩnh lặng, Nguyên Lang trầm mặc mà cừu hận trừng mắt Lâm Ngọc Trân. Tống thị vẻ mặt bất động mỉm cười, Khang Thị vẻ mặt xấu hổ, Lục lão ông bất động thanh sắc, Lâm Ngọc Trân tức giận đến lỗ tai đều đỏ, vừa tức vừa hận lại ủy khuất, gắt gao vò khăn tay, càng hung hăng trừng mắt Hạo Lang. Nàng rõ ràng không làm gì thẳng nhai con này, tại sao lại làm bộ như thế? Tức chết nàng mà.

“Khụ!” Khang Thị ho khan một tiếng, nhẹ nhàng vỗ cái mông nhỏ của Lục Lang một chút, Lục Lang lớn tiếng khóc lên, cũng hòa tan không khí xấu hổ khẩn trương trong phòng. Phương ma ma lặng lẽ kéo Lâm Ngọc Trân một cái, Lâm Ngọc Trân không cam lòng thu hồi ánh mắt, rũ mắt nhìn mũi chân của mình, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Dem tiểu Lục Lang đưa cho ta.” Lục lão ông thu hồi ánh mắt khỏi mọi người, từ ái hướng Khang Thị vươn tay, đem Lục Lang ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ vỗ vài cái, thấp giọng nói: “Tằng tôn ngoan, đừng khóc a, đừng khóc.”

Lục Lang đã quen thuộc với hân, ghé vào nơi khuỷu tay hân thấp giọng khóc hai tiếng liền ngừng, giương cái miệng nhỏ nhắn ở tay áo hân loạn cắn. Lục lão ông thỏa mãn thở dài một hơi: “Hài tử này, mới sáu tháng đã lớn như vậy, thật sự là rất tốt!”

Tống thị không mất thời cơ nói: “Sức khỏe Lục Lang vẫn đều tốt, cũng thực ngoan.”

Khang Thị mang theo vài phần ngại ngùng, vươn tay tiếp nhận Lục Lang: “Xem hân không hiểu chuyện, khiến trên người tổ phụ nơi nơi đều là nước miếng.”

“Không có gì.” Lục lão ông rút ra khăn tay, ôn nhu giúp Lục Lang lau đi nước miếng, thở dài: “Không biết Nghị Lang sinh ra có bộ dạng thế nào?” Cũng không biết lúc hân còn sống có kịp nhìn thấy hài tử kia hay không?

“Nghe nói bộ dạng trắng ngần, cũng là cực kỳ nhu thuận.” Lâm Ngọc Trân nhân tình sáng lên, nguyện vọng muốn gọi Lâm Cẩm Dung về nhà càng thêm mãnh liệt.

“Nhất định là giống với phụ thân và mẫu thân của nó, Nhị lang cùng A Dung đều là tuần tú lịch sự, lại đều cực kỳ thông minh, Nghị Lang đương nhiên sẽ không thua kém ai.” Tống thị hàm chứa cười, không hề khúc mắc khen ngợi, sau đó một tay bắt lấy Hạo Lang từ trong lòng, nghiêm khắc nói: “Lập tức đi ra hành lễ thỉnh an với tổ bá mẫu, không có nửa điểm quy củ!”

Hạo Lang hàm chứa hai hàng lệ, tội nghiệp nhìn Khang Thị, Khang Thị thở dài, đem ánh mắt dời đi, Hạo Lang bắt đầu đi, đành phải tiến lên hành lễ trước Lâm Ngọc Trân. Lâm Ngọc Trân thần nhiên nghiêng mặt bỏ qua một bên, lạnh lạnh nói: “Thôi, nếu không muốn, sẽ không miễn cưỡng.”

Hạo Lang nước mắt ào ào chảy xuống.

Tình cảnh này, ngay cả Lục lão ông cũng thấy Lâm Ngọc Trân đã mấy chục tuổi tại sao lòng dạ hẹp hòi như thế, chỉ là một hài tử mấy tuổi cũng không bỏ qua được? Huống chi là ở trước mặt hân, khiến mọi người không vui, vì thế hơi hơi nhú mồm, nói: “Ta mệt mỏi.”

Tống thị vội đứng thẳng: “Nhi tức hầu hạ công công rửa mặt.”

Lục lão ông sầm mặt vẫy vẫy tay: “Không cần, ta đều có người hầu hạ, các con cứ hầu hạ bản thân cho tốt đi, đừng khiến ta ngột ngạt là được rồi!”

Mọi người cũng không dám lên tiếng nữa, theo thứ tự rời khỏi, Lâm Ngọc Trân còn có chuyện muốn nói với Lục lão ông, đương nhiên không chịu đi, liền ở lại phía sau, nói: “Công công.....”

Lục lão ông cũng là có chút phiền chán nản, đã sống từng này tuổi, thật sự là không hiểu thu liễm, không hiểu che giấu, lập tức càng thêm sầm mặt nói: “Con muốn gì?”

Lâm Ngọc Trân vội đáp: “Nhi tức có chuyện muốn nói với lão nhân gia người.”

Lục lão ông quay sang một bên: “Ta mệt mỏi, ngày khác lại nói sau.”

Lâm Ngọc Trân đứng đó một lúc lâu, rốt cuộc là không dám vượt râu hùm, đành đáp cho có lệ: “Vâng.” Tống thị ở hành lang nghe thấy, khinh miệt cười, tự rời đi trước.

Mành cửa vừa buông xuống, Lục lão ông liền mềm nhũn ngã xuống đệm, mỗi mệt đến cực điểm nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn còn có thể chống đỡ được đến khi nào đây? Hắn muốn gặp Lục Giam, nhưng thứ nhất vừa sinh đẻ hai tháng, cũng khó mà trở về, vẫn là quên đi, nhưng vạn nhất..... Hắn có chút phiền chán hô một tiếng: “Phạm Bao!”

Phạm Bao vội đi vào, nhìn thấy bộ dáng của hắn, trong mắt lộ ra vài phần lo lắng: “Lão thái gia, người.....”

Lục lão ông thở hổn hển một hơi: “Có ổn không? Trông chừng giúp ta, một khi phát hiện không đúng, lập tức sa thải.”

Này muốn sa thải, tất nhiên là chỉ các quản sự phía dưới ở các cửa hàng, muốn hỏi cũng là chuyện tình trong ngoài nhà có bình thuận hay không. Phạm Bao thấp giọng nói: “Trước mắt hết thấy đều tốt lắm.”

Lục lão ông tiếp lời: “Trải giấy mài mực cho ta.”

348. Chương 351: Đáp Lễ

Lâm Ngọc Trân đi ra Tự Hiền các, côi lòng đầy tức giận bước nhanh đi phía trước. Phương ma ma và Phương Linh liếc nhau, bắt đầu đi đuổi theo nàng: “Phu nhân, trời tối, đi chậm một chút.” Những chuyện khác, cũng là không dám khuyên nhiều.

Lâm Ngọc Trân không nghe, một hơi đi trở về trong viện, lạnh lùng nói: “Chuẩn bị giấy bút cho ta.” Nàng vốn tính cùng Lục lão ông thương lượng, nếu như vậy, nàng sẽ không thương lượng nữa, trực tiếp viết thư gửi đi, để Lâm Cẩm Dung trước mang theo Nghị Lang trở về.

Gió càng ngày càng mạnh, cuốn tung bụi đất trên mặt đường, không quan tâm đến những gì chung quanh. Bên đường cây hòe, cây du, cây liễu rơi xuống một tầng bụi thật dày, người đi đường che đầy diện mạo, nhanh chóng bước đi. Nhưng mà không khí ẩm ướt nặng nề như vậy, thậm chí không chờ người chạy đến dưới mái hiên, trên bầu trời đen kịt đã bị tia chớp đâm thủng một lỗ hổng, ngay sau đó, tiếng sấm nặng nề hỗn loạn rồi từng hạt mưa lớn nhỏ như hạt đậu tương rơi xuống, gió lạnh cuốn mưa, thổi trúng người không đỡ nổi, thậm chí nhanh chóng tìm chỗ trú mưa.

Trong giây lát, trên mặt đường không thấy một bóng người, trong thiên địa chỉ còn một mảnh trong suốt mênh mang mang theo cảm giác mát lạnh.

Trong Phong Nhạc lâu vẫn như cũ là xa hoa trụy lạc, ấm áp an nhàn, Mai Bảo Thanh đứng ở trước cửa sổ trong nhà gian tầng 3 ở phía nam cúi người xuống nhìn, trong sân dưới lầu có một gốc cây lựu bị mưa gió đánh cho lạnh run, tàn hồng rơi xuống đầy đất, lại bắn tung tóe, thật sự là khổ sở không nói nổi.

Lục Giam ngồi ở phía sau, bình tĩnh chờ hắn đáp lời.

Mai Bảo Thanh quay đầu: “Xem ra năm nay cây thạch lựu này không kết được quả rồi. Thật đáng thương.”

Lục Giam lông mi giật giật, bày ra biểu tình bình thản ôn nhã: “Cái này gọi là thiên không hề trắc phong vân, còn có mục tiêu đã định ra (gió mây của trời không thể tính toán, người sớm tối có phúc có họa).”

Mai Bảo Thanh nói: “Vốn là có thể tránh né, nếu nó là của ta, ta trước tiên sẽ dựng một cái lều chống cho nó, làm sao e ngại mưa gió?”

Lục Giam ánh mắt đột nhiên sáng lên, thanh âm lãnh liệt mà sắc bén: “Thiên địa sinh vạn vật, chúa tể của nó chỉ có thể là thiên địa mà thôi. Cho dù là may mắn tránh thoát một hồi mưa gió, ai biết được khi nào thì không bị tia chớp bổ lấy?”

Đây là điểm mấu chốt. Lòng tự trọng của người này thật đúng là mạnh mẽ. Mai Bảo Thanh ha ha cười, đi đến ngồi xuống đối diện với Lục Giam thấp giọng nói: “Không cần nghĩ nhiều. Ta không có ý gì khác.”

Lục Giam thản nhiên nhìn hắn: “Huynh không nói nhiều, ta đương nhiên sẽ không nghĩ nhiều.”

Bên cạnh có một bình nước đặt trên tiểu hỏa lò Huệ Sơn bốc lên khói nóng, Mai Bảo Thanh một tay xắn tay áo, một tay cầm bình, tao nhã rót nước vào chén sứ men xanh trân quý của Việt Châu, mấy đóa hoa nhài sáng tỏ cùng với lá trà xanh biếc cao thấp xoay tròn, mùi thơm phác mũi.

Mai Bảo Thanh trên mặt vài phần say mê, nhẹ nhàng hít một hơi, đem trà đặt vào trước mặt Lục Giam, thấp giọng nói: “Thật không sai. Ta thật sự là chán ghét trà bánh. Tuy là một cân Tiểu Long trà bánh chào giá hai lượng hoàng kim, nhưng ở trong mắt ta thật sự không bằng loại này. Không biết tôn phu nhân ngày thường pha trà thì yêu thích loại nào?”

Lục Giam hơi hơi nhú mày, thập phần không muốn trả lời câu hỏi của Mai Bảo Thanh, trong trường hợp đó, lời này của Mai Bảo Thanh cũng không có gì mạo phạm, liền “Ân” một tiếng có lệ trôi qua.

Mai Bảo Thanh phảng phất giống như không chú ý tới câu trả lời cho có lệ của hắn, tiếp tục nghiêm túc nói: “Ta ở Bình châu từng đi qua trà tứ mà tôn phu nhân xây dựng, nghe nói nàng cực kỳ yêu thích pha trà, cũng là cao thủ, nghĩ đến cũng sẽ đối với loại trà này cảm thấy hứng thú, có lẽ Mẫn Hành đệ có thể nói cho nàng, để nàng thử một lần.”

“Ân.” Lục Giam lại có lệ một tiếng. Hắn rõ ràng là tới cự tuyệt Mai Bảo Thanh – tuy rằng cách nói này thực uyển chuyển, nhưng cự tuyệt chính là cự tuyệt. Mai Bảo Thanh nghe hắn nói xong, liền ghé vào phía trước cửa sổ ngắm mưa, nhìn cây lựu dưới lầu, nói thạch lựu kia sẽ không kết được quả, rõ ràng chính là uy hiếp hắn, hiện tại lại cùng hắn đàm luận về trà.

Mai Bảo Thanh nở nụ cười, trầm mặc uống một ngụm trà trong tay, giương mắt nhìn mưa bụi trắng xóa ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: “Ta mặc dù bất tài, nhưng năm gần đây thật sự là rất ít bị người ta cự tuyệt, cho nên trong lòng có chút không thoải mái. Cự tuyệt, dù nói dễ nghe thế nào vẫn là cự tuyệt. Đệ vẫn không thuận mắt ta.”

Lục Giam thấy hắn rốt cục nói đến chính đề, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cười nói: “Ta cũng có thể nói là huynh khinh thường ta trước mà?” Người đối với ta thế nào, ta liền đối đãi với người như thế, có lẽ ta đánh không lại người, thế lực không mạnh bằng người, nhưng từ trong tâm mà nói, người không thuận mắt ta, ta đương nhiên cũng có thể khinh thường người.

Ngón tay của Mai Bảo Thanh nhẹ nhàng lướt qua hoa văn khảm trai trên bàn, chậm rãi nở nụ cười: “Được, đệ nói thật sự đúng, ta trước vốn không ôm tâm tư kết giao bằng hữu đến gặp đệ, đương nhiên không thể làm bằng hữu với đệ, đó là đàm luận sinh ý. Như vậy, chúng ta kết giao bằng hữu được không?”

Lục Giam nghiêm túc nói: “Vậy phải xem Minh Thẩm huynh muốn kết giao là loại bằng hữu nào.”

Mai Bảo Thanh hỏi: “Có những loại bằng hữu nào?”

Lục Giam nói: “Hời hợt chi giao cũng có thể coi là bằng hữu, thổ lộ tình cảm tri kỷ cũng có thể coi là bằng hữu. Mà cái gọi là bằng hữu chân chính, không phải nói làm là có thể làm được.”

Mai Bảo Thanh giương mắt: “Giống như việc buôn bán vậy, danh dự không phải đột nhiên được tạo dựng nên, mà là từng giọt từng giọt chậm rãi tích lũy. Là ý tứ này chăng?”

“Đúng. Đột nhiên ta muốn cùng Minh Thắm huynh trở thành tri kỷ, Minh Thắm huynh khẳng định không tin.” Lục Giam gật đầu mỉm cười, hướng Mai Bảo Thanh nâng chén trà.

Mai Bảo Thanh nâng lên chén trà, cười nói: “Được rồi.”

Hai người đều không tiếp tục nghiên cứu và thảo luận vấn đề này nữa, Lục Giam cũng không hỏi hần sẽ xử lý chuyện Lục gia thế nào, theo như Lục Giam dự đoán sẽ nhận được một câu trả lời khẳng định.

Mưa tầm tã dần dần hóa thành mưa nhỏ tí tách, mưa bụi được ngọn đèn huy hoàng ngoài Phong Nhạc chiếu lờ lờ, giống như con nhện phun tơ, bám người mà ẩm ướt. Lục Giam lôi kéo áo tơi trên người, khi đi qua cây thạch lựu bị mưa gió tàn phá tàn hồng rơi đầy đất, cố ý nhìn lên phía đầu cành. Trên đầu cành còn vài quả xanh, mơ hồ có thể nhận ra bộ dạng rất mạnh kiện, dù xuất hiện vài cơn mưa gió nữa, chúng nó còn có thể phát triển lớn hơn nữa.

Lục Giam quay đầu lại nhìn nhĩ gian trên tầng 3 ở phía nam, ngọn đèn như trước, Mai Bảo Thanh đứng ở nơi đó hướng hần vẫy tay. Ngay cả cách một tầng mưa bụi màn đêm hần không thấy rõ thần sắc của Mai Bảo Thanh, nhưng hần nghĩ, thần sắc của Mai Bảo Thanh nhất định là cô thanh tịch mịch. Dựa theo định nghĩa của Mai Bảo Thanh đối với nhân loại, người này đại khái không có bằng hữu chân chính, chỉ có đồng bọn hợp tác, chỉ cần có lợi không cần quan hệ. Dựa vào trực giác, hần cảm thấy hần hần là so với Mai Bảo Thanh may mắn hơn hạnh phúc hơn.

Sớm có tiểu nhị ân cần dắt ngựa lại đây, Lục Giam xoay người lên ngựa, phân phó Trường Thọ: “Đi thôi.”

Mưa bụi tinh tế rơi xuống trên lá cây sum suê của bồ đào, lại tụ tập thành từng giọt lớn, lá cây bồ đào rốt cuộc chịu được không được sức nặng này, liền “Xoạch” một tiếng rơi xuống, lọt vào cổ áo Lục Giam, lạnh lẽo khiến hần không thể không chế mà rung mình.

Hần vươn tay lau đi hạt mưa ở cổ áo, giương mắt nhìn về phía trước. Trong phòng Lâm Cẩm Dung lộ ra ngọn đèn ấm áp, chỉ liếc mắt một cái, hần liền thấy hàn khí trên người bớt đi không ít.

Hần nhẹ nhàng vén màn lên, thấy Lâm Cẩm Dung ôm Nghị Lang đứng ở phía trước cửa sổ ngắm mưa, đang cúi đầu cùng Nghị Lang nói chuyện: “Cục cưng, đây là mưa a, trời mưa, con nghe xem, mưa rơi vào lá cây bồ đào.....” Biểu tình của nàng điềm tĩnh nhu hòa, ánh mắt ôn nhu như nước, Nghị Lang im lặng nằm ở khuỷu tay nàng, chuyên chú nhìn nàng cười, không hề giữ lại đem miệng trương đến mức lớn nhất, lộ ra hàm lợi nhỏ phần hồng, ngẫu nhiên y y nha nha đáp ứng một tiếng.

Lục Giam nhìn không được mỉm cười, luyến tiếc lên tiếng phá vỡ cảnh tượng trước mắt, hần cứ như vậy im lặng đứng ở trước cửa, lẳng lặng nhìn mẫu tử hai người. Anh Đào cùng Đậu Nhi ở một bên hầu hạ nhìn thấy hần, đang muốn thốt ra tiếng, hần liền nhẹ nhàng vẫy tay để các nàng lui ra, từ đầu tới cuối, ánh mắt của hần chưa từng rời khỏi mẫu tử Lâm Cẩm Dung.

Trong phòng chỉ có mình, Lâm Cẩm Dung cho dù là có chút mê mẩn, cũng rất nhanh phát hiện không đúng. Nàng quay đầu nhìn Lục Giam, hướng hần mỉm cười: “Chàng đã về rồi? Trên người không bị ướt chứ?” Sau đó đem Nghị Lang ôm lấy đến đối mặt với hần, ôn nhu nói: “Nghị Lang, phụ thân đã về rồi.”

Lục Giam đi qua, cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghị Lang bao hàm yêu thương hôn một cái, thuận tiện ở trên tay Lâm Cẩm Dung hôn thêm một cái: “A Dung, về nhà nhìn thấy hai người thật tốt.”

Trên mặt của hần có hàn khí, Nghị Lang không thích ứng nhắm mắt lại, hơi nghiêng đầu, trốn vào trong lòng của Lâm Cẩm Dung.

“Dám chê ta?” Lục Giam nhìn không được, lại vang dội hôn một cái trên mặt hần, Nghị Lang có chút không kiên nhẫn, nhưng cũng không mếu máo. Lâm Cẩm Dung buồn cười nói: “Trước thay quần áo đi, gột rửa rồi nói sau.”

Lục Giam chú ý tới nàng mặc một thân lụa mới màu son đỏ, thắt lưng cũng buộc chặt, trên môi còn thoa chút son, thật sự xinh đẹp. Không khỏi giật mình không kịp nghĩ lại, tay cũng đã vòng ở thắt lưng của Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Ta lúc này không muốn động đây, làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Dung khoan dung nói: “Vậy trước theo giúp ta ngồi một lát.”

Lục Giam ôm mẫu tử hai người đi đến trước tháp, gặt gao ngồi xuống cạnh Lâm Cẩn Dung, bắt tay vào trong ngực ủ ấm mới cầm tay nhỏ bé của Nghị Lang, thấp giọng nói: “Tay nhỏ như vậy, không biết khi nào mới có thể lớn lên a.”

Không biết khi nào mới có thể lớn lên. Lâm Cẩn Dung trong nháy mắt thất thần, ngược lại cười nói: “Không phải đều nói hài tử rất mau lớn sao? Rất nhanh khiến chàng chưa kịp phản ứng đấy chứ.”

“Thật không?” Lục Giam cùng nàng dựa sát vào nhau, chậm rãi nói với nàng chuyện hôm nay: “Hắn trước tiên là nói ta không thuận mắt hắn, có chút tức giận, nhưng sau lại nói muốn kết giao bằng hữu. Nhưng mà người như vậy, không thể hoàn toàn tin tưởng.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Chàng không hỏi hắn, Bình châu bên kia rốt cuộc tính thế nào sao?”

Lục Giam lắc đầu: “Không có. Dù sao rất nhanh có thể nhìn ra.”

Lâm Cẩn Dung có chút tiếc nuối, cố gắng còn có phương thức khác, nhưng nếu Lục Giam đã lựa chọn như vậy, liền theo hắn đi, tóm lại như thế nào cũng không có khả năng bị thâm như kiếp trước. Nàng dùng thanh âm nhu hòa thay đổi đề tài: “Hôm nay có người cầm thư và lễ vật đầy tháng cho Nghị Lang của Ngô Tương đến. Thư đặt trên bàn học của chàng.”

Lục Giam vội hỏi: “Tặng cái gì vậy?”

Lâm Cẩn Dung cười: “Một chuỗi ngọc dây xích bát bảo. Có thêm hai hộp trà ngon cho ta, hai hộp mực tốt cho chàng.”

Lục Giam xoa xoa cái trán, cười nói: “Hắn tay chân thật nhanh nhẹn, ta còn nghĩ đến thư này thế nào cũng phải tháng sau mới có thể nhận được đây.” Hoặc là, vĩnh viễn cũng không nhận được. Nhưng xem tình hình lúc nào, dù thế nào cũng không giống như muốn tuyệt giao, hắn muốn đi xem trong thư của Ngô Tương nói như thế nào, lại luyến tiếc rời khỏi Lâm Cẩn Dung cùng Nghị Lang.

349. Chương 352: Ngẫu Ngộ

Nghị Lang thủy chung còn quá bé, đợi Lục Giam thay đổi quần áo đi ra, thì đã ngủ say ở trong lòng của Lâm Cẩn Dung. Lục Giam có chút tiếc nuối: “Ta thấy ta mười lần nhìn thấy hắn, thì có đến năm lần hắn ngủ a.”

“Hắn quá nhỏ, chàng lại đi sớm về trễ. Khó tránh khỏi sẽ bỏ lỡ, chờ hắn lớn lên chút thì tốt rồi.” Lâm Cẩn Dung thật cẩn thận đem Nghị Lang giao cho Phan thị, dặn dò nói: “Đã nhiều ngày nóng nực, nhớ rõ đừng ôm hắn.”

“Thiếu phu nhân yên tâm.” Phan thị cẩn thận kéo áo choàng cho Nghị Lang, vững vàng đương đương đi ra ngoài. Đậu Nhi ở một bên che chở, hoàn toàn nghiêm túc.

Lục Giam im lặng nhìn, chính là cảm thấy tổ hợp này rất hài hòa, cũng không cảm thấy gì khác. Hắn quay đầu, muốn cùng Lâm Cẩn Dung nói chuyện, lại nhìn thấy ánh mắt Lâm Cẩn Dung chặt chẽ dính vào vật bé nhỏ trong lòng Phan thị kia. Hắn khe khẽ thở dài, ôm Lâm Cẩn Dung: “Bất quá chỉ là cách mấy chục bước, hắn khóc nàng đều có thể nghe thấy, sao lại luyến tiếc như thế?”

Lâm Cẩn Dung vì muốn gần Nghị Lang, liền an bài Phan thị, Đậu Nhi cùng Nghị Lang ở trong sương phòng phía đông, cách nhà giữa bất quá chỉ mấy chục bước, có động tĩnh gì nàng đều có thể nghe thấy. Phàm là thời điểm nàng rảnh rỗi, hắn nhất định sẽ ở bên người nàng, dù là như thế, nàng mỗi lần thấy Phan thị ôm Nghị Lang đi luôn dùng vẻ mặt như vậy, nhưng mỗi lần sai người ôm đi nàng vẫn nhất định để Phan thị ôm đi. Lục Giam không thể lý giải điều này.

Lâm Cẩn Dung thu hồi ánh mắt, nhìn hắn cười: “Không phải nói muốn ở Đình huyện thiết thị bạc tư sao? Chàng nói cho ta biết, là chuyện thế nào vậy?”

Lục Giam liền chỉ vào lòng của mình, Lâm Cẩn Dung hiểu được ý tứ của hắn, tiến lên ngồi vào trong lòng hắn, khẽ cười nói: “Có thể nói chưa?”

Lục Giam thấy nàng chờ mong nhìn mình, liền mang theo vài phần khoe khoang, mỉm cười nói: “Nàng chỉ cần nhớ kỹ vài món là tốt rồi, công bằng, kiểm tra, duyệt thật, trừu phân, trừu giải, bác mua.”

Lâm Cẩn Dung dù cho đã học hỏi, cũng bắt quá là nữ tử lớn lên ở khuê phòng, làm sao hiểu biết mấy thứ này, không khỏi kêu Lục Giam nhất nhất kể lại cho nàng nghe.

Lục Giam giải thích nói: “Nếu muốn hàng hóa rời bến, phải hướng thị bạc tư trình báo hàng hóa trên thuyền, nhân công, hạng mục, thị bạc tư sẽ phái người lên thuyền kiểm tra, phòng ngừa bí mật mang theo binh khí, tiền đồng, nữ khẩu, quân nhân đào vong, xác minh xong sẽ phát phóng công bằng. Dựa vào công bằng này, mới có thể rời bến. Hàng hóa trở về, cũng không thể cứ như vậy mà tiến cảng, trước chờ bọn họ kiểm nghiệm thật giả, cái này gọi là duyệt thật. Vô luận hàng hóa ra vào, đều phải để bọn họ phái chuyên gia phân chia thành hai loại phẩm chất, lại dựa theo tỉ lệ nhất định do bọn họ đặt ra, cái này gọi là trừu phân. Lấy ra hàng hóa muốn đưa đến trong kinh, cái này gọi là trừu giải. Mà các vật vận chuyển trên thuyền phải dựa theo giá bán bọn họ quy định, này gọi là bác mua. Cái này cũng chưa tính, hàng hóa thừa vẫn dựa theo tiêu chuẩn của thị bạc tư, chia công bằng, rồi đưa đến bán ở chỗ hân.”

Lâm Cẩn Dung im lặng nghe xong, thở một hơi thật dài: “Ta lúc trước thâm nghĩ giá hàng tất nhiên sẽ tăng mạnh, cũng không từng nghĩ đến từ đầu tới đuôi đều quản lý gắt gao như thế, đợi cho bọn họ ép buộc xong, tới tay còn có bao nhiêu? Không trách Mai Bảo Thanh không muốn làm, Trương San nương lập lại nhắc nhở ta, lợi nhuận này thật sự là tổn rất nhiều bạc.” Trong lòng lại nghĩ, nếu giống như Thanh châu bên kia, buôn lậu như Đào, Lục, Ngô gia, thế này mới gọi là món lãi kếp sù, tiếc rằng bên kia không phải gia hương, nhận được, có thể quản được chuyện này chỉ có một mình Ngô Tương mà thôi.

Nhưng mà, lúc trước Lục gia tham dự sinh ý bảo hóa, đến tột cùng vì sao lại sa sút? Có phải cũng là nguyên nhân mà nàng nghĩ đến hay không? Buôn lậu, ham món lãi kếp sù, bị người bắt giữ, do đó toàn quân bị diệt? Như vậy sinh ý này của mình có nên tiếp tục làm hay không? Buông thả như vậy thì rất đáng tiếc, cứ thế mãi tiền cảnh không rõ, Lâm Cẩn Dung hơi nhếch môi, chỉ hận kiếp trước mình không để ý đến chuyện bên ngoài, tin tức hữu dụng thu được quá ít.

“Hiện tại chính là chuẩn nghị, đợi cho thật sự kiến tạo, kia ít nhất cũng là chuyện sang năm, có thể tận dụng một chút. Đến lúc đó lại chuẩn bị người trong thị bạc tư, cũng có thể làm tốt hơn các nhà khác. Cho nên hiện tại nàng không cần gấp, không bằng đừng nghĩ gì nhiều.” Lục Giam ôm kiêu thê trong ngực, đã sớm không yên lòng, chỉ để ý cúi đôi mắt nhìn hoa văn thêu trước ngực Lâm Cẩn Dung cùng da thịt trắng nõn, thấp giọng hỏi nàng: “Hôm nay đã là 30 tháng 5, Cung ma ma khi nào thì rời đi?”

Đó là uyển chuyển hỏi nàng khi nào thì mới có thể ... a. Lâm Cẩn Dung nhìn ánh mắt hân biết hân suy nghĩ cái gì, không khỏi mỉm cười: “Nàng không đi đâu.”

Lục Giam cười: “Nói vậy, nàng hai ngày nay không phải sai người ta chuẩn bị lễ vật cho tiết Trung thu sao.” Vừa nói, tay đã tiến vào trong sa y của Lâm Cẩn Dung, nhỏ giọng nói: “Đúng là đầy đủ hơn rất nhiều.” Hơi thở liền trở nên dồn dập.

Lâm Cẩn Dung cúi người ở trên vành tai hân nhẹ nhàng liếm liếm, thấy hân cơ bắp toàn thân đều cứng ngắc, ánh mắt càng thêm sâu thẳm, không dám tiếp tục trêu chọc hân, ngừng tay cười nói: “Nhìn hoàng lịch, mùng 6 là ngày tốt. Chỉ mong đừng có mưa triền miên, các nàng đi trên đường cũng thuận lợi hơn.”

Ngay sau đó, Lục Giam đã đem nàng đẩy ngã, một đầu chôn ở trước ngực của nàng. Lâm Cẩn Dung kiên nhẫn trấn an hân, cuối cùng hân chôn đầu ở trong tay nàng, nếu không phải đứng dậy cùng hân vào trong phòng đi ngủ, nàng cũng thuận theo hân.

Cung ma ma nói chuyện xong với Sa ma ma đi ra, thấy trong phòng Lâm Cẩn Dung đèn còn sáng, theo thường lệ muốn vào bên trong xem, lại bị Anh Đào đỏ mặt báo cho biết Lục Giam ở bên trong. Nàng mới bắt quá là do dự một lát, đèn liền tắt, nàng quên đi tính ngày, khe khẽ thở dài, cũng không kém nhiều lắm, nếu nhiều chuyện sẽ khiến người ta sinh chán ghét.

Trời còn chưa sáng, Lâm Cẩn Dung còn đang trong giấc mộng, Lục Giam liền nhẹ nhàng đứng lên, rón ra rón rén ra cửa, đạp lên bùn đất tối đen ẩm ướt hướng tới thư phòng. Trên bàn học theo như lời của Lâm Cẩn Dung có một phong thư lẳng lặng nằm đó, hân cẩn thận mở dấu niêm phong, rút ra giấy viết thư.

Giấy viết thư như cũ dùng là dùng giấy Bích Xuân, chữ của Ngô Tương trước sau như một sắc bén kiêu ngạo, có điều, đã xảy ra một ít biến hóa, nhuệ khí đã không còn như lúc trước. Ngô Tương rất cuộc vẫn không hướng hẳn giải thích lai lịch của cây trâm bạch ngọc nạm vàng hình hoa mai kia, cũng không đề cập đến, chính là dùng lời nói thần nhiên chúc phúc hẳn, chúc phúc Nghị Lang. Ngữ khí thật đậm mạc, coi như tức giận trả lời cho có lệ, lại không phải, mặt sau vẫn như cũ dùng là ngữ khí thả nhiên, nửa điểm không chê phức tạp cùng hẳn miêu tả phong thổ cùng phồn hoa của Đình huyện, cùng với cuộc sống khởi cư, nhân tình lui tới. Viết hết tận ba trang giấy.

Lục Giam gấp thư lại, cẩn thận cất vào tráp, ngồi trước đèn trâm tư một lát, cuối cùng nhẹ nhàng cười. Hẳn đề bút hồi âm cho Ngô Tương một phong thư, vẫn là khẩu khí giống như trước, cũng nói không ít việc vặt. Không nói về Lâm Cẩn Dung, chỉ nói chuyện của Nghị Lang cùng quan trường, cứ như vậy rồi gửi đi.

Đảo mắt đã đến mừng 6 tháng 6, như Lâm Cẩn Dung mong muốn, trời xanh trong vạn dặm không mây, trên đường hơi hơi có một chút ẩm ướt, nhưng không lầy lội, không khí mát lạnh, đúng là thời điểm thích hợp cho người đi đường, duy nhất khiến người ta tiếc nuối, chính là hôm nay vào mùa nóng nhất trong năm, đến giữa trưa sẽ không thể tránh khỏi nắng nóng. Cung ma ma là lão nhân sợ chịu không nổi, nhưng Cung ma ma tâm giống như mũi tên đặt lên dây cung, không giữ lại được.

Lâm Cẩn Dung có chút lo lắng: “Nếu trên đường một khi không thoải mái bị bệnh, thì dừng lại dừng đi nữa, đợi trời mát mẻ hơn hãy đi.”

Cung ma ma cười: “Lão nô thân mình xương cốt cường kiện. Nếu thực sự không được, cũng sẽ không khó xử bản thân.”

Lâm Cẩn Dung lệnh Anh Đào cầm ra 20 lượng bạc, Cung ma ma có chút kinh ngạc: “Thiếu phu nhân không phải đã sớm thưởng cho lão nô sao?”

Lâm Cẩn Dung lại cười nói: “Không phải đưa cho người, sau khi ma ma xuống thuyền, nhớ rõ thay ta đi Giang thần miếu hỏi thăm người tên là Cẩm cô. Nếu nàng đã gả cho người khác thì không sao, nếu còn ở lại nơi đó, liền thay ta đem số bạc này giao cho nàng, coi như là tiền nhan đèn cung phụng Giang thần, sau đó thay ta hỏi nàng một câu, nàng sống có tốt hay không?”

Cung ma ma không rõ Cẩm cô là loại người nào, cũng không hiểu được Lâm Cẩn Dung vì sao phải làm như vậy, liền cười nói: “Thiếu phu nhân, Cẩm cô này là?”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười, cũng không giải thích, chỉ phân phó: “Ma ma đi đường cẩn thận.”

Cung ma ma biết không thể hỏi lại, đứng dậy hành lễ, cáo từ rời đi. Đi đến nhị môn, Văn nương đã sớm cầm theo bọc nhỏ đứng chờ ở đó, ánh mắt còn hướng vào trong cửa, cũng là vẻ mặt ẩm đậm. Ngàn dặm xa xôi lặn lội đường xa mà đến, nhưng từ lúc đi vào cửa này, Lâm Cẩn Dung cũng chỉ gặp qua nàng một lần, ngay cả chào từ biệt cũng không nguyện ý để nàng tới, nàng đây là làm sao vậy, vì sao bị chán ghét như thế?

Cung ma ma tiếp đón nàng lên xe: “Thiếu phu nhân ban thưởng không ít, vào kinh một chuyến ngắm nhìn phồn hoa, tĩnh dưỡng mấy tháng, nhìn xem, tay cũng trở nên trắng mịn, những người khác làm sao có cơ hội này! Đừng buồn bã.”

Văn nương miễn cưỡng nở nụ cười: “Ma ma nói đúng.” Vốn tưởng rằng được làm một chuyện tốt, kết quả vẫn là thoát khỏi kẻ tay, thật khiến người ta tiếc nuối.

Sau giữa trưa, đúng là lúc Nghị Lang ngủ nhiều, cũng là thời điểm Lâm Cẩn Dung nhàn rỗi sau khi quản lý xong gia sự, nàng gọi Xuân Nha đến, ôm một chồng sổ sách lớn, gọi thêm Anh Đào, chủ tớ ba người bắt đầu dự toán. Nàng thay đổi chủ ý, tiền đổi thành bạc xong không đem trở về Bình châu, mà là đưa đến Đình huyện bên kia, như lời của Lục Giam, nên chuẩn bị hàng hóa.

Sổ sách đã sớm được sắp xếp chỉnh chu, cho nên nàng rất nhanh đã tính toán xong. Nhưng có chút hàng hóa có thể mua trước, có chút hàng hóa lại không thể, dù sao bảo hóa rất nhiều thời điểm quan trọng là một cái mới lạ mà tinh xảo độc đáo, bằng không mọi người đều bán, nàng dựa vào cái gì có thể làm tốt hơn người ta đây? Nàng quyết định xuất môn một chuyến, đi dạo phố, đến cửa hàng cùng Diêu Trác thương

lượng một chút. Vì thế việc quản gia cùng Nghị Lang giao cho Sa ma ma, mang theo Xuân Nha cùng Anh Đào, Lục Lương ra cửa.

Ở nhà hồi lâu, ngồi trên xe ngựa đi ra phố rộng mở, thật sự là một chuyện khiến người ta thoải mái cũng thập phần thích ý. Lâm Cẩm Dung đi đến cửa hàng vàng bạc của Đường gia trước để định chế một đôi hộp son phấn bảo diên kim khâu cho Dương Mạt, lại hưng trí bưng bưng đi cửa hàng vải lớn nhất mua kiện vải đúng một nhất, rồi cuối cùng mới đi đến cửa hàng của mình.

Diêu Trác nghe thấy tin tức liền đi ra nghênh đón, thấp giọng nói: “Mai Đại lão gia ở bên trong.”

Lâm Cẩm Dung chưa phản ứng lại, đã thấy Mai Bảo Thanh mặc tổ bào màu xám từ trong cửa hàng đi ra, nhợt nhạt cười: “Lục Nhị thiếu phu nhân, bĩ nhân có lễ.”

350. Chương 353: Khó Hiểu

Người này không phải nói tháng 6 sẽ rời khỏi kinh thành sao? Tại sao lúc này còn ở đây? Đây là cố ý gặp gỡ, hay chỉ là sự vô tình? Lâm Cẩm Dung cách qua đầu lạp không kiêng nể gì đánh giá Mai Bảo Thanh, trong suốt thi lễ: “Mai Đại lão gia khách khí.”

Đợi đến khi chào hỏi xong, Lâm Cẩm Dung không khỏi mời hẳn đi vào uống trà. Mai Bảo Thanh cũng không khách khí, cất bước theo Lâm Cẩm Dung vào cửa hàng, cười nói: “Huệ nương, lại đây bái kiến Lục Nhị thiếu phu nhân.”

Một nữ hài tử chừng mười tuổi, vắn hai búi nhỏ, mặc áo váy lụa mềm sắc trắng thuần, trên người không hề đeo trang sức, mặt mày giống Mai Bảo Thanh từ một đồng tơ lụa Uy quốc quay đầu lại, ánh mắt lạnh băng nhìn Mai Bảo Thanh liếc mắt một cái, chậm rãi đi tới, đối với Lâm Cẩm Dung thần nhiên thi lễ: “Gặp qua Nhị thiếu phu nhân.”

“Mau mau đứng lên.” Lâm Cẩm Dung xem bộ dáng này của nàng, đoán rằng là nữ nhi của Mai Bảo Thanh liền vươn tay đỡ cười nói: “Có thấy thích thứ gì không?”

Huệ nương mỉm cười, thần nhiên liếc Mai Bảo Thanh một cái, cũng không nói gì.

“Nàng là trưởng nữ của ta, ta hàng năm không ở nhà, mẫu thân của nàng đã mất, bên người không có ai làm bạn, tính tình không khỏi quái gở, thừa dịp hôm nay ta nhàn rỗi, liền dẫn nàng đi dạo.” Mai Bảo Thanh hàm chứa cười, ôn hòa nói với Huệ nương: “Con thích cái gì thì cứ bảo người ta lấy cho.”

Huệ nương trầm mặc đi đến một bên, tiếp tục chọn lựa này nọ. Lâm Cẩm Dung thỉnh Mai Bảo Thanh ngồi xuống, không đợi mở miệng, Diêu Trác liền sai người dâng trà lên.

“Thỉnh.” Lâm Cẩm Dung coi như đang ở nhà mình mời Mai Bảo Thanh uống trà. Từ trước, nàng đối với người này tràn ngập lòng hiếu kỳ, một lòng thầm nghĩ cùng hẳn kết bạn, tìm cách thân cận, có thể giúp cho sinh ý nhà mình, trong trường hợp đó giờ phút này thực sự có cơ hội gặp gỡ, lại thấy không hề thần bí, còn lại chỉ là khách khí cùng cẩn thận mà thôi.

Mai Bảo Thanh bất động thanh sắc đánh giá Lâm Cẩm Dung một phen, cười nói: “Cửa hàng này của Nhị thiếu phu nhân sinh ý thật tốt, hàng hóa đầy đủ hết, lại mới mẻ độc đáo chỉnh tề, rất có tiền đồ.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Làm sao được, không thể so với cửa hàng phú quý sinh ý thịnh vượng, bất quá ta cũng không có lý tưởng, chỉ là kiếm chút tiền son phấn mà thôi.”

Mai Bảo Thanh cười, thấp giọng nói: “Ta cũng xây dựng một cái, nề hà đánh mất tiền cơ, Đình huyện sẽ thiết thị bạc tư.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Tiểu phụ nhân cũng nghe nói.” Nàng không rõ Mai Bảo Thanh đây là muốn làm cái gì, nàng tự giác tâm nhân của bản thân đại khái chỉ bằng 1/3 của Mai Bảo Thanh, nhiều lời sẽ nhiều sai lầm, không bằng yên lặng xem xét vẫn tốt hơn.

Mai Bảo Thanh trầm mặc một lát, nói: “Thị bạc tư một khi được xây dựng, sinh ý này không dễ làm.”

“Kia cũng không còn cách nào khác.” Lâm Cẩn Dung nghĩ đến hần đã từng làm buôn lậu, ần ần có chút nhớ nhung, cũng không dám dễ dàng đáp lời, chỉ có thể đi theo đề tài của hần.

Mai Bảo Thanh muốn nói lại thôi, cuối cùng đứng dậy cáo từ, gọi nữ nhi Huệ nương của hần lại đây cùng Lâm Cẩn Dung hành lễ cáo biệt. Đã thấy một tùy tùng đi tới ghé vào bên tai hần nhẹ giọng nói mấy câu, ánh mắt thỉnh thoảng tà tà liếc mắt nhìn Huệ nương một cái. Huệ nương không chớp mắt, chỉ nhìn chăm chăm mũi chân.

Mai Bảo Thanh thân nhiên liếc Huệ nương một cái bất động thanh sắc nói: “Nếu Đại tiểu thư thích, thì cứ sai người lấy đi.”

Tùy tùng kia không nhiều lời, tự hướng vào quầy bên trong nói vài câu, vài tiểu nhị lập tức đi ra, phàm là thứ gì nhìn đáng giá chút trong cửa hàng đều chuyển lên quầy.

Mai Bảo Thanh thân sắc thân nhiên, bên môi còn lộ vẻ cười, cũng là vô cùng đậm mặc.

Lâm Cẩn Dung kinh ngạc mở to hai mắt, Mai Huệ nương này muốn mua một nửa hàng hóa trong cửa hàng của nàng sao? Đồ chơi đáng giá thì không nói, xem trong đó, hoa lệ tơ lụa hàng dệt cùng trâm sai trang sức chói mắt chiếm đa số, tiểu cô nương này còn nhỏ, mua mấy thứ này trở về cũng bất quá là làm ra vẻ, tại sao phải làm như vậy?

Mai Huệ Nương nâng mắt lên, lặng lẽ xem xét Lâm Cẩn Dung một cái, Lâm Cẩn Dung vừa vặn chống lại. Ánh mắt này, hắc bạch phân minh lại tràn ngập đau thương cùng phần nộ không hợp tuổi, Lâm Cẩn Dung trước sau suy nghĩ còn có chút hiểu được, tiểu cô nương này đang dùng phương thức ngây thơ cùng phụ thân của nàng đối nghịch. Vì thế mang theo vài phần thương tiếc, trấn an hướng Mai Huệ Nương cười nói: “Thật cao hứng Huệ nương lại thích đồ trong cửa hàng của ta như vậy, Diêu Trác.....”

Diêu Trác hiểu ý, lập tức tiến lên nhìn qua hàng hóa, đưa ra giá ưu đãi, Mai Huệ Nương bắt mẫn bĩu môi, lại gục đầu xuống nhìn chăm chăm mũi chân của mình. Mai Bảo Thanh thở dài, nói: “Hài tử bướng bỉnh này, còn không cảm tạ Lục gia Nhị thẩm nương?”

Lâm Cẩn Dung hơi kinh hãi, lúc trước vẫn là Lục Nhị thiếu phu nhân, hiện tại lại trở thành thẩm rồi sao. Nhưng cũng không tiện từ chối một chất nữ ngay tại đương trường, liền đáp ứng, tiễn hai người xuất môn.

“Ta hiện nay không mang nhiều tiền, sau đó sẽ sai người đưa lại đây.” Mai Bảo Thanh cười khổ đem một đồng đồ tiểu nhị mang theo toàn bộ nhồi vào trong xe ngựa của hần, vái chào rời đi. Mai Huệ Nương lên xe ngựa, nhắc một góc rèm xe lên, lẳng lẳng nhìn Lâm Cẩn Dung, vẻ mặt sâu khổ.

Diêu Trác cười nói: “Tiểu cô nương này có vài phần thú vị. Trước khi người đến, dù thế nào cũng muốn mua khối thạch mắt mèo lớn nhất kia, Mai Đại lão gia lại thờ ơ, chỉ nghe, không lên tiếng. Đợi đến khi người tới, mới mở miệng nói chuyện, nàng lại lập tức muốn mua rất nhiều, tốn đến trăm vạn tiền, cũng chỉ có Mai gia như vậy mới có thể đấu khí hào sảng như thế.”

Lâm Cẩn Dung xoay người đi vào: “Bọn họ đến vào lúc nào?”

Diêu Trác nghĩ nghĩ, nói: “Trước khi người tới không đến thời gian uống một chén trà. Thời điểm tiểu cô nương kia vào cửa, khéo mắt còn hàm chứa lệ.”

“Đi, hỏi thăm một chút, lúc trước bọn họ đi dạo những đâu.” Lâm Cẩn Dung suy tư một lát, bỏ qua chuyện này sang một bên, chuyển nhập chính đề: “Ta có vài việc muốn nghe đề nghị của người, đến đây, chúng ta vừa nhìn vừa nói.”

Đợi đến khi nàng cùng Diêu Trác thương định trong chuyện quan trọng, người đi ra ngoài hỏi thăm tin tức cũng về đến đây: “Lão bản, nghe nói Mai Đại lão gia sau giữa trưa mới xuất môn, lúc trước chỉ tới cửa hàng của hần một lát rồi hướng tới bên này.”

Lâm Cẩn Dung trầm mặc, giống như cố ý đến chỗ của nàng vậy. Còn có tiểu nữ hài nhi ai oán kia, như là cố tình mang theo đến để nàng thương hại.

Ngay sau đó, Mai gia lại mang tiền bạc tới, tất cả đều là bạc, mà không có tiền đồng nào, Lâm Cẩn Dung bỏ qua tính toán, nàng đưa ra giá ưu đãi cho Mai gia so với việc nàng lại đem tiền đồng ra cửa hàng đổi bạc cầm về cũng ngang bằng, nói cách khác, Mai Bảo Thanh nửa điểm không để nàng chịu thiệt, còn để lại

nhân tình cho nàng. Nhất thời liền thấy, người này thực đáng sợ, đoán được nàng khẳng định sẽ đem đồng tiền đổi thành bạc, đơn giản đưa bạc tới đây, đúng là chu đáo.

Mai Bảo Thanh, rốt cuộc muốn làm cái gì? Đơn thuần là làm việc tốt, thật sự muốn cùng Lục Giam làm bằng hữu, cho nên đem trường nữ mất đi mẫu thân, tính cách quái gở đưa tới trước mặt nàng? Hay là có tính toán khác? Hẳn bàn việc buôn bán, chẳng lẽ đều là làm như vậy sao? Hiển nhiên không có khả năng. Bị một con sói nhìn ngó, người lại không biết nó có ý đồ gì, hiển nhiên đều khiến người ta sởn gai ốc.

Lâm Cẩm Dung không biết năm đó Lục gia phá sản có liên quan đến Mai Bảo Thanh hay không, càng không biết chuyện xấu này sẽ làm cho sự tình ở kiếp này phát triển biến hóa theo phương hướng nào, nàng chỉ là theo bản năng rung mình, vội vàng trở về nhà.

Đã gần đến chạng vạng, trong viện không có chút gió, Lục Giam đã về nhà, bé Nghị Lang ở trong sân vui đùa, Nghị Lang gào khóc, hẳn thấp giọng dỗ Nghị Lang, cũng không biết nói gì đó, chỉ có thể nhìn thấy biểu tình hết sức bình tĩnh, Nghị Lang cũng là không thuận theo, khóc khàn cả giọng.

Lâm Cẩm Dung bị tiếng khóc kia sợ tới mức tâm đều hoảng, ba bước thành hai đi qua nhận lấy, nói: “Tại sao khóc thành cái dạng này? Có phải không thoải mái hay không?” Nhìn về phía đám người Phan thị trong mắt liền mang theo trách cứ cùng nghiêm khắc.

Lục Giam có chút ngượng ngùng, Phan thị cùng Đậu Nhi đều cúi đầu không nói, Lâm Cẩm Dung gấp đến độ mồ hôi túa ra, hối hận mình không nên bỏ quên Nghị Lang mà xuất môn: “Chạy nhanh đi thỉnh đại phu đến xem a.”

Lục Giam ngượng ngùng nói: “Không phải...” Cũng là lúc Lục Giam về nhà, Nghị Lang vừa tỉnh, nằm ở nôi muốn người bế lên, Lục Giam đột phát kì tưởng, muốn Nghị Lang vươn tay đòi bế, Nghị Lang thì hiểu được cái gì, chỉ biết là tự mình muốn đứng lên, người này trước mặt đáng ghét không thèm nhìn hắn, còn làm khó dễ hắn, vì thế bắt đầu hừ hừ. Phan thị cùng Đậu Nhi đều định tiến lên bế, Lục Giam không cho, chỉ đứng đó chờ, kết quả chọc phải tổ ong vò vẽ. Chọc tổ ong vò vẽ cũng liền thôi, hắn lại cứng rắn không đưa cho Đậu Nhi cùng Phan thị, thế nào cũng phải tự mình dỗ dành.

Lâm Cẩm Dung biết được nguyên nhân, không nói gì, chuyên tâm chủ định dỗ Nghị Lang, Nghị Lang cuối cùng khóc mệt mỏi, tìm được ôm ấp quen thuộc, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, khóc thút thít đi vào giấc ngủ, trong lúc ngủ mơ còn không khỏi ủy khuất mếu miệng, Lâm Cẩm Dung không khỏi thở dài: “Tính tình của hài tử này.” Bình thường thì không sao, nhưng nếu bị chọc giận đúng là không buông tha người khác a.

Lục Giam mang theo vài phần lấy lòng cười: “Nàng đi đâu vậy? Nếu nàng ở nhà sẽ không như vậy a.”

Lâm Cẩm Dung liếc trắng mắt: “Nói như vậy, khiến hài tử khóc lóc là lỗi lầm của ta sao?”

Lục Giam có chút lúng túng, cố gắng biện bạch: “Nam hài tử đúng là khó quản.”

Lâm Cẩm Dung châm chọc nói: “Đâu phải, dục tốc bất đạt mới đúng. Chờ một ngày, ta sẽ hỏi Tam thẩm nương, có phải chàng mới hai tháng đã biết vươn tay đòi người bế hay không a.”

Lục Giam mặt càng đỏ hồng, đám người Phan thị cố gắng nhịn cười, nhẹ tay nhẹ chân đem Nghị Lang bế ra ngoài. Lâm Cẩm Dung tiếp nhận khăn Anh Đào đưa qua, lau mồ hôi trên mặt, thấp giọng nói: “Ta gặp Mai Bảo Thanh, hẳn mang theo nữ nhi, mua hết một nửa hàng hóa trong cửa hàng, trả không phải tiền, mà là bạc, còn bảo nữ nhi hắn gọi ta là thẩm. Hẳn cùng ta nói về thị bạc tư, ta không dám đáp lời. Chàng nói, hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Lục Giam chống cằm suy nghĩ hồi lâu, nói: “Chẳng lẽ là, hẳn kỳ thật đã nhúng tay vào sinh ý ở Đình huyện bên kia? Cần chúng ta thay hắn làm cái gì chẳng?” Thân phận của hắn, đơn giản chính là trong nhà tiền tài hơi nhiều một chút mà thôi, nhưng không phải cự phú gì, cũng không thấy người như Mai Bảo Thanh nhất định phải trăm phương nghìn kế giao hảo với một đối tượng nào đó. Nếu nói ngược lại là muốn lợi dụng thì khả năng còn lớn hơn một chút.

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, tối thiểu hắn cũng đã có tính toán, ta cuối cùng thấy không nữa.”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Chúng ta đều cẩn thận một chút. Nàng viết thư cho Tam ca, ta đi hỏi thăm một chút, có lẽ có thể tìm được chút dấu vết để lại cũng không chừng.”

351. Chương 354: Tiên Thoái Lương Nan

Hành vi của Mai Bảo Thanh giống như điều bí ẩn, Lục Giam không tìm hiểu ra được gì, Lâm Cẩm Dung cũng vậy, Trương San nung nấu đánh giá về Mai Bảo Thanh: “Hắn sao, là người không biết nung tay a, hắn rốt cuộc có bao nhiêu tiền, mọi người đều không thể biết được, chính là đoán hắn nhất định vô cùng vô cùng có nhiều tiền.”

Tiền nhiều hơn sẽ bị người ta cần tay. Đây là chân lý. Trong cửa hàng của Mai Bảo Thanh, còn đồ tầm thường thật sự không dám đến tìm phiền toái, nhưng nếu hắn trêu chọc phải thế lực lớn, một khi tìm tới hắn, đó là vĩnh viễn phiền toái. Cho nên Mai Bảo Thanh đem thân muội tử duy nhất đưa vào trong vương phủ cũng tốt, nơi nơi kết giao, muốn kết giao với người như Lục Giam cũng tốt, đều chỉ là vì tự bảo vệ mình. Nếu chỉ giới hạn trong hình thức kết giao này, không xa không gần, đối với Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam mà nói, kỳ thật không có bao nhiêu ảnh hưởng, sợ là hắn có ý đồ khác.

Lâm Cẩm Dung suy nghĩ mười ngày qua, không thấy Mai Bảo Thanh có động tĩnh gì tiếp theo, đành phải bỏ việc này sang một bên. Mà lúc này thư nhà ở Bình Châu được gửi đến. Lâm Cẩm Dung xem xong thư của Lâm Ngọc Trân, không khỏi cười lạnh một tiếng. Lúc này mới biết nhớ tới nàng đây, nàng giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thái dương cao cao bắt tại phía chân trời, trên tường viện phản xạ bạch quang, sóng nhiệt một trận lại một trận thổi vào trong phòng, chỉ ngồi yên một chỗ, cho dù là mặc sa y cực kỳ mỏng manh, thoáng động dậy, cũng sẽ nóng đỏ mồ hôi.

Loại thời tiết này bảo nàng mang theo Nghị Lang mới hơn hai tháng xuất môn, có thể nghĩ đến trên đường sẽ phát sinh tình huống gì hay không. Nàng cũng đành thôi, nhưng còn Nghị Lang thì sao? Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn Nghị Lang nằm ở trong nôi y y nha nha đáp lời Đậu Nhi đang trêu đùa, một cô oán khí sinh ra. Hận Lục Giam không thể lập tức xuất hiện ở trước mặt, đem chuyện này nhanh chóng giải quyết.

Khó khăn đợi tới giờ thân, tính toán Lục Giam sắp trở về nhà, Anh Đào tiến vào nói: “Thiếu phu nhân, Nhị gia sai người về nói, có người mời hắn ăn cơm, đại để sẽ trở về thật sự trễ, thỉnh người không cần chờ hắn, nghỉ ngơi trước.”

Lâm Cẩm Dung không thở ra hơi chỉ có thể chịu đựng: “Nói cho người gác cổng, nếu là Nhị gia trở về, mặc kệ trễ thế nào, đều bảo hắn tới chỗ ta.”

Anh Đào đáp ứng lui ra, Lâm Cẩm Dung lại cầm lấy thư của Lâm Ngọc Trân nhìn kỹ lại một hồi, Lâm Ngọc Trân rốt cuộc xuất thân thư hương đồng dôi, từ nhỏ đã học cầm kỳ thư họa, chữ viết ngũ khí viết trong thư cũng chu toàn, theo hiểu đạo, tưởng niệm, đáng thương, vài lợi ích đều được lời ra để khuyên Lục Giam cùng nàng, nhưng đó đều là thứ yếu, chính yếu là Lâm Ngọc Trân không thể nhờ Lục lão ông ra mặt, Lục lão ông thân thể không tốt, tùy thời có thể tạ thế, thập phần khát vọng có thể gặp Nghị Lang một lần.

Lục lão ông bệnh nặng, tình huống trong Lục phủ thập phần phức tạp, Lâm Ngọc Trân quả bất địch chúng, ngày ngày khổ sở, những chuyện này đều được viết rõ ràng trong thư của Phương Trúc gửi đến đây, đều có lý hơn nhiều so với chữ “Hiếu” kia. Làm tiểu bối, đặc biệt là Lục Giam như vậy – đối với một lão nhân bệnh nặng như Lục lão ông thành toàn một tâm nguyện nho nhỏ là không sai, cũng hẳn là nên vậy. Đây là hiếu đạo, phải vâng theo.

Nhưng rất nhiều thời điểm, đạo lý rõ ràng cùng với việc tự mình chấp nhận lại là hai việc hoàn toàn khác nhau, Lâm Cẩm Dung rất rõ ràng Lục lão ông ở trong cảm nhận của Lục Giam có bao nhiêu phân lượng, nàng muốn biết, Lục Giam sẽ lựa chọn thế nào. Nàng nhớ tới tình cảnh lúc ở Giang thần miếu, một loại cảm xúc đã lâu không thấy như thủy triều đánh úp lại.

Lục Giam gần vào lúc canh ba mới trở về nhà, vừa mới vào cửa đã bị người gác cổng ngăn lại: “Nhị gia, thiếu phu nhân thỉnh người trở về thì tới chính viện.”

Lục Giam nhìn xem sắc trời đã khuya. Lâm Cẩm Dung rất ít khi sai người đặc biệt công đạo hắn như vậy, hơn phân nửa chính là có chính sự. Hắn cố gắng ngăn chặn cảm giác say đang dâng lên, tận lực nhanh đi

tới chính viện, quả nhiên trong phòng còn sáng đèn, hần mới xuất hiện ở hành lang, đám người Anh Đào đã lên tiếng thông tri cho Lâm Cẩm Dung trong phòng biết rồi đưa lên canh giải rượu cùng nước ấm.

“A Dung, chuyện gì?” Lục Giam thấy Lâm Cẩm Dung trầm mặc khác thường, hần đã có thói quen sau khi về nhà, Lâm Cẩm Dung sẽ dùng lời nói nhỏ nhẹ đem việc vặt một ngày chậm rãi kể lại cho hần nghe, Nghị Lang thế nào, ai lại đây báỉ phồng, nàng đáp ứng ai mời đi đâu chơi, có việc gì vui, ma ma cách vách lại nháo loạn mâu thuẫn cái gì, làm đồ ăn ngon đợi hần, hần không quen với sự trầm mặc như vậy.

Lâm Cẩm Dung đem thư của Lâm Ngọc Trân đưa cho hần, một câu cũng không muốn nói.

Lục Giam ngay cả khi uống hơi nhiều, cũng biết nàng tâm tình không tốt, lúc tiếp nhận thư, nhận ra là bút tích của Lâm Ngọc Trân, không khỏi đột nhiên cả kinh, rượu liền tỉnh một nửa, chỉ sợ là tin tức bất hạnh, run run bắt tay vào mở ra xem, lông mày nhú chặt dần dần giãn ra, rồi lại phiền não nhú lại.

Lâm Cẩm Dung im lặng nhìn hần, không nói được một lời.

Lục Giam nâng mắt lên nhìn Lâm Cẩm Dung, chống lại một đôi mắt sâu thẳm, trong ánh mắt hàm chứa một loại cảm xúc hần không hiểu, giống như là mang theo chút cười lạnh dò xét, lại giống như là ôm chút hy vọng, hần có chút khó xử: “A Dung.”

Lâm Cẩm Dung không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn hần, chờ hần nói xong.

Lục Giam không thích vẻ mặt này của Lâm Cẩm Dung, hần muốn cùng nàng thương lượng, tìm kiếm một biện pháp hữu hiệu giải quyết chuyện này, mà không phải bị nàng dùng ánh mắt như vậy nhìn ngó. Hần thực khó xử. Thời tiết nóng nực hần biết rõ, Lâm Cẩm Dung mới chỉ vừa khôi phục thể lực, Nghị Lang còn quá nhỏ, nếu xuất môn, không có hần che chở, thật là không thể khiến người ta yên tâm. Vạn nhất..... Hần rùng mình, âm thầm xì một tiếng khinh miệt.

Nhưng mà, tổ phụ đối với hần ân trọng như núi, trong lúc hần mê mang nhất, bất lực nhất luôn làm chỗ dựa cho hần, dạy hần đi đường, một lần lại một lần cổ vũ hần, một lần lại một lần cho hần cơ hội, hiện giờ tổ phụ đã già cả, thân thể suy yếu, tùy thời có thể biến mất khỏi cõi đời này, chỉ có một tâm nguyện nho nhỏ như thế, chính là muốn gặp mặt tăng tôn kỳ vọng đã lâu này một lần, vẫn là xuất phát từ cốt nhục thân tình. Hần có thể không đáp ứng sao? Hần nhẫn tâm sao? Nếu nguyện vọng này của Lục lão ông không thể thực hiện, chỉ sợ hần sẽ áy náy cả đời.

Suy nghĩ của Lâm Cẩm Dung hiển nhiên là không giống với hần, so sánh với tâm nguyện của Lục lão ông, nàng hiển nhiên càng chú ý tới sức khỏe của Nghị Lang hơn, càng đau lòng Nghị Lang hơn. Có thể lý giải, nhưng bọn họ không thể tìm được kế sách vẹn toàn. Ở đây không bị gia sự quấy nhiễu, thoải mái đã hơn một năm, Lục Giam lại một lần nữa cảm thấy thế khó xử, chỉ có thể ngậm miệng không nói.

Ánh nền nhẹ nhàng nhảy lên, chiếu vào đáy mắt Lục Giam một mảnh sầu khổ. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng hít một hơi: “Mẫn Hành thấy thế nào?” Nếu Lục Giam không quyết định, nàng sẽ không đồng ý, nàng sẽ không đồng ý để cho Nghị Lang nàng tân tân khổ khổ sinh dưỡng rơi vào hoàn cảnh như vậy, một lần cũng không được, cho nên nàng sẽ không thuận theo hần. Giữa Lục lão ông cùng Nghị Lang, nàng sẽ chỉ chọn Nghị Lang.

Nếu đường gần một chút thì tốt rồi, nếu Nghị Lang lại lớn hơn một chút thì tốt rồi, nếu..... Nhưng nhân sinh căn bản không có chữ nếu như vậy, ảo tưởng là ảo tưởng, nên đối mặt thì phải đối mặt, Lục Giam phiền não nói: “A Dung, tổ phụ người.....”

Lâm Cẩm Dung trong mắt ánh sáng lóe lóe, dần dần ảm đạm: “Tổ phụ đối đãi với chàng ân trọng như núi.” Nàng đã biết sự lựa chọn của hần.

Lục Giam gật đầu: “Đúng thế.” Nếu không phải Lục lão ông luôn luôn chống đỡ phía sau hần, hần sẽ không có cuộc sống như hiện nay, bao gồm cả Lâm Cẩm Dung, cũng là Lục lão ông vì hần tranh thủ, hần còn chưa kịp làm tròn hiếu đạo, hần không có lý do gì mà không hoàn thành tâm nguyện của Lục lão ông. Hần do dự suy nghĩ, nếu chờ thời tiết mát mẻ hơn một chút, trên đường đi chậm một chút, thỏa đáng chiều cổ mẫu tử các nàng, có lẽ không có trở ngại gì chẳng?

Hần vừa định mở miệng, Lâm Cẩm Dung cũng đã đứng dậy, dùng một loại khẩu khí không cho cãi lại nói: “Ta không sợ chịu khổ, ta cũng thực nguyện ý tận hiếu, giữ thanh danh tốt, nhưng Nghị Lang của ta, hần

còn quá nhỏ. Thời tiết thế này, để hấn đi đường xa như vậy, ta luyến tiếc, cũng không nguyên ý mạo hiểm. Cho nên ta sẽ không đồng ý.” Trăm điều luôn đặt chữ Hiếu lên đầu, nếu là năm đó, nàng mặc dù là đau lòng, nếu không nhẫn nhịn, đại để cũng sẽ chảy lệ đồng ý, nhưng trải qua một sự kiện kia, nàng còn có thể đem Nghị Lang đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm như vậy, lấy sức khỏe của Nghị Lang đi mạo hiểm sao? Sẽ không. Cho dù là cùng Lục Giam chống đối, cùng Lục gia xé rách da mặt cũng sẽ không. Bị Nhị phòng chụp mũ tội bất hiếu, nàng cũng sẽ không.

“A Dung, nàng đừng như vậy, chúng ta thương lượng một chút, luôn luôn có biện pháp mà.” Lục Giam biết nàng không vui, hấn cũng lý giải cũng có thể thông cảm, cũng không từng nghĩ đến nàng sẽ dùng thái độ quyết tuyệt như vậy, hấn có chút tức giận khổ sở, lại biết mình không thể hướng nàng phát hỏa.

Đây là thái độ một mẫu thân muốn bảo hộ hài tử của mình, nhưng mà hấn thật sự khó xử, Nghị Lang là thân cốt nhục của hấn, Lục lão ông cũng là tổ phụ của hấn. Nếu là Đào thị đưa ra yêu cầu như vậy, Lâm Cẩm Dung sẽ làm thế nào?

Hấn không cần phải nói ra, đạo lý mọi người đều biết, chẳng qua là làm được hay không làm được mà thôi. Hồi lâu, Lâm Cẩm Dung nghiêng đầu, thản nhiên nói: “Muốn ta trước mang Nghị Lang trở về không phải là không thể được, nhưng đợi đến mùa thu đã.” Nếu hết thấy không thay đổi, Lục lão ông sẽ qua đời vào tháng 9, nàng có thể đi trước một bước vào tháng 8.

Lục Giam trầm mặc đứng dậy, đi ra phía sau bình phong rửa mặt.

Lâm Cẩm Dung im lặng ngồi một lát, đứng dậy đi đến trước giường, chậm rãi cởi áo khoác, nhẹ nhàng nằm xuống.

Hồi lâu, Lục Giam đi ra, đứng ở trước giường nói: “A Dung.....”

Lâm Cẩm Dung không nói lời nào, biết rõ hấn bị khó xử, nhưng nàng vẫn cảm thấy ủy khuất, không muốn để ý tới hấn.

Lục Giam đợi một hồi, thấy không được đáp lại, chỉ đành khe khẽ thở dài, thổi tắt đèn, nhẹ tay nhẹ chân nằm xuống bên cạnh Lâm Cẩm Dung.

Một đêm này, hai người đều ngủ không tốt, trời mới gần canh năm, Lâm Cẩm Dung mơ hồ thấy Lục Giam đứng dậy, nhẹ nhàng ở bên tai nàng gọi một tiếng: “A Dung?”

Lâm Cẩm Dung làm bộ như không nghe thấy.

Lục Giam trầm mặc một lát, mặc quần áo rời đi. Hấn đi đến trong viện, chân trời lóe ra mấy ngôi sao sáng, trong viện im lặng điềm nhiên, chỉ có gió thổi qua tạo nên thanh âm sà sạt của lá bồ đào. Sương phòng phía đông lóe ra ngọn đèn mỏng manh, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng khóc của Nghị Lang cùng tiếng gõ dành của Phan thị.

Lục Giam hai chân không chế không được hướng tới đó, lại biết còn quá sớm, hấn không tiện vào nhà, liền chỉ đứng ở cửa sổ nghe ngóng. Nếu không cho Nghị Lang đi gặp Lục lão ông một lần, hấn thật sự có cảm giác chịu tội, nhưng nếu để Nghị Lang đi một chuyến này, hấn lại vạn phần đau lòng không đành, đứng là lưỡng nan.

352. Chương 355: Suy Tính

Thời tiết giữa hè, giống như phá lệ ồn ào náo động cùng khô nóng.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc đưa tay đặt phong thư lên trên bàn. Đây là lá thư thứ ba Lâm Ngọc Trân viết gửi đến, lần này ngữ khí không còn uyển chuyển nữa mà thập phần cường thế, miêu tả tình huống của Lục lão ông thật sự nghiêm trọng, đã muốn chụp mũ cho bọn họ tội danh bất hiếu. Mà phong thư này, cách phong thư thứ nhất bất quá mới 6 ngày, cách phong thư thứ hai mới chỉ ba ngày, không sai biệt lắm là ba ngày một phong thư. Thực hiển nhiên, Lâm Ngọc Trân đại khái đã đoán được khả năng sẽ gặp phải thái độ như vậy, cho nên mới liên tiếp gửi đến từng phong thư như thế.

Lục Giam từ sau đêm hôm đó chưa từng đề cập qua việc này, nhưng Lâm Cẩm Dung biết hẳn viết một phong thư trở về, trong đó cụ thể viết cái gì, hẳn không cùng nàng nói, nàng cũng không hỏi. Thái độ của nàng là ở chỗ này, bất luận hẳn thế nào, nàng cũng sẽ không thoái nhượng.

Dù là ai, thư nhà một phong lại một phong đưa tới, trong lòng nếu không hoảng sợ thì đó là ý chí sắt đá. Lục Giam mấy ngày nay tới giờ vẫn đứng ngồi không yên, trần trọc, về mặt phiền não, nhìn về phía Nghị Lang ánh mắt giống như là ước gì Nghị Lang lớn nhanh như gió thổi. Nàng xem ở trong mắt, lý giải tâm tình của hẳn, nhưng không cách nào nói cho hẳn biết, Lục lão ông còn có một khoảng thời gian nữa, trước mắt không có gì trở ngại. Không thể mở miệng, chỉ có thể kéo dài thời gian. Nhưng rốt cuộc, ảnh hưởng tâm tình, mọi người cũng không khoải trá.

Thư được đặt lên trên bàn, Xuân Nha hầu hạ một bên thực dễ dàng có thể nhìn đến. Nếu như bệnh tình của Lục lão ông thật sự nguy kịch, thư sẽ không viết như vậy, đại để sẽ là yêu cầu tất cả bọn họ chạy trở về, viết thế này, đó là còn có đường sống, còn chờ thương thảo.

Xuân Nha khó chịu, rốt cuộc không phải thân sinh, thúc giục gấp như vậy đâu phải là thật sự đau lòng tưởng niệm, chỉ sợ tìm không thấy cái cớ thay bọn họ che lấp, lại chủ động thế này, đều chỉ là bức bách? Nhưng lời như vậy hạ nhân như nàng không thể nói ra, Xuân Nha chỉ có thể nói bóng nói gió an ủi Lâm Cẩm Dung: “Lão thái gia cát nhân thiên tướng không có trở ngại gì đâu.....”

“Người sai người đến cửa hàng thảo luận, thư ở Bình châu một khi đến liền nhanh đưa tới, không câu nệ sớm muộn gì.” Lâm Cẩm Dung nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ thái dương cao chiếu, cây bồ đào tỏa rộng râm mát. Sa ma ma một mình một người ngồi dưới gốc bồ đào, về mặt tâm sự. Đại sự như vậy không có khả năng giấu diếm được người bên dưới, nàng đoán Sa ma ma đại khái là muốn trở về, rốt cuộc cùng Lục lão phu nhân có cảm tình nhiều năm, loại thời điểm này muốn làm bạn bên người Lục lão phu nhân cũng là nhân chi thường tình.

Đã nhiều ngày, nàng có thể cảm nhận được Sa ma ma thường thường đánh giá nàng, cũng đúng, Lục Giam ở đó lo lắng nôn nóng vô cùng, nàng lại biểu hiện thật sự bình tĩnh, rõ ràng chính là bộ dạng không đem bệnh tình nguy kịch của Lục lão ông để ở trong lòng. Rơi vào trong mắt người bên ngoài, không khỏi còn có chút vô tình, dù sao đối với người Lục gia, Lục lão ông đối đãi với nàng thật sự là vô cùng tốt.

Lâm Cẩm Dung thu hồi ánh mắt, khe khẽ thở dài. Nàng biết suy nghĩ cùng cảm thụ của Sa ma ma và Lục Giam, nhưng vô năng vô lực. Đường xá rất xa xôi, thông tin không tiện nàng chỉ có thể hy vọng cho Phương Trúc thông minh một chút, đem mọi động tĩnh tình huống của Lục lão ông nhanh gửi về đây, bằng không nàng không biết Lục Giam sẽ kiên trì đợi được đến phong thư thứ mấy, có lẽ ngay tại hôm nay, có lẽ là phong thư tiếp theo, Lục Giam đại khái sẽ nhận không được, tìm cớ xin phép trở về nhà.

Quan tâm sẽ bị loạn, đứng ở góc độ của nàng cùng với góc độ của Lục Giam suy nghĩ đối với vấn đề này là không giống nhau, nàng không thể nhiều lời, nói nhiều hơn dễ dàng xảy ra mâu thuẫn, hẳn là phụ thân của Nghị Lang, cũng là tôn tử mà Lục lão ông hiểu rõ nhất, nhưng nàng lại không thể không nói, nàng là thân mẫu của Nghị Lang. Nếu hẳn dù thế nào cũng phải đưa mẫu tử các nàng trở về nhà, nàng không khỏi sẽ cùng hẳn nháo một hồi.

Thật không hiểu Lâm Ngọc Trân sao có thể tìm phiền toái như vậy, thời điểm nên thúc giục thì không thúc giục, khi không nên thúc giục thì lại làm điều rối rời.

Kiếp trước Lục lão ông bệnh tình nguy kịch, nhanh chân nhanh tay không thấy, nàng ta chỉ chậm rãi sai người viết thư cho Lục Giam, khiến Lục Giam cùng Lục lão ông không được gặp mặt lần cuối, bây giờ còn làm việc thế này, nàng ta rối rời sao. Chớ không phải là bởi vì lúc trước cái gì đều không có, cho nên nàng cũng lười động, lười quản, nay nàng có hi vọng, cho nên mới tích cực như vậy?

Lâm Cẩm Dung có chút phiền chán, lại không có chỗ giải quyết, chỉ có thể đi đến sương phòng phía đông, canh giữ ở bên nội Nghị Lang. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say không sâu lo, tâm tình của nàng dần dần trầm tĩnh. Mặc kệ thế nào, nàng giữ hẳn kỹ là được.

Lục Giam theo ánh trời chiều đi vào đại môn nhà mình, Lục Lương chào đón, nhỏ giọng nói: “Nhị gia, hôm nay trong nhà lại gửi thư đến.”

Lục Giam gật gật đầu, cảm thấy bộ pháp lại trầm trọng thêm vài phần. Lá thư kia đương nhiên sẽ không giống như thư của Ngô Tương viết cho hắn bị Lâm Cẩm Dung đặt lên bàn học, nàng tất nhiên sẽ đọc trước. Hắn chậm rãi đi tới chính viện, không muốn nhanh như vậy nhìn thấy lá thư này, nhanh như vậy nhìn thấy Lâm Cẩm Dung.

Trời quá nóng, người dễ dàng mềm nhũn mệt mỏi, Song Phúc cùng Song Toàn ngồi ở hành lang ngủ gà ngủ gật, thấy hắn thì nhanh đứng dậy, Lục Giam trong lòng phiền chán, trước khi hai người mở miệng liền giành trước một bước đi vào phòng. Hai tiểu nha đầu nhìn nhau liếc mắt một cái, không dám đi tìm rủi ro, đơn giản đều đứng ở ngoài màn, vênh tai nghe động tĩnh.

Lục Giam vào phòng, Lâm Cẩm Dung cũng không ở trong phòng, thư đặt ngay tại trên bàn. Lục Giam xem xong liền xoa trán, thư của Lâm Ngọc Trân một phong lại tiếp một phong, Lục lão ông nơi đó không có động tĩnh gì, tính tình của Lâm Ngọc Trân hắn biết, tính tình của Lục lão ông hắn cũng biết. Lâm Ngọc Trân kính phục sợ hãi Lục lão ông không phải là giả, nhưng muốn nói có bao nhiêu hiếu thuận quan tâm, là không có khả năng, hơn phân nửa vẫn là đặt lợi ích chi tranh, nàng muốn đặt lợi ích của Đại phòng lên trên, Lục lão ông lại muốn đem chuyện lớn hóa nhỏ. Dưới tình huống bình thường, Lục lão ông sẽ không cùng hắn nói về bệnh tình, cũng sẽ không yêu cầu hắn làm cái gì.

Nhưng càng là như vậy, Lục Giam ngược lại càng không biết sự việc đến đâu, mới có thể khiến Lâm Ngọc Trân gấp gáp như vậy, Lục lão ông tĩnh lặng như thế. Hắn viết thư cho Lục lão ông gửi đi, nhưng cho dù nhanh nhất, cũng phải nửa tháng mới có thể đến Bình châu, đợi cho hồi âm cũng là chuyện tháng sau. Thời gian quá dài, biến hóa rất nhanh, chỉ một việc không cẩn thận, sẽ bỏ qua rất nhiều.

Lục Giam cảm thấy đau đầu, bỗng nhiên đứng dậy, hỏi: “Nhị thiếu phu nhân chạy đi đâu rồi?” Không đợi nha hoàn trả lời, hắn lại trực tiếp ra cửa, thẳng hướng tới sương phòng phía đông, không ở chính viện, khẳng định là canh giữ ở bên người Nghị Lang. Mới đi được nửa đường, liền nhìn thấy Sa ma ma nghênh diện đi tới, biểu tình muốn nói lại thôi. Trong lòng hắn có việc, bất chấp lão ma ma này, chỉ đơn giản gật đầu bước tiếp, Sa ma ma lại gọi hắn lại: “Nhị gia.....” Trong giọng nói có vài phần không yên, nhưng cuối cùng vẫn thốt ra: “Bệnh tình của lão thái gia thế nào rồi? Lão thái thái có khỏe không?”

Giống như không khí nóng bức, Lục Giam trên mặt như bị lửa thiêu đốt, cứ như là bị người tát một cái, cũng không biết nên trả lời Sa ma ma thế nào, do dự một lát, nói: “Tổ mẫu hết thấy mạnh khỏe, tổ phụ lão nhân gia cát nhân đều có thiên tướng.”

Sa ma ma trầm mặc tránh đường.

Lục Giam cơ hồ giống như trốn tránh bước đi đến sương phòng phía đông. Đậu Nhi cùng Phan thị lập tức đứng lên cùng hắn hành lễ vấn an, Lâm Cẩm Dung đưa lưng về phía hắn, cầm con hổ bông sắc thái tiên diễm đùa với Nghị Lang ở trong lòng, nghe thấy tiếng vang cũng không quay đầu lại.

Lục Giam ho khan một tiếng: “A Dung, ta có việc muốn thương lượng với nàng.”

Đậu Nhi cùng Phan thị lập tức lui ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung xoay người nhìn hắn, trên mặt còn mang theo thần nhiên tươi cười, nhưng trong mắt không có nửa phần ý cười, thanh âm thực bình tĩnh: “Chàng nói đi.”

Lục Giam nhìn Nghị Lang non mềm trong lòng nàng, lời ngay tại bên môi chỉ đảo quanh, Lâm Cẩm Dung cũng không gấp, cúi mắt cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Nghị Lang đưa tới bên môi hôn một cái, làm động tác trêu chọc, Nghị Lang cười rộ lên, nụ cười ấy Lục Giam nhìn xem tâm mềm mại như hóa thành nước. Hắn nhất thời có chút ngây người, cuối cùng nói: “A Dung, ta sẽ xin nghỉ phép, về nhà nhìn một chuyến.”

Quả nhiên so với suy đoán của nàng không sai biệt lắm. Lâm Cẩm Dung cười khổ: “Có thể được sao? Chàng có biết khó khăn đến thế nào không?”

Lục Giam lắc đầu: “Ta biết, nhưng ta muốn thử xem.” Tiến lên cẩn thận cầm tay nhỏ bé của Nghị Lang: “Ta một mình một người đi, các nàng ở lại trong kinh. Gọn nhẹ như vậy, rất nhanh sẽ đến nơi.”

Lâm Cẩm Dung kinh ngạc, suy nghĩ hồi lâu một câu cũng chưa có cơ hội nói ra, liền chỉ có thể là kinh ngạc.

Lục Giam thấp giọng nói: “Nàng nói đúng, Nghị Lang thật sự là quá nhỏ, ta.....” Hắn dừng một chút, có chút khó khăn nói: “Ta nghĩ, tổ phụ đau lòng hẳn, đại khái sẽ không muốn để hẳn chịu khổ, vậy để ta nghĩ cách chạy một chuyến, đi đến trước mặt lão nhân gia hẳn làm tròn hiếu đạo.”

Hiện tại là cuối tháng 6, hẳn cho dù là thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, từ Bình châu chạy đi chạy lại tới kinh thành, tối thiểu cũng phải hạ tuần tháng 8, vừa trở lại kinh thành không bao lâu, lập tức cáo lỗi có đại tang, vì thế lại bị ép buộc trở về sao. Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, cuối cùng nói: “Suy nghĩ của cô cô không giống với chúng ta. Nếu tổ phụ thật sự bệnh tình nguy kịch, thư sẽ không viết như vậy. Bằng không chàng chờ một chút? Cố gắng qua thêm hai ngày thư của Phương Trúc sẽ gửi đến đây, rồi cuộc có tình hình gì cũng liền rõ ràng. Bằng không qua lại bốn ba như thế.....”

Lục Giam thở dài: “A Dung, cũng không thể tính toán như vậy.” Chẳng sợ chính là biết vậy đó, trong lòng rất rõ ràng, hẳn cũng không thể vẫn ngồi chờ như thế, cái gì cũng không làm.

Lâm Cẩm Dung bị hẳn không nhẹ không nặng đâm một câu, cả cười: “Chàng nói phải, chàng làm thế nào cũng được.” Không phải thân nhân của nàng, cho nên nàng có thể tính toán rõ ràng, so đo lợi hại; Là thân nhân của hẳn, cho nên dù hẳn biết Lâm Ngọc Trân tính tình như thế, hẳn cũng muốn đi một chuyến. Nàng có người nàng muốn bảo hộ, hẳn cũng có, một khi đã như vậy, đều tự quyết định là được, ngăn đón hẳn làm cái gì?

Lục Giam thấy nàng tươi cười thản nhiên, thấy lời mình vừa nói có chút nặng nề, vội tiếp lời: “Ta không phải có ý kia, ta chỉ là lo lắng, vạ nhất..... Ta đây chạy một chuyến, gặp tổ phụ một lần, ta cũng an tâm chút. Ta còn chưa từng làm tròn hiếu đạo trước mặt tổ phụ.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Không cần nhiều lời, chàng trước hết thử xin nghỉ đi. Ta sẽ thay chàng thu thập hành lý.”

Lục Giam thở dài: “A Dung.....”

Lâm Cẩm Dung vỗ vỗ cánh tay hẳn, thấp giọng nói: “Ta biết. Ta biết. Đi ăn cơm đi, nếu tính trở về, thì nên chuẩn bị một chút, ban đêm sớm nghỉ ngơi, thân thể khoẻ mạnh, mới có thể đi xa.”

Lục Giam trầm mặc một lát, ôm nàng cùng Nghị Lang vào trong lòng, thấp giọng nói: “Ta không ở nhà, nàng sẽ vất vả, ta sẽ ủy thác người chăm sóc các nàng.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Yên tâm đi.” Nàng không còn giống như kiếp trước, nay nàng cách xa hẳn, cũng có thể tự chăm sóc bản thân và Nghị Lang rất tốt.

353. Chương 356: Tháng Bảy

Lâm Ngọc Trân một hơi gửi đi ba phong thư, nghĩ Lâm Cẩm Dung dù thế nào cũng sẽ trở lại, vì thế ánh mắt nhìn về phía Tống thị bà tức cũng không giống như trước. Tống thị rất nhanh liền chú ý tới biến hóa này, đợi đến khi biết việc nàng làm thì không khỏi cười đau cả bụng.

Lã thị đang mang thai ngồi ở một bên, thật cẩn thận hỏi: “Bà bà cười cái gì vậy? Lúc này không nên để nữ nhân kia trở về, nếu nàng trở về, thật sự là khó giải quyết.” Hiện nay cả nhà đều đang đem hết toàn lực, muốn từ chỗ Lục lão ông cứu vãn hình tượng thất bại những lần trước, Lâm Ngọc Trân bên kia kế tiếp bại lui, lộ ra đều là xuẩn ngốc cùng không buông tha người khác, nếu Lâm Cẩm Dung đột nhiên trở về, ai nói được sẽ phát sinh biến hóa gì đây?

Tống thị cười nói: “Con thì hiểu cái gì? Hiềm khích nhất định sẽ xảy ra, Lâm Cẩm Dung căn bản sẽ không trở về, còn có thể oán hận cô cô nàng! Ai bảo nàng bị ép buộc.” Thật sự là ngu xuẩn mới về nhà. Đúng là không phải thân sinh, nếu là nàng, sao có thể khiến độc đinh ăn đau khổ này? Đừng vội nói tới Lục lão ông chưa từng mở miệng lên tiếng, ngay cả lên tiếng, nàng cũng chỉ có thể kéo dài thời gian thôi. Bà tức như vậy, mẫu tử như vậy, muốn không sinh hiềm khích cũng khó a. Huống chi, lúc này chỉ sợ vợ chồng son bên kia trong lúc đó cũng xuất hiện mâu thuẫn đi? Nàng đã làm mẫu thân, đương nhiên biết không có người nào nguyện ý ép buộc nhi tử mới sinh, nhưng nàng cũng biết tính tình của Lục Giam, tất nhiên là muốn làm tròn hiếu đạo.

Nếu Lâm Cẩm Dung về, trong lòng khó tránh khỏi oán hận Lâm Ngọc Trân, trên đường còn phải mạo hiểm phiêu lưu, nếu hài tử xảy ra chuyện gì, sẽ oán hận Lục Giam; Còn nếu Lâm Cẩm Dung không về, dù thế nào cũng sẽ bị người ta nói là bất hiếu, Lâm Ngọc Trân sẽ sinh oán hận, chỉ sợ Lục Giam cũng ngại nàng không hiểu chuyện, là bất hiếu. Chọn lựa thế nào đều khó a. Lâm Ngọc Trân đây là bản thân ép buộc chính mình a. Đúng là tầm nhìn hạn hẹp!

Lã thị suy nghĩ một hồi, xem như đã nghĩ cẩn thận, nhẹ giọng nói: “Xứng đáng a!” Trong lòng nhớ tới nhi tử để non kia của mình, không khỏi đôi mắt lại đỏ, hung tợn nói: “Người như thế, nên bị báo ứng.”

Tống thị biết nàng chỉ cái gì, ánh mắt dừng lại trên bụng nàng, lạnh lùng thốt: “Sự tình như thế đừng để xảy ra lần thứ hai. Con nên phân rõ chủ yếu và thứ yếu, chớ ép buộc, bằng không.....”

Lã thị vội đáp: “Nhi tức đã biết.”

Tống thị trầm ngâm một lát, thấp giọng phân phó: “Thời điểm nhàn rỗi thì nên cùng Tam đệ muội con qua lại nhiều hơn.”

Lã thị trong mắt lộ ra vài phần ghen tuông: “Nàng không thuận mắt con a.”

Tống thị trừng mắt liếc nàng một cái: “Nàng không thuận mắt con sao? Nàng nói thế với con sao? Nàng đối với con bất kính ư?” Năm đó. Lâm Ngọc Trân mới là chân chính khinh thường nàng mà? Nếu Lâm Ngọc Trân có một nửa lương thiện đúng mực như Khang Thị, nàng cũng sẽ không oán hận chán ghét Lâm Ngọc Trân như vậy.

Lã thị phần nộ nói: “Vậy thì không có.” Nếu là Khang Thị thì sao dám để nàng bắt được nhược điểm, nhưng dù Khang Thị chưa từng làm, nhưng nàng lại biết, Khang Thị xem thường nàng.

Tống thị liền đứng dậy: “Nếu không có, sao con biết nàng không thuận mắt con? Các con mới là cùng một nhà, đoàn kết mới có thể hưng thịnh, nếu để ta biết các con làm âm ỉ thì đừng trách ta không khách khí. Ta đến chỗ tổ mẫu con nhìn xem. Con hiện tại là nhàn rỗi nhất, lão thái thái mấy ngày nay cũng không có tâm quản giáo hai hài tử, con nên tốn chút tâm tư, đặc biệt là Nguyên Lang, hần đọc sách rất có thiên phú, đừng vội thả lỏng.”

“Vâng.” Lã thị vội đưa nàng ra ngoài, xoay người lệnh Tổ Cẩm: “Đi xem Đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia đang làm cái gì.”

Trong Tự Hiền các, Lục Kiến Trung cầm một bát sứ men xanh, cau mày nhìn vào trong đó, nước thuốc đen tuyền, đắng ngắt làm cho người ta run lên, chỉ một ngụm đã khiến hần rùng cả mình. Cau mày, vô hạn xót thương nhìn Lục lão ông: “Phụ thân, thuốc này rất đắng. Bằng không đổi một đơn thuốc khác?”

Lục lão ông trầm mặc vươn tay.

Lục Kiến Trung bắt đặc dĩ, chỉ đành đưa chén thuốc qua, Lục lão ông mày cũng chưa nhả lại một cái đã uống một hơi cạn sạch. Lục Kiến Trung cuống quýt đưa trà qua để hần súc miệng, lại dâng mứt hoa quả: “Phụ thân, người dùng đi.”

Lục lão ông tiếp nhận mứt hoa quả đưa vào trong miệng, hơi hơi nhúu mày: “Tam Lang đâu?”

Nghe hần hỏi Lục Kinh, Lục Kiến Trung vội đáp: “Đã nhiều ngày nay mưa nhiều, hần sợ nhóm nông dân sơ sẩy, lười biếng, liền hướng thôn trang đi tuần tra, chỉ huy người hần chế ngập úng. Đêm qua cũng không thấy trở về nhà.”

Lục lão ông gật gật đầu: “Tốt lắm, hần như vậy tốt lắm. Tuy rằng hần đọc sách bất thành, nhưng nếu có thể kiên định làm việc như vậy, thật vô cùng tốt.”

Lục Kiến Trung nghe hần nói như thế, trong lòng liền đau xót, mấy năm nay, vẫn đều yêu cầu Nhị phòng bọn họ kiên định làm việc, Đại phòng hưởng thụ, bọn họ vất vả, Lục Kiến Tân đối với chuyện trong nhà cơ bản chẳng quan tâm, chỉ giả mù sa mưa gửi vài thư nhà, đưa chút quà tặng trong ngày lễ, bên ngoài cũng không biết vụng trộm tích trữ tiền riêng biết bao nhiêu, Lâm Ngọc Trân khí thế bức người, để ý không buông tha, kiêu căng ương ngạnh, mọi chuyện đều phải bắt bọn họ nhường nhịn, ở trong mắt lão thái gia, có thể có công bằng hay không?

Lục Kiến Trung thở dài, nói: “Phụ thân, Đại Lang hồ đồ, làm chuyện sai lầm, Tam Lang thiên phú có hạn, Ngũ lang hiện giờ không rõ.....” Trong mắt rớt xuống hai giọt lệ: “Con trong lòng khổ sở a..... Chỉ sợ là nước sông ngày ngày rút xuống, càng ngày càng không được.” Hắn đang lấy lại công đạo cho Nhị phòng. Đại phòng phong cảnh như vậy, muốn cái gì có cái đó, vì sao không chứa lại chút cho Nhị phòng đây?

Lục lão ông trầm mặc nhìn thứ tử. Trước đó vài ngày hắn bệnh nặng, một ngụm đờm mắc trong cổ họng phun không ra, nuốt không được, thiếu chút nữa đã chết, là Lục Kiến Trung miệng đối miệng giúp hắn hút ra. Có thể làm như vậy được mấy người? Muốn nói Lục Kiến Trung bất hiếu, trong lòng không có người phụ thân như hắn, vậy thật đúng là không thể nói rõ.

Lục Kiến Trung thấy hắn trầm mặc không nói, vội thu lệ, miễn cưỡng cười nói: “May mắn hài tử Nguyên Lang đọc sách cũng không tệ lắm, tiên sinh nói hắn có thiên phú, tương lai của chúng con hơn phân nửa phải dựa vào hắn a.”

Lục lão ông “Ân” một tiếng, hồi lâu mới nói: “Vậy là tốt rồi, giáo dưỡng đứa nhỏ cho ổn.”

Lục Kiến Trung không có được đáp án mong muốn, trong lòng lạnh đi vài phần, thấp giọng nói: “Con đi xuống trước. Phụ thân cẩn thận nghỉ ngơi, buổi tối con lại tới bồi người.”

“Con bận nhiều việc, không cần mệt nhọc như vậy.” Lục lão ông hướng hắn vẫy vẫy tay.

Lục Kiến Trung nức nở nói: “Phụ thân nói với con như vậy, là còn trách con chăng? Con người luôn có lúc phạm hồ đồ, con đã sớm biết sai rồi..... Ngày sau sẽ dựa theo phân phó của phụ thân, thanh thần ổn định làm việc, cùng Nhị lang sống chung thật tốt.”

Lục lão ông nói: “Ta không trách con, đi đi.” Đợi đến khi Lục Kiến Trung lui ra, nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, từ dưới bàn lấy ra một tờ giấy, tinh tế nhìn một hồi, đề bút sửa thêm vào đó.

Tháng 7, thời tiết chuyển lạnh.

Hai con ngựa phong trần mệt mỏi xông vào thành Bình châu, hướng về phía Lục phủ. Vài gã sai vặt ngồi ở thêm đá trước cửa nói chuyện phiếm nghe được tiếng vó ngựa, đều ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lục Giam mặc áo sam phong trần mệt mỏi phóng ngựa hướng tới nơi này, có vài phần đại ra. Vẫn là một người tuổi lớn chút phản ứng kịp, lớn tiếng hét lên: “Nhị gia đã trở lại, Nhị gia đã trở lại!” Vì thế mọi người vây quanh đi lên, dẫn ngựa, vắn an, loạn thành một đoàn.

Lục Giam không quản gì, bỏ roi quăng ngựa, liền hướng tới Tụ Hiền các. Bên ngoài Tụ Hiền rừng trúc vẫn xanh tươi rậm rạp, Tụ Hiền các cửa khép hờ, im lặng, Lục Giam tìm lòng không được phóng nhẹ cước bộ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn xung quanh vào bên trong.

Trong viện một mảnh yên tĩnh, Đồng Nhi ngồi ở chỗ râm mát nghe được tiếng vang ngẩng đầu lên, thấy Lục Giam, trong mắt hiện lên một tia sáng, lập tức định mở miệng, Lục Giam vội hướng hắn làm thủ thế, Đồng Nhi hiểu ý, chỉ ra hành lang.

Hành lang tiếp theo có bày chiếc ghế nằm bằng gỗ trường đằng, Lục lão ông nằm trên đó đang ngủ, từ góc độ này của Lục Giam nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy một đầu tóc bạc trắng. Xoang mũi của hắn đột nhiên đau xót, hai năm trước, trên đầu Lục lão ông còn chưa thấy một sợi tóc bạc, năm trước, hắn trở về nhà, Lục lão ông tóc đã bạc trắng một nửa, nay đã bạc toàn bộ. Còn trở thành bộ dạng suy yếu này, sao không khiến lòng người chua xót đây!

Hắn nhẹ nhàng đi đến bên người Lục lão ông, Lục lão ông đang ngủ, hai hàng lông mày dày đậm gắt gao nhú cùng một chỗ, môi mím chặt, trên mặt còn mang theo đường cong kiên nghị, nhưng lại có thể nhìn ra vài phần đau khổ sâu muộn.

Đồng Nhi không tiếng động nâng cái ghế lại đây, Lục Giam ngồi xuống, im lặng bồi tở phụ hắn.

Gió thổi qua rừng trúc, phát ra một trận thanh âm sần sật dễ nghe, Lục lão ông đột nhiên bừng tỉnh lại: “Giờ nào rồi?”

“Đại để là giờ thân.” Lục Giam cầm tay hắn, quỳ xuống đất: “Tổ phụ, tôn nhi bất hiếu.”

Lục lão ông giống như ở trong mộng, dùng sức xoa xoa mắt, rồi không thể tin được nói: “Sao lại là con! Nhị lang, sao lúc này con lại ở đây?”

Lục Giam trong mắt hàm chứa lệ: “Tổ phụ, tôn nhi về thăm người. Người đã khỏe hơn chưa?”

Lục lão ông tâm tình kích động: “Tốt tốt, tổ phụ hết thấy đều tốt, mau đứng lên, mau đứng lên. Con.....” Ánh mắt từ trên người Lục Giam qua lại đánh giá một lần, thấp giọng nói: “Con gầy đi, trên đường thực vất vả đúng không?”

“Không vất vả.” Lục Giam nhìn hấn chỉ cười, tâm lại chua xót, Lục lão ông mới thật sự là gầy, hơi thở suy vong đã lộ ra từ da thịt, ước chừng, thật sự là không còn xa nữa.

Lục lão ông gắt gao nắm tay Lục Giam: “Sao con lại trở về? Bên kia con phải làm sao bây giờ?”

Lục Giam lại cười nói: “Tôn nhi thỉnh nghỉ bệnh, quan trên rất tốt.....”

Thủ trưởng cho dù tốt cũng không thể lằm công sự, thỉnh nghỉ bệnh, kia rõ ràng là nói dối, phạt bổng là thứ yếu, nếu như bị người bắt đuôi thì phải làm sao bây giờ? Chức quan này có được dễ dàng sao? Lục lão ông trầm mặc một lát, mạnh mẽ đẩy hấn ra: “Ai cho con tự chủ trương?! Ta còn chưa chết, con chạy về đây làm cái gì? Ai cho con đi?”

Lục Giam bị hấn đẩy một cái, có chút ngây người, lại tràn đầy cảm động, trên đời này có ai vì mình suy nghĩ nhiều nhất? Là Lục lão ông. Vì vậy thanh âm càng thêm nhu hòa: “Tổ phụ, tôn nhi nhớ người.”

Lục lão ông cười lạnh: “Nếu con thật sự nhớ ta, thật là vì ta suy nghĩ, sao lại tổn hại ý tứ của ta, mặc danh kỳ diệu chạy một chuyến này? Con lập tức cút trở về cho ta!”

Lục Giam khoanh tay mà đứng, một câu cũng không nói.

Phạm Bao nghe thấy đi tới, bước lên phía trước khuyên nhủ: “Lão thái gia, Nhị gia ngày đêm trở về, chính là muốn thăm người, lộ trình gần một tháng, không đến hai mươi ngày đã đến nơi, hôm nay trời chưa sáng đã dậy, đến bây giờ mới ăn vài bánh bao nguội ngắt, dù người bắt hấn trở về cũng phải để hấn nghỉ ngơi một chút chứ?”

354. Chương 357: Chống Đối

Lục lão ông trừng mắt Lục Giam không nói lời nào, ánh mắt đã trở nên mềm mại, trong cổ họng vẫn còn hơi thở hổn hển.

Lục Giam bình sinh lần đầu tiên, không phải là vẻ quy củ, mà là cợt nhả giúp Lục lão ông xoa ngực ấm lưng: “Tổ phụ, bất luận như thế nào, tôn nhi đã về đến đây, tốt xấu cũng nên để tôn nhi nghỉ hai ngày rồi đi, được không?”

Lục lão ông trong lòng rất cuộc là vui mừng, cố gắng chống đỡ không được bao lâu, bị Lục Giam lấy lòng, lại càng không thể miễn cưỡng, liền thở dài: “Ta khỏe mà, ngày mai con nghỉ một ngày, rồi sau đó trở về, muốn nghỉ cũng chờ khi lên thuyền rồi nghỉ.”

Lục Giam trầm mặc không nói, hấn từ xa trở về, ngày đêm vất vả, mục đích chính là muốn có thêm chút thời gian bồi Lục lão ông, nếu chỉ được ở lại một ngày, vậy sao có thể khiến người cam tâm? Hấn sẽ không đồng ý.

Hấn có tính tình gì, Lục lão ông rõ ràng nhất, thấy hấn không đáp lời, liền biết hấn căn bản không nghe vào, nhịn nhẫn, chỉ đành nhượng bộ: “Vậy thì nghỉ thêm một ngày, nếu không nữa thì ta sẽ đuổi người. Con chính là bất hiếu!”

Lục Giam còn muốn mở miệng nói chuyện, Lục lão ông đã đuổi hấn: “Đi mau, đi mau, trước tới chỗ tổ mẫu, mẫu thân con thỉnh an, rồi đến cùng ta nói chuyện.”

Lục Giam đành phải hành lễ cáo lui.

Hắn chân trước mới xuất môn, Lục lão ông liền ném ấm trà chén trà bên người xuống đất, mắng: “Rốt cuộc là ai gọi hắn về nhà? Phạm Bao, người lập tức điều tra cho ta! Tra không được người cũng đừng làm chức tổng quản này nữa!”

Phạm Bao vội vàng cáo lui, Lục lão ông vô lực nằm ở trên ghế, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Ai khiến Lục Giam mạo hiểm trở về? Hắn nghĩ tới Lục Kiến Trung cùng Tống thị.

Lâm Ngọc Trân đang chớp mắt, mông lung xuôi tai nghe Phương ma ma cùng Phương Linh ở bên ngoài thấp giọng nói chuyện, vài lần nhắc tới Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung, liền mở mắt ra: “Có chuyện gì?”

Phương ma ma tiến vào thật cẩn thận nói: “Hồi phu nhân, là Nhị gia đã trở lại.”

Lâm Ngọc Trân ngẩn ra, mạnh mẽ khởi động thân mình: “Hắn đã trở lại? Sao hắn lại trở về?” Nàng chỉ yêu cầu mẫu tử Lâm Cẩm Dung trở về, cũng không gọi Lục Giam về nhà mà.

Phương ma ma cười làm lành: “Nói là lo lắng lão thái gia, lúc này đã đến Tụ Hiền các. Sau đó mới đến thỉnh an phu nhân.”

“Nhị thiếu phu nhân đâu?” Lâm Ngọc Trân trực giác không tốt, đột nhiên cất cao thanh âm.

Phương ma ma ánh mắt chung quanh loạn chuyển: “Không có tới.”

Lâm Ngọc Trân không thở nổi... Ánh mắt trừng lớn, cuối cùng cười lạnh: “Tốt lắm! Tiền đồ của hắn cũng đều không cần! Thật sự là hiếu thuận, thật sự là săn sóc! Ta nuôi dưỡng nhi tử thật tốt, hiếu thuận với tổ phụ hắn... săn sóc thê nhi hắn, có điều trong mắt trong lòng vốn không có ta a!”

“Phu nhân!” Phương ma ma bước lên phía trước một bước, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Lời này nếu để người ta nghe thấy, rơi vào tai Lục lão ông, chẳng phải là sẽ không thoải mái sao? Mấy ngày nay... Nhị phòng hết lòng hầu hạ, đem Lục gia nhị lão đồ dễ bảo... chiều cổ vô cùng chu đáo, Lâm Ngọc Trân vốn là người phởn bò, không biết làm mấy chuyện lấy lòng này, dĩ nhiên bị thua kém, còn không để ý đúng mực nói lung tung như thế, thật sự là rất không sáng suốt.

Lâm Ngọc Trân thở phì phì cầm lược trong tay quăng lên bàn trang điểm.

Phương ma ma nhỏ giọng nói: “Phu nhân, vẫn là nên thu thập một chút đi.” Thấy nàng không phản đối, gọi mấy người Phương Linh tiến vào thay nàng rửa mặt chải đầu. Phương Linh mới cầm cây trâm cài lên đầu Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân liền một chưởng vung qua: “Hoa lệ như vậy làm cái gì? Hắn là khách quý sao? Ta không cần phải tới tận cửa tiếp đón hắn chứ?”

“Đổi cái khác.” Phương ma ma tim đập thành thịch, Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung không nghe lời Lâm Ngọc Trân, Lục Giam tự ra chủ ý chạy về đây... Một khi biết Lục lão ông tốt lành, trong lòng trong mắt sẽ đối đãi với dưỡng mẫu như Lâm Ngọc Trân thế nào đây? Kia cũng không phải là kẻ ngốc, chỉ cần cẩn thận suy nghĩ, có thể đoán được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, không oán hận, không phiền chán là chuyện không có khả năng. Nếu Lâm Ngọc Trân biết thu liễm, nói vài câu mềm mại cũng đành thôi, thái độ thế này, thế nào cũng sẽ thành trở mặt.

Phương Linh thay đổi một cây trâm bằng bạc: “Phu nhân, cái này được chứ?”

Lâm Ngọc Trân nhìn cái gì cũng không thuận mắt: “Ta nghèo túng vậy sao?”

Phương Linh tính tình tốt lại thay đổi cây trâm kiểu dáng đơn giản khác: “Vậy cái này thì sao?”

Lâm Ngọc Trân không nói... Phương ma ma nhanh chóng ra hiệu cho Phương Linh, Phương Linh vội cài trâm cho nàng, lấy gương cho nàng soi: “Phu nhân thấy thế nào?”

Lâm Ngọc Trân sầm mặt đứng lên: “Sao hắn còn chưa đến đây? Là muốn ta sai người đi thỉnh sao?”

Phương ma ma vội đáp: “Nhị gia đi trước đến Tụ Hiền các, lúc này ở chỗ của lão thái thái, hơn phân nửa là lão thái thái giữ lại nói chuyện, chắc là sắp đến rồi.”

Nếu là thân mẫu... Dù trong lòng tức giận, đã hơn một năm không gặp, làm sao có thể chờ đợi, lập tức sẽ hướng tới Vinh Cảnh cư, muốn sớm nhìn thấy nhi tử. Nhưng Lâm Ngọc Trân tính toán so đo, sao nàng có thể làm chuyện tự hạ thấp giá trị bản thân như thế? Đương nhiên sẽ ở trong phòng nghiêm nghiêm túc túc

chờ Lục Giam lại đây bái kiến thỉnh an. Chờ tới nửa ngày, mắt thấy sắc trời đã trễ, vẫn không thấy bóng dáng Lục Giam đâu, nàng càng chờ càng phát hỏa: “Đi, nhìn xem Nhị gia rốt cuộc đang bị ai giữ lại? Từ Vinh Cảnh cư đến nơi đây, cũng không mất đến nửa canh giờ a?”

Phương ma ma đau đầu không thôi, từ Vinh Cảnh cư đến nơi đây đương nhiên không cần tới nửa canh giờ, nhưng nếu Lục Giam cố ý muốn chần chừ, thực có khả năng sẽ tiêu tốn một canh giờ cũng chưa thấy đến mà.

Xưa đâu bằng nay, phu nhân sao lại không hiểu được đây? Cũng không dám không nghe lời Lâm Ngọc Trân, không khỏi sai người đi nhìn xem thế nào.

Lại qua thời gian một nén nhang, lúc Lâm Ngọc Trân đang nổi bão, ở gian ngoài rốt cục vang lên thanh âm bọn nha hoàn vẫn an Lục Giam, ngay sau đó, màn cửa bị nhấc lên, Lục Giam thần sắc lạnh nhạt đi đến, hành lễ vẫn an: “Con thỉnh an mẫu thân, mẫu thân hết thấy mạnh khỏe chứ?”

Lễ nghi như thường, Nhị gia tính tình hàm dưỡng vẫn là tốt lắm, Phương ma ma nhẹ nhàng thở ra, Lâm Ngọc Trân hiển nhiên cũng đã nhìn ra, lúc này cười lạnh: “Ta còn cho rằng ta phải đến cầu kiến Lục Nhị gia, mới có thể gặp được đây.” Cũng không bảo Lục Giam đứng dậy.

Lục Giam cũng không để nàng bảo, tự động đứng thẳng thân mình, vẻ mặt càng phai nhạt vài phần: “Mẫu thân thứ tội, tổ mẫu bên kia nhiều người, vì vậy con ở lại lâu một lát.”

“Con vất vả rồi. Nói vậy Tam thúc phụ cùng Tam thẩm nương của con đã ở nơi đó đúng không. Như thế nào, nói nhiều, khát nước không? Phương Linh, dâng trà ngon nhất cho Nhị gia.” Lâm Ngọc Trân cười lạnh, nặng nề nói mấy chữ trà ngon nhất. Nhiều người cái gì, đơn giản là Lục Kiến Lập cùng Đồ thị ở bên kia mà thôi.

Lục Giam đơn giản trầm mặc không nói. Hắn vốn biết tính tình của Lâm Ngọc Trân, thời điểm nhìn thấy Lục lão ông, hẳn liền hiểu được, Lâm Cẩm Dung đã đứng, suy nghĩ và hành động của Lâm Ngọc Trân không giống với bọn họ. Nhưng hắn nghĩ, có một cơ hội như vậy, để hắn hạ quyết tâm trở về thăm Lục lão ông cũng rất tốt. Cho nên vui mừng cùng kiên định càng nhiều hơn tức giận cùng phẫn nộ. Nhưng hiện tại nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Ngọc Trân, tâm tình đang vui vẻ cũng trở nên lạnh lẽo.

“Ta tần tần khổ khổ nuôi con lớn, vì con tìm tiên sinh tốt nhất, vì con theo học ở chỗ Chư tiên sinh, mà bỏ phụ thân ở lại đó một mình, từ Giang Nam đến nơi đây nhiều năm như vậy, là vì cái gì? Vì con khao khát công danh, không coi tiền đồ ra gì, muốn trở về thì cứ trở về sao? Trong lòng trong mắt con đến tột cùng có người mẫu thân như ta hay không! Đến tột cùng có phụ thân con hay không? Ta thấy nên viết thư cho phụ thân con, giáo huấn cho con chút đạo lý mới được.” Lâm Ngọc Trân nhìn thấy vẻ trầm mặc lạnh lùng quen thuộc trên mặt Lục Giam, trong lòng càng giận. Nàng vì cái gì? Từ Giang Nam tự do tự tại, phong cảnh thời tiết đẹp, từ bên cạnh Lục Kiến Tân trở lại chỗ Bình châu chim cũng khó sinh sống này, đến đây bước đi không xong, vẫn cô đơn nhốt tại trong viện, chịu đựng cơn giận không đầu của Tổng thị, bị Lục lão ông cùng Lục lão phu nhân soi mói chỉ trích, là vì cái gì? Không phải là vì hắn sao? Hắn lại đối với nàng như vậy!

Lục Giam hơi hơi nhíu mày: “Là mẫu thân viết thư bảo con trở về mà.”

Lâm Ngọc Trân tức giận quá mà cười: “Ta bảo con trở về? Ta là bảo A Dung mang theo Nghị Lang trở về! Con có chính sự phải làm, nàng nên thay con tần hiếu! Nhìn xem con làm chuyện gì? Các con thật cứng rắn”

“Nghị Lang mới được hai tháng! Trời nóng như vậy, đường thì xa.....” Lục Giam rốt cuộc nhịn không được, dựng thẳng lông mày đánh gãy lời của nàng: “Về sau hẳn lớn lên người hẳn sẽ hiếu kính là người, sao người lại nhẫn tâm như thế?” Hắn đã nhiều ngày không được nghỉ ngơi tốt, vốn đã không béo tốt, hiện tại càng gầy thêm, lông mày và ánh mắt vốn thanh tú hòa hảo, lúc này hiện ra phần nhiều là sắc bén cùng phẫn hận. Một đường đi xa, một đường lo lắng, cực độ mệt mỏi, tâm tình lại không tốt, tuy rằng cực lực đè thấp thanh âm, phẫn nộ cùng bất bình trong đó lại không ít.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ cường ngạnh va chạm với nàng như vậy, từ trước không hề vui vẻ, nhưng thời điểm biểu đạt bất mãn hay không vui, cũng chưa từng dùng thái độ thế này. Lâm Ngọc Trân sợ run một lát, càng thêm phẫn nộ, thuận tay cầm chén trà bên người ném vào Lục Giam, rít gào nói: “Ta thế nào

chứ, ta làm gì hấn chứ? Bất hiếu! Ta sẽ hại hấn sao? Có ma ma nha hoàn một đường hầu hạ, đa số cũng là ngồi thuyền, có thể thế nào chứ? Có thể thế nào? Ta bắt bọn họ giống người ngày đêm đi đường như vậy sao?”

Lục Giam không tránh né, để chén trà kia ném trúng. Chén trà nện ở trước ngực hấn, nước hắt vào người, sau đó rơi xuống, vỡ nát trên nền đá thanh chuyên.

Phương ma ma lúc này mới phản ứng lại, mạnh mẽ đi lên đau khổ khuyên bảo: “Phu nhân, bớt tranh cãi đi. Nhị gia, phu nhân thực không có ý tứ kia, chậm rãi nói chuyện thôi, không buộc nhất định phải về ngay lập tức, phu nhân cũng không có cách nào khác, cũng là muốn sớm gặp tiểu thiếu gia một chút thôi.....”

Lục Giam trầm mặc nhìn mảnh vỡ dưới chân, không đợi Phương ma ma nói xong, không nói được một lời, xoay người đi ra ngoài.

“Người đứng lại đó cho ta! Vong ân phụ nghĩa!” Lâm Ngọc Trân giận dữ, Lục Giam đi càng nhanh, giây lát đã không thấy tăm hơi.

Trong phòng chết lặng, Lâm Ngọc Trân tựa vào ghế khảm trai hoa lệ, vừa phẫn nộ lại thương tâm, đứng là sói, đứng là sói mà, nàng đã nuôi dưỡng một con sói, mới chỉ là một quan nhỏ bát phẩm đã không đem nàng để vào mắt, cứ như vậy trước mặt hạ nhân chống đối nàng, nàng còn có mặt mũi thể diện gì nữa đây? Nàng tuyệt đối không để loại tình huống này phát sinh lần nữa, nàng muốn.....

Không đợi nàng nghĩ nàng muốn như thế nào, đã có ma ma ở ngoài màn hình nói: “Đại phu nhân, lão thái gia thỉnh người lập tức đi Tụ Hiền các một chuyến.”

355. Chương 358: Đáng Thương

Lâm Ngọc Trân ngồi thẳng thân mình, lão thái gia lúc này gọi nàng đến làm cái gì? Nghĩ đến thái độ vừa rồi của Lục Giam, nàng có vài phần chột dạ, chỉ ngồi bất động.

Phương ma ma nhỏ giọng nói: “Phu nhân?”

Cũng không thể không đi. Trước khi viết thư, Lâm Ngọc Trân đã nghĩ tốt lí do thoái thác, lúc này bất quá là hồi tưởng sắp xếp lại một lần nữa, rồi đứng lên, ra vẻ lạnh nhạt nói với ma ma truyền lời: “Đi báo với lão thái gia, ta lập tức sẽ tới.”

Đợi ma ma kia đi rồi, Phương ma ma nhanh tiến lên nhắc nhở nàng: “Phu nhân, người đến bên kia, trăm ngàn lần đừng vì thống khoái bản thân mà nói chuyện. Mặc kệ thế nào, thủy chung vẫn là nhi tử...”

Lâm Ngọc Trân phiền chán trừng mắt nhìn nàng một cái, chỉnh lại châu sai, hướng tới Tụ Hiền các. Mới đến cửa Tụ Hiền các, chợt nghe thấy tiếng cười của hài tử, chính là Nguyên Lang cùng Hạo Lang ngồi ở hành lang đùa giỡn, vừa thấy nàng tiến vào, hai hài tử liền đồng thời ngậm miệng, Hạo Lang lập tức trốn ra phía sau Nguyên Lang, Nguyên Lang đứng dậy, gắt gao nắm chặt tay Hạo Lang, thấp giọng nói: “Thỉnh an tổ bá mẫu.”

Lâm Ngọc Trân từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, ngẩng đầu đi lướt qua bên người hai hài tử. Đến dưới màn hình, nghe Lục lão ông đang nói chuyện với người khác, liền nhẹ nhàng thở ra, bảo Đồng Nhi đi vào thông truyền.

Đồng Nhi đi vào lại không thấy ra.

Trong phòng vẫn truyền đến thanh âm của Tống thị: “Công công bớt giận, Đại tẩu cũng bất quá là hiếu thuận thôi. Dù biết người muốn gặp hài tử, người không nói, làm tiểu bối không biết cũng đành thôi, nhưng nếu biết, đương nhiên sẽ nghĩ mọi cách thỏa mãn nguyện vọng của người. Đại tẩu là như thế, Nhị lang cũng là như vậy, nếu không phải Nghị Lang tuổi còn quá nhỏ, thời tiết lại quá nóng, đường xá xa xôi, lúc này lão nhân gia người không phải đang được bé hấn sao?”

Giả mù sa mưa, giả bộ làm người tốt. Lâm Ngọc Trân thầm hận, cũng không lên tiếng trào phúng ở bên ngoài màn hình, lại càng không dám trực tiếp xông vào hoặc là rời đi, nàng chỉ có thể chờ, đồng thời cũng muốn nghe một chút Lục lão ông sẽ nói như thế nào.

Nhưng Lục lão ông chưa nói cái gì, Lục Kiến Trung đã tiếp lời: “Phụ thân, Nhị lang một đường vất vả, thân mình của người cũng không tốt, gia yến tối nay không uống rượu được không?”

Lục lão ông rót cục mở miệng: “Tiệc tối các con cứ an bài là tốt rồi, trước đi xuống đi.”

Trong phòng vang lên một trận thanh âm, Lâm Ngọc Trân mặt nhất thời nóng lên, để Lục Kiến Trung cùng Tống thị đi ra nhìn thấy nàng bị Lục lão ông bắt chờ ở nơi này, chẳng phải là mất hết mặt mũi sao? Nàng theo bản năng muốn rời đi, lại biết là không thể, vì thế trên mặt thần sắc càng thêm lãnh ngạo, lưng rất thẳng, cằm cũng nâng cao.

Mành cửa được nhắc lên, Lục Kiến Trung cùng Tống thị một trước một sau đi ra, liếc mắt một cái nhìn thấy nàng, phu thê hai người đều quý củ hướng nàng hành lễ vấn an :“Đại tẩu.”

Lâm Ngọc Trân gật gật đầu: “Ngô.”

Lục Kiến Trung một bộ dạng thành thật trung hậu: “Phụ thân tâm tình không tốt lắm, Đại tẩu...” Tống thị đẩy hẳn một cái, hướng tới Lâm Ngọc Trân cười: “Đại tẩu, chúng ta đi trước.” Vì thế gọi Nguyên Lang cùng Hạo Lang đứng một bên xem nào nhiệt: “Đi thôi.”

Mấy người đi xa một chút, Hạo Lang “Ha” một tiếng bật cười, Lục Kiến Trung gõ lên đầu hắn, thấp giọng mắng một câu: “Không quý củ, đáng đánh!”

Rõ ràng là mắng hài tử, Lâm Ngọc Trân lại thấy là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, trong lòng phiền chán, một ngụm ác khí mắc ở yết hầu, không thể đi lên cũng không thể nuốt xuống, vì thế phẫn hận vò chặt khăn tay, cúi đầu ho khan một tiếng, nhắc nhở Lục lão ông nàng đã đến, đang chờ ở bên ngoài.

Trong phòng lại im ắng, không có nửa điểm tiếng động.

Hoàng hôn dần dần dày đặc, ánh sáng ảm đạm, hạ nhân lui tới ở hành lang đốt đèn, đem vẻ quẩn thái của nàng nhìn xem rành mạch. So với ở trước mặt mọi người đánh nàng một bạt tai còn khiến người ta khó chịu hơn, Lâm Ngọc Trân chịu không nổi, đánh bạo thấp giọng nói: “Công công, người bảo nhi tức tới nghe dạy bảo, nhi tức đã đến.”

Trong phòng một tiếng thanh thúy vang lên, dường như là cái gì đó rơi xuống đất vỡ thành mảnh nhỏ. Lâm Ngọc Trân run lên, gắt gao ngậm miệng.

“Nhị gia!” Có người ở đại môn gọi một tiếng, Lâm Ngọc Trân cảm thấy cái lạnh từ lòng bàn chân len vào tim, lặng lẽ liếc mắt một cái, nhìn thấy một góc áo choàng màu xanh nhạt lấp ló lướt qua cửa, không thấy được người. Xem ra là Lục Giam đến đây, phát hiện sự tình không đúng, nhanh chóng rời đi. Không có mặt đối mặt, rốt cuộc vẫn để lại vài phần thể diện, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Tiến vào.” Lục lão ông đã mở miệng.

Trong phòng ánh đèn sáng tỏ, Lục lão ông thẳng tắp ngồi ở phía sau bàn gỗ tử đàn, ánh mắt thâm nghiêm nhìn nàng, vô cùng uy nghiêm. Mọi nhuệ khí của Lâm Ngọc Trân đều tan đi, trước đó muốn nói gì đã quên hết, không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể chĩnh đốn trang phục hành lễ, cúi đầu, ủy khuất gọi một tiếng: “Công công.”

Một tiếng cười lạnh. Lục lão ông chậm rãi nói: “Hóa ra con vẫn nhớ rõ ta là công công của con.”

Lâm Ngọc Trân đứng dậy: “Con.....”

“Ta cho con đứng lên sao?” Thanh âm không nhẹ không nặng, ẩn chứa vẻ trầm trọng.

Lâm Ngọc Trân ủy khuất lại cúi hạ thân.

“Quỳ xuống.”

Lâm Ngọc Trân chân mềm nhũn, thành thành thật thật quỳ xuống, đồng thời nước mắt khuất nhục cũng ào ào túa ra, chảy đầy mặt.

Lục lão ông trầm mặc nhìn nàng. Hài tử này, mười lăm tuổi đã bước vào cửa nhà hắn, hắn còn nhớ rõ nàng khi đó mặc la y hồng nhạt, cầm một cành hoa sen, cười dài đem vào trong phòng hắn và Lục lão phu nhân, thân thiết gọi công công, bà bà, mang theo vẻ mặt kiêu lạc ở trước mặt bọn họ không chút nào xa lạ mà

làm nũng. Sau đó được gả vào cửa, Tống thị cũng tốt, Đồ thị cũng tốt, nhưng ở trước mặt bọn họ đều là một bộ dạng mộc mạc lằng lằng, đương nhiên không thể so sánh với nàng.

Bọn họ không có nữ nhi, đối với nữ nhi thế gia này, từ lúc nàng được sinh hạ đến khi được gả vào sẽ là người trong nhà thì luôn mang theo vài phần thiên vị, tuy rằng biết nàng có rất nhiều khuyết điểm. Bởi vì soi mói qua đi vẫn tiếp nhận, không bằng sớm tiếp nhận luôn, bằng không sẽ không có ngày lành, huống chi thời điểm đó nàng cũng không có bộ dạng như hiện tại, trưởng tử của hần cũng biểu hiện thực vừa lòng đối với cuộc hôn nhân này. Nhưng oa nhi liên tiếp chết non, nữ tử dù kiên cường chỉ sợ cũng sẽ sợ hãi mà dần dần thay đổi.

Hần không biết Lâm Ngọc Trân những năm gần đây rốt cuộc có bao nhiêu khổ sở, có bao nhiêu ủy khuất, nhưng hần đã vì nàng làm nhiều việc. Hiện tại nàng muốn lướt qua hần, ngu ngốc, hủy hoại bảo bối của hần, hần không chịu nổi. Cho nên Lục lão ông tâm địa cứng rắn, lạnh lùng nói: “Ngu xuẩn!”

Lâm Ngọc Trân không dám tin, nhiều năm qua, Lục lão ông cũng tốt, Lục lão phu nhân cũng tốt, mặc dù là tức giận nàng, mắng nàng, vẫn đều nói năng tử tế, chưa từng dùng từ ngữ như vậy. Từ đầu gối truyền đến đau đớn, rõ ràng nói cho nàng biết, đây là sự thật.

Lục lão ông lạnh lùng thốt: “Nói vậy người là nóng nảy, sợ ta đột nhiên sẽ chết, chỉ còn lại một mình người, đấu tranh với nhiều người như thế, để cho người khác chiếm hết mọi lợi thế. Cho nên người trăm phương nghìn kế muốn thân chất nữ của người gấp gấp trở về, giúp người tính kế, có thể chiếm lợi nhiều hơn một chút.”

Lâm Ngọc Trân ngẩng đầu lên, mang theo thanh âm giải thích: “Công công, nhi tức không nghĩ như vậy……”

Lục lão ông cười: “Ta biết, đồ cưới của người dày, nhưng tuyệt đại đa số đều cho A Vân. Chất nữ của người đồ cưới càng dày hơn, nhưng cuối cùng vẫn là của nàng, người cầm giữ không được nàng. Nhị lang có trí tuệ, trong trường hợp đó người lại sợ hần đối với người lòng mang oán hận. Người muốn người có thể khiến cho bọn họ đều sợ người, không cho những người khác trong nhà này lướt qua người, có phải vậy hay không?”

Lâm Ngọc Trân sắc mặt trắng bệch: “Con không có! Con chỉ là……”

Lục lão ông không cho nàng cơ hội biện giải, tiếp tục nói: “Người bảo A Dung đem Nghị Lang mang về nhà, trừ bỏ để nàng giúp người trừ tính ra, người có phải cũng muốn ôm lấy hài tử đi để nuôi dưỡng không? Nuôi lớn rồi, cũng chỉ có thể thân cận với người? Ta nói cho người biết, với tính tình này của người, sẽ không thể thân cận nổi. Không có người nào có thể dễ dàng tha thứ người được lâu.”

Lâm Ngọc Trân ánh mắt mạnh trợn to, môi xám trắng run run: “Con không có. Là bọn họ tính kế con.”

Lục lão ông nhú mày, yên lặng nhìn nàng, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng: “Thôi, nói với người cũng không thông.” Nói xong đứng dậy tránh ra.

Lâm Ngọc Trân không biết làm sao có được dũng khí, lớn tiếng nói: “Công công, người nói đúng, nhi tức sợ nhất chính là người chết đi.” Lục lão ông luôn che chở nàng, đây là sự thật.

Lục lão ông cước bộ dừng một chút, tựa vào Đồng Nhi tiến đến đỡ hần, thấp giọng nói: “Người cứ như vậy, sẽ không có người giúp người. Người nhớ cho kĩ, Nhị lang là hy vọng của Lục gia, ta không cho người động đến hần. Chỉ một lần này thôi, không được có lần sau. Nếu hần vì người mà xảy ra sai lầm gì, thì sẽ không có ai bảo hộ được người nữa đâu.”

Nghe được phía sau tiếng bước chân càng ngày càng xa, mọi thanh âm đều cách xa nàng, bốn phía một mảnh trống rỗng, im lặng đáng sợ, Lâm Ngọc Trân gục trên mặt đất, rơi lệ đầy mặt. Đã từng này tuổi, nàng cái gì cũng đều không có, cái gì cũng không thể giữ lại.

Lục lão ông đi ra Tự Hiền các liền gặp được Lục Giam, Lục Giam im lặng đứng ở bên rừng trúc nhìn hần, môi giật giật, như là muốn cùng hần nói cái gì đó, lại không thể nói ra, chỉ tiến lên đỡ cánh tay hần, tổ tông hai người dọc theo đường mòn trong rừng trúc đi về phía trước.

Gió đêm thổi qua rừng trúc, cành trúc diệp thanh sần sật rung động, Lục lão ông xoay người ho khù khụ, Lục Giam chạy nhanh đỡ lấy hần, đem thân mình canh chừng ngăn trở, một bên giúp hần vượt lưng, một

bên lệnh cho gã sai vặt: “Đi lấy áo choàng đến đây.” Lại hỏi Lục lão ông: “Tổ phụ, bằng không đừng đi nữa, bảo mọi người chuyển đến đây?”

Lục lão ông kịch liệt ho khan một trận, mới chậm rãi thẳng thắn thân mình, đi lên phía trước hoạt động bước chân, cười nói: “Không sao, bất quá là hít phải một ngụm gió lạnh, bị sặc thôi.”

Lục Giam ánh mắt chưa xót, trong cổ họng giống như bị nhúm bông bịt chặt, im lặng chờ người bước đi.

Lục lão ông đi vài bước, thấp giọng nói: “Nhị lang, mẫu thân con cũng là người đáng thương.”

Lục Giam trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Nàng tốt xấu cũng đã nuôi lớn tôn nhi, cũng là thân cô cô của A Dung.”

Hắn không giống Lâm Ngọc Trân, thậm chí không hề thích Lâm Ngọc Trân, chính là bởi vì đủ loại nguyên nhân sẽ không bạc đãi nàng. Quên đi, Lục lão ông hít một tiếng: “Ta đối với con vẫn rất yên tâm.” Dừng một chút, thấp giọng nói: “Nhị lang, một cây làm chẳng nên non, con đáp ứng ta, đừng cùng Nhị thúc phụ bọn họ so đo. Tổ phụ, tổ phụ, cảm kích con a.”

Lục Giam hơi hơi nhíu mày, hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu: “Tổ phụ yên tâm.”

Lục lão ông trong mắt chiếu ra vài phần sáng rọi, gắt gao nắm lấy tay hắn, cười nói: “Ta yên tâm, có thể gặp con một lần này, thật tốt.”

356. Chương 359: Bái Phỏng

Lâm Ngọc Trân đến mặt trời lặn vẫn không tham dự gia yến vì Lục Giam đón gió tẩy trần, cũng không có người hỏi nàng. Tiệc tan, Lục Kiến Lập cùng Đồ thị xem xét một chỗ trống, lôi kéo Lục Giam hỏi thăm tình hình của Nghị Lang, Đồ thị đau lòng mắng Lâm Ngọc Trân: “Độc phụ, mặc dù là không đau lòng cho con, cũng là nhĩ tử mới sinh của thân chất nàng, sao lại nghĩ thể cơ chứ! Nàng xứng đáng a, theo lời ta nói, lão thái gia nên phạt nàng một chút, cứ như vậy nhẹ nhàng buông tha nàng, thật sự là làm cho người ta không phục.”

Lục Giam khẽ nhíu mày, đánh gãy lời nàng: “Lục đệ nay thế nào?”

Lục Kiến Lập vội nháy mắt với Đồ thị, ý bảo nàng đừng nói lung tung nữa, Đồ thị trong lòng căm giận, nhưng chỉ có thể cười mà đáp: “Hoàn hảo, tóm lại so với Tam đệ con còn lọt vào mắt tiên sinh hơn.”

Lục Giam xem như thả tâm, nghiêm mặt nói: “Còn cần hắn chịu khổ nhọc, cố gắng học bài.”

Lục Kiến Lập liên tục gật đầu: “Nhị lang nói đúng, nói đúng.”

Lục Giam thấy hắn gật đầu giống như gà mổ thóc, không cần nói là thân phụ, ngay cả tư thế của thân thúc phụ cũng không có nửa điểm, lòng thật sự chua xót, nhất thời không tìm thấy chuyện để nói, chỉ tiếp lời: “Chỉ cần Lục đệ có tiền đồ, ta cũng an tâm.”

Lục Kiến Lập cùng Đồ thị đều trở nên trầm mặc, Lục Giam cùng hai người mặt đối mặt một lúc, lại không biết nói gì, chỉ có thể xấu hổ qua loa cho xong việc. Ngày hôm sau thức dậy, sáng sớm đi thăm Lục lão ông, lại đến Lâm phủ một chuyến, đi tìm Lâm Thế Toàn, dựa theo ý tứ của Lâm Cẩm Dung, hẹn ước Lâm Thế Toàn cùng hắn lên kinh.

Tháng 7, tuy nói thời tiết dần dần chuyển lạnh, thực tế giữa trưa vẫn thực nóng. Đông viện hoa cúc đã sớm nở rộ, bồ đào trong chính viện lại chín, nặng trĩu treo đầy cành.

Nghị Lang đã học được cách xoay người, thường xuyên y y nha nha nói không ngừng, biểu hiện thập phần hoạt bát, Lâm Cẩm Dung cực kỳ yêu thương hắn. Chỉ cần thời tiết tốt, vừa nhàn rỗi sẽ bế hắn đi dạo trong sân phơi nắng chỉ hoa cỏ sâu trùng cho hắn xem, cùng hắn nói chuyện, Nghị Lang thì dùng phương thức của mình y y nha nha trả lời nàng. Một lớn một nhỏ hồ đồ trao đổi, người bên ngoài nhìn cũng là thập phần náo nhiệt.

Phan thị thấp giọng nói với Sa ma ma: “Ma ma, thiếu phu nhân thật là kiên nhẫn, giống như là nghe hiểu được tiểu thiếu gia nói gì vậy, cũng tin tưởng tiểu thiếu gia có thể nghe hiểu nàng nói nha, thật vui.”

Sa ma ma cười nhìn mẫu tử Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, mị mắt vui đầu tiếp tục thêu thùa. Đậu Nhi lại gần thấy thứ bà làm là hài sắc thạch thanh trên mặt có thêu chữ Thọ, liền biết là làm cho Lục lão phu nhân, vì vậy cười nói: “Ma ma, cẩn thận ánh mắt nha, mệt như vậy, không bằng để ta giúp người làm được không?”

Sa ma ma lắc đầu: “Cũng không vội, cứ từ từ làm, chỉ cần có thể trước khi đến năm mới mang về là tốt rồi.” Sau đó khe khẽ thở dài, trong giọng nói hơi có chút cô đơn. Người nhà người quen của nàng đều ở Bình châu, nơi này đúng là rất tịch mịch.

Lâm Cẩm Dung nghe thấy rõ ràng quay đầu cười nói: “Ma ma, bằng không, mùa thu năm nay người và ta cùng trở về đi?”

Sa ma ma hơi hơi có chút ngạc nhiên, nàng nghĩ đến Lục Giam đã đi một chuyến, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, Lâm Cẩm Dung đại khái sẽ không lại một mình mang theo Nghị Lang trở về. Xem Lâm Cẩm Dung như vậy, thật giống như là đang nói giỡn vậy. Do đó cũng theo ý Lâm Cẩm Dung mà đáp lời: “Tốt lắm a, thiếu phu nhân đi tới đâu, lão nô liền theo tới đó a.”

Lâm Cẩm Dung cười quay đầu lại, nên thu thập hành lý, chờ Lâm Thế Toàn vừa đến, thì phải xử lý thỏa đáng mọi chuyện.

“Thiếu phu nhân, bên ngoài có vài khách nhân.” Lục Lương gia dẫn theo một rổ hạch đào mới hái tiến vào, cười nói: “Đây là thủ lễ khách nhân đưa.”

“Đúng là hoa quả tươi. Là ai vậy?” Lâm Cẩm Dung gần đây ít khi xuất môn, trừ bỏ ngẫu nhiên đi cửa hàng một chuyến, đáp ứng đám người Trương San nương mời ra ngoài uống trà trò chuyện, cơ bản không ra khỏi cửa, xã giao tự nhiên cũng thua kém hơn lúc trước Lục Giam ở nhà nhiều.

Lục Lương gia khoa tay múa chân: “Là một tiểu nương tử mặc tố y, đại khái mới chỉ 10 tuổi, mang theo nha hoàn hơn 10 tuổi và một vị lão ma ma, ngồi trên xe trâu a. Nói là họ Mai, người mặc dù trắng trong thuần khiết, nhưng nô tỳ xem xét khí độ rất khá.”

Lâm Cẩm Dung nao nao, rốt cuộc đã tìm tới cửa. Họ Mai, tiểu nương tử 10 tuổi, một mình xuất môn làm khách, trừ bỏ Huệ nương nhà Mai Bảo Thanh ra thì là ai được chứ? Nếu là Mai Bảo Thanh đến, nàng có thể từ chối nói là Lục Giam không có nhà mà không gặp, nhưng tiểu cô nương đến đây, nàng lại không thể không gặp, vì vậy đành phải nói: “Thỉnh nàng tiến vào.”

Mai Huệ nương một đường đi tới, lãnh đạm đánh giá chung quanh, khi đến chính viện, nhìn thấy cây bồ đào trĩu quả kia, ánh mắt liền thay đổi. Có một chuỗi bồ đào cách đỉnh đầu nàng không tới một tấc, từng quả no đủ, phi trên có một tầng lông toe mịn màu trắng, rất đáng yêu, nàng chỉ cần nhẹ nhàng với tay là có thể chạm vào. Không biết ăn có ngon không a? Khoang miệng tự nhiên tiết ra nước bọt, con sâu trong bụng không ngừng kêu, nàng cơ hồ đã muốn vươn tay, lại rút trở về, cố gắng thẳng lưng, nghiêm túc đoan trang hướng tới phía trước.

Lâm Cẩm Dung đứng ở đình viện nhìn nàng cười: “Huệ nương, hôm nay sao lại rảnh rỗi như vậy?”

“Huệ nương vẫn an lành.” Mai Huệ Nương trên mặt lộ ra tươi cười thản nhiên, trong suốt thi lễ: “Ngày ấy nhận được thẩm chiếu cố, sớm đã muốn đến bái tạ, tiếc rằng trong nhà có việc, không thể không kéo dài tới hiện tại. Mong rằng thẩm đừng chê ta đường đột.”

Lâm Cẩm Dung vội đỡ lấy nàng, ý bảo nàng ngồi xuống bên cạnh mình: “Lại đây ngồi. Đến chơi là tốt rồi, còn mang lễ vật làm gì?”

Mai Huệ Nương cảm tạ, cười nói: “Một chút lễ mọn, chỉ là nhắc tay chi lao, nhưng cái khó là tươi mới, hương vị cực kỳ ngon ngọt. Cho nên mang lại đây để thẩm và tiểu đệ đệ nếm thử. Thẩm có khỏe không, tiểu đệ đệ có ngoan không?”

Nàng hôm nay hoàn toàn không giống với bộ dạng sầu khổ bất hảo ở trước mặt Mai Bảo Thanh ngày ấy, hiện tại là một tiểu thục nữ có hiểu biết, có sự thành thục vững chắc mà hài tử cùng tuổi ít đứa có. Lâm Cẩm Dung nhìn bộ dạng người lớn này của nàng, nhớ tới Mai Bảo Thanh nói hần thường xuyên không ở nhà, nữ hài tử lại mất mẫu thân, có chút thương hại, liền gọi Phan thị bế Nghị Lang ra cho nàng xem.

Mai Huệ Nương không chuyển mắt nhìn Nghị Lang một hồi, từ cổ tay cởi ra vòng tay bằng vàng, đeo vào nơi cổ tay cho Nghị Lang: “Tiểu đệ đệ bộ dạng thực sự phúc khí, nói đến ta gọi hần một tiếng đệ đệ, cũng là trèo cao, nếu đã gặp mặt, phải tặng cho hần lễ gặp mặt. Là ta từ nhỏ đeo đến bây giờ, cũng sắp chật rồi, cho hần rất thích hợp.”

Lâm Cẩm Dung vốn không muốn, nghe nàng nói đến hai chữ trèo cao, liền đem lời đã đến bên miệng nuốt trở vào, ra hiệu cho Đậu Nhi, lệnh Anh Đào: “Đi hái mấy cành bồ đào chín đem tới đây.”

Anh Đào đáp ứng, cầm rổ cũng cây kéo, vui vẻ đi chọn bồ đào, Mai Huệ Nương ngửa đầu nhìn, mãi mãi cực kỳ hâm mộ. Rốt cuộc vẫn là tiểu nữ hài nhi, ước chừng ở nhà cũng bị câu thúc, Lâm Cẩm Dung cười nói: “Cây bồ đào tự trồng so với bên ngoài thơm ngon, lại sạch sẽ, nếu Huệ nương không chê, liền lại đây chọn một ít mang về?”

Mai Huệ nương nhân tình sáng lên, thử nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, thấy nàng nhìn mình cười, ánh mắt nhu hòa, không giống là nói giỡn, liền được cổ vũ, nóng lòng muốn thử: “Tốt lắm!” Lời còn chưa dứt, vị lão ma ma đi theo bên người kia dĩ nhiên cúi đầu ho khan một tiếng, Mai Huệ nương ánh mắt nhất thời thay đổi, mang theo bảy phần phần hận, ba phần nổi giận.

Lâm Cẩm Dung vốn tưởng rằng nàng sẽ không đi hái bồ đào, nàng lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, khóe mắt khiêu khích nhìn lão ma ma kia, cười dài nói: “Đa tạ phẩm thành toàn cho ta, ta sáng sớm tiến vào thấy đã thềm ăn rồi.” Vừa nói, vừa đứng dậy tiếp nhận cây kéo Song Phúc đưa tới, kiêu kiêu lạc lạc đi cầu Lâm Cẩm Dung: “Thẩm dạy ta đi, thế nào mới là quả chín?”

Lão ma ma kia sắc mặt xanh mét, nhưng lại e ngại Lâm Cẩm Dung nên không tiện tiến lên ngăn đón. Lâm Cẩm Dung chỉ coi như không thấy, cười mang theo Mai Huệ nương tiến lên, chỉ một quả bồ đào cho nàng xem, Mai Huệ nương vẫn còn tâm tính tiểu hài tử, muốn cất xuống. Lão ma ma thấy nàng đã cất hơn mười cành còn không muốn dừng tay, thật sự nhịn không được, nhắc nhở nói: “Tiểu thư!”

Trong giọng nói ngậm có ý uy hiếp. Mai Huệ nương nhướn lông mày, sau đó lại trầm mặc, phần nộ thả cây kéo, nói: “Thẩm, ta nhất thời hứng thú, hái quá nhiều, người sẽ không chê ta thất lễ chứ?”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Bồ đào trong viện của ta hàng năm đều kết trái rất nhiều, ta đang lo tìm không thấy người giúp ăn bớt, con hái bao nhiêu thì cứ lấy về bấy nhiêu, ta cầu còn không được.”

Mai Huệ nương nhìn nàng một hồi, nghiêng đầu thật tình thật lòng nở nụ cười. Lại ngồi ước chừng non nửa canh giờ, vị lão ma ma kia lại ho khan một tiếng, Mai Huệ nương lưu luyến đứng dậy: “Quấy rầy thẩm đã lâu, ta cần phải trở về.”

Lâm Cẩm Dung giữ nàng lại, nàng chỉ cúi mắt không chịu, mềm mại nói: “Lần sau ta lại đến, thẩm còn tiếp đãi ta là tốt rồi.”

Lâm Cẩm Dung thở dài, từ trong tay Đậu Nhi tiếp nhận một đôi vòng Thước Châu kết thành trang sức: “Lần trước gặp mặt không có nhiều thời gian, bên người chưa từng mang theo lễ gặp mặt thích hợp cho con. Đây là thứ ta làm lúc nhàn hạ, mặc dù không đáng giá nhưng cũng có chút thú vị, Huệ nương đừng ghét bỏ.”

Mai Huệ nương giương mắt nhìn, trang sức này vốn là Lâm Cẩm Dung làm để tặng Lâm Lưu Nhi, dùng là thước châu tinh tế kết thành hình tiểu bạch hổ, dùng bông trắng mềm mại, vừa đáng yêu lại tinh xảo, đúng là thứ yêu thích nhất của nữ hài tử ở độ tuổi này, thật sự rất thích, vừa tiếp nhận, vừa nói: “Sao ta lại không biết xấu hổ mà nhận đây?”

Lão ma ma kia lại ho khan một tiếng, Mai Huệ nương mặt mày bất động, quan tâm nói: “Ma ma thấy không thoải mái sao?”

Lão ma ma cúi mắt nói: “Tạ Đại tiểu thư lo lắng, lão nô khỏe lắm.”

Mai Huệ nương không để ý tới nàng nữa, nghiêm túc cùng Lâm Cẩm Dung nói đa tạ, cười bảo: “Thẩm, lần sau ta tới tìm thẩm pha trà, được không?” Một đôi mắt hắc bạch phân minh thể nhưng mang theo vài phần cầu xin.

Hài tử này, ước chừng mất mẫu thân rồi nên sống cũng cô đơn. Lâm Cẩm Dung đối với đôi mắt kia của nàng không thể thốt nên lời cự tuyệt: “Chỉ cần trưởng bối nhà con đồng ý, thì con cứ đến đây.”

Mai Huệ nương vui vẻ rời đi.

Sa ma ma nói: “Người nhà này thật là kỳ quái, để ột hài tử nhỏ như vậy một mình đến làm khách.”

Lâm Cẩm Dung cầm vòng tay trên cổ tay Nghị Lang nhìn kỹ, là vàng mười, thợ khéo tinh tế, lại là từ cửa hàng vàng bạc của Đường gia. Mai Huệ nương chỉ là một tiểu hài tử, đương nhiên sẽ không mặc danh kỳ diệu chạy đến làm khách một người xa lạ, rõ ràng chính là ý tứ của Mai Bảo Thanh. Mai Bảo Thanh, ước chừng là tính ra mặt cùng Lục Giam lui tới, mà bên này, thì để nữ nhi mười tuổi thay thế thế tử đã mất của hần cùng nàng kết giao, thoạt nhìn thật sự là bộ dạng muốn trở thành bằng hữu

357. Chương 360: Hồi Kinh

Ba ngày sau khi Mai Huệ nương đến chơi, đó là trăm ngày của Nghị Lang, vì Lục Giam không ở nhà, Lâm Cẩm Dung không mở tiệc chiêu đãi khách, chỉ lệnh chuẩn bị một bàn đồ ăn, chủ tớ vài người thay Nghị Lang nho nhỏ chúc mừng một phen. Trong lúc đó, mọi người xuất ra toàn bộ chiêu thức đùa với Nghị Lang, Nghị Lang lần đầu tiên cười lên tiếng.

Sau đó Mai Huệ nương lại tới thêm hai lần, một lần cầu Lâm Cẩm Dung dậy nàng pha trà, một lần lại cầu Lâm Cẩm Dung thổi sáo, mỗi lần đến đều chỉ ngồi lắng nghe chơi khoảng một canh giờ, mang thủ lễ cũng bất quá là chút hoa quả tươi tắn thường, nếu không nữa thì chính là điểm tâm nàng làm, nửa điểm không xa cách, lại có vẻ rất nhân tình. Lâm Cẩm Dung mặc dù để phòng Mai Bảo Thanh, nhưng cũng không quá phản cảm phương thức kết giao như thế, mỗi lần đều nhiệt tình tiếp đãi tiểu cô nương này.

Tới giữa tháng 8, Lục Giam đã đi hơn 40 ngày, Lâm Cẩm Dung mặc dù không biết hần cùng Lâm Thế Toàn có thể gặp trở về qua tiết hay không, nhưng cũng sớm chuẩn bị, muốn nào nhiệt trải qua cái tiết này, mở tiệc chiêu đãi đám người Diêu Trác một phen, bất luận sau này như thế nào, coi như là tụ tập một hồi.

Bánh Trung thu là từ quán điểm tâm nổi tiếng nhất trong kinh làm ra, lại mua rượu ngon từ Phong Nhạc lâu, cộng thêm hoa quả tươi ngon như thạch lựu, lê, hạt dẻ, bồ đào, trang bị vô số lễ hộp, để hai người Lục Lương cùng Lâm Quý cầm danh thiếp của Lục Giam, đưa lễ vật đến nhà hay lui tới cùng quan trên của Lục Giam.

Ngày 14, Hứa Hạnh nương tặng đáp lễ, ngoài bánh Trung thu và rượu ra, còn có quả quýt và cam vận chuyển xa xôi về. Anh Đào rửa sạch một quả cam chín đỏ nhất, cầm trên chọc Nghị Lang, Lâm Cẩm Dung nhìn thấy, không khỏi nhớ tới năm trước nàng hoài thai Nghị Lang, thềm chùa, Lục Giam chung quanh vì nàng tìm mua quả cam về, liền nhin không được hỏi Lục Lương gia: “Gần đây trong kinh thật khô ráo, cũng không biết ở địa phương khác có mưa hay không, nước sông có bị ảnh hưởng gì không.”

Lời ngầm là không biết Lục Giam một đường có bình thuận hay không, Lục Lương gia đã nhiều tuổi, tất nhiên là biết vương bận trong lòng của thiếu phu nhân không chịu hỏi thẳng ra, liền ôn hòa cười nói: “Hôm qua có người đưa ngao cua đến, nói là xác thực có mưa, nước sông cũng tăng lên một chút, nhưng không có gì, sẽ không trì hoãn việc đi thuyền.” Dừng một chút, lại nói: “Lục Lương hai ngày nay đều chờ ở ngoài thành, một khi nhìn thấy Nhị gia trở về, lập tức sẽ trở về bẩm báo thiếu phu nhân.”

“Vất vả.” Lâm Cẩm Dung cười, tiếp nhận quả cam trong tay Anh Đào trên chọc Nghị Lang, Nghị Lang lại không có hưng trí, liền đem ánh mắt nhìn nàng, mở rộng cái miệng nhỏ nhắn “Nga nga” lấy lòng nàng, giống như lúc mỗi ngày hần được đi dạo phơi nắng trong sân vậy.

“Bảo bối muốn đứng lên sao?” Lâm Cẩm Dung trong lòng mềm nhũn, bế hần du ngoạn trong viện, mới ra cửa, gương mặt mồm mỉm của Nghị Lang lộ ra vài phần vui mừng, vung tay nhỏ béo lùn chắc nịch, đem cái trán nhẹ nhàng cọ cọ Lâm Cẩm Dung. Đứa nhỏ này càng ngày càng lớn, Lâm Cẩm Dung trong lòng đột nhiên vừa chua xót lại chất chứa, khổng chế không được hàm chứa lệ, cười dùng sức hôn lên trán của Nghị Lang.

“Ai nha, sao lại khiến người ta yêu thương như vậy chứ?” Sa ma ma ở một bên nhìn thấy, có thể lý giải tâm tình lúc này của Lâm Cận Dung: “Nhị thiếu phu nhân thật sự vui mừng đúng không? Năm đó nhi tử của lão nô lần đầu tiên gọi nương, lão nô mừng đến cười to, bị bà bà mắng là điên rồi.”

“Trong lòng xác thực rất vui mừng.” Lâm Cận Dung cảm khái ngàn vạn, tư vị nói không nên lời, khó khăn lắm mới bình ổn cảm xúc, nắm lên tay nhỏ của Nghị Lang đặt ở bên môi làm bộ muốn cắn, Nghị Lang lại hiểu được là đang dỗ hấn, cười to ra tiếng, tiếng cười non nớt khiến người ta nghe thấy cuốn hút vô cùng sung sướng. Lâm Cận Dung khẩn cấp muốn cùng Lục Giam chia sẻ khoái hoạt khó có được này.

Giống như là biết mong đợi của nàng, Lục Giam cùng Lâm Thế Toàn vào lúc chạng vạng đã về đến đây. Nhận được thư Lục Lương đưa, Lâm Cận Dung vội ôm Nghị Lang hướng tới nhị môn tiếp đón, đợi khi đến đó, bên kia Lục Giam cùng Lâm Thế Toàn cũng đã vừa nói vừa cười đi vào cửa.

“Tam ca huynh xem tiểu viện tử này của ta thế nào?” Lục Giam một câu chưa nói xong, khóe mắt đã nhìn thấy mẫu tử Lâm Cận Dung, những lời còn lại không thể thốt ra, chính là ánh mắt sáng trong nhìn hai người, vươn tay tiếp nhận Nghị Lang, cười nói: “Nhi tử ngoan, có nhớ phụ thân không?”

Nghị Lang theo dõi hấn nhìn một lát, nghiêng đầu trốn vào trong lòng Lâm Cận Dung. Lâm Cận Dung vuốt đầu của hấn cười nói: “Phụ thân của mình cũng không nhận ra a.”

“Trưởng thành rồi.” Lục Giam cũng vươn tay sờ đầu Nghị Lang, mỉm cười đánh giá mẫu tử hai người. Nghị Lang được nuôi dưỡng mập mạp, xem phản ứng so với lúc hấn đi nhanh nhẹn hơn nhiều. Lâm Cận Dung tuổi còn trẻ, lại là trời sinh ăn mãi mà không mập, trong khoảng thời gian hấn rời đi, hình thể đã hoàn toàn khôi phục. Hôm nay tuy chỉ là mặc đồ trong nhà, nhìn lại thập phần mê người.

Lâm Cận Dung nhận thấy được ánh mắt của hấn, ngực cũng có chút đập nhanh, trước mặt mọi người cũng không dám trừng hấn, chỉ làm như không thấy, thoải mái bế Nghị Lang tiến lên cùng Lâm Thế Toàn chào hỏi: “Tam ca một đường vất vả. Nghị Lang, đây là Tam cữu phụ của con.”

Lâm Thế Toàn thấy nàng nét mặt toả sáng, hoàn toàn không giống lúc trước ở Bình châu, trong lòng cũng thập phần vui mừng, ôm Nghị Lang nhìn một hồi, cười nói: “Luôn luôn dự đoán là bộ dáng gì, hóa ra là như vậy. Giống A Dung hơn một chút, bộ dạng rất đẹp.”

Lục Giam thấy Nghị Lang không bài xích ôm ấp của Lâm Thế Toàn, không khỏi cười mắng: “Vật nhỏ này.”

Lâm Thế Toàn vội đem Nghị Lang nhét vào trong lòng hấn: “Cầm đi, cầm đi.” Lại cùng Lâm Cận Dung oán giận: “Ta nói cứ từ từ mà đi, lại có người dù thế nào cũng phải gấp gấp trở về trước mười lăm, nói là sợ ta không kịp ăn bánh Trung thu, ủy khuất ta. Trên thực tế ta nửa điểm không muốn ăn bánh Trung thu a. Ta chỉ muốn được ngủ một giấc, một mỗi cực kỳ đây.”

Lâm Cận Dung nhìn hai người đều là bộ dạng phong trần, đặc biệt là Lục Giam, đen gầy đi rất nhiều, vẻ mặt đều là mệt mỏi, vội sai người mang hành lý vào, an bài chỗ nghỉ ngơi cho Lâm Thế Toàn, sai người hầu hạ, tại phòng bếp chuẩn bị cơm.

Lục Giam thấy nàng chỉ lo an bài việc căn nghỉ của bọn họ, thấp giọng nói: “A Dung, giao cho Xuân Nha các nàng đi làm là tốt rồi, nàng tới đây ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Lâm Cận Dung thấy hấn thần sắc nghiêm túc, nghĩ đến Lục gia lại lệch khỏi quỹ đạo đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đem Nghị Lang giao cho Phan thị, cùng hấn đến hậu viện, vào phòng ngủ, hỏi: “Làm sao vậy?” Một bên đám người Anh Đào đang hầu hạ thấy thế đều chạy nhanh lui ra ngoài, đem cửa đóng lại.

Cửa mới đóng lại, Lục Giam liền đem Lâm Cận Dung hung hăng ôm vào trong lòng, hấn ôm rất nhanh rất chặt, khiến nàng không thở nổi, trên người hấn còn có mùi mồ hôi thân nhiên, ngửi vào có chút khác thường, phá lệ làm cho người ta tâm động, Lâm Cận Dung nghe được tim mình đập thành thịch, liền cúi đầu chôn ở trong lòng Lục Giam, gắt gao ôm thắt lưng hấn.

Lục Giam thấy nàng hai mắt khép hờ, lông mi như cánh bướm nhẹ nhàng rung động, hai má kiều diễm như hoa đào, trên người vừa thơm lại mềm mại, không khỏi cảm thấy thể xác và tinh thần nhộn nhạo, trước tiên ở trên đỉnh đầu nàng hôn một cái, cúi đầu hôn lên môi của nàng, hai tay dùng lực, hấn không thể cắt rời thắt lưng của nàng. Lâm Cận Dung bị hấn biến thành không thở nổi, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể dán sát vào trong lòng hấn.

Lục Giam thấy nàng tư thái như thế, suýt nữa cầm giữ không được, lại còn nhớ rõ Lâm Thế Toàn đang chờ, khó khăn nhìn xuống bụng lỏng nàng ra, ở bên môi nàng vừa hôn, vừa cười nói: “Nàng không chê ta hôi sao? Tự ta cũng thấy mình lên men có mùi nha. Ta trước tắm rửa thay quần áo, sợ Tam ca sốt ruột chờ lâu.”

Đợi hần đi vào trong, Lâm Cẩm Dung thay ra xiêm y tắm rửa, thay hần thả tóc gọi đầu cho hần, hỏi: “Trong nhà tình huống như thế nào? Tổ phụ khỏe mạnh chứ?”

Lục Giam thoải mái mà hưởng thụ chăm sóc của nàng, mí trên mí dưới đánh thẳng vào nhau, thiếu chút nữa không khỏi nghiêng đầu ngủ gật, chỉ cố gắng lên tinh thần nói: “Hoàn hảo, tổ phụ là có chút suy yếu, nhưng theo như lời nàng nói, không nghiêm trọng dọa người giống như thư của mẫu thân viết.”

Bình thường nhìn là không dọa người, đều nghĩ rằng hần khỏe, nhưng đột nhiên sẽ phát tác, không còn đường cứu vãn. Lâm Cẩm Dung biết rõ là chuyện gì xảy ra, cũng không thể cùng Lục Giam nói rõ, còn phải theo ý tứ của hần tiếp lời: “Vây là tốt rồi.”

Lục Giam đơn giản kể lại một lần tình huống trong nhà: “Thấy ta trở về, tổ phụ rất tức giận, phát tác với mẫu thân. Nghe nói trước đó vài ngày tổ phụ bị mắc đờm, là Nhị thúc phụ miệng đối miệng hút ra, sau lại cũng cực kỳ hiếu đạo. Ngoại tổ phụ mẫu, nhạc phụ mẫu, Tiểu Thất đệ đều khỏe, thôn trang cũng tốt lắm, năm nay tất nhiên là mùa thu hoạch.....”

Tuy rằng Lục Giam không cụ thể nói ra nhiều chuyện, nhưng Lâm Cẩm Dung nghe hần nói xong, trong lòng đại khái đã có tính toán, hiểu được đã xảy ra chút sự tình gì, đơn giản chính là Nhị phòng mấy ngày này làm việc đúng mực, Lâm Ngọc Trân phát xuân phạm hồ đồ, tự chui đầu vào rọ, làm mất lòng người. Vì vậy không khỏi khoan khoái Lục Giam: “Tình tình của cô cô từ trước đến nay đều táo bạo, chàng cũng đừng so đo, nếu không lại tức giận với bản thân mình. Nói đến nói đi, nhũ mẫu gọi Văn nương kia bị đưa trở về cô cô không tức giận chứ?”

“Chỉ cần tốt cho nàng và Nghị lang, ta làm sao so đo được nhiều như vậy? Ta đi vội vàng, tổ phụ không muốn ta ở nhà ở lâu, không có hỏi gì, mẫu thân cũng không đề cập đến.” Lâm Ngọc Trân chỉ là phần hận hần cùng Lâm Cẩm Dung không nghe an bài của mình cũng đã đủ, làm sao còn lo lắng điều này? Lục Giam đứng dậy đem bọt nước trên người lau khô, phủ áo choàng ngồi xuống thấp, trông mong nhìn Lâm Cẩm Dung: “A Dung, nàng tối lau tóc cho ta.”

Nàng là hồ đồ rồi, Lục Giam là nam nhân, đương nhiên sẽ không chú ý tới việc và người bé nhỏ không chút đáng kể này. Lâm Cẩm Dung thừa dịp thay hần lau tóc, cùng hần nói về việc mình làm trong khoảng thời gian này, Mai Huệ nương tới chơi, Nghị lang biết xoay người, biết cười ra tiếng, biết dỗ người vui. Trước đó Lục Giam còn thường thường cùng nàng đối đáp một câu, đợi cho nàng thay hần lau tóc xong, mới phát hiện hần đã sớm ngủ gật.

Cưỡi ngựa qua lại bốn ba một chuyến, dù người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Lâm Cẩm Dung thở dài, bế chân thay hần đắp lên, đi đến gian ngoài lệnh Anh Đào tiến vào thu thập, lại phân phó Xuân Nha: “Nhị gia ngủ rồi, chỉ sợ cơm chiều cũng không thức dậy ăn uống. Bảo phòng bếp chuẩn bị chút đồ ngon, chỉ cần vừa tỉnh, lập tức có thể bừng lên. Lại đi hỏi Tam gia, hần muốn nghỉ ngơi hay ăn cơm trước?”

Chốc lát, Xuân Nha quay lại nói: “Tam gia nói, hần kỳ thật không có khẩu vị, chỉ muốn ăn bát mì. Nếu thiếu phu nhân có rảnh, hần có việc muốn nói với thiếu phu nhân.”

“Đi bảo phòng bếp làm bát mì bừng đến.” Lâm Cẩm Dung đang muốn cùng Lâm Thế Toàn nói chuyện, nghe hần nói như thế, thật sự là gãi đúng chỗ ngứa.

358. Chương 361: An Bài

Lâm Thế Toàn ngồi ở hành lang, thoải mái hưởng gió mát, mị ánh mắt nhìn mây bay phía chân trời. Lúc này tịch dương ảm đạm, thu hải đường ở hành lang đang kiêu diễm nở rộ, trong ánh sáng mờ ảo, giống như gấm vóc tươi đẹp nhất, hoa lệ mà tiên diễm. Thân thể hần thực mệt mỏi, tâm tình lại thập phần bình tĩnh thả lỏng, tại nơi xa lạ cách gia hương ngàn dặm này, hần không hề có cảm giác cô quạnh, ngược lại là thoải

mái khoái trá giống như ở nhà mình vậy. Ở đây toát ra một loại ăn ý cùng tín nhiệm được hình thành sau quá trình ở chung lâu dài, nhà của Lâm Cẩn Dung, có thể xem như là một nửa nhà hắn.

“Tam ca.” Lâm Cẩn Dung bưng một bát mì gà hầm bước nhanh tới, mỉm cười đánh giá Lâm Thế Toàn. Hắn mặc một kiện đạo bào màu xám, trên búi tóc cài một cây ngấn trâm, khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt thâm thúy, chỉ tùy ý ngồi đó, cũng đã tản mát ra khí thế uy nghiêm khôn khéo, hắn không còn là thiếu niên lúc trước khóc lóc cầu xin trong mưa tuyết kia nữa, hắn đã trở thành một nam nhân thành công có năng lực, có lẽ sẽ có một ngày, hắn cũng sẽ trở thành người như Mai Bảo Thanh, Lâm Cẩn Dung nghĩ như thế.

Lâm Thế Toàn tiếp nhận bát dưa, vỗ vỗ ghế dựa bên người, ý bảo Lâm Cẩn Dung ngồi xuống: “Hồi lâu chưa từng uống trà muối pha, thật đáng tưởng niệm.”

Lâm Cẩn Dung cười: “Ta vốn muốn pha trà cho Tam ca uống, nhưng sợ huynh ăn một bát lớn này rồi cũng không còn bụng để chứa nữa.”

Câu nói tùy ý đầu tiên đã kéo hai người lại gần bởi vì trường kỳ chia lìa mà sinh ra một chút xa lạ, Lâm Thế Toàn cúi đầu ăn mì: “Ta sẽ gọi Nhị lang tỉnh lại nói chúng ta chuẩn bị đồ ăn ngon sau lưng hắn. Nói muối bát công với huynh trưởng.”

Lâm Cẩn Dung thấy hắn ăn đầu đồ đầy mỡ hôi, thuận tay cầm một cây quạt quạt mát cho hắn: “Từ từ ăn thôi, các huynh đây là đối bụng bao lâu a?”

Lâm Thế Toàn được nàng cẩn thận ôn nhu chiếu cố, trong lòng trong mắt tràn đầy vui mừng, cả người thư thái: “Không đói bụng. Chính là thật lâu chưa từng ăn món nào hợp khẩu vị.” Gió cuốn mây tan ăn xong bát mì sợi, đã ẩm bụng, thỏa mãn vỗ về cười nói: “Thời điểm Nghị Lang đầy tháng, kỳ thật nghĩ muốn đến gặp các muội, nhưng lúc đó thật sự không thể xuất môn.”

Lâm Cẩn Dung cười, ý bảo Song Phúc dọn bát dưa: “Ta biết tâm ý của Tam ca, huynh cũng nhanh cười về cho ta một tẩu tử đi, cũng miễn cho ta đỡ phải lo lắng.”

Lâm Thế Toàn trừng mắt nhìn, mỉm cười: “Loại chuyện này không thể vội, nói đến nói đi, sao lại gọi ta đến đây?” Lục Giam mang thư đi là nói, sinh ý của Lâm Cẩn Dung ở kinh thành cùng Mai Bảo Thanh nơi đó đều cần hắn đến thương lượng đưa ra chủ ý. Nhưng hắn nghĩ, nếu là việc nhỏ bình thường, Lâm Cẩn Dung sẽ không gấp gáp như vậy.

Lâm Cẩn Dung thu liễm tươi cười, nghiêm mặt nói: “Mấy ngày nữa ta định trở về Bình châu.” Chuyến đi này, mặc kệ tương lai có thể trở về hay không, nhưng trong ngắn hạn là không thể, nàng cần giao lại cho Lâm Thế Toàn sinh ý cùng quan hệ nhân tình ở nơi đây. Không câu nệ tương lai như thế nào, cũng có thể hết sức làm cho chu toàn.

Lâm Thế Toàn kinh ngạc nói: “Sao lại vậy? Là ý tứ của Nhị lang, hay là ý của người nhà hắn?” Nguyên nhân Lục Giam đột nhiên trở về hắn cũng đại khái nghe Lục Giam nói, còn tưởng rằng có Lục Giam chạy một chuyến này, Lâm Cẩn Dung sẽ không cần phải mang theo hài tử bốn ba nữa, ai ngờ Lâm Cẩn Dung vẫn quyết định như thế.

Lâm Cẩn Dung lắc đầu: “Không phải là ý của ai cả, là lúc trước ta cũng đã nói qua với Nhị lang, trời vào thu sẽ mang theo hài tử đi về trước, để lão thái gia thăm hài tử. Hành lý ta đã thu thập gần xong.” Sớm hay muộn đều phải đi, sớm một chút ra đi, so với vội vội vàng vàng chuẩn bị vẫn tốt hơn, huống chi hiện tại thời tiết đã mát mẻ hơn, ôn hòa, đúng là thời gian lý hành tốt nhất.

Lâm Thế Toàn hoàn toàn không nghĩ tới Lục lão ông rất nhanh sẽ mất. Hắn lập tức phản đối: “Trước khác nay khác, chỉ cần Nhị lang không có ý kiến, muội tội gì phải khổ như thế! Về rồi sẽ bị giữ lại, rất khó xuất môn, để được tự do tự tại như vậy rất khó khăn.”

Lâm Cẩn Dung không có cách nào khác cùng hắn giải thích rõ ràng. Chỉ đành nói: “Không câu nệ như thế nào, cũng là hiểu đạo. Nên làm vậy.”

Lâm Thế Toàn nhíu mày: “Ta cũng không biết muội là người cố chấp như thế.” Kỳ thật hắn muốn nói, hắn cũng không biết Lâm Cẩn Dung là người chú ý hiểu đạo đến vậy, bất quá nghĩ đến nàng ngày thường đối đãi với đám người Đào thị xác thực thập phần hiểu đạo, vì vậy không thốt ra miệng.

Lâm Cẩm Dung khuôn mặt tươi cười: “Ta từ trước đến nay chính là người cố chấp, Tam ca cũng không phải là lần đầu tiên biết.”

Lâm Thế Toàn trầm mặc một lát, nghiêm túc nói: “Muội thành thật nói cho ta biết, có phải phu thê hai người lại có mâu thuẫn gì không?” Bằng không hẳn thật sự nghĩ không ra, có lý do gì có thể làm cho Lâm Cẩm Dung nguyên ý buông tha cuộc sống thư thư phục phục ở nơi này, chịu đựng thống khổ vì cách xa trượng phu, chạy về bị nhốt trong nhà cao cửa rộng, thật là vì hiếu đạo sao? Hẳn không tin.

Lâm Cẩm Dung bắt đầu dĩ chi cực, mỗi lần nàng muốn lợi dụng việc mình đã biết trước để đưa ra cách ứng đối, luôn phải chịu đủ loại nghi ngờ cùng truy vấn, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể biện giải: “Thật sự không có, nếu Tam ca không tin, thì cứ đi hỏi Nhị lang. Mặc dù ta đi, chỉ cần Nhị lang kiên trì, ta muốn trở về đây cũng không phải là không thể.”

Lâm Thế Toàn sợ nhất chính là phu thê hai người mâu thuẫn, nghe nói không phải, trước cũng buông lỏng tâm tư: “Không phải là tốt rồi, nói dứt lời đi, muốn ta như thế nào?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Tam ca, ta là nghĩ, huynh cũng không thể ở Bình châu ngốc lãng cả đời, càng không thể chỉ để ý việc nhập hàng ở Đình huyện nơi Tú châu kia, lại không biết bên này sinh ý là làm như thế nào. Lúc trước bên này tình thế không xong, bảo huynh tới đây cũng không có ý nghĩa gì, hiện nay vững vàng, thừa dịp ta còn ở kinh thành, vừa vận dẫn huynh đi tìm hiểu một chút. Hai huynh muội chúng ta cộng lại sinh ý này về sau muốn làm như thế nào, thì cứ làm như thế ấy.”

Luôn chỉ hoạt động trong một vài địa phương, khó tránh khỏi thiếu kiến thức, Lâm Cẩm Dung đây là muốn hẳn mở mang. Nàng vẫn là như cũ nửa điểm không phòng bị hẳn. Lâm Thế Toàn cảm khái thật sự, ngữ khí không tự giác càng thêm mềm mại: “Sinh ý này, tất nhiên nếu có thể thì nên làm lớn. Muội nói cho ta nghe xem, chúng ta nên thương lượng một chút.”

Lâm Cẩm Dung sớm biết rằng hẳn sẽ trả lời như thế, nhìn thấy sự kiên định trong mắt hẳn, nàng cũng có một cảm giác kiên định nói không nên lời, liền cẩn thận nhất nhất kể lại cho hẳn nghe tình hình của cửa hàng, trước tiên là nói về Trương San nương, còn nói về Mai Bảo Thanh: “Huynh cùng hẳn tiếp xúc có vẻ nhiều, ước chừng so với ta càng hiểu biết tính tình của hẳn hơn, đại để có thể đoán được hẳn muốn làm cái gì không.”

Lâm Thế Toàn trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: “Ta có quen biết hẳn một chút, nhưng nói thật ra, hẳn đến tốt cùng là dạng người gì, ta cũng không thể nói rõ ràng. Dưới tình huống chung, hẳn tất nhiên là thập phần chú ý danh dự, nếu hẳn tiết lộ tin tức cho Nhị lang, thì mặc kệ như thế nào, hẳn cũng sẽ không giúp đỡ bên kia đối phó các muội. Chúng ta lúc trước còn có hợp tác với hẳn, rõ ràng càng chiếm ưu thế, hẳn sẽ không bỏ qua các muội mà tìm tới bên kia. Hành vi như thế, bất quá là muốn mưu cầu càng nhiều chỗ tốt mà thôi, ta đoán hơn phân nửa là còn có chiêu sau, cứ chờ xem đi, lấy bất biến ứng vạn biến. Chỉ bất luận ngày sau như thế nào, Vinh gia nơi này trăm ngàn lần không thể buông tha, ngay cả suy nghĩ này cũng không thể có.”

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Ta biết, cửa hàng này lúc trước đã nói rõ với Vinh Thất thiếu phu nhân, nếu ta trên đường thay đổi, vậy không phải không duyên cớ thêm một kẻ thù sao? Ta thật sự là nửa điểm tâm tư cũng chưa từng có. Nếu muốn mở cửa hàng mới, lại là chuyện về sau.”

Huynh muội hai người nói về chuyện sinh ý sau một lúc lâu, cơ bản đã hoàn thành, Lâm Cẩm Dung mới hỏi Lâm Thế Toàn: “Tam ca ở Phong huyện của Tín châu bên kia gia nghiệp đặt mua như thế nào?”

Thấy nàng nói đến điều này, Lâm Thế Toàn nhin không được cười nói: “Gia nghiệp nhà ta tất nhiên là không nhọc muội phải quan tâm, tòa nhà hết thấy đều có, năm trước được mùa thu hoạch. Ta nay cũng coi như là một phú gia rồi.” Nói đến đây, liền lại hỏi nàng: “Cửa hàng bên kia ở Tín châu, năm nay tiền lãi như cũ vẫn là ở lại nơi đó mua thêm vườn rau sao?”

“Đúng. Mặc kệ thế đạo như thế nào, Nghị Lang tương lai sẽ dựa vào vườn rau này, có huynh giúp đỡ, cũng không thể bị đói bụng a.”

Lâm Thế Toàn bật cười: “Muội thật đa tâm, đã nghĩ xa như vậy. Hẳn là ngoại chất nhi của ta, không cần muội nhiều lời, ta tất nhiên sẽ hết sức quan tâm hẳn. Nhưng muội lập rất nhiều gia nghiệp, không cần nói chỉ là một Nghị Lang, chính là có thêm vài nhi tử, cũng đủ cho bọn họ dùng a.”

“Tài sản của ta cũng không phải toàn bộ để lại cho hân, còn dùng vào việc khác.” Lâm Cẩn Dung đem việc xây dựng nhà tình nghĩa đơn giản nhắc tới, Lâm Thế Toàn ở trên đường chợt nghe Lục Giam đề cập qua, cũng không có nhiều kinh ngạc, chỉ nói: “Muội có ý nghĩ như vậy là chuyện tốt, nhưng chỉ sợ là nghĩ dễ nhưng làm thì khó.” Ở Bình châu chưa bao giờ có người làm loại sự tình này, huống chi nàng chỉ là một nhi tức trẻ tuổi, tuy là tự lấy ra của cải, có thể thấy, Lâm gia, Lục gia chỉ sợ đều sẽ đi ra cản trở.

“Ta biết, còn chưa đến lúc, cứ từ từ thôi.” Lâm Cẩn Dung thấy sắc trời tối đen, lo lắng Lâm Thế Toàn mệt mỏi, liền tiếp đón Song Phúc tiến vào cầm đèn, đứng dậy cùng hân từ biệt: “Một chốc nói không xong, Tam ca cứ nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta lại nói tỉ mỉ.”

Đợi đến khi trở về phòng, Lục Giam đã tỉnh lại được một lát, ăn bát mì phòng bếp đưa lên, sau đó lại lên giường nằm ngủ. Lâm Cẩn Dung sợ âm ỹ hân, sau khi ăn xong, lại chạy đến sương phòng phía đông bởi Nghị Lang, thẳng đến khi trăng treo cao giữa trời, mới nhẹ tay nhẹ chân trở về phòng nghỉ ngơi.

Lục Giam nằm ở giường, lông mày thư giãn, không giống vẻ sầu khổ như lúc vừa nhận được thư của Lâm Ngọc Trân, có nên quyết định trở về Bình châu vẫn an Lục lão ông hay không, hiện giờ về mặt thỏa mãn bình tĩnh. Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh hân, cẩn thận xoa xoa lông mày hân, nam nhân này, cái gì cũng đều muốn làm được tốt nhất, cái gì cũng đều muốn lưỡng toàn, nhưng trên thực tế, hân chỉ là một người phạm, nàng cũng chỉ là một người phạm, bọn họ có thể hết sức làm, cũng không có khả năng cái gì cũng đều làm được tốt nhất, trên đời này chuyện có thể lưỡng toàn kỳ mỹ càng ít ỏi hơn. Về tương lai, nàng chỉ có thể hết sức làm việc, sau đó nhận kết quả mà thôi.

Lâm Cẩn Dung vươn hai tay, nhẹ nhàng vòng ôm thắt lưng của Lục Giam, cúi đầu tựa vào trước ngực hân, lắng lắng nghe tiếng tim đập của hân.

Lục Giam mở mắt ra, mê mang nhìn nhìn nàng, vươn tay ôm nàng vào trong lòng, giật giật tay chân, tìm tư thế giúp hai người thoải mái hơn, rồi lại thanh thần ổn định ngủ say.

359. Chương 362: Xa Cách

Giống như là mưa hè ngoài cửa sổ, tí tách tí tách, lại giống như có gió thổi qua cây bồ đào ngoài sân, nơi nơi một mảnh thanh âm sần sật. Chính tiếng vang này so sánh với ngày thường không khỏi có chút âm ỹ, Lâm Cẩn Dung đúng là lúc buồn ngủ nhất, khó tránh khỏi cảm thấy hơi phiền chán, vì thế muốn kéo chăn bịt lỗ tai, ý đồ che lại thanh âm phiền lòng này.

Nhưng lúc đó, nàng bất quá là nhẹ nhàng giật giật tay chân, liền phát hiện chính mình căn bản không thể động dậy, một bàn tay mà nàng quen thuộc nhất đặt ở bên hông nàng ôm nàng, hô hấp ấm áp gọi lên bên tai nàng, khiến gáy của nàng một mảnh tê dại, môi giống như lửa nóng, từ cổ của nàng kéo dài đi xuống. Không cần nhiều lời, không cần mở mắt, nàng đã biết là vì sao thế này. Nàng vươn tay ôm lấy Lục Giam, cười nhẹ nói: “Ta chỉ cho là trời mưa gió thổi, âm ỹ như vậy, chẳng không phiền lụy sao.”

“Hôm nay là ngày hưu mộc.” Lục Giam nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, nhẹ nhàng cởi áo trong của nàng, hoàn toàn dính sát vào nhau, không để giữa hai người xuất hiện một kẽ hở nào. Lâm Cẩn Dung cúi đầu thở dài một tiếng, như nước suối mùa xuân mềm mại, tinh mịn ôn nhu.

Thanh âm than nhẹ này rơi vào tai Lục Giam, như một bàn tay vô hình, linh hoạt len lỏi vào trong lòng hân, đụng chạm đến tận chỗ ẩn cảm nhất ở đó. Mỗi một động tác vừa đứng lại làm cho người ta thần hồn điên đảo. Vì thế hơi thở của hân càng thêm nóng cháy, càng dùng sức, muốn đem toàn bộ cơ thể Lâm Cẩn Dung tiến sát vào trong cơ thể hân, cùng hân tiến lên cao cao thấp thấp, cùng nhau trải qua thống khổ và khoái hoạt.

Lâm Cẩn Dung giống như đang du ngoạn trong ôn tuyền, cũng giống như đang thả bộ trên những đám mây, thoải mái đến cực điểm, lại mang theo vài phần sợ hãi cùng chờ mong. Nàng giống như người trôi nổi trong sông nước, gát gao bám lấy khúc gỗ bên cạnh, nước chảy bèo trôi, cao thấp phập phồng. Hoàn toàn mặc kệ khúc gỗ kia mang nàng đến nơi nào.

“A Dung.” Lục Giam ở bên tai nàng khẽ gọi, bàn tay ẩm ướt mồ hôi tách năm ngón tay của nàng ra, lòng bàn tay chạm vào lòng bàn tay, quả tim đều rung động, tê dại buồn buồn, quả thực không biết như thế nào

cho phải, hấn bức thiết muốn cho nàng nhiều hơn, lại khát vọng có thể đòi lấy càng nhiều hơn từ phía nàng. Hấn đỡ nàng dậy tựa vào trước người hấn, nâng nàng lên cao, lại nặng nề hạ xuống.

Lâm Cẩm Dung mũi chân banh thẳng, vừa lúc đó, giống như được kéo lên tới đỉnh cao. Rồi đột nhiên rơi xuống, hắc ám qua đi một mảnh sáng lạn, giống như hoa đào nở rộ, hoa bay đầy trời, lại như thấy một chấm sáng nhỏ, trắng sáng nhô lên cao.

Một chút ánh sáng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ giấy chiếu vào trong phòng, hai người một đến mức tận cùng, dây dưa không ngớt rốt cục tách ra. Lục Giam thở ra một hơi, cúi mắt nhìn Lâm Cẩm Dung. Tóc của nàng đã sớm xõa ra bốn phía, băng băng lạnh lạnh, giống như hạnh thảo lênh đênh trên mặt nước, nắng sớm phản xạ càng thêm đen nhánh, da thịt giống như dương chi bạch ngọc thượng đẳng, mi dài như họa, thần thái mê đắm. Thật sự kiều diễm, đây là thê tử của hấn, nữ nhân của hấn, Lục Giam nhìn không được nhìn nàng mỉm cười, đưa tay vuốt tóc dài của nàng, ở trên cánh môi hơi sưng đỏ của nàng hạ xuống nụ hôn triền miên, ở bên tai nàng thấp giọng gọi một tiếng: “A Dung. Nàng thật đẹp.....”

Lâm Cẩm Dung nửa khép mắt, lưỡi trả lời hấn, chỉ vòng hai chân ôm lấy hấn.

Trời mờ sáng, ngoài cửa sổ chim hót uyển chuyển, gió nhẹ ôn nhu. Thời gian đẹp nhất của nhân sinh bất quá cũng chỉ như thế, Lục Giam có chút say.

Thật lâu sau, Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng hỏi: “Chàng tỉnh chưa?”

Lục Giam đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy chỉ nhẹ nhàng xoa bả vai nàng, tỏ vẻ hấn không ngủ.

Lâm Cẩm Dung nghiêng người, thấp giọng nói: “Mấy ngày nay ta đã thu thập tốt hành lý. Chờ qua Trung thu, Tam ca đã rõ ràng tình huống trong kinh, ta sẽ dẫn Nghị Lang trở về trước, chàng thấy thế nào?”

Lục Giam lúc này mới biết lời nàng nói đợi cho nhập thu sẽ mang theo Nghị Lang đi là thật, không khỏi vừa vui mừng vừa thở dài: “Ta không phải mới trở về sao? Đợi cho xuân về hoa nở thì đi cũng không muộn.” Một mặt nói, một mặt lại nhớ đến bộ dạng Lục lão ông đứng ở trong rừng trúc thiếu chút nữa ho đến chết, còn ra vẻ vô sự, vì thế ngữ khí lại có chút trầm thấp do dự.

Lâm Cẩm Dung cầm tóc của hấn vòng qua đầu ngón tay: “Ta đã gửi thư về rồi, nghĩ đến trong nhà rất nhanh sẽ nhận được. Nay thời tiết đã mát mẻ hơn, ôn hoà, lại có Tam ca ở đây, ta cứ thông thả, vừa đi vừa ngừng, giống như du sơn ngoạn thủy mà thôi.”

Nghe nói nàng đã gửi thư, Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Vây tới mùa xuân sang năm, thời tiết chuyển ấm, ta lại cùng Lục Lương tới đón mẫu tử các nàng. Chúng ta là người một nhà, không thể tách ra lâu.”

Lâm Cẩm Dung cười: “Được. Mấy ngày nay, lúc nào chàng rảnh rồi còn làm phiền chàng cùng Tam ca đi chung quanh một chút, để hấn nhận biết vài người, hiểu được đường đi mới tốt. Bằng không sinh ý này phải làm lớn, chỉ trông vào chàng và ta, vẫn là không dễ dàng.”

Lục Giam cầm tay nàng, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn: “Dám không tòng mệnh sao?”

Một vòng mặt trời đỏ dâng lên, trong đình viện một mảnh sáng mờ. Anh Đào mang theo hai người Song Phúc, Song Toàn bưng một chậu nước ấm đứng ở hành lang, tĩnh lặng chờ chủ tử triệu hồi. Đã sớm qua thời gian dậy như ngày thường, Lâm Thế Toàn đã dậy rồi, bên này vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Song Phúc đứng yên thật lâu, chân có chút tê, nhìn không được thấp giọng hỏi Anh Đào: “Tỷ tỷ, giờ nào rồi?”

Anh Đào hung hăng trừng nàng một cái: “Người không chờ được sao? Nhị gia đường xa mệt mỏi, thiếu phu nhân còn sợ âm ỷ hấn, mà người đã lên tiếng huyền não trước rồi.”

Song Phúc vội cười làm lành nói: “Sao ta lại không thể chờ chứ? Chỉ sợ là nước bị lạnh, bằng không ta đi đổi một chậu khác đến, bảo phòng bếp mang điểm tâm trễ một chút.”

“Cũng được.” Anh Đào nhìn cửa phòng đóng chặt liếc mắt một cái, nghĩ rằng đây chính là cảnh tượng chưa bao giờ có, cho dù lúc trước Nhị thiếu phu nhân hoài thai tham ngủ, Nhị gia vẫn đứng giờ dậy, ngẫu nhiên bị muộn, cũng bất quá chỉ trong vòng một hai khắc thôi, tình huống trễ hơn bình thường gần một canh giờ còn chưa dậy thật là khó gặp.

Đang nghĩ tới, chợt nghe cạnh cửa một tiếng vang nhỏ, Lục Giam y quan chỉnh tề, tinh thần chấn hưng đi ra, thản nhiên nói: “Đi vào đi. Bảo người ta đem điểm tâm của ta đến chỗ của Lâm Cẩm gia.” Nói xong rung lên bào giác, ngẩng đầu ưỡn ngực tới sương phòng phía đông thăm Nghị lang.

Anh Đào nghiêng đầu nhìn theo Lục Giam đi xa, đẩy cửa mà vào: “Thiếu phu nhân, người đã dậy chưa?”

Vừa mới mở cửa, một mùi hương quen thuộc lại xa lạ xông vào mũi, Anh Đào mấy năm gần đây đã hiểu việc, không khỏi đỏ mặt, mắt cũng không dám nâng lại gọi một tiếng nữa: “Thiếu phu nhân.”

Lâm Cẩm Dung tóc rối tung ngồi trước bàn trang điểm, quay đầu hướng nàng cười: “Lại đây giúp ta chải đầu.”

Anh Đào lúc này mới bớt quần bách, đi qua lấy lược gỗ hoàng dương, thay Lâm Cẩm Dung chải đầu vấn tóc, thấy Lâm Cẩm Dung trong gương kiều thái tiên nghiê, không khỏi cười nói: “Thiếu phu nhân sinh Nghị lang rồi càng thêm xinh đẹp.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi xoa xoa mặt, cười nói: “Thật không?”

Anh Đào dùng sức gạt đầu: “Là thật mà.”

Lâm Cẩm Dung véo mặt nàng một phen: “Miệng càng ngày càng ngọt. Đi gọi Xuân Nha cùng Lục Lương gia đến, ta hỏi chuyện gia yến một chút.”

Ban đêm, Trung thu gia yến phong phú, ba người uống say chũnh choáng, trăng sáng như gương, Lâm Cẩm Dung thối sáo, Lục Giam đánh đàn, Lâm Thế Toàn bình thơ, nháo đến lúc canh ba mới tan tiệc.

Đảo mắt qua tiết, Lục Giam lúc nào nhân hạ liền đem Lâm Thế Toàn giới thiệu cho vài bằng hữu quen biết. Lâm Thế Toàn khôn khéo hiền hoà, ngôn ngữ khôi hài, cũng biết nịnh hót lại không quá mức, rất nhanh liền trở nên thành thực. Vốn cũng không cần hấn và người ta chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã kết thành tri kỷ, chỉ cần có cảm tình lúc gặp mặt này, ngày sau tái kiến cũng không lo.

Lâm Cẩm Dung đánh giá không sai biệt lắm, quyết định ở đầu tháng 9 khởi hành trở về Bình châu. Vì đề phòng người bên ngoài sinh nghi, tất nhiên không dám đem nhiều đồ đạc của mình về, lại để phu thê Lục Lương và Trường Thọ, Trường Ninh lại hầu hạ Lục Giam, những người còn lại đều mang về Bình châu. Việc vật an bài thỏa đáng, không khỏi lại tới cửa cùng đám người Trương San nường cáo biệt, tất cả mọi người chỉ cho rằng sang năm nàng sẽ quay lại, cười hì hì chuẩn bị tiệc tiễn biệt cho nàng.

Đầu tháng 9, trời đầy mây.

Lục Giam xin phép nghỉ nửa ngày, chuẩn bị đưa thê nhi trở về Bình châu. Sáng sớm đã dậy, hấn liền cảm thấy lo âu không hiểu vì sao, các nha hoàn ma ma cầm các thứ ra ra vào vào khiến hấn hoa cả mắt, thấy Lâm Cẩm Dung ở đó không nhanh không chậm dạo dò Lục Lương gia, nên chiếu cố việc ăn ở của hấn ra sao, một bên Nghị Lang bởi vì Lâm Cẩm Dung không thỏa mãn bề một cái mà gào khóc, hấn đột nhiên sinh ra một cảm xúc mâu thuẫn, hấn không thể để mẫu tử Lâm Cẩm Dung không nên đi mới tốt. Nhưng đã đến giờ phút này, chung quy là không thể giữ lại, liền đi tới bên cạnh Phan thị, hướng Nghị Lang vươn tay, Nghị Lang đang khóc khan, thấy phụ thân hướng hấn vươn tay, liền lập tức cũng gơ tay đòi bế. Rơi vào ôm ấp của Lục Giam, im lặng một lát, lại trông mong nhìn Lâm Cẩm Dung đang bận rộn, bắt đầu gào khan, tiếng vô cùng lớn, làm ọi người lỗ tai ong ong tác hưởng, tất cả đều nhúu mày không thôi.

Đậu Nhi linh cơ vừa động, lấy một mặt gương to bằng bàn tay lại đây: “Nghị Lang, người xem đây là cái gì?”

Nghị Lang ngẩn ra, ngừng tiếng khóc, khẽ nhúu mày, gắt gao nhìn chăm chăm hình trong gương một lát, hai mắt vẫn đang róm lệ đột nhiên lộ ra nụ cười “nga nga” cùng đứa bé trong gương nói chuyện với nhau.

Lục Giam lấp bắp kinh hãi, vội vàng đem tin tức tốt này báo cáo cho Lâm Cẩm Dung biết: “A Dung, nàng xem! Hải tử này, thật sự là rất thông minh a!”

Lâm Cẩm Dung thấy hấn vẻ mặt kích động, không khỏi cười to: “Hải tử đều là như vậy mà?”

Lục Giam kiên quyết không tin: “Làm sao được, ta nhớ rõ lúc trước Hạo Lang không phải là như thế này, đã lớn mà cái gì cũng không biết, ngốc hồ hồ a.”

Lâm Cận Dung nhìn Sa ma ma liếc mắt một cái, vội đánh gãy lời hân: “Nói bừa, đó là bởi vì chàng không ngày ngày nhìn thấy, tất nhiên không biết. Tiểu hài tử mỗi ngày đều đang lớn lên thôi.”

Sa ma ma biết nàng sợ mình nghe được Lục Giam nói Hạo Lang không tốt, liền cười nói: “Nhị thiếu phu nhân cũng đừng chê cười Nhị gia, làm phụ mẫu luôn thấy con của mình thông minh hơn nhà khác, càng là lúc còn nhỏ, mỗi người đều như vậy, Nhị gia thế này cũng không có gì lạ a.”

Lục Giam hồi phục lại, không khỏi cười nói: “Nói đúng, ta có chút cuồng vọng.”

“A?” Nghị Lang đột nhiên kêu một tiếng, dùng sức vỗ mặt gương một cái tát, khanh khách cười to, mọi người bị cảm xúc vui vẻ của hân cuốn hút, cũng đi theo cười ha hả, bớt đi vài phần ly biệt u sầu.

Xe ngựa vừa chạy, Lâm Cận Dung từ sau cửa sổ nhìn ra, Lục Giam một mình đứng ở bên đường, ánh mắt tha thiết nhìn theo các nàng, thân ảnh cao ngất lại vô cùng cô độc.

360. Chương 363: Đến Nơi

Một đường đi trước, thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, Lâm Thế Toàn chỉ vừa thấy Lâm Cận Dung cùng Nghị Lang không khoẻ hay nóng nực là sẽ tìm chỗ râm mát nghỉ ngơi một chút, khí hậu sáng khoái sẽ đi cổ thêm vài đoạn đường, mỗi khi đến một chỗ, thuyền cập bờ nghỉ tạm, tất yếu sẽ tự mình rời thuyền mua thức ăn và trái cây rau dưa tươi mới, giám sát nhà đồ tể mĩ chuẩn bị cơm canh, đúng là so với lúc Lâm Cận Dung cùng Lục Giam vào kinh còn chu đáo cẩn thận hơn.

Nghị Lang cũng không cô phụ mong đợi của mọi người, biểu hiện thập phần khỏe mạnh hoạt bát, có thể ăn có thể ngủ, mỗi ngày gió êm sóng lặng được bề ở đầu thuyền phơi nắng là lúc hân yêu nhất, hay cùng Lâm Cận Dung, Lâm Thế Toàn vui đùa cũng là thời khắc hân thích nhất. Ngược lại Sa ma ma vẫn như cũ say tàu, tuy rằng đã sử dụng bí phương của nhà đồ, vẫn là cả ngày mờ mịt không có tinh thần, đại đa số thời điểm đều tránh ở trong khoang thuyền ngủ mê mết. Lâm Cận Dung tuy rằng đáng thương bà lớn tuổi thể nhược, nhưng cũng không còn biện pháp nào, chỉ có thể lệnh cho nhà đồ nấu cho bà chút canh bổ, Lâm Thế Toàn đi chọn mua rau dưa và trái cây tươi mới cũng nhớ kỹ nhất định để lại cho bà.

Lâm Thế Toàn dọc theo đường đi vẫn tính toán, mặc dù là từ từ đi chậm, nhưng cũng chưa từng trì hoãn kéo dài lâu, vào lúc chạng vạng ngày 26 tháng 9 thì đến bến tàu, tức là chỗ gần Giang thần miếu.

Tôi tớ Lục gia phái tới tiếp đón mẫu tử các nàng đã sớm chờ ở trên bờ, thuyền mới cập bờ, đã có người lên đây xác nhận, nghe nói là các nàng, chủ sự lập tức thỉnh cầu bá kiến. Người đến chính là Lục Tùng lúc trước Lục lão ông định ban cho Lục Giam mang vào kinh, Lâm Cận Dung ngay lập tức nhận lễ của hân: “Vất vả rồi, đợi lâu không?”

Lục Tùng cười nói: “Không vất vả, cũng là hôm qua mới đến, vốn tưởng rằng dù thế nào cũng phải mấy ngày nữa, chưa từng nghĩ rằng thiếu phu nhân lại về nhanh như vậy. May mắn lão thái gia sốt ruột, vẫn thúc giục các hạ nhân, bằng không chỉ sợ sẽ hỏng việc. Đã sớm thuê khách điểm, thiếu phu nhân và Tứ thiếu gia lên bờ là có thể vào nghỉ tạm. Nghỉ ngơi một ngày, sáng mai chúng ta lại đi.”

Lâm Cận Dung liền hỏi hân: “Lão thái gia thân thể như thế nào?”

Lục Tùng cẩn thận nói: “Nô tài đã nhiều ngày không gặp lão thái gia. Đều là Phạm đại quản sự truyền lời, bất quá nghĩ đến chắc là không sao.”

Dựa theo kinh nghiệm kiếp trước của nàng, giờ phút này Lục lão ông hân là đã nằm trên giường không dậy nổi, sợ dĩ chưa từng truyền ra tin tức, đại để là vì tất cả mọi người nghĩ rằng hân vẫn có thể vượt qua như lần trước. Lâm Cận Dung hơi trầm ngâm, phân phó Lục Tùng chỉ huy người vác hành lý, tiếp đón Lâm Thế Toàn lên bờ.

Đi tới chỗ rộng lớn từ xa đã có thể thấy được Giang thần miếu, Lâm Cận Dung nhân tiện nói: “Tam ca có từng đi qua Giang thần miếu kia không?”

Lâm Thế Toàn lơ đãng: “Đương nhiên đã đi qua, vài lần ngồi thuyền qua sông, đều từng tới đó tế bái.” Thấy Lâm Cận Dung đứng ở nơi đó nhìn xung quanh, trong lòng vừa động: “Tứ muội là muốn đi xem sao?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Đúng là muốn đi xem, Tam ca có rảnh không? Chúng ta mỗi lần ngồi thuyền đều là xuôi gió xuôi nước, cũng nên đi tế bái một phen.”

Lâm Thế Toàn nói: “Dù thế nào cũng sẽ đi qua nơi này, trước nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại đi xem cũng không muộn. Ở lại đây thêm hai ngày cũng không ảnh hưởng gì.”

Lục lão ông sẽ tạ thế vào 30 tháng 9, nếu còn đang ở trên đường cũng đành thôi, nhưng đã đến nơi này, cách Bình châu bất quá chỉ có hai ngày lộ trình, Lâm Cẩm Dung cũng không muốn ở lâu liền nhân tiện nói: “Lão thái gia lo lắng như thế, ta lúc này ở lâu, thật sự không ổn. Ta phải đi nhìn xem, Tam ca nếu muốn đi thì đi, không muốn cũng không sao.”

Lâm Thế Toàn làm sao lại yên tâm để một mình nàng đi? Đợi trở về khách điểm tắm rửa xong, nghỉ ngơi một lát, liền cùng đi Lâm Cẩm Dung tiến đến Giang thần miếu.

Cầm cô đang ngồi ở dưới mái hiên nhặt rau, thấy nàng tiến vào, lấp bắp kinh hãi, lập tức nở nụ cười: “Hóa ra là Nhị thiếu phu nhân. Người là tới tế bái sao? Thỉnh người đi bên này.” Có vẻ nhiệt tình hơn so với lần đầu tiên gặp mặt.

Lâm Cẩm Dung lần trước thỉnh Cung ma ma thay nàng mang theo hai mươi lượng bạc đến, Cầm cô như cũ vẫn không cần, nói rõ thay Lâm Cẩm Dung cung phụng Giang thần. Lâm Cẩm Dung đến Cầm cô chỉ cho là nàng quyền tằng cung phụng trước mặt Giang thần miếu, không khỏi dẫn Lâm Cẩm Dung đi vào bên trong, một đường chỉ cho nàng xem: “Sớm muộn gì cũng thấp ba nén hương, hằng ngày cung phụng đồ cúng, ngày lễ ngày tết cũng có hiến tế.....”

Lâm Cẩm Dung tùy tiện nhìn một hồi, tìm thấy ông từ, tỏ vẻ nếu Cầm cô nguyện ý lập gia đình, nàng nguyện bỏ ra đồ cưới, lại thay bọn họ mua một khoảnh đất mấy chục mẫu xung quanh. Nàng xem như suy nghĩ cẩn thận, phải đợi Cầm cô tự mình mở miệng, chỉ sợ đợi cho ngày tháng năm nào cũng đợi không được, không cần hỏi nhiều, trực tiếp tìm ông từ đưa bạc là được rồi.

Ông từ vui mừng quá đổi, không khỏi nói nhiều lời cảm kích, ngay lập tức gọi Cầm cô tiến vào cùng Lâm Cẩm Dung dập đầu cảm tạ.

Lâm Cẩm Dung nhận lễ của Cầm cô, lệnh Lâm Quý cho hai mươi lượng bạc làm đồ cưới cho Cầm cô, lại dựa theo giá thị trường để lại tiền tài cho hai người làm vốn mua đất.

Lâm Thế Toàn khẽ nhíu mày, thập phần không đồng ý hành vi như vậy của nàng, nhưng cũng không ngăn cản trước mặt mọi người, chỉ sau khi trở về khách điểm thì không khỏi uyển chuyển góp lời: “A Dung muốn từ nơi này bắt đầu xây dựng nhà tình nghĩa sao? Tặng như vậy hơi nhiều rồi, đủ cho chi tiêu một nhà mấy người rồi. Muội bớt lại chút bạc, chỉ cần đủ gả đi là được, tiết kiệm tiền tài còn có thể quyền góp thêm cho vài người khác mà.”

Cầm cô không giống với những người đó. Lâm Cẩm Dung biết hẳn có ý tốt, cũng không muốn cùng hẳn giải thích, cười nói: “Tam ca có điều không biết, nơi này là chỗ giao thông trọng yếu, thương hành qua sông ít nhiều đều thích tế bái Giang thần miếu, có một chút gió thổi cỏ lay, đều dễ dàng rơi vào tai địa phương khác. Nếu ta muốn xây dựng thiện danh, nên bắt đầu từ nơi này. Giống như là việc buôn bán, cộc sinh ý đầu tiên đương nhiên tình nguyện lỗ vốn cũng phải làm cho thật tốt, mới có thể quảng bá thanh danh rộng khắp.”

Lâm Thế Toàn thấy nàng nói nghiêm túc, lại biết nàng không phải là người tham danh lợi, nghĩ lại, nhưng chuyện Lâm Cẩm Dung phải làm tương lai đa số mọi người sẽ phản đối, không bằng từ giờ trở đi, lấy phương thức như vậy từng bước một đẩy mạnh, đến lúc đó lực cản cũng sẽ bớt đi chút, vì vậy cũng không hề khuyên nàng, cười mắng: “Được rồi, Lâm đại người lương thiện.”

Lâm Cẩm Dung ôm bụng cười nói: “Chớ gọi ta như vậy, thật khó nghe a.” Lại hỏi hẳn: “Năm trước chúng ta đi qua đây, Mẫn Hành cứu Vương Lập Xuân, hẳn nói với Mẫn Hành là phụ cận có sơn phỉ. Tam ca có biết chuyện này hay không?”

Lâm Thế Toàn nói: “Nghe Nhị lang ở trên đường nói qua, sao nào?”

Lâm Cẩm Dung liền khuyến khích hẳn: “Không có gì, chỉ là đến đây ta đột nhiên nhớ tới chuyện này, khi đó Mẫn Hành cố ý đã nói qua với bảo tiêu, bảo hẳn báo quan tiêu diệt, cũng không biết hiện tại đám sơn

phỉ này còn ở đây hay không? Đã bị tiêu diệt hết chưa?”

Lâm Thế Toàn vừa vận nhân rồi nhàm chán: “Ta đi hỏi thăm xem, trở về nói uội nghe.”

Lâm Cẩn Dung liền bế Nghị Lang ở trong phòng nói giỡn chọc cười, lại thỉnh phòng bếp chưng một chén cháo bột cho Nghị Lang.

Đợi đến khi Nghị Lang ăn no xong, buồn ngủ ngã vào trong lòng Lâm Cẩn Dung, Lâm Thế Toàn cũng đã trở lại: “Đương nhiên là còn ở đây, nói là tháng trước lại có người bị cướp, hai ngày trước lại có người du sơn ngoạn thủy, một nhà 7 người đều mất mạng, còn có lá cờ cắm vào đầu thuyền, phía trên viết thay trời hành đạo.”

Chẳng những có sơn phỉ, còn thêm thủy phỉ nữa sao, Lâm Cẩn Dung run lên: “Quan phủ không tấn công tróc nã sao?”

Lâm Thế Toàn cười nhạo một tiếng: “Muốn phát binh tấn công, làm sao có thể dễ dàng như vậy? Lúc ấy nghe nói cũng từng điều một đội nhân mã ra, ép buộc dân chúng hồi lâu, cái gì cũng chưa làm, đừng nói tới tiêu diệt, ngay cả mặt đạo tặc thể nào cũng không biết. Điều nói so với sơn phỉ cùng thủy phỉ còn dã man hơn, khi đó, các nhà phụ cận đều ước gì bọn họ nhanh rời đi, có ai còn nghĩ gì tới đạo tặc nữa?”

“Vậy không còn biện pháp nào khác sao? Cứ như vậy để mấy kẻ ác này hại người sao?” Lâm Cẩn Dung sầu lo, sầu muốn bứt tóc. Nàng đã nói rồi, đạo tặc này tất nhiên có liên quan đến loạn phỉ kia, nếu có thể mượn lực lượng của quan phủ trước đem những người này cần quét sạch sẽ, tương lai cũng sẽ không loạn lạc, thê thảm như thế. Tiếc rằng nàng chỉ là một nữ tử tầm thường, dù thể nào cũng không có khả năng vươn tay xa như vậy, thúc đẩy loại chuyện này.

“Vậy phải xem người làm quan nghĩ như thế nào. Nếu gặp được người liêm chính, cũng bất quá chỉ là vấn đề quyết tâm hay không, nếu không nữa thì, chính là đám đạo tặc sẽ không hay ho, đụng vào người không nên dây dưa, quan phủ không thể không quản, bằng không chỉ sợ là khó khăn.” Lâm Thế Toàn lắc đầu thở dài một hồi, lại than thở: “May mắn trên đại đạo cũng chưa có ai bị hành hung, bằng không chúng ta đi đường này sẽ có chút gian nan đây.”

Hắn nói này hồi lâu cũng không thấy Lâm Cẩn Dung trả lời, không khỏi giương mắt nhìn, đã thấy hai hàng lông mày của Lâm Cẩn Dung nhíu chặt, dường như có vô số tâm sự, liền có chút hối hận không nên kể mấy chuyện hung hiểm này cho nàng nghe, vì thế đành cười ha ha: “Quên đi, không cần suy nghĩ việc này, nghĩ nhiều chuyện cao hứng khác, lập tức muội có thể nhìn thấy Tam thẩm nương cùng tiểu Thất đệ, ta cũng có thể nhìn thấy Lưu Nhi a. Sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Lâm Cẩn Dung đưa hắn ra ngoài, trở về bế Nghị Lang ở trên giường đỡ dành, tâm tư đều nghĩ về chuyện loạn phỉ. Lực lượng của nàng thật sự là quá yếu ớt, lực lượng của Lục Giam cũng chỉ có hạn, hướng chỉ đứng giữa còn có một vấn đề trí mạng — nàng không thể nói, cho nên muốn tranh thủ để bảo hộ lại càng khó. Nàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Nghị Lang, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cẩn Dung chờ Nghị Lang ngủ đủ, ăn uống no nê, mới khởi hành chạy về Bình châu.

Nghị Lang lần này không im lặng nhu thuận như ở trên thuyền, hắn đối với việc phải ở trong một không gian chật hẹp thập phần bất mãn, khi không ngủ được thì dùng sức khóc, khiến Lâm Cẩn Dung đau lòng muốn chết. Không khỏi cố gắng tận lực nhiều chiều cổ Nghị Lang, đi một chút lại ngừng, lộ trình vốn 2 ngày ước chừng phải mất đến ba ngày, mãi cho đến chạng vạng ngày 29, xe ngựa rốt cục vào thành Bình châu.

Lục Tùng đã sớm sai người đi trước báo tin, xe ngựa của Lâm Cẩn Dung mới đến trước cửa, Lục Kinh liền dẫn một đám người ra, dẫn ngựa, kéo xe, chuyển hành lý. Lâm Thế Toàn thấy thế, liền cùng Lâm Cẩn Dung cáo từ: “Ta sẽ không đưa các muội vào cửa, ta đi trước cùng Tam thẩm nương nói một tiếng, báo bình an, đỡ khiến các nàng lo lắng.”

Lâm Cẩn Dung cũng không giữ hắn lại, cách qua xe ngựa cảm tạ hắn: “Đa tạ Tam ca, làm phiền huynh nói với mẫu thân ta, qua mấy ngày nữa ta sẽ tới vấn an bọn họ.”

Xe ngựa dừng lại ở nhị môn, ma ma ân cần tiến lên đỡ Lâm Cẩm Dung xuống xe, đều hành lễ chúc mừng nàng cùng Nghị Lang. Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu nhìn Lục phủ chìm trong bóng đêm, trầm tĩnh phân phó Anh Đào: “Thường, phàm là người hôm nay giúp đỡ chuyển này nọ, tiếp đón, thì đều thưởng.”

361. Chương 364: Bầm Báo

Nhóm ma ma chỗ nhị môn vốn là ôm tâm tư, vừa nghe thấy câu này của Lâm Cẩm Dung trong ánh mắt đều lộ ra ánh sáng. Nhị thiếu phu nhân cường thế trở về a, có câu là, có tiền có thể sai sử cả ma quỷ mà, thời điểm Nhị thiếu phu nhân chưa có nhi tử, có lúc bị đè ép, nhưng cũng chưa từng thấy nàng có gì chột dạ lùi bước. Nay nàng đã có nhi tử, Nhị gia lại làm quan, tiền tài bên người lại nhiều, phải khí thế như vậy mới đúng.

Mọi người tự so sánh cao thấp, từ trước Nhị phòng thất thế, thời điểm Đại phòng đắc thế không khỏi nịnh hót Đại phòng, sau Lâm Ngọc Trân bị đè ép, rất nhiều người lại động tâm tư, trái phải lắc lư, nay thấy Lâm Cẩm Dung lấy phương thức cường thế trở về, vừa vào cửa liền có thái độ bỏ qua, sao có thể không khiến người cẩn thận cân nhắc? Vì thế không câu nệ có thật sự muốn dựa vào Lâm Cẩm Dung hay không, vẫn là gió chiều nào theo chiều ấy, đều bỏ ra tinh thần, dùng sức thổi phồng.

Lâm Cẩm Dung lại rất rõ ràng, một mực ôn hòa, chỉ phân phó Phan thị: “Trời lạnh, bảo vệ Tứ thiếu gia thật tốt, đừng để bị đông lạnh.” Các nàng hành tẩu trên đường đã bắt đầu vào đông, lúc này sắc trời mờ mịt, gió đêm mát mẻ, nhưng thật ra có chút se lạnh.

“Vâng, thiếu phu nhân.” Phan thị biết vâng lời, trong hành động lại vừa đứng lộ ra vẻ hào phóng khéo léo quen mắt của nô bộc thế gia. Nghị Lang được bao kín trong áo choàng sắc đỏ thẫm, mở to một đôi mắt đen lấp lòe nhìn một đồng người ở trước cửa, nửa điểm không luống cuống, tất nhiên là khiến mọi người lại một phen cảm thán.

Lâm Cẩm Dung vừa lòng chi cực, mỉm cười phân phó ma ma quản sự nhị môn: “Làm phiền ma ma đi cáo tội với trưởng bối một tiếng, đợi ta rửa mặt chải đầu xong, lại mang Tứ thiếu gia đi dập đầu vấn an các trưởng bối.”

Ma ma kia vội vàng đáp ứng, đã thấy bên trong truyền ra tiếng cười dài của Khang Thị: “Nhị tẩu xin thứ tội, ta nghênh đón chậm.” Nói xong muốn cúi người xuống.

Lâm Cẩm Dung vội bước lên phía trước đỡ lấy Khang Thị: “Tam đệ muội, hồi lâu không gặp, muội có khỏe không?”

“Khỏe, Nhị tẩu đi đường vất vả. Trong viện đã sớm thu thập tốt, tại phòng bếp cũng đã chuẩn bị xong yến hội, chờ tẩu rửa mặt chải đầu xong sẽ thay tẩu tẩy trần đón gió.” Khang Thị mỉm cười đánh giá Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung mặc một kiện vàng nhạt hoa văn mờ hình hoa bách hợp thêu chỉ bạc, phía dưới là váy dài màu trúc điệp thanh, vấn tóc kiểu cài một cây trâm đi đôi với khuyên tai phỉ thúy, so với từ trước đây đã hơn một chút, lại như cũ eo nhỏ nhắn, phấn mặt má đào, mi dài như họa, không khỏi thở dài một tiếng: “Tẩu từ càng ngày càng xinh đẹp, đi xa một chuyến nhưng lại không thấy nửa điểm tiêu tụy.”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Cũng chỉ có muội mới khen ngợi ta như thế thôi.”

Khang Thị mặt mày loạn loạn, thần sắc không thay đổi: “Tẩu tử, tính tình này của ta nhìn thấy đẹp thì sẽ khen, nhìn thấy không đẹp thì sẽ nói thẳng, chỉ mong tẩu dễ dàng tha thứ cho ta.”

Lâm Cẩm Dung ha ha cười, cũng không nói gì thêm, chỉ bảo Phan thị bế Nghị Lang lên cho Khang Thị xem: “Đáng tiếc còn chưa biết gọi thắm.”

Khang Thị nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghị Lang, cười nói: “Bộ dạng rất khỏe mạnh, thật sự là ngọc tuyết đáng yêu.”

Nghị Lang bắt mắt nhú mày hơi nghiêng đầu, Khang Thị không khỏi cười to: “Rất có cá tính, không giống Lục lang nhà ta, ngơ ngác lắm.” Rồi cầm tay Lâm Cẩm Dung: “Mãi nói chuyện, không nghĩ tới trời đã tối đen thế này, tẩu tử đi trước rửa mặt chải đầu, ta đi nói với các trưởng bối một tiếng.”

“Tam đệ muội thỉnh tự tiện.” Lâm Cẩm Dung cùng Khang Thị tách ra, nhìn thoáng qua Phương Trúc im lặng đứng ở bên đường, thu hồi ánh mắt, hướng tới sân viện của mình.

Phương Trúc bước nhanh đuổi kịp cẩn thận bẩm báo: “Thiếu phu nhân, phòng đều thu thập tốt lắm, dựa theo ý tứ trong thư của người, Tứ thiếu gia ở ngay tại phòng cách vách của người, có tiếng gió thổi cỏ lay gì cũng đều có thể nghe thấy.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu không trả lời.

Phương Trúc thấy nàng không nói gì, cũng không dám nhiều lời nữa, chỉ lặng im đi theo phía sau. Chốc lát, đến trước sân, Trương ma ma dẫn theo vài ma ma và tiểu nha hoàn thô sử nhất tề đứng ở trước cửa hành lễ chúc mừng, Lâm Cẩm Dung ôn ngôn an ủi vài câu, rồi ban thưởng, sau đó bước vào phòng.

Trong phòng vẫn là trang trí giống như trước, sáng sủa sạch sẽ, đèn đuốc huy hoàng, ở góc phòng có đốt chậu than, lại thả một chậu nước, không nóng không lạnh, vừa vặn thích hợp. Lâm Cẩm Dung lại đi cách vách xem qua, cũng thoải mái như thế, vì vậy thật tình thật lòng đối với Phương Trúc gật đầu: “Người vất vả rồi, làm rất tốt.”

Phương Trúc lúc này mới thả lỏng căng thẳng: “Là thiếu phu nhân không soi mói.” Thấy tiểu nha hoàn bưng nước tới, liền bước lên phía trước hầu hạ Lâm Cẩm Dung tháo vòng tay, phân phó tiểu nha hoàn: “Đi xuống đi, ta đến hầu hạ thiếu phu nhân rửa mặt.”

Tiểu nha hoàn nhu thuận lui xuống, Lâm Cẩm Dung đặt đôi bàn tay trắng nõn vào trong làn nước, nhẹ nhàng cọ rửa, bảo: “Nói đi.”

Phương Trúc thở ra một hơi, đề thấp thanh âm, cũng không nói nhiều, chỉ nhắc tới trọng điểm: “Đại phu nhân từ sau ngày ấy lão thái gia phát tác, ngày hôm sau cũng không xuất hiện ở trước mặt mọi người. Nhị gia chào từ biệt, cũng chỉ cách màn nói hai câu. Tiếp theo đã thỉnh đại phu, kê đơn, rồi vẫn uống thuốc tĩnh dưỡng, đến bây giờ, cũng bắt quá là tiết Thất Tịch, Trung thu, Trùng Cửu đi ra ngồi một chút, ngẫu nhiên sẽ tới hành lễ lão thái gia cùng lão thái thái mà thôi.”

Lâm Cẩm Dung rửa tay xong, lại thay đổi một chậu nước rửa mặt: “Nói cách khác, hiện tại Đại phu nhân chuyện gì cũng chưa quản?”

Phương Trúc nhanh đáp lời: “Cũng không phải vậy, Đại phu nhân còn quản việc chọn mua, Nhị phu nhân quản chọn mua và khổ phòng, các việc vặt vãnh khác, Tam phu nhân quản phòng thêu thùa, Tam thiếu phu nhân quản phòng bếp. Tháng trước, Nhị lão gia đi một chuyến đến Thái Minh phủ nói là lão thái gia còn muốn ở Thái Minh phủ mở một cửa hàng.”

Chính miệng lão thái gia nói muốn mở một cửa hàng ở Thái Minh phủ sao? Lâm Cẩm Dung nhún mày: “Ta nghe nói Đại thiếu phu nhân trước đó vài ngày sinh ra một nữ hài tử, lúc này còn chưa đầy tháng mà. Đại gia có ở nhà không?”

Phương Trúc trên mặt lộ ra vài phần vui sướng khi người gặp họa: “Là sinh vào 21 tháng 9, lúc sinh để không thuận lợi lắm, ước chừng đau hai ngày hai đêm, nghe nói Đại thiếu phu nhân bởi vậy thực không vui, ước chừng ba ngày mới sai người ôm tới để xem, lão thái thái thật ra có vài phần hứng thú, cách năm ba ngày đã mau chân đến thăm Đại tiểu thư, còn ban thưởng nhũ danh, tên là Phúc nương, thân thể có chút yếu nhược, còn chưa đầy tháng đã phải thỉnh đại phu đến năm lần. Đại gia qua Trùng Cửu thì rời đi, nghe nói lúc đi ở ngoài Tụ Hiền các khóc non nửa canh giờ, luôn mồm đều nói hấn bất hiếu, không thể ở lại trước mặt lão thái gia tần hiếu. Phạm Bao tổng quản đi ra nói, lão thái gia biết hấn có hiếu tâm, không trách hấn, lúc này mới đứng dậy rời đi.”

Lâm Cẩm Dung nắm khăn tay tuyết trắng, nhẹ nhàng lau ở trên mặt: “Đã bao lâu người không gặp lão thái gia?”

Phương Trúc cẩn thận suy tư một lát rồi đề thấp thanh âm: “Tính ra, sau tiết Trung thu cũng chưa từng gặp, hôm Trùng Cửu có mở tiệc chiêu đãi vài vị tộc lão trong dòng họ, nhưng yến hội là làm ở Tụ Hiền các, nữ quyến cũng không được tham gia. Đại phu lại đối hai người, hiện nay dùng là người do lão cô cô ở Thái Minh phủ mời đến, nói là cái gì thái y đã cáo lão hồi hương, y thuật rất tinh, sẽ ngụ ở quý phủ chúng ta.”

Từ địa vị của Phương Trúc mà nhìn, có thể biết tình hình đã không ổn, quả nhiên là hết lực, chưa từng bởi vì nàng cùng Lục Giam không ở nhà mà buông lỏng cẩn thận, như cũ tận chức tận trách. Lâm Cẩm Dung trầm giọng nói: “Mấy ngày nay chỉ sợ người không khỏi bị ủy khuất đúng không?”

Phương Trúc mỉm cười: “Không tính là cái gì. Bất quá chỉ là gió thổi qua mà thôi.”

“Tốt, người tận tâm, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi người.” Lâm Cẩm Dung nói: “Sa ma ma rất nhanh sẽ trở về bên cạnh lão thái thái, khi đó bên người ta không còn ai cẩn thận, người luôn làm việc kiên định ổn trọng, ngày sau sẽ phải vất vả người rồi, thay ta trông chừng sân viện này, trông chừng Tứ thiếu gia.”

Phương Trúc ngẩn người, đầu mày khoe mắt đều là ý mừng, quỳ gối hành lễ: “Tạ thiếu phu nhân tín nhiệm, nô tỳ tất không cô phụ người.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu: “Đi xuống giúp đỡ các nàng thu thập hành lý đi. Để Anh Đào tiến vào hầu hạ ta chải đầu thay quần áo.”

Phương Trúc rời xuống an bài mọi việc.

Chốc lát, Lâm Cẩm Dung thu thập thỏa đáng, bên kia cũng sai người đến thúc giục. Người đến là Tổ Tâm bên người của lão thái thái, cười dài hành lễ với Lâm Cẩm Dung, nói: “Gia yến thiết lập tại Tụ Hiền các, lão thái thái thể tuất Nhị thiếu phu nhân, sợ người không biết chuyện, chạy một chặng đường oan uổng, đặc biệt lệnh nô tỳ tới nói một tiếng.”

“Làm phiền rồi.” Lâm Cẩm Dung nhìn Anh Đào liếc mắt một cái, Anh Đào lập tức lấy ra một hộp gấm: “Tổ Tâm tỷ tỷ, thiếu phu nhân cố ý ở kinh thành thay tỷ mua chút đồ.”

Tổ Tâm trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc vừa đúng, lập tức cười chối từ: “Nhị thiếu phu nhân thật sự là quá khách khí, nô tỳ sao có thể không biết xấu hổ, không cần.....”

Lâm Cẩm Dung đem hộp gấm đặt vào trong tay nàng, ôn hòa nói: “Bất quá là một đôi khuyên tai hồng san hồ thôi, không thu nhận chính là khinh thường ta. Chẳng lẽ ta đi đã hơn một năm, người cũng xa lạ với ta sao?”

Tổ Tâm khẽ mím môi, mặt mày loান loান quỳ gối hành lễ: “Cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ Nhị thiếu phu nhân ban thưởng.”

Phan thị bế Nghị Lang tiến vào, khó xử nói: “Thiếu phu nhân, Tứ thiếu gia đang ngủ. Nô tỳ vì hấn đối tã, đối xong thì đã ngủ rồi.”

Nghị Lang đi đường xa, chỉ là khóc đã hao phí không ít tinh lực, Lâm Cẩm Dung nhìn hấn ngủ say, thật là luyến tiếc dẫn hấn tới trước mặt mọi người, đang trong lúc khó xử, chỉ nghe Tổ Tâm ở một bên giống như vô tình nói: “Đại để là gần đây trời lạnh, lão thái gia mấy ngày nay luôn mệt mỏi, hôm nay nghe nói Nhị thiếu phu nhân dẫn Tứ thiếu gia trở về nhà, mới vừa có chút tinh thần, cũng không biết có thể chống đỡ được tới khi nào, thiếu phu nhân nên nhanh tới đó đi.”

Lâm Cẩm Dung nghe trong lời nói của nàng dường như có chuyện, lại biết là tình hình của Lục lão ông không tốt, liền quyết tâm, từ trong lòng Phan thị tiếp nhận Nghị Lang, thật cẩn thận bao kín chắn nhỏ, giống như cất giấu bảo bối mà bước ra ngoài: “Đi, đến Tụ Hiền các.”

Ra cửa, thấy Sa ma ma đã đổi mới hoàn toàn, vẻ mặt chờ mong đứng ở hành lang. Lâm Cẩm Dung đã dự kiến trước, cũng không có gì tiếc nuối cùng bất mãn, chỉ nói: “Ma ma, theo ta tới vấn an lão thái thái thôi.”

Ý tứ này chính là sẽ không giữ bà lại, Sa ma ma vui mừng vô hạn, tiến lên liền âm thầm cùng Tổ Tâm trao đổi ánh mắt, lặng lẽ nắm tay.

Lâm Cẩm Dung ôm Nghị Lang một đường bước vào, trên đường “xảo ngộ” vài thủ hạ đặc ý từ trước của nàng, ví dụ như Hồ ma ma, Vương gia. Đều là đi trên đường cùng nàng hành lễ vấn an, cũng không nói gì nhiều, nhưng Lâm Cẩm Dung nhìn xem hiểu được, các nàng trong mắt đều lóe ánh sáng, khát cầu, chờ mong, vui sướng. Các nàng ngóng trông nàng trở về, nàng trở về rồi, các nàng thực vui mừng. Vô luận là làm thủ hạ của Lâm Ngọc Trân, hay là làm thủ hạ của Tổng thị, các nàng cũng không có ngày lành. Nàng không phải là người cô đơn, thủ hạ của nàng cũng có vài người đặc lực hữu dụng.

362. Chương 365: Lăn Nhau

Đầu mùa đông Bình châu, ẩm ướt mà lạnh. Bóng đêm mênh mang trong đình viện, sương mù nặng nề ẩm ướt đọng trên rừng trúc xanh tươi trầm mặc, tụ thành một giọt nước trong suốt, mỗi khi có gió nhẹ thổi qua, tựa như mưa lá tả rơi xuống, tình cảnh này, không thua gì một cơn mưa lây rây.

Một giọt lạnh lẽo rơi vào đầu Lâm Cẩm Dung, từ sợi tóc của nàng lọt vào trong cổ áo, kích thích khiến nàng hơi rùng mình, càng thêm thận trọng kéo áo choàng vây quanh Nghị Lang trong lòng, vì Nghị Lang tạo nên một không gian ấm áp.

Tổ Tâm ở một bên nhìn thấy, nhanh chóng đưa ra phân tích. Vài vị thiếu phu nhân đều rất đau lòng con mình, nhưng vô luận là Đại thiếu phu nhân, hay là Tam thiếu phu nhân, đa phần đều là ý lại cho nhũ mẫu, không có ai giống như Lâm Cẩm Dung tự mình động thủ, kiên nhẫn cẩn thận đến cực điểm. Bất quá cũng đúng, hài tử này có được không dễ dàng, Tổ Tâm ngậm thở dài một tiếng, nói: “Thiếu phu nhân, không bằng chờ gió ngừng thổi lại tiếp tục đi qua?”

Lâm Cẩm Dung đã sớm đứng lại, trong miệng lại nói: “Để các trưởng bối chờ lâu sẽ không tốt.”

Tổ Tâm cười nói: “Sẽ không, lão thái gia cùng lão thái thái đều là người cực săn sóc.”

Giây lát, gió ngừng mưa nghỉ, mọi người lại tiếp tục đi về phía trước, trong Tự Hiền các đèn đuốc huy hoàng, nhưng lại im lặng bất thường. Chung quanh đều tản ra hơi thở suy vong, Lâm Cẩm Dung nghĩ như thế. Có một vài chuyện ngoài ý muốn cố gắng thì có thể né tránh, chỉ có sinh lão bệnh tử là không thể ngăn cản. Hành lễ xong, nhìn Lục lão ông im lặng nằm trên tháp, Lâm Cẩm Dung đột nhiên sinh ra chút thương cảm thổn thức thương cho hổ.

Dưới ngọn đèn sáng ngời, vẻ thản nhiên sâu lo cùng bi thương của nàng có vẻ phá lệ rõ ràng, Lục lão ông miễn cưỡng lên tinh thần, Lục lão phu nhân tâm tình ủ dột, lại có Lâm Ngọc Trân và mọi người khác đến, đều nhìn xem thập phần rõ ràng. Lục lão ông thật cao hứng, ánh mắt vui mừng của hắn thu hồi từ trên mặt của Lâm Cẩm Dung, rồi rơi xuống hài tử ngủ say trong lòng nàng, biểu tình hiền lành đến cực điểm: “Ngủ rồi sao? Ôm lại đây cho ta xem.”

Lâm Cẩm Dung tiến lên vài bước, đem Nghị Lang đưa tới trước mặt hắn, tự nhiên mang theo vài phần ý cười: “Hắn không thích ngồi xe ngựa, một đường khóc lóc không ngớt.”

Lục lão ông vươn tay tiếp nhận Nghị Lang, Tổng thị vội vàng ra phía sau hắn lấy gối dựa, để hắn ngồi thoải mái hơn, đồng thời đứng dậy không quên thay hắn đè lại chăn. Lâm Cẩm Dung chú ý tới, thời điểm Tổng thị làm việc này, Lâm Ngọc Trân chỉ đứng ở một bên nhìn, ngay cả ý tứ tiến lên hỗ trợ đều không có, mà đôi mắt của Đồ thị chỉ lo nhìn chăm chăm Nghị Lang, không khỏi ngậm thở dài một tiếng.

Nghị Lang trong giấc mộng vô ý thức làm động tác mút mát, lộ ra mỉm cười vô nghĩa, rồi lại thu trở về. “Ha ha? Hài tử này, bộ dạng đúng là giống Nhị lang ngày bé a.” Lục lão ông vui mừng thở dài một tiếng, tiếp đón Lục lão phu nhân đến xem: “Nàng xem, có phải như vậy hay không? Ta thấy hắn dù thế nào đều là vẻ phúc thọ song toàn a.”

“Đúng vậy.” Lục lão phu nhân giờ phút này vô luận Lục lão ông nói cái gì, bà đều đáp có, đều nói đúng, huống chi đây là tán dương tăng tôn của mình mà.

Đồ thị trên mặt lộ ra vài phần ý cười, tựa đầu liễu mạng ngó nhìn, cười nói: “Thật là rất giống a. Quá giống!” Lại quay đầu hỏi Lục Kiến Lập: “Chàng nói có đúng không? Rất giống đi?” Nếu bàn về điều này, ai có thể có quyền uy hơn nàng đây? Đường nhiên nàng là người rõ ràng nhất.

Đâu có giống, rõ ràng càng giống Lâm Cẩm Dung hơn, Lâm Ngọc Trân thối nghiêm mặt từ trong tay áo lấy ra một khăn tay, khì hận lau một chút khóe miệng, miễn cưỡng giãn lông mày, cứng nhắc bài trừ một nụ cười tới hỏi Lâm Cẩm Dung: “Trên đường đi thuận lợi không?”

Có chút tiến bộ, không hề giống như xưa trước mặt hai lão đã dám phát tác, còn có thể miễn cưỡng tươi cười giả ý ân cần thăm hỏi nàng. Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Tạ bà bà lo lắng, trên đường thực thuận lợi.”

“Nhi tử mềm mại đi đường xa mà bình yên vô sự như vậy, A Dung con thật sự là vất vả. Nói đến nói đi, thật sự là hiếu tâm mà. Lão thái gia cùng lão thái thái vẫn vương bận Nghị Lang, trước đó vài ngày nhận

được tin, vui mừng giống như tiểu hài nhi vậy. Ngày ngày đều phải hỏi sắp đến chưa, ta phải đáp làm sao có thể tới nhanh như vậy chứ?” Tống thị vừa đứng tán dương Lâm Cẩm Dung một phen.

Dùng tiểu hài nhi này để khen ngợi, Lâm Cẩm Dung nghe được trong giọng nói Tống thị không chút nào che giấu vẻ thân thiết lớn mật, không khỏi mỉm cười, xem ra Tống thị mấy ngày này ở trước mặt lão thái gia cùng lão thái thái chẳng những khôi phục vinh quang từ trước, còn gần gũi hơn một tầng. Từ trước, dám ở trước mặt hai lão nói như thế hành động như thế, chỉ có một mình Lâm Ngọc Trân mà thôi. Lại nhìn Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân sầm mặt, một bộ chết lặng nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh.

Lục lão ông theo khoeo mắt đánh giá vẻ mặt Lâm Cẩm Dung, thấy nàng hàm chứa cười, ánh mắt từ trên mặt Tống thị chuyển tới Lâm Ngọc Trân, một bộ dạng có chút dăm chiêu lại ra vẻ lạnh nhạt, hiển nhiên trong lòng cực kỳ so đo. Liền nhẹ nhàng than thở một tiếng, nói: “Không sai biệt lắm, ăn cơm đi, Nhị lang tức một đường đi về cũng vất vả rồi.”

Lâm Cẩm Dung muốn tiến lên hầu hạ hân đứng dậy, vừa mới làm động tác, Tống thị liền ngăn nàng lại: “Nhị lang tức, vài người chúng ta dùng cơm ở phòng cách vách thôi.”

Lâm Cẩm Dung gật đầu, thu hồi tay. Hóa ra Lục lão ông đã không thể rời giường. Vừa rồi có thể có tinh thần như thế, chỉ sợ là vì việc Nghị Lang trở về mà cao hứng. Nàng liền thử thăm dò muốn bế Nghị Lang, lúc này lại bị Lục lão ông ngăn lại: “Để hân ngủ ở chỗ ta, cơm nước xong con lại đây, ta có lời muốn hỏi con.”

Tống thị lập tức từ trong lòng Lục lão ông tiếp nhận Nghị Lang, cười nói: “Hài tử này ngủ thật say, nói vậy công công bế mãi cũng mệt mỏi, để nhĩ tức đặt ở nơi này cho người?” Trong miệng nói xong, lại chậm chạp không buông Nghị Lang ra, khoeo mắt xem xét Lâm Cẩm Dung cười.

Lâm Ngọc Trân kìm lòng không được bước lên nửa bước, Lâm Cẩm Dung bình tĩnh nhìn Tống thị mỉm cười: “Hài tử này bộ dạng đều thế, luôn luôn ăn ngon ngủ yên.”

Tống thị cười cười, thật cẩn thận đặt Nghị Lang xuống bên người Lục lão ông, còn săn sóc thay hân đắp chăn.

“Đi đi.” Lục lão phu nhân đứng dậy dẫn mọi người sang phòng cách vách, Lâm Cẩm Dung nghiêm khắc phân phó Đậu Nhi cùng Phan thị đứng một góc: “Ở trong này hầu hạ.”

Ánh mắt của Tống thị, Lâm Ngọc Trân, và Đồ thị đồng thời dừng ở trên hai người kia, lập tức chú ý tới Phan thị. Đậu Nhi cũng đành thôi, Phan thị cúi mắt, quy củ hành lễ: “Vâng, thiếu phu nhân yên tâm.”

Tống thị thu hồi ánh mắt, mỉm cười cầm tay Lâm Cẩm Dung: “Đây là nhũ mẫu A Dung mua được ở kinh thành sao? Nhìn rất khá, nói vậy tốn không ít tinh lực để chọn lựa đúng không?”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười: “Đúng là rất khá.” Cũng không tính giải thích cho Tống thị về lai lịch của Phan thị.

Tống thị trừng mắt nhìn, mang theo vài phần khó xử: “Tốt là được rồi, nhưng nghe khẩu âm là người kinh thành mà? Không phải ta nhiều chuyện, kỳ thật, nhũ mẫu nên chọn người ở trong nhà, sẽ dễ tìm hiểu rõ ràng thỏa đáng hơn. Nói đến nói đi, lúc trước Đại tẩu không phải cũng chọn nhũ mẫu cho Nghị Lang rồi mà? Sau đó đi đâu rồi?”

Lâm Ngọc Trân trên mặt hiện lên một tia hờn giận, thản nhiên nói: “Đường xá xa xôi, bị bệnh rồi.”

Tống thị bỗng nhiên tỉnh ngộ, làm ra một bộ dạng mới nhớ ra: “Đúng, đúng, ta nhớ ra rồi, vừa đến kinh thành liền không hợp khí hậu, có thỉnh đại phu, lần trước đi theo Cung ma ma cùng nhau trở về, sau đó phải trở lại người thẩm nương, có phải vậy hay không?”

Lâm Ngọc Trân sắc mặt càng thối: “Muội biết thật rõ ràng.”

Tống thị ha ha cười: “Ngày đó Cung ma ma dẫn nàng qua đây nói, ta đứng lúc chạm mặt ở trong vườn.”

Lâm Ngọc Trân mặt âm trầm không nói lời nào, lại lặng lẽ xem xét Lâm Cẩm Dung một cái, Tống thị không nói tới thì nàng không nghĩ ra, bệnh Văn nương thật đúng là kỳ quái, rất đúng dịp.

Lâm Cẩn Dung ngoái đầu nhìn lại đối với nàng vô tội cười, nói với Tống thị: “Đa tạ Nhị thẩm nương lo lắng, phần đất bên ngoài cũng không có gì không tốt, nàng cũng không làm gì sai. Nhưng mà chỉ cần tốt cho hài tử, cái gì cũng không thể sánh bằng điều này.”

Lục lão phu nhân thân nhiên nói: “Nói đúng, chọn người hiểu rõ trong nhà vẫn tốt hơn, nhưng loại sự tình này cũng phải chú ý tới chữ duyên, chỉ cần nàng làm việc ổn thỏa, so với bất cứ điều gì cũng tốt hơn.” Giải quyết dứt khoát, những người còn lại cũng không thể nói được gì.

Khi nói chuyện, dĩ nhiên đã sang cách vách, Khang Thị dẫn vài ma ma nha hoàn đã sớm chuẩn bị tốt yến hội, đợi ở một bên, cười dài bước lên cùng Lâm Cẩn Dung một trái một phải đỡ Lục lão phu nhân ngồi lên ghế trên, tự tay múc nước hầu hạ Lục lão phu nhân rửa tay.

Lâm Cẩn Dung thấy Lâm Ngọc Trân sầm mặt ngồi ở chỗ kia, liền cũng mỉm cười tiến lên giúp Phương Linh hầu hạ nàng rửa tay, Lâm Ngọc Trân sắc mặt hơi thay đổi, nhẹ nhàng giơ tay lên: “Thôi, đây là việc của nha hoàn, con cần gì tranh với các nàng? Ta biết con có hiếu tâm là đủ rồi, con một đường vất vả, nghỉ ngơi một chút đi.”

Khang Thị bị Lâm Ngọc Trân so sánh mắng là nha hoàn, trên mặt nửa điểm cũng không hiển lộ, chỉ mỉm cười, Lục lão phu nhân nhíu nhíu mày, nói: “Hôm nay là thay Nhị tẩu con thiết yến tẩy trần, sẽ không chú ý quy củ này, đều ngồi xuống ăn cơm thôi.”

Khang Thị quỳ gối hành lễ cảm tạ, rốt cuộc vẫn hầu hạ mọi người xong mới đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Cẩn Dung, hướng tới Lâm Cẩn Dung cười, thấp giọng nói: “Nhị tẩu, đây đều là món tẩu thích ăn.”

Lâm Cẩn Dung ở dưới bàn lặng lẽ cầm tay nàng, thấp giọng nói: “Làm phiền muội rồi. Sao không thấy Lục Lang?”

Khang Thị lại cười nói: “Hắn đang ngủ.” Lời còn chưa dứt, Tống thị liền thân nhiên liếc nàng một cái.

Đồ thị đình đặc nói: “Đang ngủ? Ta nhớ rõ Lục Lang mỗi ngày sẽ bồi bên cạnh tặng tổ phụ một lúc mà, hôm nay tiểu Tứ đệ của hắn trở về, hắn lại đang ngủ sao?”

Khang Thị thấp giọng nói: “Vâng, ban ngày hắn thấy ta uống trà, khóc lóc đòi uống, uống xong ham chơi không ngủ trưa, trời tối liền buồn ngủ rồi.”

Tống thị thân nhiên nói: “Ta nói con cũng quá cưng chiều hài tử rồi, nhỏ như vậy cho nó uống trà làm cái gì!”

Khang Thị bộ dạng phục tùng rũ mắt đứng lên nghe giáo huấn: “Bà bà nói phải.”

Lục lão phu nhân uy nghiêm quét mọi người một cái, nói: “Ăn cơm thôi! Bất quá chỉ là một ngụm trà, tiểu hài tử khóc nháo đòi, người nào làm nương mà không mềm lòng chứ?”

Tống thị nhanh đứng lên: “Bà bà nói phải.”

“Ăn cơm, ăn cơm!” Lục lão phu nhân không kiên nhẫn nhíu mày, chỉ vào một đĩa thủy tinh đặt trước mặt Lâm Cẩn Dung: “Nhị lang tức, con ném thử đi, đây là Tam đệ muội con tự tay làm, vị rất ngon.”

Lâm Cẩn Dung theo lời ném qua, khen ngợi một phen, nhìn về phía Khang Thị: “Tam đệ muội có tâm, đa tạ.”

Khang Thị cười: “Đều quan tâm lẫn nhau thôi.”

363. Chương 366: Trân Bảo

Trong chốc lát dùng cơm xong, mọi người theo thứ tự đứng dậy đến phòng Lục lão ông.

Nhưng thấy ba người Lục Kiến Trung, Lục Kiến Lập, Lục Kinh đã sớm ăn xong, tất cả đều vây quanh ở bên người Lục lão ông, hoặc ngồi hoặc đứng, sắc mặt nghiêm túc, lặng yên không một tiếng động.

Lục lão phu nhân vội nhỏ giọng nói: “Như thế nào rồi?”

Lục Kiến Lập nhanh tiến lên từng bước đỡ lão nương, thấp giọng nói: “Phụ thân đang ngủ.” Vốn bọn họ ăn xong đã tới đây, chỉ thấy tay Lục lão ông ôm quanh Nghị lang, tăng tổ phụ và tăng tổ tôn đều ngủ say liền không dám phát ra tiếng, chỉ đứng ở một bên.

Lục lão phu nhân thở dài, quay đầu nói với Lâm Cẩm Dung: “Vốn thấy tổ phụ con hôm nay có tinh thần, đại để là muốn cùng con nói nhiều chuyện, nghe con kể về chuyện trong kinh, nhưng nhìn bộ dáng này, vẫn là chống đỡ không được. Tản đi thôi.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Con ôm hài tử trở về, đỡ cho lúc hần tỉnh khóc nháo, ầm ỹ tăng tổ phụ hần.”

Lục lão phu nhân nói: “Cũng tốt, ngày mai tổ phụ con dậy thì lại ôm hần tới đây.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, vững bước tiến lên, Lục Kiến Lập vừa vặn đứng ở một bên, thấy thế vươn tay đi ôm Nghị Lang, cũng là có ý tứ muốn thân thiết gần gũi. Ai ngờ mới bế lên, Nghị Lang liền lặng lẽ mở mắt, nhìn quanh trái phải, không thấy được người quen thuộc, “Oa” một tiếng liền khóc lên.

Lục Kiến Lập rất xấu hổ, muốn đỡ hần, lại sợ ầm ỹ Lục lão thái gia, không đỡ hần, cũng sẽ ầm ỹ Lục lão thái gia, trong hai cái khó này chỉ có thể nhanh chóng đưa cho Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung mới vuốt ve Nghị Lang, Lục lão ông liền tỉnh lại: “Làm gì vậy?”

Lão thái thái vội ôn nhu nói: “Là Nghị Lang khóc, hần tỉnh rồi.” Lời còn chưa dứt, Lục lão ông liền phát ra một trận ho khan kịch liệt. Mọi người chạy nhanh tiến lên, xoa lưng vuốt ngực, rót nước.

Lâm Cẩm Dung ra hiệu cho Đậu Nhi, bao nhanh chắn phủ trên người Nghị Lang, nhẹ nhàng vỗ lưng hần, xoay người đi ra ngoài.

Lục lão ông một tay túm áo, một tay chỉ vào bóng dáng mẫu tử nàng, Tống thị ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Cẩm Dung, trước khi Lục lão phu nhân mở miệng liền cất tiếng nói: “Nhị lang tức, lão thái gia bảo con để Nghị Lang lưu lại, hần không sợ ầm ỹ.” Lời còn chưa dứt, đã nhận được ánh mắt tán dương của Lục lão ông.

Lâm Cẩm Dung liền đỡ Nghị Lang đi tới, Nghị Lang không được ngủ đủ, bắt đầu nổi nóng, khóc lóc không ngớt, thanh âm vừa vang vừa rõ, rơi vào trong tai mọi người đúng là tư vị nói không nên lời.

Lục lão ông khó khăn ngừng ho khan, cố gắng tươi cười, ý bảo Lâm Cẩm Dung đem hài tử đưa qua, Nghị Lang hai mắt nhắm nghiền chống lại gương mặt già nua hoàn toàn xa lạ này, vừa mới ngừng khóc nháo lập tức lại thẳng cắp, gào khóc chết sống không chịu rời khỏi ôm ấp của Lâm Cẩm Dung, khóc lóc khiến Lục lão phu nhân đều có chút biến sắc, mấy người Tống thị khẽ nhích khóe môi, đứng dậy lui qua một bên, đứng ở một góc.

Mọi người luôn thích dỗ tiểu hài tử chưa thay răng nói lời cát tường, đồng thời cũng không thích nhìn thấy hài tử khóc lóc kêu gào, đặc biệt là bệnh nhân cùng lão nhân, giống như khóc lóc là điềm xấu vậy. Lục Kiến Lập trong mắt lộ ra vài phần lo âu, ngốc nói: “Hài tử này cũng giống Nhị lang ngày bé, không ngủ đủ sẽ khóc nháo.”

Lục lão ông cũng không để ý, mỉm cười, nhéo nhéo mặt Nghị Lang, nói: “Thanh âm đủ vang!” Liền không hề cưỡng cầu, chỉ lệnh Lâm Cẩm Dung ôm gần một chút, quả nhiên Nghị Lang thấy hần không bế mình, liền ở trong lòng Lâm Cẩm Dung an tĩnh lại, ngược lại mở to một đôi ánh mắt đen láy tò mò đánh giá chung quanh.

“Xem, ngoan rồi này.” Lục lão ông thở hắt hắt chỉ vào gối đầu của mình, Lục lão phu nhân vội vươn tay thò vào lấy ra một cái hộp nhỏ, Lục lão ông ý bảo bà mở ra, run run chỉ về phía Nghị Lang: “Tăng tổ phụ tặng lễ gặp mặt.”

Lâm Cẩm Dung không kịp thấy rõ ràng bên trong là cái gì, liền ôm Nghị Lang dập đầu trước Lục lão ông, đa tạ Lục lão ông. Đợi đến khi đứng lên, Lục lão phu nhân dĩ nhiên đã cầm hộp tới, bên trong chính là ngọc bội buộc quanh thắt lưng hình cánh hoa sen, phía dưới còn nhét theo giấy, phía trên còn viết một chữ “Sâm”.

Ngón tay Lục lão ông nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghị Lang, thấp giọng nói: “Sâm, chính là trân bảo.” Cũng là ban thưởng đại danh.

Lâm Cẩm Dung nhanh chóng bế Nghị Lang dập đầu: “Tạ tổ phụ ban thưởng tên.”

Lục lão ông mỉm cười, vẻ như mệt mỏi, nửa khép mắt nói: “Đi đi, giáo dưỡng thật tốt, đừng cô phụ kỳ vọng của ta.”

Lục lão phu nhân nghe lời này, dường như có chút ý tứ công đạo di ngôn, nhất thời trong lòng thê lương, thấp giọng nói: “Nếu chàng thích, hài tử cũng đã tỉnh lại, không ngại để hấn bồi bên cạnh?”

Lục lão ông nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, ta mệt mỏi, hấn cũng mệt mỏi, còn nhỏ đã đi xa như thế, không dễ dàng.” Mặt sau một câu không dễ dàng, thật giống như nói mê vậy.

Lục lão phu nhân liền cúi mắt, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Đều tan đi.”

Lục Kinh cùng Lục Kiến Trung liếc nhau, cùng kêu lên: “Tối nay vẫn để con ở trong này chăm sóc tổ phụ/phụ thân đi.” Lục Kiến Lập nghe vậy, môi giật giật, dường như muốn nói cái gì, chung quy lại không thể thốt ra, chỉ cúi mắt đứng ở một bên. Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị trên mặt lộ ra vài phần không cho là đúng, vừa nâng mắt lên, lại rút trở về.

Lâm Cẩm Dung nhìn tình hình này, đoán mấy ngày nay đại khái hai người bọn họ vẫn đều canh giữ bên cạnh Lục lão thái gia, viện đủ loại lý do, vẫn đều tranh nhau thủ hộ, thậm chí khiến cho Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị bất mãn, nhưng các nàng là nữ nhân, không tiện ở lại, ban đêm chăm sóc cũng không tiện, người duy nhất có thể tranh thủ là Lục Kiến Lập lại người tính tình yếu đuối, vừa thấy có người muốn tranh, liền tình nguyện buông tay.

Chỉ nghe Lục lão phu nhân nói: “Đều đi ngủ đi, tối nay để ta.” Mới nói câu này, trong phòng một loạt người liền quỳ xuống, mở miệng đều nói mình bất hiếu, sao có thể để lão thái thái thủ hộ Lục lão ông? Lục lão phu nhân thở dài, chỉ đành nói: “Ta đây bồi hấn trong chốc lát. Các con thương lượng xong thì để lại đây một người.”

Lục lão ông đột nhiên trợn mắt: “Lão Tam theo giúp ta.”

Lục Kiến Lập lập tức nâng mắt lên nhìn Lục lão thái gia, ánh mắt phát sáng.

Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh đều cúi mắt, im lặng một lát, Lục Kiến Trung tiến lên nghiêm túc dạy Lục Kiến Lập: “Phụ thân ban đêm không ngủ ngon, tay chân dễ bị mỏi. Giờ tỵ cho uống thuốc một lần, giờ dần còn uống một lần nữa, nếu là nghe thấy người thở dốc, thì nhanh gọi hấn tỉnh lại, rồi thỉnh đại phu.....”

Lục Kiến Lập gật đầu giống như gà mổ thóc: “Vâng, ta nhớ kỹ.”

Lục Kiến Trung nghiêm túc nói: “Đệ thuật lại một lần nữa cho ta nghe.”

Lục Kiến Lập ngẩn ngơ, nhưng thật sự mở miệng thuật lại một lần.

Lâm Cẩm Dung không khỏi hơi hơi nhú mày, Lục Kiến Lập cũng là lão nhân đã có tôn tử, Lục Kiến Trung vì biểu hiện nhà mình hiếu thuận làm hết phận sự, nhưng lại trước mặt nhiều tiểu bối đối xử với hấn như một tiểu hài tử thế này, thật sự hơi quá đáng.

Lục lão ông cũng là không rên một tiếng, chỉ nửa khép mắt, coi như đã ngủ rồi. Lâm Cẩm Dung nghiêng người, nhẹ nhàng vỗ lưng Nghị Lang, Nghị Lang ánh mắt dần dần trở nên mờ mịt, lại nằm yên trong lòng nàng ngủ say.

Lục Kiến Trung xuất ra uy phong của đương gia chủ sự, chỉ huy mọi người: “Đều tan đi.” Lại nhìn về phía Lục lão phu nhân, ôn nhu dò hỏi: “Mẫu thân, con đưa người trở về? Thân thể của người vốn không tốt, muốn bồi phụ thân, lúc nào mà không được? Nếu người cố gắng quá lại mệt mỏi..... bảo bọn tiểu bối sao có thể an tâm?”

Lục lão phu nhân suy nghĩ một lát, chạm vào tay Lục lão ông: “Ta đi về trước, ngày mai lại đây thăm chàng, nếu ta cũng bị bệnh, cũng không phải là lại ép buộc con cháu sau? Ta sẽ không để bọn họ thêm phiền toái.”

Lục lão ông không hé răng, chỉ nhẹ nhàng nắm tay Lục lão phu nhân một chút. Lục lão phu nhân thở dài, đứng dậy ra bên ngoài, nhưng cũng không cần Lục Kiến Trung đưa: “Con đã thức nhiều ngày, tối nay Tam đệ con chăm sóc phụ thân, con đi ngủ đi, chớ để mệt mà bị bệnh.”

Lục Kiến Trung vẫn kiên trì muốn đưa bà về Vinh Cảnh cư, hấn kiên trì, những người khác đều không thể rảnh rỗi, đều tỏ vẻ muốn đưa Lục lão phu nhân trở về. Lục lão phu nhân chối từ, mọi người kiên quyết từ chối, có vẻ ai không đưa, người về sẽ trở thành kẻ bất hiếu vậy. Lâm Ngọc Trân cực kỳ hận làm ra vẻ như thế, tiến lên nói: “Ta đưa mẫu thân trở về, các người đều đi nghỉ ngơi, lúc này ta là người nhàn rỗi nhất.”

Mọi người đều nhất tề không nói gì. Lục lão phu nhân trầm mặc một lát, thản nhiên nói: “Nếu Đại tước đã nhàn rỗi nhất, thì để con đưa ta trở về đi.”

Bà bà còn hầu hạ cụ bà bà, tiểu nhi tức như nàng đương nhiên không thể phủ tay bỏ về, Lâm Cẩm Dung ý bảo Đậu Nhi tiếp nhận Nghị Lang: “Các người đi về trước an trí, sau đó ta sẽ trở về.” Nói xong đi đến bên người Lục lão phu nhân đỡ bà, cười nói: “Ta cũng đưa tổ mẫu.”

Lục lão phu nhân thấy nàng, thần sắc hơi thay đổi, đối với Lâm Ngọc Trân vẫn thản nhiên: “Đi thôi.”

Nhìn theo Lục lão thái thái ra cửa, Lục Kiến Trung mới hướng Tống thị gật đầu ý bảo, Tống thị liền lôi kéo Đồ thị, dẫn theo Khang Thị im ắng đi ra ngoài.

Lục Kiến Trung không rời đi, tự mình hầu hạ Lục lão ông uống thuốc xong một lần, lại đợi sau một lúc lâu, xác nhận Lục lão ông quả nhiên đang ngủ, mới ý bảo Lục Kiến Lập theo hấn ra gian bên ngoài, thấp giọng nói: “Cẩn thận một chút.” Lại xoa bóp quần áo của Lục Kiến Lập: “Thật là đơn bạc, sẽ bị đông lạnh mất.” Không đợi Lục Kiến Lập mở miệng, liền phân phó Lục Kinh: “Đi lấy áo khoác da cáo trong phòng ta tới cho Tam thúc phụ con mặc.”

Lục Kinh lên tiếng, bước nhanh rời đi.

Lục Kiến Lập vội đáp: “Ta cũng có mà.”

Lục Kiến Trung đề lại bờ vai của hấn, thấp giọng nói: “Khách khí với ta làm cái gì, chúng ta là thân huynh đệ, khách khí với nhau sẽ khiến người ta thất vọng đau khổ. Là mới mà, ta còn chưa từng mặc qua, đệ cứ cầm đi.”

Lục Kiến Lập môi giật giật, rặn ra một câu: “Đa tạ Nhị ca.”

Lục Kiến Trung hòa ái cười: “Cảm tạ cái gì? Mấy ngày nay ta canh giữ ở bên người phụ thân, đột nhiên cảm thấy nhân sinh bất quá chỉ là như thế, từ trước ta ít quan tâm đến đệ. Chúng ta chỉ có 3 huynh đệ, Đại ca hàng năm ở bên ngoài, hiện nay, đã là nhiều năm không gặp hấn, cũng không biết hấn thành bộ dáng gì nữa? Nhưng thật ra hai huynh đệ chúng ta, hằng ngày ở nhà, lại không thường xuyên ở cùng một chỗ uống rượu trò chuyện, không công lãng phí rất nhiều thời gian.”

Lục Kiến Lập có chút cảm khái, thở dài một tiếng, cũng không nói gì nhiều, chỉ thấp giọng nói: “Nhị ca nhanh đi đi, đừng lại trì hoãn lâu.”

Lục Kiến Trung nhắc lên màn cửa nhìn Lục lão ông nằm trên tháp, vỗ nhẹ đầu vai Lục Kiến Lập: “Có việc thì gọi ta.” Nói xong tự đi ra cửa phòng. Đi tới trước cửa, thấy trong rừng trúc có đèn đuốc hiện lên, rồi lại tắt đi, liền lạnh lùng cười, bước đi tiến vào trong rừng trúc.

364. Chương 367: Đêm Lạnh

Gió đêm cuộn cuộn thổi vào cành trúc, giọt mưa nho nhỏ sần sật rơi xuống. Một giọt lạnh lẽo rơi vào đỉnh đầu Lục Kiến Trung, hàn khí nhanh chóng thấm thấu qua sợi tóc, xuyên thấu vào da đầu, kích thích hấn hắt xì một cái vang dội.

Hấn đứng lại, chậm rãi lấy ra khăn lụa sạch lau mặt.

Gã sai vật thấp đèn lồng cúi mặt, hạ thắt lưng đứng ở một bên lẳng lặng chờ đợi, lại một trận gió lạnh thổi tới, gã sai vật cũng rung mình.

“Rất lạnh đúng không?” Lục Kiến Trung liếc mắt nhìn hắn, khoe mắt đảo qua bốn phía, đèn lồng tản mát ra ánh sáng màu vàng chỉ chiếu tới một phạm vi hữu hạn, sâu trong rừng trúc một mảnh hắc ám, chỉ có thể nghe thấy tiếng giọt mưa rơi xuống tí tách.

Gã sai vật thụ sủng nhược kinh: “Hồi Nhị lão gia, nô tài không lạnh.”

Lục Kiến Trung thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng cười: “Vừa rồi có một con chuột thật to chạy tới đây, người có thấy không?”

Gã sai vật mặc danh kỳ diệu: “Nô tài không thấy.” Lại lấy lòng cầm đèn lồng chiếu sáng chung quanh: “Có cần nô tài đến khổ phòng ôm con mèo lại đây không?”

Lục Kiến Trung cất khăn lụa vào trong áo, nói: “Không cần, dù lớn cũng chỉ là chuột thôi, cũng không thể thành tinh, hay thành tiên, nếu không biết hối cải, luôn có một ngày sẽ bị mèo lột da rút gân, ăn thịt sạch sẽ.”

“Đúng vậy, lão gia nói rất đúng.” Gã sai vật không biết một con chuột sao có thể biết hối cải, lại hối cải thế nào, nhưng nếu Nhị lão gia đã nói như vậy, tất nhiên là có đạo lý của hắn, trả lời “Đúng” là được rồi.

Lục Kiến Trung liền tiếp tục đi về phía trước.

Đợi đến khi hắn đi xa, từ chỗ sâu trong rừng trúc có một người bước ra, nhìn ngọn đèn lồng màu vàng dần dần rời xa mà liếc mắt một cái, quyết đoán quay đầu, bước nhanh hướng tới Tụ Hiền các.

Lục Kiến Lập ngồi ở trên ghế, trong tay cầm một quyển kinh Phật, đọc được hai đoạn, lại ngẩng đầu nhìn Lục lão ông ở một bên. Lục lão ông hơi thở bình thuận, vẻ mặt bình tĩnh, không có gì khác so với ngủ say bình thường. Nhưng hắn cũng hiểu được, nếu Lục lão ông đột nhiên bị mắc đờm thì đó đúng là rất dễ mất mạng.

Ngoài cửa truyền đến hai tiếng vang nhỏ, cứ như tiếng gió thổi. Rõ ràng đều nói qua lão thái gia giấc ngủ không tốt, có ai còn không cẩn thận như vậy, động tay động chân? Lục Kiến Lập nhíu mày đứng dậy ra bên ngoài, chuẩn bị tìm tòi đến tột cùng, đã thấy Phạm Bao đứng ở cửa, cúi đầu gọi hắn một tiếng: “Tam lão gia.”

Dưới ngọn đèn, tóc của Phạm Bao dính đầy bọt nước, trong thần sắc mang theo trầm trọng nói không nên lời.

Phạm Bao cùng với gia phó khác hoàn toàn không giống nhau, thật lâu trước kia hắn đã trở thành phụ tá đắc lực và tâm phúc của Lục lão ông, hoàn toàn tự do ra vào Tụ Hiền các, cho dù là lão Đại Lục Kiến Tân, thấy hắn cũng không dám vô lễ, cho nên Lục Kiến Lập chỉ sợ run một lát, liền nghiêng người để hắn đi vào, thấp giọng nói: “Đại quân sự đây là làm sao vậy?”

Phạm Bao lúc này mới lộ ra một chút tươi cười: “Vừa rồi ở trong rừng trúc bị dính đầy giọt mưa đọng lại. Lão thái gia ngủ rồi sao?”

Phạm Bao lúc này chạy tới đây, nhất định không phải chỉ là đến thăm bệnh, Lục Kiến Lập do dự một lát, điều tra nói: “Đúng, có cần gọi người tỉnh dậy không?”

Phạm Bao sửa sang lại miên bào trên người thấp giọng nói: “Không cần, nô tài tuy có việc muốn bẩm báo lão thái gia, nhưng cũng không cần gấp như vậy, giờ tỷ không phải sẽ uống thuốc sao, nô tài chờ là được rồi.”

Lục Kiến Lập gật gật đầu, khách khí nói: “Vậy người cứ ngồi chờ, ta đi vào trước.”

Phạm Bao cũng không khách khí: “Nô tài sang cách vách.” Nói xong rời đi.

Từ Vinh Cảnh cư đi ra, lại là một đoạn đường thật dài, Lâm Ngọc Trân một bàn tay nắm chặt tay Lâm Cẩm Dung, gương mặt gắt gao thanh âm phát run: “Con cũng đều thấy rồi đấy? Hiện tại nhà này quả thực là thiên hạ của bọn họ!”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc không nói, chỉ cảm thấy mí trên và mí dưới không thể không được muốn dính vào nhau, toàn thân xương cốt đều đang kêu gào, chúng nó mệt chết đi, chúng nó muốn nghỉ ngơi.

Lâm Ngọc Trân hoàn toàn không chú ý tới sự mệt mỏi của nàng, chỉ lo phát tiết bất mãn: “Tháng trước tổ phụ con lại bỏ bạc để hẳn đi Thái Minh phủ xây dựng cửa hàng, chỉ cần một khoản nhỏ đã chi gần vạn lượng bạc, thật không hiểu là cái cửa hàng gì, bán vật quý giá gì, mà cần nhiều tiền đến vậy, lấy từ tiền chung ra, lại chưa nói ngày sau phải làm sao, cũng không đề cập gì. Trong hơn một tháng này, bọn họ ngày ngày canh giữ bên lão thái gia, từ bé đến lớn, người người đều học nằm úp sấp giống như cẩu vạy quanh ở trước mặt vầy đuôi mừng chủ, nhưng cũng ngầm không biết cướp đoạt bao nhiêu thứ tốt, nếu con đã vội trở về, cũng không thể để như thế.”

Lúc này còn nhắc tới việc nàng vội trở về, Lâm Ngọc Trân có còn cho rằng, nếu lần trước trở về là nàng và Nghị Lang, mà không phải Lục Giam, có phải sẽ không bị Lục lão ông quở trách hay không? Hiện tại thái độ này của Lâm Ngọc Trân, nếu không chuẩn bị tốt bước tiếp theo, trong cuộc sống sẽ là một đại phiền toái.

Nghĩ thầm, Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Hồi cô cô, gần đầu chất nữ thấy an nguy khỏe mạnh của Nghị Lang đều hơn hẳn vàng bạc châu báu, tình thế cửa hàng nào khác, có hẳn ở đây, đích tôn mới có căn bản, sẽ không loạn: Thứ hai, đều là con cháu của lão thái gia, lão thái gia tất nhiên là muốn cho ai thì cho, không phải người khác có thể làm chủ. Chất nữ chính là gấp trở về, cũng không có khả năng ngăn lại được. Cô cô cứ an tâm đừng nóng vội, bằng không rối loạn đúng mực, khổ sở chịu tội vẫn là bản thân mình.”

Lâm Ngọc Trân ngẩn ra, lập tức giận dữ, càng nắm chặt tay Lâm Cẩm Dung: “Con là thân chất nữ của ta, Lục Nhị lang kia đối đãi với ta giống như sỏi vô ơn cũng đành thôi, ngay cả con cũng muốn đối với ta như vậy sao? Con ăn nói thế nào với ngoại tổ phụ mẫu của con đây?”

Sao nàng lại phải cảm thấy hối lỗi chứ? Lâm Cẩm Dung bình tĩnh nhìn Lâm Ngọc Trân nói: “Cô cô, chất nữ bất quá ăn ngay nói thật, lời thật thì khó nghe, mặc dù là người không thích nghe, chất nữ cũng muốn nói. Nếu người thật sự đau lòng chất nữ, coi ta là thân chất nữ, coi Nghị Lang là tôn tử ruột thịt, thì thỉnh người giúp ta coi chừng Nghị Lang, đây mới là mấu chốt. Mặc kệ nói như thế nào, trên người Nghị Lang cũng có dòng máu của người Lâm gia.”

Lâm Ngọc Trân cắn chặt răng: “Con.....”

Lâm Cẩm Dung từ trong tay nàng giầy ra, đối với nàng vén áo thi lễ: “Ta đi đường cả ngày, đã vài ngày ngồi xe ngựa, thật sự là cực kỳ mệt mỏi, còn thỉnh cô cô thể tuất ta, để ta nghỉ ngơi một chút, ngày mai mới có thể hầu hạ lão nhân gia người.”

Lâm Ngọc Trân thở hổn hển, hung hăng vung tay áo rời đi.

Xuân Nha lo lắng nâng Lâm Cẩm Dung dậy, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, làm vậy đâu tốt?” Còn trông cậy vào Lâm Ngọc Trân có thể cùng Lâm Cẩm Dung đoàn kết, hiện nay thì sao, còn chưa làm gì đã cãi nhau rồi.

Lâm Cẩm Dung cười: “Không có việc gì. Cô cô là mặt lạnh tâm nóng, ta có việc yêu cầu nàng, nàng sẽ không mặc kệ.” Lâm Ngọc Trân luôn không hoà nhã, dù sao trước hết như vậy, chuyện nên để Lâm Ngọc Trân làm, nàng vẫn sẽ đi tìm Lâm Ngọc Trân, cũng không cố kỵ mặt mũi gì đâu.

Lâm Cẩm Dung mới trở lại trong phòng, Đậu Nhi liền cầm một đôi xuyến vàng ra, bẩm báo nói: “Thiếu phu nhân, lúc trước nô tỳ ôm Tứ thiếu gia trở về, Tam phu nhân theo sát sau đi tới, để lại một đôi xuyến vàng, nói là đã làm lễ ở Bình Tế tự, ngồi trong đây ngắm Tứ thiếu gia ước chừng thời gian hai chén trà nhỏ, vừa rời đi thì người về.”

Lâm Cẩm Dung nhìn lên giường một cái, nói: “Thu dọn cho Tứ thiếu gia. Ngày sau Tam phu nhân nếu muốn tới thăm Tứ thiếu gia, không cần ngăn cản nàng, nhưng này nọ vẫn là không thể ăn bậy. Đương nhiên, ý tứ này của ta là người cũng không cần cùng nàng nói nhiều, hiểu chưa.” Mặc kệ là Lâm Ngọc Trân hay là Đồ thị, Lục Kiến Lập, càng nhiều người đau lòng Nghị Lang thì không còn gì tốt hơn. Sở dĩ không biểu đạt rõ ý tứ cho Đồ thị biết, là vì tính tình của Đồ thị không thể trêu chọc, chỉ có thể ngầm đồng ý.

Đậu Nhi nghe xong câu kia này nọ vẫn không thể ăn bậy, lập tức hoàn toàn lên tinh thần: “Thiếu phu nhân yên tâm. Đồ ăn của Tứ thiếu gia, tất cả đều do nô tỳ tự mình động thủ.”

Lâm Cẩm Dung gọi Xuân Nha: “Xuân Nha tỷ tỷ, người cũng thấy đấy, chỗ này của ta không thể thiếu người.” Phải mượn Đào thị Xuân Nha một ít ngày mới được.

Xuân Nha cười: “Kia thì tính là gì? Người cứ phân phó nô tỳ là được.”

Gió đêm càng thổi mau, trong Tự Hiền các an tĩnh ẩm áp, Lục Kiến Lập ngồi đó, có chút buồn ngủ lại có chút rét run, đơn giản đứng dậy, cẩn thận quan sát một chút tình hình của Lục lão ông, lại thay hẳn đêm chill, đi đến bên cạnh bàn nhìn nghiêng mực sọc run.

Chợt thấy sau lưng có gió lạnh đánh úp lại, hắn lấp bắp kinh hãi, nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy Lục Kinh trong tay cầm theo áo choàng da cáo đến, đang muốn phủ lên người hắn. Thấy hắn bị kinh hãi, không khỏi bật cười: “Là chất nhĩ không tốt, thâm nghĩ nhẹ chân nhẹ tay, không làm ầm ỹ tổ phụ, không nghĩ tới lại khiến Tam thúc phụ sợ.” Trong miệng nói xong, động tác không ngừng, vũng vàng phủ áo khoác kia lên người hắn

Áo khoác nặng phủ rơi lên trên người, ngực vừa rồi còn thấy có chút phát lạnh lập tức trở nên ẩm áp, Lục Kiến Lập kim lòng không được lộ ra vài phần mỉm cười: “Vất vả cho con rồi, lớn như vậy còn bắt con đi một chuyến này.”

Lục Kinh trên mặt lộ ra vài phần ngượng ngùng, cười nói: “Tam thúc phụ quá mức khách khí, chất nhĩ chỉ làm đúng bổn phận.”

Lục Kiến Lập cười cười, lại đi đến ngồi xuống ghế của mình lúc trước: “Không còn sớm, con trở về đi.”

Lục Kinh khẽ mím môi, muốn nói cái gì, chung quy lại không thốt ra, chỉ nói: “Vậy Tam thúc phụ ở lại, chất nhĩ cáo lui.”

Đợi đến khi Lục Kinh lui đi ra ngoài, Lục Kiến Lập đau đầu xoa trán, rõ ràng cái gì cũng chưa làm, lại cảm thấy mệt chết đi, toàn thân cao thấp, từ trong ra ngoài, đều giống như dây bị kéo căng, dường như có thanh âm thúc giục hắn, hắn mơ hồ cảm thấy chính mình có chuyện nên xử lý, lại không biết là chuyện gì, giật mình suy nghĩ hồi lâu, nhưng chẳng nghĩ ra được gì. Tính canh giờ không sai biệt lắm, liền gọi Đồng Nhi đang ngủ gà ngủ gật một bên: “Đi xem Phạm Đại quản sự đang làm cái gì, thỉnh hắn lại đây.”

Đồng Nhi chảy nước miếng từ trong mộng bừng tỉnh, nhưng lại chưa từng nghe hiểu phân phó của hắn, đành phải kiên trì nói: “Gì? Tam lão gia?”

Dù là Lục Kiến Lập tính tình tốt, cũng nhịn không được đá hắn một cước: “Đi, mời Phạm Đại quản sự đến đây. Lại đi nhìn xem, là ai phụ trách sắc thuốc, đã sắc xong chưa?”

Đồng Nhi xoa mắt chạy chậm đi ra ngoài, Lục Kiến Lập lười biếng vịn thắt lưng, chuẩn bị tiến lên gọi Lục lão ông dậy uống thuốc. Lại nghe trong yết hầu Lục lão ông đột nhiên phát ra một trận cổ quái thanh âm ôi ôi, Lục Kiến Lập chấn động, một bước vọt xa ra ngoài, la lớn: “Nhanh đi thỉnh đại phu!”

Đồng Nhi mới đến trước cửa, lại đứng lại, quay đầu nhìn thoáng qua, hoàn toàn tỉnh táo lại, vang dội lên tiếng “Vâng”, rồi nhanh chóng chạy đi.

365. Chương 368: Chăm Sóc Người Thân Trước Lúc Lâm Chung

“Phụ thân! Phụ thân!” Lục Kiến Lập khẩn trương nhìn Lục lão ông nằm trên tháp vẫn không nhúc nhích, sắc mặt âm u, đã lâm vào hôn mê, nước mắt lăn chã rơi xuống. Lục Kiến Trung đã nhắc nhở hắn, nghe thấy Lục lão ông thở dốc thì phải nhanh đánh thức, hắn vẫn đều cẩn thận, căn bản chưa từng nghe thấy dị trạng gì, tại sao lại đột nhiên không tốt thế này?

Phạm Bao nhanh vọt tiến vào, nói: “Nhanh, nhanh, Tam lão gia, trong tráp bên tay trái của người có đựng thuốc, nhanh lấy ra cho lão thái gia dùng.”

Lục Kiến Lập nước mắt nước mũi tèm nhem, thấy được tráp lại khẩn trương chậm chạp không mở ra, Phạm Bao thấy thế sốt ruột, đơn giản đoạt lấy, chỉ huy Lục Kiến Lập: “Mau nâng lão thái gia dậy.” Nói xong dĩ nhiên từ trong đó lấy ra một bao thuốc bột, cầm một ống trúc, hướng tới thổi vào lỗ mũi Lục lão ông. Lại kêu: “Nước gừng đâu? Dầu vừng! Nhanh lên!”

Lục Kiến Lập rất nhanh phản ứng lại, giận dữ hét: “Nhanh đưa vào a! Mấy thứ này không phải đã sớm chuẩn bị sao?”

Sớm có hạ nhân bưng nước gừng dầu vừng tiến vào, Phạm Bao cũng bất chấp gì khác, cầm lấy chiếc đĩa mở miệng Lục lão ông, dặn dò Lục Kiến Lập: “Đổi!”

Lục Kiến Lập chưa từng trải qua loại sự tình này, run chân run tay cầm bát hướng miệng Lục lão ông đổ dầu vừng, nhưng hần quá mức khẩn trương, một chén dầu vừng đổ ra hơn phân nửa đều rót ra ngoài. Phạm Bao thấy thế sốt ruột, chộp lấy bát tự mình động thủ, khó khăn lắm mới đổ xong chỗ dầu vừng còn lại, hai người đầu đầy mồ hôi. Cấp cứu đã làm xong, Lục lão ông không có nửa điểm chuyển biến tốt, như cũ bất tỉnh nhân sự, tứ chi lạnh lẽo cứng ngắt.

“Làm sao bây giờ?” Lục Kiến Lập vẻ mặt cầu xin, quả thực không biết như thế nào cho phải.

Sớm biết như thế, lúc trước gần nên gọi lão thái gia tỉnh dậy tốt hơn, hiện tại không còn cách nào khác. Phạm Bao mặt âm trầm, vừa hồi hận lại hoảng sợ, hai chân hai tay phủ trong áo choàng không chịu khống chế run run, cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Trừ bỏ một lần kia, đều dùng cách này để cứu người. Lão thái gia cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có việc gì.”

Hắn nói một lần kia? Đó là chỉ Lục Kiến Trung miệng đối miệng với Lục lão ông hút đờm ra, mà cát nhân thiên tướng, nói cách khác, cũng chính là mặc cho số phận.

Lục Kiến Lập nước mắt chảy đầy mặt? Đem tay áo xấu hổ che mặt, thấp giọng nói: “Là ta bất hiếu.” Hắn lúc ấy cũng chỉ biết hoảng hốt rối loạn, không nghĩ tới biện pháp hút đờm này, hẳn rồi cuộc vẫn không có gì hữu dụng, không bằng Lục Kiến Tân biết đọc sách làm quan, cũng không như Lục Kiến Trung biết việc buôn bán, chăm sóc mọi người, khiến lão phụ vui vẻ, cứu được mạng của lão phụ.

Phạm Bao trầm mặc một lát, đột nhiên hạ quyết tâm, âm trầm mặt lệnh cho nô tài kia: “Đi ra ngoài nhìn xem đại phu sao còn chưa tới?”

Nô tài kia giật mình, liều mạng chạy ra ngoài.

Phạm Bao một phen kéo lấy tay áo Lục Kiến Lập, trầm giọng nói: “Tam lão gia, lúc này cũng không phải là thời điểm khóc. Người xem?” Hắn đưa tay đỡ dưới thân Lục lão ông nằm trên thấp, thấp giọng nói: “Tam lão gia, sự việc khẩn cấp, tối nay ta vốn đáp ứng chi mệnh của lão thái gia cố ý tới đây, hiện tại lão thái gia bệnh, không bằng trước làm cho xong chuyện lão nhân gia đã sớm phân phó, người thấy thế nào?” Trong miệng hắn hồi ý tứ của Lục Kiến Lập, tay cũng đã đặt lên hoa vận ven thấp dè xuống.

“Xoạch” một tiếng vang nhỏ, thấp nhìn vẫn như ngày thường đột nhiên hé ra một cửa nhỏ, Lục Kiến Lập cả kinh thả tay áo, khẩn trương đi qua xem. Phạm Bao từ giữa lấy ra một phong thư đã được niêm phong, hai tay đưa qua, nghiêm túc nói: “Tam lão gia, người cầm đi, đây là lão thái gia trước đó vài ngày đã an bài tốt, ngày sau nếu có phân tranh, thì cứ dựa vào đây.”

Kia đó là di chúc, là phân phối tài sản trong nhà, Lục Kiến Lập cả kinh không dám tiếp nhận, run run thanh âm nói: “Không được, cái này nên giao ấu thân mới phải.” Lấy phương thức như vậy đưa vào trong tay hắn, hắn lấy ra thì có ai tin đây? Nếu mọi người đều vừa lòng thì còn may, nếu không hài lòng, chẳng phải là người người đều hoài nghi hắn động chân động tay sao?

Lúc này còn yếu đuối như thế. Phạm Bao tức giận vô cùng: “Sự tình khẩn cấp, người cầm trước đi! Thứ này vào ngày Trùng Cửu, lão thái gia đã thỉnh tộc lão trong dòng họ lại đây ăn cơm, cũng từng giao một phần cho bọn họ, đây chỉ dùng làm căn cứ thôi.”

Lục Kiến Lập vẫn đang trái lo phải nghĩ, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, cũng là không thể trì hoãn thêm, Phạm Bao nhanh chóng đóng lại cánh cửa nhỏ kia, cầm lấy cánh tay Lục Kiến Lập, dùng sức lay một chút: “Tam lão gia!” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, người tới dĩ nhiên bước nhanh vào cửa, Lục Kiến Lập không thể làm gì khác, chỉ đành lung tung đem lá thư này nhét vào trong lòng.

Đại phu đối với bệnh tình của Lục lão ông cực kỳ quen thuộc, tiến vào sờ soạn một lúc, khe khẽ thở dài: “Đờm tắc họng, ảnh hưởng lên đường mũi, dầu vừng và nước gừng đã đổ vào, lại châm cứu, nên làm đều đã làm, hiện nay chỉ có thể xem có nuốt xuống được hay không thôi.”

Lục Kiến Lập cùng Phạm Bao hai mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được khủng hoảng.

“Như thế nào rồi?” Mành cửa bị người bên ngoài mạnh mẽ nhấc lên, Lục Kiến Trung áo đơn đi vào, chạy vội tiến vào, phía sau còn có Tống thị đuổi theo, trong tay cầm theo hài: “Lão gia, hài của chàng.”

Phu thê hai người nhất thời thấy bộ dạng của Lục lão ông đều ngẩn ra, nhất tề đi qua, người người rơi lệ, Lục Kiến Trung ngay cả kêu ba tiếng cũng không thấy Lục lão ông trả lời, lập tức bắt lấy đại phu gầm nhẹ nói: “Sao lại thế này? Sao người lại chỉ đứng bất động a?”

Đại phu thở dài: “Bệnh mắc đờm này vốn là bệnh khó trị, chỉ biết dùng thuốc, chính là tấn nhân sự, biết thiên mệnh.”

Lục Kiến Trung buông hẳn ra, bất chấp trên môi Lục lão ông còn dính dầu vừng cùng thuốc bột, miệng đối miệng giúp Lục lão ông hút đờm.

Bất quá chỉ trong giây lát, trong viện thanh âm ồn ào, cũng là các phòng các viện tất cả đều bị bình tĩnh, vội vã chạy lại đây. Lục lão phu nhân được người giúp đỡ tiến vào, liếc mắt một cái liền thấy được cảnh này.

Lục Kiến Trung y phục sơ sài, chỉ mặc một kiện áo dài đơn bạc, một chân đi đất, một chân đi hài, không để ý bản thân đang đỡ đầu Lục lão ông, liều mạng hút đờm, mặt đều đỏ bừng, cũng không biết là mồ hôi hay là lệ chảy đầy mặt. Một bên Tống thị tuy rằng không đến mức y quan không chỉnh, nhưng cũng ăn mặc cực kỳ đơn bạc.

Mà Lục Kiến Lập, giống một như một con thỏ bị kinh động, dẫn độn đứng ở nơi đó, nhìn thấy bà tiến vào, mới hoảng hốt có chút sôi động, chạy tới dập đầu một cái vang dội, khóc nói: “Mẫu thân, con bất hiếu.”

Lục lão phu nhân chợt hiểu được đại sự không ổn, bên kia Lục Kiến Trung rốt cục buông tha, thất hồn lạc phách quỳ rạp xuống đất, khóc nói: “Con bất hiếu.”

Lục lão phu nhân “Ai” một tiếng, bả vai cùng thắt lưng đều suy sụp, bước nhanh hướng tới bên cạnh tháp của Lục lão ông được hai bước, ngồi xuống cầm bàn tay lạnh lẽo của Lục lão ông, chỉ gọi một tiếng: “Lão nhân?” Liền nước mắt rơi xuống như mưa, không nói được lời nào nữa.

Bà vừa mở đầu, một phòng cao thấp cũng đi theo nức nở, khuyên nhủ, hỏi han, người khóc thương tâm nhất là Lâm Ngọc Trân, giống như một hài tử òa vào trong lòng Phương ma ma. Lâm Cẩm Dung phủ một áo choàng dày, một bên lau mắt, một bên nhất nhất đánh giá tình hình trong phòng, lại vừa vặn chạm phải ánh mắt của Phạm Bao như bóng ma đứng trong góc, Phạm Bao về mặt thực âm trầm, lại mang theo vài phần điều tra cùng cầu xin.

Lục Kinh liếc mắt một cái đảo qua, Lâm Cẩm Dung lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, đem khăn tay xoa khóe mắt, tiến lên đỡ Lục lão phu nhân: “Tổ mẫu, vẫn là trước hết nghe đại phu nói thế nào đã.”

Đôi mắt vẫn đục của Lục lão phu nhân nhất thời sáng lên một ngọn lửa nhỏ, nhìn trông mong đại phu, cúi đầu ai khẩn: “Trương tiên sinh, nếu người có thể cứu lão nhân nhà ta, mặc kệ dù thế nào cũng mời người thử một lần, bao nhiêu tiền cũng không quan trọng bằng hân.”

Đại phu kia chỉ lắc đầu thở dài xin lỗi.

Ánh sáng trong mắt Lục lão phu nhân từng chút một trở nên ảm đạm, nước mắt vẫn rơi, mãi cho đến khi Lục Kinh bưng thuốc bước vào, mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp nhận thấp giọng nói: “Lão nhân, ta dứt thuốc cho chàng.”

Lâm Cẩm Dung nhanh tiến lên, cùng Lục Kinh đứng hai bên, cố gắng nâng Lục lão ông dậy dựa vào gối mềm, lấy chiếc đĩa mở miệng của Lục lão ông ra, từng thìa thuốc Lục lão phu nhân dứt vào đều rót ra từ khóe miệng Lục lão ông.

Thấy vậy, mọi người đều hiểu được không thể cứu vãn. Lâm Ngọc Trân hai mắt đăm đăm, muốn khóc lại không dám khóc, chỉ liều mạng nắm chặt thành quyền, không chế không được thấp giọng thút thít.

Lục lão phu nhân cắn chặt khớp hàm, run run bắt tay vào làm, lấy khăn tỉ mỉ thay Lục lão ông lau thuốc chảy ra, lại cầm lấy thìa dứt thuốc tiếp. Bà không nói gì, cũng không có biểu tình gì đặc biệt, chính là luôn luôn kiên trì. Khóe mắt Lục lão ông chảy ra một giọt lệ vẫn đục, Lục lão phu nhân hít một hơi, nắm chặt

tay hần, dán tại bên tai hần thấp giọng nói: “Chàng ngoan ngoan uống nốt bát thuốc này là tốt rồi. Chàng nghe được không?”

Lâm Cẩn Dung cách gần nhất, nghe thấy rành mạch, tay vẫn vững vàng đương đương cầm chiếc đĩa đột nhiên run lên một chút, sau đó càng không thể vận hồi.

Lục lão phu nhân trách cứ nhìn nàng một cái, Tống thị dựa vào đi qua nói: “Để ta.” Vì thế tay cầm chiếc đĩa run rẩy không phát sinh nữa.

Lâm Cẩn Dung đứng ở một bên, cúi mắt nhìn hai mái đầu bạc trắng ghé vào nhau kia, đột nhiên cảm thấy nghẹt mũi mờ mắt. Cái gọi là tương cứu trong lúc hoạn nạn, cố gắng chính là như vậy, đến ngày nào đó chết già, hần luyện tiếc nàng, nàng luyện tiếc hần, hần hiểu biết nàng nhất mà nàng cũng hiểu biết hần nhất. Cố nhiên lúc này thương tâm vì sinh ly tử biệt, nhưng đi qua vài thập niên bọn họ cũng đã trải qua mọi hạnh phúc dầm ập.

Có ai đó từ phía sau kéo tay áo nàng một cái, Lâm Cẩn Dung quay đầu, chỉ thấy Đồ thị ánh mắt hồng hồng nhìn nàng, liễu mạng hướng nàng nháy mắt, vẫn liếc tới Phạm Bao đứng ở một góc.

Lâm Cẩn Dung cũng không biết lúc trước trong phòng này đã xảy ra sự tình gì, nàng chỉ biết là hiện tại vẫn còn chưa đến thời điểm Phạm Bao bị buộc đuổi ra ngoài, đây là muốn làm cái gì? Cho dù là muốn làm gì đó, hiện tại mọi người đều đang đợi Lục lão ông trong cơn hấp hối, nàng lại chạy đi đâu được? Lục lão ông còn chưa trút hơi thở cuối cùng, nàng liền đi qua lặng lẽ nói chuyện với đại quản sự trong nhà, rơi vào mắt người bên ngoài, sẽ nói thế nào đây? Nhưng Phạm Bao sốt ruột như thế, tất nhiên là có nguyên nhân, Lâm Cẩn Dung nhìn Anh Đào đứng xa xa liếc mắt một cái, Anh Đào lúc này biểu hiện ra bản chất lạnh lợi, lập tức bưng chậu nước men theo góc tường đi qua.

Lâm Cẩn Dung không quản chuyện bên kia nữa, từ trong lòng Phan thị tiếp nhận Nghị Lang còn đang ngủ say, im lặng chờ đợi tình hình của Lục lão ông.

Bát thuốc kia của Lục lão phu nhân cứ dứt đến khi nguội lạnh, cũng vẫn chưa được nửa bát. Canh ba giờ dần, Lục lão ông trong lúc hôn mê đã trút hơi thở cuối cùng.

366. Chương 369: Hãn Khí

Mắt thấy Lục lão thái gia tắt thở, Lục lão phu nhân một tay bắt lấy áo, hai mắt trợn ngược lên, thân mình thẳng tắp ngã xuống, nhất thời lại là một mảnh người ngã ngựa đổ.

May mắn còn có đại phu ở một bên, lập tức châm cứu, cũng là miệng không thể nói, chỉ có thể rơi lệ. Lục Kiến Trung quyết định thật nhanh, chỉ huy Phạm Bao: “Lập tức đi ra ngoài an bài nhân thủ chế tạo gấp gáp tang phục, dựng linh đường, trưởng mạng nào cần thay đổi thì phải đổi, trời sáng liền xuất môn báo tang, Đại lão gia cùng Nhị gia nơi đó, phải cố gắng đến trạm dịch, kịch liệt báo tang.”

Mặc dù là biết được Lục Kiến Trung muốn mình rời khỏi đây, nhưng làm đại quản sự, cũng là chức trách, không có biện pháp có thể từ chối. Phạm Bao sầm muện nhìn Lục Kiến Trung một bên khóc muốn sống muốn chết, luôn mồm nói mình bất hiếu, vừa lo lắng nhìn gương mặt Lâm Cẩn Dung không chút thay đổi, cúi đầu rời đi.

Lục Kiến Trung thấy hần đi, thanh thanh cổ họng, trước nghẹn ngào hai tiếng, rồi nói: “Hiện tại Đại ca không ở nhà, mẫu thân bị bệnh, chỉ có mình ta làm trụ cột.”

Trong phòng tiếng khóc nhất thời thấp xuống, Lục Kiến Trung chỉ vào Lục Kinh: “Ca ca và các đệ đệ của con cũng không ở đây, việc vặt bên ngoài chỉ có dựa vào con thôi.”

Lục Kinh vội đáp ứng: “Vâng.”

Lục Kiến Trung lại chỉ vào Tống thị: “Đại tẩu thân thể không tốt, nàng cũng không được nhàn hạ, phải giúp đỡ Đại tẩu chăm sóc quản nội viện.” Quay đầu lại nhìn Khang Thị: “Còn có con, Tam Lang tức, việc con phải làm chính là quản tốt việc trong tay, quản hảo thủ bên dưới, chiếu cố lão thái thái, chiếu cố ảm thực của toàn gia, chiếu cố Đại tẩu con, chiếu cố tiểu hài tử, xảy ra vấn đề gì thì sẽ truy cứu trách nhiệm từ con.”

Khang Thị nhanh đứng dậy đáp ứng.

Lục Kiến Trung mới lại nhìn về phía Lâm Ngọc Trân: “Đại tẩu, cố nhiên thương tâm, nhưng vẫn nên cố gắng hoàn thành hậu sự cho phụ thân, làm phiền tẩu.....”

Lâm Ngọc Trân đem khăn tay lau lệ, thanh âm nghẹn ngào nói: “Không cần đệ phân phó ta, ta tự hiểu được nên làm thế nào.”

Lục Kiến Trung bị mất mặt, nhưng cũng chưa nói cái gì, chỉ phân phó Lâm Cẩm Dung: “Nhị lang tức, con vừa mới về nhà, ngay cả ngủ ngon một giấc cũng chưa được hưởng, theo lý nên cho con nghỉ ngơi một chút mới đủ nhân tình. Nhưng trong lúc này, cũng đành phải vất vả con. Còn làm phiền con chiếu cố lão thái thái, chuyện này vô cùng trọng yếu, là đại hiếu đạo, những người khác làm ta cũng không yên tâm, chỉ có con mới có thể làm tốt.”

Buổi nói chuyện này xem như quang minh chính đại đá Lâm Cẩm Dung ra khỏi phạm vi gia sự, các việc tang sự hậu sự đều không liên quan đến nàng. Lâm Ngọc Trân giận dữ, dựa vào cái gì Khang Thị thì có thể quản nhiều việc mấu chốt, mà Lâm Cẩm Dung thì núp ở phía sau hầu hạ Lục lão phu nhân đây? Đáng tiếc Lục Kiến Trung chiếm ưu thế, chiếm hai chữ hiếu đạo, dù thế nào cũng vô pháp phản bác, cũng không thể nói Lâm Cẩm Dung không nên hầu hạ lão thái thái mà nên cầm quyền quản sự được?

Lâm Cẩm Dung sớm đã đoán trước, loại chuyện này, năm đó nàng có thể làm, hiện tại cũng có thể làm, không chỉ như thế, có thể làm còn có rất nhiều. Lập tức sảng khoái nhanh đáp ứng: “Nhị thúc phụ sao lại nói vậy, chiếu cố trưởng bối, vốn chính là bổn phận của chất tức. Tại sao nói làm phiền hay không làm phiền đây? Có phải Nhị thúc phụ không coi ta là người Lục gia, cho nên mới khách khí như vậy chăng?”

Còn có thể nói mớ gì đây. Lục Kiến Trung theo thói quen định bày ra khuôn mặt tươi cười trung hậu, khoe môi hơi nhếch lên, lại nghĩ tới lúc này không thể cười, nhanh chóng thu về, nói: “Ta không có ý vậy.”

Lâm Cẩm Dung một quyền đánh vào bông, đơn giản quay đầu tránh ra.

Lục Kiến Trung tiến lên an ủi Lục Kiến Lập khóc lớn không ngừng, lại vẫn đang tự trách thê lương bi ai: “Tam đệ, chớ khóc, không trách đệ.” Nói xong nước mắt chảy đầy mặt, nghẹn ngào nói: “Chuyện chuẩn bị đồ tang, còn phải nhờ đệ cùng Tam đệ muội.”

Lục Kiến Lập khóc càng dữ. Đồ thị mềm mại sâu kín nói một câu: “Nhị bá khách khí cái gì? Đây là bổn phận, là chuyện của mọi người, cũng không phải là chuyện của một mình huynh, nói cái gì làm phiền hay không làm phiền?” Nàng bất mãn đã lâu, thấy Lục Kiến Trung nghiêm nhiên biểu lộ bộ dạng trưởng tử, thật sự không thuận mắt, thấy Lâm Cẩm Dung đem Lục Kiến Trung một câu, cũng nhịn không được muốn học theo.

Lục Kiến Trung lại bị nói mớ, nhưng cũng bất kể thế nào, xoay người chỉ huy người dùng nhuyễn kiệu nâng Lục lão phu nhân về Vinh Cảnh cư. Đợi đến khi an trí Lục lão phu nhân nằm xuống nghỉ, Lâm Cẩm Dung đơn giản sai người thu thập Nghị lang ở sương phòng phía bên trái trong Vinh Cảnh cư, thuận tiện cũng làm chỗ để nàng nghỉ tạm. Bệnh của Lục lão phu nhân, trong Vinh Cảnh cư chính là Sa ma ma định đoạt, có tình phân lúc trước, Sa ma ma tất nhiên là khuynh lực duy trì nàng, đem sương phòng bên trái bố trí thư thư phục phục.

Lúc hừng đông, mưa nhỏ, lạnh đến thấu xương.

Lục lão phu nhân chảy lệ ngủ say, Sa ma ma liền thúc giục Lâm Cẩm Dung: “Nhị thiếu phu nhân đi nghỉ chút đi, nơi này có lão nô trông chừng rồi, có người đến liền tới gọi người.”

Lâm Cẩm Dung cũng không cùng bà khách khí, lại càng không lo lắng bà sẽ đùa giỡn gì, liền trở về sương phòng ngã vào trên giường, gọi Anh Đào tới hỏi: “Nói thế nào?”

Anh Đào đáp: “Đại quân sự nói, lão thái gia có an bài hậu sự, thỉnh thiếu phu nhân gặp hần một lần, hần có chuyện quan trọng cần nói với thiếu phu nhân.”

Lâm Cẩm Dung trầm ngâm một lát, nói: “Lúc này bên ngoài đang làm cái gì?”

Anh Đào cũng đã hỏi thăm rành mạch chuyện bên ngoài, lập tức tiếp lời: “Lúc này ở tiểu liêm.”

Lâm Cẩm Dung lại cố gắng đứng lên, nhanh chóng đi tìm Lâm Ngọc Trân.

Tự Hiền các, tiểu liêm vừa lập xong, cả phòng là tiếng khóc rống. Lâm Ngọc Trân đang cầm khăn tay bịt mắt, khóc lóc đứt hơi, chợt bị người phía sau kéo vạt áo, không khỏi giật dử: “Làm gì vậy?”

Tổng thị lập tức ngẩng đầu lên ánh mắt sáng ngời nhìn qua. Lâm Cẩm Dung thần sắc lạnh nhạt dán tại bên tai Lâm Ngọc Trân thấp giọng nói: “Có chuyện quan trọng.”

Lâm Ngọc Trân lập tức dừng khóc, hồ nghi nhìn nàng.

Lâm Cẩm Dung nói: “Phạm Đại quản sự có việc muốn nói với người, sự tình liên quan đến hậu sự của lão thái gia, cầu người an bài gấp hẩn một lát, nếu để muộn chỉ sợ sẽ không kịp.” Một cây làm chẳng nên non, cô chường nan minh (một bàn tay không vỗ ra tiếng), thoai nhượng một chút không tổn hại gì. Nàng cố ý nói nguy cấp một chút, muốn kích phát cổ hần khí trên người Lâm Ngọc Trân, điều ngoa thì thế nào? Không phân rõ phải trái thì sao? Cũng chỉ có như vậy, mới có thể địch nổi với Nhị phòng.

Lâm Ngọc Trân quả nhiên đã khởi tinh thần, hung tợn hướng tới Tổng thị trừng mắt trở về. Tổng thị bị bộ dạng hung thần ác sát của nàng dọa sợ tới mức ngẩn ra, lập tức cúi đôi mắt.

Lâm Ngọc Trân đứng dậy, không giải thích nửa câu, được Lâm Cẩm Dung nâng đỡ đi ra bên ngoài. Tổng thị ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn chằm chằm bóng dáng cô chất nàng, quay đầu lại chạm phải ánh mắt Đồ thị, liền lập tức thay đổi vẻ mặt thích hợp, đem khăn tay lau ở khóe mắt, ai thán nói: “Tam đệ muội, muội đi khuyên nhủ Tam thúc đi! Muội xem hẩn vừa mới khóc ngắt đi rồi, nói đến nói đi, cũng không thể để hẩn như thế.”

Đồ thị trong lòng vẫn suy nghĩ, nghe Tổng thị nói như thế liền thu hồi ánh mắt hướng tới bên kia nhìn qua, quả nhiên thấy Lục Kiến Lập ở đó khóc cơ hồ ngắt đi, chỉ đành buông tâm tư, đi qua an ủi Lục Kiến Lập.

Tổng thị quay đầu liền phân phó người: “Nhanh đi theo dõi.” Vừa nói, vừa ra hiệu với Lục Kiến Trung.

Lại nói Phạm Bao hồi hử nửa ngày, vẫn không thấy Lâm Cẩm Dung sai người đến gọi hẩn, trong lòng khó tránh khỏi lo sợ, khó khăn lắm mới đợi đến khi một thủ hạ thân tín lại đây kể lại rõ ràng việc phân công của nhóm chủ tử cho hẩn nghe. Phạm Bao mới nghe xong, cổ họng xoang mũi đều trở nên đau nhức. Vốn loại sự tình này, hẩn là đại tổng quản dù thế nào cũng nên ở một bên dự thính, sau đó lại thông qua hẩn truyền lệnh xuống cho các quản sự bên dưới mới đúng. Nhưng Lục Kiến Trung chỉ phân phó hẩn nhanh đi ra ngoài an bài việc vặt, sau đó cũng không sai người tới gọi hẩn về. Hiện tại các quản sự phía dưới đều biết việc phân công, hẩn còn không biết, điều này chứng tỏ cái gì đây?

Phạm Bao nghĩ thấy hương vị bất thường — hẩn đã không còn là đại tổng quản nữa, mặc dù có vẻ vẫn đứng hàng đầu, ở trong mắt Nhị phòng Lục gia hẩn không còn là cái gì nữa rồi. Hẩn vô cùng lo lắng chờ đợi Lâm Cẩm Dung, nhin không được miên man suy nghĩ, chẳng lẽ là tiểu nha hoàn Anh Đào kia nói không rõ ràng sao? Nếu quả thực như thế, vậy đó là số mạng rồi. Đang lúc thần thờ bất an, chỉ thấy Phương Trúc lại đây nói: “Đại tổng quản, Đại phu nhân có việc muốn hỏi người, mời người tới phòng khách nghị sự.”

Phạm Bao lập tức đã khởi tinh thần, Lâm Cẩm Dung hiện tại không phải là đương gia phu nhân, muốn gặp hẩn, một quản sự bên ngoài, tất nhiên là ngôn bất chính danh bất thuận, đương nhiên phải mượn lực Lâm Ngọc Trân gọi hẩn mới đúng. Vì thế công đạo hai câu với thủ hạ thân tín, vội vàng hướng tới phòng khách. Mới được vài chục bước, đã bị hai quản sự bên người của Lục Kiến Trung ngăn lại: “Phạm Đại quản sự, Nhị lão gia mời người đi qua một chuyến.”

Phạm Bao theo bản năng cảm thấy không ổn, cười làm lành nói: “Đại phu nhân có việc tìm ta, ta đến chỗ Đại phu nhân trước rồi sẽ đến sau.”

Hai người kia mặt không chút thay đổi nói: “Nói chúng ta phải đưa người tới ngay, Đại quản sự có nguyện ý đi hay không, thỉnh tự mình suy nghĩ.”

Phạm Bao trầm mặc một lát, nói: “Ta nên đến chỗ Đại phu nhân trước. Nghĩ đến Nhị lão gia cũng sẽ không trách ta vô lễ.” Tuy là Lục Kiến Tân chưa từng trở về nhà, dựa theo thứ tự, Lục Kiến Trung vẫn ở dưới Lâm Ngọc Trân, phân biệt già trẻ lớn bé không thể loạn, hẩn lượng định Lục Kiến Trung cho dù có kỹ xảo gì, cũng không dám tại đây trước mặt nhiều người phát tác hẩn, trừ phi là không cần thanh danh nữa. Mà

hắn thì sao, nhất định không thể về phe của Nhị phòng, sớm muộn gì cũng đều phải xé rách mặt, không cần ủy khuất chính mình như vậy.

Hai người kia liếc nhau, một trái một phải tiến đến: “Đại quân sự! Người không cần.....”

“Phạm Đại quân sự? Sao người còn ở nơi này? Đại phu nhân bảo lão thân đến xem, đến tột cùng người bận việc gì mà nửa ngày cũng không thấy đến?” Phương ma ma bước nhanh đi tới, vẻ mặt phẫn nộ: “Chẳng lẽ người không đem Đại phu nhân để vào mắt sao?”

Phạm Bao trong lòng nhất thời buông lỏng, “A” một tiếng, nói: “Ta đang muốn đi đây, nhưng có người nói là Nhị lão gia cũng tìm ta.”

Hai người kia cũng cười nói: “Ma ma, làm phiền người đi nói với Đại phu nhân một tiếng, Nhị lão gia có việc gấp muốn hỏi đại quân sự, sự tình liên quan đến hậu sự của lão thái gia, thỉnh Đại phu nhân nhường cho.....”

Phương ma ma chống thắt lưng cười lạnh, nửa điểm không buông tha: “Phi! Hai hầu tử nhãi con! Nhị lão gia quan tâm hậu sự của lão thái gia, Đại phu nhân sẽ không quan tâm sao? Nhị lão gia hỏi về hậu sự của lão thái gia, Đại phu nhân không có quyền hỏi sao? Không nói đến mọi việc đều có thứ tự trước và sau, dù thế nào cũng phải dựa theo tôn ti già trẻ lớn bé, làm sao có chỗ cho hai nô tài nhỏ bé các người xen miệng vào? Làm gì vậy? Khiến người chê cười rồi! Cho dù là Nhị lão gia ở trong này, cũng sẽ không nói ra lời vô lễ như thế!” Lần này nàng đã chuẩn bị mà đến, lão thái gia đã chết, Lục lão phu nhân hôn mê bất tỉnh, Lâm Ngọc Trân phải làm chuyện gì cũng sẽ không chọc đến Lục Kiến Tân cùng Lục Giam, nếu không mạnh tay một chút, sợ là xương cốt cũng sẽ bị đánh gãy hóa thành bột a.

367. Chương 370: Cường Hãn

Hai người kia nhìn bộ dạng điệu ngoa của Phương ma ma, không khỏi đều nhíu mày, người lớn tuổi hơn tiến lên nói: “Ma ma không thể nói như vậy, đều là vì hậu sự của lão thái gia cần gì nói khó nghe thế? Tuy chúng ta là hạ nhân trong miệng nói năng lung tung, nhưng truyền ra ngoài cũng sẽ làm ô uế thanh danh của nhóm chủ tử.”

Phương ma ma không phải ngồi không, cáo mượn oai hùm [chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng] chuyện tình từ trước cũng làm không ít, hướng chỉ việc hôm nay động chạm đến lợi ích của đích tôn, nếu nàng làm không tốt, sợ là Lâm Ngọc Trân là người đầu tiên sẽ trị tội nàng. Lập tức cũng bất chấp thể diện, cười lạnh liên tục, ưỡn ngực xông lên trước: “Thế nào? Các người không phân rõ phải trái còn muốn ra bên ngoài làm ô uế thanh danh của nhóm chủ tử sao? Đại phu nhân là trưởng tẩu đích tôn, ngay cả hạ nhân cũng không dạy dỗ được, ngay cả hạ nhân cũng dám vung tay múa chân, đây là đạo lý gì a? Đại lão gia ít ngày nữa sẽ chạy về nhà, đến lúc đó sẽ thỉnh hãn bình phân xét xử. Nếu không thể chờ Đại lão gia, thỉnh nhóm dòng họ phân xử cũng được, nếu quả nhiên là ta sai lầm, ta sẽ quỳ xuống dập đầu nhận sai với các người!”

Thấy bộ dạng nàng phải làm bất cứ giá nào, không biết xấu hổ không muốn sống nữa, lại lòi Lục Kiến Tân cùng dòng họ ra, nghĩ đến người khác bởi vì lấy đại cục làm trọng hoặc là vì nguyên nhân khác sẽ không đến mức làm ra tình trạng này, Lâm Ngọc Trân lại là hoàn toàn khác biệt, thường xuyên làm theo cảm tính, bên này vừa nói xong, bên kia có lẽ liền nháo loạn luôn. Còn có khả năng, bọn họ mới chạm vào Phương ma ma, Phương ma ma sẽ ngồi bệt xuống đất khóc nháo, lúc này trong phủ đã có người trong tộc của Lục gia, không thể để nhàn thoai truyền ra ngoài. Hai người kia tự biết không địch lại, chỉ đành thối lui, chạy nhanh đi tìm Lục Kiến Trung báo tin.

Phương ma ma đắc ý quay đầu nhìn Phạm Bao: “Đại quân sự, thỉnh đi!”

Phạm Bao bình thường thấy Lâm Ngọc Trân điệu ngoa không phân rõ phải trái không vừa mắt, lúc này nhìn lại cảm thấy cực kỳ thuận mắt, nhưng cũng không tỏ vẻ gì, thường thường thản nhiên theo Phương ma ma đi đến phòng khách, đợi cho tới chỗ không người, mới nói với Phương ma ma một tiếng: “Làm phiền rồi.”

Phương ma ma nhìn hắn, nói: “Là ý của Đại phu nhân và Nhị thiếu phu nhân.”

Phạm Bao gật gật đầu, thử hỏi: “Nhị thiếu phu nhân cũng ở đó?”

Phương ma ma ý vị thâm trường nhìn hẩn một cái nói: “Bằng không thì sao?” Rõ ràng hẩn sai người qua mặt Lâm Ngọc Trân đi nói với Lâm Cẩm Dung, lúc này lại hỏi như vậy, không phải muốn bị ăn mắng sao.

Phạm Bao nửa điểm hồ thẹn đều không có, lập tức liền vòng vo: “Ma ma là người hiểu biết, lão thái gia đối với Đại phu nhân thế nào, Đại phu nhân trong lòng hiểu kính lão thái gia, không cần nói tỉ mỉ hai người chúng ta cũng rõ. Lúc trước thấy Đại phu nhân bị thương quá độ, cho nên chỉ có thể tìm Nhị thiếu phu nhân.”

Phương ma ma trầm mặc một lát, nói: “Đại phu nhân cùng Nhị thiếu phu nhân cũng không phải là tình phân bình thường, thật sự chính là người một nhà.” Xem như chấp nhận câu nói mờ mịt của hẩn.

Phạm Bao cũng hiểu được cái nhìn của Phương ma ma đối với Lâm Ngọc Trân cùng Lâm Cẩm Dung kỳ thật cùng hẩn không sai biệt lắm, Lâm Ngọc Trân không quá đáng tin, vào thời khắc mấu chốt còn phải trông cậy vào Lâm Cẩm Dung. Vì thế liền nghiêm túc nói: “Ma ma, đều là vì tận trung.”

Phương ma ma gật gật đầu: “Đi nhanh chút đi.” Đối phó hạ nhân nàng còn làm được, nếu là Lục Kiến Trung hoặc Tống thị, Lục Kinh đến đây, nàng tuyệt đối ngăn cản không nổi.

Trong phòng khách, Lâm Ngọc Trân tà tà tựa vào ghế, vẻ mặt thâm trầm: “Thực sự coi bản thân là trụ cột, cũng dám an bài ta, ở trước mặt ta khoa tay múa chân. Nghĩ tới Khang Thị kia, cửa nhỏ nhà nghèo, sao có thể so sánh được với con? Thế nhưng để cho nàng ta ở trước mặt mọi người rạng rỡ mặt mày, đây là bất nạt Lâm gia chúng ta mà.” Nghĩ nghĩ, lại nhin không được nói: “Con mà về sớm hơn vài ngày thì thật tốt, chỉ cần con mở miệng, cho con tiếp tục quản gia, lúc này hẩn làm sao có thể an bài chụp mũ người khác?”

Lâm Cẩm Dung ngồi ghế bên cạnh, mỗi một không muốn nói chuyện. Mà nói đến nói đi, Lục Kiến Trung an bài là có lợi cho nàng, có Lục lão phu nhân làm tấm mộc, nàng không cần trực tiếp đối mặt với mâu thuẫn, có thể căn cứ vào tình huống thuận lợi bứt ra hoặc là tự mình lựa chọn có tham dự hay không, thậm chí còn có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, chiếu cố tốt Nghị Lang. Nàng vẫn nhớ rõ, kiếp trước sau khi tang sự của Lục lão ông xong xuôi, Tống thị gây rộ hẩn đi, Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị nghỉ ngơi gần nửa tháng, nàng đi đường cũng cảm thấy lác lư đầu vầng mắt hoa. Nhưng những lời này không thể nói với Lâm Ngọc Trân, nên nàng đã cùng Lâm Ngọc Trân nói đủ rõ ràng, nhiều lời cũng vô ích.

May mắn Lâm Ngọc Trân lúc này cũng vô tâm truy cứu Lâm Cẩm Dung trả lời hoặc là không trả lời, cả đầu đều nghĩ đến Phạm Bao vì sao phải làm như vậy, có phải Nhị phòng sau lưng bọn họ làm chuyện gì đó khuất tất, cũng không biết ngầm trộm đi bao nhiêu tiền tài rồi. Vì thế cũng ngừng lải nhải, cô chất hai người ôm tâm sự, đều nhìn chằm chằm vào phía cửa.

Thời điểm Phạm Bao vào, liền nhìn thấy tình hình như thế, cô chất hai người mặc quần áo trắng, rút hết trăm cài đều sầm mặt, lạnh lùng nhìn hẩn. Lâm Ngọc Trân thần sắc nhất quán mạnh mẽ, trong đó còn mang theo vài phần uy hiếp, giống như đang cảnh cáo hẩn đừng đùa giỡn; Lâm Cẩm Dung ánh mắt lạnh lùng thanh thanh, mang theo một vẻ sắc bén nhìn thấu người khác.

Xưa đâu bằng nay, Phạm Bao thở dài, tiến lên hành lễ vấn an, làm đủ lễ nghi: “Nô tài thỉnh an Đại phu nhân cùng Nhị thiếu phu nhân.”

Nằm ngoài dự kiến của hẩn, Lâm Ngọc Trân thu hồi bộ dạng vừa rồi, ngược lại vẻ mặt ôn hoà nói: “Lão phạm, người vất vả rồi, người là người bên cạnh lão thái gia, không cần giữ lễ tiết như thế. Ngồi đi.” Nàng có tính tốt này, thích hoặc là không thích, đều cực kỳ rõ ràng.

Lâm Cẩm Dung cũng không lên tiếng, chỉ tự tay bưng một chén trà gừng nóng bốc khói tới cho hẩn, trong khay trà còn có thêm mấy khối điểm tâm. Trong bộ dạng phục tùng rừ mắt, còn có vẻ dịu dàng giống như lần đầu tiên Lục Giam dẫn nàng tới gặp hẩn.

Đáng thương cho Phạm Bao, từ nửa đêm hôm qua tất bật, mãi cho đến hiện tại cũng chưa ăn uống gì, đã sớm đầu lạnh run chân run tay, cơ bắp co rút. Lúc này trong tay hẩn cầm chén trà gừng nóng, nhìn mấy khối điểm tâm kia, ngón trở động đập một chút, rốt cục cảm thấy có một chút lo lắng từ đầu ngón tay tằm nhập vào trong cơ thể.

Lâm Ngọc Trân rục rịch, hận không thể lập tức bảo hẩn nói ngay ra, nhưng thấy Lâm Cẩm Dung tặng trà nóng và điểm tâm, cũng liền giả ý xoa xoa lệ, nói: “Lão phạm người vất vả rồi, mau ăn chút này lót dạ,

chúng ta lại chậm rãi nói tỉ mỉ. Ai có thể dự đoán được lão thái gia lại ra đi như thế đây? Người cũng thấy đấy, Đại lão gia và Nhị gia cũng không ở nhà, lão thái gia vừa mới buông tay, người và ta đều rơi xuống tình trạng này! Thật sự phải chịu đựng tức giận a.”

Nàng gấp, Phạm Bao cũng gấp, vội vàng nói: “Trước tiên là nói về chuyện quan trọng rồi hẵng ăn.” Vì thế đem việc Lục lão ông an bài đều nói ra: “Từ tháng 5, lão thái gia đã an bài hậu sự, tổng cộng viết hai phần, một phần giao cho tộc lão vào ngày Trùng Cửu, một phần vốn là tính trước mặt mọi người lấy ra. Tiếc rằng hôm qua phát sinh đột ngột, lại chưa kịp lấy ra, nô tài liền giao cho Tam lão gia. Tam lão gia yếu đuối, lúc ấy cũng không dám cầm, phu nhân cần phải tìm thời cơ thích hợp, trước mặt mọi người lấy ra mới được.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Nếu tộc lão trong dòng họ có, vậy..... Huống hồ hiện nay cũng không thể ở riêng.” Mà một phần kia nếu lấy ra thì có tác dụng gì hay không? Huống chi Lục lão phu nhân còn sống, lại không thể phân gia mà.

“Ý tứ của Lão thái gia, là muốn phân chia tài sản trước, về sau đều tự thu chi, để tránh cho lão thái thái khó xử. Chỗ tộc lão trong dòng họ thì.....” Phạm Bao không nói. Tộc lão trong dòng họ là có một phần là không giả, nhưng phải biết rằng, trong tộc từ xưa tới nay đều là phụ tử Lục Kiến Trung để ý, nhân tình quen biết rộng, nếu bàn về uy nghiêm, không ai dám đối chọi với Lục Kiến Tân, Lục Giam, nhưng nếu bàn về nhân tình, luận về tay chân, luận về lòng người, nào có ai so sánh được với phụ tử Lục Kiến Trung đây? Huống chi lúc trước Lục lão ông giao cho người ta chỉ là một phong thư được niêm phong, tình hình nội bộ chỉ nói qua đại khái, cũng không từng trực tiếp thuật (miêu tả kỹ càng), cơ hội ra tay có rất nhiều, cho nên phần giấu trong tháp kia mới là mấu chốt.

Lâm Ngọc Trân cũng rất nhanh phản ứng lại, lập tức thần sắc dữ tợn nói: “Ai dám!” Quay đầu liền phân phó Lâm Cẩm Dung cùng Phương ma ma: “Kêu gọi nhân thủ, đi thông tri cho các phòng các viện, đem chuyện này làm cho thỏa đáng.”

Lâm Cẩm Dung nhú nhú mày: “Vẫn nên tìm được Tam thúc phụ trước rồi nói sau, hiện tại đã thông tri ọi người, vạn nhất.....” Vạn nhất bại lộ gì đó, cũng không phải là khiến người ta chế giễu sao? Kiếp trước nàng cũng không nghe nói Lục lão ông để lại di chúc gì, có lẽ là bị người ta bí mật thủ tiêu rồi, nhưng tóm lại là vô thanh vô tức thôi, chứng tỏ chuyện này căn bản vốn không nháo lớn.

Lâm Ngọc Trân trừng mắt nói: “Còn phải chờ cái gì nữa?” Nếu để Nhị phòng biết chuyện này, còn không lập tức đổ Lục Kiến Lập giao ra sao? Lục Kiến Lập là ai đây? Chính là một kẻ ngốc nhu nhược a. Không câu nệ như thế nào, nàng phải tận mắt nhìn thấy lá thư này mới được.

Lâm Ngọc Trân vừa đứng dậy, chợt nghe bên ngoài một trận tiếng bước chân vang lên, tiếp theo Phương Trúc ở bên ngoài la lớn: “Đây là muốn làm cái gì? Phu nhân! Phu nhân!”

Ngay sau đó bên ngoài phần phật xông vào một đám người, đi đầu là Lục Kiến Trung, mặt âm trầm chỉ vào Phạm Bao phẫn nộ quát: “Bắt lấy cậu nô tài vong ân bội nghĩa này cho ta!”

Phạm Bao chấn động, vừa định mở miệng đã bị người đánh gục, nhét khăn vào miệng, đang muốn giãy dụa, đã bị người dùng sức đá vào ngực một cước, đau thiếu chút nữa không thở nổi, nằm trên mặt đất co thành một đoàn.

Lâm Ngọc Trân sợ tới mức hét lên một tiếng, cầm tay Lâm Cẩm Dung, xanh mét mặt chỉ vào Lục Kiến Trung nói: “Hay cho lão Nhị người! Người cũng dám!”

Lục Kiến Trung mắt thấy Phạm Bao bị thu phục, sầm mặt tiến lên thi lễ với Lâm Ngọc Trân, nói: “Đại tẩu, xin lỗi, khiến tẩu bị sợ hãi. Cậu nô tài này phạm vào lỗi không thể tha thứ, không thể chấp nhận cứ để hắn tiếp tục làm cản.”

Lâm Ngọc Trân tức giận đến cả người phát run: “Hắn phạm vào tội gì mà không thể tha thứ? Sao ta lại không biết? Hắn là người lúc lão thái gia còn sống tín nhiệm nhất, lão thái gia thì cốt chưa lạnh, lão Nhị người đã như vậy, cũng không sợ bị người ta nhạo báng sao!”

Lục Kiến Trung thần sắc trấn định lại thi lễ: “Đại tẩu thứ tội, vừa rồi ta hỏi Đồng Nhi và đại phu, đem qua phụ thân phát bệnh cứu trị trễ, là do hắn làm chuyện tốt. Còn có một chuyện khác, lúc này ta cũng không tiện nói tỉ mỉ, sau đó sẽ báo lại với tẩu sau.”

368. Chương 371: Đường Sống

Lục Kiến Trung chấp tay, rồi dẫn người nghênh ngang rời đi, Lâm Ngọc Trân há có thể từ bỏ ý đồ, thuận tay bưng lên chén trà ném về phía hắn, lên tiếng tức giận mắng: “Không có giáo dưỡng! Người dám thừa dịp Đại ca người, chất nhi không ở nhà, muốn làm gì thì làm, bắt kính trưởng tẩu, bốn phía hại người sao! Chỉ cần lão thái thái còn sống, nhà này còn chưa tới phiên người làm chủ!”

Lục Kiến Trung làm sao nghĩ đến nàng mới mở miệng liền động thủ, bất ngờ không kịp phòng bị, bị nàng ném thẳng vào người, trước ngực ướt đầm nở rộ như đóa hoa cúc, từng giọt nước rơi xuống, rất chặt vật. Từ trước bị Đại phòng dè dặt đủ loại bất mãn cùng oán hận giống như thủy triều từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng tuôn trào, không khỏi nắm chặt tay thành quyền, cắn chặt khớp hàm, sắc mặt dữ tợn, đi về phía Lâm Ngọc Trân.

Lục lão ông đã chết, người không còn chút kiêng kỵ đâu phải có mỗi mình Nhị phòng? Lâm Ngọc Trân cũng là như thế, nàng nhiều năm qua vẫn cao cao tại thượng, cũng không đem Nhị phòng vào mắt, lúc này nàng cũng như cũ hoàn toàn không sợ Lục Kiến Trung, cười lạnh một tiếng, tiến lên trước một bước, ngửa đầu nhìn chằm chằm Lục Kiến Trung, lớn tiếng nói: “Tốt, lão Nhị, người muốn đánh nhau với ta có phải không? Huynh trưởng như phụ, trưởng tẩu như mẫu, người dám phạm thượng sao! Muốn thừa dịp ca ca người và chất nhi không có ở nhà, bắt nạt mấy phụ nhân như chúng ta sao! Nếu ta sợ người, ta không mang họ Lâm nữa!”

Lục Kiến Trung ánh mắt âm trầm đáng sợ chi cực, chỉ biết nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Cô cô, Nhị thúc phụ, có chuyện gì từ từ nói, rốt cuộc là người một nhà, không có hiểu lầm không thể giải.” Lâm Cẩm Dung tiến lên đỡ Lâm Ngọc Trân, nhìn về phía Phương Trúc đứng bên ngoài, Phương Trúc giật mình một cái, xoay người bỏ chạy.

Lâm Cẩm Dung thấy nàng đã lĩnh hội được ý tứ của mình, liền thu hồi ánh mắt, trấn định nhìn Lục Kiến Trung: “Nhị thúc phụ, Phạm đại quân sự bình thường là người được tổ phụ tín nhiệm, làm việc làm người như thế nào mọi người đều xem ở trong mắt, người chỉ dựa vào câu nói đầu tiên đã định tội hắn, không cần nói bà bà ta có lòng nghi ngờ, ngay cả người bên dưới chỉ sợ cũng sẽ miên man suy nghĩ, nếu truyền ra ngoài chính là đánh mất thể diện toàn gia. Nhị thúc phụ thỉnh nên cân nhắc.”

Mặc kệ như thế nào, nàng chính là người thuộc dòng đích tôn, nàng và Lâm Ngọc Trân ngồi chung trên một con thuyền. Lục Kiến Trung tuy là tiên hạ thủ vi cường, bắt Phạm Bao nhưng không cần thiết sẽ không dám cùng Đại phòng hoàn toàn xé rách mặt, không chừa lại đường sống. Dù sao ở kiếp trước, đến khi nàng chết, Đại phòng và Nhị phòng cũng chưa hoàn toàn trở mặt. Nếu Lục Kiến Trung muốn chừa lại chút đường sống, sẽ theo lời của nàng mà bước xuống bậc thang, nếu không muốn, chỉ còn một con đường đánh bừa thôi.

Ánh mắt Lục Kiến Trung dừng ở trên mặt Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung bộ dáng nhìn như thực thành khẩn, ánh mắt cũng rất kiên nghị.

Lục Kiến Trung tâm tư ngàn hồi trăm chuyển, chậm rãi thả lỏng cơ trên mặt và đầu vai căng cứng, trên mặt tuy rằng chưa từng lộ ra vẻ trung hậu như ngày thường, nhưng cũng không còn biểu tình cơ hồ muốn ăn sống nuốt tươi Lâm Ngọc Trân nữa. Nhưng khi hắn đưa mắt nhìn về phía Phạm Bao, rõ ràng thấy Phạm Bao sắc mặt trắng bệch, môi tím tái, cúi mắt chưa từng nhìn hắn, có thể thấy cừu oán này đã kết, không thể cứu vãn.

Bất luận như thế nào, không thể giữ lại Phạm Bao! Về phần ngày sau chờ Lục Kiến Tân trở về nhà rồi nói sau. Lục Kiến Trung trừng mắt nhìn, thản nhiên nói: “Nhị lang tức, con nói đúng, không cần vì một cẩu nô tài hạ lưu mà tổn thương hòa khí của hai phòng chúng ta. Nhưng nếu ta dám làm như vậy, đó là có lý do chính đáng, ngày sau sẽ có lời công đạo với mọi người. Đây là chuyện ngoại viện, không phải việc nữ nhân có thể nhúng tay, mong rằng chất tức giúp đỡ khuyên nhủ Đại phu nhân, đừng vội vì tức giận nhất thời mà bị mê muội phá hỏng đại sự.”

Nàng là nữ nhân nên nàng không thể quản chuyện bên ngoài sao?

Lâm Ngọc Trân tức giận mà cười: “Chê cười rồi! Ta không thể quản?! Ta là trưởng tức Lâm gia cưới hỏi

đàng hoàng về, ta là mệnh phụ phu nhân, sự tình trong nhà này sao ta lại không thể quản? Khi lão thái gia sống trên đời chú ý nhất chính là khiến người khác phải phục, cho dù là quan phủ cũng phải thăm vấn trước, chứng cứ đầy đủ hết mới có thể định tội. Phạm Bao quả thực có sai cũng không thể xử trí như vậy, lão Nhị cứ sốt ruột như vậy làm ta không thể không hoài nghi người là có ý đồ ám muội khác.”

“Ta có ý đồ gì chứ?! Mặc dù ta kính trọng tẩu là đại tẩu, mọi cách nhường nhịn, nhưng tẩu cũng không thể ăn nói lung tung!” Lục Kiến Trung nói tới đây, lại cảm thấy nói chuyện với người càn quấy như Lâm Ngọc Trân thật sự không thông, đơn giản không muốn lãng phí vô mồm, đối với hạ nhân quát lên một tiếng lớn: “Còn chờ cái gì? Giải người xuống cho ta!”

Mặc kệ như thế nào, hôm nay nàng nhất định phải tranh đấu. Lâm Ngọc Trân mặt đỏ lên, quát lớn: “Ai dám? Các người còn đứng đó làm cái gì? Là muốn tro mắt nhìn người dẫm lên mặt ta sao? Hôm nay là Phạm Bao, ngày mai chính là các người!” Lục Kiến Trung có một đám người của riêng mình không phải là giả, nhưng nàng cũng có, có những người là của hồi môn của Lâm gia gả tới đây, có những người là từ Giang Nam mang về, còn có những người quy phục Lâm Cẩm Dung, từ trước có lão thái gia áp chế, không thể không cố kỵ, hiện tại nàng thì sợ gì nữa? Không thể để cho kẻ đó thắng, tất nhiên là có bao nhiêu thực lực thì sẽ bỏ ra bấy nhiêu.

Lâm Ngọc Trân hô một tiếng, lập tức có người đáp ứng, nha hoàn ma ma chen vào một đoàn, hai bên giằng co, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu. Nếu lão thái gia biết, khẳng định sẽ tức giận đến sống lại, còn nếu lão thái thái lúc này nhìn thấy, khẳng định là tức đến chết.

Lâm Ngọc Trân cười lạnh: “Lão Nhị, người muốn giành thì giành đi, ta phụng bồi a. A Dung, đi mời Tam thúc phụ, Tam thẩm nương đến đây, lại đi nhìn xem bên ngoài có bao nhiêu tộc nhân, toàn bộ mời tới, để bọn họ nhìn xem Nhị lão gia bề ngoài luôn luôn ôn hoà hiền hậu là kẻ bức tử lão bộc thể nào, bắt nạt một nữ nhân như ta ra sao.”

Lục Kiến Trung cười: “Đại tẩu, là tẩu muốn hồ nháo, cũng không phải là ta. Đại sự ở trước mặt, ta tuyệt đối không nhượng bộ. Chính là Đại tẩu muốn động thủ trước, còn thỉnh cân nhắc, còn thanh danh làm quan của Đại ca và chất nhi đây. Còn có thanh danh của mệnh phụ phu nhân của tẩu, không sợ người ta nói tẩu thất đức không xứng sao? Đại tẩu che chở một ác nô như vậy là vì đạo lý gì?

“Người lại nói lung tung một câu thử xem?” Lâm Ngọc Trân nổi trận lôi đình, chuẩn bị đánh Lục Kiến Trung.

Lâm Cẩm Dung ôm cổ Lâm Ngọc Trân đang nổi giận, “thành khẩn” đối với Lục Kiến Trung nói: “Nhị thúc phụ, bất luận như thế nào hãy nghe một lời của ta. Ngoại tổ phụ bọn họ sáng sớm đã biết tin này, nói vậy lúc này đã ở bên ngoài. Nếu cứ thế nháo loạn, ai cũng khó coi, không nói tới lời khó nghe, đến khi thiên lý sáng tỏ, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, giả không thành thật, mà thật thì không thể là giả, không bằng đều nhường nhau một bước được không?” Nếu Lục Kiến Trung không sợ người Lâm gia xông tới nhìn trò hề này, nếu không sợ ngày sau cùng đích tôn hoàn toàn trở mặt, thì cứ việc.

Lục Kiến Trung mị ánh mắt trừng nàng, Lâm Cẩm Dung không chút nào lùi bước, tiếp tục nói: “Nghe nói tối hôm qua tổ phụ giao ra một phong thư cho Tam thúc phụ, nói là công đạo chuyện hậu sự, khẳng định cũng đã an bài Phạm quản sự làm việc, Nhị thúc phụ không ngại đợi chút, để chất tức đi gọi mấy người Tam thúc phụ tới, mọi người thương lượng trực tiếp nói rõ ràng, giải hiểu lầm này được không? Lương bại câu thương, đối với ai cũng không có lợi.” Nếu Lục Kiến Trung quả nhiên là vì lá thư này của Lục lão ông mà động thủ với Phạm Bao, như vậy giờ phút này nàng liền đem chuyện này nói ra, nói cho Lục Kiến Trung biết hắn muốn bịt miệng Phạm Bao cũng đã không còn kịp. Vậy không bằng dừng lãng phí tinh thần, buông tha một mạng của Phạm Bao, chừa chút đường sống.

Thật sự hay là giả đây? Lão nhân quả nhiên vẫn là chơi chiêu thức ấy sao? Lục Kiến Trung tâm “lộp bộp”, hồ nghi nhìn Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung biết hắn bán tín bán nghi, liền bổ thêm một câu: “Nói miệng không có bằng chứng, nếu Nhị thúc phụ không tin thì cứ động thủ đi. Việc hôm nay, người nói Phạm đại quản sự có sai lầm, muốn trị tội của hắn, nhưng Đại phu nhân lại cho rằng Phạm đại quản sự là đúng, muốn chủ trì chính nghĩa, bảo hộ thanh danh của Lục gia. Hai người đều trọng mặt mũi, lại không hề nhường nhịn, vấn đề cần giải quyết, vậy chỉ có chiến đấu tới cùng.”

“Khẩu khí thật lớn, hay ột tiểu bối cuồng vọng!” Lục Kiến Trung đầu óc nhanh chóng vận chuyển, nháy mắt tính toán vô số khả năng cùng phương án, còn chưa chọn ra phương án có lợi nhất ình, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, tới cực nhanh. Người còn chưa vào cửa, đã có nữ nhân cất cao thanh âm hỏi: “Cô phu nhân là ở nơi này sao? Nhị thiếu phu nhân cũng là ở trong này sao?” Nghe thanh âm, chính là nữ nhân Lâm gia đến đây.

Việc này thật sự không thể tiếp tục, Lục Kiến Trung rút cuộc có điều cố kỵ, quyết định thật nhanh, nghiêm mặt nói: “Nhị chất tức nói có lý. Một khi đã như vậy, trước tiên thẩm tra người, chờ Đại lão gia trở về rồi định tội cũng không muộn.” Hiện tại không thể không nhượng bộ, nhượng nhị nữ nhân một chút, có một trăm loại biện pháp, cần gì gấp gáp nhất thời? Tạm thời để Lâm thị bà tức đắc ý một chút đi!

Lâm Cẩm Dung thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng vừa rồi thật đúng là sợ hãi hai bên sẽ nháo tới cùng. Tất nhiên sẽ không thương tổn đến nàng, nhưng trong hỗn loạn mạng của Phạm Bao nhất định không thể bảo đảm. Nàng rõ ràng nhìn thấy Phạm Bao đang nằm cuộn trên mặt đất khê tả lỏng thân mình, cũng là nhẹ nhàng thở ra một hơi. Đang muốn gọi người nâng Phạm Bao dậy, Lục Kiến Trung liền chấp tay sau lưng đi qua, không nằm trong dự kiến, nhắc chân lên hung hăng đá một cước vào mặt Phạm Bao.

Sự tình xảy ra đột nhiên, Lâm Cẩm Dung che miệng lại phát ra một tiếng kinh hô, đã thấy Phạm Bao theo bản năng lui thành một đoàn, che khuất gương mặt, một cước kia của Lục Kiến Trung vừa vịn đá vào trên đỉnh đầu hắn. Lục Kiến Trung không cam lòng, thu hồi rồi còn muốn đá nữa, các nữ nhân Lâm gia đã đến, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tình hình trước mặt.

La thị nhìn xung quanh trái phải, lớn tiếng hỏi: “Làm cái gì vậy? Xương tuồng sao?”

Lục Kiến Trung thu hồi chân, thần nhiên hướng các nàng chấp tay, nói: “Bất quá là giáo huấn một tội nô mà thôi, khiến thân gia chê cười.” Nói xong lạnh lùng nhìn Lâm Ngọc Trân cùng Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, đón đầu Đồ thị, Lục Kiến Lập và Tổng thị vội vàng đi tới.

Đám người Lục Kiến Lập trên người đã mặc đồ tang khăn cấp may xong, ma ma phía sau Tổng thị trong lòng còn ôm vài món. Tổng thị nhìn tình hình trong phòng khách, thập phần lo lắng nói: “Đưa đồ tang tới ọi người.” Rồi nhanh chóng liếc mắt nhìn Lục Kiến Trung, tiến lên hành lễ xin lỗi Lâm Ngọc Trân: “Đại tẩu, công công chợt buông tay ra đi, hấn tức giận đến mê muội, nếu có chỗ thất lễ, còn thỉnh Đại tẩu đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với hấn.”

Lâm Ngọc Trân lúc này có nhà mẹ đẻ hỗ trợ, lá gan đúng là lúc lớn nhất, lập tức cười lạnh nói: “Tam thúc, Tam đệ muội, các người cũng tới rồi, vừa vịn đến bình phân xét xử.”

369. Chương 372: Cật Vấn

Lục Kiến Trung mới bước ra cước bộ liền dừng lại, quay đầu âm u nhìn Tam đệ Lục Kiến Lập: “Đệ nghe lời ta và Đại tẩu nói chưa?”

Lục Kiến Lập chỉ lo hoảng sợ nhìn Phạm Bao. Trời lạnh, hòi Lục Kiến Trung đi không phải là hòi vãi, một cú đá kia rất mạnh, máu từ tóc Phạm Bao chảy xuống đến gương mặt, hơn nữa bộ dạng hấp hối của hấn, nửa chết nửa sống, thấy thế nào cũng đều rất dọa người.

Phạm Bao thấy Lục Kiến Lập nhìn qua, dùng sức mở to hai mắt, nóng bỏng đáp trả, Lục Kiến Lập tất nhiên hiểu được Phạm Bao có ý tứ gì, hấn kim lòng không được đưa tay đặt lên phong thư trong người kia. Là vì phong thư này sao? Nếu không phải, chỉ là mâu thuẫn tích lũy thường ngày, Lục Kiến Trung sẽ không đến mức động thủ như vậy.

“Tam đệ!”

“Tam thúc!”

Thấy Lục Kiến Lập chỉ lo nhìn chăm chăm Phạm Bao, Lâm Ngọc Trân cùng Lục Kiến Trung đều thập phần bất mãn, nhị nữ không được cất cao thanh âm nhắc nhở hấn.

Đồ thị chỉ tiếc rên sát không thành thếp ngằm véo Lục Kiến Lập một phen, Lục Kiến Lập run lên, theo bản năng nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung đứng ở nơi đó, tay áo buông lỏng, thần sắc bình tĩnh,

bắt quá ánh mắt cũng là nghi ngờ, giống như đối với hắn có điều chờ mong, nhưng dường như không dám tin tưởng vào hắn vậy.

Nữ nhi Lâm gia từ trước đến nay đều kiên cường, sợ là trong tâm tư của Lâm Cẩm Dung cũng có chút khinh thường mình chăng? Lục Kiến Lập nuốt một ngụm nước miếng, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Ngọc Trân cùng Lục Kiến Trung: “Đại tẩu, Nhị ca, ta nghe được. Không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Lục Kiến Trung nhất nhất đảo qua mọi người Lâm gia, cuối cùng rơi xuống Lâm Ngọc Trân: “Sự tình liên quan đến gia vụ, còn thỉnh Đại tẩu an trí khách quý rồi nói sau, đỡ phải chậm trễ khách quý.”

Chuyện của Lục gia bây giờ còn chưa tới phiên người Lâm gia ở một bên khoa tay múa chân. Hắn có ý tứ như vậy, những người khác cũng hiểu được, La thị đang muốn há mồm châm chọc, Chu thị dĩ nhiên đã nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta đây liền tới Vinh Cảnh cư trước thăm lão thái thái.” Dừng một chút, lại nói: “Nhóm ca ca muội cũng đến đây, lúc này đang ở ngoại viện, có việc gì cần giúp thì cứ mở miệng, đừng vội khách khí.”

Biết bọn họ đang tại phía sau nàng, nàng sẽ không sợ, lưng liền cứng rắn, Lâm Ngọc Trân gật gật đầu, vén áo thi lễ: “Xin lỗi các tẩu tử, có chậm trễ, còn xin thứ tội.”

Đào thị vẫn chỉ lo nhìn chăm chăm Lâm Cẩm Dung, chưa từng mở miệng lúc này mới cất tiếng: “Cô phu nhân, chúng ta là người một nhà, cần gì khách khí như thế?”

Lâm Ngọc Trân trong lòng ảm áp, im lặng nhìn về phía Đào thị, Đào thị hướng nàng gật gật đầu, lại nhìn nhìn Lâm Cẩm Dung, xoay người đi theo đám người Chu thị ra ngoài, đến Vinh Cảnh cư vấn an Lục lão phu nhân và thăm Ngộ Lang.

Đợi đến khi người ngoài đi sạch sẽ, Tống thị giống như không có việc gì ra lệnh a ma đưa đồ tang cho Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Ngọc Trân, rồi tận tình khuyên bảo nói: “Có cái gì không thể chậm rãi nói chứ? Lúc này thân hữu đều tới cửa, bên ngoài không ai tiếp khách, là muốn để nhà người ta nhìn chúng ta chê cười sao? Đại tẩu, người là trưởng tẩu, thỉnh tẩu làm chủ sự.”

Tống thị đây là muốn kéo dài thời gian, theo biểu hiện mấy ngày gần đây của Nhị phòng, Lâm Cẩm Dung có thể xác định, thư đưa đến tay tộc lão trong dòng họ tuyệt đối có vấn đề! Nếu đã muốn mở đầu, vốn không có đạo lý lui bước trên đường.

Lâm Cẩm Dung nhân cơ hội đưa đồ tang cho Lâm Ngọc Trân, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Đây là muốn kéo dài thời gian.”

Có nàng nhắc nhở, bản thân cũng không phải không hiểu. Lâm Ngọc Trân khẽ liếc Lâm Cẩm Dung một cái, nói: “Nhị đệ muội, nếu đều giống muội còn nhớ rõ ta là trưởng tẩu, hiểu được tôn trọng ta thì tốt rồi. Muội vừa rồi không phát hiện bộ dạng của Nhị thúc, hận không thể đem ta ăn sống nuốt tươi, chỉ vào mũi ta mà mắng. Làm trưởng tẩu như ta không có mặt mũi, làm sao còn có thể ra ngoài tiếp đón thân hữu? Muốn chê cười liền chê cười đi, dù sao người ta nói cũng không phải là ta mà là Lục gia kia.”

Tống thị ghen lời, cúi mắt nói: “Hắn là hồ đồ, quả quyết không phải có tâm tư gì. Ta lại hành lễ xin lỗi với Đại tẩu, thỉnh Đại tẩu tha thứ.”

Nàng trái phải đều tự nhận lỗi, hành lễ, cũng không gọi Lục Kiến Trung cùng mình nhận lỗi. Lâm Ngọc Trân hừ lạnh một tiếng, nói: “Đến tốt cùng có tâm tư hay không, chỉ có trong lòng các người là hiểu nhất.” Chuyện vừa chuyển, trực tiếp chỉ về phía Lục Kiến Lập: “Tam thúc.....”

Lục Kiến Trung đoạt lấy hỏi: “Tam đệ, ta có lời muốn hỏi đệ, sự tình quan trọng, đệ cũng không thể giấu diếm, nhất định phải nhất ngữ nhất thập nói ra!”

Lục Kiến Lập cúi đôi mắt sưng đỏ không chịu nổi, khàn khàn cổ họng nói: “Huynh hỏi đi.”

Lục Kiến Trung liền chỉ vào Phạm Bao: “Ta hỏi đệ, đêm qua phụ thân phát bệnh, là đệ cho phụ thân uống thuốc, hay là hắn?”

Phạm Bao sâu kín thở dài, hắn khi đó chỉ biết, chắc chắn sẽ bị người lợi dụng điều này mà xử lý. Nhưng hắn không then với lương tâm, không thể cô phụ trọng ân của Lục lão ông, càng không thể trở mặt nhìn Lục lão ông bị sự yếu đuối nhất gan của Lục Kiến Lập liên lụy mà mất mạng, cho nên hắn vẫn tự tay làm.

Khi đó thầm nghĩ tấn nhân sự biết thiên mệnh, nhưng hiện tại nghe thấy Lục Kiến Trung hỏi như vậy, hẳn vẫn là nhịn không được tâm lạnh.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lục Kiến Lập, Lục Kiến Lập thần sắc phức tạp nhìn Lục Kiến Trung: “Có phải lời nói của ta, Nhị ca đều tin không?”

Lục Kiến Trung nói: “Là lời nói thật ta đương nhiên tin. Đệ từ trước đến nay thành thật trung hậu, ta tin tưởng đệ sẽ nói thật.”

Lục Kiến Lập lại đột nhiên bị chọc vào sườn, ngạnh cổ nói: “Nhị ca, cái gì gọi là nói thật? Có phải huynh thấy dễ nghe thì bảo là lời nói thật, không thấy dễ nghe không như ý sẽ không phải là nói thật đúng không?”

Tất cả mọi người giật mình nhìn Lục Kiến Lập, không nghĩ rằng hắn lại nói ra như thế, đã thấy Lục Kiến Lập cố chấp nhìn Lục Kiến Trung: “Nhị ca? Có phải vậy hay không?”

Vốn tưởng rằng hắn chỉ là một quả hồng mềm, nhưng đột nhiên cũng nhằm vào dả thương hắn. Lục Kiến Trung tất nhiên không thể nói đúng, trong lòng cũng là xác thực rất mất hứng, liền mang theo vài phần không khỏi hờn giận nói: “Lời nói thật chính là lời nói thật, cái gì dễ nghe hay không dễ nghe, như ý hay không như ý chứ? Đệ cứ việc nói ra, đừng có tính toán cái gì cả?”

Lục Kiến Lập trầm mặc một lát, nói: “Là ta hầu hạ phụ thân dùng thuốc, là ta chiếu cố không chu toàn, là lỗi của ta, Nhị ca muốn trách thì trách tội ta. Ta sẽ đi thỉnh tội với mẫu thân, thỉnh tội trước linh cữu của phụ thân, không cần liên lụy những người khác.”

“Hoang đường!” Lục Kiến Trung giận tím mặt: “Đến tội cùng là chuyện gì xảy ra chẳng lẽ ta còn không rõ ràng? Lão Tam, phải làm người tốt cũng không phải như vậy! Chẳng lẽ Đồng Nhi bịa đặt, mắt bị mù sao?”

Lời này của hắn khiến Lục Kiến Lập thập phần phản cảm, Lục Kiến Lập mặc kệ Đồng Nhi nói với hắn thế nào, rốt cuộc là người của ai, thầm nghĩ chính mình phụng dưỡng trước mặt phụ thân đều bị người ta trông chừng, giống như là nữ nhân tiểu hài tử, Nhị phòng thật sự là khinh người quá đáng, liền ngạnh cổ nói: “Nhị ca gặp cái gì? Ta hỏi huynh, huynh tin lời Đồng Nhi hay là tin ta? Nếu là không tin lời ta nói, huynh nói cái gì thì chính là cái đó, cần gì phải tới hỏi ta?”

Lục Kiến Trung bị hỏi nghẹn lời, nhưng cũng đành nhịn xuống, tiếp tục nói: “Được, việc này thật giả tạm thời không rõ, ta hỏi lại đệ, đêm qua trước khi phụ thân phát bệnh có tỉnh lại hay không?” Lời này của hắn rất có kỹ xảo, nếu Lâm Cẩm Dung dối gạt hắn, Lục Kiến Lập vừa mở miệng sẽ lộ ra.

Lâm Cẩm Dung, Lâm Ngọc Trân, Phạm Bao đều khần trương nhìn Lục Kiến Lập.

Chỉ vì lúc trước Lâm Cẩm Dung cùng Lục Kiến Trung nói là, lá thư này là Lục lão ông đưa cho Lục Kiến Lập, mà cũng không phải là Phạm Bao tự chủ trương lấy ra từ trong hộp dúi vào tay Lục Kiến Lập — nếu là ăn ngay nói thật, Lục Kiến Trung sẽ định thêm tội danh của Phạm Bao, nói là Phạm Bao giả tạo di chúc. Mà hiện tại, chỉ cần Lục Kiến Lập vừa nói Lục lão ông chưa từng tỉnh lại, việc Lục lão ông tự tay giao thư cho Lục Kiến Lập tất nhiên cũng trở thành bịa đặt.

Lục Kiến Lập cấp tốc tự hỏi, tròng mắt sưng đỏ không chịu nổi rất nhanh chuyển động, từ trên mặt Phạm Bao đến trên mặt Lâm Cẩm Dung, lại từ trên mặt Lâm Cẩm Dung nhìn sang Lâm Ngọc Trân, hy vọng có thể nhận được một chút ám chỉ, không bị lỡ lời.

Lục Kiến Trung nhìn xem rõ ràng, cười lạnh nói: “Tam đệ, cuối cùng đệ có thấy phụ thân tỉnh lại hay không, này có gì mà khó trả lời? Chẳng lẽ là có ẩn tình gì khác?”

Đồ thị phát ra tiếng, hơn nữa là tự thuật rõ ràng, thanh âm to gào khóc lóc cộng thêm chất vấn: “Nhị bá, huynh đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ Tam lão gia nhà ta còn có thể hại lão thái gia hay sao? Nếu huynh đã biết hắn thành thật trung hậu, tại sao còn đau khổ tương bức như thế? Đây là bất nạt Tam phòng chúng ta không có ai chống đỡ sao? Công công a, người mở to mắt mà nhìn a..... Lão Tam hẳn rất nhanh sẽ bị ép buộc mà chết a.”

Lục Kiến Trung tâm phiền ý loạn, hận không thể túm ngay lấy Đồ thị đang há mồm kia quăng ngay xuống đất, chặt đứt thanh âm kia mới tốt. Tổng thị thấy hắn lo lắng, liền đi khuyên Đồ thị: “Tam đệ muội, muội không cần như vậy, không phải vì muốn biết rõ ràng chân tướng sao? Khóc lóc thế này thì có tác dụng gì?”

Đồ thị chính là không để ý tới, ai ai thê thê khóc òa: “Mạng của ta thật khổ a...cả đời đều bị người ta bắt nạt, khóc cũng không thể khóc, trên đời này làm sao có đạo lý này đây? Ta muốn đến hỏi lão thái thái, chúng ta có phải là con cháu ruột thịt của lão thái gia hay không đây.....”

Lục Kiến Lập đột nhiên quát: “Câm miệng!”

Đồ thị chưa từng bị hấn rống như thế, sợ tới mức run lên, tự động ngậm miệng, trong nháy mắt đôi mắt mờ mịt không biết làm sao. Nhưng vẻ mờ mịt này cũng chỉ diễn ra một lát, rất nhanh khôi phục, dựng thẳng lên mày liễu nói: “Chàng.....”

Lục Kiến Lập phần nộ trừng mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt này Đồ thị chưa từng thấy qua, thế nhưng sợ tới mức khiến nàng lập tức ngậm chặt miệng.

Bên tai rớt cục thanh tinh, Lục Kiến Lập thúc thủ mà đứng, thản nhiên nói: “Nhị ca kỳ thật là muốn hỏi ta chiếm được cái gì đúng không? Ăn ngay nói thật, phụ thân để lại một phong thư, công đạo hậu sự.” Vừa không biết tình hình cụ thể, liền đơn giản nói mơ hồ một chút.

Lục Kiến Trung vốn không dễ bị hồ lộng như thế, nhưng giờ phút này tâm thần đều bị lá thư này hấp dẫn, một lòng kinh hoàng không thôi, chỉ lo hỏi hấn, trong giọng nói còn mang theo vài phần hỗn hển: “Vậy sao tới hôm qua đệ không nói? Vì sao không lấy ra nữa?”

Lục Kiến Lập phần nộ nhìn Lục Kiến Trung: “Nhị ca đây là nghi ngờ ta, hoài nghi ta chẳng? Phụ thân vừa mới qua đời, cũng chỉ nhớ rõ ích lợi mà quên bị thương, ta không thể làm nổi chuyện ngỗ nghịch bất hiếu như thế. Ta chỉ cảm thấy thương tâm, hận không thể thay phụ thân đi tìm cái chết, làm sao lo lắng đến điều này nữa? Huống chi, phụ thân nói được hiểu được, thứ này phải giữ lại chờ Đại ca, Nhị lang, Ngũ lang bọn họ về tới mới đối chiếu với phong thư đã giao cho tộc lão trong dòng họ vào ngày Trùng Cửu kia.” Mặt sau lời này cũng là chính hấn tự thêm vào.

Lục Kiến Lập đoán một lát, nói: “Cũng tốt. Chờ Đại ca trở về lại nói sau.”

Lâm Cẩm Dung lại biết, đêm dài lắm mộng. Lục Thiệu cách đây gần nhất, rất nhanh sẽ trở về, Nhị phòng sẽ như hổ thêm cánh.

370. Chương 373: Hợp Lục

Lục Kiến Tân, Lục Giam về nhà, nhanh nhất cũng là một tháng sau, quả thực đợi tới khi đó, Nhị phòng sẽ có quá nhiều cơ hội, chuyện xấu thì làm lớn, thật sự không có lời, rèn sắt phải thừa dịp còn nóng mới được, mặc dù không thể vạch trần chân diện mục của Nhị phòng, cũng phải để bọn họ dùng giỏ trúc múc nước thành công đã trảng. Lâm Cẩm Dung kéo kéo tay áo Lâm Ngọc Trân, thấp giọng cùng nàng nói vài câu.

Lâm Ngọc Trân tuy rằng chán ghét Lâm Cẩm Dung luôn nhắc nhở mình, giống như bản thân cái gì cũng đều không hiểu, cái gì cũng không biết vậy, nhưng không thể không nghe lời Lâm Cẩm Dung, lập tức liền nghiêm mặt nói: “Lão Tam! Nếu hấn đã gấp như vậy, mới sáng sớm đã kêu đánh kêu giết, không bằng đơn giản mời người trong dòng tộc đến, đem chuyện này thừa dịp còn nóng mà làm cho xong, đỡ phải đảo mắt lại có ý xấu hại người khác! Có những người, vì chút lợi mà thân nhân cũng không nhận, cốt nhục mới mang bầu mấy tháng cũng nở bỏ, dù thế nào cũng phải ép buộc mới thôi. Đệ không sợ cứ cầm phong thư này trong người, đi đường bị ngã, đạo trong vườn bị rơi xuống nước, đang ngủ tự đứng giường thờ sao?”

Muốn nói Lâm Ngọc Trân có bản sự lớn nhất là gì? Chính là không nói đạo lý cùng nói chuyện khiến người khác tức chết, nàng thích thế nào thì sẽ nói thế đó. Lời này thật sự là quá mức ác độc, chỉ không trực tiếp nói Nhị phòng bọn họ tham tài sát hại tính mệnh người khác. Dù là Tổng thị vẫn da mặt dày cũng không chịu nổi, Lục Kiến Trung vừa mới hồi phục lại về mặt trung hậu, cũng nhịn không được nổi trận lôi đình, khí hấn nảy ra, thẹn quá thành giận.

Lục Kiến Trung cả giận nói: “Đại tẩu nói lời này ta nghe không rõ, ai có ý xấu hại người chứ? Cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung! Hôm nay nếu Đại tẩu không nói rõ ràng, tất nhiên ta sẽ không buông tha!”

Không buông tha? Hắn dám làm gì nàng? Lâm Ngọc Trân bẽ nghề nhìn Lục Kiến Trung, hơi hơi khinh thường: “Đệ chột dạ cái gì? Ta chỉ tên của đệ sao? Loại chuyện này không phải chưa từng phát sinh mà, cũng không phải là ta hù dọa ai. Phương Trúc vì sao lại rơi vào trong nước a? Cái thai của thê tử Đại Lang là như thế nào đây? Ha..... Công công để lại mặt mũi cho các người, chúng ta giúp công công giải sầu, cũng không phải là chúng ta ngốc, cái gì cũng không biết.”

Lục Kiến Trung hận thấu bộ dáng khinh miệt kia của nàng ta, lại bất hạnh bị nắm đuôi, liền hung hăng vung tay áo, ngoài miệng trong yếu nói: “Ta không nói chuyện với kẻ ác mồm... không chấp nhận với phụ nhân chanh chua không lưu lại khẩu đức! Tẩu không thể làm chủ thay đích tôn!” Quay đầu nhìn Lục Kiến Lập nói: “Lão Tam, Đại ca không ở nhà, hiện tại làm chủ việc trong nhà chính là hai người chúng ta, nói đi... Rốt cuộc đệ muốn thế nào? Đừng vội quần lời nói hươu nói vượn của phụ nhân!” Một câu lại quăng bà tức Lâm Cẩm Dung ra ngoài.

Lâm Ngọc Trân giận dữ: “Lão Tam, không cần ta nhiều lời, chính đệ cũng ngấm lại nên làm như thế nào!”

Lục Kiến Trung trầm mặc không nói, hiển nhiên chưa thể đưa ra chủ ý, hoặc là không nghĩ tới việc này quan trọng hơn dự tính. Lâm Cẩm Dung hướng Anh Đào ra hiệu, Anh Đào liền đi lại đây, dán tại bên tai Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói một câu. Lâm Cẩm Dung vẫy tay ý bảo nàng đi xuống... Khụ một tiếng, nhỏ giọng tế khí nói: “Nhị thúc phụ, dựa theo cách nói của người, nữ nhân không làm chủ được, giống như Đại phòng chúng ta, Đại lão gia, Nhị gia một ngày không trở về nhà, chúng ta cái gì cũng đều phải nghe theo lời người? Mặc kệ người làm đúng hay không đúng, chúng ta cũng không thể nói ra sao?”

Lục Kiến Trung học học một tiếng: “Nhị lang tức... Người đừng không hiểu chuyện, trưởng bối nói chuyện có chỗ cho người xen miệng vào sao, chẳng những không khuyên bà bà người một chút... Còn lửa cháy đổ thêm dầu! Lâm gia các người có phải dòng dõi thư hương hay không đây?”

“Hồi Nhị thúc phụ, Lâm gia chúng ta là dòng dõi thư hương, cho nên chúng ta giảng là đạo lý, giảng là cương thường, không phải ai thanh âm lớn, ai biết mắng chửi biết đánh người hại người thì chiếm thắng lợi.” Lâm Cẩm Dung không hề quản Lục Kiến Trung, chỉ nhìn về phía Lục Kiến Lập: “Tam thúc phụ, bình thường người thích nhất đọc sách thánh hiền, thỉnh người chủ trì công đạo, có nên để Nhị thúc phụ thay mặt đích tôn làm chủ hay không? Nghị Lang có phải là tôn nhi của đích tôn Lục gia hay không?” Kỳ thật nàng muốn hỏi là... Lục Giam có phải là cốt nhục thân sinh của Lục Kiến Lập hay không, Nghị Lang có phải là thân tôn nhi của hắn hay không, hắn có muốn đứng về phía các nàng, giúp đỡ các nàng, phối hợp với các nàng hay không?

Lục Kiến Trung cười lạnh: “Nghị Lang mới là một tiểu oa nhi còn chưa mọc răng, hiểu được cái gì?”

Lâm Cẩm Dung lạnh lùng nhìn hắn: “Hắn không hiểu nhân sự... Ta biết! Tổ mẫu của hắn biết!”

Lục Kiến Trung cười lạnh: “Các người không thể thay hắn làm chủ!”

Lâm Cẩm Dung chờ những lời này của hắn: “Nói như vậy, tổ mẫu cũng không thể thay Nhị thúc phụ làm chủ đúng không? Có phải ý tứ này hay không? Nếu là vậy, Nhị thúc phụ sao có thể làm tròn hiếu đạo đây? Ta còn muốn hỏi Nhị thúc phụ một câu, không phải đồ tang chưa từng được may xong, nhưng Lục Kinh lại không mặc đồ tang, hay ở đó tiếp khách làm việc, mà lại vụng trộm theo cửa nách chuồn ra ngoài, là muốn đi làm cái gì? Là tấn hiếu đạo gì đây?”

Không nghĩ tới Lâm Cẩm Dung trước tiên đã phái người ở chung quanh trông chừng, Lục Kiến Trung cùng Tống thị đều ngấm lấp bắp kinh hãi, ngược lại lại ngại Lục Kinh không biết cách làm việc, không để ai truyền tin qua lại, hắn càng phải lén lút làm như thế! Tức giận thì tức giận, cũng là không thể thừa nhận, Lục Kiến Trung lập tức lật lọng: “Người cần quấy! Tam Lang hắn bận việc bên ngoài, chưa kịp mặc vào đồ tang là có thật, chẳng lẽ xuất môn chính là không tuân thủ hiếu đạo sao?”

Lâm Ngọc Trân nói: “Không mặc đồ tang, xuất môn cũng không có gì sai. Chính là lúc này lại lén lút như thế, thật sự là làm cho người ta khó có thể nghĩ theo chiều hướng tốt. Các người thật sự là người đồng thế mạnh mà.”

Lục Kiến Lập bị kích thích, ngẩng đầu lên lớn tiếng nói: “Không cần nhiều lời, chuyện này nếu không sớm xử trí, sợ là ngay cả tang sự cũng không có ai quản, muốn để người ta chê cười Lục gia chúng ta mà. Cứ

như vậy, lập tức thỉnh người mời tộc lão trong dòng họ đến, xé bỏ niêm phong trước mặt mọi người, dựa theo ý tứ của phụ thân hoàn thành hậu sự!”

Lục Kiến Trung nói: “Lão Tam, đệ cũng nghe lời phụ thân nói rồi mà? Đại ca bọn họ cũng không ở đây. Tang sự của phụ thân cũng chưa làm tốt, đệ đã đi theo các nàng hồ nháo, tính toán làm như vậy lúc này, là muốn để người ta chê cười nhà chúng ta, muốn chọc giận mẫu thân tức chết sao?”

Lục Kiến Lập nói: “Đại ca có ở đây hay không đều giống nhau, còn có mẫu thân, còn có Đại tẩu cùng Nhị lang tức, còn có dòng họ, còn có Nghị Lang! Làm việc này không sợ chê cười, cứ thế nháo loạn mới là bị chê cười, vậy mới là đại bất hiếu! Nếu Nhị ca không muốn, lúc này ta sẽ ra trước mặt các thân hữu mở phong thư này ra đọc!”

Thái độ cường ngạnh thế này Lâm Ngọc Trân thích, nàng lập tức tán thưởng một tiếng: “Lão Tam, đệ không hề đồ đầu!” Quay đầu phân phó Phương ma ma: “Lập tức an bài người đi thỉnh tộc lão trong dòng họ đến.” Lại nói rõ muốn cho Lâm nhị lão gia đến để chứng kiến, nếu Tam phòng lo lắng, cũng có thể phái người đi theo.

Đại phòng, Tam phòng liên thủ đối phó với Nhị phòng, Phạm Bao cũng đứng về phía bọn họ, Lâm Ngọc Trân còn muốn để người Lâm gia xen vào, không khỏi khiến Lục Kiến Trung tức chết đi được: “Đây là chuyện nhà chúng ta, liên quan gì đến Lâm gia?”

Lâm Ngọc Trân nói: “Vốn không liên quan, nhưng ta không tin người, minh bạch chưa? Người nghĩ rằng ta và người không biết vừa rồi Lục Kinh là muốn làm gì sao? Lão Nhị, nếu người còn muốn làm âm ỉ, cũng đừng trách ta không để lại mặt mũi cho người!” Vì thế vênh váo tự đắc nói với Lâm Cẩm Dung: “Đi, đi tiếp đãi Đại bá mẫu các nàng đi!”

Chưa được hai bước, lại quay đầu nhìn Đồ thị: “Tam đệ muội, muội có muốn cùng đi không? Tam thúc a, làm phiền đệ đi giúp đỡ chiêu đãi một chút huynh trưởng nhà mẹ đẻ của ta. Chuyện này là của tất cả chúng ta, không phải chuyện của một mình ai.”

Lục Kiến Lập nhìn nhìn Phạm Bao, nói: “Vâng, Đại tẩu.”

Lâm Ngọc Trân lớn tiếng nói: “Tam thúc, đệ cần phải cẩn thận a.” Lại phân phó Phương Trúc: “Bảo Lưu Ngũ theo hầu hạ Tam lão gia.”

Lục Kiến Lập có chút không thể nề hà, nhưng cũng không cự tuyệt, hư hư hướng nàng vái chào, rồi rời đi.

Đồ thị thần sắc hơi có chút do dự, Lâm Ngọc Trân liền xoa xoa thái dương: “Nghị Lang lúc này đại khái cũng tỉnh rồi.”

Đồ thị mí mắt nhảy nhảy, nói: “Ta sẽ không đi, ta đi với Nhị tẩu, bằng không Nhị tẩu mệt mỏi thì phải làm sao bây giờ?”

Tống thị há lại không biết Đồ thị có ý tứ gì? Rõ ràng muốn quán quít lấy mình thám thính hư thật, lập tức cũng không biểu hiện gì, cúi mắt xoay người bước đi. Đồ thị bước đi như bay, nhanh chóng bám dính theo.

Lục Kiến Trung âm u nhìn Lâm Cẩm Dung, Lâm Ngọc Trân cùng Phạm Bao một cái, cũng xoay người đi ra ngoài. Hắn mới vừa đi, Lâm Ngọc Trân liền “Ài” một tiếng, nặng nề mà ngồi ở ghế trên, lệnh Phương ma ma an bài người đưa Phạm Bao xuống chữa trị, nhìn Lâm Cẩm Dung nói: “Chuyện hôm nay, đều là con đưa ra chủ ý. Ngày sau.....”

Lâm Cẩm Dung hiểu được nàng đang lo lắng cái gì, kỳ thật Lâm Ngọc Trân hiện tại cả người trong lòng đều chưa yên tâm, bởi vì nàng đã hoàn toàn không thể khống chế Lục Giam, còn trở nên xa cách với Lục Kiến Tân đã nhiều năm không gặp, nói như vậy, khó nghe thì giống như là trốn tránh trách nhiệm, muốn đẩy mình lên trước, trên thực tế là muốn một câu cam đoan.

Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nói: “Là chủ ý của ta, nhưng đều là vì đích tôn, vì Nghị Lang. Ta nghĩ mặc dù có chỗ chúng ta không làm được, công công và Nhị lang cũng sẽ không trách chúng ta.” Nàng không thể cho Lâm Ngọc Trân một cam đoan gì, nhưng muốn cho Lâm Ngọc Trân hiểu được, chỉ có hiện tại trả giá, mới có thu hoạch về sau, giờ phút này không phải nói chuyện trả giá thế nào.

Lâm Ngọc Trân rũ mắt xuống, chống cái trán trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Đi thôi, đi xem lão thái thái. Có lẽ đã lâu con chưa gặp mẫu thân con.”

Lâm Cẩm Dung liền tiến lên giúp đỡ nàng, bà tức hai người đỡ nhau hướng tới Vinh Cảnh cư. Đi đến nửa đường, Lâm Cẩm Dung đang hỏi tường mọi chi tiết sự việc hôm nay, Lâm Ngọc Trân đột nhiên nói: “Con an bài Nghị Lang đi theo con tiến vào Vinh Cảnh cư sao?”

Đến đâu, Nghị Lang tự nhiên là sẽ theo đến đó.

Lâm Ngọc Trân trầm tư một lát, nói: “Nơi đó chung quy không phải địa bàn của con, không tiện làm việc, con mà bận rộn, sẽ có lúc không thể coi chừng, đem hắc đưa đến chỗ ta đi, ta sẽ chiều cổ hắc.”

Lâm Cẩm Dung thực kinh ngạc, lập tức cự tuyệt: “Cô cô so với ta còn bận bịu hơn. Nghị Lang ở lại Vinh Cảnh cư, đa số thời điểm đều ở trước mặt ta, không có trở ngại.”

Lâm Ngọc Trân nhú mày nói: “Tình huống ngày hôm nay, hắc có thể ở trước mặt của con sao? Con phải biết rằng, hiện tại chúng ta và Nhị phòng đã là oan gia cừ địch. Con không phát hiện Nhị thúc phụ đã đánh Phạm Bao rất ngoan tuyệt sao?”

Nhưng hôm nay Lâm Ngọc Trân cũng không thể nhàn rồi mà? Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn Lâm Ngọc Trân: “Tình huống giống như ngày hôm nay, cô cô cũng không nhàn rồi, nếu thực không được, ta sẽ đưa Nghị Lang đến nhà ngoại tổ mẫu của hắc một thời gian.”

371. Chương 374: Không Sợ

Lâm Ngọc Trân nghe Lâm Cẩm Dung nói muốn đem Nghị Lang đưa đến chỗ Đào thị, lập tức trong lòng có khúc mắc: “Làm sao có loại đạo lý này? Con không sợ người bên ngoài để ý sao?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nghị Lang từ lúc sinh hạ đến nay, còn chưa từng về nhà ngoại mà, đến nhà ngoại tổ mẫu của hắc ở một ít ngày, cũng không thể gây nên đàm tiếu gì. Huống chi hiện nay, cô cô cũng nói, lòng người khó dò, vì tốt cho hắc, đến nhà ngoại tổ mẫu mới là thỏa đáng nhất.” Giữa Lâm Ngọc Trân và Đào thị, tất nhiên nàng càng tin tưởng Đào thị hơn.

Lâm Ngọc Trân nói: “Con nữ sao? Hơn nữa, hắc vừa đi đường xa, mới về đến trong nhà, chưa kịp thích ứng, con đã để hắc cách xa con, con cũng không sợ hắc khóc nháo sao?”

Lâm Cẩm Dung không muốn nói nhiều với nàng về Nghị Lang, chỉ đáp: “Cho nên ta nói là thời điểm bắt đầu đi thì mới thể, bây giờ còn chưa tới mức đó. Nếu cô cô lo lắng, có rảnh thì giúp ta trông chừng là được rồi. Hiện nay vẫn là trước hết nghĩ xem sau đó nên an bài thế nào, đây mới là đại sự quan trọng.”

Lâm Ngọc Trân nửa thật nửa giả nói: “A Dung, nếu lão thái thái nghĩ giống như Nguyên Lang, Hạo Lang, đem Nghị Lang nuôi nấng bên cạnh bà, con sẽ làm như thế nào?”

Lâm Cẩm Dung gần từng tiếng nói: “Ai cũng đừng nghĩ cướp khỏi hắc từ ta, bằng không ta sẽ bắt chấp. Cô cô đã nghe nói gì sao?”

Thời điểm Lâm Cẩm Dung nói câu này, trong mắt tất cả đều là ánh sáng lạnh, vẻ mặt hung dữ, Lâm Ngọc Trân nhú mày nói: “Nhìn xem bộ dạng con như vậy, có tiền đồ gì đây? Không phải là có người tùy tiện nói thôi sao?”

Lâm Cẩm Dung cúi con người, thản nhiên nói: “Ta đã nói gì đâu, sức khỏe lão thái thái kém như vậy, dưỡng bệnh còn không kịp, sao còn sinh ra ý niệm trong đầu này? Là ai ở bên trong phá rối? Cô cô cứ nói với ta, ta tất nhiên sẽ không để yên!”

Lâm Ngọc Trân mị mắt: “Con nói cho ta nghe một chút, sẽ thực hiện biện pháp không buông tha thế nào?”

Một giọt mưa rơi vào chiếc ô, còn chưa lặn xuống đất, Lâm Cẩm Dung vươn ngón trở nhẹ nhàng đón giọt nước kia, nhẹ giọng nói: “Sinh tử không sợ.”

Sinh tử không sợ! Lâm Ngọc Trân đồng tử co rút lại, trầm mặc sau một lúc lâu, rồi bỗng lạnh lạnh cười: “Có quyết tâm như vậy là tốt rồi.”

Lâm Cẩm Dung không muốn lúc này cùng nàng nháo không thoải mái, nhanh chóng chuyển đề tài: “Vừa rồi Lục Kinh vụng trộm theo cửa nách chạy ra ngoài là vì ta bức bách Tam thúc phụ nói bừa chằng, có thể khẳng định, nhất định có người chuẩn ra ngoài đưa thư.” Lúc này Lục Kiến Trung nói vậy đã biết chân tướng, không biết sẽ phản nộ đến mức nào.

Lâm Ngọc Trân suy nghĩ bị kéo trở về, nhú mày nói: “Như vậy...”

Lâm Cẩm Dung nói: “Cho nên khả năng muốn nắm đuôi của bọn họ không dễ dàng, nhưng chỉ cần có thể phá vỡ thế cục của bọn họ, không cho bọn họ muốn làm gì thì làm là tốt rồi. Còn nhiều thời gian, cô cô đừng vội vì điều này mà cùng tộc nhân không thoải mái.” Mặc kệ tộc lão và Nhị phòng có quan hệ gì, đều phải đối đãi tốt, không thể đắc tội tất cả mọi người.

Lâm Ngọc Trân bất mãn nói: “Ta ăn muối so với con ăn gạo còn nhiều hơn, không cần con nhắc nhở.” Trong lòng lại nghĩ ngày sau có cơ hội, nhất định phải khiến mấy lão già đó ăn chút đau khổ mới được.

Đi tới Vinh Cảnh cư, ở sân bên ngoài chợt nghe thấy tiếng khóc của Nghị Lang, Lâm Cẩm Dung bỏ Lâm Ngọc Trân lại đó bước nhanh vào trong, chỉ thấy Nghị Lang ghé vào trong lòng Phan thị tay nắm thành quyền khóc lóc thương tâm, Đào thị, Bình thị, Đậu Nhi cầm đồ chơi ở một bên liều mạng dỗ hấn, hấn lại không thêm quan tâm đến.

Thấy Lâm Cẩm Dung đi vào, Song Phúc hô một tiếng: “Nhị thiếu phu nhân đến. Tứ thiếu gia tỉnh lại không thấy người liền vẫn khóc nháo.”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Nghị Lang sao lại không ngoan như thế a?”

Nghị Lang nghe thấy thanh âm của nàng, tiếng khóc nhất thời yếu đi, nước mắt lưng tròng nhìn nàng, vươn tay muốn nàng bế, Lâm Cẩm Dung trên người có hàn khí, lại chưa rửa tay, vì vậy trì hoãn một chút, hấn liền cất cao thanh âm, dùng sức khóc òa. Lâm Cẩm Dung “Ai nha” một tiếng, vội vàng dùng khăn nóng lau tay, đón hấn qua, nhìn Đào thị và Bình thị cười: “Mẫu thân, Ngũ tẩu, tiểu tử này tính tình không tốt lắm.”

Bình thị nở nụ cười, Đào thị yêu thương nhìn mẫu tử Lâm Cẩm Dung, muốn nói gì đó, lại chỉ vươn tay xoa xoa gương mặt Lâm Cẩm Dung. Hơi thở ấm áp thơm hương từ lòng bàn tay Đào thị rơi vào trên mặt Lâm Cẩm Dung, ấm đến tận trong lòng, Lâm Cẩm Dung quyến luyến đem mặt dán vào tay Đào thị, cúi đầu gọi một tiếng: “Nương.”

Đào thị ánh mắt đỏ lên, thiếu chút nữa không khỏi ứa lệ, nhưng vẫn cố nhịn lại, nhéo mặt Lâm Cẩm Dung nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tại sao gây thành cái dạng này? Nhìn xem bộ dạng của con, quầng mắt thâm đen, con không sợ lúc này có nhiều việc ép buộc sao?”

Lâm Cẩm Dung bị nàng nhéo sinh đau, nước mắt đều chảy ra, vẫn là luyến tiếc giã khỏi lòng nàng, tựa đầu trên vai nàng, thấp giọng nói: “Là bị nương nhéo gây a.”

Đào thị liền buông tay, mở rộng hai tay vòng ôm Lâm Cẩm Dung: “A Dung.”

Nghị Lang thấy một người xa lạ không quen biết tự dưng ôm lấy Lâm Cẩm Dung, coi như cùng hấn tranh đoạt Lâm Cẩm Dung vậy, không khỏi giận dữ, trừng mắt nhìn Đào thị khóc lớn.

“Thật sự là xấu tính mà.” Đào thị vốn định trêu hấn, lo lắng Lục lão phu nhân còn đang bị bệnh, không thể chịu nổi ầm ĩ, liền buông lỏng Lâm Cẩm Dung ra: “Tổ mẫu con cũng đến đây, lúc này đang nói chuyện với lão thái thái, con đi qua dập đầu đi. Nghị Lang không cần đưa qua đó, bên kia nhiều người, không thể kinh động.”

Lâm Cẩm Dung cười khổ: “Dù thế nào cũng phải dỗ hấn ngoan mới được.” Vì thế một bên dỗ Nghị Lang, một bên hỏi Đào thị tình huống mọi người trong nhà. Biết được trừ bỏ Lâm Thận Chi còn chưa gấp trở về ra, Lâm gia có năm nam tử tới đây, Lâm Thế Toàn đều ở bên ngoài hỗ trợ, Lâm lão thái gia thì phải chờ tới buổi chiều mới đến.

Đào thị nói xong tình huống, nhú mày nói: “Các con hôm nay có chuyện gì vậy? Tại sao giường cung bật kiếm như thế? Bọn họ thừa dịp công công con và Nhị lang không ở nhà, bắt nạt các con sao?”

Lâm Cẩm Dung cũng không gạt nàng: “Là phân tranh cao thấp, Nhị phòng muốn thay đích tôn cùng Tam phòng làm chủ, cô cô và con không chịu, Tam phòng cũng không nguyện ý, cho nên buổi chiều tộc lão trong

dòng họ sẽ tới đây. Nói đến bắt nạt, cũng không phải là dễ bắt nạt đâu. Cô cô cũng không phải là người hay dẫn đo người khác.”

Đào thị nói: “Nàng từ trước đến nay đều để ý không buông tha. Vốn cũng chỉ có tăng tổ phụ của Nghị Lang mới có thể áp chế được nàng. Có điều...” Đào thị chỉ chỉ đầu: “Nơi này là một cây cân (ý chỉ lý trí).” Lại chỉ chỉ ngực trái: “Nơi này thì mười khiêu chỉ thông chín khiêu (một khiêu không thông: ý chỉ đốt đặc cán mai).”

Lâm Cẩn Dung có chút muốn cười, Đào thị từ trước làm sao không phải như thế? Vì thế nói mấy lời nhàn thoai: “Mang theo mấy thứ cho các con, không rảnh thu thập, qua thêm mấy ngày mới có thể thu dọn xong.” Khi nói chuyện, Nghị Lang an tĩnh lại, nhu thuận tựa vào trước ngực Lâm Cẩn Dung ngậm ngón tay tò mò đánh giá Đào thị và Bình thị, Phan thị tiếp nhận hần đi uống sữa, hần tuy có chút không muốn, nhưng cũng chỉ rầm rì hai tiếng liền thuận theo.

Lâm Cẩn Dung thừa dịp hần uống sữa, theo chân tường vụng trộm đi ra ngoài, cùng Đào thị và Bình thị đi đến phòng của Lục lão phu nhân.

Lâm lão thái thái ngồi ở bên cạnh giường bệnh của Lục lão phu nhân, hai người cầm tay nhau, hơn nửa ngày mới thấp giọng nói một câu, lại là cúi đầu khóc nức nở. Lâm gia nữ quyền vây quanh ở một bên, tất cả đều nín thở tĩnh khí, Lâm Ngọc Trân cầm khăn tay ngồi bên người Chu thị, đôi mắt hồng hồng, thỉnh thoảng cầm lấy khăn tay lau một chút khóe mắt.

Một mình Khang Thị việc trong việc ngoài tiếp đón mọi người, thấy Lâm Cẩn Dung bồi Đào thị và Bình thị tiến vào, liền hướng mọi người vén áo thi lễ, lại sai người sắp đặt chỗ ngồi cho Đào thị và Bình thị.

Lâm Cẩn Dung thấy hai lão thái thái đang nói chuyện thương tâm, không tiện xen lời, liền lặng lẽ hành lễ vấn an đám người Chu thị trước, sau đó đi tìm Khang Thị: “Muội vất vả rồi, mắt thấy người càng đến càng nhiều, về sau sự tình bận rộn, nếu không, muội đi bồi Lục Lang nghỉ một chút, nơi này đã có ta.”

Khang Thị khẽ mím môi, thấp giọng nói: “Đều là bổn phận của mọi người, không phải của một mình ai, Nhị tẩu không cần khách khí.” Dừng một chút, nhìn về phía Lâm Cẩn Dung: “Nhị tẩu, Tam Lang không hề mặc tang phục liền trộm đi ra ngoài.”

Khang Thị vẻ mặt nghiêm túc. Lúc này, có lẽ nàng đã không thể quen nổi với hành vi của Nhị phòng, vẫn đang trong vòng ước thúc, nhưng nàng còn không biết rõ một số việc, cho nên nguyện ý che chở cho Lục Kinh. Thê tử che chở trượng phu, đây là nhân chi thường tình, dùng phương thức đề xuất thế này, cũng không có gì sai. Lâm Cẩn Dung nhìn Khang Thị nói: “Hắn đương nhiên không có ở đây, hắn chính là phái người đi ra ngoài. Tam đệ muội không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng hôm nay, ta chỉ nguyện muội không cần giống như ta, vĩnh viễn cũng không cần trải qua sự tình như thế.”

Khang Thị nghiêm túc đánh giá Lâm Cẩn Dung một phen, trầm mặc đối với Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng thi lễ, xoay người đi ra ngoài.

Lâm Cẩn Dung nghĩ, có phải nàng đã mất đi quan hệ thân tình với Khang Thị hay không?

Lâm gia nữ quyền cũng không ở trong phòng Lục lão phu nhân lâu, thấy hết mưa liền đi theo Lâm Ngọc Trân đi đến phòng khách lúc trước ngồi chơi. Lâm Cẩn Dung đưa các nàng trở về, rồi đi sang sương phòng bên trái xem qua Nghị Lang đã ngủ say, lại trở về trong phòng đi xem Lục lão phu nhân.

Lục lão phu nhân nằm đưa lưng ra ngoài. Tổ Tâm hướng Lâm Cẩn Dung khoát tay, cầm một cái gối thêu chỉ bạc đưa cho nàng, lại chỉ chỉ ghế ở một góc, ý bảo nàng đi nghỉ ngơi.

Lâm Cẩn Dung đi đến ghế liền ngồi xuống, mắt mới khép lại, chợt nghe trong góc “Xoát xoát xoát” một trận vang nhỏ, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy có một lồng sắt phủ tấm vải đen, thanh âm vọng ra từ đó. Lâm Cẩn Dung vạch miếng vải đen ra, một con sóc mập mập đuôi to sâu kín cùng nàng nhìn nhau một lát, lông xù, dím hai móng vuốt từ trên xuống dưới nhảy bật lên, lộ ra thân sắc cầu xin.

Lâm Cẩn Dung nhớ tới Lục Luân, trong lòng nhất thời mềm nhũn, ngoắc gọi tiểu nha hoàn Sai Nhi phụng bồi ở một bên: “Phủ vải đen lâu rồi đúng không? Vẫn là không cho nó ăn sao? Lấy ra đây, bỏ vải ra để cho nó hít thở không khí, lại cho nó ăn ngon một chút.”

“Vâng, Nhị thiếu phu nhân.” Sai nhi hành lễ, xoay người cầm lồng sắt, chợt nghe Lục lão phu nhân nói: “Thả nó đi.”

Tổ Tâm lấp bắp kinh hãi, thấp giọng nói: “Lão thái thái, bình thường không phải người thích nhất là nhìn nó pha trò sao?”

Lục lão phu nhân trầm mặc không nói, ngay lúc Lâm Cẩm Dung và Tổ Tâm đều nghĩ rằng bà đã ngủ rồi, bà mới sâu kín nói: “Ta không muốn lại nhìn thấy nó. Một đám người đều không cần cái nhà này.”

Tổ Tâm liền không tiếng động chảy lệ, Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng phân phó Sai Nhi: “Lấy ra đi, lạng lẽ nuôi ở một chỗ khác.” Nói xong đi đến bên người Lục lão phu nhân, cầm tay bà thấp giọng nói: “Ngũ đệ sẽ trở về thăm người.”

Lục lão phu nhân hồi lâu mới nói: “Nếu hấn trở lại, con nói với hấn, bảo hấn không cần sung quân, hấn muốn khảo thí võ cử, muốn làm cái gì, ta đều chấp thuận.”

Lâm Cẩm Dung cảm xúc mênh mông, thật sự nghiêm túc đáp: “Vâng, người yên tâm, con nhất định sẽ khiến hấn tốt lành.”

372. Chương 375: Đối Chứng

Lâm Cẩm Dung từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức giống như bị xe ngựa nghiền qua, hơi chút động dậy, là có thể nghe thấy xương cốt và thất lưng ca ca rung động. Hai tay và đùi lại bủn rủn trầm trọng cơ hồ không nâng lên nổi. Nàng nhẹ nhàng thở ra, chần bớ sát người, nửa mở mắt đánh giá tình hình trong phòng.

Trong phòng một mảnh hôn ám, nhiệt khí than đốt trộn lẫn hỗn loạn với mùi hương bạch đàn, làm cho người ta đang mệt mỏi được thả lỏng. Lục lão phu nhân nửa nằm trên tháp, trong tay nắm một chuỗi lần tràng hạt, cúi mắt thấp giọng tụng kinh cơ hồ không thể nghe thấy. Tổ Tâm và Sa ma ma khoanh tay đứng ở một bên, cúi mắt, một bộ dạng buồn ngủ.

Lâm Cẩm Dung đứng dậy, nhẹ tay nhẹ chân đi đến đứng lại bên cạnh Sa ma ma, thấp giọng nói: “Ma ma, giờ nào rồi? Sao lão thái thái tỉnh dậy cũng không bảo ta một tiếng?”

Sa ma ma nhỏ giọng nói: “Đã là giờ Dậu. Lão thái thái nói người vất vả, không cần gọi người dậy. Đói bụng không? Nhiều người bận rộn, hiện tại đầu bếp không thể đưa cơm đến đúng hạn, đều là truyền lời thì sẽ đưa tới. Ẩm thực của lão thái thái do phòng bếp nhỏ trong viện nấu, bà đã dùng xong, có để phần cho người, lão nô sai người đưa tới đây?”

Lâm Cẩm Dung thấy bộ dạng này của Lục lão phu nhân, đại để là trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dừng lại, nhân tiện nói: “Ta đến sương phòng phía đông ăn.”

Sa ma ma liền sai người an bài cơm canh cho Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung lại thoáng đứng đó một lúc lâu, im lặng đối với Lục lão phu nhân thi lễ, rồi rời đi.

Nghị Lang chưa tỉnh, Phan thị cùng Đậu Nhi ngồi bên nôi bóc hạt dẻ, Song Phúc cùng Song Toàn, Anh Đào không thấy một đâu. Lâm Cẩm Dung thuận tay lấy ra một viên hạt dẻ trong bát cho vào miệng: “Là muốn làm bánh hạt dẻ sao?”

Đậu Nhi nói: “Nô tỳ nhìn bộ dáng này, cơm canh không thể chu đáo, không biết chừng nào thì lại có khách tới, đầu bếp cũng không nấu ra món gì ngon. May mà Vinh Cảnh cư có phòng bếp nhỏ, vừa vặn tự mình động thủ làm chút điểm tâm mới mẻ, thiếu phu nhân không câu nệ là tốt rồi. Nếu bận việc thì đối bụng có thể có thứ lót dạ.”

“Đậu Nhi luôn là người cẩn thận nhất.” Lâm Cẩm Dung tán thưởng nàng một câu, hỏi qua việc ăn nghỉ của Nghị Lang hôm nay. Lại hỏi: “Anh Đào cùng Song Toàn chạy đi đâu rồi?”

Đậu Nhi nói: “Đến viện chúng ta sửa sang lại hành lý mang về từ trong kinh, Anh Đào nói, có chút vật phẩm quý trọng phải nhanh thu xếp cất kỹ. Quà tặng đưa đến các phủ cũng phải thu thập xong.” Cũng là

Anh Đào nghe xong Lâm Cẩm Dung nói với Đào thị về việc hành lý chưa thu dọn, liền thừa dịp lúc này đi làm việc.

Xem một đám các nàng làm việc đều thập phần cẩn thận có trật tự, Lâm Cẩm Dung thực kiên định: “Tốt lắm. Gian ngoài tin tức thế nào? Phương Trúc cùng Xuân Nha không sai người vào báo tin sao?” Nàng tính toán. Người ở nhà cũ Lục gia hẳn cũng nên tới rồi.

Đậu Nhi nói: “Lúc trước Xuân Nha tỷ tỷ tiến vào, nói là Đại phu nhân giữ các phu nhân thân gia dùng cơm chiều, gian ngoài cũng bố trí xong rồi.”

“Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ đưa cơm cho người.” Hoàn Nhi cầm theo thực hộp tiến vào, tay chân lưu loát dọn ra, cung kính thỉnh Lâm Cẩm Dung đi qua dùng cơm. Tuy rằng tất cả đều là thức ăn chay, nhưng nấu tinh xảo chỉnh tề. Lâm Cẩm Dung bỏ tâm tư xuống ăn cho no bụng, đem đồ ăn còn lại thưởng cho Phan thị và Đậu Nhi, thưởng cho Hoàn Nhi một ít tiền, bảo nàng gọi Anh Đào trở về đây.

Đến khi rửa tay trở lại trong phòng Lục lão phu nhân, Lục lão phu nhân còn đang nhắm mắt tụng kinh, Lâm Cẩm Dung liền tìm cái ghế ngồi xuống, bồi ở một bên. Sắc trời càng ngày càng tối, nhũ mẫu đốt đèn dọc theo hành lang dài, trong từng đèn lồng trắng bùng sáng ngọn lửa, đem toàn bộ tổ sắc trong phòng chiếu một mảnh thanh bần.

Anh Đào cước bộ nhẹ nhàng đi vào. Dán bên lỗ tai Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, nhóm tộc lão trong dòng họ đều đến đông đủ rồi, Đại phu nhân thỉnh người đi ra ngoài.”

Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Lục lão phu nhân, Lục lão phu nhân lúc trước chỉ đang cúi mắt lúc này đã hoàn toàn nhắm lại. Thanh âm tụng kinh thấp đến nỗi cơ hồ nghe không thấy, da thịt lỏng lẻo cùng khoe môi rũ xuống thoát nhìn sâu khổ vô hạn. Lâm Cẩm Dung không biết Lục lão phu nhân đối với chuyện xảy ra ở gian ngoài biết được bao nhiêu, nhưng giờ phút này nhìn Lục lão phu nhân thật sự đáng thương, nàng có chút không đành lòng tiến lên quấy rầy, lại cuối cùng cố lấy dũng khí tiến lên hành lễ: “Tổ mẫu.....”

Lục lão phu nhân trong tay lần tràng hạt xoay chuyển bay nhanh, mở to mắt yên lặng nhìn nàng, khe khẽ dài một cái: “Đi đi!”

“Tôn tức sẽ nhanh chóng trở về làm bạn với tổ mẫu.” Lâm Cẩm Dung vốn định nói cho bà biết mình đi làm cái gì, phút cuối cùng lại sửa lại chủ ý, quỳ gối hành lễ lui ra.

Lục lão phu nhân nhìn theo bóng dáng nàng, trong mắt hiện lên một tia đau khổ, nhắm mắt tiếp tục tụng kinh.

Lâm Cẩm Dung một đường bước vào, không khí vừa lạnh vừa vắng vẻ, tảng đá bên đường cùng hành lang dài nơi nơi đều là vũng nước, đèn lồng màu trắng theo gió lay động, xa xa truyền đến tiếng hòa thượng siêu độ tụng kinh cùng tiếng người ồn ào, vừa lạnh lùng lại náo nhiệt.

Lâm Cẩm Dung đi tới bên ngoài chính đường, vừa mới bước lên thềm như ý, chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng ô ô nức nở của Lục Kiến Trung, thỉnh thoảng còn nói mấy câu, ngữ khí đau khổ, phi thường hợp với tình hình. Hẳn nơi đó mới khóc xong, Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị cũng bắt đầu khóc, ngay sau đó, Lục Kiến Lập và đám người Lục Kinh cũng bắt đầu khóc, một mảnh vang vang.

Lâm Cẩm Dung vào chính đường, thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, bốn tộc lão nổi tiếng nhất Lục thị theo thứ tự ngồi đó, đang khổ sở khuyên nhủ đám người Lục Kiến Trung. Lã thị đã ở đó, cong vẹo tựa vào trên người Tổ Cẩm, một bộ thể nhược nhiều bệnh, đau khổ chống đỡ, Lục Kinh, Khang Thị, Nguyên Lang, Hạo Lang tất cả đều đang khóc lóc, vì thế nàng cũng làm mặt khóc tang, trầm mặc không lên tiếng đi đến đứng giữa Lã thị cùng Khang Thị. Vừa mới đứng lại, Lục Kinh quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, Lâm Cẩm Dung chỉ làm như không phát hiện.

Khó khăn lắm tiếng khóc mới ngừng lại, Lâm Ngọc Trân lau lệ nói: “Lão Tam, phụ thân đêm qua đã công đạo đệ thế nào? Thừa dịp tộc lão trong dòng họ đều ở đây, đệ nói ra tâm nguyện của người đi.”

Trong phòng có chút im lặng.

Dưới ánh nến, trên mặt mọi người lúc sáng lúc tối.

Lâm Cẩm Dung nhìn xem rõ ràng, vài vị tộc lão ngồi ở phía trên đều là một bộ đoàn nghiêm ngay ngắn, chí công vô tư. Phụ thê Lục Kiến Trung đều là cúi mắt, không thấy rõ thần sắc, Lâm Ngọc Trân trong mắt lóe ánh sáng, Lục Kiến Lập lông mày nhíu lại, nửa do dự nửa ưu thương, Đồ thị có chút bất an, dùng sức vò khăn tay. Những người khác đều dựng thẳng lỗ tai.

Vị cầm đầu kia bối phận so với Lục lão ông còn cao hơn, Lục Giam phải gọi là lão tổ công vừa khụ một tiếng, run rẩy nói: “Lão Tam, nơi này cũng không có người ngoài, con cứ yên tâm nói ra.”

Lục Kiến Lập lúc này mới từ trong lòng lấy ra lá thư, trần thuật sự việc rõ ràng, hai tay đưa qua cho lão tổ công: “Thúc tổ phụ. Thỉnh vài vị tôn lão nghiệm chứng, dấu niêm phong này còn nguyên hay không, chữ viết trên đó có phải là của phụ thân con hay không?”

Lão tổ công tiếp nhận. Mị mắt soi dưới ánh nến, cũng không lập tức trả lời, đưa cho người bên trái mà Lục Giam phải gọi là tổ bá phụ. Tên là tộc lão Lục Trùng: “Đại chất nhi, con xem có phải hay không?”

Lục Trùng cũng là nhìn trái ngó phải, chậm chạp không nói, mặt khác một bên hai tộc lão bối phận thấp hơn vẫn chờ hai người đưa qua, nhưng không chờ nổi, trong đó một người Lục Giam gọi là Tam thúc tổ, tên là Lục Lăng còn có chút mất hứng, nói: “Đến tột cùng có phải hay không, liếc mắt một cái có thể nhìn ra được mà. Nếu ánh mắt của hai người không tốt. Đưa đây cho ta xem!”

Một người khác Lục Giam gọi là Đại bá phụ, tên Lục Tiêu lại tiếp lời: “Vốn là viết hai phần, thỉnh thúc phụ cùng Đại ca mở trap ra, lấy ra để đối chiếu liền hiểu ngay.”

Lâm Cẩm Dung thấy thế không khỏi trầm nghĩ, hóa ra bốn người này cũng không phải bền chắc như thép, chẳng qua lão tổ công bởi vì bối phận cao, lớn tuổi nhất, ngày thường được tôn trọng, nói chuyện cực kỳ có phân lượng; Lục Trùng kia trong nhà thịnh vượng nhất, nhất hô bá ứng. Cho nên hai người này ở trong tộc ngày thường luôn được yêu thích nhất. Ngay cả Lục lão ông, cũng là chủ yếu đem trap giao cho hai người quản, hai người khác chỉ được chứng kiến.

Chỉ thấy lão tổ công bất mãn trừng mắt nhìn Lục Lăng cũng Lục Tiêu một cái, cũng không lập tức tỏ rõ thái độ. Chỉ hỏi Lục Kiến Trung cùng Lục Kiến Lập: “Mẫu thân các con đâu? Sao không thỉnh nàng ra nghe?”

Lục Kiến Trung lập tức lại chảy lệ, dầm ngực dậm chân: “Gia mẫu bị thống quá độ, làm sao có thể ra ngoài? Ta nói trì hoãn một chút, chờ lão nhân gia người đỡ hơn, Đại ca và các chất nhi ở bên ngoài về rồi nói sau, nhưng mà.....” Nói đến đây, hần lại ngừng lời, chỉ dùng sức lau lệ. Dù sao chính là, ý tứ của hần là muốn ọi người thấy Đại phòng và Tam phòng không cố kỵ lão nhân, trong lúc khẩn cấp lại muốn chiếm riêng tài sản.

Lâm Ngọc Trân khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Lục Kiến Lập trắng bệch nghiêm mặt nói: “Ta chỉ là chiếu theo di ngôn của phụ thân mà làm việc thôi. Còn thỉnh các vị trưởng bối thành toàn ảnh hưởng tâm của ta.” Nói xong cúi đầu thật sâu.

Lâm Ngọc Trân cũng tiến lên thi lễ, lau lệ cất cao giọng nói: “Thúc tổ phụ, công công của ta đi vội vàng, rất nhiều lời chưa kịp nói với chúng ta. Chúng ta làm thiệp bối tất nhiên là phải làm cho thật tốt tang sự này, nhưng mà công công lại có an bài khác, chúng ta không biết căn do, nếu làm trái nguyện vọng của lão nhân gia người, vậy cũng không phải là đại bất hiếu sao? Sao có thể khiến người an tâm! Dù thế nào cũng không khỏi khiến lão nhân gia thất vọng?”

Lão tổ công ánh mắt lóe ra, do dự cùng Lục Trùng nhìn nhau một cái, lại nhìn nhìn Lục Kiến Trung, ân vài tiếng.

Lâm Ngọc Trân phiền chán chi cực, nói: “Đa tạ vài vị trưởng bối thay lão thái gia nhà ta bảo quản này nọ. Không biết thư kia là nằm trong tay vị nào?” Ngụ ý, bọn họ bất quá là giúp đỡ quản lý một chút mà thôi, nào có đạo lý chủ nhân muốn còn luyện tiếc lấy ra?

Lục Kiến Lập đột nhiên thay đổi, tiến lên đoạt lại lá thư trong tay Lục Trùng, ngạnh cổ nói: “Xem như vậy, thúc tổ phụ cùng Đại bá là không tin ta. Vậy để ta mở lá thư này ra, đến tột cùng có phải bút tích của gia phụ hay không, mọi người vừa thấy, vừa nghe liền biết thôi.” Nói xong quả thực muốn xé thư.

Lục Trùng vội hỏi: “Tam chất nhi, con tức giận cái gì vậy? Ta khi nào thì nói là không tin con đâu?”

Lục Kiến Lập nổi giận đùng đùng nói: “Các người là trưởng bối đức cao vọng trọng, đúng hay không đúng, chỉ cần một câu nói, thái độ như vậy, cũng không phải là không tin ta sao?”

Lâm Cẩm Dung bước lên phía trước khuyên nhủ: “Tam thúc phụ, người bớt giận, vài vị trưởng bối cũng là thận trọng, là vì mọi người suy nghĩ.”

Lão tổ công học học hai tiếng, nói: “Nhìn xem, ta bắt quá là sợ các người thương tâm, muốn chờ các người xong việc rồi nói sau, hiện tại biến thành ta không phải, chẳng lẽ ta có thể đứng giữa mưu lợi sao? Quên đi, không cùng nhóm tiểu bối các người so đo. Đại chất nhi, con lấy ra đi.”

Lục Trùng vùng tay lên, một gã sai vặt cầm một hộp gỗ hoàng lê dài tầm 5 tấc có dùng khóa đồng tiến đến.

373. Chương 376: Phân Chia Tài Sản

Trừ bỏ Lục Kiến Trung ra, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm cái tráp kia.

Lục Trùng hướng mọi người để lộ ba khóa đồng trên tráp: “Thỉnh xem, hoàn hảo như lúc ban đầu.”

Khóa đồng trên tháp, nhìn phi thường chắc chắn, hoàn hảo như lúc ban đầu, nhưng trên thực tế mọi người đều hiểu được, nếu Lục lão ông không phải lưu lại phong thư này, tráp có thể đổi, khóa cũng không còn quan trọng. Chính là sự tình đã đến tình trạng này, nếu có người nói ra chuyện này cũng vô dụng, nhưng sẽ khiến âu thuẫn nảy sinh.

Lão tổ công trước hết từ trong lòng lấy ra một chìa khóa, mở cái khóa đầu tiên, Lục Trùng cũng đi theo mở khóa, kế tiếp khiến cho người ta kỳ quái là, chìa khóa còn lại, cũng không nằm trong tay Lục Lăng bối phận cao hơn, mà là Lục Tiêu có bối phận thấp nhất. Trong bốn tộc lão, chỉ có một mình Lục Lăng không có chìa khóa, đây thực sự khiến người ta kinh ngạc, do đó Lâm Cẩm Dung cũng hiểu được vì sao Lục Lăng lại ra mặt cùng mấy người lão tổ công đối nghịch. Nàng nhin không được suy nghĩ, an bài như vậy đến tốt cùng là trùng hợp hay là do Lục lão ông có ý đây? Nhưng mặc kệ thế nào, chân tướng đã không thể tìm tòi nghiên cứu.

Tráp được mở ra, lão tổ công lấy phong thư bên trong, trước mặt mọi người trong Lục gia, để lộ dấu niêm phong còn hoàn hảo hay không, lại lệnh Lục Kiến Lập cùng hần đồng thời xé mở thư trong tay, thẩm tra nội dung, sau đó tuyên bố.

Gió từ đại môn thổi vào, thổi trúng mọi người đưa lưng về phía đại môn của Lục gia một trận lạnh lạnh lẽo, thổi trúng Lâm Ngọc Trân vô cùng phẫn nộ, thổi trúng Lục Kiến Lập lệ nóng doanh tròng, thổi trúng Lục Kiến Trung mặt không chút thay đổi.

Lục lão ông yêu cầu là phân chia tài sản chứ không được phân gia, ít nhất là trước khi Lục lão phu nhân còn sống, thì không được ra ở riêng. Tổ trạch bên kia của lão gia, điền trang tất nhiên là đích tôn kế thừa, năm đó lão thái gia mua phiên đất bị nhiễm mặn và rừng cây thì chia làm hai nửa, một nửa cho đích tôn, một nửa cho Tam phòng. Cửa hàng, bất động sản trong Thanh châu, Bình châu chia làm ba phần, người ba phòng đều có phần, Tam phòng ít nhất.

Cửa hàng ở Thái Minh phủ thì cho Nhị phòng, trong đó một gian kiếm được tiền trọng điểm nói rõ là cho Lục Luân. Đây là về bất động sản, về phần cửa cải trong nhà, thì nói rõ để Lục lão phu nhân phân chia về sau.

Lục lão ông hiển nhiên đã trải qua cẩn thận tự hỏi, Đại phòng cùng Tam phòng đều không có nhân thủ sung túc để kinh doanh cửa hàng, tặng cho điền trang, đất đai là thỏa đáng nhất, chỉ chừa lại một số ít cửa hàng coi như điểm tâm; Mà Nhị phòng, hiển nhiên là người nhiều, thế lực lớn, lại càng giỏi về kinh doanh, cho nên đa số tặng cửa hàng. Quyền phân chia tài sản trong nhà thì giao vào tay của Lục lão phu nhân, là vì lão thê tử mà lưu lại một phần cam đoan.

Xem ra hần đã trải qua cẩn thận tự hỏi, hạn độ lớn nhất kết hợp thực tế thay người ba phòng lo lắng, thực công bằng, thực thích hợp. Nhưng trừ bỏ Lục Kiến Lập thực cảm kích, thực vừa lòng ra, Đại phòng và Nhị phòng cũng không vừa ý.

Lâm Ngọc Trân thấy, Nhị phòng chiếm hết tiện nghi, ai chẳng biết phòng ốc đất đai là vật chết, cửa hàng mới là gà đẻ trứng vàng, đích tôn tương lai phải làm nhiều chuyện, gánh vác nhiều trách nhiệm, dựa vào cái gì đem toàn bộ cửa hàng của Thái Minh phủ cho Nhị phòng? Đây là quản lý bên ngoài, Nhị phòng cầm giữ gia vụ nhiều năm qua, trong thời gian đó cũng không biết đã đút túi bao nhiêu. Nếu phong thư này không phải do Lục Kiến Lập lấy ra, nàng nhất định sẽ hoài nghi thư này là giả. Lại suy nghĩ, nếu không phải buộc Lục Kiến Trung giải quyết chuyện này, còn không biết có bao nhiêu tài sản sẽ rơi vào tay Nhị phòng đây, không chừng tất cả những thứ này còn bị Nhị phòng đoạt hết. Vì thế càng hận phụ thê Lục Kiến Trung.

Lục Kiến Trung mặt vô ba lan, trong lòng thật sự đau đớn giống như bị dao cắt. Tình hình này tuy hắn đã sớm biết, nhưng vẫn chưa từng chấp nhận, luôn luôn có ý muốn thay đổi, hiện tại lại không thể không thừa nhận, thật là khiến cho người ta thống khổ không chịu nổi. Bình châu mới là căn cơ của người Lục gia, Đại phòng và Tam phòng đều có đất đai nhà ở, duy độc Nhị phòng lại không có, hắn có cảm giác bị trục xuất, bị xa lánh, giống như lúc trước Lục lão ông đem Lục Thiệu đuổi ra Bình châu vậy, nay hắn cũng cảm thấy như thế.

Nhà cũ bên kia tất nhiên không cần phải nói, sau đó mua đất bị nhiễm mặn và rừng cây, đều là hắn cùng Lục Thiệu tâm tâm khổ khổ mang theo người kinh doanh, kết quả cũng là Đại phòng và Tam phòng đều chiếm lợi. Cửa hàng ở Thái Minh phủ, trừ bỏ hai gian đã sớm khai trương, còn thừa mấy gian đều là cửa hàng mới mở được hai năm, tiền cảnh không rõ. Lão nhân không phúc hậu, tài sản nào dễ kiếm tiền mà không mạo hiểm đa số đều cho Đại phòng và Tam phòng, mạo hiểm phiêu lưu lại cho hắn. Hắn có nhiều nhi tử phải ăn cơm, nhiều tôn tử còn chưa lớn lên, dựa vào cái gì a? Về phần tài sản trong nhà, lão thái thái sẽ quyết định thế nào đây? Lão thái thái yêu nhất là Lục Kiến Tân, sợ nhất là Lục Kiến Lập không có cơm ăn chịu ủy khuất mà.

Lục Kiến Trung khổ sở, thực thương tâm, nhiều năm trước tới nay, đều là hắn và Tống thị lo liệu gia vụ, hiếu kính phụ mẫu, cày vãi và công lao càng lớn, kết quả đều làm xiêm y cho người khác gả đi, hắn còn bị đuổi ra ngoài, lão nhân bất công không có đạo lý. Bằng không đáng lẽ ra hắn nên sớm động chân động tay trước đó? Thật sự là không có đạo lý. Vì thế Lục Kiến Trung bắt đầu khóc, không nói gì nhiều, vẫn hô gọi: “Phụ thân của ta a.....” Lúc này nước mắt rơi ra, là thật khổ sở cùng thương tâm.

Hắn vừa khóc, Lục Kiến Lập cũng đi theo khóc òa, lớn bé đều đi theo khóc lóc. Rất náo nhiệt. Vài tộc lão hai mặt nhìn nhau một hồi, lão tổ công thấp khụ một tiếng, nói: “Cũng không có ý kiến gì chứ?”

Khẳng định đều có ý kiến, nhưng sự tình kết cục đã định, không ai dám trước mặt mọi người nói bản thân có ý kiến, chính là ở trong lòng gầy bàn tính, như thế nào mới có thể đoạt lại chỗ mình chịu bất lợi, vì thế tiếp tục khóc.

Không có người nói chuyện, lão tổ công coi như không có ý kiến gì nữa, nếu vậy, liền nói: “Thỉnh chất tức đi xem lão thái thái có tinh thần không, vài người chúng ta tới thăm nàng, thuận tiện đem chuyện này giao lại cho nàng. Về phần lưu giữ, để con chờ Đại ca trở về rồi nói sau.”

Không có người để ý tới hắn. Đồ thị hàm chứa lệ mà tươi cười, Lâm Ngọc Trân hàm chứa lệ mà tức giận, Tống thị hàm chứa lệ mà đau khổ.

Khang Thị nhìn về phía Lâm Cẩn Dung. Lâm Cẩn Dung rũ mắt nhìn mũi chân, hiển nhiên là không muốn xuất đầu chạy một chuyến này, nàng đành thật cẩn thận nói: “Ta đi nhìn xem.” Đi được hai bước, lại đứng lại, gọi Lâm Cẩn Dung: “Nhị tẩu, chúng ta cùng đi đi.”

Lâm Cẩn Dung không chối từ, xoay người đi theo nàng, lưu lại một phòng cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé ôm đủ loại tâm tư, gào khóc.

Khang Thị cùng Lâm Cẩn Dung một trước một sau tiêu sái rời đi, không tìm thấy lời để nói, cảm thấy như ở giữa có một khoảng cách. Lâm Cẩn Dung không biết Khang Thị giờ phút này tâm tình như thế nào, nhưng nàng cũng hiểu được, nàng không thể cứ để tình hình diễn ra như thế, chỉ cần nàng còn cần Khang Thị tương lai giúp nàng chiêu cố chuyện Lục Luân, nàng sẽ không thể tùy ý để Khang Thị và nàng trở nên xa cách.

Lâm Cẩn Dung thấp khụ một tiếng, nói: “Tam đệ muội, hôm nay khách nhân đến nhiều không? Tại phòng bếp đại khái bề bộn nhiều việc đúng không? Nếu quá bận bịu, ta có thể nói với mẫu thân ta, để nàng phải

vài người đắc lực ở nhà mẹ để tới đây hỗ trợ.”

Khang Thị nhân tình sáng lên, cũng không cự tuyệt: “Thật sự có chút bận bịu, như thế rất tốt.”

Lâm Cẩm Dung cười: “Các nàng lúc này còn chưa đi, ta sẽ sai người đi nói với các nàng.” Lập tức liền phân phó Anh Đào đi tìm đám người Đào thị truyền lời.

Khang thị nhận ân tình của nàng, cũng không nghiêm mặt nữa.

Hai người cùng đi đến Vinh Cảnh cư, chỉ nghe bên trong vang lên tiếng gõ mõ, im lặng kỳ cục. Tổ Tâm một mình đứng ở cửa hiên, thấy hai người lại đây vội vàng chạy tới, thật cẩn thận nói: “Lão thái thái hỏi, việc ăn ở của nhóm tộc lão có được an bài thỏa đáng không? Không thể chậm trễ.” Kỳ thật là uyển chuyển hỏi chuyện bên ngoài như thế nào, có gì loạn hay không.

Khang Thị đáp lời: “Đều an bài thỏa đáng.”

Lâm Cẩm Dung xoa bóp tay Tổ Tâm, thấp giọng nói: “Không có việc gì đâu.”

Tổ Tâm liền hàm chứa lệ nói: “A di đà Phật. Lão thái thái giờ này không thể chịu kích thích.” Ngỡ khí kia nửa là năn nỉ, nửa là bắt buộc dĩ.

Chuyện bên ngoài cũng không thể gạt được lão thái thái, lão thái thái bất quá là hiểu rõ nhưng giả bộ hồ đồ mà thôi. Khang Thị cùng Lâm Cẩm Dung liếc nhau, trầm mặc vào phòng.

Tiếng gõ mõ dừng lại, Lục lão phu nhân nghiêm trang chỉnh tề quỳ gối trên bồ đoàn, quay đầu trầm mặc nhìn hai người, một đôi mắt lão có sự mỗi một cùng sắc bén nói không nên lời.

Khang Thị cười lạnh nói: “Tổ mẫu, nhóm tộc lão muốn đến thăm lão nhân gia người...”

Lục lão phu nhân dựa vào tay Sa ma ma, Sa ma ma bước lên phía trước nâng bà dậy, Lục lão phu nhân lung lay nhoáng lên một cái, tựa vào người Sa ma ma, thản nhiên nói: “Thỉnh bọn họ đến. Đã nói, ta bệnh, không tiện từ xa nghênh đón, xin thứ tội.” Nói xong lại sửa sang đồ tang trên người một chút.

Không bao lâu, đám người Lục Kiến Trung, Lục Kiến Lập quả nhiên dẫn lão tổ công đến Vinh Cảnh cư, hàn huyên khách khí qua đi, lão tổ công đại diện cho ba người kể lại chuyện vừa xảy ra cho Lục lão phu nhân nghe, lại đem hai phong thư kia giao cho Lục lão phu nhân.

Lục lão phu nhân tiếp nhận, cũng không thèm nhìn tới đã cất vào trong tay áo, phân phó Lục Kiến Trung cùng Lục Kiến Lập: “Nhóm tộc lão từ xa đến đây, chiêu đãi cho tốt, không thể chậm trễ.”

Đây chính là muốn tiền khách.

Lão tổ công đứng dậy cáo từ, Lục Kiến Trung cùng Lục Kiến Lập đưa mấy người tới khách phòng nghỉ ngơi. Lục lão phu nhân cầm phong thư ra, nương theo ánh nến đọc, khe khẽ thở dài, hai hàng lệ đục ngầu từ khóe mắt chảy xuống, đám người Lâm Ngọc Trân tất nhiên lại thông suốt khuyên nhủ.

Không bao lâu, Lục Kiến Trung cùng Lục Kiến Lập trở về, Lục Kiến Trung quỳ xuống trước mặt Lục lão phu nhân, ánh mắt hôn ám lúc trước lại lộ ra ánh sáng, cất cao giọng nói: “Mẫu thân, con có vài việc muốn thương lượng với người.”

Hắn vừa mở miệng, Lâm Ngọc Trân cùng Đồ thị, Lục Kiến Lập lập tức lên tinh thần, vênh tai, toàn thân cao thẳng căng thẳng, nhìn xem hắn rốt cuộc lại có chủ ý quỷ quái gì.

Lục lão phu nhân hữu khí vô lực nói: “Nói đi, có cái gì muốn giải quyết, đều nói ngay vào lúc này đi, giải quyết một thể luôn. Ta cũng không có tinh thần cùng các con ép buộc lằng nhằng. Ta ước gì vội đi gặp phụ thân các con, mắt không thấy tâm không phiền, đỡ khiến ta bị dày vò như kiến trong chảo nóng thế này.” Nói xong lại là một trận thương tâm.

Bà có ý tứ gì, mọi người trong lòng đều biết rõ ràng. Lục Kiến Lập khóc quỳ xuống: “Mẫu thân, đều là chúng con bất hiếu.....”

Rầm rầm quỳ xuống một loạt người.

Lục lão phu nhân bất vi sở động, xoa xoa lệ, cũng không kêu bọn họ đứng lên, thản nhiên bảo: “Nói đi.”

Lục Kiến Trung nói: “Con là muốn cùng mẫu thân thương lượng một chút hậu sự của phụ thân phải làm sao bây giờ, tỷ như phật sự, nên thỉnh bao nhiêu người, tụng kinh bao nhiêu ngày, tỷ như vật phẩm chôn cùng, nên chọn thứ gì.” Thấy Lục lão phu nhân sắc mặt có chút khó coi, liền sửa lời nói: “Đương nhiên, có một số việc chờ Đại ca trở về nói sau cũng không muộn, có điều phật sự là nhất định phải an bài tốt đầu tiên.”

Chương 377: Cướp đoạt

Lục lão phu nhân nói: “Con nói suy nghĩ của con đi.”

Lục Kiến Trung đáp: “Quan tài cũng mộ địa không cần phải bàn vội, phật sự quan trọng hơn, nhà như chúng ta, với thân phận của phụ thân, ít nhất cũng nên một nghìn hòa thượng, làm đủ 100 ngày mới phải.” Vừa nói, vừa nhìn lên sắc mặt của Lục lão phu nhân.

Không biết là ai hít một ngụm khí lạnh, cũng rất nhanh che giấu xuống. Mặc dù có người thấy quá mức xa xỉ lãng phí, có người lại hoài nghi là Lục Kiến Trung dụng tâm kín đáo, nhưng cũng không ai dám tỏ rõ đưa ra ý kiến phản đối. Dù sao thế tục là như thế, sự tử như sinh, sự vong như tồn (nghĩa là thờ người chết như thờ người sống, thờ người mất như thờ người còn), người chết là đại sự, hậu táng thành phong trào, chẳng sợ ngay cả người nghèo chết đi, cũng còn muốn bán nhi dục nữ, cầm cố bất động sản, tranh thủ thực hiện tang sự cho phong quang náo nhiệt một chút, huống chi Lục gia không phải không có tiền, mà người chết lại là Lục lão ông.

Người không có cảm giác gì là Lâm Cẩm Dung, đã sớm trải qua một lần, tuy rằng trước đó không nhớ rõ chi tiết, trọng yếu đại sự lại hiểu rất rõ, mặc kệ như thế nào, một nghìn hòa thượng, phật sự 100 ngày, chắc chắn phải mất mười bạc triệu văn tiền.

Cho nên trước khi Lâm Ngọc Trân sắp mở miệng thì nàng chuyển hướng đề tài đúng lúc ngăn trở Lâm Ngọc Trân: “Cô cô, canh giờ không còn sớm, cũng không biết nương ta đã về chưa?”

Lâm Ngọc Trân thực bất mãn, nàng không phải nói tang sự của Lục lão ông không làm náo nhiệt, nên có thể diện, nhưng phải có mức độ. Đây không khỏi cũng quá mức khoa trương rồi, chỉ là phật sự đã tiêu phí nhiều tiền như thế, có thể nghĩ tới hoàn thành tang sự xong sẽ tiêu phí đến bao nhiêu đây. Số tiền này, là lấy ra từ tiền chung, cũng không phải là do mọi người cùng quản cùng có ý kiến sao? Lục Kiến Trung sắp tâm bất lương. Huống chi mấy ngày tới Lục Giam cùng Lục Kiến Tân chưa kịp trở về, chuyện bên ngoài sẽ do phụ tử Lục Kiến Trung cầm giữ, đúng là cơ hội đứng giữa kiếm lời cho vào túi riêng mà!

Bởi vậy bị Lâm Cẩm Dung ngăn cản lại, nàng có thể nói là thập phần không vui, mất hứng nói: “Các nàng đều biết chúng ta bận việc, lúc trước đã nói qua rồi. Nếu con không yên tâm thì tự con đến xem đi.”

Là ngại Lâm Cẩm Dung nhiều chuyện, hận không thể đuổi Lâm Cẩm Dung đi mới tốt. Nhưng chỉ trong một thoáng này, Lục lão phu nhân đã phi thường sáng khoái đáp ứng: “Được, làm phật sự như vậy đi, lão Nhị con đi an bài. Phụ thân con vất vả cả đời, kết quả là giữ lại chẳng được bao nhiêu, cũng không hưởng thụ được cái gì.” Nói xong lại thương tâm chảy lệ.

Bà biểu lộ thái độ, không còn người nào dám nói một tiếng không phải nữa, Lâm Ngọc Trân không cam lòng hơi nhếch môi. Nhìn quanh trái phải, người Nhị phòng không cần phải nói, Lục Kiến Lập cùng Đồ thị đều cúi mắt, một bộ mặc kệ, vì vậy cũng nhin xuống, tùy tiện đi, dù sao không phải là tiền của một mình nàng, nhưng vừa nghĩ tới phải bỏ ra nhiều tiền như thế, vẫn có chút chua xót.

Lục Kiến Trung vui mừng nước mắt lưng tròng, rõ ràng còn có rất nhiều ý tưởng, lại thông minh đình chỉ, tạm gác lại chờ cơ hội tiếp theo sẽ động thủ.

Trải qua một phen rối ren, tang sự của Lục lão ông xem như chính thức được bắt đầu, mọi chuyện đều được Lục lão phu nhân đồng ý, Lục Kiến Trung lo liệu, tận lực tổ chức xa hoa rườm rà, chỉ sợ làm không tốt.

Một nghìn hòa thượng làm phật sự, có thể tưởng tượng được tiếng tranh cãi âm ỉ cùng ồn ào náo động ra sao, hơn nữa cộng thêm tân khách và các thân thích bằng hữu tới phúng viếng, từ Lâm Ngọc Trân đến Khang Thị, tất cả mọi người bận đến mức chân không chạm đất, khổ sở không nói nổi.

So sánh mà nói, Vinh Cảnh cư của Lục lão phu nhân ngược lại trở thành nơi thanh tịnh nhất trong Lục gia, lại vì Lục lão phu nhân bị bệnh, Lâm Cẩm Dung phụng dưỡng bên cạnh trở nên được thanh nhàn nhất,

không phải lo lắng chuyện gì. Nàng chỉ cần đến linh đường quỳ xuống khóc lóc, lại không cần quan tâm người Lục gia đến tốt cùng muốn thực hiện tang sự này ra sao, sẽ tiêu bao nhiêu tiền, cho nên rất nhanh bảo dưỡng tinh thần, ngay cả Nghị Lang bởi vì đi đường xa cũng được nuôi nấng mập mạp, thanh âm càng vang to.

Lâm Ngọc Trân mỗi một không chịu nổi. Bởi vì nàng luôn lo lắng Nhị phòng sẽ quấy rối, cướp đoạt tiền tài, đứng giữa kiếm lời cho vào túi riêng, vì vậy ở trước mặt khách nhân thân thích cố làm ra vẻ, đoạt nổi bật của đích tôn, nàng một lòng suy nghĩ, biểu lộ địa vị trưởng tức đích tôn, lại tận lực trông chừng Nhị phòng, không để Nhị phòng có cơ hội động thủ, đồng thời còn phải ở trước mặt khách nhân tận hiếu, cho nên nàng mệt chết đi được.

Nàng tựa hồ là có chút ghen tị nhìn Lâm Cẩm Dung nét mặt tỏa sáng, tâm sinh bất mãn: “Con thật là nhân nhĩ tự tại.”

Lâm Cẩm Dung không nói, chỉ đưa cho nàng một bát cháo tổ yến mà Anh Đào đã nấu hồi lâu.

Lâm Ngọc Trân coi như có cừ oán với bát cháo tổ yến kia, nghiêng răng nghiêng lợi dùng xong, thở phì phì nói: “Ta hỏi con, hôm nay con lừa trọc (ý chỉ hòa thượng) kia giả danh lừa bịp muốn khuyên lão thái thái viết kinh tạc tượng, tu kiến tháp miếu, con có ở đó không?”

Lâm Cẩm Dung đem bàn tay mập mạp nhỏ bé của Nghị Lang đặt ở bên môi hôn một cái, hướng Nghị Lang từ ái cười cười: “Có.”

Lâm Ngọc Trân tức giận: “Chẳng lẽ con không biết, con lừa trọc kia là ai tìm đến? Viết kinh tạc tượng, tu kiến tháp miếu, vậy sẽ tiêu phí bao nhiêu tiền tài a? Công công con và Nhị lang không ở đây, việc bên ngoài này là một tay bọn họ xử lý, con không hiểu được sẽ phát sinh chuyện gì sao? Sao con không khuyên lão thái thái một chút? Con phải biết rằng, số tiền này tương lai cũng có một phần của Nghị Lang a!” Lục Kiến Trung thật đáng giận, rõ ràng chính là muốn trước khi Lục Kiến Tân, Lục Giam trở về nhà, dỗ lão thái thái đáp ứng việc này, nhân cơ hội mà tham ô.

Lâm Cẩm Dung gương mặt nhìn Lâm Ngọc Trân, mang theo vài phần thành khẩn: “Số tiền này vẫn đang do lão thái thái quản lý. Lão thái thái thích tiêu xài thế nào, là chuyện của lão nhân gia người. Nếu ta mở miệng, chẳng những không thể khuyên bà, còn có thể rơi vào tiếng xấu bất hiếu, không chỉ như thế, ta khuyên cô cô tốt nhất cũng đừng nên mở miệng. Người khác không đau lòng thì nhóm chúng ta cũng không cần đau lòng, cần gì phải để cho người ta bắt được nhược điểm.” Lục Kiến Trung muốn ép buộc, muốn vét sạch trụ cột của Lục gia, Lục lão phu nhân cũng không đau lòng, Lục Kiến Lập cũng không đau lòng, thì nàng cần gì phải để tâm nữa? Kết cục đều sẽ lụn bại, vì vậy sớm hay muộn cũng đâu có gì khác nhau. Lục Kiến Trung cướp đoạt càng nhiều, tương lai sẽ phải bồi thường càng nhiều hơn mà thôi.

Lâm Ngọc Trân thở phì phì: “Con cũng thật hào phóng.” Nhanh chóng quên đi thăm tính toán, rất nhiều tiền, nếu chia cho ba phòng, rơi xuống trên đầu Đại phòng, cũng là vài bạc triệu, vẫn đáng giá để tranh đoạt.

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Nhị phòng tất nhiên không cần phải nói, Tam thẩm nương cùng Tam thúc phụ cũng chưa có ý kiến. Nếu một mình người mở miệng thì người cứ nói đi. Ta chỉ sợ bên ngoài sẽ truyền ra lời đàm tiếu, tương lai công công trở về nhà, cũng sẽ thấy thật mất mặt.”

Loại việc mượn cơ sinh sự, bắt lấy một chút sự tình nhỏ liền kéo theo nhiều chuyện khác là kỹ xảo từ trước đến nay của Nhị phòng. Lâm Ngọc Trân nhớ tới mình vài lần đã bị ám hại, bị Nhị phòng vô hạn phóng đại thanh danh kiêu ngạo không buông tha người khác, không khỏi thở dài: “Chẳng lẽ cứ nhìn bọn họ càn rỡ như thế?”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Biện pháp cũng không phải không có, nếu tạm thời người buông tay, sẽ có biện pháp bắt đuôi của bọn họ, như vậy, mặc dù là thủy chung vẫn phải lãng phí số tiền này, nhưng không đến mức không công lãng phí.”

Lâm Ngọc Trân nhú mày: “Ta đã sớm nghĩ tới, nhưng nào có dễ dàng như vậy?”

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Có người có thể làm được.” Là Phạm Bao.

Lâm Ngọc Trân trầm mặc không nói.

Chợt nghe ngoài cửa một trận tiếng bước chân vang lên, Song Phúc thấp giọng nói: “Tam phu nhân.”

Lâm Ngọc Trân mắt hững hờ như lông mày, Đồ thị dò xét đứng ở cửa, ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm Nghị Lang, có chút không yên: “Đại tẩu.”

Lâm Ngọc Trân sầm mặt nói: “Tiến vào ngồi đi.”

Đồ thị thật cẩn thận đi vào, cũng không ngồi xuống bên cạnh Lâm Ngọc Trân, ngược lại ngồi xuống cạnh Lâm Cẩm Dung, cười hì hì vươn tay ôm Nghị Lang: “Bảo bối ngoan, để Tam bá mẫu ôm một cái.”

Nghị Lang nhếch miệng cười, hướng tới nàng vươn tay.

Đồ thị mặt mày hớn hở, Lâm Ngọc Trân vừa ghen tị vừa chua xót phần hận, hài tử Nghị Lang này, về nhà hơn nửa tháng, đối với nàng luôn không chịu thân cận, tại sao đã gần gũi với Đồ thị đến vậy? Nhưng nàng tuyệt đối không thừa nhận hàm mộ ghen tị của mình, chỉ sầm mặt hỏi Đồ thị: “Tam đệ muội tới là có chuyện gì?”

Đồ thị không chút hoang mang ở trên mặt Nghị Lang hôn hai cái rồi nói: “Lục Thiệu và Lục Thiện nhà ta đã trở lại. Còn có lão cô phu nhân cũng đến đây, lúc này đang ở đằng trước khóc lóc, lập tức sẽ tới nơi này.”

Lâm Ngọc Trân lập tức đứng dậy: “Ta đi ra bên ngoài nhìn xem.” Nàng vừa nghĩ đến Tống thị thay nàng đứng ở nơi đó tiếp đãi khách nhân, nàng sẽ không thoải mái.

Đồ thị thấy nàng vội vã rời đi, trong mắt mang theo bộ dạng quỷ kế thực hiện được, dựa sát vào Lâm Cẩm Dung, thái độ không phải thực hữu hảo, nhưng cũng không kém lắm: “Lục Thiệu mang theo một người khách nhân đến, Lục Thiện nói với ta, là người quen cũ của Nhị lang, gọi là Mai Bảo Thanh. Ta nhớ rõ, mùa đông năm ấy, chuyện mao hạt kia, chính là cùng hắn thực hiện sinh ý đúng không?”

Lâm Cẩm Dung cả kinh. Tuy rằng đã sớm đoán Mai Bảo Thanh nếu biết Lục lão ông qua đời, bản thân hẳn lại ở gần đây, không có khả năng không tới. Nàng giật mình là Mai Bảo Thanh lại đi cùng Lục Thiện, hơn nữa nhìn vẻ lên lút này của Đồ thị, hẳn là biểu hiện của hai người không giống bình thường, thực thân mật mới đúng.

Đồ thị thấy Lâm Cẩm Dung không nói, lúng ta lúng túng tiếp lời: “Là Tam thúc phụ con bảo ta tới nói cho con biết.”

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười: “Không sao, nay đã phân chia tài sản, không có khả năng còn nhiều khúc chiết gì nữa.”

Đồ thị rồi rảo đùa nghịch con hổ nhỏ của Nghị Lang, thập phần không tình nguyện nói: “Có thể giống như chuyện mao hạt năm đó, bọn họ có biện pháp khiến cho cửa hàng của chúng ta bị suy sụp không? Con cũng biết đó, chúng ta đều không hiểu việc kinh doanh.”

Đây mới là chuyện nàng lo lắng nhất, Lâm Cẩm Dung không khỏi an ủi nàng: “Trước mắt chuyện mấu chốt là tang sự của lão thái gia.” Trầm tư một lát, thấp giọng nói: “Ta nghĩ Phạm quản sự nhất định sẽ ghi nhớ khi đó Tam thúc phụ che chở hắn.”

Đồ thị nhân tình sáng lên: “Đúng vậy, Phạm quản sự dưỡng thương chắc cũng sắp khỏe lại rồi.”

“Nhân phẩm của Phạm quản sự rất khá.” Lâm Cẩm Dung gật gù đầu. Lúc trước Phạm Bao bị Nhị phòng điều tra ra, làm giả sổ sách, tham ô, chứng cứ vô cùng xác thực khiến Lục Gia cũng không có biện pháp. Nếu có thể lúc này vì Phạm Bao tranh thủ được càng nhiều cơ hội, để nhiều người hiểu rõ hắn hơn, Phạm Bao sẽ không rơi vào tình cảnh thế thảm như thế nữa chứ?

Song Toàn bước nhanh tiến vào bẩm báo: “Thiếu phu nhân, lão cô phu nhân ở Thái Minh phủ tới rồi.”

Đồ thị nhanh đem Nghị Lang trả lại cho Phan thị, gọi Lâm Cẩm Dung: “Đi thôi, chúng ta nhanh qua đó.”

374. Chương 377: Cướp Đoạt

Lục lão phu nhân nói: “Con nói suy nghĩ của con đi.”

Lục Kiến Trung đáp: “Quan tài cũng mộ địa không cần phải bàn vôi, phạt sự quan trọng hơn, nhà như chúng ta, với thân phận của phụ thân, ít nhất cũng nên một nghìn hòa thượng, làm đủ 100 ngày mới phải.” Vừa nói, vừa nhìn lên sắc mặt của Lục lão phu nhân.

Không biết là ai hít một ngụm khí lạnh, cũng rất nhanh che giấu xuống. Mặc dù có người thấy quá mức xa xỉ lãng phí, có người lại hoài nghi là Lục Kiến Trung dụng tâm kín đáo, nhưng cũng không ai dám tỏ rõ đưa ra ý kiến phản đối. Dù sao thế tục là như thế, sự tử như sinh, sự vong như tồn (nghĩa là thờ người chết như thờ người sống, thờ người mất như thờ người còn), người chết là đại sự, hậu táng thành phong trào, chẳng sợ ngay cả người nghèo chết đi, cũng còn muốn bán nhi dục nữ, cầm cố bất động sản, tranh thủ thực hiện tang sự cho phong quang náo nhiệt một chút, huống chi Lục gia không phải không có tiền, mà người chết lại là Lục lão ông.

Người không có cảm giác gì là Lâm Cẩm Dung, đã sớm trải qua một lần, tuy rằng trước đó không nhớ rõ chi tiết, trọng yếu đại sự lại hiểu rất rõ, mặc kệ như thế nào, một nghìn hòa thượng, phạt sự 100 ngày, chắc chắn phải mất mười bạc triệu văn tiền.

Cho nên trước khi Lâm Ngọc Trân sắp mở miệng thì nàng chuyển hướng đề tài đúng lúc ngăn trở Lâm Ngọc Trân: “Cô cô, canh giờ không còn sớm, cũng không biết nương ta đã về chưa?”

Lâm Ngọc Trân thực bất mãn, nàng không phải nói tang sự của Lục lão ông không làm náo nhiệt, nên có thể diện, nhưng phải có mức độ. Đây không khỏi cũng quá mức khoa trương rồi, chỉ là phạt sự đã tiêu phí nhiều tiền như thế, có thể nghĩ tới hoàn thành tang sự xong sẽ tiêu phí đến bao nhiêu đây. Số tiền này, là lấy ra từ tiền chung, cũng không phải là do mọi người cùng quản cùng có ý kiến sao? Lục Kiến Trung rắp tâm bất lương. Huống chi mấy ngày tới Lục Giam cùng Lục Kiến Tân chưa kịp trở về, chuyện bên ngoài sẽ do phụ tử Lục Kiến Trung cầm giữ, đúng là cơ hội đứng giữa kiếm lời cho vào túi riêng mà!

Bởi vậy bị Lâm Cẩm Dung ngăn cản lại, nàng có thể nói là thập phần không vui, mất hứng nói: “Các nàng đều biết chúng ta bận việc, lúc trước đã nói qua rồi. Nếu con không yên tâm thì tự con đến xem đi.”

Là ngại Lâm Cẩm Dung nhiều chuyện, hận không thể đuổi Lâm Cẩm Dung đi mới tốt. Nhưng chỉ trong một thoáng này, Lục lão phu nhân đã phi thường sáng khoái đáp ứng: “Được, làm phạt sự như vậy đi, lão Nhị con đi an bài. Phụ thân con vất vả cả đời, kết quả là giữ lại chẳng được bao nhiêu, cũng không hưởng thụ được cái gì.” Nói xong lại thương tâm chảy lệ.

Bà biểu lộ thái độ, không còn người nào dám nói một tiếng không phải nữa, Lâm Ngọc Trân không cam lòng hơi nhếch môi. Nhìn quanh trái phải, người Nhị phòng không cần phải nói, Lục Kiến Lập cùng Đồ thị đều cúi mắt, một bộ mặc kệ, vì vậy cũng nhịn xuống, tùy tiện đi, dù sao không phải là tiền của một mình nàng, nhưng vừa nghĩ tới phải bỏ ra nhiều tiền như thế, vẫn có chút chua xót.

Lục Kiến Trung vui mừng nước mắt lưng tròng, rõ ràng còn có rất nhiều ý tưởng, lại thông minh đình chỉ, tạm gác lại chờ cơ hội tiếp theo sẽ động thủ.

Trải qua một phen rối ren, tang sự của Lục lão ông xem như chính thức được bắt đầu, mọi chuyện đều được Lục lão phu nhân đồng ý, Lục Kiến Trung lo liệu, tận lực tổ chức xa hoa rườm rà, chỉ sợ làm không tốt.

Một nghìn hòa thượng làm phạt sự, có thể tưởng tượng được tiếng tranh cãi ầm ĩ cùng ồn ào náo động ra sao, hơn nữa cộng thêm tân khách và các thân thích bằng hữu tới phúng viếng, từ Lâm Ngọc Trân đến Khang Thị, tất cả mọi người bận đến mức chân không chạm đất, khổ sở không nói nổi.

So sánh mà nói, Vinh Cảnh cư của Lục lão phu nhân ngược lại trở thành nơi thanh tịnh nhất trong Lục gia, lại vì Lục lão phu nhân bị bệnh, Lâm Cẩm Dung phụng dưỡng bên cạnh trở nên được thanh nhàn nhất, không phải lo lắng chuyện gì. Nàng chỉ cần đến linh đường quỳ xuống khóc lóc, lại không cần quan tâm người Lục gia đến tốt cùng muốn thực hiện tang sự này ra sao, sẽ tiêu bao nhiêu tiền, cho nên rất nhanh bảo dưỡng tinh thần, ngay cả Nghị Lang bởi vì đi đường xa cũng được nuôi nấng mập mạp, thanh âm càng vang to.

Lâm Ngọc Trân mỗi một không chịu nổi. Bởi vì nàng luôn lo lắng Nhị phòng sẽ quấy rối, cướp đoạt tiền tài, đứng giữa kiếm lời cho vào túi riêng, vì vậy ở trước mặt khách nhân thân thích cố làm ra vẻ, đoạt nổi bật của đích tôn, nàng một lòng suy nghĩ, biểu lộ địa vị trưởng tức đích tôn, lại tận lực trông chừng Nhị phòng,

không để Nhị phòng có cơ hội động thủ, đồng thời còn phải ở trước mặt khách nhân tận hiếu, cho nên nàng mệt chết đi được.

Nàng tựa hồ là có chút ghen tị nhìn Lâm Cẩm Dung nét mặt tỏa sáng, tâm sinh bất mãn: “Con thật là nhàn nhả tự tại.”

Lâm Cẩm Dung không nói, chỉ đưa cho nàng một bát cháo tổ yến mà Anh Đào đã nấu hồi lâu.

Lâm Ngọc Trân coi như có cừ oán với bát cháo tổ yến kia, nghiêng răng nghiêng lợi dùng xong, thở phì phì nói: “Ta hỏi con, hôm nay con lừa trọc (ý chỉ hòa thượng) kia giả danh lừa bịp muốn khuyên lão thái thái viết kinh tạc tượng, tu kiến tháp miếu, con có ở đó không?”

Lâm Cẩm Dung đem bàn tay mập mập nhỏ bé của Nghị Lang đặt ở bên môi hôn một cái, hướng Nghị Lang từ ái cười cười: “Có.”

Lâm Ngọc Trân tức giận: “Chẳng lẽ con không biết, con lừa trọc kia là ai tìm đến? Viết kinh tạc tượng, tu kiến tháp miếu, vậy sẽ tiêu phí bao nhiêu tiền tài a? Công công con và Nhị lang không ở đây, việc bên ngoài này là một tay bọn họ xử lý, con không hiểu được sẽ phát sinh chuyện gì sao? Sao con không khuyên lão thái thái một chút? Con phải biết rằng, số tiền này tương lai cũng có một phần của Nghị Lang a!” Lục Kiến Trung thật đáng giận, rõ ràng chính là muốn trước khi Lục Kiến Tân, Lục Giam trở về nhà, dỗ lão thái thái đáp ứng việc này, nhân cơ hội mà tham ô.

Lâm Cẩm Dung gương mặt nhìn Lâm Ngọc Trân, mang theo vài phần thành khẩn: “Số tiền này vẫn đang do lão thái thái quản lý. Lão thái thái thích tiêu xài thế nào, là chuyện của lão nhân gia người. Nếu ta mở miệng, chẳng những không thể khuyên bà, còn có thể rơi vào tiếng xấu bất hiếu, không chỉ như thế, ta khuyên cô cô tốt nhất cũng đừng nên mở miệng. Người khác không đau lòng thì nhóm chúng ta cũng không cần đau lòng, cần gì phải để cho người ta bắt được nhược điểm.” Lục Kiến Trung muốn ép buộc, muốn vét sạch trụ cột của Lục gia, Lục lão phu nhân cũng không đau lòng, Lục Kiến Lập cũng không đau lòng, thì nàng cần gì phải để tâm nữa? Kết cục đều sẽ lụn bại, vì vậy sớm hay muộn cũng đâu có gì khác nhau. Lục Kiến Trung cướp đoạt càng nhiều, tương lai sẽ phải bồi thường càng nhiều hơn mà thôi.

Lâm Ngọc Trân thở phì phì: “Con cũng thật hào phóng.” Nhanh chóng quên đi thâm tính toán, rất nhiều tiền, nếu chia cho ba phòng, rơi xuống trên đầu Đại phòng, cũng là vài bạc triệu, vẫn đáng giá để tranh đoạt.

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Nhị phòng tất nhiên không cần phải nói, Tam thẩm nương cùng Tam thúc phụ cũng chưa có ý kiến. Nếu một mình người mở miệng thì người cứ nói đi. Ta chỉ sợ bên ngoài sẽ truyền ra lời đàm tiếu, tương lai công công trở về nhà, cũng sẽ thấy thật mất mặt.”

Loại việc mượn cơ sinh sự, bắt lấy một chút sự tình nhỏ liền kéo theo nhiều chuyện khác là kỹ xảo từ trước đến nay của Nhị phòng. Lâm Ngọc Trân nhớ tới mình vài lần đã bị ám hại, bị Nhị phòng vô hạn phóng đại thanh danh kiêu ngạo không buông tha người khác, không khỏi thở dài: “Chẳng lẽ cứ nhìn bọn họ càn rỡ như thế?”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Biện pháp cũng không phải không có, nếu tạm thời người buông tay, sẽ có biện pháp bắt đuôi của bọn họ, như vậy, mặc dù là thủy chung vẫn phải lãng phí số tiền này, nhưng không đến mức không công lãng phí.”

Lâm Ngọc Trân nhú mày: “Ta đã sớm nghĩ tới, nhưng nào có dễ dàng như vậy?”

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Có người có thể làm được.” Là Phạm Bao.

Lâm Ngọc Trân trầm mặc không nói.

Chợt nghe ngoài cửa một trận tiếng bước chân vang lên, Song Phúc thấp giọng nói: “Tam phu nhân.”

Lâm Ngọc Trân mắt hững hờ như lông mày, Đồ thị dò xét đứng ở cửa, ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm Nghị Lang, có chút không yên: “Đại tẩu.”

Lâm Ngọc Trân sầm mặt nói: “Tiến vào ngồi đi.”

Đồ thị thật cẩn thận đi vào, cũng không ngồi xuống bên cạnh Lâm Ngọc Trân, ngược lại ngồi xuống cạnh Lâm Cẩm Dung, cười hì hì vươn tay ôm Nghị Lang: “Bảo bối ngoan, để Tam bá mẫu ôm một cái.”

Nghị Lang nhếch miệng cười, hướng tới nàng vươn tay.

Đồ thị mặt mày hớn hở, Lâm Ngọc Trân vừa ghen tị vừa chua xót phần hận, hài tử Nghị Lang này, về nhà hơn nửa tháng, đối với nàng luôn không chịu thân cận, tại sao đã gần gũi với Đồ thị đến vậy? Nhưng nàng tuyệt đối không thừa nhận hàm mộ ghen tị của mình, chỉ sầm mặt hỏi Đồ thị: “Tam đệ muội tới là có chuyện gì?”

Đồ thị không chút hoang mang ở trên mặt Nghị Lang hôn hai cái rồi nói: “Lục Thiệu và Lục Thiện nhà ta đã trở lại. Còn có lão cô phu nhân cũng đến đây, lúc này đang ở đằng trước khóc lóc, lập tức sẽ tới nơi này.”

Lâm Ngọc Trân lập tức đứng dậy: “Ta đi ra bên ngoài nhìn xem.” Nàng vừa nghĩ đến Tống thị thay nàng đứng ở nơi đó tiếp đãi khách nhân, nàng sẽ không thoải mái.

Đồ thị thấy nàng vội vã rời đi, trong mắt mang theo bộ dạng quý kẻ thực hiện được, dựa sát vào Lâm Cẩm Dung, thái độ không phải thực hữu hảo, nhưng cũng không kém lắm: “Lục Thiệu mang theo một người khách nhân đến, Lục Thiện nói với ta, là người quen cũ của Nhị lang, gọi là Mai Bảo Thanh. Ta nhớ rõ, mùa đông năm ấy, chuyện mao hạt kia, chính là cùng hắn thực hiện sinh ý đúng không?”

Lâm Cẩm Dung cả kinh. Tuy rằng đã sớm đoán Mai Bảo Thanh nếu biết Lục lão ông qua đời, bản thân hẳn lại ở gần đây, không có khả năng không tới. Nàng giật mình là Mai Bảo Thanh lại đi cùng Lục Thiện, hơn nữa nhìn vẻ lén lút này của Đồ thị, hẳn là biểu hiện của hai người không giống bình thường, thực thân mật mới đúng.

Đồ thị thấy Lâm Cẩm Dung không nói, lúng ta lúng túng tiếp lời: “Là Tam thúc phụ con bảo ta tới nói cho con biết.”

Lâm Cẩm Dung nở nụ cười: “Không sao, nay đã phân chia tài sản, không có khả năng còn nhiều khúc chiết gì nữa.”

Đồ thị rồi rảo đùa nghịch con hổ nhỏ của Nghị Lang, thập phần không tình nguyện nói: “Có thể giống như chuyện mao hạt năm đó, bọn họ có biện pháp khiến cho cửa hàng của chúng ta bị suy sụp không? Con cũng biết đó, chúng ta đều không hiểu việc kinh doanh.”

Đây mới là chuyện nàng lo lắng nhất, Lâm Cẩm Dung không khỏi an ủi nàng: “Trước mắt chuyện mấu chốt là tang sự của lão thái gia.” Trầm tư một lát, thấp giọng nói: “Ta nghĩ Phạm quân sự nhất định sẽ ghi nhớ khi đó Tam thúc phụ che chở hắn.”

Đồ thị nhàn tình sáng lên: “Đúng vậy, Phạm quân sự dưỡng thương chắc cũng sắp khỏe lại rồi.”

“Nhân phẩm của Phạm quân sự rất khá.” Lâm Cẩm Dung gật gù đầu. Lúc trước Phạm Bao bị Nhị phòng điều tra ra, làm giả sổ sách, tham ô, chứng cứ vô cùng xác thực khiến Lục Giam cũng không có biện pháp. Nếu có thể lúc này vì Phạm Bao tranh thủ được càng nhiều cơ hội, để nhiều người hiểu rõ hắn hơn, Phạm Bao sẽ không rơi vào tình cảnh thê thảm như thế nữa chứ?

Song Toàn bước nhanh tiến vào bẩm báo: “Thiếu phu nhân, lão cô phu nhân ở Thái Minh phủ tới rồi.”

Đồ thị nhanh đem Nghị Lang trả lại cho Phan thị, gọi Lâm Cẩm Dung: “Đi thôi, chúng ta nhanh qua đó.”

375. Chương 378: Thúc Chất

Lâm Cẩm Dung cùng Đồ thị giúp đỡ Lục lão phu nhân thu thập thỏa đáng, Lâm Ngọc Trân liền dẫn Lục gia lão cô phu nhân tóc bạc trắng xóa và hai tiểu nhi tức tuổi trẻ vào đây.

Lục lão cô phu nhân chân trước mới bước vào, liền ôm miệng chảy lệ hô một tiếng: “Đại tẩu!” Hai lão thái thái ôm đầu khóc rống, người trẻ tuổi đau khổ khuyên bảo. Khó khăn lắm mới khuyên nhủ được, Lục lão cô phu nhân lau nước mắt, gọi hai tiểu nhi tức ra cho Lục lão phu nhân nhận thức, vừa chuẩn xác tìm thấy Lâm Cẩm Dung ở trong đám người: “Đây là thê tử của Nhị lang?”

Lâm Cẩm Dung bước lên phía trước hành lễ: “Chất tức gặp qua cô tổ mẫu.” Vị lão cô phu nhân này, chính là đám hỏi với Lâm gia từ nhiều thế hệ trước của Lục gia, đã gả cho Lâm gia Nhị lão thái gia. Theo cách nói của Lục gia bên này, Lâm Cẩm Dung phải gọi bà một tiếng Cô tổ mẫu, nếu theo cách nói của Lâm gia bên kia, Lâm Cẩm Dung lại phải gọi bà một tiếng Nhị thúc tổ mẫu. Nhưng giờ phút này là nhi tức của Lục gia, tất nhiên nên theo người Lục gia gọi một tiếng Cô tổ mẫu rồi.

Có một tầng quan hệ như vậy, Lục lão cô phu nhân đối với nàng và Lâm Ngọc Trân tất nhiên là thân thiết hơn nhiều so với đám người Tống thị, Lã thị, Đồ thị, nhưng cũng không quên cùng Lục lão phu nhân tán dương Lục Thiệu: “Hảo hài tử a, vừa hiểu đạo, vừa săn sóc, lại trung hậu, còn có thể làm được việc.”

Lâm Cẩm Dung ở trong đám người tìm được Lục Thiệu vừa hiểu đạo săn sóc, lại trung hậu có năng lực kia.

Lục Thiệu đã thay đồ tang, trên búi tóc có buộc sợi chỉ gai, râu ria xồm xoàm đứng ở nơi đó, ánh mắt vẫn đỏ giống như lơ đãng hướng nhìn về phía nàng, lại thần nhiên dời mắt đi. Dịch ý, thật sự là dịch ý rất sâu sắc, Lục Thiệu hiển nhiên không quên lúc trước nàng và Lục Giam đã đá hấn ra khỏi cửa thế nào, trực xuất đến Thái Minh phủ. Lâm Cẩm Dung rất nhanh vỗ khăn tay, phản ứng đầu tiên là vẫn muốn đá Lục Thiệu ra khỏi cửa.

Tiếp theo nàng lại nhìn thấy Lục Thiệu thân cao cường tráng, mặt mày có vài nét giống với Lục Giam, nhưng lại rũ thắt lưng cúi vai. Lục Thiệu khoác áo tang, cô độc đứng bên ngoài đám người, lạnh lùng nhìn thân nhân đông đảo trước mặt, nhận thấy được Lâm Cẩm Dung đang nhìn hấn thì nhanh chóng quét nàng một cái, làm bộ không thấy nàng, lại dời mắt đi. Vẫn là vẻ không vui như từ trước.

Đồ thị đi qua, thấp giọng nói hai câu bắt đầu véo hấn đẩy hấn, Lục Thiệu đau nhe răng trợn mắt, tức giận bất bình, lại như cũ không chịu đi lên phía trước, lưng hạ xuống thấp hơn, mặt cũng hồng đến tận lỗ tai. Khi có biến hóa, yêu cầu của Đồ thị đối với hấn cũng cao lên, từ lúc hy vọng thân thể hấn cường kiện biến thành khát vọng hấn có thể trở nên nổi bật, có danh tiếng, có tiền đồ, có chí hướng.

Quạt cường, quạt cường giống Lục Giam chính là một người cố gắng biểu lộ ra vẻ ngoài để che giấu bản thân.

Nhìn Lục Thiệu ẩn nấp mà Đồ thị xoay quanh, để tránh bị trách phạt quăn bách, Lâm Cẩm Dung đột nhiên muốn cười, Lục Thiệu có lẽ cũng không chán ghét như thế.

Lục Thiệu một bên tránh né Đồ thị giương nanh múa vuốt cùng bức bách, một bên thật cẩn thận chú ý phản ứng của mọi người, khi nhìn thấy trong mắt Lâm Cẩm Dung chợt lóe ra ý cười, hấn có chút sợ run. Thấy Lâm Cẩm Dung cùng từ trước có chút không giống, trong ấn tượng của hấn, tuy rằng nàng đối với hấn không có gì ác ý, nhưng cũng không giống như trước mà lạnh lùng bỏ qua. Hấn hoang mang sờ sờ đầu, quyết ý ra bên ngoài đi dạo.

Vì thế thời điểm Lâm Cẩm Dung đi an bài cơm canh chiêu đãi đoàn người Lục lão cô phu nhân ở trong sân thấy được Lục Thiệu cùng Nghị Lang.

Đó là một buổi chiều đầu mùa đông thời tiết khá thoải mái, bầu trời xanh trong, không hề có gió, Đậu Nhi cùng Phan thị ôm Nghị Lang đứng ở trong viện phơi nắng, con sóc mập mạp được thả ra khỏi lồng sắt, linh hoạt ở bồn hoa đi lên qua lại rồi nhảy nhót, Nghị Lang mở to một đôi mắt đen lầy, ngạc nhiên nhìn con sóc đó, bên miệng trên khuôn mặt phấn nộn nhỏ xuống một giọt nước miếng trong suốt. Lục Thiệu đứng ở cách đó không xa, cũng nhìn chăm chăm con sóc kia trong mắt tràn đầy hoài niệm. Con sóc mập mạp thực hưởng thụ cảm giác vạn chúng chú mục này, qua lại biểu diễn vài vòng, lại nhanh chóng trèo lên tường, quay đầu nhìn xem hai ngốc tử một lớn một nhỏ này, đắc ý chạy trốn không thấy tăm hơi.

Nghị Lang ngơ ngác tìm sau một lúc lâu, phát ra một tiếng kêu to không rõ ý tứ hàm xúc, thu hồi ánh mắt, đưa tay cầm lấy con hổ bông ném xuống đất. Lục Thiệu đứng ở một bên, do dự rồi rầm một lát, cuối cùng trước khi Đậu Nhi xoay người lại cầm hổ bông lên, thì cầm con hổ bông lên vỗ nhẹ nhẹ phủi bụi đất, nghiêm mặt đưa tới tay Nghị Lang. Thuận tiện tò mò nhìn nhìn Nghị Lang, trọng điểm đánh giá bàn tay nhỏ bé mập mạp của Nghị Lang.

Nghị Lang cũng hiểu kì nhìn hấn, bất quá phương thức tiểu hài tử tỏ vẻ vui mừng không giống với người lớn, Nghị Lang đã man dùng sức quơ quơ con hổ bông, lại ném con hổ bông xuống đất, sau đó tiếp tục nhìn Lục Thiệu.

Lục Thiện có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn nhặt con hổ bông lên, lại vỗ vỗ bụi, đưa cho Nghị Lang. Nghị Lang thực sảng khoái lại ném xuống đất, mang theo chút khoái hoạt cùng nghịch ngợm nhìn con hổ bông, lại thử nhìn Lục Thiện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có thần sắc không nói rõ nên lời là vẻ gì, giống như là đang cười, cũng giống như là đang lấy lòng, hoặc là đang đùa vui trêu chọc, Lục Thiện hơi phát điên, trước mặt đám người Đậu Nhi có chút không được tự nhiên.

Đậu Nhi thấp giọng mắng Nghị Lang: “Nghị Lang người không ngoan.” Sau đó thật có lỗi nhìn về phía Lục Thiện: “Lục gia, Nghị Lang không hiểu chuyện.”

Lục Thiện vừa rồi không được tự nhiên nhất thời biến thành nổi giận: “Ta còn không đến mức giận đối với một tiểu hài tử.” Rồi tức giận nhặt lên con hổ bông, nói với Nghị Lang nói: “Nếu người không nghe lời, cứ ném xuống, ta sẽ không nhặt lên cho người nữa.”

Nghị Lang nhìn hẩn sau một lúc lâu, không thấy hẩn đưa con hổ bông ình, rốt cục hiểu được gì đó, ủy khuất nhìn Đậu Nhi, lại nhìn Phan thị mếu miệng, trong lơ đãng thấy được Lâm Cẩm Dung đứng ở cách đó không xa, vì thế hướng tới Lâm Cẩm Dung vươn tay, gào khóc, thanh chân vân tiêu(bay tới tận mây xanh).

Lâm Cẩm Dung cười đi về phía bọn họ, Lục Thiện nhìn thấy Lâm Cẩm Dung lại đây, có một cảm giác xấu hổ khi bắt nạt hài tử nhà người ta bị người ta bắt quả tang ngay tại hiện trường, mặt đỏ lên, nắm chặt con hổ bông kia, rũ mắt, nhìn bùn đất dưới bàn chân.

Lâm Cẩm Dung từ trong lòng Phan thị tiếp nhận Nghị Lang, hàm chứa cười nói: “Nghị Lang không khóc, Lục thúc con đang trêu chọc con mà.” Giống như lơ đãng nói với Lục Thiện: “Nghị Lang mới sáu tháng, gần đây việc thích làm nhất chính là dùng sức cầm lấy một món đồ chơi nào đó, sau đó ném xuống đất. Cũng thực có lòng tham, hai tay cầm đầy món đồ chơi vẫn còn muốn lấy nhiều hơn.”

Lục Thiện cúi mắt bất động không nói gì, Lâm Cẩm Dung thoáng có chút thất vọng, cười cười, chuẩn bị xoay người rời đi. Nàng vốn hy vọng nhiều người đau lòng Nghị Lang, dù sao Lục Thiện là thân thúc phụ của Nghị Lang, nhưng nếu Lục Thiện cứng rắn cự tuyệt như thế, nàng cũng thấy không cần phải tiếp tục.

Lục Thiện nhìn thấy làn váy Lâm Cẩm Dung chuyển động, ra vẻ phải rời khỏi, hẩn vội ngẩng đầu lên, đem con hổ bông nhét vào tay Nghị Lang, sầm mặt, nghiêm trang nói với Nghị Lang: “Hải tử ngoan thì không nên như vậy, không được ném xuống nữa.” Sau đó tiêu sái chấp tay rời đi.

Tiểu hài tử giả vờ giả vịt. Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhìn Nghị lang trong mắt còn hàm chứa lệ trắng ngần, vừa nhận được hổ bông đảo mắt đã cười, nhẹ nhàng hôn lên trán Nghị lang một cái. Từ trạm dịch bên này, thông qua lực lượng châu phủ truyền tin về kinh, nhanh nhất cũng phải mất mấy ngày, hiện tại Lục Giam nói vậy đã nhận được tin tức, lòng như lửa đốt, tràn ngập đau thương mà chuẩn bị trở về nhà chăng? Chỉ chớp mắt, lại là một năm đi qua, Lâm Cẩm Dung hít một tiếng, nàng nhớ Lục Giam, vào ban đêm lạnh lẽo, điều nàng mong muốn nhất là đặt tay chân lạnh như băng vào trong lòng hẩn ủ ấm, mà không phải ôm bình nước nóng.

Trời sáng trong, Lâm Cẩm Dung theo thường lệ đến linh đường quỳ lạy thủ linh, thấy Lục Thiện đứng cạnh khóm hồng bên ngoài Vinh Cảnh cư. Lục Thiện thấy nàng lại đây, có chút quần bách thi lễ, thanh âm thấp cơ hồ không nghe thấy: “Nhị tẩu.”

Lâm Cẩm Dung hướng hẩn mỉm cười: “Lục thúc tới thăm tổ mẫu sao?”

Lục Thiện gật gật đầu.

Lâm Cẩm Dung nhìn hẩn cúi lưng, ôn nhu nói: “Lưng còng không tốt lắm đâu.”

Lục Thiện vẻ mặt không phục. Giống như đang nói, liên quan gì đến người, biểu tình đáng đánh đòn vô cùng, Anh Đào nhìn thấy mà tức giận muốn cào hẩn hai cái mới hết giận.

Nhưng Lâm Cẩm Dung đi được vài bước quay đầu lại nhìn, thấy Lục Thiện đã dựng thẳng lưng, đi đường cũng có chút cứng ngắc mất tự nhiên. Kiếp này Lục Thiện trưởng thành không còn giống như kiếp trước nữa, tuy rằng nàng như cũ không thích hẩn cho lắm, hẩn như cũ đối với nàng có tâm lý phòng bị, nhưng mà dù thế nào hẩn cũng là thúc phụ của Nghị Lang. Nàng chưa từng có khát vọng như vậy, hy vọng tận lực nhiều người có thể thích Nghị Lang, yêu thương Nghị Lang, cho dù là biết không có khả năng, nàng vẫn chỉ mong tranh thủ một chút.

Lâm Cẩm Dung phân phó Anh Đào: “Người đi an bài một chút, sau đó ta muốn gặp Phạm quản sự.”

Anh Đào lĩnh mệnh rời đi, Lâm Cẩm Dung đi tới phụ cận linh đường, tìm được Xuân Nha đang bận rộn: “Sau khi trời tối, người bảo Lâm Quý về nhà một chuyến, nói ầu thân ta, thỉnh nàng an bài một chút, nghĩ cách tìm cơ cho ta trở về một chuyến. Thời điểm tiếp đón ta, đừng quên nói với Tam gia một tiếng, thỉnh hân tới cùng.”

Xuân Nha lĩnh mệnh rời đi, Lâm Cẩm Dung bước vào linh đường, tìm được vị trí của mình, quỳ xuống bắt đầu khóc nức nở tẫn hiếu.

Một hồi cúng bái hành lễ xong, mọi người đi ra nghỉ ngơi, Lâm Cẩm Dung tiến lên nâng dậy Lâm Ngọc Trân, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi nhìn xem Phạm quản sự?”

Lâm Ngọc Trân nhân tình sáng lên, rõ ràng có vài phần cao hứng, cũng là nói: “Con cuối cùng đã thông suốt rồi sao. Thật giống như là chuyện của một mình ta vậy.”

Lâm Cẩm Dung lười nhiều lời với nàng, chỉ trực tiếp nói: “Sau đó là để cô cô cùng Phạm quản sự nói, hay là để ta nói với hân?”

Lâm Ngọc Trân trầm mặc một lát, không tình nguyện đáp: “Con nói với hân đi.”

Lâm Cẩm Dung thử nói: “Vây, nếu..... cô cô có chịu phối hợp hay không?”

Lâm Ngọc Trân có chút xấu hổ, tất nhiên không chịu thừa nhận rằng mình sợ làm hỏng chuyện, hy vọng Lâm Cẩm Dung đem hết toàn lực giúp nàng, vì thế áp dụng thái độ không phù hợp lắm — không nói được một lời, thẹn quá thành giận nghiêng mặt đi.

Lâm Cẩm Dung kiên nhẫn hỏi lại nàng một lần: “Nếu cô cô làm không được, vậy không cần lãng phí khí lực của mọi người, nếu không sự việc bất thành, còn có thể khiến tổ mẫu phản cảm. Phạm quản sự vẫn sẽ mang tội vào thân.”

Lâm Ngọc Trân tức giận nói: “Các người tốt nhất làm cho thỏa đáng một chút!”

Lâm Cẩm Dung vốn cũng chỉ cần Lâm Ngọc Trân bởi nàng đi một chuyến này để tánh tị hiềm thôi.

Phạm Bao ngồi trên ván giường lạnh lẽo cứng rắn, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ hẹp thất thần nhìn đám mây đỏ hồng nơi chân trời kia. Bên ngoài nhất định là cảnh tượng chạng vạng xinh đẹp, sáng khoái, trên đầu và tâm vẫn đang ần ần đau nhức, nhắc nhở hân, tuy rằng hân chiếm được đồng tình và bảo hộ của đích tôn và Tam phòng, nhưng cũng không thể thay đổi tình cảnh thực tế hân đang bị cầm tù, tiền cảnh không rõ.

Từ trước..... Hân nhớ tới từ trước, thời điểm Lục lão ông còn sống, nhịn không được trong lòng chua xót. Ngoài cửa truyền đến thanh âm quần áo ma sát vào nhau khi nữ nhân đi đường, hân có chút khấn trương ngồi thẳng thân mình.

376. Chương 379: Bắt Đầu

Lâm Cẩm Dung đẩy cửa mà vào, nhìn quanh bốn phía, trong phòng nhỏ hẹp bốn vách tường thanh lương, hé ra ván giường bằng gỗ rộng ước chừng 3 thước, đệm chăn đơn bạc cổ xưa, trên bàn gỗ cũ kỹ bên cửa sổ có một ấm nước và một bát thô, ngoài ra không còn vật gì khác. May mà miệng vết thương của Phạm Bao được băng bó thật sự sạch sẽ chính tề, trên người mặc quần áo dày dặn, tinh thần cũng khá.

Phạm Bao thức thủ đứng ở một bên, cung kính thỉnh Lâm Cẩm Dung: “Nhị thiếu phu nhân mời ngồi.” Mang theo vài phần tự giễu, nhìn về phía ván giường bằng gỗ đơn sơ kia: “Đương nhiên, nếu người không chê bẩn.”

Lâm Cẩm Dung không ngồi: “Phạm quản sự không cần khách khí, người là bệnh nhân, thỉnh tự tiện, ta chỉ ở trong này nói mấy câu thôi. Đại phu nhân bảo ta tới ân cần thăm hỏi người, đã đỡ hơn chưa?”

Phạm Bao hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt một mảnh thê lương: “Đỡ nhiều rồi. Mạng của hạ nhân là Đại phu nhân cùng Nhị thiếu phu nhân giữ lại, có việc gì thì cứ phân phó.” Làm nô bộc, thật sự là thê thảm, chủ gia không dung thứ, cũng không thể tiêu sái rồi đi.

Thái độ của hắn có thể nói là rất phối hợp, nhưng bị phần không cam lòng trong đó nửa điểm cũng không thể che giấu, Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ủy khuất người rồi.”

Phạm Bao lẳng lẳng nói: “Không, giống như lão nô vậy, còn có thể cam đoan áo cơm chu toàn, không thiếu mặc thiếu thuốc thang đã là nhờ Đại phu nhân cùng Nhị thiếu phu nhân phúc hậu.”

Có một số việc một khi phát sinh, muốn mở miệng xin tha thứ không phải là chuyện dễ dàng. Lâm Cẩm Dung cảm thấy mình cũng không thể thay thế người Lục gia trấn an Phạm Bao đang thương tâm, nàng và hắn chưa nói tới tình cảm gì, chỉ có thể dựa vào quan hệ lợi hại mà nói động Phạm Bao: “Phạm quản sự từng là phụ tá đắc lực nhất của lão thái gia, Lục gia làm ăn thế nào người đều rõ ràng, thủ đoạn tính tình con người thế nào người cũng rõ ràng, có một số việc, người làm lại càng không thiếu. Bởi vậy người càng hiểu được, mặc dù tất cả mọi người biết người oan khuất, nếu không thể xuất ra thủ đoạn hữu hiệu chứng minh người trong sạch, chỉ sợ sẽ phải kéo dài tới khi Đại lão gia cùng Nhị gia trở về, đến lúc đó cũng không thể cứu người được a.”

“Nếu Đại lão gia cùng Nhị gia cũng không thể cứu... Chỉ sợ Nhị thiếu phu nhân cũng không thể giúp hạ nhân.” Phạm Bao không có tinh thần. Sách lược đã kích loại bỏ đối thủ không chỉ là bắt được lỗi của đối thủ, không có sai lầm thì có thể tạo ra, không có chuyện xảy ra thì có thể tìm cách làm cho nó phát sinh, hoặc là làm bộ như nó đã từng phát sinh. Lục Kiến Trung chỉ trích hắn hại chết Lục lão ông... nhờ có Lục Kiến Lập sửa lời, nguy hiểm có thể tạm thời lui xuống, nhưng lấy tính tình của Lục Kiến Trung mà nói, tất nhiên sẽ có lần sau. Cửa hàng hiện tại đa số đều là sản nghiệp danh nghĩa của Lục Kiến Trung, các quản sự trung thành với Lục lão ông và hắn nay đã thay đổi chủ tử, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, Lục Kiến Trung nói hắn tham ô... Nói hắn phản bội chủ nhân, nhất định sẽ có người đi ra làm chứng cứ định tội hắn. Chứng cứ chuẩn xác, hắn có thể làm được gì bây giờ? Lâm Cẩm Dung có thể giúp hắn, nhưng có thể đến mức nào đây?

Lâm Cẩm Dung thẳng thắn thành khẩn nói: “Còn chưa làm, ai cũng không biết được kết cục. Ta mặc dù không thể làm chủ, nhưng theo ta được biết, hiện tại bất luận là Đại phu nhân, hay là Tam lão gia... Đều rất cần Phạm quản sự giúp.”

Phạm Bao nhẹ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, những năm gần đây, tuy rằng hạ nhân dần dần ... Nhưng cũng có mấy bằng hữu tri kỷ.”

Lâm Cẩm Dung thập phần nghiêm túc nói: “Nếu bọn họ một lòng hướng về ta, không câu nệ sự tình có thể thành hay không, ta đều bảo vệ thể diện của bọn họ bình an.”

Phạm Bao cười: “Đương nhiên, mặc dù là Lục gia không thể dung hạ bọn họ, trong cửa hàng của thiếu phu nhân cũng có thể nuôi thêm vài người rảnh rồi.”

Sắc trời dần dần ảm đạm, mây bay nơi chân trời tỏa ra sắc thái lưu tình lại yêu dị, Lâm Ngọc Trân đứng dưới tàng cây ngô đồng đã rụng hết lá, mặt âm trầm nói: “Ý tứ của con, là muốn ta giả bệnh, không quản chuyện này nữa?”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt: “Vâng.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Con nhất định có thể làm thỏa đáng hay không?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Không nhất định. Mọi việc đều có phiêu lưu.”

Lâm Ngọc Trân do dự thật lâu... xoay người tránh ra: “Thời điểm thích hợp, con nói rõ với ta.”

Gió lạnh nổi lên bốn phía, Lâm Cẩm Dung được Anh Đào nâng đỡ hướng tới Vinh Cảnh cư. Anh Đào đột nhiên dừng chân, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân.”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu, Lục Thiệu chấp tay sau lưng đứng ở đại môn Vinh Cảnh cư... Đền lòng giấy trắng chiếu lên gương mặt hắn trắng bệch một mảnh, hắn nhìn nàng cười: “Nhị đệ muội, hồi lâu không gặp, Nhị đệ thi đỗ, còn không tới kịp chúc mừng các muội. Lần trước ta trở về, muội và Nhị đệ đã đi rồi.”

Lâm Cẩm Dung nhìn hắn vén áo thi lễ: “Đại bá khách khí.”

Lục Thiệu cười nói: “Nhị đệ muội vẫn là có lễ như thế.” Nói xong quay người rời đi.

Anh Đào không thoải mái: “Âm dương quái khí, không phải lại có chủ ý gì chứ?”

Lâm Cẩn Dung nghiêm mặt nói: “Sợ hấn thì sẽ thua, hấn chính là cố ý đến khiến chúng ta sợ hãi. Hấn không dám làm gì chúng ta đâu.” Lục Thiệu còn trẻ, không giống Lục Kiến Trung cùng Tống thị, hấn còn có chút khó kiểm chế.

Bên trong ẩm áp sáng ngời, Nghị Lang được Đậu Nhi đỡ hai nách, mang theo vài phần hưng phấn đắc ý đứng ở trên giường nhìn xung quanh, nhìn thấy Lâm Cẩn Dung đến đây, lập tức đầy nhip điệu phát ra một trận quái kêu, hai chân đá loạn. Lâm Cẩn Dung cười vui tiến lên ôm lấy hấn, ở trong phòng dạo qua một vòng: “Đều có ai tới qua, Đậu Nhi nói đi”

“Lục gia đến ngồi non nửa canh giờ, để lại một hộp tượng đất nhỏ.”

Tượng đất nằm trong hộp giấy nhỏ xinh đẹp, tổng cộng có mười hai cái, mặc quần áo tơ lụa mới, dáng điệu thơ ngây khả cúc, tuy rằng không thích hợp để trẻ con tuổi này chơi, nhưng là một món lễ vật đáng yêu. Lâm Cẩn Dung mỉm cười, khởi đầu rất tốt.

Ngày hôm sau trời mới tờ mờ sáng, Lâm Cẩn Dung đã dậy, theo thường lệ hầu hạ Lục lão phu nhân rửa mặt, dùng cơm, uống thuốc, lại đi linh đường tẩn hiếu. Tẩn hiếu kết thúc một nửa, Phương Trúc tiến vào ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, thân gia phu nhân có chút không thoải mái. Lâm Thất gia ở bên ngoài chờ người.”

Lâm Cẩn Dung liền đứng dậy, trước cùng Lâm Ngọc Trân nói rõ tình huống, lại đi xin phép với Lục lão phu nhân, Lục lão phu nhân có lẽ cô phu nhân ở đây, cũng không có gì sinh nghi: “Từ lúc con về nhà, còn chưa kịp tới nhà mẹ để thăm một lần. Nếu muốn đi, thì mang theo cả Nghị Lang, ăn qua cơm chiều xong lại trở về.”

Lâm Cẩn Dung hành lễ cáo từ, mang theo túi lớn túi nhỏ, ẵm Nghị Lang về nhà mẹ đẻ.

Lâm Thận Chi 13 tuổi mặc một thân miên bào màu xanh nhạt, đoan chính nghiêm túc đứng ở nhị môn, thường thường liếc mắt nhìn vào trong một cái. Thấy Lâm Cẩn Dung ôm Nghị Lang xuất hiện, trong mắt lộ ra một tia vui sướng, miệng khổng chế không được nhếch lên, cố nén bày ra một bộ dạng tiểu đại nhân, nghiêm túc đi lên trước hành lễ vấn an với Lâm Cẩn Dung: “Thận Chi gặp qua Tứ tỷ, mẫu thân lệnh ta tới đón tỷ tỷ trở về nhà.”

Từ lúc Lâm Cẩn Dung trở về nhà, hai người mới gặp mặt một lần, căn bản không kịp tâm sự. Lâm Cẩn Dung thấy hấn đã có bộ dạng của tiểu đại nhân, trong lòng vừa cao hứng lại cảm khái, không nói hai lời, liền đem Nghị Lang đưa cho Lâm Thận Chi.

Lâm Thận Chi ngẩn ra, lập tức nhếch miệng nở nụ cười, Lâm Cẩn Dung đây là muốn hấn cùng nàng ngồi trong xe ngựa mà. Lập tức cười hì hì đi theo Lâm Cẩn Dung lên xe ngựa, nắm gương mặt tròn như bánh bao của Nghị Lang nhẹ nhàng véo hai cái, thấp giọng nói: “Tứ tỷ, thật đáng tiếc mà. Ta vốn đang ảo tưởng, chờ thêm hai năm sẽ cầu tổ phụ, cho ta đến kinh thành du ngoạn hai năm, mở rộng tầm mắt, thật sự là không nghĩ tới.....”

Lâm Cẩn Dung ôn hòa nhìn Lâm Thận Chi, trong miệng lại nói là: “Đệ còn nói ta, ta cũng muốn khảo thí việc ôn luyện của đệ! Có nhàn hạ không a?”

Lâm Thận Chi có chút uể oải, đem Nghị Lang bắt đầu biểu đạt bất mãn trả lại cho nàng, mang theo vẻ trẻ con phùng to hai má oán giận: “Tỷ không còn chuyện gì khác để quan tâm sao? Gặp mặt liền kiểm tra việc ôn luyện! Ta nào dám nhàn hạ, tổ phụ cho ta nhàn hạ sao?” Hấn vươn tay ra cho Lâm Cẩn Dung xem: “Nhìn này, tay của ta luyện viết chữ thành cái dạng gì rồi? Tổ phụ nói, viết chữ đẹp thật sự là trọng yếu, Nhị tỷ phu chính là tấm gương.”

Tiểu Thất đệ của nàng càng ngày càng tốt, Lâm Cẩn Dung cười kéo kéo hai má của Lâm Thận Chi: “Luyện chữ vốn không ăn mệt, vừa đẹp mặt lại luyện tính tình. Muốn du ngoạn, cũng không phải không có cơ hội. Ta nghe nói, Đại biểu ca bên kia văn phong hưng thịnh, đại nho nổi danh không ít, lại càng không nói tới kỳ nhân dị sĩ.”

Lâm Thận Chi nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Chư tiên sinh đã là một tiên sinh rất giỏi rồi, nếu đến kinh tìm tỷ và Nhị tỷ phu, thì còn có thể lấy cớ, muốn đi tìm Đại biểu ca, nên tìm cái cớ gì đây?”

“Ai nói rõ ràng a, không chừng khi đó đột nhiên sẽ có lý do mà.” Lâm Cẩm Dung cười khỏ xoa xoa đầu của hần. Nàng an bài hồi lâu, một lòng muốn bảo toàn bọn họ, nên tìm có gì để thuận lợi khuyên nhóm thân nhân đào tẩu trước khi đại nạn tiến đến đây? Đó là một nan đề.

Lâm Thận Chi trầm tư một lát, nói: “Tỷ nói đúng, sang năm ta sẽ đi thi thử, vô luận thành hay không thành, ta cũng nên ra ngoài thu nhận thêm kiến thức mới đúng.”

Sang năm hần mới mười bốn tuổi, hơn phân nửa là bất thành. Lâm Cẩm Dung không nhẫn tâm đá kích sự tích cực của hần, thay đổi đề tài: “Tam ca có ở nhà không?”

Lâm Thận Chi nói: “Tối hôm qua đã sai người đến nói với hần, lúc ấy hần đáp ứng rồi, nhưng sáng nay lại chạy tới nói, chỗ hần có khách nhân trọng yếu không thể xuất môn, bảo ta nói với Tứ tỷ, hần thỉnh Mai đại lão gia dùng trà ở trà tứ.”

Lâm Cẩm Dung nghĩ nghĩ, từ trong tay áo lấy ra mảnh giấy, ý bảo hần coi trọng tên ở trên đó: “Thận Chi, làm phiền đệ chạy đi giúp ta, hết sức tìm được những người này, cố gắng đừng để nhiều người biết. Để bọn họ dựa theo thứ tự và canh giờ này đến trà tứ gặp ta.”

Lâm Thận Chi thấy nàng thần sắc nghiêm túc, có chút lo lắng: “Tứ tỷ, không phải tỷ gặp phải chuyện gì phiền toái đấy chứ?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Không phải, là có chút việc vặt muốn xử lý.”

Lâm Thận Chi như lúc còn nhỏ gật đầu: “Ta sẽ đến đó cùng tỷ tỷ.”

Lâm Cẩm Dung vui mừng cười, sờ sờ đầu của hần, tiểu đệ của nàng đang lớn lên, hơn nữa dần dần có thể trở thành chỗ dựa của nàng, thay nàng che gió che mưa.

Xe ngựa đi tới ngã tư đường, Lâm Thận Chi xuống xe, kêu gọi tùy tùng đi theo, xoay người lên ngựa còn Lâm Cẩm Dung thì đến Lâm phủ, rồi vô cùng náo nhiệt sai người đem đủ màu quà tặng mà nàng mua về từ trong kinh tới ọi người các phòng, ôm Nghị Lang thu nhận một đồng lễ gặp mặt.

Trở lại phòng Đào thị, vui vẻ ngồi nói chuyện với Đào thị non nửa canh giờ, sau đó phó thác Nghị Lang cho Đào thị, thay đổi một thân tố ý đơn giản, khoác áo choàng đội đầu lạp, theo cửa nách đi ra ngoài, có Lâm Thận Chi cùng Xuân Nha cùng ngồi trên xe nhỏ đơn sơ, hướng tới trà tứ của nàng.

377. Chương 380: Cam Đoan

Trời nửa sáng nửa u ám, trong tầng mây nặng nề màu xám xuất hiện lỗ hổng, ánh nắng xuyên thấu qua tầng mây chiếu xuống dưới, hình thành vài cột sáng chói mắt. Rừng trúc xanh biếc đắm chìm trong nắng, nửa là nắng chiếu xanh tươi, nửa là âm lãnh lạnh lạnh.

Mai Bảo Thanh ngồi ở đó, không chút để ý cầm quạt hương bồ phe phẩy than trong hỏa lò, ánh mắt xuyên thấu qua rừng trúc không rậm rạp lắm, dừng ở trên người hai tỷ đệ đang đến cách đó không xa.

Tỷ tỷ cao gầy thon thả, hé ra đầu lạp rộng thùng thình màu đen che đi hơn phân nửa, mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy một chút ónh bạch, đệ đệ mới đứng đến tai tỷ tỷ, thân gầy cao ngất, giống như một gốc cây trúc xanh tươi. Tỷ đệ hai người vừa đi vừa nói chuyện, mặc dù nghe không thấy đang nói gì, lại có thể nhìn ra tâm tình rất tốt, thực khoái trá.

Hai người càng tới càng gần, ấm nước sôi trên tiểu hỏa lò cũng rầm rì gợn bọt nước lặn tẩn, Mai Bảo Thanh ném quạt hương bồ sang bên cạnh, chuẩn bị pha trà, hần nghe thấy thanh âm rõ ràng của Lâm Thế Toàn từ dưới lầu truyền đến: “Một đường vất vả.” Thanh âm thiếu niên vui vẻ lại mang theo vài phần tự khắc chế: “Tam ca!”

Ngay sau đó, tiếng bước chân không nhẹ không nặng, không nhanh không chậm từ cầu thang truyền đến, cửa được nhẹ nhàng đẩy ra, một mùi hương lan thản nhiên theo gió nhẹ thổi lại đây. Mai Bảo Thanh không quay đầu, chuyên chú đùa nghịch trà cụ trước mặt, mây bay nước chảy lưu loát sinh động dùng bút lông thỏ Kiến Châu vẽ nên hình thái thân trúc gầy trong chén nước.

Phía sau một mảnh im lặng, không ai quấy rầy hẳn. Mai Bảo Thanh ngừng tay, xoay người đối với ba người cạnh cửa hành lễ: “Thất lễ rồi.”

Thiếu niên mặc miên bào màu xanh nhạt hơi hơi nhướn một đôi lông mi dài như tỷ tỷ hẳn, trong ánh mắt rõ ràng toát ra vẻ không cho là đúng, giống như đang khiển trách hẳn cố làm ra vẻ, lại vẫn nghiêm túc thi lễ với hẳn: “Mai tiên sinh.”

Lâm Cẩm Dung còn lại là hàm chứa ý cười thả nhiên, trong suốt thi lễ: “Có chút chậm trễ, còn thỉnh Mai đại lão gia thứ tội.”

Lâm Thế Toàn bày ra vẻ chủ nhân cùng huynh trưởng: “Tuy trà tứ là của Tứ muội. Nhưng hôm nay ta làm chủ, chiêu đãi không chu toàn là lỗi của ta, đều ngồi đi.” Nói xong đem Lâm Thận Chi giới thiệu cho Mai Bảo Thanh: “Đây là tộc đệ của ta. Trong tộc đứng thứ bảy, Thận Chi.”

Mai Bảo Thanh cẩn thận đánh giá Lâm Thận Chi một phen, ánh mắt dừng ở Lâm Thận Chi nhận ra là một thiếu niên đọc sách thực khắc khổ, liền khẽ cười: “Rất có phong phạm, nói vậy tương lai lại là thám hoa tiến sỹ đây.”

Lâm Thận Chi có chút lúng túng, cũng rất thích được nói như vậy, hơi hơi hạ thấp người, nho nhã lễ độ nói: “Tạ cát ngôn của tiên sinh, Thận Chi nhất định khắc khổ, tận lực không cô phụ kỳ vọng của trưởng bối.”

Ứng đối thích đáng. Lâm Cẩm Dung thực kiêu ngạo, thấy hẳn là nhiều lần mang Lâm Thận Chi đi ra ngoài đối với hẳn rất có lợi.

Nhận thức khách và chủ ngồi xuống, Mai Bảo Thanh trình trọng hướng Lâm Cẩm Dung cảm tạ nàng ở kinh thành chăm sóc Mai Huệ nương, Lâm Cẩm Dung thì cảm tạ hẳn tới cửa phúng viếng Lục lão ông. Hàn huyền qua đi, Lâm Thế Toàn chỉ hai ba câu đã nhập vào chính đề: “Nhị lang không ở nhà, trong thời điểm này, theo lý không nên để Tứ muội muội xuất môn, nhưng sự tình quan trọng, không thể không mời muội đến một chuyến.”

Mai Bảo Thanh ra tay. Tất sẽ không để tay không trở về, Lâm Cẩm Dung làm ra tư thế thỉnh.

Mai Bảo Thanh cười nói: “Người sáng mắt trước mặt không nói tiếng lóng, chuyện này ta trù tính đã lâu, chính là lúc trước còn chưa nắm chắc, không dám tùy tiện mở miệng. Hiện nay cơ hội đã tới, không khỏi phải nắm bắt ngay. Ta đã tìm được vài đồng bọn đắc lực, liền kết mua mấy thuyền biển lớn, ở Đình huyện Tú châu bên kia tham dự mua bán bảo hóa, không biết Lục Nhị thiếu phu nhân có hứng thú hay không?”

Không nghĩ tới sẽ là cộc sinh ý như vậy, Lâm Cẩm Dung thận trọng nói: “Mai đại lão gia, thứ cho ta nói thẳng. Lúc trước Đình huyện còn chưa thiết lập thị bạc tư là lúc thu lợi dày nhất, khi đó ngài không mua thuyền, lúc này mới nhớ tới, chiếm ưu thế ở đâu đây?”

Mai Bảo Thanh cười nhẹ: “Khi đó trọng điểm của ta không ở mặt này, cũng không có dư tiền. Hiện tại có chút dư tiền lại đột nhiên muốn làm, nhưng một mình ta thì không đủ, buông tha lại thấy đáng tiếc.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, cảm thấy không nói ra thì không thoải mái: “Ta thực cảm tạ ngài cho chúng ta cơ hội tốt như vậy. Nhưng chúng ta không phải người có nhiều tiền, lại càng không phải là người có thể lực, đại khái là không đủ tư cách cùng với ngài liên kết.”

Mai Bảo Thanh không chút hoang mang nói: “Thật không dám giấu giếm, tất nhiên ta quen biết không thiếu kẻ nhiều tiền, nhưng ta không muốn kinh động bọn họ, thấy không bằng ở Bình châu, Thanh châu tìm đồng bọn thích hợp nhất. Gần đây, con người của ta có chút bá đạo, lại vẫn tin tưởng bản thân có vài phần năng lực cùng mắt nhìn. Nếu đồng bọn của ta quẳng vào số tiền không ít hơn ta, thời điểm không hợp ý kiến, nên nghe hẳn hay là nghe ta đây? Hẳn mất hứng rút tiền về thì phải làm sao bây giờ? Thứ hai, vẫn là thật tình muốn cùng Mẫn Hành kết giao bằng hữu.”

Hẳn thật sự thẳng thắn, tiểu cổ đông đương nhiên là so với đại cổ đông dễ thu thập hơn. Lâm Cẩm Dung mặc dù thấy chuyện này xem như là cơ hội hiếm có, nhưng lo lắng kiếp trước Lục gia vì làm sinh ý mà thất bại, lo lắng kiếp này nàng và Lục Giam lọt vào mắt của Mai Bảo Thanh, rủi ro này liền rơi xuống trên người nàng, nhân tiện hỏi: “Điều kiện là gì?”

Mai Bảo Thanh cười: “Cũng không cần điều kiện gì, nhưng khế thư điều khoản nhất định phải viết rõ ràng, tỷ như phiêu lưu cộng đam, ích lợi cùng chung, hào phóng hướng về phía trước do ta định đoạt, đáp ứng rồi nhất định phải làm được, không thể đổi ý, không rút tiền vốn.”

Lâm Cẩm Dung lại hỏi: “Ít nhất muốn bao nhiêu?”

Mai Bảo Thanh nói: “Một cổ mười vạn tiền.”

Đây tuyệt đối không phải là số lượng nhỏ, đối với tình huống phiêu lưu không rõ phải trải qua cẩn thận tự hỏi mới dám hạ quyết tâm, huống chi đã biết rõ có tính phiêu lưu cao thì sao? Lâm Cẩm Dung thử nói: “Ta có thể biết các cổ đông khác là ai không?” Thí dụ như đám người của Lục Kiến Trung.

Mai Bảo Thanh nghiêm mặt nói: “Chờ sau khi ngài quyết định đương nhiên có thể biết.” Hiện tại thì sao, nàng chưa quyết định, đương nhiên không có tư cách biết bí mật của người khác.

Lâm Cẩm Dung đứng dậy, nho nhã lễ độ cáo từ: “Xin để ta cùng với người nhà thương lượng một chút rồi sẽ đáp lời. Ta không tiện ở lâu, có chỗ chậm trễ xin thứ tội.”

Mai Bảo Thanh đứng dậy đưa tiễn: “Đi thông thả.”

Lâm Thế Toàn đưa Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Thận Chi đi xuống lầu, thấp giọng nói: “Cơ hội hiếm có. Tuy là sau khi thiết lập thị bạc tư thì lợi nhuận so với từ trước thấp hơn, nhưng xác thực có thuyền của mình rồi, hết thấy cũng khác biệt. Khi đó muội sẽ hiểu được, từ trước chúng ta mở cửa hàng kia, chỉ là làm ăn nhỏ lẻ.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu: “Ta vẫn còn thật sự lo lắng, thời điểm suy nghĩ cẩn thận chúng ta lại nói tỉ mỉ. Tam ca nghĩ cách hỏi thăm một chút là bao gồm những ai.”

Lâm Thế Toàn đáp ứng, quay người lên lầu.

Mai Bảo Thanh cầm chén trà đã nguội lạnh, ngẩng đầu nhìn hần cười: “A Toàn, tộc muội của đệ đại khái là không cảm thấy hứng thú lắm, không câu nệ là làm cái gì, nữ nhân luôn thích phương thức ổn thỏa một chút, không dám mạo hiểm, còn đệ thì sao?”

Lâm Thế Toàn cẩn thận nói: “Cũng không nhất định, những năm gần đây mắt nhìn của nàng vẫn thực chuẩn, tính tình lại cực kỳ cẩn thận. Về phần ta thì ta còn chưa nghĩ ra, huống hồ ta cũng không có nhiều tiền như thế.”

Mai Bảo Thanh cười nói: “Đệ có thể chậm rãi suy nghĩ, tiền không đủ có thể vay mà.”

Lâm Thế Toàn nói: “Trên thực tế chỉ cần Nhị phòng Lục gia muốn gia nhập, mặc kệ như thế nào huynh cũng sẽ không cự tuyệt đúng không?”

Mai Bảo Thanh buồn cười nhìn hần: “A Toàn, đệ cũng là người làm ăn mà đúng không? Chẳng lẽ Lục gia còn chưa phân chia tài sản sao?”

Hần chưa từng nói rõ, Lâm Thế Toàn lại lập tức hiểu được ý tứ của hần, người làm ăn, đương nhiên chuyện nào có lợi thì sẽ làm. Việc hần thu mua Nhị phòng và việc hần lấy lòng Lục Giam là hai việc hoàn toàn khác nhau. Lúc trước tình thế không rõ, không có người nào biết Lục lão ông trước khi chết đã phân chia gia sản, về sinh ý Mai Bảo Thanh còn phải cân nhắc, hiện tại đã phân chia, vì vậy cũng chấm dứt băn khoăn này. Cơ hội chia đều ổi người, Mai Bảo Thanh cần người gia nhập góp tiền cho hần mua thuyền lớn, sinh ý kiêu ngạo, nếu Nhị phòng có tiền, còn nghe lời hần, tôn sùng hần như thế, hần vì sao phải cự tuyệt?

Mai Bảo Thanh nhẹ giọng nói: “A Toàn, đệ là người thông minh. Kiến lập một đội tàu cần không ít tiền, không phải thời điểm hành động theo cảm tính. Ta kết giao bằng hữu cũng không có mâu thuẫn, nguyên nhân là vì coi Lục Nhị lang và đệ là bằng hữu, mới bằng lòng chủ động nói chuyện tốt này cho các đệ nghe, tại đây trong chuyện này, ta là người đối xử bình đẳng. Trong việc buôn bán đệ cũng không bởi vì chán ghét hoặc là không thích một người nào đó mà không chịu tiếp đãi hần, không bán đồ cho hần đúng không? Có tiền mọi người cùng kiếm, các đệ cũng không ăn một.”

Lâm Thế Toàn gật đầu: “Ta hiểu được, ta sẽ nói chuyện với nàng.”

.....

Lâm Thận Chi ánh mắt lóe sáng: “Tỷ tỷ, ta chưa bao giờ biết lại thú vị như vậy, lần sau nếu có cơ hội, tỷ để ta bồi ở bên cạnh tỷ, hoặc là để Tam ca mang ta đi ra ngoài có thêm kiến thức được không?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đương nhiên là được, nếu việc ôn luyện của đệ hoàn thành xong xuôi, không ảnh hưởng việc học hành của đệ, mấy thứ này tất nhiên biết được càng nhiều, đối với đệ càng tốt.” Như vậy, tương lai hẳn mặc kệ gặp phải loại hoàn cảnh nào, ít nhất đều có bản lĩnh mưu sinh.

Lâm Thận Chi hưng phấn mà gật đầu: “Ta sẽ không nhàn hạ.”

“Ân, ta tin tưởng đệ.” Lâm Cẩm Dung mang theo hắc dọc theo hành lang dài chuyển tới bên kia, tiến vào phòng chuyên dụng của nàng, ra ngồi phía sau bình phong, phân phó Xuân Nha: “Nếu là người đến, thì cho họ vào. Người nhắc nhở ta, đừng để lỡ giờ, miễn cho bọn họ chạm mặt nhau.”

Xuân Nha cười nói: “Thiếu phu nhân yên tâm, nô tỳ vừa rồi đã nói với Tần quản sự, hẳn nhất định an bài thỏa đáng, sẽ không để bọn họ gặp nhau.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Tỷ tỷ làm việc, ta cảm thấy yên tâm.”

Sau giờ ngo, Lâm Cẩm Dung thấy Phạm Bao viết cho nàng tên sáu người, nhờ nàng cố gắng làm những gì, có thể ứng thuận hứa hẹn gì đó.

Khi người cuối cùng rời đi, trời đã chạng vạng, Lâm Thận Chi vẫn bảo trì trầm mặc giờ phút này mới nghiêm mặt tiến lên hỏi: “Tứ tỷ, rốt cuộc tỷ đã gặp phải chuyện gì? Tỷ như vậy có thể giải quyết sao? Có cần ta giúp tỷ không?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Việc này cũng không phải đại sự gì, ta cũng không biết có thể giải quyết hay không, ta hy vọng là có thể, nhưng trên thực tế có đôi khi còn phải xem vận khí. Tạm thời đệ không giúp được ta đâu.”

Lời của nàng nói ra hàm hồ, cũng không tỏ vẻ Lâm Thận Chi cái gì cũng đều không hiểu, tốt xấu hẳn đã lớn lên trong đại gia tộc, ngồi ở bên người nàng dự thính đã lâu. Nhưng loại chuyện này, hẳn xác thực không tiện nhúng tay. Hẳn còn thật sự tự hỏi, sau đó dùng tư thái cực kỳ nghiêm túc hướng Lâm Cẩm Dung cam đoan: “Tỷ tỷ, nếu không được, tỷ phải tới tìm ta. Vô luận khi nào thì cũng đừng quên, tỷ còn có người đệ đệ này.”

Lâm Cẩm Dung vừa muốn cười, lại cảm động, dùng sức vỗ đầu vai hắc hai cái: “Đúng vậy, ta còn có đệ mà, Nghị Lang của chúng ta cũng có thân cữu phụ mà.”

Lâm Thận Chi cười: “Không thành vấn đề, ta sẽ đối tốt với hắc giống như cữu phụ vậy.”

378. Chương 381: Cơ Hội

Lâm Thế Toàn đem hết nội dung buổi đàm luận với Mai Bảo Thanh ra kể cho Lâm Cẩm Dung nghe, thử khuyên nàng: “A Dung, chuyện này muội thấy thế nào? Ta thấy, hẳn nói cũng không sai, mọi người đều kiếm tiền, không ảnh hưởng đến cái gì, có lợi thì mọi người cùng hưởng.”

Lâm Cẩm Dung nhận ra hắc hơi có chút động tâm, vẫn là nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta nói phải đợi Mẫn Hành trở về lại cùng hắc thương lượng, kỳ thật chính là lấy cớ thôi. Phiêu lưu quá lớn, ta sẽ không tham dự.”

Lâm Thế Toàn có chút khổ sở: “Nếu muội lo lắng bọn họ ở bên trong phá rối, làm loạn, thì không cần phải vậy, không ai dám ở trước mặt thủ hạ Mai Bảo Thanh làm xằng làm bậy.”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Không phải vì duyên cớ này, ta chỉ là cảm thấy sinh ý này không thích hợp.” Nàng không thể nói quá chi tiết, lại càng không dám nói ra nguyên nhân chân chính. Nếu nói Nhị phòng chưa từng tham dự đến chuyện này, nàng có lẽ còn có thể thử một lần, nhưng nếu biết Nhị phòng có chen chân vào, sao nàng dám dễ dàng ném thử đây?

Lâm Thế Toàn trầm mặc một lát, nói: “Ta muốn tham dự.”

Lâm Cẩn Dung nghiêm túc nhìn Lâm Thế Toàn, muốn từ trên mặt hắn nhận ra quyết tâm của hắn đến tột cùng là lớn bao nhiêu, nàng có thể ngăn trở hắn hay không. Lâm Thế Toàn cái gì cũng không nói, chỉ mỉm cười, thoải mái đem mặt đối diện với nàng, để nàng xem đủ.

Lâm Cẩn Dung có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi: “Được rồi, nếu ta nhất định phải khuyên Tam ca, nếu sinh ý này tốt nhất đừng làm, huynh sẽ nghe vào bao nhiêu?”

Lâm Thế Toàn không cần suy nghĩ: “Có lẽ sẽ nghe một nửa.”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Một nửa?”

Lâm Thế Toàn gật đầu: “Vốn thì ta sẽ tận lực vay tiền độc chiếm một chỗ, hiện tại sao có thể nhường cơ hội cho người khác.”

Hắn quyết tâm đã định, Lâm Cẩn Dung không có biện pháp. Nàng không muốn bắt buộc hắn, hắn cũng không nên dựa theo ý chí của nàng mà làm việc, nhân sinh của hắn là độc lập. Trừ phi nàng có thể đưa ra căn cứ chính xác trực tiếp, chứng minh rằng cộc sinh ý này nhất định không thể làm, nếu không hắn sẽ vẫn muốn làm. Giống như một người chưa được ăn một món này, nàng nói cho hắn biết không thể ăn, hắn cho dù là lúc ấy nghe lời... Qua đi cũng sẽ buông lỏng, một khi có cơ hội, hắn vẫn sẽ ném thử.

Lâm Thế Toàn cười: “Đừng nhìn ta như vậy, giống như ta nhất định sẽ phải bù tiền vậy. A Dung... Đây là lần đầu tiên ta và muội ý kiến không gặp nhau, nhưng ta..... Cho dù là phải bồi thường, cũng là chuyện bình thường, người làm ăn, ai không từng như vậy chứ? Cho dù là thế, ngày sau ta cũng có thể kiếm tiền trở về từ chỗ khác.”

Đây xem như là một quá trình mà người làm sinh ý không thể tránh khỏi, bất quá là bồi tiền mà thôi... Về sau lại kiếm trở về là được, Lâm Cẩn Dung cũng thoải mái: “Ta hiểu được. Bất quá muốn thỉnh Tam ca vô luận như thế nào nghe ta một lời, mặc kệ sinh ý gì, vĩnh viễn đều không cần đem hết tiền tài quẳng vào đó, nên chừa lại một chút.”

Lâm Thế Toàn lúc này mới nở nụ cười: “Đó là đương nhiên, mặc kệ thế nào, đồ cưới để lại cho Lưu Nhi ta sẽ không động vào.”

Lưu Nhi bừng trà tiến vào, mặt đỏ hồng nói: “Ca ca... Huynh lại đang nói lung tung gì đó, ta nói rồi ta không lấy chồng đâu.”

Lâm Cẩn Dung kéo tiểu nha đầu bảy tuổi mặc áo ngắn màu hồng, được Đào thị nuôi dưỡng không công mập mạp, cử chỉ lại đoan trang này vào trong lòng: “Đúng, không lấy chồng, nhường ca ca muội trước, trừ phi hắn cưới tẩu tử vào cửa đã.”

Lưu Nhi tựa vào trong lòng Lâm Cẩn Dung, thưởng thức con thỏ Lâm Cẩn Dung kết bằng vải lụa, cười giống như một đóa hoa: “Dù sao ta cũng học từ hắn mà.”

Nhắc tới hôn sự của mình, Lâm Thế Toàn thật sự đau đầu, đứng dậy nhìn nhìn ngoài cửa sổ: “Sắc trời không còn sớm, A Dung ta đưa muội cùng Nghị Lang trở về.”

Đào thị bế Nghị Lang tiến vào, lưu ý ý bảo Cung ma ma cầm bốn cái bao đầu gối lại đây: “Đây là thứ mà hai ngày nay chúng ta vẫn làm ... Lót bông rất dày, để cho cô cô và con dùng, bằng không mỗi ngày quỳ trên mặt đất hồi lâu, không đợi tang sự xong xuôi, chân đã hỏng rồi.”

Lâm Cẩn Dung trong lòng cảm động: “Không câu nệ việc lớn việc nhỏ, nương luôn thay con suy nghĩ chu đáo.”

Đào thị chụp nàng một cái: “Phải đi thì nhanh đi đi... Sắc trời càng ngày càng tối, nếu không đi sẽ thành tâm điểm để người ta nói.”

Lục Kiến Trung được Lục Thiệu nâng dậy, kéo quỳ hai chân chết lặng khó khăn ở trong linh đường vòng vo hai vòng, thấy máu cuối cùng đã lưu thông, liền ý bảo Lục Thiệu bồi hắn đi ra ngoài, nhẹ giọng cười lạnh: “Con có nghe nói không, Lâm Thế Toàn hôm nay cùng Mai Bảo Thanh ở chung một chỗ, nữ nhân kia lại vừa vặn trở về nhà mẹ đẻ. Con phải chú ý, cẩn thận nàng làm chuyện xấu, cơ hội này thật hiếm có, con không nghe người ta nói, nàng chính là dựa vào một cửa hàng bán bảo hóa nho nhỏ ở kinh thành mà đã kiếm được không ít tiền tài rồi. Một cây quạt bán 8 vạn tiền, đây là sinh ý gì chứ?!”

Lục Thiệu nghiêng răng nghiêng lợi: “Nàng dám! Nếu nàng dám làm hỏng chuyện này, ta cùng nàng thế bất lưỡng lập.”

Lục Kiến Trung thở dài: “Nhìn xem bộ dạng con thế này, không cần thiết phải như vậy? Ngày mai con đi gặp Mai Bảo Thanh, hỏi hần hạn thấp nhất là một cổ, như vậy hạn cao nhất là vài cổ chẳng?”

Lục Thiệu trừng mắt nhìn: “Phụ thân?”

Lục Kiến Trung đập nôi chìm thuyền, phi thường có khí thế nói: “Không làm sẽ không làm, muốn liền thì phải làm lớn, cơ hội như vậy không nhiều lắm, Mai Bảo Thanh làm sinh ý, còn chưa từng bị thất bại. Đến lúc đó chúng ta trong tay có bảo hóa, mặc kệ là xử lý ngay tại Đình huyện làm cho người ta cũng tốt, hoặc là tự mình mở cửa hàng cũng tốt, đều là chuyện vẹn toàn. Tổ phụ con để lại cho chúng ta mấy cửa hàng ở Thái Minh phủ kia, phải dựa vào đó mới có thể xem như ổn thỏa.”

Lục Thiệu cười nói: “Phụ thân nói đúng, con nhất định làm tốt chuyện này.”

Một hòa thượng tai to mắt lớn béo tròn cười tùm tùm hướng Lục Kiến Trung đi tới, Lục Kiến Trung đẩy Lục Thiệu một phen: “Đi thôi, con đi đàm luận với Đại sư chuyện sửa tháp, cần phải trước khi Đại bá phụ con trở về mà quyết định xong xuôi mọi việc, ta đi nhìn xem tổ mẫu con.”

Lục Thiệu lĩnh mệnh rời đi, cười mắng hòa thượng béo kia: “Ta nói mà, hòa thượng chỉ ngồi không, qua trưa sẽ không ăn cũng có thể to lớn thế này, thật sự là làm khó cho Đại sư mà.”

Béo hòa thượng kia cười nói: “Còn không phải thí chủ bố thí cơm rất ngon sao, tiền bố thí lại nhiều.....” Hai người nhìn nhau cười, hết thấy đều không cần nói gì thêm.

Lục Thiệu chạy hai ngày ở bên ngoài, cuối cùng hỏi thăm tin tức đã trở lại: “Mai Bảo Thanh đáp, nói như vậy, có thể chiếm đến mười cổ (cổ này nằm trong từ cổ đông), nhưng nếu chúng ta có dư tiền, cũng có thể thêm hai cổ nữa. Ta hỏi hần bên kia có ý tứ này hay không, hần chưa cho câu trả lời thuyết phục, nhưng hai ngày nay Lâm Thế Toàn đang chuẩn bị tiền.”

Mười cổ đó là một trăm vạn tiền, chân chính không phải là một số lượng nhỏ, nếu chưa từng phân gia, Lục gia đương nhiên không thành vấn đề. Nhưng mà hiện tại thất linh bát lạc, chỉ dựa vào mỗi tài lực của Nhị phòng là không được, trừ phi hần rút ra tài chính quay vòng trong cửa hàng, Lục Kiến Trung trầm mặc sau một lúc lâu, chậm rãi đi đến Vinh Cảnh cư.

Lâm Cẩn Dung đang hầu hạ Lục lão phu nhân uống thuốc, thấy hần tiến vào, vội đứng lên thi lễ, quy củ nói: “Nhị thúc phụ.”

Lục Kiến Trung hướng nàng gật gật đầu, cùng Lục lão phu nhân hỏi han ân cần một lúc, rồi hòa khí nói: “Nhị chất tức, hai ngày trước nghe nói thân gia phu nhân không thoải mái, không biết hiện tại sức khỏe của Đào thị thế nào? Lâm Cẩn Dung ngẫm nói thăm một tiếng, cười nói: “Tạ Nhị thúc phụ quan tâm, gia mẫu bất quá là bị cảm phong hàn thôi, đã sớm khỏe lại rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Lục Kiến Trung cười ha ha, nhàn thoai việc nhà nói: “Không biết Nhị chất tức có nghe nói không, Mai Bảo Thanh lần này muốn ở Bình châu liên hợp mấy nhà chúng ta, trừ khoản mua thuyền vận chuyển bảo hóa.”

Lâm Cẩn Dung biết hần phái người theo dõi nàng, ngẫm nghĩ lại, kia cũng không có gì, chủ yếu có thể là hần phái người theo dõi hành động của Mai Bảo Thanh, biết Lâm Thế Toàn cùng Mai Bảo Thanh có tiếp xúc, nàng lại vừa mới trở về nhà mẹ đẻ. Nếu Nhị phòng biết nàng cùng Mai Bảo Thanh ở trà tứ một mình gặp mặt, nhất định sẽ nói ra ngay trước mặt Lục lão phu nhân, làm sao còn chờ đến hiện tại để thử nàng. Vì thế mỉm cười: “Hồi Nhị thúc phụ, chất tức không có nghe nói.”

Lục Kiến Trung liền ném một ánh mắt “Người định đồ quỷ chắc” cho nàng, nói: “Thật không? Chẳng lẽ là thân gia chưa từng được mời đến? Đây chính là cơ hội tốt. Một vốn bốn lời. Nếu không, con đi hỏi tổ phụ, bá phụ của con, nếu bọn họ nguyện ý, ta sẽ giết đây?”

Lâm Cẩn Dung đứng dậy thi lễ: “Tạ Nhị thúc phụ, tổ phụ ta đã sớm nói qua, không được để con cháu Lâm gia tham dự kinh doanh.”

Lục Kiến Trung hít hai khẩu khí: “Vậy cũng thật tiếc nuôi a. Vậy nhóm con thì sao?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Mẫn Hành không có ở nhà, chuyện lớn như vậy ta không dám làm chủ.”

Nữ nhân âm hiểm khẩu thị tâm phi, Lục Kiến Trung vốn không thật sự quan tâm nàng rốt cuộc có làm hay không, mà là có mục đích khác, nhân tiện nói: “Nhị chất tức, ta có việc muốn nói với lão thái thái, con.....”

Lâm Cẩm Dung vội đứng dậy lui ra ngoài.

Xuân Nha thấy nàng nửa đường trở về, vội hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Cẩm Dung cầm quả bóng vải nhiều màu đùa với Nghị Lang: “Nhị lão gia có việc muốn nói với lão thái thái.” Nhất định là muốn dỗ lão thái thái lấy tiền ra để hắt đầu tư vào sinh ý của Mai Bảo Thanh, còn lo lắng nàng ở đó sẽ phá hư, kỳ thật nàng thật sự sẽ không làm như thế.

Lục Kiến Trung ba hoa chích choè nói một lúc, quỳ gối trước mặt Lục lão phu nhân thấp giọng cầu xin: “Nương, đó là một cơ hội tốt, tương lai vận chuyển hàng hóa trở về, cửa hàng của Tam đệ chúng ta cũng có thể bán, đối với mọi người đều có lợi.”

Lục lão phu nhân cúi mắt không nói, hồi lâu sau mới đáp: “Không được có chủ ý với Tam đệ con, không cho con vay tiền hắt, cũng không cho con bảo hắt theo con bỏ tiền ra. Hắt không thể so sánh với con và Đại ca con, ta và phụ thân con chỉ hy vọng hắt có thể giữ lại điền trang, thu được chút địa tô là đủ rồi. Tiền chung, ta được phụ thân con nhờ vả, thì sẽ giữ gìn cho hắt, phân chia vào tay huynh đệ các con, các con muốn làm cái gì, là chuyện của các con, ta không thể tự tiện đưa ra ình con dùng.”

Lục Kiến Trung trong lòng có tư vị nói không nên lời, run run miệng, chảy lệ nói: “Hóa ra mẫu thân vẫn đều đối đãi với con như thế? Sao con lại có chủ ý với Tam đệ chứ? Chuyện này nếu tham gia thì mọi người đều có lợi, làm sao lại là chuyện của một mình con được?”

Lục lão phu nhân thản nhiên nói: “Con hắt nên đối xử tốt với bọn họ. Nếu con thật sự cần, lấy vốn riêng của ta đi, ta cho con mượn.” Quay đầu mệnh lệnh Sa ma ma: “Lão Sa, lấy hai ngàn lượng bạc cho Nhị lão gia.” Lại hỏi Lục Kiến Trung: “Đủ không? Không đủ thì ta cũng không có nhiều.”

“Đa tạ mẫu thân, sao con có thể nhẫn tâm lấy tiền của mẫu thân? Con còn phải đưa cho lão nhân gia người mới đúng.” Lục Kiến Trung quy củ lui ra, một khi đã như vậy, cũng đừng trách hắt không khách khí, vì thế khi làm tang sự, bàn tay cũng vươn ra hành động.

379. Chương 382: Lục Luân

Trong nháy mắt liền bước vào tháng 11.

Buổi sáng đầu tháng 11, Lâm Cẩm Dung tỉnh lại, phát hiện thân mình nho nhỏ của Nghị Lang dính sát vào trong lòng nàng, nàng rõ ràng cảm giác được hôm nay so với ngày thường lạnh hơn rất nhiều. Nàng thật cẩn thận khoác áo đứng dậy, thay Nghị Lang dùm lại chăn, xốc lên trướng mạn, một chút bạch quang trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua khe hở trướng mạn chiếu vào, đúng là tuyết đã rơi.

Lâm Cẩm Dung ngửa đầu tựa vào đầu giường, không tiếng động thở dài, Lục Luân nên trở về rồi. Nàng nhớ mang máng, năm ấy Lục Luân trở về nhà, đó là vào một ngày tuyết rơi. Người Lục gia buổi sáng đi dọn dẹp tuyết trước linh đường, liền nhìn thấy Lục Luân mặc đồ tang vẫn không nhúc nhích một mình quỳ gối trước linh cữu của Lục lão ông.

Không có người biết hắt khi nào thì trở về, vào bằng cách nào, lại quỳ trước linh cữu của Lục lão ông bao lâu, sau đó Lục Luân “bạo bệnh” mà chết, trong bọn hạ nhân liền xuất hiện truyền thuyết, kỳ thật thời điểm hắt vừa về nhà cũng đã không thích hợp, lấy dính mấy thứ không sạch sẽ gì đó, sau đó bị quỷ hồn mang đi. Bằng không không có cách nào khác giải thích vì sao hắt không muốn kinh động bất kỳ ai, đột nhiên xuất hiện ở trước linh đường đây. Xuất phát từ nguyên nhân ám muội nào đó, Lục gia từ trên xuống dưới đều cam chịu cách nói này, sau đó đóng cửa từ chối tiếp khách.

Nhưng nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên gương mặt xanh tím im lặng, lạnh như băng nằm ở trong quan tài kia. Hắt sẽ không cười, sẽ không nghịch ngợm gây sự, cũng sẽ không ngại nàng phiền, hoặc là ngốc

nghech an ủi nàng nữa, loại tư vị này thật sự là khó chịu chi cực. Nghị Lang giật giật, muốn hất tung chăn ra, Lâm Cẩm Dung thở dài, sờ sờ đầu của hắn, thay hắn đắp lại chăn cho kín.

Cửa nhẹ nhàng vang một tiếng, Anh Đào nhẹ tay nhẹ chân tiến vào: “Thiếu phu nhân, người đã dậy chưa?” Còn chưa đợi cho Lâm Cẩm Dung trả lời, đã thấy Lâm Cẩm Dung ngồi dựa vào đầu giường, vì thế lộ ra một mỉm cười khoái hoạt: “Ngũ gia đã trở lại.”

Lâm Cẩm Dung không chế không được mà hết hồn. Nàng đột nhiên cảm thấy nàng không có gì nắm chắc, thậm chí có chút sợ hãi.

Anh Đào ôm quần áo lại đây hầu hạ Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Hôm qua ban đêm người canh giữ là Lục gia, nửa đêm về sáng thời điểm tuyết rơi, hắn lạnh chịu không nổi, liền đi ngủ. Sáng nay Khóa Nhi quét tuyết trước linh đường, liền phát hiện có người vẫn quỳ ở trước đó, không hề nhúc nhích, thất lực thẳng tắp. Còn tưởng rằng là Lục gia cơ. Vì biết thân thể Lục gia luôn yếu nhược, Khóa Nhi liền tiến lên khuyên nhủ, kết quả phát hiện là Ngũ gia! Nếu không phải sợ quấy nhiễu lão thái thái, đã sớm gây ồn ào rồi.”

Lâm Cẩm Dung vừa thay đồ, vấn tóc xong, Khang Thị cùng Đậu Nhi cũng thu thập chỉnh tề, lại đây chiếu cố Nghị Lang.

Thấy bên này có động tĩnh, Tổ Tâm vội tới nói: “Hôm qua lão thái thái vào lúc canh ba mới đi ngủ, lúc này còn chưa tỉnh lại, nô tỳ tới trước, thỉnh Nhị thiếu phu nhân tới xem, chờ đến khi lão thái thái tỉnh lại sau. Nô tỳ sẽ nói với bà một tiếng, chờ bà ổn định tinh thần rồi sẽ dẫn người vào.”

Lâm Cẩm Dung đáp ứng, mang theo Anh Đào cùng Phương Trúc đi tới linh đường. Dọc theo đường đi thấy nhiều người châu đầu ghé tai, đều đang nói về chuyện Lục Luân, Lục Thiện chạy vội tới, thấy Lâm Cẩm Dung, hỗn hỗn vỗ về ngực nói: “Nhị tẩu, tổ mẫu đã dậy chưa?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Chưa.”

Lục Thiện “Ài” một tiếng. Xoay người lại chạy, Lâm Cẩm Dung cầm cánh tay của hắn: “Đừng lỗ mãng, đệ muốn làm gì vậy? Lão thái thái thân thể không tốt, hôm qua ban đêm vào lúc canh ba mới ngủ, đừng vội quấy nhiễu bà!”

Lục Thiện gấp đến độ dậm chân: “Nhị bá phụ muốn đánh Ngũ ca! Mang theo cả cây gậy dài kia! Phụ thân ta lôi kéo không được, ta phải đi cầu tổ mẫu tới cứu hắn!”

Lục Luân đen thui mặt mày, ai đánh được hắn chứ! Lúc trước chính là tính tình như vậy. Hiện tại lịch lãm qua đi trở về nhà, càng không có ai có thể đánh hắn. Hắn cũng không phải là người thành thật, khi đó nàng mặc dù chưa từng gặp hắn sớm thế này, nhưng biết hắn sẽ không phải chịu đau nhiều. Lâm Cẩm Dung khuyên Lục Thiện: “Đệ đừng lỗ mãng như thế, có lẽ Nhị thúc phụ chỉ dọa Ngũ ca thôi. Lúc trước Ngũ ca đệ vô thanh vô tức rời đi. Chắc hắn sẽ không làm sao, chúng ta hãy đi trước nhìn xem, nếu thật sự muốn đánh, ta liền nói lão thái thái muốn gặp hắn. Giống như thế này, tội kinh hách tổ mẫu lại rơi vào trên đầu Ngũ ca đệ, sợ là đệ cũng bị đánh.”

Lục Thiện trong lòng tuy rằng không đồng ý cách nói của nàng, càng không nỡ để Lục Luân chịu khổ, nhưng hiểu được chỗ Lục lão phu nhân thật sự không thể tùy tiện quấy nhiễu, nhân tiện nói: “Nhị tẩu nói phải giữ chữ tín.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Đương nhiên, Ngũ ca đệ trở về, ta cũng thật cao hứng.”

Lục Thiện lúc này mới nhớ tới, ngày trước quan hệ của Lâm Cẩm Dung và Lục Luân cũng là vô cùng tốt, liền không hề lên tiếng, im lặng đi theo Lâm Cẩm Dung.

Còn chưa tới bên ngoài linh đường, chợt nghe thấy tiếng gầm gừ của Lục Kiến Trung, tiếng khóc của Tổng thị, tiếng mọi người khổ sở khuyên nhủ, lại có gì đó nện trên đất thùng thùng rung động. Lục Thiện thay đổi sắc mặt, bỏ lại Lâm Cẩm Dung nhanh chóng chạy về phía trước.

Lâm Cẩm Dung cũng nhanh hơn cước bộ, đi đến. Xa xa liền nhìn thấy bên ngoài linh đường vây quanh một đám người, trừ bỏ Nhị phòng, Tam phòng ra, còn có tộc nhân và hạ nhân của Lục gia, có người rũ bỏ vai không tiếng động cười cợt, có vài người thì tận tình khuyên bảo. Trên tuyết, Lục Kiến Trung giờ ột cây gậy

to bằng cánh tay người lớn, miệng thở ra khí trắng, giống như con quay đuối theo Lục Luân đánh, một bên truy, một bên mắng: “Nghịch tử! Súc sinh! Người còn dám trở về, hôm nay ta sẽ đánh chết kẻ bất hiếu như người ngay trước linh tiền của tổ phụ người.”

Hắn quá mức mập mạp, chạy hai cái phải dừng lại nghỉ, gậy gỗ mỗi lần đều có vẻ như rơi xuống trên người Lục Luân, nhưng mỗi lần đều nện xuống đất. Hắn vừa động, Lục Luân liền chạy lên phía trước, hắn dừng lại, Lục Luân cũng dừng lại, còn quay đầu khuyên hắn: “Phụ thân, người không thấy phiền lụy sao? Cho dù người muốn đánh ta xả giận, cũng chờ ta ở trước linh tiền của tổ phụ tẫn hiếu rồi đánh tiếp được không?”

Lục Kiến Trung mặt không thở nổi, dùng gậy gỗ để chống đỡ, thịt béo trên cằm run run, tức giận mắng hai người Lục Thiệu, Lục Kinh ở một bên xem náo nhiệt: “Hai người các người còn không bắt nghiệt súc kia cho ta? Trơ mắt nhìn hắn bất hiếu sao?”

Lục Thiệu nhìn nhìn Lục Luân, thẳng tắp quỳ xuống nền tuyết: “Phụ thân, Ngũ đệ nói đúng, cho dù là muốn dạy dỗ hắn, cũng chờ hắn tẫn hiếu với tổ phụ xong đã.”

Lục Kinh không nói một tiếng, cũng đi theo Lục Thiệu quỳ xuống.

Lục Kiến Trung gầm lên: “Lời ta nói các người cũng dám không nghe theo? Tổ phụ các người trước khi lâm chung vẫn nhớ đến hắn, chỉ sợ hắn tương lai không có cơm ăn, không có áo mặc, hắn có thể đến liếc mắt nhìn mặt tổ phụ một lần sao? Ta đánh chết súc sinh bất hiếu này!” Cây gậy xoay tròn hướng Lục Luân nện xuống, lần này Lục Luân không tránh né, cường ngạnh để hắn đánh vào trên lưng.

Một tiếng vang rõ, Lục Luân nằm xuống khóc rống.

Lục Kiến Trung còn muốn đánh tiếp, đã bị Lục Kiến Lập ôm lấy thắt lưng, quát: “Hài tử trở về là tốt rồi, huynh còn muốn đánh chết hắn sao?”

Lâm Cẩm Dung tiến lên trong suốt thi lễ: “Nhị thúc phụ, lão thái thái nghe nói Ngũ thúc đã trở lại, muốn hắn lập tức đến Vinh Cảnh cư.”

Lục Kiến Trung ném cây gậy đi, bày ra động tác muốn đá người: “Tiện súc sinh, hôm nay tạm tha cho người.”

Một cước này của hắn đương nhiên không thể đá vào người Lục Luân, chỉ bị bắm một tảng tuyết vụn, Lục Thiệu đi qua dùng sức lôi kéo Lục Luân: “Ngũ ca, tổ mẫu muốn gặp huynh, nhanh lên.”

Lục Luân cũng là rõ ràng, lau lệ, đối với linh vị của Lục lão ông vái 3 vái, đứng dậy, một tay dựa vào Lục Thiệu, nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, đẩy ra đám người đang xem náo nhiệt, xoay người đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung theo sau: “Vừa rồi có bị làm sao không?”

“Bất quá là gãi ngứa cho ta mà thôi, chỉ sợ hắn còn mệt hơn ta, trên người đau nhức vài ngày mới hồi phục.” Lục Luân hướng Lâm Cẩm Dung cười, hé ra mặt đen bóng nổi bật dưới nền tuyết trắng cùng đồ tang, trông giống như con nhím dựng thẳng lông lên vậy.

Lâm Cẩm Dung nhìn không được “Xì” cười: “Nhìn xem đệ đen thùi thành bộ dạng gì rồi! Đệ lại mặc y phục đen xì, ban đêm có làm trộm cũng không có người nhìn thấy đâu.” Vừa nói, vừa cẩn thận đánh giá thần sắc Lục Luân.

Lục Luân ánh mắt lóe lóe, cười nói: “Không còn cách nào khác, vốn đã đen rồi, ngày ngày dãi nắng dầm mưa, trắng trẻo càng chạy biến mất tăm.”

Lục Thiệu đau lòng kéo tay hắn: “Ngũ ca, mấy năm nay huynh đi đâu vậy? Là làm cái gì? Nhìn xem tay của huynh này! Mỗi ngày huynh đều trèo cây sao?”

Lâm Cẩm Dung hé mắt nhìn lại, trên tay Lục Luân đầy vết chai, lại vừa thấy, trên cổ tay có một vết sẹo màu hồng. Còn chưa kịp nhìn rõ ràng, Lục Luân đã nhanh chóng thu tay về, hạ tay áo xuống, đẩy Lục Thiệu một cái, nhẹ nhàng chụp vào ót của hắn: “Nhiều người ở đây, còn như vậy ngầy ngầy méo mó, do dự, sao đệ không có chút tiến bộ thế!”

Lục Thiệu tức giận đến mặt đỏ bừng: “Rõ ràng là huynh dựa vào ta! Ngũ ca đã ngoan, sao huynh không nói đạo lý vậy? Uống phỉ ta sợ huynh bị đánh, chạy qua chạy lại.”

Lục Luân nửa điểm thần sắc xấu hổ đều không có, vươn tay nhẹ nhàng túm áo Lục Thiện, nhẹ nhàng nhấc lên, Lục Thiện hai chân liền rời khỏi mặt đất. Vài nha hoàn ma ma chung quanh đều ha ha cười ra tiếng, Lục Thiện không khỏi khí hận, dùng sức vung loạn chân mắng: “Hắc mập mập, buông, xứng đáng bị đánh mà! Lại bắt nạt ta!”

“Hoàn hảo, có tiến bộ, không ngay lập tức khóc lóc.” Lục Luân đưa tay buông lỏng, không chờ Lục Thiện đứng vững, lại ôm hấn dùng sức vỗ lên lưng: “Đệ tuổi còn trẻ, mà đã cúi đầu còng lưng, đệ có bệnh sao, khó coi chết đi được!”

Lục Thiện nén giận đứng thẳng, thẳng thắn thất lưng, mắng: “Ta không chấp nhận với kẻ dã man không nói lý lẽ như huynh.”

Lục Luân cọt nhả: “A, vậy đệ nhận thức được hết sao? Nói cho ta nghe một chút?”

Lục Thiện trừng mắt nhìn hấn một cái, cố làm ra vẻ sửa tay áo: “Ta sợ huynh sao! Năm sau ta sẽ đi thi thử.”

Lục Luân đột nhiên trầm mặc, xoa xoa đầu của hấn, nói giọng khàn khàn: “Đọc sách cho tốt, đừng cô phụ kỳ vọng của tổ phụ.”

Lục Thiện cũng đi theo trầm mặc, hai huynh đệ im lặng đi theo phía sau Lâm Cẩn Dung, cúi đầu đi về phía trước.

Đi được mấy chục bước, Lục Luân thấp giọng hỏi Lâm Cẩn Dung: “Tổ phụ không phải chịu nhiều khổ sở chứ?”

“Hoàn hảo.” Lâm Cẩn Dung đang muốn tìm chút lời an ủi Lục Luân, đã thấy Lục Luân nhướn thẳng lông mày, vỗ một cái vào người Lục Thiện trong lúc lơ đãng đã còng thất lưng, mắng: “Lại còng lưng rồi! Đệ cẩn thận, ta nhìn thấy một lần thì sẽ đánh một lần nha!”

380. Chương 383: Lí Do Thoái Thác

Lục Thiện bị Lục Luân đánh cho oa oa kêu, nhưng vẫn bám ở bên cạnh hấn luyến tiếc không nỡ rời đi, lặp lại truy vấn: “Rốt cuộc huynh đi đâu vậy, không phải tông quân rồi sao? Tại sao đã trở lại, còn biết chuyện ở trong nhà?”

Lục Luân buồn thanh hờn dỗi nói: “Lúc ấy ta đi Khắc châu, bởi vì cơ duyên xảo hợp, vừa mới gặp Hùng tướng quân của chúng ta, liền trở thành thân binh của hấn, lần này là theo hấn đến Thái Minh phủ, vừa vặn nghe nói đến chuyện này, ta liền nói với hấn, hấn cho ta trở về để chịu tang.”

Lâm Cẩn Dung liếc Lục Luân một cái. Ngay cả lí do thoái thác đều giống như đúc với kiếp trước, nhưng trên thực tế, làm sao có chuyện khéo như vậy? Cũng chỉ có thể lừa được Lục Thiện mà thôi.

Lục Thiện không hề nghi ngờ: “Vậy thật tốt a, huynh có thể ở lại nhà bao lâu?”

Lục Luân giương mắt nhìn tuyết đọng trên ngọn cây, thấp giọng nói: “Cũng phải nhìn tổ phụ lạc táng đã. Ta thật sự rất có lỗi với lão nhân gia người.”

Lâm Cẩn Dung khuyên nhủ: “Cũng đừng quá để tâm, sự tình phát sinh đột ngột, Đại bá phụ, Nhị ca, Đại ca, Lục đệ của đệ lúc ấy đều ở bên ngoài, cũng không khỏi phải gấp gấp trở về. Tổ phụ chỉ cần biết rằng đệ vẫn sống tốt, không làm xằng làm bậy, thì người cũng an tâm rồi.”

Lục Luân cúi mắt “Ngô” một tiếng.

Lâm Cẩn Dung lại nói: “Tổ phụ cố ý để lại một gian cửa hàng ở Thái Minh phủ cho đệ, sợ đệ tương lai không có cơm ăn áo mặc.”

Lục Luân lại “Ngô” một tiếng, nghiêng mặt đi, không nói gì cả. Lâm Cẩn Dung nhìn qua, chỉ thấy hấn lại đỏ đôi mắt, bất quá là cố nén mà thôi, liền khe khẽ thở dài, không cần phải nhiều lời nữa.

Lục Thiện trấn an, vỗ vỗ đầu vai Lục Luân, ôn hòa nói: “Ngũ ca, huynh còn chưa biết đúng không, chúng ta có thêm hai chất nhi và một chất nữ nhi.”

Lục Luân nhăn tình sáng lên, giương mắt nhìn Lâm Cẩm Dung: “Có phải vậy hay không?”

Lâm Cẩm Dung cười: “Đúng, Nghị Lang đang ở ngay tại Vinh Cảnh cư, để ta bế ra cho đệ xem.”

Lục Thiện liền cười: “Nghị Lang rất thích đùa, lá gan thật lớn.” Nói xong lại vụng trộm nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, thấy Lâm Cẩm Dung dường như không để ý, liền cũng buông lỏng bả vai.

Lục Luân nói: “Ta đã nghe nói chuyện Nhị ca, Nhị tẩu, chúc mừng tẩu và Nhị ca. Chỉ tiếc.....” Chỉ tiếc mới qua một năm an lành đã phải trở về.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên là hiểu được ý hẩn nói đáng tiếc là gì, liền cười đáp: “Cũng không sao, hiện tại không giống như lúc trước nữa, thời điểm gian nan nhất đã đi qua, ngày sẽ tốt hơn.” Đã phân chia tài sản, nàng đã thông suốt, lại có Nghị Lang tất nhiên là so với từ trước tốt hơn rất nhiều. Hiện tại nàng phải thực hiện 3 chuyện mấu chốt, thứ nhất là giải quyết việc sinh tử của Lục Luân, thứ hai là xây dựng nhà tình nghĩa, thứ ba là hết sức mang theo người nhà thoát khỏi tai ương. Lục Luân gật gật đầu: “Đúng, ngày trôi qua sẽ tốt đẹp hơn.”

Khi nói chuyện, đến Vinh Cảnh cư, Lục Luân có chút kích động, khẩn cấp muốn bỏ lại Lâm Cẩm Dung và Lục Thiện xông vào bên trong, Lâm Cẩm Dung vội ngăn hẩn lại: “Lão thái thái thân mình đã suy sụp, chịu không nổi mọi kích thích dù là vui mừng hay đau buồn, bà còn chưa biết đệ đã trở lại, chờ ta đi vào trước nhìn xem, ta gọi đệ, đệ lại tiến vào.”

Lục Luân ngẩn ra, ngoan ngoãn đứng ở dưới hành lang.

Lâm Cẩm Dung đi vào trong phòng, Tổ Tâm đang hầu hạ Lục lão phu nhân uống thuốc, thấy nàng tiến vào, vội cười nói: “Lão thái thái, Nhị thiếu phu nhân đến.”

Lời còn chưa dứt, Lục lão phu nhân liền nhìn về phía sau Lâm Cẩm Dung: “Ngũ lang đâu?”

Lâm Cẩm Dung vội đáp: “Sợ quấy nhiễu người nên đang ở bên ngoài. Tổ mẫu, người trăm ngàn lần phải đáp ứng tôn tức, thấy Ngũ lang thì cứ từ từ nói chuyện, không cần cấp, bằng không Ngũ lang sẽ khổ sở.”

Lục lão phu nhân thở hổn hển: “Ta biết, mau gọi hẩn vào!”

Lâm Cẩm Dung lại xoay người đi ra ngoài gọi Lục Luân: “Thời điểm nói chuyện thì để ý chút, đừng nhắc tới chuyện thương tâm.”

Lục Luân bất chấp đáp ứng nàng, đỏ mắt đi vài bước, quỳ rạp xuống trước mặt Lục lão phu nhân, dập đầu, khóc nói: “Tôn nhi bất hiếu, khiến tổ mẫu phải quan tâm rồi.”

Lục lão phu nhân nói sẽ không kích động, đến lúc này lại nhịn không được nhớ tới Lục lão ông, thương tâm cầm quả trứng đánh Lục Luân hai cái, khóc mắng: “Ngươi là kẻ bất hiếu! Chỉ lo tự do khoái hoạt của bản thân, lại quên mất hai lão già cả này thường xuyên lo lắng hãi hùng vì ngươi! Đáng thương cho tổ phụ ngươi, ngay cả việc ngươi sống hay chết cũng không biết!”

Lục Luân bò lên, ôm lấy hai chân Lục lão phu nhân, ngửa mặt nhìn bà, rơi lệ đầy mặt: “Tôn nhi bất hiếu, tổ mẫu bớt giận.”

Lâm Cẩm Dung tiến lên khuyên một lúc, tổ tôn hai người khó khăn dừng lại lệ, Sa ma ma nâng ghế tới cho Lục Luân ngồi, Lục Luân không ngồi, mà an vị ở ghế nhỏ ngay trước tháp của Lục lão phu nhân, xoa bóp hai đầu gối của Lục lão phu nhân, nói: “Ta ngồi đây với tổ mẫu.”

Lục lão phu nhân vừa tức giận vừa buồn cười, dùng sức xia vào cái trán đen bóng của hẩn, mắng: “Đứng lên! Hơn hai mươi tuổi rồi mà còn như vậy, giống bộ dáng gì nữa!” Mắng thì mắng, trong giọng nói lại tràn đầy vui mừng.

Lục Luân cười cười, da mặt dày nói: “Cũng không có bao nhiêu cơ hội để da mặt dày ở trước mặt tổ mẫu, để tôn nhi tận hiếu.”

Lục lão phu nhân miễn cảm nghe ra ý tứ của hẩn, lập tức nhú mày nói: “Như thế nào? Con còn muốn đi?”

Lục Luân mím môi, thấp giọng nhắc lại lý do đã nói qua với Lục Thiện, Lâm Cẩm Dung: “Chờ hậu sự của tổ phụ xong xuôi, cuối cùng con vẫn phải trở về đó, không thể trì hoãn.”

Lục lão phu nhân im lặng sau một lúc lâu, nghiêng đầu nhẹ nhàng lau một chút khóe mắt.

Lục Luân vốn là sợ bà sống chết giữ hẩn lại, thấy bà cái gì cũng không nói, chỉ im lặng lau lệ, trong lòng lại càng khó chịu, nhưng làm ra vẻ không nhìn thấy, nhìn quanh trái phải: “Con sóc mập kia đâu rồi? Sao không thấy? Không phải mọi người làm mất nó rồi chứ?”

Lục lão phu nhân vỗ mạnh đầu của hẩn, mắng: “Xú tiểu tử! Người chỉ nhớ kỹ sóc của mình thôi! Nói thật cho người biết, người bỏ đi, tổ phụ người tức giận, liền ném nó đi rồi.”

Lục Luân ánh mắt buồn bã, nghẹn ngào nói: “Tổ mẫu, tổ mẫu, tôn nhi bất hiếu, ngày sau sẽ luôn thường xuyên về thăm người.”

Lục lão phu nhân hàm chứa lệ, vỗ về lưng hẩn, thở dài: “Con lớn rồi, tự đi tìm tiền đồ của mình đi.”

Sa ma ma cầm canh nóng đi lên, khuyên nhủ: “Lão thái thái, Ngũ gia về nhà, lại có tiền đồ, là chuyện tốt, lão thái thái nhanh thu lệ thôi. Sau đó Ngũ gia đến trước linh tiền của lão thái gia trò chuyện, cũng để lão thái gia yên tâm.”

Lục lão phu nhân cố gắng lên tinh thần, buộc Lục Luân ngồi lên ghế, hỏi han vài câu.

Lục Luân tìm chút chuyện râu ria, thoải mái khoái hoạt kể cho bà nghe, ức khí của Lục lão phu nhân giảm đi không ít. Khi nói chuyện, Lục gia lão cô phu nhân chạy lại đây, đám người Lục Kiến Trung an bài thích đáng chuyện bên ngoài, cũng đi vào Vinh Cảnh cư, mọi người vây quanh Lục Luân ở giữa, người một lời, ta một lời, hỏi lấy hỏi để, Lục Luân bình tĩnh nhất nhất trả lời cẩn thận.

Lục Kiến Trung nghe thấy hẩn được tướng quân thưởng thức, coi như tiền đồ vô lượng, trong lòng cũng thật cao hứng, trước mặt chúng thân thích, vượt râu giả vờ giả vịt nói: “Nếu lúc trước con nghe lời tổ phụ con, cố gắng khảo thí vô cử, tiền đồ cũng sẽ rất tốt.”

Lục Luân liếc mắt xem thường, nhưng cũng không nói thẳng tình hình thực tế trước mặt mọi người.

Lục Kiến Trung nhận ra sự khinh thường cùng bất kính của hẩn, trong lòng âm thầm căm tức, nhưng cũng không muốn mắng mỏ hẩn trước mặt mọi người.

Tổng thị cái gì cũng không nói, cũng chỉ ôn nhu nhìn Lục Luân, vẻ mặt vừa lòng cùng chờ mong. Ai nói chỉ có lão Đại gia mới có tiền đồ? Con trai của nàng cũng là người đặc lực, tùy tiện chạy ra chạy vào có thể được tướng quân thưởng thức, tuy rằng gian nguy, nhưng ngày sau nếu có thể lập hạ chiến công, cũng rất phong quang.

Lâm Cẩm Dung ở một bên âm thầm thở dài. Giờ phút này cả nhà nhìn Lục Luân đều coi như là một đóa hoa tươi, một khi tình hình thực tế bại lộ, sẽ coi hẩn là mãnh thú hồng thủy, mỗi người tránh né không kịp, chỉ sợ bị hẩn liên lụy.

Tất cả mọi người có chuyện, cùng một chỗ tụ tập hơn nửa canh giờ liền đứng dậy cáo từ, đi làm việc đã phân công. Lục Kiến Trung phụng phịu phân phó Lục Luân: “Con đi theo ta!”

Lục lão phu nhân nói: “Hẩn trở về là tốt rồi, không cho con đánh hẩn!”

Lục Kiến Trung cười làm lạnh nói: “Mẫu thân, con muốn bảo hẩn đi đập đầu tận hiếu với phụ thân, để phụ thân ở dưới suối vàng có biết, không phải lo lắng cho hẩn nữa.”

Lục lão phu nhân liền dương dương tự đắc: “Ngũ lang con đi đi.”

Lục Luân ủ rũ cúi đầu theo Lục Kiến Trung rời đi, đi tới cửa, quay đầu hướng Lâm Cẩm Dung nháy mắt, Lâm Cẩm Dung hiểu ý, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Sau giữa trưa, Lục lão phu nhân theo thường lệ muốn ngủ trưa, Lâm Cẩm Dung đang hầu hạ bà cởi áo, chợt nghe sương phòng bên trái truyền đến tiếng khóc của Nghị Lang.

Lục lão phu nhân tâm tình đang tốt nói: “Mau đi xem một chút là làm sao? Hài tử này hai ngày nay có chút không ngoan, nên chăm sóc cho tốt.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Hắn đang mọc răng, có chút nóng lên không thoải mái thôi.” Nói xong vội vàng trở về sương phòng. Trong sương phòng đang rất náo nhiệt, Nghị Lang chỉ để ý nhếch miệng khóc lớn, xấu tính đem món đồ chơi Đậu Nhi đưa qua ném xuống đất.

Phan thị rất sợ Lâm Cẩm Dung trách nàng không chăm sóc hài tử tốt, vội vàng giải thích: “Hôm nay tuyết rơi, bên ngoài ẩm ướt lạnh lẽo, nô tỳ không dám mang Nghị Lang xuất môn, chỉ lấy chút món đồ chơi dỗ hắn. Vậy mà lại chọc hắn giận.”

“Hắn mọc răng, đại để cũng có chút không thoải mái.” Lâm Cẩm Dung vươn tay tiếp nhận Nghị Lang, Nghị Lang chỉ để ý khóc lớn, dù thế nào cũng không dỗ được. Lâm Cẩm Dung bất đắc dĩ, đành phải gọi người bao chắn nhỏ quanh hắn, tính dẫn hắn đi ra ngoài dạo một vòng. Quả nhiên chắn nhỏ mới bao quanh trên người hắn, hắn liền ngừng tiếng khóc, chỉ thấp giọng nức nở.

Lâm Cẩm Dung bế hắn xuất môn, thấp giọng oán giận nói: “Tiểu tử tông, ngày bé tính tình đã khó chơi thế này, tương lai phải làm sao bây giờ?”

Nghị Lang giống như nghe hiểu, ở trong lòng nàng nằm úp sấp rầm rì hai tiếng, khiến đám người Lâm Cẩm Dung nở nụ cười.

Đoàn người ở trong vườn dạo qua một vòng, Lâm Cẩm Dung thấy Nghị Lang mệt mỏi, liền thấp giọng phân phó Phan thị: “Được rồi, chúng ta trở về.” Mới xoay người, đã thấy Lâm Ngọc Trân được Phương Linh và Phương ma ma nâng đỡ lại đây, mắng: “Trời lạnh như thế, con ôm hắn ra ngoài làm cái gì!”

Lâm Cẩm Dung nói: “Hắn khóc lóc quá, không thể không đi dạo một chút.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Hắn hiểu được cái gì? Ta nói con cũng quá sùng nịch hắn rồi! Ngày bé đã như thế, lớn lên phải làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Dung mặc kệ nàng, rũ mắt không nói.

“Ta ôm một cái, tiểu chất nhi.” Chính là Lục Luân bỗng dưng vươn ra một đôi tay, vững vàng tiếp nhận Nghị Lang, tâm tình tốt nhìn Lâm Ngọc Trân cười: “Đại bá mẫu, vừa rồi ta đến thỉnh an người, nhưng không gặp được người.”

Lâm Ngọc Trân thấy hắn, liền thu liễm thần sắc, cao thấp đánh giá hắn một phen, cười nói: “Trở về là tốt rồi.” Nghiêm túc phân phó Lâm Cẩm Dung: “Nhanh ôm trở về, đừng để gió thổi lạnh.” Chỉ nói hai ba câu rồi rời đi.

Lục Luân nhìn theo bóng dáng Lâm Ngọc Trân, quay đầu hướng Lâm Cẩm Dung cười: “Vẫn là bộ dáng đó.”

381. Chương 384: Sơ Hở

Ai biết Lâm Ngọc Trân này lại tức giận chỗ nào đây? Tính tình của Lâm Ngọc Trân, từ trước đến nay hễ tức giận với người khác, thì nhất định phải phát tiết, bảo nàng nhẫn nhịn, thật giống như muốn giết nàng vậy. Lâm Cẩm Dung cười một cái, quảng chuyện này sang một bên, cùng Lục Luân vừa dạo bộ vừa đàm luận.

Lục Luân nghe nàng nói qua tình hình, cảm thán một hồi, đem Nghị Lang trả lại Phan thị, nói: “Hắn buồn ngủ rồi, ta muốn chơi đùa với hắn cũng không được. Đây là lễ gặp mặt, chờ hắn lớn lên thì cho chơi sau.” Vừa nói vừa từ trong lòng lấy khối ngọc bội làm bằng dương chi bạch ngọc hình cỏ linh chi, dễ dàng ném gọn vào trong lòng Đậu Nhi.

Đậu Nhi cuống quýt bắt được, đưa cho Lâm Cẩm Dung xem, Lâm Cẩm Dung nghiêng mắt nhìn, thấy khối ngọc bội này chất ngọc không chỉ ôn nhuận, chạm trổ cũng rất đẹp, hiểu được giá trị xa xỉ, nhưng bộ dạng này của Lục Luân, đúng là nửa điểm không thềm để ý, trong lòng không khỏi hơi hơi tức giận, hàm chứa cười chậm rì rì nhìn chằm chằm Lục Luân nói: “Ngũ thúc, lại nói tiếp, ta ở kinh thành vừa mới quen một vị họ Chu phu nhân, nhi tử nhà nàng ở Khắc châu làm phụ tá cho Hùng tướng quân của đệ, tên là Chu Anh, tự Mục Thanh, nói vậy hắn là đệ cũng biết.”

Nàng mặc dù không biết vị tướng quân ở Khắc châu này có thật sự mang họ Hùng hay không, nhưng nghĩ đến Lục Luân muốn gạt không chỉ một người, tất nhiên đã chuẩn bị chu đáo, tìm hiểu rõ ràng, cho nên hẳn đã đi qua Khắc châu, tướng quân này nhất định họ Hùng, tình huống đại khái ở Khắc châu hẳn nhất định là biết. Nhưng nếu nàng nhắc tới một nhân vật nhỏ này, chắc gì hẳn đã biết.

Lục Luân muốn nói bản thân không biết người này, nhưng không thể nào nói nổi, hẳn mượn thân phận thân binh của tướng quân, sao có thể không biết phụ tá của tướng quân đây; Nếu nói quen, lại bị Lâm Cẩm Dung hỏi thăm, trả lời qua lại có chỗ không đồng nhất thì sao. Vòng vo đảo mắt, ha ha cười: “Đương nhiên có biết. Bất quá tính tình hẳn quái gở, không thích ở chung một chỗ với chúng ta.” Hẳn nghĩ rằng, đây đúng là câu trả lời vạn vô nhất thất, triều đại trọng văn khinh võ, không câu nệ người đọc sách thanh cao, mà đa số đều khinh thường quân nhân.

Lâm Cẩm Dung cười, thấp giọng nói: “Mẫu thân hẳn cũng nói hẳn có chút thanh cao.”

Thấy mình nói trúng, Lục Luân vui vẻ: “Đúng là hẳn là người đọc sách a, đương nhiên khinh thường mấy người thô lậu như chúng ta.” Thêm mắm thêm muối vài chuyện, thấy Lâm Cẩm Dung coi như hứng thú nghe, liền ngầm nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Cẩm Dung chờ hẳn nói phét xong, rồi tiếp lời: “Nghe rất hay, thực phần khích.”

“Ách.....” Lục Luân cước bộ một chút, nhú mào cẩn thận đánh giá thần sắc Lâm Cẩm Dung: “Rất hay? Thực phần khích?” Cái gì gọi là nghe rất hay, thực phần khích đây, giống nhau là đánh giá kỹ nhân đang ca diễn vậy.

Lâm Cẩm Dung hướng hẳn cười: “Không phải vậy sao. Hai năm không gặp, tài ăn nói của Ngũ ca tiến bộ rất nhiều. Khiến người ta nghe thấy mà như lạc vào cảnh giới kỳ lạ.” Rồi lại dừng một chút: “Ngũ ca khuya khoắt treo tường vào, lại ở linh đường quỳ hồi lâu, chắc là cực kỳ mệt mỏi, đi ăn gì đó rồi nghỉ ngơi một chút.” Nói xong không nhìn Lục Luân, mang theo đám người Phan thị rời đi.

Tại sao đột nhiên thay đổi? Hẳn nói sai cái gì sao? Lâm Cẩm Dung từ lúc gả vào cửa đều chỉ gọi hẳn là Ngũ thúc hoặc là Ngũ đệ, ngẫu nhiên gọi một tiếng Ngũ ca, hoặc chính là nàng có chuyện muốn khuyên nhủ hẳn hoặc là đang mất hứng. Lục Luân đứng trong tuyết lẳng lẳng nhìn bóng dáng Lâm Cẩm Dung, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp. Đợi đến khi nghĩ đến một chuyện, đột nhiên rung mình, toàn thân tóc gáy đều dựng thẳng lên, là chỗ nào lộ ra sơ hở chứ? Vô số giọt mồ hôi từ lỗ chân lông trên người Lục Luân túa ra. Đang lúc rối rắm, chợt nghe phía sau có người hòa nhã nói: “Đây không phải Ngũ thúc sao?” Người đến là Khang Thị.

Lục Luân vội thu liễm tâm thần, cung kính hành lễ với Khang Thị: “Gặp qua Tam tẩu.”

“Không cần đa lễ.” Khang Thị liếc mi nghiêm túc đánh giá Lục Luân một phen, thấy hẳn tuy rằng coi như đen thùi lỗ mông, nhưng cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, vẻ mặt tôn kính cùng kính cẩn so với Lục Thiệu cùng Lục Kinh càng thêm phần hàm hậu, trong lòng thần nhiên đã có vài phần hảo cảm, cười nói: “Vừa rồi đã phân phó hạ nhân thu dọn sân viện của Ngũ thúc, lại bảo phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, vốn không biết Ngũ thúc thích ăn cái gì, hiện tại trong nhà tình huống cũng đặc thù cho nên nên liền tự chủ trương sai người làm, nếu có chỗ nào không chu toàn, thỉnh Ngũ thúc thứ lỗi.”

Lục Luân vội thở dài đa tạ nàng: “Đa tạ Tam tẩu, làm phiền tẩu. Có cái gì thì ăn cái đó, nóng sốt là được.” Hiện nay cả nhà ăn chay, có thể làm được món gì mà hẳn thích ăn chứ? Hẳn hiểu được mà.

Khang Thị nói lời cáo từ, Lục Luân gọi nàng lại: “Tam tẩu, còn mời tẩu nói với Tam ca một tiếng, buổi tối ta sẽ qua thăm chất nhi của ta.”

“Được.” Khang Thị gật gù đầu, thấy Lục Luân rời đi, quay đầu cùng Diệp ma ma bên người theo của hồi môn gả vào đây nói: “Đều nói vị Ngũ gia này bất hảo không hiểu chuyện, ta lại thấy rất chu đáo có lễ, cũng không giống như hạng người gian xảo.”

Diệp ma ma cười nói: “Đúng là rất biết lễ tiết.” Lại bổ sung một câu: “Lúc trước nghe bọn nha hoàn thổi phồng, nói là hẳn ngày bé và Nhị thiếu phu nhân là huynh muội tương xứng. Lại luôn chơi đùa với Lục gia, thường xuyên đi đầu đều mang Lục gia theo. Ngày bé, ngay cả lão thái gia Lục gia cũng không nghe, chỉ nghe lời một mình hẳn.”

Quan hệ giữa Lâm Cẩm Dung, Lục Thiện cùng Lục Thiệu, Lục Kinh cũng không tốt, lại cùng Lục Luân ở chung hòa hợp, cảm tình rất tốt. Đầu là tôn tử, Lục lão ông cũng đã phân chia tài sản, duy độc chỉ nhớ kỹ một mình Lục Luân. Điều này chứng tỏ cái gì? Nếu vậy Lục Luân hẳn là người thật sự trung hậu công chính, Khang Thị âm thầm ghi tạc trong lòng, phân phó Diệp ma ma: “Phân phó xuống, nhất định phải hầu hạ Ngũ gia cho tốt.”

Lại nói Lâm Cẩm Dung trở lại Vinh Cảnh cư, Phương Trúc đang đứng ở hành lang cùng Phương Linh thấp giọng nói chuyện, thấy nàng tiến vào liền ngừng nghị luận, từ xa đối với nàng hành lễ. Lâm Cẩm Dung gật gật đầu, bế Nghị Lang vào nhà an trí. Mới đêm Nghị Lang an bài thỏa đáng, Phương Trúc liền vén màn tiến vào, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Đại lão gia sắp về đến đây.”

Tư thế này là muốn kể chút chuyện, Lâm Cẩm Dung ý bảo Song Toàn: “Đặt một ghế con cạnh chậu than cho Lưu tẩu tử ngồi (gọi Lưu tẩu tử vì phu gia của Phương Trúc họ Lưu), lại pha một chén trà ngon đem lên.”

Song Toàn cười hì hì đáp ứng, lưu loát mang thêm một đĩa bánh hạt dẻ.

“Ta thiếu phu nhân.” Phương Trúc ở chỗ Lâm Cẩm Dung từ trước đến nay đều nhận được lễ ngộ, hơi nghiêng mình ngồi xuống, cười nói: “Đại phu nhân sáng sớm đã nhận được tin, Đại lão gia mang theo vài vị di nương, hơn mười ngày trước đã lên thuyền, đánh giá cao thấp gần nhất là ba, bốn ngày nữa sẽ về tới nơi. Lúc này để lại một vị di nương cùng quần sự thu thập hành lý, phải 6, 7 ngày mới đến nơi.” Dè dặt thanh âm nói: “Phu nhân mới thu được tin, liền ném một bát trà, hai ngày nay thiếu phu nhân nên dụng tâm chút. Ý tứ của Phương ma ma, là muốn thỉnh thiếu phu nhân đi khuyên nhủ phu nhân, đừng để người ta chê cười.”

Cho nên Lâm Ngọc Trân lúc trước mới có thể soi mói nàng, tìm nàng phát giận. Lâm Cẩm Dung tất nhiên là biết Lục Kiến Tân cơ thiếp rất nhiều, năm đó Lục Kiến Tân trước mang theo hai tiểu thiếp trở về, một người so với một người lại càng thanh xuân mỹ mạo, còn kém hơn nàng mấy tuổi, đây đều là hai tiểu thiếp được sủng ái nhất, nhưng đợi đến khi vị Hà di nương phụ trách thu thập này nọ, áp giải gia sản đến đây, mọi người mới biết rốt cuộc ai mới là người chiếm trọn trái tim của Lục Đại lão gia.

Lâm Ngọc Trân cùng Lục Đại lão gia tách ra nhiều năm, quan hệ xa lạ rất nhiều, vốn có oán hận chất chứa còn chưa tiêu tan, nay lại thêm ba cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, tất nhiên là vừa hận vừa đau. Tuy đang lúc tận hiếu, Lục Kiến Tân cũng không thể làm cái gì, nhưng cũng sinh ra rất nhiều việc, biến thành gà chó không yên.

Lâm Cẩm Dung thu hồi suy nghĩ, chống cằm nói: “Ta đã biết. Nhị gia bên kia có thư gì không?”

Phương Trúc lắc đầu: “Không có. Nhưng nô tỳ đoán, trên đường đi Nhị gia cũng sẽ không chậm trễ tại trạm dịch bao nhiêu, có thư hay không có thư đều giống nhau, chỉ sợ cũng chính là chuyện mấy ngày nữa thôi.”

Lâm Cẩm Dung quên đi tính toán, tin tức Lục lão ông mất là vào ngày 30 tháng 9 được gửi ra ngoài, dựa theo tốc độ lúc trước của Lục Giam, ngoài việc ở kinh thành bàn giao sự vụ ra, có lẽ chỉ trong vòng 40 ngày, nay cũng đã là 34 ngày rồi, nghĩ đến hơn phân nửa mấy ngày nữa người sẽ trở về. Liền phân phó Phương Trúc: “Người an bài một chút, thu thập sân viện thích đáng, tuy rằng chưa có người ở, nhưng không thể bỏ lửa, nước ấm cũng phải tùy thời chuẩn bị, lại lấy hai bộ đồ tang sẵn ra.”

“Vâng, thiếu phu nhân yên tâm, nô tỳ đi an bài.” Phương Trúc đáp ứng, rời đi làm việc.

Lâm Cẩm Dung đi đến phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy Phương Linh đang đứng ở đó, đoán Lâm Ngọc Trân đại để còn đang cầu nhàu khóc lóc kể lể với lão thái thái, liền ngồi trở lại cạnh chậu than, cầm bao gối đầu làm cho Lục Giam tinh tế thêm thừa.

Lại qua thời gian uống một chén trà, chỉ nghe bên ngoài tiếng bước chân vang lên, Song Phúc ở ngoài màn nói: “Thiếu phu nhân, Đại phu nhân đến đây.”

Lâm Cẩm Dung vội buông việc thừa thừa, đứng dậy nghênh đón Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân ánh mắt ửng đỏ, trên mặt vẫn mang theo thần sắc giận dữ, không nói được một lời đi vào. Phương ma ma gắt gao đi theo phía sau, liềm mạng hướng Lâm Cẩm Dung nháy mắt.

Lâm Ngọc Trân ngồi xuống bên cạnh chậu than, ánh mắt đảo qua, Phương ma ma liền thở dài, phân phó nhóm tiểu nha hoàn: “Đều đi ra ngoài.” Bản thân thì đóng cửa lại đứng đó canh.

Lâm Cẩm Dung tự tay dâng trà cho Lâm Ngọc Trân: “Cô cô đây là làm sao vậy?”

Lâm Ngọc Trân nói: “Ta không uống, mới uống đầy một bụng nước từ chỗ của lão thái thái.” Cũng là nàng hướng lão thái thái oán giận Lục Kiến Tân không biết sự, vội về chịu tang cũng muốn mang theo cơ thiếp, không sợ người ta chê cười sao, vì vậy không muốn an bài chỗ ăn ở, Lục lão phu nhân không muốn nghe, chỉ bảo nàng uống nước.

Lâm Cẩm Dung thấy nàng không uống, liền đặt chén trà xuống, im lặng đứng ở một bên, chờ nàng mở miệng.

Lâm Ngọc Trân chậm chạp không nói, thật lâu sau hít một tiếng, nói: “Ta đây là đời trước đã tạo nghiệt mà.” Nói xong là chẳng rơi lệ, lại không chịu cho Lâm Cẩm Dung thấy, nghiêng mặt, rút khăn tay ra lặng lẽ lau mắt.

Lâm Cẩm Dung vò một cái khăn nóng, im lặng đưa qua. Lâm Ngọc Trân tiếp nhận, lau hai cái, không thể không được, đem mặt vùi vào trong khăn, cắn chặt răng, toàn thân run rẩy.

Lâm Cẩm Dung do dự một lát, nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng Lâm Ngọc Trân. Muốn nói an ủi, nàng thật sự là nói không nên lời, loại chuyện này, dù gì cũng không thể an ủi.

Phương ma ma nghe được thanh âm, khẩn trương lộ đầu vào, rồi lại lui ra ngoài.

Tính tình của Lâm Ngọc Trân rất kiên cường, rất nhanh liền nhịn xuống, đã có chút ngượng ngùng, không chịu đối mặt với Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung làm bộ như không có việc gì, một lần nữa vò khăn nóng đưa qua, nói: “Ta đoán Mẫn Hành cũng mau tới rồi, vừa mới an bài người quét tước phòng ốc.”

Lâm Ngọc Trân hấp cái mũi, thản nhiên nói: “Công công con cũng sắp trở lại rồi.”

382. Chương 385: Không Nghe

Lâm Cẩm Dung thu nhận khăn tay từ Lâm Ngọc Trân, nói: “Ta sẽ sai người an bài phòng viện.”

Nàng tùy ý như vậy, thái độ không truy vấn, làm cho Lâm Ngọc Trân đang khó chịu tâm tình tốt hơn rất nhiều, thấp giọng nói: “Ta chính là đến nói với con, con sai người thu dọn một chút. Thu thập ba phòng ở, và cả chính viện nữa.”

Lâm Cẩm Dung biết là dành cho ba tiểu thiếp, liền đáp ứng.

Lâm Ngọc Trân lại yên lặng ngồi trong chốc lát, đứng dậy nói: “Nghị Lang đang mọc răng sao?”

“Vâng, nhiều ngày nay có chút làm ầm ĩ.” Lâm Cẩm Dung dẫn nàng đi ngắm, Nghị Lang đang ngủ say, hai tay nhỏ nhắn nắm chặt, chu ra cái miệng nhỏ nhắn có hàm lợi phần hồng, mồ hôi tinh tế ẩm ướt dán tại trên trán, nhìn muốn đáng yêu bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy Nghị Lang liền cảm thấy không có gì phiền não, hàm chứa cười cầm khăn giúp Nghị Lang lau mồ hôi, Lâm Ngọc Trân giành lấy, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Nghị Lang một lát, nói: “Cẩn thận dụng tâm chút, hắn mới là đáng tin cậy nhất. Đại để là con chê ta nhiều chuyện, nhưng vẫn đừng nên quá nuông chiều hắn, thứ nhất thời tiết này ôm ra ngoài rất dễ bị cảm lạnh, thứ hai con xem từ nhỏ đến lớn, không phải là vì Lục Giam bị ta ngày ngày trông chừng mới có ngày hôm nay sao?”

Mặc kệ hai người cái nhìn giống nhau hay không, giờ phút này Lâm Ngọc Trân nói lời này thật sự là hảo tâm, Lâm Cẩm Dung vâng dạ nghe với làm là hai việc khác nhau, biểu tình nhu hòa, khẩu khí cũng ôn hòa đáp ứng: “Vâng.”

Lâm Ngọc Trân sờ sờ mặt Nghị Lang, thở dài, nói: “A Vân cũng hoài thai rồi, chỉ tiếc cách ta quá xa, người có phúc nhất vẫn là mẫu thân con.”

Lâm Cẩm Dung trở về hồi lâu, chưa từng nghe nàng nhắc tới Lục Vân, giờ khắc này mới nghe nói, nhân tiện hỏi: “Nàng có khỏe không?”

Lâm Ngọc Trân thần sắc có chút phức tạp, cũng là không chút do dự đáp: “Đương nhiên là khỏe.”

Lâm Cẩm Dung thấy nàng không muốn nhiều lời, cũng sẽ không hỏi thêm, đưa nàng đi rồi gọi Phương Trúc cùng đi thu thập Thu hoa viện.

Thu hoa viện thực xa xôi, ở gần hồ sen phía bắc của Lục phủ, cùng tường ngoài chỉ cách một hàng cây, ngày thường không có người ở, cũng không biết đã bao nhiêu năm, một gốc cây sơn trà rậm rạp sum suê, che đi hơn phân nửa cái sân, bên tường cỏ dại khô héo cao chừng một thước, tường viện bị nước đọng loang lổ bác bác, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy hoang vắng.

Lâm Cẩm Dung mang theo người đi vào, chính viện thì hoàn hảo, miễn cưỡng thu thập một chút cũng không có trở ngại gì, nhưng sương phòng bên trái bên phải đều vô cùng rách nát, bất quá là làm khó người ta mà thôi.

Lâm Cẩm Dung có thể tưởng tượng được, vài tiểu thiếp nũng nịu kia vừa tiến vào, nhất định sẽ làm vế oán giận ở trước mặt Lục Kiến Tân. Tuy nói nàng cùng Lâm Ngọc Trân là một thể, nhưng đứng mũi chịu sào, người ta sẽ chỉ trách nàng không biết cách làm người, mà Lục Kiến Tân đối với nàng cũng sẽ đánh giá.

Chuyện này thật không dễ làm, Phương Trúc không khỏi thở dài: “Thiếu phu nhân, phòng ở này quá sơ sài, thay cửa sổ giấy, trướng mạn các thứ rồi mới miễn cưỡng có chút bộ dạng của chỗ nghỉ ngơi.”

Lâm Cẩm Dung dạo qua một vòng từ trong ra ngoài, nói: “Lập tức sai người đến thu thập.”

Phương Trúc khóc nhọc mở miệng: “Phòng này không tiện cho người ta nghỉ lại.” Nếu để vài di nương phát hiện tường còn chưa được sửa lại, trời lại lạnh như vậy, sợ là bị người ta đàm tiếu đến chết mất. Cần phải thu dọn không ít, không nói tới vết nước ẩm ướt trên tường kia, có những chỗ thậm chí đã lở ra, để lộ gạch thanh chuyên bên trong, thật sự rất khó coi, đúng là rơi vào thế khó xử.

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Người xem sương phòng hai bên trái phải thế này, bên nào tốt hơn?”

Phương Trúc nhìn nhìn, nói: “Sương phòng bên phải gần hồ sen, mùa hè nóng nực, mùa đông lại lạnh lẽo, vẫn là bên trái tốt hơn.”

Lâm Cẩm Dung tiếp lời: “Quét lại tường, thay đổi cửa sổ giấy cho sương phòng bên trái, quét tước sạch sẽ sương phòng bên phải, thay cửa sổ giấy và trướng mạn. Nhóm di nương đến thì thỉnh các nàng tự chọn, người thấy thế nào?”

Nếu ngại tường lở khó coi, bên kia đã quét lại, nếu ngại tường viện ẩm ướt không tiện nghỉ ngơi, thì chọn sương phòng bên phải. Dù sao phòng ở chính là như vậy, người chu đáo cũng chỉ có thể làm được đến mức này, muốn trách thì trách Lâm Ngọc Trân an bài phòng ở không tốt. Phương Trúc không khỏi cong lên khóe môi: “Thiếu phu nhân anh minh.”

Lâm Cẩm Dung cầm danh mục các đồ dùng gia cụ trang trí, phân phó Phương Trúc: “Chuẩn bị cho tốt rồi nói sau với ta. Nếu trên đường có người đến đưa ra ý kiến, trước không cần sửa, sai người nói với ta đã.”

Trừ bỏ Lâm Ngọc Trân, không có người nào ở trên đường đề cập đến cả. Phương Trúc hiểu được chuyện này thật sự khó làm, nhưng có Lâm Cẩm Dung đứng chắn phía trước, vì vậy cũng không còn quá lo lắng nữa.

Lâm Cẩm Dung mang theo Anh Đào đi ra ngoài, khi đi qua bên cạnh hồ sen, Anh Đào ngạc nhiên chỉ về phía nhà thủy tạ nói: “Thiếu phu nhân, người xem, trời lạnh thế này, là ai ngồi ở bên trong đây?”

Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, thấy người nọ ngồi đưa lưng về phía nàng, mặc đồ tang, cao lớn vạm vỡ, là một nam nhân. Thân hình này, trừ bỏ Lục Luân, thì cũng không còn người nào khác. Lâm Cẩm Dung đang muốn lên tiếng tiếp đón, đã thấy Lục Luân đột nhiên đứng dậy đi hai bước, lộ ra một người khác, cách khá xa, cũng không thấy rõ bộ dạng của người đó, nhưng có thể nhìn thấy hần mặc áo choàng màu xanh nhạt.

Phàm là người Lục gia, trong khoảng thời gian này đều phải mặc đồ tang, cho nên Lâm Cẩm Dung có thể kết luận, đây không phải là người Lục gia, lại càng không phải là thân thích bằng hữu đến hỗ trợ, trời thì lạnh lẽo, ai lại không có việc gì chạy đến chỗ tứ phía gió lùa, lạnh buốt, bóng người cũng không thấy để ngồi nói chuyện với Lục Luân đây? Muốn nói cũng nên ngồi trong hoa viên mà nói chứ.

Lâm Cẩm Dung tâm một tắc lại một tắc rơi xuống, miệng khô lưỡi khô, cái lạnh từ lòng bàn chân lan đến cả người. Cố gắng bình ổn tinh thần, nhanh chóng xoay người, thấp giọng gọi Anh Đào: “Đi thôi.”

Anh Đào cũng nhận ra Lục Luân đến đây, không khỏi ngạc nhiên nói: “Kì quái, Ngũ gia đây là làm sao vậy? Trời lạnh như thế.....”

Lâm Cẩm Dung lạnh lùng đánh gãy lời của nàng: “Chủ tử làm gì cần ngươi lo sao?”

Anh Đào thấy nàng thần sắc nghiêm khắc, có chút ủy khuất cúi mắt nói: “Nô tỳ nhiều chuyện.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nhớ cho kĩ, có những lời ngươi có thể nói với ta, cũng không thể nói với người khác nửa chữ, bằng không chọc phiền toái, ta cũng khó bảo toàn cho ngươi.”

Anh Đào nhớ tới lúc trước mình thiếu chút nữa bị Lục Vân đoạt đi, vội nghiêm mặt nói: “Nô tỳ nhớ kỹ, nô tỳ sẽ không lảm nhảm nữa.”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn nhà thủy tạ bên kia, thấy Lục Luân đang dựa vào hành lang nhìn ra phía này, người lúc trước cùng hắn nói chuyện đã không thấy đâu.

Tuyết quang lạnh lẽo phản xạ ở trên cửa sổ giấy, càng khiến khung cảnh trong Vinh Cảnh cư thoải mái âm áp. Lục Luân tiến đến ngồi cạnh Lâm Cẩm Dung bên chậu than đang chụm lửa thiêu thừa may vá, vui cười nói: “Nhị tẩu làm bao đầu gối cho Nhị ca sao? Rất dày, nhưng không biết hắn có chịu dùng hay không?”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Cặp này cho đệ trước. Còn mấy mũi là xong rồi.”

“Tam tẩu cũng may một đôi cho ta và Tam ca dùng, nhưng hơi nhỏ, không tiện cho lắm.” Lục Luân lấp bắp ở một bên ngồi xuống, nhìn quanh trái phải hỏi: “Nghị Lang lại đang ngủ sao?”

Lâm Cẩm Dung hung hăng liếc hắn một cái, cúi đầu tiếp tục thêu: “Ân. Tiểu hài tử như hắn, cả ngày trừ bỏ ăn chơi và ngủ ra, thì không có tinh lực chạy đến nhà thủy tạ hóng mát.”

Lục Luân thần sắc khê biến, nhanh chóng giương mắt nhìn nhìn chung quanh, thấy Đậu Nhi bộ dạng phục tùng rũ mắt canh giữ ở bên giường nhỏ của Nghị Lang, Xuân Nha đứng ở ngoài màn, tạp vụ còn lại cũng không thấy tăm hơi. Liền nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ là một bằng hữu, đằng trước nhiều người nhiều miệng, ta liền dẫn hắn đến đó nhàn thoai.”

Lâm Cẩm Dung gạt đầu: “Đến vô ảnh đi vô tung, bằng hữu của Ngũ thúc thật có bản sự.”

Lục Luân sắc mặt có chút khó coi, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung mặt mày bất động, thản nhiên nhìn hắn: “Ta nói sai sao? Ta kỳ thật căn bản không biết họ Chu nào cả.”

Hai hàng lông mày rậm rì của Lục Luân rồi rầm nhú một chút, lại rũ xuống thành hình chữ bát. Hắn “tê tê” hít khí lạnh: “Tứ muội muội..... tại sao muội không phúc hậu giống như trước nữa vậy?”

Lâm Cẩm Dung lạnh lùng thốt ra: “Ngũ thúc ôn hoà hiền hậu thuần lương đã thay đổi, sao ta không thể biến đổi đây? Đệ có thể nói dối, lại không cho ta thử đệ sao?”

Lục Luân trầm mặc, cương trực ngồi ở chỗ kia nhìn chằm chằm chậu than, khẩn trương đưa tay nắm chặt rồi lại thả lỏng, miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Kỳ thật ta...”

Lâm Cẩm Dung tức giận tiếp tục may vá, dè dặt thanh âm nói: “Đệ cũng đừng lấy lời nói dối để hù ta, bí mật của đệ ta cũng không muốn biết nhiều hơn. Từ trước đệ không nghe lời của ta, hiện tại đã đưa chân vào chỉ sợ lại càng không nghe. Nhưng đệ nên cố mà che giấu, chớ để người ta nắm được dấu vết mà toi mạng. Đệ là anh hùng, khẳng định sẽ nói có chém rơi đầu cũng không là gì, nhưng mà...” Nàng có chút khó thở, hốn hển một lúc, không nói thêm gì nữa.

Nếu đã nói đến mức này, không phải lời nói dối bình thường hay lấy cớ là có thể che lấp được. Lục Luân hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm chậu than, không nói được một lời.

Sau một lúc lâu, gió thổi qua đình viện, khiến nhánh cây bên ngoài xoát xoát rung động, Lục Luân giật giật, giương mắt nhìn Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Muội đã biết bao nhiêu? Làm sao mà biết được?”

Hắn thật sự không nghĩ ra, hắn rốt cuộc làm không ổn chỗ nào, mặc dù là bị nàng vạch trần lời nói dối, bị nàng thấy hắn nói chuyện với người ngoài, nhưng có ngàn vạn khả năng, sao nàng có thể chắc chắn hắn sẽ toi mạng đây?

Nàng đã trải qua cho nên biết, mà đám người Lục Kiến Trung sao biết được hắn làm việc này? Nhất định là Lục Luân nghĩ có chỗ làm không ổn, dễ tin người khác. Lâm Cẩm Dung buông việc thù thù, nhíu mày nhìn hắn: “Chỉ cần là nói dối sẽ luôn bị người nhìn thấu, dẫn người về nhà, cũng sẽ bị nhìn thấy. Cái gì thân binh của tướng quân, có thể tùy tiện lấy ra một ngọc bội quý giá làm lễ gặp mặt sao? Còn có vẻ không thêm để ý? Chính bản thân đệ không cẩn thận thôi, còn hỏi ta làm sao mà biết được?”

“Thứ đó là sạch sẽ.” Lục Luân có chút xấu hổ cùng khó xử, gãi đầu gãi tai, thấp giọng năn nỉ: “Ta đã đủ cẩn thận rồi, muội nói cho ta nghe, trừ bỏ thứ này ra, còn có chỗ nào ta làm chưa tốt không? Kỳ thật ta là.....”

Lâm Cẩm Dung đánh gãy lời hắn: “Ta không muốn biết đệ đã làm gì, cũng khuyên không nổi đệ, nhưng ta không muốn đệ gặp chuyện không may. Đệ nên sớm đi đi, để người ta biết sẽ không hay.”

Lục Luân vẻ mặt rối rắm, đột nhiên cười, đứng dậy nói: “Không có gì, đều là chí thân cốt nhục, muội họ Lâm sẽ không hại ta, còn có ai hại ta đây? Ta cuối cùng phải đợi tổ phụ nhập táng mới đi.”

Con vịt chết mạnh miệng, Lâm Cẩm Dung đứng lên: “Đệ...”

“Muội yên tâm, ta sẽ cẩn thận. Huống hồ ta thực sự không có làm gì.” Lục Luân vươn tay cầm bao đầu gối từ tay nàng: “Cảm tạ.”

“Còn chưa làm xong mà.” Lâm Cẩm Dung muốn đoạt lại, Lục Luân đã dứt chỉ, ném kim vào trong hộp thù, cười nói: “Như vậy là tốt rồi. Ta đi đây.” Xoay người hướng ra phía ngoài, nhanh chóng rời đi.

Hắn căn bản không đem lời của nàng để ở trong lòng.

Lâm Cẩm Dung suy sụp ngồi trên tháp, chẳng lẽ nàng có thể nói với hắn, phụ thân huynh trưởng sẽ bởi vậy mà ép đệ uống thuốc độc sao? Không có bằng chứng, ai sẽ tin tưởng đây?

383. Chương 386: Đoàn Tụ

Tuyết mới tan đi, trời chưa kịp trong, chung quanh một mảnh lạnh lẽo ẩm ướt.

Tang sự của Lục gia náo nhiệt phi phàm, một nghìn hòa thượng thực hiện phạt sự, tất nhiên vô cùng to lớn, thanh thế chấn nhân. Nam nữ già trẻ trong Lục gia quý sát ở trước linh tiền, ai ai thê thê, đủ bộ dáng hiếu tử hiền tôn.

Đợi đến khi có thể đứng dậy, Lâm Ngọc Trân thấy hai chân đã không còn là của chính mình, lại càng không muốn nói tới ngực một mảnh lạnh lẽo. Nhưng nhìn thấy Tổng thị phía trước rõ ràng so với nàng còn mệt mỏi hơn, đứng lên phải dựa vào người nha hoàn, nàng lại có chút đắc ý cùng thư sướng, giả bộ già dặn đi, giả bộ hiếu thuận đi, giả chết người, một chết người.

Tổng thị phát hiện ánh mắt của nàng, quay đầu lại cười nhẹ, vẻ mặt ôn hòa nói: “Đại tẩu, Đại ca hôm nay sẽ đến đây. Nhìn tẩu thật tiều tụy.”

Lâm Ngọc Trân tâm tình tốt nhất thời tan thành mây khói, hận không thể cắn Tổng thị một ngụm. Cả nhà đều biết Lục Kiến Tân mang theo mĩ thiếp trở về, so sánh với nàng xa cách nhiều năm, đã sớm hoa tàn ít bướm ngược lại có chút thê thảm. Đang lúc nghiêng răng nghiêng lợi, Lâm Cẩm Dung tiến lên đỡ nàng, thấp giọng nói: “Cô cô, vừa nhận được tin tức, Nhị lang đã trở lại.”

Lâm Ngọc Trân lúc này mới thu hồi ánh mắt, bình tĩnh ngẩng cằm, giọng nói: “Tối nhanh vậy sao? Hài tử này thật hiếu thuận..... Tất nhiên là ngày đêm đi đường! Người đâu?”

Nghe nói Lục Giam đã trở lại, nhất thời khiến ột phạm vi nhỏ xôn xao, Đồ thị, Lục Kiến Lập, Lục Luân tất cả đều nhìn Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung cũng còn chưa gặp Lục Giam, nhân tiện nói: “Lập tức sẽ tiến vào.” Lời còn chưa dứt, Lục Luân đã muốn lôi Lục Thiện đi ra ngoài.

Tổng thị vẻ mặt kinh dị: “Di, còn tưởng rằng là Đại bá tới trước, không nghĩ tới đúng là Nhị lang tới trước. Hài tử này, qua lại như vậy, cũng thật sự là đủ hiểu thuận.”

Lâm Ngọc Trân vừa tức vừa đau. Này không phải mịm mớ nói Lục Kiến Tân bắt hiểu sao? Lâm Cẩm Dung kéo nhanh cánh tay nàng, trấn định nói: “Cô cô chớ lo lắng, thời tiết không tốt, công công lớn tuổi, không thể so với Nhị lang thân cường thể tráng, đi đường chắc hẳn sẽ chậm chạp hơn.”

Lục Kiến Lập cũng nói: “Đúng, Đại ca lần trước gửi thư, đã nói Giang Nam ẩm ướt lạnh lẽo, mỗi khi vào thu đông, liền có chút chịu không nổi.”

“Sức khỏe hẳn gần đây không thể so với từ trước.” Lâm Ngọc Trân lúc này mới thu lại khẩu khí, giấy lát lại hận Lục Kiến Tân muốn đổ máu, tất là bị tiểu yêu tinh dụ dỗ quên cả phương hướng thiên nam địa bắc. Hai tiểu yêu tinh này, đều là người Lục Kiến Tân thu nạp sau khi nàng mang theo huynh muội Lục Giam, Lục Vân trở về đây. Lần này trở về nhà, những người từ trước nàng để lại không nghe nói đến một ai, hơn phân nửa là thừa dịp cơ hội này đuổi đi rồi. Chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc, nàng nhất thời có chút ngây người, lại có chút muốn cười lạnh.

Thần sắc phức tạp kia dừng ở trong mắt Tổng thị, tất nhiên là sáng khoái một phen.

Kỹ xảo châm ngòi chọc giận nhằm ly gián thế này, Tổng thị làm không ít, dùng trên người Lâm Ngọc Trân lần nào cũng có tác dụng. Lần này lại là trò cũ, Lâm Ngọc Trân vốn đối với Lục Kiến Tân còn có hận ý, lại bị chế ngạo như vậy, có thể tưởng tượng được, Lâm Ngọc Trân sẽ dùng thái độ gì đối đãi với Lục Kiến Tân vừa về nhà. Nhưng mà lấy cứng đối cứng, nháo loạn cuối cùng lại khiến mình chịu thiệt không phải là Lâm Ngọc Trân sao? Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng xoa tay Lâm Ngọc Trân, cúi đầu gọi một tiếng: “Cô cô.”

Lâm Ngọc Trân quay đầu nhìn nàng, môi trắng bệch.

Lâm Cẩm Dung dán tại bên tai Lâm Ngọc Trân thấp giọng nói: “Đừng mắc mưu. Nàng liền ước gì người khổ sở mà.”

Lâm Ngọc Trân trừng mắt nhìn, hít sâu một hơi, mặt không chút thay đổi lại quay đầu đi.

Chỉ nghe một tiếng khóc kêu: “Tổ phụ!” Hai huynh đệ Lục Luân, Lục Kinh cùng Lục Giam sóng vai mà đến, Lục Giam gục ở trước linh tiền Lục lão ông, khóc khàn cả giọng.

Lâm Cẩm Dung ở một bên nhìn Lục Giam, đúng là so với trước khi nàng đi gầy hơn rất nhiều, hiểu được hẳn là thực thương tâm, nhưng cũng không thể khuyên nhủ, chỉ có thể nhìn hẩn quỳ ở đó khóc rống. Hẩn vừa khóc, đám người Lục Kiến Trung lại cùng lau nước mắt, lại gập lại cúi, ép buộc đến nửa ngày, Lâm Ngọc Trân không tiện khuyên Lục Giam đứng lên, Đồ thị và Lục Kiến Lập cũng không tiện mở miệng, còn lại đám người Tổng thị và Lục Kiến Trung thì không chịu mở miệng. Đường như Lục Giam muốn quỳ mãi ở đó vậy.

Lâm Cẩm Dung đang muốn không quan tâm đi khuyên Lục Giam đứng lên, Lục Luân dĩ nhiên đã tức giận, lớn tiếng nói: “Nhị ca, huynh từ xa trở về, nên trước gột rửa, ăn một chút gì, nghỉ ngơi rồi lại đến! Tổ phụ biết huynh như vậy, cũng sẽ không cao hứng nổi!” Không khỏi phân trần, cường ngạnh kéo Lục Giam đứng lên, phụ giúp ra bên ngoài.

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra, cùng Lâm Ngọc Trân nói một tiếng, bước nhanh đi theo an bài cơm canh cho Lục Giam. Mới ra linh đường, còn có quần sự ma ma bên người Khang Thị đi lên nói: “Nhị thiếu phu nhân, Tam thiếu phu nhân bảo nô tỳ nói với người, cơm canh của Nhị gia đã được chuẩn bị tốt, lập tức có thể ăn.”

Lâm Cẩm Dung vốn đã sớm an bài tốt, ngẫm lại vẫn là nhận ý tốt của Khang Thị: “Thay ta đa tạ Tam thiếu phu nhân các người.”

Quần sự ma ma mặt mày hớn hởi: “Nhị thiếu phu nhân khách khí.”

Chỉ một cái chớp mắt, đám người Lục Giam liền không thấy bóng dáng. Đi nhanh như vậy, cũng không biết đợi nàng một chút, Lâm Cẩm Dung vội vàng bước nhanh, đi đến chỗ rẽ, chợt nghe Lục Luân nói: “Nhị tẩu

gấp cái gì, Nhị ca ở chỗ này chờ tẩu mà.”

Lục Giam quả nhiên đứng ở nơi đó chờ nàng, tuy là vẻ mặt mỗi một phong trần, ánh mắt cũng có chút sững sờ, nhưng khi nhìn về phía nàng lại tràn đầy ôn nhu. Lâm Cẩm Dung ngực nhảy dựng, cười cũng không được, giả bộ đau thương càng giả tạo, đơn giản trừng mắt Lục Luân: “Không lớn không nhỏ!”

Thúc tẩu hai người từ ngày ấy nói chuyện với nhau thì cũng không tiếp xúc mấy, Lục Luân còn có ý thức tránh đi Lâm Cẩm Dung, một bộ rất sợ nàng lại khuyên bảo hắn. Giờ phút này thấy nàng nghiêm mặt nói như vậy, Lục Luân cũng chỉ cho rằng nàng còn đang giận hắn, liền cả cười vỗ vỗ đầu vai Lục Giam: “Nhị ca, ta sau đó sẽ tới tìm huynh.”

Lâm Cẩm Dung tức giận: “Lục Luân, đệ đứng lại đó cho ta!”

Lục Luân bất đắc dĩ nói: “Nhị tẩu, tẩu vẫn nên an trí trước cho Nhị ca đi, này không vội.” Trong miệng nói như vậy, lại miễn cưỡng cầu xin, cầu nàng đừng nói cho Lục Giam biết.

Lâm Cẩm Dung rũ mắt xuống. Nàng không biết Lục Giam đối với loại sự tình này có cái nhìn thế nào, lúc trước Lục Luân xảy ra chuyện, nàng chỉ cùng hắn chạm mặt vài lần, mỗi lần hắn đều là mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó, đối với người và sự việc chung quanh mắt diếc tai ngơ, làm như không thấy, không biết hắn có bao nhiêu ưu thương, cũng không thấy hắn có bao nhiêu vui mừng. Nàng thật sự không biết đánh giá của hắn, nhưng Lục Luân rõ ràng không chịu nghe lời nàng, nàng không hướng Lục Giam xin giúp đỡ, thì nên làm cái gì bây giờ?

Lục Luân thấy nàng không chịu cùng mình đối diện, trong lòng sầu lo, nhưng cũng không có biện pháp gì khác. Lục Giam nhìn xem hiểu được, nói: “Các người làm cái gì vậy? Sao Ngũ lang lại đắc tội với Nhị tẩu?”

Lục Luân thở dài: “Không có gì, Nhị tẩu chính là trách ta lúc trước lạng lẽ trốn đi, vẫn không chịu tha thứ cho ta. Ta đi trước.”

Lục Giam vỗ vỗ vai hắn, nói một tiếng: “Hảo huynh đệ.”

Lục Luân thấy Lâm Cẩm Dung không phản bác cách nói của hắn, miễn cưỡng buông lỏng một nửa tâm tư, chậm rãi rời đi.

Đợi hắn đi xa, Lục Giam mới ôn nhu nói: “A Dung, nàng và Nghị Lang có khỏe không?” Từ lúc nhận được tin Lục lão ông chết đến bây giờ ước chừng đã hơn một tháng, dù có nhiều bi ai cũng phai nhạt rất nhiều, đã khốc lóc một hồi, lúc này bình tĩnh trở lại, đa phần là quan tâm thế nhĩ thế nào.

Lâm Cẩm Dung nói đến Nghị Lang, trên mặt tự nhiên toát ra nồng đậm ôn nhu ngọt ngào thỏa mãn: “Tốt lắm, Nghị Lang mọc răng rồi, có thể ngồi ổn, nếu đỡ nách cũng có thể đứng dậy, nhưng còn chưa học đi, không thể lơ là trong giây lát.”

Lục Giam nhìn biểu tình của Lâm Cẩm Dung trong lòng liền cảm thấy thực thoải mái, mỗi một cùng bi ai đầy người bớt đi một nửa, lại hận không thể lập tức nhìn thấy Nghị Lang mới tốt: “Các nàng mới vừa đi, ta đã nhớ hắn.” Đương nhiên lời này kéo dài một chút, chính là nhớ Lâm Cẩm Dung mới đúng. Hắn nghĩ đến Lâm Cẩm Dung hiểu được ý tứ của hắn, nhưng Lâm Cẩm Dung lại chỉ nhún mày: “Tại sao chàng lại gầy thế này? Dù thương tâm, cũng không nên lơ là sức khỏe của bản thân chứ!”

Lục Giam cái gì cũng không nói, chỉ ôn nhu nhìn nàng.

Lâm Cẩm Dung bị hắn nhìn xem không có cách nào khác, đành phải nói: “Ăn cơm trước đi, nước ấm cũng đã chuẩn bị cho chàng rồi. Chuẩn bị cho tốt lại đi thăm tổ mẫu cùng Nghị Lang.”

Lục Giam nói: “Không, ta muốn gặp bọn họ trước.”

Lâm Cẩm Dung cũng không ngăn lại, chỉ đành sai Anh Đào đem cơm nóng tới Vinh Cảnh cư.

Hai người một đường bước vào, nhất nhất kể lại tình hình của nhau, Lục Giam càng nghe càng tức giận, khi nghe thấy đoạn chia tài sản kia đã là giận không thể át, không khỏi trách mắng: “Hoang đường! Buồn cười!”

Lâm Cẩm Dung thở dài: “Hiện tại Phạm quân sự còn bị giam giữ. Cách hai ngày ta liền sai người tới gặp hắn, miệng vết thương đã lành rồi, chính là tinh thần không tốt, thật sự lo lắng.”

Lục Giam tức giận sau một lúc lâu, chung quy cũng chỉ là thở dài một tiếng: “Tổ phụ dụng tâm lương khổ.” Nghe nói Lục Kiến Tân mang theo ba mĩ thiếp về nhà, cũng không cho là đúng khế nhũ mày.

Đợi khi đến Vinh Cảnh cư, thấy Lục lão phu nhân, lại là một phen sầu não. Lục lão phu nhân sốt ruột, nhất định phải bảo người ta đem đồ ăn đưa đến chỗ bà, để bà ngắm Lục Giam ăn cơm, đám người Lâm Ngọc Trân và Đồ thị theo sau đuổi tới, hỏi ngắn hỏi dài, trì hoãn hồi lâu, Sa ma ma lập lại nhắc nhở, mới xem như thả Lục Giam đi tắm rửa nghỉ ngơi.

Phu thê hai người đang tới gặp Nghị Lang, thật xa chợt nghe thấy tiếng cười của Nghị Lang vang lên trong phòng. Trong lòng Lục Giam không khỏi mềm mại như nước suối mùa xuân, giữ chặt Lâm Cẩm Dung, rón ra rón rén đứng ở ngoài màn hình nhìn lên. Nhưng thấy Nghị Lang vững vàng đương đương ngồi trên tháp, nắm cái trống bỏi leng keng vang vang, đặc ý nhìn Đậu Nhi cùng Phan thị cười, cái miệng nhỏ nhắn hé ra, để lộ non nửa hàm răng sữa như gạo trắng bên trong, rất đáng yêu.

Lục Giam không khỏi mỉm cười, khen ngợi quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, đã thấy Lâm Cẩm Dung đứng ở ngoài màn hình “A” một tiếng, lại lên tiếng gọi “Nghị Lang”. Nghị Lang nghe thấy tiếng, lập tức ngừng quay trống bỏi, thăm dò nghiêng tai nơi nơi tìm Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung thấy hấn tìm vất vả, nhịn không được vén màn lên: “Ta ở đây!”

Nghị Lang thấy nàng đột nhiên xuất hiện, đầu tiên là cả kinh, lập tức cười ha hả. Lâm Cẩm Dung tiến lên ôm lấy hấn, hôn một cái, đem hấn đưa tới trước mặt Lục Giam: “Là phụ thân, Nghị Lang còn nhớ rõ không?”

Nghị Lang ngửa đầu, tò mò nhìn Lục Giam, bỗng nhiên trốn vào trong lòng Lâm Cẩm Dung lộ ra một nụ cười.

Lục Giam nhìn mẫu tử trong lòng tràn đầy cảm động, đúng lúc không chế không được cảm xúc, quay đầu đối với đám người Đậu Nhi đang thỉnh an hấn bảo đứng dậy, nói mấy câu vất vả, lại dặn dò Phan thị: “Thôi Tam và hài tử của người lần này cũng đi theo chúng ta, bọn họ cùng với người khác sau mấy ngày nữa sẽ đến, người chuẩn bị một chút.”

Phan thị vẻ mặt kinh hãi, không nhịn được đập đầu trước Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung, cùng đám người Đậu Nhi lui xuống. Lục Giam thấy trong phòng rất cục không có người, vươn tay ôm mẫu tử Lâm Cẩm Dung vào trong lòng, thấp giọng nói: “Vất vả cho các nàng, một nhà chúng ta lại đoàn tụ rồi.”

384. Chương 387: Xinh Đẹp

Mùi hương quen thuộc thoang thoảng quanh quần ở chóp mũi, nhiệt độ cơ thể xuyên thấu qua quần áo tiến vào da thịt, Lâm Cẩm Dung nhịn không được một tay vòng quanh thắt lưng Lục Giam, dán mặt lên trước ngực hấn. Lục Giam chỉ cảm thấy một ấm áp từ chỗ nàng và Nghị Lang dán lên người hấn như thủy triều xâm nhập tới toàn thân, thấu đến tận đáy lòng, nhịn không được càng dùng thêm lực, chặt chẽ ôm mẫu tử Lâm Cẩm Dung vào trong ngực, hôn lên đỉnh đầu Lâm Cẩm Dung một cái, lại hôn lên trán Nghị Lang một cái.

Một nhà ba người dựa sát vào nhau một lát, Lục Giam bế Nghị Lang, ôm lấy Lâm Cẩm Dung hướng tới tháp: “Chúng ta ra bên kia ngồi xuống, trò chuyện.”

Trong lúc để tang, phải giữ quy củ. Lục Giam cũng không dám ôm Lâm Cẩm Dung lâu, liền đem Nghị Lang đặt ở trên tháp, tùy ý cầm đồ chơi đùa với hấn, phu thê hai người ngồi ở bên tháp thấp giọng trao đổi nhiều chuyện, ngẫu nhiên ánh mắt chạm nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra ôn nhu cùng thân thiết.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Lục Giam đứng dậy nói: “Tối nay ta muốn gác đêm cho tổ phụ, ta phải đi tắm rửa.”

Lâm Cẩm Dung vốn định khuyên hấn nghỉ ngơi một ngày lại đi, nhưng hiểu được tình cảm của hấn và Lục lão ông không giống bình thường, nghĩ rằng khuyên nhủ không được, càng biết Nhị phòng đang nhìn chăm chăm, nếu hấn không đi, không chừng ngày mai sẽ truyền ra đàm tiếu khó nghe gì đó. Lập tức cũng không

khuyến hấn, chỉ cầm bao đầu gối mình làm cho hấn đưa qua: “Nhớ đeo vào, nếu phải lạy bái cũng tốt, thức đêm dùng để ngồi cũng tốt, có che chở, cũng không đến mức phải chịu tội.”

Lục Giam tiếp nhận cái bao đầu gối, do dự một lát, nói: “Tạm thời ta không muốn dùng.” Hấn cảm thấy hấn quý lạy Lục lão ông là tấn hiệu, dùng bao đầu gối này cảm thấy không thành tâm.

Khó trách Lục Luân sẽ nói hấn không cần thiết sẽ không dùng. Cũng đúng, người khác nhau thì suy nghĩ cũng khác nhau, Lâm Cẩm Dung cười nhẹ, thu hồi bao đầu gối: “Thời tiết lạnh, trong nhà mọi người đều dùng..... Cho nên ta mới làm cho chàng, chừng nào chàng muốn dùng, thì cứ sai người tới lấy.”

Lục Giam vốn cảm thấy bản thân kiên trì không cần bao đầu gối là đúng, cũng hấn nên vậy, nhưng thấy Lâm Cẩm Dung có chút miễn cưỡng ngược lại cảm thấy dường như cô phụ ý tốt của nàng, hơi băn khoăn: “Ta không phải là nói không tốt, nàng làm thực vất vả, nghĩ đến thực chu đáo, chính là cảm thấy.....”

Lâm Cẩm Dung thay hấn để ý quần áo, đánh gãy lời hấn: “Ta đều hiểu được, chuyện nào chàng muốn làm thì cứ đi làm, nhưng không đủ tháo vát chống đỡ, nếu tổ phụ dưới tuổi vàng có biết, biết chàng tổn hại sức khỏe của mình, nhất định sẽ đau lòng.”

Lục Giam nắm tay Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “A Dung, cảm ơn.” Không chỉ là vì nàng mọi chuyện thay hấn lo lắng, còn bởi vì nàng trước đó mang theo Nghị Lang trở về nhà, để Lục lão ông hoàn thành tâm nguyện, gặp được Nghị Lang một lần.

“Cảm tạ cái gì? Người một nhà, đừng nói những lời như vậy.” Lâm Cẩm Dung đưa hấn đi ra ngoài: “Vội đi đi, nằm nghỉ trong chốc lát cũng tốt.”

Đợi đến khi Lục Giam rời đi, Phương Trúc tiến vào nhìn thấy bao đầu gối trong tay Lâm Cẩm Dung, không khỏi thở dài: “Nhị gia chính là tính tình như vậy. Chỉ cần là chuyện đã quyết định, một nửa cũng khó thuyết phục, mặc dù là bất đắc dĩ đáp ứng, nhưng cũng ngấm ngầm không thuận theo. Lúc trước Đại phu nhân không cho hấn học cách tu bổ tàng thư tranh vẽ, hấn ngoài miệng đã đáp ứng, trên thực tế sau lưng vẫn học hỏi. Nhưng sau khi thành thân với người, cũng khác đi nhiều, hấn có thể nghe lời của người a.”

Lâm Cẩm Dung cười cười, điều Lục Giam từ trước đến nay am hiểu nhất đó là lấy trầm mặc thay phản kháng.

Phương Trúc thấy nàng tâm tình tốt, lá gan lớn hơn nói: “Đại phu nhân vừa rồi đến Thu hoa viện. Nhìn bố trí trong phòng, thực mắt hững, hỏi là ai an bài như thế. Nàng rõ ràng chỉ bảo người chuẩn bị ba phòng ở, tại sao thu thập cả 6 gian? Nô tỳ đáp lời, trời lạnh vách tường không ngăn được ẩm ướt, nếu không thu thập, chỉ sợ có người nhàn thoại, không bằng để nhóm di nương chọn lựa. Nàng suy nghĩ một lát cũng không nhắc gì nữa, chỉ nói người an bài gia cụ trần thiết hơi quá xa hoa, hiện tại đang trong lúc chịu tang, bất quá chỉ là vài cơ thiếp nhỏ nhỏ, nuông chiều như thế là muốn khiến người ta chế giễu sao, liền lệnh nô tỳ thu hồi trường幔, bình hoa trang trí tạp vật. Chỉ chừa lại một sa màn. Giờ phút này trong phòng kia trống không, thật sự là có chút khó coi.”

Lâm Cẩm Dung suy nghĩ một lát, nói: “Người lập tức sai người khôi phục nguyên trạng.” Sau đó bế Nghị Lang: “Chúng ta đi thăm tổ mẫu.” Từ lúc nàng phát hiện Nghị Lang không quá thân cận với Lâm Ngọc Trân, liền có ý thức để Nghị Lang cùng Lâm Ngọc Trân tiếp xúc, giờ phút này, có tiểu hài tử đi theo làm dụi đi không khí là tốt nhất.

Tới sân viện của Lâm Ngọc Trân, Phương ma ma chào đón nhỏ giọng nói: “Đang nằm trong phòng, nói là trên người không thoải mái. Bảo thỉnh đại phu đến xem.”

Lâm Cẩm Dung nhíu mày hỏi: “Chỗ nào không thoải mái?” Lúc trước Lâm Ngọc Trân cáo ốm, cũng là vì cho Nhị phòng cơ hội, ai bảo Nhị phòng lúc nào cũng tỏ vẻ tháo vát, nhưng không phải thật sự bị bệnh, trong lúc Lục Kiến Tân lập tức sẽ về nhà nàng lại làm như thế, hơn phân nửa vẫn là muốn mượn chuyện này để Lục Kiến Tân xem thôi.

Hiện tại người Lâm Ngọc Trân có thể dựa vào, có thể tin nhiệm bất quá chỉ có một mình Lâm Cẩm Dung, Phương ma ma chỉ vào bên trong, nhỏ giọng nói: “Nơi này không thoải mái, thiếu phu nhân còn nên khuyên nhủ, Thu hoa viên thật sự là..... Nếu Đại lão gia trở về thấy tình hình này, lại bị người ta xúi giục hai câu, kia thật sự là đòi mạng a.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta đã biết, làm phiền ma ma đi vào thay ta thông truyền một tiếng, nói Nghị Lang lại đây thỉnh an tổ mẫu.”

Phương ma ma thấy nàng khẳng khái đáp ứng, thật sự cao hứng, lập tức liền đi vào thông truyền, giây lát, Lâm Ngọc Trân ở buồng trong hữu khí vô lực nói: “Để nàng tiến vào.”

Lâm Cẩm Dung vẫy tay bảo đám người Phan thị lui xuống, tự bế Nghị Lang đi vào, cười nói: “Nghị Lang đến thăm tổ mẫu. Tổ mẫu, người đỡ hơn chút nào chưa?”

Lâm Ngọc Trân có vẻ ốm yếu tựa vào gối, đúng là vô hạn phiền chán, nhưng dù nàng có thể phát hỏa với Lâm Cẩm Dung, thì cũng không có thể phát hỏa với Nghị Lang, đành phải miễn cưỡng cười: “Nghị Lang ngoan, lại đây tổ mẫu ôm một cái.”

Lâm Cẩm Dung quả thực đặt Nghị Lang vào lòng Lâm Ngọc Trân, Nghị Lang cầm ngón tay Lâm Ngọc Trân, ở trong lòng nàng nghiêng qua nghiêng lại, nhỏ vào tay nàng một giọt nước miếng.

Lâm Ngọc Trân cũng là không ngại bẩn, tự cầm khăn tay lau, lại thay Nghị Lang xoa xoa miệng, thản nhiên hỏi Lâm Cẩm Dung: “Chuyện gì? Nếu là muốn khuyên ta, thì không cần mở miệng.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta đương nhiên không phải tới khuyên cô cô, cô cô muốn làm như thế nào, trong lòng tất nhiên đều biết, chuyện trưởng bối cũng không đến phiên tiểu bối như ta quản.”

Lâm Ngọc Trân hồ nghi nhìn nàng một cái, cường ngạnh nói: “Ta đương nhiên đã có tính toán.”

Lâm Cẩm Dung tiếp tục nói: “Nhị lang tối nay sẽ gác đêm cho tổ phụ, ta đưa cho hắn bao đầu gối, hắn không chịu dùng.”

Lâm Ngọc Trân hừ một tiếng, muốn nói Lục Giam ngốc, nhưng lời đến miệng lại biến thành: “Hắn thật sự hiếu kính với lão thái gia.”

“Ai có thể nói là không đây? Mà lão thái gia đối với hắn cũng là rất tốt. Hắn là tri ân báo đáp thôi.” Lâm Cẩm Dung thấy Lâm Ngọc Trân sắc mặt thay đổi, vội nói: “Ta suy nghĩ, tương lai Nghị Lang chúng ta hắn là cũng học phụ thân thuần thiện hiếu đạo, phải hiếu thuận với tổ phụ mẫu của hắn mới tốt.”

Lâm Ngọc Trân sắc mặt thả lỏng, vuốt ve đỉnh đầu Nghị Lang trầm giọng nói: “Vậy phải xem con dạy dỗ thế nào. Xưa nay con cũng có tài danh, nhưng đức hạnh mới thật sự là điều mấu chốt.” Quan hệ giữa Lục Giam cùng nàng căng thẳng tới mức nào, chính nàng trong lòng cũng đã có tính toán, không trông cậy vào Lâm Cẩm Dung cùng Nghị Lang, có năng lực trông cậy vào ai đây? Lời này của Lâm Cẩm Dung đúng là rất hợp ý.

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Cô cô nói rất đúng, ta là muốn hỏi ý tứ của người, có muốn bế Nghị Lang đi nghênh đón tổ phụ hắn không?”

Lâm Ngọc Trân trầm mặt nói: “Con thích làm thế nào thì cứ làm, chung quy là tiểu hài tử, ngủ say rồi, sợ nói mát cái gì chứ, cũng không có người nói được hay là không được.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Mặc dù như thế, rốt cuộc vẫn nên có lễ tiết, không sợ người ta nói nhảm, chỉ sợ công công nói ta không hiểu quy củ, trách tội phụ mẫu ta không giáo dưỡng ta cho tốt, ngược lại liên lụy tới Nghị Lang.” Thấy Lâm Ngọc Trân sầm mặt không nói được một lời, liền tiếp nhận Nghị Lang đứng dậy cáo từ: “Ta trước đem hắn đưa trở về, hỏi một chút đại phu sao còn chưa đến.”

Lâm Ngọc Trân hỏi: “Con nói, ý tứ lúc trước?”

Nếu nàng chủ động nhắc tới Tống thị, chứng tỏ nàng đã buông lỏng bớt, Lâm Cẩm Dung nhanh đáp lời: “Nàng đương nhiên là không có hảo tâm, chỉ muốn khiến cô cô trong lòng ngọt ngào, nếu người và công công tức giận xa lạ, đó là việc nàng thích nhất.”

Lâm Ngọc Trân cười lạnh một tiếng: “Nữ nhân ác độc tâm địa rắn rết, chỉ mong trong nhà bát nháo, ta nguyện nàng tương lai không được chết tử tế.”

Lâm Cẩm Dung nghe người ta nói ai không được chết tử tế linh tinh, luôn có chút khó chịu, liền cúi con người nói: “Ta còn nhớ rõ lúc trước cô cô từng nói qua với A Vân, cái gì cơ thiếp cũng chỉ như gà cầu thôi, vì loại sự tình này tức giận tổn thương bản thân, thật sự là mất nhiều hơn được. Người xuất thân dòng

dôi thư hương, là phu nhân chính thất được cưới hồi đình hoàng, là quan mệnh phụ, cùng công công đã có nhiều năm phu thê, có nhi có nữ có tôn tử, ở nhà hầu hạ công công bà bà, lại thay công công giữ đạo hiếu, ai có thể so sánh với người? Người bị bệnh, nhưng phải cẩn thận người nói loạn nói láo rằng người không thể dung nổi người ta.”

Lời này Lâm Ngọc Trân thích nghe, cũng không thể thừa nhận nàng là vì việc này mà giả bệnh, làm như không có việc gì ngồi xuống, xoa xoa thái dương, nói: “Con cũng quá xem thường ta, như vậy thì tính là cái gì? Cũng xứng rơi vào mắt ta sao? Xách hài cho ta cũng không đáng!” Ngược lại lệnh Phương ma ma: “Tiến vào hầu hạ ta rửa mặt chải đầu, bảo bọn họ chuẩn bị cơm canh nóng chờ Đại lão gia trở về.”

Lâm Cẩm Dung biết nàng sẽ không xen vào chuyện ở Thu hoa viện nữa, nhưng cũng không đi đâu khác, ngồi đây cùng nàng nói chút nhàn thoại.

Lúc chạng vạng, Phương Linh bước nhanh tiến vào: “Phu nhân, Đại lão gia về rồi! Nhị gia đã tới đại môn trước.”

Lâm Cẩm Dung vội giao Nghị Lang cho Phan thị ôm, nâng đỡ Lâm Ngọc Trân ra bên ngoài. Đến nhị môn, thấy đám người Lục Kiến Trung dĩ nhiên tất cả đều chờ ở nơi đó. Tổng thị thấy bà tức hai người tới đây, ý vị thâm trường nhìn các nàng một cái.

Hai cỗ xe ngựa đứng ở nhị môn, Lục Giam tiến ra mở cửa xe thứ nhất, thấp giọng nói: “Con thỉnh an phụ thân, phụ thân một đường mệt nhọc, vất vả rồi.”

Lục Kiến Tân mặc đồ tang, bụng phệ, để ba chòm râu từ trong xe chui ra, dựa vào tay của Lục Giam bước xuống, ánh mắt vừa chuyển, liền nhìn rõ ràng tất cả mọi người, giương tay đối với Lục Kiến Trung cùng Lục Kiến Lập, đột nhiên gọi một tiếng: “Nhị đệ, Tam đệ.....” Không đợi hai người đáp ứng, hắn liền òa khóc, cũng không quản những người khác, trực tiếp đi vào bên trong, vừa chạy vừa lớn tiếng khóc thét: “Phụ thân! Con bất hiếu a!”

Một đám người vội đuổi theo hắn khuyên nhủ. Lâm Cẩm Dung đi ở phía sau, ngoái đầu nhìn lại, đã thấy cỗ xe thứ hai có hai nữ tử thanh xuân mỹ mạo đáng người mạn diêu mặc quần áo trắng thuần khiết bó tay bó chân bước xuống, bộ dạng phục tùng rũ mắt đứng ở bên cạnh xe, khiếp đảm hướng bên này nhìn xung quanh. Thấy Lâm Cẩm Dung nhìn về phía các nàng, liền lấy lòng hướng Lâm Cẩm Dung cười cười, nói câu vạn phúc, động tác giống như liễu rủ trong gió vô cùng xinh đẹp.

385. Chương 388: Té Xỉu

Lâm Cẩm Dung hướng hai người hơi hơi gật đầu, phân phó Phương Trúc: “Đi an bài cho các nàng, không được chậm trễ, cơm canh nóng đưa lên, nhưng đừng để các nàng đi loạn.”

Phương Trúc đáp ứng, vẻ mặt tươi cười tiến ra đón, hỏi hai nữ nhân mang theo bao nhiêu người, hành lý ở nơi nào, lại lưu loát chỉ huy thô sử ma ma giúp các nàng chuyển này nọ, rồi dẫn các nàng tới Thu hoa viện.

Lâm Cẩm Dung phái Phan thị mang Nghị Lang đi, bước nhanh đuổi kịp đội ngũ, trong tiếng kêu khóc của Lục Kiến Tân đi tới linh đường. Lục Kiến Tân tới nơi, tất nhiên là phù quan khóc rống, đầm ngực dậm chân, làm đủ tư thái, biểu đạt hết niềm thương nhớ. Đám người Lục Kiến Trung lại cùng khóc lóc một hồi.

Bọn hạ nhân cùng thân thích bằng hữu hỗ trợ chung quanh nhìn, đều thấy hắn thật sự là hiếu thuận, hai kiếp làm người, Lâm Cẩm Dung không còn cảm thụ giống như trước nữa, Lục Kiến Tân giống như một con diều, lúc trước tự do tự tại bên ngoài bay lượn, lần này có đại tang, không thể không gấp gáp bị túm trở về, thực sự là chuyện khiến cho hắn uể oải.

Có nhiên hắn ở mặt ngoài vẫn làm rất tốt, tứ thời bát tiết đều đúng hạn đưa quà tặng trong ngày lễ gửi về nhà, chưa bao giờ trì hoãn, hàng tháng gửi thư một lần hỏi thăm sức khỏe bệnh tình của lão phụ lão mẫu, không ngừng đưa đến dược liệu quý báu; Ngay cả hắn đối với Lục Giam cùng Lục Vân, cũng là thường xuyên hỏi han việc học hành, quan tâm chung thân đại sự, Lục Giam thì đỡ rồi, hắn cũng từng viết thư báo cho Lục Giam biết trong kinh có người quen nào của hắn, phải tới kết giao báỉ phỏng, người nào thì không thể chọc, Nghị Lang sinh ra cũng từng sai người mang lễ đến, tỏ vẻ vui mừng cùng chú ý; Mang về trong nhà tài vật, cũng có tặng riêng Lâm Ngọc Trân một phần.

Nhưng mà hắn không quan tâm, thiếu một phần đối với người nhà vương bận cùng tưởng niệm, hắn không giống Lục Giam, tuy rằng ghét hận cái nhà này, hy vọng có thể sớm ngày độc lập ra ngoài, lại chưa bao giờ chân chính vứt bỏ hoặc quên đi. Đây là trực giác của Lâm Cẩm Dung, hơn nữa nghĩ tới chuyện cũ đã phát sinh, nàng càng không thể sinh ra hảo cảm đối với Lục Kiến Tân. Bởi vậy Lâm Cẩm Dung chỉ quý gối phía xa trong đám người, im lặng mà trầm mặc.

Lâm Ngọc Trân cũng cầm khăn tay bịt mắt ở một bên khóc lớn không ngừng, trừ bỏ cơ hội này có thể cho nàng không kiêng nể gì khóc lớn mà không bị người khác chú ý tìm tòi, nàng cũng không thể tìm được cơ hội nào khác cho nàng tận tình biểu đạt sự thương tâm như thế.

Lục Kiến Trung một bên khóc, một bên nhìn lên Lục Kiến Tân, Lục Kiến Lập cũng đang khóc lóc khuyên nhủ Lục Kiến Tân, Tổng thị có chút lo âu, thường thường nhìn xem Lâm Ngọc Trân cùng Lâm Cẩm Dung, lại nhìn xem biểu tình của Lục Giam. Đồ thị cũng là có chút bất động, đem khăn tay lau mắt, ngẫu nhiên nức nở một tiếng, mấy huynh đệ Lục Thiệu, trừ bỏ Lục Giam cùng Lục Luân là thật sự thương tâm, những người khác đều quỳ rạp trên đất, hình như là đang khóc, kỳ thật cũng không rõ lắm.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, Lục Kiến Tân còn khóc, mọi người đều có chút chống đỡ không nổi. Đặc biệt là Lục Kiến Trung, hắn có tật ở chân, thật sự là không thể nhịn được nữa, liền tiến lên đi khuyên Lục Kiến Tân, Lục Kiến Lập cũng đi theo khuyên nhủ, Lục Kiến Tân lại không nghe, khóc nói: “Ta thực có lỗi với phụ thân, ta bất hiếu, để ta ở trước linh tiền của người tẫn hiếu. Nhị đệ Tam đệ có việc thì cứ làm đi, không cần quản ta.” Lại là một tiếng hô hào, khóc càng thêm thương tâm. Hắn là huynh trưởng, làm ra vẻ ta đây như thế, những người khác nào dám hành động thiếu suy nghĩ? Cũng phải liệu mình theo thôi.

Lục Kiến Trung đau đớn đầu đổ mồ hôi, Tổng thị sớm đã không chú ý tới tâm tư của Lâm Ngọc Trân, nàng cũng thật sự chống đỡ không được, liền quay đầu thấp giọng nói: “Nhị lang tức, công công con một đường vất vả, thương tâm như vậy, sợ là sức khỏe không cho phép, con đi nói với Nhị lang, bảo hấn khuyên nhủ, có lẽ công công con sẽ nghe lời hấn cũng không chừng.” Hôm nay đích tôn phụ tử trước sau trở về nhà, làm ọi người quỳ nhiều hơn hai lần so với ngày thường, mà khoảng thời gian cũng không ngắn, bọn họ là lần đầu tiên quỳ xuống, nhưng những người khác quỳ đến tổn thương sức khỏe rồi. Không sai biệt lắm thì tốt rồi, cũng có thể giúp cho người khác thoải mái một chút.

Lâm Cẩm Dung nói: “Nhị thẩm nương, công công của ta rất thương tâm, hấn không thể về kịp gặp lão thái gia lần cuối cùng, hiện nay là hợp tình hợp lý, bảo Nhị lang đi khuyên hấn, hấn cũng sẽ không để ý tới.” Nếu lúc trước Lục Giam quỳ toàn gia đều đang nhìn chê cười, ác ý muốn cho Lục Giam quỳ lâu, cố ý ép buộc hấn, hiện tại nàng cũng vui vẻ phụng bồi thôi. Nàng còn trẻ, nàng có thể chịu được a.

Tổng thị vừa tức vừa hận, lại không thể nê hà, chỉ có thể đau lòng nhìn Lục Kiến Trung, hướng Lục Thiệu nháy mắt. Lục Thiệu liền đứng lên, tiến lên đi khuyên Lục Kiến Tân: “Đại bá phụ, người đi đường mệt nhọc, tuổi lại lớn, có nên dùng cơm canh trước không.....”

Lục Kiến Tân trừng mắt: “Ta vừa trở về đã ăn cơm uống trà nghỉ ngơi sao..... Các người muốn đi thì tự đi đi, không cần lo cho ta! Phụ thân của ta a.....”

Lục Thiệu hé ra mặt heo tức giận, còn không thể phản bác, chỉ có thể lúng ta lúng túng lui ra.

Lục Kiến Trung đau nghiêng răng nghiêng lợi, nảy sinh ác độc nháy mắt với đám người Tổng thị, được rồi, muốn thế có phải hay không? Tốt lắm, phụng bồi đi, bọn họ tốt xấu cũng đeo bao gối đầu, Lục Kiến Tân đi xa về, thân mình lại mập mạp, xem ai phải chịu đựng ai.

Nhưng bọn họ đều tính toán nhầm rồi, Lục Kiến Tân vừa khóc lóc kêu gào sau một lúc, thì thốt dài một tiếng: “Phụ thân! Con bất hiếu.....” Mắt vừa trợn, té xỉu ở tại trước linh tiền của Lục lão ông. Lâm Cẩm Dung thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhanh chóng cầm khăn tay bịt kín mặt, hóa thành một tiếng kêu sợ hãi.

Mọi người lắc lắc giãy dụa tiến lên, ấn huyết nhân trung, thỉnh đại phu, nâng đỡ người. Bận rộn một lúc, mới xem như đem Lục Kiến Tân an trí thỏa đáng, trời thì lạnh, người người đều đổ một thân mồ hôi, lúc làm việc còn không cảm thấy, vừa có gió lạnh thổi qua, người người đều méo miệng mặt trắng bệch, răng va vào nhau lại phải theo lời các thân thích bằng hữu khen ngợi Lục Kiến Tân thật sự là rất hiếu thuận!

Canh gừng nước ấm đưa qua, cao giường gối mềm, ngủ say một ngày, đến khi trời tối, Lục Kiến Tân mới chậm rì rì tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là chảy lệ lo âu nói: “Các đệ không nói ấu thân đây chứ? Trăm ngàn lần không thể để lão nhân gia người biết, bằng không chẳng phải là ta bất hiếu sao?”

Lục Kiến Trung hận nghiêng răng nghiêng lợi, còn phải giả ý an ủi nói: “Không có, không có, Đại ca yên tâm, không dám kích động lão thái thái.”

“Vậy là tốt rồi.” Lục Kiến Tân thở hai cái, đứng dậy từ trên giường: “Ta đi thỉnh an với mẫu thân, lại đến canh giữ cho phụ thân.”

Lâm Cẩm Dung đã đặt cơm canh cho hắn đến trước giường, thấy hắn còn muốn ép buộc, vội nói: “Công công, trước dùng cơm chiều đi.”

Lục Kiến Tân lắc đầu thở dài: “Ta ăn không vô.” Lại là rơi lệ đầy mặt.

Lâm Ngọc Trân không khỏi ở một bên khổ sở khuyên nhủ, những người khác vì tỏ vẻ đoàn kết hữu ái, cũng đứng một bên khuyên, Lục Giam nói: “Phụ thân không cần lo lắng chỗ tổ phụ, tối nay con đi gác đêm hay người gác thì cũng không có gì khác nhau, người nghỉ ngơi một chút đi.”

Lục Kiến Tân giãy dụa muốn bước xuống giường: “Không được, ta nhất định phải đi, đây là hiếu đạo một người con nên làm. Lúc trước ta vì bất đắc dĩ không thể ở trước mặt phụ thân tận hiếu, bây giờ còn không thể gác đêm cho lão nhân gia người sao?”

Lục Giam mang theo năm phần bất đắc dĩ, năm phần uể oải, gắt gao đè hắn lại, Lục Luân không cần suy nghĩ nhiều, không cần người gọi liền tiến đến đè lại Lục Kiến Tân: “Đại bá phụ, người không thể như vậy, tổ phụ dưới tuổi vàng có biết, thì sẽ đau lòng người, sẽ không trách tội người.”

“Thật không?” Lục Kiến Tân hòa ái nhìn Lục Luân: “Là Ngũ lang đúng không? Lúc trước ta nghe nói con đã bỏ trốn, khiến ta lo lắng chết mất, nhìn thấy con còn sống tốt, ta cũng yên tâm. Đáng thương tổ phụ của con a, không được gặp con một lần cuối.....”

Lục Kiến Trung chán ghét Lục Kiến Tân, xen lời hắn: “Đại ca, mẫu thân sai người lại đây hỏi, chừng nào thì huynh đến? Đã sai người sang tiếp đón huynh rồi. Huynh có đi hay không?” Muốn diễn trò thì chậm rãi diễn sau đó đi, toàn gia mọi người bị hắn ép buộc đến thăm rồi.

Lục Kiến Tân lúc này mới thu hồi lực chú ý trên người Lục Luân, cũng không ăn cái gì, bảo Lục Giam tới lĩnh đường, bản thân thì được Lục Luân, Lục Thiệu giúp đỡ đi đến Vinh Cảnh cư.

Mẫu tử ôm nhau khóc ròng tất nhiên là không cần nói tỉ mỉ, Lục Kiến Lập kể chuyện hắn vừa khóc hôn mê ở linh đường cho Lục lão phu nhân nghe xong, Lục lão phu nhân đau lòng hắn, cũng không nỡ để hắn đi, buộc hắn ở trước mặt của bà dùng cơm, lại công đạo Lâm Ngọc Trân nhất định phải chiếu cố hắn cho tốt. Lục Kiến Tân còn nói hắn muốn đi gác đêm cho Lục lão ông, Lục lão phu nhân liền nghiêm mệnh: “Nghỉ ngơi một chút lại đi, nếu con trẻ tuổi cường tráng như Nhị lang thì ta cũng không quản con, nhưng con như vậy, không biết yêu quý sức khỏe của mình, là muốn mạng của ta sao?” Sau đó khóc lớn.

Lúc này, Lục Kiến Tân mới xem như mới đáp ứng không đi nữa, ngoan ngoãn theo Lâm Ngọc Trân đi nghỉ. Lục Kiến Trung toàn gia sắc mặt đều hơi có chút khó coi, đích tôn thật sự không có chỗ nào tốt, lại không thể chọn ra nửa điểm sai lầm.

Lâm Cẩm Dung an trí thỏa đáng Lục lão phu nhân, lại đi đến Thu hoa viện.

Thu hoa viện im ắng, cũng không bởi vì có thêm người mà trở nên huyền ảo, duy nhất không giống là, chung quanh đều có đèn đuốc sáng bừng, có vài phần nhiệt khí. Phương Trúc còn đang chỉ huy người chuyển đồ, thấy Lâm Cẩm Dung lại đây, bước lên phía trước nói: “Thiếu phu nhân tới rồi?” Rồi dán sát vào bên Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Người lúc này nhìn cũng coi như quy củ, không yêu cầu gì, cũng không nói điều gì. Hai người đều chọn gian sương phòng bên phải, nhưng thật ra chờ sương phòng bên trái quét lại tường xong thì sẽ chuyển sang.” Nhìn nhìn, nhỏ giọng cười: “Còn tưởng rằng sẽ tranh nhau chọn một gian tốt nhất kia, kết quả hai người lại không muốn, nói là để lại cho di nương phía sau.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Đã là như vậy, người hiểu được chứ?”

Phương Trúc nói: “Hiểu được.” Tất nhiên là di nương đến sau mới là các nàng đầu, các nàng không dám trêu chọc.

Một tiểu nha hoàn bó tay bó chân đứng ở hành lang, hướng bên này nhìn xung quanh một lát, nhanh chóng chạy vào trong phòng. Giây lát, hai mỹ thiếp kia của Lục Kiến Tân bước nhanh đi ra, nhất tề đối với Lâm Cẩm Dung nói vạn phúc, Lâm Cẩm Dung cười nói: “Hai vị di nương không cần đa lễ. Ăn cơm chưa? Nếu bọn hạ nhân không chu đáo, thì cứ việc nói với ta.”

Nàng gọi hai người là di nương, thật là cất nhắc. Hai người kia mặc dù được Lục Kiến Tân yêu thích, lại cũng không có danh phận đúng đắn, nhưng rõ ràng là hai mỹ thiếp kia thực hưởng thụ. Hai người liếc nhau, ánh mắt đều sáng trong suốt, người lớn tuổi hơn một chút, Lâm Cẩm Dung nhớ mang máng gọi là A Nhu, nhiệt tình bước lên đáp lời Lâm Cẩm Dung: “Ăn cơm xong rồi, mọi người đều tốt lắm. Nếu Nhị thiếu phu nhân không chê thì mời vào trong phòng ngồi?”

Lâm Cẩm Dung cũng không chối từ, cười theo hai người đi vào, đánh giá chung quanh, thấy một cái hòm xiềng tà tà mở ra, lộ ra găm vóc tơ lụa bên trong, xem ra Lục Kiến Tân sống ở bên ngoài rất sung túc.

Người trẻ tuổi hơn gọi là Tiểu Tinh, cười dài bưng hai hộp trà ra: “Mấy thứ này còn chưa thu dọn xong, không dám chậm trễ Nhị thiếu phu nhân, đây là trà mà tỷ muội chúng ta mang về từ Giang Nam, tặng để Nhị thiếu phu nhân vui đùa.”

386. Chương 389: Nhất Trí

Lâm Cẩm Dung ý bảo Anh Đào thay nàng thu nhận, cười nói: “Hiện tại là thời kỳ đặc thù, gia cường nhiều chuyện, lúc trước vừa nhận được tin, cho nên có chút vội vàng.”

Lời còn chưa dứt, A Nhu dĩ nhiên sáng tỏ nàng đang giải thích về phòng ở, liền lại cười nói: “Nhị thiếu phu nhân đang cất nhắc chúng ta đây mà, như vậy là rất tốt rồi. Thật sự, nơi này vừa thanh tịnh, lại rộng rãi, ở tốt lắm. Chỉ là chúng ta muốn đến đập đầu phu nhân, nhưng lại không biết quy củ trong nhà, không dám đi loạn.”

Lâm Ngọc Trân sợ là khó mà gặp mặt hai người, huống chi đây là thời điểm gì chứ? Lục Kiến Tân dù gặp phải tình huống thế này vẫn mang theo các nàng về nhà, chứng tỏ các nàng xác thực được sủng ái, nhưng cũng không thể chủ động đi ra ngoài, khiến người chú ý? Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Hiện nay không giống ngày thường, bằng hữu thân thích đến hỗ trợ rất nhiều, có đôi khi cũng sẽ có người không rõ đường đi rồi va chạm với nữ quyến. Nhị vị di nương đường xa mà đến, tốt nhất nên ở trong phòng thiếu thừa may vá, dọn dẹp phòng ở. Phu nhân lúc nào nhàn rỗi, thì sẽ sai người tới gọi.”

A Nhu có chút ảm đạm, nhưng cũng không nói gì, cười thi lễ với Lâm Cẩm Dung: “Đa tạ Nhị thiếu phu nhân chỉ điểm.” Tiểu Tinh thấy thế, cũng nhanh đi theo hành lễ: “Khiến Nhị thiếu phu nhân thêm phiền toái.”

Lâm Cẩm Dung chỉ Phương Trúc: “Nàng là Phương ma ma bên người ta, nếu các người có việc, thiếu thốn cái gì, đều có thể sai người đi tìm nàng, nàng sẽ nói với ta.”

A Nhu cùng Tiểu Tinh cũng không cố kỵ mặt mũi, lập tức nhất tề thi lễ với Phương Trúc: “Ngày sau khiến ma ma thêm phiền toái rồi.”

Phương Trúc nào dám nhận lễ của các nàng, nghiêng mình khẽ tránh, liền thanh nói: “Không dám, không dám, đơn giản là làm tốt phân phó của chủ tử thôi.”

Song Phúc ở cửa dò xét, Lâm Cẩm Dung đứng dậy nói: “Nhị vị di nương đường xa mà đến, nói vậy cũng cực kỳ mệt mỏi, ta sẽ không quấy rầy, cáo từ.”

“Nhị thiếu phu nhân dừng bước.” A Nhu ra hiệu với Tiểu Tinh, Tiểu Tinh chạy vào bên trong cầm ra một cái bao, hai tay đưa cho Lâm Cẩm Dung, cầu xin nói: “Nhị thiếu phu nhân, đây là tỷ muội chúng ta hiếu kính phu nhân hai đôi giày, thỉnh người dâng lên giúp.”

Phương Trúc liền nháy mắt với Lâm Cẩm Dung, ý bảo nàng đừng thu nhận, lại càng không cần xen vào chuyện này. Lâm Cẩm Dung cười cười, lệnh Anh Đào tiếp lấy, nói thẳng: “Ta có thể thay các người dâng

lên, nhưng hai ngày nay phu nhân bận việc, tinh thần cũng không phải rất tốt, chờ nàng nhàn rỗi sẽ tính sau.”

Hai người đã sớm hỏi thăm qua, Lâm Cẩm Dung là thân chất nữ của Lâm Ngọc Trân, nàng đồng ý đã là thiên đại nhân tình, đương nhiên không dám nói gì, cảm tạ lần nữa, cung kính đưa Lâm Cẩm Dung ra ngoài.

“Nô tỳ thỉnh an Nhị thiếu phu nhân.” Phương Linh đón nhận tiến đến cùng Lâm Cẩm Dung hành lễ, thân nhiên đánh giá hai tiểu thiếp kia một cái, rồi xoay mặt, nâng đỡ cánh tay Lâm Cẩm Dung, dìu nàng đi ra ngoài, thấp giọng nói: “Đại lão gia muốn gặp người.”

Lục Kiến Tân lúc trước giả bộ bất tỉnh mê man mà tranh thủ được thời gian nghỉ ngơi, lúc này muốn bắt đầu rửa sạch gia sự, thật đúng là mạnh mẽ vang dội. Lâm Cẩm Dung hít vào một hơi, bước nhanh hướng tới sân viện của Lâm Ngọc Trân, vừa đi vừa hỏi Phương Linh: “Phu nhân bên kia như thế nào?”

Phương Linh thông minh, lập tức biết nàng hỏi cái gì, lại cười nói: “Thiếu phu nhân yên tâm, thời điểm nô tỳ vừa đến, phu nhân đang cầm rượu thuốc xoa đầu gối cho lão gia.” Lâm Ngọc Trân xoa bóp đầu gối cho Lục Kiến Tân, tuy rằng xoa xoa liền khóc, nhưng cũng không thốt ra câu gì không nên nói.

Xem ra lúc trước lời nàng khuyên vẫn có tác dụng. Hiện tại tình hình này xem như một khởi đầu tốt đẹp, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở ra. Kiếp trước, ngày hôm sau Lâm Ngọc Trân đã cùng Lục Kiến Tân âm ỷ một trận, hai người đã xa cách lâu cũng không nói chuyện, chỉ coi như hai bên không tồn tại. Nàng và Lục Giam cũng là gặp mặt không tỏ ra quen biết, Lục Giam đi cùng Lục Kiến Tân, Lâm Ngọc Trân không có nửa câu nói nhiều, khi đó, trong dòng đích tôn chính là tràn ngập oán hận lẫn nhau. Cho dù nàng không vì điều gì khác, chỉ vì tương lai của Nghị Lang mà lo lắng, nàng cũng không thể để tình huống tứ phân ngũ liệt này lại phát sinh.

Đợi khi đến viện của Lâm Ngọc Trân, quả nhiên thấy ngọn đèn bên trong hòa thuận vui vẻ, im lặng ấm áp. Lục Kiến Tân bên hông đeo dây kết, vắn tóc dài đơn giản, uy nghiêm ngồi ở ghế khảm trai tinh mỹ, trong tay đang cầm chén trà sứ men xanh khắc hoa sen sáu cánh hoa lệ thanh lịch, tư thế tao nhã chậm rãi phẩm trà, Lâm Ngọc Trân im lặng ngồi ở bên cạnh hắn, trên mặt tuy rằng không lộ ra tươi cười, nhưng cũng không thấy thái độ oán hận không cam lòng trước đây.

Lâm Cẩm Dung tiến lên thỉnh an, Lục Kiến Tân tinh tế đánh giá nàng một phen, hòa ái nói: “Đứng lên đi.”

Lâm Cẩm Dung đứng dậy, thúc thủ: “Sức khỏe của công công đã đỡ hơn nhiều chưa? Có cái gì muốn ăn thì để nhi túc đi làm.”

“Không cần.” Lục Kiến Tân hòa ái chỉ ghé bên dưới: “Ngồi đi.”

Nếu là lần đầu tiên Lâm Cẩm Dung gặp hắn, vẻ ngoài của hắn hiền hòa, nhưng nàng biết không phải, hiểu được hắn bất quá là thuận miệng nói mà thôi, nếu thật sự ngồi xuống hắn sẽ nói nàng không quy củ. Vì thế cười nói: “Tạ thể tuất của công công, nhi túc không dám. Trước mặt trưởng bối, làm sao có đạo lý tiểu bối ngồi xuống?”

Lục Kiến Tân nghe vậy, quả nhiên thật cao hứng, quay đầu nói với Lâm Ngọc Trân: “Phu nhân, thê tử của Nhị lang không hổ xuất thân dòng dõi thư hương, quy củ cùng giáo dưỡng những người khác cũng không thể so sánh được.”

Lâm Ngọc Trân liếc Lâm Cẩm Dung một cái, người ở trước mặt ta cũng không phải là như vậy, không cho người đứng lên thì người tự đứng lên, không bảo người ngồi, thì chính người tự tìm chỗ ngồi. Lúc này tại sao nhu thuận biết quy củ như thế? Nhưng nhớ tới lời lúc trước Lâm Cẩm Dung đã nói với mình, nếu vì nàng mà làm cho Lục Kiến Tân ghét bỏ Nghị Lang, vậy là mất nhiều hơn được. Liền cũng đi theo cười: “A Dung vốn có tài danh, lúc trước lão thái gia chính là thấy nàng có tài có mạo, hành tung đoan trang.”

Lục Kiến Tân gật gật đầu, nói: “Ta vừa rồi nghe bà bà con nói chút sự tình, có chỗ không rõ, muốn tìm con hỏi một chút.” Lời còn chưa dứt, trong phòng nha hoàn ma ma liền nhất tề lui xuống sạch sẽ.

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Công công thỉnh giảng.”

Lục Kiến Tân chậm rì rì nói: “Ta hỏi con, chuyện Phạm Bao là như thế nào? Chuyện phân chia tài sản phát sinh ra sao?”

Mọi người cùng chung lợi ích, Lâm Cẩm Dung đối với Lục Kiến Tân không có gì giấu giếm, cộng thêm chuyện ngày ấy nàng đi trà tứ, gặp mặt sáu người Phạm Bao dẫn tiền đều nhất nhất nói ra, duy độc giấu giếm việc Mai Bảo Thanh muốn tìm cổ đông mua thuyền. Nàng ăn nói rõ ràng, chủ yếu và thứ yếu rõ ràng, trật tự đầu vào đây, nói hai ba câu đã kể lại sự việc rành mạch, Lục Kiến Tân trên mặt dù chưa có biểu tình gì đặc biệt, những vẫn đều im lặng nghe nàng nói chuyện, chưa bao giờ đánh gãy lời.

Lấy hiểu biết của Lâm Cẩm Dung đối với hắn, hắn đây là đang vừa lòng. Hai kiếp làm người, lần đầu tiên nàng nhìn thấy vẻ đồng ý trên mặt Lục Kiến Tân, nhưng cũng không bởi vậy mà miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt, nói xong chỗ quan trọng liền ngậm miệng, im lặng đứng ở nơi đó chờ Lục Kiến Tân phân phó.

Lục Kiến Tân đang nghe say sưa, Lâm Cẩm Dung đã im bật, thúc thủ mà đứng, vẻ mặt điềm đạm, đoan trang nhàn nhã đứng ở nơi đó nghe hắn phân phó, cũng không có nửa phần khoe khoang đắc ý.

Trước mắt xem ra, nhi tức này cũng không tệ lắm, nhưng không biết các phương diện khác như thế nào. Lục Kiến Tân bất động thanh sắc nói: “Nhi lang tức, theo như ý con, Phạm Bao nên xử lý như thế nào mới tốt?”

Lâm Cẩm Dung ngẩn ra, Lục Kiến Tân cũng không phải là Lục Giam, có thể nghe lời của nàng, Lục Kiến Tân thích nhất là tiền hô hậu ủng, vạn chúng thối phong, nói một không hai, làm sao đem ý kiến của một tiểu nhi tức như nàng lọt vào trong tai, để ở trong lòng? Bất quá lại là thử mà thôi. Liền trấn định tự nhiên nói: “Nhi tức kiến thức nông cạn, không dám ở trước mặt công công nói lung tung. Chẳng qua, lúc trước Phạm quân sự đối với lão thái gia thực trung tâm, đối với Nhi lang cũng rất tốt, việc lần này coi như hắn đã lập công lớn.”

Lục Kiến Tân gật gật đầu, cũng không tỏ thái độ nói muốn xử lý Phạm Bao như thế nào, chỉ phát phát tay: “Đi xuống đi, buổi sáng ngày mai mang Nghị Lang lại đây cho ta xem. Hôm nay nhiều người nhiều việc, ta chưa có thời gian thân cận với hắn.”

“Vâng, nhi tức cáo lui.” Lâm Cẩm Dung hành lễ lui ra, ngậm đưa ánh mắt an tâm dừng sốt ruột cho Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân khẽ mím môi, nhìn như có chút không kiên nhẫn, kỳ thật cũng là buông lỏng.

Lâm Cẩm Dung tới gian ngoài, nhẹ nhàng thở ra, gọi Phương ma ma lại đây, sau khi nghe báo cáo tình hình Thu hoa viện bên kia, lại đem gánh nặng giao cho nàng: “Chờ phu nhân tâm tình tốt thì đưa cho nàng. Ma ma chú ý, ta sẽ phái người trông chừng, người cũng sai người để tâm, chớ để cho họ đi loạn, cũng chớ để người rắp tâm bắt lương đi vào nói lung tung. Mặc kệ như thế nào, nhất định không thể để phu nhân cùng lão gia tức giận.”

Phương ma ma nghiêm mặt nói: “Lão nô nhớ kỹ.”

Khi trở về Vinh Cảnh cư, Lục lão phu nhân đã sớm nghỉ ngơi, Nghị Lang cũng được Phan thị ru ngủ, Anh Đào đi theo Lâm Cẩm Dung vòng vo một vòng lớn, dĩ nhiên có chút mệt mỏi, đoán Lâm Cẩm Dung chỉ sợ càng mệt hơn, liền hỏi Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân có nghỉ ngơi luôn không?”

“Không vội.” Lâm Cẩm Dung nghĩ tới Lục Giam đang gác đêm, trước để Đậu Nhi đi đến phòng bếp nhỏ của Lục lão phu nhân đun nước nóng rửa mặt, chính nàng mang theo chút điểm tâm tinh xảo và hoa quả đi tìm Sa ma ma, thật có lỗi nói: “Nói là ta hầu hạ lão thái thái, kỳ thật lại luôn là ma ma, ta bình thường đi ra ngoài làm việc tần hiếu, còn nhờ ma ma giúp đỡ xem Nghị Lang.”

Sa ma ma cười nói: “Nhi thiếu phu nhân cũng không phải là người xa lạ. Lão thái thái đối với người rất vừa lòng, nói người vừa chu đáo lại im lặng, không nhiều lời. Nghị Lang thì sao, không nói ngoa, lão nô tận mắt nhìn hài tử này sinh ra, cũng rất yêu thương.” Cuộc sống của bà cùng Lâm Cẩm Dung, Lục Giam ở kinh thành trong hai năm, phu thê hai người luôn luôn đối đãi với bà thập phần tôn kính săn sóc chiều chuộng, trong lúc mấu chốt này, nên hướng về ai, trong lòng bà hiểu rõ.

Lâm Cẩm Dung muốn chính là một câu này, cười dài trịnh trọng cảm tạ: “Có những lời này của ma ma, trong lòng ta thật sự là kiên định.” Nguyên nhân vì có Sa ma ma, nàng đặt Nghị Lang ở đây mới càng yên tâm.

Đậu Nhi tiến vào nói: “Thiếu phu nhân, nước nóng đã được chuẩn bị tốt.”

Lâm Cẩn Dung cáo từ Sa ma ma, lệnh Anh Đào cầm thực hộp, Song Phúc thấp đèn lồng, chủ tớ ba người ra khỏi Vinh Cảnh cư, Phương Trúc liền vội vã tới, dẫn bên tai nàng thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, Đại lão gia vừa rồi lặng lẽ đến chỗ giam giữ Phạm quân sự.”

Lâm Cẩn Dung cũng không ngạc nhiên, Lục Kiến Tân vốn là tính tình như vậy, tối nay gặp Phạm Bao, ngày mai sẽ gặp mấy vị tộc lão trong dòng họ.

387. Chương 390: Thủ Lễ

Linh đường nơi nơi thông gió, chậu than cũng khó mà cháy mạnh, đúng là lạnh lẽo đến cực hạn. Một trận gió thổi qua, khiến Lục Giam rung mình một cái, hắt đẩy Lục Luân đang bồi ngồi ở một bên, mí trên mí dưới dường như đang đánh nhau: “Ngủ đi, nhanh đi ngủ.”

Lục Luân lúc trước đã gác hai đêm, tuy rằng ban ngày có thể nghỉ ngơi, nhưng rốt cuộc vẫn là điên đảo ngày đêm, cả người mệt mỏi không chịu nổi. Bị Lục Giam đẩy một cái, gió lạnh vừa thổi thì tỉnh táo lại, dùng sức xoa xoa mắt, lười biếng vận thất lưng: “Không có gì, ta ngồi một lát.” Lại ôm bụng nói: “Đói bụng, ta đi tìm chút đồ ăn, Nhị ca muốn ăn cái gì?”

Lục Giam nói: “Khuya rồi, bọn hạ nhân cũng mệt mỏi một ngày, có cái gì tiện thì cứ lấy đi.”

“Được.” Lục Luân ngoắc gọi gã sai vặt lại đây, đang định phân phó gã sai vặt đi phòng bếp, đã thấy chủ tớ ba người Lâm Cẩn Dung thấp đèn lồng, cầm theo thực hộp đến đây, không khỏi nhướn lông mày, vui rạo rức nghênh đón: “Nhị tẩu, tẩu làm đồ ăn gì ngon vậy?” Vừa nói, tay đã vươn ra thực hộp trong tay Anh Đào.

Lâm Cẩn Dung không khách khí vỗ hắt một cái, nói: “Ta cũng không chuẩn bị cho đệ.”

Lục Luân chặt chẽ ôm thực hộp không buông tay, cột nải, ánh mắt ai khấn nói: “Nhị tẩu, chỗ Nhị ca ăn thừa thì cho ta đi.....”

Sớm biết rằng lúc này lo lắng, làm sao còn cố đi vào đường chết đây? Đúng là nửa điểm không có hối cải. Lâm Cẩn Dung nhìn thấy bộ dạng khấn khoản kia của Lục Luân, càng thêm tức giận, sầm mặt không mở miệng. Lục Giam dĩ nhiên đi tới nói: “Cái gì ăn thừa chứ, không câu nệ bao nhiêu, hai huynh đệ chúng ta cùng nhau ăn là được.”

Lục Luân đắc ý dào dạt hướng Lâm Cẩn Dung chớp mắt: “Vẫn là Nhị ca ta tốt hơn.” Rồi tự mở, kinh hô: “Là canh hầm, nhìn đã thấy ngon rồi, đối chết ta!”

Lục Giam cười, đưa một ánh mắt trấn an cho Lâm Cẩn Dung, ý bảo Anh Đào: “Bày bát đĩa ra.”

Anh Đào an bài bát đĩa, mới rót một chén qua cho Lục Giam, Lục Luân đã tự cầm thìa, nhanh chóng ăn hết như gió cuốn mây tan, Lục Giam cũng bắt quả mới ăn hai miếng mà thôi. Mọi người nhìn trợn mắt há hốc mồm, Lục Giam liên tục nói: “Đệ ăn chậm một chút, không có ai cướp của đệ mà.”

Lâm Cẩn Dung ngồi ở một bên lạnh lạnh nói: “Hắn sợ có người cướp của hắn đó.”

Lục Luân có chút ngượng ngùng, vụng trộm nhìn Lâm Cẩn Dung liếc mắt một cái, nói: “Ồ trong quân..... đã thành thói quen.”

Lâm Cẩn Dung làm ra vẻ thiên chân khó hiểu: “Thân binh của tướng quân đại nhân, cũng cần cướp đoạt lương thực sao?”

Lục Luân ngực nhảy dựng, khẩn trương cười gượng nói: “Tướng quân và chúng ta cùng ăn cùng ở, chưa bao giờ tỏ vẻ đặc thù.”

Lục Giam không rõ lắm, cười nói: “Vị Hùng tướng quân này thật đúng là hiếm có.”

Lục Luân cảnh cáo nhìn Lâm Cẩn Dung một cái, Lâm Cẩn Dung khinh thường trừng lại hắn, đối mặt với Lục Giam, đều tươi cười: “Đúng là hiếm có.”

Lục Giam sớm đã nhận ra có sóng ngầm khởi động giữa hai người, nhưng cũng không nói ra, dường như không có việc gì ăn hết đồ ăn trong bát, phân phó Lục Luân: “Đệ đi về trước nghỉ ngơi, ta có việc muốn nói với Nhị tẩu đệ.”

Lục Luân vò đầu bứt tai, không biết hai người có thể nói tới chuyện của mình hay không, đã thấy vẻ mặt Lục Giam không cho cự tuyệt, bất đắc dĩ đành phải đứng dậy cáo từ. Nhưng cũng không trực tiếp trở về sân viện của mình, ngược lại hướng tới chỗ lạnh lẽo phía bắc.

Anh Đào thu thập sạch sẽ mang theo Song Phúc lui ra ngoài: “Thiếu phu nhân, nô tỳ chờ ở bên ngoài.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu, đem miên bào dày dặn đưa cho Lục Giam: “Mặc vào. Trời lạnh như thế cũng không biết mặc nhiều một chút.”

Lục Giam thuận theo khoác miên bào, đeo lại dây kết: “Nàng và Ngũ đệ có chuyện gì vậy? Sao hần lại đắc tội với nàng?”

Hiện nay không phải thời điểm nói chuyện này, Lâm Cẩm Dung cười: “Không có gì. Cố ý trêu hần thôi. Vừa rồi công công bảo ta đi qua hỏi sự tình trong nhà... . . .”

Rõ ràng là đáp cho có lệ, Lục Giam nhú mày, cũng không hỏi nhiều, chỉ thay nàng vuốt lại tóc, ôn nhu nói: “Mệt mỗi một ngày sớm trở về nghỉ ngơi đi. Sáng mai ta đến thăm nàng và Nghị Lang.”

“Đừng để bị cảm lạnh.” Lâm Cẩm Dung ra linh đường, phân phó Anh Đào: “Người đi nhìn xem, Ngũ gia có trở về sân hay không, nói với hần ngày mai sau giữa trưa tới gặp ta.”

Anh Đào lĩnh mệnh rời đi, Lâm Cẩm Dung trở về Vinh Cảnh cư. Rửa mặt xong, Anh Đào tiến vào phục mệnh: “Thiếu phu nhân, Ngũ gia không trở về, nô tỳ hỏi thăm một chút, không ai biết hần đi đâu.”

“Bảo người trông chừng, xem khi nào thì hần trở về, sáng mai nói với ta.” Đúng là kẻ không biết sợ chết, Lâm Cẩm Dung tức giận đau lòng, một đêm trần trọc, nửa đêm mới ngủ được, trời chưa sáng đã dậy rồi. Anh Đào tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, Ngũ gia là nửa canh giờ trước mới trở về. Hần nói với người khác, hần luôn luôn ở linh đường cùng Nhị gia.”

Lâm Cẩm Dung tâm tình càng không tốt, chịu đựng ủ ám Nghị Lang, mạo hiểm giá lạnh đi gặp Lục Kiến Tân. Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân không giống nhau, hần đối với nhi tức là thần hôn định tỉnh, phải đúng hạn tới, tuyệt đối không thể kéo dài nửa bước, nếu có việc gấp hoặc là sinh bệnh, ma ma thể diện bên người phải đi qua thỉnh tội mới được. Nghị Lang lần đầu tiên thỉnh an hần, Lâm Cẩm Dung cũng không dám có gì chậm trễ.

Đến bên ngoài, ngọn đèn chung quanh dĩ nhiên đã sáng lên, hạ nhân lặng yên không một tiếng động lui tới đưa nước thêm than, Phương ma ma lại đây, thấy mẫu tử Lâm Cẩm Dung đứng ở hành lang, vội hỏi: “Phu nhân là đã sớm dậy rồi, lão gia còn đang rửa mặt, thiếu phu nhân chờ trong chốc lát.” Lại thay Nghị Lang đem áo choàng nhỏ kéo chặt, khe khẽ thở dài.

Lâm Cẩm Dung lại đợi một nén nhang, mặt đều lạnh có chút chết lặng, mới nghe thanh âm Lục Kiến Tân vang lên: “Thỉnh Nhị thiếu phu nhân và Tứ tiểu thiếu gia tiến vào.”

Lâm Cẩm Dung ôm Nghị Lang bộ dạng phục tùng rũ mắt đi vào, thay Nghị Lang hướng Lục Kiến Tân dập đầu: “Nghị Lang gặp qua tổ phụ.”

Nghị Lang đã sớm bị ép buộc tỉnh dậy, hài tử này cũng là nhu thuận, chỉ mở to một đôi mắt đen lúng liếng tò mò nhìn xung quanh, cũng không khóc nháo. Lục Kiến Tân thấy hần ngọc tuyết đáng yêu, tinh thần vui vẻ, tuy nói không thể so với tôn tử ruột thịt đặc biệt yêu thích đau lòng, nhưng cũng không phản cảm, tư thế từ ái, vươn tay tiếp nhận: “Tổ phụ ôm một cái.”

Lâm Cẩm Dung đưa Nghị Lang qua, nói: “Vừa mới tỉnh ngủ, có lẽ sẽ không ngoan lắm.”

Lục Kiến Tân ôm Nghị Lang vào trong ngực ngắm trái ngắm phải, nói: “Rất khá. Nghe nói tăng tổ phụ hần đã ban thưởng danh, gọi là Sâm có phải vậy không?”

Lâm Ngọc Trân tiếp lời: “Lão thái gia nói, Sâm, ngô gia chỉ bảo.”

Lục Kiến Tân sờ sờ khuôn mặt của Nghị Lang, nâng cằm, Lâm Cẩm Dung nhanh tiếp nhận lại Nghị Lang, chỉ nghe Lục Kiến Tân thản nhiên nói: “Khá lắm, giáo dưỡng cho tốt. Hắn còn nhỏ, ngày sau không cần tới sớm như thế.”

Lâm Cẩm Dung vội quỳ gối hành lễ: “Tạ thể tuất của công công.”

Lục Kiến Tân cười nói: “Là tôn tử của ta mà, quy củ tuy phải giữ nhưng cũng muốn đau lòng săn sóc.”

Lâm Cẩm Dung lại lên tiếng: “Thỉnh công công yên tâm, nhi tức nhất định sẽ giáo dưỡng hắn thật tốt.”

Lục Kiến Tân đứng dậy nói: “Dọn điểm tâm đi.”

Lâm Cẩm Dung đem Nghị Lang giao cho Phan thị, bước nhanh tiến lên, bố trí cơm canh, cẩn thận hầu hạ. Lục Kiến Tân theo quy củ không nói gì, im lặng dùng xong điểm tâm rồi bảo: “Nhị lang tức, con đi an bài một chút, sai người đến nhà cũ, thỉnh bốn vị tộc lão lại đây, nói, ta có việc muốn thỉnh giáo.”

Lâm Ngọc Trân hơi hơi có chút đắc ý, Nhị phòng muốn thỉnh tộc lão làm việc, trừ phi là tình huống đặc thù, bằng không phải cẩn thận thỉnh a, làm sao có khẩu khí giống như Lục Kiến Tân chứ? Có việc muốn thỉnh giáo, còn muốn bọn họ chủ động tới cửa, đây là khác nhau giữa đích tôn và Nhị phòng! Tuy nói là đang có đại tang, nhưng đúng là không thể so sánh!

Lâm Cẩm Dung nói: “Vâng. Nhi tức lập tức đi an bài.”

Lục Kiến Tân gật gật đầu: “Đi đi, cùng đi thỉnh an lão thái thái.”

Ra cửa viện, liền thấy Lục Giam, Lục Kiến Tân ôn hòa gọi hắn đến bên cạnh, thấp giọng hỏi, một đội người chậm rãi sắp xếp đội, hướng tới Vinh Cảnh cư. Trên đường gặp nhiều hạ nhân, có người tiến lên hành lễ vấn an, Lục Kiến Tân nhất nhất hòa khí trả lời, còn quan tâm hỏi tình huống của đối phương, thân thể như thế nào, thật sự là không có nửa điểm kiêu ngạo xa cách, lại hòa ái, dễ gần.

Lục Kiến Trung mắt buồn ngủ mông lung, đang khép hờ mắt dùng thuốc xoa bóp, chợt thấy Tống thị xốc màn tiến vào nói: “Nhanh, nhanh, Đại ca một nhà già trẻ hướng tới Vinh Cảnh cư thỉnh an lão thái thái. Lão thái thái chưa dậy, toàn gia đều đang chờ ở hành lang. Lão Tam bên kia cũng vội vàng đi rồi.”

Lục Kiến Trung bị hù lập tức ngồi xuống, không khỏi vô cùng nổi giận, thấp giọng mắng nói: “Tính tình của lão Đại thật đáng giận! Trời sinh luôn thích giả bộ! Chính hắn muốn giả bộ cũng đành thôi, tức nhất là muốn lôi kéo người bên ngoài cùng nhau khổ sở!” Ai chẳng biết lão thái thái bệnh nặng ốm yếu, buổi sáng đều phải ngủ nhiều một lát, bọn họ đi thỉnh an đều là tới kịp thì sẽ đến, không kịp sẽ không đến, dù sao là thăm qua thôi, nhiều năm qua cũng không có ai nói một tiếng không phải. Nay Lục Kiến Tân đi đầu như thế, có thể thấy, ngày sau sẽ không có ngày lành mà.

Tống thị luống cuống tay chân đi hài cho hắn, lại sửa sang đồ tang: “Cứ thể đi.”

Lục Kiến Trung mặc xong, đám người Lục Thiệu cũng chạy đến, Nguyên Lang, Hạo Lang đều mắt buồn ngủ mông lung theo phía sau, Khang Thị ôm Lục Lang trong lòng bởi vì không ngủ đủ nên oa oa khóc lớn, mọi người đều là bộ dạng sầu mi khổ kiếm. Lục Kiến Trung thở dài, không thấy Lã thị, liền hỏi Lục Thiệu: “Thê tử của con đâu?”

Lục Thiệu do dự một chút: “Sức khỏe nàng không tốt.....”

“Không tốt?! Không phải đã sớm sang tháng rồi sao? Nàng đây là muốn bị ăn mắng sao! Nhanh bảo nàng đến!” Lục Kiến Trung một bụng cơn tức không có chỗ phát tác, trước liền giận chó đánh mèo với Lục Thiệu.

Tống thị vội khuyên nhủ: “Đừng tức giận, đừng tức giận. Chạy nhanh đi đi.”

Một đám người vội vàng đuổi tới Vinh Cảnh cư, lão thái thái còn chưa dậy, Lục Kiến Tân đang cùng Lục Kiến Lập nói chuyện. Lục Kiến Trung vội vàng đi qua, bồi cười nói: “Đại ca, huynh tới sớm vậy. Ta nghĩ sức khỏe của mẫu thân vốn không tốt, không dám tới quấy rầy.....”

Lục Kiến Tân sầm mặt thấp giọng nói: “Lão Nhị! Không phải ta nói đệ, lễ tiết không thể bỏ! Sức khỏe của mẫu thân không tốt, làm con càng phải cẩn thận để bụng mới là hiếu đạo! Hiếu đạo cũng không phải là bắt tại bên miệng tùy tiện nói ra.” Ánh mắt vừa liếc, phát hiện Lã thị vội vàng từ sau đi tới, không khỏi

hơi hơi cười lạnh: “Chúng ta làm trưởng bối nên làm gương tốt, bằng không chính mình cũng chưa làm tốt, sao có thể trách tiểu bối không hiểu quy củ? Lại khiến cho người ta chê cười!”

Lục Kiến Trung thầm nghĩ xui xẻo, giận mà không dám nói gì, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Lã thị một cái.

388. Chương 391

Không nói đến Lục Kiến Trung ở đó nín thở, Lã thị ủy khuất không thôi, Lục Kiến Tân lại phát hiện thiếu một người: “Ngũ lang đâu? Nghe nói hài tử này thủ linh vài ngày, chắc là quá mệt mỗi chăng?”

Lục Kiến Trung rít gào: “Nhanh sai người đi tìm tên nghiệt súc kia cho ta!”

Lục Kiến Tân bắt mẫn nói: “Đệ lớn tiếng như vậy làm cái gì? Âm ỹ mẫu thân thì làm sao bây giờ? Ta bắt quá là quan tâm hần, hỏi một chút mà thôi, tại sao lớn tuổi rồi mà tính tình còn không xong như thế? Ta nhớ rõ lúc trước tính tình của đệ không phải như thế a, có phải mấy hôm nay mệt mỗi quá mà nóng trong người không?”

Tống thị đúng lúc nói: “Vâng, Đại bá, sức khỏe của hần không ổn, không phải chuyện ngày một ngày hai. Không đối gặt bá, hiện tại cũng là cố chịu đựng. Bệnh phát tác lại hại.”

Lục Kiến Tân lý giải gặt đầu, hòa khí vỗ vỗ bả vai Lục Kiến Trung: “Mấy ngày nay vất vả cho đệ, chống đỡ không nổi thì dừng cứng rắn chống đỡ, không ai trách gì đệ. Ta đã trở về, đệ cứ nghỉ ngơi một chút.”

Lục Kiến Trung nhin tức giận, giả bộ thành thật: “Đây là hiểu đạo.”

Lục Kiến Tân gặt gặt đầu, không nói.

Giây lát, Lục Luân đi tới, đại để đã được chỉ điểm trước, liền đi thẳng đến trước mặt Lục Kiến Tân xin lỗi, Lục Kiến Tân cũng không khó xử hần, chỉ thuận miệng nói hai câu.

Lục Luân thật cẩn thận đi đến bên cạnh Lục Giam, đang muốn cùng Lục Giam lẳng lẽ nói chuyện, đã bị Lâm Cẩm Dung hung hăng trừng mắt một cái, cho thấy là việc làm đêm qua của hần đã bị Lâm Cẩm Dung biết. Lục Luân có chút chột dạ, nhưng cũng bất chấp, cúi mắt giả bộ.

Lục lão phu nhân vừa mới mở mắt, chợt nghe thấy Sa ma ma ở bên tai bà nhẹ giọng nói: “Lão thái thái, Đại lão gia bọn họ tất cả đều đứng bên ngoài chờ thỉnh an người.”

Lục lão phu nhân còn có chút hồ đồ, nhân tiện nói: “Để bọn họ tiến vào.”

Sa ma ma ý bảo Tổ Tâm đi mời người, còn bà thì kiên nhẫn cùng lão thái thái giải thích: “Trời chưa sáng đã tới rồi, luôn luôn chờ ở bên ngoài, Đại lão gia thật sự là hiểu thuận...”

Lục lão phu nhân nghe xong cũng hiểu rõ, tính tình nhi tử thế nào bà biết, bà có chút suy nghĩ, nhưng cũng không muốn quản nhiều chuyện này. Lão thái gia không còn, nhà này nếu không có người mạnh mẽ hữu lực, sẽ biến thành năm bè bảy mảng.

Nếu lão Đại có tâm tư này, vậy thì cứ tùy hần thôi.

Một lát sau, nam nữ già trẻ tiến vào một đồng, Nguyên Lang, Hạo Lang bị lạnh mặt trắng bệch, vào nhà liền giống như trước định ào tới trước mặt lão thái thái làm nũng, Hạo Lang còn ồn ào: “Lạnh chết ta rồi, sao tăng tổ mẫu mãi mới tỉnh lại nha.” Lại hỏi Sa ma ma: “Có cái gì ăn ngon không? Ta đói quá.”

Lão thái thái từ ái, hần và Nguyên Lang trong khoảng thời gian dài đều ở cùng với lão thái thái, bình thường đã quen tùy tiện, giờ phút này cũng hành động như ngày thường. Trưởng bối từ ái, tiểu bối kiêu kiêu lặc lặc, vốn không phải đại sự gì, nhưng hành vi này rơi vào trong mắt Lục Kiến Tân, thật đúng là cơ hội. Lục Kiến Tân nghiêm mặt cả giận nói: “Không quy củ! Tiểu bối thỉnh an trưởng bối là như vậy sao? Tiến thoái vô tự, già trẻ chẳng phân biệt, còn thể thống gì nữa? Nói chuyện với tăng tổ mẫu, ngay cả xưng hô đều không có, không có chút lễ nghi! Làm huynh trưởng thì phải làm gương cho ấu đệ, không sợ làm hỏng hai đệ đệ sao?”

Lời này vừa nói ra, người Nhị phòng sắc mặt tất cả đều thay đổi, nhưng Lục Kiến Tân thật sự mắng đúng a, khắp nơi đều cần để ý, huống hồ trong phòng này, trừ bỏ lão thái thái ra, Lục Kiến Tân làm huynh trưởng, Đại bá, tổ bá phụ, thân phận vững vàng đương đương, giáo huấn người khác là đúng lý hợp tình nhất.

Nguyên Lang lớn nhất nhìn quanh trái phải, thấy trưởng bối nhà mình sắc mặt tuy rằng khó coi, nhưng không hề nói gì, lão thái thái cũng không tỏ thái độ, liền lui ra phía sau một bước, quy củ đứng ở bên cạnh phụ thân, cúi mắt quỳ xuống nói: “Tôn nhi biết sai, tôn nhi thỉnh an tằng tổ mẫu.”

Hạo Lang cũng là không giống vậy, nhìn Lục Kiến Tân, lại nhìn Lâm Ngọc Trân, rồi nhìn lại tổ phụ mẫu của hắn, một đầu chui vào trong lòng Lục lão phu nhân, khóc nói: “Tằng tổ mẫu, ta sợ!”

Hành vi này của Hạo Lang rất hợp với ý Lục Kiến Trung, trong mắt hắn có vài phần không khí sôi động, không nói được một lời, xem Lục lão phu nhân ứng phó tình huống này thế nào. Lục lão phu nhân cũng thật sự là không đành lòng, đang muốn mở miệng thay tằng tôn giải thoát, chợt nghe Lục Kiến Tân nói: “Đại chất nhi, lúc này không dạy dỗ, tương lai lớn rồi càng khó chỉnh sửa.”

Lục Thiệu bị điểm danh, hận phun hỏa, kiên trì, sầm mặt tiến lên lời Hạo Lang từ trong lòng Lục lão phu nhân ra, vậy tay muốn bảo Hạo Lang ngậm miệng, Hạo Lang “Oa” một tiếng khóc lớn lên, Lục lão phu nhân đau lòng run rẩy, còn có chút oán trách: “Con làm gì vậy? Hắn vẫn còn là tiểu hài tử mà!”

Lục Kiến Tân thở dài: “Đại chất nhi, hắn vẫn còn là hài tử, mặc dù có sai, chậm rãi giáo dưỡng là được, tại sao lại như vậy? Ta vốn là muốn tốt cho hắn, hiện nay ngược lại là ta không phải rồi.” Sau đó kéo Hạo Lang tại bên người, nói năng nhỏ nhẹ: “Phụ thân con là vì muốn tốt cho con, Lục gia chúng ta tốt xấu cũng là gia truyền thư hương, con không còn nhỏ, đảo mắt sẽ phải học võ lòng, ngày sau đừng nên giữ bộ dạng này, nhớ kỹ chưa?”

Lục Thiệu tức giận đến lệch mũi, một hơi nghẹn ở trong ngực không thở nổi, hận không thể học máu mà chết. Lã thị tất nhiên không cần phải nói, vừa tức vừa đau, trong ánh mắt chứa đầy lệ, móng tay đều đâm sâu vào lòng bàn tay, chỉ hận Lục Thiệu vô dụng, đánh nhi tử của mình còn bị chế ngạo.

Lục Kiến Tân biểu diễn xong, quỳ gối trước mặt Lục lão phu nhân nói: “Đều là nhi tử không phải, vốn là muốn hiếu thuận với mẫu thân, sáng tinh mơ lại khiến mẫu thân không vui. Còn thỉnh mẫu thân thứ tội.” Hắn vừa quỳ, đám người Lâm Ngọc Trân, Lục Giam cũng làm theo, trong phòng phần phật quỳ xuống đất.

Lục lão phu nhân tuy có chút không đồng ý, nhưng cũng không thể nề hà, khẽ thở dài một cái, nói: “Đều đứng lên đã.”

Lục Kiến Tân đứng lên, ân cần hầu hạ lão thái thái dùng cơm, ôn ngôn lời nói nhỏ nhẹ, nói một đồng, đơn giản là muốn Lục lão phu nhân buông lỏng tâm tư, nên nghỉ ngơi một chút, hắn nhiều năm không ở nhà, vẫn là săn sóc chu đáo như thế, bất mãn trong lòng Lục lão phu nhân cũng biến mất không thấy đâu, tâm tình dần dần tốt lên.

Lục Kiến Trung ồm ồm nói: “Bên ngoài phải làm cứng bái hành lễ.” Nói cách khác, đều nên đi ra bên ngoài quỳ lạy khóc tang.

Lục Kiến Tân liền lưu luyến đứng dậy: “Mẫu thân, sau đó con lại đây bồi người.”

Một tiếng mẫu thân, vài người nghe thấy toàn thân nổi da gà.

Thừa dịp mọi người loạn thành một đoàn, Lục Luân tiến đến bên người Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “Nhị tẩu, tẩu tìm ta?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Ta chỉ hỏi đệ một câu, lời ta nói đệ không nghe vào tai sao? Cho dù là sẽ toi mạng cũng vẫn muốn nhảy vào trong đó?”

Lục Luân trầm mặc sau một lúc lâu, nhẹ nhàng lắc đầu: “Nhân các hữu chí (con người khác nhau có chí hướng khác nhau), Nhị tẩu có thể thay ta giữ bí mật, ta thực cảm kích, đừng khuyên ta nữa. Thiện ác thị phi, ta rất rõ ràng.” Nói xong xoay người tránh ra, như cũ vô tâm vô phách cùng Lục Thiện nói chuyện, để lại Lâm Cẩm Dung ở nơi đó ngẩn người.

Buổi sáng hôm nay, mọi người ở Nhị phòng chưa kịp dùng điểm tâm, đói bụng khóc bái hồi lâu, ép buộc đến giữa trưa, tất cả đều hấp hối.

Lục Kiến Tân tất nhiên là không lấy gì làm phức tạp, thịnh tình mời Lục Kiến Trung: “Hậu sự của phụ thân còn có rất nhiều chỗ không an bài thỏa đáng, hôm nay thời tiết rất đẹp, cũng không có chuyện gì khác, không bằng thừa dịp hiện tại thương lượng một chút, được không?”

Lục Kiến Trung làm sao có tinh thần cùng hấn dấy dưng? Lập tức liền ôm đầu gối thẳng kêu “Ai u”. Lục Kiến Tân thở dài: “Xem ra đệ là không được rồi, cũng tốt, đệ đi nghỉ đi, ta đi bồi mẫu thân trò chuyện.”

Lục Kiến Trung trầm nghĩ, trừ bỏ vật bồi táng ra, những chuyện khác có thể kiếm tiền đã sớm bị hấn định ra rồi, giờ phút này Lục Kiến Tân cho dù là lưỡi xán hoa sen, cũng không khả năng sinh ra chuyện gì, liền yên tâm lớn mật rời đi.

Lục Kiến Tân liền gọi Lục Kiến Lập đi tìm Lục lão phu nhân nói chuyện, phái Lục Giam: “Con đã gác một đêm, đi nghỉ đi, lúc tộc lão đến đây còn muốn con đi ra tiếp cùng.”

Lục Giam đáp ứng, nhưng cũng không trở về tiểu viện của hấn và Lâm Cẩm Dung nghỉ ngơi, mà đi vào sương phòng bên trái. Lâm Cẩm Dung đang dỗ Nghị Lang ngủ, tự hỏi chuyện của Lục Luân, thấy hấn tiến vào, nhỏ giọng nói: “Sao không đi nghỉ ngơi? Nhịn một đêm rồi, thân thể cũng không phải làm bằng sắt, sao có thể chịu đựng được?”

Lục Giam ngồi xuống bên cạnh nàng, tựa đầu đi qua ngấm Nghị Lang, thấp giọng nói: “Nhớ mẫu tử các nàng.”

Lâm Cẩm Dung cười, thấy hấn sắc mặt xanh trắng, dưới mắt có quầng thâm, hơi có chút đau lòng, liền khuyên nhủ: “Chàng nằm lên giường nghỉ ngơi đi, ta và Nghị Lang ở một bên với chàng, có việc ta sẽ gọi chàng.”

Lục Giam theo lời rửa sạch mặt mũi, nằm lên giường, toàn thân mệt giống như tan rã, lại không có gì khó ỷ, chỉ nhu hòa nhìn mẫu tử Lâm Cẩm Dung, câu được câu không cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện: “Nàng có biết phụ thân muốn tìm tộc lão tới là vì sao không?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Không biết, đại để là có liên quan đến chuyện phân chia gia sản.”

Loại chuyện này, có Lục Kiến Tân quan tâm, bọn họ có thể thả lỏng hơn chút. Lục Giam ý bảo Lâm Cẩm Dung: “A Dung, đến ngồi bên cạnh ta.”

Lâm Cẩm Dung cười cười, đứng dậy ngồi vào bên giường, Lục Giam tựa đầu đặt lên đùi nàng, nhắm mắt nói: “Nàng và Ngũ lang có chuyện gì xảy ra vậy? Đừng vội giấu giếm ta, ta muốn nghe lời nói thật.”

Lâm Cẩm Dung đưa tay luồn vào trong tóc hấn, thấp giọng nói: “Đêm qua hấn rời đi có quay lại với chàng không?”

“Không có a.” Lục Giam lời vừa ra khỏi miệng, lập tức mở to mắt, nhướn mày lên: “Sao lại thế này?”

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Đêm qua sau khi hấn rời khỏi linh đường đã không thấy tăm hơi, trời sáng mới trở về, người ta đã sai đi hỏi thăm, nói hấn luôn luôn ở tại linh đường cùng chàng.”

Lục Giam không cho là đúng: “Hấn tính tình bốc đồng, đại để là tìm bằng hữu đi chơi.”

Lâm Cẩm Dung lo lắng không chịu nổi: “Không phải như vậy. Nhị lang, ta hỏi chàng, nếu Ngũ lang làm chuyện đại nghịch bất đạo, chàng sẽ làm thế nào? Là muốn đưa hấn tới quan phủ, hay là muốn xử lý hấn ra sao?”

Chuyện này nghiêm trọng, Lục Giam nghiêng thân mình, nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung, nghiêm túc nói: “Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Nàng nói mau.”

Lâm Cẩm Dung thật sự là không có biện pháp khác, nếu tiếp tục giấu giếm sự tình, hy vọng ở thời khắc mấu chốt có thể đoạt lại được Lục Luân thật sự là quá mức mạo hiểm. Không bằng được sự ủng hộ của Lục Giam, tìm một biện pháp ổn thỏa tốt nhất. Vì thế đem việc Lục Luân làm nói ra: “Tùy tay ném cho Nghị Lang lễ gặp mặt giá trị xa xỉ, ta hỏi Tam đệ muội, hấn đưa cho Lục Lang gì đó cũng tương đương như thế. Ta thử qua, hấn căn bản không phải là thân binh của Hùng tướng quân ở Khắc châu, miệng toàn là lời nói dối.”

Cơn buồn ngủ của Lục Giam hoàn toàn biến mất: “Ta đi tìm hắc.” Lại an ủi Lâm Cẩm Dung: “Có lẽ nàng nghĩ quá nhiều, hắc tuy rằng bốc đồng, cũng không phải là người vô pháp vô thiên.”

Lâm Cẩm Dung cười khổ: “Chỉ mong như vậy.”

389. Chương 392: Mộng Yểm

Sân của Lục Luân trồng hạnh hoa, tất nhiên cảnh tượng sẽ đẹp nhất vào mùa xuân, nhưng mùa đông kỳ thật không có gì để ngắm. May mắn là bầu trời sáng sủa, ánh mặt trời sáng lạn, vì thế nhánh cây trụi lủi nhìn qua cũng không còn đơn điệu nữa.

Cửa viện mở rộng, Lục Giam đứng bên ngoài ló đầu vào nhìn, thấy Lục Luân nằm ngủ trên ghế dựa phơi nắng giữa thái dương, trên bàn bên cạnh có một chiếc lồng sắt, con sóc mập mạp thoải mái nằm trong đó, cũng là một bộ dạng hưởng thụ đến cực điểm.

Gã sai vật canh giữ ở một bên phát hiện ra Lục Giam, vội đi lên hành lễ: “Thỉnh Nhị gia chờ một chút, hạ nhân đi đánh thức Ngũ gia.”

Lục Giam khoát tay, thấp giọng phân phó: “Người có việc thì làm đi, không cần quản ta.”

Gã sai vật tuân lệnh, nhẹ nhàng vào phòng. Lục Giam đi đến bên người Lục Luân, thấy một góc chăn trên người hắc rơi xuống đất, liền cúi người kéo lên, tay mới đụng tới tấm chăn, Lục Luân liền “Hô” một chút xoay người ngồi dậy, mắt lộ hung quang, một tay đặt tại bên hông.

Lục Giam bị khí thế cùng hung hắc toát ra trong nháy mắt kia hù dọa, tức giận dùng sức vỗ đầu của hắc một cái: “Đệ định làm gì!”

Lục Luân ngượng ngùng cúi mắt, thu hồi tay, cười gượng nói: “Gặp ác mộng thôi.”

Lục Giam im lặng nhìn hắc, ánh mắt chớp cũng không chớp.

Lục Luân bị hắc nhìn toàn thân không được tự nhiên, rụt lui vào trong chăn, lớn tiếng nói: “Người đâu, chết ở đâu rồi? Mang ghế nằm tới cho Nhị gia!” Lại lấy lòng nhìn Lục Giam cười: “Nhị ca, hôm nay không có gió, thái dương ấm áp, phơi nắng thật thư thái.” Thấy Lục Giam vẫn nhìn hắc chăm chú, không khỏi oán trách nói: “Ai nha, Nhị ca, huynh đừng nhìn ta bằng ánh mắt dọa người như vậy được không.”

Lục Giam thu hồi ánh mắt, ngồi vào ghế gã sai vật đưa đến, thư thư phục phục nằm xuống, mị mắt nói: “Đêm qua đệ đi đâu?”

Thân mình Lục Luân giống như sợi chỉ bị kéo chặt căng, trên mặt cũng là tươi cười chẳng hề để ý, tùy tay nắm ấm trà đưa qua cho gã sai vật: “Muốn chết sao, nhìn thấy Nhị gia đến đây cũng không biết đi pha nước nóng, đúng là gốc ghêch mà.”

Gã sai vật luống cuống tay chân tiếp nhận ấm trà, bị nước trong ấm trà tắm ướt vạt áo, không khỏi làm mặt khóc tang: “Ngũ gia.....”

Lục Luân ha ha cười to: “Xem người lớn như vậy còn biến thành cái dạng này, không biết còn tưởng rằng nước tiểu của tiểu tử ngươi đó! Còn không nhanh chóng xuống thay đổi quần áo? Một lần nữa mang ấm nước đến đây.”

Lục Giam thấy hắc vui đùa có phần thô tục, không khỏi khẽ nhíu mày, nhẫn nhịn chờ gã sai vật đi xuống rồi nói: “Đệ đừng ngắt lời, ta hỏi đệ nói.”

“Nhị ca là nghe Nhị tẩu nói đúng không? Nàng đã nói với huynh những gì? Nữ nhân mà, luôn thích miên man suy nghĩ.” Lục Luân thu liễm tươi cười, mạnh mẽ chạm vào lồng sắt một cái, con sóc bị búng tỉnh lập tức xù lông, cảnh giác nhìn Lục Luân.

“Cái gì cũng nói với ta.” Lục Giam quan sát thần sắc của Lục Luân, chậm rãi nói: “Ta và Nhị tẩu đệ luôn chân chính quan tâm đệ, đệ có cái gì muốn nói với ta, hoặc là cần ta giúp đệ không?”

Lục Luân có chút phiền chán cầm miếng vải đen kéo xuống che lồng sắt, quay đầu nhìn Lục Giam: “Ta biết các người quan tâm ta, nhưng ta thực không có gì cần nói. Ta nói tối hôm qua ta đi ra ngoài tìm bằng hữu chơi, huynh tin hay không?” Có một số việc, không nói ra có lẽ đối với mọi người đều rất tốt.

Lục Giam trầm mặc sau một lúc lâu rồi thấp giọng nói: “Lúc trước ta là nghĩ như vậy, thấy đệ tính tình bốc đồng, đại để thật sự là tìm bằng hữu chơi đùa đi. Nhưng ta nhớ rõ, bằng hữu của đệ là những ai, đơn giản chính là các đệ tử mấy nhà mà thôi, bọn họ sao có thể bắt hảo khuya khoắt chạy ra ngoài chơi với đệ đây. Huống hồ, đệ có thể nói ra người đó là ai, ta cũng có thể biết đệ đến tột cùng có nói láo hay không.”

Lục Luân trong giọng nói mang theo chút không kiên nhẫn: “Chẳng lẽ ta không thể cùng người khác kết giao sao? Nhị ca, ta biết huynh quan tâm ta, nhưng ta là người lớn, không phải tiểu hài tử! Ta làm việc có chừng mực, huynh cũng đừng hỏi được chứ?”

Lục Giam thần nhiên nói: “Ta là Nhị ca của đệ, không phải người ngoài. Cho nên ta muốn biết lời nói thật, đệ hẳn là hiểu được, Hùng tướng quân gì đó có thể giấu diếm được người khác, nhưng không thể gạt được ta, ta hoặc là Đại lão gia, chỉ cần một người viết thư gửi đi, là có thể rõ ràng rành mạch. Hiện giờ đệ muốn thẳng thắn với ta, hay là muốn chờ ta viết thư hỏi thăm?”

Thân thể cao trắng của Lục Luân cuộn mình trên ghế, đem chân kéo qua đầu, giữ yên lặng.

Lục Giam thấp giọng nói: “Lục Thiện là cốt nhục chí thân của ta, nhưng so ra lại không gần gũi bằng đệ. Trong lòng ta cho dù là muốn tới gần hắn, hắn lại bất hòa với ta, không thể thân cận nổi. Từ nhỏ, ta với đệ là thân thiết nhất, đệ không chê ta buồn, không chê ta ít nói quái gở, ta cũng vậy thật sự coi đệ là huynh đệ thân cận nhất. Ta nghĩ Nhị tẩu của đệ cũng là như thế, nàng thật sự là coi đệ là huynh đệ ruột thịt mà đối đãi. Ta còn nghĩ, tương lai Nghị Lang nhà ta có thể được nhiều người yêu thương, nhiều thúc phụ chăm sóc, chẳng lẽ là hy vọng xa vời sao?”

“Vài thứ kia là ta tự mình kiếm được, thật sự sạch sẽ! Các người biết kiếm một đồng tiền, chẳng lẽ ta không thể kiếm chút ít để tiêu dùng a?” Lục Luân mạnh mẽ nghiêng người, nín thở nói: “Được, ta thừa nhận không phải ta ở chỗ Hùng tướng quân, nhưng không làm gì bất chính cả, chính là cùng làm sinh ý thôi, bản thân cảm thấy không có mặt mũi gặp người, cho nên mới nói dối.”

“Vậy đệ nói thật ra xem, đệ làm sinh ý gì? Đệ không nói được ta sẽ không buông tha đệ!” Lục Giam mạnh mẽ nghiêng qua, một phen kéo lấy tay áo Lục Luân, lộ ra một vết sẹo thật dài nơi cổ tay hắn, mà ở bên hông hắn bị hót lên, là một thanh chủy thủ dài ước chừng một thước, có vẻ rất sắc bén. Sắc mặt Lục Giam nhất thời thay đổi, Lục Luân rốt cuộc là làm cái gì, mà bản thân phải trang bị như vậy, có phản ứng kịch liệt như vừa rồi?

Lục Luân bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ đành bất đắc dĩ cười: “Này tính là cái gì? Hành tẩu bên ngoài, ta cho tới bây giờ đều ham thích thứ này, tùy thân mang theo chủy thủ, thực bình thường mà? Ai, chúng ta làm sinh ý ở mạc bắc, không cẩn thận sẽ gặp phải mã tặc, đã thành thói quen.”

Đã đến tình trạng này, hắn vẫn là bộ dáng đó, đó là rùa ăn quả cân, quyết tâm không chịu nói thật. Nếu như thế, hỏi nữa cũng vậy. Lục Giam không nói được một lời, đứng dậy bước đi.

Lục Luân hoảng hốt, kéo vạt áo của hắn: “Nhị ca tại sao lại rời đi?”

Lục Giam nhíu mày nói: “Ta không đi chẳng lẽ nên ở lại sao? Ở lại làm cái gì? Chờ đệ lấy đao chém ta?”

Ở lại thao thao bất tuyệt răn dạy hắn a, đây mới là phản ứng nên có không phải sao? Lục Luân lời đã đến bên miệng, lại thu trở về, sau đó nằm xuống, cột nhả nói: “Nhị ca hay nói giỡn, sao ta dám lấy đao chém Nhị ca chứ? Huynh yên tâm, ta thực không làm gì cả. Chờ tổ phụ nhập táng, ta sẽ rời đi, đỡ khiến các người thấy ta phiền.”

Lục Giam nhìn bộ dạng cột nhả, không chút lo lắng của hắn, một hơi vọt tới yết hầu, nhin không được cả giận nói: “Nếu đệ không đi được thì sao?”

Lục Luân thu khuôn mặt tươi cười, ngồi dậy, nghiêm túc nhìn Lục Giam: “Nhị ca có ý tứ gì?”

“Ngũ gia, trà đến đây.” Gã sai vật cười tủm tỉm mang theo một ấm trà mới, vừa mới tới gần, Lục Luân liền gào to một tiếng: “Cút đi!”

Hung ác như vậy cho tới bây giờ chưa từng thấy qua. Gã sai vật ngẩn ngơ, trong lòng run sợ nhanh như chớp chạy đi, xa xa quay đầu nhìn, nhưng thấy Lục Luân đã đứng dậy, sầm mặt hướng tới Lục Giam, Lục Giam không tránh không né, hai huynh đệ coi như là đầu sẽ đụng tới một chỗ, hai người đều sầm mặt.

Ai nha, má ơi, đây là muốn đánh nhau sao? Gã sai vật ôm đầu, chạy nhanh đi tìm người.

Lục Luân đến gần Lục Giam, ách cổ họng nói: “Nhị ca, sao ta lại không được đi?”

Lục Giam thản nhiên nhìn hắn: “Giấy không thể gói được lửa, cho dù là đệ đi được, sợ là chúng ta cũng đi không được. Ta chính là ý tứ như vậy. Ngũ lang, đệ có khả năng không biết, từ nhỏ đệ đã không biết nói dối. Mỗi lần đệ nói dối, lông mày bên phải của đệ sẽ nhướn lên.”

Lục Luân nhìn không được thấp giọng mắng một tiếng, dè lông mày bên phải của mình.

Lục Giam lại nói: “Quả nhiên là đệ nói dối, ta vừa rồi gạt đệ thôi.”

Lục Luân muốn nôn ra máu, đa phần là tức giận. Hai người không ai nhường ai trừng nhau một lát, Lục Luân mệt mỏi lui về phía sau một bước, không nói được một lời, xoay người đi vào trong phòng.

Lục Giam một phen kéo lấy hắn, thấp giọng quát: “Ngũ lang, dừng cương trước bờ vực, quay đầu lại là bờ!”

“Ta sẽ không liên lụy đến các người.” Lục Luân nhìn Lục Giam một lát, cười nhẹ, bỏ tay hắn ra, tự vào phòng, đóng cửa nghiêm kín.

Lục Giam nhìn cánh cửa đóng chặt kia, tức giận mọc lan tràn, một cước đá vào trên cửa: “Lục Luân, đệ lăn ra đây cho ta!”

Lục Luân chính là không để ý tới, Lục Giam giận dữ, lại đá mạnh hai cái, cửa phòng khê rung động, mắt thấy sẽ bị đá vỡ ra, lại nghe trong phòng một trận thanh âm gia cụ bị lôi kéo, cửa phòng lại bị Lục Luân dùng bàn uống nước để chặn.

Lục Giam khó thở, thốt ra: “Lục Luân, ngươi là vương bát đản!”

“A, Nhị chất nhi đây là mắng ai vậy? Ngũ đệ con là vương bát đản, vậy con là cái gì?” Tống thị vùng khăn tay, được tiểu nha hoàn nâng đỡ đứng ở cửa viện, mặt đỏ bừng, măn nhãn tức giận.

Lục Giam rũ mắt xuống, xoay người đối với Tống thị thi lễ, thấp giọng nói: “Xin lỗi, Nhị thẩm nương, ta thất lễ.” Nói xong lướt qua bên người Tống thị, rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Tống thị tức giận đến phát run, Đại phòng già trẻ lớn bé không có một ai tốt. Lão già kia âm hiểm xảo hoạt, liều mạng ép buộc người khác, trẻ thì sau khi làm tiểu quan cái đuôi cũng nhếch lên đến đây. Thế nhưng khinh người như thế, tức nhất là giận dữ mắng Lục Luân như mắng chó cụp đuôi. Vì thế tiến đến, dùng sức gõ cửa: “Ngũ lang, con đi ra cho ta! Con tránh ở bên trong làm cái gì? Con làm chuyện gì ám muội sao? Nén giận như vậy, chịu sự nhục mạ của người khác?”

Lục Luân ở trong phòng ồm ồm nói: “Phiền muốn chết, để ta thanh tịnh một lát không được sao?”

Tống thị nghĩ, hai hài tử này ngày thường quan hệ rất thân thiết, Lục Giam và hắn cũng có lúc nháo đến mức này sao, rốt cuộc là vì cái gì? Liền lại gõ cửa: “Con mở cửa cho ta, con rốt cuộc đã làm cái gì?”

Lục Luân phiền chán vô cùng, “loảng xoảng” lời bàn ra, mở rộng cửa, ồm ồm nói: “Ta muốn thanh tịnh một chút mà khó như vậy sao?!” Nói xong nghênh ngang rời đi.

Tống thị gọi: “Con đứng lại đó cho ta, con muốn đi đâu?”

Lục Luân nói: “Tìm một nơi thanh tịnh để ngủ!”

390. Chương 393: Mỹ Danh

“Này xú tiểu tử!” Lục Giam nổi giận dùng dùng ra cửa viện Lục Luân, còn chưa đi rất xa đã hối hận, hắn không làm tốt, không hỏi thăm rõ ràng Lục Luân rốt cuộc là làm cái gì, ngược lại khiến quan hệ trở nên đối chọi. Duy nhất có thể xác định là, Lục Luân quả nhiên giống như lời Lâm Cẩm Dung đã nói, trải qua hai năm này không minh bạch, thật không minh bạch, hơn nữa rất nguy hiểm.

Tức giận thì tức giận, sự tình vẫn cần phải giải quyết, Lục Luân không muốn nói, hắn sẽ nghĩ biện pháp khác. Lục Giam bước nhanh đến ngoại viện, tìm được nam nhân Lưu Ngũ của Phương Trúc, dặn dò nói: “Sai người trông chừng Ngũ gia, nhìn hắn mấy ngày nay làm cái gì, cùng người nào kết giao, mỗi ngày ra vào đều đi đâu, tất cả đều phải đến nói với ta. Cẩn thận một chút, chớ để người ta biết được.”

Lưu Ngũ đáp ứng, nhanh chóng chạy đi an bài. Trong chốc lát trở về nói: “Nhị gia, Ngũ gia vừa rồi nổi giận ùng ùng đi ra ngoài, đi ra đại môn, hạ nhân sai một tiểu tử đi theo, là người lạ, chắc hẳn hắn sẽ không nhận ra.”

“Cứ có tin tức thì nói với ta.” Lục Giam xoay người trở về Vinh Cảnh cư. Lâm Cẩm Dung thấy hắn vẻ mặt mất hứng, vội cho hạ nhân lui xuống hỏi: “Thế nào?”

Lục Giam tâm phiền ý loạn xoa mày, kể lại sự tình trải qua: “Con lừa bướng bỉnh này thật sự là tức chết ta.” Vừa lo lắng, lại là thương tâm: “Cũng không biết hắn rốt cuộc làm việc đòi mạng gì! Tuổi còn trẻ dễ đi lầm đường, muốn quay đầu sợ là có chút khó khăn. Nếu hắn nói thật với ta, không câu nệ như thế nào, ta làm ca ca sẽ suy nghĩ thay hắn giải quyết, nhưng hắn lại không nói, cũng không cần ta quản, mà tình nguyện trốn tránh.”

Lâm Cẩm Dung đi đến phía sau hắn, thay hắn xoa thái dương huyết, ôn nhu nói: “Ngũ đệ từ nhỏ sinh trưởng ở phú gia, chưa bao giờ thiếu ăn thiếu mặc, thị phi cũng rõ ràng. Chắc không đến mức cam tâm tình nguyện làm trộm đầu. Nhưng chỉ là, hắn rất trọng nghĩa khí, quá mức trọng tình, chỉ sợ sẽ bị người mê hoặc, thân bất do kỷ đi lầm đường cũng không chừng. Mẫn Hành, chuyện này còn chưa hoàn toàn biết rõ ràng, chàng phải cẩn thận chút. Đừng nói với các trưởng bối, miễn cho lại bình khởi cơn sóng, gặp phải chuyện phiền toái không nên có.”

Tay nàng xoa bóp không nhẹ không nặng, khiến huyết vị vừa chua xót lại thoải mái. Trên người truyền đến mùi thơm ngát của hoa lan, vừa ấm áp lại thơm hương, thật sự là làm cho người ta buồn ngủ. Lục Giam khép hờ mắt, tựa đầu vào Lâm Cẩm Dung trong lòng, “Ân” một tiếng.

Lâm Cẩm Dung thấy hắn vẻ mặt mệt mỏi, vội đẩy hắn đứng lên: “Nằm xuống tháp đi.”

Lục Giam mơ mơ màng màng nằm xuống tháp, giấy lát liền ngủ mê mết. Lâm Cẩm Dung thay hắn đắp chăn, phân phó Song Toàn canh giữ, rồi sau đó đến phòng của lão thái thái. Lục Kiến Tân cùng Lục Kiến Lập đã sớm thương lượng thỏa đáng, đi nghỉ tạm, lão thái thái đã nghỉ ngơi, vẫn chưa dậy. Chỉ có Sa ma cùng Tổ Tâm ngồi ở bên tháp thêu thùa, thấy Lâm Cẩm Dung đi vào, đều nở rộ thiện ý tươi cười, đứng dậy để nàng ngồi.

Lâm Cẩm Dung lôi kéo hai người cùng nhau ngồi xuống, thấp giọng nói: “Mất thấy nhóm tộc lão sắp đến, cũng không biết lão thái thái sau đó có tinh thần để gặp không?” Lúc trước Lục Kiến Tân chỉ nói bảo nàng an bài thỉnh bốn vị tộc lão, sau đó lại sửa miệng, thỉnh thêm vài vị cao tuổi, tính nét có vẻ tốt đến, trong đó đủ hạng người gia đạo sa sút. Nàng không khỏi cẩn thận cân nhắc, rốt cuộc Lục Kiến Tân có chủ ý gì.

“Không biết đâu, lúc trước Đại lão gia, Tam lão gia cùng lão thái thái nói hồi lâu, nhìn lão thái thái có vẻ mệt mỏi. Sau khi lão thái gia mất, tinh thần của bà thật sự là không được như trước.” Sa ma ma thở dài, phân phó Tổ Tâm: “Không phải có người tặng quýt tươi đến sao? Đem tới đây cho Nhị thiếu phu nhân nếm thử.”

Tổ Tâm vội cười đứng dậy: “Xem kìa ta gốc thật.”

Thấy Tổ Tâm rời đi, Sa ma ma mới dựa sát vào Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Đại lão gia muốn trùng tu tông học (học đường dành cho người trong tộc), mặt khác thỉnh vài vị tiên sinh có khả năng đến hỗ trợ, sẽ cần dùng tiền tài, tất cả đều tính vào chi tiêu của đích tôn. Đệ tử trong tộc, không cần tiêu tiền là có thể đi vào, nếu quả thật rất nghèo, còn cung ứng một chút cơm canh. Đây là việc thứ nhất, thứ hai, còn muốn mua mười khoảnh ruộng tốt nhập vào tế điền (điền trang chung của dòng họ). Tam lão gia tỏ vẻ nguyện ý cùng Đại lão gia bỏ tiền ra, lão thái thái đáp ứng rồi, cũng nguyện lấy ra một phần tiền từ trong tiền chung để ủng hộ việc này.”

Lâm Cẩm Dung hơi có chút ngoài ý muốn, lúc trước nàng còn tưởng rằng Lục Kiến Tân cùng Lục Kiến Lập là muốn cùng lão thái thái biện bạch việc sửa tháp kiến miếu, thực hiện hậu sự, cùng với các vật phẩm sẽ chôn theo lão thái gia, ai ngờ lại là làm chuyện này. Kiếp trước không biết xuất phát từ loại nguyên nhân

nào, Lục Kiến Tân không đưa ra ý tưởng này, đương nhiên cũng không có hành động. Nhưng hai chuyện này, mặc kệ Lục Kiến Tân là muốn mua danh chuộc tiếng, tạo uy tín trong gia tộc, hay là thật tình muốn vì gia tộc làm chút việc tốt, thì cũng là việc thiện hiếm có.

Thời tiết đẹp, tộc lão Lục gia cũng không giống như ngày tang sự của Lục lão ông hôm đó trời sắp tối mới vội vàng đến, thời điểm bọn họ tới, tịch dương còn tại chân trời phát huy dư quang nhiệt lượng, gió lạnh cũng vừa mới thổi. Buổi tối hoạt động khóc nức nở của Lục gia cũng vừa mới chấm dứt.

Lục Kiến Tân dẫn nhóm gia chúng nam đình Lục gia, ở trước đại môn đón vài vị tộc lão, nói vắn vắn, cung kính thỉnh bốn tộc lão ngồi vào vị trí, dùng chung cơm chiều.

Vài vị tộc lão đối với Lục Kiến Tân tuy rằng lễ ngộ, nhưng cũng không đưa ra bộ dạng lấy lòng, nhất là lão tổ công, hàn huyền qua đi, liền cạy già lên mặt: “Già rồi, làm chuyện gì luôn lòng có dư mà lực không đủ a.....”

Lục Trùng thì nói: “Mấy ngày nay thời tiết không tốt, trong tộc cũng bận việc. Đại chất nhi có việc gì thì cứ nói ra.” Dù sao hấn cùng với lão tổ công cuối cùng cũng không có làm cái gì, ngay cả Lục Kiến Tân trong lòng bất mãn, thứ nhất không có chứng cứ, thứ hai cũng không tạo thành sự thật, có thể như thế nào? Trước liền rối loạn trận tuyến, lấy lòng khoe mẽ, không phải có vẻ chột dạ sao?

Hai người khác mặc dù chưa nói cái gì, nhưng còn cố nghiêm mặt, cũng không đặc biệt đối mặt với Lục Kiến Tân. Lục Kiến Trung hơi hơi dắc ý, vài phần không yên lúc trước đột nhiên biết Lục Kiến Tân thỉnh tộc lão đến đều tiêu tan. Chẳng sợ ngay cả làm quan thì tính là gì? Mọi việc đều cần kinh doanh, hơn nữa nhân tình lại như thế, không thể đắc tội, nhưng cũng không cần thổi phồng, ai có thể xử lý ai thế nào? Trong tộc cũng không phải chỉ có chức vị đích tôn phụ tử.

Ngược lại là vài gia đạo sa sút kia không thể nào được yêu thích, duy độc chỉ có vài vị tộc lão có bối phận, đối với sự khách khí cung kính của Lục Kiến Tân cùng Lục Giam, nửa điểm không che giấu khiến bọn họ thụ sủng nhược kinh.

Lục Kiến Tân bình tĩnh vô ba, một mặt khiêm tốn nhường nhịn, cung kính tự giữ, căn bản không có nửa phần bất mãn hoặc là muốn tính sổ, hoặc là kiêu ngạo tự mãn, dắc ý đào dạt, lấy trà thay rượu, nhất nhất kính, mỗi một câu, đều là nói, hấn không ở nhà nhiều năm, chuyện trong nhà đều dựa vào các vị thân thích bằng hữu chăm sóc, tang sự của Lục lão ông, cũng là nhờ tộc nhân trong dòng họ hỗ trợ.

Lại nhớ lại đủ loại dật sự nghĩa cử của Lục lão ông lúc còn sống, nói xong liền nghẹn ngào, tiếp lời: “Từ đục đường mà thân không đợi..... Phụ thân lúc trước bệnh nặng, sợ chậm trễ tiền đồ của ta cùng Nhị lang, một mặt muốn trong nhà gạt không cho nói ra, khiến ta không thể ở trước mặt phụ thân tận hiếu, hay được gặp lão nhân gia người một lần cuối cùng, ta là đại bất hiếu! Thẹn với tổ tiên tổ tông. Ta nguyện ý giảm thọ mười năm, đổi cho lão nhân gia người sống lâu thêm một chút.....” Trong đó mấy độ nghẹn ngào rơi lệ, thương tâm không nói nổi.

Lục Kiến Lập cũng khóc theo, Lục Kiến Trung đau thương cũng không nhiều lắm, trong tòa một mảnh thốn thức, đều nói con cháu Lục gia thật sự là rất hiếu thuận, nhìn xem tang sự tổ chức có thể diện, náo nhiệt đến thế.

Lục Kiến Tân đứng lúc dừng bước: “Để các vị chê cười, ta thất thố rồi, dùng bữa dùng bữa thôi.” Thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, nhiệt tình tiếp đón mọi người ăn cơm, trong đó, một chữ cũng không nói về việc phân chia tài sản, chỉ chậm rãi nói ý tưởng hấn muốn trùng tu tông học, tỉnh tiên sinh hỗ trợ, nhà nào bản hàn thì được cung cấp cơm canh, lại thêm mười khoảnh ruộng tốt nhập vào tế điền.

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, phải biết rằng, đây cũng không phải là một chi tiêu bình thường, nếu thật có thể thành, đây là chuyện tốt cho toàn bộ tộc nhân của Lục gia. Có thể thấy, ngày sau con cháu Lục gia phạm đến tuổi, sẽ không bởi vì gia bản mà lâm tiền đồ, người nghèo khó cũng không cần vì kiếm chút tiền chi tiêu mà vắt hết óc. Gió thổi dạo một vòng, không đợi mấy người lão tổ công phát biểu ý kiến, vài người gia cảnh bản hàn dĩ nhiên đã cầm chén trà đứng lên, tâm phục khẩu phục muốn kính Lục Kiến Tân, trong miệng không còn những lời thổi phồng cho có lệ, mà là chân chính tôn kính. Lục Kiến Lập cũng được thổi phồng mặt phẩm hồng quang, hưng phấn không thôi.

Thật đúng là một việc thu mua lòng người. Lục Kiến Trung vừa chua xót vừa hận, lúc trước hai người này không ai nói cho hắn biết dự định như thế, không phải cố ý bỏ qua hắn sao? Trong lòng lại nghĩ, nói là nói như vậy khi nào thực hiện còn không biết, lão già giả dối kia. Rồi nghĩ, cũng không biết lão Đại mấy năm nay bên ngoài cướp đoạt được bao nhiêu tiền tài, chưa từng nhập vào tiền chung, mới có thể có tài lực như thế. Lại tiếp theo, hắn còn có chút ngồi không yên, trong ba huynh đệ, lớn và nhỏ đều đã tỏ vẻ, hắn có nhiều cửa hàng nhất, con cháu nhiều nhất, ngược lại không làm gì, có vẻ không ổn, đây là buộc hắn không thể không đi theo mà.

Đây là thời điểm nào đây? Thời khắc mấu chốt, tuyệt không thể lùi bước, Lục Kiến Trung ha ha cười, nói: “Đại ca tại sao lại quên tiểu đệ? Cũng có một phần của ta chứ.”

Cũng có một phần của hắn? Da mặt cũng thật dày, cũng tốt, sẽ thanh toán cho hắn. Lục Kiến Tân buồn cười nhìn hắn, chậm rãi nói: “Nhị đệ, hai việc này, ta cùng Tam đệ đều đã thương lượng qua, đã quyết định phương thức, đệ có tâm, không bằng mua đất nhập vào tế điền đi! Không cần nhiều, mua mười khoảnh ruộng tốt là đủ rồi.”

Lục Kiến Trung một búng máu thiếu chút nữa phun ra ngoài, hóa ra hổ bầy đã sớm an bài, chỉ chờ hắn nhảy vào, sao lại có kẻ thích tổn hại người khác như thế? Nhưng thấy một đám tộc nhân ánh mắt giống như sói theo dõi hắn, sẽ chờ hắn tỏ thái độ, hắn cũng không thể không đáp ứng, miễn cưỡng cười nói: “Đó là đương nhiên.”

Lục Kiến Tân mỉm cười, vui lòng lời hay khen ngợi Lục Kiến Trung một phen, mọi người lại biết, đây chắc chắn chuyện tốt, sau khi hắn trở về nhà mới quyết định, hắn mới thật sự là chủ sự. Vị Lục Đại lão gia đã rời nhà nhiều năm dễ dàng chiếm được sự tôn trọng của tộc nhân, mỹ danh truyền xa.

391. Chương 394: Bất Bình

“Lão đại đúng là thành tinh mà!” Đợi đến khi đêm dài nhân tĩnh, Tống thị đau lòng khó nhịn cùng Lục Kiến Trung tính sổ: “Lão Đại nói với lão Tam, nghe thì dễ nghe, thoát nhìn cũng tốt, nhưng lại là lợi ích của bọn họ, mà chúng ta thì chịu thiệt. Trùng kiến tông học, tông học từ lúc lão thái gia còn sống đã từng sửa chữa một lần, đến bây giờ cũng mới chỉ được một nửa, sửa chữa một chút cũng không tốn bao nhiêu tiền, thỉnh tiên sinh đến dạy, có thể mời đến người nổi danh đặc biệt nào đây, chào giá ời tiên sinh, còn không phải giống như một quần sự có năng lực trong cửa hàng sao?”

Nói về tế điền, hai nhà bọn họ vốn nhiều tiền, tùy tiện chia đôi là được, mỗi nhà mua năm khoảnh. Nhưng còn chúng ta thì sao? Mười khoảnh này phải lấy bạc trắng ra mua, hiện tại giá cũng không còn được lợi so với những năm trước, dĩ nhiên đã tăng 3, 4 lần rồi. Cuối cùng nói bọn họ cung ứng cơm canh trong học đường, chúng ta mua đất thì làm cái gì? Không phải là chuyên môn tiếp tế cho tộc lão sao? Tính ra tính vào, tính toán dừng ở chúng ta trên người! Lão Đại thật sự là tính tấn tính tuyệt! Ưu việt đều thuộc về hắn, dựa vào cái gì nha?”

Tống thị hiếm khi có thời điểm không thể bình tĩnh nổi như thế, càng nói càng tức giận: “Bọn họ hai nhà liên hợp bắt nạt chúng ta! Căn do đều vì Lục Giam!”

Lục Kiến Trung đã bình tĩnh trở lại từ phần hận không cam lòng, hắn thật cẩn thận đề thuốc dán trên hai khớp đầu gối của mình, thản nhiên nói: “Hiện tại nói những lời này thì có gì hữu dụng? Lão Đại những năm gần đây càng ngày càng âm hiểm giả dối. Ta thật muốn nhìn xem, thiếp thất đến phía sau kia rốt cuộc sẽ mang theo bao nhiêu hòm xiểng trở về? Ta nghĩ, vài thứ kia kiếm được từ lúc phụ thân còn sống, khi đó chưa ra ở riêng, cũng nên nhập vào tiền chung đi?”

Tống thị cười: “Chàng nghĩ thật hay, nếu hắn mang đồ rách nát trở về thì sao, những thứ tốt đều âm thầm ẩn dấu, chàng có thể thế nào?”

Lục Kiến Trung ngửa mặt nằm im không nói, sau một lúc lâu rồi hỏi: “Hôm nay có biết nguyên nhân vì sao Lục Giam cùng Ngũ lang cãi nhau không?”

Lục Luân lúc này còn chưa về nhà. Tống thị không dám nói rõ, chỉ hàm hàm hồ hồ đáp: “Không có, Ngũ lang đại để là trên người không thoải mái, vẫn ngủ đờ mờ hơi.” Lúc trước khóc tang mở tiệc chiêu đãi tộc

lão, Lục Luân vẫn không lộ diện, nàng nói dối bảo là Lục Luân bị bệnh cho qua.

Lục Kiến Trung cũng không để trong lòng, chỉ nói: “Hắn mà cũng bị bệnh sao? Tiểu tử này thân mình khỏe mạnh cường tráng, ngày ấy ta đánh hắn, hắn không có việc gì, ta thì mệt mỏi đau nhức hai ngày a.”

Tống thị còn mong Lục Luân tương lai kiến công lập nghiệp, thay Nhị phòng có được phong quang, huống chi là nhi tử của mình, lại là ấu tử (con trai út), tuy rằng cũng có lúc tức giận, nhưng cũng là tâm từ mẫu, liền ôn nhu nói: “Tính tình của hắn mặc dù quật cường, cũng là hết sức chân thành, hiếm khi về nhà, rất nhanh lại rời đi chàng cũng đừng so đo với hắn! Ngược lại sẽ khiến người khác chê cười.”

Lục Kiến Trung mang theo vài phần hèn mọn, từ trong lỗ mũi hừ một câu: “Chê cười?! Ta thấy hắn cùng với Lục Giam và Lục Thiện ngược lại còn thân thiết hơn so với hai thân ca ca của hắn, tính tình này cũng không biết là giống ai, đúng là một kẻ ngốc! Kiếp trước là ta thiếu nợ của hắn mà!”

Tống thị không nhiều lời nữa, cúi đầu yên lặng làm việc.

Cửa nhẹ nhàng gõ hai cái, ma ma ở gian bên ngoài thấp giọng nói: “Lão gia, phu nhân, Đại gia lại đây.”

Lục Kiến Trung hừ một tiếng, Tống thị vội giương giọng nói: “Bảo hắn tiến vào.”

Lục Thiệu tiến vào, quý cử hành lễ thỉnh an, còn chưa đứng vững, Lục Kiến Trung cũng đã nói: “Lại phát sinh chuyện gì?”

Lục Thiệu tiến lên nhỏ giọng nói hai câu.

Lục Kiến Trung mạnh ngồi xuống, hóa ra hai việc mà Lục Kiến Tân cùng Lục Kiến Lập phải làm này, đều là được lão thái thái cho phép, còn lấy tiền chung ra trợ cấp, nói cách khác, kỳ thật Nhị phòng cũng coi như hết lực, nhưng mỹ danh lại do Đại phòng, Tam phòng chiếm toàn bộ, hắn chỉ là người bỏ ra nhiều tiền nhất mà thôi.

Tống thị mắt choáng váng.

Rất không công bằng. Lục Thiệu thật sự tức giận: “Nếu không, chúng ta cũng đi nói với lão thái thái về chuyện ruộng đất, nếu Đại phòng, Tam phòng đều được trợ cấp, chúng ta cũng nên có, không thể nặng bên này nhẹ bên kia!”

Lục Kiến Trung nghẹn uất trong lòng, oán giận không cam lòng, cũng không có thể nói ra trước mặt nhi tử. Trầm mặc hồi lâu, lại chậm rãi nằm trở về: “Không được đi! Chắc chắn là phải ăn một rồi.”

“Vì sao?” Lục Kinh theo sát sau đi vào: “Hắn là nên xử lý mọi việc công bằng? Tổ mẫu có thể nào giúp đỡ bọn họ bắt nạt tính kế chúng ta như thế?”

Lục Kiến Trung thần nhiên nói: “Nên đưa mắt nhìn xa một chút, chúng ta lúc này đi nháo loạn với tổ mẫu con, phạm là vừa mở miệng, nhắc tới tiền tài, vừa vắn sẽ trúng kế của Đại bá phụ con. Ngay từ đầu hắn cũng không có yêu cầu chúng ta bỏ tiền xuất lực, là ta chính mình mở miệng muốn tham dự, qua đi nếu ta lại vì chuyện này đi tìm tổ mẫu con, đó là keo kiệt, lật lọng, tính kế, trong lòng bà sẽ mất hứng, chỉ vì chút tiền, tranh chút khẩu khí, lại đánh mất thanh danh, không có lời.” Nếu hắn tính toán chi li, chẳng phải như ý nguyện của Lục Kiến Tân sao!

Lục Thiệu cùng Lục Kinh liền đều lặng im, một lát, Lục Thiệu nói: “Nhưng mà phụ thân, Mai Bảo Thanh bên kia thúc giục, chút tiền ấy ngày thường thì không nhiều lắm, nhưng vào thời điểm này còn có chút khó khăn. Hiện tại giá đất không thể so với từ trước, mười khoảnh ruộng tốt ít nhất cũng phải hơn một ngàn mâm tiền. Nếu không, mua một phần đất trung đẳng thôi?”

Lục Kiến Trung ánh mắt trừng lớn: “Con ngốc sao? Cái kia có thể dễ được người chắc? Con muốn vừa tiêu tiền lại bị mắng chửi ư? Ngu xuẩn!” Rồi cắn răng nói: “Như thế nào cũng phải chịu đựng, cố gắng xoay sở mọi chỗ. Đến cuối năm, chẳng phải các nơi hiệu buôn đều phải đến quyết toán sổ sách? Bắt đầu từ ngày mai, con đi chung quanh thúc giục, nói chúng ta muốn thu tiền mua nghĩa điền!”

Lục Thiệu nghĩ một lát, cười nói: “Được.” Thu tiền mua nghĩa điền, cái có thật tốt, thuận tiện cũng truyền thanh danh của Nhị phòng ra ngoài.

Tống thị bổ sung thêm một câu: “Khi nào thì xử lý Phạm Bao? Cứ để như vậy, chỉ sợ đêm dài lắm mộng. Tuy nói vẫn đều có người trông chừng, nhưng khó tránh khỏi cũng có lúc ngủ gật, không chừng đã sớm đứng về phía bọn họ.”

Lục Kiến Trung mỉm cười: “Sợ cái gì? Ta chờ lão Đại động thủ mà! Rất nhanh thôi, tính tình của lão Đại thường gấp gáp, hắn mới mở miệng nói mua tể điền, không chờ đến mấy ngày, hắn sẽ yêu cầu đem sản nghiệp danh nghĩa phân ọi người, khi đó là ngày chết của Phạm Bao!” Một trận gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, đèn đuốc bị lắc lư hai cái, chiếu trên mặt hắn lúc sáng lúc tối, nụ cười ấy cũng có vẻ phá lệ hàm hậu thành thật.

Một nhà mấy người lại bàn bạc thương lượng hồi lâu, Lục Kiến Trung bảo hai nhi tử trở về: “Sắc trời không còn sớm, sáng mai còn phải chịu sự ép buộc của Đại bá phụ các con, đều đi nghỉ ngơi đi.”

Lục Thiệu cùng Lục Kinh hành lễ rời khỏi, Lục Kiến Trung im lặng sau một lúc lâu, nhin không được cười lạnh: “Ta đã nói mà, lão thái thái cũng quá bất công rồi! Bà hiểu rõ nhất chính là lão Đại, sợ nhất lão Tam thiếu tiền, nhiều năm qua cũng chưa từng thay đổi!”

Tống thị cũng cảm thấy ủy khuất, nhiều năm qua, rõ ràng là bọn họ hầu hạ lão thái gia cùng lão thái thái, nhưng chưa từng nhận được bao nhiêu thật tình. Nhưng chút oán giận này Lục Kiến Trung nói được, hai nhi tử có thể nho nhỏ oán giận, nàng làm nhi tử đều không thể nói, liền chỉ yên lặng nhin nhin, khuyên nhủ: “Tuổi bà đã cao, khó tránh khỏi có lúc hồ đồ.”

Lục Kiến Trung tức giận đau lòng: “Không tranh bánh bao tranh khẩu khí, lão Đại cũng thật quá đáng!”

Tống thị khuyên nhủ: “Ngủ đi, ngủ đi.” Thay hắn đắp chăn, xoay người nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài, trở về phòng của mình, gọi nha hoàn ma ma thân cận bên người tới hỏi: “Ngũ gia đã trở lại sao?”

Ma ma kia nói: “Lúc trước còn chưa trở về, đợi nô tỳ đi xem.”

Tống thị ngồi vào trước bàn trang điểm, chậm rãi chải đầu, nhớ tới Lục Luân, nhin không được lại thở dài, hài tử này tuổi thực không nhỏ, vẫn muốn hấn đón dâu, nay lại có đại tang, mọi việc không tiện, nhưng không thể mặc kệ, lại làm sao bây giờ?

Ma ma kia đi rồi vẫn chưa trở về, nàng mệt mỏi cả ngày, liền ngáp dài nằm lên giường, đang mộng lung, chợt nghe Khang Thị bên ngoài khẽ gọi: “Bà bà, bà bà.”

Khang Thị không thể so với Lã thị, chưa bao giờ là người kinh hoảng nhiều chuyện, trẻ như vậy còn tìm nàng, nhất định là có đại sự. Tống thị khốn ý toàn tiêu, vội vàng sờ soạn tìm ngoại bào khoác thêm: “Chuyện gì?”

Vừa mới ngồi dậy, Khang Thị đã mang theo hàn khí đi vào, vẻ mặt khó xử, trước khi nói không quên đuổi nha hoàn ma ma đi, dựa vào sát nhỏ giọng nói: “Ngũ thúc đã trở lại, cũng không nói thể nào, thể nhưng toàn thân mùi rượu, bất tỉnh nhân sự.”

“A! Rốt cuộc sao lại thế này? Có bị ai thấy không?” Tống thị cả kinh kêu lên một tiếng đổ mồ hôi lạnh, hơi có chút chân tay luống cuống, trong lúc đại tang, Lục Luân lại làm ra chuyện tốt thế này! Không phải là bị Lục Kiến Tân nắm lấy, chọc thủng cột sống sao! Lão thái thái cũng sẽ không buông tha, nhất định không tránh khỏi bị đánh đòn.

Khang Thị vội đỡ lấy nàng, thấp giọng nói: “Bà bà an tâm một chút chớ sốt ruột, không có nhiều người biết. Là một vị huynh đệ trong tộc mang về, gọi là gì nhỉ, hình như là Lục Tích. Hấn khá tỉnh táo, trước bảo người ta tiến vào tìm Tam Lang, Tam Lang dẫn người mở cửa nách, lặng lẽ đón người vào, dọc theo đường đi không gặp ai cả. Giờ phút này đã an trí thỏa đáng, uống canh giải rượu. Nhưng phải để phòng vạn nhất, chỉ sợ không cẩn thận sẽ để người ta nhìn thấy, phát sinh sự tình gì đó. Cụ thể là chuyện gì xảy ra, còn phải chờ Tam Lang trở về mới biết được.”

Tống thị xoa trán thở dài, nói: “Nói với bên ngoài là Ngũ lang bị bệnh, phải nghỉ ngơi hai ngày. Con cần thận an bài, đừng để lộ tin tức, nói cho Tam Lang biết, không có việc gì thì không cần nói với phụ thân.”

Khang Thị đáp ứng, rời đi an bài. Tống thị ngồi ngốc trong chốc lát, vẫn là một lần nữa mặc đồ, đi thăm Lục Luân thế nào. Lục Luân quả nhiên say rồi tỉnh rồi ngủ, tuy đã được lau rửa qua, trong phòng vẫn tràn

ngập mùi khó ngửi. Ma ma hầu hạ cười làm lạnh nói: “Ồi ra một bồn lớn.”

Tiểu súc sinh không hiểu chuyện, không tuân thủ quy củ! Tổng thị vừa tức vừa hận, dùng sức véo mặt hấn hai cái, Lục Luân vô tri vô giác, ngủ mê man. Khang Thị thấy thế, vội khuyên nhủ: “Bà bà, Ngũ thúc say quá rồi, cái gì cũng không biết, người cũng đừng thương tâm, chờ hấn tỉnh lại rồi mắng hấn cũng không muộn.”

Tổng thị thu tay, ngồi ở chỗ thông gió, nói: “Tam Lang tại sao còn chưa tới?”

Đang nói, Lục Kinh đã đến, trước hướng trên giường Lục Luân liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Mẫu thân, chuyện hôm nay may mà có Lục Tích, bằng không mất mặt rồi.”

392. Chương 395: Hoang Đường

Tổng thị hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con nói rõ ràng cho ta.”

Lục Kinh xoa xoa tay, hơi có chút khó xử: “Vẫn là chờ Ngũ đệ tỉnh rồi nói sau.”

Tổng thị nhìn bộ dạng hấn, dường như có chút khó xử, liền uy nghiêm phân phó hạ nhân: “Hầu hạ cho tốt, Ngũ gia tỉnh thì nói cho ta biết. Nếu ai quản không được miệng, về sau sẽ không nói gì được nữa.”

Trong phòng hầu hạ vốn cũng chỉ là một ma ma và một gã sai vặt thôi, nghe vậy đều thúc thủ xoay người, cùng lên tiếng vâng dạ.

Tổng thị lúc này mới nhìn về phía Lục Kinh: “Con đi theo ta.”

Lục Kinh hộ tống Tổng thị trở về phòng, rồi nhỏ giọng kể: “Lục Tích nói, ban ngày hấn ở trên đường nhìn thấy Ngũ đệ hành tẩu bên ngoài, vào một gian trà tứ, hấn đã muốn theo sau chào hỏi, kết quả nhìn thấy Ngũ đệ cùng vài người nói chuyện, mấy người kia xem ra có chút không thích hợp, chưa nói bao lâu, trong đó có một người đã cùng Ngũ lang âm ỷ một trận, lật đổ cả bàn. May mắn bị hai người khác kéo lại, thấy thế nên Lục Tích không tiện đi vào, liền đi ra chỗ khác. Đợi đến khi chạng vạng, lại nhìn thấy Ngũ đệ cùng mấy người kia đi dạo trên đường, đến chỗ..... chỗ.....”

Tổng thị thấy hấn ấp a ấp úng, thực không kiên nhẫn, nhân tiện nói: “Rốt cuộc như thế nào?”

Lục Kinh ửng đỏ mặt nói: “Rẽ vào một ngõ nhỏ phía sau Hạnh Hoa lâu, vào một tiểu viện bên trong.....”

Hạnh Hoa lâu là tửu lâu nổi tiếng nhất, bên trong kỹ nữ sắc nghệ song tuyệt, ngõ nhỏ ở phía sau cũng là nơi kỹ nữ cư ngụ, Tổng thị tuy là nữ nhân hàng hoàng, nhưng phụ tử Lục Kiến Trung khi kinh thương, kết giao với người thực tập, có đôi khi đi ra bên ngoài, năng cũng thoáng biết qua. Lập tức mặt hơi hơi nóng lên, buông tha chi tiết này, nghiêm túc nói: “Súc sinh không biết nặng nhẹ! Sau đó thì sao?”

Lục Kinh tiếp lời: “Lục Tích trong lòng lo âu. Chỉ sợ hấn làm điều gì đó không nên làm, liền tìm cái cốc theo vào. Nhưng người ta không tiếp đón hấn. Hấn liền suy nghĩ tìm cách trà trộn, kết quả bị người ta ném ra ngoài, mặt mũi bầm dập. Hấn không dám đi, cũng không tiện hỏi, liền chờ quanh đó. Trời tối mới thấy Ngũ lang đi ra, dĩ nhiên đã uống say như chết, có kỹ nữ kéo tay áo hấn, đá hấn một cước ngã xuống đất. Người lúc trước cùng Ngũ lang đánh nhau liền đi ra nói: “Đừng động vào Ngũ lang. Để hấn tự bò đi.” Tiếp theo quả thực liền đóng cửa, Ngũ lang thì lắc lư lắc lư rời đi, đi trên đường đụng vào người, thiếu chút nữa phát sinh tranh chấp, thấy thế hấn nhanh chóng giải vây, gọi cỗ kiệu đưa người về đến sau cửa nách, sai người tới tìm ta. Chuyện là như vậy.”

Cùng người ta đến trà tứ uống trà thì đành thôi, cùng người khác phát sinh tranh chấp cũng đành thôi. Tại sao chạy đến chỗ kỹ nữ uống rượu, còn uống thành cái dạng này? May mà có Lục Tích nhìn thấy thay hấn che lấp, nếu là người quen khác, Lục gia chắc chắn sẽ có một lăng tử ngõ nghịch bất hiếu. Còn trông cậy vào tương lai Lục Luân đạt được công danh sao. Sao hấn không coi trọng tiền đồ của bản thân như vậy. Tổng thị cương cứng mặt, khí hận nẩy ra, hận không thể cầm nước lạnh hắt tỉnh Lục Luân, sau đó tát cho hấn mấy bạt tai.

Lục Kinh khuyên nhủ: “Mẫu thân cũng đừng tức giận, sự tình đã đến tình trạng này, cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể che giấu, chờ hấn tỉnh lại, hỏi lại là chuyện gì xảy ra.”

Tống thị gật đầu: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Lục Kinh lại nói: “Lục Tích còn chờ ở bên ngoài, mẫu thân còn gì muốn phân phó hần không?”

Tống thị đáp: “Sao lại không có? Con đi nói với hần, lần này hần làm vô cùng tốt, thỉnh hần hỗ trợ hỏi thăm một chút, những người đó là làm cái gì.”

Lại nói Lục Tích đứng bên ngoài xem mấy tộc nhân Lục gia chơi bài, nhìn đến chỗ náo nhiệt, tay chân ngứa ngáy, liền tham gia, kết quả hần vận khí không tốt, thua liền ba lần, muốn thu tay lại thì có chút không cam lòng, nhưng chơi tiếp thì lại sợ thua. Đang do dự, vài người kia liền khích tướng hần: “Nam tử hần đại trượng phu, muốn chơi thì chơi, nếu không đứng sang một bên đi.”

Cũng có người cười: “Sợ là không có tiền.”

“Không có tiền thì chơi cái gì.” Một tộc nhân gia cảnh khá dư dả tiến đến, một tay đẩy hần ra: “Không chơi thì cũng đừng chiếm chỗ.”

Lục Tích tức giận mặt trắng bệch, lấy tay đem tiền túi bên hông cởi xuống, đặt mạnh ở trên bàn: “Ai nói ta không có?”

Vài người liền cười ha hả, ca ca đệ đệ loạn kêu, lại tiếp tục chơi, Lục Tích thua trắng mặt, hối hận không thôi. Lục Kinh đi vào, xin lỗi nói: “Các ca ca, xin lỗi, huynh đệ ta có việc muốn tìm hần.”

Vài người kia liền cười: “Theo quy củ, ở đây không cho nợ, trả tiền rồi nói sau.”

Lục Kinh nhìn tình hình trong sân, hiểu được Lục Tích thua đủ thảm, bình thường hần vị tất sẽ quản loại sự tình này, nhưng giờ phút này không thể so ngày thường, lập tức hướng gã sai vặt bên cạnh hất cằm: “Trả tiền đi.” Vì thế ôm đầu vai Lục Tích đi ra bên ngoài, vừa đi vừa thuật lại lời Tống thị, tùy tay đưa cho Lục Tích một túi tiền nặng trĩu: “Việc ngày hôm nay, làm phiền ca ca rồi, đây là tiền mượn cổ kieu.”

Lục Tích vui mừng khôn xiết, đẩy đưa vài lần: “Chúng ta là ai chứ? Đệ yên tâm, Ngũ lang tính tình hàm hậu, ta thật sự không thể để cho hần bị bắt nạt.”

Lục Kinh gật đầu, vỗ vỗ bờ vai của hần: “Canh giờ không còn sớm, ta sẽ không giữ ca ca lại.” Chắp tay tiễn Lục Tích đi ra ngoài, quay đầu nhìn thấy một tiểu tử choai choai không biết tên đang cầm theo nồi nấu đi qua đi lại quanh đó, cũng không để trong lòng, liếc mắt một cái trở về tiểu viện.

Hần mới vừa đi, tiểu tử kia liền buông đồ trong tay xuống, nhanh như chớp chạy vội đi vào, tìm Lưu ngũ.

Trời mới tờ mờ sáng, Phương Trúc liền canh giữ ở ngoài cửa Lâm Cẩm Dung, mới nghe được bên trong có động tĩnh, liền chạy nhanh theo vào hầu hạ, thấy Anh Đào đang chải đầu cho Lâm Cẩm Dung, liền cười nói: “Anh Đào, ta hồi lâu chưa được chải đầu cho thiếu phu nhân, để ta tới thử xem.”

Anh Đào biết nàng sớm như vậy đã tới là có chuyện muốn báo với Lâm Cẩm Dung, liền lùi lại nói: “Thử xem, thiếu phu nhân cho người thử tay nghề?”

Phương Trúc cười mắng: “Đi đi, dọn điểm tâm cho thiếu phu nhân, thiếu phu nhân còn phải đi thỉnh an Đại lão gia cùng Đại phu nhân mà.” Đợi đến khi Anh Đào rời đi, Phương Trúc nhỏ giọng kể lại chuyện hôm qua cho Lâm Cẩm Dung nghe: “Nhị gia hôm qua đã phân phó, Lưu Ngũ nhà ta đã phái tiểu nhi tử của quản sự Lâm Hồng ở thôn trang của thiếu phu nhân, tên là Hỏa Ca Nhi đi làm. Hỏa Ca Nhi đi theo Ngũ gia, trước thấy Ngũ gia mặc xiêm y vải bố xuất môn, bỏ chỉ gai trên đầu, đi đến các trà tứ ở phố Tây Phong, cùng vài hần tử cười nói vào hàng quán bên đường. Bên trong có một đại hần, cũng cao trắng giống như Ngũ gia, rất lực lưỡng, trên người ăn mặc có vẻ nhếch nhác.

Hỏa Ca Nhi liền dùng mười văn tiền trà cũng trái cây ngồi chờ bên ngoài, sau lại không biết vì sao bên trong nháo loạn, Ngũ gia thở phì phì đi ra, lại bị đại hần kia kéo trở về. Cũng không biết nói cái gì, bọn họ lại hòa hảo, lúc ra khỏi trà tứ, tiền là do Ngũ gia trả. Tiếp theo đi vào một ngõ nhỏ phía sau Hạnh Hoa lâu..... Sau lại nhìn thấy Ngũ gia say khướt đi ra, rồi được Lục Tích trong tộc đưa về qua cửa ngách. Hỏa Ca Nhi nói, Lục Tích vẫn lén lút đi theo, hần không dám dựa vào quá gần, chỉ sợ để cho người ta phát hiện.”

Lâm Cẩm Dung nghe nói có Lục Tích ở bên trong, trong lòng có một chút khúc mắc, lại oán Lục Luân không biết chừng mực, thế nhưng làm ra loại chuyện hoang đường này. Nàng sai Anh Đào đi thông báo Lục Giam,

vội vàng dùng điểm tâm, hướng tới sân viện của Lục Kiến Tân, nửa đường gặp mặt Lục Giam, nhẹ giọng kể lại cho Lục Giam nghe.

Lục Giam nghe được trong lòng trầm trọng không thôi, bùi ngùi thở dài, an ủi Lâm Cẩm Dung nói: “Không cần nghĩ nhiều, đại để là vài hồ bằng cầu hữu thôi, ta sẽ tìm thời điểm nói với hần.” Trong lòng cũng đã đi đến quyết định tệ nhất.

Trời sáng rõ, trừ bỏ Lục Luân ra, người Lục gia đều sắp xếp đội ngũ chờ đợi Lục lão phu nhân rời giường để thỉnh an. Lục Kiến Tân mắt sắc, lại phát hiện hôm nay còn thiếu Lục Luân, không khỏi hỏi: “Ngũ lang làm sao vậy?”

Tổng thị đã sớm báo với Lục Kiến Trung Lục Luân bị bệnh, Lục Kiến Trung liền nghiêm mặt nói: “Hần bị bệnh, nhiễm phong hàn.”

Lục Kiến Tân gật gật đầu, cũng không nhiều lời.

Tổng thị thấy hần phản ứng như thế, mập mờ cho qua, ngậm nhẹ nhàng thở ra.

Đợi đến khi tất cả thỉnh an lão thái thái, mọi người định ra bên ngoài, Lục Kiến Tân đột nhiên gọi Lục Giam cùng Lục Kiến Lập: “Đi, chúng ta đi thăm hài tử Ngũ lang kia. Hài tử này luôn thành thật, ta thật sự thích hần. Hôm qua không gặp hần, chắc là bệnh khá nặng.”

Lục Kiến Trung cũng không để tâm, chỉ cảm thấy Lục Kiến Tân giả bộ làm người tốt, vì vậy đồng ý đi theo. Tổng thị cùng Lục Kinh, Khang Thị, Lục Giam và Lâm Cẩm Dung đều kinh hãi, đều thấy hần đúng là không có việc gì còn cố tình làm ra vẻ, cũng không biết có phải đã nhận được chút thông tin nào hay không.

Tổng thị vội nháy mắt với Khang Thị, Khang Thị vội vã đi an bài trước.

Lục Kinh thì khuyên nhủ: “Đại bá phụ, Tam thúc phụ, hần bắt quá là cảm phong hàn, uống thuốc thì tốt rồi, nhị vị trưởng bối đi chỉ sợ sẽ lây bệnh, vậy không tốt.”

Lục Kiến Tân ha ha cười: “Lây bệnh gì chứ? Ta khỏe mà. Toàn gia chúng ta, nói đến nói đi cũng chỉ có mấy người thể này, cần phải quan tâm lẫn nhau mới đúng.”

Lâm Cẩm Dung đưa mắt nhìn Lục Giam, Lục Giam đang muốn tiến lên tìm lý do, lại nghe Lục lão phu nhân nói: “Tại sao? Ngũ lang bị bệnh? Khó trách từ buổi trưa hôm qua ta cũng chưa gặp hần. Lão Đại, thay ta đi thăm hần.” Lại oán trách Lục Kiến Trung: “Đều là do con, luôn khiến hần không thoải mái.”

Lục Kiến Trung hàm hậu cười, nghĩ qua nghĩ lại, cũng không thấy chỗ nào thích hợp. Nhưng nhìn bộ dạng kia của Tổng thị, rõ ràng chính là biết gì đó, đang giấu diếm hần, Lục Kiến Tân còn lại là một bộ muốn xem trò hay, không có hảo ý, một lòng bồn chồn, vô cùng gấp gáp.

Lục Kiến Tân cầm cánh tay hần, lôi kéo nói: “Nhị đệ, không phải ta nói đệ, đối với hài tử tuy rằng cần phải nghiêm khắc, nhưng thời điểm nên quan tâm thì phải quan tâm.....” Quay đầu nhìn mọi người nói: “Đi một chút, đều đi thăm Ngũ lang, không phải ta nói các người, các người người người đối với hần quan tâm cũng không đủ.”

Rõ ràng là muốn đi xem kịch vui mà, Lâm Cẩm Dung không khỏi đổ một phen mồ hôi lạnh, cũng không biết Khang Thị có an bài thỏa đáng hay không?

393. Chương 396: Ép Sát

Năm đó, Lâm Cẩm Dung coi như là một người vô hình, chuyện của Lục gia, chỉ có lúc nàng có mặt ở đây mới có người thông tri nàng, đại đa số thời điểm nàng đều vắng mặt, càng bỏ lỡ rất nhiều chân tướng, cho nên nàng đối với nhiều thứ chỉ nắm được đại khái, cũng không thể nhìn rõ mọi việc, cẩn thận tỉ mỉ.

Nàng không biết lúc trước chuyện Lục Luân vì sao bị người khác phát hiện, cũng không biết hôm nay một màn này rốt cuộc có phát sinh hay không, cuối cùng sẽ có kết cục gì. Nhưng mặc kệ lo lắng thế nào, nàng cũng chỉ có thể đi theo Lục Kiến Tân. Lục Giam nhìn nàng với một ánh mắt ý bảo an tâm đừng sốt ruột, không cần lo lắng, còn có hần ở đây, vô luận như thế nào hần cũng sẽ bảo hộ Lục Luân khỏi chịu khổ da

thịt, dù sao Lục Kiến Tân cũng không phải thật sự muốn nhắm vào Lục Luân, mà là muốn nhắm vào Lục Kiến Trung.

Đoàn người đi đến phụ cận sân Lục Luân, Lâm Cẩm Dung chú ý tới Khang Thị từ một đường nhỏ lặng yên không một tiếng động vòng vo lại đây, lặng lẽ sáp nhập vào bên trong đội ngũ, thường xuyên cùng Tổng thị nháy mắt, Tổng thị lộ ra thần sắc nhẹ nhàng thở phào, Lâm Cẩm Dung cũng thả lỏng tâm tư.

Giây lát vào sân, Lục Kiến Tân thẳng tắp tiến vào chính viện, mới đi hai bước, đã bị người ngăn lại: “Đại lão gia, Ngũ gia không ở nơi này, đang nằm nghỉ ở sương phòng bên trái.” Cũng là vì che giấu mùi rượu nồng nặc, ngay lập tức đã chuyển người sang sương phòng bên đó.

Lục Kiến Tân đứng lại, mỉm cười rồi quay người đến sương phòng bên trái. Đến nơi, cạnh cửa có gã sai vặt đang sắc thuốc, khắp nơi toàn mùi thuốc bắc, Lục Luân dĩ nhiên đã tỉnh, mặt mũi trắng bệch, hữu khí vô lực, ánh mắt vô thần tựa vào đầu giường, thấy mọi người tiến vào, vội vàng muốn đứng dậy hành lễ vấn an: “Đại bá phụ.....”

Lục Kiến Tân tiến lên từng bước, dè hấn lại: “Đang bị bệnh, cũng đừng ép buộc. Như thế nào, đại phu nói ra sao?”

Lục Luân có thể nói được gì chứ? Nhưng Lục Kinh lại đáp lời: “Ngoại cảm phong hàn.”

Lục Kiến Tân nói tiếp: “Nhìn rất nghiêm trọng, há mồm cho ta xem đầu lưỡi của con.”

Lục Kiến Trung cười gượng: “Đại ca khi nào thì có thể xem bệnh vậy?”

Lục Kiến Tân trả lời: “Ta vừa vặn biết được một ít, về ngoại cảm phong hàn, trên lưỡi sẽ bị trắng bệch, Ngũ lang há mồm.”

Lục Luân chột dạ nhìn Lục Giam liếc mắt một cái, Lục Giam mặt âm trầm không để ý tới hấn, Lục Luân bất đắc dĩ, đành phải vươn một góc đầu lưỡi ra, còn chưa đợi ọi người thấy rõ ràng, đã nhanh rút về.

Lục Kiến Tân cười rộ lên, ôn hòa vỗ vỗ đầu của hấn, oán trách nói: “Hài tử ngốc. Về sau chú ý chút, vẫn là cốt nhục nhà mình, nếu là người ngoài.....” Hấn không nói tiếp, xoay người ra bên ngoài: “Nghỉ ngơi đi.”

Tổng thị lau một phen mồ hôi lạnh, vẫn không tin hấn cứ như vậy buông tha Lục Luân. Lục Giam ở lại, lạnh lùng nhìn Lục Luân, Lục Luân cúi mắt, không nói được một lời.

Gian ngoài truyền đến thanh âm của Lục Kiến Tân: “Ta xem xem, đang sắc thuốc gì vậy? Không phải là canh giải rượu chứ? Di, ta xem, này cũng không phải là thuốc trị phong hàn a, thật sự loạn thất bát tao, đúng là lang băm mà!”

Lục Kiến Trung phẫn nộ nói: “Đại ca huynh có ý tứ gì?”

Lục Kiến Tân thần nhiên: “Có ý tứ gì, các người tự mình hiểu được, lão Nhị không cần làm ra bộ dáng này, không phải sắc thuốc, chuyển người đến một chỗ khác là có thể che giấu được, dù thế nào người ta vẫn rất rõ ràng. Ta bất quá là đau lòng chất nhi ngốc nghếch nhà mình, hiểu được hấn là bị kẻ gian dụ dỗ đánh mất chừng mực, lại càng không nguyện ý phá hỏng thanh danh Lục gia, cũng không nguyện để mẫu thân biết được mà thương tâm. Luôn đánh chửi tiểu bối thì không thể giải quyết vấn đề, đối với bá phụ kiêu ngạo này nếu đã biết tình hình thực tế không chút nào hỏi đến lại là thất trách của ta, như thế, đệ không được thuận theo thì không buông tha, đệ lại nói đệ cần như thế nào?”

Bên ngoài một mảnh yên tĩnh, một lát sau, “Ba” một thanh âm vang lên, không biết là ai trúng một cái tát, Tổng thị khóc kêu một tiếng: “Lão gia!” Lại là “Âm vang” một tiếng, ầm sặc thuốc rơi xuống đất phát ra tiếng thanh thúy chói tai.

Lục Luân thay đổi thần sắc, rốt cục có chút hoảng sợ.

Tiếp theo tiếng bước chân nổi lên bốn phía, Lục Kiến Trung xoay người trở về, xanh mét hướng tới Lục Luân, Lục Luân không nói được một lời, xốc chăn, chỉ mặc áo đơn, đứng dậy quỳ gối xuống đất. Lục Kiến Trung trong cổ họng “Ồi ời” vang lên, tìm kiếm chung quanh, cầm lấy then cửa, ném vào đầu của Lục Luân, trong mắt một mảnh hận ý.

Lâm Cẩm Dung kinh hô một tiếng, Lục Giam dĩ nhiên đã nhanh chóng vọt lên, từ sau ôm cổ và thắt lưng Lục Kiến Trung, dùng hết toàn lực lôi hấn ra vài bước xa, lớn tiếng nói: “Nhị thúc phụ, hấn hiểu mình sai lầm là được rồi, tha hấn lần này đi.”

Then cửa kia rơi xuống đất, phát ra âm thanh vang vọng, Lục Luân không tránh né, ngẩng đầu lên mắt cũng không chớp nói: “Nhị ca, ta nhớ ân tình của huynh, ta vốn đã sai lầm rồi. Hấn muốn đánh thì cứ đánh đi.”

Lục Kiến Trung hận thấu đích tôn phụ tử, chỉ cảm thấy bọn họ một người đeo mặt nạ trắng, một người đeo mặt nạ đỏ, đối trá đến cực hạn, vì thế liền cười lạnh: “Buông, đây không chuyện người có thể quản. Phụ thân người bức ta, người muốn cản ta, định làm gì đây?” Vừa nói, vừa dữ tợn vung then cửa dùng sức giãy dụa.

Lâm Cẩm Dung hết hồn, chỉ sợ hấn mượn cơ hội trả thù đánh vào người Lục Giam, cũng bắt chập chuyện khác, lớn tiếng gọi Lục Thiệu cùng Lục Kinh: “Mau giúp đỡ a, xảy ra mạng người thì sao.” Lục Thiệu cùng Lục Kinh cuống quýt cũng đi theo khuyên Lục Kiến Trung: “Phụ thân, có chuyện thì từ từ nói.”

Lục Kiến Trung phun nước miếng vào hai người: “Cút, không thể nương tay, chuyện ngỗ nghịch bất hiếu thế này cũng dám giấu giếm ta! Điều quý xuống cho ta!” Hai người bụm mặt lui về phía sau từng bước quý xuống, không dám phát ra tiếng nữa.

Lục Kiến Tân tận tình khuyên bảo nói: “Lão Nhị, đệ nghe ta khuyên một chút, ta cũng không phải muốn đệ đánh chửi hài tử, hiểu sai là được rồi, rốt cuộc vẫn là thân cốt nhục của đệ mà.”

Lục Kiến Lập cho tới bây giờ đều là tính tình mềm mại, luyến tiếc đánh chửi hài tử, lập tức cũng hát đệm nói: “Nhị ca, Ngũ lang biết sai lầm rồi, ai tuổi trẻ mà không có lúc hoang đường? Huynh nháo như vậy, nhóm tộc lão còn chưa đi đâu, truyền ra phong thanh cũng không tốt.”

Sợ nhóm tộc lão biết được, sao Lục Kiến Tân còn giống trống khua chiêng dẫn người đến thăm bệnh? Hấn sắp bị Lục Kiến Tân bức tử rồi, Lục Kiến Trung ngực nóng lên, một cổ ngòn ngọt từ yết hầu muốn vọt lên, miễn cưỡng nuốt xuống, phần hận mắng: “Ta đánh chết tiểu súc sinh này! Đánh chết hấn, tất cả đều sạch sẽ!” Then cửa trong tay rời ra, hướng tới Lục Luân.

Mẫu tử thiên tính, Tổng thị hoảng hốt, mạnh mẽ tiến lên ôm lấy Lục Luân, then cửa kia vừa vịn nện vào lưng nàng, đánh cho nàng lão đảo, ôm Lục Luân té trên mặt đất. Lục Luân hô to một tiếng: “Nương!” Tổng thị nhịn đau giãy dụa đứng lên, vươn tay cho hấn một bạt tai, rưng rưng trách mắng: “Đừng gọi ta là nương! Ta không sinh ra nghiệt súc như người!”

Lục Luân không phòng bị, ngơ ngác ngồi chồm hổm ở đó sợ run, trong mắt một mảnh mờ mịt. Khang Thị cùng Lã thị bước lên phía trước nâng Tổng thị dậy, hỏi thăm, nhưng không ai dám quản Lục Luân. Lâm Cẩm Dung ở một bên nhìn, chỉ thăm thở dài, nàng chỉ là một tẩu tử, có năng lực làm gì trước mặt mọi người đây?

“Đều đừng tay cho ta!” Lục Kiến Tân trang nghiêm nói: “Còn muốn nháo tới khi nào! Chỉ là một chuyện đơn giản hài tử phạm lỗi, dạy dỗ là tốt rồi, người muốn ồn ào thành cái dạng gì nữa? Người muốn mạng của hấn sao? Hay là muốn mạng của mình? Làm cho ai xem đây? Lão Nhị, trong lòng người đối với ta thế nào thì cứ việc nói ra, không có gì không thể giải quyết, người ép buộc hài tử như vậy thì tính là cái gì! Đi, chúng ta đến nói trước mặt mẫu thân! Tộc lão cũng còn chưa đi, vừa vặn để mọi người hiểu rõ!”

Hấn khẩn cấp như vậy, ngược lại làm cho Lục Kiến Trung sinh ra hồ nghi, trực giác là Lục Kiến Tân nhất định đã túm được gì đó, cho nên mới bức bách hấn, mục đích là muốn đánh hấn trở tay không kịp, bên trong nhất định có âm mưu! Lục Kiến Trung chớp mắt, thở hổn hển, nước mắt chảy xuống: “Đại ca đây là muốn làm gì đệ a? Đệ rốt cuộc làm sai chuyện gì, huynh không thuận theo không buông tha. Hài tử đã làm sai chuyện, ta dạy dỗ, nếu ta có gì sai sót, Đại ca dạy ta a? Đại ca nói như vậy, khiến người ta thật khó sợ?” Vừa nói, vừa dắt áo, ánh mắt trợn ngược lên, mềm nhũn ngã người vào Lục Giam.

Lâm Ngọc Trân đưa mắt nhìn Lục Giam, ám chỉ Lục Giam buông tay tránh ra, để cho con heo béo này giả bộ bất tỉnh ngã bổ nhào.

Lục Giam nhìn nàng một cái, cúi mắt, chặt chẽ đỡ Lục Kiến Trung. Lâm Ngọc Trân liếc trắng mắt, Lục

Giam lại chỉ coi như không thấy, trấn định chỉ huy Lục Thiệu cùng Lục Kinh hỗ trợ đỡ Lục Kiến Trung lên giường.

Lục Luân đứng dậy, muốn đi hỗ trợ, lại bị Lục Thiệu đá một cước, thấp giọng mắng chửi nói: “Cút ngay! Được việc không đủ bại sự có thừa!”

Lục Kiến Tân thở dài một tiếng: “Nhị đệ, đệ tội tình gì phải như thế? Tại sao đã lớn tuổi, tính tình so với trước càng táo bạo hơn vậy? Chuyện chỉ hai ba câu có thể nói rõ ràng, lại cứ bé xé ra to, khiến người ta khổ sở trong lòng.” Vừa nói, vừa xoa xoa khóe mắt, phân phó Lục Giam: “Nhanh đi thỉnh đại phu!”

Trong nháy mắt người đi hết, Lục Luân đứng dậy, áo khoác cũng không mặc, dựa vào ở bên cửa sổ hóng gió lạnh, về mặt đỡ đỡ. Lâm Cẩm Dung cảm thấy hơi thở sinh mệnh vui vẻ từ trước không có lúc nào là không tản mát trên người hắn, đột nhiên bỗng đình trệ.

Nàng có chút sợ hãi, lệnh gã sai vặt lấy miên bào đưa qua cho Lục Luân khoác thêm, Lục Luân cũng không chối từ, tùy ý để hắn làm, quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Ta không sao, tẩu đi đi, bên ngoài còn nhiều việc.”

Không biết tại sao, Lâm Cẩm Dung cũng thấy thật có lỗi: “Ta cũng không biết sẽ nháo đến nước này, công của ta, hắn...?” Lục Kiến Tân tuy là vì muốn túm tóc Nhị phòng, nhưng người trực tiếp bị hao tổn thủy chung vẫn là Lục Luân. Nàng là người của đích tôn, đây là điều vĩnh viễn cũng vô pháp thay đổi, dù nàng có bản khoản cũng chỉ đành bất lực.

Lục Luân cười: “Không cần nhiều lời, ta đều biết. Tâm tình hiện tại của Nhị tẩu, ta sớm đã trải nghiệm qua, khi đó tẩu và Nhị ca chưa từng trách ta, tất nhiên ta cũng sẽ không trách hai người, huống chi việc hôm nay vốn là lỗi của ta. Không câu nệ là nhà ai, kẻ bất hiếu giống như ta, đều đáng đánh. Ta bất quá là có sai lầm, kết quả là có lỗi với mọi người.”

Lâm Cẩm Dung nhất thời không nói gì, chỉ có thể nói: “Đệ cẩn thận chút, chờ Nhị ca nhàn rồi sẽ tìm đệ nói chuyện.”

Lục Luân gật gật đầu: “Tẩu không tiện ở đây lâu, mau đi đi.”

Lâm Cẩm Dung đi được hai bước, lại nghe Lục Luân thấp giọng nói: “Nhị tẩu, trong lòng tưởng niệm một người, có phải uống rượu vào sẽ không phải suy nghĩ nữa hay không? Sẽ không cảm thấy đau thương nữa đúng không?”

394. Chương 397: Sạch Sẽ

Lâm Cẩm Dung đầu tiên là ngẩn ra, giây lát hiểu được, Lục Luân là chỉ chuyện hiếu đạo này. Hắn là hỏi, có phải lúc hắn uống rượu vào sẽ không phải suy nghĩ nữa hay không? Đối với Lục lão ông không phải thật sự hoài niệm cùn đau thương.

Lâm Cẩm Dung nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Ta không cho là như vậy. Đệ vừa nghe tin, liền chạy trở về vội chịu tang, có thể ở trước linh đường mạo hiểm quỷ trên tuyết nửa đêm, tất nhiên là bởi vì đệ đau thương. Uống rượu...” Tuy rằng nàng từ nhỏ được giáo dục, hành vi này thật sự không được, nhưng vừa nói với nàng như thế, Lục Luân đau thương không thua bất luận kẻ nào, lời tự nhiên thốt ra khỏi miệng nàng: “Kiêng rượu kiêng thịt, đó là nghi thức xã giao chỉ cho người ta xem mà thôi. Mỗi người đều cố gắng căng da mặt, chỉ sợ bị người khác chỉ trích đàm tiếu, trên thực tế ai lại biết bên trong dơ bẩn sạch sẽ ra sao? Trong mắt ta, đệ so với nhiều người sạch sẽ hơn rất nhiều, chân thành hơn rất nhiều.”

Lục Luân yên lặng nhìn Lâm Cẩm Dung. Nàng một thân đồ tang, trên đầu không đeo trang sức, trên mặt cũng mang theo chút nhợt nhạt mệt mỏi, nhưng đôi mắt sáng trong, tràn đầy chân thành, khóe môi còn mang theo một tươi cười ôn nhu, trấn an. Hắn chậm rãi nở nụ cười, nói: “Nha đầu ngốc này, thật biết an ủi người khác mà. Không uống công ngày bé ta giúp muội, trúng bao nhiêu đòn, phạt quỳ ra sao?”

Lại không đứng đắn rồi, Lâm Cẩm Dung liếc mắt xem thường: “Không lớn không nhỏ, chẳng lẽ đệ thích bị mắng chửi sao! Đệ nghỉ ngơi đi, nhìn xem bộ dạng kia của đệ, giống như quỷ vậy, tuy rằng nghi thức xã giao để cho người bên ngoài xem, nhưng đệ cũng thật sự là đáng đánh!”

Lục Luân cười cười, lại thấp giọng nói: “Bên ngoài lúc trước là tình hình gì vậy? Cầu xin tẩu, giúp ta hỏi thăm một chút, nương ta có bị thương nặng hay không?”

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy trong mắt hắn chợt lóe ánh sáng, cố ý muốn khắc sâu sự áy náy của hắn, chậm rãi nói: “Nhị thẩm nương nơi đó, ta sai người đi hỏi thăm. Đệ hồi lúc trước là tình hình gì sao? Nhị thúc phụ đại để là oán Nhị thẩm nương giấu giếm chuyện đệ say rượu, tức giận, đánh Nhị thẩm nương một cái, đá ngã lăn bẹp ló và ầm sặc thuốc.”

Lục Luân cúi mắt không nói.

Lâm Cẩm Dung cố ý dẫn dắt: “Ta nói cho đệ biết, bảo đệ đừng qua lại với Lục Tích nữa thì đệ không nghe. Hắn là người nào chứ? Biết rõ đệ đang trong tình cảnh này còn kéo đệ đi uống rượu, hắn có thể phải sạch quan hệ, nhưng đệ nhìn đệ xem.....”

“Không phải hắn.” Lục Luân ngắn gọn giải biện một tiếng, không chịu giải thích hắn rốt cuộc đi chung với người nào, lại vì sao mà uống rượu, chỉ đuổi Lâm Cẩm Dung đi: “Nhị tẩu nhanh đi đi, ở lại lâu không tốt.”

Lâm Cẩm Dung đi đến cạnh cửa quay đầu nhìn lại, thấy Lục Luân còn im lặng đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm cây hạnh trụ lùi ngoài cửa sổ, vẻ mặt cô đơn ngẩn ngơ.

Lâm Cẩm Dung cũng không về Vinh Cảnh cư mà đi theo Nhị phòng, tìm được Khang Thị: “Nhị thẩm nương như thế nào rồi?”

Khang Thị nói: “Trên lưng bị sưng một chút, cũng là không có gì trở ngại, xoa chút rượu thuốc là tốt rồi.” Lại thở dài: “Thật sự là không thể tưởng được.....”

Hai người thân phận lập trường không giống nhau, dù thế nào đều có chút xấu hổ, Lâm Cẩm Dung đang muốn an ủi Khang Thị, đã thấy Lã thị được Tổ Cẩm nâng đỡ đi ra, đứng ở hành lang lạnh như băng nhìn hai người, thản nhiên nói với Khang Thị: “Tam đệ muội, bà bà hỏi muội, cơm canh của tộc lão bên kia đã an trí thỏa đáng chưa?”

“Đại tẩu, ta phải đi đây.” Khang Thị có chút hối lỗi, vội cùng Lâm Cẩm Dung nói lời từ biệt. Lã thị liếc mắt nhìn Lâm Cẩm Dung một cái, từ kẽ răng rít ra một câu: “Mèo khóc chuột giả từ bì! Dối trá!”

Lâm Cẩm Dung dường như không nhìn thấy nàng, không nghe thấy lời này, chỉ cáo từ Khang Thị, xoay người bước đi. Lã thị tức hừ mũi.

Lục Kiến Tân làm việc rất có chừng mực, chuyện này rốt cuộc cũng không rơi vào trong tai tộc lão, có điều trừ bỏ Lục lão phu nhân ra, mọi người đều biết Lục Kiến Trung đột nhiên phát bệnh cấp tính, ngã ngất xuống. Vì thế khi vài tộc lão muốn đến thăm Lục Kiến Trung, hắn nằm ở trên giường giả bộ bất tỉnh không chịu tỉnh lại, chỉ sợ tỉnh lại sẽ bị Lục Kiến Tân ép buộc. Hắn ước gì các tộc lão nhanh rời đi, như vậy đến thời điểm muốn ép buộc cũng sẽ bị trì hoãn không ít, đủ để cho hắn chuẩn bị.

Lục Kiến Tân giống như là quyết tâm muốn ép buộc hắn, lưỡi xán hoa sen, ngay tại trước giường bệnh của Lục Kiến Trung giữ mấy tộc lão lại, lấy cớ là, hắn không có kinh nghiệm làm tang sự, các tộc nhân gia kiến thức rộng rãi, nếu đã đến đây, liền ở lâu thêm mấy ngày, chỉ đạo hắn, đỡ cho lằm lổ, nháo loạn khiến người khinh thường chê cười, e sợ chậm trễ tang sự của Lục lão ông, phạm vào tội bất hiếu.

Vài người thấy hắn giữ lại thật tình thật lòng, cũng muốn mượn cơ hội cùng hắn thiết lập quan hệ, chứng thực mấy việc hắn có ý tưởng muốn làm kia, thật sự đáp ứng hắn, tỏ vẻ nguyện ý ở lâu thêm. Lục Kiến Trung lòng như lửa đốt, gấp đến độ muốn chết, hỗn hển không thở nổi, thiếu chút nữa thật sự ngất xỉu luôn.

May mắn nhà bọn họ từ trước đến nay luôn biết phối hợp, không cần hắn nhiều lời, Tổng thị cùng Lục Thiệu đã biết nên làm gì, Tổng thị nửa điểm không lộ ra vẻ khác thường, như cũ để ý gia sự, chiếu cố trong ngoài. Lục Thiệu cùng Lục Kinh thì kẹp chặt cái đuôi làm người, từng bước cẩn trọng, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị Lục Kiến Tân bắt được bí mật, cũng không dám trì hoãn, nắm chặt thời gian chuẩn bị làm tốt mọi thứ, nên tính toán thì tính toán, nên đưa tiền cho hòa thượng cũng thanh toán xong.

Lâm Ngọc Trân hân diện, qua đi lại thấy nếu đến lúc đó có chút gấp gáp, thừa dịp tộc lão nghỉ ngơi, liền cùng Lục Kiến Tân thương lượng: “Có nên xử lý chuyện đó sớm hay không?”

Lục Kiến Tân chậm rì rì uống trà, định liệu trước nói: “Không vội, còn chưa chuẩn bị tốt.”

Lâm Ngọc Trân nói: “VẬY chàng làm như thế để làm gì? Giáo huấn khiến người ta ngột ngạt, Ngũ lang tuy rằng phạm lỗi, ngày thường cũng rất khá, chưa từng làm chuyện xấu gì.”

Lục Kiến Tân liếc nàng một cái: “Đúng là ý kiến của phụ nhân! Ta làm gì hấn chứ? Hấn là Lục gia đệ tử, hấn đã làm sai chuyện, nhà hấn không nghiêm, ta đương nhiên phải dạy! Ta dạy hấn là sai sao? Ta không phải đều ngăn đón không cho lão Nhị nổi điên sao? Nhà bọn họ không đau lòng hài tử nhà mình, còn đi oán trách ta?” Không bức bách như vậy thì Nhị phòng sao náo loạn? Hấn muốn làm cho Nhị phòng rối loạn trần tuyến.

Lâm Ngọc Trân cảm thấy lời này của hấn có chỗ không đúng, nhưng cũng không thể nói ra, nhân tiện nói: “Ta gọi A Dung đến, hỏi nàng một chút, việc kia chuẩn bị thế nào rồi.”

Lục Kiến Tân trừng mắt: “Không được!”

Lâm Ngọc Trân cả giận nói: “Chàng rống với ta làm cái gì? Ta già rồi, hầu hạ không được chàng, tất nhiên chàng thấy không vừa mắt, muốn rống liền rống, muốn mắng cứ mắng.” Nói xong đôi mắt liền đỏ.

“Nàng làm ra vẻ làm cái gì? Đã lớn tuổi rồi, cũng đã làm tổ mẫu, có chút bộ dáng được không? Lòng dạ hẹp hòi keo kiệt.” Lục Kiến Tân thở dài, nói: “Nàng vững vàng chút được không? Thời khắc mấu chốt, đừng vội dả thảo kinh xà.”

Lâm Ngọc Trân không để ý tới hấn, một mình ngồi lau lẹ. Khoảng cách bảy tám năm không gặp mặt, rốt cuộc là có chút xa lạ, Lục Kiến Tân quan uy càng tăng lên, tâm tư càng sâu. Giờ phút này xem bộ dáng giống như trở mặt, nàng nghĩ đến lời khuyên của Lâm Cẩm Dung, càng thêm thương tâm.

Lục Kiến Tân im lặng ngồi một lát, nói: “Ta từng viết thư cho Thông Phán ở Ích Châu, bảo hấn chăm sóc hiền tể.”

Lâm Ngọc Trân lúc này mới ngừng lẹ, nói: “Chàng là phụ thân, đối với A Vân quan tâm quá ít. Nàng là cốt nhục duy nhất của chàng mà.”

Nói đến chuyện này, phu thê hai người đều có chút ảm đạm thương cảm, Lục Kiến Tân thả chén trà xuống, nhất thời nói không ra lời, Lâm Ngọc Trân lệ giàn giụa, Lục Kiến Tân lấy tay vỗ vỗ lưng nàng, thấp giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều, đại để là cái số rồi. Ngày sau chuyện cốt nhục duy nhất này cũng đừng nói nữa, nuôi nấng Nghị Lang cho tốt.”

Nếu đã nhận mệnh, vậy còn nạp thêm thiếp làm cái gì? Rõ ràng là còn chưa chết tâm. Lâm Ngọc Trân muốn chất vấn Lục Kiến Tân, cuối cùng vẫn ngậm miệng, không dám hỏi, hơn nữa hai tiểu thiếp kia, từ lúc bắt đầu vẫn lặng yên không một tiếng động, cơm canh lạnh cũng thế, chỉ chuyên chú thêu thùa, nàng cũng không biết tìm chỗ nào để phát tác. Hai ngày trước nàng thấy Lục Kiến Tân tâm tình tốt, đề cập về chuyện cơ thiếp, nói là có người nói hấn mang theo mĩ thiếp trở về nhà dẫn tới nhàn thoai, hấn nhất thời liền sầm mặt, nói nàng không có lòng dạ rộng rãi, Phương ma ma liều mạng ngăn đón, nói chút lời hay mới xem như xí xóa. Nàng mang theo vài phần ác độc suy nghĩ, tùy tiện đi, dù sao cũng không sinh được. Vừa nghĩ như vậy, tâm tình cũng đỡ hơn chút.

Lục Kiến Tân thấy nàng không náo loạn, nhân tiện nói: “Nàng đi hầu hạ mẫu thân, đừng luôn sai khiến Nhị lang tức ở bên kia! Người ta không phục nàng, cũng là có nguyên nhân.”

Đây là hiểu đạo, đặc biệt Nhị phòng ủ rũ ba ba như bây giờ, nhóm tộc lão lại ở một bên nhìn, đúng là thời điểm mặt mày rạng rỡ, Lâm Ngọc Trân không dám không theo, lập tức đứng dậy đi.

Lục Kiến Tân nhắm mắt, tựa vào ghế, chậm rãi tính toán.

Lục Giam đang bắt Hỏa Ca Nhi lại, bảo hấn nhất nhất kể lại chuyện ngày hôm qua của Lục Luân, chỉ sợ sẽ bỏ qua điểm mấu chốt nào đó, hiểu được có liên quan đến Lục Tích, liền nghĩ cách muốn đi tìm Lục Tích, để hỏi đến tột cùng. Vì thế liền thưởng cho Hỏa Ca Nhi chút tiền, nói: “Người lại đi phía sau ngõ nhỏ của Hạnh Hoa lâu xem xét, nhìn xem có thể gặp được mấy người kia hay không, nếu là có, liền đi theo, nếu không thì thôi. Có dị động gì, thì nhanh trở về nói với ta.”

Hỏa Ca Nhi hỏi: “VẬY không cần trông chừng Ngũ gia nữa?”

Hiện tại hạ nhân từ trong ra ngoài đã sớm được dặn dò không được thả Lục Luân ra ngoài, trừ phi hần trèo tường đào hang, bằng không hần căn bản không thể đi được. Lục Giam vậy vậy tay: “Bên này tạm thời không cần người lo, cứ làm việc đi.”

Đợi đến khi Hỏa Ca Nhi rời đi, Lục Giam lại ngồi một lát, đứng dậy đi tìm Lục Luân. Lục Luân đang ở sân phơi nắng, không yên lòng cầm cái cung bắn về phía một viên gạch trên đầu tường, vỡ nát thành nhiều mảnh, gã sai vặt ở một bên mặt bị dọa xanh trắng, thấy Lục Giam tiến vào, lắp bắp nói: “Ngũ gia.....”

Lục Luân chuyển cung kéo căng giương về phía hần, gã sai vặt sợ tới mức hàm chứa lệ: “Ngũ gia tha hạ nhân đi, hạ nhân cũng là bị ép buộc thôi, nếu hạ nhân không nói, nhóm chủ tử sẽ luộc sống hạ nhân mà ăn a.....”

Lục Luân lạnh lùng thốt: “Cút!” Quay đầu thấy Lục Giam, rũ mắt xuống thu cung, nói: “Nhị ca đã đến rồi.”

Gã sai vặt kia chạy trốn chết. Lục Giam ẩn ẩn đoán, gã sai vặt này đại để chính là đem tin tức của Lục Luân báo cho Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân biết được. Nhưng cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Ngũ đệ lúc này đã thanh tỉnh chưa? Có bằng lòng cùng vi huynh trò chuyện không?”

Lục Luân nghĩ nghĩ, nói: “Nhị ca, mời ngồi.”

395. Chương 398: Trí Mạng

Trăng sáng bắt tại phía chân trời, một đêm này, rất khó ấm áp, ngẫu nhiên có gió thổi qua, cũng là gió lạnh.

Lục Giam bế Nghị Lang ở trong sân tản bộ, thấp giọng cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện hần nói với Lục Luân ban ngày: “Có quen biết một Đại ca, lúc trước thời điểm ở Thái Minh phủ đã quen biết, nói là đã cứu mạng hần, năm ấy mùa đông hần bỏ trốn, thật sự muốn đi sung quân, sau đó trong lúc vô ý trêu chọc kẻ xấu, mất hết tiền tài, thiếu chút nữa cũng mất mạng, là người này cứu hần.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nghe, Lục Luân vẫn chưa nói thật với Lục Giam, nói không tỉ mỉ, có lẽ trong lòng Lục Luân, có một số việc vẫn là không cần nói rõ với Lục Giam sẽ tốt hơn. Nhưng nàng xem bộ dạng của Lục Giam, dường như cũng có ý tưởng khác.

Lục Giam thật đúng là có suy nghĩ khác, hần nghe Lục Luân nói tới vị “Đại ca” kia khiến hần nhớ tới một người. Người họ họ Quách tên Hải, cũng xuất thân từ võ sư, làm chức Giáo Úy lục phẩm, dũng mãnh thiện chiến, vốn có hiền danh, chỉ tiếc giao tế với sai người. Mấy năm nay, Mạc Bắc cùng triều đình thường xuyên có mâu thuẫn, chiến tranh lớn nhỏ không ngừng, vừa đánh liền chết người, nam nhi nếu là chết trận sa trường, da ngựa bọc thây, thì cũng là chết có ý nghĩa, nhưng hần cùng vị tướng quân kia, có thể nói là thiện chiến, không chết ở trên chiến trường, mà là chết trong đấu đá chốn quan trường, bị gán tội danh thông đồng với địch, không rõ oan khuất, khiến một nhà già trẻ chết oan, còn liên lụy một đám người, trong đó có vị Quách Hải này.

Quách Hải thấy chỉ còn đường chết, không cam lòng, tụ tập bốn mươi người, đi giết người đã bắt hần, suốt đêm bỏ trốn, khởi mào đại kỳ, tự xưng thay trời hành đạo, giết tham quan ô lại. Năm trước mùa đông Phong châu dân loạn, huynh trưởng của Triệu Quỳnh nương bởi vậy mà chịu tội, không thể thoát khỏi có liên quan đến Quách Hải. Ở Thái Minh phủ có thể chưa nghe danh của Quách Hải. Nhưng ở gần vùng Mạc Bắc, người này có thể nói là không người không biết, không người không hiểu. Triều đình nơi nơi truy nã hần, cũng không biết năm đó tại sao hần chạy đến Thái Minh phủ, Lục Luân tại sao lại trêu chọc vào người này.

Lục Giam thật sự ưu sầu. Nếu đoán không sai, Lục Luân đúng là gặp phiền toái lớn, quả thật là không có đường rút lui. Cho dù là Lục Luân hối hận, muốn về nhà, cũng không thể dễ dàng trốn thoát, người ta căn bản sẽ không buông tha hần. Huống chi, quan hệ qua lại này nếu không cẩn thận để người ta biết, không riêng gì Lục Luân, toàn bộ Lục gia đều sẽ bị liên lụy. Phải nghĩ ra biện pháp thích đáng giải quyết chuyện này. Nhưng việc này, hần vẫn không dám nói với Lâm Cẩm Dung.

May mắn Lâm Cẩm Dung cũng không truy hỏi kỹ càng, trầm mặc sau một hồi, cũng bắt quá là nói một câu: “Không câu nệ hấn kết giao là kẻ xấu hay người tốt, phải tìm biện pháp giải quyết ổn thỏa. Nhị lang chàng xem nên xử lý như thế nào là tốt nhất, ta sẽ giúp đỡ chàng.”

Lục Giam thở dài: “Hắn không thể ở lại nhà này được nữa.”

Lâm Cẩm Dung không nói nhiều: “Ta sẽ chuẩn bị cho hắn. Nếu chàng có thể khuyên, vẫn nên bảo hắn rời khỏi những người đó, không câu nệ đi nơi nào, có thể sống sót chính là tốt rồi.”

Lục Giam thở dài: “Như vậy còn chưa đủ.”

Lâm Cẩm Dung nhíu mày: “Như thế nào?”

Lục Giam nói: “Nàng cũng biết. Nếu có người biết sợ liên lụy trong nhà, hắn sẽ thiết kế để phụ huynh cáo hấn ngõ nghich, đuổi hắn đi?”

Nếu ra khỏi hộ tịch, từ nay về sau Lục Luân sẽ không phải là người nhà này nữa. Lâm Cẩm Dung trầm mặc hồi lâu, nhẹ nhàng cầm lấy tay Lục Giam, thấp giọng nói: “Cũng tốt hơn so với mất mạng.”

Lục Giam tiếp lời: “Ta đây đi an bài. Không bằng mượn sự tình hấn say rượu lần này, nháo loạn một phen.”

Lâm Cẩm Dung vội tiếp nhận Nghị Lang, nhỏ giọng nói: “Chàng dụng tâm chút. Thời điểm muốn khuyên can cũng phải chú ý. Bọn họ người đông thế mạnh, lúc trước Nhị thúc phụ cầm then cửa đánh Ngũ lang, chàng lôi kéo hấn, ta thấy bộ dạng kia của hấn, dường như là muốn mượn cơ hội đánh chàng vài cái vậy. Ta nhìn mà đau lòng.”

Lục Giam vốn có chút buồn bực khổ sở, nghe nàng nói như vậy, lại thấy nàng vẻ mặt lo lắng, trong lòng ôn nhu, không khỏi thả lỏng thêm vài phần, cười nói: “Nàng coi nhà chúng ta là cái gì? Cũng không phải du côn lưu manh trên đường, cứ động một chút là dùng quyền đánh người. Ta có chừng mực, nàng không thấy ta ôm hấn từ phía sau sao? Hấn muốn đánh nhau ta cũng phải ới được.”

Lâm Cẩm Dung mỉm môi cười: “Đi đi, nếu muộn cũng không cần tới đây thăm Nghị Lang, nghỉ ngơi sớm một chút.” Cúng bái hành lễ cũng không biết phải làm tới khi nào, rõ ràng chính là tra tấn người sống mà.

Vận mệnh cường đại, không phải người biết được tiên cơ, ra tay giải quyết, nó liền nghe theo tâm ý của người. Thường thường là thời điểm người nghĩ rằng còn kịp, người cho là có thể thay đổi, nó lại đột nhiên vòng vo, theo phương hướng người không tưởng tượng nổi đánh úp lại, làm cho người ta trở tay không kịp, làm cho người ta rối loạn vô cùng.

Một đêm này, Lục Giam quả nhiên không quay lại thăm Lâm Cẩm Dung cùng Nghị Lang. Đợi đến khi Lục lão phu nhân đã ngủ, Lâm Cẩm Dung liền ôm Nghị Lang nghỉ ngơi trên giường. Ngủ thẳng đến khi nửa mơ nửa tỉnh, đột nhiên nghe được có người ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa sổ, nàng sợ kinh động Nghị Lang, vội vàng khoác áo đứng dậy, đi đến bên cửa sổ thấp giọng hỏi: “Ai?”

Người đến là Phương Trúc, trong cổ họng Phương Trúc giống như bị tắc nghẽn, mang theo một vẻ hoảng sợ nói không nên lời: “Thiếu phu nhân, là nô tỳ.”

“Người đợi chút, ta mở cửa cho người.” Lâm Cẩm Dung toàn thân đổ mồ hôi. Nàng nhẹ tay nhẹ chân mở cửa, Anh Đào ngủ ở gian ngoài đã nghe thấy tiếng vang liền thấp đèn, thấy Lâm Cẩm Dung đi ra, thúc thời không hỏi gì, trước tiên mở cửa, để Phương Trúc tiến vào, lại nói: “Thiếu phu nhân mặc thêm áo đi, nô tỳ đi đổi chậu than đến.”

“Khuya khoắt người đổi chậu than làm gì, cẩn thận âm ỷ lão thái thái.” Lâm Cẩm Dung đẩy nàng: “Mặc nhiều một chút, canh ở cửa đi.”

Anh Đào nhu thuận khoác áo bông dày, đứng dậy đi tới cạnh cửa.

Lâm Cẩm Dung ý bảo Phương Trúc: “Người theo ta vào.”

Dưới ngọn đèn, mặt Phương Trúc trắng bệch giống như thấy quỷ, bắt quá là kiệt lực vẫn duy trì bình tĩnh mà thôi, mới vào nội thất, liền run run môi nói: “Thiếu phu nhân, Hỏa Ca Nhi đã chết.”

Lâm Cẩn Dung đầu “ong” một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân không còn khí lực, cứng đờ, không biết nên làm biểu tình hoặc động tác gì.

“Thiếu phu nhân?” Phương Trúc chỉ sợ nàng bị dọa, đánh bạo dùng sức véo cánh tay nàng một chút, đau đớn khiến Lâm Cẩn Dung “Tê” hít vào một hơi, lấy lại tinh thần hỏi: “Sao lại thế này?”

Phương Trúc trong mắt hàm chứa lệ: “Nhị gia hôm qua bảo Hỏa Ca Nhi đi ngõ nhỏ phía sau Hạnh Hoa lâu nhìn xem có thể gặp được mấy người kia hay không, nói là nếu thấy, thì theo dõi một chút, nếu không thể, thì không cần lo đến nữa. Nhưng hài tử này vừa đi không trở lại, chúng ta cũng không để ở trong lòng, chỉ cho rằng hắn đã được Nhị gia thưởng tiền, nên đi hưởng thụ một chút. Ngay lúc vừa rồi, Tích gia chạy tới tìm trượng phu nhà ta, nói là Hỏa Ca Nhi chết ở sâu trong ngõ nhỏ của Hạnh Hoa lâu..... một đao trí mạng.”

Lâm Cẩn Dung trong mắt chảy lệ, nàng không biết là áy náy, hay là hối hận, hay là khổ sở. Lúc trước nàng cũng không nghe nói Hỏa Ca Nhi bị chết, hài tử này, là nhi tử của thị tỳ nàng, nàng gặp qua hai lần, rất thông minh ngoan ngoãn, nường của hắn đều thay nàng canh giữ thôn trang, vốn là muốn thay hắn mưu toan một con đường đi, mới được đưa đến trong phủ, ai ngờ lại táng mệnh. Nếu nàng không biết việc này, không cho Lục Giam an bài, nói vậy hài tử này sẽ không chết, nhưng nàng rõ ràng đã biết, cũng không thể không an bài. Chuyện này năm đó đã phát triển theo phương thức nào đây? Có lẽ kiếp trước cũng có người chết, nhưng là ai? Lâm Cẩn Dung vừa mê mang lại khổ sở.

Phương Trúc thấy nàng thương tâm, vội khuyên nhủ: “Là do số mệnh hài tử này không tốt.”

Ký thật người đã chết, nói vậy chuyện đó của Lục Luân sắp phát sinh, hiện tại không phải thời điểm thương tâm, Lâm Cẩn Dung liếc mạng lau lệ, hỏi: “Nhị gia đã biết chưa?”

Phương Trúc nhỏ giọng nói: “Sao không biết được? Đại sự như thế, ai dám giấu diếm? Hiện tại chỉ trừ bỏ lão thái thái ở Vinh Cảnh cư cùng nhóm tộc lão ra, còn có Tam lão gia bên kia ra, thì nhóm chủ tử tất cả đều đã biết. Vài vị lão gia cùng Nhị gia đều đang ở Thính Tuyết các, nghe Tích gia kể lại sự tình trải qua. Nô tỳ vẫn nhớ, người đã phân phó, hẳn là chuyện liên quan đến Ngũ gia nhất định phải nói cho người biết, cho nên suốt đêm tìm cách tiến vào đây.”

Dầu trong ngọn đèn đã sắp cháy hết, hỏa diễm càng ngày càng nhỏ, ngọn đèn càng ngày càng ám, le lắt, Lâm Cẩn Dung hít một hơi, nói: “Có gọi Ngũ gia qua đó hay không?”

Phương Trúc ngậy người ngẩn ngơ: “Điều này thì nô tỳ không biết.”

Lâm Cẩn Dung nhân tiện nói: “Người đi tìm hiểu xem, lại đến chỗ Tam thiếu phu nhân, xem nàng đã dậy chưa. Sau đó lặng lẽ đến nói với ta, chớ kinh động đến những người khác.” Mặc dù nàng gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, lúc này không thể chạy loạn bên ngoài để hỏi thăm, nói đến nói đi, đây vẫn là thế giới của nam nhân. Việc này không tới lượt một tiểu nhi tức như nàng có thể quản, nếu nàng chạy ra ngoài, chẳng những không có chút tác dụng, mà nàng và Lục Giam đều sẽ bị trách mắng, ngược lại không tiện làm việc.

Ngọn đèn dần dần ảm đạm, rốt cục tắt ngúm, trong phòng rơi vào trong bóng tối, Anh Đào ở bên ngoài nhỏ giọng gọi: “Thiếu phu nhân, có cần nô tỳ vào đổi ngọn đèn không?” Không nghe thấy Lâm Cẩn Dung trả lời, cũng liền ngậm miệng.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Cẩn Dung nghiêng người tựa vào đầu giường, cảm thấy kiên nhẫn đã đến cực hạn, gian ngoài rốt cục lại vang lên tiếng bước chân. Lâm Cẩn Dung vội mở cửa, đón nhận Phương Trúc: “Như thế nào rồi?”

Phương Trúc chạy qua lại đầu đổ mồ hôi, thở hổn hển một lát rồi nói: “Ngũ gia ở trong viện, trong phòng Tam thiếu phu nhân còn sáng đèn. Nô tỳ lại chạy một chuyến tới Thính Tuyết các, Nhị gia cùng Đại gia, Tam gia suốt đêm mang theo Tích gia đi ra ngoài, còn có mấy quân sự đặc lực đi theo. Nô tỳ đợi hồi lâu mới đợi được Trường An, hắn nói Ngũ gia không ở bên trong. Đại lão gia, Nhị lão gia đóng cửa nói chuyện.”

Toàn bộ sự kiện, Tam phòng bị ngăn cách, tất cả đều là Đại phòng và Nhị phòng tham dự. Đám người Lục Giam cùng Lục Thiệu xuất môn, tất nhiên sẽ đi thu thập chuyện của Hỏa Ca Nhi, nói vậy đã nhận ra manh mối. Kể tiếp, sự tình một khi được chứng thật, hơn phân nửa sẽ thương lượng cần phải trừ bỏ tai họa như Lục Luân.

Phương Trúc nhin nhần, cực kỳ nhỏ giọng nói: “Còn có, Tích gia nói, ngõ nhỏ phía sau Hạnh Hoa lâu, trong mấy hộ đó có một kỹ nữ đã chết.....”

Lâm Cẩm Dung khẩn trương nuốt nước miếng, đi lấy quần áo khoác thêm, nàng muốn đi tìm Lục Luân.

396. Chương 399: Cáo Biệt

Trước khi bình minh trời tối đen vô cùng, vươn tay cũng không thấy đủ năm ngón. Trăng sáng đã lặn, nửa điểm tinh quang đều không có, các hòa thượng đại để đều nghỉ ngơi, bọn hạ nhân không có việc gì lại càng không đi loạn vào lúc này. Hắc ám vắng lặng, trong không khí còn mang theo một cỗ lãnh liệt đặc biệt thấu xương làm cho người ta tim đập khẩn trương.

Lâm Cẩm Dung không dám thắp đèn lồng, lại sợ gặp phải người nào khác, trong lòng sốt ruột, con đường thường xuyên qua lại giờ cảm thấy thập phần khó đi lại quá dài, gập ghềnh, nàng có chút gấp gáp, lại muốn rơi lệ. May mà có Phương Trúc vững chắc, chặt chẽ đỡ lấy nàng, còn không quên cảnh giác hết nhìn đồng tới nhìn tây.

Rốt cục thấy được đèn lồng trắng trước sân viện của Lục Luân, phía sau lại đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Lâm Cẩm Dung quay đầu, nhìn thấy mấy ngọn đèn lắc lư hướng về phía bên này. Không còn kịp nữa rồi! Nàng mạnh mẽ đẩy Phương Trúc ra, nhắc váy chạy nhanh về phía trước.

Mới chạy hai bước đã bị Phương Trúc ôm lấy, Phương Trúc gắt gao lôi nàng ra một gốc cây, ám ám thanh âm nói: “Thiếu phu nhân không được, người không thể đi qua đó, để cho người ta thấy người sẽ không thể nói rõ ràng! Viện khóa cửa rồi, bên trong còn có người trông chừng, lúc này người có thể làm sao bây giờ? Chậm một chút, còn có biện pháp mà.”

Lâm Cẩm Dung dùng sức gỡ tay nàng: “Sẽ không, ta chạy tới tầng đá kêu lên một tiếng là được rồi.” Lục Luân biết nguy hiểm, nhất định sẽ bỏ chạy, hẳn treo tường là lợi hại nhất, chạy trước rồi nói sau.

Phương Trúc cắn răng: “Người đừng rồi loạn! Hiện tại hơn phân nửa chính là kêu Ngũ gia đi qua hỏi một chút mà thôi, sự tình còn chưa rõ ràng, ai sẽ làm gì hẳn chứ? Nhưng thật ra với người, nếu để người ta thấy trong cảnh tối lửa tắt đèn không ngủ được, người lại chạy đến đây làm cái gì!”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng quát: “Buông ra, người hiểu được cái gì! Nếu người thật sự muốn tốt cho ta, thì nhanh buông tay.” Các nàng cái gì cũng không biết. Nàng không thể nhịn nổi, đây là một mạng người mà. Nàng chỉ hận chính mình lúc trước không quả quyết, ảo tưởng canh giờ chưa tới, tạm thời sẽ không xảy ra đại sự gì. Còn nghĩ muốn nghe rõ tin tức rồi hành động, hy vọng Lục Giam nghĩ cách nhanh chóng làm giúp hộ tịch cho Lục Luân, đến nơi khác ở, không hề liên lụy đến ai, để những người đó buông tha Lục Luân. Nhưng đợi đến khi sự tình thật sự xảy ra, nàng mới phát hiện mọi suy tính của bản thân đều rơi vào khoảng không, làm cho nàng luống cuống tay chân. Nếu giờ phút này vô lực, qua đi sẽ vô cùng hối hận. Nhưng mà, chỉ có một mình nàng, lực lượng thật sự quá nhỏ bé!

Phương Trúc chưa bao giờ thấy qua nàng hoảng sợ như thế, cắn răng nói: “Vậy cũng không thể để người đi, nô tỳ đi còn có thể lấy cớ, nói là truyền lời gì đó, người chờ ở đây, nô tỳ đi!” Không đợi Lâm Cẩm Dung trả lời, chợt nghe cửa viện có một tiếng vang nhỏ, Lục Luân mặc đồ tang đi ra, một bên còn có quần sự đặc lực của Lục Kiến Trung đi theo.

Nàng vẫn tới chậm, xem ra Lục Kiến Trung đã sớm sai người tìm đến Lục Luân. Lâm Cẩm Dung toàn thân thấu lạnh, dính sát vào Phương Trúc trốn trong bóng tối, mắt thấy phía sau mấy người kia bước nhanh qua chỗ các nàng hướng tới Lục Luân. Nàng xem rõ ràng, dẫn đầu là Chu Kiến Phúc, quần sự tâm phúc của Lục Kiến Tân mang về, mấy người khác là gia đình cao lớn vạm vỡ, ước chừng là để phòng ngừa Lục Luân không nghe lời mà chạy trốn.

Lục Luân cao cao đứng trên bậc thang, trên người tản ra một vẻ bình tĩnh nhưng xơ xác tiêu điều mà Lâm Cẩm Dung chưa bao giờ thấy qua, Chu Kiến Phúc liền đứng ở dưới bậc thang vẻ mặt tươi cười hành lễ vãn an: “Ngũ gia, xin lỗi, Đại lão gia cùng Nhị lão gia có lệnh, thỉnh người đi Thính Tuyết các một chuyến.”

Lục Luân thần sắc thản nhiên đứng ở nơi đó, đèn lồng trắng chiếu lên gương mặt hắn có chút trắng bệch, cả người lộ ra một tầng lạnh lùng. Thanh âm của hắn không lớn, thực bình tĩnh, cũng thực rõ ràng: “Làm phiền Chu quản sự.”

Thực rõ ràng lúc này không thể xông vào nữa. Lâm Cẩm Dung nắm lấy tay Phương Trúc, xoay người trốn vào trong gốc cây, giống như bóng ma nhanh chóng chạy trở về, nguy cơ kích phát tiềm năng trong cơ thể nàng, nàng hoàn toàn không cảm nhận nhánh cây quệt qua người nàng đau đớn, càng không cảm nhận được trở ngại gập ghềnh, nàng đi còn nhanh hơn so với Phương Trúc, động tác càng linh hoạt. Phương Trúc lặng yên không một tiếng động theo nàng, chỉ yên lặng thay nàng gạt ra một chút cành cây.

Lâm Cẩm Dung đi đến một chỗ vắng ngoài viện, đứng lại dưới ngọn đèn, vuốt lại tóc, sửa sang lại quần áo, hỏi Phương Trúc: “Thế nào?”

Phương Trúc cẩn thận thay nàng để ý quần áo, nói: “Được rồi. Trời còn chưa sáng, thiếu phu nhân đứng trong góc tối, không ai có thể nhận ra.”

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn chân trời, vẫn tối đen như cũ. Xa xa đã vang lên tiếng hòa thượng thực hiện Phật sự, một ngày mới lại bắt đầu.

Chu Kiến Phúc trầm mặc dẫn Lục Luân đi phía trước, đồng thời cảnh giác nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Lục Luân. Là một quản sự tâm phúc đã đi theo bên người Lục Kiến Tân đã lâu, đại sự tiểu sự, âm mưu quỷ kế thấy không ít, hắn có kiến thức rộng rãi, có nhất định biết phán đoán. Mặc dù là chủ gia không nói tỉ mỉ, cũng không cho hắn biết toàn bộ sự tình, nhưng dựa vào nhóm chủ tử trong lúc vô tình lộ ra đôi câu vài lời, còn có cảm xúc đi kèm, hắn có thể đoán ra, chuyện của Lục gia, đại để là trên chọc vào tai họa gì đó, căn nguyên ngay tại vị Ngũ gia vừa cao vừa đen này, nghe nói thập phần dũng mãnh hữu lực.

Nhìn xem, bất quá là gọi đến hỏi han, liền mang theo mấy gia đình khổng lồ có võ này, lại bảo quản sự bên người Lục Kiến Trung canh giữ, ánh mắt và ngữ khí của Lục Kiến Tân rất rõ ràng, đó là muốn hắn nhất định phải làm thỏa đáng. Lục Luân thập phần trầm mặc, thất lưng thẳng tắp, mỗi một bước đều ổn trọng, thậm chí còn chưa từng có ý hỏi thăm nguyên nhân mục đích hắn đến đây, không hề có vẻ kinh hoàng của một tiểu bối đột nhiên bị trưởng bối triệu kiến.

Chu Kiến Phúc còn nhớ rõ, lúc trước hắn theo Lục Kiến Tân nhậm chức, Lục Giam còn đi theo Lâm Ngọc Trân, Lục Vân đi theo bên người Lục Kiến Tân, Lục Kiến Tân thường thường đột nhiên kêu hắn đi thông tri Lục Giam qua kiểm tra việc luyện tập, hoặc là mang đi ra ngoài gặp khách, có đôi khi là quở trách. Lục Giam khi đó tuổi còn nhỏ, rõ ràng không yên bất an, sợ muốn chết, nhưng cho tới bây giờ cũng không chịu chủ động hỏi thăm Lục Kiến Tân rốt cuộc muốn tìm hắn đi làm cái gì, vẫn luôn cố gắng thẳng thắt lưng, làm ra vẻ bình tĩnh tự nhiên. Theo phương diện này, hai huynh đệ thật sự giống nhau.

Phía trước chỗ rẽ có hai nữ nhân đứng đó, trong đó một người dáng người yếu điệu, ngóng về phía này, một người thì cúi đầu khoanh tay, lui ra phía sau một bước. Có thể bày ra loại tư thế này, tất nhiên là nữ chủ tử Lục gia, nhưng là ai? Chu Kiến Phúc nheo mắt nhìn qua, nhưng trời rất tối, hai người kia lại đứng trong chỗ nhập nhèm, hắn thấy không rõ.

Hai bên dần dần đến gần, hắn nghe được Lục Luân hô gọi: “Nhị tẩu, sớm như vậy sao tẩu đã ở đây?” Hắn mới nhìn rõ hóa ra là Lâm Cẩm Dung.

“Không còn sớm đâu, ta nên đi hầu hạ Đại phu nhân dậy dùng điểm tâm.” Lâm Cẩm Dung trên mặt mang theo chút thản nhiên kinh ngạc, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng trên người bọn họ: “Ngũ đệ sớm như vậy là muốn đi đâu?”

Lục Luân hướng Lâm Cẩm Dung hòa khí cười: “Không có việc gì, chỉ là một chút việc nhỏ, ta đi qua xử lý.”

“Như vậy sao.” Lâm Cẩm Dung liền hướng hắn ngoắc gọi: “Vừa vặn, ta có việc muốn hỏi đệ, đệ lại đây.”

Chu Kiến Phúc có chút do dự tươi cười hành lễ vấn an với Lâm Cẩm Dung: “Hạ nhân vấn an Nhị thiếu phu nhân, có việc gấp, Đại lão gia cùng Nhị lão gia đều đang chờ Ngũ gia.”

Dưới ngọn đèn, tươi cười của Lâm Cẩm Dung có vẻ lạnh lẽo, ánh mắt cũng lạnh như băng, thanh âm thực ngạo mạn: “Tại sao, Chu đại quản sự, ta nói vài lời với Ngũ gia cũng không được sao? Sẽ không trì hoãn người đâu.”

Nói đến nước này, Chu Kiến Phúc không có khả năng đối nghịch với vị chủ mẫu tương lai này, hần cung kính nói: “Không dám, Nhị thiếu phu nhân xin cứ tự nhiên.” Vì thế tiếp đón vài người khác lui qua một bên. Quan sự tâm phúc của Lục Kiến Trung không có ý kiến gì, nhưng cũng đưa mắt trông chừng.

Lâm Cẩn Dung ý bảo Lục Luân cùng nàng đi đến một bên: “Ngũ thúc, đệ lại đây.”

Trên mặt Lục Luân lộ ra phiền chán cùng bất an, nhưng vẫn nhẫn nại đi qua: “Chuyện gì? Nếu Nhị tẩu không vội, sau đó lại nói sau, được không?”

Lâm Cẩn Dung tới gần hần, đề thấp thanh âm nói: “Chạy mau, nếu muộn sẽ thiệt mạng.”

Miệng Lục Luân đột nhiên mở lớn, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung cố định nhìn hần, vẻ mặt chân thật đáng tin: “Cái gì cũng đừng ăn bậy.”

Bất quá chỉ trong lúc đó, Lâm Cẩn Dung lại cảm thấy cả đời tang thương bỗng biến ảo, nàng thấy trong mắt Lục Luân có chút ánh sáng, lại chậm rãi tắt dần, biến thành vẻ hoang vắng bình thường. “A...” Hần nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, ngữ khí bình tĩnh mềm nhẹ: “Trời lạnh, Nhị tẩu mau trở về đi thôi.”

Hần không tin? Hần không tin chí thân cốt nhục sẽ độc giết hần? Sao hần không nghĩ rằng, mặc dù hần làm chuyện như vậy, hần bỏ của chạy lấy người là được, người khác sẽ không làm gì hần mà? Lâm Cẩn Dung hận không thể véo cho hần tỉnh táo: “Đệ nghĩ rằng ta không ngủ được chạy đến nơi đây chờ đệ là vì sao?”

Lục Luân thở dài: “Đã biết. Cảm ơn tẩu, Nhị tẩu, chờ thấy Nhị ca ta, nhớ rõ nói lời cảm ơn thay ta.”

Lâm Cẩn Dung nước mắt tràn mi: “Đệ.....”

Lục Luân đột nhiên xoay người tránh ra, Lâm Cẩn Dung đuổi theo hai bước, ý đồ ngăn hần lại, Lục Luân quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt ôn nhu, cực thấp nói ra tám chữ, sau đó lớn tiếng tiếp đón đám người Chu Kiến Phúc: “Đi a.”

Chân trời đột nhiên hiện lên một tia sáng, Lâm Cẩn Dung ngơ ngác nhìn bóng dáng Lục Luân đi xa, hai giọt nước mắt ẩm áp dọc theo hai má nàng chảy xuống, chảy tới bên môi liền lạnh lẽo thấu xương, nàng run rẩy công đạo Phương Trúc: “Nhanh, đi tìm Nhị gia trở về! Mặc kệ hần đang làm cái gì, đều gọi hần trở về.” Bản thân nàng thì nhắc váy, liều mạng hướng tới Vinh Cảnh cư, tuy rằng vừa rồi Lục Luân thanh âm rất thấp, nàng lại nghe rõ ràng, hần nói là: “Trường mệnh trăm tuổi, bình an hỉ nhạ.”

Hần làm sao lại không tin lời của nàng? Làm sao không hiểu lời của nàng chứ? Hần cái gì cũng đều biết, những hần vẫn muốn đi, vẫn lựa chọn như thế, nguyện ý thừa nhận trách nhiệm hần nên gánh vác.

Cảm tạ, chúc phúc, đó là lời nhắn lại cuối cùng của hần dành cho nàng và Lục Giam.

Lâm Cẩn Dung liều mạng chạy, một hơi vọt vào Vinh Cảnh cư, nghênh diện đụng vào Tổ Tâm, Tổ Tâm ngạc nhiên hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, người từ đâu tới đây vậy? Muốn làm cái gì?”

Lâm Cẩn Dung vô áo, thở hồng hộc: “Ta có việc gấp muốn gặp lão thái thái!”

397. Chương 400: Âm Chỉ

Thật sự là thời buổi rối loạn, Tổ Tâm nhìn sắc trời, vội đỡ lấy Lâm Cẩn Dung đang thở hổn hển: “Nhị thiếu phu nhân đừng vội, người chờ chút, nô tỳ đi thay người thông truyền.”

Lục lão phu nhân tuổi đã cao, thân mình không tốt, lại mất ngủ, thường thường cần dùng thuốc an thần mới có thể đi vào giấc ngủ, nhờ thế bà có thể ngủ ngon hơn, nhưng muốn đánh thức trong lúc đang ngủ mơ lại không dễ dàng.

Tổ Tâm đi vào trong phòng, nha hoàn Tổ Lan trực đêm cũng vừa mới dậy, đang thu dọn giường chiếu, thấy nàng vội vàng, không khỏi reu reo ghẹo nói: “Sáng tinh mơ chạy cái gì, phía sau có cẩu đuổi theo tỷ sao?”

Tổ Tâm “Phi” một tiếng, mắng: “Nói hươu nói vượn, miệng chó không mọc được ngà voi.” Xoay người liền vào buồng trong.

Tổ Lan còn muốn nói tiếp, liền thấy được Lâm Cẩn Dung đi theo vào, lập tức bị hù thay đổi sắc mặt, cung kính hành lễ với Lâm Cẩn Dung, bồi cười nói: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ lỡ miệng, mong người thứ tội.”

Lâm Cẩn Dung trong lòng có việc, làm sao có tâm tình cùng nàng so đo, chỉ nói: “Làm phiền tỷ tỷ chuẩn bị nhuyễn kiện, lão thái thái lập tức sẽ đi ra ngoài.”

Tổ Lan có chút kinh ngạc, nhưng thấy thần sắc Lâm Cẩn Dung chân thật đáng tin, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đi an bài. Đợi đến khi Tổ Lan rời đi, Lâm Cẩn Dung liền vênh tai nghe động tĩnh bên trong.

Tổ Tâm đang thấp giọng gọi lão thái thái, lão thái thái cũng là mơ mơ màng màng, thật lâu mới “Ân” một tiếng, tiếp theo lại không có tiếng động. Mắt thấy thời gian từng chút từng chút trôi qua, Lâm Cẩn Dung làm sao chờ nổi, cũng bất chấp thất lễ, vén màn lên đi vào, lập tức quỳ xuống trước giường lão thái thái, rơi lệ nói: “Lão thái thái, người tỉnh lại, đi cứu Ngũ lang đi!”

Lục lão phu nhân mạnh mẽ mở mắt, vẻ mặt hoảng sợ, tay cũng run rẩy một chút, Lâm Cẩn Dung thấy thế không tốt, không dám lại kích thích bà, vội vàng cầm tay bà, ôn nhu nói: “Tổ mẫu người đừng nóng vội, là Ngũ lang lại làm sai, đại để là sẽ bị đánh, lần này bọn họ tất nhiên sẽ không nương tay với hắn. Trừ bỏ người có thể cứu hắn thì không còn ai khác.”

“Kẻ bất hảo này không bớt lo.” Lục lão phu nhân thở ra một ngụm trọc khí, nhanh chóng nắm lấy tay Lâm Cẩn Dung, thấp giọng nói: “Đỡ ta dậy.”

Lâm Cẩn Dung vội cùng Tổ Tâm hợp lực đỡ bà lên, cố gắng nhẫn nại, tay chân mềm nhẹ, động tác nhanh chóng giúp bà thu thập. Lục lão phu nhân hướng đến chú trọng dưỡng thân, uống trước một chén nước rồi mới nói: “Hắn lại làm cái gì?”

Lâm Cẩn Dung trong lòng gấp đến độ bốc hỏa, lại hiểu được đây là người duy nhất Lục Luân có thể dựa vào, nàng không thể nói ra quá mức dọa người, bằng không sẽ khiến Lục lão phu nhân kinh hãi ngất đi, hoặc là xảy ra chuyện gì đó, chẳng những mọi hy vọng đều tan thành bọt nước, còn làm hại Lục lão phu nhân. Liền miễn cưỡng cười vui: “Ta đây nói nhưng lão thái thái đừng gấp a.”

Lục lão phu nhân không còn kiên nhẫn: “Nói mau!”

Lâm Cẩn Dung nửa thật nửa giả nói: “Là như thế này, lúc trước Ngũ lang bỏ trốn, gặp hiểm nguy, thiếu chút nữa mất mạng, được người cứu giúp. Hiện tại người kia đến đây, Ngũ lang không thể không tận tình, liền chiêu đãi hắn một chút, kết quả bị hắn kéo đến quán uống rượu, hiện tại Đại lão gia cùng Nhị lão gia cũng không chịu tha cho hắn, nói hắn là kẻ đại bất hiếu, muốn đánh giết hắn để giữ thanh danh.”

Lục lão phu nhân cũng tức giận: “Tiểu súc sinh không bớt việc không hiểu chuyện, sao hắn lại làm như vậy chứ? Để hắn bị đánh cho nhớ đời, ta không đi!”

“Ta biết Ngũ thúc làm chuyện này là vô cùng không nên.” Lâm Cẩn Dung quỳ xuống ôm đầu gối Lục lão phu nhân, đau khổ cầu xin: “Lão thái thái, hắn là sai lầm rồi, nhưng tính tình hắn thế nào, chẳng lẽ người không biết? Hắn là người chân thành trung hậu, hắn đến tột cùng hiếu thuận hay là không hiếu thuận, có hư tình giả ý hay không, trong lòng người là rõ ràng nhất. Nếu tùy tiện đánh một chút còn chưa tính, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy Nhị thúc phụ tức giận như thế, buổi sáng Nhị thúc phụ đã cầm then cửa ném vào đầu hắn a, nếu không có mọi người lôi kéo, hắn làm sao còn giữ được mạng đây? Hiện nay trời còn chưa sáng, đã bị gọi đi, người không cứu hắn, ai có thể cứu hắn? Nếu không phải là sự tình nguy cấp, lão nhân gia người lại hướng đến từ ái, tôn tức nào dám chạy tới âm ỷ lão nhân gia người như thế? Cầu người cứu hắn, nếu hắn có gì không hay xảy ra, tổ phụ dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ cực kỳ đau lòng.”

Nghe nàng nhắc tới Lục lão ông, Lục lão phu nhân nhin không được trong lòng một trận co rút đau đớn, chỉ vào nàng mắng: “Các người luôn ép buộc ta như vậy! Là muốn ép buộc ta đến chết mà, các người nên sớm tự do tự tại, muốn làm gì thì làm đi!”

Đây là điển hình của giận chó đánh mèo, Lâm Cẩn Dung không dám biện bạch, chỉ ôm đầu gối của bà thấp giọng nói: “Lão thái thái, tôn tức bất hiếu, nhưng tôn tức không thể trở mặt nhìn các trưởng bối làm xong lại hối hận. Người xem, bình thường tất cả đều ở bên ngoài chờ thỉnh an người, nhưng hiện nay bên ngoài không một bóng người mà.....”

Lục lão phu nhân run rẩy đứng lên: “Chuẩn bị nhuyễn kiện cho ta!”

“Lão thái thái nhân từ.” Lâm Cẩm Dung chỉ cảm thấy toàn thân lơ lửng, mồ hôi trên người tẩm ướt áo trong, phẳng phất giống như mới vớt lên từ trong nước.

Sa ma ma thu thập xong đi vào, nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, đem áo khoác dày nặng phủ thêm cho Lục lão phu nhân, giúp đỡ bà đi ra ngoài, ôn nhu nói: “Không cần gấp, không cần gấp.”

Lão thái thái mặt âm trầm, nhìn Lâm Cẩm Dung một cái, ánh mắt hơi có chút cổ quái.

Lâm Cẩm Dung thấy rõ ràng ánh mắt của bà, thấy mặc danh kỳ diệu, lại thấy có chút không thích hợp, không kịp nghĩ đã vội vàng đi theo.

Mặc dù trời đã sáng, trong Thính Tuyết các vẫn là một mảnh hôn ám, mấy ngọn nến dĩ nhiên đã cháy hơn phân nửa, sắp nên một tầng lại phủ một tầng, rất nặng mà hỗn độn, làm cho người ta nhìn không thể nhẹ nhàng khoan khoái nổi. Lục Kiến Trung mặt xám như tro tàn, không dám nhìn thẳng vào Lục Kiến Tân ngồi ở một bên, chỉ nhìn chằm chằm ngọn nến trước mặt, hô hấp cùng tim đập đều lộn xộn.

Hắn dù thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, hắn lại gặp phải chuyện đáng sợ thế này, hắn nên làm cái gì bây giờ? Nghĩ đến đây, hắn nhịn không được hận thấu Lục Luân. Nghiệt súc, từ nhỏ đã bắt hảo, không cầu tiến thì thôi, trời sinh chính là kẻ gây họa, nếu như đúng theo lời của Lục Tích, trêu chọc là loạn phỉ, đây chính là tai họa tịch thu tài sản và giết cả nhà a! Từ nay về sau, hắn ở trước mặt Lục Kiến Tân càng không ngẩng đầu lên nổi. Sớm biết như thế, thời điểm Lục Luân mới sinh ra phải dìm chết hắn đi mới phải!

Hắn ở nơi đó trong chốc lát nghiêng răng nghiêng lợi, trong chốc lát mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nước sôi lửa bỏng, vô cùng bất an. Lục Kiến Tân cũng vẫn bình tĩnh hơn, trong tay Lục Kiến Tân vẫn đang thưởng thức chén trà sứ men xanh khắc hoa sen sáu cánh từ tiền triều mà hắn yêu nhất kia, ánh mắt u ám, khóe môi rũ xuống, hồi lâu, thấp giọng nói một câu: “Đây là sự tình liên quan đến sinh tử tồn vong của gia tử, đi sai một bước, chính là vạn kiếp bất phục.”

Lục Kiến Trung cả kinh “A” một tiếng, kinh nghi bất định nhìn Lục Kiến Tân.

Lục Kiến Tân thanh âm thực bình tĩnh, lại mang theo một loại chân thật đáng tin: “Thu hồi tâm tư của đệ, cùng vượt qua cửa ải khó khăn, sự tình khác ngày sau chậm rãi nói sau.”

Nếu Lục Kiến Trung không biết bản tính làm người của Đại ca hắn, hắn sẽ cảm kích khóc ròng rơi lệ, nhưng hắn biết sự tình không phải đơn giản như thế. Việc lão Đại am hiểu nhất chính là qua cầu rút ván, ngày sau tất nhiên sẽ coi đây là áp chế, dả kích hắn không thể đánh trả. Vấn đề là, hiện tại thật sự phải cùng vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng mà, hừ hừ, hắn chạy không thoát, ai cũng đừng nghĩ phải sạch quan hệ.

Lục Kiến Trung lấy lại bình tĩnh, hít vào một hơi, đứng dậy đối với Lục Kiến Tân thi lễ, nói: “Đại ca nói đúng, chúng ta là người một nhà, như chân với tay, chuyện này cần dựa vào Đại ca nắm chắc đại cục, trước xử lý thích đáng việc này, rồi mới có thể đàm luận đến chuyện ngày sau, nếu không đều là uống công.”

Lục Kiến Tân lạnh như băng nhìn Lục Kiến Trung, đây là thời điểm gì, tên xuẩn ngốc này còn uy hiếp mình, chẳng phải ý nói mọi người đều ngồi trên một chiếc thuyền, hắn trốn không thoát, đích tôn cũng sẽ không thể bỏ chạy mà? Đương nhiên, đây là sự thật, nếu không tiền đồ của bản thân cùng Lục Giam cũng sẽ bị phá hủy.

Lục Kiến Tân nổi trận lôi đình, cũng không biểu lộ ra, chỉ nhanh mím môi, bình tĩnh nói: “Đệ nói đúng. Nhưng ta có thể làm, bất quá là vận dụng mọi quan hệ, căn cứ theo kinh nghiệm làm việc nhiều năm của ta, kiệt lực giấu giếm việc này là được. Cái chết của Hỏa Ca Nhi, bất quá là chuyện ngoài ý muốn, tiểu tử này được chút tiền thưởng, chạy đến xóm cô đầu tìm hoan mua vui, kết quả để lộ tiền, khiến kẻ xấu nhìn thấy, khinh thường hắn còn trẻ, cướp tiền sát hại tính mệnh, báo án trợ cấp là được rồi. Kỳ nữ kia, nghe nói là bị bóp cổ, hơn phân nửa là cùng ân khách vì tiền tài mà nổi lên tranh cãi, bị người lỡ tay giết chết, loại chuyện này, cũng thường xảy ra. Nhà chúng ta có người đi xóm cô đầu sao? Không có. Lại cùng chúng ta có quan hệ gì đây? Chỉ cần bảo những người đó bịt nhanh miệng, đừng vội lung tung quay ra cắn người là được rồi, những chuyện sau đó cũng cực kỳ đơn giản, chúng ta không thiếu tiền. Nhưng chỉ là!”

Lục Kiến Trung nghe hắn nói năng có trật tự, trong lòng cũng có chút bội phục, tâm vẫn đang treo lơ lửng được thả lỏng, nhưng trong nháy mắt chợt nghe thấy Lục Kiến Tân vòng vo ngừng lại, nặng nề mà nói một

tiếng: “Nhưng chỉ là!” Vì thế vừa mới buông lỏng tâm lập tức lại căng thẳng, lúng ta lúng túng hỏi: “Nhưng chỉ là cái gì? Đại ca?”

Lục Kiến Tân cũng không khẳng nói, chậm rì rì uống trà, nhấm nháp khẩu vị, thấy Lục Kiến Trung đã cuống đến phát cuồng, mới chậm rãi nói: “Mọi việc đều có căn do, chỉ bằng diệt hết căn do. Bằng không căn do được giữ lại, dù thế nào cũng không thể phải sạch sẽ, đã có một lần còn có thể tái sinh một lần nữa.”

Lục Kiến Trung không phải kẻ ngốc, lập tức tắt tiếng, ngơ ngác nhìn Lục Kiến Tân.

Lục Kiến Tân không nhìn đệ đệ, tiếp tục chậm rì rì uống trà, trong chén trà đã sớm không còn nước. Hắn thoảng có chút phiền chán nhũu mày, buông chén trà xuống, đi lấy ấm trà rót thêm.

Chuyện như vậy, vốn nên để đệ đệ làm, nhưng giờ phút này Lục Kiến Trung trong lòng đã loạn thành một đoàn, hắn ngây ngốc nhìn động tác của Lục Kiến Tân, căn bản không nghĩ đến rót nước cho Lục Kiến Tân, chỉ ám ách thanh âm nói: “Ca ca..... Huynh là có ý tứ gì?”

Đã bao nhiêu năm, hắn chưa từng gọi Lục Kiến Tân ca ca, mà là mang theo đủ loại tâm tình gọi là Đại ca, từ ca ca này, nghe vào tai so với Đại ca luôn thân thiết hơn nhiều. Giống như nhớ tới ngày bé, tay Lục Kiến Tân run lên, nước trong ấm trà sứt nửa văng ra ngoài, hắn lấy lại bình tĩnh, vũng vàng rót vào trong chén, cúi mắt thấp giọng nói: “Ta không có ý tứ gì, chủ ý là tự đệ đưa ra.”

398. Chương 401: Quyết Định

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, chung quanh sáng sủa, Lục Kiến Trung lại thấy trước mắt một mảnh hắc ám. Tay hắn tâm gan bàn chân tất cả đều là mồ hôi lạnh, tay và chân run rẩy, hắn dựa vào tay vịn, liều mạng muốn khống chế cảm xúc của bản thân, để mình bình tĩnh trở lại, nhưng dù thế nào hắn cũng khống chế không được. Giống như có một bàn tay, ở trong lồng ngực hắn, ở trong lòng hắn, đang dùng sức cào xé, nặng nề mà đau đớn. Đau đến mức khiến hắn không thở nổi, lại không biết phải kêu với ai.

Trong phòng rõ ràng thực trống trải, chỉ có hai người hắn và Lục Kiến Tân ngồi đó, nhưng hắn vẫn cảm thấy thực chật chội, ngột ngạt không thở nổi, hắn nâng lên ánh mắt không còn chút thần thái, nhìn về phía Lục Kiến Tân. Lục Kiến Tân ngồi đối diện, rũ mắt nhìn chăm chăm chén trà sứ men xanh hình hoa sen 6 cánh kia, lần qua lộn lại thường thức. Chén trà men sứ dễ chịu sáng bóng, giống như ngàn phong thúy sắc, dưới ánh nến như băng như ngọc. Hay ột đồ sứ cổ cực phẩm, hay ột ca ca ngoạn độc!

Lục Kiến Trung nhìn về phía Lục Kiến Tân trong ánh mắt tràn ngập oán độc. Đúng vậy, Lục Kiến Tân chỉ đưa ra đề xuất mờ昧, người quyết định là bản thân hắn. Nhưng mà, sao Lục Kiến Tân có thể thoải mái như vậy? Đến cuối cùng, cái gì cũng đều là một mình hắn làm, Lục Kiến Tân còn có thể làm người tốt cảm thán một hồi, tay hắn lại dính máu nhĩ tử của mình. Trong nháy mắt, Lục Kiến Trung hận thấu Lục Kiến Tân, lại thấy ắn ắn có chút chột dạ cùng kinh hãi. Đây là báo ứng sao?

Lục Kiến Tân nhận thấy được ánh mắt của hắn, ngẩng đầu lên không chút nào lùi bước nhìn hắn, thản nhiên nói: “Lão Nhị, đệ đang hận ta? Đang oán ta?”

Lục Kiến Trung nào dám thừa nhận, thậm chí ngay cả dũng khí cùng Lục Kiến Tân đối diện cũng không có, hắn cúi hạ ánh mắt, nhẹ nhàng lắc đầu: “Làm sao có thể như vậy? Ta bất quá là..... khó chịu thôi.”

Lục Kiến Tân nhẹ nhàng nói: “Giáo dưỡng ra nhi tử cả gan làm loạn, mục vô kỷ cương, đại nghịch bất đạo như thế. Đệ thật sự nên khó chịu, nhưng cũng không thể oán hận bất luận kẻ nào! Tương phản, người khác nên oán hận đệ mới phải. Ngày sau, hai người chúng ta đều nên chú ý, nhất định phải quản lý con cháu cho tốt, gia nghiệp Lục gia to lớn, nhiều mạng người như thế, phải tốn tâm huyết, thật sự không nên hủy trong tay tôn tử bất hiếu.”

Lục Kiến Tân giống như muốn nói gì đó nhưng lại không thể thốt nên lời. Một câu thôi, hắn là tự làm tự chịu, hắn không giáo dục nhi tử cho tốt, hiện tại sở tác sở vi của nhi tử mình sẽ liên lụy cả nhà. Phương thức xử lý sạch sẽ nhất đương nhiên là diệt cỏ tận gốc, xong hết mọi chuyện, nhưng mà..... Lục Luân rất cuộc cũng là thân cốt nhục của hắn, hắn tận mắt nhìn Lục Luân lớn lên, Lục Luân ngày bé cũng từng làm nũng trong lòng hắn, hắn cũng thật tình thật lòng đau thương Lục Luân, đối với Lục Luân tràn ngập kỳ

vọng, ngóng trông Lục Luân lớn lên thành tài..... Lục Kiến Trung nghệt mũi mắt chua xót, mạnh mẽ quay đầu đi.

“Chính đệ tự suy xét đi, ta thế nào cũng được. Những gì ta có thể làm ta đều đã hết sức làm, Nhị lang có thể làm, cũng sẽ không chối từ. Nói đến nói đi, đều là vì mọi người, đều là vì cái nhà này.” Lục Kiến Tân nhẹ nhàng thả chén trà, đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Đẩy cửa sổ ra, hít một hơi khí lạnh thấm nhập vào phế phổi. Hàn khí vừa tiến vào, ý nghĩ vừa nảy nở cùng sự kinh hoàng kia rốt cục giảm bớt vài phần.

Chân trời lộ ra một tia sáng, sắp sửa xuyên thủng tầng mây, khiến nụ hoa mai trong rừng cây đắm chìm trong một mảnh nắng sớm trắng bệch mơ hồ, có người mặc đồ tang cúi đầu, bước nhanh hướng về bên này. Xem bộ dáng kia, dường như là Lục Kinh. Lục Kiến Tân đi trở về ngồi xuống, thấp giọng nói: “Tam Lang đã trở lại. Chỉ mong là do chúng ta nghĩ nhiều, người kia kỳ thật cũng không phải là Quách Hải. Chỉ cần không phải là Quách Hải. Hết thấy đều yên ổn.”

Nếu không phải là Quách Hải tất nhiên là rất tốt, nhưng nếu là..... Lục Kiến Trung thở dài một tiếng, dùng sức nắm chặt tay vịn, mặc kệ hần làm ra quyết định gì, đều là Lục Kiến Tân bức bách, đều là vì người nhà này, vừa nghĩ như thế, trong lòng hần lập tức liền thoải mái hơn rất nhiều.

Người đến là Lục Kinh, Lục Kinh đẩy cửa tiến vào, một câu không dám nhiều lời, trước liền khấn trương đóng cửa lại, bước nhanh đi đến chính giữa phòng, lập tức quỳ rạp xuống trước mặt Lục Kiến Tân cùng Lục Kiến Trung, run run môi: “Mười, mười phần là Quách Hải. Có người từng nhìn thấy trên lưng hần thêu một đôi giao long!” Mấy người bọn họ đều có nhiệm vụ riêng, nhiệm vụ của hần đó là tìm cách biết rõ ràng người cao trang ở chung với Lục Luân kia, ăn mặc ra tay đều cực kỳ thô hào lỗ mãng, là có bộ dáng gì, có đặc thù gì. Mà đặc điểm của Quách Hải, đó là trên lưng thêu một đôi giao long.

Lục Kiến Tân thấy qua hải bộ văn thư, đặc điểm này là do hần cung cấp, đến đây, hần cảm thấy không có gì hay để hỏi lại, xác nhận không thể nghi ngờ. Trừ bỏ Quách Hải ra, sao lại có người vừa theo dõi, liền rõ ràng lưu loát giết người diệt khẩu đây? Liền khép hồ ánh mắt, thấp giọng răn dạy Lục Kinh: “Con kinh hoảng cái gì?”

“Con không hỏi loạn, khiến cho người bên ngoài chú ý chứ?” Nói như vậy, Lục Kiến Trung cũng không biết là lừa mình dối người, hay là an ủi bản thân, mặt của hần trắng bệch đến cực độ, thoát cái lại đỏ hồng đến cực độ. Hần nóng nực chịu không nổi, chỉ lo mở to mắt nhìn Lục Kinh.

“Không có, con nào dám? Con tốn nhiều công phu, dù thế nào cũng không biết là chúng ta.” Lục Kinh cũng trợn to một đôi mắt hoảng sợ đến cực hạn yên lặng nhìn Lục Kiến Trung. Hai phụ tử đều trông thấy vẻ sợ hãi, tuyệt vọng trong mắt nhau.

Lục Kiến Tân nửa mở mắt, đánh giá thần sắc của hai phụ tử này, hần đã biết lựa chọn của Lục Kiến Trung. Thời điểm này hần không nên ở lại đây, Lục Kiến Tân đứng dậy: “Ta đi đề phòng tộc lão nơi đó, trăm ngàn lần không thể để lộ ra chút phong thanh nào.”

Lục Kiến Trung không lên tiếng, Lục Kinh giờ phút này hoàn toàn không có vẻ nhanh nhạy như thường ngày, mới thấy hần định rời đi, liền tâm hoảng ý loạn nói: “Đại bá phụ, làm sao bây giờ?”

Lục Kiến Tân vỗ vỗ đầu vai hần: “Không cần gấp, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường.” Nói xong lướt qua hần, bước ra cửa.

“Phụ thân, Đại bá phụ sẽ không mặc kệ chứ?” Lục Kinh dùng sức kẹp chặt cổ, bắt tri bắt giác, trong giọng nói đã mang theo nước mắt: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu để người ta biết được, đây là tội lớn xét nhà diệt tộc a!” Hần không muốn chết, nhân sinh của hần vừa mới bắt đầu, hần mới sinh ra một nhi tử mập mạp, người trước người sau đều xưng hô Lục Tam gia, mặt mũi có thể diện, hần rõ ràng cái gì cũng chưa làm, chẳng lẽ muốn hần cứ như vậy tuổi còn trẻ, không minh bạch mà bị chết sao? Hần không cam lòng!

Lục Kiến Trung nhìn nhi tử khóc nước mũi nước mắt giàn giụa, khe khẽ thở dài: “Có thể làm sao bây giờ? Phụ thân bị buộc không có biện pháp.” Nghĩ nghĩ, rồi ôn hòa nói: “Đương nhiên không thể ngồi chờ chết, là lão Ngũ phạm lỗi, không thể hại các con, con đứng lên, ta nói với con.....”

Ánh nến sắp cháy hết, nhẹ nhàng nhảy lên hai cái, rồi dần dần tắt ngúm, toát ra một làn khói nhẹ. Nắng

sớm mong manh chiếu qua cửa sổ giấy, khiến trong phòng lâm vào cảnh tranh tối tranh sáng, trong hôn ám, Lục Kinh chỉ nhìn thấy Lục Kiến Trung môi hé ra hợp lại, hần giống như không nghe thấy Lục Kiến Trung nói cái gì, cũng nghe không hiểu Lục Kiến Trung nói cái gì, nhưng hần lại rõ ràng nghe được bản thân trả lời: “Vâng.”

Trong phòng một mảnh yên lặng, đại khái cũng không được bao lâu, có lẽ chỉ là vài lần hô hấp, nhưng hai người đều thấy, quá dài quá lâu rồi, trong phòng nóng nực buồn bực, làm cho người ta không thở nổi. Lục Kiến Trung giống như bị rút hết khí lực toàn thân, thấp giọng cơ hồ không thể nghe thấy nói: “Đi thôi!”

Lục Kinh máy móc xoay người, lê bước chân đi ra ngoài, không được vài bước, hần nhìn thấy có một đám người xuyên qua rừng mai đi đến, đi đầu là người cao lớn cường tráng, rõ ràng là Lục Luân, hần lập tức quẹo vào một con đường khác, nương theo cành mai để che lấp, xa xa nhìn Lục Luân đi qua, dùng thanh âm cực thấp nói: “Đệ không thể trách ta.”

Lục Kiến Trung mệt mỏi ngồi trên ghế, đầu óc một mảnh hỗn độn, hần đã ngừng phát run lúc ban đầu không thể khống chế, chỉ còn lại hư thoát cùng sợ hãi. Có người nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, hần bị hoảng sợ, hết hồn, cơ hồ nghĩ muốn giả bộ không có người ở đây, người nọ lại bấm riết không tha, Lục Kiến Trung đành phải mở miệng hỏi: “Ai?”

Chu Kiến Phúc ở bên ngoài thấp giọng nói: “Lão gia, Ngũ gia đến đây.”

Lục Kiến Trung lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói: “Để hần tiến vào.”

Cửa mở ra, Lục Luân vững vàng đi đến, mặt vô ba lan, không nói được một lời, vén áo choàng lên quỳ xuống.

Lục Kiến Trung trừng mắt nhìn hần, thương tâm cừ hận oán giận thống khổ, tất cả tư vị cùng nhau trào lên trong lòng, thở hổn hển hồi lâu, cũng không đi lên phát cuồng với Lục Luân, từ chỗ sâu trong lồng ngực rạn ra một tiếng: “Tiểu súc sinh, ngươi làm chuyện thật tốt!”

Lục Luân không nói được một lời, lấy đầu chạm đất, không tránh né, tùy ý để hần đánh chửi. Lúc này, vô luận nói cái gì đều không có tác dụng, nên như thế nào thì như thế ấy, hần đem mệnh trả lại cho Lục gia là được.

Chu Kiến Phúc hướng trong phòng liếc mắt một cái, thấy Lục Kiến Tân không ở đó, lập tức đi ra ngoài, đóng cửa lại, quay đầu nói với quần sự tâm phúc của Lục Kiến Trung: “Đại lão gia còn an bài ta làm việc khác, ta phải đi đây, canh chừng cho tốt. “Cũng không chờ người nọ đáp ứng, lập tức bỏ cửa chạy lấy người.

Nương theo nắng sớm, Lục Giam vươn tay khe vuốt mắt còn nửa khép nửa mở của Hỏa Ca Nhi xuống, ảm đạm nói một tiếng: “Là lỗi của ta, ta không nên để người đi làm chuyện này, uống hại tánh mạng của người. Người yên tâm, ta sẽ thay người chăm sóc phụ mẫu song thân.”

“Còn có cái gì muốn ta làm không?” Trong thanh âm Lục Thiệu có sự hoảng sợ không thể che giấu, bất quá là cố gắng chống đỡ, chỉ đứng đây một lúc mà hần đã cảm thấy lạnh cả người, hận không thể chạy nhanh ra ngoài, nhưng hần lại biết, Lục Luân làm chuyện xấu, hần đi không xong.

Lục Giam cùng Lục Thiệu đã sớm không biết nói gì với nhau, bất quá là phối hợp xử lý hậu sự cho Hỏa Ca Nhi, hết sức triệt tiêu phiền toái, hiện tại nếu đã làm, nên làm cho thỏa đáng, vì vậy cũng không cần ở đây lâu. Lục Giam cũng không nhìn Lục Thiệu, chỉ thản nhiên nói: “Đại ca thỉnh tự tiện.”

Lục Thiệu xoay người bước đi, không được hai bước, quay đầu lạnh lùng thốt: “Nếu không phải ngày ấy đệ trên chộc Ngũ đệ, hần cũng không quen kẻ du đảng này! Cũng không dẫn đến việc như ngày hôm nay!”

Hóa ra ngày ấy Lục Luân xuất môn mới cùng những người này quen biết kết giao, đây là cái lý do gì chứ! Trường Thọ nhin không được, bước lên muốn nói rõ ràng với Lục Thiệu: “Đại gia, sao người có thể nói như vậy? Rõ ràng là.....”

Lục Giam ngăn hần lại, lắc đầu: “Nhiều lời vô ích.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lưu Ngũ cưỡi một con ngựa, thở hồng hộc chạy tới: “Nhị gia, nhanh trở về!”

399. Chương 402: Biến Chuyển

Lục Kiến Trung đánh đến khi mệt mỏi, tê liệt ngã xuống ngồi thở trên ghế.

Lục Luân miệng mũi chảy máu, tóc tai hỗn độn, nhưng vẫn là thằng tấp quỳ gối ở chính giữa phòng, hần không có biểu tình gì dư thừa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào gạch đá thanh chuyên, thậm chí không thèm nâng lên nhìn chỗ khác một cái.

“..... Người có cái gì muốn nói với ta không? Người ở chung một chỗ với người, đến tột cùng là loại người nào? Bọn họ muốn làm cái gì? Người nói hay không nói?” Lục Kiến Trung hy vọng, nếu Lục Luân có thể nói ra chút lời hữu dụng nào đó, có lẽ còn có thể có cơ hội chuyển biến.....

Lục Luân lại vẫn một mặt trầm mặc, sau đó nhẹ nhàng đáp một câu: “Hần là đại ca của con, hần là ân nhân cứu mạng của con, những cái khác, con không có gì để nói.”

Lục Kiến Trung không thèm nhắc lại, chỉ mị mắt tinh tế đánh giá Lục Luân. Sắc trời sáng rõ, chiếu tỏ mặt mày Lục Luân, cặp lông mày của hần đúng là chân truyền từ Lục lão ông a, Lục Kiến Trung thở dài, ngửa đầu tựa vào ghế, cũng không nói nữa.

Có người ở bên ngoài, nhẹ nhàng gõ hai cái, Lục Kinh thử thấp giọng nói: “Phụ thân?”

Lục Kiến Trung giật mình một cái, cổ lên tinh thần nói: “Tiến vào.”

Lục Kinh mặt trắng như tờ giấy, cầm theo một thực hộp chân tay run rẩy đi vào, thò đầu ra nhìn Lục Luân rồi đi lướt qua người hần, nhỏ giọng nói: “Phụ thân, không còn sớm, nhin một đêm rồi, ăn chút gì đó rồi nói sau?”

Lục Kiến Trung nhìn hần một cái, hần nhìn lại Lục Kiến Trung, ánh mắt hai phụ tử thấu hiểu. Lục Kiến Trung “Ân” một tiếng thấp cơ hồ không thể nghe thấy, Lục Kinh run chân run tay mở ra thực hộp, từ tầng thứ nhất lấy ra bát cháo chay và vài cái bánh bao chay: “Hiện tại phòng bếp cũng chỉ có mấy món này.”

Lục Kiến Trung trầm mặc nhìn cháo chay và bánh bao trước mặt, tuy rằng tiếp nhận bát đĩa Lục Kinh đưa qua, nhưng không động thủ, chỉ dùng khoe mắt liếc Lục Kinh. Lục Kinh gật gật đầu, rồi khuyên nhủ: “Phụ thân, trời có sập xuống cũng phải ăn no bụng mới có khí lực, ăn rồi nói sau.”

Bát cháo này cùng bánh bao thực an toàn, không có gì nguy hiểm. Lục Kiến Trung cúi đầu, múc một muỗng cháo đưa tới bên miệng lại buông xuống, hần tình nguyện bị đối.

Lục Kinh nhìn Lục Luân vẫn cúi đầu, im lặng không tiếng động, thanh thanh cổ họng, thấp giọng nói: “Phụ thân.....”

Lục Kiến Trung mang theo tức giận không hiểu rõ vì sao: “Ân?”

Lục Kinh liếm liếm môi, miệng khô lưỡi khô, thanh âm so với muối không lớn hơn được bao nhiêu: “Phụ thân, Ngũ đệ cũng đã bị ép buộc hồi lâu, để hần cũng ăn một chút gì đi. Mặc kệ là chuyện gì, đều ăn no bụng rồi nói sau..... Được chứ?”

Lục Kiến Trung mũi đau xót, lại nhanh chóng đè xuống, nhưng chữ “Được” kia thì thể nào cũng không nói nên lời. Hần chỉ ác độc trừng mắt nhìn Lục Luân, nhitử bất hiểu này, làm hại hần như thế..... Khó chịu như thế, cả đời cũng không thể ngủ yên.

Lục Kinh theo khoe mắt dò xét phụ thân, một biểu tình rất nhỏ cũng không buông tha, hần cố lấy dũng khí, nặng nề gọi lại lần nữa: “Phụ thân?”

Lục Kiến Trung không nói lời nào, tương đương với ngầm đồng ý.

Lục Kinh mở ra tầng thứ hai của thực hộp, từ bên trong lấy ra một bát mì nóng, cùng với chiếc đĩa đưa tới trước mặt Lục Luân nói: “Ngũ đệ, đây là mì nóng đệ thích nhất.....”

“Cái gì cũng đừng ăn!” Bên tai Lục Luân đột nhiên nhớ tới lời Lâm Cẩm Dung đã nói. Hần không tiếp nhận bát mì Lục Kinh hai tay đưa qua, mà đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lục Kinh. Tuy là thân huynh đệ, nhưng Lục Kinh cùng hần từ nhỏ không hợp nhau, tựa hồ là mặc kệ hần làm cái gì, Lục Kinh đều không thuận mắt, thích nhất là cáo trạng hần, thích nhất là trêu cợt hần, nhưng mà, mặc kệ thể nào, điều đó cũng

không ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ. Hấn chưa từng thật sự để ở trong lòng, nhưng trong trí nhớ của hấn, Lục Kinh chưa bao giờ đối với hấn như vậy, không những thay hấn cầu tình, còn săn sóc làm điểm tâm cho hấn, hai tay đưa tới trước mặt hấn. Lục Luân đột nhiên rất muốn cười, hấn nghĩ đến hấn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, biểu tình đại khái thực bình tĩnh.

Nhưng Lục Luân không biết, giờ phút này hấn ở trong mắt Lục Kinh, ánh mắt sắc bén mà bi thương, trên mặt biểu tình tựa tiêu phi tiêu, hình như là tuyệt vọng, lại hình như là thần nhiên, còn có vẻ như được giải thoát. Tay Lục Kinh đang cầm bát đĩa khổng chế không được nhẹ nhàng run rẩy, hấn không dám lại nhìn Lục Kinh, che giấu thả bát đĩa vào trong thực hộp, yết hầu nhô lên thụt xuống lần lộn hơn nửa ngày, mới nghẹn ra một câu: “Phụ thân, để Ngũ đệ đứng lên ngồi ăn đi?”

Lục Kiến Trung lại gật gật đầu.

Mọi người sắp chết, đương nhiên phải làm ma được ăn no, còn phải ngồi mà ăn, chết thật bình thản. Lục Luân chậm rãi đứng dậy, ngồi xuống ghế, nhìn bát mỳ kia vẫn không động thủ. Hấn nhớ rõ từ trước Quách Hải đã nói qua với hấn, mặc kệ là loại người nào, thời điểm sắp chết thì luôn luyện tiếu, hấn luyện tiếu cái gì đây? Lục Luân có chút mê mang.

Lục Kinh đặt bát mỳ nóng tới trước mặt Lục Luân: “Ngũ đệ.....” Hai chữ “Đệ ăn”, hấn nói không nên lời, giống như sau lưng có ánh mắt, không gì không biết, đen lấy sâu kín theo dõi hấn, hấn vừa lạnh lại sợ, không thở nổi, hấn nghĩ, Lục Luân nhất định là biết cái gì đó.

Tay Lục Luân rốt cục chạm vào bát mỳ kia, hấn cúi mắt, thấp giọng nói: “Ta không quá tin tưởng cái gì hòa thượng đạo sĩ linh tinh, rất âm ỹ, còn lãng phí tiền tài, Giang Nam bên kia lưu hành hỏa táng, rồi đào một hố chôn xuống vậy là tốt rồi.” Hấn thay bọn họ lo lắng thật sự chu đáo, chỉ cần hỏa thiêu, khám nghiệm tử thi cũng không có biện pháp, thật sự sạch sẽ.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Lục Kinh trợn mắt há hốc mồm, Lục Kiến Trung thiếu chút nữa hất bát mỳ đi, nhưng bọn họ đều không mở miệng ngăn cản Lục Luân. Lục Luân cầm lên đôi đũa, chuẩn bị gấp mỳ bỏ vào miệng, tâm tình liền bay đi đến chuyến hành tẩu nơi Mạc Bắc giữa hấn và Quách Hải, lần đầu gặp được mã tặc ở Bắc Mạc, một đao chém chết một kẻ chuẩn bị lấy trường thương đâm hấn, cảm giác cổ quái nói không nên lời.

Ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, Lục Kiến Trung nghe thấy quần sự tâm phúc của hấn lớn tiếng thỉnh an: “Hạ nhân dập đầu trước lão thái thái!”

“Mở cửa!” Lục lão phu nhân thanh âm không lớn, lại ẩn chứa lực lượng chân thật đáng tin.

Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh kinh hoảng nhìn nhau liếc mắt một cái, Lục Luân đã thả bát đĩa, đứng dậy, hướng bọn họ cười: “Tổ mẫu tuổi đã cao, từ trước đến nay đều rất từ bi. Sẽ chịu không nổi đâu, con sẽ ăn sau vậy.” Vừa nói, vừa chỉnh trang tóc tai xiêm y, lại dùng khăn tay nhúng vào nước trà, tinh tế lau đi vết máu ở mũi miệng.

Cửa mở ra, Lâm Cẩm Dung giúp đỡ Lục lão phu nhân đi vào, Lục lão phu nhân thở hổn hển, nhìn thấy trong phòng có hai phần điểm tâm, cũng không thấy có gì lộn xộn, còn có chút trách cứ nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái. Không phải nói sẽ bị đánh chết sao? Lúc trước bà thấy cửa gắt gao đóng chặt, còn tưởng rằng đã đến chậm, hóa ra phụ tử người ta đang ăn điểm tâm.

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy bát mỳ trước mặt Lục Luân kia, hàm trên hàm dưới khổng chế không được va đập vào nhau, nàng kinh hoảng nhìn bát mỳ đó, lại nhìn Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh. Nàng thầm nghĩ muốn hất đổ bát mỳ xuống, vạch trần âm mưu của bọn họ, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt trách cứ của Lục lão phu nhân.

Lục Kiến Trung lấy lại bình tĩnh, tiến lên cười làm lành nói: “Mẫu thân, sao lão nhân gia người lại đến đây?” Hấn nhin không được hoài nghi, chẳng lẽ lại là lão Đại phá rối?

Nếu đã đến đây, thì không có khả năng mặc kệ. Lục lão phu nhân uy nghiêm ngồi xuống, cười lạnh nói: “Sao ta không thể tới? Các người đến tốt cùng có bao nhiêu chuyện đối gạt ta!”

Lục Luân đi đến quỳ xuống trước mặt Lục lão phu nhân: “Tổ mẫu. Tôn nhi bất hiếu.”

Lục lão phu nhân giờ lên quả trượng, nặng nề mà nện trên người hắn, nổi giận mắng: “Thằng nhóc, người quả thực vô pháp vô thiên! Đánh chết người là xứng đáng! Người nào chứ, cứu mạng người, có thể khiến người ngay cả tiền đồ thanh danh hiệu đạo đều không cần? Lão Nhị, người nặng nề mà đánh cho ta! Giáo huấn kẻ không hiểu chuyện này!”

Lục Kiến Trung không biết lão thái thái rốt cuộc đã biết bao nhiêu, nhưng như vậy, rõ ràng chính là đến tiếng sấm mưa nhỏ, cố ý tới che chở Lục Luân, liền cười làm lạnh nói: “Mẫu thân. Là con không dạy tốt..... Người đừng vội vì hắn chọc tức thân mình.”

Lâm Cẩm Dung lấy lại bình tĩnh, nảy ra ý hay, hướng Anh Đào vẫy tay, thấp giọng phân phó vài câu, Anh Đào lĩnh mệnh bước nhanh đi ra ngoài. Đợi đến khi Anh Đào rời đi, Lâm Cẩm Dung tiến lên nói: “Ai nha, bát mỳ này đã nguội, để ta sai người làm lại. Xuân Nha, người cầm xuống, bảo người ta nấu lại cho nóng.....”

Lục Kinh vội can: “Nhị tẩu, tẩu đừng quản.”

Lâm Cẩm Dung giật mình cất cao thanh âm nói: “Tam thúc, ta bắt quá là hảo tâm, tại sao đệ như vậy.....”

“Ầm ỹ cái gì? Còn ra thể thống gì nữa?” Lục Kiến Trung lời còn chưa dứt, Lục lão phu nhân mí mắt nhảy nhảy, đột nhiên nói: “Chỉ là một bát mỳ? Đáng giá thúc tẩu làm ầm ỹ như vậy?”

“Lão thái thái.....” Lâm Cẩm Dung hơi có chút bất cần không quan tâm đến bất cứ thứ gì, Lục Kinh cùng Lục Kiến Trung cũng không nghĩ như vậy. Trước chậm rãi nói sau, Lục Kiến Trung xông lên phía trước, một cước đá vào Lục Luân, mắng: “Tiểu súc sinh, người còn không mau nhận sai với tổ mẫu, đến trước linh tiền của tổ phụ người quỳ đi?”

Đã thấy Lục Giam bước vào, tức giận nói: “Không thể cứ như vậy mà nương tay với hắn! Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, hắn làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế, tuyệt đối không thể nương nhẹ! Nếu không ngày sau ai cũng sẽ không coi trọng lễ nghĩa liêm sỉ nữa, hôm nay hắn là vô tình, ngày mai hắn là vì báo ân, Lục gia sẽ sa đọa sao! Nếu không nghiêm trị Lục Luân, trong tộc ai còn kính trọng nhà chúng ta nữa!”

Này thật đúng là bình khởi gợn sóng, Lục Giam lời vừa nói ra, trừ bỏ Lâm Cẩm Dung ngầm nhẹ nhàng thở ra, tất cả mọi người đều ngây người ngẩn ngơ. Lục Kiến Trung phiền chán, hai phụ tử rốt cuộc muốn làm gì vậy? Thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao? Không chỉ đòi mạng, ngay cả thể diện cuối cùng cũng không để lại cho hắn? Thật sự là đáng giận đến cực điểm! Lục Kinh cả đầu đều là tương hồ, không biết nên làm gì bây giờ mới tốt. Lục lão phu nhân thì nhíu mày, đây là có chuyện gì chứ? Lục Giam luôn là người biết khoan thứ nhất, sao lại khí thế bức nhân như thế? Cộng thêm biểu hiện lúc trước của Lâm Cẩm Dung, việc này không đơn giản như vậy!

Lục Luân cúi mắt, mặt không chút thay đổi, mạng cũng đã không cần, còn lo nghĩ gì sao?

Lục Kiến Trung sớm đã quên bát mỳ kia, nổi giận dùng dùng chỉ vào Lục Giam nói: “Nhị lang! Người muốn như thế nào! Loại chuyện này còn không tới phiên người quản, là chuyện của trưởng bối! Đi gọi phụ thân người đến!”

Lục Giam trấn định tự nhiên: “Lục gia không phải của riêng ai, ta đều có thể quản! Ta sẽ!” Hắn xoay người chỉ định Lục Luân, lớn tiếng nói: “Người giống như hắn, hắn cố nghịch, nên loại trừ khỏi gia phả, chặt đứt quan hệ, đuổi ra ngoài để răn đe!”

400. Chương 403: Kết Thúc

Lục lão phu nhân không thể chấp nhận, ai không từng phạm sai lầm chứ? Lục Luân phạm lỗi mặc dù có chút thái quá nhưng giáo huấn là được rồi, sao có thể dễ dàng đuổi đi? Liền nhíu mày nhìn về phía Lục Giam: “Nhị lang.....”

“Thỉnh tổ mẫu thứ tội.” Lục Giam đánh gãy lời của bà, cất cao giọng nói: “Pháp không tha tình không hợp, gia quy Lục thị không phải lấy ra để đùa vui. Đương kim thiên tử lấy Hiếu trị thiên hạ, nặng nhất chính là

hiếu đạo nhân luân, nhà của ta có con cháu như vậy cũng không để ý giáo huấn, ngày sau bị người ta biết được, bảo người trong nhà làm sao sống yên làm người được đây?”

Lục Thiệu từ sau theo vào, hơi hơi cười lạnh: “Nói đến nói đi, bất quá là sợ liên lụy thanh danh làm quan của Nhị đệ thôi.....”

Lục Giam rũ mắt xuống, không nói được một lời.

“Tập vụ lui ra!” Lục Kiến Trung sắc mặt cực kỳ khó coi, trầm giọng phân phó Lục Kinh: “Tam Lang, đi mời Đại bá phụ của con đến.”

“Con đi.” Lục Kinh “Ài” một tiếng, trước khi đi không quên thu dọn bát mỳ kia.

Lâm Cẩm Dung tiến lên đề lại bát mỳ nước: “Tam thúc đừng quản việc này, ta sẽ thu dọn.” Nếu Lục Kiến Trung thỉnh Lục Kiến Tân đến, vậy thuyết minh bọn họ trong lúc đó đã sớm có chung suy nghĩ. Trứng chọi đá, nàng cùng Lục Giam cho dù muốn chuẩn bị đường lui, cũng phải được chủ gia tán thành mới được. Nàng chỉ có thể dựa vào tâm từ ái của Lục lão thái thái, tận lực tranh thủ một đường sống cho Lục Luân.

Lục Kinh giận dữ, hẳn là vì ai mà tới đây? Gây chuyện không phải hẳn, hẳn lại phải đi theo chịu tội bỏ mạng, phu thê Lâm Cẩm Dung nguyên ý đảm đương phiêu lưu này là chuyện của bọn họ, làm gì phải kéo theo những người khác vào cuộc? Bản thân Lục Luân cũng hiểu phải gánh vác trách nhiệm, phu thê hai người làm loạn cái gì? Giả bộ là người tốt chăng? Ai mà không biết giả bộ chứ? Thật là ghê tởm. Vì thế không chút khách khí cướp bát mỳ kia từ trong tay Lâm Cẩm Dung, lạnh lùng thốt: “Nhị tẩu, tẩu vẫn nên quản chuyện của tẩu cho tốt đi. Một nữ nhân, chỗ nào không nên nhúng tay vào thì đừng nên nhúng tay! Chuyện không nên quản thì chớ quản bừa!”

Lục Giam cũng không biết bát mỳ kia có gì bí mật, có điều thái độ này của Lục Kinh cũng đã khiến hắn vô cùng tức giận, vì thế tiến lên một bước, đem Lâm Cẩm Dung bảo hộ ở sau người, cười lạnh nói: “Tam đệ thật là uy phong! Ta ngày thường không ở nhà, đệ đối đãi với tẩu tử như vậy sao? Nàng có ý tốt thu thập bát đĩa, làm sai chỗ nào? Ta cũng không biết, khi nào thì việc thu thập bát đĩa lại là việc của nam nhân như đệ đây!” Lời này của hắn có năm phần tức giận, cũng có năm phần mượn cơ hội làm rối loạn.

Lâm Cẩm Dung vội nói: “Nhị lang.” Trong miệng nói như vậy, lại thừa dịp Lục Kinh chỉ lo cùng Lục Giam đấu khẩu, làm bộ lỡ tay, đem bát mỳ nước đổ vào tay của Lục Kinh.

Cũng không biết độc này có thể xuyên qua da thấm thấu vào bên trong cơ thể hay không? Lục Kinh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hú lên quái dị, kéo tay áo lau tay, chạy như điên ra ngoài cuống cuồng hô gọi: “Mau mang nước đến!”

Rốt cuộc có bao nhiêu độc? Ngay cả chút canh hắt vào tay cũng bị dọa thành bộ dạng này? Lâm Cẩm Dung âm thầm kinh hãi, lại mang theo một loại thống khoái nói không nên lời, “Ai nha” một tiếng, kinh hoảng nói: “Ta không phải cố ý, nóng sao? Rõ ràng đã nguội rồi vào.” Tay lại gắt gao bắt lấy Lục Giam, không cho hắn chạm vào bát mỳ đó.

Sao lại nháo thành cái dạng này? Lục Luân thần sắc phức tạp nhìn Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung, Lục lão phu nhân trợn mắt há hốc mồm. Dù bà đã già lại hồ đồ cũng có thể nhìn ra chuyện này thật sự không phải nghiêm trọng bình thường.

Kế hoạch đã bị quấy rầy, một lần nữa so đo, Lục Kiến Trung thở hổn hển, nhìn Lục Thiệu đang quan sát tình thế, lâm vào suy nghĩ sâu xa: “Nhanh đi mời Đại bá phụ của con đến!”

Không bao lâu, Lục Kiến Tân mặt âm trầm đi vào, trước âm âm nhìn Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam liếc mắt một cái, thay đổi thành gương mặt mềm mại, đi đến trước mặt Lục lão phu nhân thỉnh an: “Con dạy con vô phương, quấy nhiễu mẫu thân.”

Lục Giam giống nhau là cùng Lục Kiến Tân giảng giải: “Phụ thân, chuyện của Lục Luân...”

Lục Kiến Tân mạnh quay đầu, hung hãn nói: “Câm miệng, lui ra!”

Lục lão phu nhân mặt âm trầm nói: “Đây là có chuyện gì?” Vừa dứt lời, lại nghe cửa phòng mở một tiếng, Lục Thiệu thò đầu ra nhìn ôm một cái hòm đi vào, trước nhìn lên Lâm Cẩm Dung một cái, hàm chứa lệ nhìn Lục Luân, sợ hãi hô một tiếng: “Tổ mẫu, Đại bá phụ, Nhị bá phụ.”

Lục Kiến Tân lạnh lùng thốt: “Người tới làm gì? Đi ra ngoài!”

Lục Thiện run lên một chút, sợ hãi môi trắng bệch, lại vẫn nhanh chóng chạy tới trước bát mỳ nóng đã đổ xuống đất kia, run chân run tay từ bên trong cái hòm ôm ra một con gà. Gà kia thấy cái ăn, theo bản năng sẽ tới mổ.

Được rồi, gà cũng đem tới đây. Lục Kiến Trung tức giận đến một cước đá bay con gà kia, con gà kia hú lên quái dị, hoảng hốt không biết chạy đi đâu, ngược lại vỗ cánh hướng về phía hần, Lục Thiệu vội vàng ngăn đón, con gà kia thấy Lục lão phu nhân nơi đó tĩnh lặng không nhúc nhích, lại xoay người bay về phía Lục lão phu nhân. Mọi người đều nhất tề ngăn đón, trong lúc nhất thời gà bay chổ sủa, đợi cho rốt cục đã cất gà vào trong hòm. Lục Kiến Trung tát một cái vang dội lên mặt Lục Thiện. Kỳ thật hần muốn đánh là Lâm Cẩm Dung, Lục Thiện thành thật ủ rũ sao có thể làm ra sự tình này, trừ bỏ nữ nhân này ở bên trong phá rối ra, sẽ không còn ai khác. Nhưng hần tức giận thì tức giận, cũng không dám thật sự ở trước mặt Lục Kiến Tân cùng Lục Giam đánh hoặc mắng chửi Lâm Cẩm Dung, hần chỉ có thể phát tiết lên người Lục Thiện.

Lục Thiện bụm mặt ngậy người một lát, sỉ nhục oán hận sợ hãi thương tâm nhất tề trào lên trong lòng, đột nhiên một đầu hướng tới Lục Kiến Trung, khóc hô: “Bá phụ dựa vào cái gì đánh ta, bá phụ bắt nạt ta, bá phụ luôn bắt nạt phụ mẫu ta, người già mà không đáng kính...”

Lục Kiến Tân ở một bên nhìn, thở dài: “Không ra thể thống gì.” Không hề có ý tứ đi khuyên nhủ, Lục Giam cùng Lục Luân đồng thời tiến lên, đem hai người kéo ra. Lục Thiện khóc lóc như một hài tử, gục trên vai Lục Giam thương tâm muốn chết, Lục Giam gắt gao mím môi, trầm mặc vỗ đầu vai hần, hé ra mặt trắng bệch như tuyết, đôi mắt càng thêm tối tăm.

Lâm Cẩm Dung không yên, bất an, cúi hạ đôi mắt. Nàng biết Lục Luân làm không đúng, biết mọi người đều có lý do sợ hãi oán hận, nhưng giữa thân nhân không nên như vậy, nàng không thể nhìn Lục Luân toi mạng.

Nếu Lâm Thận Chi cũng làm ra sự tình này, dù thể nào nàng cũng không thể tự tay bỏ độc giết Lâm Thận Chi.

“Nghịch chương!” Lục lão phu nhân gầm lên một tiếng, vò nhanh áo, hai hàng trọc lệ từ trên gương mặt nhăn nheo chảy xuống, bà bi thương cực khổ, thống khổ nghẹn ngào một tiếng, thê lương hô to: “Lão nhân! Người mở to mắt mà nhìn ra!” Đám ngực khóc lớn không ngừng, nghẹn ngào không nói nổi.

Lâm Cẩm Dung sợ hãi, nàng bước lên phía trước nâng đỡ Lục lão phu nhân, thấp giọng khuyên giải an ủi, “Cút!” Lục lão phu nhân đẩy mạnh nàng ra, Lâm Cẩm Dung lão đảo một chút, vẫn tiến lên, trầm mặc ôm lấy hai tay Lục lão phu nhân, không cho Lục lão phu nhân tự đâm ngực. Lục lão phu nhân thể nhược, khóc một lúc liền không có tinh thần, chỉ thấp giọng thút thít.

Người còn lại chờ sớm đã an tĩnh lại, nhất tề quỳ xuống.

Lục Luân tiến lên, đoan đoan chính chính quỳ rạp trước mặt Lục lão phu nhân, dùng sức đập đầu ba cái: “Tổ mẫu bất giận, đều là tôn nhi không phải. Tôn nhi đại nghịch bất đạo, liên lụy gia tộc, còn thỉnh tổ mẫu không cần vì tôn nhi mà thương tâm.”

Rồi đập đầu lay ba cái trước mặt Lục Kiến Trung: “Đa tạ phụ thân nuôi con lớn khôn, con khiến người thất vọng rồi.”

Lục Kiến Trung nghiêng đầu qua một bên, bát mỳ kia, vô luận ăn hay là chưa ăn, tình cảm gì cũng không còn nữa rồi.

Lục Luân nhìn về phía Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung, Lục Thiện, khẽ cười cơ hồ không thể nhận ra, trở lại đối với Lục Kiến Tân cất cao giọng nói: “Đại bá phụ, sự tình tất cả đều do ta dựng lên, nhiều lời ta không muốn nói, nói cũng vô dụng. Vì để vẹn toàn, theo ý của Nhị ca, trước trực xuất ta khỏi gia môn, tự ta sẽ cho các người một công đạo.”

Lục Kiến Tân trầm mặc một lát, nói: “Ngũ lang, không phải là trưởng bối tâm ngoan, nhưng người thật là quá mức hồ đồ, sao người không vì già trẻ trong toàn gia này mà ngấm lại?” Trước trực xuất khỏi gia môn

cũng tốt, sự tình đã rơi vào tình trạng này, mọi người cũng không cần phải che giấu, hẳn cũng sẽ không cần nói thêm khiến người ta nghe xong lại sinh phản cảm.

Lục Luân cúi mắt nói: “Lúc trước con không biết được.”

Lục lão phu nhân khóc mắng: “Nghiep chương, người là muốn mạng của ta mà...” Thở hổn hển hai cái, rồi đột nhiên chỉ định Lục Kiến Trung: “Người lại đây. Quỳ xuống!”

Lục Kiến Trung trầm mặc đi qua quỳ xuống, Lục lão phu nhân nhìn hắn một lát, đột nhiên phun một ngụm nước miếng trên mặt hắn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Hổ dữ cũng không ăn thịt con, nếu phụ thân người còn sống trên đời, dù thế nào cũng sẽ không ngoan độc vô năng giống như người vậy.....”

“Mẫu thân! Con biết sai rồi!” Lục Kiến Trung run rẩy đánh gãy lời Lục lão phu nhân, trong nháy mắt hận đích tôn đến chết, người tốt đều là bọn họ làm hết, người xấu đều là hắn, không thể biện bạch dù chỉ một chút, cũng không dám lau nước miếng trên mặt, chỉ rơi lệ nói: “Mẫu thân, chẳng lẽ con không đau lòng sao? Nhưng vì toàn gia, con không thể không.....”

Lục Giam tiến lên từng bước: “Tổ mẫu, chuyện này giao cho tôn nhi an bài đi.”

Lục Kiến Tân âm u nhìn Lục Giam một cái, thản nhiên nói: “Cũng tốt, Nhị lang an bài, trước mặt tộc lão, đem chuyện này kết thúc đi. Trước tuân theo gia pháp, sau đó tới quan phủ cáo trạng, thể hiện rõ trên giấy tờ, từ nay về sau bị trục xuất, vĩnh viễn không còn liên quan!”

Thanh âm còn bồng nặng nề giã xuống thân người vang lên một tiếng lại một tiếng, Tống thị nghe mà hét hồn, vò nhanh khăn tay, ngã ngồi trên ghế, một chút khí lực đều không có. Lã thị nhin lại nhẩn, cuối cùng không chịu được, thấp giọng nói: “Quá ngoan độc, để Ngũ thúc chịu khổ như thế,..... Uống cho ngày thường Ngũ thúc đối với bọn họ tốt như vậy.”

Khang Thị nhin không được, cất cao thanh âm nói: “Đại tẩu!”

Lã thị ngạo mạn chua ngoa nhìn Khang Thị: “Tam đệ muội, đừng vội vì chút ơn huệ nhỏ, mà đặt khuỷu tay ra bên ngoài a.”

Tống thị vỗ mạnh xuống bàn: “Đủ rồi!”

Vì thế một mảnh im lặng. Liền ngay cả gian ngoài thanh âm đánh người cũng thấp xuống, Tống thị mạnh mẽ đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, lặng lẽ ra nhìn ra bên ngoài.

Trời xanh lam chói mắt, xanh đến mức không có một tia tạp chất, một cơn gió cũng không có, thái dương trắng bóng bất tại phía chân trời, nhánh cây khô héo phản xạ ánh sáng lạnh tái nhợt.

Lục Luân giãy dựa bò lên, hướng tới trước linh đường của Lục lão ông dập đầu ba cái, cũng không quay đầu đi thẳng ra đại môn Lục gia. Có người đuổi theo lôi kéo hắn nói nói mấy câu, Lục Luân quay đầu nhìn đại trạch Lục gia dưới ánh mặt trời, nhẹ nhàng gật đầu: “Bảo bọn họ yên tâm, ta tự sẽ cho bọn họ công đạo.”

Mọi người ôm đủ loại tâm tư rời đi, Chu Kiến Phúc lại đây cúi đầu khom lưng nói: “Nhị gia, Đại lão gia thỉnh người và thiếu phu nhân qua đó.”

401. Chương 404: Tương Thông

Hôm nay chuyện này bị nàng nhúng tay khiến mọi việc thất bại, Lục Kiến Trung hận thấu nàng, Lục Kiến Tân cũng sẽ oán nàng nhiều chuyện, còn có một số người cũng thấy vậy, làm hại mọi người không thể ngủ yên sống an ổn, do đó cũng không thuận mắt nàng, oán hận nàng. Lâm Cẩm Dung tuy rằng đã sớm đoán được như vậy, nhưng chuyện tới trước mắt, cũng nhin không được có vài phần khó chịu.

Lục Giam nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Đi đi, đã có ta.”

Lâm Cẩm Dung hít vào một hơi, quay đầu phân phó Anh Đào: “Trở về canh giữ Nghị Lang.”

Anh Đào lo lắng lui ra: “Vâng.”

Phu thê hai người một trước một sau, im lặng đi đến chỗ không người, Lục Giam thấp giọng nói: “Bát mỳ kia.....”

Lâm Cẩn Dung nói: “Thiếu chút nữa.”

Lục Giam hơi nhếch môi, thật lâu sau, thấp giọng nói: “Không phải sợ, nàng không làm sai.”

Lâm Cẩn Dung nháy mắt đỏ đôi mắt, đột nhiên rất muốn khóc: “Ta không biết..... Ta chỉ là không muốn hấn chết, ta sợ chuyện này còn chưa kết thúc.....” Hiện tại xem ra là tạm thời đào thoát, nhưng Lục Luân nói qua sẽ cho người Lục gia một công đạo, nàng thấy vẫn chưa ổn.

“Không phải đã bảo Trường Thọ cầm tiền ở bên ngoài cửa thành chờ hấn sao?” Lục Giam xoa đầu vai nàng, trầm giọng nói: “Tần nhân sự, biết thiên mệnh. Mặc kệ thế nào..... Ngũ lang ngày sau cũng sẽ hiểu được nặng nhẹ.” Nhịn nhẫn, lại thấp giọng nói: “Nàng ngày ngày ở trong nội viện, không biết nhiều việc bên ngoài. Hai năm nay dân chạy loạn càng ngày càng nhiều, Mạc Bắc bên kia ba năm đại hạn, vừa có cơ hội sẽ đốt nhà cướp cửa, sớm hay muộn trận này sẽ phải đánh. Quách Hải người này tuy rằng có nhiều thứ không tốt, nhưng hấn giết mã tặc ở Mạc Bắc cũng là dũng mãnh nhất.”

Lâm Cẩn Dung bắt lấy tay áo của Lục Giam, một tắc một tắc từ cổ tay hấn trượt xuống, nhẹ nhàng cầm tay hấn. Tay Lục Giam đông ẩm hè mát, thon dài hữu lực, nàng cảm thực thoải mái, bất an cùng không yên chợt phai nhạt vài phần. Cảm giác của con người thật là kỳ quái. Từ trước, thời kì tân hôn, lúc hấn tiếp xúc với nàng, luôn khiến nàng có cảm giác giống như sờ vào con rắn vậy, hơn nữa, chỗ nào bị hấn chạm qua đều là ngứa ngứa, cực kỳ không thoải mái. Nhưng hiện tại, sao nắm tay lại cảm thấy thoải mái thế này đây?

Ngón tay Lâm Cẩn Dung lạnh lẽo ẩm ướt, ngay cả nàng to gan lớn mật, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một tiểu nhi tức. Nàng vừa rồi làm việc này, thỉnh Lục lão phu nhân ra mặt, cùng Lục Kiến Trung, Lục Kinh giáp mặt chống đối, hất đổ bát mỳ độc, an bài Lục Thiện ôm gà tới mổ. Không có việc nào là không phải cần gan dạ sáng suốt, không có việc nào mà không đắc tội với người khác, cũng may mắn Lục lão phu nhân không xảy ra việc gì, bằng không nàng cũng không gánh đủ tội danh này. Nữ nhân này a, Lục Giam nhẹ nhàng hít một tiếng, gắt gao cầm tay Lâm Cẩn Dung. Không quan hệ, đắc tội thì đắc tội, dù sao có hấn ở đây, vô luận như thế nào hấn cũng sẽ che chở nàng và Nghị Lang.

“Về sau làm việc cẩn thận một chút.” Lục Giam đang muốn mượn cơ hội nói nói Lâm Cẩn Dung, lại nghe Lâm Cẩn Dung lên tiếng, thấp giọng bảo: “Nhị lang, nơi này của chúng ta tương lai có thể loạn lạc hay không?” Nàng có thể được hấn bảo hộ hay không?

Lục Giam hơi hơi giật mình, Quách Hải tới nơi này đương nhiên không phải chỉ là vì bồi Lục Luân vội về chịu tang. Có lẽ Quách Hải thực coi trọng Lục Luân dũng mãnh nghĩa khí, nhưng Quách Hải không phải người thường. Có thể khiến hấn mạo hiểm thật lớn phiêu lưu tới đây, hơn nữa ở lại lâu như vậy, tất nhiên là có chuyện quan trọng khác. Hấn lại nghĩ tới dân loạn ở Phong châu, đến bây giờ cũng vẫn chưa áp chế được, nhưng Bình châu bên này không giống thế.

Thái tổ năm đó gây dựng sự nghiệp, vì thay đổi các nơi cất cứ, ủng binh bảo vệ vận mệnh, từng hạ lệnh phá hủy rất nhiều thành trì. Như thế, quan binh tấn công thật sự rất dễ dàng, phạm là việc đều có lợi có hại, một khi phát sinh dân loạn binh biến, các châu huyện cũng không thể giữ, nhẹ nhàng sẽ bị công phá. Nhưng Bình châu không giống như vậy, Bình châu và Thanh châu bởi vì gần Đại Vinh, cho nên còn giữ thành trì, trú binh cũng không tính là thiếu. Nghĩ đến đây, Lục Giam ngực nhảy dựng, Tây Bắc hô ứng, Quách Hải có chủ ý này hay không? Tâm thần của hấn đột nhiên rối loạn, nhưng trên mặt không biểu lộ ra nửa điểm, thấp giọng an ủi Lâm Cẩn Dung: “Không thể nào, đừng nghĩ nhiều.”

Lâm Cẩn Dung mở miệng định nói, cuối cùng làm ra vẻ tin tưởng Lục Giam.

Lục Giam liền chuyển đổi đề tài: “Ta và nàng nói về chuyện của Hỏa Ca Nhi, Lục Tích kia thật sự không phải người tốt. Lúc trước hấn được Lục Kinh đưa bạc, đáp ứng rõ ràng người kết giao với Ngũ đệ là những ai, sau đó hấn thấy không thích hợp, lại phát hiện Hỏa Ca Nhi đang tìm hiểu việc này, liền cố tình lừa gạt Hỏa Ca Nhi... Sau kết cục đó là, Lục Tích không sao cả, còn chạy về tới báo tin, Hỏa Ca Nhi đã chết.”

Lâm Cẩn Dung hận nghiêng rằng: “Người này, mỗi lần ta nhìn thấy hấn liền nhịn không được mà hoảng hốt. Chuyện tốt không thấy hấn, chuyện xấu khắp nơi đều có hấn.”

Lục Giam thấp giọng nói: “Nàng yên tâm, sẽ bảo hần từ nay về sau không được bước vào trong phủ nữa.” Còn muốn khiến hần sống không yên.

Ánh nắng trở nên âm đạm, sắc trời đã trễ, Lục Kiến Tân đang cầm chén trà sứ men xanh hoa sen 6 cánh mà hần âu yếm, chậm rãi uống trà, cũng không thèm nhìn tới Lục Giam và Lâm Cẩm Dung quỳ trước mặt hần.

Lâm Ngọc Trân không yên bất an đi vào, nhìn lại nhần, thấp giọng nói: “Lão gia.....” Tuy nàng cũng là thập phần phiền chán Lâm Cẩm Dung nhiều chuyện, nhưng rốt cuộc nàng là chất nữ, cũng quỳ hơn nửa ngày rồi.

Lục Kiến Tân lạnh lùng thốt: “Lão thái thái nơi đó không cần hầu hạ sao? Đại phu khám chưa, sắc thuốc chưa, dùng cơm chưa?”

Lâm Ngọc Trân vừa rời từ Vinh Cảnh cư trở về, nàng dựa theo tình huống nói với Lục Kiến Tân: “Lão thái thái mới uống xong thuốc thì ngủ rồi, là Nghị Lang.....” Vừa mở đầu, chỉ thấy Lục Kiến Tân đã đặt mạnh chén trà xuống kỷ trà, làm ra vẻ nói: “Ta đi xem.”

Lục Kiến Tân đợi đến nàng đi, mới lạnh lùng nhìn Lục Giam: “Người thật cứng rắn, trong mắt không có ta.”

Lục Giam cúi mắt, thất lưng rất thẳng tắp, không nói được một lời.

Lục Kiến Tân từ trước đối tính tình trầm mặc quật cường này của Lục Giam thật sự đau đầu, cũng may các phương diện khác của Lục Giam biểu hiện rất khá, cũng có thể xem nhẹ khuyết điểm này. Nhưng hiện tại không giống, Lục Giam thể nhưng dám can đảm làm trái ý hần, cùng hần đối nghịch đối với đại sự lần này. Lục Kiến Tân cho rằng, manh mối phải sớm tiêu diệt, bằng không tương lai hần già đi, thì phải làm sao bây giờ?

Đôi phu thê này, bắt đầu từ lúc vào cửa, đều có cùng một biểu tình, một bộ dạng cùng chung tiến thoái, hơi giống tình hình năm đó của hần và Lâm Ngọc Trân. Lúc trước hần từng nghe quản sự gia phó áp giải quà tặng trong ngày lễ nói qua, đôi tiểu phu thê này tình cảm sâu đậm, hiện tại xem ra xác thực là như thế. Vậy mới tốt, chỉ cần có cố kỵ, sẽ không dám làm càn.

Lục Kiến Tân quyết định chủ ý, hơi hơi cười lạnh: “Sao không nói lời nào? Người miệng lưỡi lưu loát, khí thế ngất trời, tư thái chỉ huy cả nhà già trẻ dựa theo an bài của người chạy đi đâu rồi?”

Lục Giam vẫn không nói lời nào. Hần vừa vào cửa đã muốn nói rất nhiều, thực rõ ràng Lục Kiến Tân nghe không vào, vậy hần không cần nói. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng đá chân của hần một cái, hảo hán không ăn một trước mắt a, liền nhận sai đi.

Lục Kiến Tân nhìn xem rõ ràng, bỏ qua Lục Giam, ngược lại hỏi Lâm Cẩm Dung: “Nhị lang tức, người cũng biết sai rồi sao?” Nếu ngay cả việc bắt Lục Giam nhận sai cũng không xong vậy thì còn nói gì được nữa?

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Hồi công công, nhị tức biết sai rồi.” Tuy rằng biết sai rồi, nhưng tiếp theo, nàng đại để vẫn sẽ không nghe lời.

Lục Kiến Tân liền gật gật đầu: “Nếu biết sai rồi, liền tới quỳ trước linh đường của tổ phụ người đi.” Chưa nói phải lạy tới khi nào, đó là hần khi nào muốn thì nàng mới được đứng lên, hết thấy đều quyết định bởi thái độ của Lục Giam.

“Vâng.” Lâm Cẩm Dung đứng dậy chuẩn bị ra bên ngoài, cũng không định thay Lục Giam cầu tình, bởi vì nàng rất rõ ràng, phần tình này, nàng cầu không được.

Lục Giam rốt cục mở miệng: “Phụ thân, con biết sai rồi, không có liên quan đến A Dung, nàng bắt quá là dựa theo lời con phân phó làm việc mà thôi. Cầu người tha nàng.” Lục Kiến Tân muốn không phải là đơn giản nhận lỗi, hần biết rõ cũng thực hiểu được.

“Nhìn xem, ta không ở nhà này vài năm, bị mẫu thân các người quản, đều tùy hứng làm bậy, hoàn toàn không biết nặng nhẹ.” Lục Kiến Tân cười lạnh một tiếng, không tỏ vẻ muốn làm gì lúc này. Lâm Cẩm Dung tiếp tục đi ra ngoài, sự tình là nàng và Lục Giam cùng làm, là do nàng thúc đẩy đầu tiên, muốn nàng quỳ thì nàng quỳ, không cần phải nhiều lời, bởi vậy nàng cũng không có gì oán hận.

Xuân Nha ở sân bên ngoài chờ nàng, thấy nàng khập khiễng đi đến, chạy nhanh tiến lên đỡ lấy nàng, nhỏ giọng hỏi: “Thiếu phu nhân, Đại lão gia tha cho người rồi sao? Nhị gia đâu? Sao không thấy hắn đi ra?”

Lâm Cẩm Dung cười khổ: “Ta còn phải tới quỳ trước linh đường.” Về phần Lục Giam, nàng cũng không biết Lục Kiến Tân muốn thế nào mới bằng lòng buông tha hắn, dù sao sẽ không thoải mái gì.

Xuân Nha cũng không có biện pháp, chỉ có thể nâng đỡ nàng đi chậm mà thôi, chỉ hy vọng đi chậm một chút, kéo dài thời gian, để Lâm Cẩm Dung khôi phục thể lực.

Lâm Cẩm Dung đi tới linh đường, một vòng khóc tang còn chưa bắt đầu, Khang Thị lại đã ở đó canh giữ, thấy nàng tiến vào, cái gì cũng không nói, chỉ tự tay trải đệm trên mặt đất, thấp giọng nói: “Nhị tẩu, nơi này.”

Đệm vừa dày lại mềm mại, Lâm Cẩm Dung vừa quỳ xuống liền cảm nhận được thiện ý của Khang Thị, liền hướng nàng cười: “Cảm tạ.”

Khang Thị đi theo ở bên người nàng quỳ xuống, cực thấp nói: “Ta cũng muốn cảm tạ Nhị tẩu.” Bằng không, Lục Kinh làm ra loại chuyện độc sát thân huynh đệ, thật sự là khiến người ta không thể chịu được. Tuy rằng nàng cũng sợ, cũng oán Lục Luân không hiểu chuyện, nhưng người trên đời này, có việc nên làm cũng có việc không nên làm.

Lâm Cẩm Dung nhìn chằm chằm linh bài Lục lão ông, nghiêm túc nói: “Khang gia có nữ nhi thật tốt.”

Khang Thị có chút kiêu ngạo, nhỏ giọng nói: “Ta nguyện học hỏi Nhị tẩu nhiều hơn.”

Lâm Cẩm Dung quay đầu, hai người nhìn nhau cười, giống như lại nhớ tới một ngày mới quen biết kia.

Tịch dương nửa che đầy rơi vào bên trong vách núi, bầu trời đỏ hồng giống như bị nhiễm máu, ở một nông hộ cách Bình châu mấy chục dặm, mấy con chó đang chạy vòng quanh đuổi gà, làm cho tiểu hài tử trốn vào trong phòng, có một khách nhân nghênh đón đứng ở cửa tuy rằng thoạt nhìn nghèo túng mỗi một ưu thương, da mặt ngăm đen, nhưng bên cạnh có tôi tớ dẫn ngựa, vừa thấy chính là một công tử thế gia.

Tôi tớ kia buộc ngựa vào cây hòe, ôn tồn nói: “Cơm nước thôi, tiền bạc không nhiều,.....”

“Không, cơm no rượu say, thịt một con gà.” Công tử mặt đen kia ném lại một câu này.

402. Chương 405: Kinh Mộng

Nông phụ một bên ý bảo nam nhân đi chuẩn bị rượu bắt gà, cười làm lạnh nói: “Công tử muốn nghỉ đêm không, có cần cho ngựa ăn không?”

Công tử kia lạnh lùng nhìn bà liếc mắt một cái, ném ra một bó tiền to.

Đồng tiền mới tinh từ trên bàn đá rơi xuống mặt đất, lòng vòng vài cái. Đúng là ý tứ không cần lắm miệng. Nông phụ cười tủm tỉm đi nhặt tiền cất vào trong lòng, nói: “Ngài vào trong phòng ngồi chờ đi, ở ngoài này lạnh lẽo.”

Công tử kia không nói được một lời, tôi tớ lo lắng nhìn hắn một cái, phân phó nói: “Thu thập một gian phòng ở sạch sẽ.”

Nông phụ phân phó bọn nhỏ đang co đầu rút cổ: “Cẩu Tử quét tước phòng ở, Đại Nữu giúp ta nhóm lửa.....”

Sắc trời ám trầm, đen như vẩy mực, hai ngọn đèn làm bằng sứ men xanh chỉ thắp một chút dầu, khiến căn phòng ở vốn có vẻ mờ nhạt hắc ám tăng thêm vài phần u ám. Công tử kia vẫn không ngừng uống rượu, tôi tớ mặt đen như thép, rõ ràng vô cùng mất hứng, nhưng không nói nhiều một câu, tay chân chịu khó, chiếu cố công tử cẩn thận, ánh mắt của công tử kia chỉ về phía đồ ăn nào, hắn liền lập tức gấp món đó vào bát.

Nông phụ đưa đồ ăn đi ra, thấp giọng nói với nông phu đang ngồi xổm sao đậu: “Nhìn xem, chủ gia, người ta là kẻ có tiền sống từng ngày tiêu dao, đáng thương cho con gà mái già để trứng kia của chúng ta.....”

Nông phu thấp giọng thối máng: “Phi, đủ tiền cho nàng mua mười con gà mái biết đẻ trứng rồi mà, nàng còn muốn thế nào nữa?”

“Không phải là được nuôi nhiều năm nên luyện tiếc sao?” Nông phụ hắc hắc chỉ cười. Từ chỗ tối có hai nha đầu tiểu tử tầm tuổi choai choai đi ra, một người nói: “Nương, con muốn ăn thịt.” Một người nói: “Nương, con muốn mặc quần áo mới.”

Nông phụ tùy tay cầm cành cây lên đánh bọn nó một cái: “Cút! Mới được vài đồng tiền, có muốn qua năm mới nữa không?” Ngẫm nghĩ, lại nói: “Ta đi hỏi một chút, bọn họ có muốn ở lại qua năm mới không, nói vậy bọn họ không quen vải thô đệm chăn của chúng ta, bắt quá chúng ta có đồ mới...” Vì thế vui vẻ rạo rục rời đi, uyển chuyển thuyết minh ý đồ.

Tôi tớ kia thật ra có ý tứ này, khuyên nhủ: “Gia, trước sau cũng chẳng thấy có điểm nào, không bằng cứ như vậy đi?”

Công tử mặt đen kia rót chén rượu cuối cùng uống cạn, đặt mạnh chén xuống bàn, lạnh lùng nói: “Đậu ta muốn đâu?”

Trên người hắn tản mát ra một loại khí thế vô cùng lạnh lẽo, làm cho người ta không dám nhiều lời, lời nông phụ định khuyên bảo lại được nuốt trở vào, bồi cười nói: “Lập tức có ngay, lập tức có ngay.” Bước nhanh chạy vội đi ra ngoài, gương giọng nói: “Chủ gia, đã sao tốt chưa?”

Trong phòng chỉ còn chủ tớ hai người, công tử mặt đen lãnh đạm nói: “Trường An, người đi đi, ta đã không còn là người của Lục gia, người đi theo ta sẽ không có kết cục tốt.”

Trường An quỳ rạp xuống đất, rơi lệ nghẹn ngào: “Ngũ gia, nô tài từ nhỏ đã đi theo người, người không cần nô tài, bảo nô tài biết đi đâu đây?”

Lục Luân không kiên nhẫn đến cực độ: “Ta quản người đi đâu được chứ! Đi đi!” Trường An còn muốn nói nữa, Lục Luân cổ tay vừa lật, một đạo hàn quang hiện lên, Trường An liền thấy trên cổ lạnh lạnh, hắn nhắm mắt nói thảm: “Tùy tiện người, nô tài vẫn không đi đâu.”

Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm sợ hãi của nông phu: “Khách nhân, xong rồi, đang nóng sốt đây.”

Lục Luân đem chủy thủ thu hồi, đứng dậy ra bên ngoài. Trường An xông lên trước ôm chặt hai chân hắn: “Gia, ngài muốn đậu làm cái gì?”

Lục Luân đồ sộ đứng thẳng bất động: “Buông tay.”

Trường An liều mạng lắc đầu: “Không, Nhị gia không phải.....” Lời còn chưa dứt, đã bị đá một cước vào ngực, đau đớn không thở nổi, Lục Luân hai mắt đỏ quạch, tê thanh nói: “Từ nay về sau, không được nhắc tới bọn họ nữa.”

Đây là đồng ý cho hắn đi theo rồi sao? Trường An vui vẻ, nói: “Không nhắc tới, không nhắc tới. Gia a, người.....”

Lục Luân cũng đã rời đi, Trường An cuống quýt đuổi tới phòng bếp, đã thấy Lục Luân đem cối miên bào ra, bảo nông phu: “Đổ vào đây.”

Nông phụ theo lời đổ đậu vào trong miên bào khéo léo tinh xảo này, đau lòng nói: “Khách nhân, thật đáng tiếc.....”

Lục Luân cầm bao đậu xoay người bước đi, Trường An vội vàng đuổi theo: “Gia, đợi nô tài.” Trong nháy mắt chủ tớ hai người và ngựa biến mất ở trong bóng tối, còn lại nông phu một nhà hai mặt nhìn nhau, làm cái gì vậy a?

Bầu trời không trăng không sao, ngẫu nhiên có tiếng dã thú quái đản phát ra một tiếng kêu thê lương, trong núi, ở một nơi khuất gió, “Gia a!” Có người tê tâm liệt phế phát ra một tiếng khóc kêu, lại đột nhiên bị chặt đứt, không còn chút tiếng động.

Nông phụ đang thu thập bát đĩa hoảng sợ, vênh tai lên nghe, nhưng lại không nghe thấy gì, liền nhỏ giọng hỏi nam nhân: “Chủ gia, chàng nghe thấy gì không?”

Ăn thực sạch sẽ a, nửa điểm cũng không thừa lại! Nam nhân đang tìm kiếm chỗ Lục Luân ăn xem còn thừa gì không, thực mất hứng nói: “Sói hú thôi!”

“Ách...” Lâm Cẩm Dung từ trong lúc ngủ mơ bình tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn chăm chăm trướng đỉnh tối như mực, buông ra khớp hàm đau nhức không hiểu đã cắn chặt từ lúc nào, há mồm thở hổn hển, trên người giống như mới lội từ trong nước lên, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, đột nhiên liền cảm thấy thực thương tâm, rất muốn khóc, lại khóc không được.

“Thiếu phu nhân?” Lâm Cẩm Dung bị phạt, đến gần canh ba mới được cho phép đứng lên, Xuân Nha lo lắng nàng bị đông lạnh vất vả ban đêm sẽ không thoải mái, lại lo lắng Anh Đào canh giữ một mình, liền cùng Anh Đào gác đêm, cũng vẫn chưa từng ngủ ngon, mới nghe được bên trong có động tĩnh, lập tức liền khoác áo đứng dậy, cầm đèn nhìn vào bên trong.

Lâm Cẩm Dung đưa tay đặt ở trên ngực, tim đập nhanh làm cho nàng cực độ không thoải mái: “Chỗ này của ta không thoải mái.”

Xuân Nha hoảng sợ, đặt đèn lên bàn, lấy tay sờ trán Lâm Cẩm Dung, vừa ẩm ướt lại lạnh, lại nhìn bộ dáng của nàng, cũng là một bộ dạng kinh hãi liền vươn tay sờ áo trên người, áo trong đã ướt đầm, liền lấy một áo sạch đổi cho nàng, ôn nhu nói: “Thiếu phu nhân gặp ác mộng sao?”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu, thấp giọng nói: “Là trong lúc ngủ mơ, đột nhiên liền cảm thấy không thở nổi.....”

Xuân Nha an ủi nàng: “Đại để là hôm qua trải qua nhiều chuyện nên quá mệt mỏi, còn sớm mà, người ngủ tiếp đi, nô tỳ canh giữ ngay bên cạnh, không sợ.”

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Xuân Nha tỷ tỷ, ngày bé ta ngủ trong phòng mẫu thân, người vẫn dỗ dành ta như vậy, người còn nhớ rõ không?”

Xuân Nha cười: “Nhớ rõ, ngày bé lá gan của người thật nhỏ a. May mắn Nghị Lang không giống người, cũng chưa thấy tiểu hài tử nào có lá gan lớn hơn hẳn.” Chủ tớ hai người câu được câu không nói chút nhàn thoại, Xuân Nha thấy Lâm Cẩm Dung ủ rũ liền im lặng canh giữ ở một bên, đợi đến khi Lâm Cẩm Dung ngủ rồi, mới thả màn nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài, thấp giọng phân phó Anh Đào: “Thiếu phu nhân sợ là bị bệnh, người đi tìm Tổ Tâm hỏi nàng thuốc uống, đến hừng đông liền bẩm báo Đại phu nhân, thỉnh đại phu.”

Anh Đào bị hù nhảy dựng: “Thiếu phu nhân bị bệnh?”

Xuân Nha thực khẳng định gật đầu. Ngay cả không bị bệnh, hôm qua bị ép buộc thảm như thế, sao không nghỉ ngơi một chút?

“A Dung? Đỡ hơn chút chưa?” Trong lúc mơ mơ màng màng, Lâm Cẩm Dung bị người đánh thức, thấy đã là hừng đông, Lục Giam vẻ mặt lo lắng canh giữ ở bên giường, một bên còn có Lâm Ngọc Trân ngồi đó.

Lâm Cẩm Dung muốn ngồi dậy, Lục Giam nhẹ nhàng sờ tay nàng: “Bị bệnh thì cứ nằm nghỉ, ta thỉnh đại phu đến bắt mạch cho nàng.” Xuân Nha đi lên thả trướng màn, Lâm Cẩm Dung cũng an tâm nằm xuống, để bọn họ an bài.

Giấy lát, đại phu kê đơn xong, được Lục Giam tiễn ra ngoài, Xuân Nha treo màn lên, Lâm Ngọc Trân đem Nghị Lang ôm vào trong ngực, nghiêm mặt nói: “Ai bảo con xen vào việc của người khác! Khiến bản thân phải chịu tội thay, Nghị Lang nhớ nương cũng không thấy con đâu, đến giờ thì bệnh như thế này đây?”

Lâm Cẩm Dung khẽ mỉm cười: “Cô cô đừng lo lắng cho con, qua hai ngày con sẽ khỏe lại thôi.”

Lâm Ngọc Trân sầm mặt nói: “Ai thay con lo lắng? Xứng đáng mà.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt hướng Nghị Lang vươn tay: “Nghị Lang lại đây nương ôm một cái.”

Lâm Ngọc Trân không đưa cho nàng: “Đã bệnh đến thế này, còn muốn ôm hẳn? Cũng không sợ lây bệnh cho hẳn sao. Ta mang đi trông chừng hai ngày, con cứ nghỉ ngơi đi.”

Bỗng một đôi tay vươn ra chặt chẽ ôm Nghị Lang, Lục Giam hàm chứa cười, ngữ khí nhu hòa nói: “Mẫu thân thân mình cũng không tốt, Nghị Lang quá mức bướng bỉnh, chỉ sợ một người thôi, cứ để chỗ của A Dung đi, nàng không phải bị bệnh nặng, nếu không nữa thì còn có nhũ mẫu mà.”

Lâm Ngọc Trân ôm Nghị Lang không nỡ buông tay, Lục Giam hơi hơi đề cao thanh âm: “Mẫu thân?”

Lâm Ngọc Trân đành thả tay, nói: “Ta bắt quá là thích hần, đau lòng hần, cũng chỉ là muốn thay các con bỏ chút sức lực, thật sự luyến tiếc mà.” Nói xong liền giận dỗi đứng dậy đi ra ngoài.

Phương ma ma đi theo phía sau nhỏ giọng cười làm lành: “Hôm nay quản sự của lão gia ở lại phía sau áp giải hòm xiềng đã đến, phu nhân rất bận việc.” Uyển chuyển giải thích nguyên nhân tâm tình không tốt của Lâm Ngọc Trân, một cơ thiếp khác của Lục Kiến Tân sắp tới, chính là tiểu thiếp quản tài vật.

Lục Giam gật gật đầu: “Làm phiền ma ma chiếu cố mẫu thân.”

Ý tứ này là hần không trách Lâm Ngọc Trân, Phương ma ma thật cao hứng, thi lễ, nhanh chóng đuổi theo Lâm Ngọc Trân. Lục Giam đi đến trước giường Lâm Cẩm Dung, đặt Nghị Lang vào trong lòng nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng, thấp giọng nói: “Nàng bị làm sao vậy? Ta nghe Xuân Nha nói, ngực của nàng không thoải mái? Có phải hôm qua chịu lạnh nên mệt mỏi không?”

Lâm Cẩm Dung nghiêng đầu tựa vào hần trên vai, nhỏ giọng nói: “Không phải. Không biết vì sao, ta đang ngủ, đột nhiên cảm thấy vừa sợ vừa khổ sở lại thương tâm, tim đập thật sự nhanh, rất khó chịu. Cũng không biết Ngũ đệ như thế nào.” Có giống như Hoàng di nương lúc trước, có thể sống sót hay không?

Lục Giam xoa đầu nàng: “Chớ lo lắng, hôm qua Trường Thọ không phải ở ngoài thành giao tiền và ngựa cho hần rồi sao? Còn có Trường An đi theo hần, Trường An ở chung với hần từ nhỏ đến lớn, nhất định sẽ chiếu cố hần thật tốt.” Nhưng Lục Luân vĩnh viễn cũng không được trở về.

Lâm Cẩm Dung thở dài, đem Nghị Lang đặt ở trên giường, đưa tay vòng ôm thắt lưng Lục Giam, tựa vào trong lòng hần, nhẹ nhàng gọi: “Nhị lang.” Nếu, chỉ mong, nàng có thể cùng hần nhìn Nghị Lang lớn lên sinh con.

Lục Giam “Ân” một tiếng, chờ câu tiếp theo của Lâm Cẩm Dung, cũng không thấy Lâm Cẩm Dung nói gì thêm, không khỏi hỏi: “Nàng muốn nói gì?”

Lâm Cẩm Dung buông hần ra, mỉm cười: “Ta muốn nói với chàng, nếu hôm nay quản sự mang gia sản của phụ thân ở Giang Nam trở về, tất nhiên có rất nhiều chỗ không tiện, tốt nhất chàng nên tự mình đến, cần phải an bài nhân thủ đi tiếp đón. Đừng để mẫu thân bị người khác xúi giục mà hỏng chuyện. Nhị lang, việc này không tất yếu phải so đo như vậy, dùng phương thức mềm mỏng là được rồi, tương lai còn phải dựa vào bọn họ yêu thương Nghị Lang mà.”

“Được.” Lục Giam mỉm cười: “Vậy nàng nghỉ ngơi, ta đi đây.” Trong đầu lại nghĩ, ai có thể đáng tin đây? Lục Kiến Tân ngoan tuyệt hần không phải không biết, thời khắc mấu chốt có thể đáng tin sao? Hần không tin.

403. Chương 406: Trao Đổi

Sau giữa trưa, ánh nắng sáng ngời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, khiến nửa gian phòng trở nên ấm áp. Nghị Lang ghé vào trên giường, lấy một loại tư thế ngốc nghếch buồn cười, nhưng cũng rất đáng yêu đi về phía trước, liều mạng muốn bắt lấy con hổ bông trong tay Lâm Cẩm Dung. Mỗi khi sắp chạm đến, con hổ bông kia đột nhiên lại bay đến một phương hướng khác, trước đó thì hần còn bám riết không tha truy đuổi, nhưng thấy thế mãi, hần mặc kệ, lấy phương thức khóc nháo om sòm để chiếm đoạt.

Đậu Nhi mỉa mai: “Thiếu phu nhân, sao người có thể trêu cợt Nghị Lang như thế? Hần còn nhỏ mà.”

“Không sao, để hần vận động một chút.” Lâm Cẩm Dung mỉm cười nhìn Nghị Lang trong lòng, trên lông mi Nghị Lang còn đọng nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn đã cười rộ như hoa nở, cầm lấy con hổ bông kia hết sức chuyên chú: “Ngà nga a a” không biết đang cùng con hổ nói cái gì, một bộ dạng vui vẻ thỏa mãn.

Lâm Cẩm Dung nhìn không được ở trên ót hần hôn một cái, bình luận: “Như vậy tốt lắm.” Người dễ dàng thỏa mãn cố nhiên sẽ sống vui vẻ hơn nhiều, cũng là người dễ đạt được hạnh phúc nhất. Nàng không cần hần là kinh thiên vĩ tài, cũng không cần hần trở thành rường cột nước nhà, chỉ cần hần vui vẻ an khang đã là vô cùng tốt rồi.

Phương Trúc từ bên ngoài tiến vào, cười nói: “Ai nha, thiếu phu nhân uống thuốc rồi trông có tinh thần hơn nhiều so với buổi sáng.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Đúng, thuốc kia rất tốt.”

Đậu Nhi biết Phương Trúc tìm Lâm Cẩm Dung có việc, nhân tiện nói: “Thiếu phu nhân, Nghị Lang nên ngủ rồi.” Rồi chào hỏi Phương Trúc tiến lên đem Nghị Lang ôm lấy đi ra ngoài.

Phương Trúc cũng không vội, cười tủm tỉm chờ Đậu Nhi đi xa, rồi gọi Anh Đào: “Anh Đào, còn làm phiền người trông cửa một chút.”

Anh Đào che miệng cười, trước dâng một chén trà nóng lên sau đó đi ra cạnh cửa.

Lâm Cẩm Dung ý bảo Phương Trúc ngồi xuống ghế trước giường nói chuyện: “Nhìn người an bài cẩn thận như thế, rốt cuộc là chuyện gì?”

Phương Trúc nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, vừa rồi người của Đại lão gia ở lại Giang Nam đã đến. Nhiều cái xem náo nhiệt. Lúc này người bị bệnh, thật là tốt.”

“Ta bị bệnh, chỉ mong Đại lão gia thương hại ta đã biết sai mà sợ hãi. Tha thứ cho ta.” Lâm Cẩm Dung cũng không trách Phương Trúc nói hỗn giống như đang tổng kết nhân quả trận bệnh này của nàng. Xác thực lúc này nàng bị bệnh là vô cùng tốt, may mắn tránh né được mâu thuẫn, để Lục Giam ra mặt hỗ trợ, vừa không hoàn toàn biểu hiện thờ ơ, có chút phiền phức thì cứ tìm hấn.

Phương Trúc thấp giọng miêu tả với nàng: “Các quản sự áp giải hòm xiềng gia sản từ cửa hông tiến vào. Vị Hà di nương kia cũng là ngồi trên kiệu nhỏ từ sau cửa vách lạng lẽ nhập môn, có vẻ cực kỳ trắng trong thuần khiết, bộ dạng phục tùng rũ rượi, đi đường không ngoái nhìn đánh giá, không có chút tiếng động, cử chỉ quy củ, không thua gì tiểu thư khuê các. Nô tỳ nghe những người đến từ phương nam đó chân chính gọi nàng là di nương, nàng cũng không đáp ứng. Nói nàng thân phận đề tiện, nếu gọi, thì có thể gọi một tiếng cô nương. Những người đó đối đãi với nàng cũng cực kỳ khách khí cẩn thận, Tiểu Tinh cô nương cùng với A Nhu cô nương kia đã sớm an bài thỏa đáng, đứng ở trước cửa sân chờ nàng.”

Cơ thiếp không danh phận sao có thể được thể diện như thế? Có thể thấy được ngày thường ở Giang Nam rất được yêu thích, nhưng còn nhớ rõ biết điều không bừa bãi, thật sự thông minh. Phương Trúc nói tới đây, liền có ý dừng lại, xem Lâm Cẩm Dung phản ứng thế nào.

Lâm Cẩm Dung chỉ “Nga” một tiếng không nói gì thêm. Hà di nương này, theo ấn tượng khắc sâu của nàng, là một mỹ nhân chân chính, tên cũng giống như người, giống như một đóa hoa sen no đủ oánh nhuận. Nàng còn nhớ rõ tình cảnh năm đó lần đầu thấy Hà di nương. Khi đó, Hà di nương mặc váy dài thuần trắng, eo nhỏ mỏng cong, dưới chân váy lấp ló ra một đôi chân vừa nhỏ xinh lại thẳng tắp, không chút phấn son, da trắng như tuyết, sóng mắt lưu chuyển, chỉ đối mặt một cái liền khiến Lục Kinh thất thần, càng khiến Lục Thiệu nhìn thoáng qua nhin không được lại lén liếc mắt một cái.

Phàm là nhóm phu nhân thiếu phu nhân nhà cao cửa rộng, đối với nhóm cơ thiếp của lão gia Đại gia thực cảm thấy hứng thú, có điều chính là trọng mặt mũi nên khinh thường hỏi nhiều, kỳ thật cũng rất muốn biết rõ. Phương Trúc vốn là muốn khiến Lâm Cẩm Dung cảm thấy hứng thú, nhưng không thấy nàng có chút biểu lộ gì, đành phải thu hồi tâm tình, nói: “Lúc đó, Đại lão gia đang cùng phu nhân ở trong phòng nói chuyện, nghe thấy Chu Kiến Phúc đáp lời, liền hỏi Đại phu nhân có muốn thuận tiện gặp người một chút, nghe chuyện sổ sách hay không. Đại phu nhân nói nàng đau đầu, để thời điểm khác rồi nói sau. Đại lão gia mặc dù chưa nói cái gì, nhưng lại vô cùng mất hứng, chỉ ngồi chưa đến thời gian uống chén trà nhỏ đã rời đi. Đại phu nhân lúc này đang nằm ở trên giường tức giận.”

Hai người A Nhu và Tiểu Tinh kia, từ lúc tiến vào trú ngụ cũng không nghe thấy Lục Kiến Tân nhắc tới, cũng có lẽ hấn đã ngầm hỏi qua, nhưng ở mặt ngoài vẫn ra vẻ thờ ơ, cũng không để ý, tùy tiện Lâm Ngọc Trân làm sao đều tốt. Nhưng hôm nay tình cảnh hoàn toàn khác với Hà di nương, người mới vào cửa hấn đã muốn Lâm Ngọc Trân “cùng đi” nói chuyện, còn “thuận tiện” uyển chuyển bàn về sổ sách tài vật. Điều này chứng tỏ, trong cảm nhận của hấn, A Nhu và Tiểu Tinh không đáng để hấn tốn nhiều tâm tư, không có trở ngại là tốt rồi, nhưng Hà di nương lại khác, hấn tình nguyện dùng tài vật hấn đã sưu tập 7, 8 năm ở Giang Nam để đổi lấy việc có thể được chấp nhận của Lâm Ngọc Trân.

Nhưng tính tình của Lâm Ngọc Trân chưa bao giờ mềm mại biết điều, không phải người cho nàng một cây thang, nàng sẽ thuận theo bước xuống, mặc dù nàng hiểu ý tứ của Lục Kiến Tân, nhưng cũng không chịu dễ dàng để hắn và Hà di nương được như ý nguyện. Đặc biệt mấy năm nay nàng không ở Giang Nam, rất nhiều buổi xã giao Lục Kiến Tân đều đã mang theo Hà di nương cùng đi, nàng lại càng không chấp nhận.

Mặc dù là biết Hà di nương vĩnh viễn không thể so với nàng, bản thân là chính thất phu nhân, nhóm thiếu phu nhân vĩnh viễn sẽ không để mắt đến Hà di nương, bất quá là xã giao lúc cần thiết mà thôi. Nhưng một khi nghĩ đến, Hà di nương là người Lục Kiến Tân tinh tế tuyển lựa để sinh nhi tử, nghe nói là nữ nhân có tướng sinh nam hài tử, chẳng những thay nàng ở Giang Nam thực hiện chức trách nữ chủ gia, Lục Kiến Tân còn vận dụng thủ đoạn che tai mắt của nàng, để nàng hiện tại mới biết được có một cơ thiệp đặc thù thể này tồn tại, nàng cực kỳ không thoải mái, cảm thấy sỉ nhục cùng phẫn hận, thậm chí còn phẫn nộ. Nàng muốn biểu đạt tôn nghiêm của chính thất bị hao tổn sau phẫn nộ cùng bất mãn, không phải trả thù lao là có thể giải quyết vấn đề. Đây là thời điểm nào đây? Nàng cũng không tin Lục Kiến Tân có thể rõ ràng mở miệng, ép buộc nàng, dù thế nào cũng phải chờ 2, 3 năm mới có thể bàn đến.

Cho nên vấn đề liên tắc ngay tại đây, một người do tình thế bắt buộc, mưu tính đã lâu, một người thì không cam lòng, kiên quyết không theo, thật sự khó xử. Đối với Phương ma ma, nam nhân một khi thay lòng đổi dạ, dùng phương thức cưỡng chế như vậy để lôi kéo hắn hồi tâm chuyển ý là vọng tưởng, không bằng tỏ rõ vị trí, nên lấy thì lấy, nên muốn thì phải muốn thứ thực tế nhất, cứng đối cứng kết quả chỉ có thể là mất nhiều hơn được. Phương Trúc thật cẩn thận thử nói: “Phương ma ma bảo nô tỳ cầu thiếu phu nhân, có nên để thân gia lão thái thái khuyên nhủ Đại phu nhân?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Người đáp ứng nàng rồi sao?” Kỳ thật năm đó, Phương ma ma không nhớ tới người như nàng, nhưng thật ra Lục Kiến Tân lại nhớ tới nàng. Hắn ngưỡng ngừng trực tiếp đề cập, cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra trước khi lão thái gia lạc tắng, sau có non nửa năm, mới mật mờ tìm người đến ý bảo nàng phải cứu vãn một chút, cho hắn bậc thang bước xuống, giúp hắn hoàn thành tâm nguyện. Đương nhiên, điều này cũng mang theo tính chất uy hiếp, nàng còn chưa tỏ vẻ đồng ý hay từ chối, Lâm Ngọc Trân đã nghe phong thanh, bảo Phương ma ma tới cửa lên án nàng mạnh mẽ. Nàng nay cũng đã không còn sợ Lâm Ngọc Trân đến mắng nàng nữa, mà thật sự không kiên nhẫn quản loại chuyện này.

Phương Trúc vội đáp: “Nô tỳ nào dám thay thiếu phu nhân làm chủ? Nô tỳ đã nói với Phương ma ma, chuyện của nhóm chủ tử, nô tỳ không dám lăm miệng.”

Lâm Cẩm Dung thần nhiên liếc Phương Trúc một cái: “Người làm đúng, đây là chuyện của các trưởng bối, ta làm tiểu bối sao dám nhúng tay vào? Huống chi so xét tâm tư bản thân, ta cũng không thể làm được.” Nàng hiểu được Phương Trúc đang nói láo, nhưng không trách Phương Trúc. Dù sao các ma ma có rất nhiều thời điểm hữu dụng như vậy, có thể thử dò xét, hỗ trợ nhau, uyển chuyển nhấn lời mà các chủ tử không tiện nói ra.

Phương Trúc lập tức liền hiểu được ý tứ của Lâm Cẩm Dung, Phương ma ma chính là muốn tìm người Lâm gia đến khuyên, mà không cần phải trở về Lâm gia để cầu người, Lâm Cẩm Dung quả quyết sẽ không quản chuyện này, vì thế thay đổi đề tài, nói về trò hề cùng so đo của Nhị phòng: “Bên kia hôm nay Sử đại gia cùng Tam gia đi giúp Nhị gia an bài người chuyển nhà. Đại gia thấy Lục gia ngồi trong đình ngắm người, còn kêu Lục gia đi hỗ trợ, Lục gia nói hắn không thể giúp, vì vậy không đi.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi bật cười, Nhị phòng cố gắng muốn mượn cơ hội tìm hiểu hư thật, xem xét Lục Kiến Tân mấy năm nay ở Giang Nam rốt cuộc cướp đoạt bao nhiêu tư tài, để chiếm một phần. Nhưng Lục Kiến Tân là người nào chứ, hòm xiềng gia sản chuyển trở về nhà thật sự không ít, còn rất to rất lớn, nhưng đồ đáng giá sao có thể cho bọn họ dễ dàng trông thấy? Ai cũng không tính được Lục Kiến Tân, ai cũng không tính được ông trời. Nghĩ lại lại có chút bị thương, Lục Luân mới bị đuổi đi, người Lục gia liền thật sự cho rằng không có người này tồn tại, hết sức chuyển chú tranh đoạt gia tài.

Phương Trúc thấy nàng hưng trí không cao, liền đứng dậy cáo từ: “Thiếu phu nhân, nô tỳ là muốn hỏi, Thu viện bên kia còn an bài giống như trước sao?”

Lâm Cẩm Dung trầm ngâm một lát, nói: “Đương nhiên là giống nhau, phải làm tốt, nhưng cũng phải chiếu cố đến tâm tình của phu nhân. Cho nên cần đối xử bình đẳng, minh bạch chưa?”

Không có đặc thù tồn tại, chỉ cần Lâm Ngọc Trân một ngày không mở miệng, vốn không có di nương nào cả. Phương Trúc lĩnh hội, quỳ gối hành lễ rồi khỏi.

Chạng vạng, Lâm Cẩm Dung đang cho Nghị Lang ăn, chợt nghe bên ngoài một trận ồn ào náo động, dường như có rất nhiều người ra ra vào vào. Anh Đào đi ra ngoài hỏi thăm một hồi, trở về nói cho Lâm Cẩm Dung nghe: “Đại lão gia sai người đem đồ vật giá trị ở Giang Nam chuyển tới cho lão thái thái xem qua, thỉnh lão thái thái nhập vào kho. Thật nhiều lằng la tơ lụa, kim khí ngân khí. Lại sai người mời Nhị lão gia, Nhị phu nhân, Tam lão gia, Tam phu nhân cùng vài vị gia, thiếu phu nhân đi theo.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết: “Đều tự bảo vệ tốt môn hộ, không cho phép ra ngoài đi loạn. Nếu có người đến hỏi ta, thì nói ta bị bệnh, sợ qua đó sẽ lây bệnh cho các trưởng bối, không đi.”

404. Chương 407: Chân Ái

Lâm Cẩm Dung đoán đúng, chỉ trong chốc lát, bên ngoài ồn ào náo động tản đi, còn có người đến thỉnh nàng: “Thỉnh Nhị thiếu phu nhân đến chính đường.”

Anh Đào theo lời đáp: “Nhị thiếu phu nhân bị bệnh, sợ là sẽ lây bệnh cho các trưởng bối, không dám đi loạn.”

Người nọ cũng vẫn cố chấp: “Đại lão gia nói, nếu Nhị thiếu phu nhân còn đi lại được thì nên qua đó.” Trên thực tế nhất định so với câu này càng khó nghe hơn, nói ngắn lại một câu, chỉ cần nàng chưa chết, nàng phải đến.

Lâm Cẩm Dung không khỏi ở phòng trong nói thầm, Lục Kiến Tân quả nhiên coi nàng là cái đinh trong mắt, nghe nói nàng bệnh cũng muốn ép buộc nàng như thế. Ngẫm nghĩ lại, đoán ước chừng là Lâm Ngọc Trân không tới, Lục Kiến Tân khó chịu, lấy nàng để phát hỏa. Thần tiên đánh nhau, là tao ương của tiểu quỷ, nàng cũng chỉ hữu khí vô lực đáp một tiếng: “Thỉnh ma ma hồi bẩm Đại lão gia, ta sẽ đi qua.”

Ma ma kia rồi đi để đáp lời, Xuân Nha hầu hạ Lâm Cẩm Dung mặc đồ, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, chỉ sợ không riêng Phương ma ma muốn người đến cứu vãn việc này, Đại lão gia cũng có tâm tư đó.” Vốn việc kia của Hà di nương đã xong rồi, bất quá chỉ cần một câu của Lâm Ngọc Trân mà thôi, Lục Kiến Tân không có khả năng đến trước mặt Lục lão phu nhân cầu tình, chỉ có thể nghĩ cách trên người nàng. Trực tiếp mở miệng cũng không có khả năng, trừ bỏ uyển chuyển ám chỉ thì chỉ có bức bách.

Lâm Cẩm Dung nhìn mình trong gương vuốt búi tóc, thản nhiên nói: “Chịu đựng đi.” Lục Giam giờ phút này cùng nàng một lòng, Lục Kiến Tân có năng lực làm gì nàng? Đơn giản chịu chút keo kiệt mà thôi.

“Đúng, kiên quyết không thể quẫn.” Xuân Nha là người được nể trọng nhất bên cạnh Đào thị, đối với Lâm Ngọc Trân từ trước đến nay không có hảo cảm, mặc dù không hy vọng bởi vì chuyện của Lâm Ngọc Trân khiến Lâm Cẩm Dung chọc phiền toái, nhưng cũng cho rằng, Lâm Ngọc Trân chưa từng có nhi tử, Lục Kiến Tân nhẫn đến bước này, cũng đã rất tốt rồi, Lâm Ngọc Trân nên nhượng bộ mới phải. Nhưng không giống người khác, nàng lại lo lắng chuyện này theo một phương hướng khác — Hà di nương bây giờ còn chưa có hài tử đã được sủng ái như thế, tương lai nếu hoài thai, sinh được nhi tử, thân phận của Lâm Cẩm Dung và Lục Giam vốn đã xấu hổ chẳng những không thể giúp, sao có thể cùng Lâm Ngọc Trân chen ép Hà di nương, vì vậy trước tiên phải giải quyết mâu thuẫn.

Lâm Cẩm Dung mới nghe Xuân Nha nói một câu này, liền hiểu được nàng có ý tứ gì, tuy rằng biết lúc mình còn sống, Lục Kiến Tân cũng không có nhi tử, ngay cả nữ nhi cũng không có; Huống chi hiện tại vô luận nàng và Lục Giam tốt hay không tốt, cũng không lo lắng mất đi thân phận đích tôn. Có điều rốt cuộc Xuân Nha thật sự đang đứng ở góc độ của nàng lo lắng cho nàng, liền nhẹ nhàng cầm tay Xuân Nha: “Cái gì cũng không cần làm, cứ dựa theo phương thức bình thường là tốt rồi, trăm ngàn lần phải cẩn thận, chớ để người ta lợi dụng cơ hội.”

Lục Kiến Tân thủ đoạn chồng chất, nếu phương pháp uyển chuyển uy hiếp không thành, không chừng còn có thể vu oan hãm hại bắt lấy bím tóc Lâm Ngọc Trân hoặc là Lâm Cẩm Dung để bức bách. Xuân Nha mấy ngày nay coi như đã nhìn nhận được tâm tư thủ đoạn của Đại lão gia năm sáu phần, liền cẩn thận đáp ứng nàng.

Nhàn thoai qua đi, Lâm Cẩn Dung thu thập thỏa đáng được Xuân Nha và Anh Đào nâng đỡ đến chính đường của Vinh Cảnh cư. Vừa mới chuyển qua bình phong, chỉ thấy sáu bảy thùng đều mở ra đặt chính giữa phòng, lằng la gấm vóc quý trọng chiếm hơn phân nửa, một thùng vàng bạc, một thùng đồ trang trí, bên trong là ngọc, mã não, thủy tinh, đồ sứ, đồ đồng gì đó, còn có một thùng là các dược liệu quý báu, một thùng nữa là các bảo hóa tân kỳ náo nhiệt không quá đáng giá.

Lục Kiến Tân ngồi bên dưới Lục lão phu nhân, đang mỉm cười cầm hai bản sổ sách thật dày nói: “Mẫu thân, này đó đều là đồ dùng, bàn khám trai các thứ đều ở khổ phòng còn thỉnh lão nhân gia phái người đi kiểm kê một chút, sổ sách đều ở trong này. Có điều hổ thẹn, bổng lộc của con quá thấp.....”

Lục lão phu nhân còn chưa mở miệng, chợt nghe Lục Kiến Lập nói: “Đại ca sắp lại nói vậy, bốn mùa lễ tiết đều tặng quà về chẳng lẽ không phải là tiền sao?”

Lục Kiến Tân khen ngợi nhìn Lục Kiến Lập liếc mắt một cái, thời khắc máu chốt Tam đệ cũng không tính là trì độn.

Lục lão phu nhân gật đầu nói: “Cũng không phải đi làm tham quan vợ vết sạch sẽ, khó xử cho con rồi. Ta nghe Đại nhi tức nói, Giang Nam ẩm ướt lạnh lẽo, thân thể của con cũng không tốt, nên bảo dưỡng mới phải, đúng là phải tiết kiệm một chút. Thủ hạ quân sự đặc lực của con, chuẩn bị quà tặng trong ngày lễ thật sự rất tốt, khi phụ thân con còn sống, mỗi lần đều rất thích đồ con gửi về.” Một bộ vừa lòng đến cực hạn, hoàn toàn tin tưởng Lục Kiến Tân chí công vô tư.

Lục Kiến Tân chậm rãi nói: “Quân sự đó..... thật sự có khả năng, rất hiếm có.”

Lâm Cẩn Dung nhìn bộ dạng hần muốn nói lại thôi, liền khẳng định người an bài quà tặng trong ngày lễ đương nhiên là Hà di nương. Lục Kiến Tân cũng thật sự kiên nhẫn, nếu là người bên ngoài, chỉ sợ lúc này liền mượn cơ hội nói về chuyện Hà di nương, nhưng Lục Kiến Tân chỉ nói về quân sự, nửa điểm cũng không đề cập, tiến hành theo chất lượng, rất ổn trọng. Quả nhiên là thật sự yêu thương Hà di nương a.

Lục Kiến Trung cùng Tổng thị vốn không cao hứng, hiện tại nghe được Lục lão phu nhân cùng Lục Kiến Lập đều nói Lục Kiến Tân biết tiết kiệm, thật sự là quá bất công, liền buồn bực quả thực nói không nên lời. Dựa theo suy nghĩ của bọn họ, lão đại làm quan nhiều năm, lại là ở bên ngoài, bổng lộc có thể còn cao hơn quan làm ở kinh thành, làm người thì khôn khéo cường hãn, làm sao có khả năng chỉ có chút ít gia sản này? Bất quá là nhìn đẹp mặt thôi, nhất định có che giấu. Bọn họ khổ sống khổ chết, trả giá tâm lực bảo vệ gia sản không có ai biết, lão Đại thượng vàng hạ cám đem vài thứ trở về tô điểm, mỗi người đều nói hần tốt, thật sự là khiến người ta tức chết.

Lục Kiến Trung tiếp lời: “Di, ta nghe nói Đại ca có rất nhiều nghiên mực tranh chữ và sách quý, còn muốn hỏi xin Đại ca để tỏ vẻ chút phong nhã.” Vài thứ kia cũng đáng giá, lão Đại không phải biết giả bộ sao, cũng nên có mấy thứ để trang điểm bộ dáng chứ.

Lục Kiến Tân cười, nói: “Nhị đệ đừng vội, không phải đều ở trong này sao.” Đứng dậy lấy ra một cái rương nhỏ trong thùng đầu tiên, mỉm cười mở ra nói: “Sợ bị ẩm, ta để hai tầng.” Bên trong quả nhiên là nghiên mực và tranh chữ cổ, Lục Kiến Tân thật cẩn thận đặt rương đó ở trước mặt Lục Kiến Trung, hơi hơi mang theo chút trào phúng: “Sách quý, tranh cổ, ta sẽ không lấy ra để sung công, ta cùng với Nhị lang sưu tập bao nhiêu năm, vì muốn đệ tử đọc sách trong nhà có thể tăng thêm kiến thức, ai muốn xem đều có thể, ta luyện tiếu cũng không nguyện ý để nó rơi vào tay người không đọc sách cũng không biết yêu quý nó.”

Lời nói khoe khoang mang theo châm chọc, trừ bỏ Lục Giam mặt không chút thay đổi ra, Lục Kiến Lập cùng Lục Thiện đều mang theo vài phần ý cười rũ mắt không nói, Nhị phòng thì toàn bộ xanh trắng mặt. Lão thái thái vội cắt lời, tiếp đón Lâm Cẩn Dung đi qua: “Không phải nói con không khỏe sao? Tại sao lại tới đây? Sao không thấy bà bà con?”

Lâm Cẩn Dung hành lễ, đem khăn tay che miệng, lặng lẽ nhìn Lục Kiến Tân liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Bà bà không có tới sao? Để tôn tức đi xem.”

Lục Kiến Tân nửa điểm dị sắc cũng không hiển lộ, thản nhiên nói: “Không cần tới thăm, nàng cũng bị bệnh, đau đầu.” Bất quá là cái danh phận thiệp thất mà thôi, Lâm Ngọc Trân chỉ cần tiếp nhận chén trà là được, lại không cần tỏ vẻ gì khác, cũng không ảnh hưởng đến ai, khó khăn như vậy sao? Quả thực là vô pháp vô thiên!

Lục lão phu nhân nhân tiện nói: “Đã thỉnh đại phu chưa?” Lại nhìn ra cửa sổ, thở dài: “Hôm nay thời tiết cũng thật quái đản, từ ngày ấy rơi một hồi tuyết thì không thấy gì nữa, vẫn nắng chói chang như vậy, sớm hay muộn cũng vẫn lạnh lẽo, giữa trưa lại nóng, thật khiến người khó chịu. Khó trách lại có hai người bị bệnh. Nhị lang tức cũng đành thôi, tuổi còn trẻ, Đại phu nhân trước đó vài ngày chợt nghe nói không khỏe, khiến người lo lắng.”

Tống thị tiếp lời: “Bà bà yên tâm, để nhi tức đi xem Đại tẩu.” Lại mỉm cười đến hỏi Đồ thị: “Nơi này không có phần cho nữ nhân chúng ta, không bằng chúng ta đi thăm Đại tẩu xem sao?” Trừ bỏ lão thái thái ra, tất cả mọi người đều biết Lâm Ngọc Trân vì sao bất khoái, vừa vặn muốn đến chê cười Lâm Ngọc Trân.

Đồ thị không muốn đi, cũng không tiện từ chối, chỉ nhìn lão thái thái: “Bà bà nơi này cũng cần người hầu hạ.....”

Lục lão phu nhân không biết cần do, nhân tiện nói: “Ta nơi này đã có người hầu hạ, bên ngoài bận việc, đều đi làm đi.” Lại nói: “Nhị lang tức bị bệnh không cần chờ ở trong này, đi nghỉ đi. Tam Lang tức đi với Sa ma ma, thu thập rõ ràng, cất vào kho phòng.”

Người người đều có an bài, sao nàng không có việc gì để làm? Khang Thị này lúc nào cũng có thể diện, thật tốt a, hiển nhiên ngày qua ngày còn vượt mặt trưởng tẩu như nàng. Lã thị nghe thấy mặt mày xám ngắt, lập tức đứng dậy nói: “Tổ mẫu, tôn tức cũng không muốn xấu hổ nhàn rồi.”

Lục lão phu nhân hồ hững nhìn nàng một cái, nói: “Hài tử của con không phải vẫn ốm sao? Con không đi chăm sóc nàng, còn muốn làm cái gì?”

Xem ra Lục lão phu nhân vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ nàng, cho nàng cơ hội. Lã thị khổ sở rũ mắt xuống, hành lễ, lặng yên lui ra ngoài, trở về phòng nhìn đến nữ nhi gầy yếu đang khóc nháo, không khỏi càng thêm phiền chán giận dữ, hung tợn mắng một tiếng: “Sao chối!” Rồi lệnh nữ mẫu: “Chạy nhanh ôm ra ngoài, nghe thấy đã phiền lòng.” Lại mượn cơ trách phạt thông phòng của Lục Thiệu một chút, tâm tình mới xem như tốt hơn.

Lục lão phu nhân mệt mỏi xoa cái trán: “Đều tan đi.” Lại mở miệng giữ Lục Giam: “Nhị lang ở lại, ta có lời muốn hỏi.”

Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung liếc nhau, đáp ứng vâng dạ.

Lục Kiến Tân nhìn nhìn Lâm Cẩm Dung, rồi cùng mấy người Lục Kiến Trung đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung ra chính đường, cũng không nghỉ ngơi, phân phó Phan thị cùng Đậu Nhi: “Ta đi nhìn xem Đại phu nhân, các người trông chừng.” Nói xong đến thăm Lâm Ngọc Trân, chỉ sợ Tống thị lại sinh sự. Trải qua việc của Lục Luân, Đại phòng và Nhị phòng dĩ nhiên thế như nước với lửa, không thể có cơ cứu vãn.

Lâm Ngọc Trân rúc đầu quay lưng sinh hờn dỗi, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể đến Thu viện kia để xả giận. Phương ma ma ở một bên tận tình khuyên bảo: “Phu nhân, rõ ràng biết là như vậy, cho nàng ta đội mũ phượng, nàng cũng vẫn là chỉ gà rừng, dù thế nào cũng không thể bay lên trời, người cần gì phải làm như vậy?” Vận mệnh của cơ thiếp Lục Kiến Tân đã sớm định, mặc kệ được sủng ái bao nhiêu, đừng vọng tưởng sinh được một hài tử nào, làm gì phải khổ sở thế này?

“Hắn không phải rất yêu tiện nhân kia sao? Ta sẽ không để cho hắn được như ý!” Lâm Ngọc Trân phiền chán dầm giường một cái, Phương ma ma không dám nói nữa. Phương Linh thật cẩn thận lộ đầu tiến vào: “Phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tam phu nhân nghe nói người không thoải mái, tới đây thăm người.”

405. Chương 408: Điểm Canh

Lâm Ngọc Trân đúng là thời điểm bực bội, trừ bỏ Lục lão phu nhân đến nàng còn có thể chịu đựng đứng dậy ra gặp, nàng thấy bất luận kẻ nào đều là phiền, huống chi người đến lại đối thủ một mắt một còn, là tới chê cười nàng, lập tức liền lạnh lùng nói: “Không tiếp!”

Phương ma ma thật sự là không còn cách nào khác, Nhị phòng và Đại phòng tuy rằng rơi vào tình trạng này, nhưng phía trên còn có lão thái thái, bên ngoài còn đang tổ chức tang sự, không muốn truyền ra đồn đãi khó nghe; Huống chi Đồ thị cũng ở bên ngoài, không cho Đồ thị mặt mũi chính là không cho Lục Giam

mặt mũi. Nàng giả bộ ôm yếu từ chối không gặp cũng đành thôi, nhưng lớn tiếng ồn ào làm cái gì? Gấp đến độ liền quỳ xuống: “Phu nhân, người đừng hồ đồ.....”

Lâm Ngọc Trân cũng hiểu được Phương ma ma muốn tốt ỉnh, vừa thương tâm lại khổ sở, nhưng nàng vẫn không thể nhẫn nhịn nổi.

Gian ngoài Đồ thị cùng Tống thị đều nghe được Lâm Ngọc Trân nói không tiếp, Đồ thị không kiên nhẫn chịu đựng, xoay người bước đi: “Nếu Đại tẩu không thoải mái, ta sẽ đến vào lúc khác.” Tống thị làm sao để nàng đi, cầm tay nàng nói: “Đại tẩu có lẽ là bị bệnh nên phiền chán, bệnh nhân làm sao mà thoải mái được? Đi, chúng ta tới khuyên nhủ nàng.” Vì thế đứng ở trước cửa lớn tiếng nói: “Đại tẩu, lão thái thái bảo chúng ta đến thăm tẩu.”

Nàng lôi ra tượng phật là lão thái thái, Lâm Ngọc Trân không thể từ chối, bên trong trầm mặc một lát, Phương ma ma liền đi ra, cung kính thỉnh hai người đi vào: “Đại phu nhân thỉnh Nhị phu nhân, Tam phu nhân đi vào ngồi.”

Tống thị đắc ý nhếch lên khóe môi, nàng không sống tốt, Đại phòng cũng đừng mơ tưởng được sống thoải mái. Đến khi vào phòng, trong ánh sáng hôn ám, Lâm Ngọc Trân默默 nghiêm mặt ngồi ở trên giường, thản nhiên nói: “Sao lại kinh động đến lão thái thái, phiền hai vị đệ muội đi một chuyến, bất quá bị cảm phong hàn, ngủ một chút đỡ mệt mỏi là tốt rồi.”

Tống thị ngồi xuống đôn tròn 6 cạnh có khắc hoa văn như ý bên cửa sổ, cười thập phần hòa ái dễ gần: “Đại tẩu, không thể nói như vậy, chút bệnh vặt không để tâm sẽ thành bệnh nặng mà. Đã thỉnh đại phu khám chưa? Có uống thuốc không? Trăm ngàn lần phải để tâm a ~” Sau đó thở dài, tiếp nhận trà nóng Phương ma ma dâng lên dè dặt thanh âm nói: “Đều là nữ nhân, ta có câu nói thật, nữ nhân chúng ta có thể dựa vào ai? Có thể dựa vào được chỉ có chính mình, không nên tổn thương bản thân, ai còn biết thương ta chứ?”

Phương ma ma nghe lời sợ dẫn tới chiều hướng không tốt, vội vàng đưa lên một mâm trái cây, đánh gãy lời Tống thị: “Nhị phu nhân ăn trái cây.”

Tống thị không thêm quan tâm đến lý lẽ, thả chén trà trong tay, cầm khăn tay lau lau khóe mắt, vô hạn thương cảm: “Ta xem như đã nhìn ra, nhi tử cũng đã có nhi tức tôn tử, chúng ta cũng đã lớn tuổi, ai nha..... Lại nói tiếp, người thoải mái nhất là Tam đệ muội, Tam đệ tính tình rất tốt, lại chỉ thích đọc sách, nhiều năm qua chưa từng thấy hắn có tâm tư khác, không giống như vị kia nhà ta, trong phòng có thêm 5, 6 người, có mấy người là thời điểm ta trở về nhà cũ đã thu nhận.”

Đồ thị trước hết nghe nàng nói đến nhi tức tôn tử, tràn đầy đồng cảm; Lâm Ngọc Trân thì nghĩ Lục Giam đều có Lâm Cẩm Dung cùng Nghị Lang, còn không phải thân sinh, là người xa lạ; Tiếp theo Đồ thị lại nghe Tống thị nói đến thiếp thất trong phòng, cũng rất kiêu ngạo, Lục Kiến Lập uất ức, ngàn không phải vạn không phải, về phương diện này lại rất tốt; Lâm Ngọc Trân thì chỉ nghe thấy khoe khoang cùng trào phúng, Tam phòng không cần nói tới tiểu thiếp, ngay cả thông phòng cũng không có một người, Nhị phòng thì có một đồng thông phòng, nhưng chưa từng đề cập muốn chính thức nạp thiếp, càng chưa có ai sinh được nhi tử nữ nhi. Đối lập như thế, dù thế nào cũng đều khiến nàng khó chịu, rất mất mặt.

Tống thị thấy nàng tuy rằng cố gắng chống đỡ, ánh mắt cũng đã đỏ ửng, liền không ngần ngại tận lực dùng ngữ khí nhàn thoai nói: “Đại tẩu a, ta nói tẩu cũng đừng quá để tâm, quá so đo... cũng không phải là người không rõ lai lịch? Tuy nghe nói nàng ở Giang Nam rất được yêu thích, nhưng đó là người ngoài không biết a, nàng có cái gì? Sao có thể so với tẩu? Vì nàng mà chọc tức bản thân, thật đúng là mất nhiều hơn được! Bất quá ta cũng kỳ quái, chẳng lẽ lúc trước tẩu chưa từng nghe nói qua chuyện này? Khi đó sao lại không quản?”

Lâm Ngọc Trân tức giận đến phát run, nàng để ý nhất chính là chuyện này, cắn chặt răng khó khăn nhẫn nhịn, bày ra tư thế cao quý lãnh diễm răn dạy Tống thị: “Nhị đệ muội thật đúng là người lanh lợi trong thiên hạ, ta bất quá là thổi gió lạnh có chút đau đầu, tại sao rơi vào trong mắt muội đã sinh ra nhiều chuyện như vậy? Ta không ở Giang Nam, chẳng lẽ không nên có người hầu hạ Đại lão gia sao? Muội không ở nhà, chẳng lẽ sẽ không nên có người hầu hạ Nhị đệ sao? Đây là bốn phận của thê tử! Tuy muội có hảo tâm, nhưng cũng quá hơi quá mức. Có thể thấy được Đại chất tức luôn phạm sai lầm, Ngũ lang cũng mắc lỗi, rõ ràng là có liên quan đến tính tình tham sống thị phi này của muội. Không phải ta làm tẩu tử muốn giáo huấn muội, nhưng thật sự chuyện của Ngũ lang rất đáng sợ! Ngày thường thấy muội cũng không phải là

người nói nhiều, tại sao hôm nay lại phiền phức thế này! Không phải là bị chuyện của Ngũ lang kích thích thần chí không rõ đây chứ!”

Lâm Cẩm Dung đi tới cửa, vừa vặn nghe thấy Lâm Ngọc Trân nói như vậy, không khỏi cười thầm hai tiếng. Lâm Ngọc Trân lần này xem như có tài ăn nói, không phải muốn dẫm lên chân nhau sao? Ta có chỗ đau, người cũng có!

Trong phòng một trận lặng im, còn chưa nghe thấy Tống thị phản kích, lại nghe Lâm Ngọc Trân lớn tiếng nói: “Điểm canh!” Khách tới thì phụng trà, tiễn khách thì điểm canh, Lâm Ngọc Trân dĩ nhiên là nửa điểm thể diện cũng không để lại cho Tống thị, trực tiếp đuổi người đi.

Chỉ nghe bên trong “Rầm” một thanh âm vang lên, Tống thị cười lạnh một tiếng: “Ta vốn có ý tốt tới khuyên giải Đại tẩu, Đại tẩu lại lòng dạ hẹp hòi như thế không thể khiến người tôn kính! Ta thấy thần chí không rõ là tẩu. Ta đang thương tâm, ta không cùng tẩu chấp nhặt! Tam đệ muội, chúng ta đi!”

Lâm Cẩm Dung vén màn lên đi vào, cười nói: “Đây là làm sao vậy? Đang yên đang lành sao Nhị thẩm nương lại tức giận như vậy?”

Tuy biết được lúc này Lâm Ngọc Trân cũng tức giận vô cùng, nhưng Tống thị trong mắt đã bốc hỏa, cũng không để ý tới Lâm Cẩm Dung, chỉ cười lạnh một tiếng liền phẩy tay áo bỏ đi.

Từ đầu tới cuối, Đồ thị không nói qua một câu. Giờ phút này mới dừng lại, nhìn Lâm Ngọc Trân nói: “Đại tẩu an tâm dưỡng bệnh, lão thái thái bảo ta tới thăm tẩu thôi.” Cũng là cố ý phũ phàng quan hệ với Tống thị, không câu nệ thế nào, nàng cũng có chút cảm động và nhớ nhung chút ân tình của Lâm Ngọc Trân, không để Nhị phòng xâm phạm tài sản của Tam phòng.

Đáng tiếc Lâm Ngọc Trân làm sao còn tâm tư để quản nhàn sự, cũng mặc kệ ý tốt của Đồ thị, chỉ mím môi sầm mặt không nói gì. Lâm Cẩm Dung nhân tiện nói: “Ta đưa hai vị thẩm nương ra ngoài.”

Xoay người lại, chỉ thấy Lâm Ngọc Trân cắn răng nói: “Ta không muốn để tiểu tiện nhân kia đắc ý! Bức ta nóng nảy, ta liền đi gặp lão thái thái! Ta thật muốn hỏi lão thái thái xem, lúc này muốn cất nhắc một tiện nhân lên làm thiếp, đến tốt cùng là có hiếu hay là bất hiếu?”

Tuy rằng biết là lời nói khi tức giận, nhưng Phương ma ma vẫn bị kinh hãi, nhỏ giọng đáp: “Phu nhân, phu nhân, người trăm ngàn lần đừng hồ đồ, đây là chuyện tổn hại địch 1000 cũng tự tổn hại bản thân 800 mà.” Cố nhiên việc Hà di nương không thể thành, nhưng Lâm Ngọc Trân cùng Lục Kiến Tân chỉ sợ cũng đã đến mức gay cấn, lại càng không nói tới thanh danh của đích tôn bởi vậy bị hao tổn, đây đúng là kết quả Nhị phòng mong muốn.

Phương ma ma cầu xin nhìn Lâm Cẩm Dung, Lâm gia không có ai biết Lục Kiến Tân không thể sinh, nàng đi cầu người Lâm gia khuyên Lâm Ngọc Trân thì dễ dàng, nhưng sự tình nháo lớn đối với Lâm Ngọc Trân cũng không tốt.

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nói: “Cô cô, nghị luận chuyện này không tới phiên ta quản, nhưng ta nghĩ, chúng ta chính là thân cô chất. Ta chỉ muốn hỏi người một câu, công công có từng đề cập rõ ràng với người hay không?” Nàng nói qua mặc kệ, cũng không muốn quản, nhưng rốt cuộc vẫn không thể không quản.

Lâm Ngọc Trân nói: “Hắn dám!”

Lâm Cẩm Dung nói: “Vậy người nói với lão thái thái thế nào? Hôm nay công công ở trước mặt lão thái thái nói quản sự rất tốt, cũng chưa đề cập nửa điểm.” Nếu người ta cũng chưa nhắc tới muốn xử lý chuyện Hà di nương ra sao, bất quá chỉ nói về việc giao sổ sách, Lâm Ngọc Trân nháo loạn cái gì, cáo trạng ra sao? Không phải tự khiến bản thân mất mặt ư? Mắng Tống thị tuy rằng nhẹ nhàng vui vẻ, cũng hoàn toàn xả giận, nhưng rốt cuộc vẫn là không nên manh động, rất dễ dàng phạm lỗi.

Mặc dù là phu thê mới cưới, nhưng lại hoạt bát lưu thủ, nửa điểm sai lầm đều không có. Lâm Ngọc Trân cũng đã khôi phục lại bình tĩnh, ngồi yên bất động.

Lâm Cẩm Dung nhìn bộ dạng này của Lâm Ngọc Trân, trong lòng có tư vị nói không nên lời. Giống như thấy được bản thân ở kiếp trước, cũng bị mọi người xa lánh, không có đường nào để đi, vô kế khả thi. Chẳng qua khi đó nàng hèn mọn hơn, lặng yên không một tiếng động mà tồn tại, Lâm Ngọc Trân bề ngoài thì

phong quang vô hạn, kỳ thật cũng lạnh lẽo vô cùng. Vì vậy nàng liền tự tay bưng bát canh đi qua, ôn nhu nói: “Cô cô, đây là Bình châu, không phải Giang Nam.”

Phương ma ma không mất thời cơ khuyên nhủ: “Phu nhân, cần gì phải tổn hại sức khỏe bản thân!” Nếu Hà di nương còn có thể sinh, cũng đành thôi, tranh đoạt một chút sẽ có lợi; Nhưng nếu không thể sinh, vì sao phải khiến bản thân khó chịu?

Lâm Ngọc Trân vươn tay ngăn bát canh Lâm Cẩn Dung đưa qua, nghiêng người nằm xuống, hồi lâu không nói được lời nào.

Hoàng hôn buông xuống, gian ngoài đã thấp đèn, tiếng hòa thượng thực hiện phật sự vang lên, lại là thời điểm khóc tang vào buổi tối.

Phương Linh vén màn lên tiến vào, khó xử nói: “Đại lão gia hỏi, Đại phu nhân và Nhị thiếu phu nhân đã đỡ hơn chưa, nên tần hiếu đạo rồi.”

Lâm Ngọc Trân thở phào một cái, chậm rãi nói: “Nói cho Đại lão gia biết, hôm nay đã quá muộn, bảo quản sự từ Giang Nam trở về ngày mai tới dập đầu với ta đi.” Dừng một chút, nói: “Còn có hai người trở về lúc trước nữa, nhàn rồi hồi lâu, cũng nên lại đây giữ quy củ.” Lâm Cẩn Dung nói đúng, đây là Bình Châu không phải Giang Nam, đại Hiếu ba năm, cũng không thể làm gì được.

Phương ma ma thở phào một cái. Cái này đúng rồi, há có thể để nữ nhân kia một chiêu đã siêu quần xuất chúng? Trong lúc đại tang, ai có thể làm được gì? Trước giữ vàng bạc vào tay rồi nói sau.

Lâm Cẩn Dung nhìn đèn lồng giấy trắng xoay tròn theo gió ngoài cửa sổ kia, thầm nghĩ, thời gian trước tại sao Lục Kiến Tân có thể dung Lâm Ngọc Trân, tại sao hiện tại lại dung không được? Quả nhiên là tâm ý thay đổi rồi.

Nếu Lâm Ngọc Trân đã mềm mỏng trở lại, Lục Kiến Tân cũng nên thu bớt ép buộc, phân phó người đến nói: “Nếu phu nhân và Nhị thiếu phu nhân vẫn bị bệnh, thì nên lấy thân thể làm trọng, chọn thời điểm khác tới cáo tội trước linh đường của lão thái gia là được rồi.”

Lâm Ngọc Trân cười lạnh một tiếng, nhìn Lâm Cẩn Dung nói: “Con mới đáng tin, đáng tiếc con không phải là thân sinh của ta. Nhưng con nên trông chừng kỹ Nghị Lang.”

406. Chương 409: Đùng Ngại

Dưới ánh nến, mẫn thất ẩm áp.

Lục Giam ngồi bên giường nhỏ của Nghị Lang, vẻ mặt ôn nhu nhìn Nghị Lang đang ngủ say, thấp giọng nói: “À Dung, nàng không cần nghĩ nhiều, cứ thanh thần ổn định. Tương lai không câu nệ như thế nào, ta cuối cùng vẫn có thể nuôi nàng và Nghị Lang là được.” Nếu Lục Kiến Tân thật sự có nhi tử thân sinh, hẳn cũng không muốn cùng người khác tranh đoạt địa vị tôn tử, trong bụng hẳn có thi thư, thân có công danh, luận về việc buôn bán, hẳn cũng không phải là không rõ.

Đúng vậy, nay tình hình đã hoàn toàn khác so với kiếp trước, không chỉ chính nàng có tiền tài bần thân, Lục Giam cũng không giống, Lâm Cẩn Dung không khỏi cười: “Tâm ý của Nhị lang ta biết, ta cũng nghĩ như vậy. Huống chi, chúng ta thật sự không thiếu tiền, Nghị Lang của chúng ta sẽ không thiếu tiền chi tiêu.”

Lục Giam trầm mặc một lát, cúi đầu cười: “Đó là của nàng, ta chỉ có cửa hàng hạt châu mà lão gia tử cho, còn lại là một bụng thi thư, chữ viết đẹp, còn có thể tu bổ tranh chữ, nàng đừng chê ta a.”

Lâm Cẩn Dung bị câu nói phía sau “Nàng đừng chê ta” kia của hắn khiến trong lòng vừa động, không khỏi thêm vài phần mềm mại, cố ý nói: “Phu quân là nói cho thiếp thân biết, nếu sinh ý bất thành, chàng cũng không bỏ đói mẫu tử chúng ta, chẳng những trong bụng chàng đều là thi thư, còn có thể viết chữ đẹp, càng có thể thay người tu bổ tranh chữ cơ?”

Lục Giam ngẩn ra, lập tức khôi phục tinh thần, véo nhẹ cái mũi nàng một cái, nói: “Ta còn biết lựa rau dại! Xuống sông bắt cá a!”

Phu thê hai người nhìn nhau cười, đều cảm thấy trong lòng tràn đầy ẩm áp.

Lâm Cẩm Dung hỏi ra một vấn đề đã cất giấu từ lâu ở trong lòng: “Sao chàng cái gì cũng đều muốn học? Sao lúc nào cũng cần mẫn đến thế?”

Lục Giam nắm bàn tay mũm mĩm của Nghị Lang đặt trong lòng bàn tay mình, nhẹ giọng nói: “Trước đó ta vẫn mong chờ phụ mẫu sớm ngày sinh ra thân cốt nhục của họ, ta nghĩ như vậy bọn họ sẽ thả ta về nhà. Nhưng mà dần dần lớn lên, ta bắt đầu lo lắng, nếu thật sự như vậy, ta sẽ đi đâu đây? Ta chỉ có thể liều mạng đọc sách, cố gắng học thêm bản sự, ta nghĩ, mặc dù thực sự có một ngày như thế, ta có công danh tất nhiên sẽ không sợ vạn nhất gì nữa, có nhất nghệ tinh cũng không bị chết đói.....” Có đôi khi hắn cảm thấy mờ mịt trong thế gian này, lẻ loi một mình, không chỗ nào để đi, không chỗ nào có thể ở, cảm thấy lo lắng sợ hãi đến cực điểm, lại vô kế khả thi chỉ có thể biến mọi sầu lo sợ hãi hóa thành động lực học tập.

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng vuốt ve vết chai trên tay hắn do hàng năm miệt mài luyện chữ, cúi mắt nói: “Mẫn Hành nhất định mệt chết đi, thực không dễ dàng đúng không?” Trên lưng vẫn đeo gánh nặng như vậy, sao có thể thoải mái được đây. Bất luận là Lục Giam kiếp trước, hay là Lục Giam kiếp này, cũng đều sống không dễ dàng.

“...” Lục Giam trầm mặc một lát, nhẹ nhàng lắc đầu: “Hiện tại ngẫm nghĩ lại, cũng thấy nàng sống không dễ dàng.” Rồi mở tay nắm bàn tay nàng, kéo đến bên bàn tay nhỏ bé của Nghị Lang, nắm chặt bàn tay nàng và tay của Nghị Lang, lại kiên quyết nói: “Chúng ta là người một nhà, nhất định phải có ngày lành. Nghị Lang chỉ có thể lớn lên bên cạnh ta và nàng! Ta không muốn Nghị Lang chịu đau khổ, làm việc luôn phải xem sắc mặt của người khác.”

Tất nhiên là vậy, Lâm Cẩm Dung đột nhiên cũng rất yên tâm, nàng tin tưởng không câu nệ nàng sinh tử tồn vong, chỉ cần Lục Giam còn sống, hắn sẽ không bạc đãi Nghị Lang, sẽ không mặc kệ Nghị Lang. Vì vậy chỉ cười: “Ngọc không mài không nên thân, chàng đừng chiều hư hắn.”

Lục Giam cười cười: “Nàng yên tâm ta sẽ không nuôi nó giống như Lục Thiện ngày bé đâu.” Nói tới đây, lại tiếp lời: “A Dung, may mà có nàng, bằng không Lục Thiện cũng sẽ không có bộ dạng ngày hôm nay.” Ánh mắt của hắn lờ lờ tỏa sáng: “Không câu nệ hắn có thi đỗ công danh hay không, ta thấy bộ dáng của hắn tương lai phụng dưỡng Tam thẩm nương cùng Tam thúc phụ đều là không thành vấn đề. Nói đến nói đi, sao nàng có thể thu phục được hắn vậy? Lúc trước ta thấy hắn có đến thăm Nghị Lang!” Còn có tình hình ngày ấy Lục Luân gặp chuyện không may, Lâm Cẩm Dung có thể sai sử Lục Thiện, mấy ngày nay Lục Thiện đối với hắn tuy rằng không thân cận bằng Lục Luân, nhưng cũng không cố ý trốn tránh hắn, có đôi khi đối mặt với hai huynh đệ Lục Thiệu và Lục Kinh, còn luôn yên lặng bồi ở bên người hắn, bộ dáng nghiêm nhiên cùng hắn tiến thối.

Lâm Cẩm Dung nghịch ngợm cười: “Không nói cho chàng biết!” Trong lòng cũng là vô cùng cảm thán. Năm đó Lục Thiện vẫn đều là vẻ bệnh tật kia, nửa chết nửa sống, trầm mặc ít lời, đừng nói tới phong phạm hôm nay, ngay cả phụng dưỡng phụ mẫu, cung cấp nuôi dưỡng thể nhi cũng không ai tin tưởng hắn có thể làm được. Bị Nhị phòng phá rối, thời điểm phân gia Tam phòng không giữ lại được bao nhiêu tài sản, Lục Kiến Lập buồn bực thất bại, sau khi làm tròn hiếu đạo thân thể cũng suy sụp, Đồ thị chanh chua, có chút không như ý liền khóc nháo không ngớt, phảng phất giống như mỗi người đều thiếu nợ của nàng vậy, Tam phòng nửa chết nửa sống, lúc nào cũng sầu bi. Có thể có cục diện ngày hôm nay, thật là không dễ.

Dưới ánh nến, Lâm Cẩm Dung tươi cười xinh đẹp đáng yêu, Lục Giam nhìn xem động tình, cũng không dám lơ đãng, nắm tay rồi lại nắm tay, sờ soạng một lúc: “A Dung...”

Lâm Cẩm Dung rộng rãi cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của hắn một cái, cười nói: “Đi thôi. Đến quá muộn sẽ bị người ta đàm tiếu. Đã nhiều ngày lão thái thái trong lòng không thoải mái, đừng khiến bà buồn bực.”

“Ta đi đây, nàng nghỉ ngơi đi.” Lục Giam lưu luyến đứng dậy rời đi, Lâm Cẩm Dung cẩn thận ôm Nghị Lang đến trên giường, nhẹ nhàng nằm xuống bên người Nghị Lang, cẩn thận hôn Nghị Lang một cái, bảo bối của nàng a, cái gì cũng không bằng bảo bối đâu.

Mặc kệ là phi loạn hay chuyện gì, nàng nhất định phải để hắn sống sót, sống hạnh phúc lại khoái hoạt.

Thời tiết quả nhiên giống như Lục lão phu nhân nói, từ ngày Lục Luân trở về có rơi tuyết xuống thì vẫn khó chịu như thế. Mặc dù là âm u, nghĩ đến sẽ có tuyết rơi, kết quả vẫn là lạnh lẽo khô ráo, đừng nói là

tuyết, ngay cả mưa bụi li ti cũng không thấy đâu.

Liên tục hơn nửa tháng trời nắng, giữa trưa mặc áo bông còn thấy nóng, làm cho lòng người Lục gia vốn đang nôn nóng bất an vô hình trung lại thêm một phen ám hỏa. Lục Kiến Tân chọn một ngày có ánh mặt trời ấm áp sáng lạn, bảo Hà di nương thiên kiều bá mị đi ra dập đầu dâng trà cho Lâm Ngọc Trân.

Hà di nương, năm nay mới chỉ 25, 26 tuổi, một thân váy thuần trắng, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, mày cong như vầng trăng, môi như thoa son, hiếm có nhất là dáng người vừa thon dài lại linh lung đầy cảm hứng, đi từng bước một, không giống như liễu rủ trước gió, mà là ung dung rộng lượng, bình tĩnh, nửa điểm nữ tử bần hàn hoặc là chút co quắp của kẻ hèn mọn đều không có. Nàng cứ như vậy thoải mái nhanh nhẹn quỳ rạp xuống trước mặt Lâm Ngọc Trân, vươn bàn tay thon dài dâng trà. Đôi tay trắng mịn như ngọc được chén sứ men xanh làm nền, vô cùng xinh đẹp.

Ở đây rất ít người, cũng chỉ có Lục Kiến Tân, Lâm Ngọc Trân, Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung, còn có vài nữ hầu có thể diện, cùng với A Nhu, Tiểu Tinh. Đa số là nữ nhân, nhưng ai cũng không thể thừa nhận Hà di nương này phong tư rất xinh đẹp. Nữ nhân như thế này, nên được cất giấu giống như danh họa đồ cổ quý giá, cho nên dưới vẻ đạo mạo của Lục Kiến Tân có che giấu chút đắc ý.

Nếu bình thường nhìn thấy một mỹ nữ, Lâm Ngọc Trân có lẽ sẽ tán thưởng, nhưng nữ nhân này lại là sủng thiếp của trượng phu mình, dừng ở trong mắt liền thành gai đâm vào thịt. Lâm Ngọc Trân thấy chân nhân, vốn thập phần chán ghét oán hận từ mười thành hai mươi phần, mặt âm trầm, tiếp nhận trà Hà di nương dâng lên, miễn cưỡng mỉm môi chạm một chút rồi đặt xuống.

Hà di nương cũng không đứng dậy, còn đoan đoan chính chính quỳ đó, dường như muốn nghe răn dạy. Cái gì đây, cũng xứng nghe nàng răn dạy sao? Lâm Ngọc Trân nhíu mày, nhìn Phương ma ma liếc mắt một cái, Phương ma ma mỉm cười cầm ra một châu sai, nâng đỡ Hà di nương đứng dậy, ý bảo phía sau A Nhu cùng Tiểu Tinh tiến lên.

Hà di nương khẽ mỉm môi, bộ dạng phục tùng rũ mắt tránh ra, lui qua một bên.

Lâm Ngọc Trân đối đãi với A Nhu và Tiểu Tinh sắc mặt tuy rằng không tốt lắm, nhưng vẫn mở miệng nói chuyện: “Các người làm hài khá được, thực vừa chân, ngày sau có rảnh cũng làm một đôi cho lão gia đi.”

Có thể được Đại phu nhân tán dương, tất nhiên rất tốt, nhưng tại đây dưới dạng tình hình này lại có chút không ổn. Hai người kia đầu tiên không hiểu vì sao lại kinh hãi, lại không hiểu vì sao mà hoảng sợ, tiếp nhận châu sai giống như đúc Phương ma ma đưa lên, dập đầu lui ra. A Nhu cũng đành thôi, Tiểu Tinh kia chỉ để ý vụng trộm liếc nhìn Hà di nương, Hà di nương cúi mặt, khóe môi vừa đúng mà dẫn dắt một tia cười nhẹ, cả người nhìn hòa ái dễ gần, ôn nhu hào phóng.

Từ đó, đích tôn có thêm ba di nương mỹ mạo yêu kiều.

Lục Kiến Tân thực vừa lòng, thần nhiên nói: “Đều lui ra đi.”

“Vâng.” Vài vị tân tấn di nương đều kính sợ, nhất tề hành lễ lui ra. Trong cử chỉ hành động, rất có kết cấu, nhận ra được ngày thường ở Giang Nam cũng đã quen, không ai dám thị sủng sinh kiều, không tuân thủ quy củ.

Đợi đến khi nhóm di nương lui xuống, ánh mắt Lâm Ngọc Trân nhìn chằm chằm xuống đất, khẩu khí lạnh như băng: “Vốn nên dọn một bàn tiệc, nhưng tình hình hiện tại không ổn.”

Lục Kiến Tân phát tay áo một cái, thần nhiên nói: “Đây là thời điểm gì chứ? Dọn bàn tiệc làm cái gì?” Lập tức nhìn thoáng qua thê tử của Chu Kiến Phúc đứng ở một bên.

Thê tử của Chu Kiến Phúc tuân lệnh, lập tức ôm một hộp nhỏ đến: “Thỉnh phu nhân xem qua, rồi đợi nô tỳ cùng người tinh tế bẩm báo.”

Nàng không phải nữ nhân xuất thân từ gia đình nghèo khó, có gì hiếm lạ chút tài vật này? Hướng chỉ là đã qua tay nữ nhân kia, giống như ăn đồ thừa của người khác vậy. Lâm Ngọc Trân lệnh Phương ma ma tiếp nhận, thần nhiên nói: “Nghe cái gì? Hai người các người đi giao hàng kiểm kê này nọ là được rồi.” Nói xong định đứng dậy.

Lục Kiến Tân tất nhiên hiểu được trong lòng nàng mất hứng, nhưng mục đích đã đạt được, cũng tận lực uyển chuyển: “Nàng cất giữ cẩn thận, đây là gia sản của chính chúng ta! Mấy năm nay đều là vất vả của ta bỏ vào trong đó.” Uyển chuyển giải thích, Hà di nương quản gia rất tốt, không làm loạn bao giờ, hẳn thực tín nhiệm nàng, tất cả đều đưa cho nàng.

Đáng tiếc Lâm Ngọc Trân không hiếm lạ, chỉ kéo kéo khoe môi.

Lục Kiến Tân nhìn nhìn Lục Giam và Lâm Cẩm Dung đứng khoanh tay ở một bên, mặt không chút thay đổi, thần sắc nghiêm túc, thấp giọng nói: “Hôm nay có một chuyện quan trọng khác, mọi sự đều đủ, chỉ thiếu đông phong. Đầu tỉnh táo chút, từ nay trở đi sẽ động thủ!”

Lâm Cẩm Dung khó hiểu, Lục Kiến Tân nếu muốn thu thập Nhị phòng, vì sao lại mở miệng trêu chọc Lâm Ngọc Trân? Nếu Lâm Ngọc Trân nháo loạn lên, thì sao có thể đồng tâm hiệp lực? Nhưng mặc kệ như thế nào, Lục Kiến Tân thủy chung vẫn là người biết nắm bắt cơ hội.

Lục Kiến Tân nhẹ nhàng nói: “Hiện tại, phu nhân vẫn nên tiếp tục dưỡng bệnh đi. Buổi tối không cần đến khóc tang, cứ nghỉ ngơi cho tốt.” Nhị phòng chỉ nghĩ rằng bọn họ vì chuyện tiểu thiếp mà có mâu thuẫn, làm sao dự đoán được, hẳn đang chờ bọn họ đây.

407. Chương 410: Làm Khó Dễ

Trời vừa sáng, phía chân trời màu lam thẫm liền bị ánh bình minh nhiễm hồng, khiến sương trắng ở mái ngói ngọn cây nhánh cỏ lóe chút quang mang.

“So với lúc tuyết rơi còn lạnh hơn.” Lục Kiến Trung ôm cánh tay, nhàn nhàn nhìn Lục Kiến Lập mò mẫm: “Hôm nay thời tiết thật sự bất thường, sớm hay muộn đều lạnh muốn chết, giữa trưa lại ấm áp giống như tiết tháng mười. Tuyết cũng không rơi, lúa mạch non đều bị hỏng.”

Lục Kiến Lập hí hóp đôi mắt kém hướng tới phương xa: “Mùa đông này sẽ không khô hạn chứ?” Hắn nhớ đến khoảnh khắc mình được phân, nếu bị khô hạn, vậy phải làm sao bây giờ?

Dù sao hắn không có gì, sợ hạn hán là Đại phòng cùng Tam phòng thôi. Lục Kiến Trung còn có chút vui sướng khi người gặp họa, giả mù sa mưa nói: “Không thể nào, bằng không đệ sẽ tổn thất nhiều a.” Lại hỏi Lục Kiến Tân ở một bên: “Đại ca, huynh kiến thức rộng rãi, huynh bảo có thể bị khô hạn hay không?”

Lục Kiến Tân khép hờ mắt đứng ở một bên, nghe vậy thản nhiên nói: “Khô hạn cũng không chết được người.” Nói xong vung tay áo lên, nói: “Mẫu thân đã dậy.”

Vì thế hắn dẫn đầu, mọi người sắp xếp đội ngũ, theo thứ tự đi vào thỉnh an Lục lão phu nhân, Tổng thị nghiêng đầu hỏi Lâm Cẩm Dung: “Bệnh của bà bà con thế nào rồi, đã đỡ nhiều chưa?”

Lâm Cẩm Dung trên mặt lộ ra vài phần phiền não cùng mệt mỏi, có chút không tình nguyện nói: “Rồi ạ.” Hai ngày này, Lục Kiến Tân yêu cầu nàng chạy qua chạy lại giữa Vinh Cảnh cư và sân viện của Lâm Ngọc Trân, làm ra một bộ dạng vô cùng vất vả.

Tổng thị nhẹ nhàng cười: “Cũng may mà con có năng lực.”

Khi nói chuyện Sa ma ma nâng đỡ Lục lão phu nhân đi ra, mọi người đều ngừng nói chuyện, tiến lên vấn an. Lục Kiến Tân như cũ tự tay hầu hạ Lục lão phu nhân dùng cơm, thân thiết hỏi bà đêm qua ngủ ngon không, thân thể đỡ hơn chưa.

Tổng thị liền nhẹ giọng cùng Đồ thị cười nói: “Nhìn xem Đại bá thật hiếu thuận, cướp hết việc làm của nhi tử chúng ta rồi.”

Đồ thị giật nhẹ khoe môi, cũng không nói gì.

Lục Kiến Tân nghe thấy rõ ràng, lại coi như không nghe thấy, chỉ đợi lão thái thái dùng cơm xong, lại tự tay phụng bồi uống thuốc, hầu hạ lão thái thái súc miệng rồi mới thanh thanh cổ họng, nói: “Mẫu thân, con có chuyện muốn thỉnh giáo mẫu thân.”

Lục lão phu nhân kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì?” Hậu sự của Lục lão ông đã được an trí thỏa đáng, bà không nghĩ ra còn đại sự nào cần sự cho phép của bà nữa. Nghĩ nghĩ, lại thay đổi thần sắc: “Chẳng lẽ là Ngũ lang hấn.....”

Lục Kiến Tân lắc đầu nói: “Tiểu Ngũ vẫn tốt. Là như thế này, hôm qua lão tổ công nói với con, thừa dịp thời tiết nông nhàn, cũng đang thời tiết khô ráo, nên tu chỉnh tông học, mùa xuân vừa đến, hài tử cũng có thể đến trường, đưa đến chỗ tiên sinh”

Lục Kiến Trung lập tức kinh ngạc, nắm chặt quyền đầu vụng trộm đánh giá Lục Kiến Tân, nhìn xem trong hồ lô của hấn bán thuốc gì, nhưng Lục Kiến Tân nhất quán bí hiểm, ra vẻ đạo mạo, cái gì cũng không hiển lộ. Hấn lại nhìn Lục Kiến Lập, kết quả Lục Kiến Lập vẻ mặt mờ mịt, chỉ híp mắt vênh tai ngáy ngốc nghe Lục Kiến Tân nói chuyện, cũng là bộ dạng không biết chút gì. Lục Giam thì sao, hấn cũng lườm nhìn, luôn chỉ có một gương mặt. Lâm Cẩm Dung còn lại lúc nào cũng có bộ dạng biết vâng lời, Lâm Ngọc Trân có thể dễ dàng nhìn ra manh mối thì không ở đây, hấn không nhận ra được gì, liền đơn giản cúi mắt, nhanh chóng suy tư.

Hóa ra là đòi tiền. Lục lão phu nhân gật gật đầu: “Tốt lắm, nên làm thế nào thì cứ làm như thế, các con tính xem cần bao nhiêu, ta sẽ gọi Sa ma ma mang tiền đến, các con cứ tới lấy. Đây là đại sự, cũng là tạo phúc cho tộc nhân, các con không làm thì thôi, nếu đã làm, thì phải làm tốt, đừng vội đánh mất thể diện nhà chúng ta.”

“Vâng, mẫu thân giáo huấn phải, con đều ghi tạc trong lòng.” Lục Kiến Tân vẻ mặt khó xử, do dự một lát, nói: “Con cũng muốn giao phó cho xong việc tế điền, mọi người mới tiện trồng trọt, miễn cho lâm vụ mùa. Nhưng con và Tam đệ cũng không biết, nên phân chia thế nào, tính toán ra sao.....”

Đây là muốn dựa theo di chúc của lão thái gia mà phân chia gia sản, trong phòng mọi người nhất thời đều lên tinh thần. Dù sao đã sớm phân chia xong xuôi, không bằng như ý bọn họ, có lẽ còn có thể được thêm vài phần tình cảm. Lục lão phu nhân nhìn một vòng trên mặt mọi người, nhẹ nhàng thở dài: “Sớm hay muộn đều phải như vậy, nếu đã thế, thì thỉnh nhóm tộc lão lại đây, phân chia rõ ràng đi.”

Lục Kiến Tân tiếp lời: “Nhóm tộc lão đều còn ở trong phủ, cũng không có gì phiền toái, chính là đến lúc đó mẫu thân có tinh thần đi qua nhìn một chút không?”

“Có cái gì đẹp mặt chứ?” Lục lão phu nhân thản nhiên nói: “Ta cũng không có tinh thần, tóm lại là hy vọng vài người các con hoan hoan hỉ hỉ, chớ tổn thương hòa khí là được rồi.” Mặc dù là hiểu được sớm hay muộn sẽ có ngày này, nhưng nghe và thật sự nhìn thấy, thủy chung là hai việc khác nhau, bảo bà cao hứng sao nổi.

Lục Kiến Trung gặp biến không sợ hãi, im lặng theo mọi người đến trước mặt Lục lão ông tần hiếu, thừa dịp không ai chú ý, liền bình tĩnh phân phó Lục Kinh: “Mềm mỏng không bằng bạo lực, mang Phạm Bao ra, chờ hiệu lệnh của ta lập tức đẩy người ra, hôm nay phải giải quyết hấn cho xong.”

Lục Kinh gật đầu đi an bài. Lục Kiến Trung trầm trọng nhìn qua mọi người, thấy đích tôn, Tam phòng đang chuyên tâm làm chuyện của mình, cũng không thèm liếc mắt một cái về bên này, cũng không thấy thiếu một ai, liền thả lỏng tâm tư. Trong lòng kiên định hơn, lại mang theo vài phần hưng phấn chờ mong.

Nhóm tộc lão ăn uống no đủ, được thỉnh đến chính viện, mắt thấy các quản sự Lục gia lưu loát chuẩn bị sổ sách điền sản phòng khế để bọn họ giám sát việc phân chia. Từng khoản đều rõ ràng, không có gì phải nhiều lời, trong nháy mắt một đống sổ sách điền sản phòng khế liền dựa theo phân phó của Lục lão ông phân chia thành 3 phần.

Lão tổ công nói: “Mỗi người các con nhận một phần, bình an giao hàng. Phân sản chứ không phân gia, đây là nguyện vọng của phụ thân các con, muốn các con hòa hòa khí khí, hiếu thuận tỷ phụng mẫu thân bảo dưỡng tuổi thọ, mới là mỹ sự nhân gian.”

Lục Kiến Tân dẫn huynh đệ chất nhi hành lễ đa tạ vài vị tộc lão, rồi dẫn đầu chọn phần của mình, xem qua rồi cũng không dị nghị, rót hai giọt lệ thương tâm, hô gọi phụ thân, xoay người lui xuống.

Kế tiếp là Lục Kiến Trung, Lục Kiến Trung chậm rãi cầm phần của hấn lên, nhìn một lát, buông phòng khế, lại cầm lên một quyển sổ sách xem nửa ngày, rồi nhíu mày nói: “Chỗ này không thích hợp a.....”

Mọi người đã sớm ngại hấn tay chân chậm chạp, xem trái xem phải, chẳng lẽ còn có thể thấy được hoa nở trong đó, không có đồng vàng bạc nào sao? Đang ngại phiền, chợt nghe hấn đột nhiên nói một câu như vậy, vì thế tập thể đều hưng phấn.

Nhóm tộc lão trao đổi ánh mắt, cười mà không nói.

Lục Kiến Tân tay vuốt chòm râu mị mắt, chỉ trầm mặc.

Người tức tối nhất là Lục Kiến Lập. Phần của hấn còn chưa được cầm vào tay, mắt thấy lập tức sẽ đạt được, lại bị Lục Kiến Trung ngang trời cãi cọ, thực tại sợ hãi sẽ bị đâm ngang, liền mất hứng nói: “Nhị ca, có cái gì không thích hợp chứ? Đây là phần phụ thân đã phân chia xong xuôi, cũng được các vị tộc lão đồng họ giám sát.....”

Lục Kiến Trung cười nói: “Tam đệ đừng vội, ta không phải nói chỗ này không đúng. Ta là nói, sổ sách này có vấn đề.....”

Lục Kiến Lập mất hứng, cũng không biết nói gì, liền đem ánh mắt cầu cứu nhìn Lục Kiến Tân. Lục Kiến Tân uy nghiêm nói: “Nhị đệ, thời điểm phân chia lúc trước thì đệ không nói, lúc này mới bảo là không đúng, đến tột cùng đệ muốn làm cái gì? Dứt khoát đi, đều là người trong nhà, không có gì khó nói cả.”

Lục Kiến Trung giương mắt nhìn hấn cười: “Đại ca, kỳ thật là có chuyện quan trọng, đã sớm muốn làm, nhưng huynh và Nhị chất nhi không có ở nhà, Đại tẩu kiên quyết không cho phép, cho nên vẫn kéo dài tới ngày hôm nay. Thừa dịp lúc này tộc lão có mặt ở đây, liền xử lý đi.” Cũng không cho người khác có cơ hội phản đối, trực tiếp vỗ tay, Lục Kiến lập tức liền mang theo hai người đẩy Phạm Bao bị trời gô đi vào.

Phạm Bao tóc có chút tán loạn, quần áo xộc xệch, vẻ mặt phẫn nộ, nhìn qua có chút chật vật, cho thấy vừa rồi đã giãy giụa. Tộc lão Lục thị thường lui tới cùng Phạm Bao giao tế không ít, chợt nhìn thấy bộ dạng này của hấn, đều có chút kỳ quái, khe khẽ nói nhỏ hai câu, lão tổ công lên tiếng hỏi: “Đây không phải Phạm đại quản sự sao? Tại sao lại thành thế này?”

“Lão gia tử.....” Phạm Bao mới mở miệng, Lục Kiến Trung liền chỉ định hấn, lớn tiếng nói: “Để cho các vị dòng họ chê cười, đây là Phạm đại quản sự đứng ở trước mặt các vị, uống công phụ thân ta vẫn nể trọng thân cận hấn như con cháu trong nhà, coi hấn là phụ tá đắc lực, kết quả hấn lại là tiểu nhân vong ân phụ nghĩa. Những năm gần đây, hấn dựa vào sự tín nhiệm của phụ thân ta, kéo bè kéo cánh, làm giả sổ sách, tham ô mưu lợi riêng, không biết đã chiếm bao nhiêu tiền bạc.” Rồi rất có khí thế ném quyển sổ sách kia vào mặt Phạm Bao, mắng: “Phạm Bao, chứng cứ vô cùng xác thực, nếu ngươi ngoan ngoãn nhận tội, ta còn có thể khuyên Đại lão gia nể mặt lão thái gia, sẽ bảo toàn thể diện cho ngươi, tha cho ngươi một con đường sống, nếu không, đừng trách ta không buông tha tiểu nhân xấu xa như ngươi, truy cứu quan phủ.”

Lục Kiến Tân lạnh nhạt ngồi đó, vẫn mị mắt trầm mặc không nói.

Lục Kiến Lập khẩn trương: “Sẽ không, Phạm quản sự không phải người như vậy, Nhị ca nhất định nghĩ sai rồi.”

Lục Kiến Trung hơi hơi cười lạnh, thở dài nói: “Tam đệ a, mọi người đều hiểu được đệ là người thành thật, cho nên tiểu nhân luôn rất dễ lừa gạt đệ. Đệ bị hấn lừa gạt mà..... Ta đã sớm hiểu được hấn làm chuyện tốt này, nhưng vì lão phụ thân, vẫn ẩn nhẫn không mở miệng.....” Nói tới đây, hấn rút ra hai giọt lệ, đầy cõi lòng thương tâm: “Phụ thân bệnh nặng, người lại cực kỳ tin cậy Phạm Bao, ta cuối cùng vẫn không thể kích thích người.....”

Vài tộc lão trao đổi ý kiến, quyết định chỉ xem diễn, không lên tiếng.

Lục Kiến Trung quay đầu nhìn Lục Kiến Tân, vạn phần thành khẩn: “Đại ca, huynh nói gì đi?”

Lục Kiến Tân lúc này mới làm ra vẻ kinh ngạc: “Nhị đệ hỏi ta?”

Lục Kiến Trung có chút tức giận: “Tiểu đệ tất nhiên là hỏi Đại ca rồi. Huynh là Đại ca, chuyện này còn cần huynh làm chủ mà.”

Lục Kiến Tân gật gật đầu, hỏi Phạm Bao: “Thời điểm lão thái gia còn sống luôn chú trọng phải khiến người ta phục. Người có lời gì muốn nói, thì cứ việc nói ra, ta sẽ không oan uổng người.”

Phạm Bao ngang nhiên đứng dậy: “Trên có trời cao, dưới có nhật nguyệt, ai mới là kẻ tiểu nhân giả nhân giả nghĩa đây. Đại lão gia, ta muốn cáo trạng Nhị lão gia bất hiếu, bất nhân bất nghĩa làm giả sổ sách, là do chính hắn làm.”

408. Chương 411: Đánh Cuộc

Vấn đề này rất nghiêm trọng!

Một lão bộc đã phụng bồi bên Lục lão ông vài thập niên, có năng lực lại nổi tiếng là trung thành nay đang bị vấn tội, trái lại trước mặt mọi người chỉ trích Lục Kiến Trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa. Là ai cho hắn lá gan lớn như thế? Sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy. Các tộc lão Lục thị đều thu hồi bộ dạng xem kịch vui, hơi hơi nhíu mày, yên lặng xem xét.

Lục Kinh đi lên một bước, đánh Phạm Bao một bạt tai, mắng: “Người miệng phun đầy phân, chết đã đến nơi còn cần loạn lung tung!”

Phạm Bao quát cường giữa đầu phun ra một ngụm nước bọt dính tơ máu, cười lạnh: “Tam gia chột dạ sao? Bên trong cũng có một phần công lao của người và Đại gia mà.”

Lục Kinh mặt nóng như lửa, vung tay lên muốn động thủ lần nữa, đã bị Lục Giam kéo lấy: “Tam đệ, có chuyện gì thì từ từ nói, hắn rốt cuộc cũng là lão nhân đã hầu hạ tổ phụ vài thập niên.”

Lục Kiến Tân thản nhiên nói: “Tam chất nhi đối với ta có gì bất mãn sao?”

Lục Kinh vừa thẹn vừa ảo não: “Đại bá phụ, lời này từ đâu mà có? Chất nhi nào dám đối với người bất kính? Chất nhi chỉ không thuận mắt cậu nô tài chẳng những không sợ chết, còn nói xấu cần loạn phụ huynh ta.”

Lục Kiến Tân không khỏi hờn giận phẩy tay áo một cái: “Ta nói cần phải lấy tâm khiến người ta phục, mà không phải dùng vũ lực! Hiểu chưa? Ta đang hỏi, người lại làm rồi, chẳng phải là người đối với ta có gì bất mãn sao?”

Lục Kiến Trung quả quyết quát: “Tam Lang lui ra! Việc này để Đại bá phụ con xử trí, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, con không thể bởi vì chó cắn con một cái, con lại quay lại cắn hắn một cái.” An bài như vậy, chính là chờ giờ khắc này, gặp cái gì? Loạn cái gì? Hắn nghĩ, Lục Kinh rốt cuộc vẫn chưa trải đời, tuổi còn trẻ, về sau có cơ hội, còn phải học hỏi nhiều thêm.

Lục Kinh thẹn thùng lui ra: “Phụ thân giáo huấn phải, mặc cho Đại bá phụ an bài.”

Lục Thiệu cho hắn một ánh mắt an ủi, tỏ vẻ không cần lo lắng, an tâm đừng sốt ruột.

Lục Kiến Lập thực vội: “Đại ca...”

Lục Kiến Tân trấn an hướng hắn gật gật đầu, hơi có vài phần khinh miệt liếc phụ tử Lục Kiến Trung một cái, thanh thanh cổ họng, bày ra quan uy, nghiêm túc nói: “Phạm Bao, người là gia phó, Nhị lão gia là chủ tử, người có biết người vừa rồi nói cái gì không? Người có thể tưởng tượng rõ ràng không? Nợ cũ chưa hết, lại lại mang thêm một tội! Nếu người không có chứng cứ rõ ràng nói hươu nói vượn, đừng nói là thoát thân, ngay cả ta nhờ tình bằng hữu cũ, cũng quả quyết không thể tha cho người! Người hiểu được lợi hại không?”

Phạm Bao ngạo nghễ mà đứng: “Hồi Đại lão gia, Phạm Bao tuy rằng chỉ làm nô cho người khác, nhưng được lão gia tử coi trọng, lại ở bên người lão gia tử hầu hạ nhiều năm, làm không ít chuyện, cũng học được một chút bản sự, nhóm tiểu tử tuổi trẻ xưng một tiếng đại quân sự, đi ra ngoài làm việc cũng có vài phần thể diện. Đã vài thập niên, chưa bao giờ có ai nghi ngờ phẩm hạnh của ta! Càng không có người hoài nghi ánh mắt dùng người của lão gia tử! Nếu lão gia tử biết rõ nhưng không truy cứu, ắt hẳn không tiết lộ, đó là người có lý do bất đắc dĩ, tỷ như, người nợ là chí thân cốt nhục của lão gia tử, biết rõ phẩm hạnh của đối phương không tốt còn phải làm bộ như không biết, người không nở.....” Nói tới đây, hắn có chút ghen ngào: “Lão gia tử là một người từ ái, đối đãi với Phạm Bao ân sâu như biển rộng...”

Lục Kiến Trung biểu tình còn thực bình tĩnh, trong mắt cũng đã ẩn chứa sát khí.

Lục Kiến Tân không chút hoang mang chờ Phạm Bao nói xong lời dạo đầu, rồi nhú mồm nói: “Lão thái gia tất nhiên là dày rộng nhân từ, này không cần nhiều lời. Nói vào trọng điểm đi.”

Phạm Bao nói: “Vâng, nô tài nói lời này, là vì lão thái gia trên trời có linh thiêng biết, nô tài không muốn để nỗi khổ tâm của lão nhân gia trôi xuống sông xuống biển, cũng không tiếc rẻ tính mạng này, lại càng không muốn bởi vậy làm cho lão nhân gia lưu lại thanh danh hồ đồ, dùng người không hiểu, lại càng không muốn bởi vậy, diên đảo thị phi trắng đen, phóng túng kẻ ác cường bạo, càng thêm không chút cổ kỵ. Kia mới là chân chính bất trung bất nghĩa.”

Nói đến chỗ này, hần lớn tiếng tiếp lời: “Các vị tộc lão, đại lão gia, tiểu nhân Phạm Bao vừa rồi chỉ trích phụ tử Nhị lão gia bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, bịt mắt phụ mẫu huynh trưởng, bắt nạt huynh đệ còn nhỏ, làm giả sổ sách, ngấm chiếm tài sản chung trong nhà, tổn hại gia pháp hiếu đạo, đều là có thật, đều có chứng cứ, nếu có lời nào dối trá, ta sẽ bị trời giáng ngũ lôi, không chết tử tế!” Cuối cùng hần nhìn Lục Kiến Tân: “Đại lão gia, người nói cần phải khiến người khác tâm phục khẩu phục, tiểu nhân chờ đạo lý này của người.”

Lâm Cẩm Dung đứng ở một góc nhìn đến đây, nhin không được khê gật đầu. Năm đó Phạm Bao làm sao có khí thế như vậy? Phạm Bao năm đó tuy là giận vì bị sỉ nhục nhưng chung quy vẫn rơi vào đường cùng, chuyện này, có lẽ nhờ Lục Kiến Tân mới có thể là chỗ dựa của hần a.

Lục Kiến Trung rốt cục có chút hốt hoảng. Phạm Bao có lẽ sẽ giãy giụa vốn nằm trong dự kiến của hần, nhưng ngoài dự liệu là Phạm Bao không kiềng nể gì, càng bởi vì Lục Kiến Tân bình tĩnh tự nhiên, hần đột nhiên nhớ tới, hôm nay trận thế này, kỳ thật là do Lục Kiến Tân phát động. Hần vốn nghĩ rằng, mềm mỏng không bằng bạo lực, muốn đánh Phạm Bao trở tay không kịp, diệt trừ mầm tai họa này, từ nay về sau có thể an tâm. Nhưng nếu lý giải đây là Lục Kiến Tân thiết kế bẫy chờ hần chui vào thì sao? Tuy rằng hôm nay Lục Kinh dùng sức mạnh trời Phạm Bao đến, nhưng mãi đến giờ này, cô chất Lâm Ngọc Trân và Lâm Cẩm Dung đều trông chừng Phạm Bao tỉ mỉ, hần muốn ngấm động tay động chân trên người Phạm Bao cũng không có cơ hội.

Càng xem càng thấy có vẻ là một cái bẫy, lão Đại thiết đặt, buồn cười là, hần muốn tính kế lão Đại, kết quả vẫn là lão Đại tính kế hần. Lục Kiến Trung cố lên tinh thần, nhìn về phía Lục Kiến Tân.

Lục Kiến Tân vững vàng ngồi ở ghế trên, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng, ánh mắt lại lóe lên ánh sáng quen thuộc. Lục Kiến Trung suy nghĩ xa xôi, ánh sáng này là vẻ thương hại cao cao tại thượng. Hần nhắm mắt lại, thần sắc thương hại này, từ nhỏ đến lớn hần đã nhìn quen, vô cùng rõ ràng. Ngày bé, mỗi khi hần đọc sách không tốt, tiên sinh lấy thước đánh vào lòng bàn tay hần, thời điểm khen ngợi Lục Kiến Tân hạ thấp hần, Lục Kiến Tân luôn mang theo vẻ thương hại cao cao tại thượng như thế, thành khẩn hướng tiên sinh thay hần cầu tình. Đó là thần sắc hần từng hận nhất, Lục Kiến Tân sau này trưởng thành trở thành một quân tử ôn nhu, hần không còn thấy thần sắc này nữa, hôm nay, hần lại thấy được.

Lục Kiến Tân chính là trong lúc lơ đãng, liền lộ ra tâm tính chân chính, hần định liệu trước muốn nhìn mình chê cười. Tuy rằng lão gia tử đã tước bỏ bớt lực lượng của hần, nhưng hần vẫn tin tưởng vào năng lực của bản thân, khinh thường Lâm Ngọc Trân vụng về, tin tưởng mình kinh doanh giúp đỡ toàn gia nhiều năm, Lục Kiến Tân, Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung xa nhà nhiều năm không thể so sánh.

Nhưng mọi việc đều có vạn nhất.

Tính theo tình huống tệ nhất, vạn nhất Lục Kiến Tân thật sự đã bắt được cái đuôi của hần, hần nên chủ động cầu xin tha thứ, cắt đứt đền tiền vào lúc này, như vậy có thể hạ tổn thất đến mức thấp nhất. Đặc biệt vừa mới trải qua sự việc của Lục Luân, làm như thế mới là sáng suốt nhất.

Nhưng nghĩ theo tình huống tốt nhất, hần đã chuẩn bị vô cùng ổn thỏa chu toàn, bình bất yếm trá, nếu lão Đại chính là dùng bộ dạng dối trá nơi quan trường kia in xem thì sao? Bởi vì chợt dạ, cho nên chưa đánh đã khai, toàn bộ tan tác, đem khuyết điểm tự mình đặt vào trong tay đối thủ...loại sự tình này, dù thế nào cũng không phải là chuyện hần có thể làm a.

Lục Kiến Trung nháy mắt hạ quyết tâm, cứ đánh cuộc đi, xem hươu chết vào tay ai! Vì thế hần ngẩng đầu nhìn Lục Kiến Tân mỉm cười: “Ca ca, Phạm Đại quân sự không phục, mà tiểu đệ ta cũng muốn chứng minh

sự trong sạch, như vậy chúng ta liền đưa ra chứng cứ đi, nhìn xem ai nói dối, ai là tiểu nhân gian lận. Còn thỉnh nhóm tộc lão chứng kiến, ta có tử có tôn, có uy tín danh dự, không thể chịu nổi ô danh như thế.”

Lục Kiến Tân khẽ cười: “Nhị đệ, người thật sự cảm thấy chuyện này muốn thỉnh nhóm tộc lão ở một bên chứng kiến sao? Ta cảm thấy, gia sản đã được phân chia, xử trí gia nô không phải đại sự gì, sẽ không cần phiên toái đến nhóm tộc lão, chúng ta có thể tự mình xử lý. Đặc biệt lão tổ công...”

Hắn giương mắt nhìn lão tổ công ngồi phía trên, lão tổ công buồn ngủ, toàn thân lơ lửng, đầu gật gù, giống nhau tùy thời đều có thể ngã từ trên ghế xuống: “Lão tổ công!” Lục Kiến Tân mạnh cất cao thanh âm, lão tổ công sợ tới mức giật mình một cái, thật sự thiếu chút nữa ngã xuống đất, thất kinh ngồi ổn lại, nhìn quanh trái phải: “Chuyện gì?”

Lục Kiến Tân cười cười: “Không có gì, ta là nói, lão tổ công tuổi đã cao, không thể ép buộc lâu, việc nhỏ này không cần phiên toái lão nhân gia người.”

Đối với người khác, hắn lưu lại chút mặt mũi cho Lục Kiến Trung, chuẩn bị lối thoát, đều là vì Lục Kiến Trung. Đây là phong phạm của huynh trưởng, ôn hoà hiền hậu dung nhân, lấy đại cục làm trọng. Mà nếu Lục Kiến Trung thế nào cũng phải muốn phải có thân thích ở đây, hắn đương nhiên sẽ không để ý.

Nhưng Lục Kiến Trung nghe vào trong tai, càng giống như là uy hiếp cùng lừa bịp tống tiền.

Lục Kiến Lập hơi hơi có chút ủy khuất: “Đại ca, ta.....” Hai ca ca đều đã cầm phần tài sản, duy độc chỉ có mình hắn vẫn chưa được sờ vào, hai huynh trưởng cường thế lại theo thói quen quăng hắn sang một bên.

Lục Kiến Tân hòa nhã nói: “Được, chuyện của Phạm Bao nói sau, chúng ta trước làm chính sự. Nhị đệ, trừ việc đệ cho rằng Phạm Bao làm giả sổ sách ra, đối với việc phân chia ba phần tài sản này đệ có dị nghị gì không?”

Lục Kiến Trung giao hoát nói: “Ta đối với phần tài sản này đương nhiên là không có gì dị nghị, nhưng nếu sổ sách của cửa hàng là giả, vậy không công bằng, vi phạm ước nguyện ban đầu của phụ thân...”

Lục Kiến Tân hơi hơi trầm ngâm, hào sảng rộng rãi nói: “Nếu cuối cùng điều tra rõ, quả nhiên là đệ đúng, ta liền báo cáo mẫu thân, từ tiền chung lấy ra một phần đưa thêm cho đệ, nghĩ đến Tam đệ sẽ không có ý kiến gì.”

Lục Kiến Lập không dám nghĩ nhiều, chỉ hy vọng có thể thuận lợi cầm phần của mình vào tay là được, lập tức gật đầu: “Ta đương nhiên không có ý kiến.”

Lục Kiến Tân liền cười: “Vậy đi, Tam đệ cầm lấy phần của mình đi.”

Lục Kiến Lập đã biểu lộ thái độ, mục tiêu của Lục Kiến Trung là xóa sổ Phạm Bao, hắn cũng sẽ không nhiều lời, để Lục Kiến Lập cầm lấy tài sản của mình về.

Lục Kiến Tân quay đầu nhìn Lục Kiến Trung, trầm giọng nói: “Nhị đệ, còn có một sự kiện, ta muốn nói rõ ràng với đệ trước. Vì công bằng, xác định đệ đúng, thì sẽ tiếp tế thêm cho đệ, nhưng nếu đệ quả thực làm không chuyện không thích hợp, có phải đệ cũng nên đền bù hay không?”

Lục Kiến Trung cắn răng nói: “Đó là tất nhiên!”

Lục Kiến Tân ra vẻ đoan chính: “Được rồi, ông nói mình đúng bà nói mình không sai, đến tốt cùng ai mới là người có lý? Đều đem lý do của mỗi bên nhất nhất nói ra đi!”

409. Chương 412: Công Bằng

Đang lúc giữa trưa, ánh mặt trời bị cửa sổ khắc hoa văn cắt thành rất nhiều hình dạng địa khối khác nhau, chiếu lên đá thanh chuyên sạch sẽ bóng loáng trên mặt đất, trong sáng ngời lộ ra u thanh, trong quang ảnh, có vô số hạt bụi li ti nhiệt liệt hoan vũ, đều như đang chứng kiến nội chiến kịch liệt nhất sau khi Lục lão ông mất.

Trong chính đường, phân tranh đã đến hồi gay cấn, bởi vì thân phận cao thấp, Lục Kiến Tân cho phép Lục Kiến Trung trước hết đưa ra chứng cứ.

Phụ tử Lục Kiến Trung chuẩn bị rất đầy đủ, sổ sách một quyển lại một quyển mở ra, nhắc tới từng vấn đề, nhân chứng, vật chứng mọi thứ đầy đủ hết, chất vấn lại khí thế bức người, hết thấy đều khiến Phạm Bao rơi vào tình huống bất lợi — không chỉ có rất nhiều quần sự đi ra chỉ chứng Phạm Bao bàn tay che trời, muốn làm gì thì làm, còn có hàng xóm của Phạm Bao cũng đi ra chỉ chứng Phạm Bao gia có tiền, lai lịch không rõ.

Phạm Bao có tòa tư trạch rất lớn, còn có một mảnh đất không nhỏ, trong nhà Phạm Bao cũng có hô nô dịch tì, nhi tử Phạm Bao giống như một thiếu gia có tiền, còn làm sinh ý. Cũng không phải làm nô bộc, sẽ không thể có ngày lành, nhưng là quần sự có chút thể diện, so với dân chúng tầm thường tốt hơn rất nhiều.

Nhưng dưới tình huống bình thường, nô bộc hào môn đều là do hạ nhân trong nhà sinh con, mấy thế hệ phục vụ một nhà, toàn gia đều thuộc quyền gia chủ, nhưng Phạm Bao không giống vậy, hắn không phải xuất xứ từ trong phủ, nhân duyên trùng hợp mới dần thân vào làm gia nô cho Lục lão ông. Người cả nhà hắn ở tại phía nam, chỉ có mình hắn ở đây, nhưng gia môn Lục gia cũng không cao quý cường thế đến trình độ này. Phạm Bao có thể nói là Lục lão gia tử cho tặng, nhưng hắn không có năng lực đưa ra chứng cứ. Tương phản, phụ tử Lục Kiến Trung lại tìm ra nhân chứng vật chứng, ngàn dặm xa xôi đón hàng xóm của Phạm Bao đến làm chứng.

Kể kia nước miếng bay tứ tung hình dung lại tình cảnh Phạm gia: “Ngày ngày ăn thịt uống rượu, còn nuôi dưỡng tiểu nương xinh đẹp... nếu có người bảo ta làm nô bộc mà được như vậy, ta cũng vui vẻ a...”

Lục Kiến Tân bình tĩnh yên lặng, không vui không giận, thản nhiên đánh gãy lời kẻ đó: “Người có thể đi xuống rồi, Phạm Bao, đến lượt người.”

Phạm Bao sớm đã bị một đồng sổ sách đổ lên trước mặt hắn, Lục Thiệu hơi hơi cười lạnh: “Phạm Đại quần sự có thể nhất nhất giải thích ọi người nghe sự tình vừa rồi không, nghĩ đến người nhất định có nguyên do hợp lý. Nếu vừa rồi các quần sự chỉ trích không rõ, ta còn có thể tìm vài thương nhân cùng người làm sinh ý tới kể sự tích của người thế nào.”

Phạm Bao lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía Lục Kiến Tân, lại nhìn nhìn Lục Giam đứng ở phía sau Lục Kiến Tân. Hắn tất nhiên không thể từ gương mặt Lục Kiến Tân nhìn ra điều gì, nhưng có thể thấy thần sắc Lục Giam bình tĩnh thương hại, ánh mắt lại mang theo vài phần chắc chắn an ủi. Hắn mỉm cười, không chút hoang mang sửa sang lại quần áo, cố gắng để cho bản thân chỉnh tề một chút sau đó nhìn về phía vài quần sự vừa rồi chỉ trích hắn kia: “Vương Thủ, năm đó người bị kẻ xấu dụ dỗ, thua hết tiền để thỉnh đại phu kê đơn bốc thuốc ấu thân, bị người đánh cho nằm ngang đầu đường, suýt nữa thì mất mạng, là ai, chẳng những cứu mạng của người, lại còn trả lại cho người thể diện được như ngày hôm nay?”

Quần sự kia xấu hổ cúi thấp đầu, lại hơi nhếch môi, không nói được một lời.

Phạm Bao lại chỉ định một người trong đó: “Lưu Bố, năm đó người tham ô tiền trong cửa hàng để lo việc tang ma cho phụ thân người, đúng là Nhị lão gia lấy tiền riêng đền bù thiếu hụt cho người, nhưng lão thái gia cũng không phải không biết biết, chung quy là lão nhân gia vì thấy người hiếu đạo, cho nên buông tha người.”

Người nọ cũng gục đầu xuống, vài người còn lại đều khản trương nhìn Phạm Bao, sợ hắn còn nói ra điều gì nữa. Kết quả Phạm Bao không nói, chỉ mỉm cười: “Ta chỉ là muốn, các người đều có khó xử riêng của bản thân, vì thế cho dù là vong ân phụ nghĩa cũng là không thể không lâm vào. Đại gia muốn tìm thương nhân bên ngoài tới chỉ rõ ta tham ô tạo giả sổ sách, ta tin tưởng người nhất định có thể làm được, hơn nữa cũng đã sớm tìm ra rồi, người và Nhị lão gia có năng lực này. Nhưng không liên quan, dù ta có bị trục xuất cũng phải khiến người thân bại danh liệt!!!”

Những lời cuối cùng này, hắn nói ra oán độc vô cùng, nhưng lại khiến Lục Kiến Trung cùng Lục Thiệu không hiểu sao có thêm một phần hàn ý. Lục Thiệu quát: “Tiểu nhân dơ bẩn, cứ thi triển mọi thủ đoạn của người ra đi, ta thật muốn nhìn xem người có thể đổi trắng thay đen thế nào!”

Phạm Bao đẩy đồng sổ sách kia ra, ngạo nghễ nói: “Sổ sổ sách này căn bản ta không cần xem, tất cả đều ghi tạc trong lòng ta. Nô tài có một quyển sổ sách khác, tin tưởng Đại lão gia nhìn vào sổ sách kia, liền đều hiểu được số tiền này đã đi về đâu. Ta chôn ở trong Tự Hiền các, còn thỉnh Đại lão gia sai người hộ tống nô tài đi lấy.”

Lục Kiến Tân hơi hơi gật đầu: “Nhị lang, con đi làm chuyện này.” Lại hỏi Lục Kiến Trung cùng Lục Kiến Lập: “Các người cũng phải người đáng tin đi theo đi.”

Lục Thiệu bước lên phía trước, Lục Thiện do do dự dự, chung quy vẫn theo đứng dậy. Tốt lắm, mỗi phòng một người, Lục Kiến Tân còn không yên tâm, nhìn về phía vài vị tộc lão: “Thỉnh vị trưởng bối cùng vài hài tử không hiểu chuyện này đi một chuyến.”

Lục Trùng cùng Lục Lăng đồng ý với việc này. Chờ đám người Phạm Bao đi ra ngoài lấy sổ sách xong, trong phòng những người còn lại đều ôm tâm tư, hết nhìn đông tới nhìn tây, đều muốn từ trên mặt đối phương nhận ra chút manh mối. Lục Kiến Tân mày nhíu chặt, vẻ mặt khổ sở, nhẹ nhàng lắc đầu, nói với lão tổ công: “Gia môn bất hạnh.....”

Lão tổ công ha ha cười: “Trên người Hoàng đế còn quán mấy việc vặt mà, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.” Vừa nói, vừa đưa mắt điều tra về phía Lục Kiến Trung, hẳn thấy, bọn họ vẫn nên bỏ của chạy lấy người, không cần nói gì thêm nhiều lưu lại chút thể diện ọ người.

Lục Kiến Tân chú ý tới thần sắc của hắn, liền quay đầu nhìn Lục Kiến Trung, giống như đèn thấp thanh âm, nhưng lại vừa vặn để những người khác đều nghe thấy: “Nhị đệ, đệ cần gì cùng một hạ nhân đối chọi người chết ta sống? Ta xem, chuyện còn lại chúng ta vẫn nên tự mình xử lý, đệ thấy thế nào?”

Lục Kiến Trung giờ phút này trong lòng đã rối loạn, hẳn không biết Phạm Bao rốt cuộc cất giấu cái gì, nhớ kỹ cái gì. Hắn nghĩ, có lẽ vẫn là cái bẫy, Phạm Bao căn bản không thể lấy ra sổ sách nào cả, bất quá là lừa bịp tổng tiền, nhưng hắn vẫn có chút đứng ngồi không yên, có chút muốn đổi ý, hắn nâng lên chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thản nhiên nói: “Cây ngay không sợ chết đứng, giả chính là giả, sao ta phải e ngại hắn chứ!”

Lục Kiến Tân thương xót khe khẽ lắc đầu.

Tổng thị đứng ở phía sau nhìn động tác uống trà của Lục Kiến Trung, nghĩ nghĩ, nhẹ tay nhẹ chân đi ra bên ngoài. Lâm Cẩm Dung đứng lâu, có chút mệt mỏi, thay đổi tư thế, khẽ vận thất lưng, nhìn theo Tổng thị đi ra ngoài, nhưng cũng không tỏ vẻ gì. Lã thị thì hề hề nhìn nàng một cái, thấy nàng không có phản ứng, lại có chút khinh bỉ. Nhưng thật ra Khang Thị, vẫn mắt xem mũi, mũi nhìn tim, giống như lão tăng nhập định.

Tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, Lục Lăng đi đầu thần sắc nghiêm túc cầm một quyển sổ sách dùng giấy dầu bao kín, phía sau đám người Lục Trùng, Lục Giam, Phạm Bao theo thứ tự mà vào. Lục Kiến Trung từ trên mặt Lục Kinh thấy được biểu tình hoảng sợ, bất an mà hắn không mong muốn nhất, giống như có một cái búa tạ, nặng nề mà đập vào ngực Lục Kiến Trung, hắn lấy lại bình tĩnh, cười lạnh, chỉ là một quyển sổ sách, cho dù có ghi chép lại mọi việc hắn làm bao năm qua, thì tính là cái gì? Rất nhiều chuyện đã trôi qua, sớm đã chôn vùi trong đồng bụi bặm rồi, lão thái gia không có khả năng sống lại nữa, hắn không sợ người khác, ai có thể làm gì hắn?

Phạm Bao thì cười lạnh: “Thỉnh Đại lão gia chủ trì công đạo. Trên bản sổ sách này ghi lại mấy việc tốt mà Nhị lão gia, Đại gia đã làm nhiều năm trước tới nay.”

Lục Kiến Tân hướng Lục Giam gật đầu.

Lục Giam nhẹ nhàng bỏ lớp giấy dầu, mở ra sổ sách đã có chút cũ kỹ, hai tay đưa tới trước mặt Lục Kiến Tân.

Lục Kiến Tân không tiếp, hơi hơi nhắm hai mắt: “Đọc đi!”

“Ngày... tháng... năm ..” Lục Giam mặt không chút thay đổi đọc thông tin trên sổ sách, trong đại đường lặng yên không một tiếng động, chỉ có tiếng hít thở trầm trọng.

“Dục gia chi tội (Dục gia chi tội, hà hoạn vô cùng: muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do)! Thủ đoạn của Đại bá phụ thật cao tay, nhất định là người đã cùng Phạm Bao hợp mưu muốn.....” Lục Thiệu bạo khởi, Lục Kiến Trung đưa tay ném chén trà về phía hắn, hét to: “Không quy củ! Lúc này không phải đến phiên Phạm Bao được nói sao? Đại bá phụ con đã nói cái gì đâu?”

Lục Thiệu lần này cũng không nghe Lục Kiến Trung, rơi lệ đầy mặt nói: “Phụ thân, Đại bá phụ hàng năm nhậm chức ở bên ngoài, người ở nhà phụng dưỡng tổ phụ mẫu, dài nắng dầm mưa, chưa bao giờ từng oán giận một câu vất vả, không ai nói tốt cho người còn chưa tính, bây giờ còn có người muốn ngậm máu phun người, nói xấu sự trong sạch của phụ thân, muốn chuyên quyền độc đoán, đuổi tận giết tuyệt, dù thế nào con cũng không cho phép!”

Lục Giam dừng lại, nhìn về phía Lục Kiến Tân.

Lục Kiến Tân thở dài, phảng phất giống như chưa từng nghe thấy Lục Thiệu chỉ trích: “Đại chất nhi, người không phải có việc quan trọng sao? Người không phải muốn xem Phạm Bao có thủ đoạn gì sao? Không biết rõ ràng sự thật căn do, sao có thể nói là công bằng? Có thể nào rửa sạch ô danh của phụ thân người và người? Nhanh ngừng tính tình nháo loạn của tiểu hài tử, ngoan ngoãn đứng ở một bên đi. Nhị lang, tiếp tục!”

Trên sổ sách ghi lại dài dòng mà rườm rà, Lâm Cẩm Dung nghe thấy mà buồn ngủ, Lục Kiến Lập cùng Đồ thị nghe được lại nổi trận lôi đình. Lục Kiến Trung thì đang chờ đợi.

Thái dương chói lọi bắt tại phía chân trời, Tống thị bước đi mồ hôi ướt đầm, nàng muốn chạy nhanh đuổi tới Vinh Cảnh cư, mặc dù thất bại, cũng không thể mất mặt trước mặt tộc nhân, chỉ có lão thái thái mới có thể cõng bỏ khốn cục này, nhưng nàng càng muốn đi nhanh, lại càng cảm thấy bản thân đi quá chậm chạp. Phía sau cây đông thanh đằng trước có mấy người bước ra, dẫn đầu đứng là Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân nâng cằm, đáng thương nhìn nàng: “Nhị đệ muội đây là muốn đi đâu?”

Còn nói nữ nhân ngu xuẩn hung hăng này thật sự vì tức giận mà nhiễm bệnh, hóa ra vẫn đứng đây chờ giờ khắc này. Đại phòng tất nhiên còn có chiêu sau lợi hại! Tống thị trong lòng rơi thẳng xuống cốc, nàng lại bất chấp cùng Lâm Ngọc Trân lá mặt lá trái, trực tiếp nhảy mất với ma ma bên người.

Ma ma phía sau lập tức liều lĩnh vọt lên, hướng tới đám ma ma bên người Lâm Ngọc Trân, Tống thị thì thẳng tắp hướng tới Lâm Ngọc Trân đẩy ra, Lâm Ngọc Trân đang đắc ý dào dạt, dù thế nào cũng không nghĩ nàng ta sẽ xông tới đây, trong lúc kinh hãi, bị đụng phải lão đảo, “Ai u!” một tiếng té ngã, đám người Phương ma ma nhanh chóng tới đỡ nàng dậy, Tống thị cũng đã chạy xa rồi.

410. Chương 413: Đại Bại

Nhìn thấy Tống thị chạy xa, hai ma ma của Đại phòng và Nhị phòng đều đồng thời đứng dậy, nhìn nhau liếc mắt một cái, tất cả đều hướng tới chính đường để báo tin.

Là mọi người cảm thấy có thẹn tâm, Lục Giam trong tay sổ sách đã đọc được hơn phân nửa, so sánh với lúc trước Nhị phòng chỉ trích Phạm Bao, hiện tại mỗi người trong lòng đều có tính toán. Có một số việc, cũng không cần căn cứ chính xác, mọi người tin tưởng người làm, đó là người đã làm.

Lâm Cẩm Dung nhìn Đồ thị sắc mặt tái nhợt đứng ở một bên, lại nhìn về phía Khang Thị cúi thấp không ngẩng đầu lên, nhớ lại tình hình năm đó. Năm đó Phạm Bao không lấy ra sổ sách này, nguyên nhân vì sao, thì nàng cho rằng là thế này, quyển sổ sách này quá mức đáng sợ, liên lụy tới rất nhiều người, sẽ là đắc tội đến tột cùng với người nào đó.

Phạm Bao lúc ấy ước chừng nhìn thấy bản thân vô năng, vì muốn lưu lại đường lui cho người nhà mà tình nguyện chịu khổ; Hôm nay hần sở dĩ dám tiết lộ, đó là bởi vì đã cùng Lục Kiến Tân đạt thành giao dịch nào đó, chiếm được sự cam đoan của Lục Kiến Tân. Tỷ như hiện tại, đưa ra chứng cứ buộc tội Lục Kiến Trung, sự tình vẫn là Lục Kiến Trung tự khơi mào ra, Lục Kiến Tân là người thiết bẫy chẳng những không bị cuốn vào, ngược lại có thể nhàn nhả tự tại ở đó tỏ vẻ công bằng, huynh đệ hữu ái, ba lần bốn lượt trước mặt mọi người đưa ra bậc thang cho Lục Kiến Trung, cuối cùng lại đâm cho Lục Kiến Trung một kích thật mạnh.

Lâm Cẩm Dung âm thầm thở dài một tiếng, đáng tiếc! Nàng vốn tưởng rằng nếu có thể cứu Phạm Bao, ngày sau Phạm Bao sẽ trở thành trợ lực lớn cho Đại phòng, hoặc là Tam phòng, nhưng hôm nay Phạm Bao phối hợp với Lục Kiến Tân làm chuyện này, cũng đã tự cắt đường lui, không câu nệ Phạm Bao có thể rửa sạch oan khuất hay không, nhưng Phạm Bao không thể ở lại đây được nữa.

Vài tộc lão Lục thị trao đổi ánh mắt, đều cho rằng, nếu muốn bảo trì tốt quan hệ, biện pháp tốt nhất là đừng xen vào. Nhưng phải làm thế nào có thể lui khỏi chính đường một cách thuận lợi, cũng là một vấn đề... Vì thế mọi người đều đặt ánh mắt đặt trên lão tổ công tuổi cao thể nhược.

Lão tổ công tâm linh thần hội, chuẩn bị giả bộ ngất. Ba huynh đệ bọn họ muốn ép buộc thế nào thì cứ làm như thế, lão nhân gia hẩn mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.

Có tiếng bước chân hỗn độn từ ngoài hành lang dài của chính đường vươn xa lại gần... Hai nữ mẫu mặt đầy mồ hôi lộ đầu vào dò xét. Lục Kiến Tân biết được, Lâm Ngọc Trân ngăn trở Tổng thị thất bại không nói, còn bị đẩy một cái, tuy rằng khê nhừ mảy, nhưng cũng không có biểu hiện gì đặc biệt.

Lục Kiến Trung biết được, Tổng thị đến Vinh Cảnh cư cầu cứu, thế nhưng nửa đường bị Lâm Ngọc Trân chớ ở trên đường ngăn cản! Tuy rằng Tổng thị khôn khéo cường hãn... Nhưng nghe nói Lâm Ngọc Trân giận dữ cáo ốm lại xuất hiện ở đó thì có chút không tầm thường! Đây là một thế cục, lúc trước Phạm Bao chỉ trích, đào ra sổ sách, trần thuật chuyện cũ không phải là chiêu lợi hại nhất, mà chỉ là một lời dẫn mà thôi. Hẩn uất hận oán giận nhìn về phía Lục Thiệu cùng Lục Kinh, chẳng lẽ hai nhi tử này không nghe ngóng được tin tức gì sao?

Chính đường cao lớn sâu xa, bên ngoài dương quang cường thịnh cũng chiếu vào được... Hẩn nheo lại ánh mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy chỗ đại môn rộng mở, dưới ánh mặt trời chói mắt... có một người đang vội vã chạy đến, đó là tâm phúc của hẩn, Lục Kiến Trung mất tinh, hẩn nhìn thấy trên mặt tâm phúc của hẩn chứa vẻ hoảng sợ cùng sợ hãi, hẩn mạnh mẽ quay đầu, nhìn về phía Lục Kiến Tân.

Lục Kiến Tân cũng nhìn về phía cửa, đồng tử thu hẹp giống như mang theo sự châm chọc. Phạm Bao đang im lặng chờ đợi, nhìn về phía hẩn trong ánh mắt tràn ngập cười nhạo. Thanh âm Lục Giam mang theo chút mỗi một hơi khàn khàn, nhưng Lục Kiến Trung đã không còn nghe rõ Lục Giam nói cái gì, hẩn ngừng được hơi thở nguy hiểm... Hẩn ngẩng đầu nhìn về phía lão tổ công, nhiều năm tình phân, nhiều năm chiếu cố, cho nhiều thứ tốt như thế, hẩn là nên tỏ vẻ một chút chứ?

Lão tổ công nhận được ám chỉ của hẩn, yên tâm thoải mái đề lên ngực... chỉ hừ hừ, lập tức có Lục Trùng hỏi hẩn: “Lão tổ công, lão bị làm sao vậy?”

Lão tổ công chỉ chỉ ngực, không nói lời nào.

Lục Trùng tiếp lời: “Ai nha, đau đến độ nói không ra lời”

Lục Lăng nói: “Nhanh đi thỉnh đại phu.”

Lục Giam tắt nhiên ngừng hành động.

Mấy lão già này, nghe thấy tinh mà động, thấy gió sử dờ, nhìn thấy lợi thì như ruồi bọ bay tới, vừa phiền toái liền lấy cớ, làm ra vẻ, ngay cả giả bệnh cũng dùng đến. Cũng đúng, vốn chuyện này tiến hành đến đây cũng đã không sai biệt lắm, chuyện Phạm Bao chính là một ví dụ có sẵn, không thể bức người ta đến chỗ chết, cả nhà còn phải sống qua ngày, đừng nên làm quá đáng, đối với mọi người cũng không có lợi, nên không chế sự tình trong một phạm vi thích hợp.

Lục Kiến Tân quyết định thật nhanh, lập tức an bài người thỉnh đại phu, lại nâng lão tổ công xuống, thật có lỗi thử lão tổ công: “Là chúng ta mời lão tổ cùng tới đây, không bằng trước tạm ngưng chuyện này lại, để lão tổ công khám bệnh, đợi lão khỏe lại rồi nói sau”. Nếu lão tổ công cứ cố bám trụ, vậy chứng tỏ, hẩn cùng với Nhị phòng xác thực là chung phe cánh, ngày sau sẽ là cái đinh trong mắt đích tôn cùng Tam phòng. Hẩn không muốn như vậy, nếu bị mang đi sẽ chấm dứt tình phân giữa bọn họ và Lục Kiến Trung, cho nên hẩn rậm rì mà tỏ vẻ: “Không cần, ta đây là tật cũ, cứ để yên một chút là tốt rồi, đã có mấy chất nhĩ chăm sóc, các con cứ tiếp tục.”

Than trong bồn đồng le lói, phát ra “Đùng” một tiếng vang nhỏ, Lục Kiến Trung lấy ra khăn tay, cố sức lau mồ hôi trên trán.

Băng hỏa lương trọng thiên (băng hỏa đối đầu, tức tâm trạng rối rắm phân vân).

Lục Kiến Tân hòa khí nhìn hẩn cười: “Nhị đệ, còn muốn tiếp tục đọc không? Cổ họng hài tử cũng đau rất rồi.”

Lục Kiến Trung hữu khí vô lực nhìn hần: “Đại ca, rốt cuộc huynh muốn thế nào?”

Lục Kiến Tân cười: “Không muốn thế nào, muốn cùng Nhị đệ biết rõ ràng việc nhà này, đây là vì tốt ọi người. Không thể oan uổng người tốt, cũng không thể buông tha người xấu. Phạm Bao làm chứng chuyện của đệ, đệ có nhận hay không? Con người không phải là thánh hiền, đệ nhiều năm vất vả, trong lòng bất bình, ta cũng có thể lý giải, chúng ta là thân huynh đệ, cùng chung huyết thống, ta cũng sẽ không làm gì đệ. Ý của ta là, người một nhà không cần huyền não căng thẳng, nếu đệ trả lại những gì đã chiếm đoạt lúc hồ đồ, ta đây cũng sẽ không truy cứu, Tam đệ là người hàm hậu, lại càng không tính toán. Chúng ta vẫn là huynh đệ tốt, vẫn là người một nhà, đệ thấy thế nào?”

Lục Kiến Trung đã sớm quyết tâm, kiên quyết dù thế nào cũng sẽ không nhận tội. Hần đâu có ngốc như vậy, nghĩ rằng nếu mình nhận, Lục Kiến Tân sẽ nương tay cho hần sao. Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, hần đánh giá là lão thái thái đến, không chỉ nhờ lão thái thái, hần còn phải tự cứu mình. Hần mạnh mẽ đứng lên, thân mình mập mập run nhè nhẹ, bi phần lớn tiếng nói: “Đại ca! Huynh thật là ép người quá đáng! Phụ thân thi cốt chưa lạnh, huynh đã cấu kết với cấu nô tài như Phạm Bao hãm hại người thân của mình! Ta ở nhà phụng dưỡng phụ mẫu nhiều năm, để ý gia nghiệp, không nói có công lao cũng có khổ lao! Huynh lại khổ sở bức bách như thế, thật sự là dung không nổi ta sao? Huynh muốn cửa hàng đứng không? Cầm đi! Huynh muốn bắt động sản đứng không? Cầm đi! Muốn mạng của ta nữa ư? Cũng cầm nốt đi!”

Thấy hần như thế, đám người Lục Thiệu, Lục Kinh, Lã thị đều gào khóc, trong khoảng thời gian ngắn, toàn cảnh bi thảm.

Lục Kiến Trung liếc về phía cửa, tính toán khoảng cách, cố lấy dũng khí đâm vào phía cột trụ gần cửa, lớn tiếng khóc hô: “Phụ thân! Nhị tử bất hiếu vô năng tới gặp lão nhân gia người đây! Lão nhân gia đợi con chút a, nơi này dung không nổi con, con đến làm bạn cùng người.....”

Màn biểu diễn của hần tất nhiên không thành công, hần bị Lục Kiến Tân, Lục Giam, Lục Kiến Lập giữ ngay lại. Lục Kiến Tân lắc đầu thở dài: “Nhị đệ, cứ từ từ, có ai ép buộc đệ thành mức độ này chứ. Ta vẫn đều đặn hỏi đệ, có nên đổi phương thức xử lý, có nên quên đi hay không, sao đệ cứ phải cưỡng cầu, sự tình là do đệ khơi mào, hiện tại thì sao, nháo đến đây thì đệ lại không chịu nổi, thế nào cũng phải hồ nháo muốn sống muốn chết. Sao đệ không thay mẫu thân ngấm lại? Lão nhân gia người làm sao trải qua được chuyện này? Vậy phải làm sao cho tốt bây giờ? Mặc dù ta đau lòng đệ phạm lỗi cũng là không thể tùy ý đệ tiếp tục làm sai, thị phi trắng đen nhất định phải phân biệt rõ ràng, bằng không nhà chúng ta cũng xong rồi!”

Lục Kiến Lập cũng gật đầu: “Nhị ca, chỉ cần huynh nhận lỗi, ta sẽ không so đo.”

“Nhìn đệ đi.....” Lục Kiến Tân tiếp tục nói: “Nhị đệ, hiện tại không có người ngoài ở đây, người trong nhà nói chuyện cũng không cần che giấu. Nói vậy vừa rồi đệ cũng đã nghe, ta bắt được một tên hòa thượng ngu ngốc, to gan lớn mật, dám dựa theo phật sự của phụ thân mà ngấm chiếm tài vật của nhà ta, ta suy nghĩ, có nên báo quan hay không? Nếu báo quan, ta sợ liên lụy đến thanh danh của gia tộc, liên lụy tiền đồ của hài tử. Nếu không báo quan, hần sẽ luôn luôn lên lút cắn đệ và Đại chất nhi, nói là đệ bày mưu đặt kế hãm hại như vậy. Những quân sự khác cũng biết được không ít sự tình, đệ có muốn nghe một chút, trông thấy người rồi, thì giúp Đại ca đưa ra chủ ý?”

Nhìn Lục lão phu nhân chống quải trượng tiến vào, sắc mặt xanh mét, phần hận trừng mắt nhìn hần, Lục Kiến Trung khóc không ra nước mắt, há mồm muốn nói, đã bị một quải trượng của Lục lão phu nhân đánh xuống, hần không dám tránh né, cố gắng chịu đựng, Lục lão phu nhân không chút nào nương tay, thở hồng hộc lên án mạnh mẽ: “Kẻ bất hiếu, người là nghiệt súc tham lam ngoan độc, không từ một việc nào! Sao ta có thể sinh ra một kẻ lang tâm cấu phỉ cấu như ngươi chứ? Ngươi muốn khiến ta sống không nổi chết không xong sao?”

Lục Kiến Tân chạy nhanh ôm lấy lão thái thái, liều mạng khuyên nhủ: “Mẫu thân bớt giận, đều là con bất hiếu, không xử lý tốt chuyện này, khi đó Nhị đệ trước mặt nhóm tộc lão nói muốn làm việc này, nên ngăn cản hần mới phải.”

“Nghiệp chương, nghiệp chương!” Lục lão phu nhân chỉ kêu khóc. Nháo đến mức này, là lỗi của ai đây?

Nhưng mà sự tình còn chưa xong, Phương ma ma ủy ủy khuất khuất đi vào, khóc nói: “Đại lão gia, Đại phu nhân bị Nhị phu nhân đẩy ngã trên mặt đất, không xong rồi!”

411. Chương 414: Nhận Thua

Chính là lặng im một lát, Lục Kiến Tân đột nhiên phát tác! Hắn trợn mắt nhìn Tống thị tránh ở phía sau lão thái thái, lớn tiếng trách mắng: “Tống thị! Có thể tử, nhi tức, đệ muội, mẫu thân như ngươi sao? Người đức hạnh bại hoại, không xứng làm nhi tức của Lục gia!”

Tống thị hiểu được người mà giờ phút này bản thân đối mặt không phải là Lục lão ông, Lục lão ông có quyền uy, sẽ uy hiếp nàng, nhưng cũng sẽ vì nàng sinh đường vài hài tử mà lo lắng, thủ hạ lưu tình. Lục Kiến Tân lại không giống như thế, hắn chỉ sợ không tìm thấy cơ hội vứt bọn họ vào trong vũng bùn. Lục Kiến Trung tự thân khó bảo toàn, không thể trông cậy, nàng quyết định thật nhanh, quỳ gối trước mặt Lục lão phu nhân khóc cầu: “Lão thái thái, không phải con cố ý. Đại tẩu ngăn ở trên đường, không cho con đi qua, con lo lắng huynh đệ bọn họ sẽ bất hoà, khiến người ta chê cười, cho nên bắt đắc dĩ mới làm vậy, nhưng thực sự không phải cố ý. Nếu Đại tẩu bị ngã đau, con nguyện ý đền bù cho nàng.”

Lục Kiến Tân cười lạnh: “Ngã hồng rồi có thể đền bù sao? Nhị đệ muội cũng thật biết nói đùa. Người định bồi thường bạc? Hay là chặt đứt tay để đền một bàn tay cho nàng?”

Tống thị kinh hoảng ôm lấy đầu gối lão thái thái, thê thảm khóc cầu: “Lão thái thái, con nguyện ý đi cầu tình Đại tẩu, hầu hạ lúc nàng bị thương. Chỉ cầu người cho con một cơ hội, người còn nhớ rõ không? Năm đó, người bị bệnh, con hầu hạ người, người đã từng nói qua, con là hài tử ngoan ngoãn hiếu thuận nhất, dù con có ngàn sai vạn sai, nhưng chưa bao giờ từng làm trái ý lão nhân gia người, lão Nhị hẳn ngàn sai vạn sai, đối với lão thái gia và người đều là thật tình thật lòng hiếu thuận, hẳn bất quá là tham lam chút thôi, không cam lòng bất bình mới có thể phạm hồ đồ.....”

Lục lão phu nhân chỉ từ từ nhắm hai mắt, ôm ngực rơi lệ.

Lục Thiệu tiến lên trước một bước, phẫn nộ quát: “Nương, cần gì phải cầu mãi? Đại bá mẫu vì sao lại ngăn người, không cho người đi qua? Tính tình của nàng từ trước đến nay không tốt, hơn phân nửa cũng là nàng động thủ khiêu khích trước. Đại bá phụ, đền bù thế nào? Cứ nói đi, Đại bá mẫu bị ngã làm sao ta thay mẫu thân ta bồi thường! Muốn tay hay là muốn chân?”

“Khá lắm bọn phận thành thật, Đại lang đúng là nhỏ mọn để ý không buông tha người!” Lục Kiến Tân cười lạnh một tiếng: “Làm hết chuyện xấu, không niệm tình cảm cốt nhục, đả thương người khác cũng là các người, nói muốn bồi thường cũng là các người, hiện tại lại biến thành ta bức tử các người sao. Thôi, ta chỉ đem sự tình căn do nói rõ ràng, thỉnh mẫu thân làm chủ là được. Mẫu thân nói cái gì chính là cái đó, ta không có ý kiến.” Nói xong nhìn về phía Lục Kiến Lập: “Tam đệ thì sao?”

Lục Kiến Lập ngẩng mặt lên, lạnh lùng thốt: “Mẫu thân ta tất nhiên là muốn hiếu thuận, nhưng đúng sai nhất định phải biết rõ ràng. Nhị ca nhiều trò, còn không chịu dung thứ người khác, nếu hẳn làm sai, nhất định phải nhận sai, dựa theo biện pháp lúc trước Đại ca nói, nếu không sao có thể phục chúng?”

Lục Giam ngậm thở dài, Lục Kiến Tân chỉ chờ những lời này của Lục Kiến Lập.

Lục Kiến Tân khó xử nói: “Cũng là đạo lý này.” Vụng trộm nhìn Lục lão phu nhân liếc mắt một cái, thay đổi sắc mặt, phân phó nói: “Trước dẫn hòa thượng béo vào đây, cứ làm việc theo phân công.”

Lục Kiến Trung thản nhiên nói: “Thôi, Đại ca là người đọc sách, nhậm chức cũng đã lâu, tâm cơ thâm trầm, tính toán không chút bỏ sót, ta không phải là đối thủ. Ta nhận thua.” Hắn đi đến Lục lão phu nhân trước mặt quỳ xuống, dập đầu vang dội: “Nương, con tham lam, nhưng có căn do. Còn thỉnh nương cho phép nhi tử tử tử mĩ tế bầm.”

Lục lão phu nhân lau lệ miễn cưỡng lên tinh thần: “Con có lý do gì?”

Lục Kiến Lập trầm nghĩ, chắc hẳn là định yêu ngôn hoặc chúng, đang muốn tiến lên ngăn trở, chỉ thấy Lục Kiến Tân đưa mắt nhìn hắn, ý bảo hắn không cần gấp, cứ chậm rãi thôi, vì thế nhịn xuống, nghẹn một ngụm ác khí ngồi xuống tĩnh lặng chờ cái Lục Kiến Trung gọi là “Lý do” kia.

Lục Kiến Trung cúi mắt, thanh thanh cổ họng, nói: “Kỳ thật con tính toán thế này. Mẫu thân còn nhớ rõ lúc trước con đã từng nói qua với người, có vị Mai đại lão gia Mai Bảo Thanh, từng mời con nhập cổ mua thuyền kiến lập đội tàu, buôn bán bảo hóa?”

Lục lão phu nhân tất nhiên nhớ rõ, liền gật gật đầu.

Lục Kiến Trung tiếp tục nói: “Lúc ấy con nói với người, đây là việc tốt tạo phúc cho cả nhà, một vốn bốn lời, nếu có thể thành, toàn gia chỉ cần ngồi yên cũng có thể yên tâm sống thoải mái qua ngày, chuyện này thì ngay cả Nhị chất tức cũng hiểu được, còn về việc tham dự, nàng cũng chưa nói ra, người cũng không cho phép.....”

Lục Kiến Tân liền thần nhiên nhìn Lục Giam một cái.

Lục lão phu nhân cả giận nói: “Ta không cho phép, ngươi dám làm loại sự tình này sao? Ngươi muốn làm thì cứ làm, dùng tiền riêng của mình đi, vì sao phải dùng tiền chung của cả nhà? Số tiền này không chỉ là của ngươi, cũng là của Đại ca và Tam đệ ngươi! Ngươi còn biết nghĩ sao?” Càng nghĩ càng giận, vươn tay cho Lục Kiến Trung một bạt tai: “Ta không có nhi tử như ngươi, cắt cho ta! Lão Đại, mời nhóm tộc lão đi theo, đuổi kẻ ngỗ nghịch bất hiếu đáng chết này ra ngoài! Đừng để cho ta thấy mặt hắn nữa.”

Lục Kiến Tân tất nhiên hiểu được Lục lão phu nhân đang nổi nóng nên ăn nói khùng điên, qua đi nhất định sẽ hối hận, mục tiêu của hắn cũng không phải muốn đuổi Nhị phòng đi a, hắn muốn là, Nhị phòng phải nhổ số tiền mà bọn họ tham lam thu về ra, lại đối với hắn cúi đầu xưng tội. Vì thế hắn tận tình khuyên bảo Lục lão phu nhân: “Mẫu thân, người bớt giận, biết sai thì sẽ sửa. Nhị đệ, đệ thật biết sai rồi chứ?”

Tình thế này không thể tỏ ra cứng rắn, kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Lục Kiến Trung có thể không đành lòng nhẫn nhịn, mang theo toàn gia đi xa, nhưng hắn tuổi đã cao, con cháu đông đúc, hắn đi không nổi, vì thế hắn chỉ có thể nén giận nói: “Mẫu thân, con thật sự biết sai rồi. Con nguyện ý nhận sai, bỏ tiền ra đền bù. Còn thỉnh Đại ca cùng Tam đệ tha thứ, ta là nhất thời hồ đồ.”

Lục Kiến Tân vuốt râu không nói lời nào, Lục Kiến Trung nhìn nhẵn, đứng lên, đối với Lục Kiến Tân dập đầu nhận sai: “Đại ca, ta sai rồi.” Thấy đám người Lục Thiệu cùng Lục Kinh, Tổng thị vẫn đang đứng yên ở đó, liền cả giận nói: “Các người còn không biết hối cải sao?”

Lục Kiến Tân nhìn toàn bộ người Nhị phòng khuất nhục quỳ trước mặt hắn, tâm tình bay lên, nghiêm túc giáo huấn bọn họ thông suốt: “Ta là Đại ca, tất nhiên sẽ không cùng các người so đo. Nhưng Đại tẩu các người vừa rồi bị ủy khuất, vì sự hòa thuận của toàn gia, ta thấy nên giải quyết khúc mắc này nữa mới phải.”

Lục Kiến Trung cắn răng: “Vâng, sau đó chúng ta sẽ nhận lỗi với Đại tẩu.” Lại đẩy Tổng thị một cái: “Nàng muốn chết sao, sao lại đẩy Đại tẩu như thế?” Tổng thị hàm chứa lệ nói: “Ta hầu hạ cầu Đại tẩu tha lỗi là được.” Ở phía sau nàng, Khang Thị không nhìn được, khuất nhục nước mắt chảy đầy mặt.

Lục Kiến Trung lại mang theo người bồi tội với Lục Kiến Lập: “Tam đệ, Tam đệ muội, là ca ca, tẩu tử không phải.”

Lục Kiến Lập thấy hắn đã nhận sai, đoan đoan chính chính thi lễ với bọn họ, liền nghiêm trang nói: “Nhị ca, ta sớm đã có câu muốn nói với huynh, phẩm hạnh của huynh thật sự là có vấn đề, sẽ làm hỏng hài tử mất thôi.”

Lục Kiến Trung cổ họng tinh ngọt, liều mạng nhịn xuống, đành nói lung tung: “Chúng ta đi nhận lỗi với Đại tẩu.”

Lục Kiến Tân nói: “Không vội, quản sự chi tiêu là ai? Trước đem sổ sách thanh toán rồi nói sau. Phạm Bao chuyện này.....”

Lục Kiến Trung oán hận nhìn Phạm Bao: “Nhiều người như vậy làm chứng vạch tội hắn, vốn không phải là tin đồn vô căn cứ! Của cải nhà hắn cũng không phải là từ trên trời rơi xuống đi.”

Lục Kiến Tân nói: “Gia tài của Phạm Bao đã được kiểm chứng, là lão thái gia lúc trước cho hắn và nhi tử của hắn, không phải do hắn tham ô.”

Phạm Bao đi lên, ở trước mặt Lục lão phu nhân dập đầu lạy ba cái, nói: “Phạm Bao xin cáo từ, thỉnh lão thái thái cho ta chuộc thân.”

Lục lão phu nhân nhìn thấy nhân chứng mấu chốt Phạm Bao trong lòng cũng hết hoảng, lung tung phát phát tay, Lục Kiến Tân thay bà trả lời: “Cho phép.”

Lâm Cẩm Dung bước nhanh đi ra ngoài, đến thăm Lâm Ngọc Trân rốt cuộc bị ngã làm sao. Kiếp trước Lâm Ngọc Trân không bị ngã một cú này, cho nên nàng cũng không biết Lâm Ngọc Trân rốt cuộc bị thương thành bộ dạng gì. Phương ma ma bồi ở một bên nhanh bước theo, nhỏ giọng giải thích: “Đi đường liền kêu đau, lúc này chỉ dùng nhuyễn kiện trước nâng về.”

Lâm Cẩm Dung chỉ biết, Lâm Ngọc Trân ngã kỳ thật cũng không nặng lắm, chính là không muốn nhịn nhục, mượn cơ hội trả thù Tống thị mà thôi. Đợi đến khi vào viện của Lâm Ngọc Trân, đại phu còn chưa tới, Lâm Ngọc Trân nằm ở trên tháp, nửa điểm tinh thần đều không có, chỉ nhìn dương quang ngoài cửa sổ mà ngẩn người, từ lúc Lục Kiến Tân bảo nàng chấp nhận Hà di nương, nàng thường xuyên có vẻ mặt như thế.

Lâm Cẩm Dung thở dài, đi đến trước tháp của Lâm Ngọc Trân, thấp giọng nói: “Cô cô, người có chỗ nào không thoải mái không? Để ta xem xem?”

Lâm Ngọc Trân không có ý lừa gạt nàng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Cũng không nặng lắm, chỉ xước khuỷu tay và đầu gối, thất lưng cũng bị đập một chút, nên hơi đau.” Rồi vén quần lên cho Lâm Cẩm Dung xem, trên đầu gối bị bầm tím một mảng.

Lâm Cẩm Dung tiếp lời: “Người đừng nhúc nhích, chờ đại phu đến xem mới biết được có bị thương gân cốt hay không.”

Lâm Ngọc Trân nằm lại, thấp giọng nói: “Bên kia tình huống như thế nào?”

Lâm Cẩm Dung kể lại điểm mấu chốt cho nàng nghe, khi nói đến ý đồ của Lục Kiến Trung khóc lóc om sòm diễn trò, nhịn không được nghĩ, cái này gọi là phong thủy thay phiên luân chuyển. Năm đó người muốn lấy cái chết chứng minh sự trong sạch là Phạm Bao, nay người muốn đập vào cây cột lại là Lục Kiến Trung. Chỉ là một chi tiết rất nhỏ, liền cải biến rất nhiều sự việc, không thể không khiến người ta tâm sinh cảm khái.

Lâm Ngọc Trân nghe được chỉ cười ha hả, cười lại khẽ động đến vết thương, đau hít vào: “Hắn xứng đáng a, nhưng lão thái thái tất nhiên sẽ che chở hắn. Lão thái thái tính tình luôn mềm lòng, thấy ai gặp chuyện không hay đều đồng tình với người đó. Chỉ cần bọn họ ôm đầu gối lão thái thái khóc một hồi, lão thái thái liền mềm lòng thôi.”

Phương ma ma hiểu được Lâm Ngọc Trân mấy ngày nay tất nhiên không vui là vì điều gì, muốn trấn an nàng, vội đáp: “Lần này ước chừng sẽ không. Đại lão gia mới nghe nói người bị ngã, lập tức liền hướng Nhị phu nhân phát tác, mắng nàng không xứng làm nhi tức của Lục gia. Thời điểm chúng ta đến, Nhị phu nhân đang ôm đầu gối lão thái thái khóc lóc, lão thái thái cũng không thềm liếc nhìn nàng một cái.” Lại nhỏ giọng nói: “Trong lòng Đại lão gia vẫn quan tâm phu nhân.”

Lâm Ngọc Trân cũng không thấy có bao nhiêu vui mừng, thản nhiên nói: “Nuôi một con chó một con mèo cũng có cảm tình, huống chi ta là chính thể của hắn, kia không phải đánh vào mặt hắn sao? Nếu hắn không quản, cũng không có người sợ hắn nữa rồi.”

Lâm Cẩm Dung cùng Phương ma ma đều trở nên trầm mặc, hiểu được có một số việc vĩnh viễn không thể giải trừ.

Phương Trúc mang theo vài phần ý mừng, bước nhanh tiến vào nói: “Phu nhân, thiếu phu nhân, Nhị lão gia đã thanh toán đền bù tất cả tiền tài tham ô lúc trước rồi!”

412. Chương 415: Ủy Khuất

Trong chính đường, hòa thượng béo đã sớm không còn bộ dạng từ bi mẫn nhân như ngày thường nữa, mồ hôi đổ đầy mặt và cổ: “Sửa Phật tháp, tổng cộng tốn hai mươi vạn tiền, kỳ thật chỉ cần mười vạn tiền, phí hỏa táng, thiêu tiền giấy hương nến...”

Lục Kiến Tân dù có hưng trí nghe, nhưng thật không ngờ lão Nhị tham ô lại có nhiều thủ đoạn đa dạng đến vậy, dùng bất cứ thủ đoạn tội tệt nào, nếu không phải nhờ Lâm Cẩm Dung giai đoạn trước bố trí thích đáng, thật đúng là không thể bắt được cái đuôi.

Lục lão phu nhân mệt mỏi đứng dậy: “Ta mệt mỏi rồi, muốn làm sao bây giờ, từ mấy huynh đệ các con tự mình thương lượng đi, đừng đến quấy rầy ta.”

Lục Kiến Tân vung tay lên, hòa thượng béo lập tức ngừng trần thuật. Lục Kiến Tân đứng dậy đỡ Lục lão phu nhân: “Con đưa người trở về.”

Lục lão phu nhân sầm mặt, đẩy tay hắn ra: “Không dám làm phiền Lục Đại lão gia.”

Tay của Lục Kiến Tân liền dừng ở giữa không trung.

Lục Kiến Trung theo khước mắt liếc qua, không khỏi hơi hơi cười lạnh, thấy thế nào? Kinh ngạc ư? Chuyện hôm nay ai cũng thoát không xong, Lục lão phu nhân cũng không phải người già cả hồ đồ, tuy bản thân sai trước, nhưng lão Đại cũng sử dụng mưu kế mà. Đây là thật sự khoan dung độ lượng sao? Kể ngốc chắc chỉ có mình lão Tam thôi. Lục Kiến Trung rốt cục đã tìm về điểm cân bằng.

Lục Kiến Tân cười khổ thu hồi tay, ủy khuất nói: “Con biết mẫu thân trách con, con không làm tốt phận sự của huynh trưởng, bằng không cũng sẽ không xuất hiện loại chuyện này... thôi.” Hắn xoa xoa trán: “Lão Tam, đệ đưa mẫu thân trở về đi.”

Lục Kiến Lập đã sớm đứng chờ ở một bên, lập tức nói: “Con đưa mẫu thân trở về.”

Lục lão phu nhân thương đau thấu tâm, nhìn mấy nhi tử đều không thuận mắt, thản nhiên nói: “Các người vẫn nên tính toán rõ ràng cho xong đi, quần lão bà tử ta chết sống làm cái gì?” Khang Thị im lặng không tiếng động tiến lên phía trước đỡ bà, bà liếc Khang Thị một cái, cũng không nói gì, “Đốc, đốc, đốc” chống quải trường rời đi.

Chờ Lục lão phu nhân đi xa, Lục Kiến Tân không còn chút cổ kị, đưa tay thản nhiên nói: “Tiếp tục.”

Lục lão phu nhân trở về Vinh Cảnh cư, Sa ma ma thật cẩn thận nói: “Lão thái thái, Đại phu nhân bên kia nghe nói là ngã đập vào thắt lưng, tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng cũng không thể đứng dậy, có cần đem một chút thuốc qua thăm nàng không?”

Lục lão phu nhân tâm tình cực độ không tốt, tiếp nhận chén thuốc Tổ Tâm đưa lên, trầm mặc uống, không nói được một lời.

Sa ma ma không dám nói thêm, liền ngậm miệng. Khang Thị nhìn nhìn, quỳ gối cáo lui: “Tổ mẫu sắp đến giờ cơm rồi, tôn tức đến phòng bếp nhìn xem.”

Lục lão phu nhân không lên tiếng, Sa ma ma vội hướng Khang Thị khoát tay, Khang Thị cẩn môi lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, mới xuất môn, nhện không được liền chảy nước mắt ràn rụa. Bên cạnh đại nha hoàn thân tín vội khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân có gì đau buồn như thế? Chuyện này vốn không liên quan đến người mà.”

“Người thì hiểu được cái gì!” Khang Thị lau nước mắt, nhện không được ủy khuất cùng sỉ nhục. Nàng bị mê muội thế nào, mới phải làm nhi tức của một nhà như vậy? Nghĩ đến hôm nay bị buộc đi theo đám người Lục Kiến Trung dập đầu nhận sai trước Đại phòng, nàng nhện không được lại là một trận khổ sở. Sự tình không phải nàng làm, nàng thậm chí có ý thức tránh đi việc này, nhưng khuất nhục cũng vẫn phải cùng nhau chịu.

Đi trên đường gặp được Lã thị, Lã thị biểu tình bình tĩnh hơn, nhìn bộ dạng của nàng, biết nàng vừa rồi đã khóc, liền hướng nàng ngoắc gọi: “Tam đệ muội đây là muốn đi đâu?”

Khang Thị mang theo vài phần yếm khí nói: “Đi phòng bếp.”

Lã thị mỉm cười: “Làm gì phải vậy? Thắng bại là chuyện bình thường của binh gia. Muội có thấy không, rõ ràng muội không làm việc này, lại phải cùng chúng ta chịu sỉ nhục này? Ta nói uội biết, chúng ta là một thể, vinh nhục cùng chịu, mình bạch chưa?”

Khang Thị hơi cúi đầu không nói được một lời.

Lã thị tiếp tục nói: “Nhìn xem, ngày thường muội giao hảo tốt với Lâm thị, đối tốt với lão thái thái, đối với Đại phu nhân, Tam phu nhân cũng là cực kỳ tôn kính, khi đó ai quản muội nha?” Thấy Khang Thị đôi mắt lại đỏ, liền vươn tay kéo nàng: “Đáng để khóc sao? Ta nói uội biết lúc trước ta bị Nhị tẩu muội.....”

Khang Thị dùng sức tránh né tay nàng, thản nhiên nói: “Sắp tới giờ cơm rồi, ta phải đi phòng bếp nhìn xem, thời điểm khác sẽ tới nghe Đại tẩu dạy bảo. Cáo từ.” Nhẹ nhàng gạt đầu, cứng rắn thẳng lưng rồi đi.

Lã thị sợ run một lát, thóa mạ nói: “Cái gì vậy! Giả bộ thanh cao nhàn nhã gì chứ...nhìn xem tương lai người sẽ phải khóc thế nào!”

Lục lão phu nhân tâm tình không tốt, bên trong Vinh Cảnh cư một mảnh lặng im, nha hoàn ma ma đi đường làm việc đều thật cẩn thận, không dám phát ra một chút tiếng vang. Đột nhiên trong sương phòng bên trái phát ra tiếng cười vui của tiểu hài tử, hơn nữa cười rộ lên sẽ không ngừng, tiếng cười quanh quẩn trong sự tĩnh lặng của Vinh Cảnh cư, có vẻ phá lệ đặc biệt.

Hài tử Nghị Lang này, sớm không cười trễ không cười, lúc này lại cười như thế. Sa ma ma sợ Lục lão phu nhân bởi vậy sinh ghét, vội cười làm lạnh: “Tiểu hài tử không biết sâu.”

“Xứng đáng!” Lục lão phu nhân vẫn trầm mặc rồi nói một câu.

“A?” Sa ma ma sửng sốt, một lát sau mới phản ứng lại, đây là nói Lâm Ngọc Trân mà, nhưng không câu nệ như thế nào, Lục lão phu nhân cuối cùng không giống lúc trước không nói một lời sinh hờn dọa người a. Bà chỉ là một hạ nhân, cũng không tiện phát biểu ngôn luận gì về chuyện của nhóm chủ tử, vì thế thở dài: “Lão thái thái mệt mỏi sao? Có muốn nghỉ ngơi không?”

Lục lão phu nhân trầm mặc một lát, hít vào một hơi, nói: “Đi xem Nghị Lang đang làm cái gì? Vì sao vui vẻ như thế?”

Tổ Tâm vội chạy chậm đi xem, giây lát trở về cười nói: “Hồi lão thái thái, bắt quá là tiểu nha hoàn Song Phúc làm cái mặt quỷ, hấn liền nở nụ cười, vẫn cười không ngừng, đứa nhỏ này, khóc cũng lớn tiếng, cười rộ lên cũng thật vui vẻ a.”

“Đây mới là bản tính thật mà.” Lục lão phu nhân nói: “Bế hấn lại đây đi.”

Sa ma ma mừng thầm, nói: “Lão thái thái không phiền lụy sao?”

Lục lão phu nhân nói: “Nhàn rồi nhàn chán.”

Có việc để bà giải sầu cũng tốt, Sa ma ma liền ra hiệu với Tổ Tâm, Tổ Tâm nhanh đi ra ngoài truyền lời của lão thái thái, Phan thị, Đậu Nhi nhanh bế Nghị Lang tới. Nghị Lang đội mũ tiểu hổ, trên đầu hổ được đính thêm lông trắng, làm nổi bật đôi mắt vừa đen vừa sáng, làn da phấn nộn, tinh thần phấn chấn nhìn xung quanh, thấy Sa ma ma liền cười.

Sa ma ma trêu chọc hấn, hấn cư nhiên thẹn thùng, đem một đôi tay nhỏ bé ử vào chung một chỗ, nghiêng mặt đi trốn vào trong lòng Phan thị, một lát sau quay đầu lại cười nhìn Sa ma ma, vẻ mặt mang biểu tình “Người lại trêu chọc ta nha, người lại trêu chọc ta nha”, Lục lão phu nhân nhìn mà thú vị, không khỏi mỉm cười: “Hài tử này thật thú vị.”

Sa ma ma không bỏ lỡ thời cơ nói: “Vâng, Lục gia cũng thích hấn vô cùng, luôn luôn đến thăm hấn.”

Lục lão phu nhân tiếp lời: “Rốt cuộc vẫn là thiên tính cốt nhục.” Tâm tình tốt hơn rất nhiều, phân phó Sa ma ma: “Đi xem Lục Lang tỉnh chưa? Nếu đã tỉnh, cũng bế đến đây, để huynh đệ hai người chơi đùa.”

Khang Thị ở phòng bếp bận rộn một vòng đi ra, tâm tình vẫn đang xuống thấp, trong lòng lo lắng không biết khi nào thì đám người Tống thị phải xếp hàng đi nhận lỗi với Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân lại không biết sẽ làm bộ làm tịch gây khó dễ thế nào nữa đây, trong lòng nàng liền phá lệ ủy khuất.

Chợt thấy trong phòng một tiểu nha hoàn lại đây nói: “Tam thiếu phu nhân, lão thái thái sai người bế Tam thiếu gia đi.”

Khang Thị bị hù dọa: “Sao lại thế này?” Chẳng lẽ là trừng phạt? Thấy Nhị phòng không giáo dưỡng hài tử tốt, cho nên muốn đoạt Lục Lang của nàng?

Tiểu nha hoàn kia thấy nàng sắc mặt đột biến, vội giải thích: “Tỷ tỷ đi truyền lời nói, lão thái thái bảo, Tam thiếu gia cùng Tứ thiếu gia tuổi tác xấp xỉ, hai hài tử hấn nên chơi chung nhiều hơn mới tốt. Tứ thiếu gia đã ở chỗ của lão thái thái.” Lại nhỏ giọng nói: “Anh Đào chỗ Nhị thiếu phu nhân bên kia qua nói, Nhị thiếu phu nhân lúc này không thể ra ngoài, thời điểm khác sẽ tới thăm thiếu phu nhân.”

Khang Thị nhẹ nhàng thở ra, xoay người phân phó ma ma thân tín: “Cơm canh đưa tới chỗ Đại phu nhân nhất định phải tinh tế.” Cần gì quản người khác làm như thế nào, nàng tự làm tốt việc của mình là được rồi.

Hoàng hôn đem tia sáng cuối cùng phía cuối đường chân trời nuốt trọn, sắc trời tối đen như mực. Lâm Cẩm Dung mang theo một thân mỗi một từ phòng Lâm Ngọc Trân đi ra, mới bước xuống thềm như ý, liền nhìn thấy có ba người đứng lẫn trong bóng đêm, đi đầu là đại mỹ nhân Hà di nương kia, hai người khác tất nhiên là Tiểu Tinh và A Nhu. Thấy Lâm Cẩm Dung lại đây, liền bước lên phía trước cười nói: “Nhị thiếu phu nhân, phu nhân đỡ hơn chưa? Không có trở ngại gì chứ?”

Xem bộ dạng của ba người, dĩ nhiên đã đứng đây không ít canh giờ. Đến đây cũng không thông bẩm, luôn luôn đứng ở bên ngoài chịu lạnh buốt không lên tiếng, nhìn qua thì bộ dạng tuân thủ quy củ, quan tâm Lâm Ngọc Trân, nhưng nếu là người không biết, chỉ sợ còn tưởng rằng Lâm Ngọc Trân hà khắc các nàng, đến thăm bệnh cũng không cho phép vào, bắt đứng chờ bên ngoài hóng gió lạnh.

Lâm Cẩm Dung không khỏi khẽ nhíu mày: “Phu nhân đã uống xong thuốc đang ngủ. Vài vị di nương đến đây lúc nào? Sao không gọi người đi vào thông truyền? Đứng chờ ngay bên ngoài, bị đông lạnh thì làm sao bây giờ?”

Hà di nương ôn hòa nói: “Nhị thiếu phu nhân, mấy người chúng ta muốn tẩn bỗ phận. Chỉ là sợ âm ỷ phu nhân, cho nên không dám đi vào, cứ đứng đây chờ thôi, biết phu nhân không có trở ngại gì, chúng ta yên tâm rồi.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Vài vị di nương thật có tâm. Nhưng mấy kẻ hạ nhân cũng quá kỳ cục, đứng lâu thế cũng không đi vào thông truyền một tiếng. Thật sự đáng giận.” Rồi quay sang phân phó Anh Đào: “Thỉnh Phương ma ma ra.”

Phương ma ma nghe Anh Đào nói hai ba câu, vội vàng đi ra, nói: “Nhị thiếu phu nhân có gì phân phó?”

Lâm Cẩm Dung nghiêm khắc nhìn nàng một cái. Vài người đến đây, mặc dù Hà di nương cố ý không cho người thông truyền, Phương ma ma cũng không thể không biết, dù muốn gây chút khó dễ, cũng không nên như vậy. Nhưng cũng không chọc thủng Phương ma ma, chỉ nghiêm túc nói: “Nhóm di nương vội tới thỉnh an phu nhân, thế nhưng không có ai thông truyền.....”

Phương ma ma lập tức hiểu được ý tứ của nàng, liền có chút hổ thẹn, tiến lên nhận lỗi với mấy di nương: “Phu nhân không thoải mái, lão nô vội vàng tiếp đón, là lão nô không quản giáo tốt, còn thỉnh nhóm di nương chờ so đo.”

“Không liên quan. Là bản thân ta không cho người thông truyền.” Hà di nương đang nói còn chưa xong, Phương ma ma dĩ nhiên hỏi: “Là ai đang trực.”

Dưới hành lang có một tiểu nha hoàn nơm nớp lo sợ đi tới, Phương ma ma kéo lại, một bạt tai đánh vào mặt tiểu nha hoàn kia, mắng: “Ai đưa cho người lá gan lớn như thế! Dám chậm chạp tiếp đãi các di nương.”

Tiểu nha hoàn kia cũng không dám biện bạch, quỳ xuống nhận sai.

“Đây là có chuyện gì? Âm ỉ quá, phu nhân bệnh cũng không để nàng im lặng nghỉ ngơi chút!” Lục Kiến Tân sầm mặt, phía sau có Lục Giam đi theo, chậm rãi thông thả đi tới.

413. Chương 416: Động Tâm

Mọi người hành lễ vấn an, Hà di nương đứng dậy, ản tình đưa mắt nhìn Lục Kiến Tân: “Hồi lão gia, là Nhị thiếu phu nhân hiểu lầm.”

Lục Kiến Tân liền nghiêm khắc nhìn Lâm Cẩm Dung một cái, Lâm Cẩm Dung cúi mắt, thử xem Hà di nương sẽ nói như thế nào.

Hà di nương mồm miệng rõ ràng: “Mấy ti thiếp đến thăm phu nhân, thấy bên trong đang thỉnh y bồi thuốc, đều vội vàng, sợ thêm phiền nhiễu thanh tịnh của phu nhân, không báo thông truyền, đứng ngay bên ngoài

chờ tin tức, Nhị thiếu phu nhân đi ra, nghĩ rằng bọn nha hoàn chậm rãi tiếp đãi, cho nên.....” Rồi thiên kiều bá mị nở nụ cười: “Đều là tì thiếp suy nghĩ không chu toàn.”

Lục Kiến Tân gật gật đầu, sầm mặt nói: “Cũng là hiểu lầm thôi, ầm ỹ phu nhân mới là đại sự. Đều lui ra đi.”

Hà di nương trên mặt mang theo vài phần nhu ý vừa đứng, quỳ gối hành lễ: “Vâng.” Lại hướng Lâm Cẩm Dung cầu tình: “Nhị thiếu phu nhân, tha tiểu nha hoàn này đi, vốn là lỗi của ta.”

“Di nương là người thiện lương.” Lâm Cẩm Dung mỉm cười nhìn về tiểu nha hoàn kia: “Nhưng nàng không tận chức tận trách, chính là bỏ rơi nhiệm vụ, ngay cả không thông truyền, cũng nên dẫn ba vị di nương sang sương phòng một bên ngồi sưởi ấm uống trà, trời lạnh như thế, cho nên nhất định phải phạt. Dẫn đi đi, xem là nên phạt tiền hay là nên phạt cái gì.” Coi như là đưa ra một lời cảnh cáo cho những người khác.

Phương ma ma nghiêm túc lên tiếng: “Vâng.” Rồi dẫn nha hoàn kia đi, tìm thời cơ răn dạy thông suốt mọi người trong phòng.

Hà di nương sắc mặt không thay đổi, cùng A Nhu, Tiểu Tinh hòa hòa khí khí rời đi.

Lục Kiến Tân nhìn bóng dáng lả lướt của Hà di nương liếc mắt một cái, xoay người nghiêm túc nói với Lâm Cẩm Dung: “Bà bà của con bị bệnh, chuyện nội viện con nên đứng ra quản, đừng khiến người ta chê cười.”

“Vâng. Nhi tức ghi nhớ trong lòng.” Lâm Cẩm Dung đối với Lục Kiến Tân, luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, nửa điểm sai lầm đều không có.

Lục Kiến Tân nhìn nàng một cái thật sau, xoay người đi vào trong phòng: “Tình hình của bà bà con thế nào rồi? Lúc trước ta vẫn muốn tới đây, bên kia lại quá bận không thể đi được.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Khuỷu tay, đầu gối đều bầm tím, nhưng quan trọng nhất là thất lưng, đại phu nói phải tĩnh dưỡng mấy ngày mới được.” Nàng vốn nhớ Nghị Lang muốn nhanh trở về, nhưng thấy Lục Kiến Tân cũng không có ý để nàng đi, liền cùng Lục Giam bước vào trong phòng.

Lục Kiến Tân dặn dò: “Con còn bận việc bên kia của lão thái thái, bắt đầu từ ngày mai, để mấy người di nương lại đây hầu hạ bà bà con. Con nên để ý chuyện của lão thái thái.”

Lâm Cẩm Dung lại đáp ứng, Lục Kiến Tân đi đến trước màn, dừng lại cước bộ: “Nhị thúc phụ bọn họ sau đó muốn lại đây.”

Lâm Cẩm Dung “Nga” một tiếng, phân phó mọi người chuẩn bị nước trà trái cây.

Sớm có nha hoàn đã vén màn lên, Lục Kiến Tân đi vào, nhưng thấy Lâm Ngọc Trân nửa tựa trên tháp, khuôn mặt tối tăm dưới ánh đèn, có vẻ như đang nhìn hẩn, ánh mắt yên lặng, biểu tình không có nửa điểm dư thừa.

Lục Kiến Tân tâm run lên, lập tức tươi cười, ôn hòa nói: “Phu nhân, đỡ hơn chưa? Còn tưởng rằng nàng đã uống thuốc đang ngủ.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Không thoải mái. Nghe được tiếng vang bên ngoài nên tỉnh lại.”

Lục Kiến Tân nhướng mày, Lâm Cẩm Dung cướp lời đáp: “Đều là do con lo lắng không chu toàn, nhiễu loạn sự thanh tịnh của cô cô.”

Lâm Ngọc Trân nhìn nàng, không nói nữa.

Lục Giam tiến lên nhỏ giọng hỏi nàng: “Mẫu thân đỡ hơn chưa?”

Lâm Ngọc Trân gật gật đầu: “Vất vả một ngày rồi, ngồi đi.”

Lục Kiến Tân tiếp nhận trà Lâm Cẩm Dung dâng lên, trầm mặc một lát, mang theo vài phần ý cười: “Ủy khuất cho nàng, lão Nhị bọn họ lập tức lại đây nhận lỗi với nàng. Bắt đầu từ ngày mai, Nhị đệ muội nói sẽ hầu hạ nàng.” Lời này xem như rất hợp với tính cách của Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân luôn thích tranh cường hiểu thắng, có thể đập đổ Nhị phòng, làm cho Tổng thị cúi đầu trước mặt nàng, nói vậy nàng nhất định thực vui vẻ.

Lâm Ngọc Trân quả nhiên có thêm vài phần tinh thần, nhưng ánh sáng này cũng chỉ chợt lóe qua trong mắt lại trở nên ảm đạm: “Ta sợ có nàng ta hầu hạ thì ta còn chết nhanh hơn đây.”

Lục Kiến Tân tiếp lời: “Nói đùa! Ai cho nàng nói đến chuyện chết chóc.”

Lâm Ngọc Trân vênh vênh lên khoe môi tràn đầy chàm chọc.

Lục Kiến Tân cúi đầu, chuyển động chén trà trong tay không thêm nhắc lại.

Lâm Cẩm Dung cả người không được tự nhiên, vụng trộm nhìn về phía Lục Giam, Lục Giam mắt xem mũi, mũi nhìn tim, mặt không chút thay đổi đoan đoan chính chính ngồi ở chỗ kia, nhận thấy được ánh mắt của nàng, liền cũng cúi mắt hướng về phía nàng, hai người ánh mắt vừa chạm phải, ngằm hiểu lại tách ra.

Cửa viện phát ra một tiếng vang nhỏ, Phương ma ma vén màn tiến vào nói: “Lão gia, phu nhân, Nhị lão gia bọn họ lại đây vấn an Đại phu nhân.”

Tuy rằng đối phương là kẻ chiến bại, nhưng sau một khoảng thời gian rất dài nữa đều còn phải sống chung dưới một mái hiên, nên giữ lại chút mặt mũi, hướng chỉ mới từ trong tay Nhị phòng lấy trở về nhiều tài vật như thế, không thể quá ngoan tuyệt. Lục Kiến Tân liền dẫn Lục Giam đi ra ngoài đón khách, Lâm Cẩm Dung thì cùng Phương ma ma nâng Lâm Ngọc Trân dậy, thay nàng chỉnh sửa tóc tai, quần áo, sau đó lại đỡ nàng nằm lại.

Giây lát, chỉ nghe Lục Kiến Trung cách qua lớp màn nói: “Đại tẩu, tẩu đỡ hơn chưa?”

Lâm Ngọc Trân hơi hơi nhíu mày, nửa điểm mặt mũi cũng không lưu tình: “Không đỡ.”

Bên ngoài một trận lặng im. Mặc dù là cách qua lớp màn, Lâm Cẩm Dung cũng cảm nhận được sự xấu hổ cùng bất bình không cam lòng của Nhị phòng, nhưng nàng cũng hiểu được, không cho Lâm Ngọc Trân xả chút giận là không có khả năng.

Tổng thị ghen cả giận: “Đại tẩu, là ta làm sai, ta nhận lỗi với người.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Bồi lễ gì chứ, lần sau nhớ rõ thủ hạ lưu tình, đừng đem ta giết chết thì tốt rồi.” Đúng là trút hết giận lên người Nhị phòng, hướng chỉ nàng đối với phu thê Lục Kiến Trung oán niệm vốn đã sâu đậm.

Lục Kiến Tân thở dài: “A Trân, người một nhà có thể nào như thế? Nàng là trưởng tẩu, nên rộng lượng chút.”

Lâm Ngọc Trân cả giận nói: “Lúc này còn nhớ rõ ta là trưởng tẩu? Thời điểm lão gia và Nhị lang không ở nhà, người ta bắt nạt mấy nương chúng ta cơ khổ vô y, ỷ vào bản thân thân thể khỏe mạnh, người đông thế mạnh, thiếu chút nữa không khỏi گیر tay tát vào mặt ta! Có chàng ở nhà, cũng còn dám đẩy ta ngã đau, trưởng tẩu sao? Chê cười!”

Lục Kiến Tân không nói gì. Nhị phòng muốn bồi lễ cho Lâm Ngọc Trân là đúng, cũng phải làm cho chu toàn, không thể tùy tiện.

Lục Kiến Trung cười khổ: “Đó là ta sai lầm rồi, ta thực xin lỗi Đại tẩu. Nhị chất tức, thay ta khuyên nhủ bà bà con.....”

Tổng thị nói: “Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ ở lại hầu hạ Đại tẩu, thẳng đến khi Đại tẩu khỏe lại, khi nào thì không tức giận nữa, ta mới rời đi.”

Nói đến mức này, Lâm Cẩm Dung không thể không mở miệng khuyên bảo, Lâm Ngọc Trân “Hừ” một tiếng, lạnh lùng thốt: “Không dám làm phiền, ta đã có nhi tức tri kỷ chiếu cố, Nhị phu nhân vẫn nên đi lo việc đại sự đi, miễn cho truyền ra ngoài người ta còn nói ta ỷ thế hiếp người, để ý không buông tha người khác. Nếu chậm trễ hậu sự của công công, ta không phải là kẻ đại bất hiếu sao?”

“Nhìn xem, lại trút giận rồi. Tính tình này a.” Lục Kiến Tân bên ngoài hít hai tiếng, nói: “Tốt lắm, đều ngồi đi. Hiểu lầm cõi bỏ, chúng ta vẫn là thân huynh đệ đánh gãy xương cốt còn nói lại được, người một nhà mà. Nhi tức, đến phụng trà quả!”

Lâm Cẩm Dung đi ra ngoài mang theo người dâng trà quả, lại dẫn nữ quyến của Nhị phòng vào nội thất. Nhân Lâm Ngọc Trân không kiên nhẫn để ý tới bọn họ, cho nên mọi người đều chỉ ngồi nghe bên ngoài Lục Kiến Tân cùng Lục Kiến Trung nói chuyện.

Khang Thị cúi đầu, cả người đều giấu ở trong bóng tối, Lâm Cẩm Dung biết trong lòng nàng chịu khổ sở, nhưng cũng không thể lúc này trấn an nàng, chỉ có thể đưa tay nhẹ nhàng kéo tay áo nàng. Khang Thị quay đầu nhìn nàng một cái, đôi mắt nháy mắt đỏ ửng, Lâm Cẩm Dung sợ nàng khóc òa lên, sợ tới mức nhanh chóng thu hồi tay. Khang Thị cúi đầu trầm mặc một lát, lại đem nước mắt nuốt trở vào.

Bất quá chỉ trong thời gian uống chén trà nhỏ, Lục Kiến Trung cùng Lục Kiến Tân đã hòa hòa khí khí, nói chuyện thông suốt, dần dần, Lục Kiến Tân ần ần còn nhắc tới Mai Bảo Thanh: “Lúc trước nghe thấy đệ nói về Mai Bảo Thanh, đó là người nào vậy? Sao đệ lại có quan hệ với hắn? Nhiều tiền như thế, cần thận mắc mưu bị lừa!”

Lục Kiến Trung hiểu được ý tứ của hắn, liền thay đổi khẩu khí lấy lòng: “Đại ca, người này rất lợi hại, là đại thương nhân nổi danh trong kinh thành, giỏi nhất việc buôn bán. Xưa nay cùng chúng ta có sinh ý lui tới, Nhị chất nhi và Nhị chất tức cũng có quen biết hắn, sao có thể lừa chúng ta được đây. Lại nói tiếp, lúc trước ta nói về chuyện đội tàu kia, hiện tại ta không còn nhiều tiền, không công tặng cho những người khác thật sự là đáng tiếc, huynh xem có muốn ta đi thay huynh kinh doanh chút không? Số tiền này bỏ không đó là tiền chết, không có lời.”

Lục Kiến Tân thản nhiên nói: “Quên đi. Quan không cùng dân tranh lợi, phụ thân để lại cho ta đa số là điền trang, cửa hàng cũng bắt quá chỉ có mấy gian, đủ rồi.”

Cái gì quan không cùng dân tranh lợi? Ai lại ngại có nhiều tiền hơn chứ? Nếu thật sự không muốn làm, thì nhớ kỹ chi tiết này làm cái gì? Rõ ràng là động tâm mà, dối trá. Lục Kiến Trung trong lòng hèn mọn, trên mặt cũng vẫn nở nụ cười: “Đại ca, không thể nói như vậy, từ đương triều tể phụ đến tiểu quan bên dưới, ai mà không muốn kiếm nhiều tiền một chút? Nay cũng không phải tham ô cướp đoạt ai, chính là làm sinh ý thôi. Coi như là vì Đại tẩu giải sầu, kiếm chút tiền son phấn bột nước.”

Lục Kiến Tân trấn định nói: “Ngày khác lại nói sau, ta chỉ là quan tâm các đệ.”

Lâm Cẩm Dung ở trong phòng nghe bọn hắn nhắc tới Mai Bảo Thanh kiến lập đội tàu, không khỏi trong lòng vừa động, lâm vào trầm tư.

Không bao lâu, Lục Kiến Trung đứng dậy cáo từ, Tổng thị lại giả ý biểu lộ một phen, Lâm Ngọc Trân không để ý tới, Lục Kiến Tân giả bộ nói Lâm Ngọc Trân vài câu, mang theo Lục Giam, Lâm Cẩm Dung tiễn mọi người trong Nhị phòng ra ngoài.

Xoay người lại, Lục Kiến Tân đánh giá Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam, nói: “Đều một mỗi rồi, các con đi về trước đi.”

Lâm Cẩm Dung thấy trong con ngươi hắn lóe chút hào quang, trong lòng ần ần hiểu được là chuyện gì xảy ra, chỉ nhẹ nhàng quỳ gối hành lễ cáo lui, cùng Lục Giam đi ra ngoài.

Đợi đến khi hai người rời đi, Lục Kiến Tân ngồi xuống bên cạnh tháp của Lâm Ngọc Trân, kéo tay nàng cầm trong tay, hỏi: “Còn đau phải không?”

Lâm Ngọc Trân nhìn hắn: “Chàng nói xem?”

Lục Kiến Tân thở dài: “Nhìn xem nàng đi, đã lớn tuổi rồi, còn có tình tính của tiểu hài tử. Đúng rồi, ta đã nói với nhị tức, nàng còn chịu trách nhiệm chỗ bên kia của lão thái thái, lúc này nên để tâm làm việc, bắt đầu từ ngày mai, để mấy người Hà di nương lại đây hầu hạ nàng.”

Lâm Ngọc Trân đang muốn nói nàng không kiên nhẫn, lời đến bên miệng, lại sửa lại: “Chàng bỏ được sao? Chàng không sợ ta ép buộc các nàng?”

Lục Kiến Tân cúi mắt: “Các nàng hầu hạ không tốt, thì nên bị phạt.”

Lâm Ngọc Trân trầm mặc không nói.

Lục Kiến Tân lại nói: “Mai Bảo Thanh tổ kiến đội tàu, chuyện Nhị lang tức tham gia nàng có nghe nói không?”

414. Chương 417: Phu Thê

Lâm Ngọc Trân nghe Lục Kiến Tân nói đến chuyện này, cũng là thực kinh ngạc: “Chưa từng nghe nói, sao vậy?”

Quả nhiên không biết! Lục Kiến Tân trong lòng lập tức không cao hứng nổi: “Chuyện lớn như vậy, thế nhưng không biết thông báo trưởng bối một tiếng! Tuy đồ cưới là của nàng, nhưng dựa theo cách nói của lão Nhị, dù thế nào cũng nên cùng trưởng bối thương lượng một chút mới phải. Nàng dĩ nhiên là vô thanh vô tức, cũng tự chủ trương quá mức rồi.” Vì thế đem chuyện của Lục Kiến Trung nói với hắn kể lại cho Lâm Ngọc Trân nghe.

Lâm Ngọc Trân cũng thấy nếu Lâm Cẩm Dung thật sự bỏ ra nhiều tiền như thế để tham gia, hơn nữa chưa từng đề cập qua với mình một câu, thật là hơi quá đáng. Nhưng cũng không vui Lục Kiến Tân nói chất nữ nhi của mình không tốt, nhân tiện đáp: “Chàng tin lão Nhị sao? Miệng hắn mười câu thì đến tám câu là nói dối.”

Lục Kiến Tân vừa thấy biểu tình của nàng liền hiểu được ý tứ của nàng, tính tình Lâm Ngọc Trân là như vậy, chính nàng có thể nói người Lâm gia không tốt, nhưng người khác nói thì sẽ không cao hứng. Vì thế ôn nhu nói: “Ta cũng không phải sẽ tin lão Nhị, chính là thấy hắn sẽ không nói láo về việc này, dù sao thật hay giả, chỉ cần hỏi phu thê Nhị lang một câu chẳng phải sẽ biết sao? Ta chỉ là nghe nói, Nhị lang tức từ trước đến nay đều rất có chủ ý, cũng không hay thương lượng với trưởng bối, muốn mở cửa hàng liền mở, muốn mua liền mua, có phải như vậy hay không?”

Lâm Ngọc Trân sắc mặt hơi tẻ: “Lúc nàng ở nhà mẹ đẻ rất có năng lực. Nếu không có nàng, Tam ca, Tam tẩu ta hiện tại cũng không được nhàn nhả tự tại như bây giờ. Lão thái gia lúc trước chính là coi trọng nàng, nhưng tính tình của nàng vẫn là thực nhân tính, cũng không gây chuyện sinh sự.”

Lục Kiến Tân trầm nghĩ, nếu Lâm Cẩm Dung lợi hại, người như thế đều giải quyết mọi việc sau lưng, người thì biết được bao nhiêu? Nhưng cũng không nói ra miệng, chỉ tiếp lời: “Nhị tức lúc còn nhỏ có khả năng, trong nhà cũng thoải mái hơn rất nhiều, không giống như Đại chất tức, vừa làm hỏng việc lại khiến người khác bức bối. Nhưng nếu nàng là nhị tức nhà ta, sẽ phải vì phu gia đầu tiên, không nói thay nàng quyết định, nhưng thông báo một tiếng không khó mà đúng không? Bằng không nàng bên ngoài làm chuyện gì, chúng ta cái gì cũng không biết, cuối cùng lại bắt chúng ta thừa nhận. Có nên để ý chút hay không?”

Lâm Ngọc Trân đáp: “Ngày mai ta sẽ hỏi nàng.”

Lục Kiến Tân mục đích đạt tới, chống cằm nói: “Đây dù sao cũng là một cơ hội tốt, nàng có thể nghỉ ngơi một chút, tùy tiện chơi đùa. Hôm nay lão Nhị nôn ra không ít tiền tài, làm ra vẻ cũng đã làm ra vẻ, từ tiền biến tiền mặt, tương lai tròn kỳ Hiếu, cũng có thể mưu cầu vị trí tốt hơn.”

Lâm Ngọc Trân mắt lé nhìn hắn: “Ta?”

Lục Kiến Tân nói: “Đương nhiên là nàng a! Chẳng lẽ ta sẽ đưa cho người khác sao? Đây là đôi ta tương lai vẫn ở chung một chỗ mà. Chờ giữ tròn đạo hiếu, ta sẽ mưu chức khác, chúng ta đón mẫu thân đi nhậm chức.”

Lâm Ngọc Trân ánh mắt ướt ướt, quay đầu nói: “Ta nghĩ đến chàng đã sớm quên lời thề đó.”

Dưới ngọn đèn, trong con người trong suốt của nàng đã không còn vẻ thiên chân mị nhân nữa, khóe mắt cũng đã có nếp nhăn nho nhỏ, bởi vì hàng năm không vui vẻ, khóe môi hơi hơi rủ xuống, da thịt trên gương mặt cũng không còn căng mịn. Bọn họ đều đã già đi, Lục Kiến Tân thở dài, sờ sờ tóc mai Lâm Ngọc Trân, lại sờ sờ đầu tóc bạc hỗn loạn của mình: “Nàng a, làm phu thê từ lúc còn trẻ đến già. Chúng ta kết tóc từ thuở thiếu niên, đã là phu thê vài thập niên, ngày lành ngày khổ đều trải qua, các nàng sao có thể so sánh với nàng? Bất quá có thêm người hầu hạ ta và nàng mà thôi, không cần nghĩ nhiều, ngủ đi.” Ổn ổn, lại nói: “Nàng yên tâm, ngày sau lão Nhị bọn họ sẽ không dám bắt kính với nàng nữa phần nữa!”

Lâm Ngọc Trân cúi thấp đôi mắt, khẽ nghiêng người. Bọn họ hiện tại bất quá là bạn già mà thôi, nàng sớm đã mất đi vẻ thanh xuân, ánh mắt hẳn không còn bị hấp dẫn dây dưa trên người nàng nữa, lại không có chỗ để dựa vào, không thể khiến hắn có điều cố kỵ. Hắn có thể cho nàng, không phải là thứ nàng muốn nhất. Đương nhiên, thứ hắn muốn nhất, nàng cũng không cho hắn được.

Đêm lạnh như nước, trăng sáng như gương.

Lâm Cẩm Dung và Lục Giam đuổi nha hoàn ma ma tùy thị đi, sóng vai đi ở trong viện. Ánh trăng đem bóng dáng hai người chiếu dài trên con đường rải đá, người đè nặng ta, ta đè nặng người, Lục Giam cúi mắt nhìn hai bóng dáng chồng chất lên nhau kia, nhẹ nhàng cười, cầm tay Lâm Cẩm Dung, cũng không nói gì, Lâm Cẩm Dung dĩ nhiên hiểu được ý tứ của hắn, lật tay nắm lại, tận lực dựa vào gần hắn hơn.

Dưới ánh trăng Lâm Cẩm Dung mặt mày ôn nhuận khả nhân, Lục Giam cảm nhận được bên người truyền đến ấm áp cùng hương thơm, nhịn không được muốn ôm chặt thắt lưng của nàng. Hắn nghĩ như vậy, cũng cứ làm như vậy, nghiêm trang nói: “Ta thấy nàng gần đây bị gầy đi.”

Lâm Cẩm Dung ở bên hông hắn néo một cái, thấp giọng nói: “Người gầy đi là chàng mới đúng, cũng không biết ăn nhiều một chút.”

Lục Giam chỉ sợ bị người nhìn thấy không tốt, dùng sức kéo nàng một cái liền rất nhanh buông ra, mang theo vài phần ghen tuông: “Ta một mình một người rất cô đơn a. Nàng thì tốt rồi, mỗi ngày có thể ôm Nghị Lang ngủ.” Tuy không thể cùng phòng, nhưng người một nhà bị tách ra, không thể ở bên cạnh nhau, trước đó cùng ở dưới một mái hiên, tùy thời có thể nghe thấy thanh âm của nhau là cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Lâm Cẩm Dung xảo tiểu thảo nhiên: “Nếu chàng ghen tị, không sợ Nghị Lang ban đêm khóc tìm nương, ta có thể cho Nghị Lang đến ngủ với chàng. Hừng đông đưa lại cho ta là được.”

Lục Giam không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng Nghị Lang ban đêm khóc gọi nương mà hắn dễ không tốt, lại nửa đêm đến nháo loạn Vinh Cảnh cư một phen. Vì thế xin miễn thứ cho kẻ bất tài: “Ta thật ra không sợ phiền toái, chỉ sợ ủy khuất hài tử mà.”

Nếu vận mệnh vẫn diễn biến như kiếp trước, xác định sẽ xảy ra một lần nữa. Hắn không biết dỗ dành, Nghị Lang lại ủy khuất, cũng phải chấp nhận thôi. Lâm Cẩm Dung sâu kín thở dài, thấp giọng nói: “Nhân sinh trên đời, làm sao không phải chịu ủy khuất chứ? Có thể chịu ủy khuất, học được chịu ủy khuất, cũng là một việc may mắn. Giống như Ngô Nhị ca vậy, thuận buồm xuôi gió đã quen, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.”

Lục Giam gật gật đầu: “Mặc dù như thế nhưng hắn còn quá nhỏ.”

Lâm Cẩm Dung cười, thay đổi đề tài: “Phạm Bao khi nào thì rời đi?” Phạm Bao hôm nay có thể nói là lập công lớn, nhưng cũng kết đại cừu, nếu không nhanh bỏ của chạy lấy người, ở lại chỉ sợ cũng không có kết cục hay ho.

Lục Giam nói: “Suốt đêm. Nói là trở về sẽ chuyển nhà. Phụ thân sai người tặng hắn năm mươi lượng bạc, ta bảo Trường Thọ đưa hắn đến bến tàu rồi trở về.”

Năm mươi lượng bạc. Lâm Cẩm Dung trong lòng run lên, đúng là vẫn đưa đúng năm mươi lượng bạc, bị bắt đi xa tha hương. Điểm duy nhất không giống là Nhị phòng không hay ho, người muốn đập đầu vào cột là Lục Kiến Trung. Cũng tốt, cuối cùng cũng có thay đổi. Vì vậy cả cười: “Đáng tiếc, ta còn nghĩ thay hắn rửa sạch oan khuất, thỉnh hắn lưu lại thay nhóm ta hoặc là Tam thúc phụ để ý cửa hàng.”

Lục Giam trong lòng khẽ nhúc nhích, cười nói: “Cửa hàng của Tam thúc phụ cho dù không phát đạt, dựa vào điền trang cũng có thể sống qua ngày. Bọn họ ít người, cũng không cần chi tiêu lớn, đủ dùng rồi. Về phần chúng ta, còn có một người là Hàn Căn, lúc trước tổ phụ giữ lại làm quản sự bên ngoài cho ta, không biết nàng còn nhớ rõ người này không?”

Lâm Cẩm Dung đáp: “Đương nhiên nhớ rõ, nhưng sau khi trở về hắn cũng không chủ động đến bái kiến ta, ta chỉ cho rằng hắn có ý tưởng khác.”

Lục Giam cười cười: “Lần trước tổ phụ bệnh nặng, ta trở về thăm bệnh, còn từng cùng hấn uống rượu, không bái kiến nàng cũng là do hấn thận trọng, vừa vặn đề cử hấn với phụ thân. Hôm nay ta nghe Nhị thúc phụ ba lần bốn lượt nhắc tới chuyện tham gia đội tàu của Mai Bảo Thanh với phụ thân, ta đoán phụ thân ước chừng đã động tâm.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Hấn hỏi chàng sao?” Lục Kiến Tân khẳng định là động tâm, năm đó người Lục gia chính là đổ hết tiền tài vào đây. Cái gọi là tham tiền lu mờ lý trí, khuyên cũng không khuyên được.

Lục Giam rầu rĩ nói: “Không có hỏi, nếu hấn hỏi ta, ta cũng không cần phải đuổi người đi, cứ trực tiếp nói rõ là được.” Thủy chung là cách một tầng quan hệ, sự tình khác cũng đành thôi, nhưng đề cập đến tiền tài còn có chút khác biệt.

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Kỳ thật không cần chàng nói, ta lúc ấy thấy ánh mắt hấn nhìn ta chính là có chút trách cứ. Đại để là trách ta thấy lợi nhưng không nói với người trong nhà, một mình lên nuốt trọn. Tuy Tam ca không nghe lời ta khuyên vẫn muốn tham gia, nhưng tự ta thấy không tốt, sao dám tùy tiện nói với chàng?”

Lục Giam ngày thường cũng không hỏi đến tiền tài của nàng đi đâu, nhưng nàng nói không có sẽ là không có, vì thế liền tiếp lời của nàng: “Nàng làm đúng, nếu là buôn bán lời thì may, nếu không, chỉ sợ sẽ còn trách nàng nhiều hơn. Chúng ta rốt cuộc vẫn không giống họ.”

Khi nói chuyện đã đến sân viện Vinh Cảnh cư, Lục lão phu nhân còn chưa ngủ, Lục Lang và Nghị Lang vui đùa cao hứng, vô cùng náo nhiệt. Lục Kinh cùng Khang Thị đã ở nơi đó, thấy hai người tiến vào, Khang Thị vẫn còn đỡ, Lục Kinh trên mặt đã có chút khó coi. Lục Giam chỉ cho là không biết, cùng Lâm Cẩm Dung khen ngợi Lục Lang một phen. Mấy người cùng hài tử ngồi lại chỗ Lục lão phu nhân đến khi lão thái thái kêu mệt mỏi, mới tự bế hài tử trở về.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau Lâm Cẩm Dung theo thường lệ dậy sớm đến vấn an Lâm Ngọc Trân, chỉ thấy ba người Hà di nương đã tới, chiếu cổ trong ngoài, A Nhu bưng chậu rửa mặt, Hà di nương nâng khăn mặt, đang giúp Lâm Ngọc Trân rửa mặt.

Lục Kiến Tân ăn mặc chỉnh tề ngồi một bên, uống trà Tiểu Tinh dâng lên, nhìn thê thiếp một nhà, vẻ mặt đắc ý.

Lâm Ngọc Trân sầm mặt, thần sắc không kiên nhẫn. Hà di nương cũng là cẩn thận ôn nhu, rửa mặt mũi xong lại giúp Lâm Ngọc Trân chải đầu, thỉnh thoảng mềm mại hỏi một câu: “Phu nhân, nơi này được không? Phu nhân, nơi này có thoải mái không?”

Lâm Cẩm Dung thấy Lâm Ngọc Trân vẻ mặt không được tự nhiên, hiểu được nàng đang khó chịu, lại không muốn Hà di nương chạm vào nàng, liền tiến lên cười nói: “Phu nhân khỏe hơn chưa?”

Lâm Ngọc Trân nghiêng đầu, Hà di nương vừa vặn kéo tóc nàng, Lâm Ngọc Trân nửa đau thật, nửa khoa trương hít một hơi, chán ghét nói: “Người chải đầu trên tay không biết nặng nhẹ sao? A Dung tới vấn cho ta.”

Hà di nương cũng không tức giận, hàm chứa cười hành lễ: “Phu nhân thứ tội, tì thiếp lỡ tay.”

Lâm Ngọc Trân thấy tính tình này của nàng cũng không có biện pháp, không kiên nhẫn nói: “Dọn cơm đi thôi.”

Hà di nương cười tủm tỉm đem lược giao cho Lâm Cẩm Dung, tự đi an bài.

Lâm Ngọc Trân hơi hơi mị mắt, thoải mái mà hưởng thụ Lâm Cẩm Dung hầu hạ, trực lai trực vãng (hỏi thẳng trọng điểm): “Nghe nói con cũng tham gia vào đội tàu kia của Mai Bảo Thanh?”

Lâm Cẩm Dung đáp: “Chưa từng.”

Lâm Ngọc Trân tiếp lời: “Vậy vì sao Nhị thúc phụ con lại nói như vậy?”

“Không biết hấn lấy tin tức từ chỗ nào.” Lâm Cẩm Dung theo khóe mắt liếc Lục Kiến Tân một cái, nhưng thấy Lục Kiến Tân ngồi đó vẫn đạm phong khinh cùng Lục Giam nói chuyện: “Con nên sai người đi tìm

kiếm tề điền mà chúng ta đã hứa với dòng họ. Lại tìm quản sự đắc lực, sửa chữa tông học đường đi.” Giống như là nửa điểm không nghe các nàng nói chuyện.

Lục Giam nhân tiện đẩy Hàn Căn ra, Lục Kiến Tân đối với quản sự trong nhà cũng không quen thuộc, vì thế không để ở trong lòng: “Con thấy tốt là được rồi.” Sắc mặt cũng là có chút khó coi, đưa mắt ra hiệu với Lâm Ngọc Trân, sau đó nghiêng mặt đi.

415. Chương 418: Mây Bay

Lâm Ngọc Trân hơi có chút chướng mắt hành động này của Lục Kiến Tân, muốn hỏi cái gì, muốn biết cái gì thì cứ trực tiếp mở miệng không được sao? Thế nào cũng phải bắt nàng hỏi. Nhưng ngấm lại, làm công công mà nhìn chằm chằm hỏi han đồ cưới của nhi tức, xác thực cũng không tiện. Mắt thấy Hà di nương mang theo người dọn điểm tâm lên, ôn nhu chân thành mà chuẩn bị hầu hạ Lục Kiến Tân dùng cơm, liền sầm mặt xua tay ý bảo nàng và Tiểu Tinh, A Nhu đều lui ra.

Hà di nương vụng trộm liếc Lục Kiến Tân một cái, thấy Lục Kiến Tân mặt không chút thay đổi, liền trong suốt thi lễ: “Vâng.” Xoay người mang theo Tiểu Tinh cùng A Nhu đi ra ngoài, nhưng cũng không đi xa, đứng chờ ngay tại hành lang. Phương ma ma đứng canh cửa, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhóm chủ tử có việc muốn thương lượng, vài vị di nương thỉnh tự tiện.”

Hà di nương biết vâng lời: “Ta sợ sau đó phu nhân còn gọi vào, chúng ta đến bên kia chờ.” Quả thực lại dẫn Tiểu Tinh và A Nhu thối lui đến hành lang dài bên kia.

Phương ma ma thấy nàng thức thời, liền tĩnh tâm nghe bên trong nói cái gì.

Lâm Căn Dung đứng dậy xới cơm chia thức ăn, Lâm Ngọc Trân nói: “Không vội. A Dung, chúng ta mặc kệ Nhị thúc phụ con lấy tin tức từ đâu, nhưng con nói không có đó là không có. Chính là Nhị thúc phụ đề nghị chúng ta cũng đi theo tham gia, ta thì bỏ tiền đó cũng phí, muốn hỏi một chút ý tứ của con, con thấy cộc sinh ý như thế nào? Mai Bảo Thanh người này, nghe nói Nhị lang cùng hắn cũng rất quen thuộc, hiểu rõ, các con cảm thấy có đáng tin không?”

Lâm Căn Dung không biết trả lời vấn đề này của Lâm Ngọc Trân thế nào, bản thân nàng không chịu tham gia có thể chứng tỏ rất nhiều vấn đề, rõ ràng là không xem trọng cộc sinh ý này, nhưng không nói thẳng, bởi vì nàng thấy bộ dạng Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân, dĩ nhiên là khẳng định nàng đã tham gia, liền chằm chước rồi nói: “Mai Bảo Thanh người này, lấy hiểu biết của ta và Nhị lang, thật sự là đại thương nhân nổi tiếng có danh tiếng, ở kinh thành cũng coi như có thể xếp vào hạng phú hào. Cộc sinh ý này, hẳn xác thực cũng từng thông qua tộc huynh của ta hỏi ý tứ của ta, nhưng ta thấy phiêu lưu quá lớn cho nên đã cự tuyệt.”

Lục Kiến Tân giả hoạt nói: “Vậy theo như con biết, trừ con và một nhà Nhị thúc phụ ra, còn có ai tham gia không? Thí dụ như, nhà mẹ đẻ con, cữu phụ của con vậy?” Nàng nói nàng chưa từng tham gia, nhưng vị tất đã không dùng danh nghĩa của người khác, loại chuyện này hẳn thấy được hơn mất.

Lâm Căn Dung cúi mắt nói: “Bởi vì ta không dám gia nhập, cho nên biết được không nhiều lắm. Tổ phụ ta từng nghiêm lệnh không cho người trong nhà buôn bán, cho nên trong nhà cũng không có ai biết được việc này, chỗ cữu phụ cũng không thấy có động tĩnh gì.” Dừng một chút, đoán việc Lâm Thế Toàn tham gia vị tất đã giấu giếm được, chỉ sợ đến lúc đó bọn họ biết được lại làm khó, liền nói tiếp: “Chỉ có một tộc huynh tham gia thôi.”

Lâm Ngọc Trân liền hỏi nàng: “Tộc huynh của con, là Lâm Thế Toàn đúng không?”

Cái này gọi là việc gì cũng có tính toán, Lâm Căn Dung mắt thấy bọn họ từng bước một hướng tới phương hướng đó, nhưng không thể can thiệp nửa điểm, chỉ có thể gặt đầu: “Là hắn. Nhưng ta vẫn đều phản đối hắn, chính là hắn không chịu nghe. Phiêu lưu quá lớn.”

Vừa nói đến Lâm Thế Toàn, mọi người đều biết vì sao lại thế. Đồ cưới của hàng Lâm Căn Dung đều do hắn để ý quản lý, đa phần thái độ của hắn sẽ đại biểu cho thái độ của Lâm Căn Dung, cho nên cũng khó trách Nhị phòng nhận định Lâm Căn Dung có tham gia. Mà Lâm Căn Dung không cách nào cùng bọn họ giải thích rõ ràng đây là hành vi cá nhân của Lâm Thế Toàn, cùng nàng không có gì liên quan, nói thêm gì

đi nữa lại như đang cố biện bạch, giấu đầu hở đuôi vậy. Chính là câu nói kia, biết người, tin người, không cần người nhiều lời, không hiểu người, không tin người, nói càng nhiều càng không có ý nghĩa.

Lục Kiến Tân quả nhiên không thêm nhắc lại thật sâu nhìn Lâm Cẩm Dung một cái, lại thần nhiên liếc Lục Giam một cái, trầm mặc không lên tiếng cầm lấy đôi đũa chuẩn bị ăn cơm.

Lâm Ngọc Trân thấy không khí không đúng, nhưng cũng không tiện nhiều lời, chỉ nói: “Đồ ăn đều nguội rồi, ăn cơm đi.”

Thừa dịp Lâm Cẩm Dung mang cơm lại đây, Lục Giam an ủi nhìn về phía nàng, hấn sợ nàng ủy khuất, sợ nàng khổ sở, còn không thể nói rõ, nói càng nhiều, Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân càng sinh nghi, ngăn cách càng lớn. Nếu là phụ mẫu thân sinh, hấn sẽ có thể nói ra thoải mái hơn.

Lâm Cẩm Dung hướng hấn mỉm cười, tỏ vẻ bản thân cũng không để ở trong lòng.

Toàn gia trầm mặc dùng xong điểm tâm, Lâm Cẩm Dung gọi Phương ma ma tiến vào, thu dọn đồ ăn xuống, rồi ngồi vào sường phòng cách vách dùng điểm tâm của chính nàng.

Lục Kiến Tân thấy nàng rời đi, mới cau mày hỏi Lục Giam: “Con đối với cục sinh ý này có cái nhìn thế nào.”

Lục Giam rõ ràng biết hấn đã nhận định ra sao về phu thê mình, cũng sẽ không nghe lời mình, nhưng vẫn tấn trách nói: “Đối với chuyện sinh ý con không rõ ràng lắm. Nhưng A Dung nói qua, nàng không coi trọng, bảo hóa tuy rằng thu lợi dày, nhưng nếu tự mình kiến lập đội tàu, cũng là phiêu lưu quá lớn, nàng tình nguyện kiếm ít đi một chút, chỉ cầu an ổn. Tam ca nàng không nghe lời nàng khuyên, dùng là tiền của mình, nàng cũng không còn cách nào khác, khuyên nhiều, chỉ sợ người ta nói mình chần tài lộ của hấn.”

Phía sau những lời này, cũng là cố ý nói cho Lục Kiến Tân nghe. Lục Kiến Tân nghe hiểu, cũng không nói gì thêm: “Nên đi thỉnh an tổ mẫu thôi.”

Sáng sớm, hơi khí thành sương, lại là một ngày nắng rét lạnh. Ngày hôm qua Lục lão phu nhân trải qua nhiều chuyện, thứ nhất là thân thể không tốt, thứ hai là trong lòng không vui, thức dậy trễ hơn so với bình thường, rõ ràng tỉnh rồi cũng không chịu dậy, cố tình để con cháu liên can đứng bên ngoài chịu đựng khí lạnh.

Lâm Cẩm Dung xem như lại kiến thức da mặt dày của Lục Kiến Trung. Hôm qua chuyện mất mặt nam kham giống như chưa bao giờ từng phát sinh, túi tiền của hấn giống như chưa từng bị người trấn lột, hấn hàm hậu ôn hòa đứng ở nơi đó, thần thái tự nhiên cùng Lục Kiến Tân, Lục Kiến Lập chào hỏi, ca ca đệ đệ kêu gọi thân thiết. Phía sau hấn, Lục Thiệu, Lục Kinh mặt đen như đáy nồi, cũng không chịu đối diện với người khác. Ngay cả người giả bộ giỏi nhất chính là Tống thị, cũng chỉ yên lặng đứng ở một góc, không nói được một lời.

Đang chờ đợi lão thái thái nguôi giận triệu kiến, Lục Kiến Trung bận rộn không được. Một dê là chần thả, mà hai con dê cũng là chần thả, hấn không chỉ cùng Lục Kiến Tân đề cử tài lộ của Mai Bảo Thanh, còn cực lực động viên Lục Kiến Lập: “Làm ra vẻ cũng là làm ra vẻ, không bằng thử một lần, chúng ta toàn gia hợp lực tham gia, tương lai cũng tiện nói chuyện.” Hấn lần này nguyên khí tổn thương, chỉ dựa vào một mình hấn thì không kiếm đủ tiền, nếu có thể đả động Đại phòng, Tam phòng, chiếm được một phần lớn, tất nhiên sẽ được lợi nhiều hơn. Đại phòng không ở đâu lâu dài, Tam phòng không biết kinh doanh, tương lai người quyết định chủ yếu sẽ là hấn.

Lục Kiến Lập thận trọng nghe, cũng không trả lời, chỉ “Ừ a” cho có lệ.

Đồ thị nghe hấn nói ba hoa chích choè, có chút tâm động, chính là người nghèo đột nhiên trở nên giàu có, tay cầm một đồng tiền tài luân luôn không nở, sợ ngủ một giấc tỉnh lại liền bay mất, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nghĩ muốn xem ý tứ của đích tôn thế nào mà làm việc. Vì thế liếc mắt nhìn Lục Giam, Lục Giam cúi mắt, lại muốn lôi kéo Lâm Cẩm Dung hỏi một chút tin tức, lại sợ Lục Kiến Tân, vì thế gấp gáp không chịu nổi.

Lục Kiến Tân đột nhiên mở miệng: “Lão Nhị, đệ cũng đừng khuyên lão Tam. Rốt cuộc việc này như thế nào, sau đó hỏi thăm rõ ràng thì nói sau. Hiện tại nói bao nhiêu đều chính là không trung lâu các (lâu đài xây trên cát) thôi.”

Lâm Cẩm Dung trừng mắt nhìn, nàng rất rõ ràng Lục Kiến Tân có thể trước mặt mọi người nói ra như vậy, xác thực đã hoàn toàn động tâm. Dù sao Mai Bảo Thanh có năng lực hàng đầu, chuyện này người tham dự cũng không thiếu, không hỏi thăm còn đỡ, sau khi nghe ngóng xong tương đương chính là tặng cho những người này thuốc an thần, không có khả năng bất thành. Có sẵn cơ hội kiếm tiền, một vốn bốn lời, thử hỏi trên thế gian này, có mấy người có thể chống đỡ được dụ hoặc như thế? Nếu không vì nàng đã biết trước tiên cơ, chỉ sợ nàng cũng không nhận nổi.

Không thể nói, nói cũng không có người tin, ích lợi trước mắt, không thành thân liền thành thù. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, phía chân trời đã bị ánh sáng nhuộm thành màu hồng, vài đám mây chậm rì rì trôi lững lờ xa xa, không ngừng biến ảo hình dạng cùng sắc thái. Nhìn đi, bất luận mây kia biến ảo thế nào, mây vẫn là mây, cũng không bởi vì nó có hình dạng giống con thỏ hay giống đám bông, nó sẽ thật sự trở thành thứ đó, gió thổi qua, chỉ trong chớp lát sẽ tan mất.

Lục Giam từ từ đem ánh mắt dừng ở trên mặt Lâm Cẩm Dung, hắn thấy rõ ràng thần sắc của Lâm Cẩm Dung, không biết tại sao, trong lòng có chút lạnh lẽo sâu kín. Lại nhìn bộ dạng do dự kia của Lục Kiến Lập, Đồ thị nóng vội khó nhịn, Lục Thiện tò mò, hắn nghĩ, vô luận như thế nào hắn cũng không thể để Lục Kiến Lập tham dự vào chuyện này, Tam phòng vẫn là thích hợp sống an nhàn hơn.

Lục Kiến Tân điển hình cho phái hành động, mới nói qua muốn tìm người đi hỏi thăm, lập tức đã gọi Chu Kiến Phúc, quản sự đặc lực tâm phúc nhất của hắn đi làm việc này. Kết quả hỏi thăm không cần phải hỏi, Ngô gia cũng có tham gia. Ngô gia còn có một điều kiện thuận lợi, Ngô Tương nhậm chức ở Đình huyện bên kia, Mai Bảo Thanh còn có ý bảo hắn sắp tới đem việc thành lập thị bạc tư mưu cầu chức vụ quan trọng hơn. Có thể thấy, nếu là thị bạc tư quan trọng hơn địa phương có người của chính mình, rồi bên phía hóa sẽ đạt được lợi ích lớn đến mức nào!

Thời điểm tin tức rơi vào tai Lâm Cẩm Dung, nàng chỉ biết, vô lực hồi thiên, kết cục Lục gia bại lụn đã định rồi! Quả nhiên còn lại mấy ngày, Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân cũng không hỏi về việc nàng tham gia nữa, Lục Kiến Tân đối đãi với nàng và Lục Giam hòa ái dễ gần, ngẫu nhiên tỏ vẻ thân thiết, Lâm Ngọc Trân thì luôn một bộ dáng muốn nói lại thôi, nhưng chung quy, cũng chưa từng nói với nàng cái gì.

Ngăn cản rốt cuộc không thành, nhưng Lâm Cẩm Dung vốn cũng không trông cậy vào bọn họ ở tiền tài sẽ đem lại lợi ích gì ỉn, đừng xấu xa giống như kiếp trước là được rồi.

Lục Giam cũng là có chút sứt đầu mẻ trán, Lục Kiến Lập cũng vẫn tốt, nghe lời hắn khuyên, thấy bản thân cùng Lục Thiện không giỏi về kinh doanh, cứ thế giữ của cũng không sai. Nhưng Đồ thị bị tiền làm lu mờ lý trí, mắt thấy Đại phòng, Nhị phòng sẽ kiếm được một đồng tiền lớn, làm sao có thể bỏ xuống nổi! Dựa theo ý tưởng của nàng, tham gia là chỉ cần giao tiền cho Mai Bảo Thanh là được, Mai Bảo Thanh sẽ thay nàng kiếm tiền, chỉ cần chờ phân phát tiền lời, làm sao phải tốn tâm tư? Lục Giam ngăn cản nàng, nàng mặc dù chưa nói lời nào khó nghe, nhưng cũng không chịu gặp Lục Giam, một lòng một dạ chỉ muốn tham gia.

416. Chương 419: Điềm Báo

Ngày này, hiếm khi Lục lão phu nhân tâm tình tốt cố ý cho Lâm Cẩm Dung nghỉ ngơi, Lâm Ngọc Trân bên kia cũng mạnh khỏe, bên ngoài không có đại sự, Lâm Cẩm Dung liền bế Nghị Lang trở về tiểu viện tử nhà mình. Đầu tiên là sai người nâng tháp ra ngoài, dùng bình phong vây quanh ba mặt, đem Nghị Lang đặt ở trên tháp chơi đùa với hắn. Nàng và Lục Giam ngồi bên tháp phớt nhắng, nhàn rỗi lắm bả nói chuyện.

Lục Giam bế Nghị Lang thiếu chút lặn xuống đất vào trong lòng, nói về Đồ thị: “Khuyến không được. Nàng có ý gì hay không?”

Lâm Cẩm Dung cười khổ: “Có thể có chủ ý gì đây? Lời chàng nói nàng đều nghe không vào, lời của ta lại càng không có tác dụng. Ta chỉ nghĩ, nếu là Tam thúc phụ kiên quyết không chịu, nàng có lẽ sẽ nghe một chút cũng không chừng.” Lục Giam đi khuyên còn đỡ, nếu để nàng đi khuyên, không chừng Đồ thị sẽ mắng chửi người a. Dựa vào cái gì mà Đại phòng, Nhị phòng đều phát tài, nhưng lại ngăn cản Tam phòng chứ? Không phải tới tìm mắng mỗ sao? Ít nhất cũng sẽ tặng cho nàng tội danh rắp tâm bất lương, quan hệ với

địu đi nàng không muốn cứ như vậy bị chôn vùi. Huống chi nhà mẹ đẻ kia của Đồ thị, mới nghe nói phân chia tài sản, đã chịu khó qua lại, có người bên tai thổi gió, nàng khuyên không được.

Lục Kiến Lập và Đồ thị xem như là một đôi phu thê đặc thù nhất trong Lục gia. Lục Kiến Lập không có sự khôn khéo cường hãn di truyền từ Lục lão ông. Đại đa số thời điểm hắn là trầm mặc ôn hòa, mặc kệ nhân sự, có thể chịu liền nhẫn, ăn nói khép nép, chỉ cầu bình tĩnh; Nhưng nếu thật sự bị bức nóng nảy, hắn sẽ bộc lộ ra một mặt cường chế. Cũng mặc kệ nói như thế nào, tính tình của hắn so sánh với Lục Kiến Tân, Lục Kiến Trung thủy chung vẫn rất yếu đuối, đối với Đồ thị nhân nhượng đã quen. Hai người ở chung, không biết ai đúng ai sai, đáng sợ nhất chính là thói quen. Thời điểm đó, đa phần vì muốn bên tai thanh tịnh đều là lựa chọn nhường nhịn.

Lục Giam thở dài: “Có lẽ có thể như nàng khuyên Tam ca vậy.” Nếu Tam phòng cũng quyết tâm muốn tham gia, hắn ngăn trở không được, cũng không có lập trường ngăn trở, Lục Thiện cũng chưa có ý kiến, hắn có thể có ý kiến gì đây? Cho nên chỉ có thể là hết sức khuyên bảo, để bọn họ như Lâm Thế Toàn đầu cơ ít một chút.

“Cũng chỉ có thể như thế.” Lâm Cẩn Dung nhìn nhìn sắc trời, thái dương trắng bóng lóa mắt, nhưng phơi nắng ở trên người thật sự ấm áp, nhưng cảm giác ấm áp này, cũng là một chuyện đáng sợ, nàng thấp giọng nói: “Lập tức sẽ qua năm mới, cũng không thấy có tuyết rơi..... Ta sẽ an bài Trang mã đầu chuẩn bị.” Nếu nàng không nhớ lầm, kế tiếp một năm này, đại hạn rồi lại ngập lụt, thu hoạch rất kém. Cần phải đề phòng, có điều bây giờ chưa thể nói ra.

Lục Giam cũng眯 mắt nhìn lên trời: “Cảnh tình cũng tốt, nhà nhà đều có chung lo lắng.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Ta đã nói qua với nhà mẹ đẻ, chàng cũng khuyên nữ phụ thân cùng Tam thúc phụ.” Thái dương phơi nắng khiến nàng buồn ngủ, nàng quán không được sự tình liên hệ nó đi thôi, ngày cứ trôi qua như lẽ thường. Nghị Lang quán quít lấy nàng chơi một lát, cũng mệt nhọc, thân mình nho nhỏ rúc vào trong lòng nàng, giống như con heo con cọ cọ trước ngực nàng, vươn tay bắt lấy lỗ tai nàng, cùng ngủ say.

Sau giữa trưa, không có gió, ánh mặt trời chiếu toàn thân ấm áp dào dạt, Lục Giam nhìn hai mẫu tử ngủ say sưa trên tháp, đột nhiên cảm thấy trách nhiệm rất nặng nề. Hắn cẩn thận bảo Anh Đào lấy vải vóc đến phủ lên bình phong, không cho ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt hai người, chính hắn thì cầm một quyển sách ưa thích, ngồi ở một bên tĩnh tế đọc.

Chung quy, Lục Kiến Tân vẫn thông qua Lục Kiến Trung cùng Mai Bảo Thanh, chính hắn không lộ diện, hết thầy đều giao cho Chu Kiến Phúc đi làm. Lục Kiến Lập được Lục Giam khuyên nhủ, đầu tiên là lập trường kiên quyết không chịu tham dự, nhưng trải qua mấy ngày mấy đêm Đồ thị khóc nháo muốn sống muốn chết, không thể không cầm một phần tiền lấy được từ chỗ Lục Kiến Trung giao cho Lục Kiến Tân, nhờ Lục Kiến Tân hỗ trợ.

Lục Giam biết được, thở dài qua đi, cũng chỉ có thể khẩn cầu Mai Bảo Thanh thuận buồm xuôi gió, thuận lợi kiến lập đội tàu, sinh ý làm thật tốt.

Thiên Tử mất sau bảy tháng sẽ chôn. Chư hầu mất thì sau năm tháng. Đại phu, sĩ tử, thứ nhân thì sau ba tháng. Phẩm quan chôn tổ phụ mẫu, phụ mẫu đều thực hiện theo chức phẩm. Trong lúc hỗn loạn, đã đến thời điểm Lục lão ông nhập táng, bên ngoài là dựa theo quan phẩm của Lục Kiến Tân làm tang sự, nhưng trên thực tế cũng đi quá giới hạn. Theo không khí lúc đó của xã hội, vô luận là trong kinh hay là địa phương, đa phần hiếu tử hiền tôn không tiếc lấy thân thử nghiệm, vì lễ du chế, chính là vì tranh thủ một chữ “Hiếu”.

Lục gia mặc dù không dám minh mục trương đảm vì lễ du chế, nhưng cũng là tốn nhiều công phu, ngày đưa tang náo nhiệt phi phàm, người đứng xem đầy đường. Lục gia hiếu tử hiền tôn mặc áo để tang, khóc âm ỉ.

Mộ của Lục lão ông, lại không phải chôn ở phần mộ tổ tiên của Lục gia, mà là một huyệt có hình “Hồi loan vũ phượng”. Dưới chân ngọn Phượng Sí, chính là năm đó Lục lão ông khi còn sống, tiêu phí tụy rằng kính người, nhưng cũng chưa từng để mọi người Lục gia lại vì thế mà tiêu tiền. Nhưng nếu đã tới núi Phượng Sí, dưới Bình Tế tự, không khỏi lại bỏ thí hơn mười vạn tiền cho Bình Tế tự thực hiện siêu độ. Lại đặc biệt an bài một phòng cho người thủ mộ (canh giữ mộ).

Đợi ột ngàn hòa thượng làm xong một trăm ngày cúng bái hành lễ, Lục gia dĩ nhiên là người ngã ngựa đổ, trừ bỏ vài hài tử không hiểu chuyện ra, thì không có một ai thoải mái nổi. Tất cả đều nằm ở trên giường nghỉ ngơi tằm bổ, Tống thị đi đường cũng không dám dùng sức, thanh âm nói chuyện cũng không dám quá lớn, nói là muốn dưỡng tinh thần. Lục Kiến Tân đau mỗi, Lục Kiến Trung phát tác bệnh phong thấp, ngay cả Lục Kiến Lập cũng có vẻ không có chút tinh thần.

Lâm Ngọc Trân, Tống thị, Đồ thị khó khăn nghỉ ngơi khôi phục xong, cũng đã lập xuân. Các quản sự tới tính toán sổ sách, bị dọa một trận kinh hách, tang sự của Lục lão ông, trừ bỏ phần Lục Kiến Trung tham ô ra, hơn nữa vật phẩm chôn cùng, trước sau chỉ tiêu gần hai mươi vạn mãn tiền. Trừ bỏ số tiền lớn nhất để làm phật sự ra, chỗ này một chút chỗ kia một ít, tích tiểu thành đại, sẽ thành bộ dạng như vậy.

Mặc kệ đặt ở đâu, đây đều là số lượng không hề nhỏ. Mấy người hai mặt nhìn nhau, lúc trước chỉ cho rằng trong tay lão thái thái của cải còn nhiều, tiền chung cũng còn đầy, khi sử dụng không nghĩ nhiều lắm, nên dùng thì cứ dùng. Huống chi Nhị phòng lúc trước có chủ ý muốn đem tang sự làm càng thể diện, tốn càng nhiều tiền thì càng tốt, hiện tại xuất hiện loại tình hình này, cũng là điều mọi người chưa nghĩ tới. Vì thế đều thâm nhủ, không biết lão thái thái nơi đó rốt cuộc còn thừa bao nhiêu của cải, phân về trong tay được bao nhiêu phần.

Tống thị từ sau lần chiến bại cũng rất trầm mặc, không chỉ điểm nàg thì không dễ dàng chịu mở miệng, nhưng chuyện này chính là do Nhị phòng mở đầu, nàg vừa mở miệng sẽ bị bắt thóp, vì thế lại càng trầm mặc. Đồ thị từ xưa đến nay đều không có chủ ý gì hay, hai người đều đem ánh mắt nhìn Lâm Ngọc Trân.

Lâm Ngọc Trân kiên trì đứng lên: “Ta đi bẩm báo lão thái thái.”

Trong Vinh Cảnh cư lúc này đúng là một mảnh hòa thuận.

Việc Lục lão phu nhân nay thích nhất chính là sai người bé Lục Lang, Nghị Lang đến chơi trong phòng bà, xem hai hài tử tranh đoạt này nọ, tranh thủ tình cảm, bà đều thực vui vẻ. Lục Lang lớn hơn chút, khí lực cũng mạnh, cướp đoạt là lợi hại nhất, Nghị Lang lại thắng ở lá gan lớn, kiên quyết không ăn một, lại mang thù. Người chung quanh đều thấy được, tuy hai hài tử thường xuyên huyên náo khóc lớn, nhưng cũng không nháo ra đại sự gì, ngược lại rất thích đùa giỡn với nhau.

Lã thị nghĩ dưỡng có tinh thần, liền bắt đầu ghen tị, dựa vào cái gì lão thái thái chỉ yêu hai tôn tử này, chẳng lẽ Phúc nương nàg sinh ra không phải là thân cốt nhục của Lục gia sao? Tại sao cho tới bây giờ không thấy được bé qua đó? Vì thế không cam lòng lạc hậu, cũng lệnh nữ mẫu đánh thức Phúc nương dậy, ôm đến Vinh Cảnh cư. Vừa tới thấy được tiểu nha hoàn Song Phúc của Lâm Cẩn Dung cười hì hì đang cầm một đồng đồ chơi từ sương phòng bên trái đi tới, lập tức nảy ra ý hay.

Làm bộ như chưa từng nhìn thấy Song Phúc, xông lên phía trước, khiến đồng đồ chơi trong lòng Song Phúc rơi đầy đất, Song Phúc thấy là nàg, hiểu được nàg tức giận nên làm vậy, không dám chọc nàg, cũng không thể không cố kỵ, vội vàng quỳ xuống nhận lỗi.

Vốn tưởng rằng ít nhất sẽ bị tát, ai ngờ Lã thị cũng không đánh nàg, không mắng nàg, chỉ nâng cằm hỏi nàg: “Người là người trong phòng của ai? Tên gọi là gì? Vội vã như vậy làm cái gì?”

Song Phúc vội đáp: “Nô tỳ gọi là Song Phúc, là người của Nhị thiếu phu nhân, đây là đưa món đồ chơi đi qua cho Tam thiếu gia, Tứ thiếu gia chơi a.”

“Song Phúc? Ha ha a.....” Lã thị quái dị cười một tiếng, cũng không nhiều lời, cao giọng lệnh cho nữ mẫu: “Bé Phúc nương lại đây, chúng ta thỉnh an tăng tổ mẫu đi.” Nói xong ngửa đầu, mang theo Phúc nương đi vào nội đường.

Lâm Cẩn Dung cùng Khang Thị đang ở một bên xem Nghị Lang cùng Lục Lang chơi đùa, tình hình bên ngoài nghe được rành mạch, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được nghi vấn trong mắt nhau. Không hề nghi ngờ, Lã thị đang muốn phát tác. Tên của Song Phúc, vừa vận trùng với tên của Phúc nương, chỉ sợ Lã thị kế tiếp muốn lên men, bắt Song Phúc đổi tên lại.

Tiếp theo Lã thị tiến vào, cười hì hì nói: “Thỉnh an lão thái thái, Phúc nương hôm nay cũng có tinh thần, mang tới đây dập đầu trước lão thái thái.” Nói xong quả nhiên bé Phúc nương tới làm lễ.

Lâm Cẩm Dung về nhà lâu như vậy, trừ bỏ lần đầu tiên vừa trở về có nhìn qua một cái, đây là lần thứ hai nhìn thấy Phúc nương. Phúc nương sinh vào 21 tháng 8, vốn là khó sinh, thân thể yếu đuối, Lã thị lại ngại nàng làm hại mình thiếu chút nữa mất mạng, còn ngại là một nữ nhi, cũng không thập phần để bụng, ngày thường đều quăng cho nhũ mẫu chăm sóc.

Làm mẫu thân cũng không để bụng, hạ nhân sao có thể quan tâm chu đáo đây? Bất quá không để nàng bị đói là được. Hài tử này đã được năm tháng, nhưng không hề giống như một hài tử tầm tuổi đó, tóc vừa vàng vừa lưa thưa, ánh mắt cũng không có thần thái, có vẻ có chút đại kỳ, Sa ma ma trêu chọc nàng cũng bất quá chỉ nhợt nhạt cười, căn bản không thể so sánh với Nghị Lang lúc trước.

Tuy thân thể của Phúc nương từ trước đến nay không tốt, nhưng hài tử được nuôi dưỡng thế nào, vừa thấy liền biết. Lục lão phu nhân trong mắt hiện lên một tia hờn giận, Lâm Cẩm Dung cùng Khang Thị đều âm thầm thở dài một tiếng. Lã thị lại không phát hiện ra, chỉ bế Phúc nương đứng ở đó, muốn hướng về phía Nghị Lang cùng Lục Lang: “Hai ca ca đừng mãi vui đùa, cũng mang theo nữ nhi của ta chơi a.”

Song Phúc im ắng đang cầm một đồng đồ chơi tiến vào, ý đồ không để Lã thị chú ý, Lã thị vốn đang chờ nàng, lập tức liền cười nói: “Nhị đệ muội, tỳ nữ này tên rất hay, cũng giống như Phúc nương nhà ta, dính một chữ Phúc, gọi là Song Phúc đây mà. Lại nói tiếp, tên của Phúc nương chúng ta là lão thái thái ban cho.”

417. Chương 420: Hậu Sự

Lâm Cẩm Dung đã sớm đề phòng một chiều này của Lã thị, ở trong mắt Lã thị, có lẽ để một tỳ nữ đổi tên, có thể tước đoạt mặt mũi của đích tôn, nhưng trong mắt Lâm Cẩm Dung, căn bản không đủ. Lập tức không đợi Lã thị nói tiếp, lập tức đứng dậy cười nói: “Là ta sơ sót, khi đó vừa về nhà liền thấy lão thái gia bệnh nặng, cho nên không lo lắng mấy việc này. May mắn tẩu tử nhắc nhở, nếu trùng tên của Phúc nương thì đổi đi.” Nghĩ nghĩ, chỉ định Song Phúc nói: “Từ hôm nay trở đi, người được gọi là Song Hi.”

Song Phúc quỳ xuống đất dập đầu: “Tạ Nhị thiếu phu nhân ban thưởng tên.”

Lục lão phu nhân cúi mắt nhìn lướt qua, nửa điểm không đem chuyện này để ở trong lòng, hướng chi tên này cũng sửa thành vui mừng.

Lã thị ngoài cười nhưng trong không cười: “Nhị đệ muội đúng là người sáng khoái.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Tuy cũng không phải cố ý, nhưng sai thì nên sửa, tẩu tử không cần khách khí, nếu ta có lỗi, còn thỉnh tẩu đúng lúc chỉ điểm mới phải.”

Lã thị hừ một tiếng, quay đầu nhìn thấy Phúc nương ngốc si ngồi ở một bên nhìn Lục Lang, Nghị Lang vui đùa sinh long hoạt hổ, hai thằng nhãi con không công mạp mạp, vô cùng tức giận, cũng miễn cưỡng nhẫn nhịn ngồi xuống, cười nói: “Lão thái thái dạo này thân thể thế nào?”

Lục lão phu nhân thản nhiên nói: “Cũng khá.”

Chợt nghe tiểu nha hoàn bên ngoài nói: “Lão thái thái, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân đến đây.” Ngay sau đó màn cửa nhắc lên, mấy người Lâm Ngọc Trân, Tống thị theo thứ tự tiến vào.

“Di, ba con lại tới cùng lúc sao.” Lục lão phu nhân thấy ba người sắc mặt cũng không tốt, ngực không khỏi run lên, khản trương nói: “Làm sao vậy?” Cũng không trách lão nhân gia bà lo lắng, mấy ngày nay không thấy chuyện gì hay, so với bất cứ thời điểm nào đều càng thêm miễn cảm.

Lâm Ngọc Trân nhìn Tống thị đang cúi mắt, lại nhìn Đồ thị vẻ mặt gấp gáp, khó xử nói: “Là có việc muốn bẩm báo lão thái thái, nhưng lão thái thái cũng không cần gấp. Chỉ là gia sự.”

Lâm Cẩm Dung tính bỏ của chạy lấy người: “Chúng ta bế hài tử đi ra ngoài.”

Lâm Ngọc Trân ngậm lại, nói: “Không cần, mọi người đều nghe một chút cũng tốt.”

Vài nhi tức trẻ tuổi trên mặt đều lộ ra kinh ngạc, Lục lão phu nhân càng nóng nảy: “Nói mau!”

Lâm Ngọc Trân hít vào một hơi, chậm rãi kể lại sự tình, nhẹ giọng nói: “Sổ sách đều ở trong này.....” Vung tay lên, quần sự ma ma đã cầm tráp sổ sách đem tới

Xuất hồ ý liệu, lão thái thái cũng không lộ ra vẻ mặt kích động hoặc là khổ sở, bất quá là nhẹ nhàng vung tay lên, ý bảo Sa ma ma không cần tiếp nhận tráp, thản nhiên nói: “Không cần, tiền vốn chính là phụ thân con kiếm về, hẩn vất vả cả đời, vì mọi người lo lắng hết lòng, lập nên một phần gia nghiệp to lớn như thế. Hiện tại hẩn đi trước, để lại gia nghiệp cũng không thiếu. Không cần nói dùng hai mươi vạn môn tiền, nhiều hơn thì đã thế nào? Các con hẩn nên cảm kích hẩn, bao nhiêu người vì linh cữu và mai táng mà táng gia bại sản, bán nhi dục nữ, các con không cần phải làm vậy, còn có thể sống qua ngày phú gia. Lại có gì đáng kinh ngạc khổ sở? Nếu thấy chỗ nào lãng phí, ngày sau thời điểm ta mất, liền chú ý chút là được, đỡ phải qua đi lại đau lòng hối hận.”

Một câu cuối cùng khiến mấy người Lâm Ngọc Trân đều khổ sở, nhất tề quỳ xuống mặt đất rưng rưng nói: “Mẫu thân nói quá lời, nhi tức không dám. Việc này vốn chính là hiếu đạo. Có điều không thể không đem chuyện này nói ầu thân biết được.”

Lục lão phu nhân nói: “Cho các con cũng không dám. Của cải a, nói đến nói đi, phụ thân các con nói là lão bà tử ta chi phối. Lão bà tử ta cũng có chút vốn riêng, vốn định sau khi chết sẽ nói rõ, nhưng hôm nay thấy các con đem sổ sách đến, mới biết không thể như kế hoạch, các con lại là người không muốn ăn một, không thể không vì hậu thế tính toán một chút.” Mắt thấy vài nhi tức trên mặt đều lộ ra thần sắc xấu hổ, cũng không coi là gì, khoát tay: “Đi gọi mấy người lão Đại tới, nhân tiện, đem hậu sự của ta an bài hết đi.”

Mọi người nhất tề nói: “Lão thái thái trường thọ, tại sao lại nói diêm xấu như thế?”

Lục lão phu nhân thản nhiên nói: “Sinh lão bệnh tử vốn là thường tình, phải chết thì sẽ chết, đến tầm tuổi này của ta mà còn không nhận thức được, vậy thật sự là sống uống phí. Nhanh đi!”

Không ai dám ngỗ nghịch ý bà, lập tức còn có người phân biệt đi thỉnh mấy huynh đệ Lục Kiến Tân.

Lục lão phu nhân ngoái đầu nhìn lại mấy hài tử nói: “Trừ bỏ tiền làm tang sự cho ta ra, khi ta còn trẻ cũng tích góp được một chút, cho Lục Lang một ít, cũng muốn cho Nghị Lang chút, vài huynh muội Phúc nương cũng có”

Lã thị con mắt ba ba nghe ngóng, nghĩ tới ba hài tử của mình, như thế nào cũng muốn chiếm chút tiện nghi, chợt nghe Phúc nương gào to một tiếng khóc kêu, liền đánh gãy thanh âm của lão thái thái, quay đầu lại nhìn, thấy Phúc nương được chặn ấm bao quanh ngồi đó ngã vào một bên gào khóc, Nghị Lang cùng Lục Lang hai người đều tò mò nhìn Phúc nương, theo bản năng liền cho rằng là hai thằng nhãi con bắt nạt nữ nhi của nàng, hạ nhân còn không quản. Lập tức đi qua, bế Phúc nương lên, liều mạng đánh lên mông hai cái, mắng: “Khờ khạo không có tiền đồ!”

Phúc nương một tiếng khóc bị ghen ở trong cổ họng không thoát ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ hồng, run rẩy hai cái, bên miệng sùi bọt mép. Lã thị nhất thời nhìn xem choáng váng, Lâm Ngọc Trân cách nàng gần nhất, cầm con hổ bị Phúc nương đoạt đi, đặt lại xuống thấp, nhẹ nhàng xoa ngực nàng, an ủi, hơn nửa ngày, Phúc nương mới khóc thành tiếng, xanh tím trên mặt cũng trở nên phai nhạt.

Lâm Ngọc Trân bén nhon nói: “Đại chất tức thực uy phong.”

“Ta không nghĩ tới thân thể của nàng yếu nhược như vậy.” Lã thị sắc mặt trắng bệch, nhìn về phía Lục lão phu nhân, lại nhìn Tống thị, Lục lão phu nhân cúi mắt chuyển động lần tràng hạt trong tay, thản nhiên nói: “Không muốn nuôi, thì đừng nuôi.” Lại nhìn về phía Tống thị: “Con bế nó đi nuôi đi. Vì hai hài tử kia, ta thật sự nói không nên lời. Nhưng về sau thật sự không muốn nhìn thấy người này nữa, dữ dội ác độc.”

“Lão thái thái!” Lã thị sắc mặt đại biến, thấy bản thân thật sự là oan uổng, con nhà ai khóc phiền mà không bị đánh hai cái? Đang muốn quỳ xuống cầu tình, Sa ma ma đã nắm cánh tay của nàng, nhỏ giọng nói: “Đại thiếu phu nhân, vì hai vị thiếu gia suy nghĩ, người vẫn nên trở về đi.”

Lã thị nhìn về phía Tống thị, nhưng thấy Tống thị cúi mắt không nói, chỉ đành thút thít rời đi.

Lục lão phu nhân xoa xoa cái trán: “Thật sự là già rồi, không thể chịu nổi chút không thoải mái.”

Không ai dám đáp lời của bà, trong chốc lát, mấy huynh đệ Lục Kiến Tân và bọn người Lục Thiệu vội vã chạy đến, chỉ có Lục Giam không ở đó. Lục lão phu nhân nhíu mày hỏi: “Nhị lang đi đâu rồi?”

Lâm Cẩm Dung vội đáp: “Lão thái thái, mắt thấy đã qua năm, lập xuân, suốt ba bốn tháng chỉ rơi một ít tuyết, năm nay sợ là sẽ có hạn hán. Nhị lang đã mang theo người đi đề phòng cảnh tỉnh thu xếp, sợ đến buổi tối mới có thể trở về.”

Lục lão phu nhân tiếp lời: “Hắn không ở đây, có con là được rồi.” Vì thế đem mọi việc nhất nhất an bài: “Quan tài áo liệm của ta đã sớm chuẩn bị, tương lai cũng không cần mua, chôn bên cạnh phụ thân các con, có thể bớt đi chút tiền. Phật sự phô trương thì cũng không cần giống như phụ thân các con, không ảnh hưởng gì đến thể diện của các con là được rồi, cho nên trong số của cải này, để lại mười vạn mãn cho ta cũng là đủ rồi. Còn lại, các tự mình nhìn xem, ta không kiên nhẫn quản. Cứ vậy đi.”

Lão thái thái đây là thật sự tổn thương thấu tâm, Lục Kiến Tân cười khổ: “Mẫu thân, con bất hiếu.”

Lục lão phu nhân ngừng lời hắn nói: “Không cần nhiều lời, ta chỉ phán cho các con, mặc kệ tương lai như thế nào, còn nhớ rõ trong thân thể chảy chung huyết mạch, đừng đuổi tận giết tuyệt. Cần biết, trước mặt người bên ngoài, vẫn là bản thân đáng tin hơn.” Sau đó nhìn về phía Lâm Ngọc Trân: “Thê tử của lão Đại vừa rồi làm rất tốt.” Lại nhìn về phía Lâm Cẩm Dung cũng Khang Thị: “Hai người các con, ta không nói nhiều, vẫn là rất phúc hậu ngoan ngoãn.”

Lục Kiến Lập thấy nàng giống như đang để lại di ngôn, không khỏi chảy lệ nói: “Mẫu thân, con bất hiếu, để cho người khổ sở,... người không cần ghen khí, có cái gì không vui thì nói ra, nếu chúng con có thể làm nhất định sẽ làm.”

Lục lão phu nhân hướng hắn hiền lành cười: “Lão Tam, con là hài tử hàm hậu, nương khuyên con một câu, giữ khuôn phép giữ lại mấy mẫu đất mà sống vui, không cần vọng tưởng, đời này con cũng chỉ có số mệnh đó thôi.” Nói xong hướng mọi người xua tay, ngữ khí quyết tuyệt: “Đều lui xuống đi, bắt đầu từ ngày mai, không có việc gì thì đứng đến quấy rầy ta, ta muốn hướng phật. Nhị lang tức sau khi rời khỏi đây, cũng mang theo Nghị Lang trở về đi, ta sợ âm ỹ.”

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi sợ hãi. Lục lão phu nhân tức giận an bài hậu sự đều bình thường, nhưng hiện tại lời này cũng là có vài phần chán chường, không muốn mọi người đến quấy rầy bà. Lúc trước vẫn còn ban ân huệ, tại sao đột nhiên như thế? Ai cũng không biết nguyên nhân, liền đem ánh mắt nhìn về phía Sa ma ma, Sa ma ma chỉ lo cúi đầu khổ sở, cũng không thể cho bọn họ bất cứ ám chỉ gì.

Lục Kiến Tân còn muốn khuyên nữa, Lục lão phu nhân dĩ nhiên đã hàn sương đầy mặt, đứng dậy đi vào bên trong. Ba huynh đệ Lục Kiến Tân ngay tại chính đường quỳ chảy một hồi lệ, lại bảo Sa ma ma chăm sóc lão thái thái, thật sự không được lơ là.

Có lẽ những người khác đều cho rằng Lục lão phu nhân tức giận tiểu bối, ra vẻ cho bọn họ xem, nhưng Lâm Cẩm Dung cũng là nhớ rõ, năm đó Lục Luân bị độc sát xong, Lục lão phu nhân cũng đóng chặt đại môn Vinh Cảnh cư, một lòng hướng phật, không bước ra Vinh Cảnh cư nửa bước. Nhưng lần này Lục Luân cũng chưa chết, Lục lão phu nhân lúc trước cũng không lộ ra quyết định này, tại sao Lâm Ngọc Trân vừa mang sổ sách đến, Lã thị đánh Phúc nương một cái, lão thái thái liền quanh co, đột nhiên đưa ra quyết định này?

Nàng nhìn về phía chân trời xanh lam, nhẹ nhàng nắm chặt thành quyền. Lục Luân, đệ nhất định phải sống tốt, đừng có phụ kỳ vọng của ta.

Ở sâu trong núi lớn, có hai người ngồi ở bên đồng lửa, chậm rãi nướng một con thỏ. Hán tử đen mặt rõ sọc thóa mạ một tiếng: “Mẹ nó chứ, qua mùa đông này, thỏ béo cũng biến thành thỏ gầy, không nặng đến hai lạng, không nhét đầy bụng.”

Một bên nam tử mặt trắng áo xanh thở dài: “Gia, qua hồi lâu, chúng ta nên làm như thế nào? Cũng không thể cứ cả đời ở đây.”

Hán tử đen mặt rõ trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Chọn ngày tốt, đem tro cốt của ta đưa về. Truyền tin để người trong thiên hạ đều cho rằng ta đã chết.” Người Lục gia như thế, Quách Hải nơi đó cũng là như thế.

418. Chương 421: Cành Đào

Mùa đông này khô hạn, cây hoa đào kia cũng vì nguyên nhân này mà héo hon vài phần, ngược lại càng khiến vài nhánh lộc xanh có vẻ tươi mát kiều diễm. Lâm Cẩm Dung đứng ở dưới hành lang, đưa tay ném một nắm hạt đậu được sao về phía Lục Giam đang ngắm hoa: “Chàng để ý chút đi, còn có nhàn tâm ngắm hoa. Nghe nói có một vị đại học sĩ, để tang mẫu thân, viết thơ ngắm hoa mà đã bị định tội a.”

Lục Giam mỉm cười quay đầu: “Ta từ trước đến nay không hay làm thơ.” Yên lặng đánh giá Lâm Cẩm Dung vẻ mặt tươi cười: “Bắt quả thật ra có thể làm một bài từ.”

Hoa nở đầy cành, hắt một thân quần áo trắng tinh, tươi cười so với hoa còn đẹp hơn vài phần. Lâm Cẩm Dung tim đập nhanh, khẽ cười nói: “Thiếp thân thay lang quân mài mực trải giấy?”

Lục Giam cười: “Được.”

Hai người đang định đi vào bên trong, đã thấy Anh Đào cầm theo thực hộp tiến vào, sắc mặt tái nhợt nói: “Nhị gia, thiếu phu nhân, Trường An đã trở lại.”

Hai người không có lúc nào là không vướng bận về Lục Luân, giờ phút này đột nhiên nghe được tin tức của hắn, đều có chút phần chấn, lại nhìn biểu tình của Anh Đào, ẩn ẩn cảm thấy sợ hãi. Lâm Cẩm Dung hơi nhíu mày, nghe được Anh Đào ở bên tai nói: “..... Mang về một cái cái bình..... Nhị lão gia không cho vào cửa, nói hắn đã không còn là con cháu của Lục gia, Nhị phu nhân đã chết ngắt rồi.”

Rốt cuộc vẫn không thể trốn tránh được sao? Lâm Cẩm Dung thẳng tắp nhìn cành đào đang nở rộ kia, hoa là cực mỹ, nhưng thật sự không được bao lâu nữa. Lục Giam thực vội nói với nàng câu gì đó, nàng không nghe thấy rõ, nhưng nhìn thấy Lục Giam bước nhanh đi ra ngoài, nàng vẫn theo bản năng suy nghĩ: Hắn là đi ra ngoài an trí Lục Luân đây.

Lâm Cẩm Dung ngồi dưới hành lang, yên lặng nhìn cây đào sáng lạn, từ giữa trưa vẫn nhìn đến chạng vạng. Hôm đó khi chút tàn hồng cuối cùng rơi rớt, Nghị Lang đã ngủ nửa ngày liền tỉnh lại, y y nha nha hô lên một tiếng “Nương”, nàng bừng tỉnh lại, mỉm cười đứng dậy vào nhà bé Nghị Lang, thấp giọng nói: “Nghị Lang ngủ đủ chưa?”

Nàng nghĩ đến nàng sẽ rơi lệ, nhưng kỳ thật thời điểm nhận được tin tức, một giọt lệ cũng không rơi xuống, chỉ là có chút mờ mịt mà thôi.

Trời tối đen, bên ngoài nổi lên gió lạnh, Lục Giam mang theo se lạnh của gió xuân bước vào trong phòng, nhìn thấy Lâm Cẩm Dung một mình ngồi ở dưới đèn vẽ một cành hoa đào. Nụ hoa phần nộn run rẩy nở rộ trên đầu cành, ngòi bút chấm thuốc nước màu hồng điểm xuống, chớp mũi của hắn phảng phất như người thấy mùi hoa, là hương hoa đào, nhẹ nhẹ mang theo hương vị đau khổ chất chứa.

“A Dung.” Lục Giam nhìn bóng dáng nhỏ gầy của Lâm Cẩm Dung, nhìn không được vươn tay đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực.

“Hắn là huynh đệ của ta, thân thiết giống như Thận Chi vậy. Hắn từng là một trong vài người đối đãi với ta tốt nhất trên đời này.” Lâm Cẩm Dung nghiêng đầu mềm mại tựa vào trước ngực Lục Giam, tay không còn lực thả lỏng, bút lông chấm thuốc màu rơi xuống trên giấy Tuyên Thành trắng sáng như ngọc, trầm trọng nở rộ ra một đóa hoa sáng lạn đến cực hạn, lại bay xuống đầu cành.

Lục Giam thở dài một tiếng, muốn an ủi nàng, nhưng cuối cùng vẫn không biết nói gì, hắn chỉ có thể chuyên tâm đem nàng ôm vào trong ngực, ở bên vành tai nàng tỉnh tể hôn nhẹ. Lâm Cẩm Dung mở to hai mắt: “Đây là số mệnh.” Nàng quay đầu lại, ôm thắt lưng của Lục Giam, ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt như nước: “Nhị lang, ta luyện tiếc chàng và Nghị Lang.”

Lục Giam trong lòng khẽ nhúc nhích, ở trên vành mắt của nàng hạ xuống nụ hôn, thấp giọng nói: “Chúng ta cũng sẽ không tách ra. Ta vẫn sẽ ở cùng các nàng a.”

Lâm Cẩm Dung chỉ ngẩng gương mặt trắng trong thuần khiết như bạch ngọc, im lặng nhìn hắn. Trong con ngươi tràn đầy vẻ ôn nhu hắn chưa bao giờ gặp qua, nàng kéo tay hắn, đặt vào lòng nàng: “Chàng biết không?” Nàng từng hận hắn, hoàn toàn ghét cay ghét đắng hắn, nàng chính là luyện tiếc chết một lần nữa, bằng không nàng tình nguyện có chết cũng không chịu tái giá với hắn lần này.

Lục Giam không biết, hắn chỉ biết nhiệt độ cơ thể cùng hương thơm mềm mại của nàng xuyên thấu qua vải mềm rơi vào trong lòng bàn tay hắn, lại từ lòng bàn tay hắn, xuyên thấu qua huyết mạch, truyền đến tận trong lòng hắn, giống như đang chảy trong huyết mạch của hắn, không phân biệt ta và nàng. Lòng bàn tay cảm nhận được tim đập khi có khi không, thực mong manh, hắn chưa từng nhìn thấy bộ dạng Lâm Cẩm Dung yếu ớt như vậy, hắn nghĩ hắn phải trả lời: “Biết.”

Hắn vốn không biết. Lâm Cẩm Dung có chút chua chát, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn, cười nói: “Ta không muốn biết hắn ra đi như thế.” Cho nên đừng nói với nàng. Đã nhắm mắt nhiều tư vị tử vong, làm cho người ta vô cùng thương tâm.

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Ta sẽ tìm mộ tốt cho hắn.”

“Trường An đâu?”

“Đi rồi.”

“Nên đi.” Lâm Cẩm Dung bắt tay vòng quanh cổ của Lục Giam, thấp giọng nói: “Nhị lang, chàng bế ta lên giường đi, ta mệt mỏi.”

Ánh mắt của nàng ba quang liễm diễm, dĩ nhiên là vẽ kiêu mỹ hấp dẫn chưa bao giờ từng có, thanh âm vừa yêu kiều vừa mềm mại, Lục Giam bị câu dẫn trong lòng kinh hoàng không thôi, hiểu được nàng là thương tâm muốn tìm kiếm an ủi, nhưng mà hắn cũng không thể, chỉ hơi hơi nghiêng đầu không nhìn nàng, hít hai lần mới hơi bình tĩnh trở lại, bế nàng lên giường, ở trên trán nàng nhẹ nhàng hôn một cái, ôn nhu nói: “Nàng ngủ đi, ta ở một bên nhìn.”

Lâm Cẩm Dung nhìn hai mắt hắn, đột nhiên cười: “Thấy không? Ta vừa vẽ một cảnh hoa đào, đời này chưa bao giờ vẽ ra một đóa hoa đẹp đến thế. Chỉ sợ là chàng không theo kịp đâu.”

Lục Giam thật thà thừa nhận: “Chưa bao giờ thấy qua nàng vẽ tranh, hôm nay vừa thấy thực kinh ngạc.” Nữ tử biết hội họa thì nhiều, nhưng đa số đều có tượng khí, cứng nhắc có thừa, linh khí tinh tế thì lại hiếm, Lâm Cẩm Dung ngẫu nhiên vẽ ra như thế, lại có thể làm cho hắn kinh diễm.

Lâm Cẩm Dung cười nhẹ: “Còn không phải là giống như pha trà sao. Tương lai chàng già đi, chàng phải nhớ kỹ, lúc còn trẻ ta từng vẽ một cảnh đào đẹp như thế, ít người có thể sánh bằng a.” Không đợi Lục Giam phản ứng lại, liền ách xì 1 cái, nghiêng mặt vào bên trong: “Chàng đi nghỉ ngơi đi, thuận tiện giúp ta thổi tắt đèn.”

Là sợ tương lai mình giống như Lục Kiến Tân chăng? Lục Giam đứng dậy, im lặng nhìn bóng dáng Lâm Cẩm Dung một lát, nhẹ nhàng thổi tắt đèn. Lâm Cẩm Dung nằm ở trên giường, nghe thấy hắn ở gian bên ngoài nhẹ giọng phân phó Anh Đào: “Cẩn thận chút, nếu thiếu phu nhân có chút không thoải mái thì gọi ta.”

Lâm Cẩm Dung nghe thấy tiếng bước chân của hắn hướng sang phòng cách vách, mới chảy ra hai giọt lệ. Ông trời chết tiệt!

Mùa xuân năm nay, không có một giọt mưa nào, mỗi khi nhìn thấy mây đen tụ đỉnh, gió lạnh nổi lên, mọi người đều kiêng chân ngóng nhìn, nhưng bầu trời chỉ không âm không dương một lát đã bị một trận gió thổi tan, rồi lại lộ ra sắc xám trắng.

Lâm Cẩm Dung đi theo Lục Giam ngồi ở trong xe bò dọc theo con đường giữa hai đồng ruộng, nhìn thấy ruộng đất từ trước xanh tươi như ngọc nay thành một mảnh cỏ khô vàng óng. Có lão nông tuyệt vọng ngồi ở bên cạnh bờ ruộng khốc rỗng, đã xảy ra tai nạn cướp nước gây chết người, thời tiết hôm nay, thật sự là khiến cho người dựa vào ông trời kiếm miếng cơm mà tuyệt vọng.

Lâm Cẩm Dung nhiều nhất là vụ điền, vụ điền trồng lúa, chờ đợi là chủ yếu, trong tháng năm sẽ có thiên hà thủy, rồi đợi tới ngày dẫn nước, nước sông mệnh mông cuộn sóng sẽ trút xuống, sẽ đem tới giàu có hy vọng cho thành Bình châu.

Mã trang đầu ngồi xổm đánh giếng nước bên cạnh, tự tay múc lên một gáo nước trong lành cho bò uống, cười nói: “Ông chủ tiêu tiền cảnh tỉnh, nhóm tá điền dùng nước rất hà tiện, nhưng nương máng có nên để

ý một chút hay không? Đến lúc đó thiên hà thủy ủa đến, còn phải ngăn chặn mương máng không để nước thoát đi mà.”

Nếu thời điểm thiên hà thủy nên đến vẫn không tới, thì phải làm sao đây? Lâm Cẩn Dung hỏi Mã trang đầu: “Ta nghe người ta nói chỉ sợ sẽ vẫn hạn hán, nếu không có mưa, còn có thiên hà thủy sao?”

Mã trang đầu giật mình, nói: “Vậy ông chủ cảnh tỉnh sẽ có tác dụng, cùng lắm thì chúng ta giống như năm ấy, sửa thành trồng cao lương. Loại đó vừa không ngại hạn hán lại chống được lũ lụt. Hoặc đậu cũng ổn. Vì phòng vạn nhất, năm nay mạ sẽ lớn chậm hơn, có thể thu hoạch một chút là được rồi.”

Lâm Cẩn Dung nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, nói: “Nhất định phải xem trọng mương máng, nếu thời tiết vẫn không tốt, không chừng mọi người cũng chỉ có thể dựa vào thứ này, phàm là có thể trồng cái ăn, không để mọi người đói bụng chính là chuyện tốt. Những chuyện vặt khác ta không hiểu, cho nên muốn nhờ Mã trang đầu một phen.”

Mã trang đầu vội đứng dậy hành lễ: “Đây là bổn phận của hạ nhân.”

Một năm này, vẫn giống như trong trí nhớ của Lâm Cẩn Dung, không có mưa, thái dương giống như bám dính trên bầu trời, nước sông Chữ Giang cũng từng được mở để dẫn nước, nhưng nửa đường liền làm cho người ta kiệt đi, nhóm nông dân như nổi điên cầm xẻng cuốc đoạt nước, chỉ hy vọng có thể dẫn nhiều nước hơn về nhà mình, cứu vớt một chút lúa mạ đáng thương, cứu vớt một năm sinh kế của cả nhà. Nhưng lão thiên gia không nhìn thấy nhân gian khổ, thật vất vả trời mới mưa, cũng chỉ là thừa thớt đem đất tẩm ẩm ướt cho xong việc.

Mã trang đầu bình tĩnh chỉ huy nhóm tá điền trồng loại cao lương, đậu tử, không sợ hạn hán, phàm là người có chút kinh nghiệm cũng làm theo như thế. Hai nhà Lục, Lâm không cần phải nói, đều là dùng chiêu số như vậy.

Mùa thu năm nay, mưa to trắng xóa mở đầu, vô số hoa màu, đứng sừng sững nhiều năm trên tường thành Bình Châu đều bị ngâm trong mưa to kéo dài. Con đường bị phá hoại đến dọa người, hồng thủy mất đi mương máng dẫn đường, liền giống như con ngựa hoang không có cương kiềm hãm mà tàn sát bừa bãi, dân Bình châu khóc không ra nước mắt. Cũng không phải mọi thôn trang đều gặp tai ương, ruộng tốt nào may mắn sẽ đảm bảo thu hoạch dù hạn hán hay lụt lội, nhưng tóm lại mọi người đều chịu khổ, mười thành hoa màu chỉ thu được một hai thành. Lâm Cẩn Dung ra lệnh đầu tiên, năm địa tô này được toàn miễn.

Tin tức truyền ra, Lục gia, Lâm gia, Ngô gia đều giảm miễn theo mức độ khác nhau, nhưng Lục Kiến Tân thập phần không vui. Chuyện lớn như vậy, nàng là tiểu nhi tức lại không nói với trưởng bối một tiếng liền tự chủ trương? Cho dù là muốn miễn địa tô, chuyện này cũng nên để hẳn ra mặt làm mới đúng. Nhi tức này nhìn thì quy củ, kỳ thật lại là người không tuân theo quy củ nhất, tiếc rằng lời này hẳn không thể thốt ra, chỉ có thể tích tụ ở trong lòng, đợi tìm cơ hội giáo huấn Lâm Cẩn Dung một phen.

Lục Giam miễn cưỡng, không khỏi khuyên Lâm Cẩn Dung: “Lần sau đừng làm loại chuyện náo động này, trước cùng trưởng bối thương lượng một chút cũng không chịu thiệt.”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Nếu hẳn không chịu thì sao? Của ta, tự ta muốn miễn, cùng hẳn có quan hệ gì đâu?” Sang năm chuyện nàng phải làm càng nhiều, mọi chuyện đều xin chỉ thị, mọi chuyện đều nghe theo, nàng cũng không cần phải làm gì nữa rồi.

Lục Giam cũng không nói gì.

Lâm Cẩn Dung liền kéo lấy tay áo hẳn làm nũng: “Nhị lang sẽ che chở ta chứ?”

Lục Giam trầm mặc một lát, nhìn Nghị Lang đang chạy chân đất, xoa xoa tóc thê tử, thấp giọng nói: “Sẽ.”

Trong lúc bấp bênh, đã tròn 49 ngày của Lục lão ông. Trước bài điều cúng tổ tiên, khóc rống tỏ niềm thương nhớ.

419. Chương 422: Xuân Tuyết

Thời điểm vừa lạnh vừa ẩm, rất khó điều dưỡng.

Mùa xuân năm nay so với năm trước rét lạnh hơn nhiều, lại thay đổi thất thường, hôm trước vẫn là diêm dương cao chiếu, nóng nực làm cho người ta chịu không nổi, buổi sáng ngày hôm sau đã là đại tuyết bay tán loạn. Nóng lạnh luân phiên, Lâm Cẩm Dung đã thấy có hai người ngã bệnh, một người là Lục Kiến Lập, một người là Đào Thuần Khâm ở tít Thanh châu.

Lâm Cẩm Dung ưu sầu đồng thời lại thấy cơ hội tới. Ưu sầu là, Lục Kiến Lập bệnh lúc này tuy chỉ là ngoại cảm phong hàn, nhưng nàng lo lắng hẳn sẽ phát triển theo phương hướng kia, càng không thể vãn hồi, cuối cùng ngay cả khí lực chạy nạn đều không có; Đào Thuần Khâm thì nàng không lo lắng lắm, dù sao mọi người ngày thường đều biết, Đào Thuần Khâm từ lúc Ngô thị mất vẫn không vui vẻ, chưa bao giờ từng chân chính vui thích, ứ đọng quá sâu, trận bệnh này là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Tương đối mà nói, ngược lại đó là một cơ hội — Lâm Cẩm Âm năm mới đã từng cùng Đào Phượng Đường đi Giang Nam ở lại nửa năm, Đào Phượng Cử nay cũng đã đi học xa, đợi đến khi khí hậu ổn định vừa vãn sẽ khuyên hẳn đi Giang Nam một chút để giải sầu, như vậy, nguy cơ của Đào gia đã được giải quyết.

Chỉ có Lâm gia bên này, nàng cảm thấy thực đau đầu. Lục gia còn có nhà cũ có thể tránh né, Lâm gia lại không có chỗ nào để đi. Suy nghĩ theo nhiều phương diện, nàng thấy đại để cũng chỉ có con đường đi theo Lục gia đến nhà cũ tị nạn là khả thi, điểm này không cần lo lắng, chỉ cần Lâm Ngọc Trân ở đây, sẽ không sẽ có người nào dám cự tuyệt. Mà Đào thị cùng Lâm Thận Chi, nàng đã có ý tưởng khác. Dù sao nàng cũng không biết, năm đó sự tình phát triển đến mức nào, trừ bỏ việc nàng thê thảm chết đi, những người còn lại có kết cục gì thì nàng không biết, Đào thị cùng Lâm Thận Chi nhất định là phải tìm cơ để tiến bước đi xa trước tiên.

Còn có Nghị Lang của nàng.

Lâm Cẩm Dung nghiêng đầu nhìn con hổ mà Nghị Lang yêu nhất đang nằm trên tháp kia, trong lòng tràn đầy ôn nhu, Nghị Lang cũng không thể ở tại chỗ này. Tốt nhất là theo Đào thị trước tránh đi, sau đó lại trở về. Nhưng mấy việc này nghĩ thì dễ, làm thì khó, không thể có nửa điểm sai lầm.

Tính kiếp trước kiếp này, nàng coi như đã sống thêm 10 tuổi, không còn là tiểu nữ tử thiên chân không biết gì nữa. Nàng thực hiểu được, bản thân chính là một nữ tử, một tiểu nữ tử bé nhỏ không đáng kể, cho dù là nàng dám mạo hiểm sơ suất nhắc nhở mọi người, cũng không có ai tin lời của nàng, ngược lại chỉ biết cho rằng nàng yêu ngôn hoặc chúng, do đó dẫn đến vô tận phiền toái. Nàng không có cách nào thay đổi vận mệnh của nhiều người, nếu không có thể sẽ dẫn đến kết cục thua trắng. Nàng chỉ có thể bắt đầu từ người thân cận bên cạnh mình, đây mới là thực tế nhất.

Lục Giam thăm Lục Kiến Lập trở về, mang theo một thân phủ đầy tuyết đi vào trong phòng, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung một mình ngồi ở bên chậu than, cầm que cời than gầy gầy, ánh mắt mờ mịt tẩn mạn, có nhiều tâm sự, ngay cả hẳn đi vào cũng không biết. Nghĩ đến từ lúc Lục Luân mất, lúc trước không thấy có gì quá khác biệt, lúc này lại là như thế, đã qua hơn một năm, nói tới cái chết của Lục Luân, hẳn vô cùng đau đớn, nhưng cũng không đến mức rơi vào tình trạng này. Tất nhiên là vì chuyện khác, Lục Giam không khỏi ngay tại cửa dừng lại cước bộ, xem Lâm Cẩm Dung rốt cuộc bao lâu mới có thể phát hiện ra hẳn.

Nhưng thấy Lâm Cẩm Dung lúc trước còn cầm que cời than, đột nhiên ánh mắt lóe lóe, giống nhau là nghĩ ra cái gì đó, chỉ giữa đầu trầm tư, que cời than trong tay cũng quên lấy ra, tùy ý để nó nằm bên trong đó. Không bao lâu lại bị cái nóng từ que cời than truyền đến khiến nàng cả kinh run lên, nhanh ném nó đi.

“Nàng nghĩ gì đến mức choáng váng vậy?” Lục Giam bước nhanh đi qua, cau mày cầm lấy tay nàng xem xét: “Còn nóng không?”

“Phù phù...” Lâm Cẩm Dung chu miệng dùng sức thổi đầu ngón tay, oán trách nói: “Chàng đã thấy vì sao không nhắc ta? Chàng cố ý muốn nhìn ta chịu thiệt đúng không?”

Lục Giam không để ý tới nàng, chỉ rũ mắt đem tay nàng đặt trên lỗ tai hẳn. Lỗ tai hẳn lạnh lẽo, đầu ngón tay bị bỏng đau đớn của Lâm Cẩm Dung vừa chạm phải, cảm nhận nóng rát kia liền phai nhạt, đã không đau, liền nắm lỗ tai lạnh lẽo nói: “Chàng vừa rồi là cố ý nhìn ta chịu thiệt đúng không?”

“Lá gan càng lúc càng lớn, dám nhéo lỗ tai của ta.” Lục Giam thản nhiên liếc nàng một cái, chậm rãi bắt lấy bàn tay nàng: “Chính nàng mất hồn mất vía còn muốn oán người khác? Đây là có ta, nàng mới chỉ bị

nóng một chút, nếu ta không thấy, có lẽ sẽ gây ra chuyện nguy hiểm khác nữa a, vậy nàng sẽ trông cậy ai tới nhắc nhở nàng đây?”

Lâm Cẩm Dung cố ý làm bộ dạng không phân rõ phải trái phản bác hẳn: “Ai mà không có thời điểm thất thần chứ? Chẳng không có sao?”

Lục Giam ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm lấy tay nàng nhìn kỹ, trên đầu ngón tay có hai dấu đỏ hồng, cũng không bị nặng, liền lấy được bồi cho nàng, hỏi: “Nghị Lang đâu?”

Đầu ngón tay của hắn lạnh lạnh, ôn nhu tình tế qua lại di động trên tay nàng, giống như chạm vào một khối ngọc, cũng không phải hoàn toàn bằng lạnh, mà là vừa đúng sáng khoái. Lâm Cẩm Dung thoải mái mà hít lại mắt, chăm chú nhìn vẻ mặt chuyên tâm của Lục Giam, lông mi rủ xuống rung động, đột nhiên còn có loại xúc động, muốn hôn một cái lên lông mi hắn, rốt cuộc vẫn nhịn xuống, kim lòng không được đè thấp thanh âm trả lời: “Lúc trước đã đến thỉnh an tổ mẫu hắn, hắn đùa giỡn khiến tổ mẫu cười to, liền giữ hắn ở lại chơi, ngủ trưa cũng muốn ở lại bên kia, nói là bảo chúng ta buổi tối cùng đi ăn cơm.”

Nghị Lang nay còn kém 2 tháng sẽ tròn một tuổi, đúng là thời điểm trêu đùa tốt nhất, nói chuyện nài thanh nãi khí, quái khang quái điều, bộ dạng lại xinh đẹp, rất tinh khôn, biết xem sắc mặt, Lâm Ngọc Trân vô cùng yêu thích, thường thường giữ lại chơi ở bên kia, tổ tôn hai người ở chung cực khoái trá. Cảnh tượng như vậy Lâm Cẩm Dung cũng rất thích thú, lại nói tiếp liền có vài phần thoải mái: “Đúng là ở lâu mới có cảm tình.” Nghĩ tới ban đầu, Lâm Ngọc Trân cùng Nghị Lang chưa từng gặp mặt, lại không có tình cốt nhục, Lâm Ngọc Trân trong mắt cũng chỉ nhìn thấy tầm quan trọng của Nghị Lang, làm sao biết đau lòng quý trọng như bây giờ.

Kia cũng phải xem là loại người nào. Lục Giam từ chối cho ý kiến kéo khéo môi, dùng khăn tỉ mỉ lau tay nói: “Quá sùng nịnh cũng không phải chuyện tốt.”

Có cái nhìn ngăn cách một khi đã hình thành sẽ rất khó tiêu trừ, Lâm Cẩm Dung cũng không nhiều lời, chỉ mỉm cười: “Không cần lo lắng, tổ phụ hắn rất nghiêm khắc.” Nàng nhường Lâm Ngọc Trân, chính như Lục Giam nhường Lục Kiến Tân, đúng là thật sự cân bằng.

Lục Giam quả nhiên không hề nói lời này, cười nhẹ, đem tay nàng đặt trên đầu gối hắn, không nỡ bỏ ra, Lâm Cẩm Dung mượn tay hắn đặt ở trên mặt mình cọ cọ. Lục Giam nâng mắt nhìn nàng, cùng nàng hai mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được thứ gì đó — hai người ngày ngày gặp nhau mà không được ân ái, ngược lại càng thêm khát vọng đối phương. Có đôi khi chỉ một ánh mắt lơ đãng, một động tác trong lúc vô tình, đều khiến đôi bên phiền muộn không thôi.

Lúc này gian ngoài tuyết rơi nhiều, xung một mảnh tĩnh lặng, vài nha hoàn cũng không thấy tăm hơi, Lục Giam đột nhiên nói: “Không người quấy rầy, vậy nàng có thể nói cho ta biết mấy ngày nay suy nghĩ cái gì được không? Nếu là vì chuyện Ngũ đệ, mặc dù nàng và ta tất nhiên đều thương tâm, nhưng cũng không đến mức lâu như thế. Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt của hắn vừa đen vừa sâu, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu. Hắn từ trước đến nay đều là cực kỳ miễn cưỡng, có lẽ bộ dạng buồn bực không vui mấy ngày nay đều rơi vào trong mắt hắn, nếu không tìm thấy lý do nói cho hắn nghe, không biết hắn sẽ còn nghĩ loạn đến đâu nữa đây. Lâm Cẩm Dung nhìn chằm chằm Lục Giam một lát, mỉm cười: “Ta là suy nghĩ, năm trước mùa màng không tốt, năm nay thế này chỉ sợ sẽ có nạn đói. Lại suy nghĩ, cữu phụ ta bị bệnh cũng không biết đã đỡ hơn nhiều chưa? Năm đó mấy người chúng ta toàn nhờ hắn bảo hộ, ta từng nói, không biết tương lai sẽ báo ân thế nào? Hắn mắng ta là kẻ ngốc, còn nói tương lai nếu ta vướng bận hắn, nhớ rõ thường xuyên đi thăm hắn cũng đủ rồi. Nhưng hôm nay hắn bệnh, đừng nói tới hầu hạ hắn, ngay cả nhìn cũng không thể nhìn, trong lòng chịu khổ sở.”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Cữu phụ là người trung hậu hiếm có. Ta làm sao không nhớ tới ân tình của hắn chứ? Nàng muốn đi thăm bệnh, ta nghĩ cách là được. Ta chỉ cho là nàng chê ta ở lại nhà thời gian quá dài, khiến nàng buồn bực.”

Lục gia tôn tử sớm đã mất tang, Lục Thiệu đã đi trước đến Thái Minh phủ quản lý cửa hàng, Lục Thiệu thì đến thư viện đọc sách, Lục Giam cảm động và nhớ nhung Lục lão thái gia có ân tình, chấp nhất cháu thừa trọng lễ, thế tất muốn thủ mãn ba năm mặc quần áo tang. Tâm tình như vậy, Lâm Cẩm Dung cũng rất thông cảm hắn. Bất quá là muốn tìm cớ, dời đi lực chú ý của hắn, cũng muốn đến Thanh châu một chuyến,

lập tức nhân tiện nói: “Sao ta lại không hiểu chuyện, vì việc này mà trách chàng chứ? Thời tiết như thế, hẳn bệnh cũng không lâu lắm, chỉ sợ không dễ dàng có thể khỏi.”

Lục Giam nói: “Nói gì vậy, thăm bệnh là muốn người ta bị bệnh lâu mới tiện tới thăm sao? Nếu muốn đi, hơn phân nửa là có thể thành, nhưng chỉ sợ Nghị Lang ở lại trong nhà, phụ mẫu sẽ không đồng ý để hắn đi theo chúng ta.”

“Ta lo lắng Nghị Lang ở lại một mình.” Lâm Cẩm Dung liền lộ ra thần sắc khó xử. Nàng có chủ ý là đợi cho khí hậu ấm áp rồi sẽ mang theo Nghị Lang cùng đi, làm sao lại là thời điểm đại tuyết bay tán loạn, lúc âm lúc lạnh này?

Lục Giam nhú mày nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Ta đi một chuyến?”

Lâm Cẩm Dung vội dè hấn lại: “Chờ một chút đi, cũng không gấp trong nhất thời, thời tiết thế này sao ta có thể yên tâm để chàng độc hành?”

“Vậy chờ một chút, trước khi tuyết ngừng thì sai người đi thăm bệnh, chờ thời tiết tốt hơn lại nghĩ cách sau.” Lục Giam ôn nhu cười, đem tay nàng đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn một cái: “Chúng ta nướng hạt dẻ ăn đi.”

Lâm Cẩm Dung theo lời lấy ra hạt dẻ trong tráp đặt ở trước mặt Lục Giam, Lục Giam cầm dao nhỏ sắc bén thuần thục tách hạt dẻ ra, lại đưa cho Lâm Cẩm Dung, Lâm Cẩm Dung đem hạt dẻ đặt trên chậu than nóng, cầm que cời than cẩn thận lắm nhấm, giống như lơ đãng nói: “Ta từng nghe người ta nói, bình thường không bệnh một khi bị bệnh sẽ rất nghiêm trọng, Tam thúc phụ tuổi đã cao, lại là thời tiết thế này, tuy chỉ là phong hàn tầm thường, còn nên cẩn thận, tìm đại phu giỏi cẩn thận khám đi.”

Lục Giam thuận theo “Ân” một tiếng.

420. Chương 423: Giáo Đường

Trong màn tuyết trắng, một cảnh hồng mai nghiêng tuyết lộ ra.

Lục Kiến Tân cầm một bát canh nóng ngồi ngay ngắn ở phía trước cửa sổ, ánh mắt từ đầu cảnh hồng mai hướng tới hai người Lâm Cẩm Dung và Lục Giam đang đội tuyết mà đến. Hai người dùng chung một cái ô, Lục Giam đi phía trước nửa bước, tư thái thanh thản, Lâm Cẩm Dung lui ra phía sau nửa bước, dung mạo nhàn nhã, trong hành động cứ chỉ ăn ý phối hợp vô cùng.

Thật sự là tuổi trẻ thanh xuân, Lục Kiến Tân khe khẽ thở dài, bên dưới chân vì bị bệnh phong thấp mà thấp phần không thoải mái, còn nghĩ tới sự kiện kia, liền hơi có chút thấp thỏm sốt ruột. Phía sau truyền đến tiếng cười đùa của Lâm Ngọc Trân cùng Nghị Lang, hắn quay đầu nhìn, thấy Lâm Ngọc Trân ngồi trên thấp, Nghị Lang nho nhỏ ngồi ngay ngắn đối diện với nàng, tổ tôn hai người đang chơi đùa rất vui vẻ.

Đậu Nhi nghiêng nửa thân mình ngồi ở bên người Nghị Lang, hàm chứa tươi cười kiên nhẫn giảng giải cho hắn, Nghị Lang rốt cuộc tuổi còn nhỏ, làm sao hiểu được, chỉ một chút đã mất bình tĩnh, vươn hai bàn tay mũm mĩm kéo sợi bông trong tay Lâm Ngọc Trân banh rộng ra, sau đó vươn tay chỉ viên đường muốn cho vào trong miệng ăn.

Lâm Ngọc Trân tất nhiên là không cho: “Cả ngày chỉ muốn ăn đường, không được.”

Nghị Lang đã chui đầu cọ cọ trong lòng nàng. Cọ vài cái, Lâm Ngọc Trân không địch lại, chỉ phải nói: “Chỉ được ăn một viên thôi.”

Lục Kiến Tân hơi hơi nhú mày: “Quá sủng nịnh rồi! Làm sao có kiểu giáo đường như thế? Lúc nào cũng chỉ muốn ăn đường thôi. Không được cho!”

Nghị Lang nghe thấy hắn nói, cũng không khóc nháo, chỉ đem thân mình nho nhỏ dán tại trong lòng Lâm Ngọc Trân, nghiêng đầu vụng trộm đánh giá thần sắc của hắn, ánh mắt vụt sáng, nhìn vừa thông minh lại đáng yêu.

Lục Kiến Tân nhìn thấy bộ dạng này của Nghị Lang cũng rất thích, nhưng vẫn cố nghiêm mặt trầm giọng nói: “Không còn nhỏ nữa, tính tuổi mẹ đã là ba tuổi rồi, có việc gì liền trốn vào trong lòng nữ nhân. Giống bộ dáng gì nữa? Ta muốn cho hắn học võ lòng sớm một chút, nằng đừng làm lỡ đại sự của ta.”

Nghị Lang mặc dù không hiểu hắn đang nói gì, nhưng cũng biết tổ phụ đang không vui, trong mắt toát ra vài phần sợ hãi, càng rúc vào trong lòng Lâm Ngọc Trân.

“Ta làm lỡ đại sự của chàng?” Lâm Ngọc Trân bắt mãi chi cục: “Đều nói là ôm tôn không ôm tử (ý là bế cháu chứ không bế con), chàng khen ngược rồi, tôn tử nhỏ như vậy chàng cũng muốn quản, chàng muốn thế nào nữa? Học võ lòng? Hắn biết viết sao?”

Lục Kiến Tân chậm rãi nói: “Ta chưa nói hiện tại. Ta là nói cho phụ nhân biết, nam hài tử không thể giáo dưỡn như thế!”

Lâm Ngọc Trân nhìn đám người Hà di nương đứng phụng bồi một bên, tuy biết hắn phiền lòng nhưng cũng không khỏi giận: “Chẳng hiểu ra làm sao.”

Tiểu Tinh và A Nhu lập tức cúi đầu giả bộ bản thân là không khí, Hà di nương thì cười nói: “Lão gia cùng phụ nhân đều bớt tranh cãi đi, tóm lại đều là vì tốt cho tôn thiếu gia thôi.”

Còn xen miệng vào? Lâm Ngọc Trân hèn mọn nhìn nàng một cái, khinh thường nghiêng đầu, đưa qua một viên đường cho Nghị Lang: “Tôn nhi ngoan. Tổ mẫu đưa cho con.”

Lục Kiến Tân nói: “Không được ăn!”

Nghị Lang nắm viên đường, nhìn xem trái phải. Đột nhiên đưa đường tới trước mặt Lục Kiến Tân, nãi thanh nãi khí nói: “Tổ phụ ăn.”

Lục Kiến Tân ngẩn ra, tiếp nhận không được, mà không tiếp nhận cũng không được, liền thần nhiên nói: “Ta không ăn.”

Nghị Lang cũng không dám cho viên đường vào miệng, chỉ quay đầu trông mong nhìn Lâm Ngọc Trân, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ đáng thương bị người ta bắt nạt, thấy Lâm Ngọc Trân cũng sầm mặt, liền lộ ra vài phần vô thức sợ hãi. Lâm Ngọc Trân bị hắn nhìn mà mềm lòng, gương mặt đang căng cứng cũng thả lỏng, nhẹ nhàng xoa xoa lưng hắn, thanh âm cũng mềm mại: “Xem đi, hắn mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu, trước tiên đã mời chàng ăn rồi.”

Hà di nương không lỡ mất thời cơ thổi phồng nói: “Tôn thiếu gia thật sự là băng tuyết thông minh, rất có hiểu. Tương lai tất thành châu báu a!”

Lục Kiến Tân cũng nhịn không được kiêu khoe môi: “Còn nhỏ đã quỷ quái thế này, tâm nhãn sâu xa, cũng không biết giống ai a!” Vừa nói vừa liếc ra ngoài mảnh một cái.

Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam ở bên ngoài nghe xong đầu đuôi, mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể. Nhưng cũng hiểu được Lục Kiến Tân đây là đang quản giáo Nghị Lang, còn nhỏ đã quỷ quái, tâm nhãn sâu xa, chính là nói Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung trao đổi ánh mắt với Lục Giam, cúi đầu đứng chờ nha hoàn thông bẩm.

Lục Kiến Tân đưa tay thu lại bát canh, trầm giọng nói: “Đều vào đi.”

Lâm Cẩm Dung và Lục Giam vừa đi vào, Nghị Lang liền kích động đứng lên, ở trong lòng Lâm Ngọc Trân vươn người, thanh thúy hô một tiếng: “Phụ thân, nương.” Mắt thấy Lục Kiến Tân nhướng mày, liền lại quy củ ngồi xuống, theo khước mắt nhìn lên sắc mặt của Lục Kiến Tân.

Lục Kiến Tân đợi phụ thê Lục Giam vẫn an với hắn và Lâm Ngọc Trân xong rồi mới sầm mặt giáo huấn: “Ta không muốn nhiều lời với các con, nhưng hài tử này không còn nhỏ, không thể quá sủng nịnh, nên dạy dỗ.”

Lục Giam thúc thủ mà đứng, quy củ lên tiếng: “Vâng.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt, cũng lên tiếng, nhưng trong lòng lại không thêm để ý, chỉ cảm thấy Lục Kiến Tân đối với một tiểu hài nhi mới một hai tuổi cũng quá hà khắc, giả vờ giả vịt.

Lục Kiến Tân thấy hai người thái độ tốt, cũng buông bỏ việc này, nói: “Ngồi đi.”

Vì thế Lục Giam ngồi xuống bên dưới Lục Kiến Tân, Lâm Cẩm Dung thì hướng tới chỗ Lâm Ngọc Trân, nhẹ giọng hỏi Nghị Lang đang vươn về phía nàng: “Nghị Lang có bướng bỉnh hay không? Có nghe tổ phụ mẫu không?”

Nghị Lang sợ hãi nhìn Lục Kiến Tân liếc mắt một cái, mở tay ra, tặc hề hề đưa viên đường cho Lâm Cẩm Dung xem. Lâm Cẩm Dung đại khái đã biết chuyện vừa rồi, liền thay hắn dùng khăn bao lại viên đường, cười nói: “Sắp ăn cơm rồi, để lúc khác lại ăn được không?”

Mặc dù nàng sủng ái Nghị Lang, nhưng lúc nào cũng nói một không nói hai, dần dần, Nghị Lang cũng hiểu được với nàng thì không thể cò kè mặc cả. Tuy là không đành lòng, nhưng cũng không dám lỗ mãng, lưu luyến nhìn Đậu Nhi đem đường bao lại, im lặng nằm ở trong lòng Lâm Cẩm Dung nghe người lớn nói chuyện.

Lục Kiến Tân hỏi Lục Giam: “Nghe nói lúc trước con đến thăm Tam thúc phụ, hắn đỡ hơn chưa? Ta vốn định tới thăm hắn, nhưng ta bị bệnh phong thấp đau đến lợi hại, không đi nổi.”

Lục Giam vội đáp: “Hồi phụ thân, Tam thúc phụ chỉ bị ngoại cảm phong hàn, hắn bảo ta thay hắn hướng phụ thân ân cần thăm hỏi, thỉnh phụ thân nghỉ ngơi.”

Lục Kiến Tân về phương diện này từ trước đến nay so với Lâm Ngọc Trân luôn hào phóng hơn nhiều, nghe vậy gật gật đầu, còn nghiêm túc phân phó Lục Giam: “Tiểu Lục đệ của con không ở nhà, Tam thẩm nương chỉ là một nữ tử có nhiều chỗ không tiện, con nên năng qua lại, đừng vội chậm trễ. Tuy là bệnh vặt, nhưng cũng nên điều trị cẩn thận mới phải.”

Lục Giam trên mặt lộ ra vài phần cảm kích: “Phụ thân nói đúng. Con trước đó vài ngày đã sai người hỏi thăm vài phương pháp trị bệnh phong thấp, rất nhanh sẽ có tin tức. Chờ chuẩn bị cho tốt phụ thân có thể thử xem, có lẽ có thể giảm bớt chút đau đớn này.”

Lục Kiến Tân muốn chính là thái độ này, nhưng cũng không lộ ra biểu tình gì, chỉ thần nhiên gật đầu, ngược lại hỏi Lâm Cẩm Dung: “Nghe nói cữu phụ con cũng bị bệnh?”

Lâm Cẩm Dung vội đứng dậy đáp: “Vâng.”

Lục Kiến Tân tiếp lời: “Sai người chuẩn bị một phần hậu lễ đến thăm, trăm ngàn lần đừng thất lễ.” Cũng chỉ có thể như thế thôi, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam đều thức thời không đề cập thêm điều gì.

Trời tối, Hà di nương lưu loát dẫn bọn nha hoàn thấp đèn, lại thay đổi chậu than, hỏi Lâm Ngọc Trân: “Phu nhân, cần dọn cơm chưa?”

Lâm Ngọc Trân khẽ gật đầu. Lâm Cẩm Dung vội đem Nghị Lang giao cho Đậu Nhi, đứng dậy rửa tay dọn cơm, hầu hạ mấy người ăn cơm. Ép buộc hồi lâu, thu thập sạch sẽ xong, Lục Kiến Tân cũng không thả người đi, giữ Lục Giam lại nói chuyện.

Lâm Cẩm Dung thấy Nghị Lang buồn ngủ, sợ sau đó hắn đang ngủ lại xuất môn bị gió thổi lạnh, liền báo cáo Lâm Ngọc Trân, trước mang theo Nghị Lang trở về.

Nửa ngày sau Lục Giam mới đạp tuyết trở về, tiếp nhận trà nóng Lâm Cẩm Dung dâng lên cầm trong tay, cười nói: “Dạy ta cách đối nhân xử thế.”

Lục Kiến Tân mỗi khi làm một chuyện, luôn luôn có lý do đường hoàng, sau đó tự nhiên dẫn đối phương vào tròng, Lâm Cẩm Dung mỉm cười, yên lặng nghe tiếp.

Quả nhiên Lục Giam nói: “Sau đó hỏi Ngô Tương, hỏi ta cùng Ngô Tương ngày thường còn lui tới không, bảo ta viết phong thư đến hỏi chuyện đội tàu của Mai Bảo Thanh. Mọi người đều đang chờ đợi.”

Đội tàu của Mai Bảo Thanh được kiến lập vào mùa xuân, không bao lâu sẽ an bài ra khơi, nói là lần xuất phát đầu tiên, không tính đi quá xa, dự bị năm đó mùa thu sẽ trở lại, lúc đó lại không thấy trở về. Lục Kiến Trung cũng từng hỏi qua căn do, bên kia đưa ra câu trả lời thuyết phục là không cần gấp, sớm hay muộn sẽ trở về thôi. Nhưng đến mùa xuân sang năm, còn không thấy tăm hơi, sao không khiến người lo lắng?

Lúc trước thời điểm Lục lão ông mất tốn rất nhiều tiền, Lục lão phu nhân lại để lại một phần làm phí mai táng, của cải của Lục gia không được nhiều như trước nữa. Cộng thêm tài lực chia thành ba phần, yếu đi

không ít. Đích tôn cùng Tam phòng tốt xấu gì cũng có điền trang, đầu nhập đều là của nổi, không ảnh hưởng quá lớn, đáng tiếc vận khí không tốt, trùng hợp lại dính phải hạn hán, tình thế thu hoạch cơ hồ cũng không khả quan. Tình cảnh của Nhị phòng càng nghiêm trọng hơn, vốn là chủ yếu dựa vào việc buôn bán mà sinh sống, lúc trước bị Lục Kiến Tân liên hợp với Lục Kiến Lập rút tiền trong hà bao, trông cậy vào sinh ý này để kiếm được không ít tiền tài, nhưng số tiền này chậm chạp mãi không thấy đâu, khiến cho tài chính không lưu chuyển, làm cái gì cũng đều căng thẳng, bó tay bó chân, tất nhiên là gấp gáp vô cùng.

So sánh với Lục Kiến Trung lo âu bất an, Lục Kiến Tân từ ban đầu chắc chắn bất động, cũng dần dần lo lắng hoài nghi, đoán rằng có phải Mai Bảo Thanh muốn làm trò quỷ gì hay không, giấu lại, muốn tìm kiếm tin tức về việc này, không phải tìm người trong thị bạc tư hỏi thăm là thích hợp nhất sao? Chuyện này giao cho Lục Giam làm lại càng thích hợp.

Lâm Cẩm Dung đi đến trước bàn thay Lục Giam thấp nển, mài mực trải giấy: “Tam ca đã sớm viết thư hỏi Ngô Tương, Ngô Tương nói loại tình huống này gặp rất nhiều. Rời bến, vốn là phải xem hướng gió vận khí, ai cũng không thể biết trước ngày về. Cho nên mới nói, canh giữ ở bên bờ, tuy là kiếm ít đi, đó mới là chân chính ổn thỏa.”

Nghĩ đến tính tình của Lục Kiến Tân, Lục Giam cười khổ nói: “Như ta vậy nói không được đâu? Phong thư này dù thế nào cũng phải viết, đợi cho Ngô Tương hồi âm mới có thể trả lời.”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Ta chưa nói không cho chàng viết mà, chàng xem, đã chuẩn bị xong rồi.”

Lục Giam cầm bút, ngoài cửa sổ bông tuyết trắng thuần tung bay đối chọi với than cháy trong phòng đỏ tươi náo nhiệt viết thư cho Ngô Tương. Lâm Cẩm Dung ở một bên lẳng lặng nhìn thân ảnh Lục Giam dựa bàn huy bút, đi ra phía sau ôm thắt lưng hắn, đem mặt dán trên lưng hắn. Lục Giam thật cẩn thận viết xong, đặt bút xuống, cầm tay nàng bên hông hắn, quay đầu thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Cẩm Dung càng thêm ôm sát hắn, nhỏ giọng nói: “Không có gì. Ngày mai ta muốn gặp Tam ca, chàng tìm biện pháp theo giúp ta xuất môn.”

Lục Giam nói: “Được.”

421. Chương 424: Ngại Phiền

Tuyết tan so với lúc tuyết rơi luôn lạnh hơn vài phần, trên đường lầy lội không chịu nổi, người đi đường rất thưa thớt, sau giữa trưa, ở một cửa hàng hương liệu phố Khánh Dương hạ vãn cửa, không hề đãi khách.

Than cháy thiêu đốt trong bồn đồng bóng loáng, khiến trong phòng ấm áp như mùa xuân, một chậu thủy tiên đặt ở trên án cạnh cửa sổ, tích mịch tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng.

Lâm Thế Toàn nhắc ấm trà, rót một chén trà nóng cho Lục Giam, gương mặt nhìn về phía Lâm Cẩm Dung ngồi một bên lật sổ sách: “A Dung, muội thật sự muốn làm như vậy?”

Lâm Cẩm Dung đang xem sổ sách của sản nghiệp của Giang Nam bên kia, vì là gạt Lục Giam, cho nên mắt xem tám hướng, tai nghe bốn phương, mới nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn hắn cười, ngữ khí chân thật đáng tin: “Đúng. Chuyện này vốn năm trước đã muốn làm, nhưng lúc đó đang có đại tang, cũng không tiện xuất môn, hiện nay không thể buông tha.”

Lâm Thế Toàn lại nhìn Lục Giam, thử nói: “Phát cháo không phải đại sự, nhưng nếu muốn xây dựng nhà tình nghĩa, chỉ sợ kinh động khá lớn.”

Lục Giam đưa tay xoay chén trà, nói: “Sang năm tròn đạo hiếu rồi, nay đúng là thời cơ tốt. Cũng là tâm nguyện của A Dung...” Hắn dừng một chút: “Cũng là tự nàng bỏ tiền ra, nghĩ đến sẽ không có ai để ý. Cho nên muốn nhờ Tam ca hỗ trợ.” Nói xong hướng Lâm Thế Toàn vái chào thật sâu.

Lâm Thế Toàn vội đứng dậy hoàn lễ: “Ta là ca ca, hỗ trợ tất nhiên sẽ làm. Nhưng A Dung nên tìm một người hữu dụng giúp đỡ mới đúng.” Nói đến nói đi, Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam còn quá non, không đủ để khởi động chuyện này, nên tìm một trưởng bối danh vọng chống đỡ sau lưng.

Lâm Cẩm Dung cũng đã sớm có chuẩn bị: “Qua mấy ngày nữa ta tính cùng Nhị lang đến thăm Chư tiên sinh, Chư sư mẫu là người rất nhiệt tình.” Từ đầu tới đây, liền từ nơi này đi, nàng là từ Chư sư mẫu biết được việc này, nói vậy Chư sư mẫu cũng có thể cho nàng rất nhiều đề nghị hữu ích, lại có Chư tiên sinh ra mặt, nói vậy Lục Kiến Tân cũng sẽ không nói gì được.

Lâm Thế Toàn nghe đến đó, liền biết nàng đã sớm nghĩ thỏa đáng, vì thế cũng không khuyên nữa, ngược lại nói đến chuyện hải vận: “Ta đã quyết định sẽ bị thâm hụt số tiền này.”

Lục Giam mặc dù đã sớm nghe Lâm Cẩm Dung nói qua chuyện này, có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe Lâm Thế Toàn nói như vậy, nghĩ đến toàn gia tổn thất thảm trọng, vẫn nhìn không được ảm đạm thất sắc: “Tam ca cũng hiểu được dữ nhiều lành ít?”

Lâm Thế Toàn gật đầu: “Đúng, vài năm nay, ta ở Đình huyện bên kia cũng không tính là ít, thường xuyên đi đến cửa hàng chọn hàng hóa, cũng nghe bọn họ nói đến. Từ Đình huyện bên kia, hơn phân nửa đều là người của Triều Tiên cùng Uy quốc, nếu có thể trở về, đã sớm trở lại, nay đã hơn một năm cũng chưa về, hơn phân nửa là xảy ra chuyện.” Ngắc đầu nhìn Lâm Cẩm Dung thở dài: “May mắn khi đó nghe lời A Dung khuyên.” Lại trấn an vỗ vỗ bả vai Lục Giam: “Chỉ mong là vì nguyên nhân khác mà trì hoãn, nhưng nếu không phải, coi như xả tài miễn tai (cửa đi thay người) đi.”

Lục Giam miễn cưỡng cười: “Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.” Trong lòng cũng hiểu được mọi người trong nhà khẳng định sẽ không nghĩ như vậy, thật sự cũng chỉ có thể đổ tội cho vận may.

Lâm Thế Toàn nói: “Đệ nghĩ được như vậy là tốt rồi. Các người lưu lại dùng cơm chiều đi, chúng ta cũng thật lâu không tụ tập, để ta sai người an bài bàn tiệc.”

Lục Giam lập tức đáp: “Đang có dự định này.”

Lâm Cẩm Dung khép lại sổ sách, cười nói: “Ta tự mình xuống bếp làm hai món ọi người.”

Lâm Thế Toàn gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Có thể được Tứ muội muội tự tay nấu cơm đúng là vinh hạnh, nhưng ta cũng không hiểu phòng bếp cần cái gì, nơi này lại thiếu thốn, không thể so với phòng bếp trong nhà muội, rất bẩn thỉu.”

Lâm Cẩm Dung cười cười: “Vậy mà còn sống qua ngày được sao?” Nói xong thật sự tháo vòng tay, nhấc cho Anh Đào cầm, xắn tay áo đi ra phòng bếp, Lâm Thế Toàn theo đi ra ngoài: “Ta đi an bài một chút.”

Huynh muội hai người một trước một sau ra phòng, Lâm Thế Toàn bước nhanh đuổi kịp Lâm Cẩm Dung, nhỏ giọng nói: “Chuyện Giang Nam bên kia muội vẫn quyết ý gặt hái sao?” Nếu đã sinh hài tử, hơn nữa nay phu thê kiêm điệp tình thâm, nếu giấu giếm chỉ sợ sẽ trở nên xa lạ.

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Tạm thời còn chưa đến lúc nên nói. Tam ca yên tâm, ta sẽ chọn thời cơ.” Ngô Tương lúc trước giúp nàng chuẩn bị hộ tịch không có nửa điểm tác dụng, nếu nàng có thể may mắn sống sót, nàng không cần dùng phương thức như vậy để tồn tại, nếu nàng chết, như vậy cũng sẽ không có ý nghĩa. Về phần sản nghiệp này, trước không cần đề cập tới.

“Cũng đúng, nếu Lục gia lần này thất bại, khó tránh khỏi lòng người di động, để bọn họ biết nhiều cũng không phải thượng sách, trước vững vàng cũng tốt hơn.” Lâm Thế Toàn đề cao thanh âm phân phó nữ đầu bếp: “Nghe Nhị thiếu phu nhân an bài.”

Ngày này, Lâm Cẩm Dung rửa tay nấu canh, chuẩn bị mấy món ăn sở trường, Lục Giam uống rượu, cùng Lâm Thế Toàn đối ẩm từ giữa trưa đến chạng vạng, từ chuyện thiên tai năm trước đến triều đình xa hoa lãng phí, lại từ triều đình xa hoa lãng phí nói đến chiến sự ở mạt bắc, nói xong lời cuối cùng, nhớ tới Lục Luân, lại là một phen đông dài.

Hai người về nhà, dĩ nhiên đèn đã được thắp lên rực rỡ, rửa mặt mũi tu chỉnh xong, liền dắt tay đi thỉnh an phu thê Lục Kiến Tân, thuận tiện đón Nghị Lang trở về nhà.

Lục Kiến Tân mấy hôm nay đều nằm trên giường, chân trái ngón tay cái sưng đỏ, đau đớn khiến hần nhe răng trợn mắt, cả đêm ngủ không được, tự đứng còn có chút phiền chán. Lâm Ngọc Trân mặc dù vẫn bồi ở một bên, tâm tư hơn phân nửa lại đặt trên người Nghị Lang, hần nói không được cho Nghị Lang ăn đường, không được quá chiều chuộng, Lâm Cẩm Dung liền làm một quả bóng cao su cho Nghị Lang, vừa vận Nghị

Lang đối với quả bóng này hưng trí thập phần, ăn hay ngủ đều phải ôm nó, lại càng không có thời điểm nhàn rỗi.

Khiến cả ngày, bên tai Lục Kiến Tân đều là thanh âm trầm đục của bóng cao su đập xuống đất rồi lại nảy lên, làm cho người ta không thể an tĩnh, phiền lòng khí táo, hắc trừng mắt qua, Nghị Lang liền chui vào trong lòng Lâm Ngọc Trân, nhẩn nhện một lúc, lại ném quả bóng kia xuống đất, rồi thật cẩn thận nhìn trộm đánh giá phản ứng của hắn, như thế mãi, hắc quả thực không thể nề hà, sau đó, ngay cả Lâm Ngọc Trân cũng nói hắc quả quá hà khắc, châm chọc hắc là bên người nhiều năm không có tiểu hài tử, nhìn cái gì cũng đều không thuận mắt.

Nhìn Lâm Ngọc Trân cùng vài nha hoàn ma ma, cùng với A Nhu, Tiểu Tinh đều hưng trí bưng bưng vây quanh Nghị Lang, trêu đùa Nghị Lang, Lục Kiến Tân cảm thấy một tiểu hài tử thật sự là rất nhàm chán, cũng thật sự rất âm ỹ a. Mặc dù Hà di nương ôn nhu sắc sảo, cũng không thể khiến hắc bớt đi phiền não, vì thế một lòng một dạ mong chờ Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam nhanh trở về mang tiểu hỗn thể ma vương quỷ quái thừa tình lực này đi mới tốt.

Đột nhiên nghe nói Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung đã trở lại, Lục Kiến Tân đang đau đón mới khoan khoái hơn, vừa nghe thấy người ở ngoài màn hình thông truyền, lập tức tiếp lời: “Mau vào.”

Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung tiến vào, trước hành lễ vấn an Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân, hỏi thăm xong, an tọa, Lục Giam thấy Nghị Lang còn đang đùa không ngớt, biết được Lục Kiến Tân từ trước đến nay thích yên tĩnh, chỉ sợ đã sớm phiền chán, liền cầm quả bóng của Nghị Lang đi: “Cả ngày đều đùa nghịch, âm ỹ tổ phụ đúng không?”

Lục Kiến Tân thần nhiên nói: “Tiểu hài tử mà.....” Xem như thật đúng là hắc bị Nghị Lang ảnh hưởng lớn.

Lâm Cẩm Dung khéo môi hàm chứa cười, đem Nghị Lang ôm vào trong ngực, thấp giọng cùng Lâm Ngọc Trân nói lời cảm tạ: “Hài tử này rất nghịch, nói vậy phiền người rồi.”

Lâm Ngọc Trân không thích nghe nàng nói như thế, hơi hơi nhú mày, nghiêm mặt cứng rắn nói: “Ta là tổ mẫu của hắc, không đến phiên ta, chẳng lẽ muốn đi phiên người khác sao?” Đồ thị thật sự cũng muốn đón hắc qua chơi, Lục Kiến Tân bị bệnh cũng sẽ không ngại phiền, còn ước gì được thế, nhưng nàng không đồng ý, rõ ràng chính là tôn tử của nàng mà.

Lâm Cẩm Dung liền cười rộ lên, ôn ôn nhu nhu nói: “Là nhi tức không biết cách ăn nói.”

Nói cách khác, nếu hắc là tổ phụ của Nghị Lang, sẽ không ngại phiền, Lục Kiến Tân liếc nhìn Lâm Cẩm Dung đang cười vui, thật tình thấy nữ nhân này tâm nhãn rất sâu.

Lục Giam hai tay dâng lên đơn thuốc: “Thuốc đã chuẩn bị tốt, phụ thân tối nay liền thử xem, có lẽ ngày mai sẽ có thể xuống giường.”

Lục Kiến Tân lệnh Hà di nương thu nhận, ôn hòa nói: “Làm khó con rồi.”

Lục Giam mang theo vài phần sợ hãi nói: “Phụ thân tại sao nói như thế? Đây là hiếu đạo, hắc nên vậy mà.”

Lục Kiến Tân gật gật đầu, ngữ khí tùy ý vài phần, hỏi hắc một ít việc vặt bên ngoài sau đó nhắm mắt, tính để bọn họ rời đi.

Lục Giam vội hỏi: “Con có việc hồi bẩm phụ thân, hồi lâu chưa từng đi thăm Chư tiên sinh, con muốn đi thăm lão nhân gia.”

Lục Kiến Tân cũng không khó xử hắc: “Nên vậy.”

Lục Giam lại nói: “Nghị Lang từ khi ra đời sau còn chưa đến đó, cũng nên đi đập đầu một chút mới phải.”

Lục Kiến Tân thần nhiên liếc Lâm Cẩm Dung một cái, nhưng thấy Lâm Cẩm Dung ở đó mắt xem mũi, mũi nhìn tim, một bộ đoạn trang thực nhả, nhân tiện hỏi: “Nhi tức cũng đi sao?”

Lâm Cẩm Dung vội đứng lên, thấp giọng nói: “Hồi công công, Chư sư mẫu từ trước cũng từng dạy bảo nhi tức.”

Lục Kiến Tân “Ân” một tiếng, cúi mắt không biết nghĩ cái gì, hồi lâu mới nói: “Đi đi, từng lời nói cử chỉ đều phải cẩn thận, đừng đánh mất quy củ lễ nghi, thay ta hướng Chư tiên sinh vấn an, thỉnh hân đến làm khách.” Lại phân phó Lâm Ngọc Trân: “Chuẩn bị một phần hậu lễ, Nhị lang có thể có ngày hôm nay, ít nhiều cũng nhờ hân.”

Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam lui ra, đi đến sân bên ngoài, Lâm Cẩn Dung mới thấp giọng hỏi Lục Giam: “Sao chàng không nói với công công về việc xây nhà tình nghĩa?”

Lục Giam nói: “Nàng cũng quá nóng vội rồi. Chờ ta trở về từ chỗ Chư tiên sinh rồi nói sau. Lúc này nói ra, nhất định biết là chủ ý của nàng, cho dù là có thể đáp ứng, cũng vẫn sẽ không thoải mái.” Nhìn quả bóng cao su trong tay Song Toàn kia, nhin không được thở dài: “Nàng nha... sao lại chọn đúng món đồ chơi này?” Hay là không nhận ra Lục Kiến Tân không vui vẻ? Còn cố tình đối chọi với Lục Kiến Tân đây. Nghĩ đến bọn họ vừa vào cửa bộ dạng Lục Kiến Tân như trút được gánh nặng, không khỏi lại thấy buồn cười.

Lâm Cẩn Dung không chịu thừa nhận: “Là Nghị Lang thích mà, cũng không phải ta cố ý chọn.” Lục Kiến Tân muốn dùng phương thức kia giáo dưỡng Nghị Lang, cũng phải xem nàng có chịu hay không.

Hài tử của nàng cũng không phải là đầu gỗ ngốc nghếch, còn nhỏ mà Lục Kiến Tân đã định chặt đứt hoạt bát của hân, nàng không đáp ứng.

Lục Giam cũng không vạch trần nàng, chỉ tiếp nhận Nghị Lang, thấp giọng nói: “Tổ phụ bị bệnh, không cho con âm ỹ hân, phải ngoan ngoãn.”

Nghị Lang cười đến ngọt ngào: “Được.”

422. Chương 425: Phó Thác

Cây cối hấp đầu nước tuyết, cành lá chồi non tất cả đều nổi lên một tầng trơn bóng no đủ, hoa anh đào đã có một cành, bắt quá một đêm gió mát thổi qua, chồi non liền thò đầu ra để lộ một chút phấn bạch, giống như tùy thời tùy chỗ đều sẽ tỏa sáng vậy.

Lâm Cẩn Dung đáp ứng yêu cầu của Chư sư mẫu, cùng đi với mấy nhi tử của bà ở phía sau núi dạo chơi. Hàn thị cùng Lâm Cẩn Dung từ năm ấy vẫn coi nhau là tri âm, lập tức lại chia lìa không thấy mặt, chỉ có thư từ lui tới, cho nên hôm nay thấy Lâm Cẩn Dung thì vô cùng cao hứng, lôi kéo tay nàng lúu rúu nói không ngớt: “Nghe nói muội đã sinh con, lại biết muội từ kinh thành trở về, ta liền muốn đi thăm muội, tiếc rằng đột nhiên gặp phải chuyện kia, sau đó đến phúng viếng, một đám người chạy đến thật không tiện, lại không gặp được muội, bà bà nói muội sớm hay muộn đều sẽ đến, bảo ta kiên nhẫn chờ, ta cũng chỉ biết chờ thôi a.....”

Đã qua vài năm, Hàn thị vẫn còn duy trì vẻ sáng khoái vui vẻ lúc trước, thật không dễ dàng, Lâm Cẩn Dung cười nói: “Ta cũng muốn tới thăm sư mẫu cùng vài vị sư tẩu, nhưng không tiện xuất môn.”

Đã gả cho người khác, luôn luôn bất tiện. Hàn thị cười, thập phần lý giải, vẫn là đáng tiếc nói: “Chỉ tiếc không thể gặp gỡ với muội sớm hơn.”

Lâm Cẩn Dung có chút phiêu miểu trả lời: “Lần tới, lần tới nữa gặp mặt tất nhiên có thể, tẩu muốn bao lâu, ta liền chơi lâu chừng đó với tẩu.”

Hàn thị vui vẻ cầm tay nàng, thỉnh Chư sư mẫu cùng mấy tẩu tử làm chứng: “Bà bà cùng nhóm tẩu tử đều nghe thấy đúng không?”

Chư sư mẫu cười nói: “Nghe thấy được.” Cười nhìn Lâm Cẩn Dung một phen: “Lúc này con rất khá.”

Lâm Cẩn Dung hướng bà đoan chính thi lễ: “Đa tạ sư mẫu chỉ điểm.”

Chư sư mẫu không chút khách khí: “Ta đã nghe nói việc làm năm vừa rồi của con. Tốt lắm.” Nhưng cũng không nói nhiều, ngược lại phân phó tôn tử phía trước bôn bôn nhảy nhảy, nóng vội đùa nghịch với Nghị Lang: “Đổi đãi cho tốt với Lục gia Tứ đệ, có ca ca như con sao?”

Tiểu hân nhi bắt quá mới chỉ bốn năm tuổi, vẫn hai chỏm tóc, nghe vậy đứng lại, cười hì hì cắn một ngụm kẹo hồ lô đưa tới trước mặt Nghị Lang, nói: “Được chứ, không dẫn đệ đi được, cho đệ cắn một miếng.”

Nghị Lang cũng không ngại bẩn, buông tay Đậu Nhi ra đứng vững vàng, vươn dài cổ hướng tới kẹo hồ lô, nướng miếng trong miệng chảy ra, nhưng thật ra tiểu hài nhi kia lại ghét bỏ, nhíu mày nói: “Di! Nhìn bộ dạng của đệ tham lam thế này. Ta không muốn ăn nước miếng của đệ đâu.” Trong miệng nói như thế, cũng vẫn không thu hồi kẹo hồ lô lại.

Rốt cuộc vẫn là tiểu hài tử, ngày thường đồ ăn vặt cũng không thiếu, tại sao tham lam thành bộ dạng này rồi! Lâm Cẩm Dung nhin cười lấy ra khăn tay giúp Nghị Lang lau đi nước miếng, nói: “Trước đa tạ Chư gia Ngũ ca rồi con mới có thể ăn.”

Nghị Lang đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm kẹo hồ lô đỏ tươi trước mặt, vang dội nuốt một ngụm nước miếng, nói mơ hồ không rõ: “Cám ơn Đa Đa.” Lời còn chưa dứt, răng nanh đã bám dính lên kẹo hồ lô rồi.

Chư Ngũ lang thấy hấn cắn miếng to, đau lòng nhíu mày, cực chẳng đã nói: “Nhả ra, nhả ra, đệ còn nhỏ, sao lại cắn to thế? Bất quá chỉ nên liếm thôi, đệ sẽ bị đau răng a.”

Nghị Lang lại chỉ mở to một đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn hấn, hai tay gắt gao cầm cánh tay hấn, hết sức chuyên chú cắn kẹo hồ lô, nửa điểm không buông, rõ ràng là rất quyết tâm cùng nghị lực, nhất định phải hung hăng cắn nửa mới đúng.

Vài người lớn cũng không quản, hưng trí nhìn, xem hai hài tử sẽ làm thế nào.

Chư Ngũ lang nhìn thấy Nghị Lang như vậy, đột nhiên học tập người lớn thở dài, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Nghị Lang, nói: “Nhìn đệ tham lam thế này, nói vậy ngày thường bị phụ mẫu quản giáo quá mức nghiêm khắc, đáng thương, tuổi còn nhỏ như thế, thật sự là đáng thương.”

Mọi người cười vang.

Lúc này Nghị Lang cũng phát hiện kẹo hồ lô đối với hấn mới mọc răng mà nói, tạm thời vẫn là một tòa núi cao không thể vượt qua, nhưng nếm được hương vị ngọt ngào này, hấn không muốn buông ra, liền đối cắn thành mút, nước miếng dính đến khắp chỗ. Cái này, đối thành Chư Ngũ lang tội nghiệp nhìn hấn.

Chư Ngũ lang là hài tử rộng lượng, trừng mắt nhìn, đem ánh mắt chuyển dời khỏi kẹo hồ lô, kiên định nói: “Ta là ca ca, tặng cho đệ đệ ăn. Hấn chưa ăn qua kẹo hồ lô bao giờ, quá đáng thương.”

Nghị Lang như không nghe thấy, chuyên tâm giải quyết kẹo hồ lô.

Hành động chuyên chú không đạt mục đích không bỏ qua, giống như Lục Giam vậ , có điều Lục Giam tập trung vào học tập, mà nay nhi tử hấn lại vì chuyện ăn uống. Được rồi, học tập nên ăn kẹo hồ lô thế nào. Lâm Cẩm Dung rất xấu hổ, cười nói: “Ngũ lang nói đúng, hấn còn nhỏ, chưa bao giờ cho hấn ăn qua thứ này, tạ con thông cảm, ngày khác ta mời con nhiều thứ hơn nữa.”

Chư Ngũ lang lưu luyến không rời trộm liếc kẹo hồ lô một cái, ra vẻ cụt non: “Thẩm nói đùa rồi, bất quá chỉ là một cây kẹo hồ lô, coi như là ta thỉnh Lục Tứ đệ ăn, hấn không chê ta cũng rất cao hứng, sao lại cần phải đa tạ?” Nhin hấn, nhìn trộm đánh giá thần sắc nàng, mềm mại nói: “Bất quá trưởng giả ban thưởng không dám từ, thẩm có hảo ý, ta tất nhiên cũng sẽ nhận. Trước tạ thẩm!” Đoan đoan chính chính hành lễ với Lâm Cẩm Dung.

Đối với thần sắc kiêu ngạo của Chư gia nữ nhân, Lâm Cẩm Dung rất hâm mộ: “Cả nhà dục tú.” Nhẹ nhàng lau đi nước miếng ở khóe môi Nghị Lang: “Đừng tham ăn a, nói lời cảm tạ với ca ca đi.”

Nghị Lang xác nhận kẹo hồ lô này lúc trước bị cắn một miếng, hiện tại dính đầy nước miếng của hấn đã hoàn toàn thuộc về hấn, lập tức thả miệng, lấy lòng hướng tới Chư Ngũ lang cười, vang dội hô một tiếng: “Cám ơn Đa Đa.”

Chư Ngũ lang trên mặt lộ ra một tia hư hư thực thực xấu hổ, sờ sờ đầu Nghị Lang: “Lần sau ta đến nhà đệ, đệ phải mời ta ăn nhiều hơn a.” Lại nhin không được phiền muộn thấp giọng nói: “Đây chính là đường ta tích trữ ba ngày..... Khó khăn lắm mới cầu được Thanh Phượng tỷ tỷ làm a.”

Chư sư mẫu nhin không được buồn cười: “Hôm nay con làm rất tốt, sau đó sẽ làm thêm cái nữa cho con ăn, có thể đi tìm Thanh Phượng bảo làm cho con. Nhưng hiện tại nên ở lại chơi với Tứ đệ mới phải.”

“Tạ tổ mẫu.” Chư Ngũ lang hoan hoan hỉ hỉ cảm tạ, càng thêm linh động.

Hàn thị cùng Lâm Cẩn Dung giải thích: “Vì không muốn cho hài tử ăn nhiều đồ ăn vặt, để bụng ăn cơm, vô luận đường hay đồ ăn vặt đều tính theo định lượng, muối cũng nên chú ý. Thuốc bổ gì cũng không so được với cơm canh.”

“Ta nhớ kỹ.” Lâm Cẩn Dung nhìn Chư Ngũ lang bên chạy phía trước cùng Nghị Lang tập tễnh đi theo phía sau, vẻ mặt vui mừng, cười đến giữa tới giữa lui, có chút đầm chiêu.

Chư sư mẫu cười: “Hài tử Ngũ lang này, bướng bỉnh lắm.”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Ta lại thấy hiếm có là hần tuổi còn nhỏ, lại rộng lượng thông cảm người như thế, rất có trí tuệ, nếu Nghị Lang có huynh trưởng như vậy, thật sự là không sợ hần bị ai bắt nạt mà.”

Chư sư mẫu nhìn nàng một cái, cười nói: “Tình cảm tất nhiên là nên nuôi dưỡng từ bé. Nếu con không chê, tương lai Nghị Lang lớn lên, nơi này đương nhiên tùy thời đều hoan nghênh hần đến.”

“Sư mẫu thật sự là trí tuệ, liếc mắt một cái liền xem thấu tâm tư của con.” Lâm Cẩn Dung trong lòng đột nhiên sinh ra một tia uỷ thác bị thương, miễn cưỡng nhịn xuống, mỉm cười hướng Chư sư mẫu thi lễ thật sâu, lại cùng mấy tẩu tử Chư gia hành lễ, nửa đùa nửa thật nói: “Ta muốn tạ sư mẫu cùng sư tẩu đã chăm sóc Nhị lang cùng Tiểu Thất đệ của ta, còn muốn nhờ các người tương lai thay ta quản giáo chăm sóc Nghị Lang.”

Hàn thị đem quạt lụa che miệng cười, nhẹ nhàng đánh nàng một cái, cười mắng: “Nhìn muối như vậy, sao lại giống Tiểu Ngũ lang đến thế.”

Lâm Cẩn Dung tư lự một lát, lại cười nói: “Các người cũng không phản đối, ta liền nhận định các người đều đáp ứng a?”

Chư sư mẫu tuy rằng tuổi cao, kiến thức rộng rãi, cũng không thấy nàng có chỗ nào không thích hợp, chỉ cho rằng người làm mẫu thân vì tương lai của nhi tử mà tính toán, liền cười đáp ứng: “Đúng, ta đáp ứng rồi. Con cứ đưa Nghị Lang tới, nếu hần phạm sai lầm, ta nhất định sẽ giáo huấn hần giống như giáo huấn với Ngũ lang vậy. Tuyệt không nương tay.”

Hàn thị xem xét mấy tẩu tử chỉ mỉm cười không nói: “Ta cũng không nương tay.” Sau đó nheo mắt Lâm Cẩn Dung một cái: “Như vậy muối vừa lòng chưa?”

Lâm Cẩn Dung chớp mũi đau xót, lại thấy trong lòng kiên định, vang dội nói: “Ta vừa lòng, rất vừa lòng a. Hiện tại ta có chính sự muốn thỉnh giáo sư mẫu cùng vài vị sư tẩu.”

Chư sư mẫu thấy nàng thần sắc đoan trang, hiểu được sẽ không phải là việc nhỏ, liền chỉ huy nhũ mẫu: “Quét tước thảo đình phía trước cho sạch sẽ, chuẩn bị trà quả, chúng ta đến nơi đó nói chuyện.”

Giây lát, tới trong thảo đình đằng trước, phân chủ khách ngồi xuống, Lâm Cẩn Dung nói ra việc xây dựng nhà tình nghĩa: “Mấy năm nay, ta lúc trước lúc sau dĩ nhiên tích trữ không ít tiền tài, không dám nói có bao nhiêu, nhưng có thể thành lập một nhà tình nghĩa nho nhỏ, không thể giúp mọi người, nhưng cũng có thể thay một bộ phận người giải quyết khẩn cấp.”

Chư sư mẫu gật đầu: “Tốt lắm, vậy con muốn chúng ta làm cái gì?”

Việc xấu trong nhà không thể tuyên dương ra bên ngoài, cho dù biết rõ mọi người ở Lục gia trừ bỏ Lục Giam ra cũng không có ai đồng ý mình làm việc này, Lâm Cẩn Dung cũng không thể nói quá rõ ràng, chỉ có thể hàm hồ nói: “Con còn trẻ, chỉ là một tiểu nhi tức, thể diện tồn vọng của con không đủ để chống đỡ chuyện này, càng không thể khiến người ta tin phục, chỉ sợ chuyện tốt chưa làm xong, ngược lại khiến ọi người cười nhạo, đồ sinh sự đoan. Con càng nghĩ, chỉ có thể phiền toái sư mẫu bút lên lá cờ, ở phía sau giúp con chống đỡ.”

Dù nàng chưa nói rõ, cũng không đại biểu Chư sư mẫu không hiểu. Chư sư mẫu ánh mắt biến ảo hồi lâu, chậm rãi nói: “Chuyện này xác thực không phải chuyện một mình con có thể làm, cũng không phải chỉ dựa vào mấy bà tức chúng ta mà đã đủ. Nhưng cũng không phải không thể, con cho ta chút thời gian, ta sẽ ngầm lại, tìm phương thức khéo léo giải quyết vấn đề.”

Lâm Cẩn Dung thấy dù bà chưa đáp ứng rõ ràng, nhưng cũng sẽ nghiêm túc tự hỏi, trong lòng biết việc này không đến mức chết non giữa đường, liền yên lòng, hướng Chư sư mẫu thi lễ: “Đa tạ sư mẫu.”

Chư sư mẫu lúc này lại không muốn nàng thi lễ, nâng nàng dậy, nghiêm mặt nói: “Con không cần làm lễ nhiều như vậy, nay con có ý tưởng hào hiệp này, phải là bà tức ta cúi đầu mới đúng.” Thấy Lâm Cẩn Dung sắc mặt thay đổi, lại mỉm cười: “Nhưng nói vậy con cũng không chịu, cho nên chúng ta ai cũng không bái ai. Ngồi đi, mấy người chúng ta từ từ nói chuyện.”

Gió thổi ấm áp, không khí trong lành, ngày xuân sau giữa trưa phá lệ nắng ấm, thật lâu sau, Hàn thị nhớ lại ngày hôm nay, luôn nhin không được mỉm cười.

Khả năng mọi người đã quên Hàn thị là ai, Hàn thị là tiểu nhi tức của Chư gia, là cao thủ về đàn tranh, cùng Lâm Cẩn Dung coi nhau là tri âm, từng đề cập qua ở chương 312.

423. Chương 426: Biện Kịch

Lần này Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam theo kế hoạch ở lại thư viện qua đêm. Cho nên cơm chiều qua đi, mắt thấy mây ngũ sắc nơi chân trời, nhiệt độ không khí hợp lòng người, thừa dịp Nghị Lang chơi mệt đã ngủ, Lục Giam liền dẫn Lâm Cẩn Dung dọc theo đường nhỏ trong núi tản bộ. Lâm Thận Chi tiếp khách một bên hưng trí bừng bừng, một đường nói cho bọn họ làm sao có chim chóc, làm sao hoa đại nở đặc biệt kiều diễm, thoải mái nói ra tâm sự trong lòng cùng khát vọng của thiếu niên cho tỹ tỹ, tỹ phu nghe, Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung nghe được mà mỉm cười không thôi.

Mấy người bất tri bất giác liền ra phía sau núi, Lục Giam nhìn nhìn mây bay đầy trời, hỏi Lâm Thận Chi: “Đến giờ cơm rồi đúng không?”

Lâm Thận Chi hiểu ý, nói: “Là giờ cơm, sư huynh sư đệ hẳn là đều ở trong phòng dùng cơm, giờ này chắc không có ai.”

Lục Giam gật gật đầu, mời Lâm Cẩn Dung: “Phía sau núi cây cỏ sum xuê, gió thổi núi quang tú lệ, hiếm khi có cơ hội này, ta dẫn nàng đi dạo.”

Hắn cũng chưa có ý kiến, Lâm Cẩn Dung tất nhiên không có ý kiến. Hai người tùy ý dọc theo thềm đá đi lên, quang cảnh rộng rãi, quả nhiên vui vẻ thoải mái. Khi đi tới một tòa thảo đình giữa sườn núi, xa xa chợt nghe thấy có người ở bên trong kịch liệt cãi nhau. Có người phẫn khích nói: “Bất luận như thế nào, Du Tông Thịnh đúng là không phải! Hắn không nên cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, bắt buộc dân chúng dùng sinh kế đi sửa tường thành!”

Có người thì cười lạnh: “Dựa theo cách nói của Kim huynh, tường thành này không nên sửa? Hẳn là nên tùy ý để nó như thế? Cũng không cần quản Bình châu, Thanh châu là dựa vào gần trọng thành của Đại Vinh, lại càng không cần nói tới chuyện phòng ngừa?”

Người được gọi là Kim huynh kia cả giận đáp: “Ta khi nào thì nói qua không nên sửa? Ta là nói hắn không nên như vậy, vốn gặp tai ương, chẳng những chỉ trốn trong phủ, còn muốn cướp đoạt tiền tài, chính hắn ăn chơi đàng điếm, số tiền này cũng không biết giúp được bao nhiêu người trải qua trận nạn đói, đây gọi là trấn an cái gì chứ.....”

“Việc có nặng nhẹ. Kim huynh tận mắt thấy hắn ăn chơi đàng điếm sao? Triều đình ở mạc bắc đã bại trận, chẳng lẽ không nên đề phòng Đại Vinh sao?”

“Ta rõ ràng nhìn thấy hắn là người ngồi không mà hưởng!”

“Ha ha, vốn Kim huynh thấy là điều này.....”

Cãi loạn ồn ào ầm ỹ thành hồngбет.

Tiếp theo còn có người phát hiện Lâm Thận Chi liền gọi: “Lâm Thất lang đến đây, bảo hắn đến phân xử!”
Đảo mắt lại nhận ra Lục Giam: “Kia không phải Lục Nhị ca sao? Đến đây lúc nào vậy?”

Tránh cũng không thể tránh, Lâm Thận Chi không khỏi nhúu mày cười khổ: “Chúng ta vận khí không tốt. Ta chỉ cho rằng lúc này là giờ cơm, bọn họ sẽ không ở đây. Ai ngờ lại hội ngộ các sư huynh lúc này chuyện phiếm tranh luận cơm cũng không ăn, Tứ tỹ tỹ không đi dạo được nữa rồi.”

“Ta tự mình đi về trước là được.” Lâm Cẩm Dung thi lễ, xoay người được Anh Đào cùng Xuân Nha nâng đỡ dọc theo đường trở về.

Anh Đào lúc trước nghe xong đôi câu vài lời, nhin không được hỏi Lâm Cẩm Dung: “Thiếu phu nhân, vừa rồi muốn sửa tường thành gì vậy?”

Chuyện này Lâm Cẩm Dung có biết, kiếp trước đại tai, giai đoạn trước hạn hán. Sau đó mưa rất thịnh, bất luận là khó khăn về thu hoạch, ngay cả tường thành Thanh châu, Bình châu cũng đã lâu chưa được tu sửa, rất nhiều chỗ đều bị mưa xối làm hỏng. Trong kinh đưa quan trấn an xuống, vị này gọi là Trấn an sử Du Tông Thịnh, đầu tiên là yêu cầu phú hộ thương nhân ra tiền bỏ vốn, lại động viên dân chúng có tiền bỏ tiền, có lực xuất lực, nhất định phải tu chỉnh tường thành Thanh châu, Bình châu một lần nữa. Hần có chủ ý này, nghe qua là vô cùng tốt. Nề hà là câu “Có tiền bỏ tiền, có lực xuất lực” cũng không phải là tự nguyện, mà là cứng rắn định ra số lượng, phải hoàn thành, bằng không sẽ trị tội.

Lục gia, Lâm gia, Ngô gia đều là quan hệ. Cho nên không bị ảnh hưởng, nhưng người bình thường có thể nói là khổ sở không nói nổi. Lâm Cẩm Dung từng nghe Khang Thị nói, người nào muốn giải thoát, không bị cửa nát nhà tan, cách duy nhất chính là đi hỏi lộ Du Tông Thịnh, bản thân Du Tông Thịnh cơm no áo ấm, dân chúng kêu ca phần nộ cũng đã là tích lũy không ít.

Năm ấy, binh lính bất ngờ làm phản chính là bắt đầu từ chuyện này. Lâm Cẩm Dung không thể nề hà cười khổ một tiếng, dọc theo thềm đá chậm rãi đi về. Đi tới phía sau núi, nửa đường gặp được Hàn thị, Hàn thị cười nói: “Ta vừa mới tính đi tìm muội để nói chuyện, ai ngờ thị nữ nhà muội nói muội đi tản bộ với mấy người Thất lang, đang cảm thấy không thú vị, ai ngờ liền gặp muội. Thất lang bọn họ đâu? Sao không thấy đi cùng nhau?”

Lâm Cẩm Dung đem việc trên đường gặp phải kể cho Hàn thị nghe: “..... Làm cho túi bụi, kéo hai người ra phân xử, ta đành phải về trước.”

Hàn thị thở dài: “Việc này chúng ta cũng không có biện pháp. Trước đó vài ngày, có người không có mắt, dám đem chủ ý đánh tới trên đầu thư viện, công công đành phải viết thư đưa đến tri châu nha môn, mới lại thôi.” Ngoái đầu nhìn lại, thấy Lâm Cẩm Dung mờ mờ ảo ảo có ưu sắc, liền an ủi nàng: “Chúng ta là nữ nhân, chỉ làm được mấy việc lật vặt, quốc gia đại sự liền giao cho nam nhân quan tâm là được rồi, đến đây, ta có mấy vấn đề muốn hỏi muội. Muội xem danh sách viết ra việc lập nhà tình nghĩa thế này đã được chưa?”

Dù nhớ kỹ cũng vô lực sửa đổi ngăn trở, khổ sở lo lắng cũng không có tác dụng. Lâm Cẩm Dung cũng liền đem chuyện này tạm thời quẳng ra sau đầu, hết sức chuyên chú cùng Hàn thị thương thảo. Chuyện này nàng đã suy nghĩ bao nhiêu năm, cẩn thận chu đáo, mở miệng vừa nói đó là thao thao bất tuyệt, Hàn thị cũng là người tinh tế, thỉnh thoảng hỏi lại nàng một tiếng: “Nếu là có người giả nghèo tìm tới thì đối đãi thế nào? Thỉnh người làm chứng có thể làm cho người ta càng thêm làm khó hay không.....”

Hai người một người nói, một người viết, lại có mấy tẩu tử khác nghe nói chạy lại đây, thất chủ bất thiết đưa ra chủ ý, người thêm một câu, ta thêm vài nét bút, cuối cùng cũng có chút bộ dáng.

Đến tận canh hai, Lục Giam mới trở về, thấy Lâm Cẩm Dung ngồi ở dưới đèn cầm một tập giấy cân nhắc, vội đi qua xem, là về việc xây dựng nghĩa trang, hỏi qua là vài vị sư tẩu cùng nàng thương lượng ra được kết quả, không khỏi cười nói: “Xem ra nàng ở đây đúng là như cá gặp nước.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Khó được cùng chung chí hướng. Chỉ tiếc hai nhà cách quá xa, ta không thể tùy thời tìm các nàng nói chuyện.” Càng đáng tiếc ngày lành này chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, giấy lát tựa như gió thổi mây tan, biến mất không thấy đâu.

Lục Giam cười khổ nói: “Nàng nói chuyện với người chung chí hướng thật sự thoải mái, ta cùng tiểu Thất đệ lại bị làm cho hai lỗ tai ong ong a.”

Lâm Cẩm Dung cười: “Thế nào rồi? Ta còn chờ ằng các người muốn ầm ỹ đến nửa đêm mới trở về đây.”

Lục Giam nói: “Sao lại không ầm ỹ? Nếu không phải tiên sinh phái Đại sư huynh đi vắng, chỉ sợ còn tiếp tục cãi loạn a. Ầm ỹ cũng đành thôi, thế nào cũng phải bức ta cùng với tiểu Thất đệ tỏ thái độ, rốt cuộc là đồng ý với ai. Tính tình cũng quá trào dâng rồi, ta không nhắc tới, liền ám chỉ ta đã sớm cùng Du Tông

Thịnh thông đồng làm bậy.” Nói tới đây, hắn không khỏi cười cười: “Ta là lười nói với bọn họ, nhiều lời vô ích, ngược lại nói ta không lòng dạ bao dung, tiểu Thất đệ mỗ nhon lợi hại, nói thẳng mắng ta so với mắng hắn còn khó chịu hơn, nói bọn họ bắt nạt ta thành thật ít nói không tiện biện luận, nếu bọn họ có tâm như vậy, tức giận như vậy, nên tự mình đến trước mặt trấn an sử dăng thư, cố gắng theo đuổi mới phải, khó xử một người không quản việc đang chịu tang như ta làm cái gì?”

Lâm Cận Dung thấy hắn thần sắc thoải mái, biết hắn cũng không đem lời công kích bịa đặt này để ở trong lòng, liền cũng chỉ cười: “Khí phách thư sinh.”

“Tuy là khí phách thư sinh, nhưng cũng là thật sự ưu quốc ưu dân.” Lục Giam hít một tiếng: “Du Tông Thịnh người này, lúc trước ở kinh thành ta đã nghe đến thanh danh của hắn, giỏi nhất là giả dối gian hoạt, nhưng vẫn có số làm quan, có thể thấy được rất có thủ đoạn. Trong triều tiền tài khản trương, việc thu tiền tài sức lực tu kiến tường thành chỉ sợ cũng là được cho phép, bằng không hắn cũng không dám làm đến thanh thế địa chấn như vậy. Ai có thể làm gì hắn? Trừ phi là kêu ca tích lũy đến trình độ nhất định, mới có thể khiến cho phía trên coi trọng. Nhưng cứ như vậy thì không được.” Nói xong nhìn ánh nến đang nhảy nhót trầm tư không thôi.

Lâm Cận Dung thấy hắn thần sắc dần dần xoay chuyển ngưng trọng, thần nhiên sinh ra chút dự cảm, liền thử nói: “Nhị lang, chàng còn nhớ rõ dân loạn ở Phong châu năm ấy không?”

Lục Giam quay đầu nhìn nàng cười: “Ta đang suy nghĩ.”

“Sau đó thì sao?” Lâm Cận Dung ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Ngày xưa ta chỉ nghe người ta nói, cũng không giống như hôm nay biết nhiều như vậy.” Lục Giam cười cười: “Cho nên ta không thể ngồi yên được. Ta muốn đi bái phỏng Du Tông Thịnh, chỉ cho hắn lợi hại trong đó, nhưng chỉ sợ sẽ đắc tội hắn.” Nhìn hắn, hỏi Lâm Cận Dung: “Nàng có sợ ta gây chuyện không?”

Lâm Cận Dung trầm mặc một lát, cầm tay hắn, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không sợ, đây là việc phải làm. Có điều chàng vẫn nên cùng tiên sinh thương lượng trước rồi hẵng làm.” Cái gì trung nghĩa đều có thể trước bỏ qua một bên không nói tới, nhiều tính mạng như vậy, nhiều loạn lớn đến thế, việc có thể làm lại không chịu tranh thủ, nói vậy tương lai nhất định sẽ hối hận.

Lục Kiến Tân càng hiểu được chuyện quan trọng, nhưng hắn rõ ràng sẽ không đồng ý để mình làm chuyện này, chỉ cần lợi ích của nhà mình không bị tổn hại, những người khác thì liên quan gì đến hắn? Lục Giam hiểu rõ, đứng dậy nói: “Ta đi tìm tiên sinh thương lượng..... Chuyện này, nàng nên phân phó, tạm thời đừng để người trong nhà biết được.”

Lâm Cận Dung đưa hắn xuất môn: “Ta hiểu mà, chàng cứ làm việc đi.” Xoay người lại, chỉ thấy Xuân Nha vẻ mặt không đồng ý: “Thiếu phu nhân, người nên ngăn cản Nhị gia mới đúng.”

Có lẽ kiếp trước nàng sẽ ngăn cản Lục Giam, nhưng hiện tại nàng sẽ không, Lâm Cận Dung chỉ đối với Xuân Nha cúi đầu nói một câu: “Nếu là quả nhiên nổi lên dân loạn, mọi người cũng sẽ không có ngày lành. Khi tỷ tỷ ở kinh thành, từng nghe người ta nói đến dân loạn Phong châu đúng không?”

Vì huynh trưởng của Triệu Quỳnh nương liên lụy tới việc này, quả thật là không ít người bàn tới, Xuân Nha sắc mặt nhất thời trắng bệch. Phong châu dân loạn, Phong châu phú hộ đều cửa nát nhà tan. Nàng không dám khuyên nữa, chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Vậy có thể bảo Nhị gia cẩn thận một chút, tận lực không cần đắc tội với người ta. Cả thành Bình châu lớn đến vậy, cũng không phải chỉ trông vào một mình hắn.”

Lâm Cận Dung nói: “Nếu hắn không cẩn thận, sẽ thấy không còn có ai cẩn thận nữa rồi. Tỷ tỷ nhớ kỹ, việc này đừng đề cập với người khác, cho dù ngày sau có người đến hỏi, cũng chỉ làm như không biết.” Chỉ là có chút sự tình nhất định sẽ đắc tội với người ta, vô luận cẩn thận cỡ nào đều không thể tránh né. Nhưng nàng cũng đành phải vậy.

Xuân Nha sầu lo gật đầu, Lâm Cận Dung đẩy ra cửa sổ, hơi thở tươi mát đặc trưng của vùng núi nhất thời ủa vào, vàng trắng cong cong soi sáng, cũng có vẻ sáng ngời hơn chút so với trăng trong thành Bình châu, làm tâm tình của nàng một trận kích động.

Tần nhân sự, biết thiên mệnh (đành nghe theo số mệnh thôi).

424. Chương 427: Ưu Tư

Lục Kiến Tân dùng phương thuốc Lục Giam đưa lên, bệnh phong thấp có đỡ hơn chút, đau đớn được giảm bớt, tâm tình lại càng thêm trầm trọng. Năm ngoái bất lợi, mùa xuân này thật là gian nan.

Thứ nhất, người lúc trước giao hảo với hắn, lúc hắn sắp sửa trở lại chốn quan trường lại không thấy mở lời. Đương nhiên, hắn ở chốn quan trường đắm mình nhiều năm, không phải chỉ có một chi tiết này, nhưng rốt cuộc giao tình không giống, năm trước cũng tốn chút công phu, nghĩ đến người này ngày sau bay xa vạn dặm, dần dần càng tiến thêm một bước, ai ngờ lại đi mất. May mà hắn thông minh, ngày thường chưa lộ ra dấu vết gì, chưa từng bị liên lụy. Nhưng ngày sau muốn một lần nữa mở rộng, mưu cầu vị trí, cũng phải tốn nhiều công phu.

Tiếp theo là Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung sau khi trở về từ thư viện, tỏ vẻ dọc theo đường đi nhìn thấy quá nhiều dân đói khát, cũng không thấy triều đình khai thương phóng lương, trộm cướp không ngớt, dân chúng kêu ca phẫn nộ rất nhiều, hắn viết thư trần tình.

Lục Kiến Tân tất nhiên là không đồng ý, hắn làm quan nhiều năm, cũng chỉ làm đến chức vị Tri châu, chủ yếu dựa vào làm việc ổn thỏa, không thích dính vào thị phi, luôn khéo léo. Không mưu tính chức quan gì ở đây, lại đang chịu tang, chuyên tâm tấn hiểu là tốt rồi, chọc vào điều này đã không được lợi lại tìm phiền toái làm gì? Nhưng hắn từ trước đến nay biết được tính tình của Lục Giam, chỉ sợ Lục Giam trở nên quật cường, gạt hắn sang một bên, vì thế sau lưng Lục Giam gọi Lâm Cẩn Dung đến, thấp giọng phân phó một hồi, muốn nàng khuyên nhủ Lục Giam, coi chừng Lục Giam.

Lâm Cẩn Dung nghe vậy thật sự lo lắng, tỏ vẻ nhất định sẽ khuyên Lục Giam. Kế tiếp Lục Giam cũng không có động tĩnh gì dị thường, nghỉ ngơi hai ngày, lại đi tìm hắn, tỏ vẻ muốn phát cháo miễn phí. Hắn trái lo phải nghĩ, thấy xem như trấn an Lục Giam, liền đáp ứng, lại uyển chuyển mà tỏ vẻ, mới vừa rồi phân chia, lại vừa bỏ vốn, nhà mình không còn nhiều lương thực, Lục Giam thực sảng khoái nói, Lâm Cẩn Dung bỏ ra tiền, chỉ cần hắn đồng ý là được rồi.

Cũng không phải muốn hắn dùng lương thực của mình, Lục Kiến Tân cũng sẽ không phản đối, chỉ sai người gọi Lâm Cẩn Dung tới, phân phó phu thê hai người: “Muốn làm việc thiện là chuyện tốt, nhưng phải lượng sức, ta thấy phát vài ngày là tốt rồi, không có đạo lý vứt không lương thức ra ngoài. Cũng nên đề phòng người trong nhà không đủ ăn a.” Hiện nay giá lương thực tăng vọt, một ngày làm việc thiện chính là bao nhiêu tiền tài a!

Lâm Cẩn Dung lúc ấy đáp ứng thật sự sảng khoái, nhưng dù thế nào hắn đều thấy trong mắt nàng có vài phần không cho là đúng. Hai hài tử này không đồng ý với hắn, tuy rằng ở mặt ngoài tất cung tất kính, nhưng trong lòng lại không đồng ý hắn! Lục Kiến Tân trong lòng hiểu được, loại tình huống này không thể cứ tiếp diễn, phải tìm cơ hội giải quyết.

Đây là việc thứ hai.

Thứ ba, lại là chuyện hải vận. Hắn dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, đã trực giác cảm thấy vụ hải vận này xảy ra chuyện! Chính là còn ôm chút tâm tư mong chờ may mắn, có thể giảm bớt tổn thất đến mức nhẹ nhất.

Vì thế, trong lúc lo lắng chờ đợi, bệnh phong thấp của Lục Kiến Tân chưa tốt lên, lại thêm nóng trong, đau răng nhiệt miệng, thật sự là làm cho người ta gian nan.

Chuyện thứ tư, Chư sư mẫu bên kia truyền đến tiếng gió, bà dự định sẽ liên hợp với nữ quyền phú hộ thành Bình châu xây dựng nhà tình nghĩa, chuyên môn giúp nữ tử bản hàn xuất giá. Đại nghĩa nói một đồng, nhưng nói trắng ra là, muốn mọi người bỏ tiền! Chư tiên sinh ở Bình châu rất có danh vọng, rất nhiều người đều ước gì đưa con cháu tới chỗ hắn, có thể sai cánh bay lên trời. Cho nên Chư sư mẫu vừa mở miệng, liền có rất nhiều phú hộ hưởng ứng, Đào thị là người đầu tiên, Ngô gia bên kia là Ngô Đại phu nhân, cũng là mẫu thân của Ngô Tương Dương thị rất tích cực hưởng ứng, nghe nói ngay cả Tri châu phu nhân, Tri huyện phu nhân cũng đều khăng khải nhận lời.

Lục Giam dựa vào Chư tiên sinh chỉ giáo mới có thể có ngày hôm nay, Lâm Ngọc Trân sao có thể từ chối, Lâm Cẩm Dung, mỗi người đều biết đồ cưới của nàng dày, lại nhiệt tâm, đương nhiên cũng không thể bỏ ra ít tiền. Lục Kiến Tân đau lòng, tuy rằng là chuyện nữ quyền, nhưng số tiền nhiều nhất chỉ sợ sẽ do nhà hắn bỏ ra. Hắn có chút tức giận, chuyện này từ sau khi bọn họ đến thư viện về mới có, hơn phân nửa có liên quan đến Lâm Cẩm Dung. Vì thế liền gọi người nhìn xem Lâm Cẩm Dung có hành động gì không.

Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam đã nhanh chóng hành động, Lâm Cẩm Dung chuẩn bị phát cháo hai mươi ngày. Nàng sớm đã an bài, năm kia lương thực mùa thu hoạch không bán hết, dân loạn tương khởi, rất nhiều lương thực cũng không thể mang theo, nàng cũng không có ý tại thời điểm dân tình khó khăn mà tăng giá, không bằng lúc này phát một ít, có thể cứu thêm người nào hay người đó, giảm bớt cũng tốt. Mà người Lục gia không chịu phát cháo, vốn đã nằm trong dự kiến của nàng, cho nên cũng không nói nhiều một câu – kho lúa tràn đầy kia của Lục lão ông, vẫn nên giữ lại đến lúc đó cứu tế tộc nhân đi.

Chuyện của Lục Giam càng nhiều hơn, đầu tiên, năm trước hạn hán, mọi người đều rất trọng thị cày bừa vụ xuân năm nay, hắn luôn luôn tới điền trang của Lâm Cẩm Dung, Đại phòng, Tam phòng một chuyến, giám sát trang đầu làm việc ở đó; Tiếp theo, phát cháo là đại sự, một chi tiết không cẩn thận, chuyện tốt sẽ trở thành chuyện xấu, không thể không cẩn thận trông chừng.

Hai người đều sử dụng lực lượng ít ỏi của mình làm chuyện mà mình muốn.

Nhưng người sầu lo nhất chính là Lâm Thế Toàn, vì phối hợp với Lâm Cẩm Dung, hắn mấy ngày nay cũng bận tới mảy mòi, trong lòng lại có chút mê hoặc. Lâm Cẩm Dung gần đây làm chuyện hơi bất thường — vốn nàng muốn kiến lập nhà tình nghĩa, cần rất nhiều tiền tài chống đỡ, dựa theo suy nghĩ của hắn, sản nghiệp ở Giang Nam đa phần chuẩn bị cho việc này, nhưng bắt đầu từ năm kia, nàng lại bảo hắn không đem lợi nhuận từ Giang Nam đưa đến Bình châu nữa, đều là ngay tại chỗ mở cửa hàng, hoặc là tích trữ trong nguồn tiền riêng. Lần này hắn tính đem tiền bạc từ bên kia sang, nhưng Lâm Cẩm Dung không cho, ngược lại bảo hắn rút bớt từ bên này đi.

Lại chính là chuyện trà tứ, năm năm thuê kì lập tức sắp hết, phòng ốc chủ nhân đã tìm người đến hỏi thăm, hỏi còn muốn tiếp tục thuê hay không. Sinh ý của trà tứ rất tốt, làm mấy năm nay, cũng có chút danh tiếng, đúng là thời điểm tốt để kiếm tiền, hắn nghĩ không thành vấn đề, khẳng định sẽ tiếp tục thuê, nhưng tôn trọng ý tứ của Lâm Cẩm Dung, hắn vẫn sai người chạy về hỏi một chuyến, chưa từng tự chủ trương, kết quả Lâm Cẩm Dung bên kia trả lời là không thuê nữa!

Nếu không phải người truyền lời là người hoàn toàn đáng tin cậy, Lâm Thế Toàn cơ hồ sẽ hoài nghi chính mình cùng Lâm Cẩm Dung có phải bị người ta che mắt hay không. Hắn ẩn ẩn có chút nghi ngờ, thấy Lâm Cẩm Dung coi như là đối với sinh ý của Bình châu không quá để bụng, thậm chí còn có ý muốn thu tay. Nhưng Lâm Cẩm Dung trước đây cũng chưa từng tỏ vẻ gì với hắn, khiến hắn không khỏi thập phần sầu lo.

Lâm Thế Toàn ôm tâm sự, cưỡi ngựa lúc lác đi đến một gian trà tứ bên ngoài, vừa mới nhìn thấy Lục Giam từ bên trong đi ra, đang cùng vài người mặc áo ngắn vải thô ôm quyền chia tay, liền dừng ngựa lẳng lặng chờ ở một bên, chờ Lục Giam cùng người nói xong, mới lên tiếng gọi hắn: “Nhị lang đây là muốn đi đâu?”

Lục Giam nhìn thấy hắn rất cao hứng, cười tủm tỉm chào đón nói: “Tam ca đây là muốn đi đâu?”

Lâm Thế Toàn cùng hắn thi lễ, sầu lo nói: “Ta muốn đi gặp A Dung. Nàng gần đây làm việc có chút không rõ ràng.” Vì thế kể lại chuyện trà tứ, lại ẩn ẩn nói ra vấn đề tài chính nếu nàng muốn xây dựng nhà tình nghĩa, chỉ không dám đề cập tới sản nghiệp ở Giang Nam, chỉ nói tới cửa hàng bảo hóa trong kinh và sản nghiệp ở Đình huyện: “Bên kia tài chính dày, kiếm tiền vốn vẫn còn nhiều, ta định rút phần tài chính từ đó qua, nàng lại không cho, thế nào cũng phải dùng bên này, nhưng nếu vậy, không phải ảnh hưởng tới sinh ý bên này sao? Nói về trà tứ, sinh ý tốt như thế, nàng không tiếp tục thuê, chẳng lẽ còn muốn đem tiện nghi có sẵn cho người khác kiếm sao?”

Lâm Thế Toàn nói xong còn có chút tức giận: “Lúc trước chưa từng đề cập với ta, nếu không phải ta hiểu được nàng vốn không phòng bị ta, tin ta, ta sẽ hoài nghi nàng có phải muốn đuổi ta đi không a!”

Lục Giam cũng không quá rõ ràng chuyện kinh doanh của Lâm Cẩm Dung, nghe vậy vội cười làm lành khuyên nhủ Lâm Thế Toàn: “Tam ca đừng tức giận, nàng có chỗ nào không đúng, để ta thay huynh mắng nàng!”

Lâm Thế Toàn cười khở: “Ta là rất tức giận, không phải chỉ tức giận bình thường! Nhớ ngày đó, chỉ có chút tiền vốn, cửa hàng nhỏ như thế, lo lắng hết lòng, từng bước cẩn thận, thật vất vả mới đi đến ngày hôm nay, nàng lại dễ dàng bỏ qua, bảo sao ta có thể không tức giận? Nếu nàng không muốn quan tâm, ta có thể toàn tâm làm tốt, cũng không cần nàng tốn bao nhiêu tâm tư a.”

“Đừng tức giận, đừng tức giận!” Lục Giam kéo hắn về phía mình: “Nàng đại để là gần đây hay hồ đồ, đợi hai người trở về, gọi nàng ra, giáp mặt hỏi một chút liền rõ ràng.”

Lâm Thế Toàn nói: “Ta muốn đích thân đến hỏi nàng, nếu nàng quả thực phạm vào hồ đồ, đệ phải ngăn cản nàng! Nơi này mới là gia hương, mới là căn bản, không từ mà biệt, vì Nghị Lang, cũng nên ở lại lâu chút.” Hắn còn có một câu chưa nói ra, Giang Nam mặc dù tốt, rốt cuộc vẫn không phải là căn nguyên của Lục gia, Nghị Lang rốt cuộc vẫn họ Lục, ở Bình châu có sản nghiệp của mình mới có thể ổn định.

Lục Giam miệng đầy đáp ứng: “Nhất định, nhất định.”

Lâm Thế Toàn rốt cuộc đã là nam tử trưởng thành quen mặt, cũng đè nén lửa giận cùng buồn bực kia xuống, ngược lại cùng Lục Giam nói đến chuyện phát cháo: “Vài nhà đều phát cháo, cũng không chất lượng giống như chúng ta, thời gian phát cháo cũng không dài. Hiện nay thanh danh của Lục gia rất vang vọng, lại không có người nhận ra là đệ và A Dung làm.”

Lục Giam nói: “Có thể làm, tốt xấu sẽ có người đi theo làm, đây là điều vô cùng tốt. Lấy hư danh kia làm chi?” Nói xong thở dài một tiếng: “Sợ là việc này cũng khó giảm bớt.”

Lâm Thế Toàn nghe trong lời của hắn có chuyện, vội hỏi: “Có ý tứ gì?”

Lục Giam nhin nhẩn, chỉ chỉ tường thành đứng vững phía xa, thấp giọng nói: “Mấy ngày nay ta xem xét nơi nơi, thiên tai không chết người, nhân họa ngược lại sẽ giết chết người a.”

Lâm Thế Toàn nhất thời nhớ tới vài lời đồn đãi trên phố, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Dĩ nhiên bức tử người. Nhị lang nghe nói chuyện ngày hôm trước chứ?” Nói là một hộ gia bản không có tráng đinh, không có tiền để lao dịch, cũng không có thanh niên trai tráng, già trẻ đều đành phải đi sửa tường thành, kết quả đứa nhỏ bị bệnh, lão già xin tha nghỉ một ngày, không được cho phép, đứa nhỏ liều chết làm việc, đầu văng mắt hoa, một cước đạp vào không trung, ngã chết ở dưới chân tường thành, lão già bị phần không hiểu sao, đập đầu chết ở trên tường thành.

Lục Giam gắt gao mím môi, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Đành chờ thôi.”

Lâm Thế Toàn đang muốn hỏi hắn chờ cái gì, chỉ thấy trên đường người như nước lũ tràn tới một phương hướng.

425. Chương 428: Tin Ta

Trường Thọ tùy tay bắt lấy một người đi đường: “Làm sao vậy?”

Người nọ không kiên nhẫn, lòng như lửa đốt nói: “Xem náo nhiệt.” Nói xong liền đẩy hắn ra.

Trường Thọ cười khở một tiếng, không thể không ngăn người khác lại hỏi, nhưng bên đường một bà lão bán trà hảo tâm, nói cho hắn biết: “Là người trong nhà của hai người bị chết khi đang sửa tường thành tìm đến đây, một lão bà hơn bảy mươi tuổi cùng một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, lại có một tiểu cô nương mới bảy tám tuổi, đang ở trước nha môn Tri phủ, khóc rất đáng thương. Nghiệp chướng nga!”

Lục Giam cùng Lâm Thế Toàn liếc nhau, đều thấy vẻ sầu lo trên mặt nhau. Hai người theo đám đông đi đến nha môn Tri phủ, nhưng thấy người ta tấp nập tễ chật như nêm cối, làm sao có thể đi vào đây?

Thái dương độc ác bắt tại trên cao, đám người vây xem không chút nào sợ phơi nắng, người người đều hưng trí bừng bừng vươn dài cổ vào bên trong, còn có người lo lắng không thôi: “Bên trong nói gì? Có đánh bằng roi không? Y nha, không nhìn thấy gì, ôi chao!” Tuy cảm thán đáng thương thì nhiều, nhưng người thích xem náo nhiệt chiếm đa số.

Lục Giam và Lâm Thế Toàn đi đến quán trà đối diện, sai sử Trường Thọ: “Người đi hỏi cẩn thận sự tình thế nào.”

Trường Thọ cầm chút bạc vụn đi thăm hỏi tin tức.

Lục Giam cùng Lâm Thế Toàn tùy ý gọi chút trà bánh, tự tại ngồi đó nói chuyện, chợt nghe có người ở một bên sợ hãi nhỏ giọng gọi: “Nhị ca?”

Lục Giam ngẩng đầu nhìn lại, thấy Lục Tích mặc áo choàng nửa mới nửa cũ đứng ở nơi đó tội nghiệp nhìn hẩn, thấy hẩn nhìn qua phía mình, vội vàng vái chào: “Nhị ca, đừng đuổi tiểu đệ đi, tiểu đệ chỉ nói một câu thôi.”

Quán trà này vốn không phải nơi lịch sự tao nhã gì, vốn thô lậu, người đến người đi. Nhất thời liền có nhiều người nhìn qua bên này, Lục Giam trong lòng tuy rằng thập phần không vui, nhưng rốt cuộc vẫn là tộc nhân, không muốn bị người ngoài vây xem đánh giá, liền thản nhiên nói: “Đứng lên mà nói, nếu còn làm điều gì kỳ quái, ta sẽ bỏ đi.”

Lục Tích nghe vậy, vội vàng đứng thẳng, học gã sai vặt đứng ở một bên, trước lấy lòng hướng tới Lâm Thế Toàn cười, lập tức nhìn Lục Giam nói: “Nhị ca sao lại rảnh rỗi đến đây vậy?”

Lục Giam thản nhiên liếc mắt nhìn hẩn. Trong sự trầm mặc mang theo vài phần khinh miệt cùng căm hận.

Lục Tích vội nhẹ nhàng vỗ miệng mình một cái: “Xem cái miệng tiện này của ta, Nhị ca nguyện đi nơi nào liên quan gì đến ta? Nhị ca, tiểu đệ lại đây là muốn nói với người một tiếng, lần này bên trong chuyện này có vài đệ tử của Chư tiên sinh.” Nói tới đây cố ý dừng lại, trong mắt mang theo vài phần giáo hoạt, thử nhìn Lục Giam: “Tiểu đệ nghĩ, người ở chỗ Chư tiên sinh đọc sách nhiều năm, có tình đồng môn. Nên nói với người một tiếng, người sẽ tính toán được trước.....”

Lục Giam nhú mày lạnh lùng nhìn Lục Tích, không nói được một lời, căm hận cũng là cực kỳ rõ ràng. Lâm Thế Toàn thấy thế, vội rót một chén trà cho Lục Tích, lại cười nói: “Huynh đệ. Ngồi đi! Uống chén trà, nhuận cổ họng rồi chậm rãi nói.”

Lục Tích liếc nhìn thần sắc của Lục Giam, cười nói: “Tạ người, ôi chao, Lâm Tam ca! Nhị ca không cho ta ngồi, ta không dám ngồi đâu.”

Lục Giam phất tay áo lên, không nói được một lời đi ra bên ngoài, Lâm Thế Toàn hướng Lục Tích cười cười, trấn an vỗ vỗ bờ vai của hẩn, cũng đi theo.

Lục Tích nâng lên chén trà Lâm Thế Toàn rót cho hẩn, một ngụm nuốt xuống, hung tợn quăng chén trà xuống bàn, mặt lạnh tanh, xoay người bước đi.

Trời tối dần, nửa bầu trời như phủ một tấm khăn mỏng màu hồng, gió đêm đánh úp lại, thổi trúng hoa lê rơi rụng giống như tuyết trắng. Khang Thị cùng Lâm Cẩm Dung ngồi ở bàn đá dưới tàng cây uống trà nói chuyện, một bên Lục Lang giống như đại ca, như khuôn như dạng dẫn Nghị Lang và Phúc nương chơi đùa, ba hài tử thì thầm nói gì đó chỉ có bọn họ nghe được, chạy loạn trên đất.

Khang Thị nhận được tin phát cháo, mang theo vài phần khâm phục nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “Trong thôn trang hồi môn của ta cũng tồn chút lương thực, nếu Nhị tẩu không chê, ta sẽ sai người đưa qua, coi như là góp một phần tâm lực.”

Nhị phòng tổn thất thảm trọng, vốn không còn bao nhiêu, Khang Thị thật ra hảo tâm, chỉ sợ Lục Kinh bên kia biết được sẽ không buông tha nàng. Lâm Cẩm Dung cười cười, uyển chuyển nói: “Tam đệ muội có phần tâm ý này là đủ rồi, hiện tại bên ngoài lương thực cũng quý, người trong thôn trang của muội cũng cần ăn uống. Ta đã chuẩn bị đủ dùng, nếu thực không đủ, ta sẽ tìm Tam đệ muội hỗ trợ.”

Khang Thị cũng không miễn cưỡng: “Vậy đến lúc đó Nhị tẩu nhất định phải nói với ta.” Nói xong nhìn về phía Phúc nương, mỉm cười: “Hài tử này từ lúc để tổ mẫu nàng chăm sóc đã khỏe mạnh lên rất nhiều.”

Lâm Cẩm Dung không muốn nhắc tới Nhị phòng, mỉm cười không nói gì.

Khang Thị đột nhiên nghĩ ra, bèn nói: “Chư sư mẫu muốn làm tiệc trà xã giao là vào tháng sau đúng không? Đến lúc đó Nhị tẩu nói với ta một tiếng, ta thẹn mặt muốn đi một chuyến với tẩu, tẩu vô giúp vui.”

Lâm Cẩm Dung nghe ý tứ nàng là muốn tham dự việc này, liền cười nói: “Có tâm ý đến là đủ rồi.”

Khang Thị biết nàng thương hại mình đồ cười không nhiều lắm, chỉ khẽ nói: “Nhị tẩu chẳng lẽ là khinh thường ta? Mặc dù đồ cười của ta không nhiều, nhưng là tâm ý, tương lai Lục Lang lớn lên, hẳn còn có thể có đệ đệ muội muội, không nói đến gì khác, vì hài tử, ta cũng không thể chối từ.” Bất luận là trong gia tộc, hay ở bên ngoài, thanh danh của Nhị phòng Lục gia thủy chung đã thua kém đích tôn, nên vì tương lai của hài tử mà tính toán, đây là cơ hội tuyệt hảo, phải biết rằng, thanh danh tốt dù có dùng tiền tài cũng không mua nổi.

Lâm Cẩn Dung tuy biết Khang Thị từ trước đến nay có trí tuệ, nhưng đến đây, đối với nàng liền có vài phần yêu thích, sắc mặt nhanh nói: “Mọi người góp củi đốt lửa cao, nếu như thế, đến lúc đó ta sẽ yêu cầu muội.”

Khang Thị trịnh trọng nói: “Về sau cứ sự việc nào mà Nhị tẩu làm, ta rất thích ý chạy vô giúp vui.”

Lâm Cẩn Dung cười rộ lên: “Có người có năng lực như Tam đệ muội giúp đỡ, ta còn lo gì chuyện không thể thành?” Lời còn chưa dứt, bên kia vài hài tử liền nổi lên tranh chấp, Phúc nương gào khóc, Nghị Lang cùng Lục Lang đều phụng phịu, trừng mắt, người đẩy ta một cái, ta đẩy người một cái, ai cũng không nhường ai.

Khang Thị cười khỏ: “Lại cãi nhau gì đây, không biết lại là vì chuyện gì nữa.” Nói xong cùng Lâm Cẩn Dung đi tới, trở thành quan tòa xét xử cho ba hài tử. Cũng là vì một con kiến, Lục Lang nói là của hắn, Nghị Lang cũng cho rằng là của mình, kết quả con kiến kia bị Phúc nương giẫm lên chết ngổm, hai hài tử đều tức giận, cũng không thể phát tác trên người muội muội, vì thế liền thấy đối phương không vừa mắt.

Hai hài tử đánh nhau, trước hết phải mắng người làm ca ca, Khang Thị đang muốn quở trách Lục Lang, chợt nghe Lâm Cẩn Dung cười ha ha nói: “Không phải là một con kiến thôi sao? Cũng đáng để hai huynh đệ động thủ? Có công phu tức giận đánh nhau, muốn bao nhiêu thì cứ bắt đến đây, ai muốn nào? Ta đi bắt cho hắn!”

Nghị Lang trước hết hưởng ứng, ôm lấy cổ nương nói: “Con muốn!” Nhìn xem Phúc nương vẫn ghé vào trong lòng Khang Thị nức nở, khuyên giải an ủi: “Đừng khóc, sẽ chia uội!”

“Đừng khóc, không có người nào trách con đâu.” Khang Thị vỗ vỗ lưng Phúc nương, nhìn Lục Lang đang xấu hổ: “Xem đi, thẹn thùng sao? Còn không hào phóng bằng tiểu Tứ đệ.”

“Con hào phóng.” Lục Lang cũng nhào vào trong lòng Lâm Cẩn Dung: “Thẩm, con cũng muốn.” Phúc nương dù chưa mở miệng, cũng đã ngẩng đầu lên trông mong nhìn Lâm Cẩn Dung, lại lấy lòng nhìn Khang Thị.

Lâm Cẩn Dung cùng Khang Thị liền mang theo ba cái đuôi nhỏ, cùng nhau ngồi xổm xuống bắt kiến. Tìm nửa ngày không thấy, ngược lại phát hiện hai côn trùng khác, người lớn hài tử hô to gọi nhỏ. Huyền nào túi bụi, Đậu Nhi hàm chứa vài phần ý cười nhìn ngó chung quanh, liền thấy Tổng thị mang theo hạ nhân đứng ở xa xa hướng tới nơi này, liền thấp giọng nhắc nhở Lâm Cẩn Dung cùng Khang Thị: “Hai vị thiếu phu nhân. Nhị phu nhân ở bên kia.”

Lâm Cẩn Dung cũng đành thôi. Trên mặt Khang Thị cũng lộ ra vài phần không được tự nhiên, hai người liếc nhau, đều quyết định đứng lên chào hỏi. Đợi đến khi hai người đứng dậy, đã thấy Tổng thị sớm lặng yên không một tiếng động mà dẫn dắt hạ nhân đi xa, chỉ còn lại một bóng dáng.

Anh Đào từ một chỗ khác đi tới, hành lễ nói: “Nhị thiếu phu nhân, Nhị gia đã trở lại, còn có Lâm Tam gia cũng tới rồi.”

Lâm Cẩn Dung vội gọi Đậu Nhi cùng Phan thị bế Nghị Lang, cáo từ Khang Thị: “Ta đi trước, tộc huynh đại để là tìm ta có việc.”

Khang Thị nhìn thấy sắc trời không còn sớm, ười nói: “Chúng ta cũng nên đi thôi.”

Lâm Cẩn Dung nắm tay Nghị Lang đi đến trước cửa phòng khách, Nghị Lang xa xa thấy Lâm Thế Toàn, liền cười xông đến, muốn Lâm Thế Toàn bế, Lâm Thế Toàn vội bế hắn lên, dụi dụi cái mũi nhỏ của hắn, vô cùng thân thiết nói: “Con khỉ bần, vừa rồi làm cái gì vậy?”

Nghị Lang làm sao nói rõ được với hắn, khoa tay múa chân hồi lâu, không kiên nhẫn, lại cựa vào lòng Lục Giám.

Lâm Cẩm Dung tự tay đưa trà lên, lại cười nói: “Vừa rồi cùng Tam ca hấn vì một con kiến mà cãi nhau, còn khiến Phúc nương sợ tới mức khóc lớn.”

Lục Giam liền hỏi Nghị Lang: “Là thật sao?”

Nghị Lang đưa tay nhéo hai cái, có chút ngượng ngùng tránh né ánh mắt, thân mình ngửa ra sau, lại lật lại, ập vào trong lòng Lục Giam, ôm cổ Lục Giam nhỏ giọng nói hai câu.

“Ta nghe không hiểu con đang nói cái gì, chậm rãi nói.” Lục Giam ôm lấy Nghị Lang, ý bảo Lâm Cẩm Dung: “Tam ca có chuyện muốn hỏi nàng, ta mang hài tử ra ngoài chơi, đỡ cho hấn làm ầm ĩ.”

Lâm Thế Toàn lúc này mới hỏi: “A Dung, trà tứ bên kia vì sao không tiếp tục thuê? Còn có lập tức chính là mùa hè, thương hành vận chuyển hương liệu sẽ đến rất nhiều, dùng tiền ở đây, sẽ ảnh hưởng sinh ý. Rốt cuộc muội nghĩ thế nào vậy?”

Ngữ khí của hấn tuy rằng bằng phẳng, nhưng không thể che giấu vẻ khó hiểu cùng nghi ngờ bên trong, Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Giam không chịu đi xa, ngay tại cửa mang theo hài tử chơi đùa, biết Lục Giam đang chờ mình trả lời — nàng đang chuẩn bị hết sức để giảm bớt tổn thất, nhưng ở trong mắt bọn họ cũng là không thể lý giải, cho nên phải tìm một lý do thích hợp, vì vậy cười nói: “Muốn mở trà tứ còn không đơn giản sao? Trà tứ ở đây quả thật là kiếm không được bao nhiêu tiền, ta là tính chờ Nhị lang tròn kỳ hiếu, xem có nên mở một cái ở kinh thành hay không, giao cho Tần quản sự để ý, ta không muốn lãng phí nhân lực tài lực kiếm chút tiền trình này.”

Khẩu khí tuy lớn, nhưng cũng không phải không có đạo lý, Lâm Thế Toàn suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu: “Trà tứ là việc nhỏ, dù sao cũng thực kiếm không được bao nhiêu, còn phải lo lắng suy nghĩ. Nhưng cửa hàng hương liệu thì sao? Đây mới là căn bản của chúng ta! Cũng là tương lai của Nghị Lang mà.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Tam ca, huynh cảm thấy tình huống giống hiện tại có thể kinh doanh lớn hay không? Mùa màng không tốt, mọi việc không thuận lợi, vẫn là nên từ từ đã. Trọng điểm làm tốt sinh ý ở Đình huyện bên kia, hương liệu, tận lực bán không để trữ hàng, yên ổn một chút, có bao nhiêu thì bán bao nhiêu.”

Lâm Thế Toàn còn có rất nhiều nghi ngờ, Lâm Cẩm Dung cũng không muốn cùng hấn giải thích, nhìn hai mắt hấn, nhỏ giọng nói: “Tam ca, tin ta.”

Tin nàng. Lâm Thế Toàn rung mình, hồi tưởng lại lúc trước nàng làm sinh ý này, sau đều đã được chứng minh, nàng nhìn rất xa, tuy là vẫn không đồng ý, nhưng cũng rầu rĩ nhận xuống.

426. Chương 429: Thầy Trò

Tiến bước Lâm Thế Toàn, Lâm Cẩm Dung mới hỏi Lục Giam: “Hôm nay thu hoạch như thế nào?”

“Không tốt lắm.” Lục Giam đem Nghị Lang giao cho Phan thị, ý bảo Lâm Cẩm Dung cùng hấn sống vai đi dạo, kể lại chuyện: “Còn nhớ rõ lần trước chúng ta cùng nhau du sơn gặp được vị Kim nhân huynh kia không?”

Lâm Cẩm Dung thấy hấn thần sắc sầu lo thâm trầm, cố ý trêu đùa: “Nhớ rõ, hấn lúc ấy đang mắng Trần an sử mà. Nhưng sắc trời hôn ám, cách quá xa, ta đứng là chưa thấy rõ dung mạo của hấn.”

Lục Giam phối hợp cười, lại cười đến khó coi: “Tên hấn là Kim Đại Tuấn, hấn nghe nói có người bị chết, liền hẹn vài đồng học, chạy tới phủ nha thay người nhà kia xuất đầu, yêu cầu Trần an sử nghiêm trị người trực ngày đó, bằng không sẽ dâng vạ dân thư, đưa lên thiên tử.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Sau đó thì sao?”

Lục Giam thở dài: “Sau đó ư, Trần an sử đại nhân làm như bị hấn dọa, nhanh thỉnh bọn họ vào, tỏ vẻ nhất định sẽ làm theo, thay cô nhi quả phụ giải oan. Chính là cần chút thời gian, thỉnh bọn họ khoan dung mấy ngày.” Hấn nghĩ đến sau đó thấy đám người Kim Đại Tuấn đắc ý dào dạt từ phủ nha đi ra, nhìn không được lại thở dài.

Lâm Cẩm Dung cũng đi theo thở dài, Du Tông Thịnh có thể làm đến chức Trần an sử, sao có thể dễ dàng bị mấy thư sinh nghèo kiệt hủ lậu dọa sợ? Tư thái như thế, ngay cả một nữ nhân như nàng đều có thể nhìn

ra bắt quá là dọ dễ kéo dài thời gian mà thôi. Mới chỉ hai ngày, nói vậy nguyên cáo kia cũng không dám tố cáo, nói không chừng còn biến mất không thấy đâu, lúc đó xem mấy vị thư sinh này còn biết làm thế nào?

Lục Giam nói: “Ta đã chuẩn bị không sai biệt lắm, ta đợi thêm hai ngày liền đi bá kiến vị Trấn an sử đại nhân này.” Lúc trước, hắn còn tính đi trước xem xem lời lẽ của Tri châu, dù sao năm đó hắn đem máy cày, máy gieo dẫn vào Bình châu, vị Tri châu này biểu hiện ra là quan tâm đến dân sinh, chẳng sợ vị Tri châu này chính bởi vì chuyện này giúp cho chiến tích của bản thân mới tỏ vẻ cảm tạ, hắn cũng nên đi thử xem sao.

Lâm Cẩm Dung cũng không có gì để nói, trầm mặc sau một lúc lâu, chỉ thốt ra một câu: “Cẩn thận.”

Lục Giam thừa dịp hạ nhân không chú ý đem tay áo che lại, lặng lẽ cầm tay nàng, Lâm Cẩm Dung nắm lại, tỏ vẻ ủng hộ. Lục Giam không truy vấn quyết định của Lâm Cẩm Dung về sinh ý, mà Lâm Cẩm Dung cũng không truy vấn Lục Giam cụ thể sẽ làm cái gì, phu thê hai người đều trầm mặc, lại tâm ý tương thông, đều thấy đối phương đứng ở phía sau bảo hộ mình.

Ban đêm, Lâm Cẩm Dung mài mực, Lục Giam huy bút, viết đến nửa đêm mới xong một phần trần thuật. Lâm Cẩm Dung lấy đi xem, thấy tuy rằng những câu chỉ đơn giản, lại trật tự rõ ràng, hiếm có là văn thái phi nhiên, lời nói đúng trọng tâm, dĩ nhiên rất hay, Lục Giam lại còn không vừa lòng, sửa chữa trái phải ép buộc đến chân trời trở nên trắng mờ mới đi nằm. Ngủ không đến một canh giờ, lại dậy sửa chữa.

Sự tình phát triển vượt xa sở liệu của Lục Giam. Hai lần hắn tới cửa cầu kiến Tri châu, cũng không gặp được lần nào, Tri châu cùng Trấn an sử đại nhân ra ngoài tuần tra, còn chưa trở về. Người sai vật thực khách khí, lại không hỏi thêm được chữ nào, Trường Thọ luân phiên truy vấn, mới nhận được một câu: “Qua mấy ngày rồi hẵng đến, mấy ngày nay dù thế nào cũng không gặp được đâu, thật sự là không có ở trong phủ.”

Đúng là cố ý không gặp khách. Lục Giam không nói là am hiểu môn đạo sâu xa, nhưng cũng hiểu được bản thân chỉ có thể chờ đợi. Tường thành sửa chữa, mỗi ngày đều có người bị vợ vét tài sản, mỗi ngày đều có người đào tẩu, mỗi ngày đều có người khóc nháo, ngay cả cày bừa vụ xuân của Bình châu cũng bị ảnh hưởng, bà tức mấy người đó cũng không thấy xuất hiện lần nữa. Lục Giam sai người đi tìm hiểu, quê nhà đều nói là từ sau hôm đó không thấy trở về nhà, không ai biết đi đâu.

Mà một ngày này sau giữa trưa Lục Giam đang ở ngoài thành giám thị việc phát cháo, liền nhìn thấy một đám nha dịch lôi kéo Kim Đại Tuấn và mấy thư sinh, hùng hùng hổ hổ vào cửa thành. Kim Đại Tuấn vẫn là bộ dạng oai vệ như lúc trước, vừa đi vừa mắng: “Ta là sĩ tử, ai dám đối với ta vô lễ?” Phía sau hắn mấy người kia cũng đã uể oải, ủ rũ ba ba cúi đầu, đi cũng không vững vàng.

Mấy nha dịch kia chỉ ha ha cười, trong đó một người vạm vỡ mặc áo ngắn tay kẹp lấy cánh tay của Kim Đại Tuấn, cúi đầu khom lưng nói: “Sĩ tử lão gia, ngài nói đúng, cho nên hạ nhân chính là giúp đỡ ngài...” Trong miệng nói như thế, động tác biểu tình không có nửa điểm kính ý, cường ngạnh túm Kim Đại Tuấn đi về phía trước.

Lục Giam hướng Trường Thọ ra hiệu, Trường Thọ vội vàng vượt qua ngăn cản, cười lạnh nói: “Vài vị ca ca đây là muốn đi đâu? Mấy vị đây đều là người đọc sách, đến tột cùng phạm vào chuyện gì?”

Người vạm vỡ kia nhìn quanh bốn phía, lớn tiếng nói: “Phạm vào chuyện gì? Bọn họ đọc sách thánh hiền, lại làm chuyện dơ bẩn, gây hấn gây chuyện, xúi giục người phá hư triều đình phòng ngự! Nay có người tố giác bọn họ, phải bắt bọn họ đến vấn tội! Nói không chừng là cấu tặc thám tử do phiên bang phái tới!”

Trường Thọ nghe tin này có chút dọa người, không dám hỏi lại, vội vàng lui về, tìm được Lục Giam, liền kể cho hắn nghe, Lục Giam nhẹ nhàng khoát tay chặn lại: “Ta đều nghe thấy được.”

Trường Thọ thấy hắn sắc mặt khó coi, không dám nhiều lời, đành phải đứng ở một bên cầm cây quạt nhẹ nhàng quạt cho hắn, thỉnh thoảng lại đưa qua một ly trà, Lục Giam chỉ ngồi bất động, nhìn bầu trời u lam ở phía xa không biết suy nghĩ cái gì.

Đợi đến qua nửa ngày, một chiếc xe bò chậm rãi hướng tới cửa thành, đi tới trước chỗ phát cháo liền dừng lại, xa phu nhảy xuống, Trường Thọ mắt sắc: “Này không phải là Chư Cửu sao? A, là xe của Chư tiên sinh a.” Lời còn chưa dứt, Lục Giam dĩ nhiên đã đứng dậy nghênh đón.

Trường Thọ vội gọi người chuẩn bị trà, cung kính đưa qua, Lục Giam ngay tại bên cạnh xe cùng Chư tiên sinh nói vài câu, tự tay phụng dưỡng Chư tiên sinh uống trà, ý bảo Trường Thọ đem trà cụ thu hồi: “Trở về nói với Nhị thiếu phu nhân, ta cùng tiên sinh đến Tri châu phủ. Ban đêm nếu về trễ thì không cần lo lắng, cũng đừng kinh hoảng, không có đại sự gì.”

Trường Thọ vội đưa dụng cụ ném cho Trường Ninh, nói: “Nhị gia, nô tài đi theo người, có gì cũng chu toàn hơn.” Sợ Lục Giam cự tuyệt, lại nói: “Nô tài không đi vào, chỉ chờ ở chỗ gác cổng thôi, người gác cổng cũng có quen biết với ta.”

Lục Giam nói: “Vậy người đi về trước đưa tin, rồi đến chờ chỗ gác cổng sau.” Nói xong tự bước lên xe bò, cùng Chư tiên sinh vào thành.

Trường Thọ rất nhanh phân phó Trường Ninh vài câu, xoay người lên ngựa, cưỡi ngựa trở về phủ tìm Lâm Cảnh Dung báo tin.

Xe bò thong thả chạy, bánh xe “Chi nha, chi nha” vang lên, Chư tiên sinh cười mắng cùng xa phu: “Chư Cửu, người lười quá! Ta mặc dù nghèo, nhưng cũng không đến mức không cho người sửa bánh xe a. Kêu suốt trên đường, làm cho lỗ tai của ta ngứa ngáy a.”

Chư Cửu lơ đãng, quay đầu cười nói: “Tiên sinh, này trách không được tiểu nhân, người đã lâu không xuất môn, trước khi xuất môn cũng không thông báo qua, tiểu nhân không chuẩn bị kịp.”

Lục Giam tất nhiên biết Chư tiên sinh cũng không nghèo đến mức không có dầu bôi trơn bánh xe, Chư Cửu cũng không phải kẻ lười biếng, bất quá là vì điều tiết không khí mà thôi, liền theo bản năng vênh vênh lên khóe môi, lộ ra gương mặt mang vài phần ý cười.

Chư tiên sinh nhìn hẩn một cái, nói: “Cái này được a! Lúc trước bộ dạng kia nhìn giống như đi đòi nợ, ai thấy cũng sẽ không thích đâu.”

Lục Giam có chút quần bách, khẽ trách: “Tiên sinh!”

Chư tiên sinh sờ sờ tóc ít ỏi đáng thương trên đầu, đột nhiên nói: “Đầu bạc tao càng đoãn, hồn dục không thẳng trâm.”

Lục Giam nghe xong câu thơ này, nhịn không được nhìn Chư tiên sinh, thấp giọng nói: “Tiên sinh...”

Chư tiên sinh lắc đầu, mắng: “Kim Đại Tuấn gốc ghéech này! Lúc trước là ta thấy hẩn làm ra vẻ, lúc này không khỏi phải đứng ra giải quyết không phụ lòng nhờ cậy của phụ mẫu hẩn. Mấy ngày nay con đã làm gì?”

Lục Giam từ trong tay áo lấy ra thư trần thuật đưa cho Chư tiên sinh xem. Chư tiên sinh xem qua xong, khe khẽ thở dài, trực tiếp xé nát lá thư kia.

Lục Giam kinh hãi: “Tiên sinh!”

Chư tiên sinh nâng lên ánh mắt mờ mịt đục ngầu nhìn hẩn, nhẹ nhàng hít một tiếng: “Lúc trước ta còn thấy đại để có thể có tác dụng, hiện tại xem ra, đây là một kẻ tiểu nhân ác độc, sẽ không nhớ ân tình của con, chỉ biết cùng con kết thù, con cần gì phải làm vậy?”

Lục Giam khẽ mím môi, thấp giọng nói: “Nhưng mà.....”

Chư tiên sinh tùy tay ném giấy vụn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Mẫn Hành, chỉ cần con không cô phụ ta là đủ rồi. Sau đó, chỉ là trên đường đi con gặp phải tiên sinh, tùy thị đi theo mà thôi, hiểu được không?”

Thư bị xé nát giống như bướm bướm bay lượn, theo gió bay đến khắp nơi, Lục Giam mặt đỏ lên, ánh mắt càng thêm thâm u: “Trước hết, đệ tử cũng là người sinh trưởng ở thành Bình châu!”

Chư tiên sinh “Xuy” nở nụ cười một tiếng, vung tay áo: “Ta cùng với con đánh đố, xem kẻ tiếp bọn họ sắp sửa làm cái gì.” Không đợi Lục Giam trả lời, hẩn tiếp lời: “Ta đoán hẩn tất nhiên sẽ cho rằng đây là chó dữ, không biết là quen với hai người chúng ta, trước nhốt đám người Kim Đại Tuấn vào đại lao, hết sức hù dọa ép buộc. Chờ đám người Kim Đại Tuấn đánh mất nhuệ khí, lại khiến mấy phụ nhân kia quay ngược lại cắn Kim Đại Tuấn, ép buộc mấy kẻ gốc một phen, sau đó sẽ thu xếp việc này ổn thỏa. Tiếp theo, chúng ta lại đi câu kiến hẩn, hẩn liền lập tức gặp mặt, ôn hoà hiền hậu không thôi, trước kính ngưỡng ta, lại khen ngợi

con, nói là hiểu lầm, nể mặt chúng ta, thuận lợi thả đám người Kim Đại Tuấn ra. Con tin hay là không tin?”

Lục Giam không tin cũng không được, chỉ cười khổ: “Tiên sinh, vậy quên đi? Thực sự bảo đệ tử im miệng không nói?”

Chư tiên sinh nói: “Giống như pha trà chỉ đạo, hỏa hậu không đủ, nước sẽ không sôi, không thể pha được một ấm trà ngon. Cứ từ từ đi.”

Thầy trò hai người đi tới Tri châu phủ, cũng không thấy trước đó có gì náo nhiệt, ngược lại rất thanh tịnh, đám người Kim Đại Tuấn cũng không thấy tăm hơi. Chư tiên sinh lệnh Chư Cửu: “Người đi dâng danh thiếp.”

Người gác cổng hơn nửa ngày mới đi ra đáp lời, quy củ cùng Chư tiên sinh làm đại lễ: “Tiên sinh thứ tội, lão gia nhà ta không ở đây, cùng với Trấn an sử đại nhân đi tuần tra rồi, công tử còn nhỏ, phu nhân thỉnh Khương tiên sinh trong phủ thay mặt đãi khách, nếu tiên sinh không chê, thỉnh vào trong phủ uống chén trà nhạt.....”

Chư tiên sinh nói: “Ta đây ngày khác lại đến là được rồi.” Nói xong lôi kéo Lục Giam xoay người bước đi: “Đi đến nhà con quấy rầy hai ngày.”

427. Chương 430: Khí Khái

Huynh đệ ba người Lục Kiến Tân, mặc kệ là bệnh hay là khỏe mạnh, đều ăn mặc chỉnh tề nghiêm nghị ra nghênh đón, cẩn thận chiêu đãi Chư tiên sinh. Chỉ vì vị đại nho này không chỉ là tiên sinh của Lục Giam, càng bởi vì hắn là đại nho mà đại giang nam bắc cũng thường xuyên có thể nghe thấy có người dùng ngữ khí kính yêu nhắc tới hắn, đáng để toàn gia trịnh trọng chiêu đãi.

Trà qua hai tuần, khách khí nói xong, Chư tiên sinh không nói ý đồ đến, Lục Kiến Tân cũng không tiện truy vấn, liền ra hiệu với Chu Kiến Phúc, Chu Kiến Phúc tìm cơ hỏi Lục Giam: “Nhị gia, Đại lão gia nhờ hạ nhân hỏi người, Chư tiên sinh đến là vì sao?”

Chuyện của Kim Đại Tuấn quả quyết là không thể gạt được, Lục Giam cũng không giấu diếm, kể lại qua sự tình.

Chu Kiến Phúc nghe qua, vào nhà bẩm báo Lục Kiến Tân, Lục Kiến Tân nghe xong, chớp mắt còn có so đo – Du Tông Thịnh này, rốt cuộc vẫn không thể chỉ trông vào thủ đoạn, đám người Kim Đại Tuấn hiện tại mặc dù bị nhốt, nhưng đợi cho uy hiếp qua đi, chỉ cần có người đưa ra cây thang, sẽ lập tức thả ngay, đúng là nhân tình tiện nghi có sẵn. Vì thế đợi cho Lục Kiến Trung cùng Lục Kiến Lập cáo từ, liền chủ động hỏi Chư tiên sinh: “Tiên sinh gặp phải chuyện gì phiền toái sao? Bể nhân mặc dù bất tài, nhưng cũng có thể góp vài phần lực.”

Chư tiên sinh lại chỉ cười: “Đa tạ, bất quá là môn hạ đệ tử phạm vào hồ đồ, nghĩ đến chỉ mất hai ngày sẽ điều tra rõ nguyên do sự việc, ta chỉ muốn quấy rầy hai ngày thôi.”

“Thỉnh tiên sinh không cần khách khí.” Lục Kiến Tân cười, cũng không miễn cưỡng, tự mình đưa Chư tiên sinh đến chỗ nghỉ tạm, phân phó Lục Giam cẩn thận chăm sóc.

Chư tiên sinh ngồi xuống, ý bảo Lục Giam ngồi đối diện, thấp giọng nói: “Bến tàu Võ Nghĩa bên kia gần đây sơn phỉ, thủy phỉ đều huyền não cực kỳ lợi hại, cướp lương thực giết người không chút nào nương tay, con có nghe nói không?”

Lục Giam nói: “Nghe nói. Những người này vài năm trước đã có chút tin tức, gia tổ phụ qua đời năm ấy, nghe nói thủy phỉ còn giết chết người, khi đó cũng không cố kỵ Tiết quan phủ, nay chỉ sợ lại càng loạn.”

Chư tiên sinh thở dài: “Năm trước đại tai, lại bị bức bách như thế, sinh kế khó cầu cũng không lạ.” Buồn bực xoa xoa cái trán: “Ngoại ưu nội loạn a.”

Chư tiên sinh ngày thường cũng không đàm luận triều chính, hôm nay nhắc tới hắn là khá nghiêm trọng, Lục Giam tâm trầm hẳn xuống: “Tiên sinh.....”

Chư tiên sinh cười cười: “Con bận rộn cả một ngày rồi, xuống nghỉ ngơi đi. Ta cũng mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút! Đúng rồi, bảo phòng bếp làm chút đồ ăn ngon! Thê tử con ngày xưa đưa rượu, món ăn thôn quê, rượu lệ chi rất ngon a.”

Lục Giam thấy hân hào sáng, tâm tình buồn bực cũng khoan khoái vài phần: “Thỉnh tiên sinh chờ một chút, đệ tử sẽ đi làm.” Nói xong phân phó gã sai vặt hầu hạ rồi rời khỏi.

Chư tiên sinh lại ngồi xuống, ngửa đầu nhìn cây chu nỏ rộ hết sức sáng lạn ở hành lang bên kia khe khẽ thở dài.

Lâm Cẩn Dung đang lập nên chương trình xây dựng nhà tình nghĩa, thấy Lục Giam bước nhanh tiến vào, theo bản năng trước hết đánh giá sắc mặt của hắn, đón nhận nói: “Có muốn xuất môn nữa hay không? Bên kia có tin tức gì sao?”

Lục Giam nghe lời này, liền biết nàng dĩ nhiên đã biết chuyện phát sinh bên ngoài, cũng không nói nhiều, chỉ đáp: “Không thể gấp trong chốc lát. Hiện nay là tiên sinh muốn ăn chút đồ ngon, rượu nhắm, món ăn thôn quê, rượu lệ chi của nàng.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Rượu lệ chi, món ăn thôn quê cũng đành thôi, năm ngoái chịu tang, không dính thức ăn mặn, cho nên không làm đồ mặn. Để ta sai người về hỏi nhà mẹ đẻ một chút.” Nói xong phân phó Xuân Nha: “Người chạy nhanh đi ra bên ngoài bảo Lâm Quý về nhà một chuyến.”

Không cần bàn tới bọn họ tận tâm chiêu đãi Chư tiên sinh thế nào, Lục Kiến Tân cũng đã bảo Chu Kiến Phúc ra bên ngoài hỏi thăm sự tình, tính toán lấy tính tình của Chư tiên sinh, dù thế nào cũng không dính dáng đến nhà mình liền an tâm, vui vẻ chiêu đãi Chư tiên sinh, chỉ sợ cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn.

Như thế, qua ba ngày Trường Thọ theo bên ngoài hỏi thăm tin tức trở về, nói: “Trần an sử đại nhân cùng Tri châu đại nhân đã trở lại, nói là hôm nay sau giữa trưa sẽ khai thẩm án này.” Sau đó nhất nhất kể lại, bà tức hai người kia quả nhiên thành nguyên cáo, tố cáo đám người Kim Đại Tuấn không có ý tốt, xúi giục các nàng nháo loạn chính vì muốn cản trở việc sửa chữa thành Bình châu cùng Thanh châu.

Lục Giam muốn an bài xuất môn, Chư tiên sinh đặt chén rượu xuống, xua tay nói: “Không đi, không đi, cần gì xem vở tuồng hoang đường chứ! Để mấy kẻ ngốc kia chịu chút đau khổ, cho nhớ đời cũng không muộn.”

Tin tức cuộn cuộn không ngừng mà truyền đến, Kim Đại Tuấn rít gào ở công đường, nói xấu mệnh quan triều đình, Kim Đại Tuấn rắp tâm bắt lương, tụ chúng gây chuyện, ý đồ phá hư đại kế biên phòng của triều đình, Kim Đại Tuấn bị kết tội, giải vào đại lao; Người canh cửa trông chừng ngày đó bị cách chức, bị đánh bằng roi, bà tức hai người được hậu đãi trợ cấp. Cuối cùng Du Tông Thịnh phát biểu một phen không tốt nghiêm rúc cảm khái, lệ rơi lui đường.

Chư tiên sinh thản nhiên nói: “Mẫn Hành, nghĩ thế nào?”

Lục Giam cười khổ một tiếng, không đánh giá, chỉ nói: “Con sẽ sai người đưa danh thiếp.”

Chư tiên sinh gật gật đầu. Ban đêm, thầy trò hai người tới bái phỏng Tri châu phủ.

“Thiếu phu nhân đừng lo lắng, nghe Trường Thọ nói, lần này cực kỳ thuận lợi, Tri châu đại nhân tự mình ra nghênh đón Chư tiên sinh vào, không có gì trở ngại.” Phương Trúc ngồi ở một bên cùng Lâm Cẩn Dung thiêu thừa may vá, kể lại chuyện bên ngoài cho nàng nghe: “Vị Trần an sử đại nhân này rất ít khi xuất môn, bình thường đều là trốn ở bên trong Tri châu phủ, hiếm khi nhìn thấy người.”

Xuân Nha cùng nàng cười đùa: “Sao Phương tẩu tử lại nói người ta trốn vậy? Quan lão gia đó là ru rú trong nhà a.”

Lâm Cẩn Dung đưa tay chỉnh lại hải thêu đầu hổ, đưa cho hai người xem: “Nhìn xem, thế nào?”

Xuân Nha cùng Phương Trúc tất nhiên là một phen tán thưởng, đều nói: “Lệ Chi nha đầu kia, đã gả ra ngoài ba năm, còn có thể được thiếu phu nhân tự tay làm hải, thật có phúc khí.”

Lâm Cẩn Dung mỉm cười: “Nàng trước đó vài ngày còn nói với ta, phải về hầu hạ ta, kết quả thì ngay lập tức có tin vui rồi.”

Chủ tớ vài người nói chuyện tào lao một lúc, mắt thấy trăng đã lên cao, còn không thấy Lục Giam cùng Chư tiên sinh trở về, Lục Kiến Tân bên kia cũng sai người lại đây hỏi: “Nhị gia nói qua khi nào thì trở về không?”

“Không có.” Lâm Cẩn Dung cũng có chút lo âu, sai Phương Trúc: “Người đi ra ngoài chờ, có tin tức thì lập tức vào báo.”

Phương Trúc bước nhanh ra ngoài, bất quá chỉ khoảng thời gian uống hai chén trà liền lại chạy vội tiến vào: “Đã trở lại, trước tới gặp Đại lão gia, Nhị gia sai nô tỳ lại đây nói với thiếu phu nhân, bảo thiếu phu nhân không cần lo lắng.”

Lâm Cẩn Dung vội hỏi: “Không có việc gì khác chứ?”

Phương Trúc lo nghĩ, nói: “Không nhìn ra điều gì, biểu tình của tiên sinh cùng Nhị gia đều thực bình thản, không giống như cùng người ta tranh chấp.”

Lâm Cẩn Dung liền nhẹ nhàng thở ra, rửa mặt nhẹ nhàng khoan khoái xong, im lặng chờ đợi Lục Giam trở về phòng. Ngọn đèn sắp sửa tắt, Anh Đào muốn vào thêm dầu, Lâm Cẩn Dung nói: “Không cần, tối nay trăng sáng, ta tỉnh tựa một lát.”

Lục Giam an trí thỏa đáng Chư tiên sinh, nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa tiến vào, thấy Lâm Cẩn Dung xoa tóc, lẳng lặng ngồi ở cửa sổ, nghe thấy động tĩnh, quay đầu hướng hân cười: “Như thế nào?”

Lục Giam liền cảm thấy có chút khổ sở, cảm xúc buộc chặt cũng đột nhiên lơ lửng: “Không tốt.”

Lâm Cẩn Dung vội đứng dậy tiếp đón dịu hân ngồi xuống, rót cho hân một chén nước ấm, cũng không nói nhiều, ngồi xuống bên cạnh hân, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hân.

Lục Giam uống nửa chén nước mới thấp giọng nói: “Ngày ấy tiên sinh xé thư của ta đi.”

“Ta biết, tiên sinh nói Du Tông Thịnh là tiểu nhân ác độc, sợ chàng sẽ đắc tội hân, không muốn chàng và hân kết thù. Lúc ấy chàng không chịu.”

“Tiên sinh còn nói, giống như pha trà, nước chưa sôi, không thể pha ra trà ngon, bảo ta cứ từ từ thôi.” Lục Giam khẽ mím môi: “Nhưng hôm nay tiên sinh lại đem những lời ta viết đó nói ra, không chút nào khoan dung chỉ trích Du Tông Thịnh!”

“À?” Lâm Cẩn Dung cả kinh ngồi thẳng thân mình, nhìn gương mặt của Lục Giam ở dưới ánh trăng càng thêm xanh trắng, đột nhiên hiểu được sự khổ sở của hân từ đâu mà có.

Lục Giam cúi con người, thấp giọng nói: “Ta lúc ấy chỉ biết tiên sinh là yêu quý ta, lại không biết tiên sinh yêu quý ta đến nước này. Nàng không biết, lúc ấy Du Tông Thịnh có biểu tình gì...”

Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng cầm tay hân, Lục Giam tiếp tục nói: “Không ngoài dự đoán của tiên sinh, Tri phủ nghênh đón chúng ta đi vào, hân ở cửa phòng tiếp đãi tiên sinh, nói rất nhiều lời kính ngưỡng, lại khen nhà chúng ta phát cháo miễn phí, thay triều đình giải quyết khẩn cấp, tiếp theo liền uyển chuyển nói cho ta biết, có người đồn đãi, đám người Kim Đại Tuấn nháo loạn, là ta kích động chủ mưu. Đường nhiên hân không tin... chính là những lời này lại chọc giận tiên sinh.....”

Lục Giam nhớ tới Chư tiên sinh ngay lúc đó hăng hái, Du Tông Thịnh chặt vật phần nộ, bộ dạng có giận mà không dám phát, không khỏi lộ ra một chút khâm phục: “Tiên sinh, thật đúng là tiên sinh, rất khí khái a. Ta đúng là kém xa lão nhân gia người.”

Lâm Cẩn Dung chú ý tới trọng điểm không giống hân, chỉ lo âu thúc giục hân: “Sau đó thì sao, Du Tông Thịnh có phát giận với tiên sinh không? Đám người Kim Đại Tuấn có gì trở ngại không?”

Lục Giam lo lắng lắc đầu: “Không có, Du Tông Thịnh đáng sợ nhất là ở chỗ này, ta rõ ràng nhìn thấy cơ thịt trên mặt hân đều nhảy dựng lên, Tri châu sợ hãi quá mức, dĩ nhiên đã định khuyên giải, vậy mà hân chịu được, còn chuẩn bị cùng tiên sinh hành đại lễ.”

Lâm Cẩn Dung nhận không được nghĩ, Du Tông Thịnh này cũng là kẻ liều mạng giống như Lục Kiến Tân, chính là Lục Kiến Tân không đến mức tệ như hân. Trong miệng lại nói: “Tiên sinh chịu nhận lễ của hân sao?”

Lục Giam nói: “Hắn vốn không phải thật tình, sao tiên sinh lại nhận? Qua đi tiên sinh nói với ta, hắn đã nhiều năm chưa từng thông khoái mà mắng người như thế.”

Lâm Cẩn Dung sầu lo nói: “Hắn có thể làm điều gì bất lợi với tiên sinh hay không?”

Lục Giam trấn an nài: “Sẽ không, tiên sinh danh mãn đại giang nam bắc, đệ tử khắp thiên hạ, không thể so với ta.”

Lâm Cẩn Dung suy nghĩ một hồi, thở dài: “Du Tông Thịnh chắc chắn sẽ kiếm cớ. Nói vậy ngày mai còn có người sẽ tán thưởng hắn khi độ phi phạm, vì nước vì dân, lo lắng lao động.”

Không có vô sỉ nhất, chỉ có càng ngày càng vô sỉ. Lục Giam trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Lúc trước ta nhìn biểu tình ngay lúc đó của hắn, thật sự muốn gây chuyện với tiên sinh vậy, cho nên lời nói có người đồn đãi là ta khuyến khích chủ mưu thư sinh nháo loạn, nói vậy sẽ không phải là giả. Như vậy, đến tột cùng là ai đây?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Chàng cẩn thận ngẫm chàng đã đắc tội với ai không? Ta chỉ là người ngoài a.” Dù Nhị phòng và Đại phòng huyện nào không vui vẻ, cũng không đến mức làm chuyện thế này, hắn là người bên ngoài.

Lục Giam suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhớ tới Lục Tích, nói: “Hơn phân nửa là hắn!”

428. Chương 431: Tin Dữ

Chưa đến hai ngày, Kim Đại Tuấn như hấp hối, mất hết nhuệ khí được thả ra, Du Tông Thịnh chẳng những như cũ làm theo ý mình, thanh danh còn vang vọng, lại qua mấy ngày nữa, hắn khai thương thả hai ngày lương, tiếp theo lại được triều đình ca ngợi. Không còn người đọc sách nào dám tùy tiện đi nháo sự, mà sau khi những lời chỉ trích của Chư tiên sinh với hắn truyền ra ngoài, trực tiếp bị rất nhiều người coi như là trò cười, nói chuyện giạt gân, không có người nào tin tưởng Bình châu sẽ loạn lạc.

Thí dụ như lúc này, Lục Kiến Tân đang bình luận về tin tức nghe được với Lục Kiến Trung: “Chư tiên sinh nói chuyện quá mức nặng nề rồi, thành Bình châu, Thanh châu ở gần Đại Vinh, từ trước đến nay là trọng thành, tường thành tất nhiên phải tu kiến. Dân loạn làm sao dễ dàng xuất hiện? Trú binh cũng không thiếu? Không thể so với Phong châu bên kia vốn không có tường thành, trú binh lại thiếu, nhẹ nhàng công phá liền thành công. Muốn phòng dân loạn ngoại tặc, thật đúng là cần tường thành vững chắc. Cứ đóng cửa thành lại, xem xem ác đồ làm sao mà đi vào được?” Lục Giam ngồi ở một bên cúi mắt không nói, ngẫm lại thấy trò hai người thật đúng là đáng giận, lại cố ý hỏi Lục Giam: “Nhị lang, con cho rằng thế nào?”

Lục Giam nghe hắn nói Chư tiên sinh nói chuyện giạt gân, trong lòng vô cùng mất hứng, chậm rãi nói: “Tường thành vững chắc là đúng, nhưng tiên sinh con cũng cho rằng không sai, thủ đoạn dụ đi một chút đối với mọi người đều có lợi, cho dù không có loạn lạc, lâu dài xem ra cũng có ích, tính tình của Du Tông Thịnh thật là giả dối gian xảo ác độc, mấy ngày nay con đi chung quanh thăm viếng, chứng kiến hắn tỏ vẻ...”

Đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo), Lục Kiến Tân không kiên nhẫn nghe Lục Giam nói, bất động thanh sắc đánh gãy lời hắn: “Chuyện này nói sau, ta là hỏi, con cảm thấy có thể có dân loạn hay không?”

Lục Giam còn muốn thuyết phục hắn: “Phụ thân, tiên sinh chính là nói nên phòng bị. Theo thiên lý.....”

Lục Kiến Tân cả giận nói: “Không có khả năng! Về sau cũng không cho con ra bên ngoài nói lung tung! Lấy thân phận cùng địa vị của con, nên nói cái gì, không nên nói cái gì, con đều hiểu được, đừng phải gây họa vào thân! Người cả một nhà này, không cho con liên lụy!”

Lục Giam trầm mặc một lát, đáp: “Vâng.”

Dân chúng sợ nhất chính là loạn lạc, ai quản phụ tử hai người ầm ỹ ra sao? Lục Giam không gây chuyện, tất nhiên là điều mà mọi người hy vọng. Lục Kiến Trung vội ngắt lời: “Đúng là sẽ không loạn chứ?”

Lục Kiến Tân thấy Lục Giam tuy rằng đáp ứng, vẫn mang vẻ mặt quật cường, bất mãn quét hắn một cái, hừ hừ nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Sẽ không! Bình châu không phải Phong châu!”

Lâm Cẩm Dung ở buồng trong cúi đầu bôn Nghị Lang ăn cơm, nghe mọi người nói chuyện rành mạch. Nàng biết hết, nhưng nàng vô lực, Lục Giam cũng tốt, Chư tiên sinh cũng tốt, nhưng đều không có tác dụng. Dù sao lúc ấy Chư tiên sinh đã nói rõ mọi quan hệ lợi hại, nhưng hiển nhiên không có ai để ở trong lòng, ngược lại lại trở thành trò cười. Vậy thì về sau, chỉ có thể chuẩn bị mọi việc cho chuyện chạy nạn thôi.

Lục Kiến Trung nghe nói sẽ không loạn, tâm buông lỏng hơn nhiều, phe phẩy quạt lông chim quan tâm hỏi: “Nghe nói năm nay điền trang của Đại ca cùng Tam đệ cày bừa vụ xuân vẫn bị ảnh hưởng đúng không? Còn có đạo tặc ở Võ Nghĩa bên kia quá mức càn rỡ. Nói cái gì thay trời hành đạo, gần đây thương thuyền khách thuyền cũng không dám rời đi một mình, phải tụ tập cùng đi.”

Lục Kiến Tân nhú nhú mày: “Này..... Cày bừa vụ xuân thật sự bị chút ảnh hưởng, bắt quá chúng ta đa số trồng lúa nước, hiện nay cũng coi như tốt, sắp tới mới là thời điểm bận nhất, nhưng Nhị lang dĩ nhiên đã an bài thỏa đáng, đúng không? Nhị lang?”

Lục Giam còn vì hấn cười nhạo Chư tiên sinh mà tức giận, nghe hấn nhắc tới tên mình, mới đứng dậy đáp: “Vâng, có mấy cày và mấy gieo là có thể giải quyết rất nhiều vấn đề. Mặc dù tá điền không đủ, lưu dân cũng không thiếu, chỉ cần bỏ ra chút lương thực, không lo tìm không được nhân công.”

“Tốt lắm.” Lục Kiến Tân lại hỏi Lục Kiến Trung: “Nhị đệ, Võ Nghĩa bên kia không tiện đi thuyền, sinh ý của đệ có bị ảnh hưởng không?”

Lục Kiến Trung liền thở dài, ủ rũ nói: “Sao lại không bị ảnh hưởng? Ngày gian nan a.”

Lục Kiến Tân trầm mặc một lát, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu vai hấn, hỏi Lục Giam: “Thư gửi cho Ngô Tương đã được một thời gian rồi, đại khái khi nào thì có thể nhận được hồi âm?”

Lục Giam tính toán, nói: “Nhanh thôi.”

Lục Kiến Trung muốn nói lại thôi, Lục Kiến Tân đều thay hấn sốt ruột, hấn lại nói: “Đại ca, nếu thật sự...huynh và Đại tẩu sẽ không trách ta chứ? Số tiền này cũng là tiền tiêu vặt của Đại tẩu.” Hấn cũng có dự cảm bất hảo, so với sau đó bị Lâm Ngọc Trân chỉ trích, không bằng hiện tại buộc Lục Kiến Tân trước tỏ thái độ.

Lục Kiến Tân còn chưa đáp, bên trong Lâm Ngọc Trân cũng không cao hứng, dán bên lỗ tai Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng nói: “Nhìn xem, lúc ấy khổ sở khuyên nhủ, lúc này lại muốn phủi sạch quan hệ.”

Lâm Cẩm Dung giật nhẹ khóe miệng an ủi Lâm Ngọc Trân: “Chính là nói vạ nhất thôi.”

Chỉ thấy gian ngoài Lục Kiến Tân trầm mặc một lát, giả bộ giống như vô tình nói: “Không có việc gì, đánh đổ nguyên chủ thua, số tiền này tuy là tiền tiêu vặt của Đại tẩu đệ, nhưng lúc trước cũng đã nói rõ ràng, việc buôn bán có bồi có kiếm, mặc dù lần này bồi, lần sau nói không chừng cũng sẽ kiếm trở lại. Có cần để ý đến mức đó không?” Tuy lúc trước là Lục Kiến Trung khuyên hấn gia nhập, nhưng không lấy đao đặt trên cổ ép buộc hấn, hấn cũng không có lý do oán trách Lục Kiến Trung.

Lục Kiến Trung liền nhẹ nhàng thở ra, kiểm chút việc nhà mà nói: “Đại ca, chúng ta cùng đi thăm lão Tam đi, hấn bị bệnh cũng kỳ quái, lặp đi lặp lại, nếu không được thì đổi một đại phu khác đến khám. Cứ kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp.”

Lục Kiến Tân lúc này thực ham thích biểu hiện huynh hữu đệ cung lập tức đồng ý.

Đợi mấy người rời đi, Lâm Ngọc Trân sầm mặt lệnh cho Phương Linh: “Vén màn lên để hít thở không khí!” Nàng đối với Lục Kiến Trung dĩ nhiên là chán ghét đến cực điểm, phàm là Lục Kiến Trung ngồi trong phòng, nàng liền thấy có mùi vị khó ngửi.

Phương Linh vội vàng làm theo, Lâm Ngọc Trân nhìn cây quạt bên cạnh, Hà di nương vội tranh với Tiểu Tinh cầm lấy lông quạt cho nàng, mềm giọng khuyên nhủ: “Phu nhân, bên ngoài cảnh xuân vừa vãn, trời trong nắng ấm, sao không dẫn Nhị thiếu phu nhân cùng tôn thiếu gia ra bên ngoài dạo bộ giải sầu?”

Nghị Lang mới vừa nghe nói, lập tức liền giang cặp chân mồm mím chạy ra bên ngoài: “Dạo chơi a!”

Lâm Ngọc Trân bị hấn chọc nở nụ cười, liền phân phó Lâm Cẩm Dung: “Đi đi. Nói cho ta nghe nhà tình nghĩa mà Chư sư mẫu đề xướng kia.” Nghĩ nghĩ: “Chúng ta không bằng đi thăm lão thái thái, cũng dạy cho

Nghị Lang cái gì là hiếu đạo.”

Cái gọi là lời nói và việc làm đều mẫu mực, chính là như vậy. Lâm Cẩn Dung đương nhiên không phản đối, bà tức hai người vừa đi vừa nói chuyện, hướng tới Vinh Cảnh cư. Lục lão phu nhân cũng không giữ các nàng lâu, trước tỏ vẻ chính mình hết thấy mạnh khỏe, lại ôm Nghị Lang nói mấy câu, liền muốn trục khách. Mọi người tập mãi thành thói quen, cũng không tức giận, hành lễ cáo lui đi ra, chỉ thấy Phương Trúc đã chờ bên ngoài, thấy các nàng đi ra, lập tức tiến lên hành lễ, nhỏ giọng nói: “Đình huyện bên kia truyền đến tin tức!”

Lâm Ngọc Trân lập tức khấn trương: “Nói như thế nào?”

Phương Trúc khó xử nhìn về phía Lâm Cẩn Dung, Lâm Cẩn Dung hướng nàng hơi hơi gật đầu, dù sao vẫn không thể gạt được, nên nói ra, có điều Lâm Cẩn Dung nhớ rõ năm đó Lâm Ngọc Trân chợt nghe thấy tin dữ, thiếu chút nữa hôn mê, cho nên tiến lên một bước đỡ Lâm Ngọc Trân.

Phương Trúc thấp giọng nói: “Có mười sáu chiếc thuyền đi ra ngoài, chỉ có sáu chiếc trở về. Nói là gặp phải gió lốc lớn.”

Lâm Ngọc Trân nghe xong, hoảng hốt thần sắc, cầm khăn tay đặt lên ngực, cười so với khóc còn khó coi hơn: “Cũng còn may, tóm lại vẫn có sáu chiếc thuyền trở về, không phải là mất trắng.” Lại chứng thực dường như hỏi Lâm Cẩn Dung: “Ta nghe nói lúc trước con làm sinh ý bảo hóa, có thể kiếm giá chênh lệch đến mấy lần, đúng vậy chăng?” Tính toán như vậy, cố gắng còn có thể miễn cưỡng ngang hàng, chỉ cần tiền vốn có thể cầm lại, lần sau còn có thể Đông Sơn tái khởi.

Lâm Cẩn Dung gật gật đầu: “Đúng là như thế, nhưng mà đó là lúc còn chưa tới thời điểm thiết lập thị bạc tư. Hiện tại lợi nhuận không dày như trước.”

Phương Trúc không đành lòng về mặt cầu xin hô một tiếng: “Phu nhân!”

Lâm Ngọc Trân tươi cười dần dần trở nên cứng nhắc, thanh âm cũng sáng giọng: “Như thế nào?”

Phương Trúc thả tâm, nói: “Người trông chừng bảo còn sáu chiếc thuyền! Dĩ nhiên đã vào cảng, cũng đã trải qua kiểm định của thị bạc tư, được chấp thuận hướng tới địa phương khác, nhưng lúc này lại đột nhiên còn nói bên trong bí mật mang theo nữ khải, còn tư tàng các vật cấm! Hiện tại thuyền đã bị giữ! Mai gia đại quân sự, cùng với những người khác, tất cả đều bị giải vào lao tù! Còn có người thuyền đình đã chết đang nháo loạn, muốn bồi tiền.”

Lâm Ngọc Trân mặc dù không hiểu cái gì là kiểm định, lại hiểu được sự tình không ổn! Nhất thời đầu chóng váng não trướng, đứng thẳng không xong. Lâm Cẩn Dung chạy nhanh đỡ lấy nàng, gắt gao nắm vào mạch môn của nàng thấp giọng gọi: “Cô cô? Cô cô?”

Lâm Ngọc Trân bị nàng véo, thoáng có tinh thần, sắc mặt lặn bại run run môi hỏi: “Đại lão gia bọn họ đâu?”

Phương Trúc vội đáp: “Vài vị lão gia đều đang nghị sự, thương lượng đối sách. Là nô tỳ mới nghe nói đến chuyện này, liền chạy nhanh tiến vào thông báo cho phu nhân.”

Lâm Ngọc Trân hơi nhếch môi, không khí trầm lắng nhìn tảng đá trên đất, mang theo vài phần oán độc nói: “Đi đi! Người lập tức đi nói chuyện này cho Nhị phu nhân biết!” Nàng chịu khổ sở, có thể nào buông tha cho Tống thị?!

Phương Trúc vội nhìn trộm Lâm Cẩn Dung, Lâm Ngọc Trân đột nhiên cất cao thanh âm: “Bảo người nhanh đi, có nghe thấy không?”

Phương Trúc bị hù dọa, vội đáp: “Vâng.” Nói xong vội vã rời đi.

Lâm Ngọc Trân hô một tiếng này, khí lực toàn thân giống như bị rút hết, mềm nhũn tựa vào người Lâm Cẩn Dung, khó khăn nói: “Trở về.”

Tổ Tâm ở bên trong nghe thấy động tĩnh, đi ra thân thiết hỏi: “Đại phu nhân, người có khỏe không? Nếu không đi vào nghỉ ngơi một chút?”

Lâm Ngọc Trân trong lòng phiền chán chi cực, làm sao có tinh lực ứng phó nàng, chỉ nghiêm mặt không nói được một lời. Lâm Cẩm Dung vội cùng Tổ Tâm cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì.” Vừa nói vừa ra hiệu với Phương Linh, cùng nhau đưa Lâm Ngọc Trân trở về.

Tổ Tâm nhìn theo mấy người đi xa, trở lại Vinh Cảnh cư, ở hành lang tìm được Sa ma ma, nhỏ giọng nói: “Hình như là chuyện hải vận kia xảy ra đại họa.”

Sa ma ma đang muốn nói chuyện, chợt nghe Lục lão phu nhân ở trong phòng nói: “Có biết các nàng tham gia bao nhiêu không?”

Lâm Cẩm Dung cũng không biết, nói gì tới những người khác? Sa ma ma lắc đầu: “Không biết, bất quá xem ra Đại phu nhân chịu đả kích không nhỏ, hơn phân nửa là không ít.”

Lục lão phu nhân niệm một tiếng phật, tiếp tục chuyển động lần tràng hạt, gõ mõ, ngoài ra cũng không tỏ vẻ gì khác.

429. Chương 432: Đáng Thương

Phương Trúc đề thấp thanh âm, thật cẩn thận nói: “Thiếu phu nhân, Nhị phu nhân mới nghe nói tới, lập tức liền hôn mê bất tỉnh, Đại thiếu phu nhân vừa vặn ở một bên hầu hạ, liền dùng sức ấn nhân trung của nàng, hơn nửa ngày mới tỉnh lại, cũng không nói một câu. Đại thiếu phu nhân ở một bên khóc, Nhị thiếu phu nhân thu xếp thỉnh đại phu, nô tỳ nhìn sự tình không tốt, trước hết đã trở lại.” Rồi liếc vào trong phòng Lâm Ngọc Trân một cái, nhẹ giọng nói: “Đại phu nhân ra sao rồi?”

“Nằm nghỉ rồi, ai nói gì nàng cũng không để ý.” Lâm Cẩm Dung đem Nghị Lang đang ngủ gà ngủ gật giao cho Phan thị cùng Đậu Nhi: “Ta tạm thời không thể ra về, các người đem Nghị Lang mang về ngủ, tỉnh lại thì chơi với hần ở bên kia, không cần đưa lại đây.” Loại thời điểm này, tâm tình mọi người đều không tốt, tiểu hài nhi vẫn không cần gây thêm phiền hà.

Đậu Nhi cùng Phan thị hiểu được, nhanh đáp ứng, đem Nghị Lang vội vàng bế đi.

Lâm Cẩm Dung lúc này mới hỏi lại Phương Trúc: “Tam phu nhân bên kia tình huống thế nào rồi?”

Phương Trúc vò vạt váy, nhìn thoáng qua tiểu nha hoàn đứng ở trước cửa, có chút khó nói.

Lâm Cẩm Dung liền dọc theo hành lang dài đi lên vài chục bước: “Người có thể nói rồi.”

Phương Trúc thở dài, nghiêng người qua thấp giọng nói: “Tam phu nhân vừa khóc lại nháo, cứ ngược mắt nhìn Nhị gia khóc, càng không ngừng hỏi làm sao bây giờ? Nô tỳ đoán, nếu không có Đại lão gia, Nhị lão gia đều ngồi đó, nàng liền túm lấy Nhị gia khóc lóc a. Nghe nói nhà mẹ đẻ nàng cũng có người tham gia mà.”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Không nghe người khuyên, thì trách được ai? Người đi sai người, đem tin tức nói cho Lâm Tam gia biết. Hỏi lại cẩn thận, nói không chừng bên kia hần biết nội tình gì đó mà chúng ta không rõ.”

Phương Trúc rời đi an bài.

Lâm Cẩm Dung xoay người vào phòng, thấy Tiểu Tinh và A Nhu nín thở tĩnh khí đứng ở một bên, bộ dạng thật cẩn thận, thở cũng không dám thở, Hà di nương còn lại là ôn nhu kiên nhẫn khuyên Lâm Ngọc Trân: “Phu nhân, người nên nghỉ thoáng chút, chớ ảnh hưởng sức khỏe, kia không phải còn chưa định án sao? Lão gia nhất định sẽ có biện pháp. Trước người uống chén trà sâm này đã, được chứ?” Vừa nói, một bên quả thực bưng lên một chén trà sâm.

Lâm Ngọc Trân phiền chán không nói nổi, nâng tay hất chén trà sâm xuống đất, mắng: “Tiện nô tỳ không có mắt! Cút!”

Tiểu Tinh và A Nhu cảm như hén, nhất tề lui ra một bước, hần không thể dúm đầu vào cổ áo. Hà di nương không nói được một lời, chậm rãi ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ, nhất cử nhất động, tư thế hết sức tao nhã, Phương ma ma cùng Phương Linh thờ ơ lạnh nhạt, cũng không khuyên giải.

Lâm Cẩm Dung chậm rãi đi tới trước mặt Hà di nương.

Hà di nương nhìn thấy mũi hài của Lâm Cẩm Dung, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Cẩm Dung, đôi mắt ửng đỏ như hoa đào, hai giọt lệ trong suốt bắt tại trên lông mi chưa rơi xuống, giống như giọt sương đầu hạ đọng trên đoá hoa, rất đáng thương lại đáng yêu.

Đúng là tiểu mỹ nhân, ngay cả khóc, cũng là lệ hoa mang vũ, sở sở động lòng người, không hề nghi ngờ, Hà di nương chính là một mỹ nhân như thế. Lão thê tử hoa tàn ít bướm, tính tình vốn không tốt cũng vì tâm tình không vui mà mượn cơ phát tác với tiểu thiếp kiều diễm như hoa, ôn nhu sẵn sóc, nói vậy rơi vào trong mắt nam nhân, vốn diện mục khả tăng(thuận mặt) lại càng thêm diện mục khả tăng, vốn xinh đẹp ôn nhu cũng càng thêm xinh đẹp ôn nhu.

Nhưng trong mắt Lâm Cẩm Dung, Hà di nương này thật đúng là tự đánh mất mặt mũi, cũng có bụng dạ khó lường, ngay cả Nghị Lang nhỏ tuổi đều biết Lâm Ngọc Trân tâm tình không tốt, so với ngày thường im lặng nhu thuận hơn rất nhiều, Hà di nương là người thông minh nhưng lại không biết tránh né sao? Cổ tình xông tới mũi đao, chỉ có thể nói là nàng ta không có ý tốt.

Lâm Cẩm Dung nhìn giọt lệ trong suốt trên lông mi của Hà di nương, hơi hơi nhú mào: “Chuyện như vậy, di nương phân phó bọn nha hoàn làm là được rồi, nếu không cẩn thận bị thương, vậy phải làm thế nào bây giờ? Trong nhà có việc, lão gia cùng phu nhân tâm tình không vui, di nương sẽ không muốn khiến lão gia thêm phiền lòng chứ.”

Hà di nương khẽ mím đôi môi hồng nhuận no đủ, mang theo vài phần ủy khuất, lại chậm rãi dề xuống, ôn nhu nói: “Nhị thiếu phu nhân nói đúng, thiếp thân nhớ kỹ.”

Lâm Cẩm Dung cũng không thêm nhìn tới nàng, phân phó Song Hỷ: “Đến dọn dẹp mảnh vỡ cho sạch sẽ.” Lập tức lấy ra khăn tay lau trà sâm hắt vào người Lâm Ngọc Trân vừa rồi.

Phương Linh nào dám để người bên cạnh của Lâm Cẩm Dung làm việc trong phòng mình, trầm mặc không lên tiếng tiếp nhận chổi và hốt rác trong tay Song Hỷ, cúi đầu quét dọn, Hà di nương nắm chặt khăn lụa trong tay, đang muốn nói cái gì, Phương Linh cúi mắt đưa hốt rác cho nàng, thản nhiên nói: “Thỉnh di nương đem mảnh vỡ này ném đi.”

Hà di nương im lặng cầm đồ đi, lại đổ nước vò khăn, Phương ma ma đi qua nói: “Để lão nô, để lão nô. Di nương nghỉ ngơi đi.”

Lâm Ngọc Trân giọng căm hận nói: “Ta bảo người rút, không nghe thấy sao?! Lỗ tai mọc ở đâu vậy?”

Lâm Cẩm Dung nhìn Tiểu Tinh và A Nhu liếc mắt một cái, Tiểu Tinh và A Nhu hiểu ý, im lặng thi lễ, đi qua kéo Hà di nương lại, thấp giọng khuyên nhủ: “Chúng ta đi xuống trước đi.”

Hà di nương sắc mặt trắng bệch, trầm mặc theo hai người ra ngoài, đi tới cửa, đứng lại, quay đầu, trầm tĩnh nhìn Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung mặt không chút thay đổi nhìn nàng, một giọt nước mắt theo hàng lông mi dài của Hà di nương rơi xuống, nàng cúi con người, chậm rãi xoay người, bóng dáng thon gầy có vẻ cô đơn lại đáng thương.

Lâm Cẩm Dung thu hồi ánh mắt, thay Lâm Ngọc Trân sửa sang lại quần áo, thấp giọng nói: “Lửa giận tổn thương sức khỏe, cần gì phải vậy. Tiền tài đủ dùng là tốt rồi, bản thân khoẻ mạnh dù muốn bỏ ra bao nhiêu tiền cũng mua không nổi.”

Lâm Ngọc Trân đưa lưng về phía nàng, không nói được một lời.

Lâm Cẩm Dung cũng không nói thêm, liền tĩnh tọa bồi ở một bên. Nàng cũng không biết Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân tổng cộng đầu tư bao nhiêu tiền, nhưng xem bộ dạng này của Lâm Ngọc Trân, tuyệt đối không ít.

Nàng không khỏi nghĩ tới Lâm Ngọc Trân năm đó, khi đó Lục Vân còn nhỏ chưa gả, Lâm Ngọc Trân mới từ Giang Nam trở về, trong tay của cải rất nhiều, nửa điểm không đem những người khác trong Lục gia cùng nữ quyến Lâm gia để vào mắt, ngay cả chuyện tích trữ lương thực cũng không thêm tham dự, kiêu ngạo khinh mạn như thế, chỉ vài năm ngắn ngủi lại rơi xuống tình trạng này.

Ngày ảnh tây tà, ánh nắng kim hồng từ đầu tường dần dần rơi xuống trên tường, phía trước cửa sổ, lại xuyên thấu qua khe hở tiến vào, chiếu lên gương mặt của Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân ngại nó chói mắt, liền nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nghiêng người. Một giọt nước mắt không hề báo trước dấu hiệu theo khóe mắt nàng rơi xuống, ướt sũng thái dương nàng, nàng lại không chế không được, rên rỉ một tiếng thật dài.

Tất cả mọi người đều kinh sợ. Lâm Cẩm Dung vậy tay ý bảo đám người Phương ma ma lui ra ngoài, cầm khăn đưa qua Lâm Ngọc Trân, im lặng chờ nàng bình ổn lại.

Thật lâu sau, Lâm Ngọc Trân mới dừng rơi lệ, nhưng cũng không nói lời nào, từ từ nhắm hai mắt vẫn không nhúc nhích nằm ở trên tháp. Lâm Cẩm Dung nhỏ giọng lặp lại: “Cô cô, so sánh với tiền tài, sức khỏe bản thân vẫn là điều mấu chốt nhất. Chúng ta cũng không thiếu cái ăn cái mặc.”

Lâm Ngọc Trân nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta đâu có khóc vì điều này? Ta chỉ là nghĩ, nữ nhân không có tiền tài không có nhi tử để dựa vào, đáng thương lại đáng buồn.”

Đây là lần đầu tiên nàng nói lời nhụt chí như vậy với Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung nhìn Lâm Ngọc Trân mái tóc đã điểm bạc, khóe mắt mang theo chút nếp nhăn, kìm lòng không được sờ sờ mấy chìa khóa nhỏ ở trong lòng, qua mấy ngày vì sự yên ổn của bản thân mà phải giao chìa khóa ra, không biết đến lúc đó có thể cảm thấy mất mát hay không? Lâm Cẩm Dung cúi con người suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng lắc đầu – kiếp trước cùng kiếp này, chỗ khác nhau lớn nhất đó là, lúc trước chỉ nghĩ dựa vào người khác, kiếp này dựa vào là chính mình. Chỉ cần nàng có thể sống tiếp, chỉ cần nàng còn có thể an ổn, vô luận mất đi bao nhiêu tiền tài nàng đều có thể một lần nữa kiếm trở về.

Lâm Ngọc Trân vốn thốt ra nói câu nói kia cũng có chút xấu hổ quần bách, không thấy Lâm Cẩm Dung trả lời, nhịn không được càng ảo não, muốn tìm chuyện để che giấu. Chờ đến khi nàng giơng mắt nhìn Lâm Cẩm Dung, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung rũ mắt nhìn xuống đất, vẻ mặt an nhiên, cũng không có nửa điểm cười nhạo hoặc là vui sướng khi người gặp họa, nhịn không được lại thay đổi ngữ khí: “Con có tham dự đầu tư không?”

Lâm Cẩm Dung thấy nàng thật sự quan tâm, cũng dùng thanh âm nhu hòa nói: “Cô cô không cần lo lắng cho ta, ta thực sự chưa từng tham gia.”

Lâm Ngọc Trân cũng không nói sớm biết rằng như vậy, lúc trước nên nghe lời con nói, hoặc là trách Lâm Cẩm Dung vì sao không sống chết ngăn nàng lại, chỉ thấp giọng nói: “Vậy là tốt rồi. Con đi đi, chăm sóc Nghị Lang, ta chỉ muốn ở một mình. Cơm chiều các con không cần lại đây hầu hạ.”

Lâm Cẩm Dung cũng đứng dậy: “Nói vậy công công chắc cũng rất khổ sở, cô cô nếu có thể thì trấn an hân lão nhân gia hân một chút cũng tốt; Nếu không thể, cũng không cần...”

Lâm Ngọc Trân không kiên nhẫn: “Biết rồi, ta sẽ không âm ỷ với hân. Cùng hân âm ỷ chính là không công tiện nghi cho hồ ly kia!”

Lâm Cẩm Dung thấy nàng nói không suy nghĩ, quả nhiên là tức giận đến hồ đồ, cười cười, đứng dậy đi ra ngoài. Phương ma ma chào đón nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, chén trà vừa mới bị đánh vỡ kia, là chén bằng sứ men xanh mà lão gia yêu nhất.” Nói tới đây, dĩ nhiên là hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, nói: “Bất quá là một chén trà mà thôi, chẳng lẽ phu nhân còn đảm đương không nổi? Cứ theo tình hình thực tế bẩm báo là được, lão gia sẽ không làm gì đâu. Chỉ cần săn sóc lẫn nhau, vật ngoài thân thì tính là cái gì? Ma ma hầu hạ cẩn thận, có việc đến báo ta.”

Phương ma ma cười cười: “Thiếu phu nhân nói phải. Lão nô đi hầu hạ phu nhân.” Chỉ cần Lâm Ngọc Trân không phát giận thì cũng không có chuyện gì.

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu, tự trở về phòng.

Khi trời mờ tối, Phương ma ma sai Tổ Tâm lại đây truyền lại tin tức: “Thỉnh thiếu phu nhân yên tâm, không có việc gì, lão gia cùng phu nhân không âm ỷ.”

Lục Kiến Tân đã trở về, Lục Giam còn chưa thấy quay lại, Lâm Cẩm Dung liền đoán hân đại để là bị Đồ thị giữ chặt, vì thế cũng không sai người thúc giục, để mẩu tử hai người dây dưa. Đợi đến khi trời tối đen, Lục Giam mới trở về, vừa vào cửa đã cỡi ngoại bào ném thẳng xuống đất.

Lâm Cẩm Dung vội hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

Lục Giam khẽ mím môi, nhin lại nhẩn, mặt âm trầm nói: “Ồ ư.”

Lâm Cẩm Dung nhặt lên xem, thấy tay áo nhiều nếp nhăn, trên mặt còn dính chút chất lỏng không rõ sau khi khô cạn để lại nhiều điểm loang lổ, đoán đại để là nước mắt nước mũi của Đồ thị, nhìn lại bộ dạng kia của Lục Giam, đột nhiên cũng rất muốn cười, khó khăn nhin xuống, đem quần áo đưa cho Song Toàn: “Cầm giặt sạch.” Rồi chuẩn bị nước cho Lục Giam rửa tay rửa mặt, cũng không hỏi Đồ thị như thế nào, chỉ hỏi hẩn: “Tam thúc phụ bệnh đã đỡ hơn chưa?”

Lục Giam nhú mày: “Vẫn không thấy chuyển biến tốt.” Sau khi rửa xong mặt mũi, nhin không được nổi giận đùng đùng nói: “Thật không có đạo lý! Lại trách ta chưa từng gặt gao ngăn nàg lại!”

430. Chương 433: Cẩm Tay

Đồ thị sẽ có phản ứng như vậy, vốn đã nằm trong dự kiến. Lâm Cẩm Dung yên lặng dâng lên chén trà, nhẹ nhàng xoa xoa tay Lục Giam, mang ý an ủi.

Lục Giam đại để là sớm nói nhiều miệng khô lưỡi khô, thấy nước trà, vội vàng một hơi uống cạn, nước trà không nóng không lạnh, độ ẩm thích hợp, vừa vận khiến tảo khí trong lòng hẩn giảm bớt không ít. Hẩn thở dài ra một hơi, ngồi xuống ghế, nghỉ ngơi sau một lúc lâu, rồi thấp giọng nói: “Ta hôm nay mới biết, hóa ra nàg ta quăng vào đó không chỉ có chút ít.”

Hóa ra Đồ thị quả không được miệng, đem chuyện này nói cho Đồ gia, hỏi nhà mẹ đẻ có muốn cùng nhau phát tài không. Ai mà không muốn phát tài? Sản nghiệp của Đồ gia cũng được bỏ vào đó, nhưng không có tiền, không có tiền thì làm sao bây giờ? Tất nhiên là mượn Đồ thị vừa mới được phân chia gia sản, có năng lực làm chủ số tiền đó. Đồ thị từ trước không có tiền sẽ còn cho, nói gì tới hiện tại? Tất nhiên là đồng ý.

Nếu buôn bán lời tiền thì may mắn, khi chia hoa hồng thì có thể khấu trừ, nhưng hiện tại tiền đều trôi xuống sông xuống biển, coi như còn gì nữa? Đồ gia dụng đến gần bó sinh kế vẫn là năm đó Lục Giam trăm phương nghìn kế tiết kiệm tiền tiêu vặt, mượn tin tức của Lâm Cẩm Dung mua bán hương liệu và lương thực kiếm tiền chuộc đồ về, cũng không thể để bọn họ bán đi nữa. Dựa theo thói quen của Đồ gia, không khóc nháo hỏi nàg đòi tiền đã tốt rồi.

Nếu là người biết xua đuổi ý nghĩa linh tinh thì cũng đành nhin. Nhưng Đồ thị chính là người luôn luôn quẩn trong lòng, nàg nghĩ mình chịu thiệt, đau lòng, oán trách Nhị phòng, đồng thời, còn đem hy vọng đặt ở trên người Đại phòng, hy vọng Đại phòng có thể có cách kiếm về. Nhưng nàg không dám chọc vào Lục Kiến Tân cùng Lục Kiến Trung, vậy chỉ có thể tìm Lục Giam khóc nháo, chỉ có thể tìm Lục Kiến Lập oán giận.

Lâm Cẩm Dung đại khái nghe qua, đồng tình nhin Lục Giam, cố ý nói: “Tam thẩm nương, vốn là có thiện tâm, đối với người nhà mẹ đẻ coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

Lục Giam trầm mặc một lát, thản nhiên nói: “Thời điểm lúc trước ta giúp bọn họ đã nói qua, đó là lần cuối cùng ta giúp bọn họ. Không đấy thì dù thế nào cũng không lấp đầy. Nếu nàg ta cố ý không nghe lời ta khuyên, lại là tự nguyện lấy tiền cho người mượn, nên chuẩn bị sẽ bị lỗ vốn. Tới tìm ta làm âm ỉ, đơn giản là hy vọng ta vẫn sẽ giống như lần trước thôi.” Đồ gia bức Đồ thị, Đồ thị lại đây ép buộc hẩn, nguyên nhân đều là cho rằng đối phương có tiền, đều có thể vươn tay giúp đỡ.

Lâm Cẩm Dung nói: “Nay Lục đệ không ở nhà, Tam thúc phụ bị bệnh, Tam thẩm nương cũng không có người để trông cậy, trong lòng nàg đại để cho rằng chàng đáng tin nhất, cho nên mới sẽ tìm chàng khóc nháo. Chàng nhin chút, tìm chuyện để nói, hò hét với nàg cũng không có gì tốt.”

“Dễ không xong.” Lục Giam từ chối cho ý kiến: “Nếu nàg ta tới cửa thăm Nghị Lang, hoặc là lôi kéo nàg khóc lóc, nàg cứ bảo nàg ta tới tìm ta, nàg nói nàg không quản được, cái gì cũng không biết. Không cần đồng ý, càng đừng cho nàg ta này nọ, nàg ta còn chưa tới mức sống không nổi.” Hẩn rõ ràng nhất Đồ thị muốn nghe cái gì, chỉ cần hẩn nói cho Đồ thị biết, mặc kệ bồi bao nhiêu, hẩn sẽ trợ cấp, cam đoan Đồ thị lập tức sẽ không náo loạn. Nhưng lời này hẩn vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra, trong tay không có tiền dư, bằng không ngược lại là gánh nặng.

Lâm Cẩm Dung cười cười, không trả lời, không đánh giá. Đồ thị nhiều nhất chỉ dám lôi kéo nàng chảy vài giọt lệ, lôi kéo nàng khóc nháo chứ cái gì cũng không dám.

Nàng không nhiều lời, Lục Giam ngược lại càng muốn nói: “Mấy ngày nay ta mới thấy nàng ta hiểu được chút, đảo mắt lại phạm hồ đồ. Tam thúc phụ bị bệnh, nàng ta chẳng những không trấn an hắn, lại chỉ khóc lóc nháo loạn, bị chiều quen nên hồng rồi.”

Có câu nói, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Đồ thị cứ như vậy, xuôi gió xuôi nước thì còn may, nhưng vừa suy sụp liền lộ nguyên hình. Lâm Cẩm Dung đứng dậy nói: “Ta trước sai người dọn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Giấy lát, cơm chiều dọn xong, Lục Giam đem những chi tiết hắn biết nói cho Lâm Cẩm Dung nghe: “Ngô Tương nói hắn cũng không còn cách nào khác, lúc đầu liền vẫn có người trông chừng Mai Bảo Thanh. Hắn chỉ cho là cùng tham gia giống như chúng ta, lo lắng lỗ vốn, cho nên vẫn chưa để ở trong lòng. Vẫn không thấy đội tàu trở về, người nọ mới không thấy đến đây. Thẳng đến khi đội tàu trở về, người nọ mới lại xuất hiện ... sau lại hắn tinh tế nghĩ đến, Mai Bảo Thanh đại để là bị người ta tính kế, nếu không có gió lốc tổn hại mười con thuyền kia, hàng hóa càng nhiều, tội danh càng nặng. Đương nhiên, bản thân Mai Bảo Thanh cũng không sạch sẽ, tội danh buồn lậu bí mật là trốn không thoát đâu.”

Mai Bảo Thanh là kẻ buôn lậu, đại buôn lậu. Nhưng lại nói tiếp, trừ bỏ Lâm gia ra, ba nhà Đào, Lục, Ngô ai dám nói mình sạch sẽ? Không phải đều muốn chiếm tiện nghi sao? Lâm Cẩm Dung xoa xoa trán: “Ta nhớ rõ lúc trước ở kinh thành khi nhắc tới Mai Bảo Thanh với Trương San nương, Trương San nương nói là tiền nhiều hơn sẽ bị cắn vào tay.”

Lục Giam trầm tư một lát, nói: “Hiện tại liền nhìn những thủ đoạn từ trước do hắn bày ra đều không có tác dụng. Ta nhớ rõ hắn có thân muội tử được đưa vào vương phủ, đã chính thức phong hào.” Dừng một chút, thấp giọng nói: “Không phải phúc thì chính là họa!” Nói tới đây, còn có chút khẩn trương: “Nếu là họa, người ta nhất định sẽ truy xét lên trên, khả năng bị liên lụy rất rộng.” Nói không chừng những việc làm từ trước đều lộ ra, mấy nhà ở Bình châu này chỉ sợ sẽ không có thái bình.

Lâm Cẩm Dung cảm chén canh đưa qua, trầm tĩnh nói: “Sẽ không, nhất định sẽ không dính dáng đến chúng ta. Mai Bảo Thanh không phải người như vậy, hơn phân nửa hắn sẽ gánh toàn bộ trách nhiệm.” Năm đó Lục gia lụn bại là thật, nhưng không có nghe nói tới việc bị liên lụy, điều này nàng có nắm chắc.

Lục Giam cười khổ một tiếng: “Mặc dù dính dáng đến cũng là việc không còn cách nào khác, đến thế nào tính thế ấy, ăn cơm thôi.”

Phu thê hai người vừa dùng xong cơm chiều, Phương Trúc chờ ngay tại bên ngoài, Lâm Cẩm Dung bảo nàng tiến vào hỏi: “Tam gia nơi đó nói như thế nào?”

Phương Trúc đáp: “Tam gia cũng biết tin tức. Hắn còn được Mai đại lão gia nhờ người đưa tới một câu, vốn lúc trước hắn muốn đích thân tới đây nói, nhưng thấy nô tỳ qua, liền bảo nô tỳ truyền lời. Mai đại lão gia nói thế này: Mai Bảo Thanh thực xin lỗi mọi người, làm cho tiền tài của mọi người trôi xuống sông xuống biển, hắn sẽ nhận hết mọi lỗi lầm. Muốn trách hắn hận hắn, hắn đều chấp nhận, nếu là thông cảm hắn, phạm có một ngày Đông Sơn tái khởi, hắn cũng sẽ không để mọi người chịu thiệt; Về phần sự tình khác, đều là chuyện của họ Mai hắn, cùng mọi người không có gì liên quan, thỉnh mọi người yên tâm.”

Giống như suy đoán của Lâm Cẩm Dung.

Lục Giam nhìn bộ dạng trầm tĩnh của Lâm Cẩm Dung, bất tri bất giác cũng trở nên trầm tĩnh theo, nói: “Hắn là nói thật, lúc trước ký khế thư, nói vậy lỗ lã thế nào hắn viết thật sự rõ ràng.” Về phần sau này Mai Bảo Thanh có thể thoát khỏi Đông Sơn tái khởi hay không, hỏi báo những người này thế nào, vốn là chuyện không có bằng chứng, hư vô mờ mịt. Nhưng Mai Bảo Thanh đã nhấn lại ý tứ, hắn sẽ không liên lụy người ta, tự lực thừa nhận, hy vọng người ta cũng đừng tới ép buộc hắn, cho hắn một con đường sống, hắn sẽ nhớ ân tình.

Người này a. Lâm Cẩm Dung thở dài một tiếng, cùng Lục Giam thương lượng: “Bất luận như thế nào, liên lụy đến nhiều người như vậy, nhất định phải viết phong thư cho Vinh Thất, hỏi thăm một chút nguyên do sự việc, cũng tiện hiểu rõ hơn.”

Lục Giam đáp ứng, phái Phương Trúc: “Đi theo chúng ta, đem lời này nói cho Đại lão gia biết.”

Lục Kiến Tân sầm hề hề ngồi ở trong phòng, cùng Lâm Ngọc Trân hai người không nói gì. So với Lâm Ngọc Trân, trong lòng hắn lại càng khó chịu hơn, tuy sớm đã có chuẩn bị tâm lý, rốt cuộc vẫn là nhiều năm còp nhặt, tích trữ từng chút một, giờ thì không còn, còn có khả năng bị đánh cắp đến, bảo sao người ta không buồn bực?

Lâm Ngọc Trân cùng hắn thương lượng: “Lão gia cũng đừng lo lắng, không phải đại sự, dù sao lúc trước chàng chưa từng ra mặt, chỉ dùng danh nghĩa của ta thôi. Nói đến nói đi, chúng ta đem tiền giao cho hắn, cũng không phải là bảo hắn đi phạm pháp, nếu không được, thì cần ngược lại một cái là được!”

Lục Kiến Tân nói: “Nàng thì biết cái gì? Năm đó thời điểm lão thái gia còn sống, sinh ý cùng hắn cũng không thiếu lui tới, đều đặn hàng năm, buôn lậu từ các cửa hàng ở Thanh châu, lại qua tay hắn bán đi các vật cấm thì biết bao nhiêu, ta có thể nói không biết, nhưng người ta sẽ tin sao? Cần một cái có thể cần được sao?”

Lâm Ngọc Trân cũng không có biện pháp gì, im lặng nói: “Đã sai người hỏi thăm tin tức chưa? Lúc trước nên nghe Nhị lang cùng thê tử hắn.”

Lục Kiến Tân nhú mày, mất hứng nói: “Lúc này nói lời đó có ích lợi gì?”

Chợt nghe Phương ma ma ở ngoài màn nói: “Lão gia, phu nhân, Hà di nương tự tay làm cháo cầu kỳ đem tới.”

Lục Kiến Tân ngẩng đầu nhìn, thấy phía dưới màn lộ ra một đôi kim liên yêu kiều, biết là Hà di nương đứng ở nơi đó, liền nhìn trộm Lâm Ngọc Trân. Thấy Lâm Ngọc Trân gương mặt bình tĩnh, không nói được một lời, liền thử nói: “Chậm rãi, dù tức giận cũng phải ăn gì mà?”

Đúng là bì cầu đuôi cũng đuổi không đi, bức người quá đáng! Lâm Ngọc Trân cắn chặt răng, nói: “Để nàng đưa vào đi.”

Hà di nương chân thành đi vào, cảm kích nhìn Lâm Ngọc Trân, lại thân thiết nhìn về phía Lục Kiến Tân, Lục Kiến Tân không có tâm tình trấn an nàng, chỉ cúi đầu tiếp nhận bát cháo nàng đưa qua, phân phó Lâm Ngọc Trân: “Thân mình trọng yếu, ăn nhiều một chút.”

“Phu nhân ăn nhiều một chút.” Hà di nương bất động thanh sắc hai tay dâng cháo đi qua, đầu ngón tay lơ đãng ở bên bát phát một cái, vốn tưởng rằng Lâm Ngọc Trân sẽ tức giận, kết quả Lâm Ngọc Trân dường như không phát hiện đón nhận cùng Lục Kiến Tân ăn.

Lục Kiến Tân tâm tình sút kém đến cực điểm, chỉ ăn nửa bát vô luận thế nào cũng ăn không vô, còn chưa buông bát, lại nghe Phương ma ma bẩm báo: “Lão gia, phu nhân, Nhị gia và Nhị thiếu phu nhân lại đây, nói là có việc muốn bẩm báo.”

Lục Kiến Tân cũng không trông cậy vào chuyện này có thể hỏi thăm gì được phu thê Lục Giam, đoán bọn họ hơn phân nửa cũng là vì người bên ngoài đến tìm hiểu tin tức, liền hứng thú rồi nói: “Để bọn họ tiến vào.” Thấy Phương Trúc đi theo tiến vào, không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Lục Giam.

Lục Giam quét mắt nhìn Hà di nương phụng bồi ở một bên, nói: “Con vừa biết một tin tức, muốn nói cho phụ thân nghe.”

Lục Kiến Tân không chút nào để ý hướng Hà di nương vẫy vẫy tay: “Đi xuống!”

Hà di nương thuận theo lui ra ngoài.

Lục Giam lúc này mới lệnh Phương Trúc đem lời Mai Bảo Thanh nói thuật lại một lần, rồi bảo: “Con trở về liền viết thư lên kinh nhờ người tìm hiểu việc này.”

Lục Kiến Tân vuốt râu suy nghĩ hồi lâu, nói: “Hắn có thể có giác ngộ như thế cố nhiên rất tốt, nhưng chỉ sợ người khác ép buộc hắn. Bất quá, nếu bỏ qua tiền tài, kia cũng không đến mức không thể thoát thân.” Kể tốt nhất hiện nay cũng chỉ có thể tĩnh lặng chờ đợi.

431. Chương 434: Số Tiền Lớn

Trời vừa sáng, đã có chim chóc ở ngoài cửa sổ mình xướng. Lâm Cẩm Dung nghiêng người hé mắt nường theo nắng sớm nhìn Nghị Lang bên cạnh có bị rút chăn hay không. Thấy Nghị Lang quả nhiên tung chăn kéo lệch một cái chân mũm mĩm trắng trẻo ra ngoài, không khỏi mỉm cười, thay hắt dèm lại chăn. Còn chưa buông tay, lông mi của Nghị Lang khé run rẩy, mở to mắt mê mang nhìn nàng trong chốc lát, hướng nàng cười, sau đó nhích mông hướng về phía nàng.

Lâm Cẩm Dung vội bế hắt, dỗ nói: “Ngủ tiếp thêm một lúc.”

Nghị Lang đem qua ngủ sớm, đã sớm có tinh thần, tinh lực dư thừa giẫy dụa: “Không, không.” Lâm Cẩm Dung liền trêu hắt, hai mẫu tử cười thành một đoàn.

Anh Đào bên ngoài nghe thấy tiếng vang, vội thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, người đã thức chưa? Đại phu nhân bên kia có chuyện truyền tới.”

Lâm Cẩm Dung vội hỏi: “Chuyện gì?”

Anh Đào đẩy cửa tiến vào: “Đại phu nhân bị bệnh. Nửa đêm có thỉnh đại phu.”

Lâm Cẩm Dung cả kinh nhanh ngồi dậy: “Sao lại đột nhiên bị bệnh? Sao không đến thông bẩm?”

“Nghe nói ăn phải gì đó.” Anh Đào tiến lên đem nước ấm rót vào trong bồn: “Nhị gia đi thỉnh đại phu, sợ kinh động người và Tứ thiếu gia, cho nên cố ý phân phó không cần thông bẩm người.”

Lâm Cẩm Dung xuống giường mặc quần áo chải đầu: “Hôm qua là mệt mỏi, ta ngủ quá say, đúng là nửa điểm tiếng động cũng không nghe thấy. Nhị gia còn ở bên kia không?”

Anh Đào nói: “Mới trở về không lâu, lúc này còn nằm nghỉ.”

Lâm Cẩm Dung liền phân phó đám người Đẩu Nhi nghe tiếng đi vào: “Chăm sóc Nghị Lang, ta đi qua chỗ Đại phu nhân.” Nghị Lang thấy nàng phải đi, lập tức liền hừ hừ: “Đừng đi, đừng đi, theo giúp con.”

Tất cả mọi người bị hắt chọc nở nụ cười, Lâm Cẩm Dung dỗ dành hắt: “Tổ mẫu bị bệnh, ta đi nhìn xem tổ mẫu, Nghị Lang rửa mặt ăn điểm tâm rồi tới đó, được chứ? Nường ở đó chờ con.”

Nghị Lang lúc này mới ngoan ngoãn giang tay để Đẩu Nhi giúp hắt mặc quần áo.

Lâm Cẩm Dung tới viện Lâm Ngọc Trân, chỉ thấy có hai tiểu nha hoàn im lặng cúi đầu quét rác, ngay cả động tác quét rác cũng rất nhẹ, liền đoán Lâm Ngọc Trân đại để là tính tình lại không tốt. Đi tới hành lang, chỉ thấy Phương Linh gấp dài từ trong phòng đi ra liền nhỏ giọng gọi: “Phương Linh.”

Phương Linh vội che miệng, hàm chứa cười chào đón, chỉ chỉ trong phòng, nhỏ giọng nói: “Ép buộc nửa đêm, vừa mới ngủ. Thiếu phu nhân có muốn vào không? Đến bên này ngồi đi.”

Lâm Cẩm Dung liền cầm tay nàng đi đến một bên thấp giọng đề ra nghi vấn: “Sao đột nhiên bị bệnh? Lão gia đã thức dậy chưa?”

Phương Linh trên mặt lộ ra vài phần cổ quái, hàm hàm hồ hồ nói: “Tối hôm qua ăn cháo cầu kỷ có chút vấn đề..... Lão gia nửa đêm dậy thăm phu nhân, vẫn bồi tại bên người cũng vừa mới nằm nghỉ.” Kỳ thật là Lâm Ngọc Trân sinh bệnh vừa khóc lại ì ề, còn kiên quyết không chịu để Lâm Cẩm Dung lại đây, cũng không cần nhóm tiểu thiếp đến hầu hạ, cũng không thể để một dượng tử như Lục Giam hầu hạ bên cạnh? Lục Kiến Tân trở thành người bị nàng ép buộc.

Lâm Cẩm Dung theo bản năng liền hỏi: “Cháo cầu kỷ là ai làm?”

Phương Linh hướng hành lang dài bên kia liếc mắt một cái, Lâm Cẩm Dung nhìn qua, thấy bên kia dưới hành lang có một thân ảnh mặc đồ màu thuần trắng thẳng tắp quỳ đó, tóc xõa tiêm tiêm nhuộm chất, sắc đẹp ai uyển, đúng là Hà di nường.

Lâm Cẩm Dung thu hồi ánh mắt hỏi Phương Linh: “Chuyện là khi nào?”

Phương Linh hèn mọn nói: “Nàng tin tức linh thông, mới nghe nói phu nhân bị bệnh, liền tự động chạy tới hầu hạ, sau đó đại phu nói ăn uống bị đau bụng, hỏi ăn qua cái gì? Đồ phu nhân ăn hôm qua không phải

do nàng nấu sao? Chúng ta đương nhiên cứ theo tình hình thực tế trả lời. Chờ Nhị gia đưa đại phu đi ra ngoài, phu nhân cùng lão gia đều còn chưa nói gì, nàng liền quỳ xuống đất, cũng không nói, chỉ khóc thối. Phu nhân liền tức giận, nói ta còn chưa chết, ngươi sốt ruột cái gì? Đại lão gia nhíu nhíu mày, bảo nàng đi ra ngoài. Sau khi nàng ra, vẫn quỳ ở đó không đứng lên.”

Hà di nương quỳ xuống, tất nhiên vì muốn biểu lộ sự trong sạch, nhưng nếu đến bây giờ còn quỳ thì hẳn là không có ai tin nàng trong sạch, hoặc là nói, mặc dù Lục Kiến Tân tin nàng trong sạch, cũng không định bảo hộ nàng. Lâm Cẩm Dung liền quẳng người này ra sau đầu, dặn dò Phương Linh: “Ta đi phòng bếp bảo người ta hầm chút cháo, nếu phu nhân tỉnh lại, làm phiền người nói một tiếng với nàng.” Đè thấp thanh âm: “Khuyên nhủ chút.”

Phương Linh vội đáp: “Thiếu phu nhân cứ đi đi, nơi này đã có nhóm nô tỳ.”

Lâm Cẩm Dung tự đi an bài cơm canh cho đám người Lâm Ngọc Trân. Nàng hầm cháo gần canh giờ, đến tận khi gạo hóa thành nước, mới mang theo vài món điểm tâm tinh xảo chia thành hai phần, một phần đưa tới cho Lục Giam, một phần tự mình đưa đến chỗ Lâm Ngọc Trân.

Chờ nàng trở lại viện của Lâm Ngọc Trân, Hà di nương đã không còn ở đó, Lục Kiến Tân đang cầm chén trà sứ men xanh đứng ở trong viện, nhìn chăm chăm mây bay phía chân trời.

Nghe thấy nàng thỉnh an, thản nhiên phân phó: “Hầu hạ bà bà con.” Nói xong thì rời đi.

Lâm Cẩm Dung đi vào trong phòng, Lâm Ngọc Trân đang nằm ở trên giường thấp giọng cùng Phương ma ma nói chuyện, thấy nàng tiến vào, tâm tình tốt hướng nàng ngoắc: “Làm món gì ngon cho ta vậy?”

“Chỉ có cháo trắng cũng mấy thứ thức ăn chay. Cô cô đỡ hơn chưa?” Lâm Cẩm Dung nhìn bộ dạng này Lâm Ngọc Trân, hoàn toàn chính là tư thái thắng lợi, cảm thấy hiểu rõ, nhưng cũng không nói ra.

Lâm Ngọc Trân cười nói: “Tốt hơn nhiều rồi. Công công con đâu?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Vừa bưng chén trà đi ra ngoài.”

Lâm Ngọc Trân lập tức trầm mặt xuống: “Hắn là tới nhìn tiện nhân kia.” Lâm Cẩm Dung thế mới biết, Hà di nương mới quỳ hôn mê ở hành lang, bị đưa trở về. Nhưng Lục Kiến Tân rút cuộc cũng không tới thăm Hà di nương, ngược lại là bưng chén trà đi thăm Lục Kiến Lập.

Lần này, nói không nên lời là ai thua ai thắng, tóm lại là Hà di nương không được lợi, Lâm Ngọc Trân thì tự khiến mình đau bụng. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, từ sau đó, Hà di nương cũng trở nên thành thật trong một khoảng thời gian dài, không dám mặc kệ người ta có nguyện ý hay không, tùy thời đều ở trước mặt người ta tươi cười như đóa hoa nở rộ.

Tạm thời không nói chuyện tới tranh đấu gắt gát giữa chính thê cùng tiểu thiếp của đích tôn, ba phòng Lục gia, đều thương tâm khổ sở, ngày ngày sống trong mây đen mù sương, chỉ vài ngày ngắn ngủi, ba huynh đệ Lục Kiến Tân từ ca ca đến đệ đệ, tất cả đều gầy đi rất nhiều. Có chuyện này xảy ra, huynh đệ vài người thường xuyên xen lẫn chung một chỗ, nói về chuyện ngày xưa, lại đoán Mai Bảo Thanh rút cuộc đã đắc tội với người nào, rơi vào tình cảnh gì, lại hoặc là, quan tâm đến bệnh của Lục Kiến Lập.

Nửa tháng sau, Chư sư mẫu ở trà tứ của Lâm Cẩm Dung thiết xuân yến khoản đãi nữ quyến phú gia ở thành Bình châu, cố gắng muốn một lần thành công luôn, xây dựng nên nhà tình nghĩa ở Bình châu này. Lâm Cẩm Dung đã sớm an bài Tần quản sự không tiếp tục kinh doanh, đem trà tứ cẩn thận quét tước sạch sẽ, chuẩn bị trà bánh tinh mỹ, chỉ đợi ngày chính yến.

Một ngày này, trời trong nắng ấm, nhiệt độ không khí hợp lòng người, nhóm nữ quyến trong thành Bình châu phàm là có chút thể diện, trong tay dư dả chút, cùng Chư sư mẫu có giao tình đều đến đây, Lâm Cẩm Dung cùng Chư sư mẫu ở bên ngoài đón khách, cười đến mức mặt cứng đờ, tâm tình lại vô cùng trào dâng.

Khách nhân đến hơn phân nửa, Tri châu phu nhân cùng phu nhân Thông phán, phu nhân Văn tri Huyện dắt tay nhau mà đến, nói cười yển yển, lại đi đầu quỳen góp của cải, tặng mặt mũi cho Chư sư mẫu. Đám người Lâm Ngọc Trân, Đào thị, Dương thị cũng đều ra tay bắt phàm, rất nhanh thùng lớn bằng trúc dùng để đặt tiền quỳen tặng bị đủ loại kiểu dáng kim quả tử, ngân quả tử, trang sức, đồng tiền nhồi đầy.

Chư sư mẩu mắt thấy thời cơ không sai biệt lắm, liền cười nói: “Nói ra thật xấu hổ, ta đã có tâm tư thể này trong nhiều năm, tiếc rằng tiền tài không tiện tay, vẫn không thể đạt thành mong muốn. Ngày ấy cùng hài tử này tâm tình một phen, thổ lộ tâm sự, vốn sau đó sẽ quên đi. Ai ngờ hài tử này liền ghi tạc trong lòng, chuyện lần này có thể làm đến mức này cũng may mà có nàng đứng ra bỏ tài lực... tự đem một nửa đồ cưới ra quyên tặng, thật sự là hiếm có.”

Trong phòng ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Cẩm Dung không giống nhau, có tán thưởng, có ngờ vực vô căn cứ, có cười nhạo, cũng có thần sắc như đang nhìn kẻ ngốc, còn có tức giận, tỷ như Lâm Ngọc Trân cùng Đào thị. Chính là hai người đều rất ăn ý, liếc nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn thấy tin tức, liền yên lặng cúi đầu, tính qua đi sẽ tìm Lâm Cẩm Dung tính sổ.

Tình hình này Chư sư mẩu chưa từng cùng Lâm Cẩm Dung thương lượng qua, lúc trước Lâm Cẩm Dung nghĩ rằng nàng chỉ làm việc, Chư sư mẩu ra mặt nổi danh là được, hiện tại lại bị Chư sư mẩu đột nhiên đẩy ra, không khỏi còn có chút quần bách bất an, thấp giọng oán trách nói: “Sư mẩu...”

Chư sư mẩu cười nói: “Có cái gì phải ngượng ngùng? Cũng không phải chuyện giết người phóng hỏa, đây là ánh sáng cạnh cửa, tạo phúc một phương, con nên kiêu ngạo mới đúng.”

Tri châu phu nhân hợp thời đứng lên, chấp tay Lâm Cẩm Dung khen: “Nữ trung trượng phu! Thế gian nếu có mấy người nữ tử giống như con vậy, nam nhân còn dám chê cười chúng ta nữa sao?” Vừa nói, vừa cầm một đôi vòng tay vàng ròng tháo xuống, rồi các vật phẩm trang sức trên đầu, trên tai đều ném vào trong sọt, lớn tiếng nói: “Không nói bao nhiêu, chỉ bỏ ra một phần khí lực!”

Nghĩa cử này của Tri châu phu nhân lại kích khởi một lần trào sóng quyên tặng, tất cả mọi người không khỏi lại bỏ thêm của cải vào, nhóm ma ma phân công nhau kiểm tiền, người ở phòng thu chi được mời đến dùng bàn tính vang dội, tốn mất một buổi sáng mới xem như xong xuôi, nhất nhất ghi lại trong danh sách, ban bố chương trình, để Chư sư mẩu, Lâm Cẩm Dung, Dương thị chủ quản chuyện này, lại thỉnh phu nhân Tri châu, Thông phán, Tri huyện giám thị, tuyển ra vài phụ nhân nhiệt tình vì lợi ích chung, có khả năng quản sự, ước định hàng tháng công bố kết quả một lần, hôm nay người tham dự phạm là lòng có nghi ngờ, đều có quyền lực hỏi việc tuần tra, phạm là phát hiện có người lừa dối, đều có nghĩa vụ hỗ trợ đòi lại tiền tài.

Chuyện này còn chưa tính xong, đương trường đã có người dẫn theo hơn hai mươi nữ tử gia cảnh bần hàn tiến vào, dựa theo chương trình, mỗi người lĩnh hai mươi quan tiền làm đồ cưới, giao cho bà mối giúp đỡ tìm phu gia thích hợp.

Trời về chiều, chuyện nhà tình nghĩa đã xong xuôi. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng theo Chư sư mẩu tiến bước khách nhân, đợi đến khi bà tức Chư sư mẩu cũng lên xe, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, khoái hoạt nghĩ, không câu nệ như thế nào, chỉ cần có mở đầu, con đường về sau dễ dàng hơn nhiều, liền phân phó người đóng xe, chính nàng đi vào thỉnh Đào thị cùng Lâm Ngọc Trân ngồi xe trở về nhà. Mới vừa vào cửa, chỉ thấy hai người kia vừa rồi còn châu đầu ghé tai đồng thời quay đầu trừng mắt nàng.

Đào thị cười cũng không cười chỉ nói: “Lục Nhị thiếu phu nhân, thật là một số tiền lớn a.”

432. Chương 435: Giáo Huấn

Lâm Cẩm Dung cảm xúc ngẩng cao nhất thời trở nên uể oải, cúi đầu đứng thẳng, một câu cũng không dám nói. Nàng sớm đã chuẩn bị tâm lý, chuyện này chỉ cần vừa lộ ra, vô luận là nhà mẹ đẻ, hay phu gia, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng, đều cho rằng nàng xuẩn ngốc, tự chủ trương.

Đặc biệt hai người trước mặt nàng, đều nổi danh là tính tình hỏa bạo, Đào thị mấy năm gần đây thái độ hài lòng, một lòng hướng Phật, ôn nhu rộng lượng thay đổi rất nhiều, nhưng không có nghĩa là tính cách đó sẽ biến mất; Lâm Ngọc Trân còn lại là bị đả kích, không còn kiêu ngạo tùy hứng như trước, nhưng một khi bùng nổ, sẽ không quản gì nữa. Lúc này, là không thể trực tiếp đối kháng, cho nên thái độ nhận sai nhất định phải êm đẹp.

Không ai hiểu con bằng mẫu thân, Đào thị thấy bộ dạng Lâm Cẩm Dung ủ rũ ba ba, hiểu được nàng bất quá giả bộ đáng thương, không khỏi càng thêm tức giận. Lại thấy Lâm Ngọc Trân dường như định mỗ

miệng nói chuyện, rất sợ Lâm Ngọc Trân nói ra gì đó làm ọi người mất mặt, liền cướp lời mắng trước: “Ta ngày thường đã dạy con thế nào? Từ bé con đã thích làm việc thiện, ta cũng không ngăn cản con, phạm là việc nên có chừng mực, con đã trưởng thành, làm việc thật không có mức độ! Chúng ta nhiều người như vậy, nhưng lại không một ai biết trước một chút tiếng gió! Giấu giếm thật kín kẽ! Chúng ta làm trưởng bối người nhà, lại vẫn không bằng một người ngoài! Trong mắt con còn có chúng ta sao?”

Nếu cho bọn họ biết trước tiên, còn có thể thành sao? Sự tình dĩ nhiên đã làm, mặc kệ mắng thế nào, đều thừa nhận là được. Lâm Cẩm Dung hạ quyết tâm, mặc kệ Đào thị nói ra sao, đều chỉ cúi đầu, không nói được một lời.

Lâm Ngọc Trân vốn ôm một bụng lửa giận, nghe Đào thị nói như vậy, càng thêm tức giận, vừa muốn há mồm đi theo răn dạy Lâm Cẩm Dung, lại bị Đào thị đoạt mất: “Con là kẻ ngốc a! Mấy năm nay tân tân khổ khổ, vất hết óc kiếm tiền lại vung ra ngoài cửa sổ như thế, kim sơn ngân hải cũng không đủ cho con a. Một là bà bà, cô cô của con, bằng không con còn mặt mũi gì nữa!” Vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Lâm Ngọc Trân một cái, oán hận nói: “Ta thật muốn đánh người! Nhưng nàng cũng đã làm nương, chừa cho nàng chút mặt mũi.”

Lâm Ngọc Trân mặt âm trầm không nói lời nào.

Lâm Cẩm Dung nhịn không được có chút muốn cười, rốt cuộc vẫn là thân mẫu của mình, mặc dù là không đồng ý, thời khắc mấu chốt cũng vẫn trăm phương nghìn kế che chở mình.

Đào thị thấy Lâm Ngọc Trân sắc mặt khó coi, rõ ràng là không được phát tác, nghĩ rằng đều bị một mình mình nói hết, không cho Lâm Ngọc Trân xả giận, Lâm Cẩm Dung trở về chỉ sợ còn bị trách mắng, đến lúc đó công công bà bà cùng nhau mắng, thật sự có điểm dọa người, không bằng khiến cho Lâm Ngọc Trân trước mặt mình mắng Lâm Cẩm Dung một chút, như vậy sau khi trở về Lâm Ngọc Trân sẽ đỡ gay gắt hơn. Vì thế giả dối sửa lời nói: “Tiểu cô, tuy nói sự tình không làm cũng đã làm, cũng không thể đổ ý lấy tiền về, nhưng thật sự cần giáo huấn nàng! Muội đừng khách khí, không cần để ý đến mặt mũi cứ giáo huấn nàng! Nên mắng thì mắng, nên đánh thì đánh, đỡ cho nàng lần sau còn to gan lớn mật làm xằng làm bậy!” Nói xong lấy cây quạt dùng sức vung vẩy, oán giận nói: “Nghiep chương này, thật sự là tức chết ta!”

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm mà ba tiếng thì lại khiến người ta suy kiệt, Lâm Ngọc Trân vốn nổi giận đùng đùng, nhưng bị Đào thị vài lần cướp hết những lời cơ bản muốn nói, thời điểm đến phiên nàng ngược lại chỉ rặn ra một câu: “Thôi, nương con dĩ nhiên đã nói rồi, tuy đồ cưới là do con mang đến, tiền cũng là con vất vả kiếm được, nhưng đừng quên Lục gia cũng đưa sính lễ cho con, con vẫn là nhi tức của Lục gia, con không chừa lại cho Nghị Lang một chút, không giữ đường lui lại ình, tương lai xem con phải làm sao bây giờ? Lúc con muốn cho người bên ngoài thì thật dễ dàng, nhưng đến lúc con muốn nhờ vả người bên ngoài cũng cực kỳ gian nan.” Lời này nói ra không hề mất khí thế, cũng rất trung lập.

Lâm Cẩm Dung cùng Đào thị cũng không nghĩ đến Lâm Ngọc Trân lại dùng thái độ như vậy nói ra nên đều có chút ngoài ý muốn. Đào thị liền dùng sức hướng Lâm Cẩm Dung nháy mắt, mắng: “Nhìn xem, cô cô con đối đãi với con thế nào? Chẳng những không mắng chửi, còn dạy dỗ con! Còn không nhận lỗi với cô cô con?!” Nói xong vung quạt lên đầu vai Lâm Cẩm Dung, cũng không giả bộ, thực sự dùng lực.

Lâm Cẩm Dung bị nàng đánh đầu vai tê rần, nhịn xuống, đối với Lâm Ngọc Trân làm đại lễ, thành khẩn nói: “Đa tạ cô cô.”

Cảm tạ cái gì? Lâm Cẩm Dung không nói rõ, Lâm Ngọc Trân cũng không có ý miệt mài theo đuổi, nhưng còn biết, Lâm Cẩm Dung đây là ình mặt mũi, trên thực tế vài năm nay chung sống, nàng cũng rõ ràng tính tình của Lâm Cẩm Dung, miệng nói cho có lệ, cái gì cũng đều đáp ứng, muốn làm thì nhất định phải làm. Cho nên hơi có chút rã rời, thản nhiên nói: “Nửa đời trước của ta, cái gì cũng đều muốn quản, kết quả cái gì cũng không quản nổi, lúc này cũng là như thế, ta quản các con không được, cũng không thể nói rõ. Con đứng đây nói chuyện với ta, chịu nhận lỗi cái gì, còn không bằng cẩn thận suy nghĩ, sau đó về nhà nên phân giải thế nào với công công. Con phải biết rằng, hần là người chú trọng quy củ này nhất!”

Lục Kiến Tân đương nhiên không dễ dàng cho qua, hơn phân nửa là tuân theo gia pháp.

Lâm Cẩm Dung quyết tâm, cũng không nói nhiều, chỉ cung kính hành lễ với Lâm Ngọc Trân.

Đào thị tuy rằng tức giận, nhưng nghĩ đến nữ nhi kế tiếp khẳng định sẽ phải chịu xử phạt của gia pháp Lục gia, vì thế lại lo lắng, dùng sức véo cánh tay Lâm Cẩm Dung, cả giận nói: “Oan gia này! Quỷ mê tâm hồn mà!”

Đào thị khí lực không nhỏ, Lâm Cẩm Dung bị nàng véo hít một ngụm khí lạnh, cắn răng nói: “Nương a...”

Đào thị cười lạnh: “Thế nào? Đau sao? Từ bé chưa từng bị đòn đau, cho nên không hiểu được lợi hại.” Trên tay lại dùng thêm sức: “Lần sau nhìn xem con còn dám làm xằng làm bậy hay không? Về thanh danh, lột bên trong áo hay chần đều không cần.”

“Lần sau con không dám gạt các người nữa, nhất định cùng các người thương lượng trước.” Lâm Cẩm Dung ôm đầu cầu xin tha thứ, thấp giọng nói: “Con không phải vì thanh danh, con muốn tích đức tích phúc. Rất nhiều người thật đáng thương. Con tình nguyện vĩnh viễn là người đem cho, mà không phải hỏi người bên ngoài muốn, chờ người bên ngoài cho trước!”

Lâm Ngọc Trân nhìn không được cười lạnh: “Lần sau con không dám gạt chúng ta nữa, con nhất định sẽ cùng chúng ta thương lượng, nhưng mà thương lượng chỉ là thương lượng, còn đầu nhất định sẽ làm theo.”

Như thế nào Lâm Ngọc Trân nhìn thấy nàng giáo huấn Lâm Cẩm Dung chẳng những không khuyên, lời này dường như là muốn châm ngòi nàng lại đánh thêm Lâm Cẩm Dung vậy? Đào thị cầm cánh tay kia của Lâm Cẩm Dung chẳng những không thể véo tiếp, trong lòng còn có chút không thoải mái, liền chỉ nhẹ nhàng nhéo một cái, tiếng sấm to mà mưa nhỏ vỗ Lâm Cẩm Dung, mắng: “Nha đầu không bớt lo! Đầu là ta không giáo dưỡng tốt, không khỏi phải mang cái mặt già này đi nhận lỗi với công công con.” Không khỏi phân trần, đi theo Lâm Ngọc Trân cùng Lâm Cẩm Dung lên xe hướng tới Lục phủ.

“Toàn gia ở đây bị tổn thất, đánh mất gia tài, sứt đầu mẻ trán, ăn không ngon ngủ không yên, nàng lại ở đó tiêu tiền như nước, tiện nghi mấy người ngoài?” Lục Kiến Tân lạnh lùng cười, đưa tay đặt mạnh chén trà sứ men xanh lên bàn, đưa mắt nhìn Lục Giam: “Con có thể tử thật tốt a! Trong mắt không có hai chữ ‘Hiếu đạo’, chỉ có chính nàng. Ham hư danh, cả gan làm loạn, cũng không biết là ai cho nàng lá gan đó? Nàng có phải còn muốn làm đệ nhất phu nhân ở Bình Châu hay không a?”

Ai cho lá gan? Không phải là chỉ hấn sao? Lục Giam trầm mặc đứng dậy, trầm mặc quỳ xuống, không giải thích, không biện bạch, cũng không khuất tùng.

“Phụ thê hai người đúng là một lòng.” Lục Kiến Tân tức giận vô cùng, trời biết, hấn lúc này hận nhất chính là tính tình này của Lục Giam. Nhìn Lục Giam thất lựng thẳng thẫn, buông xuống mi mắt, nhếch môi, biểu tình cố chấp trầm mặc, hấn có nhiều lời muốn nói cũng không thể thốt ra, bởi vì hấn biết, vô luận nói cái gì, Lục Giam đều sẽ chỉ có thái độ này, đánh chửi đều được, nhưng đừng nghĩ hấn khuất tùng, cho dù là có lệ.

Lục Kiến Tân thật sự cảm thấy vô lực, chuyện tới nay, không có khả năng rút tiền về, cũng không có khả năng giống trống khua chiêng vì chuyện này trừng phạt hai người. Nhưng bị nữ tử tức đối đãi, khinh thị như thế, khẩu khí này thật sự là không thể nuốt trôi, nghĩ đến hấn thực sự không còn cách nào với bọn họ sao? Vì thế cười lạnh: “Đi đi, người đã cứng cáp rồi, cưới một thể tử phát tài tâm nhân có bao nhiêu, không coi ai ra gì, là có thể không đem ta để vào mắt sao. Đứng lên đi, ta không dám nhận lễ quỳ của người!” Lại lớn tiếng phân phó Chu Kiến Phúc một bên thò đầu ra nhìn: “Nhị thiếu phu nhân trở về thì bảo nàng lập tức lại đây gặp ta!”

Lục Giam lúc này mới thấp giọng nói: “Phụ thân bớt giận. Trước đó chưa từng cùng phụ thân bẩm báo là lỗi của chúng con, nhưng con không thấy việc này có gì sai trái.”

Lục Kiến Tân không tiếng động cười lạnh. Lục Giam chỉ cho rằng chưa từng bẩm báo trước là hấn sai, cũng không cho rằng chuyện này là sai. Cũng chính là quyết định rồi, không cần Lâm Cẩm Dung phân trần về việc quyền tiền làm việc thiện này, dù sao bốn chữ “Lễ nghĩa nhân hiếu” là hấn quảng cáo rùm beng, hấn phải làm ra vẻ, cũng chỉ có thể trách Lâm Cẩm Dung vô lễ, bất hiếu, nhưng lời nhiều không hay, truyền ra ngoài không khỏi mất đại nghĩa, bị người nhạo báng. Đơn giản không cùng Lục Giam nhiều lời, thích quỳ bao lâu thì cứ quỳ bấy lâu.

Chu Kiến Phúc ở ngoài cửa thấp giọng nói: “Lão gia, Nhị thiếu phu nhân đã trở lại. Cái kia, thân gia phụ nhân cũng đến đây, nói là tới nhận lỗi với lão gia.”

Lục Kiến Tân “Hắc” một tiếng, cũng không nói gì.

Chu Kiến Phúc ở bên hấn nhiều năm, tất nhiên biết hấn không muốn gặp Đào thị, cũng không lên tiếng, lặng lẽ lui xuống. Không bao lâu, lộn trở lại đến nói: “Lão gia, thân gia phu nhân nói, nếu người không rảnh gặp nàng, nàng liền đi thăm lão thái thái, chờ người rảnh rồi, nàng sẽ qua nhận lỗi.”

Lục Kiến Tân không khỏi giận dữ, nói: “Lâm lão Tam là người chết sao!” Sao để thê nhi bên ngoài kiêu ngạo không quy củ như thế, chính hấn lại trốn ở trong nhà tiêu diêu tự tại qua ngày lành, mọi sự không quan tâm, kẻ bất lực này sao lại là thân gia của hấn!

Chu Kiến Phúc tất nhiên không dám trả lời hấn, cúi đầu im lặng đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích. Lục Kiến Tân thở dài, khoát tay: “Truyền lời của ta, bảo Nhị thiếu phu nhân trực tiếp đến quỳ ngoài từ đường, khi nào suy nghĩ cẩn thận rồi thì nói sau.”

Lục Giam nói: “Phụ thân, chuyện này là con.....”

Lục Kiến Tân chỉ định hấn: “Cầm miệng! Người cũng quỳ đi!” Quay đầu phân phó Chu Kiến Phúc: “Truyền lời của ta, lập tức sai người thu dọn đồ của Tứ thiếu gia, bế Tứ thiếu gia đến phòng phu nhân!”

433. Chương 436: Áp Chế

Lời này nói ra, không chỉ là Lục Giam và Chu Kiến Phúc đều lộ ra một bộ dạng có nghe lầm hay không, ngay cả bản thân Lục Kiến Tân cũng có cảm giác như thế. Nhưng lúc ấy câu nói kia, vô cùng tự nhiên, giống như đã suy nghĩ trong lòng vô số lần, thuận lý thành chương thốt ra. Đúng thế, hấn muốn làm như vậy, chỉ có làm như vậy, mới có thể khiến Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam đắn đo.

Đây là Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung tự tìm lấy, Lục Kiến Tân nói cho chính mình, đều là bọn họ ép buộc hấn. Nếu nửa đường nhận dưỡng tử làm con thừa tự và nhi tức không đáng tin cậy, vậy nên để bọn họ giáo dưỡng Nghị Lang ngay từ đầu. Vì thế Lục Kiến Tân sắc mặt càng rét lạnh, thanh âm càng lớn, quát Chu Kiến Phúc: “Không nghe thấy lời ta nói sao?”

Đây chính là đại sự. Chu Kiến Phúc từ trước đến nay lấy thông minh nhạy bén làm sở trường, lúc này đương nhiên không thể không lĩnh ngộ được ý tứ của chủ nhân, nhưng làm người luôn phải lưu lại một con đường, ngày sau mới tiện gặp mặt, không phải sao? Giống như Phạm Bao, lúc trước trong mắt trong lòng đều chỉ có một mình Lục lão gia tử, sau đó kết cục như thế nào? Chẳng sợ chính là Lục Kiến Tân lúc tuổi già chết đi, tương lai nhà này cũng nhất định vẫn là Nhị gia và Nhị thiếu phu nhân làm chủ, Chu Kiến Phúc giả bộ ngốc nghếch, bước chân cũng chậm vài phần so với hồi xưa: “Hồi lão gia, nô tài nghe thấy được. Nô tài đi làm.”

“Đứng lại!” Lục Giam hô lên, thất lưng cứng ngắc, đầy mặt phát lạnh, thẳng tắp nhìn Lục Kiến Tân trầm giọng nói: “Phụ thân đây định làm gì?”

Lục Kiến Tân híp mắt, lạnh lùng đánh giá hấn từ trên xuống dưới, trực tiếp nói: “Người và nhi tức không hiểu hiểu đạo, lại càng không biết lễ nghi, không xứng để giáo dưỡng hài tử.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lục Giam trên trán gân xanh nổi lên, một đôi tay nắm thành quyền, đôi mắt thẳng tắp nhìn hấn, lạnh lẽo sâu kín, đen như mực, làm cho người ta bỏ ngờ.

Lục Kiến Tân trong lòng hiện lên một tia khoái ý, ngồi ngay ngắn như tùng, tư thái thoải mái mà mang trà lên khê nhấp một ngụm, cười lạnh nói: “Người nghĩ như thế nào?”

Chu Kiến Phúc toàn thân tóc gáy đều dựng thẳng lên, nhìn xem người này, lại nhìn xem người kia, thanh âm nhỏ cơ hồ không thể nghe thấy: “Lão gia, Nhị gia, có chuyện từ từ nói, đừng tổn thương hòa khí.”

Lục Giam chậm rãi rũ mắt xuống, hít sâu, thật lâu sau, mới ám ách thanh âm nói: “Con tự hỏi nhân phẩm còn chưa từng đến mức đó, thỉnh phụ thân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Lục Kiến Tân không để ý tới. Có kiểu cầu người như vậy sao? Lúc trước còn biết quỳ, hiện tại thất lưng so với thời điểm nào cũng thẳng thắn hơn, này không phải cầu người, mà là uy hiếp người. Hấn tuyệt đối không chấp nhận!

Lục Giam vừa lặp lại một lần, lúc này đây thanh âm so với vừa rồi lớn hơn rất nhiều, dường như tiếng sấm ầm ầm tác hưởng bên lỗ tai Chu Kiến Phúc.

Chu Kiến Phúc còn chưa phản ứng lại, Lục Kiến Tân dĩ nhiên đã ném chén trà xuống đất, phần nộ quát: “Cẩu nô tài! Người còn đứng ở trong này làm cái gì? Đi truyền lời của ta! Lập tức!”

Chu Kiến Phúc tè ra quần chạy ra ngoài, đi thật xa mới quay đầu nhìn, còn có thể ầm ầm thấy bóng dáng thẳng thắn cứng ngắc kia của Lục Giam.

Sợ chết người. Chu Kiến Phúc liều mạng dùng tay áo lau một phen mồ hôi lạnh trên trán, dưới chân sinh gió, nhanh chóng chạy đi tìm người truyền lời. Đi tới gian ngoài, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung cúi đầu một mình đứng ở ngoài sân, bên người cũng không thấy có Lâm Ngọc Trân cùng Đào thị, tâm niệm vừa động, vượt qua nhỏ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân.”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Thế nào rồi?”

Chu Kiến Phúc có tâm muốn làm điều tốt, nhìn quanh trái phải, thấp giọng nói: “Lão gia lệnh người trực tiếp đến quỳ ở bên ngoài từ đường, còn lệnh cho nô tài đi truyền lời, bảo người ta thu dọn đồ của thiếu gia, đưa đến trong phòng của phu nhân nuôi dưỡng.” Mắt thấy Lâm Cẩm Dung thần sắc đại biến, vội ngừng rồi nói: “Nhị thiếu phu nhân đừng vội, Nhị gia đang cầu xin lão gia. Nô tài nói qua trước với người, để người biết mà tính toán.” Vừa nói, vừa nhìn biểu tình của Lâm Cẩm Dung.

Chẳng qua trong nháy mắt, Lâm Cẩm Dung liền khôi phục thần sắc, cúi mắt thản nhiên nói: “Đa tạ Chu quản sự.” Còn lại cũng không thêm câu nào.

Chu Kiến Phúc vốn tưởng rằng nàng sẽ nói một, hai câu lời hay nhờ mình thay nàng mang tin tức tới cho Đào thị, hoặc là lão thái thái, hoặc là ở trước mặt Lâm Ngọc Trân nói ngọt hai câu, thỉnh người nhanh chóng tới cứu chữa, còn muốn chờ nàng mở miệng nói nợ ân tình của hắn, kết quả chỉ có một câu nhẹ nhàng như vậy đuổi hắn đi.

Hắn có chút khó hiểu, chẳng lẽ Nhị thiếu phu nhân cứ chấp nhận như vậy? Không đúng, tính tình Nhị thiếu phu nhân không phải như thế. Hắn lại nhìn Lâm Cẩm Dung, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung trấn định tự nhiên khẽ vén tóc, thần sắc thản nhiên đi ra bên ngoài, không khỏi nhiều lời: “Nhị thiếu phu nhân là muốn đi từ đường sao?”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn hắn, bình tĩnh nói: “Không phải.”

Chu Kiến Phúc kinh nghi bất định: “Vậy người muốn đi.....?”

Lâm Cẩm Dung chậm rãi nói: “Ta đến quỳ trước đại môn. Khi nào thì lão gia tha thứ cho ta, ta sẽ đứng lên.”

“A!” Chu Kiến Phúc hồi hận, sao hắn lại nhiều miệng thế a? Chuyện này kiên quyết không thể phát sinh. Lâm Cẩm Dung vừa quỳ, người Lục gia sẽ bị chế giễu? Chỉ sợ toàn bộ thành Bình châu sẽ chê cười. Mà cuối cùng tội này không phải tính trên đầu hắn sao? Hắn lập tức ngăn Lâm Cẩm Dung: “Nhị thiếu phu nhân, cầu người! Người trăm ngàn lần đừng làm như vậy! Lão gia lúc này đang nổi nóng, qua đi thì tốt rồi.”

Lâm Cẩm Dung bình tĩnh nói: “Mặc kệ chuyện của lão gia, là ta không đúng, ta đi nhận lỗi!” Vừa nói vừa vòng qua người Chu Kiến Phúc, lập tức đi về phía trước.

Sao vì trực lợi mà bản thân bị lôi vào thế này? Chu Kiến Phúc sốt ruột, hắn không thể vươn tay kéo Lâm Cẩm Dung, mà giờ phút này bên cạnh lại không có nha hoàn ma ma, ai cũng không thể giúp hắn chiếu cố. Hắn dùng sức chà chà chân, thấp giọng cầu xin: “Nhị thiếu phu nhân, nô tài vốn có ý tốt nói với người, còn cầu người trăm ngàn lần giơ cao đánh khẽ cho nô tài một con đường sống.”

Lâm Cẩm Dung nhíu mày nói: “Lời này của Chu quản sự ta nghe không hiểu. Người đem tình hình thực tế kể lại cho ta nghe, ta thực cảm kích, đều ghi tạc trong lòng, ngày sau lại báo. Lão gia bảo ta đi quỳ ở từ đường, đơn giản chính là ta sai lầm, cố kỵ thể diện của ta bảo ta lặng lẽ tới quỳ. Đối với người luyện tiết con ta, vì tỏ vẻ hối cải, vì tỏ vẻ thành tâm, cầu lão gia sớm ngày tha thứ, ta nguyện ý đi quỳ trước đại môn.” Một câu thôi, chính nàng không biết xấu hổ, không liên quan đến hắn.

Này không phải bức Lục Kiến Tân, là hoàn toàn bức bách hạ nhân như hấn a. Chu Kiến Phúc dùng sức thở dài, ăn nói khấp nép: “Nhị thiếu phu nhân, van cầu người, người đợi chút, nô tài đi thỉnh lão thái thái cùng Đại phu nhân, thân gia phu nhân lại đây, sẽ luôn có biện pháp mà? Tốt xấu vẫn là người một nhà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, Nhị gia dĩ nhiên đã cầu xin lão gia, người còn cứng rắn đến vậy, không còn đường cứu vãn, vậy phải làm sao bây giờ? Này cũng không phải là biện pháp tốt!”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nhẹ giọng nói: “Ta cũng không phải là người cứng rắn, ta là thật tình nhận sai cầu tha thứ.”

“Vâng, vâng. Người chờ a.” Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của hạ nhân. Chu Kiến Phúc lau mồ hôi lạnh, bay nhanh chạy đi Vinh Cảnh cư tìm người, nửa đường còn sợ Lâm Cẩm Dung sẽ thay đổi chủ ý thực chạy tới đại môn quỳ xuống, liền an bài người đi thông tri Xuân Nha, Phương Trúc tới khuyên nhủ ngăn cản người, cũng giả dối thông tri Đậu Nhi thu dọn đồ đạc của Nghị Lang dự bị ứng phó Lục Kiến Tân.

Lâm Cẩm Dung thấy Chu Kiến Phúc đi xa, hiểu được hấn không dám đùa giỡn, sẽ thay nàng tìm ý tưởng thỉnh động đám người lão thái thái, vì thế an tâm phỉ phỉ quần áo, đi đến trước cửa viện, trấn định nhìn vào bên trong. Cho dù là cách qua lớp hoàng hôn, cho dù là cách qua lớp màn cửa, nàng cũng có thể rõ ràng nhìn thấy bóng dáng trắng thẫn của Lục Giam, còn có thể nghe thấy thanh âm của Lục Giam tuy rằng tràn ngập phần nộ kích động, lại thủy chung bất khoải không chậm, không cao, không thấp quanh quẩn ở bên trong.

Hấn nhất định càng phần nộ, càng kích động hơn so với nàng. Lâm Cẩm Dung tuy rằng không nhìn thấy gương mặt của Lục Giam, cũng không nghe rõ ràng hấn đang nói cái gì, nhưng nàng biết, Lục Giam nhất định phi thường phi thường phần nộ, lửa giận có thể cháy sạch người a, cũng có thể tưởng tượng được, lúc này Lục Kiến Tân tức giận ra sao. Mà nàng kỳ thật cũng không sợ hãi, cho dù là Lục Kiến Tân lần này nhất định không chịu buông tay, thế nào cũng phải đem Nghị Lang mang đi, cũng không thể đem Nghị Lang giữ lại quá lâu, đại nạn sắp đến, vô luận như thế nào, nàng trước tiên sẽ đem Nghị Lang tiến bước trước.

Chính là lúc này, đối với chuyện nàng làm, Lục Giam lại đem hết toàn lực che chở nàng cùng hài tử, nàng nên cùng hấn cùng tiến cùng lùi. Lâm Cẩm Dung đáp lên ánh hoàng hôn, từng bước một hướng tới bên trong.

Công phu dưỡng khí nhiều năm của Lục Kiến Tân sắp bị phá hỏng, người ngày thường trầm mặc ít lời một khi khởi xướng sẽ làm chuyện khiến cho người ta nổi điên. Lục Giam vẫn duy trì lý trí, không làm ra chuyện khác người, nhưng [nói có sách, mách có chứng], từ trước nói đến hiện tại, từ Chư tiên sinh nói đến Lục gia, lại từ Lục lão ông nói đến Lục Kiến Trung, mỗi một câu đều có ý đồ chứng minh Lâm Cẩm Dung không làm sai, đây là thâm minh đại nghĩa, nên được ngợi khen mà không phải chịu trừng phạt, là hấn hẹp hòi, bất cận nhân tình, ánh mắt thiên cận, giả vờ giả vịt.

“Sao người không nói luôn là ta mơ ước đồ cưới của nàng?!” Lục Kiến Tân rốt cục nhìn không được gạt đổ bàn, trên trán nổi lên gân xanh ngay cả thịt béo da dày cũng che không được.

Lục Giam dừng lại thao thao bất tuyệt, hơi hơi nghiêng đầu nói: “Phụ thân nói quá lời, dù thế nào con cũng không dám có suy nghĩ như thế.”

“Người còn có cái gì không dám?” Lục Kiến Tân rất muốn đánh người, nhưng đối với gương mặt của Lục Giam không giống hấn, cũng không giống như Lâm Ngọc Trân, hấn đánh không nổi. Đây không phải là nhi tử của hấn nuôi từ bé đến lớn. Đây là dưỡng tử của hấn, tương lai thay hấn ngả bốn phủ linh, ngày lễ ngày tết hiến tế hấn, vì hấn viếng mồ mả, hấn đột nhiên thực bị thương, nhanh xoay đầu, ánh mắt cũng không chớp nhìn ánh tà dương đỏ như máu ngoài cửa sổ.

Lục Giam thấy Lục Kiến Tân đột nhiên trở nên trầm mặc, trên mặt lộ ra một loại bị thương lại giống như tuyệt vọng, phần hận mà thống khổ, tâm đột nhiên mềm nhũn. Liền cũng không nói nữa, trầm mặc rũ mắt nhìn gạch đá thanh chuyện.

Trong phòng yên tĩnh giống như đã chết.

Lục Kiến Tân ngực vừa buồn lại đau, hấn hoài niệm bàn tay ôn nhu như ngọc của Hà di nương, hy vọng bàn tay kia có thể thay hấn xoa bóp. Nhưng lúc này Hà di nương không ở đây, hấn còn đang cùng dưỡng tử tiến hành một hồi chém giết không thấy đao quang kiếm ảnh, không chấp nhận được hấn có nửa điểm chân

chờ cùng yếu đuối, cho nên hấn ngăn chặn đưa tay đặt ở trước ngực xoa xoa xúc động, trầm mặc thẳng thắn thất lưỡng, nâng cảm, kiên trì quyền uy cùng kiên nại của hấn.

434. Chương 437: Thỉnh Tội

Cục diện bế tắc sẽ luôn bị phá vỡ.

Có tiếng bước chân từ bên ngoài thông thả tới gần, mỗi một bước đều thực trầm ổn, không thấy nửa điểm hoảng sợ kích động, chứng tỏ người tới cảm xúc rất bình tĩnh. Sẽ không phải là một người nào trong số chủ tử của Lục gia, hơn phân nửa là hạ nhân không biết tình huống đi đến đây, Lục Kiến Tân vừa vận phát tác tức giận trên người đó: “Không có mắt.....”

“Nhi tức tiến đến thỉnh tội, khẩn cầu công công tha thứ.” Lâm Cẩm Dung hợp thời đánh gãy lời của hấn, thần sắc bình tĩnh quỳ xuống trước cửa, quỳ tự nhiên hào phóng, cũng không thấy nửa điểm kích động. Nàng quỳ trước hấn, bởi vì hấn là trưởng bối, hấn là phụ thân trên danh nghĩa của Lục Giam, là công công của nàng, là tổ phụ của Nghị Lang. Càng bởi vì việc này nàng xác thực có chỗ không đúng – nàng vì đạt tới mục đích, không coi trọng tôn nghiêm của người đứng đầu một nhà như Lục Kiến Tân. Cho nên nàng phải phủ phục, nhưng không thể quá đà — không ai so với nàng rõ ràng hơn, kiếp trước Lục Kiến Tân bắt động thanh sắc muốn chiếm toàn bộ đồ cưới của nàng như thế nào.

Lục Kiến Tân thấy rõ ràng là Lâm Cẩm Dung, đầu sỏ gây nên chuyện, tức giận oán khí tích trữ hồi lâu một tầng lại một tầng bùng bùng ào ra: “Ai cho ngươi vào?”

Lúc này tiến vào làm cái gì? Lục Giam cũng đưa tới một ánh mắt không đồng ý với Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung hướng Lục Giam vênh vênh lên khoe môi, nhẹ giọng nói: “Công công thỉnh bớt giận. Nhi tức biết, người tức giận bất quá là nhi tức trước đó chưa từng bấm báo với người, một mình tự chủ trương. Sự tình là nhi tức làm ra, không liên quan đến Nhị lang cùng Nghị Lang. Người muốn phạt nhi tức quỳ ở từ đường, nhi tức liền quỳ, muốn nhi tức nhận lỗi, nhi tức liền nhận, phạt ra sao cũng đều được. Chỉ nguyện công công bớt giận, đại nhân đại lượng, tha thứ cho lỗi lầm của nhi tức, đừng đoạt Nghị Lang khỏi nhi tức.”

Hiện tại biết đau lòng rồi sao? Một tiểu nhi tức nho nhỏ, ỷ vào bản thân có chút tiền, liền dám năm lần bảy lượt khiêu chiến với quyền uy của hấn, không coi hấn ra gì? Lục Kiến Tân âm thầm cười lạnh một tiếng, nói: “Trong mắt ngươi không có tôn trưởng, trước bất kính ta, lúc này lại bảo ta phải đại nhân đại lượng? Lâm thị, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có biết cái gì là hiếu đạo, cái gì là lễ tiết hay không?”

Lâm Cẩm Dung bình tĩnh nói: “Hồi công công, nhi tức mặc dù bất tài, lễ nghĩa nhân hiếu, đức dung ngôn công đều đã học qua, cũng biết phi pháp không nói, phi đạo không được; , đi khắp thiên hạ không oán ác. Trong trường hợp đó, hiểu được đạo lý là một chuyện, thật sự muốn làm tốt lại là chuyện khác, bằng không con người cũng sẽ không phạm vào sai lầm. Hiện tại nhi tức vì bản thân sai lầm mà tới nhận lỗi với công công.” Về phần vì sao lại làm vậy thì nàng không muốn giải thích, chính là nàng làm, nên thừa nhận liền thừa nhận.

Lục Kiến Tân trầm mặc một lát, ngược lại không truy cứu lỗi lầm của nàng, chỉ thần nhiên nói: “Ngươi góp công xây dựng nhà tĩnh nghĩa, vốn là đại nghĩa, làm là đại sự, nếu ta ngăn cản ngươi, đó là tiểu nhân. Chỉ sợ mỗi người đều nói ta luyện tiếc tiền của ngươi, thanh danh này ta đảm đương không nổi.” Lời này nghe vào tai có chút ý tứ thẹn quá thành giận.

Lâm Cẩm Dung không biết vừa rồi Lục Giam cùng Lục Kiến Tân nói cái gì, tuy biết hấn xác thực luyện tiếc số tiền kia, nhưng cũng chỉ có thể đáp: “Công công tất nhiên sẽ không vì điều này, là nhi tức xử trí không chu toàn. Nhi tức nguyện ý nhận trừng phạt, chính là muốn mời công công thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, đừng để Nghị Lang rời khỏi ta và Nhị lang.”

Từ lúc sự việc bắt đầu phát sinh, Lục Kiến Tân liền vẫn chịu đựng, hôm nay đã làm tới bước này, sao có thể dễ dàng thu tay? Hấn trừ bỏ có thể vin vào có hiếu đạo cùng bất kính trừng phạt Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam, cũng không còn lý do nào khác để biểu đạt rõ ràng. Nhưng thế thì thế nào? Chẳng lẽ còn không thể mượn lý do này dẫn dắt bọn họ? Lập tức liền muốn quả quyết cự tuyệt.

Đã thấy Lục Giam lui về phía sau vài bước, đi đến bên cạnh Lâm Cẩm Dung quỳ xuống, thấp giọng nói: “Phụ thân dung bẩm, con có mấy câu muốn nói.” Cũng không chờ Lục Kiến Tân mở miệng nhận lời, liền ngẩng lên nói: “Phụ thân, con mấy năm nay luôn cảm kích người, trừ bỏ việc người nuôi dưỡng con lớn khôn ra, còn cảm kích người chưa bao giờ từng quản thúc con, nói qua hoặc là không cho con hiếu kính Tam thẩm nương cùng Tam thúc phụ. Còn nhớ rõ năm đó, con vừa mới được nhận làm dưỡng tử, tuy là biết thân phụ mẫu từ ái, lại vẫn sợ hãi không nơi nương tựa, Nghị Lang hân.....”

Lục Kiến Tân dường như có chút hiểu được Lục Giam lúc trước vì sao lại có phản ứng kịch liệt như vậy. Nhưng hắn không muốn nghe Lục Giam nói tiếp, bởi vậy hắn đánh gãy lời của Lục Giam: “Không cần nói với ta điều này, ta chỉ biết, con và nhi tức ở bên ngoài làm cái gì ta cũng không biết. Trong mắt, trong lòng của con và nhi tức đều không có ta!” Hắn mới là người đứng đầu một nhà, hắn mới có thể làm chủ, hắn chẳng những có thể tự làm chủ, còn có thể làm chủ những người khác. Bao gồm Lục Giam, bao gồm Lâm Cẩm Dung, bao gồm cả Nghị Lang.

Lần này hắn muốn Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam hoàn toàn hiểu được đạo lý này.

Lục Giam nhìn về phía Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung cũng đang nhìn Lục Giam, Lục Kiến Tân đối với nàng bất mãn đã lâu, hắn muốn cái gì, nàng vẫn đều hiểu được, nhưng nàng làm không được. Hắn muốn nàng sự vô toàn diện đều hướng hắn bẩm báo xin chỉ thị, sẽ đem quyền xử trí tài sản của nàng đều giao vào tay hắn, tùy tiện hắn hỏi đến, nghe theo ý chỉ của hắn. Tạm thời ngoài chuyện này, nàng còn muốn làm một việc chỉ sợ sẽ lại là kinh thế hãi tục — nếu người Lục gia không chịu tin lời của nàng, nàng chỉ có thể trước tiên đem Nghị Lang tiến bước, khi đó lại làm sao bây giờ? Xung đột tất nhiên sẽ còn kịch liệt hơn so với lần này.

Lục Kiến Tân nhìn xem rõ ràng biểu tình của hai người, cũng không nói nhiều, chỉ lạnh nhạt chờ đợi. Đôi phu thê này yêu thương Nghị Lang đến mức nào, hắn rất rõ, cho nên hiện tại người gấp gáp không phải hắn, mà là bọn họ, bọn họ không thông suốt cũng không sao, hắn cho bọn họ thời gian suy nghĩ.

Cửa truyền đến tiếng bước chân, chính là Đào thị, Lâm Ngọc Trân đi đến, lão thái thái không xuất hiện, chỉ có một mình Sa ma ma đi theo.

Sa ma ma đoan đoan chính chính thi lễ với Lục Kiến Tân, nhẹ giọng nói: “Lão thái thái tịch mịch, tưởng niệm Tứ thiếu gia, muốn bé Tứ thiếu gia đi qua chơi mấy ngày.”

Lão thái thái gần đây tâm tư khó lường, ý tưởng càng ngày quái dị, xem phương thức xử trí này, rõ ràng là hướng về Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam. Lục Kiến Tân lòng tràn đầy mất hứng, nhưng hắn muốn làm gương cho Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung, dạy bọn họ cái gì mới là hiếu thuận, cho nên hắn không dám không theo, chỉ ôm lửa giận trong lòng, hung hăng thò đầu ra bên ngoài nhìn Chu Kiến Phúc một cái.

Sa ma ma coi như là nhìn Lục Kiến Tân lớn lên từ nhỏ, trong lòng hiểu được hắn có tính tình gì, cũng không nói nhiều, chỉ thi lễ, cười hỏi Đào thị: “Lão nô muốn đi đón Tứ thiếu gia đến Vinh Cảnh cư, thân gia phụ nhân có muốn đi thăm Tứ thiếu gia không?”

Đào thị biết Sa ma ma có ý tốt, Lâm Cẩm Dung mặc kệ như thế nào đã gả cho người khác, là người của Lục gia, bản thân mình là người nhà mẹ đẻ thì không tiện can thiệp, nếu không phải Lục Kiến Tân không cho nàng mặt mũi, mọi người đều xấu hổ. Nhưng thời điểm này, nếu nàng không nói lời nào, thật sự sẽ không có người thay Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện. Đào thị nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đi đến trước mặt Lục Kiến Tân vén áo thi lễ: “Thân gia.”

Rốt cuộc là người nhà mẹ đẻ của Lâm Ngọc Trân, lại là thân gia, dù là người ngoài, hắn không thể tùy ý lên mặt. Lục Kiến Tân lại tự xưng là người lễ nghĩa nhất, trong lòng dù không cao hứng nhưng cũng đứng dậy hơi hơi nghiêng người tránh, thản nhiên nói: “Thân gia phụ nhân hôm nay tại sao lại rảnh tới đây?”

Đào thị liếc nhìn Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung còn quỳ gối ở cửa một cái, nói: “Còn không phải là vì hai hài tử làm chuyện hồ đồ này sao. Tuy là làm chuyện tốt, nhưng cũng hơi quá mức. Chẳng lẽ bọn họ nói trước với thân gia, thân gia còn có thể không cho phép sao? Ai chẳng biết lúc trước thân gia sửa tông học, tặng tể điền, thay người trong tộc làm bao nhiêu chuyện tốt? Trong mắt không có trưởng bối, tự chủ trương như vậy, ta ủng hộ thân gia hung hăng phạt hai người họ! Trăm ngàn lần đừng khoan dung.”

Sửa tông học, tặng tế điền, so sánh với số tiền Lâm Cẩm Dung đóng góp thì cũng không đáng kể. Huống chi lợi ích từ việc sửa tông học, tặng tế điền đều là người một nhà của Lục gia, sao có thể so sánh? Kỳ thật mọi người trong phòng đều hiểu được, nếu Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung trước đó nói với Lục Kiến Tân, nhất định sẽ không được cho phép. Nhưng Đào thị vừa nói như thế, giống như đây chỉ là một việc đơn giản, Lục Kiến Tân hiếm khi lộ ra vài phần tươi cười: “Thân gia phụ nhân là người hiểu biết.”

Đào thị liền đưa mắt ra hiệu với Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung nói: “Ta đây đi trước thăm Nghị Lang.” Nói xong quả nhiên chào hỏi Lâm Ngọc Trân rồi cẩn thận rời đi.

Trời tối dần, ánh sáng trong phòng càng ngày càng ảm đạm, không ai dám tiến vào thắp đèn, một nhà bốn người một nửa chôn vùi trong bóng tối, không thấy rõ thần sắc, hai đôi phu thê, cô chất, thúc cháu, đều ôm tâm tư, đều tự cân nhắc.

Lâm Ngọc Trân nhẹ nhàng giật giật, dựa theo tính tình của nàng vốn nên lửa cháy đổ thêm dầu, nhưng trước khi đến nàng đã bị Đào thị thổi phồng qua, bị Phương ma ma khuyên giải, bị Sa ma ma chỉ điểm, bị Chu Kiến Phúc hù dọa, cho nên trong lòng tuy rằng còn tức giận, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhẫn xuống, thân nhiên nói: “Phụ thân các người không phải phạt các người quỳ ở từ đường sao? Còn không đi? Ở trong này làm cái gì?”

Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung trầm mặc dập đầu, đứng dậy lui ra ngoài.

Lục Kiến Tân dựa vào ghế, trầm trọng thở dài, thấp giọng nói: “Nàng rốt cuộc đã đóng góp bao nhiêu?”

Lâm Ngọc Trân nhẹ giọng nói: “Con số cụ thể thì không biết, nghe nói là hơn phân nửa.”

Lúc trước Lâm Cẩm Dung nổi danh là đồ cưới dày, lại càng không nói tới mấy năm nay nàng kinh doanh, hơn phân nửa là bao nhiêu chứ? Lục Kiến Tân liền có chút trách oán Lâm Ngọc Trân: “Nhi tử và nhi tức đi theo nàng mấy năm nay, vậy mà nàng phóng túng để chúng thành cái dạng này! Không biết nàng làm bà bà thế nào, đồ cưới của nhi tức có bao nhiêu cũng không biết, ngay cả nàng quyền góp bao nhiêu cũng không rõ. Nhà tình nghĩa kia là một cái động không đáy, hiện nay chính là thời buổi rối loạn, khắp nơi đều phải dùng tiền. Ta và Nhị lang làm việc trong chốn quan trường chẳng lẽ không cần tiêu tiền? Nàng lại ép buộc như thế, vạn nhất Mai Bảo Thanh nơi đó còn cần tiền để dàn xếp, thì phải làm sao bây giờ?”

Lâm Ngọc Trân mắt hững nói: “Là ta phóng túng sao? Là lão gia tử phóng túng mà! Quản giáo sao? Hai năm nay chàng ở nhà thì có thể quản giáo tốt sao?” Dừng một chút, nhịn không được cười lạnh: “Chàng đừng nghĩ đến chàng vì cái gì mà sinh chuyện, ta lại không hiểu được.”

Lục Kiến Tân then quá thành giận, phất tay áo bỏ đi: “Nàng nói hươu nói vượn cái gì! Nói loạn đi đâu rồi!” Rồi nổi giận đùng đùng đi đến trong vườn, nhưng thấy Lục Kiến Trung một mình tản bộ ở đó, thấy hấn đến, cười tủm tỉm lại đây cùng hấn hành lễ: “Đại ca ăn qua cơm chiều chưa? Ta vừa mới nghe thê tử Tam lang nói đến chuyện hôm nay, thật sự là hăm mộ Đại ca Đại tẩu có một nhi tức hào phóng như vậy a. Tại sao vừa mới thấy hai người đi quỳ ở từ đường?”

Lục Kiến Tân bình tĩnh vuốt râu, bình tĩnh nói: “Làm hai chuyện tốt, liền nghĩ đến bản thân đúng hết, đã quên quy củ, cho nên ta phạt bọn họ đi quỳ ở từ đường!” Nói xong thì thi nhiên nhiên rời đi.

435. Chương 438: Loạn Mộng

Đêm xuân, luôn mang theo vài phần se lạnh. Trăng rằm treo ở phía chân trời, có con mèo ở đầu tường đánh nhau, thê lương quái kêu cùng động tĩnh trên mái ngói hỗn tạp thành một mảnh. Vì thế cảnh tượng nghiêm túc trầm mặc liền mang theo vài phần thoải mái nói không nên lời.

Lâm Cẩm Dung giật giật chân bị tê, nhìn về phía Lục Giam ở một bên, nhỏ giọng nói: “Nhị lang, ta liền lụy đến chàng.”

Lục Giam nghe vậy nghiêng mặt nhìn nàng, ánh mắt càng đen láy: “Nói ngốc gì đó!” Hấn thất lưng thẳng tắp, cẩn thận tỉ mỉ quỳ xuống, không giống nàng ngẫu nhiên còn có thể trộm dùng mảnh lối, gương mặt tràn đầy nghiêm túc, thật sự chính là một người đang nhận trừng phạt.

Hắn và nàng không giống nhau, hắn đồng ý với nàng, bảo hộ nàng, nguyện ý vì việc làm của nàng gánh vác hậu quả, nhưng hắn cũng nghiêm túc nhận sự trừng phạt của Lục Kiến Tân. Lâm Cẩm Dung ha ha cười, thấp giọng nói: “Ta chưa từng nói với chàng rằng, chàng thật sự rất đẹp mắt đúng không?”

Lục Giam trên mặt hiện lên một tia xấu hổ hự hự thực thực, lại giống như vui sướng cười nhẹ, nói ra cũng là nghiêm trang, thập phần nghiêm túc: “Chẳng phân biệt được trường hợp! Trang nghiêm chút đi!” Vừa nói, vừa nhanh chóng quét một vòng bốn phía, thấy chung quanh yên tĩnh không người, bả vai đang nâng lên lại thả lỏng xuống.

Hắn trách nàng chẳng phân biệt được trường hợp, vậy ý muốn nói, nếu đổi lại là thời điểm khác, hắn sẽ thật sự hưởng thụ a. Lâm Cẩm Dung cúi mắt nở nụ cười một tiếng, không nói thêm điều này nữa, từ trong ngực lấy ra chùm chìa khóa chưa bao giờ rời người ra cho hắn xem: “Thiếu ba cái.”

Thiếu ba cái, tất nhiên đều là đóng góp vào nhà tình nghĩa. Lục Giam trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Bớt đi cũng tốt, nhiều tiền như vậy, sống khó tiêu hết, chết cũng không thể mang theo, có thể làm nhiều việc thiện là rất tốt, nàng vui vẻ là được rồi.” Hắn ẩn ẩn cảm thấy, hôm nay Lâm Cẩm Dung so với từ trước luôn gắt gao giữ chặt chìa khóa có vài phần khoáng hoạt cùng thoải mái.

Lâm Cẩm Dung đem hai chìa khóa còn lại thu hồi vào trong lòng: “Dựa vào ông trời mà sinh tồn, giảm thuế, phát cháo, nhà tình nghĩa, chúng ta có thể làm đều đã làm, chuyện còn lại chỉ có thể nghe theo ông trời vậy.” Năng lực của nàng chỉ tới mức này thôi.

Nàng không phải lần đầu tiên nói lời như thế với hắn, Lục Giam im lặng một lát, trầm giọng nói: “Vì sao nàng nhất định cho rằng sẽ phát sinh việc này?” Không ai muốn gặp náo động, hắn tuy rằng thấy cứ như thế thì không ổn, nhưng trong tiềm thức vẫn hy vọng Lục Kiến Tân nói là đúng – loại chuyện đáng sợ này sẽ không phát sinh ở Bình châu.

Lâm Cẩm Dung nhìn hắn một lát, mỉm cười: “Ta không nhất định cho rằng, ta chỉ là lo lắng sợ hãi.” Đối với sâu trong từ đường tối như mực, thanh âm của nàng cơ hồ không thể nghe thấy: “Ta trước đó vài ngày đã gặp ác mộng.”

Lục Giam kinh ngạc nhíu mày: “Như thế nào?”

Lâm Cẩm Dung chậm rãi nói: “Ta mộng Bình châu rối loạn, rất nhiều kẻ giết người phóng hỏa, người trong nhà chung quanh bôn đảo, ai ta cũng không tìm thấy, chỉ có một mình Lệ Chi và ta.” Thanh âm của nàng cứ nhắc rõ ràng, không mang theo một tia cảm tình: “Ta ở Giang thần miếu gần bến tàu Võ Nghĩa đợi chàng mấy ngày cũng không thấy chàng đến, Lục Tích nói chàng đã theo một con đường khác rời đi, có đạo tặc tràn qua, Lệ Chi bị bọn họ giết chết, ta nhảy vào sông chết đuối”

Không biết là đêm xuân se lạnh, hay bởi vì quần áo đơn bạc, hay là đối với mấy linh vị sâu trong từ đường, Lục Giam thể nhưng thấy khắp cả người đều phát lạnh, toàn thân cao thấp từ trong ra ngoài, không có một chỗ nào thoải mái. Không ai muốn gặp phải ác mộng này, hắn muốn nói nàng là miên man suy nghĩ lại nhện không được hỏi nàng: “Nghị Lang thì sao?”

Lâm Cẩm Dung ngoái đầu nhìn lại hắn, trong ánh mắt phản xạ ánh trăng phá lệ sáng ngời, tản ra ánh sáng lạnh như sắt thép: “Không biết. Trong mộng của ta không có hắn.”

Lục Giam trầm mặc sau một lúc lâu, thấp giọng trấn an nói: “Đừng suy nghĩ nhiều. Lệ Chi không phải đã lập gia đình rồi sao? Sao ta lại bỏ mặc nàng một mình được? Cho nên nàng chỉ bị ác mộng thôi. Ngày suy nghĩ nhiều thì đêm sẽ nằm mộng, nàng bị ảnh hưởng bởi chuyện trước đó vài ngày rồi.”

Lâm Cẩm Dung cũng không biện bạch, cúi mắt nhỏ giọng nói: “Có lẽ vậy. Chính là không biết vì sao, giấc mộng kia rất thật, giống như tự mình trải qua một lần vậy, mỗi một chi tiết ta đều nhớ rất rõ. Trong nhà ai ai cũng chạy trốn, lão bản nướng bán bánh bao đối diện với đại môn phía bên tay trái bị người ta một đao đâm vào bụng giữa mặt chết trên đường cái, lửa bốc lên từ dãy phố phía tây, nửa bầu trời đều là khói đen, Lệ Chi bị giết chết nằm trên tảng đá giống như con trâu đang nằm bên bờ sông ở bến tàu Võ Nghĩa kia, máu tươi văng khắp nơi, chỗ lần trước ta đứng nói chuyện cùng với chàng chính là chỗ ta nhảy xuống tự tử, ngay cả tuyết rơi ở trên mặt, cảm giác dần dần hòa tan đều rất thật...”

Rõ ràng nói đến điểm xấu khủng khiếp này, gương mặt nàng lại không có nửa điểm kích động cùng sợ hãi,

thanh âm lạnh nhạt, mang theo sự bình tĩnh bất thường. Dưới tình huống bình thường, sau khi bình tĩnh khỏi giấc mộng như vậy, hẳn là sẽ dựa vào trong lòng trạng phu, nửa làm nũng nửa sợ hãi kể lại cho trạng phu nghe, quả quyết sẽ không phải là ngữ khí cùng biểu tình thế này. Lục Giam nghe không nổi nữa, đột nhiên trong lúc đó nhớ lại một việc, liền mang theo chút ý cười cùng thoải mái lên tiếng đánh gãy lời nàng: “Giấc mộng này của nàng, tại sao lại có chút tương tự như chuyện xưa năm ấy nàng kể với ta ở bến tàu Võ Nghĩa như thế? Lúc trước sao chưa từng nghe thấy nàng nhắc qua?”

Hắn không thích nghe, hắn đại để thấy nàng là nói đùa với hắn. Lâm Cẩm Dung trầm mặc nhìn Lục Giam một cái, quay đầu lại, thản nhiên nói: “Xác thực rất giống. Đã quên rồi.”

Nàng vừa rồi liếc mắt nhìn hắn, tuy chỉ là vội vàng, lại sắc bén, xa lạ, lạnh lẽo giống như dao nhọn. Đã rất lâu rồi nàng chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, Lục Giam nghi ngờ bản thân vừa nhìn lầm, hắn ngừng thở, vụng trộm đánh giá Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung lông mi thật dài trầm mặc phủ bóng, trên gương mặt trắng nõn không có vẻ tươi cười, biểu tình xa cách lạnh lùng, đường cong nơi thắt lưng có vẻ thực cứng nhắc.

Lục Giam đột nhiên có chút hối hận, nàng cũng không phải người nói chuyện vô căn cứ, ác mộng như vậy hẳn nghe vào tai còn không thoải mái, nói gì tới nàng? Nàng hơn phân nửa cũng là không dám kể cho người khác nghe, nàng chỉ có thể nói với hắn, hắn lại ngại nàng miêu tả quá mức chân thật cùng tinh tế, ngại nàng tư thái bình tĩnh, mà coi đó là trò đùa dai. Mặc dù nàng thật sự là nữ nhân hay miên man suy nghĩ, gặp ác mộng, hẳn cũng không nên như vậy.

Lục Giam áy náy dịch về phía Lâm Cẩm Dung, nhẹ nhàng giữ chặt tay nàng, thấp giọng nói: “Là ta không tốt.” Tay nàng lạnh lẽo, không có một tia nhiệt khí, biểu tình cũng không có gì phập phồng. Lục Giam càng thêm áy náy, hắn muốn hôn nàng, ôm nàng một cái, nhưng đây không phải ở trong phòng, mà là ở bên ngoài từ đường, hắn chỉ có thể nhẹ nhàng lay động tay Lâm Cẩm Dung: “A Dung?”

Lâm Cẩm Dung một lát sau mới nâng mắt lên nhìn hắn, biểu tình phức tạp khiến Lục Giam không hiểu nổi. Hắn cười theo, mang theo chút lấy lòng: “Là ta không tốt, mấy ngày nay bận bịu nhiều việc.”

Lâm Cẩm Dung lắc đầu: “Không, chàng tốt lắm. Như vậy tốt lắm.”

Lục Giam không rõ nàng rốt cuộc có ý tứ gì, chỉ cảm thấy nàng có chút là lạ. Vì thế trầm mặc, cũng không buông tay nàng ra.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ cơ hồ không thể nghe thấy, Lục Giam nhanh chóng buông tay Lâm Cẩm Dung, quỳ lại chỗ cũ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, vô cùng nghiêm trang.

“Nhị tẩu.” Người đến là Khang Thị, một mình một người, trong tay còn cầm theo thực hộp, cũng không nói nhiều, nhẹ tay nhẹ chân buông thực hộp xuống, một tầng lại một tầng theo thứ tự mở ra, cầm hai chén canh nóng đưa vào tay Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam: “Ăn đi, ta tự tay làm đấy, rất ngon.” Dừng một chút, lại thêm một câu: “Không có người nào biết đâu.”

“Đa tạ.” Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam đều có chút động dung, tiếp nhận bát đĩa yên lặng ăn. Quả nhiên giống như Khang Thị miêu tả, rất thơm rất ngon.

Khang Thị cúi đầu thu thập bát đĩa, thấp giọng nói: “Ta không giúp được các người.” Với thân phận địa vị của nàng, ngay cả khuyên cũng không được, lại càng không muốn nói tới cầu tình.

Lục Giam cười: “Đa tạ Tam đệ muội, chúng ta không có chuyện gì.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng: “Muội đưa đồ ăn tới cho chúng ta đã là đại ân rồi, ta lại nhờ muội giúp ta đi Vinh Cảnh cư nhìn xem Nghị Lang có ngoan hay không.”

Đại để là nhìn thấy phu thê hai người cảm xúc đều không tệ lắm, Khang Thị cao hứng phát ra từ nội tâm: “Để ta đi.”

Thấy Khang Thị rời đi, Lục Giam thấp giọng nói: “Tam đệ muội thật tốt.”

Lâm Cẩm Dung gật đầu phụ họa: “Ân, nàng đúng là một người chính phái.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lục Giam nghiêm trang nhìn nàng, vươn một ngón tay nhẹ nhàng lau qua bên môi nàng, mang theo vài phần

oán trách nói: “Lớn như vậy, ăn uống ngay cả miệng đều lau không sạch sẽ. Nếu để nhóm tổ tông nhìn thấy sẽ chê cười.”

Chính nàng lau tự nàng rõ ràng, làm sao có thể không sạch được đây, bất quá là mượn cơ hội muốn hòa hảo với nàng thôi. Lâm Cẩm Dung nghiêm túc nhìn Lục Giam nói: “Chàng động thủ động cước như thế, mới khiến nhóm tổ tông nhìn mà chê cười.”

Lục Giam lập tức lùi tay về, cúi mắt, quỳ củ quỳ yên.

Lâm Cẩm Dung nhin không được cười khê ra tiếng: “Thôi, dù sao ta chính là gặp giấc mộng như vậy, tin hay không tùy chàng.”

Lục Giam nghiêm túc đáp: “Sẽ không đến mức đó.”

Lâm Cẩm Dung liền hỏi lại hắn: “Tuy chỉ là nằm mơ, nhưng nếu thực sự đến tình cảnh đó, Mẫn Hành sẽ làm như thế nào? Chúng ta nên lên kế hoạch trước mới đúng.”

Vì một giấc mộng hư vô mờ mịt, ngẫu nhiên gặp phải, lại phải lên kế hoạch cho an tâm. Nếu là những người khác, tất nhiên sẽ cười nhạt, nhưng thứ nhất, Lục Giam đối với thế cục Bình châu vẫn lo lắng, đối với hành vi của Du Tông Thịnh cũng không thuận mắt; Thứ hai là hắn vừa trêu chọc Lâm Cẩm Dung, có tâm muốn lấy lòng. [trời có gió thổi mây tan, người có họa phúc khó lường], an bài một kế hoạch, không dùng đến cố nhiên là tốt nhất, nhưng nếu thật sự gặp nguy cơ, cũng không đến nỗi rối loạn tay chân. Cho nên cẩn thận suy nghĩ, tổn tâm tư một phen cũng không có gì trở ngại. Nghĩ đến điều này, Lục Giam nghiêm túc đáp ứng: “Được. Ta cẩn thận suy nghĩ.” Hắn lộ ra một nụ cười: “Vạn nhất không được, chúng ta liền chạy về phía nhà cũ a, nơi đó đã từng ngăn chặn được kỵ binh của Đại Vinh.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Mấy năm trước tổ phụ còn sống đã tu sửa nhà cũ, kho hàng cũng đã kiến lập để phòng trộm, có muốn sai người đi thăm dò xem một chút tường vôi, đại môn, kho hàng không?”

Lục Giam nghĩ nghĩ, nói: “Chờ mấy ngày nữa, mùa mưa sắp tới rồi, ta lại lấy cớ đi nhìn một cái.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu: “Được.”

436. Chương 439: Cầu Tình

Nửa đêm, là lúc lạnh lẽo nhất.

Trừ bỏ chỗ sâu trong từ đường có ánh sáng nhạt lay động, bốn phía không có một chút ánh sáng, trăng sớm đã lặn, bầu trời quá mờ, ngay cả tinh quang cũng âm đạm hơn rất nhiều. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng kéo kéo cánh tay Lục Giam: “Chàng như vậy không thấy phiền lụy sao? Đầu gối không đau chứ? Chàng để dành chút khí lực để ngày mai quỳ? Cũng không phải giận đối với ai mà.” Bảo nàng nghỉ ngơi, hắn thì quỳ, sau đó hắn quả nhiên vẫn nghiêm túc quỳ, nàng chưa bao giờ biết hắn lại đáng yêu như vậy.

“Đừng nháo.” Lục Giam lên tinh thần nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, hắn dĩ nhiên mỗi một đến cực điểm, mí trên và mí dưới va vào nhau, có một khắc Lâm Cẩm Dung cơ hồ hoài nghi hắn tiếp theo sẽ ngã dập đầu và gạch đá thanh chuyên, vù vù ngủ say, nhưng hắn luôn có thể tỉnh táo lại ở thời khắc mấu chốt.

Lâm Cẩm Dung lại quỳ xuống bên cạnh hắn: “Chàng không chịu nghỉ, ta sẽ quỳ với chàng.”

Mặc dù ánh sáng hôn ám, Lục Giam vẫn có thể nhìn thấy trên mặt và trong mắt nàng long lánh khoái hoạt, nàng thực vui mừng, Lục Giam nhanh chóng đưa ra phán đoán, tiếp theo cũng bị cảm xúc thoải mái khoái hoạt của nàng cuốn hút, tưởng tượng một chút, nếu nàng về mặt cầu xin oán giận quả trách không ngớt, sẽ là tình hình gì? Kể từ đó, tuy rằng thân thể nhằn nại đã đến cực hạn, nhưng tâm tình thủy chung vẫn khoái trá, giống như hai người bọn họ đang cùng nhau làm một chuyện rất khó hoàn thành, không phải chịu trừng phạt, mà là cùng nhau cố gắng.

“Vậy nghỉ một lát.” Lục Giam vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Lâm Cẩm Dung, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được tình yêu của mình đối với nàng và Nghị Lang, cùng với sự quý trọng đối với cuộc sống hiện tại. Hắn biết Lâm Cẩm Dung đơn giản là muốn hắn nghỉ ngơi một chút thôi, vì thế thuận theo lời kéo nàng đứng lên, phu thê hai người cùng nhau chậm rãi dọc theo sân đi vài vòng, rồi ngồi dựa sát vào nhau trên thềm đá.

Gió đêm thanh bần, ngay cả tiếng mèo kêu cũng không nghe thấy, mọi nơi một mảnh tĩnh lặng, người bên cạnh tản ra hơi thở im lặng ảm áp, nếu thanh tĩnh, đúng là thời khắc muốn tâm sự hết mọi điều. Lâm Cận Dung bắt tay đặt ở trên đầu gối Lục Giam, thấp giọng nói: “Trong mộng là vào mùa đông.”

Nàng vừa nhắc lại. Lục Giam không lý giải Lâm Cận Dung quá độ sầu lo, mà là lý giải vì nàng đang hướng hẳn tìm kiếm an ủi, hẳn bắt tay đặt ở trên lưng Lâm Cận Dung, nhẹ giọng nói: “Không sợ, có ta ở đây.”

Lâm Cận Dung không nói chuyện, ngửa đầu trầm mặc nhìn sao phía chân trời.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót đầu tiên, Lục Kiến Tân thần thanh khí爽 ngồi dậy, thích ý lườn biếng vận thất lưng. Hà di nương nghe được thanh âm, vội vàng từ gian ngoài bước nhanh đi vào, thay hẳn vén màn, hầu hạ hẳn mặc quần áo rửa mặt, ôn nhu hỏi: “Lão gia đêm qua ngủ ngon không?”

“Ngô.” Lục Kiến Tân chỉ đáp ứng cho có lệ, gắt gao nhú mày, lộ ra vẻ mặt ưu sầu.

Hà di nương giỏi về sát ngôn quan sắc, lập tức thật cẩn thận nói: “Lão gia là đang nghĩ tới Nhị gia và Nhị thiếu phu nhân?”

Lục Kiến Tân không đáp, có điều ưu sắc trên mặt lại đậm thêm vài phần.

Hà di nương cúi mắt, tiếp tục nói: “Lúc trước đã sai người nhìn qua, còn quỳ. Ai cũng đều phạm hồ đồ, bọn họ đã biết sai, lão gia tha cho bọn họ lần này đi. Rốt cuộc vẫn là người một nhà mà, tương lai...” Nàng sợ hãi nhìn Lục Kiến Tân liếc mắt một cái, thanh âm nhỏ cơ hồ không thể nghe thấy: “Tương lai lão gia cùng phu nhân còn phải dựa vào bọn họ hiếu thuận dưỡng lão.”

Lục Kiến Tân hung hăng trừng nàng một cái, Hà di nương nhanh chóng gục đầu xuống, lộ ra cần cổ nhỏ xinh trắng nõn, lông mi run rẩy, ai uyển bất lực.

Lục Kiến Tân đem ánh mắt thu hồi khỏi cần cổ nàng, nặng nề mà vò tay áo: “Ai cho nàng đến thay bọn họ cầu tình?”

Hà di nương không thừa nhận: “Không ai cả.”

Lục Kiến Tân tiếp lời: “Cầu tình cũng không cầu như vậy. Đi xuống đi, không cần nàng hầu hạ.”

Hà di nương trên mặt lộ ra vài phần thê lương sợ hãi, trong mắt liền chứa lệ quang, nhưng cũng không nói cái gì, cúi đầu, im lặng thi lễ, chậm rãi lui ra ngoài. Không bao lâu, Tiểu Tinh đi vào, trầm mặc hành lễ với Lục Kiến Tân, xắn tay áo thay hẳn chải đầu, Lục Kiến Tân nửa khép mắt, trầm giọng nói: “Phu nhân đã dậy chưa?”

Tiểu Tinh linh mẫn trả lời: “Đã dậy rồi, A Nhu đang hầu hạ phu nhân chải đầu.” Im lặng một lát, lại nhỏ giọng nói: “Phương ma ma bảo tì thiếp hỏi lão gia, điểm tâm muốn ăn cái gì?”

Ăn cái gì? Có thể ăn cái gì chứ? Bất quá là chút cơm trắng thức ăn chay thôi, làm được món nào sơn hào hải vị chứ. Lục Kiến Tân thần nhiên nói: “Có cái gì thì ăn cái đó.”

Tiểu Tinh nhận ra hẳn tâm tình không tốt, cũng cũng không dám hỏi lại, thấp giọng phân phó tiểu nha hoàn phụng bồi ở một bên: “Đem lời lão gia truyền cho Phương ma ma biết.”

Giây lát, Lục Kiến Tân chải đầu xong, đứng dậy hướng tới phòng Lâm Ngọc Trân ở cách vách, Lâm Ngọc Trân dĩ nhiên đã trang điểm xong, đang ngồi dưới đèn, thấy hẳn tiến vào, liền đứng dậy, theo thói quen tính hỏi: “Ngủ ngon không?”

Tuy rằng vừa mới rời giường, nhưng cả người nàng nhìn qua đều thật sự mỏi mệt, hơn phân nửa là ban đêm trần trọc ngủ không được. Lục Kiến Tân trong lòng đều biết, cũng không nhiều lời, chỉ khe khẽ thở dài.

Phương ma ma đem một chén Hoa Thanh khắc hoa cỏ đưa qua, Lâm Ngọc Trân vội tiếp nhận đưa vào tay Lục Kiến Tân: “Nghị Lang rất nhu thuận. Tối hôm qua ta đến thăm hẳn, cũng không khóc không nháo, chính là không chịu ngủ, mở to một đôi mắt nhỏ tìm kiếm nơi nơi, thấy ta đi, liền hỏi ta, nương và phụ thân hẳn đâu?”

Lục Kiến Tân không nói, tiếp nhận chén Hoa Thanh, cau mày nhìn kỹ sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Ta không thích chén này.”

Lâm Ngọc Trân liền trầm mặt.

Phương ma ma thấy tình thế không tốt, vội an bài điểm tâm. Phu thê hai người trầm mặc dùng điểm tâm, trong chốc lát, Lục Kiến Tân thản nhiên đứng dậy nói: “Ta đến Thính Tuyết các.” Nói xong rời đi.

Lâm Ngọc Trân tức giận muốn chết. Phương ma ma thấp giọng khuyên nhủ: “Phu nhân, người cũng đừng gấp, nếu thật sự không được, thỉnh lão thái thái nói một tiếng.”

Lâm Ngọc Trân cả giận nói: “Người ta cũng không quan tâm, chính mình tìm mắng tìm phạt, ta thay ai quan tâm a! Một người nguyện đánh, một người nguyện chịu, cần gì ta nữa?! Đi, chúng ta đi Vinh Cảnh cư.”

Phương ma ma cũng nhanh chóng ngậm miệng.

Lục Kiến Tân vào Thính Tuyết các, tùy tay rút một quyển sách, ngồi xuống chậm rãi đọc. Sắc trời càng ngày càng sáng, một tia ánh nắng nghịch ngợm theo khe hở cửa sổ tiến vào, dừng ở trên trang sách trước mặt Lục Kiến Tân, hần nhẹ nhàng nghiêng người, tránh tia nắng này, rồi thấy ở cửa có một người, vẻ mặt chần chờ.

Lục Kiến Tân kinh ngạc ném sách xuống, đi nhanh ra nghênh đón: “Tam đệ, sao đến đây cũng không lên tiếng?”

Lục Kiến Lập quần bách buông tay Đồng Nhi ra, hướng Lục Kiến Tân thi lễ: “Đại ca.”

Lục Kiến Tân tự tay đỡ hắn đi vào, trách cứ: “Đệ nhìn đệ đi, rõ ràng bị bệnh, còn đi loạn khắp nơi. Cũng không sợ lại bị phong hàn, khiến bệnh tình thêm nghiêm trọng sao. Có chuyện gì thì sai người lại đây nói một tiếng là được, sao phải tự mình chạy tới, đến đây lại đứng đó chịu gió thổi, cũng không tiến vào!”

Lục Kiến Lập cười gượng, muốn nói lại thôi.

Lục Kiến Tân nhiệt tình thu xếp an trí hắn, nửa ép buộc nửa hòa khí nói: “Tam đệ, có chuyện gì?”

Lục Kiến Lập lại đứng lên, trên gương mặt hiện ra vài phần ửng hồng của bệnh tật, không yên thấp giọng nói: “Đại ca, tiểu đệ thật sự khó có thể mở miệng...”

Lục Kiến Tân không nói lời nào, trên mặt ý cười lại dần dần phai nhạt.

Lục Kiến Lập cắn răng nói: “Nói lý lẽ, ta không nên mở miệng, Nhị lang bọn họ thật sự là sai lầm rồi, nên phạt, chính là.....”

Lục Kiến Tân thản nhiên đánh gãy lời hắn: “Đệ thấy ta không đau lòng hắn?”

Lục Kiến Lập quá sợ hãi: “Đại ca sao lại nói như vậy?” Thấy Lục Kiến Tân vẫn bình tĩnh không nói lời nào, liền xoay người, uể oải bất an đi ra ngoài: “Là ta không đúng mực, Đại ca cứ coi như ta chưa từng tới.”

Lục Kiến Tân ánh mắt nặng nề, đợi đến khi hắn đã ra tới cửa, mới thấp giọng nói: “Tam đệ, không phải đệ khách khí sao?”

Lục Kiến Lập liền dừng chân, thử nhìn về phía hắn.

Lục Kiến Tân vẻ mặt uể oải cùng khổ sở: “Ta hiểu được các người đều oán lòng ta ngoan tuyệt, nhưng thời điểm ta vừa biết được chuyện này, đệ không biết trong lòng ta có bao nhiêu khổ sở!”

Lục Kiến Lập xấu hổ: “Đại ca, ta không phải có ý tứ này, bọn họ thật sự không đúng, ta chỉ là.....”

Lục Kiến Tân đi qua đi vô vô đầu vai hắn: “Không cần nhiều lời, ta đều hiểu được. Chúng ta là thân huynh đệ.” Nói xong nghiêng đầu gọi Chu Kiến Phúc một tiếng: “Đi, mời Nhị gia và Nhị thiếu phu nhân đến.”

Chu Kiến Phúc vội vàng rời đi.

“Đại ca!” Lục Kiến Lập cảm kích nói không nên lời.

Lục Kiến Tân cười cười, giữ hắn lại: “Nếu có tinh thần, theo giúp ta chơi cờ, một mình ta thật tịch mịch.”

Lục Kiến Lập làm sao còn có mặt mũi ở lại đây chờ gặp Lục Giam? Vội vàng từ chối: “Ta tới giờ uống thuốc rồi.”

Lục Kiến Tân cũng sẽ không giữ thêm, nhìn hấn được Đồng Nhi nâng đỡ rồi đi, chậm rãi trở về chỗ ngồi. Ngồi một lát, lên tiếng gọi người: “Ta không thoải mái.”

Chu Kiến Phúc dẫn Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung cử động khó khăn đi đến Thính Tuyết các mới biết được Lục Kiến Tân đã trở về, gọi Đồng Nhi hỏi qua xong, cười giải thích với Lục Giam: “Nhị gia, lão gia một đêm không ngủ ngon, đại để là bệnh phong thấp lại tái phát.”

Lục Giam trầm mặc một lát, xoay người nói: “Chúng ta đi qua thăm lão nhân gia.”

Chu Kiến Phúc nhẹ nhàng thở ra. Vào bên trong, chiến hỏa sẽ không thiêu tới chỗ mình. Muốn nói, Lục Kiến Tân tâm tư cũng khó đoán, người trong nhà cầu tình hấn cũng không đồng ý, phải chờ Lục Kiến Lập đến cầu tình. Nhưng Lục Kiến Lập, cũng thật sự đã tới rồi.

Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung đến bên ngoài gian phòng của Lục Kiến Tân, thấy A Nhu đứng ở hành lang, liền thỉnh A Nhu đi vào thông báo, trong chốc lát, A Nhu đi ra, xấu hổ nói: “Lão gia đang bồi thuốc, không tiện gặp khách, còn thỉnh Nhị gia và Nhị thiếu phu nhân ở bên ngoài đợi chút.”

Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung đều biết Lục Kiến Tân đây là cố ý làm khó dễ, vì vậy cũng chỉ đứng chờ ở cửa. Hồi lâu, mới có quản sự dẫn đại phu mà Lục gia hay mời tiến vào, đi vào không bao lâu, A Nhu vui mừng đi ra: “Nhị gia, lão gia thỉnh người đi vào.”

Lục Giam hai chân sớm đã đứng chết lặng, từng bước một khó khăn đi vào, đang muốn thi lễ với Lục Kiến Tân, chợt nghe Lục Kiến Tân thản nhiên nói: “Không cần, dẫn Chương đại phu đi khám bệnh cho Tam thúc phụ con đi.”

“Vâng.” Lục Giam ứng, thấp giọng hỏi: “Không biết sức khỏe của phụ thân thế nào rồi?”

Lục Kiến Tân không để ý “Ân hừ” một tiếng, xua tay bảo hấn lui ra.

Đợi đến khi Lục Giam rời đi, A Nhu thật cẩn thận hỏi Lục Kiến Tân: “Lão gia, Nhị thiếu phu nhân...”

Lục Kiến Tân cười lạnh một tiếng, rồi nằm xuống nghỉ.

A Nhu không dám nói nữa, tay chân lưu loát thay hấn sửa sang lại đệm chăn, lại lặng lẽ khoanh tay đứng ở một bên.

Hồi lâu, Tiểu Tinh tiến vào, thấp giọng nói: “Lão gia, Tam lão gia không chịu khám bệnh, không gặp Nhị gia. Tam phu nhân lôi kéo Nhị gia khóc lóc.”

Lục Kiến Tân lười biếng vung tay lên: “Bảo Nhị thiếu phu nhân trở về đi.”

437. Chương 440: Quan Tâm

Phương Trúc cùng Lâm Cẩn Dung hướng tới Vinh Cảnh cư, vừa đi vừa hồi báo với nàng: “Đêm qua Nhị gia đến thăm Tam lão gia. Tam lão gia không gặp Nhị gia, bảo người ta tặng một quyển Hiếu kinh đưa cho Nhị gia, cách mãnh nói là quý hóa không dám nhận, để hấn đến trước mặt hầu hạ. Nhị gia khuyên một hồi không được, cũng để đại phu ở lại rồi rời đi, Tam phu nhân liền đi ra lôi kéo Nhị gia khóc lóc, hỏi hấn, sao lại đưa tiền cho người ngoài, mà không dùng tiền cứu mạng cho người trong nhà?”

Lâm Cẩn Dung chẳng qua chỉ cười. Lục Kiến Trung ở giữa châm ngòi, Lục Kiến Tân tương kế tựu kế, chỉ có Lục Kiến Lập thành thật, nhưng có mình Lục Giam tất nhiên khó vượt qua, có nhiều người liên quan như thế, mặc dù không phải thế khó xử, cũng rất buồn bực.

Nghị Lang đang được Đậu Nhi cùng Phan thị mang đi dạo trong sân, vô tình đưa hấn quả bóng cao su mà hấn thích nhất kia, nửa ngày mới đi qua lưới biếng đá một cái. Đột nhiên nghe được tiếng bước chân, lập tức ngẩng đầu lên nhìn, vừa mới thấy người đến là Lâm Cẩn Dung, liền ủy khuất méu miệng, nức nức nở nở.

Lâm Cẩn Dung tâm nhu hòa, bước nhanh tiến lên ôm lấy Nghị Lang, ở trên trán hấn hôn vài cái, thấp giọng dỗ nói: “Bảo bối của ta, nương ở đây rồi.”

Nghị Lang gắt gao ôm cổ Lâm Cẩn Dung, cúi đầu chôn trước ngực nàng, vẫn không nhúc nhích, nước mắt trong khoanh khắc liền ẩm ướt áo nàng. Lâm Cẩn Dung còn có chút tức giận: “Là ai đã nói gì với hắn?”

“Di, quý một đêm, còn có tinh thần như vậy?” Lâm Ngọc Trân nghe tiếng từ trong phòng đi ra, sầm mặt cao thấp đánh giá Lâm Cẩn Dung một phen, thần nhiên nói: “Ta chính là nói cho hắn biết, phụ thân và nương hắn bận việc, không thể chăm sóc hắn, về sau hắn sẽ đi theo ta cùng hắn tổ phụ, hỏi hắn có chịu hay không.”

Lâm Cẩn Dung nhất thời giận tím mặt.

Lâm Ngọc Trân liếc nàng một cái, nói: “Tự làm tự chịu.” Nói xong dẫn Phương ma ma rời đi.

Đậu Nhi ở một bên nói với Lâm Cẩn Dung: “Đại phu nhân hỏi Tứ thiếu gia có chịu hay không, Tứ thiếu gia lúc trước giả bộ không nghe thấy, Đại phu nhân liền kéo hắn tới trước mặt hỏi lần thứ hai, Tứ thiếu gia vẫn không lên tiếng, chỉ cúi mắt chơi đồ chơi mà phu nhân đưa. Cũng không khóc lóc gì, đây là lần đầu tiên. Ban đêm không ngủ yên, tỉnh dậy vài lần.”

Phan thị thấp giọng nói: “Nói đến cũng thực kì, hài tử nhỏ như vậy mà dường như cái gì cũng biết vậy. Ngày xưa thiếu phu nhân có việc rời đi, hắn cũng chưa từng thế này.”

Lâm Cẩn Dung đem Nghị Lang gắt gao ôm vào trong ngực, đem mặt dán vào trán hắn, trong lòng đang giận dữ nháy mắt giảm bớt mười lần. Hài tử này hẳn cảm thông mình như thế, không thể rời khỏi nàng, tương lai phải làm sao mới tốt đây?

Sa ma ma từ trong phòng đi ra cười nói: “Nhị thiếu phu nhân, lão thái thái thỉnh người đi vào.”

“Được.” Lâm Cẩn Dung đáp ứng, mới thả Nghị Lang xuống, chỉ thấy cánh tay nhỏ bé của Nghị Lang vòng chặt ở trên cổ nàng, vì thế nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Nghị Lang, ôn nhu nói: “Nương bế Nghị Lang cùng nhau đi vào.”

Nghị Lang không lên tiếng, chỉ lẳng lặng dán trước ngực nàng, không chịu buông ra.

“Hài tử này giống như phụ thân vậy.” Sa ma ma nhìn xem hiểu được, dè dặt thanh âm nói với Lâm Cẩn Dung: “Lão nô nhiều miệng, Nhị thiếu phu nhân cũng hơi quá nóng nảy rồi.”

Lâm Cẩn Dung cười khổ một tiếng cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Đa tạ ma ma hôm qua giải vây cho ta.”

Lục lão phu nhân niệm xong một đoạn kinh Phật, được Tổ Tâm đỡ dậy, chậm rãi đi đến ngồi ở tháp, nâng một đôi lão mắt nhìn mẫu tử Lâm Cẩn Dung đang bái tạ, thần nhiên nói: “Ta thấy hài tử này thật đáng thương. Cũng không biết phải làm thế nào.”

Sớm biết rằng sẽ không được bọn họ đồng ý, nhưng Lục lão phu nhân có thể làm đến mức này đã là tốt lắm rồi. Lâm Cẩn Dung cúi mắt nhẹ giọng nói: “Vô luận như thế nào, đa tạ lão thái thái thay tôn tức giải vây, tôn tức ghi nhớ trong lòng.”

Lục lão phu nhân từ chối cho ý kiến, trầm mặc hồi lâu đột nhiên thốt ra một câu: “Tộc nhân Lục thị có thể được nhà tình nghĩa giúp đỡ không?”

Lâm Cẩn Dung vội cười nói: “Đương nhiên có thể. Chỉ cần là gia cảnh bần hàn không thể gả đi, vô luận là họ Lục, hay là họ Lâm, hay là họ Tống, đều có thể.”

Lục lão phu nhân lại cúi mắt chuyển động lần tràng hạt, hồi lâu lại nói thêm một câu: “Nếu có lần thứ hai sẽ không có ai giúp được con đâu. Đi xuống đi.”

Lâm Cẩn Dung nhìn về phía Sa ma ma, thấy Sa ma ma hàm chứa cười hướng nàng nháy mắt, cũng bỏ qua tâm tư lão thái thái, ôm Nghị Lang hành lễ cáo lui.

Chờ nàng đi ra ngoài, lão thái thái lần tràng hạt vòng vo hai vòng, thở dài nói: “Ta càng ngày càng không hiểu người trẻ tuổi nữa rồi.”

Sa ma ma cười làm lành nói: “Lão thái thái ngài đã đến tuổi nghỉ ngơi, quản bọn họ làm cái gì? Cứ ngồi hưởng phúc thôi.”

Lục lão phu nhân trầm mặc sau một lúc lâu rồi nói: “Cũng đúng, bỏ xuống được so với luyến tiếc vẫn tốt hơn. Làm việc thiện so với trôi xuống sông xuống biển vẫn tốt hơn.”

“Đúng vậy, làm việc thiện, tất sẽ có phúc.” Sa ma ma hé miệng cười, đỡ bà đứng dậy: “Đi, chúng ta đi ra ngoài phơi nắng phơi nắng, tản bộ.”

Nghị Lang bộ dạng khỏe mạnh, nặng trịch, Lâm Cẩm Dung một đêm không ngủ ngon, ôm hân đi đến nửa đường liền thật sự đi không nổi, liền ôn nhu cùng hân thương lượng: “Nghị Lang ngoan, xuống dưới tự mình đi vài bước được không? Nương bé không nổi nữa rồi.”

Nghị Lang ngẩng đầu lên nước mắt lưng tròng nhìn Lâm Cẩm Dung, cũng không nói gì, chỉ có thể hề hề ôm sát cổ nàng thêm vài phần.

Nàng nợ hân a. Lâm Cẩm Dung thở dài, cắn răng tiếp tục đi phía trước. Đậu Nhi thấy tiến lên khuyên Nghị Lang: “Để Đậu Nhi bế được không?” Nghị Lang ghé vào trên vai Lâm Cẩm Dung, gắt gao mím môi, đôi mắt hắc bạch phân minh oán hận trừng Đậu Nhi, một bộ dạng “đúng là người xen vào việc của người khác” vậy.

Đậu Nhi bật cười, nhéo nhéo mũi hân.

Lâm Cẩm Dung cắn răng bế Nghị Lang đi tiếp, thở dài: “Thôi, ai bảo ta sinh ra hân chứ.” Lại nghĩ tới Nghị Lang thông minh phản ứng lại với Lâm Ngọc Trân, lại nhịn không được cười ở trên trán Nghị Lang hôn một cái.

Lục Giam phái Xuân Nha: “Thu thập vài món quà tặng, đi nói với thân gia phu nhân, chúng ta nơi này không có chuyện gì nữa, để nàng đỡ phải lo lắng. Qua mấy ngày chúng ta lại mang theo Nghị Lang đến dập đầu người.”

Xuân Nha đáp ứng rời khỏi, mới tới hành lang, liền nhìn thấy Lâm Cẩm Dung thật cẩn thận bế Nghị Lang tiến vào, lập tức trên mặt cười nở hoa, định mở miệng cùng Lâm Cẩm Dung tiếp đón, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung hướng nàng nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, lại vừa thấy, Nghị Lang một bàn tay gắt gao nắm vạt áo Lâm Cẩm Dung, một bàn tay rũ xuống, dĩ nhiên đã ngủ say trong lòng của Lâm Cẩm Dung. Vì thế hiểu ý cười, thay Lâm Cẩm Dung vén màn.

Nghị Lang trong lúc ngủ mơ vẫn gắt gao nắm vạt áo Lâm Cẩm Dung không chịu buông tay, Lâm Cẩm Dung đành phải bồi ở bên người hân, nhỏ giọng kể lại sự việc cho Lục Giam nghe.

Lục Giam nghe xong việc Nghị Lang chỉ chú tâm chơi đồ chơi của Lâm Ngọc Trân, im lặng sờ sờ đầu Nghị Lang, đứng dậy nói: “Các người nghỉ ngơi, ta đến hầu hạ phụ thân.”

Lâm Cẩm Dung cũng không cùng hân khách khí: “Buổi tối ta sẽ tới đổi với chàng.”

Lục Kiến Tân lần này ước chừng ở trên giường nằm non nửa tháng, cũng không căng thẳng với Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung gì nữa, để bọn họ phụng dưỡng, chỉ không nói chuyện với hai người. Lục Kiến Lập bệnh càng ngày càng nặng, Lục Giam mỗi lần tới thăm, đều không chịu gặp, đem Nghị Lang mang theo, cũng bắt quá chỉ cho bọn họ đi vào ngồi một lát, sau đó lại đuổi người đi.

Đảo mắt vào hạ, Nghị Lang đã tròn hai tuổi, Lâm Cẩm Dung tự tay nấu bát mì cho hân, lặng lẽ làm hai bộ đồ mới, còn lại cũng không dám làm gì thêm. Sáng sớm liền cùng Lục Giam nắm tay Nghị Lang đi dập đầu với trưởng bối.

Lâm Cẩm Dung trước tiên vài ngày đã dạy Nghị Lang hành lễ, cho nên Nghị Lang mới đi vào, liền mồm miệng rõ ràng hành lễ vấn an Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân, lại dập đầu nữa. Dù cử chỉ còn vụng về, tuy rằng ngốc, nhưng nên làm đều làm được, ngay cả Lục Kiến Tân cũng không mòi ra tật xấu gì, Lâm Ngọc Trân vui mừng ôm Nghị Lang hôn một cái, cầm quần áo tự tay làm cùng các đồ vật đưa qua, lại ột hà bao thêu chỉ vàng, sau đó thở dài nói: “Hải tử nhà A Vân cũng tròn một tuổi rồi, nghe nói chọn đồ vật đoán tương lai lấy một cái ấn! Cũng không biết khi nào mới có thể gặp được.”

Lúc trước Nghị Lang chọn đồ vật đoán tương lai được an bài cực kỳ đơn giản, nhưng Nghị Lang lúc ấy tay trái cầm sách, tay phải nắm đao nhỏ bằng bạc. Đúng là văn võ song toàn, Lục Kiến Tân thần sắc liền nhu hòa vài phần: “Nếu nhớ tới, thì sai người đi thăm là được.”

Không khí bởi vậy thoải mái hơn nhiều, Lục Giam nhân cơ hội nói: “Phụ thân, mùa mưa sắp tới rồi, con muốn mang người đi nhà cũ nhìn xem, vẫn là vài năm trước Đại ca đã dẫn người tới sửa, chỉ sợ tường viện, phòng xá, kho lúa đều nên sửa chữa lại.”

Lục Kiến Tân nâng mày lên nhìn hần, thản nhiên hỏi Lâm Ngọc Trân: “Còn có bao nhiêu tiền bạc? Trước đó vài ngày có mấy người trong tộc lại đây vay tiền, đều không còn nhiều.” Nói xong thổi một ngụm trà, thở dài: “Người ta đều cho rằng chúng ta rất dư dả mà!”

Lâm Ngọc Trân cúi đầu không nói lời nào. Lục Kiến Tân có ý tứ gì, mọi người đều hiểu được, ý là vì sau khi Lâm Cẩm Dung quyền tiền kiến lập nhà tình nghĩa, liền khiến người ta chen chúc tới cửa vay tiền, mà hần thì không có tiền.

Lục Kiến Tân tiếp tục nói: “Mai Bảo Thanh, ta thấy hần khó mà Đông Sơn tái khởi! Nhị lang đã nhận được hồi âm của bằng hữu trong kinh chưa? Không có trở ngại gì đến chúng ta chứ? Có cần chúng ta tự mình để ý một chút không? Nếu cần, còn nên sớm an bài mới phải, nếu tiền không đủ thì hỏi người nắm đầu mối quan trọng một chút.”

Lục Giam đứng dậy đáp: “Thư vẫn chưa thấy hồi âm, thời gian đi đường tiêu tốn không ít, nếu là hỏi thăm, nhất định phải tốn thêm chút thời gian.” Nói đến chuyện này, lại thấp giọng tiếp lời: “Tiền sửa chữa lại nhà cũ, phụ mẫu sẽ không cần phải quan tâm.” Hần cùng Lâm Cẩm Dung đã sớm thương lượng qua, tiền sẽ do bọn họ bỏ ra.

Lục Kiến Tân nhướng mắt, lãnh đạm nói: “Chúng ta không quan tâm thì ai quan tâm?”

Lục Giam nói: “Để con và A Dung chuẩn bị.”

Lục Kiến Tân liền cười lạnh: “Ta có phúc khí này sao? Không cần dùng đến đồ cưới của nhi tức!”

Lục Giam liền cúi mắt không nói gì.

Rõ ràng là muốn, còn nói bóng nói gió, lại mang sang sắc mặt bức bách như vậy, là muốn bọn họ cầu hần nhận đây mà. Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Lâm Ngọc Trân.

Đối với việc sửa chữa lại nhà cũ, Lâm Ngọc Trân cùng Lục Kiến Tân có thái độ giống nhau, có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng nàng cho rằng Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam muốn tốt cho bọn họ, liền oán trách nói: “Nhìn xem chàng nói gì vậy? Đã lớn tuổi rồi còn nói những lời này.”

Lục Kiến Tân hừ một tiếng, không nói gì nữa. Lục Giam cũng hiểu được ý tứ của hần, là muốn mình cùng Lâm Cẩm Dung “lặng lẽ” làm việc cho tốt, hần sẽ vừa lòng. Nhưng cũng không so đo giống như hần, tự chọn ngày tốt, dẫn người đi nhà cũ, trong trong ngoài ngoài nghiêm túc sửa chữa lại một lần nữa.

438. Chương 441: Nghe Ngóng

Sau giữa trưa, tầng mây nặng nề chôn vùi hơn phân nửa bầu trời, ánh nắng giã dựa từ chỗ sâu trong tầng mây ló ra, khiến thời tiết vốn ẩm ướt buồn bức lại tăng vài phần nóng rực, làm cho người ta tự dưng thêm phiền chán.

Lâm Cẩm Dung ngồi ở hành lang, nhẹ nhàng quạt cho Nghị Lang đang ngủ say một bên, cùng Lâm Cẩm Âm thấp giọng nói chuyện: “Nếu không phải bỏ ra tiền sửa chữa lại nhà cũ, lại thay hần làm mọi chuyện đều chu toàn, ta muốn đến Thanh châu gặp mọi người chỉ sợ là nằm mơ.” Nàng lần này là cùng Đào thị đến Thanh châu, Lục Giam mang theo Lâm Thận Chi đưa các nàng, hai người đều chỉ ở lại hai ngày liền chạy về Bình châu, nói qua nửa tháng nữa sẽ quay lại đón các nàng.

“Ồn ào cái gì? Không phát hiện đệ đệ đang ngủ sao?” Lâm Cẩm Âm quay đầu mắng hai hài tử đang ở một bên vui đùa, quay đầu lại thay đổi ngữ khí ôn nhu hòa khí: “Ai bảo muội khiến sự việc phát triển lớn đến vậy? Bọn họ mất tiền muội lại cầm một bó lớn đi tiêu, không khiến người chưa xót khổ sở cũng khó a!”

So với việc người Lục gia suốt ngày nhìn chằm chằm, cuối cùng loạn phỉ đến không còn thừa lại một văn tiền, không bằng lúc này làm chút chuyện hữu dụng.

Lâm Cẩn Dung không thể nói cho Lâm Cẩn Âm biết tình hình thực tế, đành phải thở dài: “Lúc làm thì không nghĩ nhiều như vậy, cũng không nghĩ tới Chư sư mẫu đột nhiên đẩy ta ra.”

Lâm Cẩn Âm nói: “Thôi, làm đều đã làm, lúc này có mắng muội cũng không có tác dụng.” Nhẹ nhàng ôm đầu vai Lâm Cẩn Dung, thấp giọng cười nói: “Đừng nói mấy chuyện này nữa, tỷ muội chúng ta nhiều năm không gặp, muội ở không được bao lâu cũng sẽ đi, nói chút việc cao hứng đi. Lần gặp mặt tiếp theo cũng không biết tới khi nào.”

Lâm Cẩn Dung tựa đầu vào vai Lâm Cẩn Âm, thấp giọng nói: “Ta thực hoài niệm thời điểm lúc chúng ta còn ở nhà, khi đó tỷ quản ta cùng Thất đệ cũng thật nghiêm, nhưng đối với chúng ta rất tốt. Thời điểm tỷ sắp xuất giá, ta rất lo lắng. Mỗi ngày đều suy nghĩ, nếu tỷ đi rồi, chỉ còn lại mẫu thân, Thất đệ và ta, làm sao bây giờ?” Kiếp trước tỉnh tỉnh mê mê, đời sau chưa có căn cơ, lại không có gì để tin tưởng, nàng khi đó thật sự lo lắng.

Nhớ tới lúc trước, Lâm Cẩn Âm trên mặt không khỏi hiện ra một tia khoái trá tươi cười: “Mỗi khi Hoan Lang và Ngọc lang cãi nhau tìm ta phân xử, ta cũng thường thường nhớ tới chuyện xưa, ta nhớ rõ lúc đó lá gan của muội rất nhỏ, lại ủ rũ ba ba, đều muốn cướp thứ mẫu thân tặng cho Lục muội, Thất muội, còn không dám nói chỉ dám khóc; Nhưng sau khi bị đột bệnh kia, đột nhiên thay đổi thành người khác, lập tức lại có tiền trong tay..... Nay, thế nhưng cũng bỏ tiền ra để giúp đỡ người khác được rồi.”

Lâm Cẩn Dung nhớ tới bản thân lần đầu tiên kiếm tiền, ngẩng đầu nơi nơi tìm tiền vốn, da mặt dày cầu Đào Phượng Đường hỗ trợ mua bán vàng bạc, bị Lâm Cẩn Âm nghiêm khắc mắng chửi, không khỏi cười rộ lên: “Tỷ tỷ thời điểm đó cũng thật hung dữ, giáo huấn người ta đến bộ dạng kia. Ta và Thất đệ đều rất sợ tỷ biến sắc mặt a.”

Hoan Lang nghe thấy mẫu thân cùng a di nói đến chuyện ngày bé, không khỏi cảm thấy hứng thú, đẩy đệ đệ Ngọc lang cổ ý gây rối sang bên cạnh, tò mò tiến lại gần: “A di, nương ta ngày bé lợi hại như vậy sao?”

Lâm Cẩn Âm giơ cao tay lên, nhẹ nhàng đánh vào trên đầu hấn, thấp giọng nói: “Người lớn nói chuyện sao có chỗ cho tiểu hài tử xen miệng vào chứ?”

Hoan Lang hướng mẫu thân hấn nghịch ngợm thè lưỡi, xoay người giả dạng y chang nhẹ nhàng gõ Ngọc lang đầu một cái, giả vờ giả vịt răn dạy: “Có nghe thấy không, người lớn nói chuyện, tiểu hài nhi không được lú lú.”

Ngọc lang không cam lòng yếu thế, kéo tay áo Lâm Cẩn Âm, nài thanh nãi khí thấp giọng nói: “Nương a, ca ca hấn lại bắt nạt con.”

Lâm Cẩn Âm liền mắng Hoan Lang: “Thời điểm Thất cữu con bằng tuổi con.....”

Hoan Lang lập tức thở dài, lão khí hoành thu (bộ dạng cụ non) nói: “Đã biết, Thất cữu của con lúc bằng tuổi con, đã sắp bái nhập môn hạ Chư tiên sinh, còn biết che chở tỷ tỷ cùng mẫu thân, chiếu cố ngoại tổ phụ. Con cũng sẽ đến gặp tổ phụ.” Cười hì hì cùng Lâm Cẩn Dung hành lễ, lại cầm tay Ngọc lang: “Đi, ca ca trước đưa đệ đi ngủ trưa.”

Ngọc lang thuận theo nắm tay hấn rời đi, hai huynh đệ một ột thấp, hài hòa nói không nên lời. Lâm Cẩn Âm nhìn theo bóng dáng của con, nhẹ nhàng thở dài: “Đại biểu ca của muội hàng năm không ở nhà, một mình ta phải lo quá nhiều việc, vì thế cũng dưỡng Hoan Lang thành tính tình này. Còn tuổi nhỏ, dĩ nhiên đã có thể thay ta quản rất nhiều việc, có thể giúp tổ phụ hấn giải sầu nói chuyện, còn có thể chăm sóc Ngọc lang. Nhưng suốt cuộc không có phụ thân ở bên cạnh, bị tổ phụ hấn quản hồng rồi, cợt nhả, cũng không sợ ta.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi cười nói: “Hài tử này đã rất hiểu chuyện rồi, mới 7, 8 tuổi đã có thể giúp tỷ xử lý gia sự, có thể chiếu cố lão nhân cùng đứa nhỏ, còn biết đọc sách, tỷ muốn hấn thế nào nữa? Tính tình vui vẻ vẫn tốt hơn, nếu là đều giống vị kia của nhà ta, suốt ngày nghiêm mặt, từng từ nói đếm trên đầu ngón tay, thì sẽ quá mức nghiêm túc mà.”

Lâm Cẩn Âm đem cây quạt nhẹ nhàng gõ đầu nàng: “Muội nha, lại sau lưng nói xấu người ta, Lục Giam làm sao không tốt?” Nhớ tới Đào Phượng Đường ở Giang Nam xa xôi, nhịn không được lại thở dài. Phu

thê còn trẻ, vốn là tình thâm, nhưng vẫn hai nơi ở riêng, hiếm khi gặp được một lần, bảo sao có thể không phiền muộn!

Lâm Cẩn Dung đem thần sắc của nàng đều xem ở trong mắt, thấp giọng nói: “Việc ta nói với tỷ hai ngày trước thế nào rồi? Không bằng thừa dịp mấy ngày nay cữ phụ sức khỏe chuyển biến tốt, cùng hẳn đi Giang Nam giải sầu, các người một nhà cũng có thể đoàn tụ. Luôn tách ra như vậy không phải là biện pháp.”

Lâm Cẩn Dung vẻ mặt mong chờ, cũng là khó xử chi cực: “Tốt thì tốt, nhưng là gia nghiệp lớn, làm sao nói quăng là có thể quăng được. Nói đến nói đi, muội cũng nghe cữ phụ bảo rồi đó, cố thổ nan cách, hẳn không muốn rời đi. Có thể làm sao bây giờ?”

Đã mưu tính sớm vài năm, Đào Phượng Đường cũng đã chuẩn bị tốt, vốn tưởng rằng Đào Thuần Khâm đại để sẽ không cự tuyệt, tiếc rằng thật sự đến lúc này, lại vẫn là khó như vậy. Có tiếng sấm nặng nề từ chân trời “Ầm” vang một tiếng, Lâm Cẩn Dung vừa sốt ruột vừa nóng nực, trên người đổ một thân mồ hôi, không khỏi dùng sức quạt: “Nóng quá.”

Lâm Cẩn Âm cũng quạt theo, nhìn về phía chân trời: “Mãi mà chưa mưa, mây thì cứ âm u như vậy, cũng không có gió thổi, đương nhiên nóng nực rồi. Kỳ thật còn may, mùa hè năm trước còn nóng hơn, thái dương mỗi ngày đều trắng bóng treo trên bầu trời, có thể nướng cháy cả ô mà.”

Lâm Cẩn Dung lẩm bẩm một tiếng: “Thường lúc này đều rất dễ dẫn đến tai ương mà?”

Lâm Cẩn Âm có thể cảm giác được tâm tình của nàng đột nhiên phiền chán, lại không biết nàng nôn nóng cái gì, liền khuyên nhủ: “Chớ lo lắng, mấy năm nay ta đã tổng kết ra, mặc kệ là chuyện gì, vừa mới bắt đầu thấy rất khó, nhưng luôn luôn có thời điểm thuận lợi.”

Lâm Cẩn Dung hợp với tình hình cười cười một chút.

Chợt thấy Sơn Trà bước nhanh tiến vào, tuy hết sức bảo trì bình tĩnh, trên mặt vẫn lộ vài phần kinh hoảng, mặt trắng bệch nói: “Đại thiếu phu nhân……”

Lâm Cẩn Âm chỉ cho là trong nhà xảy ra đại sự khó lường, vội vàng nói: “Không cần gấp, chậm rãi nói.”
Đã thấy Sơn Trà nhìn Lâm Cẩn Dung liếc mắt một cái, một bộ dạng khó nói, liền có chút tức giận: “Có chuyện thì nói đi! Ấp a ấp úng như vậy làm cái gì!”

Sơn Trà vẫn là bộ dạng khó xử, Lâm Cẩn Dung liền đứng dậy: “Ta đi nhìn xem mẫu thân đã dậy chưa.”

Sơn Trà lau một phen mồ hôi trên trán, dè dặt thanh âm nói: “Không phải, không phải muốn gạt Tứ dì? Là sợ Tứ dì sốt ruột.”

Lâm Cẩn Âm thấy nàng muốn nói lại thôi, nhin không được hỏi: “Khiến người ta gấp gáp, người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Sơn Trà nhỏ giọng nói: “Vừa truyền đến tin tức, Bình châu có binh sĩ phản loạn! Nghe nói là vài trăm người giết vài kẻ làm quan, huyện nào rất lớn.”

Cây quạt trong tay Lâm Cẩn Âm thiếu chút nữa rơi xuống đất, vội vàng ổn định, nhanh chóng quét mắt nhìn Lâm Cẩn Dung một cái, nói: “Vậy hiện tại thế nào rồi? Bình châu bên kia có phát sinh đại sự gì hay không?”

Chung quy đã phát động rồi. Chính là nàng nhớ rõ lúc ấy chỉ có mấy chục binh sĩ, tại sao liền biến thành mấy trăm người? Là truyền lầm tin tức hay là sự tình đã xảy ra lệch lạc? Lâm Cẩn Dung không xác định, lại có một loại cảm giác bụi bặm bay tung khắp nơi – chuyện nên phát sinh cuối cùng đã xảy ra.

Đại sự theo như lời trong miệng của Lâm Cẩn Âm, chính là binh lính phản loạn bất ngờ này mượn cơ hội tấn công cướp đoạt phú hộ, giết người phóng hỏa hay không. Sơn Trà tất nhiên là hiểu được, nhưng không biết nguyên do vì sao nói không nên lời, chỉ đáp: “Bên ngoài vừa truyền vào tin tức, mơ hồ không rõ, cũng không biết rốt cuộc tình hình thực tế như thế nào.”

“Lại sai người đi hỏi thăm a. Còn thất thần làm cái gì?” Lâm Cẩn Âm thấy Lâm Cẩn Dung vẫn trầm mặc, nghĩ đến nàng sợ hãi, vội đỡ lấy nàng an ủi nói: “Đừng lo, khẳng định sẽ không có đại sự. Muội cũng hiểu được, ba người thành hổ, miệng nhiều người xối chảy vàng, có lẽ là loạn truyền, truyền tới truyền lui thành

ra như vậy.” Nhưng rốt cuộc, bản thân Lâm Cẩn Âm cũng đang lo lắng, Đào thị ở đây, nhưng nhiều người Lâm gia như thế thì trốn vào đâu, lại càng không nói tới hai nhà Ngô, Lục. Sợ Đào thị bị hù dọa, lại vội vàng công đạo mọi người bên ngoài: “Trước khi sự tình chưa biết rõ ràng, không thể loạn truyền cho phu nhân.”

Một trận cuồng phong thổi tới, lá cây trong viện rầm rầm loạn hưởng, hơi thở ẩm ướt từ xa tới gần, Lâm Cẩn Dung nắm chặt tay Lâm Cẩn Âm, ngẩng đầu nhìn chân trời, thấp giọng nói: “Trời mưa rồi.”

Vừa dứt lời, hạt mưa như đậu tương lớn nhỏ rơi xuống đi kèm với mùi đất ẩm ướt bốc lên, cây cối hoa cỏ trong đình viện nháy mắt đã bị bao phủ trong màn mưa trắng xoá, tiếng sấm nặng nề cùng với tia chớp dữ tợn đánh xuống, Nghị Lang từ trong mộng bừng tỉnh, phát ra một tiếng khóc nỉ non.

Lâm Cẩn Dung vội cúi người bế hắn, nhẹ giọng an ủi: “Nương ở đây, không sợ, là sét đánh thôi.”

Nghị Lang đứng lúc được vỗ về, liền dần dần ngừng tiếng khóc, thuận theo ghé vào trong lòng Lâm Cẩn Dung ngấm mưa. Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Cẩn Âm lại ở hành lang đứng một lát, thấy gió quá lớn, mưa đều thổi bay vào đây, đành phải thu thập vào phòng, mỗi người cầm một chén trà không nói gì cả.

Hồi lâu, Lâm Cẩn Dung nhẹ giọng hỏi: “Tam tỷ biết Du Tông Thịnh không?”

Lâm Cẩn Âm đáp: “Như thế nào không biết? Bên này ép buộc cũng không thoải mái như bên kia của muội. Hắn ngại bên này không có khí hậu tốt như ở Bình châu, không chịu ở đây, kỳ thật người ta đều đoán hắn là sợ kỵ binh của Đại Vinh đột nhiên chạy tới.” Trầm mặc một lát, thở dài: “Là quân ngũ tham gia trước đó làm phản sao?”

Lâm Cẩn Dung nhỏ giọng nói: “Ta nghe Nhị lang nói, hắn cắt xén quân lương, khổ địch binh lính, binh sĩ sống thật khổ sở.” Những người đó trong tay có đao thương, phỏng chừng lá gan cũng lớn hơn.

Qua hơn nửa canh giờ, mưa dần dần nhỏ đi, một nữ mẫu cầm ô chạy vào, đứng ở hành lang nói: “Lão gia thỉnh Đại thiếu phu nhân và Tứ di đi qua.”

439. Chương 442: Có Lễ

Đào Thuần Khâm lúc này gọi các nàng đi qua, hơn phân nửa là vì chuyện ở Bình châu, cũng không biết đã nhận được tin tức gì. Lâm Cẩn Dung cùng Lâm Cẩn Âm trầm mặc đứng lên, đón mưa đi ra bên ngoài. Dọc theo đường đi, Lâm Cẩn Âm cầm chặt tay Lâm Cẩn Dung, giống như ngày bé khi Lâm Cẩn Dung bị úy khuất vậy.

Nghị Lang là cái đuôi nhỏ của Lâm Cẩn Dung, từ sau việc đó luôn theo sát phía sau, hắn tựa vào trong lòng Phan thị thấy tỷ muội hai người gắt gao nắm tay, cũng không biết nghĩ tới cái gì, liền hì hì cười, Lâm Cẩn Âm thấy hắn cười không ngớt, không khỏi hỏi hắn: “Nghị Lang cười cái gì?”

Nghị Lang lại không đáp, lùi về trong lòng Phan thị nhìn hai người cười càng vui vẻ.

Lâm Cẩn Âm thấy Lâm Cẩn Dung gắt gao cau mày, chỉ đành khe khẽ thở dài: “Hài tử thật ra không có tâm tư gì. Muội cũng đừng nghĩ nhiều quá.”

Lâm Cẩn Dung cười nhẹ: “Không có việc gì.” Nàng nghĩ xem làm thế nào để mượn cơ hội này nói động Đào Thuần Khâm chuyển toàn gia đến Giang Nam tị nạn.

Giây lát, tới chỗ ở của Đào Thuần Khâm, thấy có hai quân sự đứng ở hành lang dài, trên hai người còn dính nước mưa, cho thấy là mới từ bên ngoài tiến vào. Hai quân sự kia thấy Lâm Cẩn Âm dẫn người lại đây, lập tức tiến lên bộ dạng phục tùng rũ mắt hành lễ vấn an: “Nô tài vấn an Đại thiếu phu nhân.”

Lâm Cẩn Âm hòa hòa khí khí nói: “Hai vị đại quân sự vất vả, mưa lớn còn khiến hai người bôn ba như vậy.” Nàng nhiều năm quản gia, tuy là hòa hòa khí khí, trong lơ đãng lại toát ra vẻ hào phóng cùng uy nghiêm.

Hai quân sự kia đều cung kính nói: “Đại thiếu phu nhân khách khí.”

Đào Thuần Khâm ở bên trong nghe thấy tiếng nói chuyện, nhân tiện nói: “Mau vào.” Đợi đến khi tỷ muội Lâm Cẩn Dung đi vào, Nghị Lang đập đầu với hắn, liền tùy ý khoát tay chặn lại: “Người trong nhà không

cần khách khí, đều ngồi xuống, nghe xem các quản sự nói như thế nào.” Lại hỏi Lâm Cẩn Âm: “A Âm còn chưa ấu thân con biết chứ?”

Lâm Cẩn Âm vội đáp: “Chưa từng, sợ nàng bị kinh hãi.” Thấy trước mặt Đào Thuấn Khâm đặt một chồng sổ sách, không khỏi nghiêm mặt tiến đến thu dọn, oán trách nói: “Đều bảo người nghỉ ngơi, dưỡng bệnh mới là chính sự, sao mới đảo mắt đã không chịu nghe lời?” Quay đầu lại liền mắng hạ nhân hầu hạ một bên: “Lần sau không được làm vậy nữa.”

“Đừng trách bọn họ.” Đào Thuấn Khâm cười cười, sờ sờ mái đầu đã hoa râu một nửa, thở dài: “Ta không phải đã khỏe hơn nhiều sao? Nào có tiểu bối quản trưởng bối, còn hung hăng như vậy?” Vừa nói vừa cùng Lâm Cẩn Dung lặng lẽ chớp mắt, tỏ vẻ Lâm Cẩn Âm rất hung dữ.

Hai người ở chung hoàn toàn khác biệt so với Lâm Cẩn Dung và Lục Kiến Tân, giống như là phụ thân và nữ nhi vậy, thân thiết tùy ý, săn sóc, yêu thương lẫn nhau. Lâm Cẩn Dung trong lòng hâm mộ chi cực, lại hiểu được Đào Thuấn Khâm bất quá là đang an ủi mình, để mình đừng quá khẩn trương, vì thế phối hợp mỉm cười, hoàn trả một ánh mắt với Đào Thuấn Khâm, tỏ vẻ Lâm Cẩn Âm từ trước đến nay đều hung dữ như vậy. Lâm Cẩn Âm phát hiện ra, không dám trừng Đào Thuấn Khâm, chỉ có thể uy hiếp trừng mắt Lâm Cẩn Dung.

Hoan Lang từ bên ngoài tiến vào, cười hì hì nói: “Tổ phụ, người tìm con?” Liếc mắt một cái nhìn thấy người quanh Lâm Cẩn Âm, liền bao quanh hành lễ vấn an.

Đào Thuấn Khâm trở lại chuyện chính: “Đều ngồi đi. Phượng Đường cùng Phượng Cử không ở nhà, Hoan Lang là nam tử hán nhà chúng ta, cho nên cũng nên tới nghe một chút chuyện của Bình châu, đi theo chúng ta cùng nhau ngắm nghĩ biện pháp.”

Hoan Lang nhất thời thay đổi biểu tình nghiêm túc, ngồi thẳng đặt tay trên đầu gối, thấp giọng nói: “Bình châu như thế nào ạ?” Không đợi người lớn lên tiếng, lại lo lắng hỏi: “Ngoại tổ phụ và người nhà Tứ di cũng khỏe mạnh chứ?”

Lâm Cẩn Dung âm thầm thở dài một tiếng, nhìn xem hài tử nhà người ta được giáo dưỡng thế này..... Vì thế xoa xoa đầu Nghị Lang, nghĩ rằng hài tử này tương lai cũng không biết sẽ trưởng thành thành bộ dạng gì nữa. Nghị Lang chỉ cầm trái cây cắn, thấy mẫu thân xoa đầu mình, chỉ lo ngẩng đầu cười, vừa khờ khạo lại thiên chân, đúng là vô ưu vô lự.

Lại nghe Đào Thuấn Khâm gọi hai quản sự bên ngoài tiến vào, phân phó hai người: “Các người nói ra tình huống vừa hỏi thăm đi.”

Trong hai quản sự, người tầm tuổi trung niên nhân tiện nói: “Vừa mới từ Tri châu phủ bên kia hỏi thăm được tin tức, là thật, tổng cộng hơn 60 người, giết Tuần kiểm sử và Giáo úy, phóng hỏa đốt Tri huyện phủ, đâm bị thương Tri huyện, suốt đêm đánh sâu vào Tri châu phủ, hô lớn muốn thay trời hành đạo giết Du Tông Thịnh, Chỉ huy sử cùng Tri phủ, gia quyến Tri phủ từ sau cửa nách chạy đi, tránh ở chuồng gia súc. Tri châu phủ bị cháy hơn phân nửa, chết ước chừng hơn năm mươi người, trời vừa sáng phản tặc đã chạy ra khỏi thành. Có mấy cửa hàng bị cướp đoạt, có mấy phú hộ nghe nói cũng bị vây công, nhưng hiện nay rốt cuộc là nhà người nào, hay ai chết, cũng đều chưa rõ ràng. Bên kia từ ngày hôm sau liền phái binh truy kích, trong thành giới nghiêm tìm kiếm chung quanh, chỉ được phép vào, không cho phép ra. Chính là Thanh châu bên này cũng như thế, ra ra vào vào đều thật sự nghiêm mật, hiện nay muốn thăm dò tin tức cũng không dễ dàng. Chỉ sợ còn phải chờ một chút.”

Mấy nhà nổi danh trong thành Bình châu chính là ba nhà Lâm, Lục, Ngô. Có thể thấy được, Lâm gia còn đỡ, không có sinh ý đặc biệt thịnh vượng, Ngô gia cùng Lục gia thì không giống vậy, ngày thường đã nổi tiếng giàu có, nếu phản binh muốn cướp tiền tài, đứng mũi chịu sào hơn phân nửa là bọn họ. Đào Thuấn Khâm sau một lúc lâu không nói gì, hồi lâu mới thở phào một cái, nhìn về phía Lâm Cẩn Dung trấn an: “Đừng vội lo lắng, nhân số phản tặc cũng không nhiều, hạ nhân ba nhà Lục, Lâm, Ngô cộng vào cũng không thiếu, ngày thường gác cổng sâm nghiêm, không phải dễ dàng ra vào được. Về phần cửa hàng, ngay cả bị cướp đoạt, cũng bất quá là của đi thay người thôi.”

Lâm Cẩn Dung nhớ rõ, lúc trước Lâm gia xác thực không chịu tổn thất gì, nhưng cửa hàng của hai nhà Lục, Ngô lại bị cướp đoạt khá nhiều, về phần người, thì không nghe nói có ai bị chết. Nghĩ đến người chết

hơn phân nửa là phủ nha cùng người trong quân đội. Bởi vậy tuy rằng quan tâm, cũng thực lo lắng, trái lại trấn an Đào Thuần Khâm: “Mặc kệ thế nào, sự tình đã xảy ra, lại lo lắng cũng vô dụng. Chính là mẫu thân của con nơi đó.....”

“Chờ tin tức xác thực lại nói với nàng.” Đào Thuần Khâm không chút do dự tiếp lời: “Dù sao hiện tại cũng không thể quay về, nàng có biết hay không đều giống nhau, bất quá chỉ không công lo lắng. Chính là kể từ đó, Tiểu Thất bọn họ đại khái cũng không thể đúng hạn tới đón các con. Nếu trì hoãn lâu, còn phải nghĩ biện pháp giấu giếm.” Lại phân phó hai quản sự: “Đi phòng thu chi cầm theo chút tiền tài, xem trong nha môn có người nào muốn tới Bình châu hay không, thì hỏi thăm tin tức của nhóm thân thích, đừng keo kiệt!”

Hai quản sự đáp ứng lui ra ngoài.

Lâm Cẩm Âm gọi Hoan Lang dặn dò: “Đều nghe thấy rồi chứ? Không thể nói cho ngoại tổ mẫu, đừng lỡ miệng.”

Hoan Lang gật đầu: “Con biết.” Nói xong nhìn Nghị Lang nói: “Nhưng mà Nghị Lang sẽ không nhất định, nói không chừng hắn sẽ có lúc lỡ miệng, đến lúc đó cũng không thể tính ở trên đầu con.”

Nghị Lang nghe thấy tên mình được nêu lên, ngẩng đầu lên khỏi miếng trái cây chớp mắt nhìn về phía Hoan Lang, tình huống cũng chưa biết rõ ràng, liền rành mạch nói: “Không phải ta.”

Dù là thời khắc như thế, không khí phá lệ trầm trọng, mọi người cũng nhin không được nở nụ cười, Lâm Cẩm Âm lại nói với Hoan Lang: “Xem đi, nhìn con làm ca ca này.”

Hoan Lang giống như tiểu hồ ly xoa đầu Nghị Lang, nói: “Hắn nói không phải ta, nhất định là ở nhà nghe thấy người ta nói mà quên tai, có phải vậy không, Tứ đi?”

Lâm Cẩm Dung nói: “Những lời này của hắn là lúc trước mới học từ Tam ca hắn. Nhớ mãi không quên, cái gì cũng đều bảo không phải hắn.”

Hoan Lang hướng mẫu thân cười: “Xem đi, con đã nói không phải nói con mà. Con làm ca ca thế nào chứ?” Nói xong hỏi qua Đào Thuần Khâm, biết hắn không còn chuyện gì, lại được Lâm Cẩm Dung cho phép, dẫn Nghị Lang đi tìm Ngọc lang chơi đùa.

Thấy trong phòng không có những người khác, Lâm Cẩm Dung đứng dậy, nghiêm nghiêm túc túc nói: “Cửu phụ, con có lời muốn nói với người.”

Đào Thuần Khâm thấy nàng thần sắc nghiêm túc, cũng chỉnh trang lại thần sắc, lại không muốn nàng đứng: “Ngồi đi, ngồi rồi chậm rãi nói. Cốt nhục nhà mình, không cần như vậy.”

Lâm Cẩm Dung không ngồi, chỉ nói: “Cửu phụ, người còn nhớ rõ thời điểm con vừa tới, Nhị lang đã nói qua sự kiện kia của Chư tiên sinh không?”

Đào Thuần Khâm gật đầu: “Nhớ rõ. Nhị lang lo lắng Bình châu sẽ xuất hiện chuyện như ở Phong châu. Sao vậy?”

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Lúc trước mọi người đều cho rằng là tin đồn vô căn cứ, nhưng hiện nay Bình châu đã xuất hiện manh mối, Thanh châu nơi này chẳng những cũng chịu tổn hại, mà cách Đại Vinh càng gần. Đại biểu ca cùng Tam biểu đệ cũng không ở nhà, ngày thường chỉ có một mình người là bệnh nhân đã lớn tuổi mang theo phụ nhân, tiểu hài tử như tỷ tỷ. Con thấy, cửu phụ nên sớm tính toán mới phải. Bằng không, liền dưỡng bệnh, đi Giang Nam giải sầu, chờ bên này ổn định rồi trở về cũng tốt.”

Đào Thuần Khâm trầm mặc một lát, nhẹ nhàng cười: “Cũng không chỉ là vài người chúng ta, còn có này rất nhiều tộc nhân nữa, mặt sau một con phố đều là tất cả tộc nhân Đào gia, có gió thổi cỏ lay, vốn không có người nào mặc kệ. Nói đến nói đi, gia đình, quản sự trong phủ cũng không thiếu. Con xem tường vữa này của phủ ta? Không sợ đâu.”

Đã nói đến mức này, vẫn là cố chấp như thế, Lâm Cẩm Dung không còn cách nào khác, không khỏi lộ chút nôn nóng: “Cửu phụ! Hai hài tử cũng đã lâu chưa được gặp phụ thân bọn họ rồi.”

Đào Thuần Khâm vẫn nói: “Không vội, qua thêm mấy ngày lại nói sau. Nếu thật sự rối loạn, không khỏi sẽ phải tị nạn. Không vì bản thân ta, mà vì A Âm cùng hai tử, cũng phải rời đi. Nghĩ ngơi đi thôi.”

Lâm Cẩm Dung thấy trên mặt hắn dĩ nhiên đã quyết tâm, đành phải ngậm miệng, cùng Lâm Cẩm Âm hầu hạ hắn uống thuốc nằm xuống, im ắng lui ra ngoài.

Thời điểm sắp mưa thì chân chờ, lúc ngừng thì lại rất nhanh. Đợi đến khi tỷ muội đi ra ngoài, chỉ thấy một cầu vồng cao cao bắt tại chân trời, đẹp để nói không nên lời, không khí lại tươi mát, Lâm Cẩm Âm im lặng đứng ở trong viện nhìn cầu vồng một lát, nhẹ giọng nói: “A Dung, không cần khuyên người. Người luyện tiếu rời khỏi cữu mẫu. Khuyên nữa người sẽ để cho ta dẫn hài tử đi tìm Đại biểu ca, sao ta có thể làm như vậy được?”

Nhưng mà..... Lâm Cẩm Dung nháy mắt lệ mơ hồ, thiếu chút nữa phá tan hốc mắt rơi xuống, liều mạng chịu đựng cúi đầu hồi lâu mới xem như che giấu được, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ Thanh châu bên này không có việc gì.” Nàng không biết, hoàn toàn không biết lúc trước Thanh châu là tình hình gì, nhóm thân nhân của nàng sẽ có kết cục ra sao!

440. Chương 443: Thị Chúng

Gió đêm thanh lương, trăng sáng bị mây đen che khuất một nửa, cơn trùng không biết tên trốn ở chỗ sâu trong bụi cỏ khoái hoạt ca xướng, hương hoa nhài thơm ngọt. Vốn là một buổi đêm đẹp đẽ, Lục gia lại không người nào cảm thấy nhân hạ thoải mái.

Trong Thính Tuyết các, Lục Kiến Tân ngồi phía trên cao, vững vàng nâng chén trà của hắn, thản nhiên nhìn Lục Kiến Trung kích động ở bên dưới.

Lục Kiến Trung cầm khăn tay lau khóe mắt, run run môi kích động nói: “Thật sự là tai họa bất ngờ! Thật sự là tai họa bất ngờ! Rõ ràng sinh ý gần đây của cửa hàng chúng ta đã giảm sút, bên trong cũng không có gì đáng giá, bất quá là chút vải vóc hương liệu, những cửa hàng nhà khác rõ ràng sinh ý càng thịnh vượng, cũng không biết bọn họ tại sao không đi cướp của nhà khác, cứ chỉ chăm chăm cướp đoạt cửa hàng chúng ta!”

Tống thị lạnh lẽo sâu kín nói: “Vì sao? Bởi vì người ta đều hiểu được Lục gia có tiền mà.”

Lã thị âm thanh tiêm khí nói: “Vừa phát cháo, lại xây dựng nhà tình nghĩa, rồi sửa chữa lại nhà cũ, vung tiền như rác...”

“Ba” Một tiếng thúy đánh gãy lời của nàng, chính là Lục Kiến Tân đưa tay đặt mạnh chén trà lên án.

Lã thị thấy hắn thần sắc lạnh băng, vẻ mặt không tốt, cho thấy nếu bản thân không ngậm miệng, câu tiếp theo đó là muốn chỉ trích nàng không quy củ chen miệng vào. Mặc dù chịu đựng cố gắng nuốt lời chưa nói ra hết, nhưng trong lòng thật sự là không phục, trong mắt này, tai họa này rõ ràng chính là Lâm Cẩm Dung đưa tới cho bọn họ, dựa vào cái gì Lâm Cẩm Dung ở bên ngoài phong quang tự tại, bọn họ lại phải chịu tai bay vạ gió? Tức tối nhất là, cửa hàng của Lâm Cẩm Dung cư nhiên một chút tổn thương đều không có! Còn có công lý hay không a?

Tuy rằng vị tất đã vì Lâm Cẩm Dung tỏ vẻ giàu có mà phản loạn mới chém giết cửa hàng Lục gia, nhưng Nhị phòng thật sự cố tình bắt lấy lý do này. Lục Kiến Tân trước hung hăng trừng Lục Giam một cái, rồi thản nhiên nói: “Dựa theo ý tứ của các người, việc này sai lầm rồi ư? Không thể phát cháo, không thể xây dựng nhà tình nghĩa, sửa chữa lại nhà cũ cũng không nên sao? Không làm việc này, người ta nhất định sẽ không cướp đoạt sao?”

Tống thị cùng Lã thị đều trầm mặc không nói, Lục Kiến Trung dùng sức lau lệ nơi khóe mắt, cường ngạnh thanh âm nói: “Đại ca nói gì tới tiền của, đương nhiên là muốn xài như thế nào liền xài như thế ấy, chỉ là chúng ta thật sự gặp phải tai bay vạ gió. Tiền vốn của chúng ta không còn mấy, chỉ còn trông cậy vào mấy cửa hàng này sống tạm qua ngày, hiện tại phải làm sao bây giờ, chúng ta nhiều người như vậy cần ăn cơm a.....” Nói đến đây, hắn thương tâm khóc òa lên.

Lục Kiến Tân lạnh lùng nhìn hắn ép buộc. Nhị phòng còn có nhiều cửa hàng sinh ý tốt ở Thái Minh phủ mà, Lục Kiến Trung làm việc từ trước đến nay đều thích che giấu, làm sao dễ dàng bị vét sạch như vậy, rơi xuống đến mức đói khổ? Mặc dù là lần này không đề phòng thật sự ăn đau khổ, cũng không có khả năng đến tình cảnh đó. Cho nên hắn thật sự không tin, cũng hơi có chút phiền chán đức hạnh này của Nhị phòng.

Lục Kinh tiến lên thấp giọng khuyên bảo Lục Kiến Trung: “Phụ thân đừng thương tâm, sự tình dĩ nhiên đã đến bước này thì còn biện pháp gì nữa đâu! Vốn nghĩ đến làm việc thiện có thể tích âm đức, ai ngờ lại hấp dẫn người khác! Chuyện này đúng là không thể tưởng được.”

Lục Giam nghe từng câu từng chữ của hắn đều hướng về Lâm Cẩm Dung, đều thấy vì Lâm Cẩm Dung làm mấy chuyện tốt kia khiến cho bọn họ chọc họa, trong lòng dù không phục cũng không tiện cùng bọn họ so đo.

Lâm Ngọc Trân lại nghe không nổi nữa, sầm mặt nói: “Cũng không phải chỉ có cửa hàng của Lục gia gặp tai ương! Cửa hàng của Ngô gia chẳng lẽ yên ổn sao? Vương gia? Các nhà khác thì sao? Quản sự Ngô gia còn bị đâm bị thương kia kìa, tiểu nhị của Vương gia còn mất mạng! Ta lúc ấy lại nghe quản sự nói người ta không đả thương người, là vì lúc ấy nhà này có người làm việc thiện tích đức, đừng đả thương tính mạng người nhà hắn! Vậy thì như thế nào?” Rồi như sợ bọn họ không biết, cố ý khoe khoang: “Còn vừa vặn, cửa hàng của A Dung chính là không có người cướp đoạt! Nàng không phải quyền tiền nhiều nhất sao? Vì thế nếu như để ý, người ta phải đi cướp đoạt của nàng đầu tiên mới đúng! Sao lại không cướp đoạt của nàng đây?”

Lục Kiến Trung hai mắt đỏ hồng, cũng không nói gì, cũng chỉ ai thán lau nước mắt: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Sống không nổi nữa rồi!”

Lục Kiến Tân bị hắn huyên não tức giận, phiền chán trừng mắt nhìn Lục Giam một cái: “Chính mình xử lý đi.” Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Lâm Ngọc Trân cũng vẫn không đi, ngay tại kia vừng vàng đương đương ngồi nói mát. Nhị phòng muốn tính toán trên đầu Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam để bòn rút tiền của Đại phòng sao, đúng là nằm mơ!

Đồ thị hốc mắt hồng hồng xem xét Lục Giam, khóc thút thít nghẹn ngào cầm khăn tay lau lệ, vẻ mặt chua xót khó nhìn, dường như cũng có oan khuất muốn tố cáo. Lục Kiến Lập trừng mắt nhìn nàng, cúi đầu ho khan vài tiếng trầm giọng nói: “Ta có câu muốn nói. Cửa hàng của ta cũng bị cướp đoạt! Cướp cái gì chứ? Là lương thực! Vừa vặn, cửa hàng kia và cửa hàng của Nhị ca cùng nằm trên một con đường, bắt quá là đều vừa vặn gần phủ nha, quả thật rất tiện. Phát cháo, quyền tiền cũng không ít người làm, không phải nhà nào cũng bị cướp đoạt. Phố nào cách xa phủ nha thì không thấy bị làm sao, có thể thấy được không hề liên quan đến việc phát cháo, quyền tiền, sửa nhà cũ. Lục gia giàu có không phải chuyện ngày một ngày hai, người ta có chú ý cũng không chú ý trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi.”

Lục Kiến Trung nghe vậy, lấy tay lôi Lục Lang nằm trong lòng Khang Thị lại đây, chảy nước mắt thấm thía nói: “Tôn nhi, mưa suốt đêm mái nhà dột nát, tổ phụ vô dụng, về sau cần phải tự nhờ bản thân mình.”

Lục Lang không biết hắn đang làm gì, chỉ hiểu được ngày thường cũng không phải người hay thân cận với mình, liền há mồm khóc òa, Phúc nương bên cạnh Tổng thị thấy thế, cũng đi theo khóc lóc.

Lục Giam nổi trận lôi đình, đứng dậy lạnh lùng thốt: “Ai muốn có thể đi bắt phản tặc, hỏi rõ ràng thật sự là do người nhà chúng ta phát cháo, quyền tiền, kiến tạo nhà tình nghĩa, sửa chữa lại nhà cũ mới cố ý chém giết cửa hàng Lục gia đúng không, nếu vậy chúng ta sẽ bồi thường tổn thất! Nếu là không thể, sẽ tổn thương thể diện của nhóm trưởng bối! Đại nạn trước mặt, còn ép buộc như vậy, còn có ý nghĩa gì nữa!”

Lục Kiến Trung che ngực: “Ai, ai, lòng ta thật đau đớn mà....”

Đám người Tổng thị vội vàng tiến lên đỡ hắn, Lục Kinh đỏ mắt nói: “Nhị ca, nên khoan dung mà độ lượng, đừng nói năng bừa bãi.”

Lục Giam giận sôi lên, đã thấy Lục Kiến Lập liên tiếp hướng hắn nháy mắt, đành phải nhẫn nhịn lui ra ngoài. Vừa phát sinh biến cố, cũng bất chấp tức giận, đành phải phân phó quản sự gia đình, chuẩn bị an bài mọi người tuần tra và trông coi cửa hàng phòng ở chung quanh, hắn làm được một nửa, càng nghĩ càng giận, lộn trở lại đi tìm Lục Kinh: “Trong lúc nguy nan, Tam đệ là muốn tiếp tục ở đây ầm ục rơi lệ, hay là muốn làm nam nhân? Trong nhà này thanh niên trai tráng cũng chỉ có hai người chúng ta, quản hay là mặc kệ?”

Lục Kinh mặt đỏ lên, đang định trả lời lại một cách mỉa mai, đã thấy Khang Thị cầu xin nhìn hắn, thanh thanh nói: “Ai biết có thể còn có người xấu trà trộn, hay đột nhiên lại xuất hiện phản loạn hay không?”

Hắn lúc này mới sầm mặt theo Lục Giam đi ra ngoài, cười lạnh nói: “Bên ngoài đang giới nghiêm, Nhị ca là nam nhân lại làm quan, nên đi ra tuần tra mới phải. Đệ bắt tài, chỉ dám canh giữ ở trong nhà thôi.”

Lục Giam lười cùng hắn nhiều lời, tự dẫn người đi tuần tra. Chỉ âm thầm tính toán, nghĩ cách để người ta đi ra ngoài truyền tin cho Lâm Cẩm Dung báo bình an, hỏi thăm Chư tiên sinh bên kia thế nào.

Như thế qua ba bốn ngày, tới ngày thứ năm, dân công sửa tường thành cùng quân coi giữ lại xảy ra xung đột, Du Tông Thịnh thống hận không thôi, sai người cứ việc thẳng tay trấn áp, tiếp đó lại chết hơn mười người, thiêu nửa con phố, đại hỏa đốt một ngày một đêm mới bị một hồi mưa to làm tắt lụi. Chuyện này, ngay cả Lục Kiến Tân không hay rối loạn cũng có chút hoảng thần, mặc dù không nói ra miệng, cũng là âm thầm may mắn Lục Giam lúc trước đã dẫn người tu sửa nhà cũ. Nhị phòng cũng không dám nói gở gì thêm, Lục Kinh không cần Lục Giam tiếp đón, mỗi ngày sớm hay muộn đều chủ động cùng hắn thay phiên tuần tra xung quanh.

Trong thành Bình châu không khí khẩn trương chỉ cực, ngày đêm đều có thể nghe thấy tiếng binh sĩ tróc nã phản tặc kêu đánh kêu giết cùng tiếng gào khóc. Toàn gia nghe thấy giống như chim sợ cành cong, tuy đã cùng phủ nha bên kia chào hỏi qua, biết được sẽ có một đội binh sĩ sớm muộn gì cũng tới tuần tra quản lý, Lục Kiến Tân vẫn lo lắng đề phòng, ngày đêm ngủ không an ổn. Vì thế báo cáo lão thái thái, triệu tập một nhà, nói là còn loạn lạc như vậy, không bằng tìm cách ra khỏi thành, đến nhà cũ lánh nạn còn an tâm hơn một chút.

Lục lão phu nhân tất nhiên là không có ý kiến, con cháu đi đến đâu, bà sẽ đi đến đó. Những người khác cũng không có ý kiến, so sánh với tính mạng, cái gì cũng không đáng. Lục Giam nhớ tới lời nói đùa lúc trước của Lâm Cẩm Dung, thật sự có một ngày kia, người Lâm gia không có chỗ nào để đi, không khỏi sẽ cùng Lục gia đi tị nạn, liền hỏi Lâm Ngọc Trân: “Không biết ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu tính toán thế nào. Tường viện nhà bọn họ còn không cao lớn bằng nhà chúng ta.”

Lời này nhắc nhở Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân lập tức đáp: “Kia không bằng đến hỏi thăm bọn họ, có nguyện ý cùng chúng ta đến nhà cũ hay không.” Rồi sợ những người khác không chịu, lại nói: “Dù sao bên trong nhà cũ có thể chứa rất nhiều người, có thêm vài người bọn họ không ảnh hưởng gì.”

Lục Kiến Tân trầm mặc một lát, thản nhiên nói: “Cũng không biết nhiều người như vậy có được ra khỏi thành không, hiện nay chỉ được phép vào không cho phép ra. Trước thử nhìn xem rồi hẵng đi.”

Đúng lúc đó, chợt nghe bên ngoài có người hô lớn: “Phản tặc bị tiêu diệt giết sạch rồi!”

Toàn gia đều cả kinh, Lục Kiến Tân sai sử Chu Kiến Phúc: “Đi xem là chuyện gì xảy ra!”

Chu Kiến Phúc nhanh chóng chạy đi, một nén nhang sau mới chạy về, vẻ mặt vui vẻ: “Đáng mừng! Đáng mừng! Quan binh đi ra ngoài truy kích và tiêu diệt phản tặc đã trở lại, mang về hơn hai mươi thi thể của phản tặc, lúc này đang dùng ngựa lôi kéo trên đường để thị uy dân chúng! Nói là sẽ lỗi ba ngày, rồi bêu đầu tại đầu tường thị chúng! Tri châu phủ nha phát ra bố cáo chiêu an!”

Lục lão phu nhân nghe vậy, thấp đầu nhanh chóng chuyển động lần tràng hạt niệm Phật.

Lục Kiến Tân vui sướng tay áo run lên, nói: “Xứng đáng!” Sau đó thu liễm thần sắc, truy vấn: “Vậy những người khác thì sao? Không phải tổng cộng có hơn 60 tên sao? Tại sao mới có hơn 20 thi thể?”

Chu Kiến Phúc bị hắn hỏi ngẩn ra, lập tức đáp: “Nghe là có người lặn xuống vách núi, có người chạy thoát, có người bị thương chưa bắt về được, dù sao đã bị đánh tan rồi, không còn khả năng làm hại ai nữa. Vẫn còn có người tiếp tục đuổi theo, nói vậy cũng rất nhanh sẽ bắt được.”

Lục Kiến Tân vuốt râu, hung tợn nói: “Phải giết sạch mới đúng, bằng không ai cũng muốn làm phản, thiên hạ này sẽ lộn xộn a!”

Đồ thị nói: “Chúng ta đây không cần trở lại nhà cũ đúng không?”

Lục Kiến Tân thản nhiên liếc nàng một cái, nói: “Cứ chờ xem thế nào.”

441. Chương 444: Tuần Tự

Thời điểm tin tức rơi vào tai Thanh châu, Đào gia vừa ăn qua cơm chiều. Biết được gia đình an bình, thành cảm thả lỏng, có thể trở về Bình châu, Đào Thuần Khâm liền không hề cố ý giấu diếm Đào thị, đem sự tình kể lại cho nàng nghe.

Đào thị ôm ngực, nghe mà cả kinh, cuối cùng nghe nói gia đình không có việc gì, hai tay tạo thành chữ thập niệm vài tiếng phật, liền nhắc tới muốn thu thập trở về, nói là lo lắng già trẻ trong nhà, còn muốn tận mắt thấy Lâm Cận Chi bình an mới yên tâm.

Đào Thuần Khâm nói: “Muội gấp cái gì? Bây giờ còn có một vài phản tặc chạy trốn bên ngoài, trên đường cũng không thái bình, Nhị lang đã nói qua sẽ tới tiếp đón, chờ một chút, đến lúc đó tìm thêm mấy nhà làm bạn, nhiều người đi đường mới thỏa đáng.”

Đào thị lại cảm thấy sốt ruột, đứng ngồi không yên, thúc giục Lâm Cận Âm đi hỏi thăm gần đây có nhà nào muốn đến Bình châu không, vạn nhất Lục Giam chậm chạp không đến, các nàng cũng có thể cùng người khác trở về trước.

Lâm Cận Dung xem ở trong mắt, chờ sau khi lui xuống, nhân cơ hội lặng lẽ hù dọa Đào thị một hồi, đem tình cảnh dân loạn ở Phong châu thuật lại sinh động như thật cho Đào thị nghe, lại cổ vũ: “Nói không chừng còn có thể lại gây âm ỉ. Đại biểu ca đã lập nghiệp ở Giang Nam, bên kia thế cục cũng ổn định, không bằng để tỷ tỷ mang theo hài tử, cùng cữu phụ đến Giang Nam giải sầu, dưỡng bệnh, cũng tiện cho phụ thê bọn họ đoàn tụ, để hài tử được gặp mặt phụ thân. Cứ phân tán như vậy, nếu Đại biểu ca của con không giữ mình được, tặng cho Hoan Lang và Ngọc lang thêm đệ đệ muội muội thì phải làm sao bây giờ?”

“Phượng Đường không phải người như vậy!” Thật ra về vấn đề nạp thiếp Đào thị không quá phản cảm, nàng thấy Ngô thị dĩ nhiên đã ra đi nhiều năm, Đào Thuần Khâm một người lẻ loi hiu quạnh thật sự đáng thương, nạp thêm thiếp thất chiếu cố một chút cũng không có gì. Nhưng nếu Đào Thuần Khâm không có tâm tư kia, nàng làm muội muội cũng không tiện khuyên nhiều, đổi địa điểm để dưỡng bệnh cũng tốt, người một nhà đoàn tụ cũng vô cùng tốt, nàng không phản đối, thực đồng ý. Nhưng lúc này nàng nghe vào tai lại thấy không thoải mái, Đào Phượng Đường có phẩm hạnh thế nào, nàng thật sự rõ ràng. Nhưng mà..... nam nhân đã từng tuổi này, trong thời gian dài không có thê tử ở bên cạnh, xác thực khó tránh khỏi gặp chuyện không may, Đào Phượng Đường bộ dạng tuần tú lịch sự, còn có rất nhiều tiền, cho dù hẳn không có tâm tư kia, nhưng không chừng người bên ngoài sẽ tới quấy rầy. Càng nghĩ càng thấy có khả năng, liền nhân tiện nói: “Ta đi hỏi tỷ tỷ con! Bằng không gọi Đại biểu ca con trở về!”

Lâm Cận Dung thấy nàng quả nhiên động tâm, vội vàng ngăn lại: “Nương a, người chạy tới hỏi như vậy không phải khiến tỷ tỷ ngọt ngạt sao? Người là muốn khuyên nàng, nhưng không thể khuyên như thế. Sản nghiệp ở Giang Nam bên kia đang náo nhiệt, không có đạo lý quăng bỏ, người ta sẽ nói tỷ tỷ không hiểu chuyện. Chính là toàn gia cùng đi chơi là tốt nhất.” Ngấm lại lại bổ sung: “Tiểu Thất đệ của con không phải cũng muốn đi qua học hỏi Phượng Cữu sao? Nếu tỷ tỷ đi cũng tiện chăm sóc quần giáo bọn họ.”

Đào thị im lặng suy nghĩ một lát, nói: “Không được! Cần phải nhắc nhở tỷ tỷ con một chút. Đừng giống như công công của con, cô cô con ở nhà tân tân khổ khổ thủ lễ nhiều năm, hẳn lại thư thư phục phục mang theo vài thiếp thất như hoa như ngọc trở về.” Lại âm thầm tính toán một phen, nên nói thế nào để đỡ động Đào Thuần Khâm mới tốt.

Lâm Cận Dung âm thầm vui mừng, nghĩ tới nên viết thư cho Đào Phượng Đường, cách nhìn của nàng, nên nói như thế nào, khuyên như thế nào, tỉ mỉ, tới tới lui lui suy nghĩ chu toàn. Chỉ cầu cần phải một kích đã trúng mục tiêu.

Ngày kế tiếp, mọi nhiệt tình của Đào thị đều tập trung vào việc khuyên Đào Thuần Khâm đi Giang Nam du ngoạn, thăm Đào Phượng Đường, để đôi phụ thê trẻ có thể đoàn tụ. Đào Thuần Khâm tính tình tốt, tuy không đồng ý, nhưng cũng không bởi vậy mà tức giận.

Lâm Cận Âm suốt ngày hầu hạ, mặc dù không nói rõ, nhưng cũng biểu hiện ra vẻ mặt, Hoan Lang cùng Ngọc lang tức thì được Đào thị cùng Lâm Cận Dung nhờ cậy giúp đỡ. Đào Thuần Khâm nhìn thấy, đều có một phen cân nhắc.

Trong nháy mắt qua một tuần, sau giữa trưa, Lâm Cẩm Dung mang theo Nghị Lang nằm nghỉ, chợt nghe có người bên ngoài nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân tỉnh chưa?”

Lâm Cẩm Dung trợn mắt nhìn lại, thấy Anh Đào đứng ở nơi đó, hướng nàng thủ thế, dè dặt thanh âm nói: “Nhị gia cùng Thất gia đến đây.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy rửa mặt chải đầu, sai người trông chừng Nghị Lang, đi đến phòng của Đào Thuần Khâm.

Ước chừng là hồi lâu không gặp thân nhân đến thăm bệnh, Đào Thuần Khâm tâm tình tốt, bệnh cũng đỡ hơn rất nhiều, tinh tinh thần thần ngồi ở trên tháp nghe Lục Giam cùng Lâm Thận Chi miêu tả tình hình lúc trước.

Lục Giam ít nói, đa số thời điểm đều chỉ cười mà không nói, chỉ có Lâm Thận Chi đang bị vỡ giọng giống như vịt đục, ngồi đó kích động nói không ngừng: “Sau khi trở về từ Thanh châu, con định lập tức trở về chỗ của Chư tiên sinh, nhưng tổ phụ đột nhiên bị cảm lạnh, con chỉ có thể hầu hạ ở một bên. Mới chuyển biến tốt, nghĩ rằng ngày hôm sau có thể đi, kết quả đêm hôm ấy đột nhiên liền xảy ra chuyện. Lúc ấy con đang ngủ say, trong giây lát nghe thấy có người ở bên ngoài dùng sức đập cửa, không, là phá cửa, kêu con nhanh chóng chạy đến chính đường. Tiếp theo, chợt nghe thấy tiếng chuông đồng, tất cả các phòng đều sáng đèn, mọi người thất kinh, còn tưởng rằng là có trộm đến, nhưng quân sự cũng không chịu nói là vì sao lại như vậy, chờ đến khi tới chính đường, tổ phụ mới nói bên ngoài đang nháo loạn, phân công các ca ca dẫn quân sự cùng gia đình đi tuần tra, canh gác đại môn, con thì trông chừng nhóm chất nhi chất nữ.”

Nói đến chỗ này, Lâm Thận Chi giương mắt nhìn trời, Lâm lão thái gia rõ ràng là bất công, , hắn không còn nhỏ, cũng nên vì người trong nhà bỏ ra một phần sức lực, không thể vì loại chuyện này mà về sau bị các ca ca khinh thường. “Vì thế con liền liều mạng cầu lão nhân gia, đi theo Tứ ca cầm cây thang đi đến bên tường xem tình huống bên ngoài.” Hắn thấy Đào thị khấn trương vô khăn tay, càng thêm đắc ý: “Các người đoán con nhìn thấy cái gì?”

Lâm Cẩm Dung đi vào tròng mắt nhìn hắn một cái: “Đừng thổi phồng a, hai ngoại chất nhi của đệ đang ở đây, đừng nói không thành có chứ.” Vừa nói, vừa nhìn về phía Lục Giam, Lục Giam cũng đang giương mắt nhìn nàng, hai người ánh mắt chạm phải nhau, đều có một loại cảm thụ nói không nên lời, vừa chua xót vừa mềm mại, lại thập phần ngọt ngào vui sướng.

Lâm Thận Chi nhìn Hoan Lang và Ngọc Lang ngồi ở một bên vờn dài cổ, không hề chớp mắt nghe hắn tiếp tục nói, liền khụ một tiếng, thu liễm chút: “Cũng không phải chuyện gì, chính là nhìn thấy huyện nha bên kia, nửa bầu trời đều đỏ rực, ánh trăng cũng bị khói đặc che khuất, tiếng kêu chấn thiên. Lúc ấy trong nhà mọi người đều rất sợ hãi.”

Hoan Lang đợi nửa ngày, nghĩ đến sẽ được nhìn thấy gì đó, nghe đến đây không khỏi có chút khinh bỉ Thất cữu phụ của hắn: “Chuyện này ta đã sớm nghe người ta kể đi kể lại mấy trăm lần a.”

Lâm Cẩm Âm thấp giọng trách mắng: “Không có quy củ!”

Hoan Lang nở nụ cười, theo bậc thang leo xuống, ôm cánh tay Lâm Thận Chi mềm giọng năn nỉ: “Nói chút chuyện thú vị đi, cái này không hay a.”

Lâm Thận Chi một tay tóm hắn, một tay vươn tới bắt được Ngọc lang, cười nói: “Được, ta kể cho các con nghe chuyện Du Tông Thịnh chui vào chuồng gia súc, may mắn thoát được một mạng!” Nói tới đây, mới lại nghĩ tới tới hỏi Lâm Cẩm Dung: “Nghị Lang đâu?”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ngủ rồi.” Mượn cơ hội đi đến phía sau Lục Giam, thấp giọng hỏi: “Trong nhà đều tốt chứ?”

Lục Giam làm sao nói lại tình hình thật sự cho nàng nghe? Bất quá là cười cười: “Yên tâm, đều tốt cả. Các nàng đều khỏe chứ?”

Lâm Cẩm Dung bắt tri bắt giác nhu hòa thanh âm: “Đều tốt, chính là lo lắng ọi người.”

Lâm Cẩm Âm ở một bên nhìn hai người quan tâm lẫn nhau, trong lòng có một ít hâm mộ, lại có một ít chua xót, liền cười nói: “Vừa rồi muội phụ không phải nói nhớ Nghị Lang sao? Tứ muội dẫn hắn đi đi.”

Đào Thuần Khâm ha ha cười: “Đi thôi, đi thôi. Khi nào ăn cơm sẽ gọi các con.”

Vẫn là ở đây thoải mái hơn. Không ai nhìn chăm chăm muốn bọn họ giữ quy củ, không ai nhìn chăm chăm nói bọn họ có chỗ nào không đúng, có khi là khoan dung, đa phần làm người ta suy nghĩ. Lục Giam âm thầm cảm thán một phen, cùng Lâm Cẩm Dung hành lễ cáo từ với mọi người.

Phu thê hai người dọc theo đường mòn trồng đầy cây cối râm mát đi về phía trước, trong lòng đều có chút tình tứ khác thường đang lên men. Chính là rốt cuộc làm khách ở nhà người ta, không dám làm quá đáng, nhiều nhất thân mật cũng bất quá chỉ sóng vai bước đi, thường thường, cố ý vô tình va chạm một chút mà thôi.

Lục Giam nhẹ giọng nói: “Đêm hôm đó vừa nháo loạn, thật sự rất kinh hoàng, ta khi đó không biết sự tình sẽ tới bước thế nào, thăm nghĩ may mà nàng và Nghị Lang không ở nhà.”

Lâm Cẩm Dung trong lòng ấm áp, vụng trộm sờ soạn tay hẩn một chút: “Ta cũng thực lo lắng cho chàng.” Mặc dù là biết sẽ không có trở ngại, vẫn rất lo lắng.

Lục Giam cố nén mới không nắm lại, chỉ nặng nề nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái: “Sau đó thế cục không thấy chuyển biến tốt, thiếu chút nữa cả nhà cùng trở về nhà cũ.” Nghĩ đến thái độ lúc ấy của Lục Kiến Tân rõ ràng là không vui khi phải mang theo người Lâm gia cùng đi tị nạn, trong lòng lại nặng trĩu, chỉ đành nói, hẩn cũng không thể nói với Lâm Cẩm Dung, liền uyển chuyển nói: “Ta đến tiếp đón Tiểu Thất đệ gặp qua ngoại tổ phụ, thỉnh hẩn nghĩ cách đem tường viện cùng các đại môn gia cố chắc chắn thêm. Ngoại tổ phụ nói, lập tức liền động thủ. Ta nói với mẫu thân, nếu trong nhà không đủ tiền, bảo nàng bỏ ra thêm, đừng quá so đo.”

Lâm Cẩm Dung gật gật đầu. Lâm gia không thể so với hai nhà khác, tuy rằng sân vườn rộng rãi, nhưng bởi vì thiếu tiền, nên nhiều năm chưa từng sửa chữa lại.

Nàng lúc trước từng uyển chuyển đề cập qua một hồi, Lâm lão thái gia lạnh nhạt lại kiên quyết cự tuyệt, nghĩ đến trải qua chuyện lần này, chính là đập nồi bán sắt cũng phải sửa chữa gia cố tường viện cùng đại môn?

Lục Giam thực đồng ý với thái độ của Lâm Cẩm Dung: “Đại nạn trước mặt, có tiền bỏ tiền, có lực bỏ lực, mới là đại thiện.”

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn về phía hẩn: “Nghe nói cửa hàng trong nhà bị cướp đoạt?”

Lục Giam trầm mặc một lát, nói: “Không đề cập tới cũng thể.”

Lâm Cẩm Dung nhìn hẩn thần sắc khó coi, liền đoán đại để là lại xảy ra chuyện gì đó ngoài ý liệu của mình, nhân tiện nói: “Không đề cập tới thì không được, chàng phải kể rõ ràng với ta, bằng không ta về nhà cái gì cũng không biết.”

Lục Giam đành phải tóm lược kể lại lần nữa, còn sợ Lâm Cẩm Dung sẽ tức giận, nhân tiện nói: “Chớ cùng bọn họ so đo.”

“Có cái gì mà phải so đo, đơn giản chính là một chuyện như vậy mà.” Lâm Cẩm Dung thần sắc thường thường thản nhiên, nửa điểm kinh ngạc tức giận kích động cũng không có, Lục gia bị cướp đoạt, kiếp trước đã là như vậy, đâu phải bởi vì nàng làm việc thiện mà gây nên tai ương? Hiện nay dĩ nhiên đã đến thời khắc lửa sém lông mày, so đo nhiều như vậy làm cái gì?

442. Chương 445: Thăng Thấn

Màn trúc khê rử, ngay bên cạnh là bồn tử vi, lộ ra mấy cành lá sum xuê nồng đậm, hoa nở như cẩm. Đậu Nhi cầm cây kéo mạ bạc, chuyên tâm chủ định cắt bớt những đóa nào bị héo, chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, ngẩng đầu nhìn lên, chính là Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung sóng vai đi tới, lập tức khuôn mặt tươi cười, buông cây kéo tiến lên hành lễ.

Thấy Lục Giam trên người có vẻ phong trần, liền nhu thuận sai người mang nước ấm tiến vào, tự lui ra ngoài. Lục Giam thấy thùng gỗ được đổ đầy nước ấm, không khỏi mỉm cười: “Ở trạm dịch là lúc khổ liệt

không chịu nổi, Thất đệ cùng ta thương lượng, hôm nay đến phải tắm rửa một phen. Giờ phút này ta ở đây tắm rửa, hẩn lại đang thổi phồng a.” Lời còn chưa dứt, đã bị một đôi bàn tay lạnh lạnh từ phía sau ôm chặt lấy, Lâm Cẩm Dung vòng ôm thất lưng hẩn, đem mặt dính sát vào trên lưng hẩn.

“A Dung.....” Lục Giam ngực căng thẳng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, im lặng một lát, quay người gắt gao ôm Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung chợt bộc phát ra nhiệt tình, dùng hết toàn lực ôm chặt thất lưng hẩn, giống như muốn được thâm nhập vào trong xương cốt của hẩn.

Lục Giam tự nhiên phát hiện nàng có chút khác thường, vô cùng vui mừng, lại nhin xuống.....”

“Ngô.” Lâm Cẩm Dung khéo mắt tắm ra một giọt lệ, hơi hơi cúi đầu dán chặt vào ngực Lục Giam, để vạt áo của hẩn hút khô nước mắt của nàng.

Lục Giam mặc dù không nhìn thấy gương mặt của nàng, lại có thể rõ ràng cảm nhận được tâm tình của nàng, nàng đang lo lắng hẩn, luyến tiếc hẩn, nàng nhớ hẩn, dựa sát vào hẩn, nhất thời chỉ cảm thấy tâm thần lay động, tràn đầy vui sướng, nhin không được nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu Lâm Cẩm Dung, trong giọng nói không tự giác mang theo chút ý cười: “Ta yên lành đứng ở trước mặt nàng, nàng sợ cái gì?”

Lâm Cẩm Dung khép hờ mắt, hít một hơi thật sâu giống như muốn đem mùi hương trên người hẩn vĩnh viễn ghi khắc trong tâm khảm. Hơi có chút mùi mồ hôi, mang theo một chút hương vị trầm mặc, đây là mùi hương đặc hữu của Lục Giam, nàng tin tưởng cho dù có sống lại kiếp thứ ba cũng vĩnh viễn sẽ không quên mùi hương này.

Lục Giam cúi mắt nhìn Lâm Cẩm Dung trong lòng. Mái tóc đen dày của nàng được vắn cao lên, lộ ra vành tai trắng nõn khéo léo, không mang khuyên tai, vành tai xinh đẹp như trân châu, trên cần cổ thon dài như bạch ngọc có một vài sợi tóc tơ rối loạn, thân người vừa động, mấy sợi tóc đó liền nghịch ngợm chui vào vạt áo màu xanh, vừa nhìn đã có thể cảm nhận được da thịt trắng nõn bên dưới.

Lục Giam tâm mạnh nhảy dựng, lại không chế không được tần suất, hẩn thậm chí có thể rõ ràng nghe thấy tim trong lồng ngực đập thình thịch, mỗi một tác da thịt đều trở nên thực miễn cảm, hô hấp ấm áp của Lâm Cẩm Dung xuyên thấu qua vạt áo hẩn dừng trên da thịt trước ngực hẩn, làm cho hẩn thiếu chút nữa không thể hô hấp. Từ hô hấp đến tim đập, tất cả đều rối loạn.

“Nhị lang.” Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên nhìn Lục Giam ánh mắt sáng như tinh quang trong khí trời sương mù, cánh môi đỏ bồng bóng lảnh như đóa hoa. Nàng chưa bao giờ khát vọng hẩn như thế, tuy rằng thời gian địa điểm hết thảy không phù hợp, nhưng nàng thực hiểu được tâm ý của mình, nàng khát vọng hẩn, khát vọng cùng hẩn thân thiết hơn nữa, khát vọng có thể mỗi ngày cùng hẩn trải qua hạnh phúc cùng khoái hoạt. Theo thời gian, nàng càng ngày càng nhớ nhung hẩn sâu đậm.

Lục Giam nhẹ nhàng thở dài một tiếng, mê muội hôn môi Lâm Cẩm Dung, trần trọc, mút mát, chỉ hận không thể ép nàng thâm nhập vào xương cốt mình. Lâm Cẩm Dung không tiếng động thở hỗn hển, vô lực tựa vào người hẩn, dùng hết nhiệt tình đáp lại hẩn. Hai người ngập lửa tìm không thấy đường ra, vô cùng khó chịu, còn phải nghiêng tai nghe lên động tĩnh bên ngoài, đang hưng phấn, lại càng thêm hưng phấn, đã khó chịu lại càng thêm khó chịu.

Ngoài bình phong truyền đến một tiếng vang nhỏ, hai người đều ngốc nghếch bất động, Lâm Cẩm Dung nháy mắt đỏ hồng mặt, cúi đầu vẫn không nhúc nhích, Lục Giam vội vàng buông nàng ra, che giấu ho khan một tiếng, lại nghe bên ngoài Nghị Lang nhu nhu gọi một tiếng: “Nương?” Trong thanh âm non nớt còn mang theo một tia mê man mới tỉnh ngủ.

Lục Giam nhất thời hồi phục lại tinh thần, trước thay Lâm Cẩm Dung để ý quần áo, lại thay nàng để ý tóc, lúc này mới cùng nàng đi ra, hướng Nghị Lang đang nghiêng người nằm úp sấp trên giường vươn hai tay, lộ ra nụ cười từ nội tâm: “Nhị tử ngoan.”

Nghị Lang vừa mới tỉnh ngủ, còn chưa có tinh thần, nhìn thấy hẩn, vẫn còn vui lòng nở rộ tươi cười cho hẩn xem. Lục Giam tiến lên bế hẩn, yêu thương không gì sánh kịp, cũng không thân ái giống như với Lâm Cẩm Dung, bất quá chỉ vuốt ve đầu Nghị Lang, ôn nhu hỏi hẩn: “Thời điểm phụ thân không ở đây có nghe lời mẫu thân không?”

Nghị Lang mềm nhũn tựa vào trong lòng phụ thân, nhẹ giọng nói: “Nghe.”

Lục Giam lại hỏi: “Có nghịch ngợm không?”

Nghị Lang lần này không nói chuyện, vụng trộm nhìn Lâm Cẩm Dung liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Muốn uống nước a.”

Lâm Cẩm Dung véo mũi hần, rót chén nước ấm đưa qua: “Có muốn nói cho phụ thân con biết, chẳng những mỗi ngày con cùng các ca ca nghịch bừa, còn cướp đồ chơi của các ca ca? Hôm kia còn ỷ vào mình nhỏ hơn, đẩy ca ca một cái không?”

Nghị Lang làm bộ như không nghe thấy, chỉ để ý cầm tay Lục Giam cúi đầu uống nước.

Lâm Cẩm Dung cầm khăn tay thay hần lau mồ hôi trên trán, câu nói kia tự nhiên thốt ra: “Mẫn Hành, ta ở Giang Nam có sản nghiệp.”

Lục Giam lơ đãng: “Àn.”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, nói: “Không phải ở Đình huyện. Là địa phương khác, Tín châu.”

Trong phòng một mảnh im lặng. Lâm Cẩm Dung nhìn về phía Lục Giam, nhưng thấy ánh mắt hần còn dừng ở trên người Nghị Lang, vẻ mặt lại hơi hơi thay đổi, từ vẻ mặt ôn nhu mỉm cười, biến thành không chút thay đổi.

Lâm Cẩm Dung thở dài một hơi, tiếp tục thấp giọng nói: “Có cửa hàng cùng điền trang, cũng có tiền lời. Bình thường là phụ thê Lệ Chi để ý, sản nghiệp của Tam ca ở phụ cận, hần ngẫu nhiên cũng tới trông chừng.”

Lục Giam không nói được một lời, chỉ cầm cái chén, chậm rãi lấy ra khăn tay giúp Nghị Lang lau miệng. Sau đó trầm mặc đứng dậy, bế Nghị Lang đi đến cửa sổ, giơng mắt nhìn đình viện xanh tươi, đưa lưng về phía Lâm Cẩm Dung.

Lâm Cẩm Dung đợi một lát, không thấy hần có động tĩnh khác, chỉ đành gọi một tiếng: “Mẫn Hành?”

“Không phải nàng vẫn nói với ta, Lệ Chi ở Đình huyện sao?” Lục Giam thanh âm không lớn, bên trong lại mang theo chút tức giận.

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Ta lừa chàng.”

Không khí yên lặng như tờ.

Lâm Cẩm Dung đi qua, nhân cơ hội rửa mặt cho Nghị Lang, cố ý đứng trước mặt Lục Giam. Lục Giam sầm mặt không nhìn nàng, Lâm Cẩm Dung cũng không nổi giận, thấp giọng nói: “Khi đó không phải chúng ta đang bắt hòa sao?”

Lục Giam khẽ mím môi, giống như định mở miệng, chung quy vẫn không nói được một lời.

Lâm Cẩm Dung hiểu được hần lại bướng bỉnh, nhưng cũng do mình giấu giếm quá lâu, hần không tức mới là lạ, liền tự nhủ nói: “Chuyện đã rất lâu từ trước, dù sao hiện tại ta cũng đã nói ra, sẽ không chọc giận chàng đúng không?” Vừa dứt lời, chợt nghe Lục Giam giơng giọng nói: “Đậu Nhi, đến bế Nghị Lang ra ngoài!”

“Ai.” Đậu Nhi lên tiếng, bước nhanh tiến vào, miễn cưỡng phát hiện không khí không đúng, lo lắng nhìn Lâm Cẩm Dung một cái, vươn tay tiếp nhận Nghị Lang. Nghị Lang lại giống như da trâu gắt gao quần quít lấy cổ Lục Giam, treo trên người hần không chịu buông tay: “Không đi, không đi. Đậu Nhi trướng thối.”

Lục Giam nghiêm mặt nói: “Hài tử này sao vừa há mồm liền mắng chửi người ta?”

Nghị Lang không đề phòng lại bị mắng, lập tức ủy khuất há mồm khóc òa. Lâm Cẩm Dung vươn tay đón hần, thấp giọng giải thích: “Bất quá là vừa học một câu của ca ca hần thôi.”

Đậu Nhi cũng vội vàng cười làm lành: “Nhị gia bớt giận, Nghị Lang mỗi khi nghe thấy một câu mới mẻ đều hiếu kỳ lặp lại như vẹt nói vài ngày mới có thể quên. Điều không phải là cố ý. Sau đó hần sẽ nói Đậu Nhi là người tốt.”

Nghị Lang cũng là tính tình quật cường, chẳng sợ ngay cả bị Lục Giam mắng cũng không chịu buông tay, vẫn vòng quanh cổ Lục Giam, há to miệng dùng sức khóc, giống như không được Lục Giam tha thứ sẽ không

dừng lại. Lục Giam bị hấn làm cho lỗ tai ong ong tác hưởng, nghiêm túc nói: “Lập tức cầm miệng, bằng không sẽ ném con ra ngoài.”

Nghị Lang quả nhiên ngậm miệng, thương tâm căn môi không nhin được nước nử, đến mức thân thể nho nhỏ đều run run, còn không quên vụng trộm đánh giá thần sắc Lục Giam, lấy lòng vươn tay nhẹ nhàng sờ mặt hấn.

Hấn thật cẩn thận như thế, Lục Giam dù tâm địa cứng rắn cũng mềm nhũn, mặc dù còn cố gắng nghiêm mặt, khẩu khí cũng đã trở nên nhu hòa hơn: “Đó là mắng chửi người khác, không phải lời tùy tiện có thể nói ra, Đậu Nhi mỗi ngày chiếu cố con vất vả, lời nói đó sẽ tổn thương người ta, hiểu hay không?”

Nghị Lang cũng không biết đã hiểu chưa hay chỉ đáp cho có lệ, nước mắt lưng tròng nhìn hấn gật đầu nhận sai: “Sai lầm rồi.”

Lục Giam liền đem hấn đưa cho Đậu Nhi: “Đi rửa mặt.”

Lần này Nghị Lang không dám bướng bỉnh, mới ngã vào trong lòng Đậu Nhi trước hết vang dội hôn Đậu Nhi một cái, dỗ cho Đậu Nhi mặt mày hớn hử, cười tùm tùm đồng ý dẫn hấn đi xem con kiến.

Lâm Cẩn Dung không khỏi tâm sinh cảm khái, hài tử này tinh quái quá, nên dạy dỗ cẩn thận mới phải, bằng không chỉ sợ quá thông minh không nghĩ tới bước đi đầu tiên sẽ bị sai lệch. Đang ôm tâm sự, chợt nghe Lục Giam lãnh đạm nói: “Nàng cũng đi đi, ta muốn tắm rửa, nước nguội rồi.”

Lâm Cẩn Dung cúi mắt đứng đó một lúc lâu, nói: “Được. Ta đây trước đi ra ngoài.” Nói xong quả nhiên xoay người, đi tới cạnh cửa, đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Lục Giam oán hận trừng mắt nàng, sắc mặt càng khó coi, không khỏi khẽ cười, nhanh chóng quay trở về giữ chặt tay hấn, ôn nhu nói: “Chúng ta không cần giận dỗi, được không?”

Lục Giam tùy ý để nàng lôi kéo, phụng phịu nói: “Là ta và nàng giận dỗi sao? Rõ ràng là nàng cố ý chọc giận ta.”

Lâm Cẩn Dung nghe hấn nói những lời này, tâm tình lập tức thả lỏng, mặt mày hớn hử nói: “Là ta không tốt. Chớ tức giận.”

Lục Giam thản nhiên nói: “Làm sao, rõ ràng là ta không tốt mới đúng. Nàng làm sao mà không tốt? Nàng cái gì cũng tốt hơn ta. Nếu không cũng sẽ không đề phòng ta như thế.”

Lời này rõ ràng chính là cố ý giận dỗi, Lâm Cẩn Dung trừng mắt nhìn, cười nói: “Chàng làm sao mà không tốt? Trừ bỏ suốt ngày phụng phịu không tươi cười, ngậm miệng không nói một câu, có chút keo kiệt ra, nhưng mặt khác cũng không tệ lắm.” Nói ra những lời này, nàng đột nhiên thấy bóng dáng của Lục Giam kiếp trước mông mông lung lung dần dần biến mất giữa hai người. Lục Giam trước mặt này, là một con người mới.

443. Chương 446: Tự Tại

Lẽ bởi này một chút thành ý đều không có, nào có chuyện bản thân đã làm sai, giải thích nhận lỗi với người ta còn nói ra khuyết điểm của người ta chứ? Lục Giam càng tức giận: “Nàng thật quá đáng, chờ ta cũng lừa nàng giấu giếm nàng một hồi xem? Xem nàng sẽ hào phóng thể nào.” Từ trước giấu giếm hấn lừa hấn cũng quên đi, chuyện khi đó thật sự không rõ, hấn cũng không muốn truy cứu, nhưng đến lúc này nàng vẫn còn tiếp tục lừa, tiếp tục giấu giếm hấn, thật sự là hơi quá đáng.

Lâm Cẩn Dung làm sao quản hấn có sắc mặt gì, chỉ đưa ra chủ ý không cùng hấn tức giận, liền nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay hấn, nhỏ giọng nói: “Không được, chàng không thể giấu giếm ta, cũng không thể gạt ta.”

“Không phải nàng chưa tỉnh ngủ chứ?” Lục Giam hừ lạnh một tiếng: “Chỉ cho châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn.”

Lâm Cẩn Dung nghiêm túc nói: “Chàng mới là quan, ta mới là dân. Trên thực tế chàng muốn phóng hỏa hoặc là đốt đèn, ta thật sự là một chút biện pháp đều không có.”

Lục Giam lập tức nhướn mày: “Ta có chỗ nào giấu giếm nàng?”

Lâm Cẩm Dung cúi con người cười: “Không có, đều là chuyện quá khứ rồi, chúng ta không đề cập tới được không? Ta nhận lỗi với chàng.” Nói xong quả thực thì lễ với Lục Giam: “Là ta không phải, còn thỉnh phu quân thứ lỗi.”

Lục Giam sắc mặt hòa hoãn hơn chút, nhưng vẫn mất hứng: “Nếu lúc trước đã hạ quyết tâm gạt ta, vẫn nên gạt tiếp mới phải, tội gì lúc này nói cho ta biết? Cũng không sợ ta biết được sẽ nuốt trọn đồ cưới của nàng sao.”

Lâm Cẩm Dung thản nhiên nói: “Lúc trước hạ quyết tâm gạt chàng, chỉ muốn lưu lại đường lui mình mà thôi. Chẳng qua hiện tại ta dĩ nhiên đã tin chàng, cho nên muốn nói với chàng thôi. Nhân sinh giống như sương mai, ai biết khi nào sẽ tan chảy? Thời cuộc không ổn, ta nói trước với chàng, cũng tiện cho chàng có tính toán.”

Cơn tức trong lòng Lục Giam đột nhiên tiêu tán, ngược lại có chút ưu thương.

Rõ ràng thế cục đã chuyển biến tốt, phản tặc đã lần trốn, Du Tông Thịnh cũng đã dùng thủ đoạn áp chế, đại để là sẽ không có loạn lạc, nhưng trong lòng hắn chính là có một loại cảm giác nói không nên lời, giống như tiếp theo, hẳn thật sự sẽ cùng Lâm Cẩm Dung sinh ly tử biệt vậy. Hắn nghĩ đại khái cũng là bị cơn ác mộng kia của Lâm Cẩm Dung hù dọa, liền nhân tiện nói: “Không được nói lung tung! Mơ tưởng muốn dùng điều này để che giấu tội lỗi của nàng sao.”

Lâm Cẩm Dung nhẹn không được cười lên một tiếng: “Vâng, ta thật tình nhận sai, không che giấu, phu quân phải thế nào mới bằng lòng tha thứ cho ta đây?”

Lục Giam thấy lúm đồng tiền của nàng xinh đẹp như hoa, dù nói là không phải thật sự nhận sai, nhưng thái độ lại chân thành, nói là thật tình nhận sai, nhưng thái độ lại không hề sợ sệt, trong lòng tuy có chút ảo não, nhưng cũng không có biện pháp, liền nghiêm mặt nói: “Nàng phải đáp ứng ta về sau sẽ không có chuyện như vậy nữa, không thể lại lừa gạt ta.”

Lâm Cẩm Dung nhìn Lục Giam. Nàng có thể rõ ràng nhìn ra trong vẻ nghiêm túc lạnh nhạt kia của Lục Giam còn có chờ mong, hiểu được hắn bất quá là muốn một câu cam đoan mà thôi. Hắn và nàng, kỳ thật chính là hai người sống nương tựa vào nhau trên thế gian này, nàng từng hận hắn, khắc cốt ghi tâm, nàng từng yêu hắn, cũng khắc cốt ghi tâm. Vận mệnh lại biến đổi một lần, nàng đại để cũng không thể hận một người như vậy, cũng không thể yêu một người như thế nữa.

Lâm Cẩm Dung tự nhiên đưa tay ra vòng ôm cổ Lục Giam, thấp giọng nói: “Ta kỳ thật không muốn lừa gạt chàng, nếu có thể, người không mong muốn lừa gạt nhất chính là chàng.” Nếu có thể, không cần lừa gạt hắn, hắn là người tuyệt đối có thể dựa vào, có thể yên tâm đem việc bất an giao cho người khác, đó là chuyện tốt đẹp cỡ nào. Nhưng nàng nhất định đã lừa gạt hắn. Nhân sinh hiếm khi lại có thêm một lần, đến lúc mai táng, một mình giữ bí mật, một mình mang theo gánh nặng.

Lông mi thật dài của Lục Giam run rẩy, chỉ lo cúi mắt lảng lạng nhìn Lâm Cẩm Dung. Nàng lại biểu lộ một lần nữa, ngữ khí vừa mềm mại lại ôn nhu, biểu tình xinh đẹp, ánh mắt quyến luyến, động tác đáng yêu như vậy..... Ai..... Hắn nghe thấy chính mình không tiếng động thở dài, hắn không được tự nhiên xoay người nói: “Lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa, lần sau nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung nói: “Vậy phải xem chàng đối đãi với ta thế nào. Chàng đối tốt với ta, ta liền đối tốt với chàng.” Trên đời này, cho tới bây giờ không có chuyện một bên tình nguyện, chỉ có nhìn thấu hay nhìn không thấu.

Lục Giam trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Nguyên một lòng, nắm tay không phân cách.”

Lâm Cẩm Dung cúi đầu cười: “Chỉ mong tâm phu quân giống như lòng ta.”

Nàng lần đầu tiên mình xác trả lời hắn, nói cho hắn biết tâm ý của nàng. Lục Giam ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mành trúc được cuốn lên một nửa, ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, cỏ cây xanh um, gió nhẹ thổi qua, sắc hoa khắp đình viện. Khung cảnh sau giữa trưa lại tốt đẹp an ninh đến thế, làm cho người ta muốn chìm đắm vào đó, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại. Thanh lương tự tại, chỉ tại trong lòng.

Ba ngày sau, Đào gia thiết tiệc tiễn biệt đám người Đào thị, Lâm Cẩm Âm miễn cưỡng cười vui, mặc dù vạn phần luyến tiếc mẫu thân cùng đệ đệ và muội muội rời đi, lại hiểu được lần tụ hội này đã rất hiếm có. Nếu không phải công công mình là thân mẫu cũ, nếu không phải vừa vặn Bình châu xảy ra chuyện, sao có thể cùng người nhà mẹ đẻ đoàn tụ lâu như vậy khi đã xuất giá nhiều năm? Có điều tính tình nàng từ trước đến nay kiên cường, tuy là thập phần khổ sở, nhưng cũng có thể làm ra bộ dạng không thêm để ý, vui vui vẻ vẻ an bài yến hội, còn có thể kể truyện hài để gây cười.

Nhưng đám người đã quen tính nàng như Đào Thuấn Khâm, Đào thị, Lâm Cẩm Dung, sao lại không nhận ra nàng cô đơn cùng khó chịu? Đang lúc thanh xuân, lại chỉ có một mình một phòng, một mình gánh chịu chăm sóc lão nhân, đứa nhỏ, còn phải quản gia sự khoan khoái thích ý, bên ngoài ngênh đón nhân tình mọi thứ chu đáo, thật sự là không dễ dàng. Nghĩ đến chính mình lúc đó khuyến khích Đào Phượng Đường đi xa, Lâm Cẩm Dung không khỏi sinh ra vài phần áy náy, vô luận Lâm Cẩm Âm làm cái gì, đều ở bên cạnh nàng, đi theo nàng chạy ra chạy vào, chỉ nguyện có thể giúp trong lòng nàng đỡ buồn hơn.

Như thế mãi, Lâm Cẩm Âm cuối cùng nhịn không được mỉm cười nói: “Muội làm gì vậy?” Lặng lẽ chỉ Lục Giam, thấp giọng nói giỡn: “Muội lại gây ra lỗi lầm sao.”

“Tỷ nói đi.” Lâm Cẩm Dung tất nhiên là không buông tha nàng, tỷ muội hai người hi hi ha ha ầm ĩ. Đào thị nghiêm mặt nói: “Đều đã làm mẫu thân, còn ở trước mặt tiểu bối làm ầm ĩ như thế.....”

Đào Thuấn Khâm khoát tay: “Không cần cứng nhắc, đây là gia yến, lại đều là cô họ thân đệ, cũng không có người ngoài ở đây, tùy ý một chút, cao hứng thế nào thì cứ thế mà làm. Đây là cơ hội hiếm có.”

Đào thị một khắc trước còn quở trách nữ nhi, ngay sau đó đã có chút chua xót khó nhịn: “Tiếp theo gặp lại, sợ là Tiểu Thất đã thành thân a.”

Lâm Thận Chi náo loạn đỏ mặt, oán trách nói: “Nương!”

Đào thị cười cười, như cũ vẫn nhắc lại: “Ca ca, đi Giang Nam một chút đi. Nhắc tới các quản sự không phải không có thực lực, cũng không có gì không thể buông bỏ, thừa dịp còn khỏe, nên đi du ngoạn khắp nơi.”

Đào Thuấn Khâm lần này không ngay lập tức cự tuyệt, gương mặt nhìn mẫu tử Lâm Cẩm Âm vẻn tai nghe bọn họ nói chuyện, trong mắt tràn ngập khát vọng chờ mong, khe khẽ thở dài, đưa tay xoa đầu Ngọc Lang, thấp giọng nói: “Cũng tốt, chờ vào thu, thời tiết mát mẻ một chút, chúng ta liền đi Giang Nam. Nhìn xem phụ thân các con đi xa đã nhiều năm, đều thành bộ dạng gì rồi. Cũng tiện để hai huynh đệ có thêm kiến thức.”

Lâm Cẩm Dung nghi hoặc bản thân nghe lầm, trong lòng đột nhiên giống như bay vọt lên tầng mây. Nhập thu sẽ rời đi, Đào gia vừa đi, dù thế nào cũng có thể tránh được tai họa kia mà! Trời không phụ người có lòng! Vì thế bất chấp chuyện khác, từ từ nhắm hai mắt yên lặng niệm Phật, lần lượt cảm tạ.

Lâm Cẩm Âm cũng là lệ nóng doanh tròng. Dù nàng ổn trọng, cũng không chế không được nổi lòng, nhanh chóng tựa đầu vào Lâm Cẩm Dung, dựa theo thân hình của Lâm Cẩm Dung che mặt, im lặng một lúc, cảm xúc ổn định mới quay đầu, run nhẹ nhẹ môi nói: “Cữu phụ, nếu lão nhân gia người không muốn đi, chúng ta sẽ ở cùng người.....”

Đào Thuấn Khâm đánh gãy lời của nàng, thấp giọng nói: “Ta đâu phải người không để ý đến nữ nhân, chỉ lo bản thân mình chứ? Không cần nhiều lời, con sớm đi an bài đi. Đến lúc đó bảo Phượng Đường tới đón chúng ta!” Lại nói: “Không phải ta bao che khuyết điểm, xem ngoại chất nữ nhà mình thuận mắt, ta vừa lòng nhất chính là nhi tức này! Một tay trong trong ngoài ngoài, vừa hiểu thuận lại có năng lực, hiền lành thấu hiểu, thật sự hiếm có!”

“Xem người thối phồng con kia.” Lâm Cẩm Âm còn đang cười, nước mắt lại không chế không được chảy xuống, lại thấy quanh đây đầy người, chỉ có thể cúi đầu chôn mặt vào trong lòng Đào thị. Nhiều năm vất vả cùng ủy khuất đảo qua, tràn ngập cảm thán bản thân mình vô cùng may mắn.

Đào thị nhẹ vỗ về lưng nàng, vẻ mặt thỏa mãn: “Nói tới cửa hôn nhân này, ta thật sự là vừa lòng nhất, cho tới bây giờ sẽ không lo lắng A Âm gả đến đây bị khinh bỉ. Ta bất quá chỉ là một phụ nhân tầm thường, chỉ mong nữ nhi phúc thọ song toàn, bình an như ý là đủ rồi, cần gì đại phú đại quý!” Nói tới đây, nhịn không được nhìn Lục Giam liếc mắt một cái, giống như cường điệu, cố ý nói: “Nhị lang cũng rất khá. Tốt lắm.”

Nàng không nói còn may, thốt ra như vậy, ngược lại tiết lộ ra sự thật, Lục Giam mặc dù cười, lại có vài phần không được tự nhiên, lặng lẽ giương mắt nhìn Lâm Cẩm Dung. Đúng lúc Lâm Cẩm Dung cũng đang nhìn trộm dò xét hắn, liền tức giận quét Lâm Cẩm Dung một cái, chỉ lo cúi đầu uống trà.

Lâm Thận Chi sâu sắc, vội ngắt lời nói: “Đồ ăn đều nguội rồi! Còn chưa tới thời điểm đưa tiền, sao mọi người đều khóc lóc thế này? Hôm nay chảy khô lệ, ngày mai lấy gì mà khóc đây?”

Tiểu hài tử không biết sâu, Hoan Lang chỉ biết rốt cục có thể xuất môn, rốt cục có thể đi vắng an phụ thân cùng tiểu thúc, hoan hoan hỉ hỉ đem chiếc đĩa chấm chút nước trà, đặt vào khóe mắt, nhìn Ngọc lang cùng Nghị Lang thấp giọng nói: “Khóc lóc như vậy, con cũng khóc!” Ngọc lang có chút khiếp đảm nhìn Lâm Cẩm Âm liếc mắt một cái, không trả lời, Nghị Lang thì tò mò vươn tay sờ “nước mắt” trên mặt Hoan Lang, lại thăm dò nhìn chén trà.

Lâm Cẩm Âm không khỏi giận dữ, đập một cái trên vai Hoan Lang, trách mắng: “Đúng là không quy củ!”

Hoan Lang mặt đỏ lên, vừa thẹn lại quẫn, dường như sẽ khóc òa lên, đảo mắt lại nở nụ cười, tự mình giải vây: “Người là nương, lại là nữ nhân, con không so đo với người.”

Lâm Cẩm Âm đỡ khóc đỡ cười, chỉ có thể trừng mắt hắn.

Lâm Thận Chi không nhịn được, “Xì” một tiếng cười to, vỗ bả vai Hoan Lang nói: “Con khỉ nhỏ này! Còn không nhận lỗi với nương con?”

Hoan Lang quả thực tiến lên dập đầu hành đại lễ với Lâm Cẩm Âm, nghiêm túc nói: “Nương a, người yên tâm, con trưởng thành, sẽ chiếu cố tổ phụ, đệ đệ cùng người thật tốt. Chỉ cần người cao hứng, đánh liền đánh đi.”

Lúc này ngay cả Lục Giam cũng nhịn không được vỗ vỗ bả vai Hoan Lang.

444. Chương 447: Hoa Quỳnh

Bóng đêm mê ly, trong không khí tràn ngập mùi hương ngào ngạt của hoa nhài, côn trùng không rõ tên ở trong bụi hoa phát ra thanh âm khoáng hoạt. Lâm Cẩm Dung buông quạt trong tay, đứng dậy cởi áo khoác, chỉ còn lại yếm màu lam nhạt, từ trong bồn lấy khăn tay chà lau trên người.

Lục Giam ngồi ở cách đó không xa, nương theo ánh nến mờ nhạt đọc sách trong tay. Nghe thấy tiếng nước chảy, không khỏi ngẩng đầu nhìn, trong lúc tranh tối tranh sáng thấy được một đóa hoa nhài đang nở rộ. Hắn liền buông sách xuống, không chuyển mắt nhìn chằm chằm bóng dáng mạn diệu của Lâm Cẩm Dung. Một cổ cảm giác khô nóng quen thuộc khôn kể từ đan điền đi lên trên, chạy đến tứ chi bách hải, khiến hắn miệng khô lưỡi khô, khó có thể nhẫn nại. Hắn đã bao lâu không nhìn thấy dáng người của Lâm Cẩm Dung? Năm trước vì lão thái gia giữ đạo hiếu, phu thê hai người bắt đầu phân phòng, hắn cũng chưa từng thấy qua.

Vừa nghĩ đến còn đang giữ đạo hiếu, một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, Lục Giam khé mím môi, khó khăn thu hồi ánh mắt từ vòng eo tinh tế mềm mại cùng da thịt trắng nõn như ngọc của Lâm Cẩm Dung, một lần nữa cầm sách lên đọc. Có điều những dòng chữ này giống như có chân, loạn nhảy chung quanh, khiến hắn cũng không biết chúng nó ghé vào cùng nhau là có ý tứ gì.

Lâm Cẩm Dung nghiêng mặt, vụng trộm hướng Lục Giam nhìn qua. Nàng là cố ý, chính như theo lời của nàng, thí dụ như sương mai, ngày sau chắc gì đã còn, nếu nàng yêu hắn, sẽ cùng hắn thân cận thân thiết. Thấy Lục Giam cúi mắt cũng không nhìn nàng, không khỏi có chút thất vọng và uể oải, còn có chút thất bại. Liền cố ý thấp giọng nói: “Nhị lang, trên lưng ta có chút ngứa, đại để là bị muỗi cắn, chàng tới giúp ta nhìn một cái.”

Hôm nay nếu không phải bởi vì Bình châu cùng Thanh châu mới được khai thông đường, người đi đường kết bạn mà đi, trạm dịch ở đây đông người, ngay cả trong phòng Đào thị cũng nhồi vào một người quen biết, phu thê bọn họ cũng không có khả năng ở chung một chỗ. Cơ hội hiếm có, về nhà rồi nào có cơ hội tốt như vậy nữa? Nàng tất nhiên không thể buông tha.

Lục Giam quay đầu nhìn Lâm Cẩm Dung, ánh mắt tối tăm như đầm sâu, vẻ mặt lại nghiêm túc.

“Như vậy chàng cũng sợ sao, không bằng sớm đi cùng mấy người Thất đệ tắm rửa sạch sẽ chút đi.” Lâm Cẩm Dung hướng hần tươi cười, giọt nước trên da thịt ở dưới đèn lóe quang mang chói mắt, yếm ngực màu lam nhạt bị dính nước ẩm ướt, dính sát vào đường cong phập phồng, so với không mặc gì còn mê người hơn vài phần.

Lục Giam thực hiểu được bản thân vừa rồi nhịn không được nuốt nước miếng, liền ra vẻ trấn định thả sách, đứng dậy hướng Cẩm Dung đi qua: “Ai nói ta sợ? Ta cũng không phải chưa từng thấy qua.”

Lâm Cẩm Dung không nói, chỉ cúi mắt sâu kín nhìn hần. Mỗi khi hần đi từng bước, đều giống như đang đập lên lòng nàng, đau đớn, làm người ta run rẩy, mọi ồn ào náo động nóng nực ở bốn phía đều giống như cách quá xa, phiêu phiêu miếu miếu, cũng không rõ ràng. Trong mắt nàng chỉ có hần. Thấy Lục Giam đến gần, nàng thông thả xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng cởi yếm ngực.

Yếm màu lam nhạt giống như một đám mây, khinh khê phiêu phiêu từ ngón tay trắng nõn của nàng rơi xuống, dừng ở trên tay Lục Giam vươn ra, giống như một lông chim nhẹ phất, một đóa hoa tươi đẹp nhất, phất động tiếng lòng Lục Giam vẫn buộc chặt kia. Hần nghe thấy chính mình nhẹ nhàng than thở một tiếng, hần thấy mình bắt được yếm ngực kia, hần thấy Lâm Cẩm Dung trắng nõn như ngọc, dáng người xinh đẹp mê người, hần thậm chí thấy loáng thoáng bộ ngực nàng phập phồng. Hần nhịn không được suy nghĩ, hần đem vòng eo tinh tế mềm dẻo gắt gao nắm trong bàn tay sẽ là cảm giác gì.

Lâm Cẩm Dung hơi hơi nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Thấy không? Ngay tại xương bả vai.”

Lục Giam vươn người qua xem, chỉ thấy nơi đó ước chừng có một nốt đỏ sẫm, hơi hơi sưng đỏ, cũng không biết là bị côn trùng nào đốt.

“Là ở đây sao?” Hần vươn tay chỉ, nhẹ nhàng đề lên nốt đỏ kia, thanh âm khàn khàn khẽ run.

“Đúng.” Lâm Cẩm Dung nghiêng mặt ngoái đầu nhìn lại, nhẹ nhàng liếc mắt một cái, ánh mắt như câu dẫn.

“Tranh” một tiếng vang nhỏ, Lục Giam nghe thấy sợi chỉ buộc chặt trong lòng mình bị chặt đứt, một chút đen láy trong đồng tử hần choáng váng nở rộng, đem đôi mắt nhuộm thành hồ sâu không thấy đáy. Hần chưa từng thấy qua Lâm Cẩm Dung yêu dã mị nhân như vậy, còn chưa kịp phản ứng lại, động tác của hần cũng đã đi trước suy nghĩ, hần vươn tay nắm vòng eo của Lâm Cẩm Dung, một ngụm hôn lên nốt đỏ trên lưng nàng kia.

Lâm Cẩm Dung giống một con cá tung khỏi mặt nước, kiệt lực đem thân mình dựng thẳng đến một góc độ bất khả tư nghị, cố gắng tìm kiếm nguồn nước, thậm chí còn ngừng hô hấp. Nàng ôn nhu đưa tay đặt trên tay Lục Giam đang gắt gao nắm vòng eo nàng, ý đồ xoay người lại đối mặt với hần, muốn đem mọi thứ thái đẹp để ôn nhu, mê người nhất hiện ra ở trước mặt Lục Giam, giống như hoa quỳnh nở rộ dưới ánh trăng, trắng nõn, tao nhã, tản ra hương thơm thấm vào ruột gan.

Lục Giam lòng say thần mê, đem môi từ nốt đỏ trên lưng nàng chuyển dời đến điểm nhỏ đỏ đỏ trên ngực nàng. Hần muốn nàng, hần khát vọng nàng, ngay cả trong mộng, cũng muốn đem nàng lăn qua lộn lại ép buộc vài lần, hần có chút thô lỗ kéo vấy Lâm Cẩm Dung lên, khẩn cấp vươn tay vào thăm dò nơi bí ẩn của nàng.

Lâm Cẩm Dung dựa vào trong lòng hần, tay lại ngăn cản hần, ngữ khí nửa sương mù nửa thanh tỉnh: “Nhị lang, chàng hiểu rõ rồi chứ?” Nàng có chút hư hỏng, nàng cố ý dụ hoặc hần, lại sợ sau đó sẽ hối hận, do đó sinh oán khiến một chuyện tuyệt vời nhất biến thành thực chi vô vị, làm người ta sinh ghét, cho nên tại đây ở thời khắc mấu chốt ngăn lại hần, hỏi hần hiểu rõ mình đang làm gì hay không. Hần là người con có hiếu, cũng tự xưng là quân tử, nếu hần thấy chuyện này sẽ phá hỏng thanh hạnh đức hạnh của hần, vậy cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Mặc dù ở kiếp này, nàng chỉ có một cơ hội có thể cùng hần thân cận cáo biệt thế này, nàng cũng thà rằng hần nhớ rõ chỗ tốt của nàng, mà không bị lẫn vào những tạp chất khác.

Thời điểm này, hành động của nàng là thập phần nguy hiểm, Lục Giam nhìn nàng sau một lúc lâu, cảm xúc tâm tối trong mắt dần dần phai nhạt. Hần có chút hoảng hốt nhìn nàng, không biết nên làm cái gì mới tốt, buông tay, sẽ làm tổn thương lòng nàng, nếu lại tiếp tục, đã không còn cảm giác như lúc trước. Hần có chút ảo não, nàng là đang cố ý ép buộc trêu đùa hần sao?

Lâm Cẩm Dung tâm hơi hơi trầm xuống, lập tức cười, nhẹ nhàng kéo tay hần đang đặt trên lưng nàng ra,

từ trong bồn lấy ra khăn tay, tiếp tục lau rửa, nhẹ giọng nói: “Trong hộp trang điểm của ta có thuốc mỡ, chàng lấy ra để bôi vào vết đỏ cho ta.”

Lục Giam đứng bất động cũng không nói lời nào.

Một cảm giác xấu hổ nói không nên lời tràn ngập giữa hai người, Lâm Cẩm Dung trầm mặc lấy áo khoác trên giá áo xuống để phủ thêm, trầm mặc đi đến trước bàn trang điểm, chuẩn bị đưa tay bôi thuốc mỡ. Nàng không hối hận hành động vừa rồi, đây là thì giờ đẹp nhất, nàng yêu hắn, cho nên muốn cùng hắn thân cận. Tính tình hắn thế, có thể phóng túng đến nước này, dĩ nhiên là không dễ dàng. Nhưng mà, chẳng lẽ nàng cứ như vậy, cứ như vậy không xa không gần cùng hắn vượt qua năm tháng cuối cùng này sao? Liền ngay cả tham hoan cũng không thể thực hiện.

Càng gần đến mức cuối, nàng càng luyện tiếc thế giới này. Càng gần đến mức cuối, nàng càng quyến luyện hết thấy, bao gồm cả sắc mặt của mọi người trong Lục gia, đó là căn cứ chính xác nàng còn sống, còn sống mới có thể hận, còn sống mới có thể yêu. Nàng nghĩ đến nàng vốn kiên cường, nàng bình tĩnh bố trí con đường phía trước, hết sức an bài mỗi một bước, nhưng vào ban đêm mờ mịt, nóng bức ẩm ướt này, ở trạm dịch chung quanh ồn ào, phương tiện đơn sơ, nàng đột nhiên phát hiện, nàng lại bất lực, vô cùng bất lực. Nàng khát vọng có thể sống tiếp, nàng luyện tiếc hết thấy nàng đang sở hữu, bao gồm yêu cùng hận, nàng kiệt lực muốn nắm bắt mọi thứ, lại phát hiện thật sự rất khó.

Một giọt lệ bao hàm bi thương nặng trĩu đột ngột theo hàng lông mi của Lâm Cẩm Dung rơi xuống, xoạch một tiếng rơi vào trong hộp trang điểm được khảm trai, bắn tung tóe tràn ngập chua xót. Lâm Cẩm Dung cắn môi, run run mở hộp, thuốc mỡ nằm trong hộp ngà voi chạm rồng sắc lục, cần dùng ngân trâm dài nhỏ bằng bạc mới có thể lấy ra dùng.

Nàng hơi hơi眯 mắt, cầm ngân trâm đặt vào hộp nhỏ, lại bởi vì tay run, làm được không tốt. Nàng tức giận quẳng ngân trâm cùng hộp ngà voi ném lên bàn, ghé vào trên bàn khóc òa lên.

Lục Giam đột nhiên bừng tỉnh lại, bước đi qua gạt gao ôm Lâm Cẩm Dung vào trong ngực, vỗ về lưng nàng giống như dỗ dành hài tử, nhẹ giọng nói: “Hừ, đừng khóc, là ta không tốt, đều là ta không tốt.” Nàng hiếm khi đối tốt với hắn, hắn lại đối với nàng như thế. Nàng là thê tử của hắn, xuất thân ra sao, tri thư đạt lễ, hắn rõ ràng nàng ngưỡng chừng cùng bảo thủ, nếu không vì thương hắn, sao có thể làm như vậy? Lục Giam tràn ngập tự trách, hôn như mưa lên đôi mắt của Lâm Cẩm Dung, phí công muốn hút hết nước mắt của nàng.

Lâm Cẩm Dung khóc thật sự thương tâm, giống như muốn phát tiết mọi cảm xúc không cam lòng cùng sợ hãi, ủy khuất cùng gánh nặng của nàng, nàng nắm chặt áo Lục Giam, lặp lại, cúi đầu dán bên lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Nhị lang ta sợ, Nhị lang ta sợ.”

Lục Giam chỉ cảm thấy khóe mắt lên men, lại không biết nên an ủi nàng thế nào. Lâm Cẩm Dung cho tới bây giờ đều rất cứng rắn, nàng cố chấp hành tẩu theo phương hướng của nàng, cự tuyệt các lực lượng bên ngoài thay đổi phương hướng cùng ý tưởng của nàng, nàng rất quật cường, quật cường đến mức cố chấp, có đôi khi làm cho người ta cảm thấy không thể nói lý lẽ, thậm chí có chút đáng giận. Nhưng thời điểm này, nàng lại yếu đuối bất lực như thế.

Lục Giam chỉ có thể ôm chặt lấy Lâm Cẩm Dung, tùy ý để nước mắt của nàng ẩm ướt vạt áo trước ngực hắn, lặp lại cường điệu: “Không phải sợ, ta ở đây. Là ta không tốt, là ta không tốt.”

Giống như vì chứng minh cái gì đó, giống như là vì an ủi nàng, Lục Giam bắt đầu nhiệt tình hôn môi Lâm Cẩm Dung, một khắc kia hắn thực hiểu được tâm ý của bản thân, hắn muốn nàng khoái hoạt, hắn vẫn thích nàng cười vui.

Thanh âm nức nở của Lâm Cẩm Dung dần dần ngừng lại, nàng trầm mặc ôm chặt hắn, không để hắn lại có bước hành động tiếp theo.

Lục Giam có thể cảm nhận được nàng cự tuyệt, hắn không xác định hỏi nàng: “A Dung?” Có phải đang tức giận hay không?

Lâm Cẩm Dung thấp giọng nói: “Nhị lang, ôm chặt ta, ôm chặt ta là tốt rồi.”

445. Chương 448: Tịch Dương

Trạm dịch lâu năm thiếu tu sửa, chung quanh tản ra một cỗ ẩm mốc, mặc dù đã dùng đệm chắn xông hương nhà mình, cũng không che nổi mùi hương này.

Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam sóng vai nằm ở trên giường, nhẹ giọng cùng hần kể lại chuyện từ trước: “Năm ấy, chúng ta đi Thanh châu dự lễ sinh thần của cữu mẫu..... Đi qua đây, Ngô Tương thế nào cũng phải cùng ta tỷ thí thổi sáo, nhất định phải phân cao thấp. Khi đó là mùa thu, trăng rất tròn, muỗi cũng rất nhiều.”

Lục Giam mặc mặc, nói: “Mùa thu trăng đương nhiên tròn rồi.”

Lâm Cẩm Dung cười: “Vừa rồi ta nhìn thấy ánh trăng ngoài cửa sổ, đột nhiên nghĩ tới việc này, bỗng nhiên cả kinh, thế nhưng đã trôi qua nhiều năm rồi. Mà tình hình khi đó vẫn rõ ràng ngay trước mắt, giống như mới là việc của ngày hôm qua vậy.”

Chỉ nghe Lục Giam lại cẩn thận nhắc lại: “Mùa thu trăng tất nhiên là tròn rồi.”

Lâm Cẩm Dung từ giữa nhận ra chút ghen tuông nhấm nuốt, nhin không được nở nụ cười: “Chàng không muốn biết ai thua ai thắng sao?”

Lục Giam quả quyết nói: “Không cần nghĩ cũng biết là nàng thua.”

Lâm Cẩm Dung xoay người ghé vào gối đầu, nương theo ánh trăng hoà thuận vui vẻ chiếu qua cửa sổ ngắm nhìn Lục Giam, vươn tay miêu tả đường nét đẹp dễ trên gương mặt hần: “Sao chàng biết được?”

Lục Giam lười biếng nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: “Chỉ có người thua mới nhớ mãi không quên. Không tin nàng đi hỏi Ngô Tương, hần tất nhiên đã sớm quên việc này rồi.” Nói tới đây, lại nghĩ tới cây trâm hình hoa mai kia, nhin không được cảm giận, nhưng chỉ hỏi Lâm Cẩm Dung: “Nàng nói xem Ngô Tương ánh mắt cao như vậy, tương lai rốt cuộc sẽ cưới kỳ nữ thế nào đây? Người bình thường cũng không xứng với hần.”

Lâm Cẩm Dung nghĩ nghĩ, nghiêm mặt nói: “Cũng không nhất định. Người như hần, bừa bãi không kiềm chế được. Thời điểm lúc trước, còn nói là cố kỵ ý tứ trong nhà, sau khi học xong sẽ cưới quý nữ, nhưng hần thi đỗ rồi cũng không thấy cưới ai, phí thời gian đến bây giờ chỉ có một mình đơn chiếc, có thể thấy được ở trong lòng hần cái nhìn của người trong nhà và thế tục cũng không phải điều gì quá quan trọng. Có lẽ, hần coi trọng liền coi trọng cũng không yêu cầu đối phương phải cao siêu gì. Cũng có lẽ, trong lòng hần có người khác rồi chẳng? Nhiều năm chưa gặp, cũng không biết hiện tại hần thế nào?”

“Hần tất nhiên là tốt.” Lục Giam đáp lại chắn cho nàng, buồn rầu nói: “Vừa rồi còn khóc muốn sống muốn chết đảo mắt đã nhàn nhã bàn chuyện người khác. Người ta cưới vợ cũng không gấp, nàng là người ngoài gấp cái gì?”

Lâm Cẩm Dung trong lòng âm thầm bật cười, vẫn làm bộ dạng nghiêm trang nói: “Chàng đúng là oan uổng người khác, rõ ràng chính là chàng hỏi ta, Ngô Tương tương lai rốt cuộc sẽ cưới kỳ nữ thế nào mà. Ta bắt quá chỉ trả lời chàng, tại sao liền biến thành ta nóng nảy? Cho dù ta thật sự thay hần gấp gáp, hần cũng coi như là biểu ca của ta, bằng hữu của chàng, nếu ta làm mai mối cũng được mà, quan tâm một chút chuyện chung thân đại sự của hần cũng không được sao?”

Lục Giam á khẩu không trả lời được, quyết ý không cùng nàng tiếp tục dây dưa về đề tài này, ngược lại nói: “Đừng nói về chuyện này nữa, ta hỏi nàng, vừa rồi vì sao khóc?”

Lâm Cẩm Dung nửa thật nửa giả nói: “Chàng còn không rõ sao? Ta bị người ta ghét bỏ, then quá thành giận. Lục Nhị lang đối đãi với ta như vậy, tương lai tất sẽ hối hận a.”

“Rõ ràng là nàng ép buộc ta, còn đem sự tình đổ hết lên người ta.” Lục Giam kiên quyết không thừa nhận một khắc hần vừa tỉnh táo lại kia hần thật sự dao động, chỉ nửa khép mắt cầm tay Lâm Cẩm Dung, dùng sức xoa nắn, thấp giọng nói: “Ta biết nàng không phải. Nàng rốt cuộc đang sợ cái gì? Ta đã nói với nàng rồi, bất quá là một giấc mộng mà thôi. Nếu thật sự không yên tâm, chúng ta về nhà sẽ đến Bình Tế tự cúng bái hành lễ.”

Hắn không phải không tin thần Phật sao? Từ trước hắn từng nói rõ với nàng, chết cũng không tin loạn lực quái thần, thần Phật cũng không tin, cũng không kính ngưỡng. Nhưng một năm lúc phát hiện ra việc nàng tránh thai, cùng hắn ở Thính Tuyết các làm âm ỹ một trận đã trực tiếp nói rõ với hắn, sau đó trước khi hắn lên kinh, cũng là thành thành thật thật cầu nguyện trước phật tượng ở Bình Tế tự. Đề cập đến chuyện cũ, Lâm Cẩm Dung tâm tình có chút mênh mông, “Ân” một tiếng nghiêng người, chặt chẽ ôm lấy cánh tay Lục Giam, mơ hồ không rõ nói: “Để nói sau. Một nhọc, ngủ đi. Sáng mai dậy nếu chúng ta không có tinh thần, mặc dù chưa làm cái gì nhưng người bên ngoài nhìn vào cũng sẽ không được tự nhiên.”

Lục Giam có chút rục rịch, nhịn xuống, nhẹ nhàng đẩy nàng, thấp giọng nói: “Nóng quá, đừng nằm gần ta như vậy.”

Lâm Cẩm Dung ngược lại càng ác ý dựa sát vào người hắn: “Giường đâu có lớn, nếu chàng ngại nóng, sớm nên đi tìm tiểu Thất đệ, nói vậy chàng và hắn chen chúc cùng một chỗ sẽ mát mẻ hơn chút.”

Muốn đi không bằng đi sớm, khuya khoắt chạy tới, không phải giấu đầu hở đuôi thì là cái gì? Lục Giam sẽ không làm loại sự tình này. Một lát, Lâm Cẩm Dung đã ngủ say, hắn lại không ngủ được, lặn qua lộn lại sau một lúc lâu, mới xem như hỗn loạn đi vào giấc ngủ. Trong mộng loạn thất bát tao, nhất thời thấy Lâm Cẩm Dung khóc, nhất thời nhìn thấy Nghị Lang ôm cổ hắn muốn tìm nương, nhất thời nhìn thấy nước sông dâng đầy, tuyết bay đầy trời. Hắn mệt mỏi đi trong mưa tuyết, giống như thực vội, rất muốn đi nhanh, lại không thể, hai chân giống như bị đóng đinh xuống đất. Nhưng vì sao hắn lại gấp gáp như vậy, hắn cũng không biết.

Nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ, vài tiếng chim hót thanh thúy khiến Lục Giam từ trong mộng bừng tỉnh lại, hắn theo bản năng vươn tay sờ Lâm Cẩm Dung bên cạnh, chỉ thấy trống không. Hắn cả kinh, đột nhiên ngồi dậy, tìm kiếm Lâm Cẩm Dung ở chung quanh, đã thấy cửa phòng có một tiếng vang nhỏ, Lâm Cẩm Dung ăn mặc chỉnh tề từ bên ngoài tiến vào, trong tay còn cầm một cành hoa nhài, cười dài: “Không phải ngủ không được sao? Tại sao ngủ say như vậy?”

Lục Giam lại ngã xuống, ngửa mặt nằm trên giường, nhìn đóa hoa trong tay Lâm Cẩm Dung và hai má nàng trắng nõn giống nhau, nhẹ giọng nói: “Ta bị nàng ép buộc cũng gặp phải ác mộng. Nàng sờ xem, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.”

“Có khỏe không?” Lâm Cẩm Dung đưa tay đặt lên trán hắn: “Đứng lên đi, nương cùng Thất đệ đều đã gọi nước ấm. Điểm tâm ta đã an bài người chuẩn bị xong.”

Lục Giam hướng nàng vươn tay: “Để ta ôm một cái.”

Lâm Cẩm Dung đem hoa nhài đặt ở bên gối, im lặng nhu thuận nằm trước ngực hắn. Thẳng đến khi gian ngoài vang lên tiếng bước chân của đám người Anh Đào, mới dậy tìm quần áo để hắn tắm rửa. Lục Giam rửa mặt xong, đột nhiên nhớ tới một việc, nghiêm túc nói: “A Dung, đến khi tới thành Bình châu, đừng vội xốc rèm nhìn loạn.”

Lâm Cẩm Dung vội hỏi: “Vì sao?”

Lục Giam chính sắc cảnh cáo nàng: “Bảo nàng đừng nhìn thì đừng nhìn, sẽ gặp phải ác mộng.”

Xe ngựa về đến thành Bình châu lúc mặt trời chiều ngả về phía tây.

Khi xếp hàng ở ngoài thành chờ kiểm tra, nghe bên ngoài tiếng nghị luận nho nhỏ, Lâm Cẩm Dung nhin không được xốc rèm lên lộ ra một khe hở, nhìn thấy ánh tà dương đỏ như máu, cao cao trên tường thành màu xám có treo một loạt đầu người gương mặt mơ hồ không rõ, gió thổi qua liên quay tròn chuyển động. Mặc dù cách xa như vậy, nàng vẫn có thể rõ ràng ngửi thấy mùi máu tươi cùng mùi hôi thối đặc trưng kia.

Anh Đào chợt phát ra tiếng hô nhỏ, hé ra mặt nhất thời trắng bệch như tuyết, hoảng sợ mở to hai mắt, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

Lục Giam nhanh chóng cười ngựa tới, nhíu mày thấp giọng quát lớn: “Nhìn cái gì? Mau buông rèm xuống!”

Lâm Cẩm Dung quay đầu nhìn Nghị Lang đang ngủ say trong lòng Phan thị, trầm mặc thả rèm xuống, từ đó cũng không vén lên nữa. Đậu Nhi vừa rồi chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, cũng không thấy rõ ràng, lại có

thể từ phản ứng của Lâm Cẩn Dung cùng Anh Đào, Lục Giam nhìn ra một chút manh mối, liền săn sóc rót cho Lâm Cẩn Dung một chén nước: “Thiếu phu nhân uống nước đi.”

Nước là nước suối, rót vào chén Bạch Từ màu xanh trong trẻo, thập phần sạch sẽ. Lúc này nếu là loại nước có màu sắc cuộn cuộn nổi bọt, Lâm Cẩn Dung thật đúng là uống không nổi, liền cảm kích vỗ vỗ tay Đậu Nhi, uống một hơi cạn sạch.

Giây lát, xe ngựa qua cửa thành, Lục Giam cùng Lâm Cẩn Dung đem Đào thị cùng Lâm Thận Chi đưa đến Lâm gia, đi vào vấn an Lâm lão thái gia cũng Lâm lão thái thái, rồi hành lễ với đám người Lâm Tam lão gia, nói một hồi cảnh tượng lúc đó, lại tinh tế nhắc tới việc nên gia cố tường viện. Đào thị nghe xong Lâm Cẩn Dung khuyên nhủ, có tâm nguyện bỏ tiền giúp đỡ, nhưng Lâm lão thái gia không có ý này, chỉ phân phó Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam: “Xuất môn đã lâu, trong nhà lo lắng, chạy nhanh trở về, đừng để người ta đàm tiếu.”

Lâm Cẩn Dung liền cùng Lục Giam cáo từ trở về Lục phủ.

Lâm Ngọc Trân nhìn thấy Nghị Lang, tâm can bảo bối, lôi kéo nhìn kỹ xem béo hay gầy, đen hay trắng. Lục Kiến Tân cao cao ngồi ở ghế trên, thản nhiên nói: “Bệnh của cữu phụ con đỡ hơn nhiều chưa? Trong nhà đều tốt chứ?”

Lâm Cẩn Dung trả lời: “Hồi công công, đã đỡ hơn nhiều. Trong nhà đều khỏe.” Dừng một chút, lại ân cần thăm hỏi: “Công công và bà bà đều khỏe không? Trong nhà đều tốt chứ?”

“Ngô.” Lục Kiến Tân trầm mặc một lát, trầm giọng nói: “Trong nhà không tốt lắm. Loạn binh cướp đoạt, Nhị thúc phụ và Nhị thẩm nương của con thật sự thương tâm, thấy chính là do con khiến trong nhà rước họa.”

Dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, Lâm Cẩn Dung cũng không có gì để nói, liền chỉ cúi mắt nghe. Lục Kiến Tân lại không nói gì thêm, cũng cúi mắt.

Lục Giam ngắt lời nói: “Phụ thân, tổ mẫu bảo bế Nghị Lang đến Vinh Cảnh cư bồi lão nhân gia cùng dùng cơm chiều.”

Lục Kiến Tân lúc này mới nói: “Đi đi.” Sau đó nhìn Lâm Cẩn Dung, nói ra từng chữ: “Con cũng là xuất thân dòng dõi thư hương, hiểu biết lễ nghĩa, đạo lý lớn nói vậy con cũng biết, ta chỉ có một câu muốn tặng con, tự giải quyết cho tốt.”

Lâm Cẩn Dung cùng Lục Giam im lặng rời khỏi.

Từ Thanh châu đến Bình châu, chênh lệch thật sự quá lớn. Lục Giam sợ Lâm Cẩn Dung khổ sở, không khỏi sau lưng hạ nhân lặng lẽ an ủi nàng: “Đừng vội khổ sở, ta đã suy nghĩ cẩn thận, lòng yên tĩnh tự nhiên sẽ nguội lạnh, tự tại chỉ ở trong lòng. Chân chính sống là hai chúng ta, nhịn nhẫn, tròn thời gian giữ đạo hiếu là tốt rồi.”

Lâm Cẩn Dung ngẩng đầu nhìn đình viện trong bóng đêm, nhẹ giọng nói: “Chàng có biết hôm nay lúc ta nhìn thấy đầu người treo cao kia, có suy nghĩ gì không?”

Nói đến chuyện này Lục Giam liền tức giận: “Không phải đã sớm bảo nàng đừng nhìn loạn sao? Nàng coi lời nói của ta là gió thoảng bên tai sao! Ta thấy nàng ngày thường cũng không phải người thích xem náo nhiệt, tại sao lại không nghe lời như thế? Được rồi, sẽ ác mộng lại còn bị miên man suy nghĩ.”

“Ta sẽ không gặp ác mộng đâu.” Lâm Cẩn Dung lẳng lặng nói: “Ta suy nghĩ, còn sống chính là tốt nhất. Chỉ có còn sống, mới có thể hận, mới có thể yêu. Nếu đã chết, mới chính thức là mất hết. Cho nên ta sẽ không khổ sở đâu, thật sự.”

Lục Giam im lặng một lát, thấp giọng nói: “Nàng có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

446. Chương 449: Thu Ý

Đảo mắt liền vào thu.

Nghị sự việc xây dựng nghĩa trang mỗi tháng một lần đã xong, Lâm Cẩn Dung tiến bước mọi người tới đàm luận, hướng về một góc nhà thất của trà tứ. Lâm Thế Toàn đã ở bên trong, thấy nàng tiến vào, đứng dậy dâng một chén trà nóng, cười nói: “Các muội non nửa năm qua giúp không ít người đúng không?”

Lâm Cẩn Dung nghe hần nhắc tới điều này, không khỏi có thêm vài phần ý cười: “Hoàn hảo. Tuy đều mang theo chút tư tâm, thấy nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, giúp đa số là tộc nhân của các nhà, nhưng cũng có ích. Không giống từ trước, cho dù là tộc nhân cũng không thể giúp đỡ, lại càng không muốn nói tới người không nơi nương tựa.”

Lâm Thế Toàn thấy nàng cao hứng, nhin không được nói: “Nhưng dùng như vậy, tiền cũng thất thoát rất nhanh. Lại càng không nói tới muội còn muốn thay khách tha hương bị chết ở Bình châu nhật xác chôn cất, nói vậy đa số mọi người không vui đúng không?”

Lâm Cẩn Dung trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Trừ bỏ Chư sư mẫu ra, đều không vui. Bất quá ta bỏ ra tiền nhiều nhất, các nàng cũng không có gì để nói. Một năm có thể có bao nhiêu người chết tha hương chứ? Cũng chỉ làm đơn giản, nay dân gian lưu hành hoả táng, làm một chuyện thôi, cũng là công đức vô lượng.” năm ấy, không biết thi thể của nàng là bị tẩm cá ăn sạch, hay là may mắn gặp được người hảo tâm chôn cất tạm nơi hoang dã?

Lâm Thế Toàn thấy nàng cảm xúc đột nhiên thấp xuống, mặc dù không rõ nguyên nhân vẫn thông minh chuyển đề tài: “Mai Bảo Thanh bên kia đã có kết quả, hần lần này có thể nói là nguyên khí đại thương. Người bày đặt âm mưu là cấp trên của hần, thân muội tử hần nuốt vàng tự sát, hần may mắn đào thoát, gia tài cũng thất thoát rất nhiều, muốn Đông Sơn tái khởi, sợ là rất khó. Tối thiểu trong thời gian ngắn, hần không có năng lực, cũng không dám lại ép buộc.”

Nói cách khác, Lục gia dừng nghĩ tới việc tìm về gia tài. Lúc trước Vinh Thất viết thư cho Lục Giam đã kể lại, cũng nhắc tới tin tức tương đương, Mai Bảo Thanh dữ nhiều lành ít. Lại có kinh nghiệm ở kiếp trước, cho nên Lâm Cẩn Dung đã dự kiến nên cũng không để ở trong lòng, chỉ nói: “Nữ nhi Huệ nương của hần thế nào rồi?”

Lâm Thế Toàn nói: “Nghe nói trước khi xảy ra sự việc, sợ liên lụy nữ nhi, vội vàng gả ột hộ ở Giang Nam.”

Lâm Cẩn Dung không khỏi kinh hô: “Hài tử kia còn nhỏ như vậy.” Mặc dù đến bây giờ dĩ nhiên đã qua hai năm, Mai Huệ Nương cũng bắt quá mới chỉ 12, 13 tuổi.

Lâm Thế Toàn cười nói: “Bất quá là đi trước lễ mà thôi. Khi đó chỉ cần có thể để nàng không bị liên lụy cũng đã vô cùng tốt, dưới tình thế cấp bách không thể vẹn toàn mọi đường.”

Đi trước lễ, tạm hoãn viên phòng, như vậy việc hôn nhân kỳ thật cũng không phải là hiếm thấy. Lâm Cẩn Dung hiểu được, lại hỏi: “Phu gia thế nào? Tiểu cô nương kia và ta cũng coi như là có chút tình cảm. Nên chuẩn bị một phần hạ lễ.”

Lâm Thế Toàn nói: “Mai Bảo Thanh cho nàng rất nhiều đồ cưới và hạ nhân đắc lực, phu gia cũng là bằng hữu kết giao nhiều năm, ngay cả không được như ý cũng không phải bận tâm quá mức. Huống chi nay Mai Bảo Thanh dĩ nhiên đã đào thoát, có năng lực tự bảo vệ mình, lại càng không cần muội thay nàng lo lắng.”

Lâm Cẩn Dung thốn thức một hồi, đem chuyện tính toán hồi lâu nói ra: “Ta muốn Tam ca làm một việc.”

Lâm Thế Toàn cười nói: “Muội nói đi.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Cửu phụ bọn họ qua mấy ngày nữa sẽ đến chỗ của Đại biểu ca, Thất đệ cũng muốn cùng bọn họ đi học hỏi, Đại biểu ca bận việc không thể tới tiếp đón. Nghe nói nay giang phi hung hãn, thường xuyên đả thương người, ta thực lo lắng.” Đang nói đến đó Lâm Thế Toàn liền hào sảng đáp: “Ta đưa bọn họ đi là được rồi. Có khó khăn gì đâu!”

Lâm Cẩn Dung cảm kích không thôi, cười nói: “Thật là làm phiền Tam ca. Nhưng ta còn muốn mời Tam ca giúp ta mua một chiếc thuyền ở bến tàu Võ Nghĩa, thuyền phải tốt, chắc chắn, người chèo thuyền phải đáng tin cậy, có khả năng.”

Lâm Thế Toàn ngạc nhiên hỏi: “Muội mua thuyền làm cái gì?”

Lâm Cẩn Dung cười: “Cho người trong nhà dùng. Đã sớm muốn mua một con thuyền rồi. Người bên ngoài thích bộ đồ mới châu báu, ta chỉ muốn một con thuyền của riêng mình thôi.”

Lâm Thế Toàn liền trêu chọc nói: “Năm ấy muội và Nhị lang lên kinh, nhìn thấy thuyền lớn của Mai Bảo Thanh nên bị kích thích đúng không? Nên giấu giếm tiền tài, đừng học hẩn.”

Lâm Cẩn Dung che miệng cười: “Cho nên con thuyền này không cần phô trương, cũng không cần to lớn, đơn giản chỉ cần sạch sẽ thanh tịnh mà thôi. Cũng không nên để nhiều người biết.”

Lâm Thế Toàn trầm mặc đánh giá Lâm Cẩn Dung, trên người nàng hình như có rất nhiều bí mật, hẩn không biết nàng ở trước mặt Lục Giam là bộ dạng gì, nhưng tối thiểu ở trước mặt hẩn còn có chút không giống người thường. Thôi, nàng đã tin hẩn, hẩn sẽ không hỏi nhiều, Lâm Thế Toàn đứng dậy nói: “Đi, ta thay muội làm. Năm nay khí hậu rất tốt, xem như một mùa thu hoạch, nghịch tặc có lẽ sẽ lâu cũng không xuất hiện, muội có thể không cần lo lắng.”

Mọi người đều nghĩ như vậy, cho nên mới trở tay không kịp. Lâm Cẩn Dung trầm mặc rót ra chén trà, đứng dậy, hai tay bưng chén trà hướng Lâm Thế Toàn cúi chào thật sâu: “Tam ca.”

“Rời đi nơi này một thời gian. Thực luyện tiếc.” Lâm Thế Toàn đang nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh, nghe thấy nàng gọi, lơ đãng quay đầu, lại thấy Lâm Cẩn Dung giơ cao chén trà, không khỏi kinh dị hỏi: “Muội làm cái gì vậy?”

Lâm Cẩn Dung ngẩng đầu nhìn hẩn, tình chân ý thiết nói: “Tam ca, những năm gần đây may mà có huynh, ta mới có thể có ngày hôm nay. Tiểu muội ta lấy trà thay rượu, tán gẫu biểu tâm ý.” Bản thân kiếm tiền lại phải tránh sau lưng, không cần để ý người bên ngoài, chẳng sợ ngay cả bị người bên ngoài tính kế, cũng tốt hơn so với chính mình đi tính kế người bên ngoài, hỏi người bên ngoài đòi tiền. Hết thấy đều do Lâm Thế Toàn làm, nhiều năm qua hẩn một mực yên lặng đứng ở phía sau nàng, vừa là huynh trưởng vừa là bằng hữu, càng giống như một tòa núi cao làm chỗ dựa, khiến nàng cảm thấy kiên định. Nàng thành công nhờ Lâm Thế Toàn, Lâm Thế Toàn thành công cũng nhờ nàng.

Lâm Thế Toàn theo bản năng muốn đẩy ra, nhưng nhìn thấy Lâm Cẩn Dung trong mắt lóe lệ quang, liền trầm mặc, nghiêm túc thi lễ với Lâm Cẩn Dung, hai tay tiếp nhận chén trà, uống một hơi cạn sạch. Lập tức rót một chén trà khác, hai tay đưa cho Lâm Cẩn Dung, cũng nói: “Không có muội vốn không có ta cùng Lưu Nhi ngày hôm nay, ca ca kính muội muội một chén, chúng ta vĩnh viễn đều là thân huynh muội, hảo huynh muội.”

Lâm Cẩn Dung hai tròng mắt rưng rưng, uống một hơi cạn sạch. Huynh muội hai người nhìn nhau cười, một lần nữa ngồi xuống, Lâm Cẩn Dung thấp giọng nói: “Tam ca, Lưu Nhi đã lớn, nữ hài tử dưỡng ở khuê phòng cổ nhiên tốt, nhưng không thể không có kiến thức, nếu không sẽ giống như ech ngồi đấy giềng, lần này Tam ca đưa bọn họ đến Giang Nam, thì mang theo nàng đi đi. Để nàng cùng những người tiếp xúc nhiều một chút, đối với tương lai của nàng sẽ có lợi.”

Lâm Thế Toàn suy nghĩ một lát, nói: “Muội nói không sai. Nàng từ nhỏ đã mất thân mẫu, hàng năm ở trong nhà thân thích, tuy Tam thẩm nương đối với nàng như nữ nhi ruột thịt, nhưng chung quy không phải thân mẫu, sẽ bị câu thúc. Ta chính là sợ nàng mất đi cá tính, không phải khúm núm thì là kiêu căng không biết đúng mực, xuất môn để mở rộng tầm mắt cũng rất tốt.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Tín châu bên kia cũng nên mang nàng tới xem, Lệ Chi vừa sinh đẻ, ta có mấy thứ muốn đưa cho nàng, Tam ca không ngại đến Tín châu một chút chứ, thay ta thăm nàng, lại để ý sản nghiệp, ở lại nơi đó đến mùa xuân sang năm rồi trở về cũng không muộn.” Dừng một chút, thay đổi ngữ khí vui vẻ nói: “Thay ta tìm một tẩu tử nha, huynh luôn tránh né việc này.”

Lâm Thế Toàn phiền não xoa xoa trán: “Ta kỳ thật cũng không muốn tha hương. Ta xem như lớn lên ở đây, thân thích bằng hữu đều ở đây. Tiếc rằng không phải việc nào cũng như ý.”

“Nghĩ thoáng ra. Sẽ tốt lên thôi.” Lâm Cẩn Dung hiểu được hẩn là chỉ cái gì, trước đó vài ngày, Lâm Thế Toàn nghĩ tới việc Lục gia xử lý Lục Luân, để phụ huynh hẩn cáo trạng hẩn ngộ nghịch, đuổi hẩn ra khỏi gia phả, kết quả lại không xong, hai tẩu tử của hẩn còn đến trước cửa hàng và đại môn Lâm gia khóc lóc, nói là hẩn phát tài, không muốn nhận thân nhân nữa. Chuyện này khiến Lưu Nhi khóc mấy ngày, suốt ngày nhốt tại trong phòng, ngay cả cửa cũng không chịu bước ra, chỉ sợ những người khác trong Lâm gia chê cười.

Lâm Thế Toàn không khỏi cười khở: “Chỉ có thể nghĩ như thế.” Giương mắt nhìn xem sắc trời không còn sớm, nhân tiện nói: “Cũng muộn rồi, đi, ta đưa muội trở về.”

Lâm Cẩm Dung về nhà, rửa mặt chải đầu, chỉ thấy Phương Trúc dựa vào lại đây: “Thiếu phu nhân, nô tỳ có việc muốn bẩm..... Hôm nay người ra cửa, Tam phu nhân sai người gọi nô tỳ qua, hỏi trước nô tỳ, thiếu phu nhân có tiếp tục thuê nhà hay không, trà tứ mùa xuân sang năm sẽ không làm nữa sao? Nô tỳ cũng không giấu giếm nằng, nói là đúng. Nằng cũng không nói thêm gì, liền hỏi Nhị gia chuẩn bị khi nào thì đến Thái Minh phủ. Nô tỳ xem ý tứ của Tam phu nhân, dường như muốn tiếp nhận trà tứ của người.”

Lâm Cẩm Dung nhú mày nói: “Kỳ quái, tại sao nằng đột nhiên hỏi đến trà tứ này?” Từ lúc nhập thu tới nay, căn bệnh của Lục Kiến Lập chuyển thành ho lao, Đồ thị bị ép buộc sức cùng lực kiệt, ngày thường cũng không có tinh lực quan tâm chuyện bên ngoài, nếu biết trà tứ nằng không làm nữa, còn đặc biệt cảm thấy hứng thú, hơn phân nửa là có người nhắc nhở.

Phương Trúc thở dài: “Cũng không phải sao? Nô tỳ sau khi trở về đã sai người đi hỏi, mấy ngày gần đây đều có ai thân cận với Tam phu nhân hay không, hỏi tới hỏi lui, chỉ có Đại thiếu phu nhân ngày hôm trước từng cầm một hộp thuốc tới thăm Tam lão gia.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi nở nụ cười: “Chính là nằng, không cần phải xen vào. Nằng muốn làm thì để nằng làm đi.” Sang năm nhất định sẽ loạn lạc, nằng cũng không muốn chuyển cái hố cho ai, vốn tính toán trà cụ các thứ sẽ không công ném đi, ai ngờ Lã thị lại tự mình tìm tới cửa.

Chợt nghe tiếng bước chân vang lên, chính Lục Giam quản việc vặt bên ngoài đã trở lại, Lâm Cẩm Dung bước lên phía trước tiếp nhận áo khoác, an bài hẩn rửa tay đổi quần áo ở nhà: “Đều tốt chứ?” Được câu trả lời khẳng định, liền đem việc Đồ thị hôm nay tìm Phương Trúc đến hỏi kể lại cho hẩn nghe, cũng không nói rõ chuyển trà tứ cho Đồ thị quản hay không, chỉ nói: “Tam thúc phụ bị bệnh cũng không thấy chuyển biến tốt, Tam thẩm nương không biết nghĩ như thế nào, còn có tinh lực gì mà quản lý trà tứ chứ?”

Lục Giam quả nhiên thập phần mất hứng: “Lục đệ lập tức sẽ khảo thí, ta vội vàng chạy đến Thái Minh phủ coi chừng hẩn, nằng còn có tâm tư làm sao? Đừng để ý đến nằng ta!”

Lâm Cẩm Dung vội thuận theo lời hẩn: “Có lẽ là những người khác muốn làm cũng không chừng. Tam thẩm nương từ trước đến nay luôn thành thật, bị người ta khuyên nhất định sẽ động tâm.” Lại thấp giọng kể lại chuyện Lã thị: “Ta không xác định, nhưng nghĩ đến có lẽ chính là ý tứ như vậy.”

Lục Giam rõ ràng lưu loát nói: “Buổi tối ta đi qua. Không thể để nằng ta dính vào. Nằng ta biết kinh doanh gì chứ!”

447. Chương 450: Tà Tâm

Lục Kiến Tân nổi giận đùng đùng đem một phong thư đặt ở trên bàn, tức giận nói: “Đúng là tham quan, sao không xử lý bọn họ chứ! Động tí là tiền, thiếu còn không thành, kéo bè kết phái, thật đáng giận đến cực điểm!” Hẩn nay xem như tìm được phương pháp, đã liên lạc, tiếc rằng tiêu phí quá lớn, phải ngẩng mặt cầu người không tính, còn phải tốn của cải, vì thế lại có chút oán trách Mai Bảo Thanh: “Không có tên kia thì sẽ không hỏng việc. Đầu cơ trục lợi, hẩn xứng đáng gặp chuyện không hay ho!”

Lâm Ngọc Trân nghe hẩn oán giận hồi lâu, không khỏi an ủi hẩn: “Nếu thật sự không được, tùy tiện đi chỗ nào cũng được, tóm lại ta đều đi theo chàng.”

Lục Kiến Tân há có thể cam tâm?! Hẩn muốn mưu cầu chức quan cao hơn một tầng, trong triều bao nhiêu trí sĩ đến hơn 70 tuổi còn luyến tiếc, hẩn còn trẻ thế này, bất quá mới chỉ trên dưới 50, tính ra vẫn còn hơn 20 năm nữa, ai có thể nói rõ ràng trong hơn hai mươi năm, hẩn khi nào thì đột nhiên gặp vận may, thăng chức rất nhanh đây? Lập tức phiền chán nói: “Nữ nhân, tầm nhìn hạn hẹp, hiểu được cái gì? Ta vất vả nửa đời người, chẳng lẽ cứ như vậy sao?”

Hẩn tâm tình phiền chán phát giận, Lâm Ngọc Trân cũng không phải người chịu nhịn, lập tức cười lạnh nói: “Ta là không hiểu, chàng thì biết rõ chắc, chàng lên kế hoạch đi. Biết la liếm cũng là bản sự.”

Lục Kiến Tân trừng mắt nhìn nằng một cái, chung quy vẫn không thích làm ăm ĩ với nằng.

Hà di nương lặng lẽ đi vào, thay đổi một chén trà nóng cho hai người, nhẹ giọng nói: “Năm nay nghĩ đến sẽ được mùa thu hoạch, bán lương thực mới cũng có thể kiếm về được chút.” Lời còn chưa dứt, đã bị Lâm Ngọc Trân hung tợn trừng mắt một cái, vì thế thu khay trà, cúi đầu mà đứng, không dám nói nhiều.

“Về lương thực thì có năng lực kiếm được bao nhiêu tiền? Tam phòng luôn luôn bán lương thực, bởi vậy đâu có phát lên. Nhập thu rồi là thời điểm gì đây?” Muốn nói thời điểm kiếm tiền của lương thực phải là mùa xuân năm nay, Lục Kiến Tân mặc dù ngầm sai sử Chu Kiến Phúc bán lương thực, nhưng cũng không dám bán quá nhiều sợ năm nay sẽ bị thất thoát, hoặc là phát sinh chuyện gì đó, nên giữ lại phòng chừng. Nhưng hai phần ba lương thực đã được đem bán, đúng là không kiếm được bao nhiêu tiền — cũng không đạt được mong muốn tối thiểu của hắn.

Nếu thật sự tổn tiền để làm chuyện này cũng không phải không được, nhưng hắn và Lâm Ngọc Trân đã lớn tuổi, hậu sự còn chưa chuẩn bị trước, không có tiền phòng thân, có thể thành sao? Lục Kiến Tân ánh mắt nặng nề, hung tợn nhìn chằm chằm phong thư kia, hận không thể lôi cổ người viết thư ra đánh chửi một chút mới xả giận.

Chỉ nghe ngoài màn hình có tiếng bước chân vùn lên, tiểu nha hoàn nhẹ giọng vấn an: “Vấn an Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân, Tứ thiếu gia.” Lại có người bẩm báo: “Lão gia, phu nhân, Nhị gia, Nhị thiếu phu nhân, Tứ thiếu gia lại đây thỉnh an.”

Lâm Ngọc Trân biểu tình lập tức lung lay: “Nhanh, để bọn họ tiến vào.” Màn hình vén lên, Nghị Lang nắm tay Lâm Cẩm Dung cười hì hì đi vào, trước hết vấn an rồi mới dựa vào lòng Lâm Ngọc Trân, ôn nhu gọi một tiếng tổ mẫu, Lâm Ngọc Trân cũng lười quản sự tình khác, chỉ bế Nghị Lang vào lòng, gọi người lấy đủ loại kẹo cho hắn ăn.

Lục Kiến Tân nhìn thấy Nghị Lang ánh mắt nhất thời sáng ngời, cao thấp đánh giá Lâm Cẩm Dung một phen, lại bất động thanh sắc đem ánh mắt thu trở về làm ra vẻ âm u, u uất đến cực điểm.

Lục Giam liếc mắt một cái liền nhận ra Lục Kiến Tân tâm tình không tốt, nhìn lá thư đặt trên bàn, liền hiểu được. Lập tức đưa mắt ra hiệu nhìn Lâm Cẩm Dung, ý bảo nàng tự làm việc của mình, những việc khác sẽ có hắn lo. Lâm Cẩm Dung liền im lặng không tiếng động tìm Phương ma ma, cùng nhau an bài thu thập cơm chiều.

Lục Giam trước đem chuyện bên ngoài nói cho Lục Kiến Tân nghe: “Năm nay sẽ là mùa thu hoạch lớn, sinh ý của cửa hàng đã dần dần chuyển biến tốt..... Lục đệ rất nhanh sẽ khảo thí, con tính từ nay trở đi xuất phát đến Thái Minh phủ, cũng giúp cho hắn an tâm khảo thí công danh, ngày sau trong nhà lại thêm một trợ lực.”

Lục Kiến Tân chậm rãi nhấp một ngụm trà, dặn dò: “Tam thúc phụ con bị bệnh, chuyện Lục lang thì huynh trưởng như con nên quan tâm. Muốn đi thì nên sớm thu thập, nên giáo huấn, đừng quên đến bái tạ cô tổ mẫu. Lễ không thể đơn bạc.”

Lục Giam đáp ứng, đang muốn mượn cơ hội nói ra chuyện Mai Bảo Thanh, chợt nghe Lục Kiến Tân thản nhiên hỏi: “Nghe nói gần đây có người trộm lương thực?”

Lục Giam cúi mắt nói: “Đúng là có chuyện như vậy. Nhưng không phải đại sự gì, chỉ là vài hài tử đói khát, không hiểu chuyện, đã giao cho người nhà hắn nghiêm trị quản giáo, sẽ không phạm lỗi nữa, cho nên con không dám phiền đến phụ thân.”

Lục Kiến Tân cười lạnh một tiếng: “Ta biết con và thê tử của mình đều là hảo tâm, nhưng trộm chính là trộm! Cướp chính là cướp! Ai cũng có nỗi khổ, ai cũng đều không hiểu việc, còn lấy luật pháp ra làm cái gì! Biết vì sao dẫn tới loạn lạc không? Chính là bởi vì có người tốt như con xen vào! Nhìn xem cách làm của Du Tông Thịnh đi, hiện tại ai còn dám làm loạn nữa!”

Lục Giam thấp giọng nói: “Hồi phụ thân, dựa theo thói quen trong nhà từ trước, gặp phải người trộm hoa màu, bắt quá để quản sự nghiêm khắc tuần phòng, dọa người ta sợ là được.” Dùng cách nói của Lục lão ông, không cần vì mấy cân lương thực mà kết oán với người ta, cho dù là thật sự muốn kiếm tiền, người nghèo có thể sống tiếp mới có thể kiếm tiền, không phải sao?

Lời này rơi vào tai Lục Kiến Tân, chính là trong mắt Lục Giam không có hấn, lấy Lục lão ông đã chết ra áp chế hấn, không khỏi giận dữ: “Con thấy ta hà khắc người ta?”

Từ lúc hấn muốn bé Nghị Lang đi, hai người chống đối, hấn đối với Lục Giam vẫn là thái độ như vậy, không có việc gì luôn cố tình chọn ra khuyết điểm. Lục Giam trong lòng cũng hiểu được, nghĩ mình lập tức sẽ đến Thái Minh phủ, không muốn lúc này trêu chọc hấn, cũng không muốn khuyên hấn, chỉ nói: “Phụ thân bớt giận, người suy nghĩ nhiều rồi.”

Lục Kiến Tân hừ lạnh một tiếng, nặng nề đặt trên bàn, nói: “Vừa rồi con còn có chuyện gì muốn nói?”

Lục Giam nói ra chuyện Mai Bảo Thanh, chiếu cố cảm xúc của hấn, cố ý nói ra: “Xem như tiêm ai lạc định (đã có kết cục), phụ thân không cần lo lắng sẽ liên lụy người trong nhà.”

“Sao hấn không chết đi!” Lục Giam không đề cập tới còn đỡ, vừa nói ra Lục Kiến Tân tâm tình càng không tốt, lập tức chỉ vào lá thư này nói: “Con xem đi! Ta mấy ngày nay đang mưu cầu khởi phục chức quan cho hai phụ tử chúng ta, kết quả lại nhận được thứ này! Đây là kẻ nào chứ! Ăn hối lộ trái pháp luật, bẽ lũ xu nịnh, thật không biết xấu hổ!”

Lục Giam cầm thư đọc kỹ một lần, trong lòng đã có tính toán, trầm mặc buông phong thư xuống, thấp giọng nói: “Phụ thân, kỳ thật chỗ con thì không sao, trở lại trong kinh, vô luận như thế nào bọn họ vẫn sẽ an bài vị trí. Con còn trẻ, có thể ở lại kinh dĩ nhiên đã là ân điển, cũng không trông cậy vào đột nhiên nhận được chức vị tốt. Cho nên phụ thân không cần lo lắng cho con, cũng đừng cùng bọn họ tức giận, không đáng.”

Lục Kiến Tân nhìn hấn một cái, muốn nói cái gì đó, chung quy lại không thể thốt ra, liền chỉ cúi đầu không ngừng uống trà.

Lâm Cẩm Dung ở một bên nghe không khỏi âm thầm buồn cười, nàng xác định Lục Giam là đang giả ngu. Năm đó Lục Kiến Tân lấy lý do này, công khai cướp đi đồ cưới của nàng, chính hấn không trực tiếp ra mặt đòi, mà bảo nhóm nữ quyến trong nhà thay nhau ra trận, bao gồm Tống thị cũng mở miệng, giống như nếu nàng không cho, đó là đại bất hiếu, đó là vì tư lợi, đó là lãnh huyết vô tình. Kết quả chứng minh, lãnh huyết vô tình không phải là nàng, mà là bọn họ, bọn họ vắt kiệt nàng lợi dụng nàng tới mức tận cùng, sau đó bỏ nàng lại tự sinh tự diệt.

Khi đó, Lục Giam không cần nói tới ở lại nhà quản lý việc vặt, bồi ở bên người nàng thay nàng giải ưu phiền, ngay cả thư từ cũng không thấy gửi về. Nàng chưa từng hy vọng xa vời sẽ có tình hình này! Nghĩ đến đây, Lâm Cẩm Dung hốc mắt nhìn không được chua xót, lặng lẽ nhìn về phía Lục Giam, vừa vặn thấy Lục Giam cũng đang nhìn nàng, ánh mắt ý bảo nàng không cần lo lắng. Lâm Cẩm Dung liền thu hồi ánh mắt, im lặng làm việc.

Lục Kiến Tân ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Lâm Cẩm Dung, lại rơi xuống Nghị Lang, thu hồi khỏi Nghị Lang, lại rơi xuống Lục Giam. Chung quy không nhắc lại việc này, im lặng ăn cơm, hiếm khi đối với Nghị Lang lộ ra một khuôn mặt tươi cười ôn hòa sủng nịch: “Nghị Lang, có muốn đi dạo trong viện với tổ phụ không?”

Nghị Lang lấp bắp kinh hãi, sau đó không chút do dự lắc đầu: “Không đi.” Vừa nói, vừa chui vào trong lòng Lâm Ngọc Trân. Hấn rất thông minh, theo quan sát trong thời gian dài, hiểu được lúc này người có thể trực tiếp đối kháng với Lục Kiến Tân chỉ có Lâm Ngọc Trân, mà cũng không phải là phụ mẫu hấn.

Lục Kiến Tân không phiền não, cười tủm tỉm nói: “Tổ mẫu cũng đi mà. Chúng ta đến chỗ tăng tổ mẫu, thăm tăng tổ mẫu của con. Đây là làm tròn hiếu đạo, không thể không đi.”

Nghị Lang cúi đầu không nói lời nào. Lục Giam nhân tiện nói: “Nghị Lang, tổ phụ đang nói chuyện với con, không thể không quy củ như vậy.” Lập tức tiếp lời: “Nếu như thế, chúng ta cùng nhau đi qua đó.”

Lục Kiến Tân khoát tay áo: “Con không phải muốn tới Thái Minh phủ sao? Cùng thê tử tới thăm Tam thúc phụ cũng Tam thẩm nương đi, xem bọn họ có gì muốn nói với con không, hấn bọn họ cũng có lời muốn nhắn cho Lục đệ con.”

Mắt thấy hấn quyết tâm muốn cùng Nghị Lang tỏ vẻ thân thiết, Lâm Cẩm Dung liền đưa mắt ra hiệu với Đậu Nhi cùng Phan thị, trầm giọng phân phó: “Hầu hạ đi.” Không cần nàng nhiều lời, Đậu Nhi cùng Phan

thị đều hiểu được ý tứ nàng, hoàn toàn lên tinh thần, gắt gao theo đi lên.

Lâm Cẩm Dung lúc này mới cùng Lục Giam đi thăm Lục Kiến Lập và Đồ thị.

So sánh với náo nhiệt trong phòng Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân, phòng ở của Lục Kiến Lập cùng Đồ thị lạnh lẽo hơn nhiều, chung quanh vị thuốc mê mang nồng đậm. Lục Kiến Lập thân hình mảnh dẻ, từng miếng từng miếng ăn cơm, Đồ thị vẻ mặt ưu sầu, càng không ngừng gấp thức ăn cho hắn, Lục Kiến Lập không nói được một lời, chỉ để ý bỏ đồ ăn nàng đã gấp vào bát ra. Đồ thị có chút tức giận: “Chàng làm gì vậy?”

Lục Kiến Lập híp mắt thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, Đồ thị không phát hỏa nữa, ôn tồn nói: “Chàng muốn ăn cái gì? Ta sai người làm cho chàng.” Lại oán giận: “Chàng rõ ràng đã bệnh đến mức này, giữ hiểu cái gì? Tốt xấu cũng nên để người ta nấu chút đồ bổ dưỡng.” Một mặt nói, một mặt lau lệ: “Nếu chàng xảy ra chuyện không may, bảo ta và Lục lang làm sao bây giờ?”

Lục Giam đứng ở trước cửa đem hết thấy đều xem ở trong mắt, cước bộ trầm trọng không thể cất bước. Lâm Cẩm Dung vội lệnh cho Anh Đào đưa thuốc cho nha hoàn của Đồ thị, cười nói: “Tam thẩm nương cũng không nên nói những lời này.”

448. Chương 451: Tiễn Dàn

Đồ thị và Lục Kiến Lập nghe thấy Lâm Cẩm Dung nói chuyện, lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt đều mang theo vài phần sáng rọi, ánh mắt đảo qua, không thấy Nghị Lang, sáng rọi kia lại ảm đạm vài phần. Đồ thị trực tiếp hỏi: “Nghị Lang đâu? Ta hồi lâu chưa gặp hài tử kia.”

Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung còn chưa mở miệng, Lục Kiến Lập đã tiếp lời: “Hắn đều có tổ phụ mẫu, há có thể tùy thời chạy đến đây.” Nói xong buông bát đĩa, sai người thu dọn, ý bảo Lục Giam cùng Lâm Cẩm Dung ngồi.

“Tam thúc phụ đỡ hơn chưa?” Lục Giam biết rõ Lục Kiến Lập không tốt, nhưng cũng đành phải kiên nhẫn tiếp tục hỏi: “Thuốc đã uống rồi, nếu không nữa thì, đổi một đại phu khác tới khám.”

Lục Kiến Lập lắc đầu: “Chỉ bị nhẹ, chậm rãi nghỉ ngơi thôi.” Nói xong nở nụ cười: “Chỉ mong Lục đệ con có thể khảo thí, ta cũng giống như tổ phụ con lúc trước, nghe thấy con đỗ tiến sĩ liền khỏe hẳn lên.”

Lục Giam có chút chua xót, nói: “Nhất định.” Không muốn nói về đề tài này với Lục Kiến Lập, ngược lại nói: “Từ nay con sẽ tới Thái Minh phủ, cố ý lại đây hỏi thúc phụ cùng thẩm có gì muốn gửi hay nhắn cho Lục đệ không?”

Đồ thị lập tức nói: “Con đợi chút. Ta làm cho hắn vài bộ quần áo, làm chút đồ ăn.” Vốn là muốn kêu nha hoàn, lại lo lắng, liền tự mình đứng dậy.

Lục Kiến Lập suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu: “Con nói với hắn, nghỉ thoáng ra, hắn còn nhỏ, ngày còn dài, không cần gấp.”

Đồ thị dĩ nhiên đã đến cạnh cửa, ngẩng lại lại đứng lại, gọi Lâm Cẩm Dung: “A Dung, con tới giúp ta.”

Lâm Cẩm Dung hiểu được nàng đại để muốn nhân cơ hội nói với mình về chuyện trà tử, liền cũng không chối từ, mỉm cười đi theo nàng. Đồ thị chỉ vào mười mấy bao nhỏ trong sường phòng: “Mấy thứ này đều mang đi cho Lục lang, đây là dược liệu, đây là quần áo, đây là.....” Lâm Cẩm Dung nhìn xem mà đau đầu hoa mắt, nhịn không được nói: “Không cần phải đem hết tất cả chứ?”

Đồ thị thản nhiên nhìn nàng một cái, nói: “Là xe ngựa lôi kéo, thuyền nâng, lại không cần người vác mà.”

Lâm Cẩm Dung liền ngậm miệng. Quần làm gì, chỉ cần Lục Giam nguyện ý, liên quan gì đến nàng? Đã đến tình trạng này, cần gì phải khiến hai bên không thuận mắt?

Đồ thị vốn có việc cần Lâm Cẩm Dung, thấy nàng không nói lời nào, lại mang theo vài phần mệt mỏi thân thiết: “Lần sau chỉ cần người tới thăm là được, mang cái gì vậy?”

Lâm Cẩn Dung cười cười: “Đây là thuốc trước đó vài ngày nhờ người mua, vốn là cố ý chuẩn bị cho Tam thúc phụ.”

Đồ thị trầm mặc một lát, chỉ chỉ đôn ghế: “Ngồi đi.”

Lâm Cẩn Dung theo lời ngồi xuống, Đồ thị nhìn nhẵn, nhẹ giọng nói: “Nghe nói trà tứ của con không định thuê tiếp, sao lại như vậy? Không phải sinh ý rất tốt sao? Thật đáng tiếc.”

Lâm Cẩn Dung liền dùng lý do lúc trước đã nói với Lâm Thế Toàn thuật lại cho nàng nghe: “Bình châu tài lực hữu hạn, ở đây cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, sau khi Nhị lang tròn kỳ giữ đạo hiểu rồi đi, sẽ sai người chuyển trà tứ sang chỗ khác.”

Đồ thị tiếp lời: “Có người nào muốn tiếp nhận không?”

Lâm Cẩn Dung lắc đầu: “Không có.”

Đồ thị liền cố lấy dũng khí: “Không bằng chuyển cho ta đi. Con tính xem muốn bao nhiêu tiền.”

Lâm Cẩn Dung nói: “Tam thẩm nương sao đột nhiên muốn mở trà tứ? Người có thời gian rảnh sao? Thủ hạ của người thích hợp quản sự sao? Trà tứ kia cũng không chỉ có mỗi việc mua bán trà, mọi chuyện đều phải khuyh lực an bài, tinh tế vô cùng mới có thể giữ được khách nhân.”

Đồ thị mất hứng nói: “Ta sẽ tìm người. Con chỉ cần nói con có chịu hay không thôi.”

Lâm Cẩn Dung không trực tiếp trả lời nàng, chỉ đứng dậy: “Nếu người muốn tự mình kinh doanh, ta sẽ không chuyển cho người, bởi vì người nhất định sẽ phải bồi thường tiền, thuộc hạ của người không có ai đáng tin tưởng lại có năng lực. Nếu người dựa vào người khác, nên bảo chính nàng tới tìm ta.”

Đồ thị không đề phòng nàng sẽ cự tuyệt sạch sẽ lưu loát như thế, tức giận đến môi phát run: “Sao con có thể đối đãi như thế? Con không làm nữa cũng không cho chúng ta, chúng ta không tốt đối với con có lợi gì? Tốt xấu gì ta cũng là.....”

Lâm Cẩn Dung nhẹ giọng nói: “Nguyên nhân vì người là như thế, cho nên ta mới đối đãi như vậy. Nếu người mất hứng, có thể nói với Nhị lang.”

Đồ thị tức giận đứng dậy bước đi, Lâm Cẩn Dung không nhanh không chậm theo phía sau, mắt thấy nàng nổi giận dùng dùng vén màn lên đi vào, liền đứng ở hành lang nghe ngóng. Chỉ thấy Đồ thị nói: “Nhị lang, ta hỏi con một câu, có phải phụ thê các con đồng tâm, ngay cả không làm trà tứ cũng không chịu cho ta làm?”

Lục Giam trầm mặc một lát, bình tĩnh nói: “Nếu người có bản sự, tất nhiên là đưa cho người làm, nhưng người không có, vẫn nên chăm sóc thúc phụ đi. Ta dĩ nhiên đã nói qua với Chư tiên sinh, lần này Lục đệ vô luận có thể đỗ hay không đều để hắn trở về thư viện của Chư tiên sinh đọc sách, cũng tiện quản việc trong nhà, người nên đặt tâm tư vào hắn, quản gia chiếu cố người nhà cho tốt mới là đại ân đối với hắn, mà không phải vội vàng mở trà tứ làm gì.”

Đồ thị trong thanh âm liền mang theo nức nở: “Con.....” Lại gọi Lục Kiến Lập: “Chàng xem xem.....”

Lục Kiến Lập thản nhiên nói: “Nàng nghe Nhị lang là được. Không hề sai.” Ngoài ra không nói gì thêm.

Đồ thị liền đề thấp thanh âm, ô ô nức nở nuốt oán giận nói rất nhiều. Anh Đào mặc dù nghe không rõ nàng đang nói cái gì, nhưng cũng nghĩ đến đại để là đang chỉ trích Lâm Cẩn Dung, liền hỏi Lâm Cẩn Dung: “Thiếu phụ nhân muốn đi vào không?” Đi vào trong phòng, thử xem Đồ thị còn có mặt mũi tiếp tục nói xấu sau lưng người khác hay không.

Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần, ta đứng ở ngay bên ngoài.” Lúc này đi vào, bất quá đều khiến ọi người xấu hổ. Nếu là lúc trước, nàng cũng sẽ đi vào, làm sao quản được Đồ thị hoặc là Lục Kiến Lập, Lục Giam xấu hổ hay không xấu hổ. Hiện tại ý tưởng đã có chút thay đổi, cảm thấy chưa chút đường sống vẫn tốt hơn. Đồ thị không khiến người ta yêu thích, Lục Kiến Lập lại không phải người xấu, cũng hiểu được tốt xấu, Lục Giam thì sao, càng không cần phải nói tới.

Quả nhiên nghe thấy Lục Giam thấp giọng nói một câu gì đó, tiếp theo mình nhấc lên, có người bước ra. Lâm Cẩm Dung đứng ở hành lang nhìn hẩn mỉm cười, Lục Giam trên mặt tức giận liền phai nhạt, nhẹ giọng nói: “Chúng ta trở về đi.”

Lâm Cẩm Dung phân phó nha hoàn của Đồ thị: “Cầm mấy bọc Tam phu nhân muốn đưa cho Lục gia đến viện của ta.” Dọc theo đường đi, Lâm Cẩm Dung chưa từng cùng Lục Giam nói Đồ thị như thế nào, chỉ coi như chuyện này không tồn tại, Lục Giam trong lòng cũng rõ, nghiêm túc công đạo nàng: “Nàng ta sẽ không nhắc lại vấn đề này với nàng nữa.” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Nếu Đại tẩu tới hỏi nàng chuyện trà tứ, cứ hung hăng làm khó nàng một phen.”

Lâm Cẩm Dung không khỏi cười ra tiếng, tà nghệ liếc Lục Giam nói: “Ánh trăng đẹp như thế, phu quân chàng và ta hai người hiếm khi thoát khỏi tiểu ma vương kia, không bằng cùng tản bộ trong vườn được không?”

Lục Giam nhìn nàng một lát, nhẹ nhàng cười, cầm tay nàng, phân phó Anh Đào ở một bên bộ dạng phục tùng rũ mắt không dám nhìn loạn: “Đi về trước đi.”

Phu thê hai người tay nắm tay dọc theo đường nhỏ, trong ánh trăng mờ mờ, chậm rì rì đi dạo một vòng trong vườn, nói chuyện phiếm. Lục Giam thích nói nhất là cuộc sống sau này, Lâm Cẩm Dung chỉ hàm chứa cười yên lặng nghe hẩn nói tỉ mỉ, ngẫu nhiên hòa cùng một câu, mãi cho đến khi trăng treo giữa trời, tính toán Nghị Lang đã ngủ, mới đi trở về.

Qua hai ngày, Lục Giam khởi hành đến Thái Minh phủ, Lâm Cẩm Dung mang theo Nghị Lang, thanh thần ổn định chờ Lục Kiến Tân xuất chiêu, chờ Lã thị tới tìm nàng bàn việc buôn bán. Nói tới Lã thị cũng thực trầm ổn, sau khi Đồ thị bị cự tuyệt, gặp Lâm Cẩm Dung vài lần cũng chưa từng mở miệng. Lâm Cẩm Dung cũng không gấp, là hồ ly cũng sẽ có lúc lộ đuôi, nàng chờ là được.

Đảo mắt qua hơn nửa tháng, cuối thu thần thanh khí爽, Đào Thuần Khâm cùng Lâm Cẩm Âm toàn gia thu thập thỏa đáng, ngồi xe ngựa từ Thanh châu đi qua Bình châu, đến Giang Nam đi tìm Đào Phượng Đường. Đào Thuần Khâm đã nhiều năm chưa từng đến Bình châu, lần này đến đây không khỏi bá phồng khắp nơi, vốn lo lắng hẩn chống đỡ không được, ai ngờ hẩn một phen rồi ren, ngược lại tinh thần tăng thêm vài phần.

Lâm Thế Toàn từ bến tàu Võ Nghĩa gấp gấp trở về, đem chuyện kể lại cho Lâm Cẩm Dung nghe: “Muội đã nhờ ta đi tìm hiểu, giúp cho Cẩm cô muội đã gặp ở Giang thần miếu kia, phu gia họ Hùng, nổi tiếng bởi giỏi ở đó, nhân phẩm cũng có thể tin tưởng được. Ta thanh toán tiền cho Cẩm cô, nói rõ ngày sau sẽ thỉnh nhà hẩn trông thuyền uội. Nhớ rõ hàng tháng sai người ta đi nhìn một cái, đưa tiền công, đồng thời cũng trông chừng một chút, đừng để hẩn khiến con thuyền trở nên khai hoang phế, hoặc là dưng vào việc riêng.”

Lâm Cẩm Dung tất nhiên là vô cùng cảm kích. Qua bảy ngày, nàng và Đào thị tiễn Lưu Nhi, Lâm Thận Chi, cũng Đào Thuần Khâm, Lâm Cẩm Âm đưa lên xe ngựa. Lâm Thận Chi cùng Lưu Nhi chỉ biết hưng phấn, Đào thị cũng là thương tâm chảy ròng lệ, Lâm Thế Toàn luôn cam đoan nhất định sẽ đưa bọn họ bình an đến chỗ Đào Phượng Đường, có cơ hội liền sai người gửi thư về, sang năm nhất định sẽ mang Lưu Nhi về nhà, Đào thị lúc này mới miễn cưỡng ngừng khóc, thúc giục bọn họ mau khởi hành.

Lâm Tam gia thì chỉ có một câu dặn dò Lâm Thận Chi: “Nếu dám can đảm học cái xấu, không thích đọc sách, về nhà sẽ bị đánh chết.” Còn cường điệu vào trọng điểm: “Đây là nguyên văn lời tổ phụ ngươi, chẳng những sẽ đánh chết ngươi, trước hết đánh chết chính là người bên cạnh ngươi, sẽ bán một nhà già trẻ đi.” Khiến mấy gã sai vặt tùy tùng của Lâm Thận Chi sợ tới mức trong lòng run rẩy, liên tục cam đoan nhất định sẽ trông chừng Lâm Thận Chi.

Lâm Cẩm Dung nhìn mấy người kia bộ dạng đáng thương, lần đầu tiên cảm thấy Lâm Tam lão gia cũng có chút tác dụng, tối thiểu không sợ người bên cạnh dụ hoặc Lâm Thận Chi làm việc xấu.

Nhìn theo thân ảnh đám người Lâm Thận Chi, Lâm Thế Toàn chuyển tới góc đường, rốt cuộc không thấy gì nữa, sợi chỉ vẫn buộc chặt trong lòng Lâm Cẩm Dung đột nhiên thả lỏng, cả người không còn chút tinh thần, thậm chí phải nằm trên giường nghỉ ngơi mấy ngày. Vì thế sau khi trở về nhà, liền cáo ốm tránh ở trong phòng, bắt đầu mưu tính bước tiếp theo phải làm gì.

Đúng lúc này, Lã thị rớt cục tìm tới cửa: “Nghe nói Nhị đệ muội gần đây đang tính toán, muốn chuyển cửa hàng đi, trừ tiền cho Đại bá phụ và Nhị thúc mưu toan chức vị.”

Không thể không nói, Lã thị tìm cơ này thập phần hợp lý khéo léo, nhưng đồng thời cũng hướng Lâm Cẩn Dung nhấn chìm tin tức, Lục Kiến Tân quả nhiên ngầm sinh sự. Lập tức nàng cũng không khách khí, hoan hoan hỉ hỉ tiếp đãi Lã thị: “Xác thực có chuyện này. Không biết Đại tẩu phải giúp ta giới thiệu người thế nào? Nếu có thể thành, không khỏi sẽ đa tạ Đại tẩu.”

Lã thị che miệng mà cười: “Không phải ta nói muội, Nhị đệ muội, muội cũng choáng váng rồi. Có tiền đưa cho người ngoài, mà lại cự tuyệt người trong nhà, còn muốn chuyển cửa hàng vòng qua vòng lại.”

Lâm Cẩn Dung tính tình tốt trả lời: “Ta có thời điểm là dễ dàng ngó ngàng a.”

Lã thị nghe nàng nói như vậy, cũng không tiện tiếp tục nói móc nàng, chỉ hỏi: “Muội muốn ta thay muội giới thiệu người nào? Lúc trước Tam thẩm nương không phải có ý tứ này sao, tại sao muội không chịu đáp ứng nàng?”

449. Chương 452: Danh Lợi

Lâm Cẩn Dung trả lời theo tình hình thực tế: “Nàng không có bản sự. Nếu là kinh doanh không tốt phải bồi tiền, ngày sau chỉ sợ không tiện gặp mặt.”

Lã thị cười cười: “Ta muốn nhắc tới một người, là thân thích nhà mẹ đẻ ta, lúc trước từng đi qua trà tứ của muội, thấy cũng không tệ lắm. Đúng lúc trong tay hắn có chút tiền nhàn rỗi, cho nên nhờ ta tới hỏi hộ, chỗ đó của muội muốn bao nhiêu tiền.” Nhìn kỹ thần sắc của Lâm Cẩn Dung: “Trước xem xem lời muội nói thế nào, nếu là giá quá cao, hắn sẽ không mở miệng.”

Đây là sợ mình vợ vét tài sản nàng mà, Lâm Cẩn Dung trong lòng biết rõ ràng, vẫn đưa ra một cái giá. Lã thị phần nộ nói: “Đúng là không được, hắn làm sao có nhiều tiền như vậy?”

Lâm Cẩn Dung thản nhiên nói: “Nếu là thật tình, giá có thể thương lượng, nhưng nếu ôm suy nghĩ thăm dò mà đến, khẳng định là bất thành. Không sợ Đại tẩu chê cười, có rất nhiều người muốn. Trước đó vài ngày khi ta đang lo việc xây dựng nhà tình nghĩa, còn có mấy người tới hỏi. Cái gì đều là có sẵn, nhận xong liền kiếm được tiền, nào có chuyện tiện lợi như vậy?”

Lã thị trầm mặc sau một lúc lâu, nói: “Tất nhiên là thật tình thật lòng, muội ra giá thật đi.”

Lâm Cẩn Dung hướng nàng vươn ra một ngón tay: “Một trăm vạn tiền, bên trong đồ cổ tranh chữ không ít, danh phẩm hoa cỏ cũng không thiếu, trà cụ đều là tinh tuyển, thật sự giá không hề cao. Không tin có thể đi nhìn xem.”

“Con số này hợp lý hơn.” Lã thị vươn nắm ngón tay.

Lâm Cẩn Dung chỉ cười, lắc đầu, Lã thị mắt hững đứng dậy cáo từ rồi đi.

Xuân Nha nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, nếu Đại thiếu phu nhân ngại giá cao không cần thì làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩn Dung lạnh nhạt nói: “Muốn hay không là ở nàng. Chỗ đó của ta chính là giá này, thiếu một văn cũng không thành.” Lã thị hại nàng như thế, nàng thu thập Lã thị thế nào cũng sẽ không áy náy.

Tối sau giữa trưa, Lâm Cẩn Dung mang theo Nghị Lang nằm nghỉ vừa tỉnh lại, liền nghe Phương Linh ở bên ngoài nhẹ giọng hỏi Anh Đào: “Không biết sức khỏe của Nhị thiếu phu nhân như thế nào? Phu nhân sai ta đưa đồ ăn tới đây, lại có mấy câu muốn công đạo.”

Lâm Cẩn Dung liền lên tiếng nói: “Ta dậy rồi.”

Không bao lâu, Lâm Cẩn Dung thu thập xong, để Anh Đào thỉnh Phương Linh tiến vào, Phương Linh cười nói: “Phu nhân nói, nếu Nhị thiếu phu nhân đã đỡ, liền đi qua một chuyến, nàng có việc muốn thương lượng.”

Lâm Cẩn Dung hàm chứa cười hỏi: “Không biết phu nhân là vì chuyện gì?”

Phượng Linh do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Nghe lão gia nói, tương lai cũng không biết sẽ đi đâu, vạn nhất bất hạnh đến nơi xa xôi khủng khiếp khốc liệt, chỉ có hấn và phu nhân, thân mình lại không tốt, tuổi lại lớn, vậy phải làm sao bây giờ?” Nói xong mỉm cười cáo từ: “Phu nhân còn chờ nô tỳ đáp lời, nô tỳ đi về trước ”

Lâm Cẩm Dung nói: “Tỷ tỷ đi trước, ta sẽ tới sau.”

Anh Đào tiễn Phượng Linh đi ra ngoài, Xuân Nha nhin không được nói: “Thiếu phu nhân, chỉ sợ là không ổn. Nhị gia không ở nhà, nếu người không chịu được thì cứ làm theo đi?” Lời của Lục Kiến Tân dù thế nào cũng không dễ nghe, có chút nguy hiểm. Nếu hấn tiến thêm một bước lên tiếng nói, bảo Lâm Cẩm Dung mang theo Nghị Lang hầu hạ bên người hấn, để Lục Giam một mình đi nhậm chức, Lâm Cẩm Dung sẽ không được an lành. Nhưng đây là lẽ phải, vốn không có sai lầm, không người nào có thể cự tuyệt.

Lâm Cẩm Dung bình tĩnh nói: “Không sợ.” Lục Kiến Tân đơn giản là biến đổi biện pháp đòi tiền mà thôi. Hấn không phải lo lắng không có tiền đi lại, bị an bài đến nơi xa xôi lạnh lẽo khốc liệt sao? Cho hấn tiền hấn nhất định sẽ không sợ. Vốn Lục Giam cũng không tin hấn, khinh thường hấn, hấn càng ép buộc càng đẩy Lục Giam ra xa, được, nằng xem hấn có thể làm tới khi nào, sẽ có một ngày, hấn sẽ nhận lấy hậu quả.

“Sức khỏe đỡ hơn chưa?” Lâm Ngọc Trân đem Nghị Lang ôm vào trong ngực, ánh mắt không dám nhìn Lâm Cẩm Dung, ngữ khí có chút trầm thấp: “Hai ngày trước, công công con ngẫu nhiên nói với ta, nói là nếu không cẩn thận đến một nơi xa xôi lạnh lẽo khủng khiếp, hai người chúng ta cũng không có tiểu bối chăm sóc, thân thể lại không tốt, vậy phải làm sao bây giờ.....”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc nghe, không nói được một lời.

Lâm Ngọc Trân biểu tình còn có chút ngượng ngùng: “Ta là thực luyện tiếc Nghị Lang, nhưng cũng không đành lòng chia lìa mẫu tử các con.”

Chuyện này có ai thích hợp hơn Lâm Ngọc Trân hướng nằng đề xuất đây? Lâm Cẩm Dung cúi đầu nói: “Công công bà bà muốn ta đi theo bên người chăm sóc hầu hạ là hiếu đạo. Những năm gần đây cô cô luôn luôn tại gia hầu hạ tổ phụ mẫu, chăm sóc Nhị lang cùng A Vân, rất là vất vả. Mặc dù ta còn trẻ, nhưng cũng nên đi theo trưởng bối học hỏi.”

Lâm Ngọc Trân liền có chút ngượng ngùng: “Nếu các con có mấy huynh đệ tỷ muội, ta cũng không phải.....”

Lâm Cẩm Dung trầm nghĩ, nếu có huynh đệ tỷ muội, cũng sẽ không về phần bị mưu tính như thế, nhưng cũng không nói điều này với Lâm Ngọc Trân, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Ngọc Trân cười nói: “Vừa vặn có việc muốn nói với cô cô. Hôm nay Đại tẩu thay thân thích nhà mẹ đẻ nằng hỏi thăm ta về trà tứ. Người cũng biết, tiền của ta cơ bản đã quyền góp sạch sẽ, nay trong tay chỉ dư lại điền trang, cửa hàng và trang sức vải vóc, cũng không có tiền nhàn rỗi. Nếu trà tứ kia có thể chuyển giao cho người ta, nói vậy trong tay ta sẽ có chút dư dả, sau khi mua ít trang sức vải vóc, sẽ giao cho công công giúp Nhị lang mưu tính, như vậy công công không cần thay Nhị lang quan tâm, chỉ cần chuyên tâm mưu tính tiền đồ của lão nhân gia hấn, không đến mức bối rối mà đến một nơi khốc liệt nữa.” Lã thị cho nằng bao nhiêu, nằng sẽ đưa Lục Kiến Tân bấy nhiêu — nằng tình nguyện bỏ số tiền này ra để mua lại sự thanh tịnh.

Lâm Ngọc Trân còn biết xấu hổ, nhân tiện nói: “Cũng nên giữ lại cho Nghị Lang một chút, trang sức vải vóc cái gì, ta còn có, nếu không thì, mượn lão thái thái một ít. Nhưng con cũng đừng vội, tương lai..... Chờ trong nhà dư dả sẽ trả lại con, sau khi chúng ta trăm tuổi cái gì cũng đều là của các con. Phụ thân các con tốt thì lo gì các con không tốt?” Ngụ ý đó là tiền bán trao tay trà tứ nằng vui lòng nhận lấy.

Lâm Cẩm Dung cũng không muốn Lục Kiến Tân cho rằng hấn đã tìm được biện pháp, mỗi lần tiền không có liền nghĩ cách hướng nằng vượn tay xin xỏ, liền cười nói: “Cô cô nói quá lời, trong lúc thời cơ thế này phải bỏ hết sức mới phải. Nếu không phải sợ người ta chê cười, khiến người ta truyền ra đàm tiếu khó nghe, tổn hại mặt mũi nam nhân trong nhà, ta còn muốn bán điền trang còn lại.....”

Lời còn chưa dứt, Lâm Ngọc Trân liền quả quyết nói: “Không được! Người ta một khi biết con bán điền trang, còn tưởng rằng đích tôn chúng ta thật sự không còn gì nữa.”

Lâm Cẩm Dung liền theo lời của nằng nói: “Cô cô nói đúng, con cũng nghĩ như vậy. Phụ mẫu con là tính tình kia, người cũng hiểu được, nếu bị người ta nói lời khó nghe xúi giục, phạm hồ đồ, chỉ sợ sẽ mất mặt,

tới mắng tận cửa, đến lúc đó phải làm sao bây giờ? Thật không muốn sống nữa a.” Dừng một chút, giận dữ nói: “Nói đến nói đi chúng ta thành thân nhiều năm chỉ có một đứa con nối dõi, thật sự là bất hiếu.”

Buồng trong truyền đến một tiếng vang nhỏ, Lâm Ngọc Trân mí mắt liền nhảy nháy, nhẹ giọng nói: “Tốt lắm, cứ như vậy đi, bệnh của con mới đỡ, đi về trước nghỉ ngơi đi. Nếu công công con không thiếu, tất nhiên sẽ không cần con đi theo, chúng ta làm sao lại là người không biết săn sóc?”

Nghe thấy phải đi, Nghị Lang nhu thuận trượt xuống lòng Lâm Ngọc Trân, hướng Lâm Ngọc Trân hành lễ, nhìn xung quanh: “Tổ phụ đâu? Tôn nhi hành lễ với hân.” Mắt thấy hân sẽ chạy vào buồng trong, Lâm Ngọc Trân nhanh giữ chặt hân: “Bên trong không có người, tổ phụ ở thư phòng.”

Lâm Cẩm Dung liếc mắt nhìn Lâm Ngọc Trân đang không được tự nhiên, hướng Nghị Lang vươn tay: “Đi thôi.” Nắm tay Nghị Lang đi đến sân viện, đột nhiên buông tay Nghị Lang, xoay người trở lại: “Khăn tay của ta làm rơi ở trong phòng phụ nhân.” Lời còn chưa dứt, đã vén màn lên. Thấy rèm cửa buồng trong lung lay nhoáng lên một cái, dường như có người nhanh chóng trốn vào trong đó, Lâm Cẩm Dung bên môi chứa chút châm chọc, cười tủm tỉm cầm khăn tay chỗ mình vừa ngồi, ý vị thâm trường nhìn Lâm Ngọc Trân, lại hành lễ cáo lui.

Đợi khi thân ảnh mẫu tử hai người thật sự ra khỏi sân, đi xa, Lâm Ngọc Trân mới mang theo vài phần hỗn hển nói: “Người đi rồi!”

Lục Kiến Tân sầm mặt từ buồng trong đi ra, âm trầm nói: “Nhìn xem, nàng ta là nhiều trò nhất!”

Bộ dạng kia của Lâm Cẩm Dung đúng là cái gì cũng biết, chỉ không so đo với mình mà thôi, ý tứ cũng hiểu rõ, bức bách quá đáng nàng sẽ nói với người Lâm gia, mặc kệ thể diện của bất cứ ai. Lâm Ngọc Trân mặt đỏ lên nói: “Mặt mũi của ta mất hết rồi. Lần sau nếu còn như thế, đừng tới tìm ta nữa! Ta sẽ không còn mặt mũi trước người nhà mẹ đẻ a!”

Lục Kiến Tân cũng có chút phát hỏa: “Ta là vì ai? Còn không phải là vì nhà này sao? Nếu nàng ta hiểu thuận, thông minh, làm sao cần ta ngẩng cái mặt già nua này mà mở miệng? Chi tiêu vung tiền như nước cho người ngoài, người trong nhà phải làm chính sự lại không được dính chút quang hoa, không hiểu được Tam ca Tam tẩu giáo dưỡng nữ nhi thể nào, chủ yếu và thứ yếu, thị phi chẳng phân biệt được. Còn nói nàng trí tuệ mềm mại, ta lại không nhận ra nữa điểm!”

Nghe hân đề cập tới ca tẩu của mình, Lâm Ngọc Trân cũng nổi giận, cười lạnh nói: “Mấy năm nay nói vậy chàng cũng bỏ không ít tiền vốn trên mấy mỹ thiếp, hiện tại cũng là lúc các nàng xuất lực rồi. Dù sao đều là vì nhà này, chẳng phải sao? Chẳng lẽ ta cầm cổ trang sức xiêm y của ta, các nàng cũng không có chút tỏ vẻ gì sao?”

Lục Kiến Tân thản nhiên nói: “Không cần nàng quan tâm. Ta đều có chừng mực, nàng ta đem tiền đưa tới nàng cứ thu nhận là được.” Nghĩ nghĩ, lại đi tìm Chu Kiến Phúc phân phó.

Chưa đến hai ngày, liền có người đồn đãi, có người muốn ra giá tiếp nhận trà tứ của Lâm Cẩm Dung, Lã thị bình ổn mấy ngày nay, chung quy nhịn không được, rốt cuộc vẫn đồng ý tiếp quản trà tứ. Ngày trả tiền kia, Lâm Cẩm Dung cũng không tự mình đến lấy, trực tiếp bẩm Lâm Ngọc Trân, bảo phòng thu chi của đích tôn tới cầm tiền, mình xác công khai về phía người trong gia tộc tỏ vẻ mình đã bán trao tay cửa hàng vì Lục Kiến Tân khởi phục chức quan.

Chuyện này rốt cuộc cũng không giấu giếm được, Đào thị đã biết, nhân cơ hội tới cửa đến thăm lão thái thái, liền hỏi Lâm Ngọc Trân nếu tiền không đủ, nàng sẽ ượn. Lâm Ngọc Trân từ trước đến nay đều trọng thể diện, làm sao đồng ý? Lão thái thái đã biết, tự đưa cho Lục Kiến Tân chút tiền, Lục Kiến Tân cũng không hướng tiểu thiếp đòi tiền, Lâm Cẩm Dung không biết, nhưng lần giao tiền này, nàng chảy máu, Lục Kiến Tân cũng không chiếm được tiện nghi. Một người được lợi, một người cũng không bị thiệt.

Đào mất hoa màu đã chín, cần phải thu hoạch, Du Tông Thịnh đột phát kì tưởng, mùa xuân này tất cả lương thực phải được thu hồi, nhồi vào kho hàng để ngừa bất cứ tình huống có khả năng phát sinh, đồng thời còn phải ủng hộ chiến sự giữa triều đình và mạc bắc, vì thế cường ép dân gian giao nộp, còn nói nếu không phải năm ngoái mới gặp phải hạn hán, thì sẽ bắt nộp nhiều hơn, đây vẫn là thể tuất cho dân chúng. Cùng lúc đó, Thái Minh phủ bên kia cũng truyền đến tin tức, Lục Thiệu rốt cuộc không trúng tuyển, Lục Giâm lập tức sẽ mang theo hân trở về nhà.

450. Chương 453: Ôm

Lục Thiện không trúng cử, Lục gia mọi người tuy có chút thất vọng, nhưng cũng không thấy kỳ quái. Công danh nếu dễ thi đỗ như thế, Nhị phòng cũng sẽ không đến mức không có một sĩ tử nào, trên đời này có biết bao nhiêu lão thư sinh khổ đọc cả đời, mà cái gì cũng chưa đạt được. Lục Kiến Tân cùng Lục Kiến Trung vì thế cố ý đi an ủi Lục Kiến Lập, Lục Kiến Lập cũng đã buông lỏng, nói thẳng: “Đã dự kiến trước, Lục Thiện khởi bước chậm, lại không có thiên phú như Nhị lang, càng không khắc khổ bằng Nhị lang, ngày còn dài, không vội.”

Đồ thị lại thật sự thất vọng, nàng vốn một lòng trông cậy Lục Thiện lần này có thể thi đỗ, nàng có thể hãnh diện một hồi, vì thế khi nhận được tin tức, uể oải không thôi. Lại nghe nói Lâm Cẩn Dung đem trà tứ chuyển cho Lã thị, trong lòng càng khó chịu, Lâm Cẩn Dung cách hai ba ngày sẽ dẫn người tới đây thăm nom một chút, cũng chưa bao giờ cùng nàng nhiều lời, lại càng không cho nàng cơ hội phát tác, cho dù nàng tỏ vẻ bất mãn cũng bất quá chỉ lặng lẽ oán giận với Lục Kiến Lập vài tiếng mà thôi.

Lâm Ngọc Trân căn cứ bản thân không tốt đẹp, những người khác cũng đừng mong sống yên, muốn thay Lục Kiến Tân chuẩn bị tiền chạy quan, quyết ý ép buộc Hà di nương, A Nhu, Tiểu Tinh một hồi. Hà di nương hiền lành, không đợi nàng động thủ, đã chủ động đem chút trang sức vải vóc đáng giá tặng qua, nửa điểm ủy khuất cũng không có, ngược lại A Nhu và Tiểu Tinh, thì chỉ ngày ngày miễn cưỡng cười vui mà thôi. Hà di nương khiến Lục Kiến Tân vui vẻ, lại làm cho Lâm Ngọc Trân càng thêm hoài nghi nàng của cải dày mới có thể lạnh nhạt như thế, cái gọi là lấy ra toàn bộ chỉ là biểu hiện giả dối, khẳng định còn giấu giếm nhiều tiền tài, bởi vậy trong lòng đối với Lục Kiến Tân càng thêm oán hận.

Lâm Cẩn Dung lúc này đem mọi tâm tư đều đặt vào thuế má đột nhiên tăng cao. Ba nhà Lục, Lâm, Ngô là quan hộ, tất nhiên không bị ảnh hưởng lớn, nhưng với tá điền và người dân bình thường thì chịu không nổi. Chính là tá điền, bản thân không có công cụ không có trâu cày, chẳng những phải giao một nửa địa tô cho chủ tô, còn phải dựa theo đầu người giao nộp thuế phú. Cũng có rất nhiều thương hộ không có chỗ dựa, bị ép buộc khiến cho khổ sở không nói nổi.

Hàn Cẩn đứng ở ngoài màn, ngửi khí trầm trọng hồi báo với Lâm Cẩn Dung tình huống bên ngoài: “Thuế má quá nặng, có tá điền chuẩn bị chạy trốn tới địa phương khác, sang năm vụ xuân cày bừa chắc chắn không đủ người. Vốn ngoài thuế ra, mỗi khi giao một bao lương thực còn muốn lại giao phần tiền chuẩn bị cho kho chứa. Lại có kho lương thuế, tính toán thấy có người đào vong thì lại gia tăng đến những người không đào tẩu, hoàn toàn vượt xa định mức. Lại có lao dịch, quả thực làm cho người ta muốn cắn lưỡi tự tử.”

Lâm Cẩn Dung trầm trọng thở dài một hơi. Lại nghe Hàn Cẩn tiếp tục nói: “Cái này cũng chưa tính, nay thu thuế phú không thu ở Bình châu, mà chuyển qua Thái Minh phủ, lại từ Thái Minh phủ thống nhất vận chuyển đến phương bắc. Nhưng giá thành thì lại không hề giảm bớt, giá gạo mỗi đấu chỉ trị giá năm mươi văn tiền, giờ thành một trăm văn tiền, hơn nữa với các thương nhân, nếu không chịu chính mình đưa đi Thái Minh phủ, lại thêm hai mươi văn tiền bốc xếp, như thế, liền thành một trăm bốn mươi văn tiền, đúng là gấp ba lần, một năm bị trưng thu năm năm thuế phú, ai còn dám ở lại chứ? Mã trang đầu kêu rách cả cổ họng vẫn không giữ được người, mỗi khi vừa cảm giác tỉnh lại, lại mất đi mấy người. Thiếu phu nhân phải nhanh chóng nghĩ cách, bằng không sang năm mảnh đất này sẽ bị bỏ hoang.”

“Chưa nghĩ ra cách. Theo chiều hướng phát triển, một mình ta cũng không có biện pháp, hữu tâm vô lực.” Lâm Cẩn Dung cười khổ không thôi. Sang năm mùa xuân ai còn quần chuyện này nữa? Kiếp trước nàng không rõ vì sao lại loạn lạc, vì sao từ mấy chục binh sĩ bất ngờ làm phản diễn biến thành bộ dạng sau đó, vì sao những người đó vọt vào thành rồi, nhìn thấy phú gia hung ác tựa như sói hoang, dùng đao chém người cũng không chớp mắt một cái, hiện tại xem ra nàng đã hiểu rồi.

Người ta không thể sống sót, dựa vào cái gì bọn họ khổ sống khổ chết, phút cuối cùng lại trôi giạt khắp nơi, ngay cả cơm đều ăn không đủ no, hài tử cũng không nuôi nổi? Đáng tiếc nàng biết cũng chỉ là biết mà thôi. Trải qua mấy năm cố gắng, nàng vốn tưởng rằng bản thân hiểu được rất nhiều chuyện, kết quả đến bây giờ mới phát hiện, nàng không biết nhiều lắm, thế giới này càng thêm nghiêm khắc cùng khủng bố so với trong tưởng tượng của nàng. So sánh với những gì nàng làm, chẳng qua là tưới một giọt nước mỏng manh lên mảnh đất khô hạn, chẳng thay đổi được gì.

Tiến bước Hàn Căn, Lâm Căn Dung lập tức đứng dậy đi tìm Lục Kiến Tân, áp chế cảm xúc kích động đem việc này nói cho Lục Kiến Tân nghe xong, Lục Kiến Tân cũng chỉ thản nhiên hoàn trả một câu: “Đã biết.”

Lâm Căn Dung không khỏi trầm mặc. Qua trong thiên hạ đều đen như nhau, Lục Kiến Tân đã làm quan, quản người một phương, tiền tài hắc vì sao có không cần nói cũng rõ, sao hắn lại không biết? Người không biết, nghe mà cảm thấy dọa người bất quá chỉ là phụ nhân giấu mình trong khuê phòng như nàng mà thôi.

Lục Kiến Tân thấy Lâm Căn Dung trầm mặc không nói, rõ ràng là có cân nhắc khác, liền dùng sức gõ án trước mặt: “Con sẽ không lại muốn giảm miễn địa tô nữa chứ?” Lâm Căn Dung còn chưa trả lời, hắn liền [lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị] cảnh cáo nàng: “Nhị lang tức! Con nên cẩn thận! Tiền của con không có chỗ nào để tiêu ư? Không có nhà ai giàu có mãi, con cứ làm như vậy, là muốn ép những người khác hận con, hận Nhị lang, hận ta, hận Lục gia sao! Nếu con còn tự chủ trương, đừng trách ta vô tình!”

Nghị Lang thấy hắn trách cứ Lâm Căn Dung, sợ tới mức lập tức khóc òa lên, tiến lên ôm chặt lấy đùi Lâm Căn Dung không buông, thất thanh gọi: “Nương! Nương!” Kêu xong rồi lại lớn tiếng khóc kêu: “Phụ thân! Phụ thân!”

“Chàng làm gì vậy? Khiến hài tử sợ rồi! Có cái gì không thể từ từ nói?” Lâm Ngọc Trân ở một bên hoà giải: “A Dung khi nào thì nói qua muốn giảm địa tô? Năm trước đã miễn, hiện nay trong nhà đúng là thời điểm cần dùng tiền, nếu sang năm lại hoang phế, lấy gì mà ăn? Đúng không, A Dung?”

Lâm Căn Dung bế Nghị Lang lên mềm giọng dỗ dành, không muốn cùng Lục Kiến Tân nói thêm một câu nào. Cái gọi là người suy tính không giống nhau, nói bao nhiêu đều không được, không bằng không nói. Nếu tá điền chạy hết, ruộng đất bị hoang phế, nhóm phú hộ còn lại cái gì chứ? Chẳng còn lại chút gì. Nàng biết khách quan mà nói giảm miễn địa tô sẽ dễ dàng khiến nhiều người tức giận, cũng biết nàng giảm miễn cũng không có tác dụng, nhưng nàng chính là không muốn nhìn thấy sắc mặt kia của Lục Kiến Tân.

Lục Kiến Tân thấy nàng quật cường không nói, liền cười lạnh: “Truyền lời của ta xuống, mấy ngày nay không cho Nhị thiếu phu nhân xuất môn, lại càng không cho giảm miễn gì cả, lương thực cần phải thu địa tô không được thiếu một đồng!”

Cứ như vậy đi. Lâm Căn Dung trầm mặc ôm Nghị Lang đi ra ngoài.

Đã là cuối thu, thời tiết tối sớm, bất quá mới chỉ giờ Dậu đã trở nên ảm đạm, thái dương đã sớm lặn, chân trời chỉ dư vài tia sáng, ngược lại càng làm nổi bật vẻ âm u. Lục Giam nhẹ nhàng vén màn lên thăm dò nhìn vào bên trong, nhưng thấy trong phòng tối đen, đèn cũng không thắp, không nghe thấy tiếng người, không khỏi nhú mày nhìn về phía Anh Đào đứng bên ngoài.

Anh Đào nhanh đáp: “Từ lúc thiếu phu nhân trở về từ phòng phu nhân chính là quang cảnh như vậy, Tứ thiếu gia lúc trước khóc mệt mỏi, quay lại liền ngủ, thiếu phu nhân sợ âm ỷ hắc, cho nên không truyền cơm, không đốt đèn. Cũng không biết Nhị gia hôm nay trở về, nghĩ rằng là ngày mai.”

Lục Giam liền vẫy tay bảo nàng đi xuống, tự vào phòng. Trong phòng một mảnh tối đen, chỉ có đèn lồng ở hành lang xuyên thấu qua cửa sổ giấy chiếu vào một chút ánh sáng nhạt, trong không khí mang theo mùi hương ngọt ngào của nữ nhân cùng hương sữa thản nhiên của tiểu hài tử, vừa ảm áp lại thơm hương. Lục Giam thật cẩn thận dựa theo trí nhớ đi vào buồng trong, đứng ở trước giường.

Hắn nghe thấy trong màn truyền đến tiếng hít thở nhỏ quen thuộc, nhịn không được nhẹ nhàng xốc màn, vươn tay tìm kiếm vào bên trong. Vừa chạm đến tóc đen lạnh lạnh, tiếp theo lại chạm phải gương mặt ôn nhuận: “A Dung...” Lục Giam dựa sát vào, đem gương mặt có chút lạnh lẽo của mình dính sát vào khuôn mặt kia, nhỏ giọng nói: “Nàng chịu ủy khuất rồi.”

Hai tay Lâm Căn Dung nhanh chóng cuốn lấy cổ hắn, không tiếng động khóc lóc, nước mắt nhanh chóng ầm ướt áo hắn. Lục Giam có chút chân tay luống cuống, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, vỗ lưng nàng giống như dỗ dành hài tử, nhỏ giọng nói: “Chớ khóc, ta đã trở về.”

Lâm Căn Dung tựa vào trước ngực hắn, nghẹn ngào nói: “Nhị lang, nhất định sẽ loạn! Không thể không loạn!”

“Không sợ, có ta ở đây.” Lục Giam vừa rồi đã nghe Phương Trúc, Xuân Nha, Hàn Căn kể lại chuyện mấy ngày nay, hơn nữa trên đường chứng kiến nghe thấy, trong lòng tất nhiên đều rõ. Đối với sự lo lắng của Lâm

Cẩn Dung, hẳn cũng không phải hoàn toàn không có sầu lo, cũng không tiện nói cho Lâm Cẩn Dung nghe, vô duyên vô cớ khiến nàng thêm lo lắng, chỉ hàm chứa cười nói: “Trước đứng lên rửa mặt ăn cơm, chúng ta chậm rãi nói. Xem đi, Nghị Lang đã bị nàng đánh thức rồi. Đừng dọa hắn.”

Lâm Cẩn Dung quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Nghị Lang nghiêng người nằm úp sấp bên cạnh nàng ngửa đầu nhìn phu thê hai người, trong bóng tối thấy không rõ vẻ mặt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt nhỏ hơi hơi lóe quang. Lâm Cẩn Dung không khỏi đỏ bừng mặt, “Xích” một tiếng, thấp giọng mắng: “Tên vô lại này, tỉnh dậy cũng không lên tiếng.”

Lục Giam khẽ cười một tiếng, vươn tay bế Nghị Lang, thấp giọng nói: “Hắn đã ngủ đủ rồi.” Thân mình nho nhỏ của Nghị Lang dính sát vào trên người hắn, đưa tay chặt chẽ ôm cổ hắn, nhẹ nhàng hô một tiếng: “Phụ thân, người đã trở lại.”

Lục Giam trong lòng nhất thời như có nước suối chảy qua, đem môi dán tại trên đỉnh đầu Nghị Lang hôn một cái, nhẹ giọng nói: “Đúng, phụ thân đã trở lại. Nghị Lang ngoan hay không ngoan?” Nói rồi mới phát hiện mỗi lần mình cách một khoảng thời gian gặp lại Nghị Lang, hỏi đều là cùng một câu.

Nghị Lang không đáp, chỉ dính sát vào hắn, lại duỗi tay kéo Lâm Cẩn Dung, bày ra một bộ tham lam, dặt phụ mẫu không buông tay.

Lâm Cẩn Dung trong lòng đau xót, đầu nóng lên, dán bên lỗ tai Lục Giam nhẹ giọng nói: “Nếu không, chúng ta nghĩ cách đem Nghị Lang trước tiên bước đi. Ta sợ, ta luyện tiết Nghị Lang của ta chịu khổ.” Vốn nghĩ đến đây là chuyện một người có thể hoàn thành, hiện tại được người ta ôm ấp trong bóng đêm, làm cho nàng đột nhiên cảm thấy Lục Giam có lẽ sẽ giúp nàng, vì thế liền mang theo vô số hy vọng cùng khát cầu.

Lục Giam thân mình cứng đờ, sau một lúc lâu không nói gì.

Lâm Cẩn Dung thất vọng chi cực, chậm rãi trượt xuống người hắn, nhẹ nhàng nằm lại trên giường, quyết ý không hề trông cậy vào hắn nữa. Lại nghe Lục Giam nhẹ giọng nói: “Việc này nên bàn bạc kỹ hơn. Ăn cơm trước đã, ta lại tỉnh tã nói với nàng.”

451. Chương 454: Thiên Mệnh

Lục Giam gọi đám người Anh Đào vào thấp sáng đèn, mang đồ ăn lên. Trước đem Nghị Lang giao cho Đậu Nhi cùng Phan thị, đuổi bớt hạ nhân, tiếp đó Lâm Cẩn Dung đưa qua canh, hắn cố gắng khiến ngũ khí có vẻ bình thản chút: “Khi ta ở Thái Minh phủ bên kia nghe nói Tiềm châu lại đã xảy ra dân loạn. Ta và bằng hữu ở Thái Minh phủ đã tính toán, trong vài năm nay, ước chừng có hơn hai mươi châu lần lượt phát sinh dân loạn, bạo động thì hơn mười người, tầm trung thì mấy trăm người, lớn thì hơn một ngàn, khắp nơi nổi dậy như ong, giết chết Tuần kiểm, Huyện úy ước chừng có năm sáu người.”

Lâm Cẩn Dung cúi đầu và một ngụm cơm: “Không biết thế đạo là làm sao vậy.”

Lục Giam thở dài, nhẹ giọng nói: “Ta từ bến tàu Võ Nghĩa lại đây, hóa ra người dưới núi, hơn phân nửa đều chạy lên núi. Đạo phỉ hoành hành, người đi đường kết bạn mà đi, căn bản không dám độc thân đi đường, ngay cả ban ngày cũng có người cướp bóc, ở phụ cận bến tàu Võ Nghĩa có một nhà, trước đó vài ngày kho lúa bị người ta cướp sạch, ngay cả một hạt lương thực cũng không còn thừa lại, phòng ở thì bị đốt, người bị giết, một nhà già trẻ khóc rất thê thảm.”

Lâm Cẩn Dung ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Cho nên, Bình châu bên này là chuyện sớm hay muộn thôi..... phải tiến bước Nghị Lang. Người trong nhà cũng nên khuyên.” Nàng không dùng từ ngữ đại khái, mà là dùng từ ngữ khẳng định.

Lục Giam nhìn chằm chằm ánh nến lay động thấp giọng nói: “Bọn họ sẽ không tin. Hôm nay ta đã thử ý tứ của họ, ngay cả Lục đệ đi đường cùng ta, đều chê cười ta là lo lắng quá nhiều.” Lục Kiến Tân lại trực tiếp cho là yêu ngôn hoặc chúng, lời nói vô căn cứ. Lý do vẫn như vậy, thủ binh cũng không ít, Du Tông Thịnh dùng thủ đoạn, thuế má cũng không phải chỉ có ở Bình châu, thật nhiều địa phương đều như vậy, cũng không thấy chỗ đó loạn lạc.

Lâm Cẩm Dung nghe ý tứ hần, dường như thật sự có chung cách nhìn với nàng, vì thế càng thêm thẳng thắn thân mình, nói: “Chúng ta đây.....”

Lục Giam nhìn xem Nghị Lang xa xa hoan hoan hỉ hỉ ăn cơm, thỉnh thoảng còn làm nũng với Phan thị, Đậu Nhi, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Cẩn thận thương lượng.”

Hần tin nàng. Tuy là Lục Giam có thể đưa ra phán đoán này chủ yếu do hần đã chứng kiến từ thực tế, cũng thường được nàng tùy thời cổ vũ, nhưng là một người nam nhân mà nói, còn tự xưng là có kiến thức có chủ ý, hần có thể có cách nhìn hoàn toàn khác so với đám người Lục Kiến Tân, ý thức sâu sắc được nguy hiểm, tin tưởng nàng, đồng ý với nàng, là một chuyện không hề dễ dàng. Trọng trách nặng nề như vậy vẫn đặt trên người nàng, hiện tại rốt cục có người có thể cùng nàng chia sẻ, Lâm Cẩm Dung vừa kích động lại khổ sở, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm gì bây giờ mới tốt, chỉ ngẩn ngơ giật mình nhìn hạt cơm trong bát.

Lục Giam thấy nàng chỉ lo ngẩn người, nghĩ đến nàng là bị dọa, liền đưa tay nhẹ nhàng đặt trên đầu vai nàng, sầu lo gọi: “A Dung?”

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên nhìn hần cười, ánh mắt phát sáng, khuôn mặt tươi cười giống như hoa nhài nở rộ, trắng thuần lịch sự tao nhã tỏa hương.

“Ách.....” Lục Giam có chút kỳ quái, vừa rồi còn là bộ dáng kia, tại sao đột nhiên lại thay đổi thành khuôn mặt tươi cười? Vì thế nhin không được vươn tay sờ trán Lâm Cẩm Dung, lại sờ trán của mình, xác định nàng còn bình thường, liền nghiêm túc nói: “Cảm xúc pháp phòng quá lớn bất lợi cho dưỡng sinh.”

Lâm Cẩm Dung “Xì” một tiếng bật cười, thay hần gắp một khối đậu phụ: “Ăn nhiều một chút.”

Chưa đến hai ngày, Nghị Lang liền có chút không được ổn, thỉnh đại phu khám bệnh không xong, Lâm Cẩm Dung liền thu xếp cấp thỉnh thần cầu phật cho hần. Lâm Ngọc Trân ở Bình Tế tự xin một quả, thỉnh lão hòa thượng giải sấm, nói là đắc tội với tiểu nhân, nên gửi nuôi tại một nhà hợp bát tự ở phía nam mới có thể bình an khỏe mạnh. Lâm Ngọc Trân nghi ngờ, tuy chưa thể thỉnh người hỏi thăm, nhưng chưa từng suy đoán về Giang Nam. Lâm Cẩm Dung thứ nhất là rất sợ khiến cho nàng cùng Lục Kiến Tân hoài nghi, thứ hai là chưa nói động được Đào thị, cũng không dám làm quá rõ ràng, liền thành thành thật thật ở lại trong nhà thỉnh thoảng đưa ra câu ám chỉ, châm ngòi thổi gió.

Cùng lúc đó, Lục Giam thường xuyên lui tới khắp các nơi, lại đến Lâm gia, Ngô gia, Chư tiên sinh, mục đích là muốn khuyên bọn họ sớm tính toán, Chư tiên sinh tất nhiên không cần phải nói, dĩ nhiên toàn gia đều đang chuẩn bị rời đi, Lâm lão thái gia mặc dù không rõ tỏ thái độ phản đối cái nhìn của Lục Giam, nhưng cũng không đồng ý lắm, chẳng qua nghe cũng không sao, Đào thị lại không để trong lòng, thấy dù sao Lâm Thận Chi, Lâm Cẩm Âm đều ở Giang Nam không có gì phải lo lắng, Ngô gia còn lại là gắp qua hần một lần liền khéo léo từ chối. Hần rất xông xáo, trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Du Tông Thịnh, liền phái người tới cửa đến thỉnh Lục Kiến Tân lên Trấn an sử phủ uống trà. Lục Kiến Tân đi một chuyến trở về, giận tím mặt, gọi Lục Giam tới đánh đòn một chút, không cho hần xuất môn, lại càng không cho hần nói tới loạn lạc.

Đem hết toàn lực vẫn là bộ dáng này, chính mình ngược lại thành kẻ điên, lực lượng cá nhân quá mức nhỏ bé, Lục Giam không có biện pháp khác, cùng Lâm Cẩm Dung thương lượng: “Hiện tại ta và Chư tiên sinh giống như bị người ta coi là kẻ điên yêu ngôn hoặc chúng, nếu không khuyên bọn họ, thì tâm không đành lòng, nếu ta khuyên nữa, chỉ sợ ngày kia sẽ dẫn họa về nhà. Không bằng nàng mang theo Nghị Lang đi trước đi.”

Nếu là lúc trước, Lâm Cẩm Dung nhất định không chút do dự ôm Nghị Lang bỏ cửa chạy lấy người, nhưng đến lúc này, nàng lại không thể làm vậy. Bởi vì nàng đột nhiên không xác định, năm ấy Lục Giam cuối cùng còn sống hay không. Lục Giam thấy nàng trầm mặc không nói, lại cân nhắc: “Đương nhiên, cứ như vậy tùy tiện mang theo hài tử, vạn nhất chưa từng phát sinh phi loạn, tương lai không tiện trở về. Dựa theo biện pháp đã thương lượng, đem bát tự của tỷ phu muội ra tính đi. Ta đem cửa hàng hạt châu giao cho phụ thân, lại đi van cầu tổ mẫu, nghĩ đến sẽ không quá mức khó xử chúng ta, chờ mấy ngày nữa xác định vô sự ta sẽ tới đón các nàng.”

Nhưng rốt cuộc không chờ đến lúc hai người hành động, tổ đội thuyền đồng hành ở Bình châu bên này đã

bị cướp trên mặt sông phụ cận bến tàu Võ Nghĩa, chết hơn mười người, hàng hóa đều bị cướp sạch, thuyền bị thiêu hơn phân nửa, thương hộ phú hộ bị hao tổn cùng nhau đến Tri châu phủ, Trấn an sử phủ, đều là yêu cầu muốn tiêu diệt sơn phỉ và giang phỉ.

Du Tông Thịnh biểu hiện ra hoàn toàn cường ngạnh, lập tức đồng ý với thỉnh nguyện tố cầu của mọi người, điều động binh mã, dự bị tiêu diệt. Đương nhiên, quốc khố hư không, nhóm trú binh cũng rất ít, cho nên cần nhóm phú hộ trợ giúp. Lần này cũng có một thuyền hàng hóa của Lục Kiến Trung, Lục Kiến Trung không khỏi cũng xuất lực.

Tại đây loại thời điểm này, vô luận là kế hoạch hoàn mỹ cỡ nào đều không thích hợp xuất môn. Mất thấy vào đông, Lâm Cẩm Dung lo âu ngủ không yên, mặc dù đã chuẩn bị tất cả, chiếm được sự ủng hộ của Lục Giam, nàng đối với tương lai cũng đột nhiên không xác định. Nàng lần đầu tiên phát hiện, những thông tin kiếp trước mình nắm giữ ít ỏi đến đáng thương, nàng thế nhưng không biết năm đó Du Tông Thịnh có thật sự phái binh tấn công đạo tặc hay không, càng không biết cuối cùng chiến cuộc như thế nào. Duy nhất có thể khẳng định là, cách ngày đáng sợ chỉ còn có một tháng, nàng kiên tâm cầu nguyện.

Ngày phát binh, chính là mùng 6 tháng 11, trên hoàng lịch nói là mọi việc đại cát. Theo lời kể lại, quan binh cùng các đạo tặc kịch chiến ba ngày ba đêm, định áp đảo thắng lợi. Ngày truyền tin về, tuyết bay đầy trời, Lục Giam cùng Lục Kiến Tân được Du Tông Thịnh đặc ý đào tẩu phái người “Thỉnh” đến Trấn an sử phủ chia sẻ với thắng lợi của hân.

“Hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay của bĩ nhân, con kiến có thể lay động đại thụ sao?” Du Tông Thịnh cố ý cầm một chén rượu kính Lục Giam, trước mặt mọi người hỏi hân: “Mẫn Hành nay có an lòng hay không?” Không đợi Lục Giam trả lời, lại thăm thía giáo huấn hân: “Người trẻ tuổi, cẩn thận là chuyện tốt, nhưng cẩn thận quá sẽ dễ dàng sợ đầu sợ đuôi, một việc cũng không thành.” Ý tứ là Lục Giam nhát như chuột, lại tiếp theo cười nhạo: “Chư tiên sinh tuổi lớn, mùa đông chuyển nhà cũng thật sự là vất vả.”

Lục Kiến Tân thực cảm tức, hận thấu Du Tông Thịnh, âm thầm nguyện rửa Du Tông Thịnh không được chết tử tế, tiếc rằng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, miễn cưỡng chịu đựng tức giận trở về nhà, sau đó phát hỏa với Lục Giam, nói là hối hận lúc trước không nên đem hân tới chỗ Chư tiên sinh thụ giáo, làm hại mình chịu nhục trước mặt mọi người. Lục Giam không nói được một lời, tùy tiện hân mắng gí thì mắng. Lục Kiến Tân dù nóng nảy, đối với một khúc đầu gối cũng không thể phát tác, ép buộc đến nửa đêm, cũng chỉ có thể cho hân trở về.

Lục Giam đội tuyết bước vào cửa phòng, chỉ thấy Lâm Cẩm Dung khoác kiện tố bào một mình ngồi ở dưới đèn thiêu thừa may vá, bóng dáng đơn bạc, vẻ mặt chuyên chú, thấy hân tiến vào, liền lập tức hướng hân mỉm cười sáng lạn, hơn nữa ôn nhu ôm hân. Thân mình mềm mại ấm áp của nàng theo mức nào đó giảm bớt tâm tình uể oải của Lục Giam — có thể từ đó giải quyết nạn trộm cướp tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu vậy sẽ chứng minh mọi việc hân làm lúc trước đều đáng chê cười, hơn nữa chê cười này sẽ đi theo cả quãng đời hân, thật sự khiến cho người ta uể oải.

Lâm Cẩm Dung tất nhiên là biết uể oải của Lục Giam từ đâu mà đến, nàng ôn nhu vòng ôm thất lưng Lục Giam, nhỏ giọng hỏi hân: “Nhị lang, lúc trước thời điểm chàng làm chuyện này, nói vậy khả năng nào cũng rõ, biết khả năng sẽ như vậy còn đi làm, vậy mới là dũng khí chân chính.”

Lục Giam trầm mặc một lát, nở rộ tươi cười: “A Dung là muốn nói cho ta biết, chỉ cầu tâm an sao?”

Lâm Cẩm Dung gật đầu: “Tân nhân sự biết thiên mệnh. Mục đích của chàng là muốn càng nhiều người tránh đi tai nạn, như vậy vô luận thế nào, hiện tại chàng đã làm được.” Không còn lý do nói động người bên ngoài, dường như ngay cả Lục Giam cũng đang dao động, nàng giống như lại nhớ tới thời điểm độc lập chống đỡ lúc trước. Nhưng không có biện pháp khác, chỉ có thể được bước nào hay bước nấy.

Trong trường hợp đó, biến hóa luôn phát sinh lúc người ta lơ đãng, vận mệnh cường đại ở chỗ đó, dựa theo trí nhớ người biết phía trước là cái hố to, người hân nên đi vòng tránh nó, nhưng người lại không biết, ở một phương hướng khác, cũng có một cái hố đang há mồm lạnh lẽo chờ đợi người.

Ngày kế, trời vừa sáng, tuyết phủ đầu tường trắng bạch, ánh lửa lại đột nhiên nhiễm đỏ nửa bầu trời, tiếng kêu từ xa tới gần, mơ hồ giống như trong giấc mộng, lại giống như ngay tại bên tai, không thể trốn tránh. Lâm Cẩm Dung từ trong mộng bừng tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là nhanh chóng ôm lấy Nghị Lang,

không để ý hấn khóc nháo, mặc đồ cho hấn, sau đó nhìn xem tường viện bao vây, xác định không có việc gì, lớn tiếng chỉ huy nha hoàn ma ma bị kinh động: “Không cần loạn, đi trước xem xem là chuyện gì xảy ra.” Nàng nghe thấy thanh âm của mình bình tĩnh dị thường, đồng thời rất rõ ràng biết mồ hôi lạnh đã ẩm ướt áo trong.

Ông trời, quả nhiên vẫn không chịu dễ dàng buông tha nàng, nàng chỉ kém một bước cuối cùng, thế nhưng không có chút dấu hiệu báo trước, liền phát động ngay thời điểm quan binh vừa đánh thắng trận. Lâm Cẩm Dung mang theo tươi cười cổ quái, nhìn về phía Lục Giam vội vàng đi vào, nhẹ giọng nói: “Nhị lang, ta đoán là không tốt.”

452. Chương 455: Tuyệt Mịn

Lục Giam trấn an vỗ vỗ bả vai Lâm Cẩm Dung: “Đừng vội, để ta đi xem. Có lẽ là tình huống giống như lần trước cũng không chừng.” Về mặt của hấn nhìn qua dường như thực bình tĩnh, ngữ khí động tác đều thực nhẹ nhàng, nhưng hấn rất rõ ràng, sự tình giống nhau không có khả năng liên tục phát sinh hai lần, cái gọi là thắng lợi của quan binh hơn phân nửa có vấn đề.

Lúc này trời vừa tảng sáng, bên ngoài loạn thành một đồng, tình huống không rõ, tất nhiên không thể xuất môn chạy loạn. Lâm Cẩm Dung tuy là đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức mọc cánh bay ra ngoài, nhưng cũng chỉ đành cố gắng trấn định mọi người lấy ra áo kếp, mặc bên ngoài áo lót, lại mặc áo bông vải thô đã sớm chuẩn bị tốt, đi hải vừa dày dặn lại không sợ bị nước làm ẩm ướt, mở ra hộp trang điểm lấy ra bột phấn màu vàng bôi lên mặt, dùng một cuộn vải thanh bố bao nhanh búi tóc, phút cuối cùng, lại giấu một cây kéo sắc bén vào trong ngực.

Sau khi làm mọi việc thỏa đáng, nàng mới gọi đám người Anh Đào, Đậu Nhi đang khe khẽ nói nhỏ ở bên ngoài tiến vào. Mọi người vừa thấy bộ dạng của nàng, tất cả đều hoa mắt, Phan thị lại sợ tới mức mặt không còn chút máu: “Thiếu phu nhân, đây là làm sao vậy? Muốn làm thế nào mới tốt?”

“An tâm đừng sốt ruột, mọi người đừng nóng vội, trước hết nghe ta nói tỉ mỉ.” Lâm Cẩm Dung phân phó Xuân Nha đưa phần bột màu vàng, bạc vụn cho các nàng, bảo các nàng trở về mặc xiêm y và hải dày dặn, sau đó sai các nàng đến phòng bếp nấu cơm, chính mình thì dẫn mấy người Xuân Nha bế Nghị Lang ngồi vây quanh ở lò sưởi yên tĩnh chờ Lục Giam tìm hiểu tin tức trở về.

Lúc này mọi người trong Lục gia dĩ nhiên đã tỉnh lại, chung quanh loạn thành một đoàn, Chu Kiến Phúc dẫn theo gia đình cường tráng cầm côn bổng chặt chẽ canh các cửa viện, nghe thấy gió thổi cỏ lay liền khẩn trương hô hấp khó khăn.

Lục Giam đứng ở cửa ngách, nghe thấy ở cửa ngách truyền đến tiếng đập cửa hiem khi có liên nhanh chóng mở ra, Trường Thọ thở hổn hển từ bên ngoài chui vào, thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, đứt quãng nói: “Nhị gia, không tốt, phi binh tiến vào rồi. Phía trước chỗ ngã tư trong phòng quân tuần tra chỉ có một lão binh ở đó, tiến vào cũng không biết, truyền thuyết là phi binh nguy trang thành quan binh, yêu cầu mở cửa thành..... Cũng có người nói là mấy ngày trước đây còn có không ít phi binh nguy trang thành dân chúng bình thường trà trộn vào thành, nô tài nhìn lướt qua trên đường, khắp nơi đều loạn cào cào a”

Quan binh căn bản không phải đại thắng, mà là đại bại, tin báo là giả! Nếu như thế, không thể ở lại trong thành Bình châu, phi binh thực dễ dàng có thể đắc thủ, Bình châu sẽ gặp nguy hiểm! Lục Giam nhanh chóng đưa ra phán đoán, nhanh hỏi: “Trấn an sử phủ cùng Tri châu phủ có hành động gì không? Quân coi giữ đâu?”

Trường Thọ dựa ở trên tường thở, vô lực lắc lắc đầu.

Lục Giam không hỏi nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, thời tiết loạn như vậy, Trường Thọ có thể nghe được tin tức này đã là khá lắm rồi, làm sao còn biết được nhiều như vậy? Lập tức đề bả vai Trường Thọ nhanh chóng xoay người đi vào trong.

Lục Kiến Tân được Hà di nương giúp đỡ từ trên Nguyệt lâu lão đảo bước xuống, vừa thấy Lục Giam liền thất thanh nói: “Nhanh sai người chuẩn bị xe! Không thể ở lại!”

Lục Giam ngậy người ngẩn ngơ, thầm nghĩ giờ phút này bên ngoài tình thế không rõ ràng, một nhà già trẻ chạy ra ngoài chịu chết không bằng đóng chặt cửa, trốn ở trong nhà càng an ổn hơn. Đang muốn mở miệng khuyên bảo, Lục Kiến Tân đã lớn tiếng nói: “Ta bảo người chạy nhanh sai người chuẩn bị xe! Không nghe thấy sao? Không muốn sống nữa sao?”

Hà di nương phía sau còn có nhàn tâm khuyên Lục Kiến Tân: “Lão gia đừng vội, không thể gấp.”

“Câm miệng!” Lục Kiến Tân nổi giận gầm lên một tiếng, đối với Lục Giam trợn mắt nhìn. Lục Giam trầm mặc hướng Trường Ninh bên cạnh đưa ra thủ thế, sau đó không để ý tới Lục Kiến Tân, một mình bước lên tầng cao nhất của Nguyệt lâu.

Hắn hít một ngụm khí lạnh.

Bầu trời chưa sáng rõ, lộ ra sắc xám trắng ảm đạm, khắp thành một đồng hỗn độn. Chỗ Trấn an sử phủ cùng Tri châu phủ lửa bốc cao phủ kín nửa bầu trời, cách Lục phủ không xa, cũng chính là chỗ quân tuần tra ngày thường bốc lên một cột khói đặc, rõ ràng đã bị phóng hỏa. Hắn hiểu được Lục Kiến Tân vì sao lại nóng nảy như vậy. Nếu chỗ quân tuần tra bị phóng hỏa, vậy chứng tỏ phi binh đến đây, cho dù là may mắn ngăn cản được nhất thời, cũng không thể ngăn cản ngọn lửa kia. Gian phòng ốc vốn là dày đặc, nhà nối tiếp nhà cũng đừng mong chạy trốn, cho dù là Lục gia lão tổ tông có thấy, còn có tường viện cây cỏ ngăn cách, nhưng không thể ngăn cản người bên ngoài hất cây đuốc vào trong.

Lục Giam nhanh chóng từ trên lầu chạy xuống, hắn nghe thấy tiếng bước chân của mình nên thành thích ở thang lầu làm bằng gỗ, trong Nguyệt lâu trống rỗng càng có vẻ dồn dập sợ hãi. Hắn nghe thấy gió lạnh cuốn tuyết nên vào trên cửa sổ giấy, phát ra thanh âm lay động, lại thấy chuông gió treo dưới mái hiên giống như phát điên cô lung vang vọng, phát ra tiếng thanh thúy liên tiếp dồn dập, cuối cùng, hắn nghe thấy trái tim mình kích động đập trong lồng ngực, dường như muốn phá rách yết hầu, vọt ra bên ngoài. Hắn nhớ tới tối hôm đó, ở trước từ đường Lâm Cẩn Dung nói với hắn giấc mộng kia, lại nghĩ tới chính mình ở trạm dịch gặp phải ác mộng, nhìn xem, hôm nay quả nhiên là có tuyết rơi.

Mùa đông, trong hoa viên, cỏ cây khô héo, trên cành phủ đầy tuyết, chung quanh là không khí trầm lắng, Lục Giam nhanh chóng xuyên qua từ giữa, hắn không dọc theo con đường bình thường, mà là sử dụng lối đi tắt giản tiện nhất, tuyết đọng trên nhánh cây đều dừng ở trên người hắn, tuyết trên đỉnh đầu lại hóa thành nước, nhưng hắn không hề cảm thấy lạnh, hắn chạy đi chạy lại trên người toàn là mồ hôi.

Hắn ở sân cửa gặp Lục Thiện, Lục Thiện thân thể đơn bạc cao gầy, luôn có thói quen cúi lưng, híp mắt, cầm trong tay then cửa, cô linh đứng ở nơi đó nhìn xung quanh, ánh mắt hốt hoảng, ra vẻ trấn định. Nhìn thấy huynh trưởng lại đây, ánh mắt lập tức mở to, cố gắng thẳng thắn thất lưng, hướng hắn lộ ra tươi cười cứng ngắc: “Nhị ca.”

Lục Giam không nói nhiều với hắn, chỉ dùng lực vỗ vỗ bờ vai của hắn, lớn tiếng nói: “Nhanh thu thập! Chuẩn bị đi nhà cũ. Nhớ kỹ, cái gì cũng không quan trọng bằng tính mạng!”

Lục Thiện mặt nhất thời trắng bệch, tay cầm then cửa cũng không chế không được run run, hàm trên hàm dưới kịch liệt giao chiến, một câu thật vất vả mới miễn cưỡng thành câu: “Nhị ca, thế nào rồi?”

Lục Giam lúc này mới chú ý tới không phải mỗi người đều giống như mình, Lục Thiện còn quá non nớt. Liền đỡ bả vai Lục Thiện nhìn thẳng mắt hắn, cố gắng để ngữ khí của mình có vẻ ôn hòa bình tĩnh: “Tình huống không tốt lắm, lúc này không thể dựa vào người ngoài, chỉ có thể dựa vào chính mình. Tam thúc phụ cùng Tam thẩm nương cần đệ, đệ nhanh vào thu thập, mang theo bọn họ đến chính đường, mặc dày chút, mang đồ ăn theo người. Không phải sợ, có lẽ sẽ không đến mức đó.” Thấy Lục Thiện cảm xúc hơi chút ổn định, lại cổ vũ hắn: “Đệ là nam tử hán, nhất định có thể làm được, vạn nhất..... Nhớ rõ phải đến nhà cũ.”

Lục Thiện khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, theo bản năng nắm chặt tay áo Lục Giam, Lục Giam ôn hòa nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Bên cạnh tổ mẫu, tẩu tử và chất nhi, Đại bá phụ cùng bá mẫu của đệ đều không có người.”

Lục Thiện trầm mặc buông tay cúi bả vai nhìn theo Lục Giam đi xa, mắt thấy thân ảnh Lục Giam sắp biến mất, hắn la lớn: “Ca ca! Huynh yên tâm!”

Lục Giam quay đầu nhìn hắn cười, nhanh chóng xoay người tiếp tục chạy gấp về phía trước. Trên đường

thấy Trường Thọ, liền phân phó Trường Thọ: “Đi cưới một con ngựa, tìm cách đến Lâm gia, nói cho bọn họ biết, nếu bọn họ muốn ra khỏi thành, liền tới nhà cũ của chúng ta, người dẫn đường! Không cần lại lộn trở về đây.”

Lâm Cẩn Dung bằng tốc độ nhanh nhất mang theo nha hoàn ma ma trong phòng đã ăn no, Nghị Lang cũng đã được ăn no, lại cầm bánh bao điểm tâm cho vào một bọc, thấp giọng phân phó mọi người: “Sau đó khẳng định sẽ tập trung ở chính đường, nếu muốn cùng nhau đi, liền đi theo, nếu không được, ta cũng không ngăn cản các người đi tìm người nhà mình, cũng sẽ không trách nhóm các người. Nếu thấy ở trong thành không thành vấn đề thì cứ ở lại, nếu thấy không ổn, phải đi nhà cũ. Tóm lại bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.”

Phan thị trừng mắt nhìn, nước mắt im lặng chảy xuống. Lâm Cẩn Dung trong lòng biết rõ ràng, cầm một túi thêu đầy bạc vụn đưa cho nàng, nhẹ giọng nói: “Người đi tìm phu quân cùng hài tử của mình đi. Nếu mọi người đều may mắn vô sự, tương lai người trở về lúc nào cũng được.”

Phan thị lưu luyến ở trên trán Nghị Lang hôn một cái, xoay người bước nhanh chạy đi. Tiếp theo lại có vài nha hoàn ma ma lặng yên không một tiếng động rời đi.

Xuân Nha gấp quá nói: “Còn chưa rõ ràng, sao thiếu phu nhân đã tự mình rối loạn trận tuyến?” Đang nói, chỉ thấy Phương Trúc vội vã từ bên ngoài bên chạy tiến vào: “Thiếu phu nhân, Nhị gia bảo người nhanh ôm Tứ thiếu gia cùng nhau đến chính đường. Phỉ bình đã tiến vào đây, phủ nha ánh lửa cao tận trời, ngay cả chỗ quân tuần tra ở góc đường cũng bị phóng hỏa, chỉ sợ rất nhanh sẽ lan tới đây. Lần này không thể so với lúc trước, chỉ sợ dữ nhiều lành ít, trong nhà đã chuẩn bị xe ngựa.”

Lâm Cẩn Dung liền bao áo choàng lại cho Nghị Lang, cầm con hổ bông mà hắn yêu nhất nhét vào tay hắn, cười nói: “Nghị Lang ngoan, chúng ta đi chơi.” Nghị Lang mơ hồ biết có chút không ổn, nhưng cũng im lặng nằm ở trong lòng nàng, chặt chẽ ôm con hổ bông kia, cũng không tranh cãi âm ỉ. Đậu Nhi vươn tay tiếp nhận Nghị Lang, thấp giọng nói: “Vô luận như thế nào, nô tỳ luôn đi theo thiếu phu nhân, thiếu phu nhân đi làm việc khác đi.”

Anh Đào dán tại bên tai Lâm Cẩn Dung nhẹ giọng nói: “Thiếu phu nhân, người đi trước đi, nô tỳ trước thu dọn mấy đồ đáng giá.”

Lâm Cẩn Dung thở dài: “Vài thứ kia làm sao quý giá bằng tính mạng? Đi thôi.”

Anh Đào do dự một chút, rũ mắt đáp ứng. Lúc này trên trời hạt tuyết còn đang không nhanh không chậm rơi xuống, gió lại thổi từng trận, Lâm Cẩn Dung đứng ở hành lang nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm ồn ào bên ngoài.

Lục Kiến Tân thở hồng hộc chỉ huy đám người Phương ma ma, Tổ Tâm: “Đem thứ này chôn ở trong bồn hoa đi. Cái này phải mang theo, sao có thể bỏ lại?” Nhìn ra cửa, lại phát giận: “Lục Giam tại sao còn chưa lại đây?”

Hà di nương một thân trắng thuần, nhẹ tay nhẹ chân từ bên ngoài tiến vào, thấp giọng nói: “Lão gia, phu nhân, Nhị gia đến Vinh Cảnh cư, mời các người trước thu thập đến chính đường. Nói là toàn gia đều tụ tập ở đó rồi thương lượng nên đi như thế nào.”

Lục Kiến Tân thở ra một hơi, giả vờ giả vịt nói: “Nếu hắn đã đi đón lão thái thái, ta cũng không cần qua đó, ta đi an bài sự tình khác. Các người nhanh chóng thu dọn đồ trong phòng.” Nói xong cầm lên một bao nặng trĩu trên bàn, ý bảo Lâm Ngọc Trân đuổi kịp: “Đi, chúng ta hãy đi trước.”

453. Chương 456: Thiếu Xe

Hà di nương mắt thấy Lục Kiến Tân bước đi không thềm ngoài đầu lại, cúi đầu gọi một tiếng: Lão gia.....”

Lục Kiến Tân lúc này mới giật mình bừng tỉnh lại, quay đầu nhìn lên, thấy Hà di nương hai mắt rưng rưng, lỗ chũm khóc nhìn mình, liền hơi hơi nhíu mày nói: “Còn không nhanh thu thập? Nhanh thu thập rồi tới chính đường!”

Hà di nương cùng Tiểu Tinh, A Nhu liếc nhau, xác định hắn không phải muốn vứt bỏ mặc kệ các nàng, vì thế mới lộ ra vài phần tươi cười, nhanh chóng chạy đi thu dọn.

Lục Kiến Tân cùng Lâm Ngọc Trân bước nhanh đi về phía trước, hai người đều mập mạp, ngày thường sống an nhàn sung sướng đã quen, rất nhanh đã thở hồng hộc, Lục Kiến Tân âm u nhìn Phương ma ma cùng Phương Linh liếc mắt một cái, nhíu mày nói: “Nếu không, người đến chính đường trước, ta sẽ thu thập bọc này rồi đến sau.” Trong bọc đều là vàng thỏi, ngày sau còn phải dựa vào thứ này xoay chuyển thế cục.

Lâm Ngọc Trân tựa vào một gốc cây thở hổn hển, nói: “Chàng cẩn thận chút.”

Lục Kiến Tân gật gật đầu, cầm theo bọc rời đi.

Lâm Ngọc Trân cầm tay Phương ma ma cùng Phương Linh, ý bảo hai người đỡ nàng đi, oán giận nói: “Nếu sớm một chút nghe lời Nhị gia, cũng không đến nỗi thế này.”

Phương ma ma tâm phiền ý loạn: “Phu nhân, lúc này nói những câu đó còn tác dụng gì nữa?”

Xác thực vô dụng. Lâm Ngọc Trân thở dài: “Nhị thiếu phu nhân và Nghị Lang đâu? Sao không thấy các nàng?”

Phương Linh nhỏ giọng nói: “Hơn phân nửa là cũng đến chính đường rồi.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Chúng ta đây cũng nhanh chút.” Vừa mới chạy tới trước chính đường, chợt nghe bên ngoài có một trận nổ như sấm hô sóng thần, dường như có gì đó mãnh liệt va chạm. Lâm Ngọc Trân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, gắt gao nắm lấy tay Phương Linh run giọng nói: “Sao lại thế này? Sao lại thế này?”

Chỉ thấy một ma ma khóc lóc từ bên ngoài tiến vào, hô: “Không tốt, tặc binh ở ngay cửa, tay cầm cây đuốc! Đại phu nhân đừng đến chính đường, trực tiếp ra cửa ngách phía sau đi!”

Lâm Ngọc Trân giật mình, run rẩy hỏi: “Vậy những người khác đâu?” Đang nói chưa dứt, chỉ thấy một đám người từ chính đường ủa ra, vội vàng chạy về phía sau, mơ hồ chỉ nhìn thấy đi đầu là Lục Kiến Trung cùng Tống thị, lập tức cũng không nhìn kỹ bên trong còn có ai, vội vã chạy theo sau.

Đi được tới nửa đường, lại nhìn thấy Sa ma ma, Tổ Tâm mang theo vài người dùng nhuyễn kiệu nâng Lục lão phu nhân, đi lại vội vàng hướng tới chính đường, Lục Kiến Trung gọi một tiếng, lại xoay người gia nhập đội ngũ. Lâm Ngọc Trân mơ hồ đi theo, mới đột nhiên nhớ tới Lục Kiến Tân không biết đang ở đâu, vội đẩy Phương Linh một cái: “Nhanh đi tìm Đại lão gia, bảo hắn đến đây.....” Phương Linh mí mắt nháy nháy, thấp thỏm lo âu lên tiếng, nhanh chóng chạy đi.

Lâm Ngọc Trân nhìn xung quanh trái phải một hồi, không thấy mẫu tử Lâm Cẩm Dung, vội kéo lấy người bên cạnh: “A Dung bọn họ đâu?” Người nàng kéo lấy là Khang Thị, Khang Thị vội đáp: “Vừa mới còn thấy đây. Có lẽ là có chuyện gì bị trì hoãn, lập tức sẽ tới.”

Lâm Ngọc Trân có chút bất an, lại hỏi: “Nhị lang đâu?” Lại nhìn lại, cũng không thấy Tam phòng, không khỏi nghĩ thêm, chẳng lẽ là Lục Giam đi tìm Tam phòng?

Lại nghe Khang Thị hòa hòa khí khí nói: “Đại bá mẫu đừng vội, cửa lớn bị người ta vây quanh, không thể đi ra, Nhị bá vừa mới gọi Tam Lang đi an bài.”

Lâm Ngọc Trân lúc này mới khẽ thở ra. Ngay sau đó lại thấy Lục Thiện cùng Đồ thị nâng đỡ Lục Kiến Lập vội vã đi tới, bên người quả nhiên không thấy Lục Giam, lại bắt đầu lo lắng cho Lâm Cẩm Dung, mắng: “Bình thường nàng không phải là người thông minh nhất sao? Tại sao lúc này không thấy đâu?” Tuy tay chỉ vào một tiểu nha hoàn bên cạnh Khang Thị: “Người đi nhìn xem Nhị thiếu phu nhân đâu.”

Ai lại muốn đi chịu chết? Tiểu nha đầu kia không muốn đi, chỉ để ý lui về phía sau Khang Thị.

Lâm Ngọc Trân nhướn lông mày đang muốn phát tác, lại nghe Khang Thị nói: “Đến đây, đến đây!” Nhìn lại, quả nhiên thấy Lâm Cẩm Dung cùng Đậu Nhi, Song Toàn ôm Nghị Lang vội vàng đuổi theo, lập tức mắng: “Làm gì vậy? Cũng không nhìn xem là thời điểm nào!”

Lâm Cẩm Dung nói: “Nghị Lang vừa mới muốn đi tiểu. Trời giá rét đông lạnh, cũng không thể để hắn tiểu ra quần.” Lâm Ngọc Trân cũng không biết nói gì, thậm chí không chú ý tới Lâm Cẩm Dung cải trang, chỉ lo âu nhìn quanh, nghĩ rằng Lục Kiến Tân sao còn chưa đến.

Lâm Cẩm Dung cũng quay đầu lại, Đậu Nhi nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, đừng nhìn lại, Anh Đào này quả thực chẳng phân biệt được nặng nhẹ. Đều đã nói nàng không cần lo, nàng còn trốn người lộn trở lại.....” Vừa rồi Lâm Cẩm Dung phái Phương Trúc cùng Xuân Nha trở về xem hài tử của các nàng thế nào, quay đầu đã không thấy bóng dáng của Anh Đào và Song Hỉ, ngẫm lại chắc là chạy về, chỉ nguyện người ta sẽ không khó xử hai tiểu nha đầu kia.

Lâm Cẩm Dung đang muốn mở miệng, chợt nghe Đồ thị thét chói tai: “Cái gì? Xe ngựa không đủ? Vậy làm sao bây giờ? Nhiều người, nhiều đồ như vậy, Tam lão gia còn bệnh mà!”

Lục Kiến Trung đã kêu: “Mặc kệ như thế nào, dù sao cũng phải đem lão thái thái lên xe ngựa trước? Còn có hài tử.....”

Chỉ nghe Lục Giam kiên nhẫn khàn khàn cổ họng nói: “Này không phải của chính, xe ngựa không vào được, dĩ nhiên đã nghĩ hết cách, chỉ có thể được thế này thôi.”

Lâm Cẩm Dung nghe được thanh âm của Lục Giam, vội ngẩng đầu nhìn về phía hắn, vừa vặn Lục Giam cũng đang nhìn nàng, hai người ánh mắt vừa chạm phải, chợt nghe Đồ thị khóc nói: “Nhị lang, mặc kệ thế nào, cũng không thể bỏ lại chúng ta! Tam thúc phụ con đang sốt cao a.”

Lục Giam ôn tồn nói: “Yên tâm.” Ánh mắt đảo quanh, không thấy Lục Kiến Tân, liền lại hỏi: “Phụ thân đâu?”

Lâm Ngọc Trân không tiện trả lời, chỉ thấy Lục Kiến Tân thở hồng hộc chạy lại đây, Hà di nương gắt gao đỡ hắn tay cầm bọc nhỏ bồi ở một bên, A Nhu cùng Tiểu Tinh đều đi theo phía sau.

Lục Kiến Tân mới vừa đến liền nhìn thấy toàn gia hỗn loạn, không khỏi phẫn nộ quát: “Bên ngoài đại môn sẽ bị phá, đang vội chạy trốn chết còn âm ỷ cái gì? Được lợi gì chứ?”

Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh trầm mặc không nói trao đổi ánh mắt, kỳ quái nói: “Đại ca, nhiều người như vậy chỉ có năm cỗ xe ngựa, phải làm sao bây giờ?”

“Có xe ngựa cho người ngồi người còn ngại không tốt?” Lục Kiến Tân cười lạnh: “Chạy trốn chết quan trọng hơn, dù thế nào cũng phải nhồi vào! Trước đỡ lão thái thái lên xe tốt nhất!” Lại đẩy mạnh Lâm Ngọc Trân: “Còn không đi hầu hạ lão thái thái?” Ánh mắt dừng ở trên người Lâm Cẩm Dung, cũng không nói gì, chỉ hung tợn nhìn, Lâm Cẩm Dung trầm mặc ôm Nghị Lang đuổi kịp Lâm Ngọc Trân.

Bên kia Lục Kiến Trung thấy thế, vội vàng cũng đẩy đám người Tống thị: “Còn đứng ngốc đó làm gì? Nhanh lên xe!” Vừa dứt lời, Nguyên Lang cùng Hạo Lang liền chiếm cỗ xe gần nhất, ngay sau đó Tống thị đi lên xe có ngựa kéo có vẻ khỏe mạnh, sau đó tiếp đón đám người Lã thị, Khang Thị lên, bọn họ nhiều người nhất, phần phật liền chiếm hơn phân nửa xe, bọc lớn bọc nhỏ lại đẩy một xe.

“Các người đã ngồi đủ. Chúng ta làm sao bây giờ?” Đồ thị mắt thấy chỉ còn lại có hai cỗ xe, trong đó một cái vẫn là xe cũ kỹ ngày thường dùng để mua đồ ăn, cái còn lại thì bị Lục Kinh gắt gao canh giữ trước cửa xe, giống như canh giữ thần phật. Mà Lục Giam thì tại phía trước phân phó tôi tớ không chịu đi theo đến nhà cũ, dặn dò chúng gia đình và hạ nhân muốn đi theo đến nhà cũ sau khi rời khỏi đây phải làm gì, rống khàn cả giọng, căn bản không thể để ý đến chỗ này, nghĩ đến nhà mình lại là yếu ớt nhất, ngay cả xe cũng cướp không được, không khỏi thương tâm khóc òa lên.

“Không phải vẫn còn sao? Khóc cái gì?” Lục Thiện không kiên nhẫn nhíu mày, cầm then cửa mạnh mẽ tiến lên đẩy Lục Kinh lão đảo, nghiêm mặt đem Lục Kiến Lập an trí lên xe, lại một phen túm trụ Đồ thị, lôi nàng lên. Tiếp theo rống lớn với nha hoàn tâm phúc của Đồ thị: “Còn không nhanh cầm theo thuốc của Tam lão gia lên?” Lục Kinh trên mặt hiện ra một tia lệ khí, nhưng cũng không nói gì, trầm mặc thối lui đến trước xe của thê nhi, cầm theo thanh kiếm xoay người lên ngựa. Nhóm chủ tử đã được an vị, vài nhũ mẫu nha hoàn có thể diện cũng cầm theo bọc lên xe ngựa.

Hà di nương cùng A Nhu, Tiểu Tinh thấy thế, cũng động cước bộ đến trước xe ngựa của lão thái thái, Lâm Ngọc Trân trừng mắt qua nhìn: “Phía sau không có xe sao? Nơi này không còn chỗ.” Trong đôi mắt xinh đẹp của Hà di nương nhất thời chảy lệ, không nói nhiều, chỉ bắt lấy càng xe không ngừng nhỏ giọng năn nỉ: “Phu nhân.....”

Còn Lục Kiến Tân chưa lên, nhiều người ngồi quá ngựa sẽ chạy không nổi, mới xuất môn chỉ sợ sẽ bị người ta ngăn lại. Lâm Cẩn Dung nhìn xe ngựa chật chội, lão thái thái không ngừng ho khan, Phương ma ma và Sa ma ma sâu mi khổ kiếm, lo lắng hãi hùng, đám người Hà di nương thất kinh, điềm đậm đáng yêu, gất gao đỡ lấy vách toa xe không chịu buông tay, rõ ràng lưu loát ôm Nghị Lang xuống xe.

Lâm Ngọc Trân cả giận nói: “Con làm gì vậy?”

Lâm Cẩn Dung nói: “Tam thúc phụ bên kia không nhiều người lắm, con đến đó.” Vô luận từ góc độ của người nào, ngay cả xe này là tốt nhất, nhiều người như vậy ngồi trong cũng khó mà chạy nổi, nàng không bằng ngồi chung với đám người Đồ thị còn thích hợp hơn. Lục Giam đi tới tiếp nhận Nghị Lang trong lòng nàng, an trí mẫu tử hai người lên xe ngồi cùng Lục Kiến Lập cùng Đồ thị, phân phó Lục Thiện: “Để cho xe ngựa chạy trốn nhanh, sau đó đệ theo ta cưỡi ngựa.”

Lục Thiện trầm mặc cầm then cửa tiếp nhận dây cương gã sai vặt đưa lên. Lúc này Lục Kiến Tân lên tiếng nói với đám người Hà di nương: “Hiểu quy củ hay không? Nếu không muốn đi thì đừng đi.” Lời này mới nói ra, ba người Hà di nương lập tức chạy đến chỗ xe cũ kỹ nhất.

Chỉ nghe Chu Kiến Phúc ở đầu tường hô to một tiếng: “Khó lường, chạy nhanh đi, tặc binh phát hiện bên này, lập tức sẽ tới ngay.” Vì thế mọi người loạn thành một đoàn, Phúc nương vừa òa khóc, nháy mắt lại bị bưng kín miệng.

Lâm Cẩn Dung lo lắng Nghị Lang chấn kinh, vội cúi đầu nhìn hấn, đã thấy Nghị Lang nắm chặt con hổ bông trong lòng, đôi mắt mở thật to, gất gao mím môi, trên gương mặt nhỏ nhỏ tràn đầy sợ hãi, thấy nàng nhìn qua mới nhỏ giọng gọi: “Nương.....”

Lâm Cẩn Dung cười nói: “Chúng ta sẽ chơi một trò chơi, xem xe ngựa ai chạy về trước. Nghị Lang ngoan, không phải sợ, càng không thể khóc. Bằng không chúng ta sẽ thua a.”

Nghị Lang cười trộm một tiếng, nhìn Đậu Nhi nhỏ giọng nói: “Đậu Nhi ngươi cũng không được khóc.” Đậu Nhi dùng sức gật đầu.

Phía trước mơ hồ truyền đến âm thanh muôn hưởng, có người hoan hô, cho thấy là cửa đã bị phá, Lục Kiến Tân nhanh ngồi trên xe ngựa, la lớn: “Chạy nhanh đi!” Lại nói với chúng gia đình một bên: “Che chở xe ngựa đi ra ngoài, đến nhà cũ sẽ được thưởng lớn!”

Mọi người lên tiếng, Lục Giam lại nói: “Muốn đi như thế nào, qua con phố nào, ta đã nói với các ngươi rồi, đều nhớ rõ chứ?”

Mọi người lại lên tiếng.

Lâm Cẩn Dung chỉ cảm thấy thân mình nhanh chóng nghiêng về phía trước, xe ngựa như tên bắn ra khỏi cung xông ra ngoài. Lúc này, trời dĩ nhiên đã sáng rõ.

454. Chương 457: Hứa

“Ông trời của ta a, ông trời của ta a.” Đồ thị gào khóc, gất gao ôm Lục Kiến Lập, càng không ngừng kêu: “Đòi mạng, đòi mạng a.” Lục Kiến Lập mặt như giấy vàng, thở phì phò nhẹ nhàng chụp tay nàng: “Đừng sợ, đừng sợ.” Lại phi thường miễn cưỡng hướng Nghị Lang cười cười.

Nghị Lang dính sát vào trong lòng Lâm Cẩn Dung, tò mò mà lo lắng nhìn Đồ thị cùng Lục Kiến Lập, lại ngựa đầu nhìn về phía Lâm Cẩn Dung, thấp giọng gọi: “Nương.....”

“Hừ.....” Lâm Cẩn Dung cố gắng ôm chặt hấn bảo trì cân bằng, xe ngựa quá mức xóc nảy, nàng cảm thấy ruột gan nàng giống như bị chặt đứt, không, giống như bị rối loạn kết chặt vào nhau, lại bị dùng sức túm sang hai bên, vô cùng đau đớn. Đậu Nhi nghiêng lại đây, một tay dựa vào thành xe, một tay gất gao giúp nàng nâng Nghị Lang, Lâm Cẩn Dung cảm kích nhìn Đậu Nhi, Đậu Nhi lại chỉ nhìn nàng nhẹ nhàng cười.

Phố phía sau này không lớn, ngày thường đa phần là hạ nhân đã thành gia lập thất của Lục gia, trong đó có người bỏ trốn theo bọn họ, cũng có người tránh ở trong nhà không chịu đi ra, lúc này có vẻ phá lệ lạnh lùng, bởi vậy mọi người cũng càng có thể phân rõ xe ngựa nhà mình cùng thanh âm từ phía sau truyền đến,

cảm giác này giống như có thứ gì nện vào tim, làm cho người ta sợ hãi đòi mạng trước tiếng bước chân cùng tiếng gầm gừ khủng bố: “Đứng lại!”

“Người đầu mau tới.”

“Bên này có người bỏ chạy”

“Tiền tài đều ở trên xe”

Thậm chí còn có người kêu: “Các huynh đệ phía trước, những người này ăn thịt cốt nhục của mọi người, còn cười trên đầu trên cổ mọi người, mọi người thật sự muốn giúp bọn họ sao? Sao không thay trời hành đạo, cùng chung chí hướng?” Đây đúng là cái gọi là xúi giục.

Chỉ nghe Lục Giam bên ngoài khàn cả giọng hô một tiếng: “Lục gia không có bạc đãi mọi người, ai không thích đi theo không cần miễn cưỡng, nếu đi theo tương lai sẽ không quên các người.”

Lục Kiến Tân hung tận uy hiếp: “Cho tới bây giờ nghịch tặc đều chỉ có đường chết, không suy nghĩ cho bản thân, cũng nên ngẫm cho hậu thế.”

Đồ thị phát ra một tiếng thở dài nghẹn ngào, cúi đầu chui vào trong lòng Lục Kiến Lập, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, hàm răng không ngừng run run, không nói được câu gì.

Xe ngựa vẫn đang điên cuồng chạy về phía trước, Lâm Cẩm Dung run run vươn tay nhẹ nhàng đẩy ra rèm xe, nàng thấy phía sau có một đám người ăn mặc đủ loại cầm theo đao thương chói lọi, có người tay còn cầm cây đuốc chưa tắt lửa, quá xa, nàng không thấy rõ biểu tình của mấy người đó, nhưng có thể nhận ra rất dữ tợn. Duy nhất đáng được ăn mừng là, những người này không có ngựa.

Nàng mới nghĩ như vậy, chỉ thấy xa xa có một con nhanh chóng hướng tới bọn họ, lập tức một người lớn tiếng hét to, giống như gió xoáy lao đến, cây đao trong tay hất giờ cao đón nắng sớm, dày đặc sáng giọng. Có thể tưởng tượng, nếu để hất đuổi kịp, một đao chặt xuống, tất nhiên là một mạng người a. Trước mắt một thân ảnh nhoáng lên một cái, là Lục Giam thúc ngựa đón qua, Đồ thị nhìn xem rõ ràng. “A.....” hô một tiếng, hôn mê ở trong lòng Lục Kiến Lập.

Lục Kiến Lập dùng sức ấn nhân trung của nàng, mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm bên ngoài.

Lâm Cẩm Dung cũng đem mặt Nghị Lang gắt gao ôm vào trong lòng, cố gắng mở to hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Lục Giam. Chỉ thấy Lục Giam kéo ra một cái cung, mũi tên lóe hoàng quang giống như sao băng bay vọt ra.

Xe ngựa kịch liệt nhoáng lên một cái, Lâm Cẩm Dung ngồi không xong, bắt đắc dĩ buông tay, vừa khó khăn ngồi ổn, chợt nghe ngoài xe truyền đến một trận hoan hô. Nàng nhắm mắt, ở trên đỉnh đầu Nghị Lang nhẹ nhàng hôn một cái. Tiếp theo nàng nghe thấy Lục Giam ách cổ họng khàn khàn nói: “Cố gắng giữ sức lực, bọn họ không có ngựa đâu, tới cửa phía đông đi, quan binh còn canh giữ ở bên kia chỉ cần ra khỏi con phố này là tốt rồi.”

Xe ngựa tiếp tục đi trước, Lâm Cẩm Dung lại nhấc lên màn xe, nhìn thấy Lục Giam rống cổ đỏ mặt, tuy rằng biết hắn không nhìn thấy, nàng vẫn hướng tới hắn mỉm cười.

“Ai.....” Đồ thị run rẩy tỉnh lại, há mồm liên kêu: “Nhị lang của ta nga.....”

Lục Kiến Lập vội che miệng nàng, thấp giọng trách cứ: “Nhị lang giỏi lắm, lấy cung tên bắn rơi người nọ ngã xuống ngựa rồi.”

Lâm Cẩm Dung cũng nhẹ giọng nói: “Bọn họ đa số không có ngựa, chúng ta chỉ cần tới cửa phía đông là tốt rồi, Nhị lang nói quan binh còn canh giữ ở bên kia. Ra khỏi con phố này thì tốt rồi. Chúng ta nhất định có thể chạy thoát.”

Đồ thị chậm rãi ngồi thẳng thân mình, khoe mắt đuôi lông mày có vài phần sôi động, giống như là an ủi chính mình, cũng là an ủi những người khác, nhẹ giọng mà khẳng định nói: “Nhị lang sẽ không tính sai, hắn đọc sách lợi hại như thế. Hắn nói chúng ta có thể chạy thoát thì nhất định có thể chạy thoát.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, sau đó cúi đầu khen Nghị Lang: “Nghị Lang thật có chí, thực ngoan, đều không có khóc.”

Nghị Lang lộ ra thần sắc thẹn thùng, đem mặt dán vào ngực nàng, thấp giọng nói: “Sợ hãi.”

“Không sợ, chúng ta đang chơi trò chơi. Con so với Tam thúc tổ mẫu còn dũng cảm hơn.” Còn nhỏ như vậy, bởi vì đáp ứng nàng nên không khóc không nháo, sợ hãi cũng không lên tiếng, Lâm Cẩm Dung lệ nóng doanh tròng, gắt gao đem Nghị Lang ôm vào trong ngực, thề nhất định phải chiếu cố hẳn cho tốt, ngay cả phải trả giá bằng tính mạng mình cũng không tiếc.

Đồ thị nghe thấy lời này, thập phần khó chịu, môi giật giật, rốt cuộc cũng không nói gì, trầm mặc một lát, cổ sức rặn ra một câu: “Nghị Lang thực ngoan.”

Nghị Lang quay đầu hướng Đồ thị thiên chân cười, tay khê xoa trên mặt, lập tức nhanh trốn vào lòng Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung hàm chứa cười, vỗ nhẹ lưng hắn, thấp giọng nói: “Ngủ đi, ngủ đi.”

Chưa cao hứng được bao lâu, xe ngựa đột nhiên một ngừng lại, có một thanh âm lạnh lẽo từ phía trước truyền tới: “Xuống xe, để lại các thứ thì người sống. Không nghe, chỉ còn đường chết.”

Đồ thị kích động, gắt gao nắm lấy cánh tay Lục Kiến Lập, run run hỏi: “Lại làm sao vậy? Lại làm sao vậy?”

Lục Kiến Lập trầm mặc ý bảo Đậu Nhi xốc rèm xe lên. Mọi người nhất tề hít một ngụm khí lạnh. Chỗ ngã tư phía trước lung tung chất đống đống gỗ còn bốc khói, hơn hai mươi nam nhân mặc trang phục quan binh, máu bắn đầy người cầm đủ loại vũ khí đứng đó, ba người đứng đầu đều cưỡi ngựa, người chính giữa vừa đen vừa gầy, trong tay cầm một cái chùy, vẻ mặt hung hãn, giống như sói đói nhìn chằm chằm bên này.

Đồ thị lại hôn mê, nhưng không ai lo lắng nàng nữa. Bởi vì mọi người đều biết, đã đến thời khắc sinh tử tồn vong. Cả một đám người như bọn họ, ngồi xe ngựa, có gia đình cưỡi ngựa hộ vệ, mục tiêu quá lớn, ngấm lại trong xe đều có rất nhiều tài vật..... Cho nên ngược lại không bằng lúc trước Lâm Cẩm Dung cùng Lệ Chi xen lẫn trong đám người lại càng không khiến người ta chú ý.

Lục gia một mảnh lặng im. Nếu mất xe ngựa tiền bạc, có thể tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện gì, đừng vội nói là trở về nhà cũ, có thể bình an ra khỏi thành hay không lại là chuyện khác

Một lát sau, Lục Giam ách cổ họng nói: “Chúng ta không muốn gây chuyện, trong xe cũng không có tài vật gì, đều là người già phụ nhân, mong rằng giơ cao đánh khẽ.”

Người nọ gầm lên một tiếng: “Đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, chúng ta không muốn giết người!”

Trừ phi là có thể xông qua, nhưng một đám gia đình ngày thường coi như là sống an nhàn sung sướng, còn muốn che chở mấy xe đầy người, có thể thuận lợi vượt qua mấy tên chém giết đã đỏ cả mắt này sao? Lâm Cẩm Dung cũng không xem trọng.

Nàng không xem trọng, những người khác tất nhiên cũng biết. Đặc biệt đám người kia chậm chạp không nhận được câu trả lời thuyết phục của Lục gia, thuận tay kéo một gia đình qua chém bay, tiếp theo lại đem cây đuốc đang bốc cháy hung hăng ném mạnh về phía xe ngựa của Lục lão phu nhân, toàn thể Lục gia kinh hoảng vô cùng.

Lục Kiến Tân trước hết hô lên: “Đừng giết người, chuyện gì cũng từ từ, cái gì đều cho các người mà.” Tiếp theo hắn trượt khỏi chỗ xa phu, vén rèm xe, thò người ra đỡ Lục lão phu nhân tóc bạc trắng, khóc lóc trao đổi: “Lão mẫu của ta đã gần tám mươi tuổi, đáng thương còn phải chịu đả tội lớn thế này, con bất hiếu, con bất hiếu a.” Thấy hắn khóc, phía sau nữ nhân hài tử trong xe cũng òa khóc lên.

Lục Giam đột nhiên hô một tiếng: “Không vội.”

Lục Kiến Tân giảo hoạt hướng hắn ra hiệu, tỏ vẻ hắn làm tốt lắm, trong miệng lại nói: “Đừng vội chọc giận mấy vị quân gia này. Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, dựa theo lời bọn họ.”

Những người đó cười ha ha, cũng không giải thích mình không phải quân gia, hán tử da mặt xanh trắng trong ba người đứng đầu kia cầm đao chỉ về phía Lục Giam: “Thế nào? Còn có lời gì muốn nói?”

Lục Giam trên mặt lộ ra sắc trắng bệch, ánh mắt sâu kín không thấy đáy, thanh âm lại mang theo vẻ bình tĩnh nói không nên lời: “Quân tử trọng lời hứa, liệt vị đều là trượng phu vĩ ngạn, nếu chúng ta bỏ lại xe ngựa, giao tài vật, chứ vị có thể thật sự cam đoan chúng ta sẽ được an toàn hay không?”

Mấy người kia liếc nhau, người cầm chùy cười nhẹ: “Ta cam đoan không tổn thương tính mạng người khác.”

Không dể thương người, nhưng khó bảo toàn nhóm nữ quyền sẽ không bị xâm phạm. Lục Giam khàn khàn cổ họng nói: “Không tổn thương tính mạng của người cùng không dể thương người là hai việc khác nhau. Nếu không thể cam đoan mọi người chúng ta bình an khỏi thành, chúng ta tình nguyện toàn gia chết ở chỗ này.”

Chợt nghe có người hô to như tiếng sấm: “Chúng ta cho dù chết, cũng muốn kéo vài cái đệm lưng!” Dĩ nhiên là Lục Kiến Trung, cầm thanh đao đứng ở xe ngựa phía sau, kích động nói: “Nếu nhóm nữ quyền mất trong sạch, không phải giống như muốn mạng các nàng sao? Không bằng cùng chết đi.”

Hán tử da mặt xanh trắng cười lạnh: “Ta nói chúng ta có thể cam đoan, các ngươi sẽ tin sao?”

Có người không kiên nhẫn thối một ngụm: “Cùng kẻ không bằng súc sinh này nói nhiều làm chi? Nữ nhân hài tử của ta rõ ràng đã bị đói chết. Con mẹ nó, cứ giết hai người sẽ yên ngay thôi!”

Lục Kiến Tân thất kinh: “Ai, không cần a, có chuyện thì từ từ nói.”

Lục Giam cố chấp hỏi hán tử cầm chùy kia: “Ta không biết cao tính đại danh của các hạ, nhưng nếu các hạ ở đây chặn đường chúng ta, thì nên biết chúng ta là loại người nào. Chúng ta là Lục gia ở thành Bình châu ít nhất cũng có trăm năm quang cảnh, trong nhiều năm, có phải là kẻ không bằng súc sinh không thì ai cũng biết. Giẫm đạp tô, phát cháo, xây dựng nhà tình nghĩa, những gì chúng ta có thể làm đều đã làm. Muốn đòi tiền tài, chúng ta sẽ giao ra, hiện tại cũng chỉ cầu một lời cam đoan, đừng dể thương người! Bằng không các ngươi cái gọi là thay trời hành đạo chính là lạm sát kẻ vô tội!”

Hán tử kia trầm mặc hồi lâu, phun một ngụm nước miếng xuống đất, lạnh lùng nói: “Nước tiểu của nam nhân chỉ chảy ra ngoài theo một đường, lệ chảy ra từ hai mắt, nước miếng Tống Như Sơn ta phun ra giống như lời ta đã hứa, đem tài vật lưu lại, cho người đi qua! Không được đùa giỡn, bằng không sẽ bị chém chết!”

455. Chương 458: Tráng Sĩ

Lâm Cẩm Dung cúi đầu, gắt gao đem Nghị Lang ôm vào trong ngực xuống xe. Đậu Nhi trầm mặc quăng hộp đựng đầy trang sức trước một phi bình tản ra mùi máu tươi nồng đậm trên người. Phi bình vẫn không chịu đi, đứng ở đó hung thần ác sát nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Dung, Đậu Nhi cả giận nói: “Cái gì cũng đều ở trong này, còn muốn như thế nào nữa?”

Ánh mắt của phi bình quét một vòng trên người Lâm Cẩm Dung cùng Đậu Nhi, lại rơi xuống Nghị Lang, lạnh lùng thốt: “Là tự mình động thủ hay để ta ra tay?” Hắn không tin trên người các nàng thật sự không có vàng bạc châu ngọc.

Lâm Cẩm Dung ngẩng đầu lên nhìn phi bình kia, thản nhiên nói: “Không phát hiện chúng ta đều mặc thành cái dạng này sao? Vì là cái gì, không phải là vì chạy trốn chết sao?”

Phi bình còn muốn nói gì đó, Lục Giam dĩ nhiên đã vượt qua ngăn cản trước mặt hắn, nhìn hắn, lớn tiếng nói: “Tống Như Sơn! Nói chuyện với người không tính toán gì hết!”

Tống Như sơn đang ở đó cùng Lục Kiến Tân vì chuyện xe ngựa cò kè mặc cả, nghe vậy ngẩng đầu lên, hung tợn trừng qua, ồm ồm hô một tiếng: “Lão Ngạnh!”

Phi bình kia cười lạnh một tiếng, khạc đờm xuống đất, ôm tráp kia đi đến trước mặt Đồ thị, còn chưa mở miệng, Đồ thị dĩ nhiên đã khóc chảy nước mắt: “Đều ở trong này, đều ở trong này, cầm đi!” Trên đầu chỉ còn một cây ngân châm, nhưng cũng không may mắn tránh thoát, đành tóc tai bù xù rúc vào Lục Kiến Lập bên cạnh khóc lóc.

Lâm Cẩm Dung yên lặng rút ra cây châm bằng gỗ mun trên đầu, ý bảo Đậu Nhi đưa qua cho Đồ thị. Đậu Nhi mới cầm trong tay, còn có người nhìn qua, thấy là một cây châm bằng gỗ, lúc này mới tránh ra.

Lục Giam mở to hai mắt, quyền đầu nắm chặt lại thả lỏng. Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Chỉ cần còn núi xanh không lo không có củi đốt. Cái gì cũng không quan trọng bằng tính mạng.” Bọn họ chỉ là một đám già cả phụ nhân yếu nhược, lấy cái gì có thể đối chọi với một đám sấn sàng bỏ mạng? Đừng nhìn nhiều gia

đỉnh như vậy, thực sự đến mức đó, có mấy người thích tìm tới cái chết vô nghĩa? Lúc trước bắt quá là cho bản thân thêm can đảm, nói lời dễ nghe, làm đẹp mặt mà thôi.

Đột nhiên nghe thấy phía sau một tiếng thét thê lương chói tai, mọi người nhất tề sợ tới mức đổ một thân mồ hôi lạnh, quay đầu lại thấy Hà di nương bị người lôi từ trên xe ngựa xuống, đầu tóc xòa xụi, như hoa lê trong mưa, hoảng sợ cúi đầu rụt cổ khóc lớn: “Lão gia, lão gia!” Mấy nam nhân không nói được một lời, bao quanh nàng cao thấp đánh giá.

Lâm Cẩm Dung nhìn thấy trong mắt Tống Như Sơn hiện lên một tia kinh diễm, sau đó mắt cũng không hề chớp, Lục Kiến Tân thần sắc khó lường, không khỏi thở dài một tiếng từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

Tống Như Sơn bước qua, tát một cái trên người hán tử cách Hà di nương gần nhất mắng: “Phi! Nhìn bộ dạng hung dữ của người kìa! Tránh ra!” Đôi mắt gắt gao chăm chú nhìn vào Hà di nương không chịu thả lỏng, giống như muốn rút ra vậy. Sau đó mạnh mẽ quay đầu lớn tiếng nói với Lục Kiến Tân: “Nữ nhân này không phải là phu nhân hay thiếu phu nhân mà Lục gia cưới hỏi đằng hoàng chứ?”

Lục Kiến Tân mở lớn miệng “A?” một tiếng.

Tống Như Sơn trong ánh mắt hừng hực ánh lửa: “Dùng nàng thay ngựa xe!”

Lục Kiến Tân mặt đột nhiên trầm xuống, bi phẫn nói: “Sĩ tử có thể chết chứ không thể chịu nhục, người lặp lại lần nữa?”

Tống Như Sơn hèn mọn nói: “Bắt quá chỉ là cơ thiếp hạ nhân thôi, tính là cái gì? Cũng đáng cho người thà chết chứ không thể chịu nhục sao? Người không phải muốn làm tròn hiếu đạo, giữ lại xe ngựa cho lão mẫu sao? Chính là nàng, đưa nàng cho ta thì ta để lại xe ngựa cho người.”

“Lão gia.....” Hà di nương giơ hai tay lên, hơi hơi ngửa đầu, bày ra một động tác khẩn cầu ai ai nhìn Lục Kiến Tân.

Lục Giam phẫn nộ: “Nói chuyện với người không tính toán gì hết!”

“Như thế nào không tính toán gì hết? Ta không thương nàng! Chẳng lẽ nàng là nữ nhân của người sao?”

Tống Như Sơn châm chọc Lục Giam hai câu lại nhìn Lục Kiến Tân: “Là muốn làm tròn hiếu đạo, bảo vệ cho cả nhà hay là muốn mỹ nhân tùy người. Ta có thể phái người đưa các người ra khỏi thành, bảo đảm các người bình an, còn có thể cho các người giữ lại binh khí cùng lương khô.”

“Lão gia.....” Hà di nương đứng thẳng không xong, lưng lay sắp đổ. Lục Kiến Tân thần sắc âm tình bất định, nhìn Lâm Ngọc Trân, lại nhìn Lục lão phu nhân, giống như hy vọng có người thay hắn đưa ra quyết định.

Thở tử hờ bi (thở chết cáo khóc thương), một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, Lâm Cẩm Dung đem nửa bên mặt giấu ở phía sau áo choàng của Nghị Lang, kim lòng không được mà đỏ mắt.

Lục lão phu nhân cúi mắt, thì thào niệm kinh văn chuyển động Phật châu trong tay, Lâm Ngọc Trân nhướn lông mày, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm một con ngựa ở phía trước, hai người cũng không chịu nhìn Lục Kiến Tân, lại càng không đưa ra ám chỉ gì với hắn. Lục Kiến Tân nhìn Lục Giam, lại thấy đám người Lục Kiến Trung vẻ mặt khó xử chần chờ thương tâm.

Cuối cùng Lục Kiến Trung nhẹ giọng nói: “Đại ca, trăm điều hiếu luôn đi đầu.” Bắt quá là cơ thiếp đồ chơi mà thôi, tính là cái gì, làm sao có thể so sánh với già trẻ toàn gia? Nói đến nói đi nếu người ta thật sự muốn cướp, hỏi cũng chỉ hỏi mà thôi, làm sao có thể ngăn cản?

Lục Kiến Tân trong mắt rơi xuống hai giọt lệ, dù chưa tỏ thái độ, kỳ thật đã biểu hiện rõ ràng.

Tống Như Sơn chỉ vào xe ngựa lúc trước lão thái thái ngồi, cất cao giọng nói: “Để lại xe ngựa này!” Ngẫm lại lại chỉ về phía xe ngựa cũ kỹ: “Này xem như đáp lại cho các người!”

Chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, có người từ xa chạy tới, la lớn: “Tống Tam ca, Tống Tam ca, lão mẫu Du Tông Thịnh đã bị Ôn ông Nhị ca tìm được rồi, một đao chặt đứt đầu luôn!”

Lục gia mọi người nghe thấy máu chảy đầm đìa, tất cả đều rúm lại một đoàn.

Tống Như Sơn mừng rỡ, vỗ mạnh đùi một cái, gào to một tiếng: “Tốt! Lão cẩu này hại chết bao nhiêu huynh đệ của chúng ta, hại chết bao nhiêu người vô tội, hiện nay cũng nên treo đầu hắn lên tường thành! Vậy Tri châu đâu? Tìm được chưa?”

“Người có muốn xem đầu hắn không?” Có người lạnh như băng lên tiếng. Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy một hán tử áo xanh vỗ một con ngựa chậm rãi đi tới, trên yên ngựa còn treo đầu người máu chảy đầm đìa, đi từng bước, máu liền nhỏ xuống đất một giọt.

Đồ thị “Ách” một tiếng, mềm nhũn té xỉu ở trên người Lục Thiện. Bọn nhỏ đều bị người lớn che mặt vào trong ngực, các nữ nhân sợ tới mức khóc không ra tiếng, các nam nhân không tiếng động chen chúc tại đằng trước, giấu nữ nhân hài tử ở phía sau, chỉ có thể nghe thấy thanh âm Lục lão phu nhân niệm kinh, run run, nhưng mỗi một từ đều vô cùng rõ ràng: “Nam mô a di đà phật, nhân sinh như mộng, vinh hoa hưởng được bao nhiêu. Phù sinh có thể có mấy lần, bần phú lại đầy rẫy.” Lâm Cẩm Dung khòe mắt không khỏi ẩm ướt, Nghị Lang đưa tay xoa hai má nàng, lẳng lặng nhìn nàng, Lâm Cẩm Dung cầm bàn tay nhỏ bé của hắn, cố gắng nặn ra một tươi cười khó coi.

Lại nghe Lục Giam “Di” một tiếng, đồng thời đi lên một bước. Lâm Cẩm Dung nghe thấy trong thanh âm hắn có chút khác thường, vội ngẩng đầu theo ánh mắt hắn nhìn qua, thấy hán tử mặc áo xanh cao cao trên lưng ngựa kia cũng đang lạnh lùng nhìn bọn họ. Hán tử kia buộc tạm túm tóc, trên người quần áo ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, trên trán chói lọi có vết khắc, ánh mắt sắc bén như đao.

Là Vương Lập Xuân! Nhìn hắn ở trong đám người này địa vị có vẻ không thấp, nói không chừng còn có thể nói chuyện. Lâm Cẩm Dung trong lòng không khỏi sinh ra một tia hy vọng, trông cậy vào Vương Lập Xuân còn nhớ rõ ân cũ của Đào Thuấn Khâm, phân tình Lục Giam cứu hắn một mạng, giờ cao đánh khẽ, để cho toàn gia đi qua. Nhưng Vương Lập Xuân bắt quá chỉ lạnh lùng thản nhiên lướt nhìn qua bọn họ, liền thu hồi ánh mắt, nói chuyện với đám người Tống Như Sơn, giống như chưa bao giờ từng gặp qua bọn họ, cũng không quen biết bọn họ vậy.

Không cần nói tới Lâm Cẩm Dung, ngay cả Lục Giam cũng thấy giống như có chậu nước lạnh đổ ập vào đầu. Vương Lập Xuân dường như đã đổi tên, nếu Vương Lập Xuân muốn giúp hắn, không cần hắn nhiều lời, nếu không muốn, cầu cũng không được. Huống chi, cùng trùm thổ phỉ quen biết cũng không phải là chuyện tốt gì. Lục Giam cúi mắt, nắm chặt cây cung trong tay.

Đậu Nhi cũng nhận ra Vương Lập Xuân đến đây, nhưng thấy thái độ của Vương Lập Xuân và phản ứng của Lâm Cẩm Dung cùng Lục Giam, liền thận trọng cúi đầu, không nói một lời.

Đã thấy bên kia Vương Lập Xuân mạnh mẽ quảng hai cái đầu xuống chân Tống Như Sơn, thản nhiên nói: “Cứ như vậy!”

Tống Như Sơn hé ra khuôn mặt đen gầy càng thêm tằm tối, gắt gao trừng mắt với Vương Lập Xuân. Vương Lập Xuân không nói được một lời, nhếch cằm tà tà nhìn hắn, một bàn tay chặt chẽ đặt tại chuôi đao bên hông, giống như một lời không hợp sẽ có khả năng rút đao ra chém vậy.

“Hai vị ca ca chuyện gì cũng từ từ, đừng tổn thương hòa khí!” Hán tử da mặt xanh trắng kia mỉm cười đi ra giữa hai người, một tay phụ giúp một cái, nhỏ nhẹ nói: “Mỗi người nhường một bước. Nhị ca trọng lời hứa, Tam ca cũng là nhân chi thường tình, không ảnh hưởng toàn cục, không ảnh hưởng toàn cục.”

Vương Lập Xuân thản nhiên nói: “Nước tiểu của nam nhân chỉ chảy ra ngoài theo một đường, lệ chảy ra từ hai mắt, nước miếng Tống Như Sơn ta phun ra giống như lời ta đã hứa! Lời này là ngươi vừa mới nói mà? Tống Như Sơn ngươi có còn là nam nhân không? Ngay cả thứ trong đũng quần cũng quần không được, còn muốn các huynh đệ tin ngươi sao?”

Tống Như Sơn mặt đỏ lên, phun một bãi nước miếng xuống đất, dùng sức đá lên hai đầu người kia, phần hận tránh ra, xoay người lên ngựa, vung roi rời đi. Từ đầu tới cuối, lại không liếc mắt nhìn Hà di nương một cái.

“Di nhiên đã đáp ứng thì sẽ thực hiện, ai còn động vào bọn họ, chính là đối đầu với Ưng Lập Tam ta!” Vương Lập Xuân rút bả đao ra, nhìn về phía mọi người Lục gia, lạnh lùng thốt: “Mau cút!” Ánh mắt lướt qua gương mặt Lục Giam, không dừng lại nửa khắc.

Lục Kiến Tân thở dài một tiếng, hướng Vương Lập Xuân ôm quyền: “Đa tạ vị tráng sĩ.” Vương Lập Xuân cũng không thèm liếc hẳn một cái, chỉ trầm mặc nhặt hai đầu người kia lên treo trên yên ngựa.

Hán tử da mặt xanh trắng cười nhạo một tiếng, nói: “Đừng được tiện nghi còn khoe mẽ, hôm nay hô tráng sĩ, ngày mai liền mang theo quan binh tới giết.”

Lục Kiến Tân không dám nhiều lời, ý bảo hạ nhân đi kéo Lục lão phu nhân ngồi lên xe ngựa, hán tử da mặt xanh trắng cười lạnh: “Còn muốn ngồi xe? Cút ra phía sau, để lại cho các người cỗ xe ngựa cũ kỹ kia thôi!”

Người Lục gia ủ rũ đem Lục lão phu nhân đỡ lên cỗ xe đó, vây quanh đi lên phía trước. Hà di nương được Tiểu Tinh giúp đỡ, nghiêng ngả lão đảo theo ở phía sau, chưa được bao xa, đột nhiên “Ha” một tiếng bật cười, mọi người nghe thấy sồn hết da gà, nghĩ đến nàng trải qua chuyện vừa rồi bị dọa nên phát điên. Quay đầu nhìn, đã thấy Hà di nương hung hăng lau mặt, giống như không có việc gì cúi đầu đi về phía trước.

Tuyết đã ngừng, gió vẫn thổi, tầng mây nặng nề bị ánh nắng xé rách mở ra một lỗ hổng, ánh nắng lạnh lẽo chói mắt chiếu vào cửa thành Bình châu trầm mặc lạnh như băng, phản xạ lại khiến ánh mắt Lâm Cẩm Dung đau nhức. Rốt cục đã đến trước cửa thành. Đi về phía trước thêm vài chục trượng, có thể ra khỏi chốn luyện ngục này. Nhưng mà, nàng đột nhiên không xác định, về nhà cũ trốn, có phải là lựa chọn ổn thỏa nhất không? Còn có người Lâm gia, giờ phút này là tình hình thế nào? Có gặp phải chuyện giống như bọn họ không? Nhưng duy nhất khiến người ta yên tâm, chính là Lâm gia không có một đại mỹ nhân như Hà di nương.

456. Chương 459: Tiền Đồ

Trên quan đạo ngoài thành Bình châu một mảnh lầy lội, nơi nơi đều là dân chúng chạy nạn, rất nhiều người quần áo không chỉnh tề, búi tóc tán loạn, vẻ mặt hết hoảng. Mà cái gọi là quan binh căn bản không thấy tăm hơi, cũng không biết là bị giết hết, hay là đã đào tẩu.

Con đường phía trước mờ mịt, trời đất trong lúc đó chỉ có màu xám của tầng mây cùng cỏ hoang khô cằn, xen lẫn với tuyết trắng đọng lại, vài con quạ đen đứng trên ngọn cây trụi lủi chải vuốt lông đen tuyền tỏa sáng, thỉnh thoảng dất cổ họng phát ra một tiếng thô lệ khó nghe.

Người Lục gia chết lặng tha đôi chân mệt mỏi, đi theo phía sau cỗ xe cũ nát kia, từng bước một nhích về phía trước. Trên xe là Lục lão phu nhân cùng Lục Kiến Lập bị bệnh, ba đứa nhỏ Hạo Lang, Phúc nương, Lục Lang, cùng với một vài hài tử khác được bao vây ở giữa. Con ngựa già trước khi xuất môn chưa kịp ăn cỏ khô, mỗi khi đi từng bước liền phát ra tiếng thở dốc nặng nề, bánh xe mỗi lúc quay, toa xe phát ra tiếng kêu kỳ quái làm cho người ta trong lòng run sợ, giống như tùy thời chiếc xe kia sẽ tan rã.

Hà di nương trên mặt bôi đầy bùn đất nhìn chằm chằm gương mặt cải trang của Lâm Cẩm Dung cùng Đậu Nhi một lát, nhẹ giọng nói: “Vẫn là Nhị thiếu phu nhân thông minh nhất.” Vừa rồi nàng gặp chuyện, khiến chúng nữ quyền Lục gia đều sợ hãi, phàm là tuổi còn trẻ có chút dung sắc đều bôi bẩn mặt. Nhưng là bôi như thế thủy chung vẫn khiến người ta chú ý, không giống như vẻ mặt vàng vọt bệnh tật của Lâm Cẩm Dung càng có vẻ tự nhiên hơn.

Lâm Cẩm Dung nhìn nàng một cái, cũng không lên tiếng, Hà di nương cũng không cần Lâm Cẩm Dung trả lời, tập tễnh tiếp tục đi về phía trước. Đôi chân bị bó của nàng so với người thường càng nhỏ hơn, vừa thẳng vừa nhỏ thường thường có thể khiến các nam nhân Lục gia nhìn không được mà hai mắt tỏa sáng, giờ phút này làm cho nàng chịu nhiều đau khổ, mới bắt đầu chưa được bao lâu, đã đi lại tập tễnh, không đi nổi, nếu không có Tiểu Tinh giúp đỡ nàng, chỉ sợ nàng đã sớm rớt lại phía sau.

Lâm Cẩm Dung cho dù đã mặc xiêm y vải thô, bôi vàng mặt cũng chắc gì đã có người tin nàng? Lúc trước Lục Giam nói nhiều như vậy, toàn gia đều coi là hấn bị điên, sau lưng còn cười nhạo, lúc này lại thấy Lâm Cẩm Dung thông minh? Đậu Nhi nghe Hà di nương vừa rồi nói Lâm Cẩm Dung cộng thêm ánh mắt nhìn Lâm Cẩm Dung kia, trong lòng vốn có chút không thoải mái, rất muốn phản pháo lại, nhưng nhìn thấy bộ dạng chật vật của Hà di nương, nghĩ đến nàng vừa rồi suýt nữa rơi vào tay phỉ binh, có lẽ vì thế mà nàng bị kích thích, nên cuối cùng vẫn ngậm miệng.

Đám người Lâm Ngọc Trân, Đồ thị, Tống thị dưới tình huống này thứ nhất là đã lớn tuổi, thứ hai cũng bó chân, thứ ba là vốn sống an nhàn sung sướng, thứ tư bị nghiêm trọng dả kích cùng kích thích, cho nên đều đi đứng không thoải mái. Lâm Ngọc Trân cùng Tống thị đều tính tình cường hãn, cho dù chịu không nổi, cũng không chảy một giọt lệ, chỉ chết lặng được nha hoàn ma ma đỡ đi về phía trước. Đồ thị lại vừa đi vừa rơi lệ vừa than thở, làm cho người ta nhìn mà xót ruột.

Lục Thiện nhin không được gấp gáp quát: “Có khí lực khóc lóc, không bằng dùng để đi đường!”

“Con rống với ta...” Đồ thị mếu miệng về mặt ủy khuất, nước mắt càng chảy nhiều hơn: “Con nghĩ rằng ta muốn khóc sao?”

Lục Thiện cũng không có cách nào khác, đành phải nhận mệnh ngồi xổm xuống: “Con công người.”

Đồ thị chớp mắt do dự, rồi giương mắt nhìn con đường xa tít không thấy điểm cuối, vẫn lau nước mắt nói: “Cứ đi rồi nói sau.”

Lục Giam mang theo vài phần vui mừng nhìn Đồ thị cùng Lục Thiện, thật cẩn thận xê dịch cánh tay, để Nghị Lang ngủ say trong lòng càng thoải mái hơn chút, âm thầm may mắn vì chân Lâm Cẩm Dung không bó, thân thể cũng không yếu ớt, bằng không lúc này phải làm sao bây giờ? Nghĩ đến đây hần đột nhiên nhớ tới cảnh cô nương ngồi bên giường đêm tân hôn, cố ý khoe ra với hần một đôi bàn chân to, vẻ mặt khiêu khích, lại nghĩ tới đề nghị của Lâm Cẩm Dung giúp cho Lục Thiện được như ngày hôm nay. Hần nhin không được nhẹ nhàng gọi: “A Dung.”

Lâm Cẩm Dung chuyên tâm đi đường, quần áo mặc trên người khâu đầy kim châu giáp áo, lương khô nàng và Đậu Nhi cầm trong tay khiến cho nàng thực kiên định. Mỗi một bước đi đều tận lực không để hài của mình dẫm lên nước bùn hay tuyết tan — trời biết còn phải đi chúng bao lâu nữa, nên yêu quý mới phải. Chợt nghe thấy Lục Giam gọi nàng, hơn nữa lại dùng ngữ khí ôn nhu như vậy, không khỏi nhìn về phía hần: “Chàng đói bụng?”

Lục Giam từ lúc tỉnh dậy vẫn chiếu cố trong ngoài, lúc này đã gần đến giữa trưa, còn chưa từng ăn uống, ngấm lại cũng nên đói bụng rồi, đang muốn tìm bánh bao cho hần, đã thấy đôi mắt đen láy của Lục Giam sâu kín, khóe môi còn mang theo một tia ý cười ôn nhu đậm đặc, phi thường nhỏ giọng nói: “Ta không đói bụng, ta chính là nghĩ, may mà có sự bướng bỉnh lúc trước của nàng, lạng lẽ bỏ tục bó chân. Tương lai chúng ta có nữ nhi, cũng không để nàng bó chân nữa.”

“Nếu có nữ nhi... ta nguyện nàng vĩnh viễn đừng gặp phải thời loạn thế.” Lâm Cẩm Dung giật nhẹ khóe môi, nàng đây là dùng sinh mệnh để đổi lấy, đương nhiên nàng cũng không muốn để nữ nhi của mình phải bó chân.

Lục Giam nhìn phía trước, kiên định nói: “Sẽ không, nhất định sẽ tốt lên.”

Đi được tới giữa trưa, người chạy nạn dần dần nhiều hơn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy người ngồi xe ngựa, xe bò, cưỡi ngựa hoặc là lừa vượt qua. Vất vả đi nửa ngày, lại bị người ta dễ dàng vượt qua, người Lục gia mệt mỏi đồng thời nhin không được đều hăm mộ, tất cả dừng lại nghỉ ngơi, đều đoán những người này vì sao có ngựa, vì sao có xe, có phải trong thành lại phát sinh tình huống gì hay không? Có phải quan binh lại chiếm tình thế có lợi hay không?

Đôi hài của Lã thị đã sớm bị nước bùn làm ướt sũng, chân vô cùng đau đớn, nghe những người khác đoán mò, liền có chút hối hận, nhin không được oán giận nói: “Sớm biết rằng như vậy nên tử thủ đại môn đừng đi ra, bằng không cũng sẽ không hay ho thế này, vừa vặn gặp phải đám ác đồ kia. Hoặc là, bọn họ muốn chính là tiền tài, đem tiền tài cho bọn họ, cái khác không nói, thời tiết quỷ quái này ở nhà vẫn tốt hơn.”

Khang Thị nhin không được hèn mọn nhìn nàng một cái, không kiên nhẫn cùng nàng nhiều lời, đi phía trước vài bước, cố ý cách xa nàng một chút.

Tống thị phiền chán nói: “Thời điểm đi ra con không nghe thấy đại môn bị phá sao? Không phát hiện cây đuốc đều ném vào sao? Tử thủ, con giữ được sao? ở lại trong nhà? Vậy mà con cũng nghĩ ra!” Xem cách làm việc của những người đó, Lục gia rõ ràng chính là một đàn dê béo, sao có thể dễ dàng thoát được? Chuyện các nàng gặp phải hôm nay không rõ là may mắn hay là bất hạnh, tối thiểu đã bảo vệ được một

nhà già trẻ, ở lâu thêm một ngày, ai có thể đoán được sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì? Nàng cũng không hỏi hận vì đã chạy ra ngoài.

Mỗi người đều vừa đói vừa sợ lại mệt, đặc biệt tức tối, Lã thị trong lòng cũng vậy, trượng phu lại không ở bên cạnh, dù ủy khuất, cũng không dám công nhiên cùng bà bà tranh luận, chỉ có thể đỡ đầu vai Nguyên Lang đỏ đôi mắt nói: “Cũng không biết phụ thân con ra sao.”

Nguyên Lang đỡ nàng, nhẹ giọng nói: “Nhất định không có việc gì.”

Chỉ nghe Lục Giam sai gã sai vặt đi hỏi thăm trở về nói: “Tình huống trong thành càng tệ hơn, nghe nói cửa đông cũng thất thủ, trên đầu tường treo mấy chục đầu người, không cho người nào đi ra, nơi nơi tìm kiếm quan binh phú hộ, đốt nhà bắt người cướp của, những người cưỡi ngựa ngồi xe không phải ở tại trong thành, mà là trụ ở ngoài thành, sợ hãi cho nên cũng chạy trốn. Nghe nói còn có phải binh cưỡi ngựa ra truy đuổi.”

Mọi người nhất tề hoảng sợ, không cần ai bảo, tất cả đều không dám nghỉ ngơi liều mạng đi về phía trước. Lâm Cẩm Dung dừng chân, nhìn chung quanh một vòng, không thấy một gương mặt quen thuộc nào, nước mắt lập tức liền chảy ra.

Lục Giam hoảng sợ, vội nhẹ giọng nói: “Nàng làm sao vậy? Những lời này chính là tung tin vịt, có lẽ không phải sự thật.”

Lâm Cẩm Dung dùng sức lau nước mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lâm Ngọc Trân cũng hiểu được nàng khổ sở cái gì, trong mắt cũng chứa lệ, cắn răng rặn ra một câu: “Không cần khổ sở, chỗ của người trong nhà ở gần cổng thành hơn chúng ta, có lẽ đến lúc chúng ta tới nhà cũ, bọn họ đã đến rồi.”

Lâm Cẩm Dung nước mắt lại chảy xuống, chỉ để ý cúi đầu liều mạng đi phía trước.

Lại đi ước chừng nửa canh giờ, tiếng kêu khổ vang thành một mảnh, Phúc nương cùng Lục Lang ngồi trong xe gào khóc, Lục Kiến Lập choáng váng hồ hồ. Lục Kiến Tân đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt thống khổ, mắt thấy cũng đã chống đỡ không được, không khỏi mang theo vài phần cơn tức hỏi Chu Kiến Phúc: “Còn xa không?”

Chu Kiến Phúc không đành lòng nói cho hắn biết: “Lão gia, từ nơi này đến nhà cũ, ngồi xe cũng mất hơn nửa ngày, đi đường thì...” Hắn nhìn thoáng qua nhóm phu nhân, thiếu phu nhân Lục gia, một đám nữ nhân bị bó chân, nuông chiều từ bé có thể đi bao xa? Liền đưa ra một câu trả lời mơ hồ: “Ước chừng trời tối có thể đến?”

Lục Kiến Tân cảm tức cầm cây gỗ hung hăng đập xuống mặt đất đầy bùn. Muốn phát giận lại không thể, tiếp theo hắn nghe thấy trong bụng mình thềm thì kêu một tiếng, hắn đã đói bụng. Từ sáng sớm tỉnh dậy đến bây giờ, một miếng cơm, một giọt nước cũng chưa vào bụng, lúc trước liên quan đến sinh tử tồn vong nên không để ý, lúc này mới phát hiện, thật sự là đói bụng. Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, liền không chế không được muốn ăn uống, sau đó lại càng thêm đói, chân cũng không chế không được phát run, hắn nhìn chung quanh bốn phía: “Tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.”

Chu Kiến Phúc nhìn quang cảnh của mọi người, thở dài: “Đằng trước có thôn trang, tốt xấu có thể tránh gió tránh mưa, đi vào trong đó nghỉ một lát, lại xem phụ cận có nông hộ nào bán xe ngựa xe bò không.”

Mọi người nghe nói có chỗ nghỉ, lại có vài phần tinh thần. Khó khăn mới lết tới ngoài thôn trang kia, đã thấy dưới chân tường ngồi đầy người, cửa được đóng chặt. Trên đầu tường có một loạt trắng hăn đứng đó, người người trong tay đều cầm vũ khí sẵn sàng đón quân địch.

Chu Kiến Phúc tiến lên hỏi, những người đó không khỏi cười lạnh: “Không được đi vào, có thể nghỉ tạm ở bên ngoài, chủ nhân nhà này sẽ đưa nước ấm, nhưng không được tới gần cửa, lại càng không được đi vào nghỉ ngơi.”

Lúc loạn thế, ai dám tùy tiện để người khác vào cửa nhà mình? Chu Kiến Phúc thở dài, miễn cưỡng tìm chỗ sạch sẽ cho người Lục gia, da mặt dày đến hỏi người đứng ở đầu tường muốn nước ấm.

Lâm Cẩm Dung đỡ Lâm Ngọc Trân đến ngồi xuống một tảng đá, đưa bánh bao mềm và nước ấm tới, lại đi chăm sóc Nghị Lang mới tỉnh ngủ. Mới mang theo Nghị Lang giải quyết đại tiểu tiện xong, cho uống một

ngụm nước ẩm, chỉ thấy một nam tử mặc áo xám đi lại tập tễnh tới nói: “Đây không phải Lục gia lão gia sao? Nô tài là hạ nhân của Ngô gia.”

Lục Kiến Tân vội hỏi: “Nhà các người thế nào rồi? Nhóm chủ tử nhà các người đâu?”

457. Chương 460: Ngã Ngựa

Hạ nhân Ngô gia kia không nghe Lục Kiến Tân hỏi còn đỡ, mới vừa nghe thấy, liền ai ai khóc lên: “Lão thái thái nhà ta không còn, Đại gia cũng bị chém một đao.”

Lục Kiến Tân sợ tới mức chỉ chớp mắt: “Sao lại đến tình trạng này?”

Người kia nghẹn ngào nói: “Nghịch tặc vây quanh tòa nhà, cầm cây đuốc, phá cửa. Nhà của ta vốn cũng có vài trảng đình đặc dụng, Đại lão gia vừa phái người đi tìm quan binh cầu cứu, ỷ vào tường cao cửa rộng, chém chết bị thương mười mấy người, miễn cưỡng chờ đến hừng đông. Ai ngờ sau đó người ta lại lọt vào được, đốt cháy nhà. Khi đó lão thái gia dẫn nữ quyến và nhóm thiếu gia tiểu thư đều ở một chỗ, tặc tử đáng giận, ném cây đuốc vào đó, gặp người liền chém... sau đó liền chết mở một đường máu, khó khăn che chở một nhà già trẻ ra cửa, Đại gia công lão thái thái, bị nghịch tặc từ sau đuổi theo, nô tài chính mắt nhìn thấy đao bổ xuống, Đại gia cùng lão thái thái đều gục xuống, lão thái thái lúc ấy không còn thở, trên lưng Đại gia tất cả đều là máu.....”

Đại gia trong miệng của hắn, chính là huynh trưởng Ngô Phương của Ngô Tương. Lục lão phu nhân nghe nói Ngô gia lão thái thái đã chết, trong tay lẫn tràng hạt cũng không xong, từ từ nhắm hai mắt chảy lệ liên thanh nói: “Làm bậy, làm bậy a!”

Lục Kiến Tân nhin không được truy vấn: “Sau đó thì sao? Những người khác thế nào rồi?”

“Những người khác đã chạy đi, nhưng hiện nay không biết đến tột cùng như thế nào. Những người khác có khỏe không, mấy vị nam nhân cũng bất quá chỉ bị thương nhẹ, không sao.” Người kia thở hổn hển nói: “Tiểu nhân theo nhóm chủ tử chạy ra ngã tư, nghênh diện lại gặp được quan binh cùng phỉ binh chém giết, mới hiểu được Trần an sử phủ cùng Tri châu phủ đều bị phá, không thể trông cậy, nhóm chủ tử liền nghĩ không bằng trước tìm cách ra khỏi thành đến thôn trang ở nông thôn trốn rồi nói sau. Nhưng tới nửa đường, gặp được một đám quan binh chạy ra khỏi thành, nói là Bình châu không thể giữ, bọn họ sẽ đến báo tin ở Thanh châu hoặc là Đại châu gần đây, thỉnh binh đến viện trợ. Còn nói ở nông thôn nơi nơi là bạo động lưu dân, nơi nơi cướp người phóng hỏa. Nhóm chủ tử lại có chút do dự, không dám đến thôn trang nữa.”

Lục Kiến Trung nhíu mày nói: “Vậy chủ nhân nhà người rốt cuộc chạy đi đâu rồi? Sao chỉ có một mình người ở đây?”

Người nọ lau nước mắt: “Tiểu nhân và thê tử, nhi tử tách ra, tiểu nhân báo cáo chủ nhân phải đi về tìm bọn họ. Nhóm chủ tử rốt cuộc đi nơi nào cũng không biết, tiểu nhân chính là cố ý lại đây báo tình hình ở thôn trang cho chư vị lão gia phu nhân, cũng muốn hỏi một chút hiện tại trong thành Bình châu đến tột cùng như thế nào.”

Lục Kinh nhẹ giọng nói: “Trần an sử cùng Tri châu đều bị chém đầu, nhà của ta cũng bị vây công, nghe nói là nơi nơi tìm kiếm phú hộ cùng quan binh, rất loạn.”

Người nọ hết đường xoay sở, cuối cùng nói: “Ta chỉ là hạ nhân, nói vậy bọn họ sẽ không khó xử ta?”

Lâm Căn Dung hỏi: “Trên đường đi, người có nhìn thấy người Lâm gia không?” Theo miêu tả của người này, loạn tặc sau khi vào thành đã có mục tiêu có phân công, một số người đi tấn công quan phủ, một số người còn lại đi vây công phú hộ, nói vậy có chủ ý cho dù thế nào cũng không thể tay không mà về. Trong ba nhà Lục, Ngô, Lâm yếu nhất chính là Lâm gia, Lục gia còn có thể ỷ vào nô bộc kéo dài thêm chút thời gian, Ngô gia cũng có khí lực cùng loạn tặc chém giết, Lâm gia lại khó mà chống đỡ. Không khỏi khiến nàng lo lắng bất an.

Người nọ nhẹ nhàng lắc đầu, thấy Lâm Căn Dung ánh mắt đỏ ửng, liền lại sửa miệng trần an nói: “Hình như là thấy, dường như đã ra khỏi thành.”

Tuy biết vị tất là thật, trong lòng Lâm Cẩm Dung và Lâm Ngọc Trân vẫn cảm thấy đỡ hơn. Tiễn người nọ rời đi, tập thể Lục gia lâm vào trầm mặc, đưa ra chủ ý nên làm cái gì mới tốt. Đến tột cùng có trở về nhà cũ hay không? Nhà cũ hiện tại là quang cảnh gì? Nếu không đi nhà cũ, thì nên đi đâu bây giờ?

Lâm Cẩm Dung liều mạng hồi tưởng, lúc trước Lục Giam vì sao đưa nàng tới Giang thần miếu chờ lên thuyền, mà không phải tới nhà cũ ở nông thôn tránh né? Người nhiều như vậy vì sao lại lựa chọn đến bờ sông? Đầu đã đau nhức vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, lúc ấy chỉ biết đi theo hắn, đi theo dòng người, nhưng nàng không thể không nói, liền cố lấy dũng khí nói: “Ta thấy không bằng đi sông đi? Loạn lạc không chỉ là ở Bình châu? Cũng không hiểu được có thể có viện binh hay không?” Không ai cười nhạo nàng, nhưng cũng không ai để ý tới nàng, chỉ có Lục Giam lý giải đưa tới một ánh mắt an ủi.

“Ta thấy theo phương hướng loạn tặc đi, hơn phân nửa vẫn là đám phản binh dẫn đầu, bọn họ biết rõ quy củ cùng phương pháp làm việc của quan phủ, rất khó đối phó. Phía dưới là dân đen, lại hận không thể ăn thịt chúng ta, quả thực chẳng khác gì cầm thú.” Lục Kiến Tân tìm gậy gỗ chống để đứng lên: “Hướng nơi này là Thanh châu, hướng bên này là Đại châu, hai bên nhận được tin tức phái binh lại đây ít nhất cũng mất 6, 7 ngày, trong 6, 7 ngày này, liền cũng đủ rối loạn, nên cướp đều cướp sạch, đáng chết cũng giết hết, cái gì cũng không còn sót lại. Thanh châu, nhà chúng ta đều có sản nghiệp, không cần cầu người, Đại châu cũng có thân thích, sẽ không thấy chết mà không cứu, hai nơi đều có thể đi, nhưng chúng ta không có xe ngựa, tiền tài cũng chỉ giấu trên người một ít, lương khô lại có hạn, thời tiết không tốt, trên đường lại càng không bình an, có khả năng sẽ gặp phải loạn tặc, chúng ta không có cách nào lại ngăn cản một lần nữa...”

Lâm Cẩm Dung nghe ý tứ của Lục Kiến Tân, vẫn có xu hướng muốn trở về nhà cũ nhiều hơn. Quả nhiên Lục Kiến Trung tiếp lời: “Lão Đại, một nhà già trẻ lại có người bị bệnh, không có xe ngựa không có lương khô không có xiêm y dày dặn, sao đi được đường xa? Không chừng trên đường sẽ xảy ra đại sự! Cho dù bình an tới nơi, vạn nhất bên kia cũng rối loạn thì không phải tự mình đập đầu vào cửa sao? Nhị lang trước đó vài ngày từ Thái Minh phủ trở về không phải nói ở Tiềm châu cũng xảy ra loạn lạc sao? Có thể thấy được nhiều nơi không yên ổn. Đi xa không bằng đi gần, ta thấy nên trực tiếp đi nhà cũ, bên kia đều là tộc nhân của chúng ta, bọn họ còn có thể giúp đỡ chống loạn tặc đến hại chúng ta. Muốn làm cái gì cũng tiện cùng nhau hợp lực. Nhìn xem nhà này không phải cũng như thế sao?”

Lục Kiến Tân cầm gậy gỗ dùng sức ném xuống đất, trầm giọng nói: “Ta chính là có ý tứ này! Chúng ta vẫn nên trở về nhà cũ! Nhà cũ mới tu sửa xong, có lương thực có nước giếng có củi lửa, đóng chặt đại môn lại, có thể tử thủ một thời gian dài, cái gì cũng không sợ! Ta cũng không tin đám dân đen này có thể lợi hại hơn kỵ binh năm đó của Đại Vinh!” Nhìn quanh bốn phía, sầm mặt nói: “Từ giờ trở đi, ai cũng không được gây chuyện thị phi, cẩn thận tâm tư, bảo vệ nhau chạy thoát rồi nói sau!” Lại nhìn về phía hạ nhân chung quanh còn thừa lại của mấy phòng viện, nói: “Các người trung nghĩa, con cháu Lục gia tương lai sẽ không quên các người, phạm là chúng ta có ăn, các người cũng có cái ăn.”

Buổi nói chuyện đã kích động được mọi người, không còn cảm thấy lạnh lẽo, cũng không còn cảm thấy chân đau, bệnh tật dường như cũng đỡ hơn rất nhiều.

Lục Kiến Tân đưa mắt ra hiệu nhìn Chu Kiến Phúc, Chu Kiến Phúc nhân cơ hội nói: “Thừa dịp sắc trời còn sớm, các người cùng ta đến nông gia phụ cận hỏi một chút có thể mua xe ngựa không. Nếu được, nữ nhân hài tử được nghỉ ngơi chúng ta cũng có thể đi nhanh hơn chút, càng sớm đến nhà cũ lại càng an toàn!”

Vì thế còn có vài người cường tráng đứng dậy, Lục Kiến Tân trước từ trong tay áo lấy ra một khối bạc vụn, lại nhìn Lục Kiến Trung: “Tiền tài của chúng ta đều bị cướp sạch, chỗ Nhị đệ còn hay không?”

Lục Kiến Trung nhin nhần, cười hài, từ một túi ẩn khâu trên quần lấy ra một khối vàng đưa cho Chu Kiến Phúc, dặn dò nói: “Nhất định phải xong. Cho dù là xe bò, xe ngựa cũ kỹ cũng được.”

Sa ma ma lại đây nói: “Lão thái thái muốn đi tiện.” Mới nói như thế, nhất thời chúng nữ quyền đều thấy mình cũng vậy, nhưng vùng này hoang vu, nơi nơi đều là người, có thể đi đâu giải quyết đây?

Lục Giam liền đem Nghị Lang giao cho Lâm Cẩm Dung bế, nói: “Ta đi nhìn xem. Xem có thể thương lượng với chủ gia dùng nhờ nhà xí hay không.” Cũng không biết hắn đi nói với người ta thế nào, bọn họ cứ nhiên đồng ý để mấy người Lâm Cẩm Dung vào, nhưng có yêu cầu, mỗi lần chỉ có thể vào hai người, không được nhiều.

Đồ thị liền bùm mặt hoảng sợ nói: “Chỉ được phép vào hai người? Nếu bọn họ nổi lên ác ý thì làm sao bây giờ?” Nàng tóc tai tán loạn, chỉ trông vào trâm gỗ Lâm Cẩm Dung đưa, trên người mặc cũng không phải vải vóc thượng hạng gì, tuổi cũng đã lớn, mặt đầy lệ, ánh mắt sưng đỏ, thật sự khó coi.

Tổng thị nhịn không được cười rộ lên: “Tam đệ muội, muội cứ yên tâm, không có người nào đối với muội như vậy đâu.”

Lâm Ngọc Trân chỉ khinh miệt cười nhạo một tiếng liền tiến lên đỡ lão thái thái: “Ta trước hầu hạ lão thái thái đi vào.”

Lục Thiện vừa then vừa giận, oán hận trừng Đồ thị một cái. Đồ thị mặt đỏ tới mang tai buông tay xuống, thấp giọng nói: “Không phải bị dọa hổng cả lá gan sao? Ta là nói, vạn nhất người nhà này muốn chờ chúng ta đi vào giết tiền tài thì phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta nhìn qua rất nhiều tiền sao?” Lục Giam không thể nhịn được nữa, nghiêm mặt trách cứ nàng: “Bớt tranh cãi ít dùng sức đi!”

Giây lát, mọi người giải quyết vấn đề đi ra, chỉ thấy Chu Kiến Phúc lại đây cùng mấy người nhà lôi kéo xe bò rách tung rách tóe, một xe ngựa có con ngựa già, nắm đầu một con la và một con ngựa khác đi tới. Trước liền đem lão thái thái lên xe đổi ngựa già thành con la, nói: “Con la khí lực lớn hơn, lúc này có thể ngồi vài người, xe bò cũng đủ cho nhóm phu nhân và thiếu phu nhân ngồi.”

Lục Kiến Tân vui mừng quá đổi, tiếp đón mọi người: “Nhanh lên xe! Nhanh đi!”

Nữ nhân hài tử tất cả đều luống cuống tay chân trèo lên, tranh thủ tìm chỗ tốt cho bản thân hoặc người thân, đợi đến khi đã ngồi xong, Lục Kiến Tân làm đương gia dẫn đầu, thuận lý thành chương ngồi lên ngựa tốt, lại bảo Lục Kiến Trung cưỡi ngựa già, mấy người Lục Giam, Lục Kinh, Lục Thiện cùng đám người Chu Kiến Phúc đi bộ, toàn gia chậm rãi hướng tới phía trước.

Lần này quả nhiên nhanh hơn rất nhiều, nữ nhân hài tử ngồi ở trên xe xoa chân, dựa vào nhau sưởi ấm, hưng phấn mà nói đến khi về nhà cũ sẽ như thế nào. Lâm Cẩm Dung lại thật sự sầu lo, nàng thấy ông trời dường như sẽ không thoải mái bỏ qua nàng như vậy.

Quả nhiên không cao hứng được lâu, chợt nghe tiếng vó ngựa từ sau truyền đến, chấn đắc ầm ầm. Mọi người Lục gia nhất tề sợ tới mức mặt trắng bệch quay đầu lại nhìn, thấy mấy người mặc trang phục quan binh phóng ngựa chạy vội lại đây, một người đi đầu giương giọng hô: “Quân tình khẩn cấp, cần dùng ngựa.” Lập tức hướng roi về phía Lục Kiến Tân, cũng không quản có thể làm bị thương người hay không, một phen kéo lấy cương ngựa đi về phía trước.

Lục Kiến Tân hoảng sợ hét to một tiếng, ngựa mặt té xuống.

458. Chương 461: Khác Nhau

Sự tình phát sinh, biến cố tới quá mau quá nhanh!

Thời điểm người Lục gia thấy Lục Kiến Tân bị ngã ngựa, mấy quan binh kia đã chạy xa, thậm chí ngay cả bộ dạng người đã ngã thương kia cũng không thể thấy rõ ràng. Lục Giam kéo Lục Kiến Trung xuống, cưỡi con ngựa già đuổi theo la lớn: “Các người làm gì vậy?”

Trả lời của hắn chỉ có tiếng vó ngựa càng ngày càng xa. Ngựa già thở hổn hển, chạy vài chục trượng cũng không nhúc nhích về phía trước, chỉ chuyển vòng tại chỗ, không kiên nhẫn thở phì phì dậm dậm chân. Lục Giam ngậy người một lát, thất bại quay trở về.

Lục Kiến Tân đã được đám người Lục Kinh đỡ nằm trên mặt đất, vừa rồi roi ngựa kia chỉ làm rách miên bào của hắn, chưa từng làm tổn thương da thịt, cũng không thấy có chỗ nào chảy máu, chỉ có sắc mặt trắng bệch, bất tỉnh nhân sự. Hoàn toàn chính chính như vậy lại không có bộ dạng tức giận dọa người, Lục lão phu nhân lão lệ tung hoành, đám người Hà di nương khóc kêu, Lâm Ngọc Trân chỉ để ý dùng sức ấn nhân trung của hắn, la lớn: “Chàng tỉnh a, chàng không ổn chỗ nào?” Nói xong vừa muốn đỡ hắn ngồi dậy.

Lục Giam gào to một tiếng: “Đừng lộn xộn!” Người ngay lập tức ngã xuống, không thương cân động cốt cũng khó, Lục Kiến Tân không có ngoại thương lại bất tỉnh nhân sự, xác định chắc chắn có nội thương. Nếu đỡ người, động vào làm bị thương gân cốt nghiêm trọng hơn thì phải làm sao bây giờ?

Lâm Ngọc Trân bị hấn rống, ngậy người ngẩn ngơ, đang định muốn rống lại, đã thấy Lục Giam vẻ mặt nghiêm túc, vén áo choàng ngồi xổm xuống sờ mạch môn của Lục Kiến Tân, lại cẩn thận kiểm tra xương cốt, cũng không dám nhiều lời, chỉ hàm chứa nước mắt nhẹ giọng nói: “Cũng không thể cứ để hấn nằm trên bùn như vậy.....”

Lâm Cẩm Dung đỡ nàng, thấp giọng nói: “Sẽ không, Nhị lang có ý tưởng mà.”

“Trời giết, trời giết a...” Không chết trong tay phản tặc, ngược lại chết trong tay nhóm quan binh mà bọn họ vẫn ôm hy vọng, nếu Lục Kiến Tân cứ như vậy mà mất đi, đích tôn phải làm sao bây giờ? Nàng phải làm sao bây giờ? Lâm Ngọc Trân tuyệt vọng bất an đến cực điểm, tựa vào vai Lâm Cẩm Dung không tiếng động nức nở, chỉ cảm thấy trời đất một mảnh hôn ám. Một bàn tay nhỏ bé ấm áp bắt lấy tay nàng nhẹ nhàng lắc lắc, nàng có chút không kiên nhẫn, đang muốn đẩy ra, chợt nghe thấy Nghị Lang mềm mại, cực kỳ nhỏ giọng gọi một tiếng: “Tổ mẫu.”

Lâm Ngọc Trân giương mắt nhìn, chỉ thấy Đậu Nhi bế Nghị Lang đứng ở một bên, Nghị Lang một tay nắm tay nàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nàng, cặp mắt vừa đen vừa sáng, giống ánh mắt của Lục Giam tràn đầy đồng tình cùng sầu lo không chút nào giả bộ. Thấy nàng nhìn hấn, còn sẵn sóc vươn tay vỗ vỗ lưng nàng, học bộ dạng ngày thường người lớn dỗ dành hấn, nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu ngoan, không khóc....”

Hài tử ấm áp này! Lâm Ngọc Trân nước mắt mãnh liệt trào ra, đem khăn tay bưng kín mắt, nằm ở trên vai Lâm Cẩm Dung kịch liệt run rẩy. Nghị Lang bị dọa sợ, mếu miêng muốn khóc, Lâm Cẩm Dung vội ôn nhu nói: “Suyt... tổ mẫu lo lắng cho tổ phụ rất thương tâm, Nghị Lang lại gọi tổ mẫu đi?”

Nghị Lang trong mắt hàm chứa lệ, sầu lo nhìn Lâm Ngọc Trân, lại nhìn Lâm Cẩm Dung, vươn tay muốn Lâm Cẩm Dung bế. Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Con xem, tổ mẫu cần người đỡ, nương không thể buông ta, cần Nghị Lang hỗ trợ đây.” Vừa nói, vừa ý bảo hấn ôm cổ Lâm Ngọc Trân.

Nghị Lang trầm mặc một lát, rồi vươn tay vòng ôm cổ Lâm Ngọc Trân, dựa sát khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tổ mẫu.....”

Lục lão phu nhân được Sa ma ma giúp đỡ run rẩy đi tới, lau lão lệ, leng keng hữu lực nói: “Trưởng tước, còn chưa tới thời điểm khóc lóc!” Lập tức hỏi Lục Giam: “Nhị lang, phụ thân của con bị thương thế nào?”

Lâm Ngọc Trân cắn răng lau lệ, đau lòng bế Nghị Lang, đứng thẳng thân mình xem Lục Giam nói như thế nào.

Hấn không phải là đại phu, làm sao hiểu được? Bất quá sờ sờ xương cốt không thấy bị gãy. Lục Giam thở dài, nhẹ giọng nói: “Tay và chân không có vấn đề gì, những cái khác thì không biết. Trước hết nghĩ biện pháp đưa lên xe, lại nghĩ cách tìm đại phu khám.”

Mọi người lại lần nữa trở lại trạng thái ủ rũ, đem Lục Kiến Tân đưa lên xe sẽ tổn không ít thời gian. Mấy đứa Phúc nương vừa lạnh lại đói, cầm lương khô lại không có nước, mấy đứa đều ăn không vô, ôm mẫu thân, tổ mẫu chỉ khóc lóc. Nghị Lang cũng bắt đầu quần quít lấy Lâm Cẩm Dung rên rỉ, Đậu Nhi lấy ra một quả quýt, trước cho Nghị Lang một phần, sau đó chia cho Lục Lang cùng Phúc nương một phần.

Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh sau lưng nói thầm một lúc, Lục Kiến Trung tiến lên hỏi lão thái thái: “Mẫu thân, mắt thấy trời đã sắp tối đen, lại lạnh lẽo thế này, hài tử ăn không nổi, cứ như vậy mãi sẽ bị bệnh, Tam đệ cũng còn đang bị sốt. Không bằng chúng ta trước vội vàng đi xe bò trước, để mọi người ngồi xe la chậm rãi đi sau. Chúng ta vừa đến nhà cũ liền tìm đại phu tới khám, người thấy thế nào?”

Lục Kiến Trung lo lắng không phải không có đạo lý, ngày thường mọi người ai đã từng phải chịu khổ thế này? Nói đến lúc này có lẽ còn có truy binh, nhiều người càng an toàn, bọn họ đi trước, chỉ còn Lục Kiến Tân ở phía sau, không phải càng nguy hiểm sao? Nhưng nhiều người như vậy cùng một người không biết sinh tử so sánh thì bên nào quan trọng hơn? Trong lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, Lục lão phu nhân khó xử, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng sai người gọi Lục Giam đi qua: “Nhị lang, ý tứ của con thì sao?”

Lục Giam trầm mặc một lát, thản nhiên nói: “VẬY các người đi trước đi. Ta mang theo mấy người Chu Kiến Phúc đến sau.”

Lục Kiến Trung thấy hấn mặt không chút thay đổi, không khỏi có chút chột dạ: “Nhị lang, đây là chuyện bất đắc dĩ chứ ta cũng không muốn như vậy. Con yên tâm, ta nhất định đem Nghị Lang cùng thê tử con, còn có Tam thúc phụ, Tam thẩm nương bình an mang về nhà cũ. Vừa đến đó, ta liền tìm đại phu lộn trở lại tới đón các con! Ta vốn nên giúp đỡ con an trí phụ thân con, tiếc rằng cả một nhà, từ già đến trẻ, lại đang bị bệnh.....”

Lục Giam không đợi hấn nói xong liền trầm mặc gật đầu, quay người thương lượng với Chu Kiến Phúc xem làm thế nào tìm phương thức nhẹ nhàng ổn thỏa nhất di chuyển Lục Kiến Tân.

Lục Kiến Trung giương giọng nói: “Ai... Ta nói chắc nịch, con không phải là đang tự giận mình đấy chứ? Con không cần như vậy, ta không phải không muốn quản, cũng không phải không muốn giúp, nhưng mà cả một nhà đông...”

Lâm Ngọc Trân vẫn bảo trì trầm mặc đột nhiên phát hỏa đứng lên chỉ vào mũi Lục Kiến Trung nói: “Nhị thúc lời này thật là dễ nghe! Nếu thật sự đệ muốn quản, thì đệ nên ở lại, hoặc là bảo Lục Kinh ở lại giúp Nhị lang chiếu cố mới đúng! Mà không phải một lòng một dạ muốn đem tất cả toàn gia đi trước! Nếu đệ muốn chạy trốn thì cũng không ai trách đệ, nhưng đừng nói ra ngoài miệng như thế!”

Lâm Cẩm Dung nhanh chóng lôi kéo Lâm Ngọc Trân: “Lúc này không phải thời điểm làm ầm ỹ.”

Hấn giả bộ? Lục Kiến Tân không phải còn biết giả bộ hơn hấn sao. Lục Kiến Trung mặt trưởng thành mặt heo, cười lạnh nói: “Đại tẩu không cần như vậy! Toàn gia từ già đến trẻ, lại có người bệnh, chẳng lẽ hai phụ tử chúng ta dễ dàng chống đỡ sao? Cũng không phải không trở lại đón Đại ca cùng Nhị lang! Tráng lực và xe la đều để lại cho bọn họ, còn muốn như thế nào nữa? Nhi tử chiếu cố phụ thân là thiên kinh địa nghĩa, chẳng lẽ Nhị lang không nên ở lại sao?”

Lâm Ngọc Trân một bước cũng không nhường: “Người muốn phụ tử bọn họ chết sạch, ngay cả nhà cũ cũng chiếm hết đúng không? Đừng quên, từ lúc sáng sớm thức dậy đều là phụ tử Nhị lang quyết định và can thiệp, phụ tử các người đã làm cái gì? Lúc này lại còn ghét bỏ rời đi trước.”

Lục Kiến Trung tức giận muốn chết, lại không tìm thấy lời nào để nói, liền ủy ủy khuất khuất nhìn Lục lão phu nhân: “Nương a, con không muốn sống nữa! Một mảnh hảo tâm mà bị coi như lòng lang dạ thú...”

Lục Giam đi tới, lạnh lùng thanh thanh nói: “Nhị thúc phụ không cần náo loạn. Các người đi trước đi.” Không đợi Lục Kiến Trung trả lời, lại xoay người đối với Lâm Ngọc Trân vái chào thật sâu, thật yên lặng nói: “Mẫu thân không cần khổ sở, đều là người một nhà, ầm ỹ sẽ tổn thương hòa khí. Người đi với tổ mẫu, mang theo A Dung cùng Nghị Lang đi trước đi. Con đem Nghị Lang cùng A Dung giao cho người, bảo trọng!”

Không có gì ủy khuất cùng bất bình, Lục Giam biểu hiện thật sự bình tĩnh – từ lúc Lục Kiến Tân ngã ngựa, hấn rất nhanh từ lo âu kích động biến thành bộ dạng bình tĩnh như thế, nhất cử nhất động, mỗi lời nói cử chỉ đều thập phần có kết cấu, nửa điểm không hoảng loạn. Lâm Ngọc Trân yên lặng nhìn hấn, nhẹ giọng nói: “VẬY còn con?”

Lục Giam giương mắt nhìn nàng nói: “Nơi này cách nhà cũ quá xa, đi nhà cũ tìm đại phu không biết là chuyện tới khi nào! Ta muốn trước tiên mang theo phụ thân lộn trở lại đi về chỗ thôn trang lúc trước tìm người cầu cứu!” Không đợi Lâm Ngọc Trân trả lời, lại vỗ nhẹ nhẹ đầu vai Lục Thiện: “Ta đem bọn họ đều giao cho đệ.”

Lục Thiện lặng lẽ nhìn Lục Kiến Tân xa xa vẫn không nhúc nhích một cái, lại nhìn Lục Giam, muốn nói lại thôi.

Lục Giam cười cười, thấp giọng nói: “Ta không sao.”

Lục Thiện bả vai liền rũ xuống, cúi đầu thấp không thể nghe thấy lên tiếng: “Huynh yên tâm.”

Lục Giam lo lắng, nhưng hấn không còn biện pháp khác, hấn không thể bỏ lại Lục Kiến Tân. Hấn giương mắt nhìn Lâm Cẩm Dung, thấy Lâm Cẩm Dung giấu nửa gương mặt sau áo choàng của Nghị Lang, oán hận

trừng mắt hần, một giọt lệ đảo quanh trong hốc mắt nàng.

Lục Giam khe khẽ thở dài một tiếng, hướng tới thê nhi, trước mặt mọi người, trước sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghị Lang, lại đưa tay đặt ở trên vai Lâm Cẩm Dung, không chút nào che giấu thương yêu cùng đau lòng: “Thực xin lỗi. Nghị Lang giao cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung nước mắt liền chảy xuống, còn muốn tách ra sao? Mặc dù không đến bờ sông, vẫn còn tách ra sao? Nàng không đồng ý! Nàng kim lòng không được vươn tay nắm tay áo của Lục Giam, không chịu thả hần đi.

Lục Giam ánh mắt sâu không thấy đáy, gắt gao cầm tay Lâm Cẩm Dung, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói: “Ồ trạm dịch lần đó ta thực hối hận.” Lúc ấy nàng nói, Lục Nhị lang, một ngày nào đó chàng sẽ hối hận vì đã đối với ta như vậy. Hần thật sự hối hận, hơn nữa vô cùng hối hận.

Lâm Cẩm Dung mắt đỏ au trừng lớn nhìn hần, hận không thể cắn hần một ngụm mới xả giận.

Lục Giam kiên định đẩy tay nàng ra, vô cùng nghiêm túc nói: “Yên tâm, ta nhất định có thể trở về!” Lập tức bước đi đến trước mặt Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh, vái chào: “Nhị thúc phụ, ta đã lấy lòng tiểu nhân so lòng quân tử!”

Lục Kiến Trung cười thực miễn cưỡng: “Nhị lang nói gì chê cười vậy?”

Lục Giam nhìn hần: “Ta muốn Nhị thúc phụ thề, nhất định sẽ đưa tổ mẫu, mẫu thân ta, A Dung, Nghị Lang còn có Tam thúc phụ một nhà bình an về nhà cũ. Nếu thật sự ông trời đui mù, ta không trách các người, nếu các người vì tư lợi, chỉ lo chính mình.....” Hần từ trong hàm răng rít một câu: “Ta chết cũng không tha cho các người! Không tin cứ chờ coi!”

459. Chương 462: Vận Khí

“Cố tình gây sự.” Lục Kiến Trung giận dữ, dùng sức vung tay áo nói: “Người coi ta là người nào? Ta chỉ là kẻ vì tư lợi chỉ lo bản thân sao? Tổ mẫu người không phải là thân mẫu của ta sao? Mẫu thân người không phải là tẩu tử của ta sao? Nhi tử của người không phải tôn tử của ta sao? Tam thúc phụ của người không phải là thân huynh đệ của ta sao? Ta sẽ không thề, người đây là đang vũ nhục ta khinh người quá đáng.” Hần sẽ không thề, Lục Giam có năng lực làm gì hần?

Lục Giam yên lặng nhìn hần, sắc mặt càng trắng, ánh mắt càng đen: “Nhị thúc phụ không dám thề cũng không sao, ta vô luận như thế nào đều sẽ trở về.” Nói xong xoay người rời đi, lại nghe Lục lão phu nhân lớn tiếng nói: “Lão Nhị, con quỳ xuống.”

Lục Kiến Trung ủy khuất nhìn Lục lão phu nhân: “Nương.”

Lục lão phu nhân sầm mặt, thản nhiên nói: “Nhị lang không thể yêu cầu con thề, ta bảo con thề, có được không?”

Lục Kiến Trung mặc dù là trong lòng ngàn lần không muốn, nhưng trước mặt con cháu, làm sao lại dám nói không thề? Lập tức ủy ủy khuất khuất quỳ gối trước mặt Lục lão phu nhân, giơ tay đối với bầu trời mờ mịt: “Trời ở trên cao, ta Lục Kiến Trung thề, nhất định sẽ hết sức đem người nhà.....”

Lục Giam đánh gãy lời hần: “Đem lão mẫu, Đại tẩu.....”

Lục Kiến Trung hận hần nghiêng rằng ngứa lợi, nhưng cũng chỉ đành cắn răng nói: “Nhất định hết sức đem lão mẫu, Đại tẩu, chất nhi, chất tức, tôn tử, Tam đệ, Tam đệ tức cùng nhau bình an về nhà cũ, sau đó sẽ dẫn người quay lại đón Đại ca. Nếu có tư tâm, phạm vào lời ta, ta.....” Đang trong lúc do dự, chống lại ánh mắt của Lục lão phu nhân, không khỏi cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Ta sẽ không thể chết già.”

“Tốt lắm.” Lục lão phu nhân ngẩng đầu lên uy nghiêm nhìn Lục Giam nói: “Nhị lang, hài tử ngoan, chúng ta đi trước, bảo trọng.”

Lâm Ngọc Trân đi qua nhìn Lục Kiến Tân, lại nhìn Lục Giam nhẹ giọng nói: “Cẩn thận một chút, chúng ta cùng nhau chờ con trở về.” Đến tận đây, nàng mới tin tưởng Lục Giam lúc trước nói sẽ không bỏ lại bọn họ là lời nói thật.

Lục Giam dùng sức gật đầu.

Lâm Cẩn Dung ôm Nghị Lang đi qua, bảo Nghị Lang cùng hắn nói lời từ biệt, lại căn dặn nói: “Nếu chàng không trở lại, ta vĩnh viễn cũng không tha thứ cho chàng.”

Gió nổi lên, mây hạ thấp, bóng đêm từ chân trời dâng lên, Lục Giam đứng ở trong đồng bùn tuyết nhìn Lâm Cẩn Dung ngồi trên xe bò, gắt gao ôm Nghị Lang, nhìn hắn đắm đắm cách hắn càng ngày càng xa, nghe được Nghị Lang đột nhiên khóc òa, thanh âm vang tận mây xanh.

Xú tiểu tử, không khóc thì thôi, một khi phát tác luôn đặc biệt khó đỡ, thanh âm còn đặc biệt lớn, Lục Giam cười khở nhếch lên khoe môi, mấy độ khổng chế không được muốn đuổi theo.

“Nhị gia, cũng muộn rồi.” Thanh âm của Chu Kiến Phúc đúng lúc làm cho hắn hồi thần.

Lục Giam lau mặt, nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Xe la “y y nha nha” quay lại đường cũ, nghênh diện với đoàn người đi ngược chiều, hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy thân ảnh mọi người Lục gia dĩ nhiên đã bị chôn vùi ở trong đám người, hắn không thấy mẫu tử Lâm Cẩn Dung đâu nữa.

“Nhị gia, Nhị thiếu phụ nhân các nàng sẽ không có việc gì đâu, còn có Hàn Cẩn đi theo mà. Thê tử và tiểu tử của ta cũng không ngốc nghếch.” Chu Kiến Phúc rất bồi phục Lục Giam, hắn không nghĩ tới Lục Giam ngày thường nhìn văn văn nhược nhược, trầm mặc ít lời, chỉ thỉnh thoảng có thể nhẹ nhàng đối kháng với Lục Kiến Tân, tại đây thời khắc mấu chốt sẽ đưa ra lựa chọn như vậy. Quả nhiên thời khắc mấu chốt gặp người có tâm, lão gia chọn đường tử này không chọn sai. Trong lòng đối với Lục Giam có một chút thay đổi, từ trước vì thân phận địa vị sinh ra nịnh bợ cùng lấy lòng, hiện tại lại có ý khâm phục chi tâm.

Lục Giam tất nhiên không biết Chu Kiến Phúc nghĩ gì, chỉ sầu lo nhìn Lục Kiến Tân vẫn hôn mê bất tỉnh: “Phụ thân bị thương không nhẹ, cũng không hiểu được đằng trước họ họ Khưu kia có chịu giúp đỡ hay không, có thể mời đại phu tới hay không nữa.”

“Nhị gia, có câu không phải nói tấn nhân sự biết thiên mệnh sao? Có lẽ lát nữa lão gia sẽ tự tỉnh lại, không có chuyện gì, chúng ta là có thể đuổi theo lão thái thái.” Mắt thấy đã tới gần thôn trang, Chu Kiến Phúc liền phân phó ba gia đình đi theo khác: “Để cho Nhị gia đi cầu chủ gia, các người nhớ lấy phải làm ra vẻ nhà nhận có lễ. Đừng để người ta nhìn liền thấy hung thần ác sát không dám cho các người đi vào.”

Mấy người đó nhất tề đáp ứng, Lục Giam sửa sang lại quần áo tiến lên giao tế với người ta. Lúc này sắc trời dĩ nhiên đã tối tăm, bên ngoài thôn trang cũng không còn nhiều người vây quanh nghỉ ngơi như lúc trước, chỉ còn lại có mấy nhóm người rải rác vây quanh đồng lửa sưởi ấm nói chuyện. Lục Giam vòng qua những người đó đi đến cửa sau xin giúp đỡ, hồi lâu mới có người cầm cây đuốc từ thang lầu đi đến đầu tường chiếu ra bên ngoài, thô giọng không kiên nhẫn nói: “Muốn nước ấm đi ra phía trước, không được ra chỗ cửa sau này, bằng không sẽ ném một tảng đá đập chết.”

Lục Giam biết thời điểm thế này cửa sau tất nhiên nhất định sẽ có người đứng gác, sở dĩ lúc này hỏi đáp lại lời nói của mình, bất quá là không chịu nổi mình da mặt dày mà thôi. Nhưng cũng không tức giận, lại càng không cảm thấy bị sỉ nhục vì người ta cự tuyệt, chỉ nhẫn nại cười làm lạnh nói: “Vị đại ca này, ta là ban ngày từng cầu trang chủ cho nữ quyến trong nhà vào đi nhờ ốc xí, bĩ nhân họ Lục tên Giam, tự Mẫn Hành. Có việc muốn cầu kiến Khưu trang chủ một lần.”

Trên đầu tường có thêm hai cây đuốc, dường như có người nương theo ánh lửa cẩn thận đánh giá hắn, nhưng thanh âm người vừa nói chuyện cũng không bởi vậy mà trở nên ôn hòa hơn, ngược lại càng không bình tĩnh: “Người cần như thế nào? Dĩ nhiên đã cho người đi nhờ nhà xí, còn không biết chừng mực? Đi mau, đi mau.”

Lục Giam sợ hắn không chịu nghe mình nói kỹ đã trực tiếp đuổi người, nhanh chóng kể lại sự tình, vái chào thật sâu: “Tổ tiên của bĩ nhân coi như là họ nổi danh trong thành Bình châu, đọc sách thánh hiền, cũng có bạc có gia sản, đừng cho ta là kẻ xấu, sẽ không biết báo đáp ân tình, mong rằng quý phủ ra tay cứu trợ, cứu phụ thân ta, bĩ nhân vô cùng cảm kích, ngày khác tất sẽ cảm tạ.”

Người nọ trầm mặc một lát, nói: “Lục gia chúng ta đã nghe nói qua, hiểu được là người đứng đắn, người vì lão phụ lộn trở lại cũng là đại hiếu, nhưng ngoài tường vậy không chỉ là một nhà các người, quy củ này

không thể phá. Một khi phá, sẽ không thể cự tuyệt những người khác, nhà chúng ta có bạc, nhân thủ thiếu, không thể đáp ứng. Đại phu thì, chỗ hoang vu thế này có đại phu nào inh chứ.”

Lục Giam luôn mãi khẩn cầu, người nọ vẫn không chịu, thậm chí cũng không đồng ý đi báo cho gia chủ, chỉ nói rằng đêm đã khuya, chủ nhân dĩ nhiên đã đi ngủ. Lục Giam tuyệt vọng, lại nghe thanh âm của một nam tử tuổi còn trẻ đột nhiên vang lên: “Là người nào của Lục gia?”

Lục Giam nhân tình sáng lên, vội rành mạch báo lại lần nữa.

Nam tử tuổi trẻ trầm ngâm một lát, nói: “Người có uy danh, mấy năm trước từng đem máy cày máy gieo về thành Bình châu, nghe nói sau này lại trúng tiến sĩ.....”

Lục Giam cũng bất chấp khiêm tốn, vội đáp: “Chính là kẻ bất tài này. Năm kia tổ phụ ta qua đời ta về nhà chịu tang, tiếc rằng gặp phải tai họa, chỉ cầu các hạ giúp đỡ.”

Chỉ nghe người nọ cùng người bên cạnh thấp giọng nói hai câu, rồi không có tiếng động, ngay cả cây đuốc trên đầu tường cũng tắt.

Lục Giam một mình ở trong bóng tối gió lạnh một lúc, không thấy có người quan tâm đến hắn, thầm nghĩ những gì mình có thể làm đều đã làm, tiếp tục cũng không có kết quả, không bằng đi đến chỗ khác thử vận khí. Quyết định chủ ý xoay người trở về, đám người Chu Kiến Phúc còn trông mong chờ hắn, vừa thấy vẻ mặt hắn liền héo rũ.

Mấy người chung quanh xem náo nhiệt xắn tay áo ngồi xổm bên đống lửa người một lời ta một câu nói: “Hôm nay có vài quân gia tới phá cửa, người ta cũng không để ý. Hết hy vọng đi.”

Lục Giam trong lòng cũng không chịu nổi, hỏi rõ Lục Kiến Tân vẫn không nhúc nhích, nhưng vẫn còn sống, nhân tiện nói: “Chúng đến chỗ khác thử thời vận.”

Chủ tớ vài người hữu khí vô lực lên xe la, mạo hiểm gió lạnh đi về phía trước. Ước chừng thời gian một nén nhang, chợt nghe phía sau có người vội vàng đuổi theo, đề nặng cổ họng kêu: “Lục Nhị gia phía trước xin dừng lại.”

Người tới chính là một gã sai vặt mặc áo xanh tầm 16, 17 tuổi, cười nói: “Lục Nhị gia đi thật nhanh khiến nô tài đuổi theo thật mệt a. Gia chủ nhà ta mời các người trở về.”

Lục Giam mừng rỡ, vừa hy vọng lại kinh hãi, lập tức liền gọi người chuyển xe la lại, gã sai vặt kia vội nói: “Không đi bên này, đi hướng kia.” Một bên dẫn đường, một bên liên miên cần nhắc nói: “Vốn là không thể phá bỏ quy củ, bên ngoài nhiều ánh mắt đang nhìn chằm chằm..... Là thiếu gia nhà ta nghe nói là Lục Nhị gia, hiểu được quý phủ luôn luôn làm việc thiện, vì vậy mới cầu lão gia, bảo nô tài đuổi theo, không nên để cho những người khác trông thấy.”

Lục Giam lúc trước còn âm thầm mắng bọn họ nguyên ý cho người vào cũng không chịu nói một tiếng, hiện tại mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, không khỏi phối hợp lặng yên không một tiếng động theo gã sai vặt đi một con đường khác, qua cửa ngạch nâng Lục Kiến Tân đi vào.

Người đi ra nghênh đón là một nam tử tuổi chừng hai mươi tuổi, tự xưng họ Khưu tên Chấn, đây là thứ tử của trang chủ, trước lưu loaát chỉ huy hạ nhân đem Lục Kiến Tân nâng vào trong sương phòng, lại sai người an bài cơm canh chỗ nghỉ ngơi cho đám người Lục Giam, thật có lỗi nói: “Lúc trước còn có tâm giúp đỡ, nhưng gia phụ nói một không nói hai, lại trong lúc loạn loạn, vì an nguy của một nhà già trẻ, không thể không cẩn thận, cũng không dám một mình làm chủ, đành phải đi uyển chuyển cầu tình, khiến Lục huynh chê cười.”

Những hộ nổi danh trong thành Bình châu Lục Giam trong lòng cũng có tính toán qua, có điều Khưu gia này, thật sự là không quen biết, Lục Giam ứng đối vài câu, uyển chuyển mà tỏ vẻ nghi vấn.

Khưu Chấn cười nói: “Gia phụ thân thể không tốt, chỉ thích yên tĩnh, cho nên đệ tử trong nhà thường bận việc trồng trọt, nhàn rỗi thì đọc sách, không hay xuất môn.” Đem Lục Kiến Tân an trí thỏa đáng xong, giấy lát dẫn tới một lão nhân râu tóc bạc trắng đi ra, nói: “Đây là Tam thúc công nhà ta, tinh thông y thuật, y được gia phụ toàn dựa vào lão nhân gia, nếu Lục huynh không chê.....”

Lục Giam giờ phút này ngựa chết cũng cho là ngựa sống, làm sao không chịu? Huống chi người này nói chuyện hơn phân nửa là khiêm tốn, vội vàng thở dài cảm tạ: “Xin nhờ lão trượng.”

Khuu lão trượng khách khách khí khí nhận lễ, lập tức rửa tay đóng cửa thay Lục Kiến Tân kiểm tra thương thế, qua đi chỉ lắc đầu thở dài. Lục Giam nóng nảy, chỉ nhận được lời giải thích: “Tần nhân sự biết thiên mệnh. Ta thấy là ngã đập vào thắt lưng, sau ót cũng sưng lên một khối, không biết bên trong như thế nào, lại càng không biết có thể bị nội thương hay không, để xem vận khí của hấn đi.” Lại nói: “Ta nói tin xấu trước, lúc trước ta chứng kiến người đi đường bị ngã ngựa, gãy tay gãy chân thì không ít, nhưng như vậy thì cũng ít gặp. Lệnh tôn tuổi đã cao, lại mập mạp, không hề phòng bị, bị té rất nặng, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Vạn nhất bất thành, ngươi cũng không nên trách ta.”

Lục Giam nghiêm mặt nói: “Ân cứu mạng còn chưa báo, nào dám làm việc bất nghĩa? Lão trượng cứ việc xuống tay.”

Chén thuốc rót hết, bắt mạch chậm cứu, lúc bình minh, Lục Giam đang buồn ngủ, Lục Kiến Tân rút cục sâu kín thở một hơi tỉnh lại.

Lục Giam thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước lên phía trước hỏi hấn: “Phụ thân, người có chỗ nào không thoải mái không? Trên người có đau đớn gì không?”

Lục Kiến Tân lại chỉ mở to hai mắt nhìn hấn, yết hầu rên rỉ, một chữ cũng nói không nên lời.

460. Chương 463: Vạn Hạnh

Xe bò không có mái, trống không, mưa tuyết rơi xuống, trực tiếp rơi vào đầu và trên người, băng lạnh thấu xương. Nhóm nữ quyền Lục gia trầm mặc đi thành một đoàn, dựa sát vào nhau sưởi ấm. Trời tối đen, chỉ miễn cưỡng có thể nhìn thấy ánh sáng lạnh phản xạ từ tuyết đọng trên ngọn cây, xa xa có thể thấy ngọn đèn nơi sơn dã, vừa xa xôi vừa mờ mịt.

Lâm Ngọc Trân an vị ở đối diện Lâm Cẩm Dung, nhưng Lâm Cẩm Dung thậm chí thấy không rõ gương mặt của Lâm Ngọc Trân, nàng chỉ có thể nghe được tiếng khóc yếu ớt như mèo kêu của Phúc nương cùng tiếng quát lớn không kiên nhẫn của Lã thị. Lại thêm tiếng thở hít thở đủ loại kiểu dáng, hoặc trầm trọng, hoặc dồn dập cùng thanh âm bánh xe lăn bì bõm trên bùn.

Con ngựa già đã được buộc vào xe, cùng con bò chậm rãi dùng sức, trong trường hợp đó cũng không thể thay đổi cái gì — loại thời tiết này, với xe bò rách nát lôi kéo chở nhiều người, hơn nữa trong bóng đêm chỉ dựa vào cảm giác quen thuộc mà chạy đi, nói về tốc độ, may ra cũng chỉ nhúc nhích đi tới chứ chưa dừng lại mà thôi.

Đám người Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh, Lục Thiện đã sớm đi bộ cùng gia phó, Lâm Cẩm Dung nghe được Lục Kinh cảm thán: “May mắn con đường này lúc trước tổ phụ vẫn hay sai người đến tu chỉnh, bằng không lúc này nào dám đi đường? Không chừng đằng trước còn có cái hố a.”

Lục Kiến Trung tính tình phát hỏa, lạnh lùng thốt: “Cũng chính là mùa đông, đêm qua tuyết rơi nhỏ, lúc này mưa cũng nhỏ, bằng không đầy bùn lầy, mùa hè thời điểm có mưa to, xe bò khỏe mạnh cũng khó mà đi.”

Lục Thiện thân nhiên nói: “Theo ý tứ của Nhị thúc phụ, là nói tổ phụ phái người sửa đường không có tác dụng? Không nên sửa sao?” Hấn và Lục Giam, Lục Luân giống nhau, càng đến lúc này, càng kính trọng tưởng niệm Lục lão ông, mặc dù hiện giờ không muốn đắc tội Lục Kiến Trung, nhưng cũng nhịn không được muốn hỏi như thế.

Lục Kiến Trung trầm mặc một lúc, mất hứng nói: “Ta cũng không nói như vậy.”

Hai người náo loạn không thoải mái, những người khác cũng không dám lên tiếng, vì thế lại là một mảnh trầm mặc.

Nghị Lang vừa tỉnh ngủ, ở trong lòng Lâm Cẩm Dung giật giật tay chân... Nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Nương.”

Lâm Cẩm Dung đang hồi tưởng lại tình cảnh năm đó, đoán mấy ngày nữa, mặc dù may mắn đến nhà cũ, nàng sẽ gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn hay không... Nghị Lang nên phó thác cho ai... Chợt nghe tiếng gọi của Nghị Lang, lập tức lấy lại tinh thần, nhỏ giọng nói: “Cực căng thẳng?”

Nghị Lang không nói chuyện, chỉ kéo vạt áo nàng không tiếng động đem mặt gần sát bộ ngực của nàng. Lâm Ngọc Trân lên tinh thần, sờ soạng vươn tay chạm vào mặt Nghị Lang, ôn nhu nói: “Tôn nhi ngoan, có muốn đi tiểu không? Có đói bụng không?”

Nghị Lang có thói quen sau khi tỉnh sẽ ngốc nghếch trong chốc lát... Nghe được câu hỏi của Lâm Ngọc Trân, lười biếng phản ứng, cũng không lên tiếng.

Lâm Ngọc Trân hiểu là thói quen của hắn, liền nhẹ nhàng xoa xoa mặt hắn, nói: “Lúc nào muốn phải nói a.”

Nghị Lang thông thả chậm rãi ngồi thẳng thân mình, nhẹ giọng nói: “Tối quá, Đậu Nhi đốt đèn.” Lại nghe thấy Phúc nương khóc, liền oán giận: “Sao lại khóc a? Khóc sẽ không cho quýt ăn nữa.”

Mọi người nghe thấy hắn tỉnh trẻ con ... Đầu nhịn không được có chút nhớ nhung bật cười, Khang Thị liền chọc hắn: “Nghị Lang, Đậu Nhi tìm không thấy đèn... Con đi giúp nàng đi. Đèn của nhà con đặt ở đâu?”

Nghị Lang quả nhiên nhìn quanh trái phải, lập tức đáp: “Tìm không thấy.”

Lâm Cẩm Dung ôm hắn vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta không ở nhà, đang ở bên ngoài, không có đèn. Con xem, chúng ta ngồi trong xe bò.....”

Nghị Lang trầm mặc một lát, vươn tay kéo vạt áo nàng: “Phụ thân đâu?”

Đồ thị vẫn gơ áo khoác thay Lục Kiến Lập chống đỡ nghiêng lại đây nói: “Phụ thân con đi tìm đồ ăn cho con.”

Nghị Lang tin thật, còn thật sự rầm rì nói với Phúc nương: “Đừng khóc, sẽ chia uội ăn.”

Lại nghe Lục Lang đột nhiên từ Khang Thị trong lòng ngẩng đầu lên nói: “Tứ đệ, còn có ta.”

Nghị Lang sáng khoái đáp ứng ... Giấy lát lại hỏi Lâm Cẩm Dung: “Đây là làm sao? Chúng ta muốn đi đâu?” Chỉ nghe thấy thanh âm của một mình hắn.

Lục lão phu nhân nhịn không được nói: “Ai, hài tử này, sao lại nói nhiều như vậy?”

Lâm Cẩm Dung sợ Nghị Lang nói quá nhiều mọi người không vui, liền thấp giọng nói: “Suyt..... Âm ỹ tăng tổ mẫu và Tam thúc tổ phụ nghỉ ngơi.”

Nghị Lang ngọt ngào gọi một tiếng: “Tăng tổ mẫu, Tam thúc tổ phụ, con không âm ỹ.” Sau khi được hai người trả lời liền an tĩnh lại... Nhưng chỉ được một lát, liền lại nói: “Nương, con muốn đi tiểu!”

Lâm Ngọc Trân lập tức bảo xe ngựa dừng lại: “Cho bọn nhỏ đi thôi, dơ quần áo sẽ là bản thân chịu tội.”

Lục Kiến Trung mặc dù có chút ngại phiền, cũng vẫn không lên tiếng.

Lâm Cẩm Dung vừa đem Nghị Lang thu thập sạch sẽ, đột nhiên nghe được Hàn Căn hạ giọng hô: “Có người đến ! Cẩn thận chút.” Lập tức phía trước sáng lên một mảnh đuốc, tuy rằng cách còn xa, không nghe thấy tiếng người, lại nhìn ra được ít nhất có hơn mười cây đuốc, dường như có rất nhiều người. Hiện tại mọi người trăm phương nghìn kế trốn về phía trước, không thể có chuyện lộn trở lại, cầm theo cây đuốc gây gộc như thế, sẽ là người tốt gì chứ?

Mọi người nhất thời cả kinh ngay cả hô hấp đều ngừng lại.

Lục Kiến Trung ngữ khí dồn dập nói: “Ta nhớ rõ phụ cận có phiến rừng nhỏ, cứ trốn vào đó đã! Chờ nhóm người này đi qua rồi nói sau!” Lại nghiêm túc công đạo: “Trông chừng hài tử, đừng làm đại sự!”

Đợi cho nữ nhân hài tử được giấu kín, Lục Kiến Trung chỉ sợ bò ngựa phát ra tiếng kêu tiết lộ hành tung, liền lại phân phó: “Kéo xe bò ngựa ra bên kia đi!”

Lã thị đe dọa Phúc nương: “Lại khóc liền ném ngươi xuống.....”

Lâm Cẩm Dung vội ôm Nghị Lang đi cách xa nàng một chút, cố gắng khiến thanh âm của mình càng ôn hòa bình tĩnh: “Nghị Lang, chúng ta sẽ ở đây nghỉ một chút, Nghị Lang mệt nhọc thì dựa vào lòng nương ngủ, đừng lên tiếng, không nói có được không?”

Nghị Lang hỏi: “Vì sao?”

Lâm Cẩm Dung có chút đau đầu: “Bởi vì mọi người đều mệt mỏi, sợ ồn ỹ.”

Nghị Lang lại đột nhiên nói: “Vậy phụ thân đến đây tìm không thấy chúng ta thì làm sao bây giờ?”

Lâm Cẩm Dung một câu cũng nói không nên lời, chỉ cảm thấy có nhiệt lưu khổng lồ không được muốn trào ra khỏi hốc mắt. Lâm Ngọc Trân tiếp nhận Nghị Lang, lạnh lẽo nói: “Sẽ không! Phụ thân con nhất định có thể tìm thấy chúng ta, nếu con không nghe lời chúng ta sẽ mách hấn.”

Nghị Lang lúc này mới an tĩnh lại, Lâm Ngọc Trân nhẹ giọng nói với Lâm Cẩm Dung: “Con bé hấn nửa ngày rồi, nghỉ ngơi một chút đi. Đừng sợ, bọn họ nhất định không có việc gì, chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì.”

Trong rừng cây vừa lạnh lại ẩm ướt, thật là gian nan, giống như trải qua cả một đời, tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe tới gần, Lâm Cẩm Dung cách xa đám người, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trên đường một đám đông đúc, ước chừng là hai ba mươi người, tất cả đều là nam tử, đều cưỡi ngựa, phía sau còn có hai cỗ xe bò, cũng không biết trong xe là loại người nào.

Tất cả mọi người nhin không được nghĩ, nếu ngựa và hai cỗ xe bò này là của người Lục gia thì tốt biết bao nhiêu? Nhưng chung quy chỉ là ảo tưởng. Bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn những người này đi qua, nửa điểm tiếng động cũng không dám phát ra.

Đã thấy đến bên cạnh đột nhiên có một người đi ra ngăn cản trước mặt đám người, lớn tiếng nói: “Trường Thọ!” Chính là thanh âm của Hàn Căn.

Lâm Cẩm Dung đứng lên, chỉ thấy Hàn Căn dĩ nhiên quay đầu hô: “Lão thái thái! Nhị lão gia! Là người trong tộc đến đón chúng ta!”

Lời này chẳng khác gì âm nhạc trên thiên đình, trong phút chốc, tất cả mọi người thở phào một cái, tảng đá trong lòng cũng vững vàng rơi xuống, đều đỡ nhau ra khỏi khu rừng, vui vẻ ra mặt.

Nghị Lang thấy nhóm người đều đang nói chuyện, nhin không được nhỏ giọng hỏi Lâm Cẩm Dung: “Nương, có thể nói chưa?”

Lâm Cẩm Dung sờ sờ đầu của hấn: “Muốn nói cái gì đều có thể nói.” Tối thiểu hiện tại Nghị Lang của nàng sẽ không bị đông lạnh chịu đói bụng.

Trường Thọ liếc mắt một cái ngay tại trong đám người tìm được mẫu tử Lâm Cẩm Dung và Lâm Ngọc Trân, vội lại đây bẩm báo tình hình của Lâm gia: “Lão thái gia ban đêm không ngủ, nhân rồi vô sự liền lên lầu ngắm tuyết, kết quả trước hết thấy được Trần an sử phủ dấy lên ánh lửa, lập tức liền sai người đi điều tra, mới biết được phản tặc đã phá thành.....”

Chính là một chuyện ngoài ý muốn, giúp cho người Lâm gia ở gần cửa đông có thời gian sung túc chuẩn bị chạy trốn, nhà bọn họ nam đinh tuy nhiều, nhưng không có sự khôn khéo của Lục gia và cường hãn của Ngô gia, càng không có nhiều gia phó có thể để bọn họ sử dụng, thậm chí vì tiết kiệm nên súc vật cũng không nuôi nhiều, cho nên Lâm lão thái gia lựa chọn tất đèn đuốc, phân tán người nhà, bằng phương thức đơn giản trà trộn vào trong đám dân chạy nạn, quan binh mới mở cửa thả người liền ra khỏi thành. Bọn họ thậm chí không có cùng phản tặc chạm mặt, thực hỉ kịch, cũng thực may mắn.

Trường Thọ đến Lâm phủ, chỉ thấy đại môn mở rộng, bóng người cũng không thấy một ai, khó khăn lắm mới tìm được một tên trộm mới hiểu được Lâm gia đã sớm ra cửa, liền đoán hơn phân nửa là ra khỏi thành, vì thế liền đuổi theo..... Quả nhiên đã đuổi kịp trên quan đạo ngoài cửa thành, Lâm gia nhân cũng định đến thôn trang tránh nạn, nghe nói Lục Gia sai Trường Thọ lại đây mời bọn họ đến nhà cũ Lục gia, Lâm lão thái gia thực do dự, không muốn đi, vẫn là Lâm Tam lão gia lại âm ỹ nháo loạn, Lâm Đại lão gia cũng nói nhà cũ Lục gia càng thích hợp hơn, Lâm lão thái gia mới đáp ứng. Trường Thọ đem bọn họ vào đại môn chờ đến bình minh liền mang theo tráng đinh trong tộc tới đón người Lục gia.

Lâm Ngọc Trân cùng Lâm Cẩm Dung trăm mối cảm xúc ngổn ngang, liên tục nói: “Vạn hạnh, vạn hạnh.”

Trường Thọ sớm đã chú ý tới Lục Giam không ở đây, nhưng nhìn bộ dạng Lâm Cẩm Dung lại không giống là có đại sự xảy ra, liền trước đem sự tình bẩm báo rõ ràng mới dám hỏi: “Đại lão gia cùng Nhị gia đâu?”

Lâm Ngọc Trân ánh mắt nhất thời sáng lên, thân thiết nói: “Trường Thọ, hài tử ngoan, người mang vài người trở về nhìn xem Nhị gia và Đại lão gia đi.....” Rồi đơn giản kể lại sự tình.

“Phu nhân và Nhị thiếu phu nhân yên tâm.” Trường Thọ không nói hai lời, lập tức gọi mấy hán tử thân thể khoẻ mạnh đuổi theo, những người đó nghe nói là chuyện của Lục Giam, nửa điểm miễn cưỡng đều không có, lập tức cười ngựa rời đi.

Đoàn xe Lục gia tiếp tục đi về phía trước. Có điều lúc này đã khác, bò già, xe cũ nát biến thành xe bò chắc chắn có mái che, bên trong ẩm áp thoải mái, còn có điểm tâm các thứ, cũng không còn giống như trộm mà lén lút đi, mà là quang minh chính đại được gia đình tộc nhân hộ tống trở về, mệt mỏi có thể thư thư phục phục ngủ, không sợ tuyết lạnh băng rơi xuống mặt, người Lục gia như từ dưới địa ngục được lên tận thiên đường.

Đồ thị dựa sát vào Lục Kiến Lập ngủ say, Nghị Lang được đặt ở bên người nàng cũng ngủ chân hếch lên trời, Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Ngọc Trân dựa sát vào nhau mà ngồi, rõ ràng mệt mỏi đến cực điểm, nhưng nửa điểm khốn ý đều không có.

461. Chương 464: Gắn Bó

Trời tờ mờ sáng, xe bò ngừng lại, có người kéo mạnh cửa xe ra gọi: “A Dung!” Đúng là thanh âm của Đào thị.

Nặng nề, biểu tình của Đào thị vẻ phá lệ hiền lành, nhìn thấy vài người trong xe hoặc ngồi hoặc nằm, không khỏi đưa tay che miệng lại thấp giọng khóc: “Ta một đêm không ngủ... ông trời có mắt, cuối cùng đã thấy mọi người bình an trở lại.” Lại cùng Lục lão phu nhân hành lễ: “Lão thái thái, bình an là tốt rồi.”

Lục lão phu nhân được Lâm Cẩm Dung cùng Sa ma ma nâng đỡ, vẻ mặt ôn hoà nói: “Khiến thân gia phu nhân lo lắng.”

Đào thị không khỏi ngượng ngùng. Toàn gia già trẻ nhà mình đều ở nhà cũ của người ta, còn đến trước chủ gia, chủ gia ngược lại khách khí như thế, tuy là thân gia nhiều thế hệ, nhưng thật sự hiếm có. Đang muốn nói hai câu khách khí, chỉ thấy đám người Chu thị cùng La thị đón đi ra, đều hỏi tình hình trên đường cung tỏ vẻ cảm kích.

Bên kia Lâm Đại lão gia đang nói chuyện với Lục Kiến Trung: “Lúc ấy nhìn thấy ánh lửa, xác định thành đã bị phá, liền sai người đi thông tri thân gia bằng hữu, cũng không biết các người có thấy người tới không?”

Lâm Đại lão gia đang cố ý giải thích bọn họ cũng không phải mặc kệ thân gia bằng hữu mà trốn trước, nhưng Lục Kiến Trung nhìn đến Lâm gia vốn đã không thoải mái, còn nhớ tới ngày đó người Lâm gia giúp đỡ Lâm Ngọc Trân cùng Lâm Cẩm Dung đối phó hắn, lại càng không thoải mái, liền không khách khí nói: “Không gặp.”

Lâm Đại lão gia còn có chút xấu hổ: “Có lẽ trên đường loạn lạc bỏ lỡ cũng không chừng.”

Lục Kiến Trung tiếp lời: “Đúng vậy, không chừng bị giết hoặc là bỏ chạy rồi.”

Lâm Đại lão gia không biết nói gì thêm, thực tại có chút ủy khuất, nhưng nếu biện bạch cũng không có ý nghĩa, ngược lại có chút cảm giác giấu đầu hở đuôi, liền ngậm miệng, không muốn nhiều lời với Lục Kiến Trung.

Lâm Tam lão gia không có tính tự giác đó, giữa đầu tìm đích tôn Lục Giam cùng Lục Kiến Tân: “Tiểu thúc và Nhị lang đâu? Lại nói tiếp chúng ta thật muốn cảm tạ bọn họ, chạy đi đâu tìm cô gia phúc hậu như vậy! Lão thái gia nhà ta đều nói không muốn đến phiền toái nhưng bọn họ lại chu đáo cẩn thận như thế! Không đến cũng không sao mà.” Lời này tuy có chút vô sỉ, nhưng rốt cuộc đã chỉ rõ vì sao bọn họ đến đây

– chủ nhân của tổ trạch này là Lục Kiến Tân cùng Lục Giam đều là hiền tế của Lâm gia, là bọn họ thịnh tình mời Lâm gia đến tị nạn, những người khác ai cũng không thể dị nghị.

Lâm Nhị lão gia thì thở dài: “Ta vừa mới nhìn quanh các phòng, chắc, chắc... may mà hài tử Nhị lang lúc trước đã tốn tiền tu sửa một lần nữa a! Muội phu và chất tế của ta còn kém xa a!”

Lục Kiến Trung hít sâu, hần không thêm chấp nhặt với Lâm gia bất lực không biết xấu hổ chỉ biết chạy trốn này! Vừa mới hồi phục lại, bên kia Lục lão phu nhân lại sai người gọi hần qua tỉ mỉ công đạo một phen, nói đơn giản là muốn hần chiêu đãi Lâm gia, không thể chậm trễ, đừng khiến người ta chê cười, mất thể diện lại tổn thương tình cảm.....

Lâm Ngọc Trân đánh mất vẻ uể oải cùng bất an lúc trước, cao cao ngửa đầu, lớn tiếng chỉ huy nhũ mẫu ra tiếp đón: “Hầu hạ khách nhân! Nếu xảy ra sai lầm, tuy tại thời khắc này ta cũng không muốn khiến cho ai mất mặt, nhưng không thể để người ta chê cười Lục gia ta không có quy củ.” Lại phân phó Lâm Cẩn Dung: “Chẳng những đối đãi với người nhà mẹ đẻ cho tốt, cũng không thể bởi vì Nhị thúc phụ, Tam thúc phụ bọn họ là cốt nhục nhà mình mà không coi bọn họ là khách nhân, khinh mạn cho xong việc!” Nghiêm nhiên một bộ đương gia chủ mẫu uy phong, chỉ ra rõ ràng trừ bỏ lão thái thái và Đại phòng, hết thảy đều là khách nhân.

Lâm Cẩn Dung bất động thanh sắc, lại có thể rành mạch gọi tên từng nhũ mẫu và quản sự, đầu vào đầy an bài thỏa đáng, căn bản không cần hỏi ý kiến của những người khác.

Lục Kiến Trung xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng, lớn tiếng phân phó Lục Kinh: “Đi thỉnh nhóm tộc lão đến đây, thương lượng một chút đại sự.” Ở hậu viện, bà tức các nàng muốn ngông cuồng thế nào thì ngông cuồng đi, dù sao cũng không có khả năng bạc đãi bọn họ, chuyện bên ngoài thì một ngày Lục Kiến Tân cùng Lục Giam chưa trở lại, sẽ do hần và Lục Kinh định đoạt! Cuối cùng vẫn phải trông cậy vào bọn họ.

Lâm Cẩn Dung cũng không chống đối trực tiếp với hần, giống như không có nghe thấy vậy. Giờ phút này có đám người Đào thị giúp đỡ coi chừng Nghị Lang, nàng tạm thời không có gì lo lắng vừa vặn toàn tâm toàn ý trừ tính sự tình khác — nếu là cùng thân nhân đoàn tụ chung một chỗ, không cần một mình đi bờ sông chờ đợi tử vong, nàng không thể lãng phí cơ hội, nhất định phải đem hết tâm lực lợi dụng mọi hoàn cảnh chung quanh vì chính mình, cũng vì Nghị Lang tranh thủ một kết cục tốt nhất!

Lâm Cẩn Dung hơi hơi mị mắt đánh giá nhà cũ đắm chìm trong nắng sớm, lúc trước nhà cũ nhìn âm trầm khủng bố hiện tại lại đặc biệt đoan trang, vô hình chung đem lại cho nàng một loại tâm an cùng sức lực. Tiểu viện cùng Lục Giam ở mà nàng oán hận nhất kia, giờ phút này lại có cảm giác bình tĩnh như cách một thế hệ, dường như mỗi một cái ngẩng đầu, đều có thể nhìn thấy thân ảnh Lục Giam ngồi ở dưới đèn đọc sách.

Nằm trên giường, nàng có thể nhớ lại ngày mưa khi Lục Giam từ kinh thành thi đỗ trở về, tay hần và tay nàng gặt gao nắm chặt, khi đó nàng còn có rất nhiều ý tưởng không xác định, thậm chí còn có chút ần ần hối hận..... Nhưng hiện tại, nàng một mình nằm trên giường, lại hoài niệm tình cảnh và cảm xúc ngay lúc đó.

“Ngủ đủ mới có khí lực, còn có Nghị Lang cần người, người không thể cứ như vậy mà nhận thua.” Lâm Cẩn Dung nhẹ giọng nói với bản thân, nhắm mắt lại nặng nề ngủ. Đến tận sau giữa trưa, nàng lau rửa bằng nước ấm, tinh tinh thần thần phân phó nhũ mẫu: “Gọi Hàn quản sự thỉnh đến chỗ phu nhân, ta muốn gặp hần!” Lại bảo Song Toàn đi thỉnh Lâm Đại lão gia và các nam nhân Lâm gia qua đó.

Lâm Ngọc Trân tuổi đã cao, ngủ ít, đã sớm tỉnh, đang nghiêng người tựa trên tháp ôm tâm sự, nghe nói Lâm Cẩn Dung đến đây, vội hỏi: “Ngủ ngon giấc không?”

Lâm Cẩn Dung gật đầu, theo lệ cùng nàng vấn an, rồi nói: “Ta vừa mới sai người đi gọi Hàn Căn. Cũng sai người thỉnh Đại bá phụ, Đại đường huynh đến đây.”

Lâm Ngọc Trân nhíu mày: “Gọi bọn họ tới làm cái gì?” Gọi Hàn Căn lại đây thì còn có lý do, gọi nam nhân Lâm gia đến làm chi?

Lâm Cẩn Dung nhẹ giọng nói: “Chuyện bên ngoài không thể hoàn toàn giao cho Nhị thúc phụ cùng Tam thúc, nếu chúng ta có thể rõ ràng từng động tĩnh, có chuyện gì chúng ta cũng nên là người biết đầu tiên,

cũng không thể là người biết cuối cùng! Hàn Căn lúc trước đã ở đây tu chính từ đường tông học và nhà cũ, để ý thôn trang, cùng tộc nhân đều rất quen thuộc, cùng các quản sự nhà cũ quan hệ cũng tốt, có một số việc phải công đạo hẳn đi làm.” Nàng dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Người bên ngoài chỉ trông vào nhất thời, không thể dựa vào cả đời, dù sao cũng phải trù tính cho Nghị Lang vài phần.”

Nếu bất hạnh hai người Lục Kiến Tân cùng Lục Giam thật sự không trở về... các nàng chắc hẳn không thể dựa vào hai nam nhân này, phải cần nhờ vào bản thân, phải mạnh mẽ hơn cứng rắn hơn đứng lên bảo vệ tính mạng của ba người mình, cũng giúp Nghị Lang bảo vệ cho phần gia nghiệp này. Lâm Ngọc Trân mũi đau xót, gật đầu với Lâm Căn Dung, chỉ lo lắng: “Hàn Căn đáng tin không?”

Theo lý người nọ là Lục lão ông tinh khiêu tế tuyển cho Lục Giam, bình thường không tiện lộ mặt, cũng không thích giống như người khác đến nịnh nọt nàng, nhưng đã phân phó thì làm việc thực thỏa đáng. Nhưng ngẫm nghĩ lại, lòng người vốn dễ bụng, ai có thể nói rõ ràng? Lâm Căn Dung cũng không dám nói kỹ cho Lâm Ngọc Trân nghe, chỉ có thể dùng ngữ khí trầm đĩnh tiết thiết nói: “Tin được! Hẳn là người lão thái gia lúc trước đã chọn làm quản sự ngoại viện cho Nhị lang! Nếu hẳn cũng không thể tin, chúng ta cũng không còn người nào khác đáng tin cậy.”

“Như vậy là tốt rồi!” Lâm Ngọc Trân hít hít mũi, lên tinh thần: “Con muốn gọi Đại bá phụ, Đại đường huynh của con tới đây làm cái gì?”

Lâm Căn Dung nói: “Bọn họ là khách nhân, theo lý không nên lao động bọn họ, nhưng tình hình hôm nay cô cô cũng thấy được, ngoại tổ phụ từ trước đến nay thanh cao, nếu có lời đàm tiếu rơi vào lỗ tai của lão nhân gia người, chỉ sợ là chịu không nổi, có khác gì bị dao cứa vào người. Đây là thời kì mấu chốt, nam đinh Lục gia lại thiếu, Lâm gia đi ra giúp đỡ là lẽ phải, đồng thời cũng chính là giúp chính mình! Phải để bọn họ thay phiên tử thủ tòa nhà, nếu không chỉ sợ tộc nhân cũng sẽ có cái nhìn không tốt.”

Lâm Ngọc Trân suy nghĩ một lát, nói: “Con nói không sai, là nên như vậy. Không thể để người ta coi thường bọn họ, không thể cho người khác cơ hội nói loạn.”

Lâm Căn Dung kè sát nàng, nhẹ giọng nói: “Cô cô, chúng ta là người một nhà sống nương tựa lẫn nhau, chỉ có thể dựa vào nhau. Nếu có chuyện gì người và ta ý tưởng không hợp, người hãy chịu khó nghe con nói cho kỹ rồi hẳn quyết định được không?”

Lâm Ngọc Trân đỏ mắt, hơn nửa ngày mới chậm rãi vươn tay ôm nàng, nhẹ giọng nói: “Vì của tiểu Nghị Lang của chúng ta.....”

Phương ma ma dùng sức lau nước mắt, cùng Phương Linh, Đậu Nhi nháy mắt, vẻ mặt tuy rằng đau thương, lại rất vui mừng. Nếu lúc này cô chất hai người còn bất hòa giống như trước, vậy không còn hy vọng gì nữa.

Giây lát, Lâm Đại lão gia và mấy người Lâm Diệc Chi lại đây, nhưng thật ra không nói thêm gì, vào cửa liền hỏi: “Có chuyện gì muốn chúng ta đi làm, cứ việc phân phó.”

Lâm Căn Dung thỉnh bọn họ ngồi xuống, nói: “Tất nhiên là sẽ không khách khí với liệt vị bá phụ, các ca ca.” Thanh nhẹ đạm mạc kể lại tình hình khủng bố trong thành, còn nói về quan binh cướp ngựa của Lục Kiến Tân: “Cũng không biết là dạng quân tình khẩn cấp gì, mà lại không quan tâm đến vậy. Nghe nói trong thôn trang khác cũng có lưu dân kết đội đả thương người cướp đoạt tài sản, ta chỉ sợ kế tiếp sẽ còn loạn hơn.”

Lâm Đại lão gia thần sắc càng thêm nghiêm túc: “Vậy không khỏi phải nghiêm khắc quản lý toàn gia. Bằng không chính là không công vất vả một hồi.”

Khi nói chuyện, Hàn Căn đã đến ngoài màn.

Lâm Ngọc Trân trước cùng hẳn nói lời vất vả, dựa theo những gì đã thương lượng trước với Lâm Căn Dung mà hỏi hẳn: “Lúc trước Nhị lão gia thỉnh tộc lão tới thương lượng đại sự, không biết đã nói cái gì?”

Hàn Căn đáp: “Là thương lượng chuyện nên phòng ngự thế nào.” Nói xong nhất nhất kể lại tình huống mà hẳn biết: “Phái người đi canh giữ chuồng lợn kia, lại an bài người ngày đêm tuần tra nhìn ra xa, bảo các gia đem lương thực củi lửa nhà mình thu thập lại, một khi có động tĩnh liền trốn vào nhà cũ hết.”

Lâm Căn Dung nghe xong, thấy cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng cũng chỉ sợ người gác đêm không đủ cảnh giác, liền cùng Lâm Đại lão gia thương lượng để đệ tử Lâm gia gia nhập thay phiên tuần tra ban đêm,

lại bảo Hàn Căn mượn danh nghĩa Lâm Ngọc Trân đi nói chuyện với nhóm tộc lão, tỏ vẻ người Lâm gia nguyện ý chủ động bỏ một phần lực.

462. Chương 465: Nguyên Nhân

Chạng vạng, lại có mưa nhỏ.

Lâm Căn Dung bước nhanh xuyên qua mái hiên nhà cũ, đi đến chính viện của Lục lão phu nhân cùng Lâm lão thái thái. Chính viện so sánh với các sân viện khác rộng mở hơn một chút, trong đình viện còn có vài cành hoa mai, còn chưa tới thời kỳ hoa nở, không thấy vẻ náo nhiệt kia.

Có một gian vén màn, một cỗ nhiệt khí cùng với thanh âm hài tử cười đùa truyền ra. Lâm Căn Dung giương mắt nhìn lại, thấy Lâm lão thái thái cùng Lục lão phu nhân một trái một phải ngồi ở trên tháp, đám người Tống thị, Đào thị, Chu thị, La thị theo thứ tự ngồi bên dưới, hài tử hai nhà Lục, Lâm một bên đang ghé vào một chỗ đùa vui. Làm sao còn thấy cảnh tượng tang thương đáng sợ hôm qua.

Nghị Lang đang cùng Lục Lang ngồi xổm ở một góc không biết chơi cái gì, thấy mẫu thân, lập tức đứng lên chạy về phía Lâm Căn Dung, chắt chẻ ôm lấy chân của nàng, ngửa đầu nhìn nàng cười, ngọt ngào gọi một tiếng: “Nương, người đi đâu vậy?”

“Nương đang làm việc a.” Lâm Căn Dung nắm tay hắn đi đến trước mặt mọi người, nhất nhất hành lễ thỉnh an, rồi mới bẩm báo với Lục lão phu nhân: “Lão thái thái, vừa rồi Nhị lang sai người đến hồi âm, nói là bọn họ đã được bình an đến vào nghỉ tạm trong thôn trang kia, trang chủ tốt lắm, chẳng những thu lưu bọn họ, còn thỉnh đại phu cho công công, có điều thương thể của công công có chút nghiêm trọng, tạm thời chưa thể động dậy, trước dừng lại hai ngày, chờ công công đỡ hơn, sẽ được mấy người Trường Thọ hộ tống trở về. Ta đến báo tin cho lão thái thái biết được, để lão thái thái yên tâm.”

Lục lão phu nhân vội hỏi: “Thương thể nghiêm trọng ư?” Tuy đã sớm biết Lục Kiến Tân sẽ không bị thương nhẹ, nhưng thường thường là ôm nguyện vọng tốt đẹp, hy vọng kỳ tích có thể phát sinh, vừa mở mắt tỉnh dậy sẽ không làm sao nữa.

Lục Giam viết thư về mặc dù không nói rõ, nhưng Lâm Căn Dung có thể nhìn ra Lục Kiến Tân không tốt lắm, nhiệt độ cao không ngừng, miệng không thể nói, cơ bản đều lâm vào mê man, còn không thể phán đoán sẽ thoát ly khỏi nguy hiểm hay không. Mà trước mặt lão thái thái không thể nói tỉ mỉ, liền chỉ mơ hồ đáp: “Vâng, đại phu nói, công công tuổi đã cao, lại mập mạp, không hề phòng bị, cho nên rơi có chút nặng. Bắt quá đại phu rất giỏi, người cũng đã tỉnh lại. Cố gắng nghỉ ngơi chút thời gian thì tốt rồi.”

Lục lão phu nhân vỗ ngực thở ra một hơi: “Ông trời phù hộ.” Nhóm nữ quyến Lâm gia đều chúc mừng trấn an, Lục lão phu nhân cao hứng qua đi cũng rất thanh tĩnh, lại hỏi Lâm Căn Dung: “Sao không thấy bà bà con?” Nếu Lục Kiến Tân thật sự không có việc gì, Lâm Ngọc Trân mới hẳn là người đầu tiên chạy tới báo tin vui cho bà, Lâm Ngọc Trân không thấy, người đến là Lâm Căn Dung, vậy chứng tỏ có chút vấn đề.

Lâm Căn Dung không chút hoang mang đáp: “Vừa về nhà cũ, việc vặt quá nhiều, rất nhiều chuyện đều phải do mẫu thân quyết định.”

Lục lão phu nhân trầm mặc thật lâu sau, nhẹ giọng nói: “Đã biết, đi giúp bà bà con đi, nàng tuổi cũng đã lớn, lo lắng hải hùng, hôm qua đau khổ cũng nhiều.”

Lâm Căn Dung hành lễ lui ra.

Lục lão phu nhân lại lên tinh thần bồi đám người Lâm lão thái thái dùng cơm nói chuyện, Lâm gia mọi người chỉ thấy bà miễn cưỡng cười vui, dùng xong cơm liền cáo từ đi ra ngoài. Người vừa rời đi, trên mặt Lục lão phu nhân chảy ra hai hàng lệ, Sa ma ma kinh hãi: “Lão thái thái, đây là vì có gì? Nếu Đại lão gia đã tìm được lương y, lại có người hảo tâm thu lưu chiếu cố, sẽ khỏe lại thôi, chớ đau buồn tổn thương sức khỏe mình, ngược lại không tốt.”

Lục lão phu nhân thở dài: “Người cũng đừng giả bộ hồ đồ với ta, lão Đại hơn phân nửa là không ổn.” Sa ma ma đang định khuyên, Lục lão phu nhân đứng dậy cầm tràng hạt run rẩy đi đến trước tượng phật quỳ xuống, nói: “May mà Nhị lang bình an, chỉ cầu lão Đại có thể giữ được tánh mạng. Không cầu phú quý

vĩnh hằng, nhưng cầu toàn gia có thể bình an tránh được một kiếp này.” Nói xong nhắm mắt thành tâm tụng kinh.

Sa ma ma nghĩ nghĩ, cũng đi theo bà quỳ xuống cùng nhau tụng kinh cầu phật.

Lâm Ngọc Trân lạnh lùng nhìn đám người Hà di nương, A Nhu, Tiểu Tinh trước mặt, vẫn nhìn đến ba người này liền chịu không nổi, chỉ nói: “Các người thấy nhà của ta đối đãi với các người như thế nào?”

Hà di nương không hé răng, A Nhu nhẹ giọng nói: “Hồi phu nhân, lão gia cùng phu nhân đối đãi với nhóm tì thiếp ân trọng như núi.”

Lâm Ngọc Trân cười nhạt một tiếng: “Ân trọng như núi là lão gia, ta thì sao, không thể nói rõ, nhưng tôi thiếu ta không đối với các người không đánh không mắng chửi, áo cơm chu toàn đúng không?”

Ba người nghe lời này không tốt, vội vàng quỳ xuống thấp giọng nói: “Phu nhân đối đãi với nhóm tì thiếp vẫn rất tốt.”

Lâm Ngọc Trân cũng không bình tĩnh cùng các nàng nhiều lời, chỉ nói: “Ta muốn nói cho các người biết, lão gia lần này bị thương nặng, phải ở bên ngoài nghỉ ngơi mấy ngày mới có thể trở về. Đây là thời kỳ gian nan, nam đinh thường xuyên ra vào trong nhà.” Ánh mắt đảo qua trên mặt Hà di nương, sắc giọng nói: “Ai dám không tuân thủ quy củ, gây chuyện, đừng trách ta vô tình, tông phạm cũng không được nương tay.” Dừng một chút: “Từ ngày hôm nay, ba người các người ở trong sân viện không được đi ra.”

Hà di nương mặt không chút thay đổi lên tiếng: “Chúng nô tỳ ghi nhớ phu nhân phân phó.” Nói xong khom lưng cúi đầu. Tiểu Tinh và A Nhu từ trước đến nay mềm mại, làm sao biết nhiều lời, tất nhiên là đáp ứng, cùng Hà di nương thật cẩn thận lui xuống. Lâm Ngọc Trân liền lệnh Phương ma ma: “Khóa cửa viện lại, chìa khóa thì người cầm, trừ bỏ ma ma đưa cơm đồ vật ra thì không cho ai đi vào nữa.” Lục Kiến Tân bị thương nặng không thể giấu giếm, trong lúc thời khắc mấu chốt để xảy ra sai lầm, đích tôn liền xong rồi.

Phương ma ma nặng nề gật đầu, muốn khuyên Lâm Ngọc Trân hai câu, đã thấy Lâm Ngọc Trân nhẹ nhàng lau lau khóe mắt, xoay người đi, thấy Lâm Cẩm Dung vén rèm tiến vào, liền hướng Lâm Cẩm Dung nháy mắt, lặng lẽ lui xuống.

Lâm Cẩm Dung cũng không nói nhiều, chỉ tiến lên đỡ Lâm Ngọc Trân nằm xuống, thần sắc như bình thường mà đáp lời: “Cô cô, lão thái thái nơi đó dĩ nhiên đã bẩm báo qua, bên trong, ngoại trạch đều an khang, tối nay là Đại đường huynh và Tam thúc tuần tra ban đêm.”

Lâm Ngọc Trân nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói: “A Dung, con nói công công con có thể khỏe lên không?”

Trước khi xảy ra chuyện hỗn loạn Lâm Cẩm Dung còn có thể biết chút ít tiên cơ, hiện tại giống như hai mắt bị bịt kín, cái gì cũng không biết, nhưng lời hay cũng biết nói: “Nhất định có thể, cô cô nên nghỉ ngơi ra, nghỉ ngơi cho tốt, đừng để đến lúc công công khỏe lại, tự người lại bị suy sụp.”

Lâm Ngọc Trân thở dài, nhìn trưởng đinh tối đen không nói lời nào.

Lâm Cẩm Dung liền ngồi bồi ở một bên, gọi nữ mẫu tiến vào phân công các công việc. Sự tình nói đến một nửa, thấy thê tử Chu Kiến Phúc vén màn lên, lộ ra ánh mắt lại lui trở về. Lâm Cẩm Dung trong lòng nghi hoặc, liền tìm cơ đi ra ngoài.

Thê tử Chu Kiến Phúc sắc mặt xanh trắng, hàm trên va vào ham dưới, thanh âm run rẩy: “Nhị thiếu phu nhân, không tốt.”

Lâm Cẩm Dung dù đã chuẩn bị tâm lý, cũng nhịn không được gắt gao nắm lấy tay nàng mới có thể khiến cảm xúc bình tĩnh trở lại: “Cái gì? Từ từ nói.”

Thê tử của Chu Kiến Phúc mặt như khóc tang nói: “Đại Vinh phát binh rồi.”

Lâm Cẩm Dung cảm thấy trước mắt tối sầm. Hóa ra lúc trước liều mạng chạy trốn đến bờ sông, chính là vì nguyên nhân này, nhưng hiện tại nhớ tới đã không còn ý nghĩa, chuyện mấu chốt là không thể rối loạn trận tuyến. Lâm Cẩm Dung ổn định tinh thần, nghiêm mặt nói: “Tin tức xác thực không? Ai truyền đến tin tức? Đến làm sao? Thanh châu bên kia tình huống như thế nào?”

Thê tử Chu Kiến Phúc vốn tâm hoảng ý loạn, thấy nàng thần thái như thế, không khỏi cố nén lấy lại bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Là Nhị gia bên kia sai người đến truyền tin. Lúc này đang cùng Nhị lão gia bọn họ đáp lời, nghĩ đến không phải là giả. Tình huống ở Thanh châu cũng không rõ ràng lắm.”

Hay là quan binh hôm qua cướp ngựa của Lục Kiến Tân chính là vì chuyện khẩn cấp này? Lâm Cẩm Dung đang suy nghĩ, chợt nghe Lâm Ngọc Trân ở bên trong cao giọng hỏi: “Làm sao vậy?” Ngay sau đó người bước ra, trắng bệch nghiêm mặt nói: “Có phải lão gia hấn.....” Nói xong còn có chút lung lay sắp đổ.

Lâm Cẩm Dung vội đỡ lấy nàng nhẹ giọng kể lại. Lâm Ngọc Trân nửa ngày không nói chuyện, hồi lâu mới nức nở: “Như thế nào mà liên tiếp không có thời điểm yên ổn? Nếu là Bình châu không loạn còn may, hiện tại phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Công công con và Nhị lang vẫn còn ở đó không thể chạy đi đâu.” Chẳng lẽ tiếp tục trốn? Trốn thế nào? Trốn đi đâu?

Tim Lâm Cẩm Dung cũng nhảy thùng thùng loạn hưởng, lại hiểu thời điểm này mình tuyệt đối không thể loạn, liền kiệt lực bảo trì bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Cô cô đừng vội, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, người nhà nhiều thế này, luôn luôn sẽ có biện pháp. Trước hết nghe bọn họ nói như thế nào đã, ta sẽ sai người đi gọi người truyền tin vào cẩn thận hỏi một chút.”

Lâm Ngọc Trân cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nghe nàng an bài, mềm nhũn người, tựa vào gối không dậy nổi.

Lâm Cẩm Dung liền phân phó thê tử của Chu Kiến Phúc: “Mang người lại đây.”

Thê tử của Chu Kiến Phúc lĩnh mệnh rời đi, Phương Linh mang người đem cơm canh tiến vào, thật cẩn thận nói: “Phu nhân, Nhị thiếu phu nhân dùng cơm.”

Mặc kệ khó khăn thế nào cũng phải ăn cơm. Lâm Cẩm Dung đang muốn khuyên Lâm Ngọc Trân, chợt thấy Lâm Ngọc Trân mạnh mẽ ngồi dậy, lo âu vạn phần nói: “Nghị Lang đâu? Mau đưa hấn mang lại đây.” Vừa nói, vừa muốn đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Dung sợ tới mức bát canh trong tay suýt nữa rơi xuống. Cẩn thận nhìn lại, thấy Lâm Ngọc Trân vẻ mặt lo âu, ánh mắt thấp thỏm, rõ ràng là có chút không thích hợp, vội buông bát, một phen giữ chặt nàng, vội vàng nói: “Cô cô, người muốn đi đâu?”

Lâm Ngọc Trân quay đầu hung hăng trừng mắt nàng: “Người hỏi ta muốn đi đâu? Tất nhiên ta là muốn đi tìm Nghị Lang, người nhanh bảo mọi người thu thập các thứ.”

Lâm Cẩm Dung cúi mắt nói: “Bọc nhỏ còn chưa mở ra, cũng không có gì để thu thập, nếu đi thì có thể đi. Mấu chốt là đi như thế nào, cả nhà cùng nhau đi, hay là chỉ có chúng ta đi, công công và Nhị lang thì ra sao? Chờ, hay là không chờ?”

Lâm Ngọc Trân lập tức liền giật mình.

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Nghị Lang hiện tại cùng mẫu thân ta, Đậu Nhi ở chung một chỗ, đang chơi đùa với Lục Lang vô cùng cao hứng, không có gì trở ngại. Mang lại đây, có lẽ sẽ khiến nó hoảng sợ..... Cho nên cô cô, chờ đến khi biết rõ sự tình, chúng ta lại quyết định được không? Nếu phải đi thì sẽ rời đi. Ta cũng sốt ruột giống như người.”

Lâm Ngọc Trân lấy lại bình tĩnh, lung tung gật đầu: “Con giúp đỡ ta, chúng ta cùng đi hỏi một chút xem Nhị thúc phụ bọn họ định tính thế nào.”

Lâm Cẩm Dung xem bộ dạng nàng dường như không thể chờ đợi, đành phải giúp đỡ nàng ra bên ngoài đi tìm đám người Lục Kiến Trung.

463. Chương 466: Suy Nghĩ

Trong chính đường, đừng nói là nhóm tộc lão Lục gia, ngay cả Lâm lão thái gia cùng Lâm Đại lão gia cũng được mời đến dự thính.

Lục Kiến Trung vẻ mặt ngưng trọng, tất cung tất kính cùng Lâm lão thái gia hành lễ: “Người có kiến thức rộng rãi, chuyện này còn muốn thỉnh lão nhân gia người đưa ra chủ ý, công đạo phân phó mọi người mới phải.”

“Mọi người không cần quá mức kích động.” Lâm lão thái gia không chối từ, thanh thanh cổ họng lớn tiếng nói: “Ta nghe tin tức con vừa nói, Đại Vinh tuy là bội bạc, bắt đầu 1 cuộc chiến không báo trước, nhưng hẳn chỉ phái một đội kỵ binh nhỏ quấy rầy thử, cũng không phải phái đại đội binh mã đột kích. Thanh châu không loạn, quân coi giữ còn ở đó, vậy không phải là sự thật gì. Thanh châu một ngày không mất, Đại Vinh đã man sẽ không có thể thẳng tiến vào sâu.”

Tuy nói hiện tại tình hình Bình châu cũng không tốt lắm, nhưng so với việc Đại Vinh đã man đánh vào vẫn tốt hơn. Tất cả mọi người hiểu được Lâm lão thái gia hỏi trước làm quan, mà hẳn lúc trước trong lúc khổ sở lẫn trốn vẫn biểu hiện ra sự sắc sảo, thấy kiến thức của hắn tất nhiên là không tệ, bởi vậy mọi người đang xôn xao bất an rốt cục xem như yên ổn chút.

Lục gia lão tổ công lại có cái nhìn khác, run rẩy nói: “Năm đó kỵ binh Đại Vinh lại vòng đến chỗ nhà cũ này, còn vây quanh nhiều ngày!”

Lâm lão thái gia thản nhiên nói: “Ta là nói tạm thời không cần kích động, còn chưa tới thời điểm nên kích động mà. Trong lúc này, Đại Vinh bắt quá là thăm dò, nếu triều đình không kịp ứng đối, Bình châu tiếp tục loạn lạc, thì sẽ đưa ra quyết định khác!”

Lục Kiến Trung vội la lên: “Vậy theo như người thấy, rốt cuộc có thể hay không... ân?” Hắn không dám nói quá rõ, liền làm thủ thế, ý tứ mọi người đều hiểu được.

Lâm lão thái gia thở dài, ánh mắt nặng nề nhìn ngọn đèn phía trước cửa theo gió chuyển động, nhẹ giọng nói: “Ai có thể nói được rõ ràng? Loạn trong giặc ngoài a.”

Mọi người cảm xúc lập tức xuống thấp, không biết là ai nói: “Chúng ta đây chẳng lẽ cứ như vậy ngồi chờ? Không phải nói đã có người chạy tới bến tàu Vô Nghĩa, vội vàng muốn qua sông sao? Chúng ta có nên tính toán một chút hay không? Đi trễ chỉ sợ ngay cả thuyền cũng không có.”

Vì thế trong phòng nghị luận ong ong vang thành một mảnh, đều đang nói tới chuyện đào tẩu. Lâm lão thái gia là người ngoài, tất nhiên không tiện lắm miệng, liền chỉ vuốt râu một mình trầm tư.

Lục gia lão tổ công quát một tiếng: “Ầm ỹ cái gì?! Để người ta nhìn mà chê cười.”

Trong phòng an tĩnh lại, Lục Kiến Trung cười làm lành nói: “Lão tổ công có tức giận cũng là vì trong tộc suy nghĩ, đi hay ở lại, cũng nên tính toán.”

Lão tổ công run run bắt tay chỉ vào trong không trung: “Cả một đồng người, cái gì cũng đều ở trong này có thể chạy trốn tới đâu? Các người chỉ biết Đại Vinh đã man nhất định có thể đánh tới đây? Đổ đen chưa thấy rõ đã nghĩ tới việc chạy trốn, bọn đã man còn chưa tới, trước đã ép buộc bản thân mất nửa cái mạng!”

Lục Kiến Trung cũng không nghĩ tới điểm này, hắn muốn đi Thái Minh phủ, liền nghiêm mặt nói: “Lão tổ công, sự việc trọng đại, còn nên bàn bạc kỹ hơn mới phải.” Hắn đại biểu cho tiếng lòng của rất nhiều người, vì thế có không ít người phụ họa hắn.

Lão tổ công thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, đem quả trượng đập mạnh xuống đất một cái, nói: “Năm đó lão tổ tông giữ được, hôm nay cũng giữ được! Dù sao ta sẽ không đi.”

Lâm Cẩm Dung giúp đỡ Lâm Ngọc Trân đi đến hành lang nghe tới câu đó, Lâm Ngọc Trân không khỏi tức giận nói: “Lão hồ đồ! Lúc trước tổ phụ con nói đúng là không cần kinh hoảng, hẳn thế nào cũng nói là Đại Vinh nhất định sẽ chạy qua; Hiện tại người ta nói muốn trốn, hẳn lại không cho trốn. Ta thấy hẳn đúng là già quá hồ đồ rồi.”

Bất quá là giả bộ mà thôi, ở trong mắt Lục gia người Lâm gia thủy chung là người ngoài tới tị nạn, hỗ trợ thì có thể, quả quyết không có khả năng làm chủ quyết định. Lâm Cẩm Dung không muốn cùng Lâm Ngọc Trân nhiều lời, chỉ dựng thẳngng lổ tai tiếp tục nghe.

Lại không nghe thấy ai nói gì nữa.

Hồi lâu, Lục Kiến Trung mới ho khan một tiếng, nói: “Sự tình liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn tộc, mọi người không thể chỉ ngồi không không nói lời nào, nên nghĩ ra kế hoạch. Rốt cuộc là đi hay ở cũng phải có chủ ý, thỉnh cứ nói thoải mái.”

Chợt nghe ghế dựa có tiếng vang nhỏ, Lâm lão thái gia trầm giọng nói: “Các người thương lượng sự vụ trong tộc, chúng ta không tiện ở lâu.....”

Lục Kiến Trung giữ lại hai câu, cũng tiến phụ tử bọn họ ra chính đường.

Lâm Cẩm Dung vội phân phó thê tử của Chu Kiến Phúc ở bên ngoài nghe tin tức, mình thì giúp đỡ Lâm Ngọc Trân tiến lên: “Tổ phụ, Đại bá phụ.”

Lâm lão thái gia nhìn thấy hai người, không khỏi khẽ nhíu mày: “Tại sao chạy đến đây? Phải biết rằng bất cứ cái gì cũng không thể bảo hạ nhân hỏi thăm? Người ta nhìn thấy sẽ nói nữ nhi Lâm gia không có quy củ.”

Lâm Đại lão gia vội nói: “Các nàng cũng là nhớ Đại cữu và Nhị lang.”

Lâm lão thái gia không nhiều lời nữa, chỉ dọc theo hành lang dài không nhanh không chậm đi về phía trước: “Bà tức các con là tính thế nào?”

Lâm Ngọc Trân cắn cắn môi: “Nhị lang bên kia sai người đến nói, tình huống phụ thân hẳn có chút nguy cấp, không thể hoạt động.....”

Lâm lão thái gia thản nhiên nói: “Vậy nhóm các con phải chờ một chút.”

Lâm Ngọc Trân tâm phiền ý loạn, vừa muốn chờ lại sợ hãi: “Nếu chiến sự thật sự xảy ra, có thể đi sớm một chút là tốt nhất, nhưng không thể bỏ phụ tử Nhị lang một mình ở tại chỗ này, huống chi... chỉ bằng hai nữ tử chúng ta mang theo Nghị Lang, cũng không tiện.”

Lâm lão thái gia nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “A Dung thì sao? Con tính thế nào?”

Lâm Cẩm Dung không đáp hỏi lại: “Không biết tổ phụ là tính thế nào?”

Lâm lão thái gia trầm mặc hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Chờ thêm một hai ngày đi, nếu sự tình chuyển biến xấu, Nhị lang bọn họ không trở về, người Lục gia cũng không chịu đi, hai người các con liền mang theo Nghị Lang đi theo chúng ta! Trước sang sông rồi nói sau.”

Sự tình đến lúc này, Lâm Cẩm Dung ngược lại không hoảng hốt, không đợi Lâm Ngọc Trân mở miệng, trước hết nói: “Nếu như thế còn nên sai người đi chuẩn bị thuyền mới phải.” Con thuyền của nàng cũng không lớn, còn chưa đủ ột nhà của Lâm gia ngồi.

Lâm lão thái gia liền an bài Lâm Đại lão gia: “Con đi làm chuyện này.” Nói xong quét Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Ngọc Trân liếc mắt một cái: “Hai người các con như bây giờ tốt lắm.”

Phía sau một trận tiếng bước chân vang lên, thê tử của Chu Kiến Phúc chạy tới, nói: “Đang âm ỷ, có người nói phải đi, có người không chịu đi, hiện tại cũng không đưa ra được kế hoạch nào.”

Lâm Ngọc Trân không kiên nhẫn nói: “Nhị lão gia tính thế nào?”

Thê tử của Chu Kiến Phúc khó xử chỉ cực: “Không biết, Nhị lão gia vẫn không tỏ thái độ. Tam gia lại nói, xu lợi tị hại là gốc rễ của con người, nếu muốn chạy trốn, thì nên sớm tính toán, không cần cò qua cò lại ngược lại làm thời cơ tốt nhất.”

Lâm Cẩm Dung chỉ biết, Nhị phòng muốn mỗi người đi một ngã, nếu các nàng không đi, nhà cũ chỉ còn lại Tam phòng cùng các nàng, tộc nhân bên ngoài lưu lại cũng chỉ là số ít. Như vậy, tòa nhà này còn có thể vững chắc như nàng và Lục Giam đã tưởng tượng lúc trước sao?

Quả nhiên gần canh hai, liền có người đến gọi nàng cùng Lâm Ngọc Trân đi đến chỗ Lục lão phu nhân thương nghị chuyện này, Lục Kiến Trung không chút nào giấu diếm thái độ: “Chúng ta đã thương lượng qua, cửa hàng tài sản trong thành cũng bị hủy gần hết rồi, nếu ở lại nhà cũ khiến Đại tẩu thêm phiền toái cùng bản khoản, chúng ta quyết định đi Thái Minh phủ tìm Đại lang, ngày mai liền khởi hành.” Mắt nhìn

Lâm Ngọc Trân nói: “Nhị lang không ở đây, Tam đệ lại bệnh lão thái thái tất nhiên sẽ do chúng ta chiều cố, không biết Đại tẩu có biện pháp gì?”

Lâm Ngọc Trân chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo sâu kín, Lục Kiến Trung chẳng những không có ý mời bọn họ đi theo Thái Minh phủ tị nạn, lại rõ ràng ngằm chèn ép Đại phòng, nếu nàng có vài phần cốt khí, liền không nên mặt dày mày dạn nói lời không nên nói, vì thế lập tức lạnh lùng thốt: “Nhị thúc người muốn đi thì tự đi, không cần phải xen vào việc chúng ta, chúng ta đều có tính toán. Lão thái thái.....” Nàng nhìn Lục lão phu nhân vẫn nhắm mắt lại chuyển động lần tràng hạt, thanh âm thân thiết thành khẩn: “Bà bà, nếu lão nhân gia người muốn ở tại chỗ này, thì tất nhiên sẽ không mặc kệ người, nếu người muốn cùng Nhị thúc bọn họ đến Thái Minh phủ, cũng tùy vào người.” Lục lão phu nhân dừng lại động tác, nhìn về phía Đồ thị và Lục Thiện ở một bên khóc mắt vừa đỏ vừa sưng, nhẹ giọng nói: “Các con là tính thế nào?”

Đồ thị bụm mặt nhẹ nhàng khóc nức nở. Lục Thiện thấp giọng nói: “Hồi tổ mẫu, phụ thân bệnh nặng, thần chí không rõ, loại tình huống này chạy đi là muốn mạng của hần mà. Nếu là..... Đại bá mẫu không chê chúng ta, chúng ta tạm thời không muốn đi, sẽ chờ một chút nhìn xem.”

Hài tử này tuy rằng từ trước không vui vẻ, sau đó lại trầm mặc ít lời, nhưng trên đường lẩn trốn đến nhà cũ cũng chiều cố các nàng không ít, Lâm Ngọc Trân về mặt ôn hoà nói: “Hài tử ngoan, các người muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu. Nếu Đại bá mẫu phải đi, cũng sẽ không mặc kệ các người.”

“Tạ Đại bá mẫu.” Lục Thiện liền hướng Lâm Ngọc Trân thi lễ, rồi thối lui ra phía sau Đồ thị.

Lục lão phu nhân lúc này mới nhìn về phía Lục Kiến Trung, nhẹ giọng nói: “Được, ta đi theo con.”

Lâm Ngọc Trân cùng Lâm Cẩm Dung vô cùng kỳ quái. Các nàng vốn nghĩ rằng, Lục lão phu nhân sẽ ở lại với các nàng, nhưng nếu lão thái thái muốn chạy trốn, cũng có thể lý giải. Lục Kiến Trung cũng có chút kinh ngạc, lập tức phân phó Tố Tâm: “Thay lão thái thái thu thập các thứ, nghỉ sớm không nên trì hoãn, sáng mai chúng ta sẽ rời đi.” Nói xong giả mù sa mưa nhìn về phía đám người Lâm Ngọc Trân cùng Lâm Cẩm Dung: “Nếu không được, đến Thái Minh phủ chúng ta cũng sẽ chiêu đãi các người.”

Lâm Ngọc Trân thần nhiên nói: “Không nhọc Nhị thúc quan tâm. Ta đã có chỗ để đi.”

Lục Kiến Trung nở nụ cười, cùng người Nhị phòng rời đi: “Đều đi thu thập bảo dưỡng tinh thần, sáng mai sẽ khởi hành.” Lại hỏi Lâm Ngọc Trân: “Muốn mượn Đại tẩu mấy chiếc xe. Lại làm phiền Nhị chất tức bảo phòng bếp chuẩn bị điểm tâm lương khô.”

Lâm Ngọc Trân hận nghiêng răng ngứa lợi, mạnh mẽ quay đầu không chịu nhìn Lục Kiến Trung liếc mắt một cái, Lâm Cẩm Dung nhịn nhẫn, nhẹ giọng nói: “Được, Nhị thúc phụ yên tâm.”

Nhị phòng theo thứ tự đi ra ngoài, thời điểm Khang Thị đi qua bên cạnh Lâm Cẩm Dung, vươn tay nhẹ nhàng phủ bả vai nàng một chút, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Khang thị chỉ là một tiểu nhi tức, có thể làm chủ gì chứ. Lâm Cẩm Dung lắc đầu, mỉm cười: “Bình an.”

Khang Thị trong mắt trào ra mấy giọt nước mắt: “Tẩu cũng vậy, bảo trọng.”

Đợi đến khi Nhị phòng đi hết, Lục lão phu nhân ý bảo Lâm Ngọc Trân cùng Lâm Cẩm Dung, Lục Thiện ngồi trước mặt bà, không nhanh không chậm từ trong lòng lấy ra một chuỗi hạt châu, ước chừng có hai mươi hạt, từng hạt đều to bằng ngón tay cái, mượt mà trong suốt, không giống bình thường. Lục lão phu nhân đem hạt châu cắt thành hai nửa, một nửa đưa cho Lâm Cẩm Dung, một nửa đưa cho Lục Thiện, nhẹ giọng nói: “Xuất môn vội vã, không mang theo gì đáng giá chỉ có thứ này, là năm đó lão thái gia cấp sinh lễ, hai phòng các con cầm đi, tương lai cũng có cái để dựa vào.”

Lâm Ngọc Trân nhịn không được rơi lệ nói: “Lão thái thái, chúng con...”

Lục lão phu nhân lắc đầu: “Ta ngày mai sẽ khởi hành, đáng thương cho xương cốt già cả này, muốn nghỉ ngơi, các con đi đi.”

Mọi người đành phải lui ra.

Sa ma ma thay Lục lão phu nhân chải đầu, run run thanh âm nói: “Lão thái thái, người thật sự muốn đi Thái Minh phủ sao? Không đợi Đại lão gia sao?”

Lục lão phu nhân thân nhiên nói: “Ta đi theo lão Nhị, cũng có thể giảm bớt gánh nặng cho lão Đại cùng lão Tam.”

464. Chương 467: Chờ Đợi

Xa phu bôi dầu tốt nhất cho bánh xe, chỗ nào nên đóng đinh cũng đã được đóng chặt, nhũ mẫu chuẩn bị rất nhiều chần đệm khô ráo trong xe bò, lại nhồi thêm lương khô mà phòng bếp chế tạo gấp gáp vào khe hở của toa xe. Không còn gì để làm nữa, Lâm Cẩn Dung được Song Toàn nâng đỡ đi vào bên trong. Chuyển qua vài khúc hành lang dài, Đậu Nhi nắm tay Nghị Lang nghênh diện đi đến, Nghị Lang thấy nàng liền mếu miệng ủy khuất bổ nhào vào trong lòng nàng.

Đang lúc sau giữa trưa, bầu trời xanh trong, mây trắng như họa, ánh mặt trời đem tóc Nghị Lang chiếu thành nhan sắc vàng óng trong suốt, phẳng phát mềm mại giống như hoa cỏ mùa xuân, sinh trưởng ở trong lòng Lâm Cẩn Dung. Lâm Cẩn Dung nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu hắn, ôn nhu cười nói: “Làm sao vậy?”

Nghị Lang không nói lời nào, chỉ tựa đầu gất gao chôn ở trong lòng nàng.

Đậu Nhi nói: “Mối tình lại liên khúc đòi người. Hai ngày nay không biết vì sao luôn luôn bất an, đang ngủ sẽ bừng tỉnh, cũng thích khóc hơn so với mấy ngày trước.”

Cụ thể nói đến, Nghị Lang xuất hiện loại tình huống này là hai ngày sau khi Nhị phòng rời đi hết, hắn lại không thấy Lục Lang cùng Phúc nương. Cũng không biết trong cõi lòng nhỏ nhỏ của hắn có phải cũng tràn ngập bất an hay không? Lâm Cẩn Dung bế hắn lên, thấp giọng hỏi hắn: “Nghị Lang làm sao vậy? Có phải không có người chơi với con đúng không? Con có thể đùa với các ca ca, tỷ tỷ nhà cữu phụ a.”

Đậu Nhi thấp giọng nói: “Hắn cũng không phải thích chơi lắm với mấy hài tử nhà cữu gia. Sáng sớm có hài tử cướp món đồ chơi của hắn, hắn lập tức liền cào vào mặt người ta, sau đó cũng không chơi với người ta nữa.” Hài tử của Lâm gia cùng Nghị Lang tuổi tác xấp xỉ cũng chỉ có hai ba đứa, rất cuộc không quen thuộc lắm, chơi chung một chỗ mâu thuẫn nhỏ không ngừng phát sinh.

Mặc kệ ngày sau như thế nào, Nghị Lang đều phải học được cách kết giao với đủ kiểu bằng hữu, Lâm Cẩn Dung nhìn hai mắt Nghị Lang nói: “Nghị Lang, bọn họ cũng là huynh đệ tỷ muội của con, cũng thân thiết giống như Lục Lang, Phúc nương, con nên rộng lượng một chút, đối đãi tốt với bọn họ, bọn họ mới có thể đối đãi tốt với con mà.”

Cũng không biết Nghị Lang nghe hiểu lời của nàng không, chỉ để ý lung tung gật đầu, nhưng vẫn chặt chẽ ôm cổ nàng không chịu buông tay. Lâm Cẩn Dung nhìn không được khe khẽ thở dài, Nghị Lang còn quá nhỏ, không thể biểu đạt suy nghĩ trong lòng, nhưng hắn khẳng định có thể nhận thấy không khí khẩn trương bất an của nhóm người lớn. Nàng vốn muốn để hắn cùng Đào thị tiếp xúc nhiều ngày sau mới có thể nhanh chóng thích ứng, hiện tại xem ra nên ở thêm với hắn nhiều hơn mới phải, liền phản phó Đậu Nhi: “Đi đem đồ của Nghị Lang trở lại phòng ta đi, nói với phu nhân, vẫn là để ta chiếu cố hắn.”

Nghị Lang lúc này lại nghe hiểu, cũng không nói gì, liền thật cẩn thận hôn hai má Lâm Cẩn Dung một cái, đem mặt tựa vào trước ngực nàng, sau đó vẫn không nhúc nhích.

Lâm Cẩn Dung ôm hắn vẫn đi về phía trước, thấp giọng nói: “Không biết phụ thân con có kịp trở về hay không?” Từ sau khi Nhị phòng bắt đầu rời đi, tộc nhân bên ngoài cũng bỏ đi hơn phân nửa, bao gồm cả lão tổ công lúc trước nói không đi, hiện tại còn lại đa phần là người nghèo không còn cách nào khác, hoặc là người già cả hoặc người có bệnh trong nhà gặp khó khăn. Cũng vì nhìn thấy bọn họ không đi, muốn chờ một chút xem thế nào.

Nhưng Thanh châu bên kia lại không có tin tức mới truyền về, bọn họ chỉ biết người bên ngoài thành Thanh châu đã có rất nhiều nhà chạy về phía bờ sông. Người phái đi hỏi thăm tin tức trở về hình dung kỳ bình của Đại Vinh hung thần ác sát, khủng bố đến cực điểm, nguyên văn là thế này: “Nghĩ đến bọn họ ở phía đông? Tuyệt không hề thấy, nhưng bọn họ lặng yên không một tiếng động liền xuất hiện ở trước cửa nhà người, ngay cả phụ nữ có thai cùng trẻ con cũng không buông tha.....”

Lâm lão thái gia lại ngồi không yên, quyết ý sáng sớm ngày mai sẽ khởi hành, theo lời đề nghị của Đào thị đi tìm toàn gia Đào Thuần Khâm. Lục Kiến Lập sốt cao cuối cùng đã lui bớt, hiện tại chờ Lục Giam cùng

Lục Kiến Tân. Lâm Cẩm Dung từ buổi sáng tỉnh lại vẫn bị vây trong trạng thái lo âu, năm ấy nàng không đợi được Lục Giam, lúc này đây nàng có thể đợi được hay không?

Nghị Lang có chút nặng, Lâm Cẩm Dung rất nhanh liền cảm thấy mỏi tay, thay đổi tư thế, tiếp tục nhẹ giọng cùng Nghị Lang nói chuyện: “Nghị Lang, tương lai con sẽ trưởng thành thành người như thế nào?” Không nghe thấy Nghị Lang trả lời, nàng còn nói: “Nếu nương không ở bên cạnh con, con nhất định phải dùng cảm kiên cường, hiếu kính trưởng bối trong nhà, tự mình có thể nuôi dưỡng bản thân? Chân chính có thể gọi là nam tử hán đại trượng phu.”

Ánh nắng ấm áp chiếu vào trên người Nghị Lang khiến toàn thân hân hân ấm áp dào dạt, dựa vào trong lòng thơm hương của mẫu thân, nghe nàng ôn nhu nói chuyện, Nghị Lang chỉ cảm thấy thoải mái chi cực, mí mắt đánh nhau, xê dịch thân mình nhỏ nhắn, tựa vào đầu vai Lâm Cẩm Dung liền ngủ say.

Lâm Cẩm Dung cười khỏ một tiếng, chọn chỗ nắng ấm ngồi xuống, để hân ngủ yên. Trong đình viện trừ bỏ nàng cùng Nghị Lang, Song Phúc và thê tử của Chu Kiến Phúc ra, cũng không có người bên ngoài. Trên tảng đá bị nằm tháng mài bóng loáng như ngọc phản xạ hào quang, vài cọng hoa cúc sắp chết héo phủ phục ở chân tường, trên một cái ao đựng nước tùy thời dự bị hoả hoạn cần dùng gấp có một con chim đang đậu, tựa đầu uống từng ngụm nước, không hề có dấu hiệu sợ người.

Nếu không phải gặp phải việc này, đâu có buổi trưa mùa đông nào thích ý thoải mái như thế? Nên đến sẽ đến, không nên đến cũng sẽ không đến, nàng đã tận lực, không cần thiết khiến bản thân khẩn trương đến vậy. Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở phào, ở trên ót Nghị Lang hôn một cái, toàn thân thả lỏng tựa vào trên tường, lấy một tư thế thoải mái nhất hưởng thụ chút tự tại cuối cùng.

Ngày ảnh tây tà, gió lạnh bắt đầu thổi, Đậu Nhi đi đến phía sau nhẹ giọng gọi: “Thiếu phu nhân?” Lâm Cẩm Dung bừng tỉnh lại: “Có phải Nhị gia đã trở lại hay không?”

Đậu Nhi nhẹ nhàng lắc đầu: “Là phu nhân bảo người đi qua thương lượng sự tình.”

Lâm Cẩm Dung nhìn nhìn sắc trời, lại nhìn viện môn trống rỗng, im lặng đứng dậy, thật cẩn thận đem Nghị Lang đưa cho Đậu Nhi. Mới bắt quá chỉ hơi giật giật cánh tay tê mỏi, Nghị Lang liền bừng tỉnh dậy, ở Đậu Nhi trong lòng vụn vụn, hướng Lâm Cẩm Dung vươn tay khóc kêu: “Nương, muốn ôm, muốn ôm!”

Đậu Nhi ý đồ cùng hân phân rõ phải trái: “Nghị Lang không ngoan, nương vừa bế con như vậy, tay đều đau nhức rồi, con không đau lòng nàng sao?”

Nghị Lang cũng không cùng nàng giảng đạo lý, chỉ để ý khóc lóc, thật sự thương tâm, nước mắt như bão táp. Lâm Cẩm Dung đành phải tiếp nhận hân, chậm rãi hướng tới sân viện của Lâm Ngọc Trân, chỉ hy vọng nàng vừa đi tới, lại đột nhiên có người từ phía sau gọi nàng, nói cho nàng biết Lục Giam đã trở lại.

“Nhị lang bọn họ sao còn chưa đến? Dựa theo lộ trình, bọn họ nên đến vào lúc buổi trưa rồi, hiện tại trời đã sắp tối, vẫn không thấy bóng dáng.” Lâm Ngọc Trân thật sự phiền chán.

Lâm Cẩm Dung nhẹ giọng nói: “Có lẽ là công công không tiện di động, trên đường phải đi chậm một chút. Bằng không, con sai thêm người tới đón bọn họ.”

Lâm lão thái gia nói: “Không phải đã phái nhiều người đi sao? Hiện tại nhân thủ khẩn trương, bên ngoài lại loạn, không có vài người cam tâm tình nguyện chạy một chuyến. Không cần khó xử người ta, chờ một chút đi.”

Lâm Ngọc Trân không nói gì mà chống đỡ, chỉ trầm mặc vươn tay tiếp nhận Nghị Lang.

Lâm lão thái gia liền cùng Lâm Cẩm Dung nói chuyện: “Ta vừa rồi đã bảo Nhị bá phụ con nhìn qua, xe ngựa chuẩn bị thật sự thỏa đáng.”

Lâm Cẩm Dung miễn cưỡng nở nụ cười thần nhiên, muốn nói thêm hai câu cũng không có tâm tình.

Lâm lão thái gia hiểu được bà tức nàng lo lắng Lục Giam cùng Lục Kiến Tân, nhân tiện nói: “Không có tin tức thì đó là chuyện tốt. Nếu bọn họ không tới được, tất nhiên sẽ để người về trước báo tin, nếu không có ai tới báo tin, liền chứng tỏ đang đi đường rồi. Đến trời tối nhất định sẽ có tin tức.”

Lâm Cẩm Dung tin tưởng Lục Giam chỉ cần có khả năng nhất định sẽ không để các nàng phải lo lắng, nhất định sẽ phái người tới báo tin bình an, nàng sợ hấn gặp phải biến cố không thể đoán trước. Nàng nghĩ, năm ấy, nàng đã chết, vậy Lục Giam thì sao?

Đang trầm tư, chỉ thấy Lục Thiện đầu đầy mồ hôi tiến vào, vừa tức vừa hận nói: “Nhị tẩu, đại phu mời đến đã lạng lẽ bỏ trốn! Còn trộm của chúng ta một con lừa!”

Lâm Cẩm Dung trầm mặc sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Bỏ đi.” Người ta cũng có thể tử cũng muốn chạy trốn chết, không có đạo lý gắt gao túm người ta lại.

Xe bò thông thả chuyển động, so với đi bộ không hơn được bao nhiêu, gió đêm thổi qua, thái dương giống như một lòng đỏ trứng thông thả lại kiên định lặn dần xuống sau dãy núi, sương mù bốc lên, dần dần bao phủ trong bóng đêm mông lung.

Lục Giam nhẹ nhàng phun ra một hơi, mắt thấy hơi thở đều biến thành sương trắng, không khỏi nguyên rủa thời tiết quỷ quái này quá lạnh. Lục Kiến Tân giống như người chết nằm trong xe, rõ ràng trên người không động đậy, ánh mắt cùng biểu tình lại phá lệ phần nộ, trong cổ họng phát ra một chuỗi tiếng rên ý tứ hàm xúc không rõ.

Chu Kiến Phúc ghé vào một bên thấp giọng khuyên Lục Kiến Tân: “Lão gia, người nhất định phải cố gắng, dù đau cũng phải chịu đựng. Rất nhanh sẽ tới nhà cũ.” Hắn hiểu được tâm tư Lục Kiến Tân, Lục Kiến Tân còn trông cậy vào Khuru lão trượng có thể giúp đỡ chữa khỏi bệnh, không cần biến thành phế nhân, nhưng hiện tại chẳng những không thể trị liệu, còn phải chịu đường dài xóc nảy, sao không khiến người ta phần nộ chứ? Nhưng thật sự không còn cách nào khác, Đại Vinh đã man đánh lại đây, nghịch tặc cũng tùy thời ra khỏi thành quấy rầy, người một nhà Khuru trang chủ cũng muốn rời đi, cũng không thể sống chết không cho người ta đi. Nếu không vội vã mà tiến đến cùng người nhà hội hợp chạy tới bờ sông, cuối cùng chỉ sợ kết cục càng bị thảm.

Lục Kiến Tân hướng tới mặt Chu Kiến Phúc phần nộ ỏi ra một ngụm nước miếng mang theo tơ máu, chỉ có thể nặng nề chuyển động đầu hung tợn trừng mắt Lục Giam. Chu Kiến Phúc thở dài, yên lặng thối lui đến một bên.

Lục Giam đưa khăn tay cho Chu Kiến Phúc, cũng không khuyên Lục Kiến Tân, chỉ thản nhiên chống lại ánh mắt Lục Kiến Tân, trầm mặc đối diện với hắn.

Hắn không nói gì, cũng không có biểu tình gì dư thừa, Lục Kiến Tân lại hiểu ý tứ của hắn, hắn đang hỏi Lục Kiến Tân, người cảm thấy ta còn có chỗ nào không làm tốt? Chỗ nào không chu toàn? Người còn muốn như thế nào nữa?

Lục Kiến Tân đột nhiên sợ hãi, hắn sợ Lục Giam bỏ mặc hắn ở giữa đường! Hắn phi thường hiểu được tình trạng của bản thân trên đường lẩn trốn sẽ là phiền toái lớn cỡ nào cho người khác, hắn không muốn bị bỏ rơi, vừa lạnh vừa đói lại đau không có người quản. Hắn vừa sốt ruột, một cổ nhiệt lưu liền tẩm ầm ướt đèm giường dưới thân hắn.

Lục Giam hơi hơi nhíu nhíu mày, bình tĩnh bảo xe bò dừng lại, chỉ huy người giúp Lục Kiến Tân thay quần áo quần đệm giường, đợi cho hết thấy đều chuẩn bị tốt, sắc trời đã tối đen. Lục Giam lúc này mới nhẹ giọng nói: “Người yên tâm.”

Lục Kiến Tân nhắm mắt giả chết. Hắn không có cách nào hình dung tâm tình giờ phút này, hắn chỉ biết là, cả đời này của hắn xem như xong rồi, tiền đồ thê thảm, Giang Nam mưa bụi mông lung, Hà di nương xinh đẹp, đều vô duyên với hắn rồi. Cả đời này của hắn, chỉ có thể vô điều kiện dựa vào Lục Giam.

465. Chương 468: Tặc Tập Kích

Đêm đã khuya trầm, Lâm Cẩm Dung từ trong phòng Đào thị đi ra, trong trầm trọng lại mang theo vài phần thoải mái, nàng xem như đã đem sản nghiệp ở Giang Nam cùng Nghị Lang giao thác cho Đào thị, đồng dạng, Đào thị cũng ôm tâm tình giống như vậy, nói cho nàng biết ở chỗ nào trong sân viện của Lâm gia

chôn một thùng châu báu trang sức, vạn nhất bản thân xảy ra chuyện gì, thì cũng để lại đồ cho nàng và Lâm Cẩm Âm, Lâm Thận Chi.

Trong tình cảnh loạn thế, các nàng chính là côn trùng yếu ớt trong trời đất, không biết bình minh ngày hôm sau bản thân còn có thể sống sót hay không, chỉ có dựa vào lẫn nhau mới có thể yên tâm. Lâm Cẩm Dung nhìn về phía chân trời, bầu trời đen như mực, đây là một buổi đêm không có trăng sao, nàng chờ đợi người kia vẫn chưa trở về.

Lâm Cẩm Dung trở lại trong phòng, Nghị Lang đã ngủ, Đậu Nhi tận chức tận trách canh giữ ở một bên, ngồi ở dưới đèn giúp Nghị Lang khâu quần, thấy Lâm Cẩm Dung tiến vào, cũng không dừng lại, tiếp tục may vá thành thạo: “Phu nhân muốn dẫn nhóm di nương đi sao?”

Lâm Cẩm Dung mệt mỏi ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Phu nhân hỏi qua các nàng, các nàng tỏ vẻ muốn đi theo phu nhân. Nha hoàn ma ma đều có thể đi, không có lý do không mang theo các di nương.” Theo cách nói của Lâm Ngọc Trân, cho dù là vì Nghị Lang, ác danh này nàng cũng không nguyện làm, tuy rằng lúc nói rất không cam lòng, không kiên nhẫn, nhưng hành vi cũng là thực lý trí bình tĩnh.

Đậu Nhi cắn đứt sợi chỉ, cười nói: “Phu nhân hiện tại rất cực đã nghe lời khuyên của thiếu phu nhân.”

Nay ở Lục gia, Lâm Ngọc Trân cùng nàng chính là người thân cận nhất, Lâm Ngọc Trân tin nàng, đương nhiên sẽ nghe lời khuyên của nàng. Lâm Cẩm Dung giặt nhẹ khoe môi, khuyên Đậu Nhi: “Nhanh đi ngủ, sáng sớm sẽ rời giường khởi hành.”

Đậu Nhi chần chờ nhìn Lâm Cẩm Dung, nhẹ giọng nói: “Nhị gia bọn họ.....”

Lâm Cẩm Dung ngửa mặt ngã vào trên giường, khe khẽ nói: “Không có tin tức gì.” Ngay cả người truyền tin cũng không có. Đậu Nhi tâm tình trầm xuống, đang muốn khuyên Lâm Cẩm Dung, chỉ thấy nàng tươi cười, ngữ khí thoải mái mà nói: “Còn có cả một đêm, nói không chừng lúc này mới ra cửa thôn. Ta chỉ là muốn, nếu bọn họ có thể đến sớm một chút, cũng có thể nghỉ ngơi không cần chạy trốn quá mức gấp gáp.”

Đậu Nhi liền theo ý tứ của nàng giải sầu: “Đúng, Nhị gia làm việc từ trước đến nay đều thỏa đáng, thiếu phu nhân ngủ đi, có lẽ vừa tỉnh lại Nhị gia đã ở ngay bên cạnh.”

Lâm Cẩm Dung lên tinh thần đứng dậy bảo nàng đi ngủ, Song Toàn từ bên ngoài cầm nước ấm tiến vào, hốc mắt hồng hồng, Lâm Cẩm Dung hiểu được Song Toàn lại nghĩ đến Anh Đào cùng Song Hĩ, chỉ có thể sờ sờ đầu Song Toàn, nhẹ giọng nói: “Cát nhân đều có thiên tướng.”

Đậu Nhi ôm Song Toàn đỡ ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Trong thành còn có Phương Trúc cùng Xuân Nha, các nàng sẽ không mặc kệ đâu. Anh Đào là quỷ tinh linh.....”

Song Toàn hàm hàm hồ hồ nói: “Nếu nàng thật sự thông minh sẽ không chạy trốn về.”

Nếu có thể, nàng hy vọng trận bão động này đừng phát sinh, nếu có thể, nàng hy vọng người vô tội đừng bị liên lụy, chết phải là những kẻ tội ác tày trời, nhưng nàng biết không thể, nàng không có bản sự cùng lực lượng kia. Lâm Cẩm Dung nhìn đèn đuốc một lúc, dựa vào cạnh Nghị Lang ngủ say.

Giấc mộng đã lâu không thấy giờ lại như thủy triều đánh úp lại, chỉ có điều lần này nước sông lạnh lẽo như băng biến thành suối nước nóng ở Thanh Lương tự, Lâm Cẩm Dung mơ thấy mình giống như một người cá, linh hoạt bơi lội trong làn nước ấm áp, rơi xuống từ bầu trời không phải là tuyết, mà là ánh nắng mùa đông. Một cảnh hoa trôi lại đây, không thấy có cảm giác làm người ta hít thở không thông, ngược lại giống như tơ lụa rơi xuống da thịt, mềm mại thoải mái, Lâm Cẩm Dung thấy mình dễ dàng bơi đi rất xa, quay đầu nhìn người đứng bên bờ cười, nàng giờ đã biết bơi lội, nàng sợ cái gì!

Lâm Cẩm Dung đắc ý cười rộ lên, mãi cho đến khi cười mà tỉnh lại. Nơi chớp mũi ngửi thấy một mùi chua chua quen thuộc, quần áo trên người cùng đệm giường dưới thân lại là một mảnh thấm ướt. Nàng thở dài, đứng dậy đưa đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn tên đầu sở Nghị Lang bị xách đến một bên, tiếp đón đệm chăn Đậu Nhi đưa vào đổi.

“Khó trách ta mơ thấy bơi lội trong ôn tuyền ở Thanh Lương tự, ai ngờ chính là nước tiểu của hân thám vào người ta!” Chút nhạc đệm này làm Lâm Cẩm Dung thoải mái thêm vài phần, cái gọi là cảnh từ tâm sinh,

giấc mộng vừa rồi xác thực không giống ác mộng quen thuộc cũng có thể đưa đến hiệu quả hài kịch. Nói với Đậu Nhi xong lại hỏi Nghị Lang: “Vì sao không gọi?”

Nghị Lang cũng không có phản ứng, chỉ lo từ từ nhắm hai mắt vù vù ngủ say, Lâm Cẩm Dung nhắc chân lên, ở trên cái mông trần truồng của hắn vỗ nhẹ một cái, mắng: “Thối nhi tử!” Con heo nhỏ Nghị Lang dường như hừ hừ hai tiếng, rúc vào sâu trong chăn ấm.

“Đang đang.....” Tiếng chuông nặng nề xa xưa cắt qua bầu trời đêm, vang vọng toàn bộ nhà cũ Lục gia: “Thiếu phu nhân!” Đậu Nhi toàn thân tóc gáy dựng lên, hoảng sợ nhìn về phía Lâm Cẩm Dung, chỉ nguyện chính mình nghe lầm, hoặc là người gõ chuông nghĩ sai rồi.

Lâm Cẩm Dung chỉ thất thần trong một chớp mắt, lập tức bế Nghị Lang lên thấp giọng nói: “Mau mặc xiêm y, này nọ mang theo đi, cải trang giống như lần trước ra khỏi thành.”

Không bao lâu, còn có người gõ vang cửa viện, ngữ khí mặc dù có chút kích động, nhưng vẫn có thể nói rõ ràng: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ là Lục gia phái tới, Lục gia sai nô tỳ đến báo tin cho các chủ tử các phòng các viện, có tặc nhân đột kích, Lục gia đã mở cửa hông cho tộc nhân tiến vào, cũng cùng Cửu lão gia an bài nhân thủ quản lý nhà cũ, thỉnh thiếu phu nhân nghĩ thoáng, đừng vội sợ hãi, tặc nhân quả quyết không thể dễ dàng xông vào. Cũng muốn thỉnh thiếu phu nhân đi ra ngoài hỗ trợ an trí tộc nhân.”

“Được, bảo Lục gia yên tâm, ta sẽ ra ngoài an bài. Cũng thỉnh hắn cùng nhóm Cửu lão gia bảo trọng.” Lâm Cẩm Dung lớn tiếng trả lời. Sau khi Nhị phòng rời đi, việc phòng ngự ở nhà cũ Lục gia do Lục Thiện cùng nam đinh Lâm gia đồng tâm hiệp lực làm, có chuyện cần cùng thương lượng với tộc nhân Lục gia sẽ do Lục Thiện ra mặt, Lục Thiện tuy rằng tuổi trẻ non nớt, lại biết học hỏi, làm việc cũng nghiêm túc có trách nhiệm, thật sự đã thay đổi.

Nàng không phải chỉ có một mình, có cái gì đáng sợ! Lâm Cẩm Dung lệnh Đậu Nhi quản lý Nghị Lang, mang theo Song Toàn, cũng vài nhũ mẫu mạnh khỏe, đuổi tới cửa ngách cầm cây đuốc đèn lồng, gọi nô bộc tụ tập cùng một chỗ, đầu vào đẩy nhất nhất phân công nhiệm vụ.

Có lẽ mấy ngày nay mọi người đều lo lắng đề phòng, ngủ cũng không yên ổn, cho nên nghe thấy tiếng chuông phản ứng đều rất nhanh, chỗ cửa ngách mới chỉ mở một thời gian chén trà nhỏ, liền tiến vào hơn phân nửa. Mới tiến vào còn có người trong nhà cũ Lục gia dẫn bọn họ đến phòng đã đốt sẵn chậu than, có nước có đồ ăn, tuy không nói là rất thoải mái, nhưng không phải chịu tội, vì thế mọi người đang khùng hoảng dần dần bình ổn xuống, có lão già bắt đầu giảng cổ luận năm đó. Lâm Cẩm Dung cũng biết rõ ràng tình hình bên ngoài, người đến là một đội phi tặc không biết từ đâu nhảy ra, cũng không phải kỵ binh đã man từ trên trời giáng xuống.

Lại qua ước chừng thời gian uống một chén trà nhỏ, Lâm Cẩm Dung sai người đóng cửa ngách, đẩy những tảng đá đã sớm chuẩn bị tốt chặt chẽ che lại. Chung quanh nhà cũ Lục gia đèn đuốc sáng trưng, nhóm nam đinh đều cầm vũ khí đứng đầy đầu tường, khẩn trương nhìn chằm chằm động tĩnh bên ngoài.

Lâm Cẩm Dung nghe được tiếng ngựa hí, tiếng người quát tháo, lại nghe thấy Lâm Đại lão gia đứng ở đầu tường tức giận mắng chửi người, cũng nghe thấy thanh âm lực hiển non nớt của Lục Thiện đang ủng hộ tộc nhân, còn nghe thấy tiếng người bên ngoài tường viện đang cười nhạo nhóm nam đinh Lục gia ngay cả tên đều không có, còn muốn vây công bọn họ, sau đó được các nam nhân Lục gia đáp lễ vô số viên đạn cùng tảng đá.

Lâm lão thái gia đồ sộ ngồi ở chính đường Lục gia, nghe mọi người hồi báo tình hình bên ngoài, đầu vào đẩy phát ra chỉ lệnh, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm quan, nhất nhất quản lý tốt mọi người, đồng lòng hợp lực đứng vững công kích.

Nhà cũ giống như là một pho tượng hay tòa thành chiếm cứ ở trong đêm tối không gì phá nổi, cây đuốc không thể ném vào, sau đại môn mọi tảng đá nặng trĩu được dựng vào đó có thể nói là vững chắc như tường viện. Tặc nhân bắt đầu phóng hỏa đốt nhà ở bên ngoài, cũng lớn tiếng uy hiếp, lòng người có chút động, Lâm Cẩm Dung cùng Lâm Ngọc Trân, trịnh trọng đồng ý với tộc nhân, phòng ở của nhà cũ Lục gia cùng kho lúa sẽ mở ra cho tộc nhân dùng, tuyệt đối sẽ không để bọn họ ăn đói mặc rách.

Tạm an bài xong, Lâm Cẩm Dung trốn trong bóng tối, ngửa đầu nhìn chân trời mà ngẩn người, Lục Giam cùng Lục Kiến Tân lúc này cũng chưa đến, có phải đã gặp đám tặc nhân này hay không, hay đã gặp phải

bất trắc gì? Nàng bị ý nghĩ của bản thân tra tấn nôn nóng tuyệt vọng lại vô lực, nhưng đồng thời cũng cảm thấy có một sức lực menh mông sinh sôi chống đỡ nàng, nàng giống như là một cây cọc gỗ, bị chặt chẽ đóng đinh trên mặt đất, dù nàng có muốn cũng không thể ngã nổi.

Trong đêm tối, con ngựa phát ra tiếng hít thở nặng nề, liều mạng đi về phía trước, ý đồ lôi xe bò sa xuống hố lên. Lục Giam đầu đầy mồ hôi, chỉ huy đám người Trường Thọ cầm nhánh cây đã được chặt bỏ làm thành cây gỗ đặt dưới xe bò, hô to: “Một, hai, ba, dùng sức!”

Xe bò phát ra một trận tiếng kêu ám ách kỳ quái, cuối cùng là giật giật về phía trước, Lục Giam hô to một tiếng: “Lại dùng thêm sức!” Mắt thấy bên cạnh một gia phó đi lại tập tễnh, nửa bước không thể đi nổi, liền đẩy ra, tiếp nhận dây thừng, cùng mọi người dùng sức, tận lực kéo xe bò lên. Dù cẩn thận như thế, xe bò vẫn kịch liệt chấn động một chút mới xem như ngừng ổn, Lục Kiến Tân phát ra một tiếng phẫn nộ nức nở.

Lục Giam ngay cả tâm tình an ủi hẳn đều không có, chỉ sầu lo nhìn về phía nhà cũ Lục gia. Con đường này vẫn đều coi như được san bằng, đột nhiên ở giữa có một cái hố sâu như vậy, mà còn có người dùng cành cây và bùn đất để nguy trang, không thể không làm cho người ta tâm sinh hoài nghi, người đào hầm đến tột cùng là chạy đi đâu. Dù sao con đường này thông đến một nơi duy nhất, chính là nhà cũ của Lục gia.

Trường Thọ dùng sức lau mồ hôi, nghĩ mà sợ nhìn nhìn con bò bị ngã xuống hố gãy, không ngừng nức nở, thấp giọng mắng nói: “Mẹ nó, cũng không biết là nhà ai sinh ra kẻ thiếu đạo đức như vậy. Hố này vừa to vừa sâu, dù là xe nào cũng sẽ rơi xuống.” Lại may mắn nói: “May mà không có đột nhiên nhảy ra vài kẻ cướp đường. Cũng không biết hố này dùng để làm gì?”

Lục Giam nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại là canh giờ nào rồi?”

Chu Kiến Phúc nhìn xem sắc trời, không xác định nói: “Sợ là canh ba rồi.” Kỳ thật kéo xe bò ra không mất bao lâu, ngược lại là tìm kiếm công cụ tốn không ít thời gian.

Lục Giam nói: “Tiếp tục chạy đi.”

Lại nghe một gia phó kinh ngạc kêu lên: “Nhị gia, người xem bên kia!”

Lục Giam giương mắt nhìn lại, thấy phía nhà cũ của Lục gia, bầu trời có vẻ sáng ngời bất thường.

466. Chương 469: Sợ Bóng Sợ Gió

Lục Giam tâm rơi thẳng xuống đất, hận không thể mọc ra hai cánh, bay thẳng đến nhà cũ tìm tòi đến tột cùng. Hôm qua Lâm Cẩm Dung phái người đi truyền tin nói cho hắn biết, Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh đã mang theo lão thái thái và Nhị phòng từ ngày hôm trước rời nhà cũ đến Thái Minh phủ, trong tộc thanh niên trai tráng cùng đại bộ phận gia phó, tộc nhân có chút gia sản cũng đi hơn phân nửa. Nói cách khác, hiện tại trong nhà cũ chỉ còn một đám lão nhược phụ nhân, còn có chính là người Lâm gia không quen thuộc mấy. Hắn ngẫm lại liền cảm thấy sợ hãi, cảm thấy tuyệt vọng.

Lục Kiến Tân cũng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, vẻ mặt hốt hoảng muốn ngẩng đầu lên nhìn xem, lại chung quy vô lực nhúc nhích, chỉ phát ra một tiếng lo lắng lẩm bẩm. Lục Giam thu hồi ánh mắt nhìn về phía hắn, nhẹ giọng nói “Phụ thân, nhà cũ có lẽ gặp chuyện không may, thực có khả năng bị nghịch tặc vây quanh. Chúng ta phải đi nhanh chút, đến phụ cận nhà cũ ta sẽ tìm chỗ giấu người, để ta đi xem tình huống như thế nào.”

Lục Kiến Tân trước trừng mắt nhìn, tỏ vẻ đồng ý, đảo mắt lại hỏi: “Ồ ô.....” mà tỏ vẻ phản đối. Nếu bị nghịch tặc vây quanh, bọn họ chỉ có vài người cho dù có thể đuổi tới thì có gì hữu dụng? Bất quá là tìm cái chết vô nghĩa mà thôi!

Lục Giam trầm mặc nhìn Lục Kiến Tân, biết hắn suy nghĩ cái gì, hắn sợ mình bỏ mặc hắn, càng sợ một mình ở lại gặp phải nguy hiểm. Lục Kiến Tân sợ mất mạng, so với bất cứ thời điểm nào cũng sợ sệt hơn. Vốn là không sai, nhưng ở nhà cũ chẳng những có thể tử kết tóc se duyên Lâm Ngọc Trân, cũng có thân huynh đệ của hắn.....

Lục Giam nghiêng mặt đi, làm bộ như không hiểu ý tứ của Lục Kiến Tân, ngữ khí kiên quyết phân phó những người khác: “Nếu đại lộ không thể đi, thì đi đường khác, từ nơi này đi phía trước thêm mấy chục trượng, xuyên qua một mảnh rừng, là có thể chuyển tới một con đường khác, vẫn thông đến phía sau nhà cũ.” Hắn nhớ rõ, chính là cửa ngấm ở nhà cũ, ngày bé hắn cùng Lục Thiệu, Lục Kinh, Lục Luân từng vụng trộm chạy đến đó chơi.

Lục Kiến Tân phản đối không có hiệu quả, chỉ đành ngậm miệng, tùy ý để Lục Giam mang theo hắn rời đi, chuyển nhập vào rừng. Đường khó đi, kéo xe bò lại đổi thành ngựa, mỗi khi động một chút, toa xe sẽ kịch liệt run rẩy, Lục Kiến Tân chịu được không được, phần hện rống lên một tiếng.

Lục Giam lệnh xe ngựa dừng lại, lấy mọi quần áo đệm chăn trải dưới thân Lục Kiến Tân, lại ý bảo Chu Kiến Phúc cùng Trường Thọ ngồi trên xe ngựa cẩn thận nâng đỡ thân thể hắn, bản thân thì cẩn thận chọn địa thế tương đối nhẹ nhàng lệnh cho xe ngựa tiếp tục đi về phía trước. Đoàn người trầm mặc đi ước chừng thời gian uống hai chén trà nhỏ, mới lại chuyển sang một con đường khác, tình hình mặc dù không phải tốt lắm, nhưng thủy chung so với vừa rồi tốt hơn nhiều lắm, chỉ có điều lúc đi vòng, dù tất cả cẩn thận, bánh xe còn đụng vào đá, làm cho toa xe lại kịch liệt lung lay nhoáng lên một cái.

Lục Giam xóc rèm thăm dò nhìn Lục Kiến Tân, vừa đi vừa thấp giọng cùng hắn nói rõ tình huống bên ngoài: “Phụ thân, lúc này đã ra đường khác, sẽ không xóc nảy giống vừa rồi nữa. Lấy tốc độ vừa rồi, nhiều nhất tiếp qua nửa canh giờ chúng ta có thể đuổi tới nhà cũ. Ta nhớ rõ phụ cận có tòa miếu thổ địa hoang phế, ta giấu người ở đó, để mấy người lão Chu ở lại cùng người.”

Lục Kiến Tân “Ồi ôi” rống giân.

“Đã biết, phụ thân yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách không ấu thân các nàng chịu khổ. Chờ chuẩn bị tốt ta sẽ trở lại đón người.” Lục Giam không chút nghi ngờ, nếu Lục Kiến Tân có thể nói có thể cử động, nhất định sẽ đánh mình, mắng mình là nghịch tử súc sinh bất hiếu.

Lục Kiến Tân rống càng hung, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng Chu Kiến Phúc biết hắn lúc này đang phát hỏa, ý bảo mình ngăn cản Lục Giam. Chu Kiến Phúc do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Nhị gia, lão gia cũng thực vội, giống như muốn người phái hai người cưỡi ngựa đi xem ở phía trước, để lão nô phía sau đánh xe đi theo đến?”

Lục Kiến Tân thanh âm mạnh mẽ cất cao, lập tức lại thấp xuống, trở thành nức nở.

Lục Giam trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Không được, đi nhanh chút là tốt rồi.” Nói xong buông rèm xe xuống, nói sau khi đến nhà cũ mọi người nên làm cái gì, phát ra liên tiếp mệnh lệnh.

Cách nhà cũ Lục gia càng gần, bầu trời lại càng sáng rõ, rõ ràng đã bị phóng hỏa. Mọi người trầm mặc vùi đầu chạy đi, tâm tình mỗi người đều thực trầm trọng, bọn họ đều có gia quyến ở lại nhà cũ, đều hận không thể chạy nhanh bay qua mới tốt. Lục Kiến Tân từ lúc Lục Giam không nghe theo lời Chu Kiến Phúc sai người cưỡi ngựa đi trước thì vẫn bảo trì trầm mặc.

Lại đi ước chừng thời gian uống chén trà nhỏ, một người một ngựa quỷ mị đột nhiên xuất hiện ở chính giữa đường, người tới đưa lưng về phía ánh sáng, cũng không thấy rõ khuôn mặt, lại có thể nhìn ra dáng người thực khôi ngô, trong tay còn nắm một thanh đại đao, chỉ có một người một con ngựa một đao đứng ngay giữa đường, liền làm cho người ta có cảm giác áp bách dày đặc.

Bọn họ thậm chí không nghe thấy tiếng vó ngựa của người tới, người này tuyệt đối khó xử lý. Lục Giam khẽ quát một tiếng, xe lập tức dừng lại, tất cả mọi người lấy ra vũ khí mang theo tùy thân, dựa lưng vào xe đối mặt ra bên ngoài, lặng im chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Không thể buông tha! Không phải người chết thì ta chết!

Trường Thọ thở hổn hển, quát to một tiếng, dùng cảm giác tay cao cầm đao xông lên phía trước. Người tới chỉ đem đao nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, đã hất Trường Thọ ngã xuống đất.

Bất quá phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Lục Giam thậm chí không thể hô lên, càng không thể ngăn cản Trường Thọ, liền nhìn thấy Trường Thọ ngã xuống. Máu nóng sôi trào che giấu sâu trong cơ thể đột nhiên vọt lên, nhiệt huyết xông thẳng lên óc, hắn

cái gì cũng chưa nghĩ ra, liền đỏ mắt hét lớn một tiếng: “Liều mạng với hần!” Lời còn chưa dứt, người đã giờ đao vọt lên.

Chủ nhân còn không sợ, bọn họ còn có gì phải sợ? Liều mạng có lẽ còn có một đường sống, không tấn công thì chỉ chờ chết. Mọi người nhất tề phát ra một tiếng kêu, tất cả đều đi theo Lục Giam. Người tới lại cầm cương ngựa cấp tốc lui lại phía sau mấy bước, rống lớn một tiếng: “Đều không cần mạng nữa sao? Trường Thọ người hé răng ra a! Chẳng lẽ gia dùng sống dao nhẹ nhàng đập một cái mà người đã chết sao?”

Thanh âm này! Ngữ khí này! Lời nói này! Lục Giam kinh hãi, đúng lúc tiến tới gần, ngựa đầu nhìn về phía người tới, dựa theo ánh sáng đường chân trời, hần nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, một đôi mắt quen thuộc, hé ra gương mặt gỗ ghê, khủng bố!

“Nhị gia, nô tài không có việc gì.” Trường Thọ lúc trước nằm úp sấp ngã xuống đất ngốc nghếch thốt ra, ngựa đầu nhìn người tới, vẻ mặt hoảng sợ. Ngần ngơ một lát, lại xông tới, gắt gao bắt lấy dây cương, run run thanh âm nói: “Là người sao? Ngũ gia? Là người sao? Người không đành lòng nhìn thấy chúng ta chịu khổ chịu khổ, cho nên cố ý từ âm phủ gấp trở về cứu chúng ta đúng không?”

Lục Giam nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm hít sâu cùng tiếng tán gẫu.

“Phi! Miệng chó không phun được ngà voi, cú!” Người tới kéo dây cương, con ngựa bất an dậm dậm chân, suýt nữa kéo Trường Thọ ngã lão đảo. Trường Thọ mặt dày mày dạn túm dây cương, đau khổ cầu xin: “Ngũ gia, mặc kệ người là người hay là quỷ, nhanh giúp chúng ta đi.”

“Đệ là Ngũ đệ? Đệ không chết sao?” Lục Giam từng bước một hướng tới người đó, nếu không phải đang trong tình cảnh này, người đó không nói chuyện, hần thật sự không thể nhận ra.

Lục Luân nhìn hần, tuy là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại không đáp được một câu.

“Nóng, nóng a!” Trường Thọ ôm lấy đùi Lục Luân, hung hăng sờ soạng hai cái, kích động nhìn về phía Lục Giam tuyên bố: “Nhị gia, chân Ngũ gia nóng a. Con ngựa cũng nóng, biết thử nữa.”

“Người mới lạnh, người mới không biết thử a!” Lục Luân đá hần một cước, bắt đắc dĩ thở dài một hơi, nói với Lục Giam tình hình nhà cũ thế nào: “Người đến đại khái có hơn một trăm, một nửa có ngựa, vây quanh nhà cũ, đốt cháy nhà ở của tộc nhân bên ngoài. May mà bọn họ an bài người trực đêm, cũng sớm đã lên kế hoạch, tiếng chuông thứ nhất vừa vang lên thì tất cả đều lưu loát trốn vào nhà cũ rồi. Ta nhìn thấy Lâm gia lão thái gia cùng Lục đệ mang theo người đứng ở đầu tường cùng phi tặc chiến đấu, rất có tinh thần, cũng không đáng lo ngại.”

Bọn họ làm tốt quá mức so với trong tưởng tượng của hần, trái tim vẫn đập loạn căng thẳng trong lồng ngực Lục Giam vững vàng lại. Mọi người phát ra một trận vui hô nhỏ, tất cả đều rất hưng trí: “Ngũ gia, lời người nói là thật chứ?”

Lục Luân phảng phất giống như chưa từng nghe thấy, cũng không trả lời, chỉ nói: “Dùng quần áo bao vó ngựa lại, đừng vội để cho tặc nhân nghe thấy tiếng vó ngựa, sẽ tiết lộ hành tung!” Rồi thấp giọng nói với Lục Giam: “Ta mang theo vài bằng hữu đến, vốn đợi cho trời sáng sẽ từ phía sau xung phong liều chết xông tới, nhưng so với bọn họ người của chúng ta quá ít, ta liền nghĩ theo con đường này vòng đến cửa ngầm kia, cùng người trong nhà thương lượng, hai bên cùng nhau giáp công, nhất định có thể giải vây. Ai ngờ lại đây chợt nghe thấy tiếng vó ngựa và tiếng xe của huynh, liền tìm tòi đến tột cùng.” Hư hư chỉ chỉ vào toa xe: “Đại bá phụ như thế nào rồi?”

Lục Giam nghe hần không hỏi trong xe là ai, mà trực tiếp liền hỏi Lục Kiến Tân như thế nào, liền biết hần đuổi tới nơi này không phải mới chỉ ngày một ngày hai, chỉ sợ biết được rối loạn liền gấp trở về, trong lòng vừa kích động lại cảm động: “Không tốt lắm, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng.” Nhịn nhịn, nhỏ giọng nói: “Ngũ đệ, là đệ gõ chuông đúng không?”

Lục Luân cũng không phủ nhận: “Đúng, nghe nói rối loạn, trong lòng không bỏ xuống được mọi người nên trở về.” Rồi tự giấu cười cười, nhẹ giọng nói: “Đến ngày ấy, vừa vặn thấy bọn họ rồi đi.”

Hần chỉ bọn họ, tất nhiên là chỉ Lục Kiến Trung cùng Lục Kinh, Lục Giam hiểu được hần không thoải mái, liền thay đổi đề tài: “Có thể nhìn thấy đệ thật tốt. Nếu Nhị tẩu đệ mà thấy đệ nhất định sẽ cao hứng mà

khóc òa.” Cũng không hỏi Lục Luân vì sao đã chết nay sống lại, vì sao lại biến thành cái dạng này, chỉ đưa tay đặt ở trên đầu vai Lục Luân: “Về sau ở cùng chúng ta được không?”

Lục Luân đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo): “Nơi này không thể ở lâu, đánh đuổi phi tặc rồi sang sông đi. Được rồi, đằng trước không thể đi qua, cách không xa lắm còn có tặc nhân tuần tra.” Không đợi Lục Giam trả lời, lại chỉ chỉ hai bóng đen phía trước lặng yên không một tiếng động: “Bằng hữu của ta đến đây, các người đi theo bọn họ đi. Nhị ca, chúng ta cùng đi bộ, ta bảo vệ huynh từ cửa ngầm tiến vào nhà cũ, đợi cho tiếng chuông vang lên liền mở cửa ra bên ngoài giết.”

Lục Giam đem chủ thủ chặt chẽ đeo ở bên hông, dựa theo trí nhớ, trốn trong bóng tối quẹo trái quẹo phải, cuối cùng hữu kinh vô hiểm đụng đến trước đạo môn kia. Lục Luân cùng hắc lưu loát đem tảng đá nhìn coi như không chút kê hở dính chặt xuống đất chuyển sang một bên, lộ ra một cửa gỗ giấu ở phía sau – đây là nơi bí ẩn nhất, cũng là nơi yếu ớt nhất của nhà cũ, dùng để chạy trốn.

467. Chương 470: Linh Thông

Trước bình minh, chính là thời khắc tối đen nhất, cũng là lúc con người ta mệt mỏi nhất, dễ dàng ngủ say, thường thường rất nhiều sự cố hay bất ngờ đều phát sinh vào một khắc này.

Lâm lão thái gia không để ý bản thân cao tuổi, sai người cầm theo xô nước lạnh hô quát đi một vòng, mỗi khi nhìn thấy có người không có tinh thần, liền đem khăn tay nhúng nước lạnh đưa qua cho bọn họ lau mặt, nhắc nhở bọn họ nghịch tặc có khả năng sẽ bắt đầu đột công kích tiếp theo vào lúc này, để bọn họ cẩn thận ẩn nấp ở các góc, để ý có người lên vào.

Xác thực cũng có người muốn tiến vào, nhưng tường viện của nhà cũ Lục gia rất cao, bờ tường này càng lên cao càng vươn ra phía ngoài, bọn họ không tìm thấy cây thang dài như vậy, cũng không thể leo lên bờ tường tạo hình cổ quái như thế. Nhưng thủy chung một bên là dân thường nhiều nhất chỉ giết gà vào ngày lễ ngày tết, một bên là phi tặc đã quen liếm máu trên đao, tâm lý cảm thụ không giống nhau, cái khác không nói, mỗi khi cột gỗ to va chạm vào đại môn, người bên trong sẽ nhìn không được sợ hãi, không chế không được lo lắng đại môn kia sẽ không chịu nổi, ầm ầm sụp xuống.

Lâm Cẩm Dung hiểu được đây không phải là một việc ngắn hạn, không thể chỉ trông vào các nam nhân, các nam nhân cho dù là làm bằng sắt cũng cần nghỉ ngơi. So sánh với các nữ nhân nhàn rỗi chỉ biết lo lắng, không bằng để các nàng cũng tham dự, việc nặng khác thì không thể làm, nhưng có thể cầm dao hay bắt cứ thứ gì sắc bén dọc theo bên trong bờ tường tuần tra một lần cũng tốt.

Nói xong liền làm, nàng việc nhân đức không nhường ai dẫn đầu đoàn người tuần tra vòng đầu tiên. Nàng dẫn các nữ nhân giơ cao cây đuốc, thấy có chuyện lạ dọc theo bờ tường tuần tra được một nửa, Song Toàn thật cẩn thận nhắc nhở nàng: “Lão thái gia ở phía trước.”

Lâm Cẩm Dung giương mắt nhìn lại, thấy Lâm lão thái gia đứng ở chính giữa sân, biểu tình nghiêm túc nhìn bên này, không khỏi kiên trì tiếp đón: “Tổ phụ.” Vốn tưởng rằng ít nhất cũng sẽ bị không nhẹ không nặng nói vài câu, ai ngờ Lâm lão thái gia chỉ bảo một câu: “Tốt lắm, trăm sự cẩn thận.”

Được Lâm lão thái gia khen một câu tốt, thật sự vô cùng gian nan. Lâm Cẩm Dung cúi mắt đứng một lát, xoay người mang theo mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Ở hậu viện nhà cũ có một tiểu viện đặc biệt âm u, ngày thường ít ai đặt chân tới. Nghe nói, bên trong trừng phạt vài ác nô bất trung bất nghĩa, mỗi khi đêm dài là lúc sẽ thấy có đủ loại thanh âm kỳ quái từ bên trong truyền đến, mặc dù là nô bộc có lá gan lớn nhất cũng không dám đi ngang qua, lại càng không nói tới đi vào.

Nhưng lúc này, dựa theo kiến tạo của tường viện, đi dọc theo bờ tường, không thể không đi vào tuần tra một lần.

Tộc nhân bên ngoài không biết căn do thì còn đỡ, vài nhũ mẫu biết rõ nội tình lại không chịu đi vào, có người kéo Lâm Cẩm Dung sang một bên, thần bí hề hề nói: “Nhị thiếu phu nhân, sân đằng trước không cần đi vào.”

Lâm Cẩn Dung tất nhiên đã nghe truyền thuyết này, nói nàng bắt kính quỷ thần, nói nàng không sợ hãi, đều là giả, nàng là một người từng trải qua sinh tử, đối với những thứ ta không hề biết có ôm chút sợ hãi. Nhưng đây là nếu nàng không có ai dựa vào mình, có thể nhàn nhã ngồi trên tháp, pha trà đốt hương, nhưng nàng là mẫu thân, là nữ nhi, là nhi tước, là chủ mẫu, lại là một nữ nhân không có trợ lực ở bên cạnh, xa xa không biết ngày về, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lâm Cẩn Dung nghiêm mặt, thần nhiên nói: “Câm miệng! Các nam nhân chết còn không sợ, ta còn sợ ư?” Chộp lấy cây đuốc trong tay nô bộc, thẳng thần kiên lưng, bộ pháp kiên định hướng tới đằng trước, thanh âm nói năng có khí phách: “Nguyện ý đi theo ta, có quỷ thần đều hướng về phía ta! Không muốn thì không miễn cưỡng!”

Mọi người một trận trầm mặc, Song Toàn là người đầu tiên đi theo, thanh thúy nói: “Thiếu phu nhân, quỷ thần nào mà còn đáng sợ hơn phỉ tặc ngoài kia đây? Lên núi đao xuống biển lửa, nô tỳ luôn đi theo người.”

Có người đứng đó một lúc lâu, cắn chặt răng, nhanh chóng đuổi theo lớn tiếng nói: “Nhị thiếu phu nhân còn không sợ, chẳng lẽ chúng ta lại nhát gan hơn người sao? Nam nhân, hài tử của ta còn đang ở trên đầu tường kia!”

Lâm Cẩn Dung quay đầu nhìn nàng cười: “Chúng ta mỗi người đều phải hết sức mới có thể sống sót, mới có thể sống rất tốt.” Nhiều người can đảm, mọi người cẩn thận tìm kiếm một lần, xác định không có gì bại lộ, vừa nhẹ nhàng thở ra đến cửa viện chuẩn bị rời đi, chợt nghe thấy ở một nơi nào đó trong sân truyền đến tiếng vang kỳ quái.

“Ách...” Có người sợ tới mức đánh rơi cây đuốc, mất đảo loạn, hoảng sợ nhìn Lâm Cẩn Dung.

Lâm Cẩn Dung giơ cao gậy gỗ và cây đuốc, cổ nín sợ hãi ý bảo mọi người vây quanh cửa viện, lớn tiếng quát: “Ai ở bên trong?”

Thanh âm kia dừng một chút, một mảnh lặng im. Mọi người tất cả đều nắm chặt vũ khí cùng cây đuốc trong tay, nín thở tĩnh khí dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng Không bao lâu, thanh âm lại lần nữa truyền đến, tất cả mọi người đều nghe thấy được.

Lâm Cẩn Dung tới gần từng bước, giả bộ nói: “Ta nhìn thấy người rồi, nhanh đi ra, dù người sống hay chết!” Một mặt nói, một mặt ý bảo người đi báo tin.

Lục Giam cố sức thoát khỏi một đồng tạp vật, mới đi ra chợt nghe thấy thê tử hân phô trương thanh thế, thanh âm ngoài mạnh trong yếu đe dọa, nhện không được hơi nhếch môi cười, cao giọng hô: “Là ta!” Chỉ nghe bên ngoài lặng im một lát, Lâm Cẩn Dung không xác định nói: “Hãy xưng tên ra!” Thanh âm đã không còn khí thế vừa rồi.

“Lục Giam, tự Mẫn Hành, trong nhà đứng thứ hai, có con trai nữ danh là Nghị Lang.” Lục Giam mặc dù đoán bên ngoài tất nhiên không chỉ có mình Lâm Cẩn Dung, nhưng được đoàn tụ cùng biết các nàng bình an vui sướng khiến hân kim lòng không được muốn trêu chọc Lâm Cẩn Dung. Bên ngoài một trận lặng im.

Lục Giam chỉnh trang quần áo sờ soạng đi ra ngoài, thấy Lâm Cẩn Dung đứng ở cửa viện giơ cây đuốc, ngờ ngác đứng ở nơi đó nhìn hân, phía sau còn đi theo một đám nữ nhân cầm theo dao, đao bổ củi, then cửa, không khỏi kì quái: “Các người đêm hôm khuya khoắc chạy đến nơi đây làm cái gì?” Lập tức rất nhanh hiểu được, không khỏi tán thưởng nhìn Lâm Cẩn Dung, nghiêm túc đối với mọi người nói: “Các người vất vả rồi, không cần lo lắng, rất nhanh có thể giải quyết sự tình, chúng ta nhất định có thể đánh đuổi phỉ tặc!”

Dựa theo ánh lửa trên cây đuốc, mọi người nhất nhất thấy rõ ràng người tới thật sự là Lục Giam không thể nghi ngờ, vui sướng rất nhiều, đều sinh ra vô số nghi vấn, hân là vào bằng cách nào?! Lục Giam không đợi các nàng mở miệng liền hỏi Lâm Cẩn Dung: “Hiện tại chủ sự là ai? Là ngoại tổ phụ sao? Lập tức dẫn ta đi tìm lão nhân gia, có sự tình khẩn cấp.”

Lâm Cẩn Dung ý bảo một người mang theo những người khác tiếp tục tuần tra, bảo Song Toàn chạy đi báo tin cho Lâm Ngọc Trân, bản thân thì một mình dẫn Lục Giam đi phía trước. Phụ thê một trước một sau đi tới chỗ không người, Lục Giam mạnh mẽ kéo Lâm Cẩn Dung vào trong lòng, lung tung hướng trên mặt nàng hôn hai cái, khàn khàn cổ họng thấp giọng nói: “Ta thật cao hứng.”

Lâm Cẩm Dung bị hân hôn không thở nổi, lại bị râu trên mặt hân lâu không cạo cạo vào hơi đau, nhưng lại không hề cảm thấy không thoải mái, chỉ dùng sức vòng ôm lại, kiễng chân run run hôn lên bờ môi hân, nhẹ giọng nói: “Ta cũng thật cao hứng. Ta rất nhớ chàng.”

Lục Giam hận không thể đem nàng nhập vào cơ thể, có điều giờ phút này thời gian địa điểm cũng không phù hợp, không chấp nhận hân nhi nữ tình trường, liền dùng sức ôm một lát rồi buông tay ra, nhẹ giọng nói: “Nàng không nói ta cũng biết nàng nhớ ta, bằng không sẽ không cố ý dẫn người đến đón ta. Cái này gọi là tâm linh tương thông a.”

Lâm Cẩm Dung vốn mừng rỡ sau đó hơi có chút ưu thương, còn chưa kịp ưu thương đã bị hân chọc cho nở nụ cười, nhịn không được dùng sức nhéo bên hông hân một cái, thấp giọng nói: “Chàng thật sự là Lục Nhị lang sao?” Có thể tưởng tượng, lại cảm thấy thật sự là khéo, hay là đúng như Lục Giam nói, nàng và hân tâm linh tương thông?

“Như giả bao hoán (không thể là giả được).” Lục Giam cấp tốc kéo tay thê tử ở bên môi hôn một cái lại buông ra, bước nhanh đi về phía trước: “Ta có vài chuyện mấu chốt muốn nói cho nàng biết trước.”

Lâm Cẩm Dung cũng thu liễm tâm tư, tĩnh tâm nghe hân nói tỉ mỉ, lúc biết Lục Luân còn sống, hơn nữa mang theo người gấp trở về giúp bọn họ, trong lòng nàng kinh ngạc cùng vui sướng quả thực không lời nào có thể diễn tả, vì Lục Luân, cũng vì nàng, nàng chỉ có thể hàm chứa lệ, hai tay tạo thành chữ thập, thành kính vạn phần đối với thần linh trong hư không nói một tiếng: “Cám ơn trời đất.”

Lục Giam thấy nàng vui mừng như thế, thật sự không đành lòng đem việc Lục Luân đã bị hủy dung nói cho nàng biết, nhưng lại thấy, nếu không nói cho nàng, sau đó thấy Lục Luân ngạc nhiên chẳng phải là làm cho Lục Luân thương tâm sao? Vì thế châm chọc mãi rồi nói: “Ngũ đệ có chút không giống so với hân lúc trước, lúc sau nàng gặp hân cũng đừng quá ngạc nhiên.”

Lâm Cẩm Dung vội la lên: “Sao lại thay đổi?” Chẳng lẽ là tàn phế?

Lục Giam chỉ chỉ hai gò má: “Bị hủy, tất cả đều là mặt rồi.” Tuy bản thân Lục Luân không biểu hiện ra một chút để ý, nhưng hân nghĩ đến Lục Luân cơ hồ đã mất đi hết thảy, ngày sau chẳng những khả năng sẽ bị nữ tử ghét bỏ, còn có thể không còn cuộc sống giống như trước, liền nhịn không được đau lòng.

Lâm Cẩm Dung trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Cũng không sao, cái gì đều không tốt bằng việc còn sống. So sánh với gương mặt, lành lặn tay chân vẫn quan trọng hơn.”

Lục Giam ngẫm lại, thấp giọng nói: “Cũng đúng, cái gì cũng đều không quan trọng bằng việc còn sống.”

Mọi người đối với chuyện Lục Giam đột nhiên xuất hiện đều kinh ngạc không hiểu vì sao, Lâm lão thái gia cũng rất khôn khéo, biết rõ đại khái có liên quan đến bí mật của gia tộc người ta, vì vậy không hề hỏi nửa câu, liền cùng Lục Giam cẩn thận thương lượng thỏa đáng, nhất nhất an bài.

Sự thật chứng minh, lúc gặp phải kẻ hung hãn không phân rõ phải trái chỉ có thể so với hân càng thêm hung hãn, lại càng không phân rõ phải trái mới có thể chiến thắng hân. Ngoài tường một đám phỉ tặc không phải là giả, nhưng bọn họ còn lâu mới tới mức sống không nổi muốn liều mạng, cho nên khi tên thủ lĩnh bị một nam nhân mặt rồi cầm theo đại đao một đao chém bay đầu, những người đó không muốn chém giết nữa, bọn họ khiếp sợ rút lui.

Lâm Cẩm Dung bế Nghị Lang, cùng Lâm Ngọc Trân đi tới, cùng nữ quyến Lâm gia đứng ở trước chính đường, nhìn chân trời đang trắng dần, nghe ngoài tường hết hò, trong lòng hiểu được, một ngày mới đã đến! Trước mặt vận mệnh không thể chạm đến, không thể xác định, nàng rốt cục đã bước về phía trước một bước.

Sáng sớm, một vòng mặt trời đỏ au mọc lên, ánh nắng lười biếng phủ đầu tường cao nhất của nhà cũ Lục gia một tầng sắc vàng đậm nhạt, Lâm Cẩm Dung đứng trước xe ngựa sắp khởi hành quay đầu nhìn nhà cũ của Lục gia, cúi đầu nói một tiếng tái kiến, chính là tái kiến (hẹn gặp lại), không phải vĩnh biệt. Lại quay đầu, nàng nhìn ba huynh đệ Lục Giam, Lục Luân, Lục Thiện cách đó không xa ghé vào cùng nhau nói chuyện mỉm cười, kéo tay Nghị Lang hướng bọn họ vẫy vẫy.

Lục Giam mím môi cười, nhẹ nhàng chạm vào bụng ngựa: “Đi thôi.”

Một đám người chậm rãi hướng tới bến tàu Võ Nghĩa.

468. Chương 471: Kẻ Lừa Đảo

Mặt trời đỏ au, gió cuồng lạnh, thổi tung tuyết trắng trên bờ sông. Lâm Cẩm Dung đứng ở trước Giang thần miếu, đưa tay dè lại đầu lạp, hướng một phụ nhân đang vội vã từ trong Giang thần miếu đi ra gọi một tiếng: “Cẩm cô!”

Cẩm cô ăn mặc vẫn tóc theo kiểu phụ nhân nghe được tiếng gọi vội hướng Lâm Cẩm Dung nhìn qua, thấy rõ ràng là nàng, trên mặt nhất thời nở rộ tươi cười sáng lạn chi cực, chạy chậm tới thi lễ, cười nói: “Nhị thiếu phu nhân, quả nhiên là người.” Mắt thấy Lục Luân đến bồi bên cạnh Lâm Cẩm Dung, nhận ra đây là người lúc trước đến thay Lâm Cẩm Dung truyền lời muốn mua thuyền, bị nàng không chút khách khí đuổi về, không khỏi có chút quần bách, cũng không biết nên xưng hô thế nào mới tốt.

“Đây là tiểu thúc nhà ta. Trong nhà đứng thứ năm.” Lâm Cẩm Dung mỉm cười đánh giá Cẩm cô, thấy sắc mặt lúc trước tiêu tụy vàng như nền của nàng dĩ nhiên đã trở nên béo trắng hơn nhiều, trên người mặc tuy là vải thô, nhưng cũng khá mới, thì hiểu được cuộc sống của nàng cũng tốt, liền cười nói: “Cuộc sống tốt chứ? Hẳn đối với tỷ thế nào? Hài tử thì sao?”

“Ngũ gia khỏe.” Cẩm cô cùng Lục Luân hành lễ, trả lời Lâm Cẩm Dung: “Trong nhà đều tốt, đa tạ Nhị thiếu phu nhân.” Nói xong có chút xấu hổ khấn trương: “Cũng không phải cố ý hại người tự mình chạy một chuyến, chỉ vì lúc trước Lâm Tam gia nói qua thuyền này phải để lại cho người, không thể dễ dàng cho người ngoài sử dụng. Nếu là ngày bình thường, người sai người nhà lại đây nói một tiếng là tốt rồi, nhưng lúc này hoàn toàn khác biệt, mỗi ngày đều có người tới tìm thuyền sang sông, thậm chí còn kia cường ngạnh muốn cướp thuyền, lại càng không nói tới lừa gạt, chúng ta hai ngày trước suýt nữa bị lừa. May mắn trượng phu nhà ta có chút tâm nhãn, mới chọc thủng mặt nạ kẻ lừa đảo kia, tiếp theo lại có người muốn cướp thuyền, hẳn liền sợ hãi, cùng huynh đệ hẳn ngày đêm canh giữ ở trên thuyền, ta cũng không đi đâu, liền cả gan thỉnh người tự mình đến một chuyến.”

“Các người làm tốt lắm.” Lâm Cẩm Dung nhìn khói lửa lượn lờ, Giang thần miếu chật ních người, hồi tưởng lại kiếp trước không khỏi có thêm vài phần cảm khái, thanh âm bất tri bất giác liền đề thấp: “Lúc trước ta sai người đến nói với tỷ về hai chiếc thuyền cũng không có vấn đề gì chứ?” Ngày ấy Lâm lão thái gia sai Lâm Đại lão gia phái người tới tìm thuyền, là nàng nói với Lâm Đại lão gia, có thể đến đây tới tìm Thủy Hùng, lúc ấy hẳn đáp lời thì không có vấn đề gì, nhưng không biết còn giữ lại đến ngày hôm nay hay không.

Cẩm cô nghiêm mặt nói: “Cũng đã đáp ứng Nhị thiếu phu nhân, sẽ không có vấn đề.” Dừng một chút, có chút chần chờ nói: “Chính là quý phủ phái tới vị quân sự kia hai ngày trước cùng một kẻ lừa đảo kết phùng muốn gạt thuyền qua sông, bị nhà của ta phát hiện ra...”

“Có chuyện như vậy sao? Khó trách hôm nay không tìm thấy hẳn!” Lục Luân không khỏi kì quái, hỏi Cẩm cô: “Có biết người bỏ trốn đi đâu không?”

Cẩm cô thấy bọn họ không có ý trách cứ mình liền cười nói: “Không biết, ước chừng là rời đi cùng kẻ lừa đảo đó. Nói đến nói đi cũng là do hẳn ngốc, kẻ lừa đảo nói với hẳn, chủ nhân gặp phải phiền phức chuyện không may, Đại Vinh đã man đã đánh giết tới thành Bình châu, nếu không đi sẽ muộn, hẳn lại tin tưởng. May mà trượng phu nhà ta để ý, không thấy chính chủ đến thì dù thế nào cũng không chịu, mới nói hai ba câu bắt hòa liền định động tay chân.....”

Kẻ lừa đảo quả nhiên không ở đâu không có. Lâm Cẩm Dung nói: “Đáng đánh! Kệ hẳn đi, cũng không cần tìm. Cẩm cô, muốn làm phiền tỷ sau đó dẫn chúng ta lên thuyền, tối nay chúng ta sẽ ở lại đó, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát.” Nàng đã ăn đủ đau khổ năm ấy ở Giang thần miếu chờ thuyền rồi, lần này nàng cho dù muốn qua đêm cũng phải ở trên thuyền! Muốn đi thì đi, ai có thể làm gì nàng? Nếu thật sự không hay ho, thế nào cũng gặp phải thủy phỉ, nàng cũng đành nhận mệnh thôi.

Cẩm cô cười cười: “Được, thỉnh Nhị thiếu phu nhân đợi chút, ta đi thu thập.”

Lâm Cẩm Dung gọi nàng lại: “Cẩm cô, nhà các người có tính toán gì không? Nếu không có, không ngại mang theo đường phụ cùng người nhà qua sông với chúng ta đi?”

Cầm cô chỉ hàm chứa cười đa tạ nàng: “Đa tạ ý tốt của Nhị thiếu phu nhân với tiểu phụ nhân ta, ta phải thương lượng với người nhà trước mới tiện trả lời.”

Đến tầm tuổi này của Cầm cô, nên làm cái gì trong lòng tất nhiên đều biết, Lâm Cẩn Dung cũng không miễn cưỡng, mỉm cười đáp ứng: “Sáng ngày mai mới khởi hành, các người chậm rãi thương lượng. Cũng không cần lo lắng qua sông không có sinh kế, người giữ chữ tín như các người đi đâu cũng không cần phải lo.”

Đây là lời Cầm cô thích nghe, cười tủm tỉm cùng Lâm Cẩn Dung cáo từ, rồi đi chuẩn bị.

Lục Luân bồi Lâm Cẩn Dung trở về thông tri hai nhà Lâm, Lục chuẩn bị lên thuyền, Lâm Cẩn Dung nhìn mặt sông mênh mang, Giang thần miếu hỗn loạn, nhịn không được gọi Lục Luân một tiếng: “Ngũ ca...”

Lục Luân giật mình rung mình, cảnh giác nói: “Muội muốn làm gì? Ta nói rồi, hiện tại ta không muốn thành gia lập thất.” Căn cứ theo kinh nghiệm của hắn, từ sau khi Lâm Cẩn Dung gả vào Lục gia, mỗi khi không gọi hắn là “Ngũ thúc” hoặc là “Ngũ đệ”, mà là trịnh trọng gọi “Ngũ ca”, đó là có việc muốn nhờ hoặc là có chuyện quan trọng muốn nói với hắn.

Người này dọc theo đường đi bị sự nhiệt tình của đám người Lục Giam, Lục Thiện, Lâm Ngọc Trân, Đồ thị, Lục Kiến Trung dọa cho hoảng sợ. Lâm Cẩn Dung hồi tưởng lại mọi người biết được Lục Luân chẳng những không chết mà sống lại, còn dẫn người đến giúp bọn họ đánh lui phỉ tặc đều có biểu tình phức tạp, không khỏi phát ra nụ cười từ nội tâm, nhẹ giọng nói: “Huynh không muốn thành gia, ta sẽ không miễn cưỡng huynh. Ta chỉ là muốn nói cho huynh biết, ta sẽ bảo Nghị Lang coi huynh như phụ thân. Nhà của ta và Nhị ca huynh vĩnh viễn đều là nhà của huynh.”

Lục Luân không dám nhìn Lâm Cẩn Dung, đưa mắt nhìn cỏ lau phấp phồng theo gió ở phía xa, hai hàng lông mày rậm nhíu lại, lại chậm rãi giãn ra, khẽ nói một tiếng: “Ta ghi tạc trong lòng.”

Lâm Cẩn Dung kiệt lực ổn định cảm xúc kích động, cố gắng khiến biểu tình động tác của mình có vẻ càng bình tĩnh hơn chút. Lục Luân, huynh biết không? Chúng ta vốn là người đã chết. Huynh chết vì một ly rượu độc, ta chết trong nước sông lạnh băng trước mắt này. Nhưng ngày hôm nay, hai người vốn phải chết lại không chết, mà đứng tại bờ sông này tràn ngập hy vọng chờ đợi cuộc sống mới, sao không khiến lòng người sinh vui sướng đây!

Lữ điểm gần bến tàu Võ Nghĩa đã sớm ngừng buôn bán, người và ngựa hai nhà Lâm, Lục liền đứng ở một chỗ tránh gió bên bờ sông, sớm có người đốt lửa nấu nước làm cơm chiều. Trong không khí nơi nơi tràn ngập khói bếp cùng mùi đồ ăn, mấy hài tử không biết sầu lo hi hi ha ha đuổi đánh nhau bên cạnh nhóm người lớn, chui qua chui lại giữa xe ngựa xe bò, vui chơi bất diệc nhạc hồ.

Lục Luân đi tìm Lục Giam cùng Lâm Đại lão gia nói về chuyện lên thuyền, Lâm Cẩn Dung thì đi đến trước xe bò, thuận miệng chào đón thê tử của Chu Kiến Phúc cười nói: “Ta xem mọi người đều rất vui mừng tự tại, không giống như chạy nạn.”

“Đúng vậy, thế này mới tránh được một kiếp, đã tới bờ sông, mắt thấy không còn trở ngại, có thể nào không vui mừng?” Thê tử của Chu Kiến Phúc vẻ mặt tươi cười, muốn nói lại thôi: “Nhị thiếu phu nhân...”

Chu Kiến Phúc vừa mới nhờ chuyện Lục Kiến Tân mà lập công lớn, tại sao trong nháy mắt lại cẩn thận như thế? Lâm Cẩn Dung ngạc nhiên bảo: “Muốn nói cái gì thì cứ việc nói ra.”

Thê tử Chu Kiến Phúc thấp giọng nói: “Đại lão gia không cần trợ giúp phu nhà ta hầu hạ.”

“Sao lại nói như vậy? Đại lão gia chính mồm nói ra sao?” Lâm Cẩn Dung nghe Lục Giam nói qua, tất nhiên hiểu được vì sao Chu Kiến Phúc đặc tội với Lục Kiến Tân.

Thê tử của Chu Kiến Phúc nhẹ giọng nói: “Cũng không phải vậy.” Lục Kiến Tân miệng không thể nói, lại không thể làm động tác, làm sao nói được cái gì, chẳng qua là thời điểm Chu Kiến Phúc hầu hạ bên cạnh hắn thì cố ý ép buộc mà thôi. Chu Kiến Phúc hầu hạ hắn nhiều năm, tất nhiên hiểu được là ý tứ gì, không khỏi có chút không yên bất an.

“Ai chẳng biết Chu quản sự nhiều năm qua vẫn đều là phụ tá đắc lực nhất của lão gia, không thể thiếu?” Lâm Cẩn Dung nghiêm túc nói: “Đại lão gia đã thành bộ dạng này, trong lòng là chịu khổ sở, tính tình

không tốt cũng bình thường, còn thỉnh mọi người nể mặt phu nhân, Nhị gia và ta mà tha thứ chút. Các người vất vả, phu nhân, Nhị gia và ta đều ghi tạc trong lòng. Chờ sau khi sang sông, có nhóm di nương, tất nhiên sẽ an bài đại quản sự đi làm chuyện bên ngoài.”

Thê tử Chu Kiến phúc vốn chỉ muốn một lời chắc chắn của Lâm Cẩm Dung, nghe vậy không khỏi yên tâm: “Nhị thiếu phu nhân khách khí, hầu hạ chủ tử vốn là việc hạ nhân nên làm, nói cái gì tha thứ hay không tha thứ?” Nói xong hoan hoan hỉ hỉ lui xuống.

“Nghị Lang, chúng ta sẽ ngồi thuyền.” Lâm Cẩm Dung ôm Nghị Lang vào trong lòng thân thiết một lát, đang muốn dẫn hắn đi thăm Lục Kiến Tân và Lâm Ngọc Trân, chỉ thấy Lục Giam nổi giận đùng đùng đi tới, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Chàng tức giận với ai vậy?”

Lục Giam nói: “Nói vậy nàng cũng mới nghe người ta nói, có người lừa quản sự Đại bá phụ phái tới xem thuyền, gạt nhà dò đưa hắn sang sông?”

Lâm Cẩm Dung gạt đầu: “Là có chuyện này, tại sao chàng cũng biết?”

Lục Giam cười lạnh nói: “Kẻ lừa đảo này, chẳng những lừa quản sự nhà mẹ đẻ của nàng, còn lừa cả nữ quyến nhà người ta. Hiện nay bị người ta bắt được, nghe nói hắn họ Lục, là tộc nhân Lục gia ta, liền tìm đến ta muốn ta cho lời công đạo.”

“Đây là ai a?” Lâm Cẩm Dung lấp bắp kinh hãi, lại ần ần có chút dự cảm, chỉ chờ Lục Giam thay nàng chứng thật kẻ lừa đảo này có phải là người nàng nghĩ tới hay không.

Lục Giam đang muốn mở miệng, chợt nghe bên ngoài một trận ồn ào, có người hô lớn: “Lục Nhị lang! Lục Nhị lang bụng dạ hẹp hòi! Lục Nhị lang lãnh huyết vô tình! Người dựa vào cái gì mà gạt tên ta khỏi gia phủ? Người tính làm gì vậy? Khi nào thì đến phiên người làm chủ chứ? Người thấy chết mà không cứu, đuổi tận giết tuyệt, sẽ bị sét đánh chết.” Đúng là thanh âm của Lục Tích.

Lục Giam giận dữ, xuống xe nói: “Ác giả ác báo, loạn tặc ác đồ mỗi người đều có thể diệt! Loại bỏ tên người khỏi gia phủ xem như tiện nghi cho người rồi! Nếu là lúc thái bình, chắc chắn người sẽ bị đưa tới quan phủ xử lý nghiêm khắc!”

Lâm Cẩm Dung vén một góc rèm xe lên nhìn ra ngoài, chỉ thấy Lục Tích tóc tai tán loạn, xiêm y xộc xệch, mặt đầy bùn và máu, vẻ mặt dữ tợn, như kẻ điên hướng tới Lục Giam.

Hài tử đang chơi đùa nhìn thấy hắn, nhất tề sợ tới mức khóc loạn nhảy lên. Ngay sau đó, Lục Luân nghiêm mặt lại đây, cầm áo hắn, giống như điều hâu quạ gà con, vung quyền lên đâm vào mũi hắn một cái.

Lục Tích “Ách” một tiếng, đầu rũ xuống, Lục Luân giống như tha chó ném hắn tới trước mặt vài người xa lạ đứng một bên, lớn tiếng nói: “Cho các người đó, loại người phẩm hạnh bại hoại này cho dù là đánh chết, Lục gia ta cũng sẽ không kêu một tiếng!”

Mấy người xa lạ hai mắt nhìn nhau, do dự, Lục Luân không kiên nhẫn nói: “Có muốn không? Không phải mới vừa rồi còn khóc hô có việc quan trọng muốn nói sao? Lúc này lại ử rử thế?”

Phía sau có một nam tử tuổi còn trẻ đi đến, vẻ mặt lệ khí cười lạnh: “Nếu như thế, ta liền không khách khí.” Vung tay lên, mấy người kia liền đem Lục Tích tha đi.

Lâm Cẩm Dung buông rèm, ở trên trán Nghị Lang vang dội hôn một cái.

469. Chương 472: Đi Thuyền

Gió êm sóng lặng, trăng non từ mặt sông nhiễm nhiễm trời lên, màu vàng nhạt giống như sắc lá non tơ mùa xuân, bị ba quang mặt sông gột rửa mấy lần, rơi xuống trong mắt người vừa mới mê vừa đáng yêu.

Lâm Cẩm Dung đứng ở mũi thuyền nhìn lửa trại lúc sáng lúc tối ở bờ sông, nhẹ nhàng hướng dựa vào bên cạnh Lục Giam, Lục Giam bất động thanh sắc nhích về phía nàng một bước, lặng lẽ nắm chặt tay nàng, cùng nàng gắt gao gắn bó. Nhiệt độ cơ thể xuyên thấu qua xiêm y truyền tới hai người, đáy lòng một mảnh ôn nhu ấm áp.

“Tối nay ánh trăng rất đẹp.” Lục Giam ngằm thưởng thức ngón tay Lâm Cẩm Dung, ở trong lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng cong động, trên mặt biểu tình lại rất đứng đắn.

Lâm Cẩm Dung hàm chứa ý cười cố ý vô tình cọ cọ trên người hắn, nhẹ giọng nói: “Đáng tiếc không thể cùng chàng độc hưởng.”

Dọc theo đường đi địa thế hẹp hòi, nhiều người nhiều việc, đừng nói tới thân mật, ngay cả muốn ở riêng một chỗ cũng rất khó. Giống như hai người đang được đứng ngắm trăng, vẫn là tận dụng mọi cơ hội mới có được. Lục Giam trong lòng giống như có mấy chục ngón tay đang khê gãi, khiến hắn ngứa ngáy khó chịu, Lâm Cẩm Dung lần lượt cọ hắn hai cái, cọ khiến hắn muốn phát cuồng, nhịn không được cầm tay Lâm Cẩm Dung đưa tới bên miệng cắn một ngụm.

Lâm Cẩm Dung nửa làm nũng, nửa kinh ngạc khê kêu một tiếng, oán trách đẩy hắn một cái: “Chàng làm gì vậy? Để người ta thấy bây giờ.”

Xem nàng giả bộ kia..... Lục Giam oán hận trừng mắt nhìn Lâm Cẩm Dung một cái, nói: “Nàng cứ như vậy cố ý chinh ta.”

“Ta chinh chàng thì làm sao? Không phục thì chàng cũng chinh lại đi.” Lâm Cẩm Dung nhịn không được cười rộ lên, chỉ vào ba quang lân lân trên mặt sông nhẹ giọng nói: “Ai, tối hôm đó đợi mãi không thấy chàng tới, ta lại gặp giấc mộng lúc trước. Có điều không giống là, trong mộng nước sông là suối nước nóng, đang kỳ quái, lại ngửi thấy mùi nước tiểu, hóa ra là nhĩ tử chàng tiểu vào trên người ta a.”

Lục Giam mặc mặc, thấp giọng cười rộ lên.

Lâm Cẩm Dung ngửa đầu nhìn hắn, chỉ cảm thấy hắn thật sự cực kỳ tuần tú.

“Ta cũng thật ghen tị với hắn.” Lục Giam thu tươi cười cúi mắt nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Về sau không cần gặp giấc mộng kỳ quái đó nữa, nàng xem, ta giờ phút này ngay tại bên cạnh nàng và Nghị Lang, quả quyết sẽ không bỏ mặc các nàng.”

Lâm Cẩm Dung nhìn hai mắt hắn, nhẹ giọng nói: “Ta tin chàng.” Nhưng chàng còn có trách nhiệm khác, tựa như ta, cũng có trách nhiệm của chính mình, cho nên tuy rằng ta tin tưởng chàng, nhưng ta không hề mù quáng, tuyệt đối ỷ lại vào chàng, ta vẫn phải dựa vào chính bản thân mình.

Lục Giam ôn nhu xoa đỉnh đầu Lâm Cẩm Dung, thấp giọng nói: “A Dung, nàng thực làm cho ta an tâm. Ông trời đối đãi với ta không tệ.”

Lâm Cẩm Dung trịnh trọng nói: “Ông trời đối đãi với chàng quả thật không tệ. Đối đãi với chúng ta cũng không bạc.”

“Nàng có mệt không?” Lục Giam cởi áo choàng ra phủ lên người nàng: “Chúng ta đứng thêm một lát.” Tuy rằng bận việc, nhưng giờ phút này hắn thăm nghĩ cùng nàng ở riêng thêm chút lát.

“Vốn là mệt, nhưng ở cùng chàng thì không phiền lụy.” Lâm Cẩm Dung ý bảo hắn mặc lại áo choàng: “Ta không lạnh, trên người ta mặc rất nhiều.” Nàng kéo tay hắn chỉ kim châu bạc vụn khâu đầy trong áo bông nàng đang mặc, khoe khoang nói: “Đều là hạt châu to bằng móng tay. Mặc dù không thể so sánh với cái tổ mẫu đưa, nhưng toàn gia ăn uống cũng là không có vấn đề gì.”

“Nàng từ trong nhà đi ra vẫn mặc ở trên người sao?” Lục Giam nhéo hai cái, lại cầm vạt áo của nàng dò xét, nhìn nàng muốn nói lại thôi.

“Đúng vậy, làm sao.” Lâm Cẩm Dung thấy hắn thần sắc cổ quái, hình như có ý trách cứ, không khỏi oán giận nói: “Sao lại nhìn ta như vậy? Chàng không nghĩ ra, ta chu đáo còn muốn dùng loại ánh mắt này nhìn ta, chẳng lẽ toàn gia không cần ăn uống sao? Phụ thân chàng còn dưỡng ba tiểu lão bà như hoa như ngọc kia kia.”

Nàng mặc bộ quần áo nặng nề này rất tự nhiên sẽ khiến đạo tặc đề ra nghi vấn điều tra, lại đi bộ từ trong thành Bình châu, vẫn đi tới bên ngoài Khưu gia trang, chưa từng nói qua một tiếng mệt, chưa từng lộ một chút manh mối, ngay cả hắn làm trượng phu cũng không biết nàng đã làm như thế. Lục Giam xoa xoa cái trán, thấp giọng nói: “Đêm nay khi ngủ thì cởi ra.”

Lâm Cận Dung không đồng ý nhìn hấn: “Ta cỏi ra chàng thay ta mặc sao? Đây là thời điểm nào chứ? Tiền tài phải giấu kín, tùy thân đều phải mang theo, chẳng phải sao?”

Lục Giam xúc động muốn dùng sức nhéo hai má phẩn hồng của nàng, nhưng chỉ miễn cưỡng kiềm chế: “Trên sông có giang phi, nếu.....” Đều sẽ cướp đoạt, hấn không muốn nói ra rõ ràng, lại hy vọng Lâm Cận Dung có thể hiểu được ý tứ của hấn, chủ động làm theo.

Lâm Cận Dung vừa nghe có chuyện như vậy, dễ dàng nói: “Ta biết, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn. Đến lúc đó ta cỏi là được.” Đùng vội nói chuyện này, áo bông khi hút nước thật sự rất nặng, chắc chắn sẽ phải cỏi, nàng cũng không ngốc như vậy.

Lục Giam rõ ràng lo lắng cho nàng, ý đồ thuyết phục nàng: “Này không thể so với ở trên đất bằng.”

Lâm Cận Dung tiếp lời hấn: “Ta tự biết.”

Hấn sợ nàng không rõ. Lục Giam tận tình khuyên bảo: “Nếu nàng thật sự lo lắng, đưa nó cho ta, chờ qua sông xong ta lại đưa cho nàng. Nếu là thiếu một hào thôi, ngày sau ta cũng nghĩ cách trả lại cho chàng.”

“Nhị ca, Nhị tẩu.” Lục Luân cùng Lục Thiện đáp ánh trăng bước chậm đi tới, nhìn thấy hai người dường như đang tranh chấp, rất sợ sẽ huyền não không vui, không khỏi lại đây ngắt lời.

Lâm Cận Dung cười nói: “Ba huynh đệ chậm rãi nói chuyện, ta phải đi trở về.” Nói xong cười khê hướng Lục Giam chớp mắt, bước nhanh rời đi.

Lục Giam bắt đầu dĩ thử dài, quay đầu thay đổi khuôn mặt cùng Lục Luân cùng Lục Thiện thương lượng: “Tuy nói sáng mai sẽ khởi hành, nhưng ban đêm cũng nên tỉnh táo chút, nửa đêm trước ta mang theo nhân thủ, nửa đêm về sau là nhờ các đệ, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.” Thấy hai người đều đáp ứng, mới lại dặn dò Lục Luân: “Nhất định phải chiêu đãi tốt bằng hữu của đệ. Đáng tiếc xuất môn ở bên ngoài, không có rượu thịt ngon, ngay cả trà ngon cũng không có một chén để mời bọn họ.”

Lục Luân vô tình nói: “Bọn họ đều là người thô hào, chỉ nhìn thành tâm hay không, cũng không coi trọng mấy thứ này.” Từ trong lòng lấy ra một quyển thanh bố đưa cho Lục Giam, đề thấp thanh âm nói: “Đêm thứ này giao cho nhà dò, ngày mai thời điểm đi thuyền treo phía trên cột buồm, ước chừng có thể giúp lên đường bình an.”

Lục Giam dựa theo đèn bão mở ra xem, chỉ là ba khối vải bố màu trắng thêu thành hình lá cờ tam giác, vật liệu mộc mạc, cũng không có chỗ đặc thù nào.

Lục Thiện tò mò hỏi: “Ngũ ca, đây là cái gì? Thực sự hữu dụng sao?”

Lục Luân thần nhiên nói: “Đây là giống với lá cờ xanh trắng của giang phi hoành hành trên phiên sông này, phạm là thuyền treo lá cờ này, cùng với giang phi hấn nước giếng không phạm nước sông.”

Lục Thiện hơi hơi thay đổi thần sắc: “Có thể bị người ta phát hiện hay không?”

Lục Giam trịnh trọng đem lá cờ thu hồi để vào trong lòng giấu kỹ, bình tĩnh nói: “Không nhìn ra là tốt nhất, nhưng nếu phát hiện cùng không thấy lá cờ là giống nhau, không có tổn thất gì. Trở về ngủ đi, nửa đêm về sáng đến thay ta.”

“Vâng. Nhị ca.” Lục Thiện thuận theo lên tiếng, lui đầu vai xoay người trở về phòng. Lục Luân dùng sức vỗ lên lưng hấn một cái: “Bảo đệ thẳng lưng lên.” Đánh cho Lục Thiện một cái lão đảo, giận mà không dám nói gì rời đi, rồi quay đầu nhìn Lục Giam lấy lòng cười: “Nhị ca.....”

Lục Giam liếc mắt nhìn hấn: “Nói đi, muốn nói cái gì?”

Lục Luân nhẹ giọng nói: “Ngày mai ta cùng bằng hữu của ta đưa các người qua sông sau, sẽ không cùng mọi người đến Giang Nam. Ta trước tiên nói rõ ràng với huynh, đến lúc đó sẽ không cùng các trưởng bối cáo từ, miễn cho do dự khóc sụt sướt, khó coi.”

Lục Giam tuy rằng đã sớm theo hành tung lời nói của hấn đoán được một chút, nhưng giờ phút này nghe hấn nói rõ ràng như vậy vẫn là nhin không được khổ sở, lại hiểu được không ai hay việc gì có thể giữ lại, trầm mặc sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Ngày sau đệ tính thế nào?”

Lục Luân ngửa đầu nhìn trăng lạnh phía chân trời, mỉm cười, hào khí ngàn vạn: “Ta muốn lộn trở lại cùng mây bằng hữu của ta giết Đại Vinh dã man.”

Mỗi người một chí hướng, Lục Giam dùng sức vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Lục Luân lại đột nhiên đề thấp thanh âm nói: “Nhị ca, huynh không cần nghiêm mặt khó chịu với ta, như ta vậy càng tự tại, tối thiểu hiện tại mặc bắc bên kia không có ai nhận ra ta.”

Hắn không nói thì Lục Giam còn thấy đỡ, nghe hắn nói như vậy Lục Giam càng khó chịu: “Hóa ra là thế này, nhưng đệ vừa lộ diện, không khỏi sẽ khiến cho người ta chú ý, chỉ sợ đệ sẽ bị bọn họ làm phiền.”

Lục Luân hơi hơi cười thâm: “Không, bên kia quy củ là như thế, Lục Ngũ lang ta bị hủy dung, bọn họ không thể nhận biết ta là Lục Ngũ lang. Bằng không ta sẽ giết bọn họ, bọn họ cũng không tìm được ta.”

Trên giang hồ quy củ kỳ kỳ quái quái, Lục Giam không hiểu rõ lắm, nhưng hắn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Lục Luân. Huynh đệ hai người vây quanh tiểu hỏa lò, ôm một bình nước ấm, nói chuyện tới nửa đêm, Lục Thiện đến thay ca mới tản đi.

Sáng sớm, trên cỏ lau cùng bãi bùn bên bờ sông ngưng một tầng bạch sương, thái dương lộ ra chiếu vào phát ra ánh sáng chói mắt. Thuyền sắp nhổ neo, bao gồm Lâm Cận Dung, tất cả mọi người lâm vào không khí khẩn trương không hiểu vì sao.

Lục Giam nhìn cờ tam giác có hai màu xanh trắng treo trên chỗ cao nhất của cột buồm, ra lệnh một tiếng: “Đi.” Ba chiếc thuyền được sắp xếp thành một hàng chậm rãi tiến vào lòng sông, đón ánh triều dương hướng về phía bờ đối diện.

Sau giữa trưa, thuyền đã vững vàng đi tới giữa sông, lúc trước từng có mấy chiếc thuyền nhỏ không nhanh không chậm đi theo sau một khoảng thời gian lại tự rời đi, cũng không thấy dị động gì. Theo lời Thủy Hùng, nếu không có vấn đề là có thể tới bờ đối diện trước khi trời tối, vì thế tất cả mọi người nhẹ nhàng thả ra.

Lâm Cận Dung liền có nhàn tâm mang Nghị Lang ra khoang thuyền cho thoáng khí: “Đây là buồm, đây là cột buồm.....” Nghị Lang khoái hoạt nắm tay nàng, đem thân mình tựa vào trên đùi nàng, từng chữ líu ríu nói không ngắt: “Trong sông có cá, bắt cho tổ phụ ăn, để tổ phụ cũng đi ra ngắm cột buồm của thuyền a.”

Lâm Cận Dung ngồi xổm xuống cùng hắn bốn mắt nhìn nhau: “Tổ phụ bị bệnh, không thể ra đây ngắm buồm, Nghị Lang đi vào nói cho tổ phụ nghe được chứ?”

Nghị Lang xoay thân mình, từ chối nói: “Không đi. Nương nói đi.”

Lục Kiến Tân tính tình thật sự táo bạo, Nghị Lang cơ hồ mỗi lần nhìn thấy hắn đều đang phát giận. Tuy rằng không thể động, nói cũng nói không rõ ràng, nhưng ý tứ phần nộ lại biểu đạt không thể che giấu, cũng không thể gạt được ánh mắt của tiểu hải tử. Lâm Cận Dung cũng không miễn cưỡng Nghị Lang, chỉ ôn nhu nói: “Tổ phụ sở dĩ đang tức giận, là vì hắn sinh bệnh không thoải mái, Nghị Lang nên trấn an thông cảm hắn mới là hải tử ngoan.”

Nghị Lang không đáp, giương mắt nhìn Lục Giam đứng ở xa xa đang nhìn ra xung quanh, cúi thấp lưng lớn tiếng gọi: “Phụ thân, phụ thân.”

Lâm Cận Dung nhìn Lục Giam ngọt ngào cười, đưa ra thủ thế, nói cho hắn bộ quần áo kia nàng còn mặc ở trên người. Lục Giam trừng mắt nhìn nàng một cái, lại bị Nghị Lang chọc cho nở nụ cười.

470. Chương 473

Trời ngã về chiều, trên mặt sông hiện lên một tầng sương mù, gió từng trận thổi mạnh từng trận, thuyền rốt cục đã tới nơi, Lâm Cận Dung cảm tạ Thủy Hùng: “Lần này may mà có người, từ nay về sau thuyền này là của các người, các người thích dùng thế nào thì cứ dùng như thế.”

Thủy Hùng là hải tử hơn ba mươi tuổi, tên nghe uy mãnh, nhưng hình thể lại gầy gò, tính tình cũng sáng khoái, thấy Lâm Cận Dung đem thuyền tặng hắn cũng không chối từ, chỉ trịnh trọng hướng Lâm Cận Dung thi lễ, nói hai câu may mắn.

Lục Luân trầm mặc giúp đỡ mọi người đem hành lý chuyển đến trên bờ, lặng yên không một tiếng động xoay người rời đi. Đợi đến thời điểm mọi người phát hiện hắn cùng bằng hữu hắn không thấy đâu, hắn đã ngồi lại trên thuyền với Thủy Hùng. Lâm Cẩm Dung còn đỡ, nam nhi chí ở tứ phương, nếu Lục Luân có thể thực hiện giấc mộng tướng quân của mình cũng là chuyện rất tốt, nhưng Lục Thiện thì không giống vậy, đứng ở nơi đó nhìn thuyền đi xa mà chảy lệ.

Lâm Cẩm Dung đẩy Nghị Lang: “Đi hò hét Lục thúc phụ của con a.”

Nghị Lang vốn thấy Lục Thiện khóc đang kỳ quái, được những lời này liền nghiêng đầu qua nhìn Lục Thiện, còn sờ sờ cầm đồ ăn vặt của mình đưa cho Lục Thiện, vỗ tay hân nói: “Đừng khóc.”

Lục Thiện mặt đỏ bừng. Lục Kiến Lập thấp giọng trách cứ hân: “Sắp thành gia lập nghiệp mà còn khóc lóc như vậy, khiến chất nhi của con cũng chế giễu.”

Đồ thị thay hân che lấp: “Hắn đây là huynh đệ tình thâm, có câu là nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ vì quá thương tâm thôi.”

Lục Kiến Lập cũng không nói thêm, chỉ bảo: “Đi giúp Nhị ca con làm việc, một mình hân còn đang bận bịu!”

Lục Thiện lúc này mới gấp gấp đi qua giúp đỡ Lục Giam trước đem Lục Kiến Tân lên xe ngựa vừa mượn, lại tiếp đón hạ nhân đem hành lý cất trong xe, cùng cáo biệt với các tộc nhân đã có chuẩn bị cho tương lai.

Lâm Ngọc Trân đang cùng Lâm lão thái thái tổ khổ: “Tính tình này đúng là không xong. Cái gì cũng thấy không vừa mắt, thanh âm gì cũng đều không thể nghe, ngại cơm canh không ăn, ngại chén thuốc vừa lạnh vừa nóng lại đắng, một chút không hài lòng liền nhổ tất cả đồ ăn trong miệng ra... ngày sau phải làm sao bây giờ.”

Lâm lão thái thái thản nhiên nói: “Hắn không phải dưỡng ba di nương đó sao? Nay không thể so với từ trước, cũng không có tiền nhân rồi dưỡng người rảnh rồi ăn không ngồi rồi, chủ mẫu phải có phong phạm của chủ mẫu, cơ thiếp cũng phải làm tròn bổn phận! Nhị lang cùng A Dung bận nhiều chuyện, con giúp đỡ bọn họ phân ưu giải khổ Nghị Lang mới là đại sự!”

Lâm Ngọc Trân nghĩ nghĩ, nháy mắt đã hiểu rõ.

Lâm lão thái thái thở dài, sờ sờ tay nữ nhi: “Ta thực lo lắng cho tính tình của con. Nếu không con nói với Nhị lang, cùng chúng ta đến tìm nơi nương tựa ở Đào gia đi, rồi mua nhà sau, hai nhà cũng tiện chiếu cố lẫn nhau.”

Lâm Ngọc Trân kiên quyết lắc đầu: “Không, Đào gia tuy rằng trung hậu nhân nghĩa, nhưng rốt cuộc cách sơn cách thủy, không thể lại cho người ta thêm phiền toái, chúng ta liền đi theo A Dung cùng Nhị lang đi.” Dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Nhị lang khi đó cũng chưa mặc kệ phụ thân hân, ta nghĩ lời hân nói từ trước đến nay đều là thật, A Dung cũng cực kỳ có năng lực có hiểu biết.”

Lâm lão thái thái cũng không khuyên nữa, nhìn về phía Đào thị mặt mày vui vẻ đang cùng Lâm Cẩm Dung, Chu thị nói chuyện, nhẹ giọng nói: “Nàng thật ra đúng là có phúc.”

Lâm Ngọc Trân nhìn Đồ thị cách đó không xa giúp đỡ Lục Kiến Lập lên xe bừa mới nói: “Tam đệ muội cũng đành thôi, kia mới là người gốc chân chính có phúc a.”

Cả nhà già trẻ thoát khổ, không một ai thương vong, Lâm lão thái gia tâm tình vô cùng tốt, thi thi nhiên nhiên đi tới, chen vào nói: “Nếu con có thể không suy nghĩ luẩn quẩn nữa, cũng không phải không có phúc khí.”

Con người đối diện với loạn lạc, lũ điếm đầy ngập khách, vẫn là Lục Giam khôn khéo, ra giá tìm người trù tính tạm thời thuê một tòa tiểu viện, mới xem như an trí hai nhà ổn thỏa.

Lúc trước đều vội vàng chạy trốn chết, vẫn trong khốn trương cao độ, mọi người đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, tắm rửa cùng ăn đồ nóng sốt xong, tất cả đều mệt mỏi nằm xuống nghỉ, động một ngón tay cũng ngại mệt. Lục Giam liền cùng Lâm Đại lão gia thương lượng: “Không bằng ở trong này nghỉ ngơi mấy ngày, thứ nhất là để lão nhân hài tử, người bệnh khôi phục nguyên khí. Thứ hai là để trước phái người đi nói với tỷ

phu Đào gia một tiếng, nên thuê hay mua phòng ở thì để bọn họ có chuẩn bị, miễn cho người ta trở tay không kịp.”

Lâm Đại lão gia lại không có việc gì gấp, thân mình cũng đã cao tuổi, tất nhiên là không có ý kiến, chính là thấy Lục Giam hào phóng bao chi tiêu cho người Lâm gia làm cho người ta bận khoản, liền uyển chuyển đem ý tứ biểu đạt: “Có câu là ở nhà ngàn ngày sung sướng một khi xuất môn lại khó khăn, hai nhà đều đang lẩn trốn, tài vật mang đi cũng không nhiều, bất cứ mục chi tiêu nào, vẫn là chia đều ra đi, ta sẽ bảo Đại biểu ca con đến tính toán với Chu Kiến Phúc.”

Lục Giam cười cười: “Tiền là A Dung đưa, nàng nói muốn hiếu kính các trưởng bối nhà mẹ đẻ. Các trưởng bối không tiếp nhận, nàng sẽ thương tâm.” Thấy Lâm Đại lão gia còn muốn nói nữa, liền đứng dậy cáo từ: “Bằng không Đại cữu phụ tự đi nói với nàng, ta cáo từ trước.” Nói xong quả thực bước nhanh rời đi.

Lâm Đại lão gia không kéo hần lại được, đang lúc cảm thán, Chu thị từ phòng trong đi ra nói: “Chàng hồ đồ rồi! Tứ nha đầu đối tốt với chúng ta, không phải là ngóng trông chúng ta đối với mẫu thân huynh đệ của nàng, ngóng trông thời điểm có việc người nhà mẹ đẻ có thể cho nàng chỗ dựa sao? Là chút thành tâm, ghi tạc trong lòng là được.” Dừng một chút, thấp giọng nói: “Hơn nữa, hiện tại chúng ta thật sự là thiếu tiền, không thể miệng ăn núi lở, chờ yên ổn rồi còn phải nghĩ cách tìm nghề nghiệp, không cần trợ mặt dựa vào thân thích mới là lẽ phải.”

Lâm Đại lão gia thở dài, cũng chỉ đành vậy. Tiểu viện thuê về là của một phú gia đã suy tàn, cảnh trí thập phần u nhã, nhưng cũng vì gia chủ vừa trở nên giàu có đã lụn bại, cho nên dân bản xứ đều có truyền thuyết rằng tòa nhà này phong thủy không tốt, bán không được, chỉ có thể cho khách thương bên ngoài thuê lại. Nhưng cũng vì nguyên nhân như thế mà đám người Lâm Cần Dung được lợi, Lâm Cần Dung dễ dàng tìm một sân viện u nhã, bảo nhóm nhũ mẫu quét tước một hồi, vô cùng đơn giản bố trí một chút, đốt chậu than, thế nhưng cũng có vài phần ấm áp.

Thuần thực đem Nghị Lang tắm rửa từ đầu đến chân thơm ngào ngạt rồi giao cho Đậu Nhi chăm sóc, chính nàng cũng tháo tóc thư thư phục phục ngâm trong nước ấm, mới cúi đầu lau khô chột nghe cửa vang nhỏ một tiếng, ngay sau đó Lục Giam khoác áo bào trong nhà đi vào, tóc còn nhỏ nước, không khách khí ngồi xuống đối diện với nàng, trước mặt Song Toàn nghiêm trang nói: “Giúp ta vấn tóc. Trường Ninh ngu ngốc, lại không biết vấn cho ta.”

Lâm Cần Dung từ lúc hần bước vào, trong lòng vẫn nhảy nhót, thấy bộ dạng này của hần, trong lòng đều rõ, liền phất Song Toàn cầm lược và khăn tới, cũng không bảo Song Toàn đi xuống nghỉ tạm, chậm rì rì vấn tóc, thẳng đến khi Lục Giam liên tiếp hướng nàng nháy mắt, Song Toàn cũng đứng ở nơi đó gù gù gật gù mới nhin cười bảo Song Toàn: “Một mỗi một ngày rồi, đi tắm rửa rồi xuống nghỉ tạm đi, nói với mọi người, đều vất vả, ngày mai không cần dậy sớm, đều nghỉ ngơi một chút. Điềm tâm ra bên ngoài mua.”

Song Toàn như nghe thấy âm nhạc trên thiên đình, vui vẻ đáp ứng, đang muốn lui ra ngoài, lại nghe Lục Giam thần nhiên phân phó: “Nói với Đậu Nhi, bảo nàng mang theo Nghị Lang ngủ trước, không cần phải đợi hầu hạ.”

Song Toàn còn nhỏ, gì cũng đều không hiểu, ngoan ngoãn xảo xảo đáp ứng lui ra, còn cẩn thận đóng cửa lại. Mới nghe thấy tiếng bước chân của Song Toàn biến mất ở hành lang dài, Lục Giam liền cấp tốc đứng dậy, nhanh chóng cài then cửa, xoay người lại nhìn Lâm Cần Dung, khẽ gọi một tiếng: “A Dung...”

Lâm Cần Dung trong lòng giống như có nai con nhảy loạn, khiến nàng tâm phiền ý loạn, tay tê chân nhũn, liền chỉ nắm chặt lược cúi đầu thấp giọng nói: “Làm sao?”

Lục Giam từng bước một hướng về phía nàng, ôm nàng vào trong lòng, một tay nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn xuống. Lâm Cần Dung trong tay gắt gao nắm lược, mơ hồ không rõ nói: “Chàng không chải đầu tiếp a? Ô ô..... Tóc chàng còn nhỏ nước..... Ô ô...”

“Lạch cạch” Một tiếng vang nhỏ, lược đánh rơi trên đất, Lục Giam một ngụm thổi tắt đèn, ôm lấy nàng đặt lên bàn nước nghiêng người dính sát vào nàng, ngay sau đó tay dò xét vào trong áo nàng, giống như cá bơi khắp nơi, Lâm Cần Dung toàn thân giống như bị đốt lửa, vừa tê dại vừa mềm nhũn lại nóng bừng, thở hổn hển lách qua trong lòng hần, còn không quên chèn ép hần: “Lần này chàng hiểu rõ chưa? Sẽ không bỏ dỡ nửa chừng chứ?”

Lời còn chưa dứt, liền thấy trước ngực chợt lạnh, tiếp theo cảm giác đau đớn tê dại nháy mắt từ trước ngực xâm nhập đến chỗ sâu trong linh hồn nàng, nàng nhin không được hừ nhẹ một tiếng, cầm tóc Lục Giam, kéo hẳn lại gần.

“Hiểu rõ rồi chứ, nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, chớ để hối hận mới tốt.” Lục Giam được cổ vũ, động tác càng thêm can rở, ép buộc một lúc, nhấn nạt tạm ngừng, đem tay Lâm Cẩm Dung kéo tới đặt trên đai lưng của hắn, thở gấp nói: “Thay ta cởi bỏ.”

Lâm Cẩm Dung sáng giọng: “Cảnh tối lửa tắt đèn ta không thấy gì, tự mình cởi đi!”

Lục Giam tổn hơi thừa lời, thấp giọng uy hiếp: “Nàng sẽ hối hận.”

Lâm Cẩm Dung cười duyên: “Sao lại phải hối hận đây?”

Lục Giam không nói lời nào, trong bóng tối Lâm Cẩm Dung chỉ nghe thấy thanh âm sột soạt, sau đó Lục Giam giữ chặt tay nàng, thanh âm khàn khàn nói: “Nàng nói ta sẽ không bỏ dỡ nửa chừng?”

Trên tay một mảnh nóng bỏng như lửa, không thể chống đỡ, Lâm Cẩm Dung cắn cắn môi, thấp giọng cơ hồ không thể nghe thấy: “Sao ta biết được?”

“Ta sẽ cho nàng thấy!” Lục Giam liếm trên vành tai nàng, đem nàng tách ra đè ép xuống, Lâm Cẩm Dung kiều kiều lạng lạng hô một tiếng: “Đau.”

Lục Giam liền dừng lại, nhẹ nhàng thử một phen, chỉ cảm thấy ở tay ướt át ấu hoạt, ngọt lành như mật, không khỏi nở nụ cười một tiếng. Lâm Cẩm Dung bị hắn cười thẹn quá thành giận, kéo tóc hắn nói: “Chàng cười cái gì?”

Lục Giam không đáp, động thân mà vào, vài cử động qua lại liền làm Lâm Cẩm Dung nói không ra lời, chỉ để ý gắt gao ôm cổ hắn cắn chặt môi. Lục Giam càng làm càng hứng thú, xoay người nàng lại, để nàng chống tay lên mặt bàn, chính mình ở phía sau nắm thắt lưng nàng dùng sức, khiến cái bàn cũ kỹ “ngâm ngâm nga nga” thiếu chút nữa vỡ tan.

Lâm Cẩm Dung ngược lại khấn trương: “Cẩn thận chút.....” Còn chưa tròn kỳ hiếu, còn chưa khởi phúc chức quan, nếu không cẩn thận mà có bầu, tiền đồ của Lục Giam coi như xong rồi.

“Không cần nàng tổn nhân tâm.” Lục Giam dưới thân dùng lực một chút, Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đầu ngón chân và bàn chân co rụt lại, trước mắt tràn ra vô số đóa hoa đào, chỉ có thể không ngừng mà thấp giọng: “Nhị lang..... Nhị lang.....”

Lục Giam động tác không ngừng, đắc ý cắn vành tai nàng, thấp giọng hỏi: “Đã hối hận chưa?”

471. Chương 474: Tích Phức

Lâm Cẩm Dung ngồi ở dưới đèn chàm rải chải vuốt sợi tóc dài, liếc Lục Giam nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích nói: “Chàng còn không đi?”

Lục Giam nửa khép mắt hơi cười: “Trở mặt, lúc này muốn đuổi ta đi sao?”

Lâm Cẩm Dung tựa đầu cầm lược, đi qua thay hắn chải tóc, nhẹ giọng nói: “Không phải, sợ giữ chàng lại, chàng sẽ bị trách mắng? Ta còn tưởng ban đêm có người giúp làm ấm chân đây.”

Lục Giam nhướn mày: “Phản rồi! Người ta rõ ràng đều là thê tử làm ấm chân cho trượng phu, ta lại thành ấm lò cho nàng.”

Lâm Cẩm Dung mỉm cười nhẹ nhàng hôn lên trán hắn: “Chàng không muốn cũng được, dù sao ta đã có tiểu hỏa lò rồi, Nghị Lang ước gì mỗi ngày được ngủ cùng ta a.” Nàng lông mi vừa dày vừa dài, tươi cười diễm mỹ yên tĩnh, trong mắt khí trời một tầng mờ mờ lung lung ôn nhu thủy khí, môi còn hơi hơi có chút sưng đỏ, giống như hoa hạnh nở rộ dưới ánh trăng mùa xuân.

Lục Giam đắm đắm nhìn nàng một lát, đem nàng kéo vào trong lòng, xoa bóp mấy cái, nhẹ giọng nói: “Làm sao bây giờ? Ta còn chưa tận hưởng.”

Lâm Cẩm Dung khẽ nhắc đầu gối ngăn trở hắn: “Đi đi! Không còn nước ắm đâu, chàng cũng không thể để ta dùng nước lạnh.”

“Thực không muốn động a.” Lục Giam mắt thấy vô vọng, đành phải giang rộng tứ chi nằm thẳng ở trên giường, nhìn trướng đỉnh thờ dài: “A Dung, sang năm chúng ta lại sinh nhi tử đi.”

Lâm Cẩm Dung không phản đối, chỉ cười khẽ: “Nhìn xem chàng có bản sự đó hay không đã.”

“Nàng cứ chờ coi.” Lục Giam cọ xát hồi lâu, không tình nguyện mặc quần áo chậm rãi rời đi. Lâm Cẩm Dung thư thư phục phục nằm ở trên giường, mỉm cười thối tắt đèn. Chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời nàng đã qua đi, về phần kiếp trước Lục Giam cuối cùng có trở về tìm nàng hay không, đã không còn quan trọng, nàng không muốn truy cứu, nhân sinh có vô số khả năng, thủy triều lên xuống, thái dương mỗi ngày đều mọc lên rồi lặn xuống, không ai có thể khống chế được. Nàng chỉ cần biết, lời hắn nói kỳ thật rất có ý nghĩa, nàng còn sống, hơn nữa rất tốt, sau này mỗi một bước, trải qua mỗi một ngày là điều quan trọng nhất.

Nàng tin tưởng, ác mộng kia về sau sẽ không xuất hiện trong giấc ngủ của nàng nữa, bởi vì nàng đã hoàn toàn chiến thắng nó, hơn nữa chiến thắng chính mình.

Một đêm gió thổi lạnh, một đêm mộng đẹp.

“Hôm nay có vẻ công công không thoải mái lắm.” Lâm Cẩm Dung một bên giúp Lâm Ngọc Trân chải đầu, một bên nhẹ giọng khuyên nàng: “Hôm qua thỉnh đại phu không tốt, đợi đến khi tới nhà mới chúng ta lại thay công công tìm đại phu, không cần nệ châm cứu hay uống thuốc, cứ tận hết sức lực là được.”

Lâm Ngọc Trân khe khẽ thở dài, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ bảo: “Các con cứ thanh thản ổn định làm việc của các con, chỗ công công các con không cần quan tâm, Nghị Lang ta cũng sẽ thay con chiếu cố tốt.” Cùng trải qua nguy nan sinh tử, nàng đối với Lâm Cẩm Dung vẫn không thể nói rõ là yêu thích, lại hiểu được có thể dựa vào giống như Lục Giam. Chính như theo lời Lâm lão thái gia, người tích phúc mới có thể có phúc.

Lâm Cẩm Dung tự nhiên có thể nghe ra ý tứ của Lâm Ngọc Trân, [bánh ít đi, bánh quy lại]: “Chờ mấy ngày nữa yên ổn rồi, chúng ta lại sai người truyền tin báo bình an tới cho A Vân, bảo nàng lúc nào rảnh mang theo hài tử tới thăm người và công công.”

Lâm Ngọc Trân trầm mặc hồi lâu nhẹ giọng nói: “Chỉ sợ không quá dễ dàng, A Vân nàng, không được như ý lắm.” Tại đây ngày đông gió khe khẽ thổi, ánh nắng sáng lạn, nàng chung quy vẫn lựa chọn đem tâm sự chôn ở trong lòng, không dễ dàng nói với người ngoài kể cho Lâm Cẩm Dung nghe: “Kim gia lão làm người quá mức không tốt, rất khắc nghiệt, nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử chỉ, ngay cả việc mặc quần áo, ăn uống chi phí đều gắt gao, nhẹ thì quát mắng, nặng thì dùng cách xử phạt về thể xác.....”

Lục Vân muốn xuất môn đều rất khó, càng không nói tới cùng nhóm nữ quyến tham gia thi hội hoa yển kết giao gì đó, từ ngàn dặm xa xôi muốn về nhà mẹ đẻ kia lại càng là si tâm vọng tưởng. Nàng vốn là người không chịu thua, lòng dạ cao ngạo, tất nhiên sẽ xuất ra toàn bộ chiêu thức cùng Kim lão thái thái đấu pháp, lúc trước bà tức lúc thắng lúc thua, khó phân sần sần như nhau. Chờ đến khi Lục Vân có bầu, lại cao ngạo thêm vài phần, Kim lão thái thái lại lập tức tuyển hai thông phòng mỹ mạo vào, Kim Thừa Cấp vốn đã có không ít thông phòng, cũng không coi việc này là gì, thản nhiên thu nhận, Lục Vân tức giận muốn chết lại không thể nê hà, cố gắng chịu đựng sinh con xong rồi nói sau.

Tiếc rằng bào thai đầu sinh ra không ngờ là nữ nhi, Kim lão thái thái muốn ngừng đưa canh tránh thai cho thông phòng của Kim Thừa Cấp, Lục Vân có thể nào chấp nhận? Khẳng định muốn thu thập cơ thiếp của Kim Thừa Cấp, Kim lão thái thái nhân cơ hội bắt lỗi nàng, cường ngạnh bắt nàng mang đứa nhỏ về nhà học hiểu đạo học quy củ, sinh sôi đóng cửa gần một năm, mãi cho đến khi Lục Kiến Tân viết thư cầu động cho cấp trên của Kim Thừa Cấp thì mới có thể cứu vãn, mới để nàng đi theo Kim Thừa Cấp đi nhận chức.

Lâm Ngọc Trân nhin không được lau lệ: “Lão yêu bà kia không biết có trái tim hay không, tại sao lại ác độc như vậy! Ta thực hối hận, lúc trước không nên gả nàng đi xa như thế, nàng một người độc thân bên ngoài, chính là có ủy khuất cũng không biết nói với ai. Mặc dù là có chuyện gì, cách sơn cách thủy, chúng ta cũng thật lâu sau mới có thể biết.”

Khó trách Lâm Ngọc Trân vẫn giữ kín như bưng, Lâm Cẩm Dung chưa bao giờ thích Lục Vân, cũng không quan tâm Lục Vân sống như thế nào, nhưng thấy Lâm Ngọc Trân thương tâm, không khỏi trấn an nàng: “Kỳ thật chỉ cần cô gia trong lòng hướng về tiểu cô, sẽ tốt đẹp hơn nhiều.”

Nói đến chuyện này, Lâm Ngọc Trân càng thương tâm, nước mắt không chế không được chảy xuống: “Nếu nàng cùng cô gia giống như con và Nhị lang thì tốt rồi, ta cần gì phải lo lắng? Con không phải không biết, nàng cho tới bây giờ đều khinh thường..... Mà người kia lại là kẻ ngu ngốc không biết tốt xấu đem khuê nữ xinh đẹp như hoa kia của ta ép buộc thành bộ dáng này. Lúc trước chính là quang cảnh như vậy, nay công công con lại bị bệnh tật, chỉ sợ càng không để vào mắt.”

Vậy thật sự không còn cách nào khác, nàng vốn khinh thường Kim Thừa Cấp, còn muốn Kim Thừa Cấp che chở nàng sao? Nhà mẹ đẻ cường thịnh thế nào, cuộc sống là phải do mình, ai cũng không thể thay thế. Lâm Cẩm Dung đưa khăn tay cho Lâm Ngọc Trân: “Nay hài tử đã sinh ra, vẫn là khuyên A Vân nghĩ thông suốt, cuộc sống chính là một việc như vậy. Việc khác cũng đừng lo lắng, công công bị bệnh còn có Nhị lang ở đây. Chờ yên ổn rồi, bảo Nhị lang viết phong thư đến hỏi.”

Lâm Ngọc Trân xoa xoa lệ, dặn dò nói: “Con không được kể với người khác.”

Lâm Cẩm Dung hiểu được nàng trọng mặt mũi, trịnh trọng gật đầu: “Người yên tâm.”

Chợt nghe cách vách trong phòng Lục Kiến Tân một trận động tĩnh, bà tức hai người đều đứng dậy đi sang, chỉ thấy Lục Kiến Tân oán hận trừng mắt, hồng hộc thở, trên vạt áo cùng chăn tất cả đều là cháo. Tiểu Tinh và A Nhu hoảng sợ cầm khăn tay lau, Hà di nương trên mặt đầy cháo, chịu đựng hàm chứa lệ quỷ trên mặt đất.

Lâm Ngọc Trân đau đầu thở dài: “Đi xuống gột rửa đi. Để A Nhu và Tiểu Tinh ở lại thu thập là được rồi.”

Hà di nương chậm rãi thi lễ, ưu nhã giống như hoa sen khoan thai đi ra ngoài.

Lâm Ngọc Trân thở dài: “Lão gia, không ăn uống thì sức khỏe sao khá lên được? Chàng ngại các nàng hầu hạ không tốt, ta liền thay chàng đuổi đi? Dù sao tuổi các nàng còn trẻ”

Hà di nương đi tới cửa cước bộ liền ngừng một chút, ngay cả Tiểu Tinh và A Nhu động tác trên tay cũng chậm lại, tất cả đều dừng thẳng lỗ tai.

Đã thấy Lục Kiến Tân phẫn nộ rống lên một tiếng, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người trừng nhìn Lâm Ngọc Trân, ngay sau đó lại trừng Lâm Cẩm Dung. Lâm Cẩm Dung mặc danh kỳ diệu, tại sao lại trừng nàng? Đảo mắt lại dựa theo tính tình của Lục Kiến Tân thì hiểu ra, Lục Kiến Tân nhất định là không đồng ý gả bán mấy di nương này đi, còn cho rằng chủ ý này là nàng khuyến khích Lâm Ngọc Trân. Chính mình đã thành bộ dáng này, còn muốn biến đổi biện pháp ép buộc người khác, nhìn xem Lục Kiến Tân thời khắc đó bộ dạng tham lam ngoan độc, Lâm Cẩm Dung ngay cả liếc hần một cái cũng không có hứng thú, chỉ thần nhiên chớp mắt.

Lục Kiến Tân đã như vậy, trong đầu cũng hiểu rõ, lập tức miễn cưỡng nhìn ra Lâm Cẩm Dung khinh thường, liền ô ô gào thét, đưa mắt nhìn ý bảo muốn nàng lại đây hầu hạ, Lâm Cẩm Dung đứng thẳng, chuẩn bị đi qua tiếp nhận, hần hận nàng, không thích nàng, nàng từ trước đến nay đều biết. Chỉ có một lần cơ hội, liền xem Lục Kiến Tân thông minh hay không thông minh, phải làm đến mức nào đây.

Nhưng mới bước lên một bước, đã bị Lâm Ngọc Trân ngăn cản: “Công công con bảo con nhanh đi làm chuyện của mình đi.”

Lục Kiến Tân phẫn nộ rống lên.

Lâm Cẩm Dung kinh ngạc nhìn Lâm Ngọc Trân, Lâm Ngọc Trân nửa điểm không quan tâm Lục Kiến Tân phẫn nộ: “Mọi người đều muốn ăn uống, Nhị Lang cũng không rời con được, nhanh đi!”

Lâm Cẩm Dung cũng nhận ân tình của nàng: “Cô cô muốn ăn cái gì, ta sai người đi làm.”

Lâm Ngọc Trân nói: “Đang lúc rối loạn, có thể có thứ gì tốt? Không cần phiền toái.”

Lâm Cẩm Dung nghiêm mặt nói: “Chỉ cần người muốn, chỉ cần có thể làm ra, ta nhất định sẽ suy tính.”

Lúc này báo ân nhanh như vậy. Tuy rằng mới chỉ làm một chút, nhưng Lâm Ngọc Trân trong lòng lại càng kiên định – nhi tử thân sinh và nhi tức của hắn có đôi khi còn không đáng tin cậy, luận gì đến dưỡng tử dưỡng tức, Lục Kiến Tân đã thành bộ dáng này, muốn trút giận thế nào thì xằng bậy như thế, nhưng nàng còn muốn sống sót, còn có Lục Vân cũng không thể rời Lục Giam. Đương nhiên, vì thanh danh sẽ không làm gì bọn họ, nhưng thật tình cùng giả ý có thể giống nhau sao? Những lời này Lâm lão thái gia đã nói qua rất nhiều lần với nàng, mấy ngày nay nàng mới xem như chân chính có chút hiểu được. Lâm Ngọc Trân cũng sẽ không khách khí: “Lại nói tiếp, mấy ngày nay mệt mỏi, miệng đậm mạc, ta muốn ăn vài trái cây tươi.”

Lâm Cẩm Dung lại cười nói: “Này thì dễ. Ta lập tức đi an bài.”

Đội Lâm Cẩm Dung hành lễ rời khỏi, Lâm Ngọc Trân bưng bát thuốc do Hà di nương đã tắm rửa sạch sẽ đưa vào ngồi trên tháp đút cho Lục Kiến Tân uống, Lục Kiến Tân thấy tất cả mọi người đối nghịch với hắn, hận muốn chết, vừa ngậm một ngụm canh đang muốn diễn lại trò cũ, Lâm Ngọc Trân nói: “Tội gì phải làm vậy? Chàng không uống thuốc thì không thể đứng dậy. Đã đến tình trạng này, vẫn là tích phúc có vẻ tốt hơn.”

Lục Kiến Tân tức giận, nghiêng đầu xoay qua nhìn về phía Hà di nương, tỏ vẻ muốn Hà di nương đút cho hắn, Lâm Ngọc Trân trong lòng không khỏi khó chịu, lại có vài phần phần hận, liền thả bát đứng dậy đi ra ngoài: “Mấy người các người hầu hạ lão gia cho tốt, xảy ra chuyện ta sẽ hỏi tội các người!”

Hà di nương nghiêm túc đáp: “Phu nhân yên tâm, tì thiếp nhất định hầu hạ lão gia thật tốt.” Đội Lâm Ngọc Trân rời đi, liền bưng chén thuốc phân phó Tiểu Tinh và A Nhu: “Các người trước đi xuống ăn cơm rồi đến lượt ta.”

Tiểu Tinh và A Nhu lặng yên không một tiếng động lui xuống.

“Lão gia, tì thiếp đóng cửa sổ lại, cẩn thận gió thổi người lạnh.” Hà di nương tỉ mỉ đóng cửa sổ lại, bưng lên chén thuốc đi đến trước mặt Lục Kiến Tân, ôn nhu cười: “Người uống thuốc không?”

Lục Kiến Tân ý bảo nàng dựa vào, nàng lắc đầu: “Lại cho người cần ta một ngụm a? Không được. Người không uống thuốc, phu nhân sẽ không bỏ qua cho ta. Phu nhân muốn người tích phúc mà, nay trong nhà nghèo, thuốc này cùng cơm canh cũng không thể lãng phí.” Nói xong nắm mũi Lục Kiến Tân, Lục Kiến Tân không thở được, há to miệng ra, nàng nhân cơ hội lưu loát đem chén thuốc đổ vào.

Lục Kiến Tân bị nghẹn nước mắt đều chảy ra, Hà di nương ôn nhu cầm lấy khăn tay thay hắn lau miệng, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, ôn nhu nói: “Chậm một chút, chậm một chút, thân mình không tốt không cần cày mạnh.” Lại gần sát lỗ tai Lục Kiến Tân nói: “Hôm qua vị đại phu kia nói cho dù người không được, nếu người cố ý kéo ở trong chăn, ta sẽ cho người ôm, nhớ kỹ chưa?”

Lục Kiến Tân ánh mắt đột nhiên trợn to.

Hà di nương ách xì 1 cái: “Phải tích phúc a.”

472. Chương 475: Tân Gia

Qua hơn phân nửa tháng, Đào Phượng Đường nhận được tin tự mình dẫn Lâm Thận Chi đến đây, cùng mọi người thôn thức ôn chuyện một hồi, sau đó tự mình chạy tới gặp riêng Lâm Cẩm Dung, cũng không nói gì hết hướng nàng vái chào thật sâu.

Lâm Cẩm Dung mỉm cười nghiêng người né, hỏi: “Đại biểu ca làm cái gì vậy? Vài năm không gặp, vừa gặp đã khách khí như thế, là muốn hù chết ta sao?”

Đào Phượng Đường đã hoàn toàn trưởng thành, so với từ trước cũng có vài phần trầm ổn uy nghiêm, giờ phút này cũng bị nàng chọc cho nở nụ cười: “Nói linh tinh, cái gì mà chết với sống chứ, không được nói bừa.”

Lâm Cẩm Dung tự tay bưng lên trà nóng cho hắn: “Cửu phụ cùng tử tử, Phượng Cử, hai ngoại chất nhi đều khỏe chứ? Lúc này cả đại gia tộc đều nương tựa vào mọi người, thực sự khiến mọi người có thêm không ít phiền toái a.”

“Nói lời khách khí này làm cái gì? Nếu không vì bất đắc dĩ, ai mà muốn rời xa nơi chôn nhau cắt rốn?”

Đào Phượng Đường thở dài, nghiêm mặt nói: “Mọi người trong nhà đều khỏe, bệnh của phụ thân quả nhiên giống như muối nói, thay đổi nơi khác, có sự tình phân tán tinh lực, thật sự đã tốt hơn rất nhiều.”

Nói tới đây, lại nhin không được hướng Lâm Cẩm Dung thở dài: “Tứ muội muội, may mà có muội bằng không giờ phút này ta chỉ sợ không biết thế nào. Ngày ấy biết được Bình châu, Thanh châu rối loạn, cả nhà chúng ta đều sợ hãi mà ngấm lại, lúc trước cũng là muội bảo ta tới Giang Nam buôn bán, vì thế mới có thể để lại chút gia tài, bằng không lúc này đúng là vô cùng hoảng loạn. Phụ thân ta còn cảm thán muội biết nhìn xa, ai, nói với ta, lúc ấy muội làm sao mà nghĩ ra a?”

Lâm Cẩm Dung ra vẻ kinh ngạc: “Cái gì mà nhìn xa chứ, ta cũng chỉ là đau lòng cứu phụ cùng tỷ tỷ, mèo mù vớ phải cá rán thôi.” Rồi hé miệng cười: “Nói đến lúc trước, không phải trong lòng trong mắt ta chỉ có tiền thôi sao, đã thiếu ân tình của cứu phụ cùng biểu ca nhiều như vậy, muốn giúp mọi người kiếm thêm tiền mà thôi.”

Lục Giam đi vào nói: “Không nói nữa, bất luận thế nào, nay cuối cùng là giai đại vui mừng.”

Nói xong, Đào Phượng Đường cũng quên hỏi chuyện vừa rồi, ngược lại hoan hỉ vui mừng cùng hắn nói tiếp: “Ý tứ của lão thái gia là muốn mua một tòa nhà khác ở bên cạnh, nhưng mấu chốt vẫn là vì mấy vị anh em bà con cần đọc sách đi học. Ý của phụ thân ta là cho bọn họ mượn dùng một tòa nhà để không của chúng ta, tiền cũng không nên lãng phí...”

Lục Giam nhẹ nhàng lắc đầu: “Tốt nhất vẫn nên làm theo ý của ngoại tổ phụ đi, lão nhân gia người tính tình nghiêm cẩn, không dễ dàng vì loại chuyện này nhận ân tình của người khác đâu, nếu khiến người mất hứng ngược lại thành không hay.”

Đào Phượng Đường nói: “Đúng vậy. Các người thật sự không đi cùng chúng ta sao?”

Lục Giam đáp: “Chúng ta đi Tín châu. Lúc trước A Dung từng bảo Tam ca nàng mở cửa hàng ở đó, cũng có sân viện. Lâm Tam ca cũng đã khởi hành đến đón chúng ta, hơn phân nửa là chưa đến hai ngày nữa sẽ tới nơi, chúng ta đến đó là được rồi.”

Đào Phượng Đường nói: “Nếu như thế, ta cũng sẽ không miễn cưỡng các người.”

Nhìn không được lại cảm thán một tiếng: “Thật không biết lúc trước Tứ muội muội làm sao mà nghĩ ra a, lại có thể lo lắng chu toàn như thế.”

Lục Giam trầm mặc một lát, nhẹ giọng đáp: “Có lẽ là phúc khí a.”

Tiếp theo, Lục Thiện cùng Lâm Thận Chi đi vào, bốn người tâm tình cao hứng bàn về chuyện chuyển nhà và cuộc sống sau này thế nào.

Lúc này Đào Phượng Đường cũng không thể truy vấn nàng cái gọi là “nhìn xa” được nữa, Lâm Cẩm Dung thở phào nhẹ nhõm, nhẹ chân nhẹ tay thối lui ra phía sau đi an bài cơm chiều.

Qua hai ngày, Đào Phượng Đường và Lâm Thận Chi mang theo người Lâm gia lưu luyến chia tay với đám người Lâm Cẩm Dung, lên xe mà đi. Sau đó, Lâm Thế Toàn cũng dẫn theo trạng phu Mảo Trọng của Lệ Chi tới đón Lâm Cẩm Dung đi Tín châu. Lâm Cẩm Dung gợn gàng dứt khoát mời Tam phòng đến Tín châu cùng bọn họ, Đồ thị nói rất nhiều lời cảm kích, Lâm Ngọc Trân hiếm khi không lên tiếng, cũng không bày tỏ thái độ không kiên nhẫn hay tỏ vẻ hèn mọn gì.

Nói về loạn lạc ở Bình châu, Lâm Thế Toàn trong lòng vẫn còn sợ hãi, mà khi nghe người ta kể về thuyền chổ Thủy Hùng kia, không khỏi liếc nhìn Lâm Cẩm Dung một cái thật sâu. Lâm Cẩm Dung vốn là lòng có chút chột dạ, không khỏi trốn ra phía sau Lục Giam, mặt khác tìm chuyện để ngắt lời, chỉ sợ Lâm Thế Toàn cũng giống như Đào Phượng Đường hỏi nàng về điều này. Lâm Thế Toàn biết rất nhiều chuyện của nàng, cũng không dễ giấu giếm như với Đào Phượng Đường, nhưng Lâm Thế Toàn cũng không hề đề cập đến nữa chứ.

Đợi đến khi Lâm Thế Toàn sửa soạn mất hai ngày, Lục Giam chọn ngày tốt, trả lại tòa nhà đang thuê, cùng Lục Thiện dẫn cả nhà già trẻ đến Tín châu. Dọc theo đường đi không cần phải nói tới những bất tiện khi xuất môn ở bên ngoài, cuối cùng vào đầu tháng chạp, toàn gia đã bình an đến Tín châu.

Tín châu là ở vùng sông nước Giang Nam, nước hồ lần lượt thay đổi, cầu nhỏ uốn lượn, tường gạch trắng đứng yên như mỹ nhân, tuyết mịn cũng được, mà mưa nhỏ cũng thế, vô luận thế nào nếu ngắm nhìn ở nơi đây đều trở nên xinh đẹp như một bức tranh, một bức thơ duyên dáng.

Đứng trước sân viện chỉnh tề tinh xảo của nhà mình, Lâm Cẩm Dung ôm Lệ Chi chào đón mà trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Mọi người còn lại trong Lục gia đều khó nén tình cảm phức tạp kinh ngạc, trước hết phản ứng lại là Lục Giam, dẫn đầu gọi Lục Thiện, hàm chứa tươi cười nói rõ ràng, đây là sản nghiệp do Lâm Cẩm Dung tâm tâm khổ khổ lập nên, là đồ cưới của chính nàng, không người nào có thể ăn không ngồi rồi. Lục Thiện sớm hay muộn đều sẽ thành gia lập nghiệp, hẳn liền nhân cơ hội này dạy cho Lục Thiện biết nên quản sự đường gia như thế nào.

Lâm Thế Toàn ở một bên nhìn một lúc, thấy không còn gì phải lo lắng, liền cáo từ Lâm Cẩm Dung: “Mấy ngày nay chỉ để một mình Lưu Nhi ở nhà, ta phải về xem nàng có phóng hỏa đốt cháy sạch nhà hay không. Thuận tiện chuẩn bị dạ yến tẩy trần đón giới ọi người.”

Lâm Cẩm Dung đưa hân đến trước cửa, thấp giọng nói: “Cảm ơn huynh, Tam ca.”

Lâm Thế Toàn thần sắc phức tạp nhìn nàng: “Đừng nói vậy. Ai tạ ai còn chưa biết mà.”

Lâm Cẩm Dung liền nhanh ngậm miệng.

“Sau đó sẽ sai người tới đón mọi người.”

Lâm Thế Toàn nhìn nàng cười, tiêu sái rời đi.

Lâm Cẩm Dung hướng hân hữu khí vô lực vẫy vẫy tay, quay đầu đối diện với ánh mắt mỉm cười của Lục Giam, nhin không được nghĩ, Đào Phượng Đường tỏ vẻ nghi vấn, Lâm Thế Toàn cũng vậy, chỉ có Lục Giam không hỏi qua, hẳn thật sự không hề hoài nghi hay là không muốn hỏi đây? Nhưng vấn đề này, nàng vĩnh viễn cũng không có dũng khí hỏi Lục Giam, cũng nhất định không thể hiểu hết.

Sau khi Lâm Thế Toàn trở về nhà, Lâm Cẩm Dung an trí Nghị Lang đã sớm buồn ngủ thỏa đáng, lười biếng vịn thất lưng cùng Đậu Nhi nương theo ánh đèn may quần áo cho Lục Giam.

“Xem Nhị gia nói, Nhị thiếu phu nhân không phải là ngại bên ngoài làm quần áo không tốt sao?”

Đậu Nhi hé miệng cười, đứng dậy đi ra ngoài để hai phu thê nói chuyện thoải mái.

Lục Giam thấy Đậu Nhi đi, lá gan lớn hơn, tiến lên ngồi xuống bên cạnh Lâm Cẩm Dung, cầm tay nàng đoạt được kim thêu ném sang một bên: “Muốn làm thì để ban ngày nhàn hạ hăng làm, ta cũng không vội mặc, nếu để mất hồng về sau xem nàng thế nào.”

“Thì còn làm sao nữa? Cùng lắm giống như Tam thúc phụ híp mắt nhìn người ta thôi.”

Lâm Cẩm Dung liếc nhìn hân một cái nói: “Lúc trước tìm mọi biện pháp muốn ta may quần áo cho, rồi sau đó lại chán ghét, tay áo còn bị cắt ngắn đi, hiện tại lại biết đau lòng cho ta, chắc chắn, thật sự là trước khác nay khác a...”

Lục Giam trừng nàng: “Đã bảo không đề cập chuyện lúc trước nữa.”

Lâm Cẩm Dung cũng cười: “Được, không đề cập nữa, chúng ta không đề cập tới.”

Lục Giam cọ bên người nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng thổi khí: “Ta nhớ rõ, hiện giờ nàng không có nguyệt sự đúng không.”

Lâm Cẩm Dung lập tức nhướn lông mày: “Ta chỉ biết vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo. (khi không tỏ ra ân cần, không phải gian trá thì cũng trộm cắp)”

“Nói khó nghe vậy, nửa điểm tình cảm đều không có.”

Lục Giam trở mặt cắn vành tai của nàng: “Từ lần trước đến bây giờ, ta nhin đã lâu.”

Lâm Cẩm Dung đề lại hân: “Hài tử còn đang ngủ ở bên trong mà.”

Nghị Lang gần đây càng ngày càng quỳ quá, đúng là không dễ đối phó.

Lục Giam không cần nghĩ ngợi nói: “Để Đậu Nhi ôm hẳn ra ngoài đi.”

“Lúc này chàng ngại hẳn phiền sao?”

Lâm Cẩm Dung liếc trắng mắt: “Chàng muốn nói cho Đậu Nhi biết chúng ta muốn làm gì sao?”

Lục Giam nhất thời tiết khí, nhưng thật sự không cam lòng, liền đề nghị: “Chúng ta tản bộ đi? Nàng giúp ta dọn dẹp phòng của ta một chút. Đúng rồi, đệm chăn kia của ta không biết vì sao luôn thấy có chút không thoải mái, nàng thay ta nhìn xem.”

Lâm Cẩm Dung vươn tay nhéo bên hông hẳn một cái, gọi Đậu Nhi vào trông Nghi Lang, bản thân thì theo Lục Giam đi ra ngoài. Thư phòng của Lục Giam ngay tại phòng cách vách trong viện, bất quá chỉ mất vài chục bước. Lúc này trăng sáng mới nhô lên, vạn籁俱寂, mấy cành mai vàng ở phía trước cửa sổ yên lặng tỏa hương, không biết là thiếu niên nhà ai đang thổi sáo, từ từ uyển chuyển. Lâm Cẩm Dung nghe thấy trong lòng hoảng hốt, đang muốn phát biểu cảm nghĩ, liền thấy bên gáy một trận tê rần, cũng là Lục Giam bắt đầu.

Lâm Cẩm Dung đưa tay đẩy hẳn ra, thấp giọng nói: “Nghe tiếng sáo này một chút.”

Lục Giam bất mãn, đưa tay che hai lỗ tai nàng: “Có gì dễ nghe chứ? Sau này để ta thổi cho nàng nghe, còn hay hơn hẳn nhiều.”

Lâm Cẩm Dung cười nói: “Ta thấy chàng thích nhất là mèo khen mèo dài đuôi a.”

“Ta thấy nàng thích nhất là ép buộc người ta.”

Lục Giam lười nhiều lời với nàng, trực tiếp ôm nàng ném lên giường, tùy ý làm cần. Lâm Cẩm Dung vòng tay ôm cổ hẳn, chỉ cảm thấy cả người phảng phất giống như trôi nổi trong sóng nước nhộn nhạo, từ trên xuống dưới, tới tới lui lui, tư vị tuyệt vời nói không nên lời. Thấy Lục Giam hết sức ra sức, không khỏi cũng đón ý cùng hẳn tương thân tương ái một hồi.

Sau một lúc lâu, trên trán Lục Giam đổ mồ hôi, cảm thấy mỹ mãn nhìn Lâm Cẩm Dung cười, Lâm Cẩm Dung cũng hoàn trả một nụ cười ngọt ngào, lười biếng nghiêng người, nhẹ nhàng ách xì một cái: “Lạnh quá, ta không muốn động đây, chàng qua phòng ngủ đi.”

Lục Giam im lặng nằm một lúc lâu rồi mới không tình nguyện thấp giọng lầm bầm ngồi dậy mặc quần áo. Lâm Cẩm Dung đợi hẳn mặc xong đi cả hài vào, mới ngồi dậy cười nói: “Chàng nằm xuống đi, để ta trở về phòng vẫn tốt hơn.”

Lục Giam khó thở, trừng mắt nhìn nàng: “Nàng cố ý đúng không?”

Lâm Cẩm Dung không thừa nhận: “Làm sao, vừa rồi ta thật sự không muốn động đây a, chính là đột nhiên nhớ tới như vậy thật không tốt lắm...”

Lục Giam véo cái mũi của nàng, thở dài nói: “Càng lớn lại càng trẻ con.”

Thời gian trôi qua mau, đảo mắt kỳ giữ hiếu đạo đã hết. Lục Giam đang chuẩn bị lên kinh khởi phục chức quan, đột nhiên có một vị khách đã lâu chưa gặp đến tìm.

473. Chương 476: Ngày Xuân (kết Cục)

Tuyết mai vừa nở rộ hết, gió xuân bắt đầu phe phẩy cành liễu, Lâm Cẩm Dung đứng trên lầu của nhà mới, nhìn thấy một con thuyền xuôi dòng xuống, xuyên qua cầu đá hình vòm trước gia môn, đứng ở trước cửa bến tàu, một nam tử mặc áo xanh trong tay cầm ô giấy dầu, mang theo một đồng tử tầm mười tuổi khinh khinh phiêu phiêu xuống thuyền, đứng ở trước cửa nhà nàng, ngửa đầu nhìn lên trên.

Đang lúc sau giữa trưa, ánh nắng chiếu rõ ràng lên gương mặt của hẳn, gió thổi trúng áo choàng thanh bố của hẳn bay lên lại hạ xuống. Hẳn kỳ thật còn trẻ, bất quá chỉ mới 26, 27 tuổi, bộ dạng cũng thực thanh tú, nhưng trên mặt mày lại mang theo một loại tịch mịch nói không nên lời.

Cành hồng mai trong tay Lâm Cẩm Dung rơi xuống đất, lập tức không để ý tới Lệ Chi một bên oán trách, nhắc vấy lao xuống lầu các, hướng tới thư phòng của Lục Giam: “Nhi lang, Nhi lang, mau đi ra đón khách.”

Lục Giam đang cúi đầu viết thư, nghe vậy vội vàng thả bút ngẩng đầu hỏi: “Ai tới? Nhìn xem bộ dáng nàng, chẳng lẽ là Đào gia hoặc là người Lâm gia sao?”

“Không phải.” Lâm Cẩm Dung chạy hơi thở hổn hển, hàm chứa cười nói: “Ta vừa rồi muốn trang trí lầu các, cũng tiện ở đó phơi nắng xem xem sẽ đọc sách hay là pha trà thêu thùa, đang muốn cấm cảnh hồng mai vào bình, thấy có một người từ trên thuyền bước xuống.”

Lục Giam nói: “Đoán không ra, chẳng lẽ là Dương Mạt? Không phải nói nàng mấy ngày này không tiện xuất môn sao?”

Lâm Cẩm Dung ôm cánh tay hần cười nói: “Đoán đúng một nửa, đoán lại a.”

Lục Giam nghĩ đến một người, trong lòng lại có chút ăn dấm chua, liền chỉ lắc đầu: “Ta cũng không phải thiên lý nhân thuận phong nhĩ, làm sao đoán được? Đoán không ra, đoán không ra, đoán không ra mà.”

Lâm Cẩm Dung thấy hần không thích hợp, chỉ đành nói: “Là Ngô Tương a.”

“Là hần a, ta đây chạy nhanh đi tiếp hần.” Lục Giam lộ ra tươi cười, nhìn về phía Lâm Cẩm Dung: “Hay là nàng đi theo ta đến đại môn nghênh đón khách nhân? Nhanh đi chuẩn bị nước trà cơm canh.”

Lâm Cẩm Dung nhẹ nhàng vỗ tay một cái: “Đúng rồi, hần đường xa mà đến, ta còn phải sai người đi thu thập phòng ở mới phải.” Nói xong nhanh như chớp rời đi.

Lục Giam đứng tại chỗ một lát, lớn tiếng nói: “Người đâu, chuẩn bị nước cho ta rửa mặt chải đầu.” Rồi vội vàng thay đổi kiện quần áo mới, soi gương lại một lần mới bước nhanh đi ra ngoài.

Ngô Tương dĩ nhiên đã được người đón vào, đang đứng ở trong vườn ngắm một gốc mai già, hoa mai như lửa đỏ làm nổi bật áo xanh của hần, trông rõ ràng làm cho người ta sinh ra cảm giác cô đơn tịch mịch. Mọi tâm tư cẩn thận của Lục Giam nhất thời không còn sót lại chút gì, thật cẩn thận gọi một tiếng: “Mậu Hoàn?”

Ngô Tương quay đầu nhìn hần mỉm cười: “Mẫn Hành.”

Hai người đối diện một lát, đồng thời tiến lên một bước, vươn quyền đánh vào nhau, ngay cả lời trong miệng thốt ra cũng giống nhau: “Nhìn thấy người thật tốt.” Vì thế không khỏi thốn thức.

Lâm Cẩm Dung vui vẻ về chuẩn bị cơm canh, mới đột nhiên nhớ tới, tổ mẫu Ngô Tương đã mất, hần còn đang giữ hiếu, không thể ăn mặn, lại bỏ đi, bảo người ta một lần nữa làm một bàn đồ ăn chay tịnh xảo. Đến khi dẫn người đưa đi qua, Lục Giam đã mang theo Ngô Tương gặp qua trưởng bối trong nhà, đất Nghị Lang đi ra quỳ lạy.

Nghị Lang hành lễ xong, tò mò nắm bàn tay mũm mĩm, giữa đầu nhìn Ngô Tương: “Bá phụ từ đâu tới đây? Sao ta chưa từng gặp người? Nhà người là làm gì a? Bọn họ nói người ngồi thuyền tới, ta cũng từng ngồi thuyền, thuyền rất lớn a.”

Lục Giam nhin không được trầm mặt: “Không có quy củ.”

Ngô Tương cũng không đến ý, xoa xoa đầu Nghị Lang cười nói: “Tính tình này của nhi tử ngươi chẳng giống ai cả, hần gặp ai cũng đều quen thân thể này sao?”

“Cũng không phải, có lẽ là thấy huynh quen thuộc, cho nên nói đặc biệt nhiều.” Lâm Cẩm Dung từ bên ngoài tiến vào, hàm chứa cười chào hỏi Ngô Tương: “Ngô Nhị ca, nhìn thấy huynh thật cao hứng.” Muốn hỏi Ngô Tương huynh trưởng của hần thế nào, cũng không dám mở miệng, chỉ đành nói: “Trong nhà đều tốt chứ?”

Ngô Tương hàm chứa cười yên lặng đánh giá nàng một phen, nhẹ giọng nói: “Đều tốt. Hiện nay đều ở Đình huyện, nhà của ta bên kia có cửa hàng, Đại ca của ta đường thương cũng tốt, cũng không có trở ngại gì, chính là tổ mẫu lão nhân gia..... Không thể về cố hương.”

Lâm Cẩm Dung thở dài, nói: “Nén bi thương.”

Ngô Tương tiêu sái cười: “Sinh lão bệnh tử là nhân chi thường tình, cũng không sao, chính là cảm thấy lão nhân gia người có lẽ rất đau đớn, đã cao tuổi còn phải chịu tội kia.”

Lâm Cẩm Dung vì lời của hần mà cái mũi chua xót, nhanh chóng che giấu đi: “Chắc là đói bụng rồi, ăn cơm trước đi, rượu cũng là uống rượu chay, không có gì đáng ngại, các huynh chậm rãi tán gẫu. Đến đây liền ở

lâu mấy ngày đi, ta đã thu thập phòng ở cho huynh.” Lại phân phó Nghị Lang: “Hành lễ cáo từ với Ngô gia bá phụ.”

Nghị Lang không muốn đi, đang muốn tìm cớ, Lâm Cẩn Dung liền nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhìn trộm lại, chỉ thấy Lâm Cẩn Dung sắc mặt khó coi, lập tức như cỏ lay theo gió, như khuôn như dạng thi lễ với Ngô Tương, cười nói: “Bá phụ, người ở nhà của ta chơi vài ngày a.”

Ngô Tương không biết nên khóc hay cười, ngồi xổm xuống nhìn hấn nói: “Được. Bất quá ta thích ăn đường, con có đồng ý không?”

Nghị Lang lắc lắc ngón tay do dự một lát, hì hì cười nói: “Người hỏi phụ thân ta, ta quản không được.”

Vài người lớn không khỏi cười ha ha, cũng bớt đi mấy phần thương cảm.

Đợi đến khi mẫu tử Lâm Cẩn Dung đi ra ngoài, Lục Giam tiếp đón Ngô Tương ngồi vào vị trí, hai người mãi nói chuyện, đồ ăn bị nguội phải đổi mấy lần, mãi cho đến khi trăng treo giữa trời vẫn còn uống rượu.

Uống rượu chạy mặc dù nhạt, nhưng vẫn say lòng người. Lâm Cẩn Dung trong lòng vương bận, không khỏi làm canh giải rượu tự mình đưa qua, đi tới hành lang, lại nghe thấy Ngô Tương nói: “Nhị lang, người còn nhớ rõ năm đó Nghị Lang mới sinh ra người đã viết lá thư này cho ta không?”

Lục Giam mặc mặc, hơn nửa ngày mới nói: “Nhớ rõ.”

Chỉ nghe Ngô Tương đột nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: “Nhị lang, không phải ta chê cười người, người có đôi khi thật là lòng dạ hẹp hòi. Người viết lá thư kia a, chắc chắn.....”

“Người uống say rồi đúng không? Ta không cùng người so đo.” Lục Giam có chút thẹn quá thành giận: “Không phải người mặc danh kỳ tặng cho nàng cây trầm hình hoa mai bằng bạch ngọc nạm vàng kia sao, ta biết nói thế nào? Chính người làm việc còn nói ta.”

Ngô Tương cười ha ha: “Nhị lang a Nhị lang.....”

Lục Giam có chút thô lỗ nói: “Có chuyện nói mau có rầm nhanh phóng, đừng mượn rượu giả điên.”

Ngô Tương thấp giọng nói: “Ta nói cho người biết nguyên nhân..... Người còn nhớ rõ năm ấy, A Dung cùng người nghị thân, trên phố đột nhiên đồn đãi nói nàng buôn bán như thế nào không, các người không thể không trước tiên thành thân không? Là ta. Lúc ấy đều nghe người ta nói ai lợi hại như thế nào, ta khó chịu, liền nhiều lời một câu, nói là A Dung làm, vốn là thấy chuyện này là chuyện tốt, nàng có tài, cũng không từng nghĩ sau đó lại khiến người có tâm truyền lời đàm tiếu đến mức đó. Qua đi ta thực hối hận, nhưng không có dũng khí cùng nàng thừa nhận sai lầm, đành phải dựa vào cơ hội biểu muội ta thêm trang cho nàng mà tặng cây trầm kia..... Cũng không nghĩ đến một lời nói dối cần dùng thêm mười câu khác để che giấu.....”

Hóa ra là nguyên nhân này. Lâm Cẩn Dung bình tĩnh nghe, Đậu Nhi cũng là hận nghiêng rằng: “Trong đầu Ngô Nhị gia thiếu não sao.”

Lâm Cẩn Dung cười cười, lệnh Song Toàn đem canh giải rượu đưa vào, truyền lời của nàng: “Uống rượu chạy mặc dù nhạt, vẫn sẽ say lòng người, nhị vị tâm sự xong, sớm một chút ngủ đi.”

Trở lại trong phòng, Lâm Cẩn Dung cũng không chờ Lục Giam, trước tắm rửa nằm trên giường, mới nằm xuống không bao lâu, chợt nghe Song Toàn ở bên ngoài hành lễ vấn an với Lục Giam, đơn giản nhắm mắt giả bộ ngủ.

“Nàng đang ngủ?” Giường hơi hơi trầm xuống, Lục Giam nằm xuống bên cạnh, từ phía sau ôm lấy thắt lưng nàng.

Lâm Cẩn Dung thản nhiên nói: “Tắm rửa đi đã.”

Lục Giam lấy lòng nói: “Lau rửa rồi mới dám đến, không tin nàng ngủ mà xem? Nàng sai người đưa canh giải rượu tới, chúng ta liền tan.”

Lâm Cẩn Dung “Hừ” một tiếng, cũng không nhiều lời.

Lục Giam liền sờ soạn trên người nàng, xoay người nàng lại đối mặt với mình, tự nhủ nói: “Vừa rồi cùng Ngô Tương nói thật nhiều a.”

“Ăn hừ.” Lâm Cẩm Dung không thèm để ý tới.

Lục Giam tay thực tự giác chui vào vạt áo nàng: “Hắn ở Đình huyện bên kia xem tướng một cô nương, là vọng tộc một phương, vốn lúc trước đã bẩm báo trong nhà chuẩn bị đưa sính lễ, tiếc rằng gặp sự kiện kia. Lúc này phải đợi hắn tròn kỳ hiếu mới có thể nghị thân.” Ngẫm lại lại bỏ thêm một câu: “Hắn giống như rất vừa lòng.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Cẩm Dung nghe thấy thật sự hứng thú, dè lại tay Lục Giam: “Ta dường như nghe thấy hai người nói cái gì cây trà hoa mai bạch ngọc a?”

“Ăn.” Lục Giam mơ hồ không rõ nói có lẽ một câu: “Chúng ta sẽ phái người đi đón tổ mẫu lại đây.”

Chuyện đã qua, điểm đến mới thôi, Lâm Cẩm Dung vốn cũng không có ý chất vấn hắn, liền theo mạch câu chuyện hỏi hắn: “Được a. Mấy ngày trước đây mẫu thân đã nói với ta về việc của mẫu thân, nói là Nhị thúc phụ bọn họ không viết thư, cũng không biết tổ mẫu ở bên kia thế nào. Nếu muốn thì đón qua đây luôn đi. Có điều sao đột nhiên lại nhớ tới chuyện này?”

Lục Giam thành công dời đi lực chú ý của nàng, bất động thanh sắc nhẹ nhàng thở ra, thấp giọng nói: “Ngô Tương nói cho ta biết, trước đó vài ngày Lục Kinh dẫn Tam đệ muội cùng Lục Lang chuyển đến Đình huyện, tính một mình chuẩn bị chạy hải vận.”

Lâm Cẩm Dung ngạc nhiên nói: “Đó là vì sao? Vốn không phải vẫn sống tốt sao?” Nhị phòng vẫn luôn nhất trí đối ngoại đoàn kết mà.

Lục Giam nhân cơ hội kẻ sát nàng, động tác vẫn không ngừng: “Nàng nhớ rõ tổ phụ cố ý để lại cho Ngũ đệ cửa hàng kia không, chính là cửa hàng kia chộc họa a.” Hóa ra Lục Luân viết thư đến Thái Minh phủ muốn cửa hàng của hắn, Lục Kiến Trung không cho hắn, hắn cũng không cưỡng cầu, huynh đệ Lục Thiệu, Lục Kinh thì tranh giành vì nó. Hiện tại sinh ý không tốt, cửa hàng kia là chỗ kiếm tiền tốt nhất, ai cũng đều muốn, Lục Thiệu công kích Lục Kinh độc sát thân đệ, dụng tâm ác độc, nói không dám cùng Lục Kinh chung sống dưới một mái hiên. Lục Kinh một mạch liền nháo loạn muốn ở riêng, cứ thế đến tận hơn hai tháng, Lục lão phu nhân mới nói, vậy phân gia đi, cứ tiếp tục sẽ thành kẻ thù. Lục Kiến Trung tuy rằng bất đắc dĩ phân gia, lại bị chộc tức đến ngã bệnh, đến bây giờ cũng không thể đứng dậy.”

Lâm Cẩm Dung nghe xong, lẳng lặng nói: “Sáng sớm ngày mai ta liền an bài người đi đón tổ mẫu lại đây.” Có Lục lão phu nhân cùng Lâm Ngọc Trân làm bạn, cũng rất tốt.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, đem trần thiết trong phòng nhuộm dần một tầng màu bạc nhàn nhạt, Lục Giam ôm sát Lâm Cẩm Dung, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân nói với ta, không câu nệ ta khởi phục sau sẽ đi làm gì, đều cho nàng và Nghị Lang theo giúp ta, sinh thêm vài nhi tử mới tốt. Trong nhà có nàng, không cần lo lắng, chính là có rảnh đừng quên về nhà thăm mọi người a.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-hon>